

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

150

பங்குனி 2021

1200/-

ஜீவந்தி

புரதம உச்சரிப்பர் : க.புரணீதரன்

ஈழத்து நாவல் விமர்சனச் சிறப்பிதழ்

(2000-2020 வரையான நாவல்கள்)

செல்லமுத்தூஸ்

நெல்லியடி மாநகரில்

வரலாறு படைக்கும் ஆடைகளின் சாம்ராஜ்யம்.

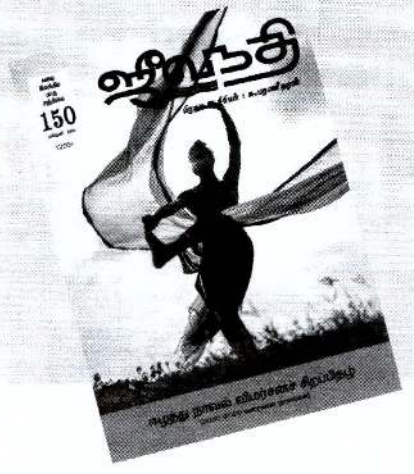
பிரதான வீதி, நெல்லியடி.

Digitized by Noolaham Foundation.

0212263238

ஜீயபதி

1. ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள் அறிமுகக் குறிய்புகள்
சி.ரமேஷ் - 5
2. கல்வியும் நாவலும் இணையும் விசைகள்
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 70
3. "மாயினி"யும், நாவலும், எஸ்.வொ.வும்
தேவகாந்தன் - 72
4. முதன் முயற்சிகளாகின்ற கோகிலா மகேந்திரனின் நாவல்கள்
பேராசிரியர் செ. யோகராசா - 75
5. வதைகளும், வலிகளும் நிரம்பிய வெளி தெனியானின்
2000க்குப் பின்னான நாவல்களை முன்வைத்து
மு.அநாதரட்சகன் - 78
6. செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்
ம.பா.மகாலிங்கசிவம் - 84
7. ஷோயாசக்தியின் நாவல்கள்
இ.சு.முரளிதரன் - 86
8. "மங்கை சீதா" (நவீனம்) ஒரு நோக்கு
கி.நடராசா - 88
9. வல்வை ந.அனந்தராஜ் "நீரலைகள்" குறுநாவல்
சக்திவேல் கமலகாந்தன் - 90
10. இள ஒற்றுமையை ஞாயக்கூட்டுகின்ற ஜின்னாவும் ஷரிய்யுத்தீனின்
முக்காழி நாவல்
ச.முருகானந்தன் - 92
11. இருதேச வாழ்பனுவல்களைப் பேசும் "மிதுளம்" குறமகளும்
இலக்கியம் பயணமும்
மா.செல்வதாஸ் - 96
12. மு.த.வின் கலிபூரணம்
க.சட்டநாதன் - 98
13. "க.சட்டநாதனின் எழுத்தில் கலந்த வாசம்" "உயிரில் கலந்த
வாசம்" நாவல் மற்றும் நுகர்வுக் குறிய்புகள்
தருமராசா அஜந்தகுமார் - 100
14. மனதில் ஏற்றிய சுடர் அ.இரவியின் "வீடு நெடும் தூரம்"
ந.மபூரூபன் - 101
15. உ.நிலாரின் "கோதுமைக்கனி" நாவல் இஸ்லாமிய மார்க்க விடயம்
ஒன்றின் கருத்து வெளியீயாடு
மாவனல்லை எம்.எம்.மன்ஸூர் - 105
16. கா.கஜந்தனின் "உறவுகள்"
குறுநாவல் - சில குறிய்புகள்
அபூர்வன் - 108
17. ச.வே.பஞ்சாட்சரத்தின் "கூலிக்கு வந்தவன்"
கே.எம்.செல்வதாஸ் - 109
18. வாழ்வியலை எழுதுதல் உதயனின் நாவல்களை
முன் வைத்த உசாவல்
ஆன்யாழினி சதீஸ்வரன் - 111
19. ச.முருகானந்தனின் நாவல்கள்
கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் - 115
20. மனப்பிறழ்வின் நாட்கறிய்பேடு "அஷேரா"
தி.லலிதகோபன் - 119
21. எழுத்தில் வித்தை காட்டும் எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம்
ஸ்ரீரஞ்சனி - 123
22. நல்ல நாவலாசிரியர் ஒருவரின் வருகைக்கு "வாக்குமூலம்" சாட்சி
பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லா - 129
23. யோராட்ட யதார்த்தத்தை நன்னகத்தே கொண்ட புயற்பறவை கப்டன்
மலரவனின் நாவல் குறித்த யார்வை
சு.க.சிந்துதாசன் - 131
24. சமூக மேம்பாட்டு களவுகளின் அறுவடையாக ஆளுனின் நாவல்கள்
எம்.கே.முருகானந்தன் - 133
25. திருகோணமலை க.அருள் சுப்பிரமணியத்தின் "விடியும்"
திருமலை சுந்தா - 140
26. ஆசி கந்தராஜாவின் "கீதையடி நீயெனக்கு" ஒரு யார்வை
ரஞ்சனி சுப்பிரமணியம் - 142
27. ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் புள்ளிகள் கரைந்தயாமுது நாவல்
பிரேமினி அற்புதராசா - 145
28. சந்திரகௌரி சிவாலனின் என்னையே நான்றிவேன் - நாவல்
சிறீ சிறீஸ்கந்தராஜா - 149
29. விடுதலைத்தினை அரசியலின் படைப்பியல் நீட்சி
ந.இரவீந்திரன் - 152
30. ஈழத்துத் தமிழ் அரசியல் பேசும் நாவல் எரிமலை
ராஜரட்சகன் ருக்ஷா - 160
31. குணாகவியுழகனின் புனைவுகலம் ஒரு சுருக்கக் குறிய்பு
தி.செல்வமனோகரன் - 166
32. இன்ஷிர்வாஹும் இக்யாலின் "நிழலைத்தேடி" நாவல் குறித்த விமர்சனம்
பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லா - 169
33. இளங்கோவின் "வமக்கிக்கோ"
இன்றைய காலத்தின் நாவல்!
எஸ்.கே.விக்னேஸ்வரன் - 171
34. சமூகப் பிரச்சினைகளிலுடைய மேலமும் மாணுடம்"
வி.ஜீவகுமாரனுடைய நாவல்களை முன் வைத்த யார்வை
அ.பொளந்தி - 175
35. குரு அரவீந்தன் நாவல்கள்
கலாநிதி எஸ். சிவநாயகமூர்த்தி - 181
36. லறீனாவின் "ஒரு தீயிழும்பும் சில அரும்புகளும்"
நாவல் மீதான யார்வை
கன்சல் கரீம் பாத்திமா நந்தா - 187
37. குடத்தனை உதயனின் இருளுக்குள்ளே
ஒரு நம்பிக்கை வெளிச்சம் நாவல் மதியீடு
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 190

38. ஜே.கே.யின் கந்தசாயிரும் கல்கியும் ஒரு கண்ணோட்டம்
சுபாஷினி சிகதரன் - 192
39. "கடலின் நடுவில்" நாவல் பற்றி ஒரு நோக்கு
ஏ.எஸ்.உபைத்தல்னா - 194
40. உண்மையை எழுதுதல் மிதாயா காணவியின் கருணாநதி நாவல்
குறித்து
வேலையைர் தாஸ் - 196
41. கலாநிதி வி.ஜீவகுமாரின் தொப்புள்சொடி
வி.ஜீவகுமாரன் - 198
42. ம.பா.சியின் "தழுப்பு" நாவல் பற்றிய மதிப்பீடு
இதயராசன் - 202
43. மலரன்னையின் நாவல்கள் பெருமூலம் வெளியும்
ந.குசுபரன் - 205
44. மலரன்பனின் "பால்வளங்கனில்"
சதாசிவம் மனோஜா - 210
45. மு.சிவலிங்கத்தின் நாவல்கள்
எம்.எம்.ஜெயசீலன் - 213
46. கலையார்வனின் நாவல்கள் ஒரு மீள்பார்வை
கு.றஜீபன் - 219
47. சார்வாகன்: ஒரு விமர்சன நோக்கு
றுபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ் - 233
48. "நீ.மி"யின் நாவல்கள் ஓர் அறிமுக ஆய்வு
செங்கதிரோன் - 240
49. சிறிமா-சாத்திரி ஓப்பந்தமும் மு.சி.கந்தையாவின் குறுநதிக்
கரையில் நாவலும் -- சில குறிப்புகள்
பெருமாள் சுவணகுமார் - 252
50. முல்லை அழகனின் யாகம் நாவல் ஒரு பார்வை
மு.தயாளன் - 256
51. மிரமிளா பிரதீபனின் "கட்டுப்பாடல்" நாவல் மலையக சமூகத்தின்
கிள்ளொரு வெட்டு முகம்
நாச்சியாதீவு பர்வீன் - 258
52. முல்லைமண் தந்த முல்லை மணியின் ஐந்து நாவல்கள் குறித்த
தொகுநிலை ஆய்வு
சுப்பிரமணியம் ஜெயச்சந்திரன் - 260
53. முருகபூதியின் பறவைகள் நாவல்
விஜிராம் - 265
54. ஈழத்து நாவல் வெளியில் வை.அகமதுயின் தரிசனங்கள்
கலாநிதி பிரதெளஸ் சத்தார் - 267
55. மீண்டும் ஒரு காதல் கதை தூண்டியதோர் கருத்துரை
தம்பிஸ்ஸுவில் ஜெகா - 270
56. ஒரு நெய்தல் நிலத்தின் கதை -- இன வரையியல்
நோக்கிலான ஆய்வு
தயாளினி குமாரசாமி - 272
57. இராஜேஸ்வரி பாலசம்பிரமணியத்தின் 2000 ஆம் ஆண்டிற்கு
மின்னரான நாவல்கள்
ஞா.டினோசினி - 276
58. கெக்கிறாவ ஸஹானாவின் நாவல்கள்
சி.ரஞ்சிதா - 281
59. புனைவுப் பொழியின் அரசியலும் விமல் குழந்தைவேல்
நாவல்களை முன்வைத்து
ஜெகன் தேவராசா - 284
60. கதைகுரின் எண்ணங்களை கரைசேர்த்த "துறைக்காரன்"
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 289
61. வவுனியூர் இரா.உதயனனின் நாவல்கள் ஒரு பார்வை
மைதிலி தயாபரன் - 293
62. மூன்றாம் சிலுவை சமூக வெளிக்குள் சிலுவைகள்
கமக்கும் மாந்தரின் கதை
பாஸ்கரன்சுமன் - 297
63. இலக்கியம் கலைம் அரசியல் கிளக்கலெவரமும் இலக்கியமும்
வெளிவந்ததையின் 1983 ஒரு விமர்சன குறிப்பு
சு.தவச்செல்வன் - 302
64. தீபச்செல்வனின் நடுகல்
மாயன் - 311
65. அகலாங்கனின் அலைக்குமிழ் ஒரு பார்வை
ந.பார்த்தீபன் - 315
66. திக்குவல்லை கமால் நாவல்கள் - ஒரு திறனாய்வுப் பார்வை
லீனா அத்துல் ஹக் - 318
67. தீரன் ஆர்.எம்.வெளவாந் கிராமங்களைத் தேரும் கதை சொல்லி
ஏ.பீர்.முசும்பது - 329
68. ரவியின் குமிழி
திருஞானசம்பந்தன் லலிதகோபன் - 335
69. இரண்டாந்தலைறை வொ.கருணாகரமூர்த்தியின் அனந்தியின் டயரி
ஆழியான் - 338
70. சாந்தி நேசக்கரத்தின் உயிரவை
வதனரேகா அஜந்தகுமார் - 340
71. சிக்கன் ராஜீவின் வேறுபட்ட மயானங்கள் குறுநாவல் ஒரு பார்வை
மொழி வரதன் - 342
72. குறித்து காலத்து சமூகப் பிரச்சினைகளின் வெளிப்பாடாக
சோ.ரமேஸ்வரனின் சிவராத்தூக் களவுகள்
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம் - 344
73. சுபைர் இளங்கீரனின் "அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும்" நாவல்
சித்திரிக்கும் யோராட்ட வாழ்வியல்
ருன்னா நவான் - 348
74. திருமலை வீ என் சந்திரகாந்தியின் மீண்டும் வசந்தம் நாவலை
நோக்குதல்
பெருமாள் கணேசன் - 351
75. ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றில் ஆ.மு.சி.வேலுமனின் நாவல்கள் ஓர்
ஆய்வுப் பார்வை
க.பிரபாகரன் - 355
76. தா.மி.சுப்பிரமணியத்தின் நாவல்
திருமலை இ.மதன் - 361
77. பணிக்கர் பேத்தியின் உம்மத் "காட்டுத் திஜயக் கையில்" அள்ளிக்
காட்டியிருக்கிறார் ஸர்மிளா ஸெய்யித்
ஈழக்கவி - 363
78. யோராவி வெற்றிச் செல்வியின் இரு காதல் கதைகள்
நா.யோகேந்திரநாதன் - 374
79. தமிழ்நதியின் நாவல்களில் யோரும் காதலும்
ஹரோசனா.ஜெ - 379
80. ஏன் இது நாவலில்லை என்பதைக் கண்டு பிடிப்பது தொடர்பான
சலிப்பு சேனனின் பிரதிகளை முன்வைத்து
யதார்த்தன் - 385
81. ஆக்கவிலக்கியத்தின் பன்முக ஆளுமை மைதிலி தயாபரனின்
நாவல்களைக் குறித்த தொகுநிலை ஆய்வு
பத்மாவதி ஜெயசந்திரன் - 389
82. நாயகக் கூட்டு நினைவுகளை வமல்வளை மீட்டும் லதா உதயனின்
உன்னைச் சரணடைந்தேன்!
புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் - 394
83. இரண்டாயிரத்துக்கு பிற்பட்ட ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில்
தமிழ்க்கவினின் யோரியல் நாவல்கள் குறித்த ஒரு பார்வை
புலோலியூர் வேல்.நந்தகுமார் - 398

84. கரவெட்டிக் கிராமத்தின் ஒரு காலகட்ட வாழ்வியல்
வெளிப்பாடுகளாகி நிற்கும் "அம்மாவரை அவன்" த.ஆனந்தமயில்
எழுதிய குறுநாவல்
பா.இரகுவரன்- 403
85. திருகை அனிஸ்டன் ஜெயராஜாவின்
பாஸு எங்கிற யாஸ்சந்திரன் - ஒரு குறும் பார்வை
வி.மைக்கல்கொலின் -408
86. நீர்வை தி.மயூரகிரியின் அமிராமியின் காதலன்
ச.லீசன் - 410
87. கனவுகளைத் தேடி அலையும் வயறில்களும் அவர்கள் தம்
கனவுகளும்
முனைவர் பெருமா.செல்வ.இராசேசு - 411
88. நதிகள் ஓடக் கொண்டு தான் கிருக்கும்
எஸ்.ஜ.நாகூர்கனி - 414
89. காலத்தின் கண்ணாடியாக நாவல்
நமசிவாயன் - 416
- 90.கே.எஸ்.ஆனந்தனின் நாவல் சந்திரிகை
பாலச்சந்திரன் சிவாந்தினி - 418
91. ஒரு புள்ளியை நோக்கிய சிறு பயணங்கள் கரவை மு. நயாளனின்
நாவல்களை முன்வைத்து
மா.சிவசோதி - 420
92. யோ.கர்ணனின் குறுநாவல் ஆகிய "கொலம்பசின் வரையடங்கள்"
தேவகாந்தன் - 422
- 93.கந்த முருகனானியின் "பழைய வேதக்கோயில்"
பா.சிவாந்தினி - 425
94. நவாலியூரானின் வீசிய புயல்
ரவிவர்மா - 429
- 95.சிவா.சின்னப்பாடியின் "நினைவுறியா வருக்கன்" சாதிய
வன்முறையின் வரலாற்றுப்பதிவு
மு.அநாதரட்சகன் 430

96. அம்பாறை மாவட்ட புதிய தலைமுறை
நாவலாசிரியர் வரிசையில் ஒலுவில் பிரதேச எழுத்தாளர் வஹாப்தீன்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 432
- 97.செ.கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் - பிற்பட்ட கால நாவல்கள்
வரையான ஒரு வரலாற்று ரிதியான நோக்கு
விஜிதா திவாகரன் - 435
98. புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்: ஞானம் பாஸ்சந்திரனின்
"வாய்மையும் வாய்மையிடத்து" நாவல் குறித்த ஒரு பார்வை
இ.கிராஜேஸ்கண்ணன் - 444
99. என்.எஸ்.நடேசனின் நாவல்
எஸ்.அர்ஷியா - 445
100. ஆனந்தியின் சிறு குறுநாவல்கள்
திருமதி கலா கௌரிகாந்தன் - 450
101. என்னவாக சிறுந்தார் லெனின் சின்னத்தம்மி
தர்மு பிரசாத் - 452
- 102.என்.கே.ரகுநாதனின் "ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி"
சி.புஷ்பராணி 455
103. மலையக மக்களின் யாடுகளை பேசி நிற்கும் நல்ல படைப்பு
ம.நிரேஸ்குமாரின் "புதுயுகம் மலர்கிறது"
வெற்றி துஷ்யந்தன் - 458
104. கிரிதரனின் குடிவரவாளன்
முருகபுபதி 459
- 105 . தாமரைச்செல்வியின் உயிர்வாசம்
முருகபுபதி 462
106. மிஷாந்தி செல்வராஜாவின் மூன்றாவது முத்தம்
குறுநாவல் - சிறு குறியு
த.கலாமணி 465
107. அலைந்துமுல்வுகளின் வழந்தெழுதும் துயரங்களின் வாழ்வைச்
சொட்டும் அத்தாங்கு
அம்ரிதா ஏயெம் - 466

அட்டைப்படிமம் & அட்டைப்படிம வடிவமைப்பு: த.நிலக்கண்டன்

குறிப்பு

கடந்த வருடம் கார்த்திகை மாதம் முதல்இந்த இதழுக்கான வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு குறித்த எழுத்தாளர்களை தெரிந்தெடுத்து ஒவ்வொரு விமர்சகர்களிடம் கொடுத்து குறித்த எழுத்தாளரின் அனைத்து நாவல்கள் பற்றியதுமான விமர்சனத்தை எழுதித்தருமாறு கேட்டிருந்தேன். 75 வீதமானவர்கள் எனது வேண்டுகோளின் படி தங்கள் ஆக்கங்களை தந்துதவியுள்ளார்கள். பலர் மிகுந்த சிரத்தையெடுத்து என் எதிர் பார்ப்புக்கு ஏற்ற வகையில் விமர்சனங்களை விரிவாகவும் சீராகவும் செய்து தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றிகள் கோடி. சில இளம் எழுத்தாளர்களும் மூத்த எழுத்தாளர்களும் விமர்சனக் கட்டுரையை தருவதாக பல தவணைகளை சொல்லி ஏமாற்றினார்கள். அதன் காரணமாகவே இந்த இதழ் ஒரு மாதம் பிந்தி வெளியாகிறது. குறித்த எழுத்தாளர்களது செயலால் மிகவும் நொந்தேன், நெருக்கீட்டுக்கு ஆளாகினேன். இருந்த போதும் என் அன்புக்குரிய பல எழுத்தாளர்கள் தங்களால் முடிந்தளவு எனக்கு உதவி இந்த இதழை இவ்வளவிலாவது கொண்டு வர உதவியுள்ளார்கள். எத்தனையோ எழுத்தாளர்களுக்கு நாவல்களை எனது சொந்த பணத்தில் வாங்கி கொடுத்து எழுதுவித்தேன், எழுதித்தர கேட்டிருந்தேன். சிலர் செயற்பட்ட விதம் அவர்கள் தொடர்பான மதிப்பை மிகவும் அடிநிலைக்கு கொண்டு சென்றுள்ளது. அந்த வகையில் தாமரைச்செல்வி, சீமன் பத்திநாதன், இரா. சடகோபன், மெலிஞ்சி முத்தன், வாகரை வாணன், நீர்கொழும்பு முத்துலிங்கம், திசேரா, ஒலுவில் அமுதன், பசந்திரா சசி, அல்.அஸ்மத், தேவி பரமலிங்கம், சாத்திரி, ஓ.கே.குணநாதன், துறையூரான், சுதந்திரராஜா, சாரல் நாடன், சம்பூர் சதீஸ், கா.தவபாலன், ஈழவாணி, மாலதி பாலேந்திரன், மாலினி மாலா, செ.குணரத்தினம், அங்கையன் கைலாயநாதன், செந்தமிழ் செல்வன், மஜித், மொழி வரதன், ஈழவாணி போன்றவர்களது ஆக்கங்களை தருவதாக சொன்னவர்கள் பலதடவை தவணை கூறி இறுதியில் தர மறுத்துவிட்டார்கள். அத்துடன் சயந்தன், நா.யோகேந்திரநாதன், வ.ந.கிரிதரன், யோ.கர்ணன், என்.எஸ்.நடேசன் போன்றோரின் அனைத்து நாவல்கள் பற்றிய முழுமையான பார்வையை பார்ப்பதற்காக கொடுத்தவர்களும் ஏமாற்றி விட்டார்கள். இறுதி நேரத்தில் சில நண்பர்களது கைகொடுப்பால் இதில் சிலரது ஒரு நாவல் பற்றிய விமர்சனம் இங்கு இடம் பெறுகின்றது. மேலும் 7 கட்டுரைகள் மீள் பிரசுரமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி

2021 பங்குனி இதழ் - 150

விரதம் ஆசிரியர்
க.புரண்திரை

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவேயந்தீர்
ப.விஷ்ணுவரீர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணத்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

கனியித் - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.
வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

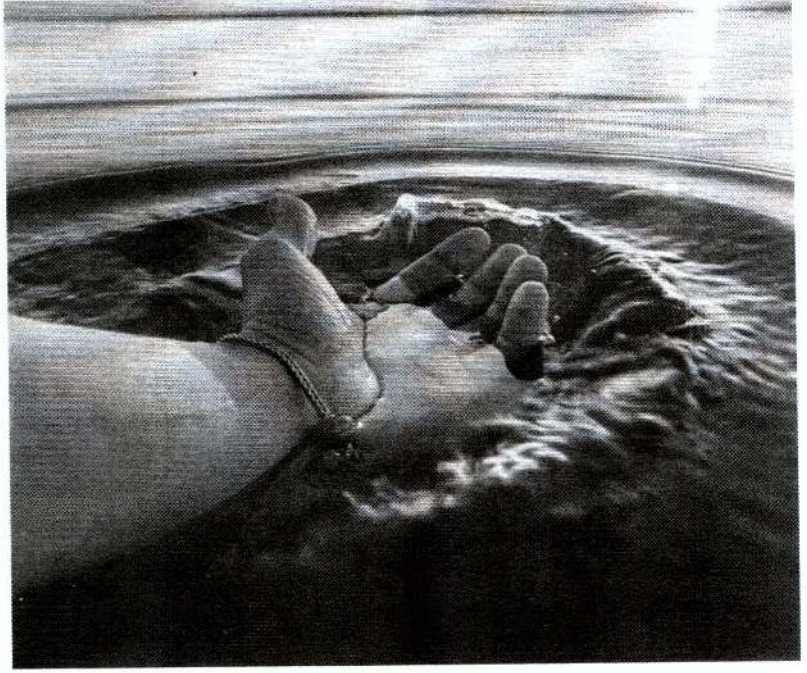
அறிஞர் தம் கீதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை வொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிநாசன் -

மீண்டும் ஒரு சிறப்பிதழுடன்...

மீண்டும் ஒரு சிறப்பிதழுடன் வாசகர்களை சந்திப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி... 2007 ஆம் ஆண்டு முதல் யாழில் இருந்து தொடர்ச்சியாக வெளி யாகி வரும் ஜீவநதி, இன்று 150 ஆவது இதழை வெளியிட்டு மகிழ்வடை கின்றது. இந்த நீண்ட பயணத்தில் வாசகர்களும் படைப்பாளர்களும் கொடுக்கும் ஊக்கமே இன்று வரை ஜீவநதியை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வருவதற்கு முக்கிய காரணமாகும். அவர்களுக்கு எம் நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாது எந்த சலசலப்பிற் குள்ளும் ஆட்படாது தனது நேரிய வழியே ஜீவநதி பயணித்து வருகின்றது. சகல மட்ட வாசகர்களையும் கவனத்தில் கொண்டு ஜீவநதி வெளியாகி வருகின்றது. இளம் படைப்பாளர்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தும் மூத்த எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களுடனும் ஜீவநதி வெளியாகி வருகின்றதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஈழத்து சஞ்சிகை வரலாற்றில் எந்த சஞ்சிகையும் வெளியிடாத அளவுக்கு கனதியும் ஆழமும் மிக்க அதிக சிறப்பிதழ்களை ஜீவநதி வெளியிட்டுள்ளது. விமர்சகர்கள் பக்கச் சார்பான, ஆள்பார்த்து, இடம் பார்த்து, சுய நலம் கருதி செய்யும் விமர்சனங்களால் ஜீவநதியின் பல சிறப்பிதழ்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல் போனது முண்டு. இருப்பினும் இறைவனால் தரப்பட்ட தளராத உள்ளம் காரணமாக ஜீவநதி தொடர்ந்து சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்டு வருகின்றது. ஜீவநதியின் ஒவ்வொரு சிறப்பிதழ்களும் ஆய்வு மேற்கொள்பவர்களுக்கு முதற் தரமான உசாத்துணையாக அமையவல்லவை. தனிமனித ஆளுமையொன்று இலக்கியத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து தன்னாவான அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு அனைத்து வேலை களையும் தனியனாக நின்று செய்வதனால் தான் இந்த இதழ் தொடர்ச்சியாக வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றது. படைப்பாளர்கள் கொடுக்கும் ஆதரவும் வாசகர்களது ஆதரவும் இல்லாது போயின் நின்று நிலைக்க முடியாது. ஜீவநதிக்கு வாசகர்களும் படைப்பாளர்களும் கொடுக்கும் ஆதரவு அளவிடப்பட முடியாதது. ஜீவநதி வாசகனுக்கு சுமையை செலுத்த விரும்புவதில்லை, அதன் காரணத்தால் ஆரம்ப காலம் முதல் எந்த வித இலாப நோக்கமும் இல்லாது அடிப்படை அச்ச விலை யிலேயே ஜீவநதி விற்பனையாகி வருகின்றது. குறித்த பக்கங்களுக்கு வேறு இதழ்கள் இடும் விலையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எமது உண்மை நிலையை விளங்கிக் கொள்வீர்கள். நாவல் சிறப்பிதழை வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணக் கருவை எண்ணிடம் முன்வைத்தவர் எழுத்தாளர் சி. ரமேஷ். "பரணீ நீங்கள் செய்ய வேண்டிய சிறப்பிதழ்களை எல்லாம் செய்து விட்டீர்கள்... நாவல் சிறப்பிதழையும் செய்தால் ஒரு முழுமை கிடைத்தது போன்று இருக்கும்... முயற்சியுங்கள்" என் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தார். தொடர்ந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு அவரது கூற்று, புத்துணர்வைத் தந்தது. 150 ஆவது இதழை நாவல் சிறப்பிதழாக வெளியிடுவது என்ற எண்ணத்தை என் மனத்திரையில்த் பதிந்து கொண்டேன். 2000- 2020 வரையான (21 ம் நூற்றாண்டு) நாவல்கள் பற்றிய விமர்சன சிறப்பிதழாக வெளிக்கொணர எண்ணி முயன்று என்னால் முடிந்தளவு செய்யக்கூடியவற்றை செய்து இந்த இதழை இன்று உங்களிடம் தருகின்றேன். இந்த இதழின் வருகையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் எம்.எம்.ஜெயசீலன், பேராசிரியர் செ.யோகராசா, இ.ச.முரளிதரன் போன்றோரின் பங்களிப்பு என்றும் நன்றிக்குரியது. எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக 65 பக்கங்களில் நாவல்கள் பற்றிய அறிமுகக்கட்டுரையை எழுதிய பிரபல விமர்சகர் சி.ரமேஷ் அவர்களுக்கு நன்றிகளைத் தெரிவித்து கொள்கின்றேன். உண்மையில் இந்த இதழை முழுமையான இதழாக கொண்டு வர போராடினேன். இறுதியில் என்னால் இவ்வளவு தான் முடிந்தது. உண்மையை சொல்லப் போனால் கடந்த பங்குனி மாதம் நான் வேலைக்கு செல்லவில்லை, அதிகாலை 2.30 மணியிலிருந்து மாலை 4 மணி வரை தொடர்ச்சியாக கணினி முன்னிருந்து செயற்பட்டதன் விளைவே இன்று உங்கள் கைகளில் தவழும் இந்த இதழ். பல இன்னல்கள், பல மனக்கசப்புகள், பல நெருக்கீடுகள், சலிப்புகள் மத்தியில் இதையாவது உங்கள் கைகளில் தந்துள்ளேன் என்ற மகிழ்வுடன் அடுத்த இதழில் சந்திப்போம். (இந்த இதழ் சந்தாப்பணத்துள் அடங்காது என்பதை அறியத் தருகின்றேன்.) இந்த இதழில் 105 படைப்பாளர்களது 400 இற்கு மேற்பட்ட நாவல்கள் பற்றிய விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

- க.யான்திரை

நாவல் குறித்து எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை உண்மையிலேயே அறிமுகக் குறிப்புக்களையன்றி ஆய்வன்று. நாவலை இலக்கியத்தை பயனுள்ள ஆய்வுக்குட்படுத்துவோருக்கு இத்தரவுகள் போதுமானதல்ல. உண்மையில் இத்தரவுகள் விரித்து எழுதப்பட வேண்டியது காலத்தின் அவசியம் ஆகும். இதனை முன்னெடுப்பவர்கள் ஈழத்திலக்கியத்துக்கு பெரும் சேவை செய்தவராவார்.

ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள் அறிமுகக் குறிப்புகள்

சி.ரமேஷ்

நாவல் என்ற ஆங்கிலச் சொல் புதுமையெனப் பொருள்படும். பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு களில் கைத்தொழிற் புரட்சியை அடுத்து ஐரோப்பிய சமூக அமைப்பிற் பெருமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. பாரம் பரிய சமூக அமைப்பு நிலைகுலைந்து புதிய சமூகப், பொருளாதார அமைப்புக்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இவற்றைப் புலப்படுத்தத்தக்க வகையில் எழுந்ததே “நாவல்” ஆகும். உரைநடையில் அமைந்த நீள்கதைகளை நாவல் என்பர். Novela என்னும் இத்தாலிய மொழிச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததே நாவலாகும். கொலம்பியா என்னைக்கோ பீடியா உரைநடையால் அமைந்த நெடிய கதையே நாவல் எனக் கூறும். அதாவது மனித உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள் அவர்தம் செயல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கி காட்டுகின்ற உரைநடையில் அமைந்த நீண்ட கதையே நாவல் ஆகும். வெப்ஸ்டரின் அகரமுதலி யானது (Webster's New 20th Century Dictionary), நாவல் என்பதை “மனித உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள் அவர்தம் செயல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கி எடுத்துரைக்கின்ற, உரைநடையில் அமைந்த நீண்ட கதை என்று விரிவான விளக்கத்தை அளித்துள்ளது.

பீல்டிங் இன்பியலான உரைநடைக் காப்பியமே நாவல் என கூறுவார். குறிப்பிடத்தக்க ஏதேனும் ஒரு செய்தி பற்றியதாகவும் மாந்தர்களையும் ஆழ்ந்த நோக்கினையும் அடிதளமாக உடையதாகவும் அமை யும். உரைநடையில் அமைகின்ற புனைகதைதான் நாவல் என்று சேம்பர் கலைக்களஞ்சியம் இயம்பும். கிளாரா ரீவி என்பவர் “எழுதப்பட்ட காலத்தின் உண்மையான வாழ்க்கையினையும், வாழ்வின் பழக்க வழக்கங்களையும் வெளியிடும் ஓவியம்தான் நாவல்” என்று கூறுகிறார். தமிழில் முதன் முதலில் நாவல் முயற்சியில் ஈடுபட்ட தமிழறிஞர்களும் நாவல் பற்றிய தத்தம் கருத்துகளைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். ஆதியூர் அவதானி சரிதம் எழுதிய தூ.வி.சேஷ்யங்கார் தம் நாவல் முன்னுரையில் “இது பொய்ப் பெயர்ப் பூண்டு மெய்ப்பொருள் காட்டும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மாபூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை தம்முடைய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்னும் நாவலின் முன்னுரையில் நாவலை வசன காவியம் (Prosaic Epic) என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆர்.எஸ்.நாராயணசாமி அய்யர் தாம் எழுதிய “மாலினி மாதவம்” என்ற நாவலின் முன்னுரையில் “இனிய இயல்பான நடையில், சாதாரண மாய் யாவரும் அறியும் வண்ணம், பிரகிருதியின் இயற்கை அமைப்பையும், அழகையும், அற்புதங்களையும், ஜன சமூகங்களின் நடை, உடை, பாவனைகளையும், மனம் (Thought), வாக்கு (Words), காயம் (Deeds) என்னும் திரிகரணங்களாலும் மனிதர்

களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள எண்ணிறந்த வித்தியாசங்களையும் பிரத்தியட்சமாய் உள்ளபடி கண்ணாடி மேல் பிரதி பிம்பித்துக் காட்டுவதே நாவல் எனப்படும் என்பார்.

ஈழத்தில் நாவல் தொடர்பான ஆய்வுகள் 1960களின் நடுக்கூற்றிலேயே ஆரம்பித்தது எனலாம்.

1. ஈழத்தில்தமிழ்நாவல்வளர்ச்சி - சில்லைபூர் செல்வராசன், 1967

2. ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கியம் - நா.சுப்பிரமணியம்

3. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் - நூல் விபரப் பட்டியல் 1885 1976 - நா.சுப்பிரமணியம்

4. சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட இலங்கைத் தமிழ் நாவல்கள் - 1973இல் க. சித்திரலேகா

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தத்துவமாணிப் பட்டத்திற்குச் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரை.

5. ஈழத்து தமிழ் நாவல்கள்-செங்கை ஆழியான் மல்லிகை - 2005-2012

6. அதிகம் அறியப்படாத ஈழத்து நாவல்கள் கே. எஸ்.சிவகுமாரன் கனவு -1991.08.

7. பிரதேச நாவல்கள் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள் - துரைமனோகரன் - 1976.04

8. இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கு: ஒரு சுருக்கப் பார்வை! - கலாநிதி செங்கை ஆழியான் குணராசா ஞானம் 2008.09

9. எண்பதுகளில் ஈழத்து நாவல்கள் - கலாநிதி செ.யோகராசா கூர்மதி - 2004

10. அதிகம் அறியப்படாத ஈழத்து நாவல்கள் கே. எஸ்.சிவகுமாரன் கனவு -1991.08.

11. பிரதேச நாவல்கள் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவல்கள் - துரைமனோகரன் - 1976.04

12. இலங்கைத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கு: ஒரு சுருக்கப் பார்வை! - கலாநிதி செங்கை ஆழியான் குணராசா ஞானம் 2008.09

13. ஈழத்து நாவல்களில் சமுதாயச் சிக்கல்கள் மயில்வாகனம் இரகுநாதன் - 2004

14. வன்னிப் பிரதேச நாவல்கள் - மயில்வாகனம் இரகுநாதன் - 2006

15. ஈழத்து தமிழ்நாவல்களில் இன உணர்வு மயில்வாகனம் இரகுநாதன் - 2007

16. கிழக்கிலங்கை தமிழ்நாவல்கள் சமூக, அரசியல்நோக்கு - கலாநிதி பிர்தெளஸ் சத்தார்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டு முதல் நாற்பதாண்டுகாலப் பகுதியை "சமுதாய சீர்திருத்தக் காலம்" என வரையறுப்பர். நாவலாசிரியர் களும் கல்வி கற்ற குடும்பப்பெண்களும் சமயத் தொடர்பான பிரசுர முயற்சிகளிலிருப்பவர்களும் நாவலை சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்குரிய வசன இலக்கிய வடிவமாகவே கருதினர்.

ஆரம்ப கால நாவல்கள் தோன்றி வளர்ந்த கால கட்டத்தை தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் "கதை கூறும் முறையாகக் கருதிச் செயற்பட்ட காலம்" என வரையறுப்பர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய முதன் முயற்சிகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டன. ஹன்னா மூர் (Hanna More) எழுதப்பட்ட Parley the Porter என்ற ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கமாக 1856ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த, "காவலப்பன் கதை"யே தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது நாவல் என்று மு. கணபதிப்பிள்ளை கருதுவார். இந்நூல் பார்லே என்ற சுமைதூக்கி(1869), பார்லே என்னும் சுமையாளியின் கதை(1876) ஆகிய தலைப்புக் கருடன் தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளது. ஆயினும் இந்நூற் பிரதிகள் இற்றை வரை கிடைக்கவில்லை. இதிகாச புராணக் கதைகள், நாடோடிக் கதைகள், பிறமொழிக் கதைகளைக் பின்பற்றி எழுதப்பட்டமையால் இதனை நாவல் எனக் கொள்ள முடியாது எனக் கூறுவாருமுள்ளர்.

"இலங்கை சும்பிறீம் கோட்டு வழக்கறிஞரும் முஸ்லிம் நேசன் பத்திரிகைப் பத்திராதிபதியுமான சித்திலெவ்வை மரைக்கார் இயற்றிய அசன்பேயுடைய கதை 1885ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் நேசன் அழுத்தகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இதன் கதை மத்திய கிழக்கு நாடுகள், இந்தியா ஆகியவற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டது. "மிசுறுதேச (எகிப்து) காயீர் பட்டணத்து யூசுபு பாக்ஷா என்னும் இராஜவம்சத்தவர்க்குப் பிறந்த மகன் குழந்தைப் பருவத்திலேயே கடத்தப்பட்டு பொம்பாயில் (பம்பாய்) ஜகுவர் என்பவரிடம் வளருகிறான். இக்குழந்தைக்கு அஸன் (சந்தரம்) என்ற பெயரிட்டனர். பதினான்கு வயதில் ஜகுவரை விட்டுப் பிரிந்து வஞ்சுகரின் சூழ்ச்சிக்காளான இவன், அவற்றினின்று தப்பிக் கல்கத்தா நகருக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஆங்கில தேசாதிபதி நாயகத்தின் ஆதரவில் கற்று மேம்படுகின்றான். பின் லோர்டு டெலிங்டனின் மகள் பானினாவிற்கு காதலனாகிறான். மிசுறு தேசத்திலிருக்கும் தனது பெற்றோரைக் காணச் செல்கிறான். அங்கும் பல சூழ்ச்சிகளுக்கு ஆட்பட்டுத் தப்பித்த பின்னர் ஈந்தில் தீயோரைப் பிடித்துக் கொடுக்கிறான். இவ் வீரச் செயல்களுக்காக பே (Bey) என்னும் கௌரவ விருதையும் அவன் பெறுகிறான்.

நாவலில் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. நாவலில் நடப்பியல்புக்குச் சாயல் கொடுக்கும் வகையிற் கதை நிகழ்ச்சிகளுக்கு உண்மைத் திகதிகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. வீரசாகசச் சம்பவங்களுடன் கூடிய அற்புதக் கதைப் பண்பு வாய்ந்த அசன்பேயுடைய கதை ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ் நாவல் என்ற சிறப்பையும் தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் இரண்டாவது நாவல் என்னும் சிறப்பையும் பெறுகின்றது. தமிழின் முதல் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (1879) காவிய மரபில் இருந்து விடுபடவில்லை. அதன் தொடர்ச்சியை அசன்பேயுடைய கதையில் காணலாம்.

Orson and Valentine என்ற போர்த்துக்கேய நெடுங் கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுதப்பட்டதாக அறியப்படும் ஊசோன் பாலந்தை கதை 1891ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. திருகோணமலை எஸ்.இன்னாசித்தம்பியால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் அச்சுவேலி எஸ்.தம்பி முத்துப் பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. "அலு மான்ய" தேசத்தின் அலக்ஸாந்தர் ஏம்பர தோருக்கும் தொன்வெலிச்சாதென்னும் அரச குமாரிக்கும் பிறந்த ஊசோன், பாலந்தை என்னுமிரு வீரவாலிபர் களது

சாகசங்களைக் கூறுவதாக இந்நாவல் அமைகிறது. இச் சகோதரர்களில் “ஊசோன்” ஒரு கரடி யால் வளர்க்கப் பட்டு பயங்கரக் காட்டுமனிதனாகி, மக்களைத் தொல்லைப்படுத்துவதும் பின் உண்மை அறிந்த பின் அதற்காக வருந்தித் தவமிருந்து மரித்தலும் இந்நாவலின் சுருக்கமாகும். “ஓர்சன் அன்ட் வலன் டைன்”(Orson and Valentine) என்னும் போர்த்துக்கேய நெடுங்கதையை ஆதாரமாக வைத்து இந்த நாவல் எழுதப்பட்டிருக் கலாம் என்பார் சில்லையூர் செல்வராசன்.

ஈழத்து மண்ணைக் களமாகக் கொண்டு தமிழ் நாவல் எழுதும் மரபு இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியிலிருந்தே தோற்றம் பெறுகின்றது. ஈழத்து மண்ணைக் களமாகக் கொண்டு நாவல் எழுதிய முதல்வர் என்ற சிறப்பு சி.வை. சின்னப்பிள்ளைக்கு உரியது. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901)யின் இளைய சகோதரரான சி.வை.சின்னப்பிள்ளை எழுதிய “வீரசிங்கன் அல்லது சன்மார்க்க ஐயம்” என்னும் நாவல், 1905ஆம் வருடம் பிரசுரமானது. ஈழத்து மண்ணைக் களமாகக் கொண்டு தமிழ் நாவல் எழுதும் மரபு இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப்பகுதியிலிருந்தே தோற்றம் பெறுகின்றது. ஈழத்து மண்ணைக் களமாகக் கொண்டு முதல் நாவல் எழுதிய முதல்வர் சி.வை.சின்னப்பிள்ளையே ஆவார்.

ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கையை மையப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட “வீரசிங்கன் அல்லது சன்மார்க்க ஐயம்” நாவல் தேசிய உணர்ச்சியின் குரலாகவும் ஒலித்தது. இது தவிர சி.வை.சின்னப்பிள்ளையால் உதிரபாசம் அல்லது இரத்தின பவானி (1915), விஜயசீலம் (1916) ஆகிய நாவல்களும் எழுதப் பட்டன. இந்நாவலில் கதைத்தலைவன் வீரன், அறிவு, அன்பு, ஒழுக்கம் முதலிய நற்பண்புகள் பொருந்தப் பெற்றவனாக அமைகின்றான். கதைத்தலைவியோ கதைத் தலைவன், அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய பண்புகளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்கிறான். இவ்வகையில் நாவலில் காவியப் பண்புடையனவாய்ப் பாத்திரங்கள் அமைந்துள்ளன.

இந்நாவலில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மல்லாகக் கிராமத்திற் பிறந்த வீரசிங்கன் தனது அண்ணன் மனைவியின் சூழ்ச்சியால் ஊரை விட்டு வெளியேறி அநுராத புரம் செல்கிறான். யாழ்ப்பாணம் வன்னி ஆகிய பிரதேசங்களைக் கடந்து அவன் மேற்கொள்ளும் கால் நடைப் பயணத்தில் எருமை, யானை ஆகியவற்றையும் கூட்டாக எதிர்க்கும் முரடர்களையும் வெல்கிறான். அநுராதபுரத்தில் மெனிக் பண்டா என்ற சிங்கள வீரனுடன் போரிட்டு வென்று அவனை நட்பாக்கிக் கொள்கின்றான். பின் அங்கு குடியேறியிருந்த தமிழ்க் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இலட்சுமி என்ற பெண்ணை மணக்கிறான்.

சி.வை.சின்னப்பிள்ளையின் “உதிரபாசம் அல்லது இரத்தின பவானி” நாவல் தமிழ் நாட்டுப் பகைப்புலத்தில் எழுதப்பட்டது. இரத்தினம் என்ற வீரவாலிபன் பல சாகசங்கள் புரிந்து பவானி என்ற அழகியை மணம்புரிவதை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. சுவாமி சரவணமுத்து, “கலாமதி” என்னுமொரு நாவலையும் எழுதியதாகக் கருதப்படுகிறது. மட்டக்களப்பின் முதல் நாவலான இந்நாவல், 1904ஆம் ஆண்டில்

வெளியானதாகக் கூறப்படுகிறது.

1915க்குப் பின் சமகால சமுதாயப் பிரச் சினைகளைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டு நாவல்கள் தோன்றின. ஈழத்துத் தமிழ் மக்களது சமுதாயப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்டு நடப்பியல் நோக்கில் நாவல்களைப் படைத்தவர்களாக மங்கள நாயகம் தம்பையா, எஸ்.தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, ம.வே.திருஞானசம்பந்தபிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். கிறித்தவமதத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடைய கல்விக் குடும்பத்திற் பிறந்த மங்களநாயகம் தம்பையா மதப் பிரசார நோக்கில் “அநுபவக் களஞ்சியம்” என்ற நூலை எழுதியவர். இவர் நொறுங்குண்ட இருதயம் (1914), அரியமலர் (1926) ஆகிய இரு நாவல்களை எழுதியவர். அரியமலர் நாவல் இற்றைவரை முழுவடிவிற்கிடைக்கப்பெறவில்லை.

ஈழத்து நடுத்தர வர்க்கத்தின் வாழ்க்கையை உயிரோட்டமாகக் காட்சிப்படுத்தும் நொறுங்குண்ட இருதயம் நாவல் அருள்பா என்ற கணவனது கொடுமை களுக்குள்ளாகி இதயம் நொறுங்குண்ட கண்மணியென்ற பெண்ணின் அவல வாழ்வைச் சித்திரிக்கிறது. இந்த நாவலில் கண்மணி தன் கணவனிடம் அடியுண்டு, உதையுண்டு, இதயம் நொறுங்குண்டு படும் துயரமும் அவமானமும் மனதை உருக்கும் வகையில் காட்சிப் படுத்தப்படுகிறது. நாவலில் ஆசிரியர் கண்மணியை ஒரு பழைமைப்பெண்ணாகவும் அவளுடைய உயிர்த் தோழியாகிய பொன்மணியை ஒரு புதுமைப்பெண்ணாகவும் சித்திரிக்கிறார். நாவலில் கண்மணியின் தமையன் பொன்னுத்துரையும் பொன்மணியும் ஒருவரை ஒருவர் உளமார நேசிக்கிறார்கள். தொடக்கத்தில் இரு குடும்பங் களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டன. காலப்போக்கில் சொத்துப்பத்தில் ஏற்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வினால், குலோத் துங்கர் பொன்னுத்துரையை விடுத்து, (“மேட்டிமையுங் கெறுவமும்” மிகுந்த) அப்பாத்துரை தனக்கு மருமகனாகுவதை வரவேற்கிறார். ஆனால் அதற்குப் பொன்மணி இம்மியும் சம்மதிக்கவில்லை. பொன்னுத்துரையை மணப்பதே தனக்கு மானம் எனக்கருதி. அப்பாத்துரைக்குத் தாலிகட்டக் குறித்த வேளைக்குச் சற்று முன்னதாக அவள் ஆண்வேடம் பூண்டு, வீட்டை விட்டு நழுவி பொன்னுத்துரையோடு சென்று அவனுடன் தன் வாழ்வை அமைத்துக்கொள்கிறாள். “இன்பமும் துன்பமும் இறைவன் வகுத்த விதிப்படி நிகழ்பவை. அவற்றைத் திறனாயும் அருகதை மாந்தருக்கில்லை” என்ற இலக்கணத்துக்கமைய எழுதப்பட்ட இந்நாவல் கடவுள்மீது மனிதன் கொண்ட நம்பிக்கையையும் சமூகத்தில் மனிதனானவன் எவ்வாறு நடக்கவேண்டும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

அச்சவேலி எஸ். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை (1857-1921) சுந்தரன் செய்த தந்திரம் (1918), அழகவல்லி (1926) ஆகிய இரு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். அழகவல்லி சன்மார்க்கபோதினிப் பத்திரிகையிலே தொடராக வெளிவந்து நூலுருப்பெற்றது. கிறித்தவ சமயப்பிரசுரங் களை வெளியிடுவதில் ஈடுபாடு கொண்டு இருந்த இவர் சமகால யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூகத்திற் காணப்பட்ட ஊழல்களை நகைச்சுவையுடன் கண்டிக்க முயன்றுள்ளார். அழகவல்லி நாவல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மழுவர் குடும்பத்தினருக்கிடையில் நிலவிய ஏற்றத் தாழ்வுகளைப்

பின்னணியாகக் கொண்டது. சண்பகமழவனின் மனைவியான அழகவல்லி தான் உயர் குடும்பத்தவள் என்ற மமதையில் கணவனையும் மாமியையும் உதாசீனம் செய்கிறாள். குடும்ப மகிழ்ச்சி சீர்குலைகின்றது. பொறாமையாற் பிறர்க்குத் தீமை செய்ய முயன்று ஈற்றிலே தானே அதற்குப் பலியாகின்றாள். “பிறர்க்கிடு பள்ளம் தான் விழுபள்ளம்” என்ற பழமொழிப் போதனையைப் புலப்படுத்தும்வகையில் எழுதப் பட்டது இந்நாவல்.

கிறித்தவ சமயப் பிரசார நோக்கில் ஞானச் சகோதரர் யோண் மேரி என்பவர் “அருந்தவக் கனிகள்” என்னும் தலைப்பில் சத்திய வேத பாதுகாவலன் பத்திரிகையில் தொடராக எழுதி வந்த கதையின் முதற்பாகம் “புனிதசீலி” என்ற தலைப்புடன் நூலாக 1927இல் வெளிவந்தது. கர்த்தரைப் பணியும் கிறித்தவ சமய பக்தையான புனிதசீலியும் அவளின் கணவன் ஞானேந்திரனும் இன்ப வாழ்க்கை வாழ்வதைக் காணப் பொறுக்காமல் ஞானேந்திரனின் அன்னை கொடுமை புரிகிறார். கர்த்தரருளால் அவ்வளவையும் தாங்கிக் கொண்டு அவ்விருவரும் இன்பமாகவே வாழ்ந்தனர் என்பதை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. இந்நாவலில் விவிலிய வேதத்திலுள்ள பல செய்திகளும் இயேசு பிரானின் திருப்பாடுகள் தொடர்பான வருணனைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நாவலைப் போல கிறித்தவ சமயக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட நாவலாக சங்.வ.அல்போன்ஸ் பிறதரின் “திருஞானதீபன் அல்லது திரு இரத்தினமாலை” காணப்படுகிறது. இந்நாவல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அர்ச்சுசைமாமுனிவர் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டு 1925இல் வெளிவந்தது.

சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் சீர்கேடுகளையும் பொருளாகக் கொண்டு ம.வே.திருஞான சம்பந்தபிள்ளை மூன்று நாவல்களை எழுதியுள்ளார். அவ்வகையில் எழுதப்பட்ட “காசிநாதன் நேசமலர்” (1924), “கோபால நேசரத்தினம்” (1926-27), “துரை ரத்தினம் நேசமணி” (1927-28) ஆகிய இம் மூன்று நாவல்களிலும் சமய நோக்கும் சமூக சீர்திருத்த நோக்கும் விஞ்சி நிற்கின்றன. காசிநாதன் நேசமலர் (1924), கோபால நேசரத்தினம் (1926-27) ஆகிய நாவல்கள் சமய நோக்கினை வெளிப்படுத்தி நிற்க துரைரத்தினம் நேசமணி (1927-28) சமூக சீர்திருத்த நோக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இந்நாவல் கண்டி சிறீ S.செல்வநாயகமவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “நேசமலர்” கதையைத் தழுவி தமிழில் எழுதப்பெற்றது. மானிப்பாயைச் சேர்ந்த நேசமலரின் கணவனான காசிநாதன், கண்டியிற் கிறிஸ்தவ மத போதகர் நல்லதம்பியின் மகள் எதெல் ஜோதிமதியிடம் காதல் கொண்டு தனது மனைவியைப் புறக்கணித்து அவளுடன் வாழத் தொடங்குகின்றான். நேசமலர் கணவனைத் தேடிச்சென்று கதிர்காமக் கந்தனருளால் அவனை அடைகிறாள். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசார முயற்சிகள் சைவக் குடும்பங்களில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை உணர்த்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட இக்கதையில் ஆசிரியரது முருகபக்தியே விஞ்சி நிற்கிறது.

சிறு வயதில் தந்தையை இழந்த சைவச் சிறு

வனான கோபாலன் கிறித்தவ பாடசாலையில் கல்வி பயின்று வரும் காலத்தில் அவன் திறனைக் கண்ணுற்ற பாதிரியாரும் போதகரும் அவனை மதமாற்றம் செய்விக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர். இந்நோக்கிற்கமைய குட்டித்தம்பிப் போதகர், இளம் விதவையான தம்மகள் நேசரத்தினத்தை கோபாலனுடன் பழக விட அது காலப் போக்கில் காதலாக மாறுகின்றது. சமயப் பற்றுமிக்க வள்ளியம்மை தம்மகள் கோபாலனை சமய ஆசாரத்துடனே வளர்க்கிறாள். அவளின் கட்டுப் பாட்டுக்குள் வாழும் கோபாலன் மதம் மாற மறுக்கிறான். எனவே முடிவில் நேசரத்தினம் மதம் மாறிக் கோபாலனை மணம் முடிக்க வேண்டியவளாகிறாள். பாதிரியாரின் முயற்சி தோல்வியடைகிறது. நேசரத்தினம் சைவப் பெண்ணாக மாறிக் கோபாலனைக் கரம் பற்றுக்கிறாள். இதனால் குட்டித் தம்பிப் போதகரை பாதிரியார் பதவியை விட்டு விலக்குகிறார்.

இக்காலப்பகுதியில் சார்ள்ஸ் ஸ்ரிக்னியின் தேம்பாமலர் (1929), ஞானபூரணி (1933), சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் “காந்தமலர் அல்லது கற்பின் மாட்சி” (1936), மூத்ததம்பி செல்லப்பாவின் “சுந்தரவதனா அல்லது இன்பக் காதலர்” (1938), வரணியூர் ஏ.சி.இராசையாவின் “பவளகாந்தன் அல்லது கேசரி விஜயம்” (1932), “அருணோதயம் அல்லது சிம்மக் கொடி” (1933) ஆகிய நாவல்களின் பேசுபொருளாகக் கொலை, கொள்ளை, பெண்கடத்தல் முதலிய சம்பவங்கள் காணப்பட்டன. இவை தவிர எஸ். கே. சுப்பிரமணியம் எழுதிய “நீலாக்கி” (1918), திருமதி செம்பொற்சோதல்வரர் செல்லம்மாளின் “இராசதுரை” (1924), இடைக்காடரின் “நீலகண்டன் ஒரு சாதி வேளாளன்” (1925), அ.நாகலிங்கம் பிள்ளையின் “சாம்ப சிவ ஞானாமிர்தம் அல்லது நன்னெறிக் களஞ்சியம்” (1927), வண்ணை மா. சிவராமலிங்கம் பிள்ளையின் “பூங்காவனம்” (1930), வ.மு.சின்னத்தம்பியின் “விராம்பாள் அல்லது விபரீத மங்கை” (1930), முதலான நாவல்களும் எழுதப்பட்டன.

சார்ள்ஸ் ஸ்ரிக்னியின் தேம்பாமலர் (1929), ஞானபூரணி (1933) ஆகிய இருநாவல்களும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், பொருளாசையால் விளையும் கேடுகளைப் பேசின. பெண்கள் தாம் விரும்பிய நாயகரை அடையத் தடையாய் இருந்த சமூகநிலையைச் சாடும் இவரது நாவல்கள் தீயோர் சூழ்ச்சியால் விளையும் சமூகக் கேடுகளையும் அதிலிருந்து நல்லோர் எவ்வாறு மீள்கின்றனர் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது. இவ்விரு நாவல்களும் மர்மப்பண்புகளுடன் துலங்கும் துப்பறியும் நாவல்களாகவே காணப்படுகின்றன.

வீரகேசரி தொடங்கிய காலத்தில் அதில் பணியாற்றிய எச்.நெல்லையா சமூகநோக்கில் நாவல்களை எழுதினார். 06.10.1930 காலப்பகுதியில் நெல்லையா அவர்கள் “இரத்தினாவளி அல்லது காதலின் மாட்சி” என்ற நாவலை எழுதினார். இவர் எழுதிய பிறிதொரு வரலாற்று நாவல் சந்திரவதனா அல்லது காதலின் வெற்றி. வீரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்ட நாவல். இக்கதையில் உண்மைச் சரித்திர நிகழ்வுகளை விட புனைவே விஞ்சிநிற்கிறது. இந்நாவல் இரண்டு பாகங்களாக வெளிவந்தது. முதல்பாகம் 20 அத்தியாயங்களையும் இரண்டாம்பாகம் 17 அத்தியாயங்

களையும் கொண்டது. “நளின சிங்காரி அல்லது தோழனின் துறவு”, “மங்கையர்க்கரசி அல்லது டாக்டர் கணேசின் மர்மம்”, “இராணி இராஜேஸ்வரி அல்லது யுத்தத்தை வெறுத்த யுவதி”, “பத்மாவதி அல்லது காதலின் சோதனை”, “பிரதாபன் அல்லது மஹாராஷ்டிர மங்கை” முதலான நாவல்களையும் எழுதினார். இவருடைய “சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியர் நட்பு”(1940) நாவல் ஈழத்திற் சிங்கள தேசியவாதி களுக்கும் இலங்கையிலிருந்த இந்தியருக்குமிடையில் நிலவிய முரண்பாட்டினை 1930களின் பகைப்புலத்தில் வைத்துச் சித்திரிக்கிறது. காதல் கதையான இந்நாவல் இரு இனத்தினருக்குமிடையில் நட்புறவை வலியுறுத்தும் நோக்கில் எழுதப்பட்டது.

இக்காலப் பகுதியில் சாதியை முன்னிறுத்தியும் நாவல்கள் பல எழுதப்பட்டன. சாதிப் பிரச்சியை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட “நீலகண்டன் ஓர் சாதி வேளாளன்” நாவல் கலப்புத்திருமணத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுகளைப் பேசுகிறது. வேளாள குலத்துப் புவி மன்னனுக்கும் பண்டாரப் பெண் கமலாவதிக்கும் பிறந்த நீலகண்டன் தியோரைத் தனது வீரத்தாலும் விவேகத்தாலும் வெற்றி கொண்டு முதலிப் பட்டம் பெற்று தந்தையின் சொத்துக்களுடன் உயர்வாழ்வு வாழ்கிறான் என்பதை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. இந்நாவலிற் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளால் எழும் பிரச்சினைகள் குறித்த ஆழமான கருத்தோட்டம் எதனையும் காண முடியாது.

இந்தியாவின் காந்திய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களின் தாக்கத்தினால் எழுதப்பட்ட மூத்ததம்பி செல்லப்பாவின் சுந்தரவதனா அல்லது இன்பக்காதலர் எச்.நெல்லையாவின் காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக் குச் சாவுமணி (1937), எம்.ஏ.செல்வநாயகத்தின் செல்வி சரோஜா அல்லது தீண்டாமைக்கு சவுக்கடி (1938) முதலான நாவல்களும் சாதிப்பிரச்சினையை மையப் படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இந்நாவல்களிலும் சாதிப் பிரச்சினைகள் ஆழமாக வலியுறுத்தப்படவில்லை.

ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் சிலரால் ஆங்கில நாவல்கள் பல இக்காலப் பகுதியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தாம் பிற மொழியிற் கற்றவற்றை அம்மொழி தெரியாதார்க்கு உணர்த்த வேண்டுமென்ற நோக்கில் இந்நாவல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. 1903ஆம் ஆண்டிலே “கதாநந்தன்” என்பவரால் “அடாத சோதனை என்னும் மதிக்கெட்ட மாரன் கதை” என்ற நாவல் வெளிவந்ததாக அறியமுடிகிறது. இதனை அடுத்து 1906ஆம் ஆண்டு டானியல் டிபோவின் Robinson Crusoe நாவலை மல்லாகம் வீ.விஸ்வநாத பிள்ளை அவர்கள் மொழிபெயர்த்தார் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. 1934 காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்பு, தாமரைக் கேணியைச் சேர்ந்த வே.ஏரம்பமுதலி ஆங்கிலத்தில் சேர்வால்டர் ஸ்கொட் எழுதிய கெனில்வேர்த் (Kenilworth) நாவலைத் தழுவி “அரங்கநாயகி” நாவலை எழுதினார். சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை உருவகப்படுத்தி இக்காலப் பகுதியில் “சித்தகுமாரன்”(1925) என்ற பெயரில் நாவலொன்றும் வெளிவந்தது. இதனை “நீலகண்டன் ஓர் சாதிவேளாளன்” நாவலை எழுதிய இடைக்காடரே இந்நாவலையும் எழுதினார்.

ஆரம்பகாலத்தில் எழுந்த நாவல்களை ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கும்போது அது பல்வேறு பண்பு

களைக் கொண்டிருந்தது. ஆரம்ப கால நாவல்களில் இதிகாச, புராண, நாடோடிக்கதைகளின் சாயல் அதிகம் காணப்பட்டது எனலாம். ஏனெனில் ஈழத்தில் நாவல் இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்னர் மக்களுக்குப் பரிச்சயமான நீண்ட கதைகளாகப் புராணங்கள், இதிகாசங்கள், நாடோடிக்கதைகள் காணப்பட்டமையால் அதன் சாயல் அதிகம் இடம்பெற்றன எனலாம். காவலப்பன் கதை உட்பட ஆரம்பகால நாவல்கள் பல பிறமொழிக் கதைகளை உள்வாங்கியே எழுதப்பட்டன. ஆரம்ப கால நாவல்களில் மர்மச் சம்பவங்களூடனும் வீரசாகசச் செயல்களும் நிறைந்து இருந்தன. அசன்பேயுடைய கதை, தேம்பாமலர், ஞானபூரணி முதலான நாவல்களில் இப்பண்பினைக் காணலாம். அத்தியாயப் பகுப்புகள் இன்றி ஒரே தொடராகவே கதை கூறும் பண்பும் ஆரம்பகால நாவல்களில் விளங்கின எனலாம். இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக “அசன்பேயுடைய கதை”யைக் கூறலாம்.

ஆரம்ப கால நாவல்கள் இலக்கணச் செறிவுடைய செந்தமிழிலேயே எழுதப்பட்டன. “வீரசிங்கன் அல்லது சன்மார்க்க ஜயம்”, “அசன்பேயுடைய கதை”, “நொருங்குண்ட இதயம்”, “மோகனாங்கி” முதலான பல நாவல்களில் இறுக்கமான செந்தமிழ் நடையே கையாளப்பட்டன. அத்துடன் இக்காலநாவல்களில் காவியமரபின் சாயல் அதிகமிருந்தது. ஆரம்பகால நாவல்களை வசன காவியம் என்றே அழைத்தனர். அக்கால நாவலாசிரியர்கள் நாவலை காவியத்தின் வாரிசாகவே கண்டனர். தலைவர்கள் தன்னிகரில்லாத தலைவனாகவே படைக்கப்பட்டனர். “அசன்பேயுடைய கதை”யில் வரும் அலன் (சுந்தரம்) சாகசவீரனாகவே காணப்படுகிறான். “வீரசிங்கன் அல்லது சன்மார்க்க ஜயம்” நாவலில் வரும் வீரசிங்கனும் பெருவீரனாகவே காணப்படுகிறான். எனவே ஆரம்பகால நாவல்களில் காவியத்தின் சாயல் நிறையவே காணப்பட்டன.

ஆரம்பகால நாவல்கள் நற் போதனைகளின் உறைவிடமாக விளங்கின. இடைக்காடரின் “சித்த குமாரன்” நாவல் சைவசித்தாந்த கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்டது. ம.வே.திருஞான சம்பந்தபிள்ளையின் மூன்று நாவல்களிலும் சமயப் போதனைகள் தாராளமாகவே இடம்பெற்றன. இது போல மங்களம் தம்பையாவின் “நொருங்குண்ட இதயம்” நாவலிலும் கிறிஸ்தவமதப் பிரச்சாரங்கள் அதிகம் இடம்பெற்றதைக் காணலாம். இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த நாவல்களை வரலாற்று நோக்கிலே நோக்கும் போது தொடக்கத்தில் நடப்பியலுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தும் பின்னர் மர்மப் பண்புக்கும் சம்பவச் சுவைக்கும் முதன்மை தந்தும் எழுதப்பட்டன. இக்கால நாவல்களின் தலைப்புக்கள் இரட்டைத் தலைப்புக்களாகவே விளங்கின. “சாம்பசிவ ஞானா மிர்தம் அல்லது நன்னெறிக் களஞ்சியம்”, “அருணோதயம் அல்லது சிம்மக்கொடி”, “காந்தமலர் அல்லது கற்பின் மாட்சி”, “காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்கு சாவுமணி” எனப் பல நாவல்களில் இப்பண்பினைக் கண்டுணரலாம். ஆரம்ப கால நாவல்களில் கதைக்குள் கதை கூறும் மரபு காணப்பட்டது. ஆசிரியர் கூற்றாக அமையும் “துரை ரத்தினம்” நேசமணி நாவலில் “பழையனூர் நீலி”கதை நேசமணி வாயிலாகக்

கூறப்படுகின்றது. கதைக்குட் கதை கூறும் இம்மரபு பஞ்சதந்திரம், இதோபதேசம் முதலிய கதைமரபுகளின் தாக்கத்தால் அமைந்த தெனலாம். ஆரம்பகால நாவல்கள் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன. உதாரணமாக துரைரத்தினம் நேச மணி நாவல் சீதனத்தால் வரக் கூடிய பிணக்குகளையும், மதுபானத்தால் வருங்கேடுகளையும், தீயவர் சகவாசத்தால் நேரும் அநர்த்தங் களையும், பரத்தையர் சேர்தலால் வரும் பழிகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

1940களுக்குப் பின் ஈழத்து நாவல்கள்

தமிழில் ஈழகேசரி வருகையுடன் தமிழ் நாவல்கள் புதுப்பொலிவு பெற்றன. ஆரம்பகால ஈழகேசரியில் சிறுகதைகளும் தொடர் கதைகளும் இடம்பெற்றன. 1938ஆம் ஆண்டு ஈழகேசரியில் சோ.சிவபாதசுந்தரம் ஆசிரியராக அமர்ந்த போது ஈழகேசரி நவீன இலக்கியத் தேவைக்கேற்பத் தனது இலக்கியக் களத்தை விசாலி கத் தொடங்கியது. 1939ஆம் ஆண்டில் ஒரே வேளையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொடர்கதைகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தன. கசினுடைய “அன்னபூரணி” நாவலும் இவருடைய காலத்திலேயே வெளிவந்தது. சோ.சிவபாத சுந்தரம் ஈழகேசரியில் இருந்து வெளியேறிய பின் இராஜ அரியரத்தினம் அதன் ஆசிரியராக அமர்ந்து இப்பணியைச் செவ்வனே தொடர்ந்தார். த.வேலுப்பிள்ளையின் “நீலக்கல் மோதிரம்”, ஆ.கணபதிப்பிள்ளையின் “நடராஜனின் வெற்றி”, முருகுவின் “அலிபாவின் குகை”, ச.இராசரத்தினத்தின் “தேவி திலகவதி குப்பையில் குண்டுமணி”, பரணியின் “அஸ்தமனவேலை”, சொக்கனின் “மலர்பலி” முதலான நாவல்கள் பல, இக்காலப்பகுதியில் தான் வெளியாகின.

மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள்

இக்காலப்பகுதியில் மொழிபெயர்ப்பு நாவல்களும் வெளிவந்தன. வங்க நாவலாசிரியரான ரவீந்திர நாத் தாகூரின் நாவல் ஒன்றை “அறுந்த தளைகள்” (1937) என்ற தலைப்பில் ரவீந்திரன் என்பவர் மொழிபெயர்த்தார். வில்லன் என்பவர் வங்க நாடோடிக் கதை வடிவிலான நாவல்களை “மல்லிகை”(1940), “கொள்ளைக் கார நிசாம்”(1940) என்ற பெயர்களில் மொழிபெயர்த்தார். அத்துடன் ஜேர்மனி எழுத்தாளர் தொமஸ் மான் எழுதிய “மனவிகாரம்” நாவலை சோணா சலம் மொழிபெயர்த்தார். ஆங்கிலக் கவிஞர் அல்பிரட் ரெனிஸன், நாவலாசிரியர் தோமான் ஹார்டி, ரூக்ஷ நாவலாசிரியர் ஐவான் துர்கனேவ் ஆகியோரின் படைப்புக்களின் சிலவற்றை இலங்கையர் கோன் மொழிபெயர்த்தார். ஐவான் டர்ஜனிவ்வின் நாவலை “முதற் காதல்” என்ற பெயரில் இலங்கையர் கோன் ஈழகேசரிக்காக மொழிபெயர்த்தார்.

ஈழத்து மொழி பெயர்ப்பு நாவலில் கிருஷ்ண சந்திரன் “நான் சாகமாட்டேன்” நாவல் பாராட்டத்தக்க முயற்சி. 1942ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தில் நிலவிய கொடிய பஞ்சத்தின் பின்னணில் எழுதப்பட்ட உருது மொழி நாவலான இதனை ஆங்கில ஆக்கத்திலிருந்து தமிழுக்கு மாற்றியவர் செ.கதிர்காமநாதன். இத்தகைய நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்படுவது ஈழத்து இலக்கியத் தரத்தை வளர்க்கப் பயன்படும்.

“கருணாசேன ஜயலத்”தின் சிங்கள நாவலின் தமிழ் வடிவமான “நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம்” நாவல் ஒரு காதல் கதை. கல்லூரியில் இரு உள்ளங்களுக்கிடையே அரும்பி மலரும் காதலை இயற்பண்புடன் சித்திரிக்கும் இந்நாவலை சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு தம்பிஜயா தேவதாஸ் மொழிபெயர்த்தார். கருணாசேன ஜயலத்தின் பிறிதொருநாவலான “இறைவன் வகுத்த வழி”, “ஊமை உள்ளம்” போன்ற நாவல்களையும் தம்பிஜயா தேவதாஸ் மொழிபெயர்த்தார்.

2000களுக்குப்பின் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்ட வராக தேவாவைக் கூறலாம். சைனா கெய்றெற்சி எழுதிய soldier child என்ற நாவலை “குழந்தைப் போராளிகள்” என்ற பெயரில் தேவா மொழி பெயர்த்தார். இதுபோல தொந்தாவிக்கடோரியா எழுதிய My name is Victoria என்ற நாவலை என் பெயர் “விக்டோரியா நதியைக் கடக்க முனைந்தவன்” என்ற பெயரில் தேவா மொழி பெயர்த்தார். ஜேர்மன் மொழியில் எழுதப்பட்ட “அனொனிமா - முகம் மறைந்தவன்” என்னும் நூலையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இதுபோல உசல பி. விஜய சூரிய எழுதிய நாவல் ஒன்றை “அம்பரய” என்ற பெயரில் தமிழில் வெளிக்கொணர்ந்தார்.

கௌசல்யா குமாரசிங்காவின் நாவலை விமல் சுவாமிநாதன் இவ்ரகசிய சாளரத்தால் உற்று நோக்கின் என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்தார். நிஷ்ஷங்க விஜே மான்னவின் “தாரா மகே தெய்வதுவ” நாவலை சிவலிங்கம் அனுஷா “தார ஷியாமலீ குமாரசுவாமி” என்னும் பெயரில் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். தெனகம சிறிவர்த் தனவின் “குருபண்” நாவல் “குருதட்சணை” (2008) எனும் பெயரில் திக்குவல்ல கமாலால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. விமலதாஸ முதாக்கேயின் “தயாசேனலாகே ஜயக்ரஹனய” என்ற நாவல் “வெற்றியின் பங்காளிகள்”(2009) எனும் பெயரிலும் திக்குவல்ல கமாலால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. திக்குவல்ல கமால் குணசோம குணசேகரவின் “வனகத வீரயோ” நாவலை காட்டுப்புற வீரர்கள் எனும் பெயரிலும் உபாலி லீலாரத்னவின் “பினிவன்தலாவ” எனும் சிங்களநாவலை “விடைபெற்ற வசந்தம்”(2010) எனும் தலைப்பிலும் டெனிஸன் பெரேராவின் “ஆகாலே மாளிகாவ” நாவலை “மலையுச்சிமாளிகை”(2010) எனும் பெயரிலும் சிட்னிமாகஸ் டயஸின் “முலதீவ் சீயா” எனும் நாவலினை “முல்லைத்தீவு தாத்தா” எனும் பெயரில் மொழிபெயர்த்தார். எஸ்.பொன்னுத்துரை ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் செம்பென் ஒஸ்மான் எழுதிய நாவலை “ஹால” என்ற பெயரிலும் கூகிவா தியாங்கோ எழுதிய நாவலை “தேம்பி அழாதே பாப்பா” என்ற பெயரிலும் மொழிபெயர்த்தார். ரிஷான் ஷெரீப் “சுநேத்ரா ராஜகருணா நாயக”வின் நாவலை “அம்மாவின் ரகசியம்” என்ற பெயரில் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். கத்யானா அமரசிங்ஹ எழுதிய “தரணி” நாவலையும் லோகதாசன் தர்மதுரை எழுதிய ஆங்கில சுயசரிதை நாவலை தமிழில் “நிலவியலின் துயரம்” என்ற பெயரிலும் ரிஷான் ஷெரீப் மொழிபெயர்த்தார்.

காதல்நாவல்கள்

காதலை மையமாக வைத்து அதனடிப்படையில் தனி மனிதனுக்கும் குடும்ப உறவுமுறைகளுக்கும்

சமூகத்திற்குமிடையிலே நிகழும் பிரச்சினைகளை உணர்ச்சிகரமாகச் சித்திரிக்கும் நாவல்கள் இக்காலப் பகுதியில் எழுந்தன. குடும்ப உறவுகளையும் காதலையும் பொருளாகக் கொண்டு பொன்.குமாரவேற்பிள்ளையின் உத்தம மனைவி(1935), க.சச்சிதானந்தனின் அன்ன பூரணி(1935) முதலான நாவல்கள் ஏலவே வெளிவந்த நிலையில் 1947இல் க.தி.சம்பந்தன் ஈழகேசரியிலே தொடராக எழுதிய "பாசம்" நாவல் கல்லூரி மாணவர் நாராயணன் சாருகாசினி மற்றும் சாரதாவுக்கும் இடையில் நிகழும் முக்கோண காதலைச் சித்திரிக்கிறது. கிழக்கிலங்கையைக் பிரதான களமாகக் கொண்டெழுதப்பட்ட வ.அ.இராசரத்தினத்தின் "கொழுகொம்பு" நாவல் முக்கோணக் காதல் கதை ஆகும். நாவலின் கதை, மகாவலி கங்கையின் அரவணைப்பிலே வளங்கொழிக்கும் மூதுரிலே பிறந்து, கல்முனையையும் கொழும்பையும் தொட்டு, மலைநாடு சென்று முடிசிறந்து, மூதுரைச் சேர்ந்த நடராஜன் தனது மாமன் மகளான கனகத்தைக் காதலிக்கிறான். நடராஜனின் தந்தை அம்பலவாணர் அவரோடு போட்டியிடும் கனகத்தின் தந்தை கந்தையாபிள்ளை இருவருக்கும் பகைமை மூட்டி வேடிக்கை பார்க்கும் பெருந்தொண்டர் சண்முகம்பிள்ளை. இப்பின்னணியில் குடும்பங்களுக்கிடையில் நிலவும் பகைமையுணர்ச்சி இருவரின் காதலுக்குத் தடையாகிறது. நடராஜன் கனகத்தைத் தன்னுடன் வந்துவிடுமாறு அழைக்கிறான். அவள் அவளது படிப்பைக் காரணங்காட்டிச் சிலகாலம் பொறுத்திருக்கும்படி கேட்க அவளது காதலில் நம்பிக்கையற்ற நடராஜன் அவளை உதாசீனம் செய்து விட்டு தான் தொழில் பார்க்குமிடத்தில் தன்னோடு ஒன்றாக வேலைசெய்யும் பிலோமினா என்ற பெண்ணை மணம் புரிகிறான். கனகத்தின் காதலை அறிய நேர்ந்த பிலோமினா அவளுக்காகத் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்கிறாள். இதுவே வ.அ.இராசரத்தினத்தின் "கொழுகொம்பு" நாவலின் கதை. சமூகத்திற் பெண்கள் ஆண்களை நம்பி ஏமாற்றமடைந்து துன்புறாது தமது காலிலே தனித்து நின்று இயங்கவல்ல சமுதாய நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்றும் அதுவரை ஆண்களே பெண்களுக்கு கொழுகொம்பு ஆக அமைய வேண்டும் என்பதை இந்நாவலில் பிலோமினா பாத்திரம் மூலம் ஆசிரியர் கூறவிளைகிறார். சு.வே.யின் மன நிழல் (1948), யாழ்ப்பாணம் தேவனின் கேட்டதும் நடந்ததும் (1954-55) முதலிய நாவல்களும் ஈழத்தில் எழுதப்பட்டன.

மர்மநாவல்கள்

இக்காலப் பகுதியில் ஏறத்தாழ இருபது மர்ம நாவல்கள் வெளிவந்தன. இவற்றுட் பெரும்பாலான வற்றை எழுதியவர் "ரஜினி" எனப்படும் கே.வி.எஸ்.வாஸ். கும்பகோணம் வேதாந்த சீனிவாசர் ஐயங்கார் எனப்படும் கே.வி.எஸ்.வாஸ் வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரிய ராகப் பணிபுரிந்த காலப்பகுதியில் "குந்தளப் பிரேமா" (1949-50), "நந்தினி"(1950), "பத்மினி"(1953), "தாரிணி" (1954), "மலைக்கன்னி" (1955), "உதய கன்னி" (1955), "சிவந்தி மலைச்சாரலிலே", "அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே", "ஜீவஜோதி", "மைதிலி", முதலான நாவல்களை எழுதினார்.

இக்காலப்பகுதியில் "ஐயோ நானா", "காம சுந்தரி", "பெண்ணோ பேயோ" ஆகிய துப்பறியும் நாவல்களை ஜோ.ஏ.எம்.தாஸ் எழுதியுள்ளார். வாசகரது ரசனையையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு அற்புதச் சுவையும் அரசியற் செய்திகளும் கொண்டமைந்த இவ்வகை நாவல்கள், ஐம்பதுகளில் ஈழத்து நாவல் வாசகர் தொகையைப் பெருக்கின. பிறமொழிகளிற் படித்த புதுவகை மர்மக் கதைகளைப் போலத் தமிழில் எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் மர்ம நாவல்கள் ஈழத்தில் எழுதப்பட்டன. ஈழத்திற்கு வந்து சொற்ப காலமிருந்து பிறகு இந்தியாவிற்குக் குடிபெயர்ந்து சென்ற எம்.ஏ.அப்பால் "இவணைப்பார்"(1953), "சி. ஐ. டி. சிற்றம்பலம்"(1953), "சிங்களத் தீவின் மர்மம்"(1956), "யக்கடையாவின் வர்மம்" முதலிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார்.

வீரகேசரியின் பிறிதொரு வெளியீடான ஜன மித்திரன் வெளியீடுகள் பல்வேறு மர்ம நாவல்களை வெளியிட்டன. அவ்வகையில் ஜி.நேசன் எழுதிய சாத்தானின் ஊழியர்கள், குஜாரத்தோகினி, ஜமேலா, கறுப்பு ராஜா, அலிமாராணி, பட்லி, அன்பே என் ஆருயிரே, ஜீனா, மர்ம மங்கை நார்தேவி, பாலைவனத்து ரோஜா முதலான நாவல்களைக் கூறலாம்.

தமிழ் நாவல்களில் குடும்ப உறவுகள்

காதல் நாவல்களும் மர்ம நாவல்களும் எழுந்த இக்காலப் பகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க சிலர் தாம் வாழும் சமூகத்தையும் பிரதேசங்களையும் கருத்திற் கொண்டு குடும்ப நாவல்களை எழுத முயன்றனர். "மறுமலர்ச்சி" எழுத்தாளரான அ.செ.முருகானந்தம் யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புற மண் வாசனையை, அதன் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பழக்க வழக்கங்களை, சமூக மதிப்பீடுகளை, சமூகக் குறைபாடுகளை "வண்டிச் சவாரி"(1944), "புகையில் தெரிந்த முகம்"(1950) "யாத்திரை"(1958) முதலான தொகுப்புகளில் சாத்தியமாக்கினார். அ.செ.மு. "புகையில் தெரிந்த முகம்" நாவலை தொடர்கதையாக சுதந்திரன் இதழில் எழுதினார். பின்னர் இந்நாவல் 1950களில் செட்டித்தெருவில் உள்ள நவலட்சுமி புத்தக சாலையில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்தது. இந்நாவல் கதைசொல்லியான ராமலிங்கத்திடம் பொன்னுச்சாமியின் மகளான காந்திமதியும் அவளது காதலனான முருகேசனும் கதை சொல்வதாக அமைகிறது. இவ்விருவரும் காதலித்த குற்றத்துக்காக பொன்னுச்சாமியால் மண் வெட்டிப்பிடியால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டவர்கள். சுற்றில் பொன்னுச்சாமியும் மணம்பிறழ்ந்த நிலையில் உற்றார், உறவினரற்று வாழ்வதுடன் கதை நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது. அக்கால மக்களின் நிதர்சனமான வாழ்க்கையைக் கோவில் வைபவங்கள் களுக்கூடாகவும் மாட்டு வண்டிச் சவாரிக்கூடாகவும் காட்டும் இந்நாவல் அக்கால சாதியநடைமுறைகளையும் கோட்டிட்டுக் காட்டுகிறது. நாவலில் இறந்த காந்திமதியின் முகம் புகை நடுவில் தோன்றுவதால் ஆசிரியர் இந்நாவலுக்கு "புகையில் தெரிந்த முகம்" என்று தலைப் பிட்டு உள்ளார். மாந்திரிக யதார்த்த பின்னணியில் நாவலின் சம்பவங்களும் கதையும் பின்னப்பட்டதால் இந்நாவலை நவீன நாவல் முயற்சியின் முற்கூறு எனக் கூறலாம். கச்சாயில் இரத்தினம் "வன்னியின் செல்வி"

என்னும் நாவலும் பிரதேசப் பண்புகளை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட நாவலாகும்.

“மாஞ்சேரி” என்ற யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு உபகுப்தன் என்ற புனை பெயரில் கனக செந்திநாதன் எழுதிய விதியின் கை (1953) நாவல் கிராமப் புற காதலையும் அதன் பண்பாட்டம்சங்களையும் வர்க்க வேறுபாடுகளால் சமூகத்தில் உண்டாகும் ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் பேசுகிறது. கிராமத்துப் பாடசாலை, கிராமச் சங்கத் தேர்தல், காவடி ஆட்டம் என்பன நாவலில் கிராமியத் தன்மை கெடாத படி இயல்பாக வந்து செல்கின்றன. பரதன் என்ற புனைபெயரில் கனக செந்திநாதன் “வெறும்பாணை” (1956-57) என்ற தொடர் நாவலையும் எழுதியுள்ளார்.

கசின் என்ற புனைபெயருடைய க.சிவகுரு நாதன் ஐம்பதுகளில் ஈழகேசரியிற் பதினொரு தொடர் நாவல்களெழுதியுள்ளார். இவற்றுட் பல குறுநாவல்கள். கசினால் “சகடயோகம்”, “இராசமணியும் சகோதரிகளும்”, “கற்பகம்”, “சொந்தக்கால்” முதலான நாவல்கள் மண்ணின் மணத்தோடு போன்ற நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. நடுத்தரக் குடும்பங்களையும், கிராமத்துப் பாத்திரங்களையும் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவரது நாவல்களில் நகைச்சுவைப் பண்பு இழையோடுகின்றது. இவருடைய “இராசமணியும் சகோதரிகளும்”, “இதய ஊற்று” ஆகிய நாவல்களடைந்த வெற்றியைப் பிற்கால நாவலான “கற்பகம்” பெற்றவில்லை.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் உலகுக்கு ஐம்பதுகளில் காலடி எடுத்து வைத்தவர் இளங்கீரன். இவரால் ஏறத்தாழ இருபது நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. சாதி, வர்க்கவேறுபாடுகளால் விரிசலடையும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் அடிமட்ட மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் காதலால் துணையிழந்து வாடும் உள்ளங்களையும் தம் நாவல்களில் சித்திரித்தவர் இளங்கீரன். சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படைகளை அணுகித் தீர்வுகூற விழைந்த இளங்கீரனை நா.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலுக்குத் தேசியச் சாயல் தரமுயன்ற முதல்வர் எனக் குறிப்பிடுவார். இவரால் ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட பத்துத் தொடர் நாவல்களில் “தென்றலும் புயலும்”(1955), “நீதியே நீ கேள்”(1959) இரண்டு நாவல்களும் நூல்வடிவம் பெற்றன. “புயல் அடங்குமா?” (1954), “சொர்க்கம் எங்கே”(1955), “மனிதர்கள்”(1956), “இங்கிருந்து எங்கே?”(1961), “காலம் மாறுகிறது” (1964) ஆகியன தினகரன் பத்திரிகையிலே தொடராக வெளிவந்தன. “மண்ணில் விளைந்தவர்கள்”(1960) நாவல் “தமிழன்” பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. “அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்”(1972) நாவல் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்து பின்னர் நூலுருப் பெற்றது. சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் “அன்னை அழைத்தாள்” என்ற தொடர்நாவலையும் இளங்கீரன் எழுதினார்.

“தென்றலும் புயலும்”, “நீதியே நீ கேள்!” இரண்டு நாவல்களும் சமூக பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் பகைப்புலத்திற் காதலைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. “தென்றலும் புயலும்” நாவலிற் சாதியை மீறிய காதலும் “நீதியே நீ கேள்!” நாவலில் இனத்தை மீறிய காதலும் வெற்றி

பெறுகின்றன. இரண்டிலும் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குட் பட்ட காதல்கள் தோல்வியடைகின்றன.

செங்கை ஆழியான் என்ற புனைபெயரால் பரவலாக அறியப்படும் க. குணராசா ஈழத்தில் குடும்ப உறவுகளைச் சித்திரிக்கும் அதிகளவான நாவல்களை எழுதி அதில் நடைமுறை வாழ்வைச் சாத்தியமாக்கியவர். தன்னுடைய நாவல்களில் யாழ்ப்பாண கிராமிய வாழ்வை அதன் கலையழகோடு வெளிப்படுத்தியவர். “கிடுகுவேலி”, “நந்திக்கடல்”, “சித்திரா பெளர்ணமி”, “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்”, “வாடைக்காற்று”, “யானை”, “காட்டாறு”, “இரவின் முடிவு”, “ஜன்ம பூமி”, ஒரு மைய வட்டங்கள்”, “கந்தவேள் கோட்டம்”, “கடற்கோட்டை”, “கொத்தியின் காதல்”, “பிரளயம்”, “கங்கைக்கரையோரம்”, “ஒரு மைய வட்டங்கள்”, “காவோலை”, “கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள்”, “இந்த நாடு உருப்படாது”, “காற்றில் கலக்கும் பெரு மூச்சுகள்”, “மழைக்காலம்”, “ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்”, “தீம்தரிகிடத்தோம்”, “குவேனி”, “போராடப் பிறந்தவர்கள்”, “மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து”, “அக்கினி”, “ஜன்மபூமி”, “கொழும்பு லாடீஜ்”, “போரே நீ போ”, “மரணங்கள் மலிந்த பூமி”, “ஈழராஜா எல்லாளன்”, “யாக குண்டம்”, “வானும் கனல் சொரியும்”, “ஆறுகால்மடம்”(சிறுவர் நாவல்), “பூதத்தீவுப் புதிர்கள்” (அறிவியல் நாவல்) என நாவல்கள் பலவற்றை எழுதியவர். மக்களின் உரிமைக்குரல்கள், உழைப்புச் சுரண்டல்கள், சாதிக்கொடுமைகள். சீதனக் கொடுமைகள், இனவெறிப் போராட்டம் முதலான சமூகப் பிரச்சினைகளை இவரது நாவல்கள் தொட்டுச் சென்றன. “அலைகடல் தான் ஓயாதோ”, “யொகாறா”, “நில மகளைத் தேடி”, “நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு”, “முற்றத்து ஒற்றைப் பனை”, “சாம்பலி”, “அக்கினிக் குஞ்சு”, “மீண்டும் ஒரு சீதை”, “யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்று”, “பழைய வானத்தின் கீழ்” முதலானவையும் இவரால் எழுதப்பட்ட குறுநாவல்களாகும்.

பல்கலைக் கழக வாழ்வை மையக்கருப் பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட “கங்கைக் கரையோரம்” நாவல், அங்கு கல்வி பயின்று நாட்டின் எதிர்காலச் சிற்பிகளாக வரவிருக்கும் மாணவ சமுதாயத்தின் மனநிலையில் எழும் உணர்ச்சியலையின் ஏற்ற இறக்கங்களைக் காட்டி நிற்கிறது.

செங்கை ஆழியானின் நாவல்களில் வரலாற்றுச் சம்பவங்களும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளும் வர்க்க வேறுபாடுகளும், சீதனக் கொடுமைகளும், வறுமை முதலானவையும் நாவல்களின் கருப்பொருளாகின. இவையே நாவலின் கதைக்கு வளத்தைச் சேர்ப்பனவாகவும் கலையழகைக் கொடுப்பனவாகவும் அமைந்தன.

நிலப்பிரபுத்துவ சூழலில் தோன்றிய கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பானது முதலாளித்துவ உற்பத்தி வளர்ச்சிமுறையில் எத்தகைய மாற்றத்தை அடைகிறது என்பதை கூறிநிற்கும் நாவலாக கணேசலிங்கனின் “குடும்பச்சிறையில்” காணப்படுகிறது. இவருடைய “அந்நிய மனிதர்கள்” நாவல் இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் பாட்டாளி வர்க்கத்தினால் மாத்திரமன்றி முதலாளிகளாலும் மனிதவாழ்வின் மகிழ்ச்சியை அதன் பூரணநிலையை எட்டமுடியாது என்பதை விளக்கி

நிற்கிறது. சுந்தரம், கீதா, கயல்விழி, கணபதி பாத்திரங்களின் வழி நகரும் “மரணத்தின் நிழலில்” நாவல் முதுமையால் விளையும் உள்ளுணர்வின் பாதிப்புக்களையும் மரணபயம் ஏற்படுத்தும் மனவுளைச்சல்களையும் சித்திரிக்கிறது.

க.சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) அவர்கள் நாவலிலக்கிய உலகில் 1949ஆம் ஆண்டில் காலடியெடுத்து வைத்தவர். ஈழகேசரி இதழில் 1.9.1949 தொடக்கம் 27.03.1939 வரை சொக்கனின் “மலர்ப்பலி” தொடர் நாவலாக வெளிவந்தது. இதுவே அவருடைய கன்னி நாவல். இதனைத் தொடர்ந்து “செல்லும் வழி இருட்டு”(1961), “சீதா”(1963), “ஞானக் கவிஞன்”(1966), “சலதி”(1985), “பத்திக்கசந்த”(1985), “முகங்கள்”(1986) ஆகிய நாவல்கள் வெளிவந்தன. இவற்றில் கவிஞன், முகங்கள் என்பன குறுநாவல்கள். முகங்கள் குறுநாவல் ஈழமுரசு இதழில் தொடராக வெளிவந்தது. ஆயினும் இறுதி அத்தியாயம் பிரசுரமாகாமல் ஈழமுரசு நின்று போனமையால் நாவல் நிறைவுறாத நிலையில் இற்றைவரை உள்ளது. வங்க நாவலொன்றின் தமிழாக்கமே “பத்திக்கசந்த”. இவற்றில் சமூகநாவல்களாக “மலர்ப்பலி”, “செல்லும்வழி இருட்டு”, “சீதா”, “முகங்கள்”, “பத்திக்கசந்த” போன்றன காணப்படுகின்றன.

மலர்ப்பலி நாவலில் ஆசிரிய மாணவன் நாகராஜன் ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் படிக்கச் சென்றவிடத்து அங்கு புவனேஸ்வரியைக் கண்ணுற்று அவளைக் காதலிக்கிறான். அவளுக்கு அவன் மீது காதலிருந்தாலும் அதனைக் கண்டு கொள்ளாமல் விடும் அவள் அவன் தன் காலடியைச் சுற்றிவரவேண்டும் என எண்ணுகிறான். இதன்காரணமாக பலமுறை அவனை அவமானப்படுத்தியும் விடுகிறான். ஆசிரிய கலாசாலை வாழ்வு முடிந்து சில காலத்தின் பின் புவனேஸ்வரி அவனைக் காணச் சென்ற போது நாகராஜன் தான் பிரமச்சாரியம் பேணப் போவதாக உறுதியாகக் கூறுகிறான். அப்போது இருவரின் நட்பும் சகோதரமாகப் பரிணமிக்கிறது. அவன் பிரமச்சாரியத்தைத் தொடர்ந்து பேண முற்பட்ட நிலையில் புவனேஸ்வரி தனக்கொரு வாழ்க்கைநிலையைத் தேடிக் கொள்கிறான். காதல்வயப்பட்ட இருவரின் உணர்வுகளையும் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் நாவலே மலர்ப்பலி.

இந்நாவல் வந்து பத்தாண்டுக்குப் பின்னர் இவரால் எழுதப்பட்ட நாவல்களாகிய “செல்லும் வழி இருட்டு”, “சீதா”, “முகங்கள்” என்பன முறையே பொருளியல் நிலையிலான சுரண்டல், சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, இனப்பிரச்சினைச்சூழல் என்பவற்றினடியாக உருவான கதையம்சங்களை உள்ளடக்கங்களாகக் கொண்டவை. 1961ஆம் ஆண்டின் முன்னர் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க முன், சமயநிறுவனங்களும் தனிப்பட்டவர்களும் அவற்றை நிர்வகித்துவந்த காலப் பகைப் புலத்தில் எழுதப்பட்ட கதையே “செல்லும் வழி இருட்டு”. முகாமையாளரின் அடக்கு முறைகளால் எதேச்சாதிகாரப் போக்கினாலும் ஆசிரியர்கள் அநுபவித்த இன்னல்களையும் அவர்களின் போராட்ட உணர்ச்சிகளையும் இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழக புவியியல் சிறப்புப்பட்டதாரியான செம்பியன் செல்வன் கானகத்

தின் கானம் நெருப்பு மல்லிகை, “விடியலைத் தேடும் வெண்புறாக்கள்” முதலான நாவல்களை எழுதியவர். வீரகேசரி நடாத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் இவருடைய “நெருப்பு மல்லிகை” யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக்கான முதல் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. சுரண்டுபவர்கள், சுரண்டிக் கொழும்பவர்கள் ஆகிய இருநிலை மாந்தர்களின் முரணிலையில் தோற்றம் பெறும் இந்நாவல், தலைவனை இழந்து தவிக்கும் குடும்பெண்ணின் வாழ்வியலைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. கணவன் இறந்த பின் தன் பிள்ளைகளுடன் வறுமையுடன் போராடும் கமலம் தன்னை வேட்டையாட வந்த தம்பிப்பிள்ளையின் காமப் பலிக்கு இரையாகாமல் அவரைப் பழிதீர்த்துக் கொண்டு தானும் இறப்பதே இந்நாவலின் மையக்கருவாகும். அக்கால யாழ்ப்பாண சமூகப்பிற்புலத்தை ஏழையின் துயருக் கூடாகத் துல்லியமாக இந்நாவல் விளக்கி நிற்கிறது. செம்பியன் செல்வனின் விடியலைத் தேடும் வெண்புறாக்கள் ஈழமுரசில் தொடர்நாவலாக வெளி வந்தது. பின் நாவல் முழுமையாகப் பதிப்பு பெற்ற வேளையில் ரிவரச இராணுவ நடவடிக்கையின் போது அத்தனை பிரதிகளும் அழிந்து போயின.

ஆண்ணாதிக்கச் சூழலில் ஆண்கள் தம்சுயநலத்துக்காகக் காதலைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதை கணேசலிங்களின் “தேன் பறிப்போர்” நாவல் எடுத்து விளக்குகிறது. குடும் உறவுமுறைகள் இயற்கையானதல்ல அதனை நாமே உருவாக்கிக் கொள்கிறோம் என்பதை அழகேசன் - விதவைப் பெண்மணி யமுனா வாழ்க்கைக் கூடாக விளக்கி நிற்கும் நாவலே “விதவைப்பெண்”.

சமயம், சாதிக்கு மேலாகச் சிந்திக்கத் தெரியாதவர் கருணாகரன். இவரின் மகள் சிவமலர். கிறிஸ்தியானின் சிவமலரின் காதலைப் பேசும் “சிவமலரின் சமயம்” நாவல் சமயம், சாதி, மொழி, நிறவெறி, பால்நிலை என்பன சிந்தனை ஆற்றலைத் தடுக்கும் தூசுப் படலங்களே என்பதை நிறுவிக் செல்கிறது. இதுபோல மதம் அபின் என்பதை கணேசலிங்கத்தின் “ஒரு களவுக்காதல்” நாவலும் விளக்கிநிற்கின்றன. தமிழகச் சூழலில் சிறுவர் உழைப்பை செ.கணேசலிங்கத்தின் “அடைப்புக்கள்” நாவலும் கலை, இலக்கிய சினிமா உலகத்தின் கவர்ச்சிகளை “மறுப்பக்கம்”, “கடவுளும் மனிதனும்” முதலான நாவல்களும் பேசினின்றன. பொ.பத்மநாதனின் “புயலுக்குப் பின்” நாவல் கோகிலா என்ற பெண் தனது பருவத்தவறால் பெற்றெடுத்த மகன் பார்வதியிடமிருந்து பிரிந்து வாழ்வதையும் அதனூடாகப் பார்வதி அடையும் மனப் போராட்டங்களையும் சித்திரிக்கிறது.

தனது குடும்பத்தின் பராமரிப்பில் வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணுடன் சந்தர்ப்பவசத்தால் தவறுதலாக நடந்து கொண்டதற்குப் பிரதியுபகாரமாக அவளையே மணம் புரிய முன் வந்த இளைஞனின் கதையே அ.செ.முருகானந்தனின் “யாத்திரை” ஆகும். கே.எஸ்.ஆனந்தனின் “காகித ஓடம்” நாவல் காதலர்களின் மணவாழ்வின் தொடக்கத்தில் எழும் சந்தேகம் தாம்பத்திய வாழ்க்கையைப் பாதிப்பதைக் காட்டுகிறது. இந்துமகேஷின் “ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன்” விலைமகளொருத்திக்கு வாழ்வளிக்கும் இளைஞனொருவனது உள்பாங்கை உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கும் நாவல். கே.வி.எஸ்.

வாஸ் எழுதிய “அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே” நாவல் சாதி வேற்றுமையை மீறி எழும் காதல், பெற்றோரது நல்லாதரவுடன் நிறைவு பெறுவதைக் காட்டுகின்றது. காதல் நிறைவு பெறுவதற்குச் சமூகம் தடை விதிப்பதையும், அத்தடையை மீறிக் காதலர் இருவரும் இணையக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும் போது விதியே அதற்கு குறுக்கீடாவதையும் நயிமா ஏ.பஷீர் எழுதிய “வாழ்க்கைப்பயணம்” நாவல் சித்திரிக்கிறது.

பெற்றோரால் தடைப்படும் காதல் பின்னர் அவர்களது மனமாற்றத்தால் நிறைவேறுவதை அன்ன லட்சுமி இராசதுரையின் “உள்ளத்தின் கதவுகள்” விவரித்துச் செல்கிறது. மொழிவாணன் (வி.ஆர்.நீதி ராஜா) எழுதிய யாருக்காக நாவல் காதல் தோல்வியால் வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்ளும் ஒருவனின் கதையாக அமைகிறது. உதயணனின் “பொன்னான மலரல்லவோ” நாவல் சந்தர்ப்பவசத்தால் பிரிந்த காதலர்கள் இணைவதைச் சுட்டி நிற்க இவரின் பிறிதொரு நாவலான “அந்தரங்க கீதம்” பணத்திற்காக காதலரைப் பிரிக்கும் சமூகக் கொடுமையை சித்திரிக்கிறது. கவிதா (இந்திரா தேவி பாலசுப்பிரமணியம்) எழுதிய “கனவுகள் வாழ்கின்றன” நாவல் சந்தர்ப்பவசத்தால் தனது காதலனைப் பிரிந்த ஒரு பெண், அவளது குழந்தைக்குத் தானே தாயாகிக் கனவுகளில் வாழ்வதைக் கூறிநிற்கிறது. பெற்ற அன்னையின் ஆதம்சாந்திக்காக, பிரிந்துபோன இரு குடும்பங்களின் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கிய இளம் பெண்ணின் கதையே புரட்சிபாலனின் “உமையாள்புரத்து உமா”. இவற்றில் பெரும்பாலானவை காதல், தியாகம் போன்ற உணர்ச்சிகளைப் பொருளாகக் கொண்டமையும் இந்நாவல்களில் சமூகப்பிரச்சினைகளும் ஒரு கூறாக இடம்பெறுகின்றன. இந்நாவல்கள் அனைத்தும் வீரகேசரி பிரசுரங்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

தமிழீழப் போராட்டச் சூழலில் இந்திய அமைதிப்படையினரின் நடவடிக்கைகளையும், இலங்கை இராணுவத்தினரின் அட்டூழியங்களையும், அரசு பயங்கரவாதப் போக்குகளையும், தமிழ் மக்களது அகதி வாழ்வின் அவலங்களையும், போராளிகளின் தியாகங்களையும், இனவொடுக்கல் நடவடிக்கைகளையும், சாதிப்பிரச்சினைகளையும், மற்றும் அவர்களது உழைப்புச் சுரண்டல்களையும் செ.யோகநாதனின் நாவல்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. “கிட்டி”, “மீண்டு வந்த சோளகம்”, “அசுரவித்து”, “நியாயப்படுத்தப்பட்ட கொலைகள்”, “வனமலர்”, “மிஸ் கமலா”, “தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்”, “தனியாக ஒருத்தி”, “ஜானகி”, “தனிமை கண்டதுண்டு”, “இரவினில் வரும் பகல்”, “நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே”, “துன்பக் கேணியில்” முதலிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இது போல “காற்றும் சூழி மாறும்”, “மலர்ந்த நெடு நிலா”, “ஒளி நமக்கு வேண்டும்”, “அகதியின் முகம்”, “காவியத்தின் மறுபக்கம்”, “கனவுகள் ஆயிரம்”, “காணி நிலம் வேண்டும்”, “தலைவர்கள், கேட்டிருப்பாய் காற்றே”, “அரசு, சுந்தரியின் முகங்கள்”, “ஆகாயத் தாமரை”, “சோளகம்”, “மேலோர் வட்டம்”, “இனிவரும் வசந்தங்கள்”, “இன்னொரு திரைப்படம்”, “கட்டுமரங்கள்”, “சின்னஞ்சிறுமலர் மழையினில் நனைந்து”, “சிறு பொறி பெருந்தீ”, “இரவல் தாய்நாடு” என இருபது குறுநாவல்களையும்

படைத்தளித்துள்ளார்.

மூத்த தமிழ் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான நந்தி தமிழ் கலை இலக்கியத் துறைகளில் அரை நூற்றாண்டிற்கும் மேல் காலடி பதித்தவர். 1947-03-02 வீரகேசரி இதழில் பிரசுரமான “சஞ்சலமும் சந்தோசமும்” என்ற சிறுகதை மூலம் அறிமுகமான நந்தி தனி மனித குடும்ப சமூக உறவுச் சூழல்களில் நிகழும் அநாகரிக நடத்தைகளையும் அதன் கேடுகளையும் முரண்பாடு களையும் தன் நாவல்களில் ஆழமாகப் பதிவு செய்தவர். வர்க்க முரண்பாடு, சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகள், இன உணர்வுகள் முதலானவற்றால் சமூகத்தில் விளையும் பாதிப்புக்களை தன்னுடைய தங்கச்சியம்மா, மலைக் கொழுந்து ஆகியநாவல்களில் இயல்பாக வெளிப்படுத்தியவர்.

ஒடுக்கப்பட்ட ஏழை மக்களிடையே சமுதாய உணர்வோடு ஓராண்டு பணிபுரிவதை சமூகப் பிற்புலத்தில் எடுத்து விளக்கும் நாவலே “தங்கச்சியம்மா”. கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கை அமைப்பு, அவர்களின் வறுமை, வறுமையால் ஏழை மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்பம், அவர்களின் மூடநம்பிக்கைகளை நாவல் பதிவு செய்கிறது. கிராமத்தில் கொலரா பரவுவதும் அதன் தடுப்புமுறைகளும் மரண துன்பத்தில் மக்கள் படும் அவலங்களும் நாவலின் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்கதையாக வெளிவந்து 1989இல் நூலுருப் பெற்ற நாவலே “நம்பிக்கைகள்”. பச்சைவேலி. கொழும்பு, பேராதனை முதலான இடங்களைக் கதைக்களமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட நாவல் காதலின் மெல்லிய ஒளிக்கீற்றில் வாழ்க்கை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டது என்பதை விளக்கி நிற்கிறது.

இக்காலப்பகுதியில் மார்க்சியப் பார்வையுடன் எழுத்தத் தொடங்கிய எழுத்தாளராகக் கணேசலிங்கன் காணப்படுகிறார். “நீண்ட பயணம்” செ.கணேசலிங்கனின் முதல் புதினமாகும். இது ஈழத்து புதினங்களில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதன் முதற் பதிப்பு 1965இல் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவருடைய இரண்டாவது புதினம் “சடங்கு” (1966) ஆகும். மூன்றாவது புதினம் “செவ்வானம்” (1967). இம்மூன்று நாவல்களும் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிரதேசக் கதைக் களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. இந்நாவல்கள் மூன்றும் “நிலமானிய அமைப்பில் இருந்து முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு மாறும் சமுதாயத்தைச் சித்திரிக்கின்ற புதினங்களாக உள்ளன” என்று க.கைலாசபதி குறிப்பிடுவார். கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் தீண்டாமை, சுரண்டல், பெண்கள், சிறுவர் மீதான வன்கொடுமைக்கு எதிரான குரலாக ஒலித்தன. இவரின் நாவல்கள் தேசிய இனப் பிரச்சினையால் தமிழ் மக்களின் குடும்ப வாழ்விலும் அவர்களின் சமூக வாழ்விலும் தோன்றியுள்ள அவலங்களை வெளிப்படுத்துவதுடன் நவீனமயமாக்கல் தோற்றுவித்துள்ள மாறுதல்களையும் பிரச்சினைகளையும், வறுமைப்பட்ட மக்களிடத்தில் பலவீனங்களை வளர்த்துச் சுரண்டும் சந்தைப் பொருளாதார வியாபார நிறுவனங்களையும் நுகர்வுப் பண்பாட்டின் மனித விரோதப் போக்குகளையும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மேலாதிக்கத் தன்மைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

பொருந்தா திருமணத்தின் அவலத்தை கணேச

லிங்கத்தின் “இரண்டாவது சாதி” நாவலும் எடுத்துரைக்கிறது. பவானி, இந்திரா இருவரும் கல்லூரியில் ஒன்றாக படித்த நண்பிகள் ஆயினும் திருமணத்தின் இருவர் வாழ்விலும் விரிசல்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருந்தா திருமண வாழ்வை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு தன் மனத்துக்குப் பிடித்த சந்திரனோடு ஊர் சுற்றுகிறாள் இந்திரா. ஆனால் பவானியோ துன்பமயமான திருமணப் பந்தத்தில் இருந்து விலகிக் கொள்ளாது இருபெண்பிள்ளைகளுடன் வேலைப்பளுவுடன் போராடிக்கொண்டு குடும்பப் பந்தத்தில் உழன்று தவிக்கிறாள். ஆபாசம், பாலியல் தொல்லைகள் மற்றும் பாலியல் வன்முறைகள் குறித்துப் பேசும் நாவலே “இரண்டாவது சாதி”.

மலரன்னை மக்களின் சமூக வாழ்க்கையை வர்க்க வேறுபாடுகளை காதல் நிகழ்வுகளை உரையாடல் மொழிவழி நாவலுக்கூடாக தெளிவாக வெளிப்படுத்தியவர். இவருடைய காகிதப்படகு என்னும் தொகுப்பில் உயிர்துளி, காகிதப்படகு, காலத்திரை என மூன்று குறு நாவல்கள் இடம் பெறுகின்றன. இவருடைய நாவல்களில் கதை மாந்தர்கள் தனித்து இயங்காது சமூகத்தின் அங்கமாக இயங்குகின்றனர். இவர்கள் சமூகத்தின் வளர்ச்சியிலும், வீழ்ச்சியிலும் தன் பங்கினைச் செவ்வனே செய்கின்றனர். மலரன்னையின் இம்மூன்று நாவல்களும் சமூகம் கதை மாந்தரை எவ்வாறு அணுகுகிறது என்பதையும் எப்படி அவர்களின் வாழ்வில் பாதிப்பைச் செலுத்துகிறது என்பதையும் நேரடியாகச் சித்திரிக்கின்றது.

மலரன்னையின் “உயிர்த்துளி” நாவல் குழந்தைப் பேறின்மையால் வாழும் மாந்தரை சமூகம் எவ்வாறு நோக்கும் என்பதை பதிவு செய்கிறது. சமூகத்தில் எவ்வளவுதான் உயர்மட்டத்தில் ஒருவர் வாழ்ந்தாலும் அவருக்கு குழந்தையில்லை என்றால் அவரை சமூகம் மட்டுமல்ல உறவுகளும் ஒரு மனிதனாகவே பார்க்காது என்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. குழந்தைப் பேறில்லாதவர்களைச் சமூகம் புறக்கணிக்குமேயானால் அது சமூகத்தின் குற்றமே தவிர தனிமனிதன் குற்றமல்ல. அச்சமூகத்துக்கு முன் மாதிரியாக குழந்தைப் பேறில்லாதவர்களும் சமூகத்தில் உயர்வாக வாழலாம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருநாவலை மலரன்னை படைத்திருந்தால் அவர் பாராட்டத்தக்கவர். ஒரு மனிதனுக்கு குழந்தை இல்லை என்றால் அதற்குத் தீர்வு குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றெடுப்பது ஒன்றுதான் என்னும் கருத்தை மேலேழுந்தவாரியான இந்நாவல் முன்வைப்பதே இந்நாவலின் பெரும்பலவீனம். குழந்தைப் பேறில்லா விட்டாலும் ஒரு மனிதன் இயல்பாக தனக்குரிய சுயத்தோடு வாழலாம் என்பதை இந்நாவல் காட்டி இருக்குமேயானால் இந்நாவலை யதார்த்த நாவல் என்று கூட கூறியிருக்கலாம். அதனையும் இந்நாவல் செய்யத் தவறிவிட்டது.

மலரன்னையின் காகிதப்படகு நாவல் பெற்றாரின் சம்மதமின்றி காதலித்து திருமணம் செய்த பெண் யுத்த சூழலில் கணவனின் துணையின்றி நிராதரவான நிலையில் குழந்தையுடன் தனியொருத்தியாக நின்று எத்தகைய இன்னல்களை அனுபவிக்கிறாள் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. குடும்ப வறுமையும் சமூகத்தின் ஏளனப் பேச்சுகளும் ஒரு ஏழைப்பெண்ணின்

வாழ்வை எவ்வாறு சிதைக்கிறது என்பதை விளக்கும் இந்நாவல் வாழ்க்கையின் ஓட்டம் என்பது நம்பிக்கையில் தான் நடக்கிறது என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காரணமின்றி சிறையில் அடைக்கப்படுவதும் உறவினர்களுக்கு அவர்களின் கைது குறித்த விடயங்கள் அறிவிக்கப்படாத நிலையில் அவரைப் பிரிந்து குடும்ப அங்கத்தவர்கள் படும் வேதனையையும் தந்தையை இழந்தநிலையில் குழந்தை எதிர்நோக்கும் உளவியல் சிக்கல்களையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. காண் உலகின் நிகழ்கால இருப்பை காட்சிப்படுத்தும் இந்நாவல் யதார்த்த வாழ்வின் அனுபவங்களாக வெளிப்படுகிறது.

குடும்பத்தில் மனைவியின் இழப்பினால் கணவன் படும் துயரையும் அதேசமயம் மகளைப் பிரிந்த தந்தை படும் வலியையும் ஏக்கத்தையும் எடுத்துரைக்கும் நாவலே மலரன்னையின் “காலத்திரை”. குடும்பத்தின் அச்சாணியும் ஆணிவேரும் மனைவிதான் என்பதை விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் சுயநலத்துக்காக மாமனாரை அனுசரித்து சராசரி மருமகளையும் காட்சிப்படுத்துகிறது. அதேசமயம் பிறருக்கு பரோபகாரம் செய்து வாழும் வாழ்வது தான் உண்மையான வாழ்வு என்பதையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது. மகள் சிவகாமி தாயின் எதிர்ப்பை மீறி திருமணம் செய்து ஓட்டும் உறவுமின்றி பதுளையில் வாழுகிறார். இச்சமயத்தில் சிவகாமியின் தாய் மங்களம் இறந்து விடுகிறார். எட்டுச் செலவு முடிய சிவராமனின் மகள் ஆருரன் தன்குடும்பத்தாருடன் வவுனியா சென்றுவிட இளைய மகன் தன்குடும்பத்தாருடன் கொழும்பு சென்றுவிட மூத்த மகன் சரவணன் அவரோடு அவ்வீட்டிலேயே குடும்பத்தாருடன் தங்கி விடுகிறான். வீட்டின் வசதி கருதி சரவணனின் மனைவி நிர்மலாவும் சுயநலத்துடன் அவரை ஒருவாறு அனுசரித்து வாழச் சம்மதிக்கிறாள். கல்லூரியில் படிக்கும் அயல்வீட்டுச் சந்திரன் சிவராமன் வீட்டில் தங்கிப் படிப்பதுடன் அவருக்கும் உதவியாகவும் இருக்கிறான். கல்லூரியில் இருந்து யாழ் மருத்துவக் கல்லூரிக்குச் செல்லும் சந்திரன் ராக்கிங் காலப்பகுதியில் தனக்கு அடுத்த வருடத்தில் படிக்கும் சிவகாமியின் மகள் தமிழரசியை காப்பாற்ற அந்த நட்பு இருவருக்கும் காதலாய் மாறுகிறது. இறுதியில் நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துவனையில் அனுமதிக்கப்படும் சிவராமனை சந்திரனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க தன் பணி நேரத்தில் தமிழரசி கவனித்துக் கொள்கிறாள். தாத்தா, பேத்தி இருவருக்குமான நட்பு கடந்த கால விடயங்களை இரை மீட்க உதவுகிறது. ஈற்றில் மகளும் தந்தையும் ஒன்று சேர “காலத்திரை” நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது.

சீதனம் என்பது யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் தனித்துவமான அம்சம். திருமணத்தின் போது மணப் பெண்ணின் வீட்டார் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கும் பணம், பொருள் மற்றும் வேறுவகையான சொத்துக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சீதனம் எனப்படுகின்றது. தற்காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்துச் சீதன முறை மிகக் கடுமையானது என்று கருதப்படுகின்றது. சமுதாய நோக்குக் கொண்டவர்களாலும், பெண்ணுரிமைக் குழுக்களாலும் பெரிதும் கண்டிக்கப்படுகின்ற ஒரு வழமையாக இது நீடித்து வருகிறது அதிகளவு பெண் பிள்ளை பெறும்

பெற்றோர் அவர்களுக்கு திருமணம் கட்டும் காலம் வரும்போது கிடைத்த சந்தோசத்தையே இழந்து விடுவர். பெண்பிள்ளைகளுக்குச் சீதனம் சேர்ப்பதற்காகவே வீட்டில் உள்ள ஆடவர் கடுமையாக உழைப்பார்கள். செங்கை ஆழியானின் “அக்கினி”, “கிடுகுவேலி”, “காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்” ஆகிய நாவல்களில் சீதனம் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. செங்கை ஆழியானின் “கிடுகுவேலி” யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்தின் குறுக்குவெட்டுமுகத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சீதனங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்ற திருமணங்களும் அதனையே முதலீடாகக் கொண்டு அதனைப் பெருக்க மத்திய கிழக்குப் பயணமாதலும், அதனால் கட்டியவள் கொள்ளும் ஏக்கத்தையும் சீற்றத்தையும் நுண்மனவோட்டத்தில் வெளிப்படுத்தும் நாவலே “கிடுகுவேலி”. செங்கை ஆழியனால் எழுதப்பட்ட “யாககுண்டம்”, “கொழும்பு லாட்ஜ்”, “மழைக்காலம்” ஆகிய நாவல்களும் புலம் பெயர்வு தொடர்பான பிரச்சனைகளை மையக் கருத்தாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

நவாலியூரானின் “வீசிய புயல்” மூன்று தலை முறையினரின் வாழ்வை எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு என்னும் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் ஜனரஞ்சக நாவலாகும். போதிய சத்துணவின்றி வறுமையால் நோய்வாய்ப்பட்ட உறவினரின் பிள்ளையைத் தத்தெடுத்து தம் சொந்தப்பிள்ளையைப் போன்று வளர்க்கும் மதனராசா, மனோஜினி குடும்பத்தைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்ட இந்நெடுங்கதை செம்மண் புகழி பறக்க வளம் தரும் வட்டக்கச்சியின் வாழ்வியற் புலத்தை இயற்கைப்பண்பு மாறாத வகையிற் பதிவு செய்கிறது. மனோஜினியின் சொந்த பிள்ளைகளான ராஜினா, ஜீவினா, மாஜினா ஆகியோரின் வாழ்வையும் அவர்கள் வாழ்ந்து வளர்ந்து குடும்பமாகி அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் குடும்பச்சூழலையும் தமிழர்களின் வாழ்வியல் வரலாற்றையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

குடும்ப உறவுகளை மையப்படுத்தி இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த பிறிதொரு நாவல் திருமதி த.கிருஷ்ணராசாவின் “இவளா”. இந்துசன், இந்துமதி தம்பதியினரின் வாழ்வை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் இந்துமதி என்னும் பெண்ணின் எழுத்துலக இலக்கிய வாழ்வு குறித்துப் பேசுகிறது. வடமாராட்சியிலுள்ள வல்லிபுரக் கோயில் தீர்த்த திருவிழாவுடன் தொடங்கும் இந்நாவல் ஜேர்மனியில் முடிவுறுகிறது. வாசகனைத் திருப்திப் படுத்தும் நோக்கில் நேர்கோட்டுப் பாணியில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தட்டையான மொழி நடையைக் கொண்டுள்ளது.

இன்று எம்தேசத்தில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் ஒரு சமூகப்பிரச்சினையாகவும் சுகாதாரப்பிரச்சினையாகவும் உருவெடுத்த சூழலில் இது குறித்த விழிப்புணர்வு சமூகத்துக்கு அவசியமாகின்றது. பெற்றோராலும், பாதுகாவலராலும், ஆசிரியர்களாலும் மற்றும் சகோதர, சகோதரிகளாலும், உறவினராலும் சிறுவர்கள் தவறாக வழிநடாத்தப்படுகின்றனர். இதனால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்கள் பல்வேறுபட்ட உடல், உள சமூகப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகி வருகின்றனர். இந்நிலையில் வெளிவந்த நாவலே செல்லையா குமாரசாமியின் “பயிர்

மேயும் வேலிகள்”. இந்நாவலில் காவல் காக்க வேண்டிய வேலிகளே பயிர்களை மேய்கின்றன. துளசி, மலர்விழி என்னும் மாணவிகளைக் காவு கொண்ட ரிவிசன் வாத்தி சிறிநிவாசன், மச்சினியை தன்னாசைக்கு உட்படுத்தும் கெங்காதரன், சிறுவயது மருமகன் தயாவை தன் பாலியல் பசிக்கு இரையாக்கும் நந்தினி எனவரும் உறவுகள் இன்றைய உலகில் நாம் காணும் அதிருப்தியின் முகங்கள் இவை. சிறுவர் தொடர்பான சமூகப் பிரச்சினைகளை மனிதாபிமான அடிப்படையில் அணுகும் இந்நாவல் வெளிநாட்டுப்பிரயாணங்கள், அளவுக்கு அதிகமான பணம் முதலானவை குடும்ப வாழ்வை எவ்வாறு சிதைக்கும் என்பதை துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

கெக்கராவ ஸஹானாவின் ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும் விதவைப் பெண்ணையும் அவளுடைய வயது வந்த இரு பெண்பிள்ளைகளான கூப்பரினா, வஹிதா முதலானோரையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். சமூகத்தில் ஆண்துணையின்றி அல்லல்படும் பெண்நிலை குறித்துப் பேசும் இந்நாவல் பெண்கள் பெண்களாக வாழவேண்டிய அவசியத்தைச் சுட்டிநிற்கிறது. அடிப்படை வசதிகளற்ற கிராமத்தில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் அப்பிரச்சினைகளில் இருந்து பெண்ணானவள் மீண்டெழுந்து தந்தணிவுடன் வாழ முற்படுவதையும் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் மனித இருப்பின் வறுமையை யும், துயரத்தையும் பெண்ணின் கையறுநிலையையும் சுட்டிநிற்கிறது.

நஸ்பியா அஜித்தின் “கண்ணீர்பூக்கள்” யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து போய் புத்தளத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் முஸ்லிம் குடும்ப மொன்றின் துன்பியல் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் உண்மைக் கதையாகும். குடும்பத்தை அநாதரவாய்விட்டு விட்டு தந்தையார் இறந்து விட அக்குடும்பச்சமையைத் தன் மேல் இருத்திக் கொண்டு வாழ்க்கைப் பாதையில் துன்பத்தை தவிர இன்பத்தையே காணாது குடும்பத்துக்காய் உழைத்து மாய்ந்த சில்மியாவின் கதையே கண்ணீர்பூக்கள். வாழ்வில் தனித்து நின்று போராடும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் 1990களில் விடுதலைப்புலிகளால் யா/ஒஸ்மானியா கல்லூரியில் வைத்து முஸ்லிம்கள் ஒட்டு மொத்தமாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் அவர்கள் அனுபவித்த வாழ்வின் இன்னல்களையும் கூறிச் செல்கிறது.

நஸ்பியா அஜித்தின் “அவலங்கள்” நாவல் குடியால் விளையும் கேடுகளைப் பேசுகிறது. பல்கலைக் கழகத்துக்கு வரும் மாணவர்கள் பால்ய பருவவுணர்வுகளால் உந்தப்பட்டு காதலுக்காட்பட்டு அழிந்து போவதை ரொபின் பாத்திரம் மூலம் வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் வாழ்வுக்கு ஆதாரம் கல்வி என்பதையும் கூறிநிற்கிறது.

சிறுவர் உளவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாவல்கள் சில, ஈழத்தில் தோன்றியுள்ளன. அவ்வகையில் லறினா ஏ.ஹக் எழுதிய ஒரு தீப்பிழம்பும் சில அரும்புகளும் நாவல் முக்கியமானது. ஏழைச் சிறுமி ஒருத்தி பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுதலால் ஏற்படும் மனப்பாதிப்புக்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் குடிகாரத்தகப்பனால் வீட்டுச் சூழலில் ஏற்படும்

நெருக்கடிகளையும் விளக்கிநிற்கிறது.

ஆப்டினின் “கருக்கொண்ட மேகங்கள்” நாவல் அனுராதபுரத்தை பிரதான களமாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. விவசாயக் கிராமமொன்றில் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் இடையிலான உறவு நிலைகளை எடுத்துவிளக்கும் இந்நாவல் முற்று முழுதாக பேச்சுமொழிக்கூடாகத் தன்னை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

கலைமா சமி இக்பாலின் “ஊற்றை மறந்த நதிகள்” கணவன் மனைவி பிணக்கை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலாகும். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணைந்தே பங்கெடுக்கும் கணவன், மனைவி உறவு ஆழமானது. அர்த்தபுஸ்டி நிறைந்தது. வலுவான அவ்வுறவு விட்டு கொடுப்பாலும் பரஸ்பர அன்புணர்வாலும் தீர்மானிக்கப்படுவது. இருவரில் ஒருவர் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் தவறு செய்தாலும் அதனை மன்னித்து ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்வதே இன்பம் என்பதைச் சித்திரிப்பதே இந்நாவலின் கதைக் கருவாகும். காந்தன் இலட்சிய மனிதன். தான் கொண்ட இலட்சியத்துக்காக மனிதரை நேசித்தவன். அம் மனிதர்களின் சிரிப்பினில் தன் துன்பங்களை ஆற்றுப்படுத்த முனைந்தவன். சமூக முன்னேற்றத்துக்காக மனித உயர்வுக்காக வருந்தி வருந்தி செய்யும் முயற்சிகள் காந்தனின் வாழ்வை புரட்டிப்போட்டாலும் விதி அவனது வாழ்வை மாற்றி அமைத்தாலும் அதனை எண்ணி துவளாது சலிக்காது போராடி மக்களுக்காக வாழ்ந்து மடிகிறான் அம்மாமனிதன். அவனது வாழ்வு நடப்பியல் வாழ்வியல் முறைக்கூடாகவும் மனித நுண்ணுணர்வுக்கூடாகவும் உறவுகளின் இழையோட்டத்துக்கூடாகவும் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. நாம் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த பேரழிவுகளை எடுத்துக் காட்டும் இந்நாவல் காந்தன் தன் தாய், தந்தை, தம்பியை ஆழிப்பேரலைக்கு பலி கொடுப்பதனூடாகவும் நந்தன் தன் காலை போரில் இழப்பதனூடாகவும் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

போர் முடிந்த இன்றைய காலகட்டத்தில் அதில் இருந்து மீள முடியாது அச்சம்பவங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டே பெரும்பாலான ஈழத்து நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. தொடக்கம். மையம், முடிவு என்னும் அடிப்படையில் எழுதப்படும் இந்நாவல்கள் புனைவுத் தன்மை மிக்க எளிய வாசிப்புக் கூடாகத் தம்மை நிலைப்படுத்துகின்றன. மரபுக் கட்டமைப்பில் இருந்து சிறிதும் விலகாத ஈழத்து நாவல்கள் எடுத்துரைப்பு முறைமையாலும் மொழியாலும் காத்திரமான நாவலாகத் தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்ள முனைந்தாலும் மாற்று இலக்கிய மரபைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலின்றி புதிய தரிசனங்களுக்குள் உள்வாங்கப்படாத நேர்கோட்டு நாவல்களாகவே தம்மை இனங்காட்டுகின்றன. கதை சொல்லும் முறைமை, கதைக்கு தேர்வு செய்யும் பொருண்மை தொடர்ந்தும் ஒரே இலக்கில் பயணிக்குமேயானால் ஈழத்தில் காத்திரமான நாவல்களை காணமுடியாது போகலாம். இன்றைய நவீன இலக்கியச் சூழலில் நாவலின் கட்டமைப்பு, அதன் வெளிப்பாடு புதிய பொருண்மைகளை உள்வாங்கி தம்மைத் தகவமைத்துக் கொள்ளுமாயின் கலாநேர்த்தியுள்ள இலக்கிய ரசனைமிக்க

காத்திரமான நாவல்களைத் தரிசிக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

சிவஆருரனின் “யாழிசை” நாவல் போருக்குப் பின்னர் மக்கள் எதிர் கொண்ட வாழ்க்கைச் சூழலைப் பேசுகிறது. முன்னாள் போராளிகளாய் இருந்து மணவாழ்வை எதிர் கொள்ளும் பெண்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் மாறன் ஆசிரியரின் வாழ்வுக்கூடாக மனிதன் மனிதனாக வாழும் போது அவன் தெய்வமாக மதிக்கப்படுவான் என்பதையும் கூறிநிற்கிறது. பாத்திரங்களின் பெயர்களைச் சுத்தத் தமிழில் தந்து இடையிடையே இலக்கிய விசாரம் செய்யும் நாவலில் ஆங்காங்கே இடதுசாரித் தத்துவக் கருத்துகளும் விரவிக் கிடக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து விரும்பி வன்னிக்கு வந்து பாடசாலை மாணவருக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து பணி செய்யும் ஆசிரியர் மாறன் ஒரு பெண்ணுக்கு உதவப் போய் அவ்வுதவி அப்பெண்ணின் வாழ்வில் தீராத பழியை ஏற்படுத்தி விட அதனால் அவளைக் கரம் பிடித்து சமுதாயத்துக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாய் இனிதாய் வாழ்கிறார். வன்னிச் சூழலில் யுத்தத்துக்கு பின் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவர்களின் வாழ்க்கையை அக்காலச் சூழலின் பொருத்தப்பாட்டுடன் நாவல் விளக்கி நிற்கிறது.

“The Innocent Victims” எனும் இவருடைய ஆங்கில நாவல் பத்து வயதுள்ள மகனுடன் வாழும் விதவை தாய், அவர் வேலை செய்யும் இடத்தில் அவரைப் புரிந்து கொண்ட ஒருவருடன் நெருங்கிப் பழகியபின் அந்த தாய் காதல் கொண்டு மறுமணம் செய்து கொள்வதைக் கூறிநிற்கிறது.

“யாவரும் கேளிர்” நாவலில் சிவஆருரன் தான் காண விளையும் இலங்கை நாட்டை தன் கற்பனை யோடு வடிவமைக்கிறார். சமூக நல்லிணக்கத்தையும் இனங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளையும் பலப்படுத்த ஒவ்வொரு குடிமகனும் யாது செய்தல் வேண்டும் என்பதை சபாபதி, பூங்குன்றன், சிசிரா ஆகியோரின் வாழ்க்கைக்கூடாக இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. நாட்டில் அரசியற்கட்சிகள் சுயலாபத்துக்காக எவ்வாறு மக்களை ஏமாற்றுகின்றன என்பதையும் சமவுடமை சோசலிசப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளாலும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளாலும் நாட்டின் அபிவிருத்தியை எவ்வாறு கட்டி எழுப்பலாம் என்பதையும் இந்நாவல் முன்வைக்கிறது.

சிவஆருரனின் “ஊமைமோகம்” நாவல் கணவன் - மனைவிக்கிடையில் விளையும் பாலியல் இச்சைகளைக் கண்ணியத்துடன் பேசுகிறது. 1990களில் தொடங்கும் சிவசங்கர் - அனுசியா திருமணத்துடன் தொடங்கும் நாவல் அவர்களின் பிள்ளைக்கு திருமணம் செய்து வைக்க எண்ணுவதுடன் நிறைவுக்கு வருகிறது. விட்டுக்கொடுப்பும் பரஸ்பர அன்புமே இல்லறம் என்பதை எடுத்து விளக்கும் இந்நாவல் குடும்பத்தின் சிதைவுக்கும் அதன் உயர்வுக்கும் பெண்தான் காரணம் என்பதையும் கூறிச்செல்கிறது.

சட்டநாதரின் சுயசரிதைப்பாங்கில் எழுதப்பட்ட “உயிரில் கலந்த வாசம்” நாவல் அவருடைய துணைவியும் சிநேகிதியுமான மனைவியைப் பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. கழிவிரக்கம் ததும்ப மனோரதியப்பாங்கில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல்

பாலிமை வயதில் செந்தில்நாதன், வரதா இருவருக்கும் இடையில் தோன்றும் இளமைக் காதலையும் அக்காதலின் ஊடாக இணைந்த இரு உள்ளங்களின் வாழ்க்கைப் பிணைப்பையும் விவரித்து நிற்கிறது. வேலணையில் இருந்து தன் மாமாவின் வீட்டுக்கு வரும் செந்தில்நாதன் யாழ்ப்பாணத்தில் இடைநிலைக் கல்வியைக் கற்று விஞ்ஞானப்பாடத்தில் உயர்நிலைக் கல்வியை இந்தியாவில் பூர்த்தி செய்து இலங்கை திரும்பும் செந்தில்நாதன் விலங்கு வேளாண்மையில் ஈடுபடுகிறான். மாமானாரின் அன்பினையும் பெற்று வரதாவை திரும்பும் செய்கிறான்.

சந்தர்ப்பவாத சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட பரீனா, மலர் என்ற இரு பெண்களின் வெவ்வேறு மனோநிலைகளை அதன் இயங்குநிலையை தொடக்கம், மையம், முடிவு என நேர்கோட்டுநிலையில் எடுத்து விளக்கும் நாவலே “மின்னலே நீ வந்ததேன்”. இந் நாவலை கெக்கிராவ ஹஸ்னா எழுதியுள்ளார். பாலியல் வன்முறை என்பது வெளிப்படையாக மாத்திரம் நடப்பது அல்ல. காதல் என்னும் பெயரில் ஒரு பெண்ணின் உணர்வுநிலைகளைத் தூண்டிவிட்டு அவளைக் கைவிட்டுச் செல்வதும் தான் என்பதை இந்நாவலில் சிவ - பரீனா பாத்திரங்களின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கிறார். காதலனால் கைவிடப்பட்ட பெண்ணொருத்தி காதலின் வலியையும் வேதனையையும் நெஞ்சில் சுமந்தபடி நட்பின் துணையுடன் வெற்றி பெறுவதை இந்நாவலில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். தான் இறந்த பின்னும் காதலனான உதயாவை தன் கண்ணைக் கொடுத்து வாழ வைத்தவள் மலர். இவ்விரு பெண்களின் மனோ நிலைகளை அதன் இயல்புநிலை கெடாது இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது.

பெண்நிலைவாதச்சிறுகதைகள்

பெண்களின் சமூகத் தகுதிநிலை, இருத்தலை (existence) அறிந்து கொள்ளவும் அவர்களின் மீதான பாலினப் பாகுபாடு (Discrimination sex) தொடர்பான சமூகப் பண்பாட்டு வேர்களை இனம் கண்டு கொள்ளவும் பெண்களுக்கு எதிரான அடக்கு முறை, சுரண்டல் முறைகளை உணர்ந்து கொள்ளவும் பெண்ணியம் பற்றிய அறிதல் அவசியமாகின்றது. கற்பு, புனிதம், தீட்டு என்னும் மரபுத்தனையிலிருந்து பெண்ணானவள் விடுபட்டு சமூக பொருளாதார அரசியல், கலாசார, சமயப்பண்பாட்டு நிலைகளில் தன் வாழ்நிலைமை எவ்வாறு இருக்கின்றது என்கின்ற புரிதல் நிலைமை அடைந்து விட்ட விழிப்புணர்வுக்கான அடையாள குறியீடாக இன்று பெண்ணியம் என்ற சொல் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறது.

செ. கணேசலிங்கனின் பல நாவல்களில் பெண் விடுதலை மற்றும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் மிக ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. “ஒரு பெண்ணின் கதை”, “ஒரு குடும்பத்தின் கதை”, “இரண்டாவது சாதி”, “நீ ஒரு பெண்”, “கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்”, “குடும்பச் சிறையில்”, “நான்கு சுவர்களுக்குள்”, “புதிய சந்தையில்”, “நரகமும் சொர்க்கமும்” ஆகிய நாவல்களில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பன்முகப்பட்ட அழுத்தங்கள், பிரச்சினைகள் குறித்து ஆராய்ந்துள்ளார்.

“இரண்டாவது சாதி” என்ற நாவலில் செ.கணேசலிங்கன் பெண்ணிலை வாதச் சிந்தனைகளை மார்க்சிய நோக்கில் நின்று வெளிப்படுத்தியவர். முதலாளித்துவ உலகம் பெண்களை கவர்ச்சிப் பண்டமாக்கி, சந்தைப் படுத்துவதையும், ஆணவர்க்கம் பாலியல் பேதத்தை முன் வைத்து பெண்களை அடக்கி ஒடுக்கிச் சுரண்டுவதையும், மரபு என்ற அடிப்படையில் காலாதிகாலம் பெண்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதையும் “இரண்டாவது சாதி” நாவல் விவரிக்கிறது. ஆண் சாதியிலும் பார்க்க மனித உயிரினத்தின் படைப்பாற்றல் கொண்டவளாக பெண்கள் இருந்த போதும் உலகம் முழுவதும் இரண்டாவது சாதியாகவே கருதப்படுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கிறது.

இவரின் “ஒரு குடும்பத்தின்கதை”, “நான்கு சுவர்க்குள்ளே” முதலான நாவல்கள் பெண்நிலைவாதக் கருத்துக்களை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட நாவல்களாகும். “நீ ஒரு பெண்” நாவலில் கலாசார ரீதியான புரட்சி காட்டும் கணேசலிங்கன் “உலக சந்தையில் ஒரு பெண்” நாவலில் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தொட்டுக் காட்டுகிறார். உலகில் ஏகாதிபத்தியம் தனது பண்ட விற்பனைக்கு எவ்வாறு சந்தையை உருவாக்குகிறது. கிராமப்புறத்தில் மக்கள் தங்கள் சொந்த உழைப்பில் தயாரித்து பயன்படுத்திய சீயக்காய்த் தூளைக் கூட ஏகாதிபத்திய உலகம் எவ்வாறு ஒரு சந்தைப் பண்டமாக மாற்றுகிறது. பண்ட உற்பத்தியில், விற்பனையில் பெண் எப்படி சுரண்டப்படுகிறார்கள் என்பதை “உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்” என்ற நாவல் திட்பமாகச் சித்திரித்துச் செல்கிறது.

“ஒரு பெண்ணின் கதை”. “ஒரு குடும்பத்தின் கதை” நாவலும் குடும்பச் சூழலில் பெண் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளைப் பேசுகிறது. கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த கற்பகம் தபால் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் சங்கரனை மணம் முடிப்பதால் எதிர்கொள்ளும் விளைவுகளை சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் அவள் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகளை மனஉளைச்சல்களை “ஒரு குடும்பத்தின் கதை” நாவல் பேசும்செல்கிறது. “ஒரு பெண்ணின் கதை” நாவல் உயிரியல், உளவியல், சமூக வாழ்வியல் அடிப்படையில் ஆணுலகம், பெண்ணுலகம் வேறுபடுவதையும் விவரித்துக் கூறுகிறது. பெண்கள் பற்றிய பல பொய்மைகளை உடைத்தெறியும் இந்நாவல் பெண்ணினத்தின் பயங்கரமான கதைகளைக் கூறிநிற்கிறது. உலகத்தில் சராசரியாக ஆண்கள் எட்டு மணி நேரம் உழைக்கும் போது பெண்கள் பதினைந்து மணி நேரம் உழைக்க நேரிடும் கொடுமையையும் கூறிநிற்கும் இந்நாவல் அனைத்து மதங்களும் பெண்களின் விடுதலைக்கும், சம உரிமைக்கும் தடையாக உள்ளன என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

உழைப்பு, மனைவி, தாய் என்ற நிலையில் பெண்படும் சுமைப்பாடுகளை “தாய் வீடு” நாவல் பேசுகிறது. குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தில் எழுதாச் சட்டங்களால் பெண்ணடிமைத் தனம் தோன்றியதையும் வரலாறு அடிமைத்தனையில் இருந்து அவள் விடுவிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது. இவருடைய பிறிதொரு நாவலான “நான்கு சுவர்க்குக்குள்” குடும்பத்தில் நடைபெறும் வன்முறைகளால் இந்தியப் பெண்கள் பாதிக்கப்படுவதைக் கூறுகிறது.

“போட்டிச் சந்தையில்” நாவல் உலகமயக் கொள்கைகளால் எவ்வாறு பெண்கள் சுரண்டப்படுகிறார்கள் என்பதைக் கூறுகிறது. போட்டிச் சந்தையில் பண்ட விற்பனையில் பெண்களை ஈடுபடுத்தும் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பெண்களை அடிமை நிலைக்கு தள்ளுவதுடன் அவர்கள் பாலியல் சுரண்டலுக்கும் உட்படுத்தப்படுகிறது என்பதைச் சித்திரிக்கின்றனர்..

கணேசலிங்கனின் “கிழக்கும் மேற்கும்” நாவலும் பெண்நிலைவாதச் சிந்தனையை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட நாவலாகும். கிராமத்து இளைஞனான வேல்முருகன் புலமைப்பரிசில் பெற்று லண்டன் செல்கிறான். அங்கு லண்டனுக்கு வந்திருந்த சவிடிஸ் பெண்ணுக்கு விஷா பெறுவதற்காக அவளை மணக்க நேரிடுகிறது. பின் இருவரும் பிரிய அவருடன் தனக்குப் பிறந்த குழந்தையை இலங்கைக்கு கொண்டு வந்து அவளைத் தமிழ் பெண்ணாகவே வளர்க்க முற்படுகிறான். அப்பெண்ணுக்காக தேவயானியை மணக்கிறான். குழந்தைக்காகவே அவளை மணமுடிப்பதற்காகக் கூறும் வேல்முருகன் அவள் குழந்தை பெறமுடியாது எனவும் கூறுகிறான். ஆபிரிக்க நாட்டிற்கு வேல்முருகன் சென்றவேளையில் எதிர்பாராதமுகமாக தேவயானி கர்ப்பமுறுகிறாள். முருகன் அதனை விரும்பாத போதும் அவள் குழந்தையைப் பெற்றே தீருவேன் என உறுதியோடு நிற்கிறாள். இதனால் இருவருக்கும் இடையில் முரண்பாடு முற்றுக்கிறது. முரண்பாடே நாவலாக வளர்ச்சி பெறுகிறது.

பெண்நிலை வாதத்தை முன்னிறுத்தி நாவல்களைப் படைத்தவருள் முக்கியமானவர்களுள் ஒருவர் கோகிலா மகேந்திரன். இவரின் “துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்” நாவல் கணவனின் தாழ்வுச் சிக்கல்களாலும் அன்பில்லாத பாலியல் உறவாலும் சிறைப்பட்ட குடும்ப வாழ்வில் இருந்து விடுதலை பெறத் துடிக்கும் பெண்ணின் கதையை யதார்த்த பூர்வமாக முன் வைக்கிறது. கல்லூரிச் சூழலில் பொய்மைக்கும் போலி முகங்களுக்கிடையில் நட்பையும் நல்ல உள்ளங்களையும் காணவிழையும் ஆசிரியரின் கதையாக விரியும் இந்நாவல் மனப்பொருத்தம் பார்க்காது பண அந்தஸ்து முதலானவற்றால் விரியும் திருமணங்களால் பாதிக்கப்படும் உள்ளங்களின் மனக்குமுறல்களையும் உள் அவஸ்தைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

கோகிலா மகேந்திரனின் “தூவானம் கவனம்” (1989) என்ற நாவல் அந்நிய நாடுகளின் தொடர்பால் நமது மண்ணுக்கு இறக்குமதியாகக் கூடிய தொற்று நோய்களில் ஒன்றாகிய “எயிட்ஸ்” பற்றிய விழிப்புணர்வை முன்வைக்கிறது.

இவருடைய சந்தனச் சிதறல்கள் நான்கு குறு நாவல்களின் தொகுப்பு. இவருடைய “சந்தனச்சிதறல்கள்” என்னும் குறுநாவல் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கும் மேரி என்ற பெண்ணின் மனத்தில் ஏற்படும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகும். பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் மாணவர் முதல் அவர்களின் விரிவுரையாளர்கள் வரை பெண்களை எவ்வாறு நோக்குகின்றனர் பெண்கள் தொடர்பாக அவர்களின் தார்மீகப் பார்வை என்ன என்பதையும் உள்வியல் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் மாறுப்பட்ட நாவலாகும். இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் நிர்ப்பந்தங்கள் குறுநாவல் வர்க்க ஏற்றத் தாழ்வு

களால் விளையும் சிக்கல்களைப் பேசும் நாவலாகும். செல்வம் கொழிக்கும் வீட்டில் பிறந்த முதாளியின் மகளான மஞ்சுவுக்கும் தொழிலாளி வாசுவுக்கும் இடையிலான காதலை கூறிச்செல்கிறது. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் மூன்றாவது நாவலான “வைகறை” வைத்தியர் கல்யாணிக்கும் அவரிடம் வைத்தியத்துக்கு வரும் சிவநேசனுக்கும் இடையிலான ஆத்மார்த்த உறவினைப் பேசுகிறது. ஏலவே கல்யாணிக்கும் காண்டிபனுக்கும் இருந்த நெருக்கத்தையும் அப்பந்தம் சீதனத்தால் குழம்பிப் போவதையும் நாவல் வெளிப்படுத்தியும் நிற்கிறது. ஈற்றில் கல்யாணி சிவநேசனைக் கரம்பிடிப்பதுடன் சிவநேசனின் சுமைகளைத் தன் சுமை என எண்ணி சுமக்க முனைவதுடன் நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது. “பெண்மனை” சரஸ்வதியின் வாழ்வின் வடுக்களை எடுத்துரைக்கிறது. சிறுவயதில் வன்புணர்வுக்குட்பட்டு ஒரு குழந்தைக்கு தாயாகி பிறிதொரு குழந்தையை எடுத்து வளர்க்கும் விரிவுரையாளர் சரஸ்வதியின் வாழ்வை பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் போதையால் அழியும் இளைஞர் சமூகத்தின் நிலையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. நான்கு நாவல்களும் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் வெவ்வேறு பகைப்புலத்தில் எழுதப்பட்டு இருந்தாலும் நான்கு நாவலில் வரும் பெண்களையும் அவர்களின் குடும்பத்தையும் ஈற்றில் காங்கேசன்துறையில் நடக்கும் வைபவத்தில் ஒன்றிணைப்பதன் ஊடாக ஆசிரியர் கோகிலா மகேந்திரன் இத்தனித்தனிக் குறுநாவல்களை ஒரு முழு நாவலாக உருமாற்றம் செய்துள்ளார்.

மரபை மீறிய காதலின் இன்ப துன்பங்களை, பாலியல் விடயங்களை பண்பாட்டுத் தடையின்றி பேசுகின்ற வகையில் தமிழ்நதியின் “கானல் வரி” என்ற நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கது. ராகவன், மௌலி, மாதவி ஆகியோருக்கிடையே விளையும் முக்கோண காதல்கதையான “கானல்வரி” சமூக பயத்திற்கும் சுயமனதிற்கும் இடையிலான சிக்கலான போராட்ட மனநிலையே நுண்மையாகச் சித்திரிக்கிறது. மாதவி என்பவர் மௌலி என்பவருக்கு எழுதிய கடிதமாக விரியும் இந்நாவல் சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்படாத காதல் குறித்து பேசுகிறது. இணையம், இலக்கியம் வழி சென்று காதலாகி காமத்தினூடே பிரிதலின் வலியை மிக அழுத்தமாகவே சொல்லும் இப்படைப்பு, பெண்ணானவள் தரிசிக்கும் உலகை அவள் ஸ்பரிசிக்கும் வெளியை ஆழமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சிலம்பு இரண்டு பெண்களும் ஓர் ஆண் என்ற கதையைக் கூற தமிழ்நதியின் “கானல் வரி”யோ இரண்டு ஆண்களுக்கு ஒரு பெண் என்பதை தன் பார்வைக் கோணத்தில் தன் நியாயங்களை நிறுவ முயல்கிறது. அத்துடன் பெண்ணைத் தேவை கருதி தன் உடைமைப் பொருளாகத்தான் பாவிக்கும் ஆண்ணுடமைச் சமூகத்தையும் சாடி நிற்கிறது

ஈழத்தில் உண்மையை பகிரங்கமாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் உண்மைநிலை சார் விமர்சனங்களை மனப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கவும் முடியாத இச்சூழலில் ஸர்மிலா ஸய்யத்தின் “உம்மத்” நாவலின் வரவு மரபுவாதிகளுக்கோ, தமிழ்த் தீவிரவாதிகளுக்கோ உவப்பானதொன்றாக அமையப்போவதில்லை. தன் கதையாடலின் ஊடாக நிருபணபூர்வமான உண்மைகளை முன்வைக்கும் இப்பிரதி இருண்ட யுகமொன்றில்

பெண்களின் மனச்சுமைகளை பண்பாடு என்னும் பெயரால் அவள் சுமக்கும் மனத் துயரங்களை ஒரு கொள்காவியாக கொண்டு வருகிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுக்கு வந்த இத்தருணத்தில் முப்பது வருட கால யுத்தம் திணித்த அவலத்தை உணர்த்தும் இப்புதினம் தவக்குல். யோகா, தெய்வானை என்னும் மூன்று பெண்களின் வாழ்வியலுக்கூடாக ஈழத்தின் நிகழ்கால பெண்ணிருப்பை உணர்வுபூர்வமாகப் பதிவு செய்கிறது. வாழ்வைச் சிக்கலாக மாற்றிக் கொண்ட பெண்களுக்கு உலகின் சாளரங்கள் யாவும் பண்பாட்டின் பெயரால் அடைக்கப்பட்டே காணப்படும் என்பதை துல்லியமாக வெளிப்படுத்தும் இப்புதினம் போருக்குப்பின் பெண் போராளிகளும் சமூக தொண்டர்வ நிறுவனத்தில் பணி செய்யும் பெண்களும் எதிர்கொள்ளும் அவலங்களையும் அதிலிருந்து மீள்வதற்கான போராட்ட வாழ்வியலையும் இயல்புநிலை மாறாது இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

குற்றவுணர்வு, ஏமாற்றம், துயரம், அவமானம் என போரில் பங்கேற்ற பெண்களின் இயல்பு வாழ்வு சிதைவுற்று வாழ்வதற்கான எத்தனங்கள் யாவும் முடக்கப்பட்ட நிலையில் வீழ்ச்சியில் இருந்து எழுவதற்காகவும் வாழ்வதற்காகவும் பெண் போராடுகிறாள். போராட்ட முடிவில் ஒரு சில பெண்களாலேயே மேல் எழுந்து சமூகத்துடன் உறவாட முடிகிறது. ஏனையவர்கள் மேலெழ முடியாமல் சமூகம் என்னும் புதைக் குழிக்குள் சிக்குண்டு நிற்கதியாகி நிர்ப்புலமாகி போவதையும் இப்புதினம் எடுத்துரைக்கிறது.

ஏறாவுர் கிராமத்தை மையப் புலமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட ஸர்மிலா ஸய்யத்தின் "பணிக்கர் பேத்தி" என்னும் நாவல் சகர்வான் என்ற பெண்ணுக்கூடாக நகருகிறது. பெருந் தனக்காரரின் பரம்பரையில் பிறந்த பணிக்கரின் பேத்தியான சகர்வான் இள வயதிலேயே தந்தையை தாயை இழக்கிறாள், கட்டிய கணவனோ அவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்கிறான். எல்லாம் இழந்து இளம் வயதிலேயே வறுமை பற்ற நின்ற அவளுக்கு எஞ்சி இருந்தது அவள் தாத்தாவின் பெருமை மட்டுமே. தாத்தாவின் பெருமையிலிருந்து அவள் உழைப்பை காண்கிறாள். உழைத்த வண்ணம் இருக்கிறாள். அவ்வுழைப்பினால் ஆண்களுக்கு நிகராகத் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்ட சகர்வான் இவ்வுலகில் பெருவாழ்வொன்றை வாழ்ந்து விட்டு மறைந்து போகிறாள், சிறுவயதுப் பெண்களின் திருமணவாழ்க்கையால் விளையும் கொடுமைகளையும் ஆண்மையக் குடும்ப வாழ்வில் பெண் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களையும் கல்வியறிவற்று வாழும் போது அடுத்தடுத்து குழந்தைகளைப் பெறுவதால் பெண்ணானவள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளையும் இந்நாவல் கூறி நிற்கிறது.

தமிழ்நாவல்களில் இனப்பிரச்சினை

1944ஆம் ஆண்டில் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா ஆங்கிலத்துக்குப் பதிலாக சிங்களத்தை அதிகாரபூர்வ மொழியாக்க வேண்டும் என அரசாங்க சபையில் கோரினார். இதனை அடுத்து இலங்கை அரசியல் தலைவர்களிடம் இக்கோரிக்கை வலுப்பெற்றது. 1948

ஆம் ஆண்டில் இலங்கை பிரித்தானியரிடம் இருந்து விடுதலை பெற்று டொமினியன் அந்தஸ்து பெற்றது. 1951ஆம் ஆண்டில் பண்டாரநாயக்கா ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்து விலகி இலங்கை சுதந்திரக் கட்சி என்ற பெயரில் புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தார். இக்கட்சியின் மகாஜன எக்சத் பெரமுன கூட்டணி தங்களின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை முதன்மைப் படுத்தியது. இதன் பயனாக 1956இல் வெற்றி பெற்ற பண்டாரநாயக்காவின் அமைச்சரவை பதவியேற்று 53 நாட்களுக்குள் (1956, யூன் 5) சிங்களம் மட்டும் சட்டம் பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச்சட்ட மூலத்துக்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆதரவளித்தது. தமிழ்க் கட்சிகள், மற்றும் சமசொமாயக் கட்சி, கம்யூனிஸ்டு கள் எதிர்த்து வாக்களித்தனர். 1956களுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சமூக அரசியல் மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து இனப்பிரச்சினைகள் கூர்மை பெற்றன. தனிச் சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி அரசியல்வாதிகள் அறப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். இதனால் இனங்களுக்கிடையே முறுகல் நிலை அதிகரித்தது. இம்முரண்பாடுகள் கூர்மை பெற்று கலவரமாக உருமாறியது. 1958 மே 22 முதல் மே 27 வரை இடம்பெற்ற கலவரத்தில் முந்நூறுக்கும் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டார்கள். இக்கலவரங்களில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலானோர் தமிழர்கள்.

இந்நிலையில் 1962இல் மு.தளையசிங்கம் ஒரு தனி வீடு நாவலை எழுதினார். மனித உறவின் சிக்கல்களை அதன் அரசியல்ப் பின்னணியில் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் 1958ஆம் ஆண்டு கலவரங்களின் அரசியல் தாக்கத்தை தீர்க்க தரிசனத்துடன் எடுத்துக் காட்டியது. இந்த நாவல் நகரும் காலம் 1950 - 1960. நாவல் இரண்டு பாகங்களாக அமைந்துள்ளது. பத்து வருடங்களாக அடுத்தடுத்த வீடுகளில் வாழ்ந்த இரண்டு குடும்பங்களின் இளம் வயதினர் இருவரின் இளம் பருவக் காதலோடு கதை தொடங்குகிறது. காலமாற்றத்தில் இரு குடும்பத்தாரின் பொருளாதார நிலைகளும் மாறுகிறது. அதுவே இரு குடும்பங்களின் உறவில் விரிசல்களை உருவாக்கியது. இதன் விளைவாக அந்த இளம் காதலர் இருவரும் பிரிகின்றனர். பணக்காரக் குடும்பத்தின் பெண் கொழும்பில் வணிக குடும்பத்தில் பிறந்த பையனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு சென்றுவிட பையனின் குடும்பமோ ஏழ்மையில் வாடுகிறது. காதலில் தோல்வியடைந்த பையனோ நகரத்தில் ஒரு சின்ன கடையைத் தொடங்கி தன் பிழைப்புக்கு வழி தேடுகிறான். அச்சமயத்தில் தன்னை சுற்றி நடக்கின்ற சமூக, அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள் அவனைப் பாதிக்கின்றன. குறிப்பாக சிங்கள, தமிழ் மக்களிடையே ஏற்படும் இனமுரண்பாடுகள் 1958இல் இனக்கலவரமாக வெடித்தது. கொழும்புக்கு திருமணமாகிச் சென்ற பெண், கொழும்புவில் உடன் நிகழ்ந்த ஒரு இனக்கலவரத்தில் தன் கணவனை இழந்து நாடு திரும்ப பழைய காதலன் அவளுக்கு நிபந்தனையுடன் வாழ்வு கொடுக்கிறான். அதாவது தாங்கள் வாழ்வதற்கு ஒரு வீடு வேண்டுமென்கிறான். அவ்விடு தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்குமான வீடாக இருக்க வேண்டுமென்கிறான். தமிழருக்கு ஒரு தனிநாடு தேவையென்பதை இந்நாவல் தெளிவாகவும் உறுதியோடும் சொல்கிறது.

சாந்தனின் ஒட்டுமா நாவல் 1972இல் எழுதப் பட்ட இந்நாவல் 1976இல் தினகரன் வார மஞ்சரியில் தொடராக வந்தது. ஒரு மரத்தில் பிறிதொரு இனக் கிளையை ஒட்டுவதைப் போல தமிழ், சிங்கள இனங்களைக் கலப்புதிருமணத்தால் ஒட்டமுடியாது என்பதை நிலாந்தி சதா காதுக்கூடாக எடுத்து விளக்கும் இந்நாவல் தமிழ் - சிங்கள முரண்பாடுகளை அவர்களுக்கிடையில் பரஸ்பரம் நிலவும் அதிருப்திகளை ஆழமாகப் பேசுகிறது.

இனப்பிரச்சனையைத் தன் நாவல்களில் நுண்மையாகவும் அதேசமயம் கூர்மையாகவும் விமர்சித்தவர் சாந்தன். ஈழத்து இனப்பிரச்சினையின் வரலாற்றை முழுமையாகத் தொட்டுக் காட்டும் வகையில் 1987இல் சாந்தன் "எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்" என்ற குறுநாவலை எழுதினார். தனது அநுபவங்களை தான் அறிந்துணர்ந்த விடயங்களை மனச்சாட்சியின்படி பொது தளத்தில் நின்று விவாதித்தும் விமர்ஸ்சித்தும் எழுதியவர். சிங்களவரிடம் பேரினவாத நோக்கு படிப்படியாக வளர்ந்த நிலை, தமிழரது உரிமைப் போராட்ட முயற்சிகள், ஈழக்கோரிக்கை உருவான குழல், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் யுத்த சூழல், ஈற்றில் 1987 ஜூலையில் இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு அமைந்த நிலை என்பன நினைவோட்டத்தினூடாகக் எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. சுதுமலை அம்மன் கோவில் முன்றலில் இந்திய "ஹெலி வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஒருவரது சிந்தனை யோட்டமாக விரிந்த இந்நாவல் மேற்படி ஹெலி தரையிறங்குவதுடன் நிறைவு பெறுகிறது. இனப்பிரச்சினை தொடர்பான நிகழ்வுகள், மேற்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறைகள் என்பவற்றின் சுருக்கப் பதிவேடாக எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்களாக இக்குறுநாவல் அமைந்துள்ளது.

இலங்கை அரசாங்கம் 1956ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்கள மொழிச் சட்டம் கொண்டுவந்த போது தமிழ் இளைஞனுக்கும் சிங்கள யுவதிக்குமான காதலை வெளிப்படுத்தும் நாவலே செங்கை ஆழியானுடைய "தீம்தரிகிடத்தோம்". நாவலின் பிற்பகுதியில் தமிழ், சிங்கள இனக்கலவரம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதில் சுரேந்திரன் - சோமாவின் காதலும் இனவெறியில் எரிந்து போகிறது. ஈழப்பிரச்சினையின் மூல வேர் எது என்பதை அரசியல் பின்னணியோடு தொட்டுக்காட்டும் இந்நாவல் தமிழ் மக்கள் மீது சிங்கள அரசு கொண்டிருந்த விரோதப் போக்கையும் சித்திரித்துச் செல்கிறது. தமிழ் மக்களின் அனைத்து எதிர்ப்புகளையும் மீறி தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டதையும் தமிழ் பேசும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி அவர்களை இரண்டாந்தர குடிமக்களாக்கும் பிரிவினை உணர்வையும் ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் சகிக்க முடியாத சூழ்நிலையில் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்தி போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர் என்பதையும் இந்நாவல் சித்தரிக்கிறது.

புதியதோர் உலகம் நாவலின் முதல் பதிப்பு 1985 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வெளியானது. அதனது இரண்டாவது பதிப்பு 1997 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வெளியானது. முதலாவது பதிப்பு வெளியானபோது உயிருடன் இருந்த கோவிந்தன் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவரும் முன்பே, கவிஞர் செல்வியைப் போலவே

விடுதலைப் புலிகளால் காணாமல் போகச் செய்யப்பட்டார். 1985ஆம் ஆண்டு வெளியான தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் உட்கட்சிப் போராட்டம் பற்றிய கோவிந்தனின் புதியதோர் உலகம் நாவலை விடுதலைப் புலிகள் பரவலாக விநியோகித்தார்கள். சங்கர், நடேசன், கலாதரன், கீதா, பிறேம், கோபாலன், சங்கரின் தந்தை, போராளிகளுக்கு உதவும் சங்கரின் தாய் போன்ற புரட்சியின் மார்க்சீய இலட்சியவாதிகள் ஒரு புறம். அவர்களது முரண்தர்க்கமாக பெரியய்யா என அழைக்கப் பெறும் செயலதிபர் ராமநாதன், சிற்றம்பலம், உளவுப் படையினர், போதை மருந்து கடத்துபவர்கள், ஆயுதப் படைத் தலைவர் வரதன், சித்திரவதைக் கூட நிர்வாகிகள் எனப் பிறிதொரு புறம் இவ்விரு முரண்களுமே நாவலை வளர்த்துச் செல்கின்றன. இம்முரண்களுக்கு மத்தியில் போராளிகளுக்கு உதவும் உறவுகளாக, சங்கரின் தாய், வசீகரனின் தாய், சங்கரின் காதலி நிர்மலா, சென்னை இயக்கக் கந்தோரில் செயலாற்றும் ரூபி, பத்மா, ஆயுதம் ஒளிக்க உதவும் முதிய தம்பதிகள், விடுதலைக்காகத் தம்மை ஒப்புவித்துப் பயிற்சிக்கு வந்த ஈழ இளைஞர்கள் முதலானோரும் நாவலில் தேவைக்கேற்ப வந்து செல்கின்றனர். இவர்களுக்கிடையில் அன்றாட வாழ்வின் ஒடுக்குமுறை தோற்றுவிக்கும் பெருந்துயர் காலவெளியாக நாவல் எங்கும் வியாபிக்கிறது. யதார்த்த வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் தமிழ் மக்களின் ஒரு கால கட்ட வரலாற்றை எழுதிச் செல்கிறது.

கோவிந்தனின் புதியதோர் உலகம் நாவலின் தடத்தில் பயணிக்கும் பிறிதொரு நாவலே ரவியின் "குமிழி". தமிழ் ஈழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் உட்சிதைவை எடுத்து விளக்கும் இந்நாவல் இயக்க அரசியல், இராணுவப்பிரிவிற்கும் இடையில் நடக்கும் தலைமைத்துவப் போட்டிகளாலும் நாகரிகமற்ற மனிதாபிமானமற்ற செயற்பாடுகளாலும் சாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளாலும் துரோகங்களாலும் படுகொலைகளாலும் நம் கண்முன்னே மாபெரும் கனவுகளோடு தொடங்கப்பட்ட விடுதலை இயக்க அமைப்புக்கள் நம் கண்முன்னே அழிந்து சென்றதை எடுத்துக் கூறுகிறது. 1985இல் புளோட் இயக்கத்திலிருந்து தப்பி நாட்டை விட்டு வெளியேறி, புகலிடத்தில் தன் நிலைப்படுத்திக் கொண்டு தன் அனுபவங்களோடு, இயக்கத்தின் நடவடிக்கைகளை அதன் உறுப்பினராக இருந்த ரவியே சுயவிமர்சனம் செய்கிறார். 1983ஆம் ஆண்டு யூலை கலவரத்தின் பாதிப்பை நேரில் அனுபவித்த மொறட்டுவ பல்கலைக்கழக மாணவன் தன் கதையை கூறத் தொடங்குவதுடன் நாவல் தொடங்குகிறது. கதை சொல்லியினுடைய பால்ய வாழ்வையும் அவனது குடும்ப உறவுகளையும் அவனது வீட்டு முற்றத்து வேம்பு கூறிச் செல்கிறது.

1977இல் இடம்பெற்ற இன வன்செயல்களில் பாதிக்கப்பட்ட கொழும்பு வாழ் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் இலங்கையின் சரக்குக் கப்பலான "லங்காராணி"யில் 1200 அகதிகளுடன் கொழும்பு துறைமுகத்தில் இருந்து யாழ் நோக்கிப் பயணிக்கும் போது நிகழும் சம்பவங்களே "லங்காராணி" நாவலின் கதைப் பின்னணி. இரண்டுநாள் பயணப்பின்னணியில் கப்பலில் நடக்கும் சம்பவங்களுக்கூடாக நகரும் இந்நாவலில் தமிழீழம், சாதி, பற்றிய விவாதங்களும்

எதிர்காலப் போர்த்திட்டங்களும் தமிழர் - சிங்களவர் பிரச்சனைகளும் அதனால் தமிழர்கள் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகளும் அலசப்படுகின்றன. டாக்டர் திரு முருகன், அவர் மனைவி சுகிதா, மலையகத்தைச் சேர்ந்த அவர்களது வீட்டு வேலையாள் முனியாண்டி ஆகியோருக்கூடாக நகரும் கதையின் ஆரம்பப் பகுதிகளில் டாக்டர் திருமுருகன், அவர் மனைவி சுகிதா, மலையகத்தைச் சேர்ந்த அவர்களது வீட்டு வேலையாள் முனியாண்டி முதலானவருக்கூடாக நிகழும் உரையாடலில் 1977ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் பின்னணி வெளிப்படுகிறது. சிங்களவரைச் சுற்றியுள்ள தமிழர்கள் தாக்கப்படுவதும் கொல்லப்படுவதும் காரண, காரியப் பின்னணியின்றி நாவலின் எடுத்துரைப்புக்கள் மற்றும் உரையாடல்கள் வாயிலாகக் காட்டப்படுகிறது. இதே போல கொழும்பு மத்திய தபால் நிலைய உத்தியோகத்தரின் அனுபவப் பகிர்வாக வெளிப்படும் கதையில் தன்னோடு கூட வேலை செய்த சிற்றூழியர்களே இரவு வேளையில் தேடி வந்து தாக்குதல்கள் மேற்கொள்வதாக கூறப்படுகிறது. முழுச் சிங்கள இனத்திற்கும் எதிரான உணர்வெழுச்சியைத் தூண்டும் வகையில் நாவல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலின் அடுத்த பகுதி அரசியல் பிரச்சினைகளை விவாதிப்பதற்கூடாகவும் அகதிகளுக்குரிய தொண்டுப்பணிகளை முன்னேடுப்பதற்கூடாகவும் நகர்த்தப்படுகிறது. சிறீமாவின் காலத்தில் துளிர்விட்ட வன்முறைகளும் ஜே.ஆரின் காலத்தில் தீவிரமடைந்த அரசியல் குரோத மனோபாவமே தமிழரின் தற்கால நிலமைக்கும் காரணம் என்பதையும் நாவல் பேசிக் செல்கிறது. அமைச்சர் குமாரதூரியரையும், மேயர் அல்பிரட் துரையப்பாவையும் துரோகிகளாக காட்டும் இந்நாவலில் வேட்டியணிந்த இளைஞன் எனும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக இளைஞர்களின் வன்முறைகளைக் கட்டமைத்த சிவகுமாரன் போற்றப்படுகிறான். அரசாங்கத்தின் சதியின் வெளிப்பாடே தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு வன்முறை என்பதையும் நாவல் முன்வைக்கிறது. தமிழர்களுக்கு குடியுரிமை மறுக்கப்படல், மலைத்தமிழர்கள் நசுக்கப்படல், வடக்கு, கிழக்கின் அபிவிருத்தி புறக்கணிக்கப்படல், பல்கலைக் கழக தரப்படுத்தல் கொள்கை, பாரளுமன்றத்தில் தமிழர்களின் உறுப்புரிமை குறைதல், என இலங்கை அரசின் தமிழர் ஒழிப்பு நடவடிக்கைகளையும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

1970களில் சேகுவேரா குழப்பகாலத்தில் இலங்கையில் நிலவிய அரசியல் மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் நாவலே அ.அ.ஜெயராஜாவின் "சேகுவேரா". இந்நாவல் அக்கால கட்ட அரசியல் நடவடிக்கையில் சேகுவேரா இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வகை, தொகையின்றி கைதுசெய்யப்பட்டு சிறை அடைக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டதை நிசங்க, நாதன், உசேன், செல்வம் உட்பட ஏழு இளைஞர்களின் வாழ்க்கைக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இவ்வேழு இளைஞர்களும் திருகோணமலை புகையிரத நிலையத்துக்கு அண்மையில் உள்ள கடற்கரை மயானத்தில் தீயீட்டு கொழுத்தப்பட்ட போது தீயில் எழுந்த ஓர் உருவம் தம்மை படுகொலை செய்த ஒருவனை அக்னிக்கு இரையாக்குவதுடன் நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது. சேகுவேரா போராட்டம் முனைப்பு பெற்ற காலப்பகுதி

யில் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் பேதமின்றி கைது செய்யப்படுவர்கள் வகை, தொகையின்றி கொல்லப்படுவதையும் அக்கால சூழலில் மூவின மக்களும் எதிர்கொண்ட அவலங்களையும் நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

செங்கைஆழியனின் "யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்று" என்ற குறுநாவல் இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறிய சூழலில் யாழ்ப்பாணக் கொட்டடிக் கிராமம் எதிர்கொண்ட விளைவுகளைப் பேசுகிறது. இந்திய இராணுவம் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிய நிலையில் தொடர்ந்து இலங்கை இராணுவம் கோட்டைக்குள் நிலை கொண்டது. இலங்கை அரசோடு செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் காலாவதியாகிப் போனநிலையில் கோட்டை விடுதலைப் போராளிகளால் முற்றுகையிடப்பட்டது. கோட்டைக்குள் இருந்த இராணுவம் பின்னர் தப்பியோடித் தீவுப்பகுதிகளில் நிலை கொண்ட நிலையில் அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதியை நோக்கி எறிகணைகளும், விமானக் குண்டுகளும் வீசப்பட்டன. இப்பின்னணியில் யாழ்ப்பாணக் கிராமமான கொட்டடிக் கிராமம் பட்ட அவலங்களை நாவல் சித்திரிக்கிறது. இது போல தாய் மண்ணையும் மானத்தையும் மீட்கும் ஆணையிறவுப் போரில் தற்கொடையாளியாய் சமர் செய்து வீரமரணம் அடைந்த சாம்பவியை கதைத்தலைவியாய்க் கொண்டு செங்கை ஆழியானால் எழுதப்பட்ட நாவலே "சாம்பவி" ஆகும்.

இலங்கை அரசாங்கம் 1956ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்கள மொழிச் சட்டம் கொண்டுவந்த போது தமிழ் இளைஞருக்கும் சிங்கள யுவதிக்குமான காதலை வெளிப்படுத்தும் நாவலே செங்கை ஆழியானுடைய "தீம்தரிகிடத்தோம்". நாவலின் பிற்பகுதியில் தமிழ், சிங்கள இனக்கலவரம் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. அதில் சுரேந்திரன் - சோமாவின் காதலும் இனவெறியில் எரிந்து போகிறது. ஈழப்பிரச்சனையின் மூல வேர் எது என்பதை அரசியல் பின்னணியோடு தொட்டுக்காட்டும் இந்நாவல் தமிழ் மக்கள் மீது சிங்கள அரசு கொண்டிருந்த விரோதப் போக்கையும் சித்திரித்துச் செல்கிறது. தமிழ் மக்களின் அனைத்து எதிர்ப்புகளையும் மீறி தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டதையும் தமிழ் பேசும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி அவர்களை இரண்டாந்தர குடிமக்களாக்கும் பிரிவினை உணர்வையும் ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் சகிக்க முடியாத சூழ்நிலையில் தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதமேந்தி போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர் என்பதையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது.

நாட்டைத் தொடர்ந்து பாதித்து வரும் சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் இன்று வரை தொடரும் மரணங்கள் குறித்த நிகழ்வுகளையும் சித்திரிக்கும் நாவலே "மரணங்கள் மலிந்த பூமி". 1995 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் வலிகாமத்து மக்கள் வடமாராட்சி மற்றும் தெற்கிலுள்ள வன்னிப் பெருநிலம் நோக்கி இடம்பெயர்ந்தமையையும் அக்காலப்பகுதியில் மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளையும் வெளிப்படுத்துபதும் இந்நாவல் மீளவும் அம்மக்கள் தம் சொந்த இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்த பின்னர் எதிர் கொண்ட அழிவுகளையும் பேசி நிற்கிறது. சொக்கனின் முகங்கள் நாவலும் இனப்பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும்.

செ. கணேசலிங்கனின் "பொய் மையின்

நிழலிலே, “அயலவர்கள்” முதலான நாவல்கள் தமிழ்த் தேசியப் பிரச்சினைகளை மார்க்சியநோக்கில் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துகின்றன. ஐரோப்பிய மற்றும் சுவீடனுக்கு புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வை வெளிப்படுத்தும் நாவலாக “கோடையும் பனியும்” நாவல் காணப்படுகிறது. ஆங்கில மொழியில் சிறப்புபட்டம் பெற்ற ஆசிரியரான சிவபாலன் தலைநகரின் இராணுவக்கெடுபிடிகளுக்குள் புலம்பெயர்ந்து சுவீடன் நாட்டுக்குச் செல்கிறார். அங்கு அவனிடம் ஆங்கிலம் கற்க வந்த சுவீடிஸ் பெண் ரூபியை வாழ்க்கை துணைவியாக்கிக் கொள்கிறான். மீண்டும் இலங்கை வந்து வாழ முற்படுகையில் இருவருக்கும் இடையில் கலாசாரப் பண்பாட்டு வேறுபாடுகளால் பிணக்குகள் ஏற்பட இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டு பிரிந்து செல்கின்றனர். பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழலில் கலாசார வேறுபாடுகளால் உண்டாகும் மனக்கசப்பு களை இந்நாவல் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இயல்வாணனின் சுவடுகள் நாவல் கன்னாகம் கிராமத்தில் தகப்பன் இறந்த பின்னர் நட்பு, கடமை, பந்த, பாசங்களால் கட்டுண்டு, சத்தியராணி, சத்திய கலா, சத்தியரமா, தமயந்தி என தன்னுடைய நான்கு சகோதரிகளுக்காய் வாழும் சத்தியன் என்ற இளைஞனின் கதையே சுவடுகள் நாவல். தன் குடும்பத்தின் வளமான எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொண்டும் நாட்டில் தொடர்ந்து ஏற்படும் போரழிவு களால் விளையும் ஆபத்துக்களை எண்ணியும் ஊரை விட்டு வெளிநாடு செல்லும் நோக்கோடு கொழும்புக் குச் செல்லுகிறான் சத்தியன். போகும் வழியில் வவுனியா முகாமில் கைது செய்யப்பட்டு மருத்துவச் சிகிச்சையின் பின் விடுவிக்கப்படுகிறான். அதன் பின் வைத்தியர் உதவியுடன் கொழும்பு சென்றவிடத்தில் விசாரணை என்ற பெயரில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு பூசா முகாமில் தடுத்து வைக்கப்படுகிறான். பின்னர் பலத்த முயற்சியின் பின்னர் விடுவிக்கப்படுகிறான். விடுதலை அடைந்த பின்னர் சிறை அனுபவம் அவனை பக்குவ முள்ள மனிதனாக மாற்றியமைக்கிறது. தன் வெளிநாட்டு எண்ணத்தை கைவிட்டு தாயகம் திரும்புவதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது. யாழ்ப்பாண மண்வாசனையோடும் உணர்வின் திருப்பங்களோடும் வெளிவந்த இந்நாவல் கடந்த கால யாழ்ப்பாணத்தின் வாழ்வியல் சுவடுகளை விட்டுச் செல்கிறது. விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்பு பெற்ற சூழலில் எழுதப்பட்ட நாவல் என்பதால் நாவலின் போக்கும் அதன் வெளிப்பாடும் தமிழ் சூழ விடுதலையை மையப்படுத்துவதாகவே அமைகிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் தமிழ் மக்களின் வாழ்வைச் சீர்குலைத்த கதையை சொல்வதே செங்கை ஆழியானின் “ருத்திர தாண்டவம்”. இந்நாவலில் தமிழ் மக்கள் நம்பி ஏமாந்த சூழ் போராட்ட வரலாறு ஒரு பக்க நியாயங்களுடன் விபரண்பாங்குடன் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. 1990களின் சுற்றில், விருப்ப மின்றி பலவந்தமாக தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொள்ளப்படும் நிக்கவரெட்டியாவைச் சேர்ந்த வசந்தன் போராளியாக மாறி லெப்ரினன்ட் பதவி உயர்வு பெறுகிறான். மனிதாபிமானத்துடன் செயற்படும் புலிவீரனாகவே வரும் இவனுக்கூடாக

போராட்ட வாழ்வின் இறுதிக்கட்ட இழப்புக்களையும் துயர்களை யும் விபரிக்கும் செங்கை ஆழியான் மணிசேகரன், மைதிலி, மைக்கேல், சுமதி, சுகந்தி, கந்தையர், மாணிக்க ராசா, மகேந்திரன், மலர் வாழ்வி யலுக்கூடாக சூழப் போராட்டத்தின் மோசமான பக்கங் களை, தொடர்ச்சியான இடம்பெயர்வுகளை, உயிர், உடைமை, சொத்துக்களின் இழப்புக்களை காட்சிப் படுத்துகிறார். நாவலில் புனைவை விட வரலாற்றுத் தகவல்களே மிதமிஞ்சி நிற்பதால் இதனை அவரின் அதி உச்சநாவல் எனக் கருதமுடியாது. ஆனால் போராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் அவ்வாறே கருதுகிறார்.

நான்காவது சூழ்கட்ட யுத்தத்தையும் அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்ட அவலங்களையும் எடுத்து விளக்கும் நாவலே தமயந்தி சிவசுந்தரலிங்கம் என்னும் தமிழ்க்கவியின் “ஊழிக்காலம்” ஆகும். வரலாற்று நிகழ்வுகளின் பதிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலை கிரிதரன் யூதச்சிறுமி ஆன் பிராங்கின் தினக்குறிப்புடன் ஒப்பிட்டு பேசுவார். முற்றுப் பெற்ற பிரளயத்திலிருந்து பிழைத்து வரும் பார்வதியம்மானின் நினைவோட்டத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழும் இந்நாவல் சூழ்த்தமிழர் தம் இறுதிக்கட்ட யுத்தத்துக்காக கிராமம் கிராமமாக இடம்பெயர்ந்த நிலையையும் முள்ளிவாய்காலில் இடம் பெற்ற யுத்தத்தின் அழிவையும் சுற்றில் மக்கள் முள்வேலிக்குள் முடங்குண்ட தன்மையையும் பேசுகிறது. நாவலெங்கும் கிபீர் விமானங்களின் தாக்குதல், ஷெல்லடிசுள், பதுங்கு குழிகள், தொடர்ச்சியாக இடம் பெறும் உறவுகளின் மரணங்கள் என யுத்தநெருக்கடிக்குள் அகப்பட்ட வாழ்வு மனித மனங்களின் ஊசலாட்டத்துக்கூடாகத் துல்லிய மாக வெளிப்படுகிறது.

இராணுவம் கிளிநொச்சியைச் சூழ்ந்து கொள்ள அறுபது வயதைத் தாண்டிய பார்வதியம்மான் தன் பெண், மருமகள், பேரப்பிள்ளைகள், நடக்கவியலாத தன்கணவனுடன் தோட்டம் வீடு வாசல்களைத் துறந்து வெளியேறுகிறான். கண்டாவளை, விசவமடு, சுதந்திர புரம், தேவிபுரம், இரணப்பாலை, பொக்கணைக்களப்பு, முல்லைத்தீவு, வட்டுவாகல், முள்ளிவாய்க்கால் என அவர்களின் இடம்பெயர்வு தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. இவ்விடம்பெயர்வுக்குள் கூடாரம் அடிப்பது, பதுங்கு குழி அமைப்பது, குழிக்குள் விரிக்க எதுவும் இல்லாத படசத்தில் தார்ப்பாய்க்கும் உரப்பைகளுக்கும் தேடி அலைவது, மணற்பைகளை அரணாக வைப்பது, கழிப்பிடக்குழி வெட்டுவது, குடிநீருக்கும் பால் பவுடருக்கும் அலைவது என பார்வதியும் அவன் குடும்பத்தாரும் படும் அவலங்களை சூழ்த்தமிழரின் ஊழிக்காலமாக நாவல் சித்திரிக்கிறது.

நாவலில் புனிதங்கள் என கற்பிக்கப்பட்டவை இந்நாவலில் தகர்க்கப்படுகின்றன. மக்களின் தமிழ் போராட்டம் விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டு யாவரும் அறியாத அதன் பிறிதொரு பக்கம் நிதர்சனமாக இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்படுகிறது. “வீட்டுக் கொருவர், நாட்டுக்கொருவர்” என்னும் அடிப்படையில் இளம்சிறுவர், சிறுமியர் வகை தொகையின்றி வலுக் கட்டாயமாக ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு அரைகுறை போர் பயிற்சியுடன் யுத்தகளத்தில் இறக்கப்பட்டு காவு கொடுக்கப்படுவதையும் நாவல் நடுநிலைமையுடன்

சுட்டிநிற்கிறது. மக்களை தளபதிமார் யுத்த நெருக்கடிக்குள் தள்ளிவிட்டு அவர்கள் தம் குடும்பங்களுடன் பாதுகாப்பாக இருப்பதையும் நாவலில் துணிச்சலாக தமிழ்க்கவி விமர்சிக்கிறார். மக்களின் நிவாரணத்துக்கு வழங்கப்பட்ட அரிசிகள் போர்முனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதையும் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய தம்மக்களையே இராணுவம் வகை, தொகையின்றி வேட்டையாடுவதையும் நண்பர்களாக இருந்தவர்கள் துரோகிகளாக மாறிப் போனதையும் நாவல் எவ்வித விகற்பமுமின்றி வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. யாருக்கும் துணை போகாமல் யாரையும் திருப்திப்படுத்த முனையாமல் வரலாற்றின் இழப்புக்களை இழப்புக்களால் விளையும் துயரங்களை துயரங்களால் நிரப்பப்படும் வலிகளை தமிழ்க்கவியின் ஊழிக்காலம் சித்திரிக்கிறது. கொல்லப்பட்ட மனிதர்களின் புதையுண்ட வரலாறே ஊழிக்காலம் ஆகும்.

ஊழிக்காலத்தின் தொடர்ச்சியே தமிழ்க்கவியின் “இனி ஒரு போதும்” என்னும் நாவல். கிளிநொச்சியில் வாழும் பார்வதியம்மாவின் குடும்பம் பெரியது, அவர் பிள்ளைகள் போர்ச்சூழலாலும், அவரவர் பணிநிமித்தம் காரணமாகவும் மல்லாவியிலும், புதுக்குடியிருப்பிலுமாக பிரிந்து வாழுகின்றார்கள். பார்வதியின் மூத்தமகள் கவிதாவை ஏற்கெனவே திருமணமான குமார் தூக்கிக் கொண்டுபோய் மல்லாவியில் வைத்து வாழ்கிறான். அவர்களின் குழந்தை மீனாவுக்கு ஒன்றரை வயசிருக்கும் போது குமார் கவிதாவை வேலைக்காக மத்தியகிழக்கு நாடொன்றுக்கு அனுப்பிவைக்கிறான். பார்வதி குழந்தை மீனாவைத் தன்னோடு வைத்துக்கொள்கிறார். மீனா வளர்ந்து மதுவைக் காதலிக்கிறான். ஆயினும் அவர்கள் காதல், திருமணம் வரை செல்லவில்லை. இப்பின்னணியில் இறுதி யுத்தம் தொடங்குகிறது. இராணுவம் மாவிலாறில் தொடங்கி மன்னாரில் இருந்து படிப்படியாக முன்னேறுகிறது. விடுதலைப்புலிகள் வீட்டுக்கொரு பிள்ளையென்று வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்துசெல்கின்றனர். குடும்பங்களிலிருந்த இளசுகளுக்கெல்லாம் விரைந்து மணம் முடித்து வைக்கப்படுகின்றன. திருமணங்கள் திடீரெனப்பெருகவும் பதிவுத் திருமணங்கள் தொடர்பாக மேலும் இயக்கம் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. போர் முடிவின் இறுதிக் கட்டத்தில் குடும்பங்கள் சிதறிப்போகின்றன. யார் எங்கேயென்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. பங்கர்களுக்குள் மாற்றுடை களின்றி உயிர்தப்பிப் பதுங்கியிருப்பவர்கள் பசியில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மது தனக்கு இழைத்த துரோகத்தாலும், வீட்டிலுள்ள உறவுகளுடனிருந்த உரசல்களாலும் வாழ்க்கை வெறுத்துப் போக வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தன்னார்வத்தில் இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொள்கிறார். இப்பின்னணியில் விரியும் நாவல் இறுதியுத்தத்தில் மக்கள் எதிர்கொண்ட துயரங்களையும் இழப்புக்களையும் விபரித்துச் செல்கிறது.

ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு செல்லும் சிறுவனை பிரதான பாத்திரமாகக் கொண்டு ஈழப்போரைப் பேசும் நாவலே தீபச்செல்வனின் நடுகல். கிளிநொச்சியில் தொடங்கும் கதை விரிந்து பரந்து வன்னியின் பெரும்பாலான இடங்களுக்கு நகர்கிறது. அண்ணன் -

தம்பி, அம்மா - மகன் என பாசப்பிணைப்பில் விரியும் நாவல் ஒரு தாயின் பாசப் போராட்டத்தையும் மகனின் தாய் மண் பற்றிய ஏக்கத்தையும் கூறிச் செல்கிறது. நாலாம் கட்ட ஈழப் போரையும் அதனால் மக்கள் கொண்ட துயரங்களையும், களப்பலியாகிய விடுதலை வேங்கைகளையும் அவர்களின் மகத்தான தியாகங்களையும் அகதிவாழ்வின் உள்ளக நிலையையும் சண்டைக்குப் பிந்திய இராணுவ அடக்குமுறைகளையும் மெய்மை சித்திரிப்புடன் கற்பனாவழி சொல்லும் நாவலே நடுகல் ஆகும். இந்நாவலில் மக்களின் விடுதலை உணர்வு குறித்து வரும் இடங்களும் பிள்ளைகளை இழந்த தாய்மார் படும் வேதனை குறித்து வரும் இடங்களும் இராணுவம் குறித்து எழுதப்பட்ட விடயங்களும் அதீத கற்பனையுடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

செ.யோகநாதனின் “தஞ்சம் புருந்தவர்கள்” என்னும் நாவல் அகதிகளாக உலகம் முழுவதும் அவதிப்படும் ஈழத்தமிழர்களின் அவலமான நிலையை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. இது போல “நேற்றிருந்தோம் அந்த வீட்டினிலே” என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த போர்க்காலச் சம்பவங்களையும், கிராமப்புற மக்களின் உணர்வுகளையும் அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளையும் கலைத் தன்மையுடன் விவரிக்கிறது. இது..

வன்னி மக்களின் உழைப்பையும் அவர் தம் வாழ்வையும் இறுதிக்கட்ட போருக்கூடாக விளக்கி நிற்கும் நாவலே எஸ்.அரசரெத்தினத்தின் சாம்பல் பறவைகள். வன்னிச்சமரின் போது சாதரண மக்கள் அனுபவித்த இன்னல்களை அவர்களது இழப்புக்களை பவானி, குமார் வாழ்வியலுக்கூடாகச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் வவுனியாவில் இருந்து கிளிநொச்சி, புளியம் பொக்கனை, இருட்டுமடு, சுதந்திரபுரம், வலைஞர்மடம், புதுமாத்தளம் வரை நகர்ந்து சுற்றில் வவுனியா முகா முக்குள் தன்னை முடித்துக் கொள்கிறது. வன்னிச்சமர் குறித்து கிழக்கில் இருந்து வெளிவந்த முதல் நாவல் என்னும் வகையில் இந்நாவல் கவனத்திற்குரியது.

1986 - 1990 காலகட்டத்தில் தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்துக்கு புலம் பெயர்ந்து சென்று முகாங்களில் அகதிகளாக, அல்லல்களுக்குள் உழன்று நடைப்பிணங்களாக வாழ நேரிட்ட கதையை எடுத்துச் சொல்வதே எஸ்.ஏ. உதயணனின் தெம்மாடுகள். பிறிதொரு வகையில் கூறுவதானால் இயல்புநிலை பிறழ்ந்து இடம்மாறி அறியாமையில் அந்தரித்து உழலும் அப்பாவினரின் கதையே தெம்மாடுகள். தமிழர்களின் வாழ்வியற் துன்பங்களைபட்டியல்படுத்தி நிரற்படுத்தும் வேலையை இந்நாவலில் உதயணன் செய்துள்ளார். சாதி மாறித் திருமணம் செய்யும் கலா பெற்றோரால் ஒதுக்கப்படுவதும் கணவன் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்படுவதும் பின்னர் அவள் கணவனின் நண்பனின் உதவியுடன் தமிழகத்துக்கு இடம்பெயர்ந்து செல்வதும் அகதிமுகாமில் அவள் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களும் இந்நாவலில் உணர்வுத்தளமற்று விபரணச் சித்திரிப்பாகவே காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. இந்நாவலில் இடம்பெறும் கடற்பிரயாணம், தமிழக முகாம்வாழ்வு, பெண்கள் மீது இழைக்கப்படும் பாலியல் துன்புறுத்தல்கள், தரகுவேலை செய்வோர் மற்றும் கடத்தல்காரர்களின் நெறி பிறழ்ந்த வாழ்வியல், அகதி முகாமில் கலா, சத்தியநாதன் வாழ்வியல்முறை, அங்கு

கலா முற்போக்குச்சிந்தனாவாதியாக உருமாறுவது, பின்னர் சிறையில் அவள் வதைக்கப்படுவது யாவும் விபரணத்தன்மையிலேயே சித்திரிக்கப்படுவதால் இதனை தயாரிப்பு நாவல் எனக் கொள்வதில் தவறேது மில்லை.

போருக்குப்பின்னரான மீள் குடியேற்றக் கிராமங்களில் ஒன்றான ஈச்சங்கரை கிராமத்தில் தமிழ் மக்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளை வாழ்வாதாரங்களுக்கு போராடும் போது இடம்பெயர்ந்தோர் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகளை விளக்கி நிற்கும்எஸ்.ஏ. உதயனனின் “சங்குமுள்ளு” மீள் குடியேற்றக் கிராமங்களில் தொண்டு செய்யும் தன்னார்வத் நிறுவனங்களில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்களால் அடையாளப்படுத்தப்படும் பிரச்சினைகளையும் விரிவாகப் பேசுகிறது. சங்குமுள்ளு என்பது கடலில் இருந்து கரை ஒதுங்கும் ஒரு வகை முள்ளு. சங்கு வடிவில் அமைந்திருக்கும் இம்முள்ளு கூர்மையும் கொடுக்கும் நிறைந்தது. இம்முள்ளு காலில் குத்தி விட்டால் வலியும் வேதனையும் அதிகம் இருக்கும். இக்கதையில் இடம் பெறும் அன்னபூரணி, வதனி, ரஞ்சனி, செந்தில்நாதன், சங்கரப்பிள்ளை என இக்கதையில் வரும் அனைத்துப் பாத்திரங்களும் துன்பத்திலேயே உழல்கின்றன. இதேய போன்று இளம் வயதினரைத் தாக்கும் செல்போன் கலாசாரம் வதனியின் வாழ்வை எவ்வாறு சூறையாடியது என்பதையும் இந்நாவல் விளக்கி நிற்கிறது. மரபுகளுடனும் விழுமியங்களுடனும் வளர்க்கப்பட்ட ஆசார சூழலில் முன்பின் அறியாத ஆணிடம் ஒரு பெண் செல்போனுக்காக தன் உடலைக் கொடுப்பாளா... மனைவியை இழந்த சங்கரப்பிள்ளை யிடம் அடைக்கலமாகும் விலைமாது ரஞ்சனி தொடர்ந்தும் சோரம் போகாமல் அவளுக்கென்று புதிய வாழ்வைத் தேடிக்கொள்வது திரைப்படங்களில் நடக்கலாம் நிஜவாழ்வில் நடக்குமா என சந்தேகம் பலவற்றைக்கிளர்த்தும் இந்நாவல் ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட நோக்குக்கு ஏற்ப புனைவற்ற கதையொன்றினைக் கூறி நிற்கிறது.

கனகம், சின்னையா தம்பதியினரின் இளைய மகளான சந்திராவின் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட கலையார்வனின் “வேப்பமரம்” யாழ்ப்பாண மக்களின் போர்க்கால வாழ்வின் ஒரு பகுதியை படம்பிடித்துக்காட்டுகிறது. சந்திரா, ஆனந்தன் தம்பதியினரின் மகன் பிரியந்தன் தன் இருபத்தோராவது வயதில் உயிரை இழந்த பின் தன் மூன்று குழந்தைகளுடன் பாரிய இடம் பெயர்வைச் சந்தித்த அக்குடும்பம் அரசியல், சமூகப், பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் இருந்து மீண்டு, வாழ நேரிட்ட கதையை எடுத்துரைப்பதே கலையார்வனின் வேப்பமரம். யாழ்ப்பாணமக்களின் பொருளாதாரக் கனவான மத்திய நாடுகளுக்குச் செல்லல், வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லல் முதலானவை குடும்ப வாழ்வை எவ்வாறு சீர்குலைக்கிறது என்பதை பிரியா, பிரியவதனி வாழ்க்கைக்கூடாகவும் எடுத்து விளக்கும் ஆசிரியர், சோதிடம் பார்ப்பது பயனற்ற முயற்சி என்பதை துவாரகா, அற்புதன் வாழ்வுக்கூடாகவும் நிலையம் பார்த்து வீடு கட்டும் இராசதுரைக்கு ஊடாகவும் எடுத்து விளக்குகிறார். போர், போரினால் வந்த இடம்பெயர்வு, புலம்பெயர் வாழ்வு, கலப்புத்திருமணம்

எனப் பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் யதார்த்தமற்று சம்பவங்களின் கோர்வைக்கூடாக புனைவற்ற புதினமாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது.

மன்னாரில் பிறந்த வெற்றிச்செல்வி, 1990களில் விடுதலைப்புலிகளோடு இணைந்து அவரது 19வது வயதில் வெடிவிபத்தொன்றில் வலது கையையும், கண்களில் ஒன்றையும் இழந்தவர். “நிதர்சனம்”, “புலிகளின் குரல்”, “சுதந்திரப் பறவைகள்” முதலான மக்கள் ஊடகத்தில் தனது பங்களிப்புகளைத் தொடர்ந்து பணியாற்றியவர். இவரால் எழுதப்பட்ட நாவலே “போராளியின் காதலி”. தமிழ் ஈழபோராட்டத்தின் ஒரு காலகட்டத்தையும் மனோதிடம் கொண்டு இலங்கை இராணுவத்தினரை எதிர்த்த போராளிகளின் வாழ்க்கையையும் அவர்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பையும் இந்நாவல் விரிந்துரைக்கிறது. முள்ளி வாங்க்கால் யுத்தத்திற்குப் பின்னர் வன்னியிலிருந்தும் ஈழத்திலிருந்தும் எழுந்த முதல் நாவலாக இந்த நூல் முதன்மை பெறுகிறது. ஈழப்போரின் இறுதிக் கட்டங்களில் நடந்த சம்பவங்களை வைத்து எழுதப்பட்ட இந்நாவல் ஒரு குடும்பத்தில் மூன்று பெண்களை அடுத்துப் பெண்ணாகப் பிறந்து வாமனன் என்ற விடுதலைப் போராளியைக் காதலித்த தாதிப்பெண் சமதியின் காதல் கதையாகும்.வாமனன் என்ற போராளி மீது கொண்ட அன்பினால் தன் இயல்பை மாற்றிக் கொண்டு யுத்தத்தில் உழுவும் மக்களுக்காகவும் மற்றும் மக்களையும் மண்ணையும், நேசித்த போராளிக் களுக்காகவும் தன் வாழ்வை ஒப்புக்கொடுத்துவிட்ட பெண்ணின் கதையாக விரியும் இந்நாவல் போரால் சிக்குண்டு அந்தரித்து உழன்ற மக்களின் வாழ்வை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இவரின் “வெண்ணிலா” என்ற குறு நாவலும் போராளியைக் காதலித்து பின் அப்போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டு களப்பலியாகிப் போன பெண்ணின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சிறுகிராமத்தில் பிறந்து கிளிநொச்சியில் வாழும் செல்வராசுவின் வாழ்க்கையை மையப்படுத்தி புனைவப்பட்ட ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் “புள்ளிகள் கரைத்த வெளி” என்ற நாவல் முள்ளிவாய்க்கால் அவலத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. 1995ஆம் ஆண்டு சந்திரிக்கா ஆட்சிக்காலத்தில் வலிகாமம் பகுதியில் இலங்கை அரசினரால் முன்னோக்கிப் பாய்தல் இடம்பெயர்வின் விளைவுகளை கூறிநிற்கும் நாவல் ஒவ்வொரு இடம்பெயர்வின் போதும் மக்கள் எதிர் கொண்ட நெருக்கடிகளையும் அவலங்களையும் பேசுகிறது. கிளாலி கடற் பயணங்களின் போது மக்கள் எதிர்கொள்ளும் விளைவுகளையும் இந்நாவல் கண்முன் நிறுத்துகிறது. முழங்காவில், ஆனைவிழுந்தான்மடு, உருத்திரபுரம், பரந்தன், புனியம்பொக்கணை, தர்மபுரம், விகவமடு, மூங்கிலாறு, புதுக்குடியிருப்பு, புதுமாத்தளன் என மாறிமாறி இடம்பெயர்வால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத் துயரை இந்நாவல் விவரித்துச் செல்கிறது. புதுமாத்தளனில் மக்கள் எதிர்கொண்ட இன்னல்களை எவ்விதபாடோபமுமின்றி இயல்பாக உள்ளம் கசியும் வண்ணம் நாவல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

1984-1986 காலகட்டத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ச.அருளானந்தத்தின் கனவு

மெய்ப்பட வேண்டும் என்ற நாவல் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் வகை, தொகையின்றி கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்படும் மக்களின் அவலங்களை ஆனந்தன், அலெக்ஸ், பரமன் வாழ்வியலுக்கூடாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. நேர்மையான, மனிதாபிமான உதவிக்கல்விப் பணிப் பாளராகப் பணி புரியும் ஆனந்தன் ஒருவர் கொடுத்த தவறான செய்தியால் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டு மோசமாகத் தண்டிக்கப்படுகிறார். அச்சுழலில் ஜெயிலில் அவர் படும் பாடுகளையும் அனுபவிக்கும் வேதனைகளையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தின் தமிழ் இருப்பின் சிலுவைப்பாடுகளை அவர்கள் சிறையில் அனுபவிக்கும் வலிகளை எடுத்துரைக்கும் நாவல் என்னும் வகையில் இந்நாவல் முக்கியமானது.

இனவிடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்து யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்த ஒரு போராளியின் சாட்சியமே யோ.கரணனின் கொலம்பனின் வரைபடம். கரணனின் எழுத்துக்கள் கற்பனையானதல்ல. பொய்மைக்குள் ஒளிந்திருக்கும் மாயைகளைக் கட்டுடைப்பவை. நிஜத்தை வெளிப்படுத்தும் இவ் வெழுத்துக்கள் பதினம் இளைஞர்களை தேசவிடுதலைப் போராட்டம் சிதைத்த கதையைக் கூறுகிறது. மொழியின் பெயராலும் இனத்தின் பெயராலும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் மக்களின் உயிர்களைக் காவு கொண்ட கதையை கூறும் இந்நாவல் யுத்தம் குறித்த கற்பிதங்களை யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்த மக்களை இரத்தச்சாட்சியாய் அம்பலப்படுத்துகிறது. தமிழர்களின் கனவை, விடுதலையின் ஆகுதியை நந்திக் கடலில் கரைத்த கதையை இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. பாதைகள் எல்லாம் அடைபட்ட நிலையில் கடற்பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கான வரை படங்களை மீண்டும் மீண்டும் வரைந்து அது தோற்றுப்போய் தன் வாழ்வை நிர்மூலமாக்கிக் கொண்ட போராளியின் கதையை கொலம்பனின் வரைபடம் ரணங்களுடனும் வலிகளுடனும் விளக்கி நிற்கிறது.

கனகம், சின்னையா தம்பதியினரின் இளைய மகளான சந்திராவின் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட கலையார்வனின் வேப்பமரம் யாழ்ப்பாண மக்களின் போர்க்கால வாழ்வின் ஒரு பகுதியை படம் பிடித்துக்காட்டுகிறது. சந்திரா, ஆனந்தன் தம்பதியினரின் மகன் பிரியந்தன் தன் இருபத் தோராவது வயதில் ஷெல் வீச்சுக்கு இரையாகி உயிரை இழந்த பின் தன் மூன்று குழந்தைகளுடன் அக்குடும்பம் பாரிய இடம் பெயர்வைச் சந்திக்கிறது. அரசியல், சமூகப், பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் இருந்து மீண்டு வந்த அக்குடும்பம் தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக வறுமையுடன் போராடுகிறது. இதனை அடிச்சரடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே கலையார்வனின் வேப்பமரம். யாழ்ப்பாணமக்களின் பொருளாதாரக் கனவான மத்திய, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் செல்லல் முதலானவை குடும்ப வாழ்வை எவ்வாறு சீர் குழைக்கிறது என்பதை பிரியா, பிரியவதனி வாழ்க்கைக் கூடாக எடுத்து விளக்கும் இந்நாவல் சோதிடம் பார்ப்பது பயன்ற முயற்சி என்பதை துவாரகா, அற்புதன் வாழ்வுக்கூடாகவும் நிலையம் பார்த்து வீடு

கட்டும் இராசதுரைக்கு ஊடாகவும் எடுத்து விளக்குகிறது. போர், போரினால் வந்த இடம்பெயர்வு, புலம்பெயர் வாழ்வு, கலப்புத் திருமணம் எனப் பல்வேறு நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் யதார்த்தமற்று சம்பவங்களின் கோர்வைக் கூடாக புனைவற்ற புதினமாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறது.

நாலாம் கட்ட ஈழப்போருக்குப் பின் ஈழ மக்கள் எதிர் கொண்ட வாழ்வினையும் அவலங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இரா. உதயணனின் “பனி நிலவு” யுத்தத்துக்கு முகம் கொடுத்து வாழ முடியாது நிற்கையாக நிற்கும் மக்களுக்கான தீர்வுகளையும் விபரிக்கிறது. காலை இழந்து இரு குழந்தைகளுடன் வாழ முற்படும் வைதேகி தன் ஆசிரியப்பணிக்கப்பால் தன்னைப் போன்று கணவனை இழந்து நிற்கும் அநாதைப் பெண்களுக்கு உதவ முற்படுகிறாள். சுய தொழில் வாய்ப்புக்கூடாகவும் மறுவாழ்வுக்கூடாகவும் அவர்கள் வாழ்வைக் கட்டி எழுப்பலாம் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வெற்றியும் காண்கின்றாள். தன் நோக்கை வைதேகியின் நோக்காகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தமிழ் சிங்கள் உறவுகளுக்கூடாக பிறிதொரு யுத்தம் ஒன்று ஏற்படாமல் தடுக்கலாம் என்பதையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

யோகேந்திரநாதனின் “நீந்திக் கடந்த நெருப் பாறு” நாவலும் வன்னியில் விடுதலைப் புலிகள் நிலை கொண்ட பிற்புலத்தில் தொடங்கி இறுதியுத்தம் வரை மக்கள் எவ்வாறான பாடுகளை அனுபவித்தனர் என்பதை வரலாற்றுப் போக்கில் மூன்று பாகங்களில் விளக்கி நிற்கிறது. யுத்த முன்னரங்குகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட போரின் உக்கிரத்தையும் விடுதலைப் புலிகளின் தியாகத்தையும் ஈற்றில் விடுதலை இயக்கம் சிதைந்து போன கொடுமையையும் கூறிநிற்கிறது.

மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டமையும் அரசாங்கம், அவ்வரசாங்கம் அங்கம் வகிக்கும் கட்சி, அவை சார்ந்து இயங்கும் பாரளமன்றம் முதலானவை ஈழத்தின் அண்மைக்கால நாவல்களில் பதிவாகியுள்ளன. ஆர். எம். நெளசாத்தின் “கொல்வதெழுதல்” 90 இத்தன்மைகளை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட நாவலாகும். 1990 வருட காலப்பகுதியில் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் களின் கிராமங்களை யுத்தத்தின் கோரக்கரங்கள் தட்டிய போது அக்கால முஸ்லிம்களின் கையறுநிலையை, அரசியல் வங்குரோத்துநிலையை இந்நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது. உண்மையான மக்கள் பிரதிநிதி எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் மக்களுக்கு எந்த வகையில் அவர்கள் செயற்படவேண்டும் என்பதை இல்லாமியக் கட்சியின் தலைவர் அல்ஹாஜ் எம்.எச்.எம். இஸ்ஹாக்கின் வாழ்வியலுக்கூடாக இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. பல்வேறு ஆயுதக்கலாசாரங்கள் தலைவிரித்தாடிய குழலில் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தின் தேர்தல் கள நிலவரங்கள், கொலைக்கள விபரங்கள், வர்க்க முரண் நிலைகள், காதலுணர்வுகள், வெளிநாட்டுப்பயண சீரழிவு முதலானவற்றை முத்துமுகமது, மைமுனா, அல்ஹாஜ் எம்.எச்.எம். இஸ்ஹாக்க், ஜாபிர், நெய்னார், நகிபு, சப்புச்சுல்தான், தாடி மாஸ்டர், முடஉதுமான், அன்பர், கனேசன், யாசின் பாத்திரங்களுக்கூடாக மிக நுட்பமாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 1990களின் போர்முகத்தை நிகழ் கண்ணாடியாகப்பதிவு செய்யும்

இந்நாவல் முத்து முகமது என்பவனுக்கடாக அரசியல், அன்பியல், போரியல் முதலானவற்றை விளக்கி நிற்கிறது.

எஸ்.ஏ.உதயனின் UP 83 நாவல் ஆரம்பகாலத்தில் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இளைஞர்கள் எவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்டனர் என்பதையும் அவர்களை இந்திய அரசு தம் தேவைக்கேற்ப எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொண்டது என்பதையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. UP என்று அழைக்கப்படும் உத்தரப் பிரதேசத்தில் வைத்து இந்திய இராணுவம் இயக்கப் போராடிகளுக்கு வழங்கிய பயிற்சியினைக் கூறும் இந்நாவல் அப்பயிற்சியின் போது நம் இளைஞர்கள் இந்திய இராணுவத்திடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட கசப்பான உணர்வுகளையும் முன்வைக்கிறது. ஆரம்பகால இயக்கங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட போராட்டம் குறித்த தெளிவின்மையையும் மக்களின் பெயரால் ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள் மாறுபடும் போக்கையும் விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் ஈழவிடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் அடாவடிப் பங்கு வகித்த இந்தியாவின் கபடத்தனங்களை ஒளிவுமறைவற்றுப் பதிவு செய்கிறது.

1984ஆம் ஆண்டு யாழ் குடாநாட்டில் நிலவிய பதற்றமான அரசியல் சூழலை மையமாக வைத்துப் புணையப்பட்ட நாவலே ஞானசேகரின் “எரிமலை”. துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு காலில் காயப்பட்ட போராளி பாலாவை நிர்ப்பந்தத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு, மாரிமுத்துவின் உதவியுடன், இராணுவத்திற்கு தெரியாமல் மறைத்து வைத்து சிகிச்சை அளிப்பதும், அது தொடர்பான சம்பவங்களுமே நாவலின் முக்கிய கதைக்கருவாகும். போத்துக்கீசரின் வருகையிலிருந்து 1984ஆம் ஆண்டுவரைக்குமான கால இடைவெளியில் நடந்து முடிந்துவிட்ட தமிழர் சரித்திரத்தை இந்த நாவல் பேசுகின்றது. மகேசன், அவருடைய தம்பி சந்திரன், சந்திரனது சிங்கள நண்பர்கள் விமல்சிறி, அவருடைய பேராசிரியை மனைவி, மனைவியின் தங்கை அனூலா ஆகிய தேர்ந்தெடுத்த பாத்திரங்கள் வரலாற்று நிகழ்வுகளை நாவலில் பதிவு செய்ய உதவுகின்றன. இயக்கர் நாகர் வரலாறு, விஜயனின் வருகை, இந்தியத் தமிழர்களின் வருகை, அவர்களின் வாக்குரிமை ஏன் பறிக்கப்பட்டது என்பதற்கான காரணங்கள், இந்து மற்றும் பௌத்தமத ஒற்றுமை, தமிழ்ப்பகுதிகளில் திட்டமிடப்பட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள், தனிச்சிங்களச் சட்டம், சேகுவேரோ இயக்கம், 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு என விரியும் தமிழரின் கசப்பான வரலாற்றுப் பக்கங்கள் நாவலில் உரையாடல் மூலம் எடுத்துச் சொல்லப் படுகின்றன. இதுபோல 1977இல் நடந்த இனக்கலவரம் அனுராதபுரம் அரசினர் மருத்துவமனையில் கடமையாற்றிய வைத்தியர் மகேசன் அவர் மனைவி வாழ்க்கைக்கடாக காட்டப்படுகிறது. போர் தொடங்கிய காலத்தில் யாழ்ப்பாண மக்களிடையே காணப்பட்ட மனோநிலையையும் இயக்க உறுப்பினர்களாலும் இராணுவத்தினராலும் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய நெருக்கடிகளையும் அரசியல் போராட்டங்களையும் அப்போராட்டங்கள் முஸ்லிம், சிங்கள இனங்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கங்களையும் நாவல்

கதை, சம்பவங்கள், உரையாடல் வழியே விவரித்துச் செல்கிறது.

சிவஆருரனின் வலசைபறவைகள் 1987ஆம் ஆண்டு காலத்தில் இந்திய இராணுவத்தினர் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைகொண்ட போது தமிழ் மக்கள் எதிர் கொண்ட அவலங்களைப் பேசுகிறது. 1987ஆம் ஆண்டு ஜூலை 29இல் இலங்கை அரசுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு வந்தமையையும் வந்த இராணுவம் விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதங்களைக் கலைந்து அவர்களை நிராயுதபாணி ஆக்கியமையையும் அதன் பின்னர் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்திய இராணுவத்துக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பிணக்குகள் உச்சநிலையை அடைந்த போது அது எப்படி தமிழ் மக்களை வேட்டையாடியது என்பதையும் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் இந்திய இராணுவத்தின் வடுக்களை இற்றை வரை சுமந்து திரியும் மனிதர்களையும் கண்முன் நிறுத்துகிறது. அன்புமணி பிரியதர்சினி வாழ்வுக்கடாக விரியும் துயர் நாவல் முழுதும் விரவிநிற்கிறது. இந்தியபடைகளால் வன்புணர்வுக்கு உட்பட்ட பெண்களை இந்த சமூகம் எப்படி பார்க்கின்றது என்பதையும் ஒரு பெண்ணுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை எள்ளலுடன், அருவருப்புடன் நோக்கும் மனிதாபிமானமற்ற கடைநிலைச் சமூகமாக யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் சமூகம் காணப்படுவதையும் சிவஆருரன் இந்நாவலில் பதிவு செய்கிறார்.

சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் “ஒரு நிலமும் சிலசுயசரிதங்களும்” என்னும் நாவல் விடுதலைப் புலிகளின் பார்க்க மறந்த கதைகளையும் அவர்களில் ஒரு சிலரின் சுயசரிதைகளையும் நிலமைய நோக்கில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மனிதாபிமானமற்ற மிலேச்ச தனமிக்க பலியைச் சுற்றி பின்னப்பட்ட இந்நாவல் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தலைவர் வேலுப் பிள்ளை பிரபாகரன், இம்ரான் - பாண்டியன் படையணியை வழிநடாத்திய பிரிகேடியர் ஆதவன் கடாபி, பிரிகேடியர் பால்ராஜ், தளபதி பொன்னம்மாள், இலங்கை அரசின் சூழ்ச்சிக்கு இரையாகி மடிந்த குமரப்பா, புலேந்திரன் முதலான பலரின் வரலாற்றை ஆசிரியர் கூற்றின் வாயிலாக விபரித்துக் கூறுகிறது. அதேசமயம் விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆணையிறவுச்சமர், இத்தாவில் சமர், இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒபரேசன் லிபரேசன் படை நடவடிக்கை முதலானவற்றையும் விவரணப் பாணியில் எடுத்துரைக்கிறது. நாவலில் பெரும்பாலான பகுதிகள் கட்டுரைவடிவில் வெளிப்படும் சம்பவக் கோவையாகவே காணப்படுகின்றன.

சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்தின் ஐந்தாவது நாவலே “திசையறியா பயணங்கள்” மன்னார் மாவட்டத்தில் இயக்கங்கள் நிலைகொண்ட போது அங்கு பொது மக்கள் எதிர்நோக்கிய சிலுவைப்பாடுகளைப் பேசுகிறது. சோறு கொடுத்து இயக்கத்தை வளர்த்தவர்களே அவ்வியக்கங்களால் சந்தேகத்தின் பெயரால் சுட்டுக் கொல்லப்படுவதையும் இராணுவம், இயக்கம் என்ற இரு ஆயுதக்குழுக்களால் மக்கள் பாதிக்கப்படுவதையும் அப்பாவி இளைஞர்கள் சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்பட்டு பூஸா முகாங்களில்

அடைகப்படுவதையும் சிலர் இராணுவச் சுற்றி வளைப்புக்குப் பயந்து இந்தியாவுக்கு கடல்மார்க்கமாகப் போவதையும் செல்லாச்சிமாமி, கருணாகரன் வாழ்க்கைக்கூடாக இந்நாவல் விளக்கி நிற்கிறது.

கருணைரவியின் “மானச்சி” நாவல் வடமராட்சி கரையோரக் கிராமத்தைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். கந்தவிக்கிழவன், பூங்கொடி, பூறாட்டி வாழ்வுக்கூடாக அக்கால கிராமங்களின் வாழ்க்கையை துல்லியமாகப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் ஆயுதம் தாங்கிய போராளிகளாலும் இராணுவத்தினராலும் மக்கள் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் பேசிநிற்கிறது.

தமிழ்நாவல்களில் சாதி

ஈழத்து தமிழ் நாவல்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர் வாழ்வு இயல்பாகவே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இந்நாவல்கள் விளிம்புநிலை மக்களின் சமூக நீதிக்கான சாதிப்போராட்டங்களையும் பொருளாதார சமத்துவத்தையும் பேசின.

சாதியமற்ற சமூகத்தை இனங்கானும் முயற்சியே இளங்கீரனின் “தென்றலும் புயலும்” நாவல். யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் சாதியைச் சேர்ந்த பாலுவின் குடும்பம் வீட்டை ஏலத்தில் இழந்து அல்லலுறுகின்றது. வேலை தேடிக் கொழும்புக்குச் சென்ற பாலு அங்கு பணக்காரப் பெண்ணான மனோன்மணியைக் காதலிக்கிறான். அந்தஸ்து வேறுபாட்டால் மனோன்மணி வேறொருவனுக்கு மனைவியாகிறாள். பாலு காதல் தோல்வியால் மனமுடைந்து வருந்துகிறான். பாலுவின் தங்கை தங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினனெப்படும் பூபதியைக் காதலித்துப் பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையில் மணம் புரிந்து கொள்கிறாள். பாலுவும் தந்தையும் மனத்துயர் தாழாமல் மரணமடைகின்றனர். இந்நாவலில் யதார்த்த சமூக நிலையை உணர்த்தும் சிந்தனை யாளனாக வரும் நடராஜன் பாத்திரம் ஆசிரியரின் குரலாக ஒலிக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர் மீது உயர் சாதியினரால் கைக்கொள்ளப்படும் அடக்குமுறை, வெறுப்பு மனப்பான்மை என்பனவற்றையும் நாவல் துல்லியமாக விளக்குகிறது.

சாதி ஏற்றத்தாழ்வு என்ற சமூகக் குறைபாட்டைப் பொருளாகக் கொண்டு செங்கை ஆழியனால் படைக்கப்பட்ட “பிரளயம்” நாவல் யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றில் நிகழ்ந்துவரும் சமுதாய மாற்றத்தை யதார்த்த நோக்கில் சித்திரிக்கிறது. பிரளயம் நாவல் “சிரித்திரன்” (1971) இதழில் “மயானபூமி” என்ற தலைப்புடன் தொடர் கதையாக வெளிவந்தது. நீண்ட காலமாக உயர்சாதிக்குக் குடிமை செய்து வந்த சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பம் ஒன்று கல்வி, பிற தொழில் முயற்சிகள் என்பவற்றால் அக்குடிமை நிலையினின்று விலகி புதிய வாழ்க்கை முறைக்கு அடியெடுத்து வைக்க முயல்வதே இந்நாவலின் கதைப் பொருள். இந்நாவல் தாழ்வு மனப்பான்மையுடன் கூடிய சமூகக் கட்டுப்பாடுகளின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு முன்னேற்ற துடிக்கும் ஒரு இளைய பரம்பரையின் கதையைச் சொல்கிறது. கல்வியும் பிறதொழில் முயற்சிகளும் இதற்குப் பயன்படுகின்றன. உயர் சாதியினர் இம்முயற்சிகளுக்கு எதிராக அடிக்கடி இடையூறு செய்கின்ற போதிலும், உயர்

சாதியை சார்ந்த ஒருவனே அக்குடும்பம் உயர் உறுதுணையாகின்றான். சலவைத் தொழிலாளியான வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பம் கல்வி கற்று முன்னேற்ற பாதையில் பயணிக்கின்றது. இந்நிலையில் உயர் சாதியை சேர்ந்த வாமதேவன் என்ற இளைஞன், வேலுப்பிள்ளையின் மகள் சுபத்திராவைக் காதலித்து ஏமாற்றுகிறான். வாமதேவனுக்கு அவனது சாதிக்குள் திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. வயிற்றிலே குழந்தையுடன் தவிக்கும் சுபத்திராவை வாமதேவனும் அவனது பெற்றோரும் உதாசீனப்படுத்துகின்றனர். வாமதேவனின் தம்பியான மகாலிங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருகிறான். மகாலிங்கத்தின் செயல் இளைய தலைமுறையினரிடையே உருவாகியுள்ள மாற்றத்தை காட்டுகின்றது.

செங்கை ஆழியானின் “அக்கினிக் குஞ்சு” நாவலிலும் சாதியத்தின் அடையாளங்கள் மாறாத கிராமம் ஒன்று காட்டப்படுகிறது. உயர் சாதியினர் குடிமை முறையை தக்கவைத்துக் கொள்வதில் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளும் அதற்கெதிராகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களும் இந்நாவலில் காட்டப்படுகின்றன.

சாதிப்பிரச்சினையைக் கூர்மையான கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகின்ற நாவலாக கணேசலிங்கனின் “நீண்டபயணம்” காணப்படுகின்றது. கல்வியறிவு மறுக்கப்பட்ட நிலையில் தென்னை மரத்தில் இருந்து கள் இறக்கி அதை விற்றுப் பிழைக்கும் செல்லத்துரையனை முக்கிய பாத்திரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட “நீண்டபயணம்” நாவல் குரும்பையூர் கிராமத்தில் உயர்சாதி வேள்ளாளர்களால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மீது இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. குரும்பையூர் கிராமத்தில் அம்மன் கோயில் உற்சவத்தின் போது நடக்கும் எட்டாம் நாள் திருவிழாவில் கூத்தை காண வந்த இராமனின் மகன் நல்லான் தூக்கத்தில் பஞ்சமர்களையும் வெள்ளாளர்களையும் பிரிக்கும் கயிறைத்தாண்டி வெள்ளாளப் பெண்கள் பகுதிக்குச் சென்று விடுவதால் வெள்ளாள இளைஞர்களால் அடித்துக் கொல்லப்படுகிறான். இச்சம்பவத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் கொந்தளித்து போகின்றனர். இச்சமயத்தில் வேளாருக்கு ஆதரவாக விதானையார் களத்தில் குதிக்கிறார். நடந்த சம்பவங்களைத் திரித்துக்கூறி விதானையார் வல்லிபுரம் இக்கொலையை மறைக்க முயல்கிறார். இந்த அநீதியை எதிர்த்து செல்லத்துரையன் பறையர் வகுப்பைச்சார்ந்த மாதவன் என்பானுடன் இணந்து போராடுகிறான். கடைசியில் பெரிய தண்டனை ஏதுமின்றி வெள்ளாளர்கள் தப்பி விடுகின்றனர். இதனை அடுத்து மாதவனும் செல்லத்துரையனும் அதிகாரம் தங்கள் கைகளில் இருக்கவேண்டுமென எண்ணுகின்றனர். அதிகாரத்தைப் பெறவேண்டுமானால் தங்களுக்கிடையே நிலவும் உட்பூசல்களை நீக்கி ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் ஒன்றினையை வேண்டும் என நினைக்கின்றனர். மக்களின் ஒன்றிணைவால் தேர்தலில் செல்லத்துரையன் வெள்ளாளருடன் போட்டியிட்டு ஜெயிக்கிறான். அதுவே வெற்றியின் முதற்படி ஆகிறது. ஆயினும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சமூகமுன்னேற்றத்தைக் காணவேண்டுமானால் அவர்கள் நீண்ட தூரம் பயணிக்கவேண்டிய கடப்பாடு அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இதனையே கணேச

லிங்கத்தின் நாவல் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது.

கணேசலிங்கனின் “நீண்ட பயணம்” நாவல் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தம் இலக்கை அடைய நீண்ட பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துரைக்க அவரின் “போர்க்கோலம்” நாவல் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிராகப் போர்க்கோலம் பூண்டு நின்றதை விளக்கிநிற்கிறது. 1966 -1969 காலப்பகுதியில் யாவருக்கும் ஆலயங்கள் திறந்து விடப்பட்ட நிலையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆலயங்களுக்குச் செல்ல முற்படுகையில் அவர்கள் மீது துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்யப்பட்டு அம்மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப்பகைப்புலத்தில் விளைந்த நாவலே “போர்க்கோலம்”. வேளாளான ஆனந்தன் பள்ளர் குலத்தைச் சேர்ந்த மாணிக்கனை வஞ்சகமான முறையில் கொலை செய்கிறான். மாணிக்கனின் காதலி அன்னம், ஆனந்தனைக் கொன்று பழி தீர்த்துக்கொள்கிறாள். இதுவே நாவலின் கதைக்கரு. நீண்டபயணத்தில் மாதவனின் குரல் ஆசிரியர் குரலாக இருந்ததைப் போலவே போர்க்கோலம் நாவலில் இலட்சுமணன் பாத்திரம் ஆசிரியர் குரலாக அமைகிறது.

சாதிக்கொடுமைக்கு எதிராக நீண்டபயணம், போர்க்கோலம் முதலான நாவல்களைப் படைத்த கணேசலிங்கத்தால் உயர்சாதியினரின் உள்முரண்பாடுகளை எடுத்துக்காட்ட எழுந்த நாவலே “சடங்கு”. திருமணம் சடங்காக மாற்றப்பட்டு சீரழிவதை எடுத்துக்காட்டும் “சடங்கு” நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்கும் உயர்சாதி வேளாருக்குள் நிலவும் போலிமைகளையும் பொருந்தாத திருமணத்தால் விளையும் பாதிப்புக்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. பத்மா, தன் சாதிக்காரனான இராசரத்தினத்தைக் காதலித்தும் சாதிக்குள் சாதி பார்க்கும் வழக்கத்தால் அவளின் காதல் கைகூடாமல் போகிறது. இதனால் வயது முப்பத்தைந்தைக் கடந்த பின்னும் கிழட்டுக் குமராக வாழும் பத்மாவுக்கு தம்பி பரமநாதனை முன்வைத்து மாற்றுச் சம்பந்த ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. ஈற்றில் சிவஞானத்தை பத்மாவும் பரமநாதனை சிவஞானத்தின் தங்கை ஈஸ்வரியும் திருமணம் செய்கின்றனர். இதனால் இரு குடும்பத்தினரின் வாழ்க்கையும் சிதைவடைகிறது. திருமணத்துக்குப்பின் சிவஞானத்துக்கு பத்மாவின் பழைய காதல் தெரியவர அவன் அவளைக் கொடுமைப்படுத்துகிறான். தொடர்ந்து கணவனால் துன்புறுத்தப்பட்ட பத்மா ஓர்நாள் தீமுட்டித் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள்.

சொக்கனின் “செல்லும் வழி இருட்டு” நாவல் அக்காலச் சாதியப்பிரச்சினைகளையும் கையில் எடுக்கிறது. சமூகங்களுக்கிடையே நிலவும் சாதிப் பிரச்சினைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கும் இந்நாவல் சமூக, ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஒழிக்கப்படவேண்டிய அவசியத்தையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது. இந்நாவலில் தொடப்பட்ட சாதிப் பிரச்சினை சீதா நாவலில் விரிவடைகிறது. நாவலில் சமூகத்தை எதிர்த்து ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணைக் கைப்பிடிக்கும் செல்வரத்தினம் அவளை மகிழ்ச்சியுடன் வாழவைக்கவில்லை. இவரது மகனோ சீதாவை விரும்பினாலும் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வை எதிர்க்க துணிவற்றவன். முற்போக்கு சிந்தனையும் தொண்டார்

வழும் உடைய சீதா ஆத்மநாதனின் காதலைப் புறக்கணிக்கிறாள். சாதியநிலையில் உயர்ந்தவர்களாகப் பிராமணர்கள் காணப்பட்டாலும் பொருளியல் நிலையில் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவே நிற்கின்றனர். செல்லும் வழி இருட்டு நாவலில் சாதியைக் கடந்த சமூகத்தைக் காட்டிய சொக்கன் சமூக மாற்றத்துக்கான சாதியத்தைச் சீதா” நாவலில் காட்டுகின்றார்.

அறுபதுகளில் சமுதாய ஒழுங்கீனத்தைச் சாடி சமூகச் சீர்திருத்த உணர்வுகளைத் தூண்டும் வகையில் சிறுகதைகளைப் படைத்த டானியல் பின்னர் நாவல்களையும் எழுதத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பின் பிரதான முரண்பாடாகக் காணப்பட்ட சாதிக் கொடுரத்தைத் தம் நாவல்களில் வெளிப்படுத்திய டானியல் சமூகக் கொடுரங்களுக்கெதிராகக் குரலெழுப்பினார். இவர் எழுதிய நாவல்களாக பஞ்சமர் (1972), கோவிந்தன் (1983), போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர், அடிமைகள் (1984), கானல் (1986), மையக் குறி, முருங்கையிலைக் கஞ்சி, பூமரங்கள், முதலான வற்றைக் கூறலாம்.

டானியலின் நாவல்களில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கடும் உழைப்பு, தியாக உணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. 1972இல் டானியலால் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் பஞ்சமர் ஆகும். இப்புதினம் சமத்துவ உணர்வுடன் பஞ்சமர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இயக்க அடிப்படையில் சாதி இழிவுகளுக்கு எதிராகத் திரண்டெழுந்து போராடத் தொடங்கிய வரலாற்றை விளக்குவதாகும். யாழ்ப்பாண வட்டாரப் பேச்சு வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலில் வேளாளான ஐயாண்ணன் விடுதலைக் கான இப்போரை முன்னின்று நடாத்துகிறான். வேளாளரின் பாலுறவு ஒழுக்கக் கேடுகளை அம்பலப்படுத்தும் இந்நாவல் அவர்களால் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட அக்கிரமங்களையும் அவர்களின் ஊழல்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. 1973ஆம் ஆண்டு இந்நாவலுக்கு இலங்கை அரசு சாகித்திய மண்டலப் பரிசை கொடுத்து கௌரவித்தது.

இந்நாவலைத் தொடர்ந்து அவர் “கானல்”, “கோவிந்தன்”, “போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்”, அடிமைகள், போன்ற நாவல்களை எழுதியுள்ளார். டானியலின் “கானல்” என்னும் நாவலில் உயர்சாதியினரின் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்காக கிறிஸ்தவத்திற்கு மதம் மாறிய மக்கள் தேவாலயத்தில் தீண்டப்படாதவர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட போது மதமாற்றம் என்பது வெறும் கானல் நீர் தான் என்பதை புலப்படுத்துகிறது. நாவலில் பட்டினியால் வாழும் தாழ்த்தப்பட்ட புதிய கிறிஸ்தவர்கள் உயர்சாதி கிறிஸ்தவர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். மத மாற்றத்தின் ஊடாக அவர்கள் எதிர்பார்த்த உயரிய, உன்னத வாழ்வு வெறும் கானல் நீராக மாறிப் போகிறது. இதனை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது கானல்நாவல்.

1890 - 1956 காலகட்ட வரலாறாக அமையும் “அடிமைகள்” நாவல் உயர்சாதி வேளாளக் குடும்பம் ஒன்றின் வீழ்ச்சியை பேசுகிறது. நிலம், புலம், சொத்து, அதிகாரம், அடிமை, குடிமை என்பனவற்றுடன் இராச வாழ்வு நடத்திய அக்குடும்பம் கேளிக்கைகள், ஆடம் பரங்கள், சண்டித்தனங்கள் முதலியவற்றால் சீரழிந்து

செல்வதை நான்கு தலைமுறை வரலாற்றினூடாக எடுத்துரைக்கின்றது.

கொட்டாங்கச்சியில் காப்பி, சட்டியில் சோறு, ஆலய நுழைவு மறுப்பு போன்ற தண்டாமை ஒதுக்கல் களுக்கு எதிராக கன்னாகம் பகுதி தாழ்த்தப்பட்ட பஞ்சம மக்கள் போராடுகிற வரலாற்றை “பஞ்ச கோணங்கள்” நாவல் சித்திரிக்கிறது. இந்நாவல் பௌத்த, சிங்கள பேரினவாதத்துக்கு எதிரான தமிழின விடுதலைப் போராட்டக் காலச் சூழலையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

டானியலின் “பூமரங்கள்” நாவல் தாழ்த்தப்பட்ட சாதி ஒருவனின் மீது உயர்சாதிப் பெண் ஒருத்தி கொண்டிருந்த காதலையும் அக்காதல் மாந்திரிகத்தால் பிரிக்கப்படுவதையும் பின் அப்பெண் வேறொரு ஆடவனைத் திருமணம் செய்வதையும் பின்னர் காதலன் மோகினிப் பேய் பிடித்தவன் போல் உருக்குலைந்து போவதையும் எடுத்துரைக்கிறது. இம்மாந்திரிக முறைமை அடிமைகள் நாவலில் சித்திரிக்கப்பட்டதைப் போலவே இந்நாவலிலும் இடம்பெறுகிறது. ஆனால் அடிமைகள் நாவல் மாந்திரிகம் பொய் என்பதைக் கூற பூமரங்கள் நாவலோ மாந்திரிகம் உண்மை என்பதை நிறுவிச் செல்கிறது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் குடிதண்ணீர் பிரச்சனையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட “தண்ணீர்” நாவல் வடமாராட்சிப்பிரதேசத்தின் கர வெட்டிச் சூழலை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தில் நிலவுடமையாளர்களாக இருந்த வேளாளர் தமக்குக் கீழ் “சிறைக்குடிகளாக” இருந்த ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட கொடூர வன்முறைகளை இந்நாவல் பதிவுசெய்கிறது. வேளாளர் சாதியினர் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவருடன் கொண்டிருந்த தகாத உறவுகளையும் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் தண்ணீரை மையப்படுத்திய போராட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்டோர் வேளாருக்கு எதிராக வெற்றி பெறுவதையும் கூறி நிற்கிறது. ஒடுக்கப்பட்டோர் குடிக்க வெட்டிய கிணற்று நீரில் நஞ்சு கலந்த வேளாளரின் இழிந்த போக்கினை இந்நாவலில் அம்பலப்படுத்தும் டானியல் தன் மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென அந்த நஞ்சு கலந்த நீரைப் பருகி இறந்த தியாகி மாதனையும் காட்சிப்படுத்துகிறார். ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திலிருந்து பஞ்சம மக்கள் தண்ணீருக்காக பட்ட கஷ்டங்கள், வேதனைகள், மனக்கொதிப்புகள், போராட்டங்கள், ஏனைய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கூறும் “தண்ணீர்” நாவலுக்கு 1986ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் கிடைத்தது.

செம்பியன் செல்வனின் கானகத்தின் கானம் “நாவல் சாதி அமைப்பின் புரையோடிப் போன அடக்கு முறையினை மையமாக வைத்து பின்னப்பட்ட நாவலாகும். அக்கால யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிலவிய சாதிப் பாகுபாடுகளாலும் வெள்ளாளரின் ஆதிக்க வெறியாலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை எவ்வாறு சீரழிகிறது என்பதை உடையாருக்கூடாக வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் மேலாதிக்க சாதியினர் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் பிறந்தவர்களை முறைகேடாகக் கையாள முயல்வதை பவளத்தின் வாழ்க்கைக்கூடாகவும் நாவல் பேசுகிறது.

தி. ஞானசேகரனின் முதல் நாவலான “புதிய சுவடுகள்” யாழ்ப்பாண பிரதேசத்தை களமாகக் கொண்டது. அவரது “புதிய சுவடுகள்” 1960 70களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சாதிப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் யாழ்ப்பாண தமிழர் சமுதாயத்தின் புரையோடிப் போயிருக்கும் சாதியமைப்புகளையும் சாதியத்தின் பெயரால் இழைக்கப்பட்ட சாதியக் கொடுமைகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது. உயர் சாதியைச் சேர்ந்த பார்வதியும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த செல்லப்பனும் ஒருவரையொருவர் விரும்புகின்றனர். தாம் வாழும் சமூகத்தில் தம்மால் வாழ முடியாது எனக்கருதிய அவர்கள் முத்தையன்கட்டுக்குச் சென்று வாழும்நிலையில் பார்வதியின் தகப்பனும் துரைசிங்கமும் முத்தையன் கட்டுக்குச் சென்று பார்வதியையும் செல்லப்பனையும் பிரித்துக் கொண்டு வருகின்றனர். இதனால் பார்வதி இறக்க நேரிடுகிறது. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த செல்லப்பனைப் பார்வதி விரும்பித் திருமணம் செய்தமையால் பார்வதியின் தகப்பன் செல்லப்பா தன்னுடைய சமூகத்தவராலேயே தீண்டத்தகாதவராக ஒதுக்கப்படுகின்றார். உயர் சாதியினரிடம் நிகழ்ந்து வரும் மனமாற்றங்கள் சாதியத்தை அழிக்கும் என்பதை மாணிக்கனுக்கும் பார்வதிக்கும் பிறந்த சூழ்நிலையை செல்லப்பா வளர்ப்பதனூடாக எடுத்துரைக்கிறார்.

சாதிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை மற்றும் சமூகமுரண்பாடுகளைத் தன் நாவலில் காட்டிச் சென்றவர்களில் தெனியான் என்ற புனைபெயர் தாங்கிய கந்தையா நடேசனும் ஒருவர். “கழுக்குகள்”(1981), “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்”(1989), “மரக்கொக்கு”(1994), “காத்திருப்பு”(1999), “கானலில்மான்”(2002), “சிதைவுகள்”, குடிமைகள் மற்றும் பரம்பரை “அகதிகள்” (குறுநாவல்கள் 2003), “பனையின் நிழல்” (குறுநாவல் 2006), என்பன நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளன. இவருடைய நாவல்கள் ஈழத் தமிழரிடத்தில் நிலவும் சாதியப் போக்குகளையும் ஒடுக்கப்பட்டு, வறுமைக்கோட்டுக்கீழ் வாழும் அடிப்படை பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் சித்திரிக்கின்றன. “விடிவை நோக்கி” நாவலானது யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் ஒரு கிராமப்புறச் சூழலில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகப் பிள்ளைகளின் கல்வித் தேவையை நிறைவு செய்வதில் அச்சமூக ஆசிரிய ரொருவர் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களை எடுத்துப்பேசும் நாவலாகும். சொந்த ஊருக்கு இடமாற்றம் பெற்றுவந்த ஆசிரியரை அங்கு உயர் சாதிச்சேர்ந்த தலைமை யாசிரியரும் மற்றும் துணையாசிரியரும் அச்சமூகம் சார்ந்த சிலரும் எதிர்க்கின்றனர். இவற்றை எதிர் கொள்வதில் சட்டம் அவருக்குத் துணை நிற்கிறது. தன்மனவலிமையாலும் நேர்மையாலும் தான் எடுத்துக் கொண்ட இலக்கை ஆசிரியர் அடைகிறார். எதிர்த்த தலைமையாசிரியரும் அவரது குழுவினரும் மன மாற்றமடைகின்றனர் அதுவே விடிவை நோக்கி என்ற தலைப்பாகவும் அமைகிறது.

“பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” நாவல் கோயில் மணியகாரர்களாகிய வேளாளர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு கீழ் உள்ள ஆலயங்களுக்குப் பூசை செய்து வாழும் பிராமணர்களின் வாழ்வியலை விமர்சிப்பது. இந்து சமய மரபின்படி, சாதி என்ற படிநிலையில் மிக

உயர் நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள பிராமணர்கள், வேளாளர்களின் அதிகார அடக்கு முறை யினின்று விடுதலை பெறத் துடிக்கும் அசைவியக்கத்தை வறுமைப்பட்ட பிராமணருக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இந்நாவல் ஆலயத்தைச் சார்ந்து வாழும் ஏழைப் பூசகர் குடும்பத்தின் அநுபவங்களுக்கூடாக வளர்த்துச் செல்லப்படுகிறது. ரத்னசபாபதி ஐயர் என்ற மற்றுமொரு எழுத்தாள நண்பரிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் தெணியான், ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் இந்த நாவலை எழுதியதாகக் கூறப்படுகிறது.

அடக்குமுறைகளினின்று விடுபடத்துடிக்கும் பிராமணர்களின் வாழ்க்கையை மையப்படுத்தி ஈழத்துச் சோமு (நா. சோமகாந்தன்) அவர்களால் எழுதப்பட்ட “விடிவெள்ளி பூத்தது” நாவல் யாழ்ப்பாண கிராமத்துப் பிராமணக் குடும்பமொன்றின் கதையைச் சித்திரிக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் பொருளாதார பலமற்ற சிறு பான்மை இனமான பிராமண இனம் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளை, அவலங்களை இந்நாவல் பேசுகிறது.

மரக்கொக்கு நாவல் உயர்சாதி சமூக மொன்றின் சாதி அகம்பாவ நிலைக்குள் அகப்பட்டு பழம்பெருமையுடன் வீட்டில் கோலொச்சும் ஒரு பெண், மனதில் நிறைவேறாத கனவுகளுடன் முதிர்கன்னியாகி உறவுகளை இழந்து தவிப்பதை பேசின்கிறது. குலப்பெருமை, குடும்பகௌரவம், சாதி அகங்காரம், சைவ ஆசாரம் என்பவற்றை உயிரும் உடலுமாகக் கொண்டு வாழும் பெண்ணான விஜயலட்சுமி கடைசிகாலத்தில் ஓர்மத்துடனும் வைராக்கியத்துடனும் ஆதரவற்று அவள் தாயுடன் தனித்து வாழுவதை நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

சமூகத்தின் குடும்ப உறவுகளின் பந்தபாசங்களைப் பொருளியல் அம்சம் பாதித்து நிற்கும் நிலைமையை தெணியானின் “சமூகங்கள்” நாவல் சித்திரித்து நிற்கிறது. மனித நேயத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய மருத்துவப்பணி இன்றைய உலகில் வியாபாரம் ஆகிப்போனதை ஆறுமுகத்தார் வாழ்வுக்கூடாக இந்நாவல் பேசிக்கொள்கிறது. நோய் வாய்ப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆறுமுகத்தார் அங்கு உரிய கவனிப்பற்ற நிலையில் படிப்படியாக மரணத்தை நோக்கிச் செல்கிறார். ஈற்றில் வீட்டுக்குக் கொணர்ந்து சேர்க்கப்பட்ட பின் சில நாட்களில் மரணமெய்துகிறார். அவருடைய சொத்துக்கு அவரின் இளம் மனைவியும் ஏனைய உறவினர்களும் உரிமை கோரும் நிலையில் மரணச்சடங்கானது மனிதாபிமானமற்ற வெற்றுச் சடங்காசாரமாகிவிடுகிறது

“பனையின் நிழல்” என்ற குறுநாவல், ஆடம்பர நோக்கிலான பொருளாசை காரணமாக கணவன் வெளிநாட்டுப் பயணம் மேற்கொண்ட நிலையில் பாலியல் உணர்வுகளால் மனம் தடுமாறும் ஒரு பெண்ணின் கதையாகும்.

சிதைவுகள் குறுநாவல் சமகால இனப் போராட்டச் சூழல் சார்ந்த வெளிப்பாடாகும். 1991இல் அரசு ஆணைப்படி வடமராட்சியினின்று வெளியேறி தென்மராட்சி மற்றும் வலிகாமம் பகுதிகள் நோக்கியும் அயல்நாடுகள் நோக்கியும் புலம்பெயர்ந்தோடிய

குடும்பங்களின் சிதைவுகள் பற்றிய சோகச் சித்திரமே இந்நாவலாகும். இராணுவ நடவடிக்கைகளாலும் உயிர்ச் சேதத்தாலும் குடும்ப உறவுகளின் பாசபந்தங்களாலும் மற்றும் பொருளியல் பிரச்சினைகளாலும் நெருக்கடிகள் வாழும் அப்பாவி மக்களின் கதையாக இந்நாவல் காணப்படுகிறது.

தனிமனித குடும்ப அநுபவ வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ள “கானலில் மான்” என்ற ஆக்கம் அன்புக்காக ஏங்கும் மனிதம் பற்றியதாகும். நிறைவேறாத காதல் மற்றும் மனைவியாக அமைந்தவளிடத்தில் அன்பு கிட்டாத நிலையில் கணவனிடம் ஏற்படும் மனப் பாரத்தை அமனின் வலியையும் இந்நாவல் உணர்வின்தளத்தில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

சாதி அம்சத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட தெணியானின் ஆக்கங்கள் சமுதாய மாற்றம் ஒன்றுக்கான எத்தனங்களாக அமைவன. சமகால சமூகத்தின் அக, புறநிலையான நிகழ்வுகளை மற்றும் நேரடி அநுபவங்களின் பதிவுகளாக அமையும் இவ்வாக்கங்கள் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தமிழர் சமுதாயத்தில் மேலாதிக்க சக்தியினால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் நாவலே தெணியானின் “குடிமைகள்” ஆகும். ஆதிக்க சாதியினரால் ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யும் பொருட்டு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து நிர்பந்திக்கப்பட்டவர்களை குடிமைகள் என்பர். தங்களுக்குரிய குடிமைத் தொண்டுகளை செய்து முடிக்க வேண்டிய நிர்பந்தம் எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு உண்டு. மற்றையவர்களால் செய்து முடிக்கவியலாத அத்தியாவசிய தேவைகளாக இவை உள்ளன. எனவே இத்தொண்டில் இருந்து விலக முடியாத மக்களின் வாழ்வைப் பேசுவதே தெணியானின் குடிமைகள் ஆகும். இருளில் அடைக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட சவரத் தொழிலாளிகளின் வாழ்வை வெளியுலகுக்கு அம்பலப்படுத்தவேண்டும் என்னும் நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நாவல் குறிப்பிட்ட ஒரு காலப்பகுதியில் சமூகத்தில் சலுரன் ஒன்றைக்கூட சொந்தமாக வைத்திருக்க முடியாத நிலையில் இருந்த சலவைத்தொழிலாளிகளின் வாழ்வு நிலையை விளக்கி நிற்கிறது. தலைமுறை தலைமுறையாக வெள்ளாளருக்கு குடிமைத் தொண்டு செய்த சமூகம் அதிலிருந்து மீண்டெழ முயல்கிறது. ஊராரின் அடக்கு முறை வன்முறையாக மாறி உயிர்களை பலி எடுக்க தன்னை ஒத்த தோழர்களுடன் இணைந்து தொடர்ந்தும் ஆதிக்கசக்திக்கு எதிராக போராட முடியாத முத்தன் தன் மனைவி வள்ளியுடன் ஊரைவிட்டு அகல்கிறான். குடிமைத் தொழிலாளிகளின் உழைப்புச் சுரண்டலை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ஆசிரியர் அத்தொழிலாளர்களின் பெண் உறவுகள் பாலியல் ரீதியான துன்புறுத்தல்களுக்குள்ளாக்கப்படுவதும் இந்நாவலில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

தெணியானின் “ஏதனம்” நாவல் வடமராட்சிப் பகுதியில் சாதிய ஒடுக்குறைகளால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி மக்களின் வாழ்வை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. தங்களுக்கென்று ஒரு கிணற்றை உருவாக்கி கொள்ள முடியாநிலையில் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் குடிதண்ணீருக்கும் இதர தேவைகளுக்கும்

உயர்சாதி மக்களின் தயவை எதிர்பார்த்து நின்ற நிலையையும் எடுத்துரைக்கிறது. சமூக தமிழர்களான தங்களுக்குள் ஒன்றான ஒரு சமூகப் பிரிவை அடக்கி ஒடுக்குவதற்கு யாழ்ப்பாண மேல்சாதி சமூகமானது தண்ணீரை எவ்வாறு ஒரு வலுமிக்க ஆயுதமாக பயன்படுத்தியது என்பதை இந்தப் படைப்பின் மூலம் உணர வைக்கிறார் தெணியான். கைமண்டை, பச்சோலைப் பிளா, பனஞ் சிரட்டை, சோடாப் போத்தல், அலுமினியப் பேணி, கிளாஸ், மாபிள் கோப்பை, எவர்சில்வர் டம்ளர் என சிறுபான்மையினருக்கு கொடுக்கும் ஏதனங்கள் மாறிய போதும், மனித மனங்கள் மாறவில்லை என்பதை நாவல் எடுத்து விளக்குகிறது. வடமராட்சி பிரதேசத்தில் சாதி ஆதிக்கம் நிலவிய முறையையும் அது எவ்வாறு படிப்படியாக நீர்த்துப் போனது என்பது பற்றியும் இந்நாவல் பேசினாலும் அது உயர்சாதியினரிடத்தில் அசுமத்த மின்றி இன்றளவும் புகைந்து கொண்டிருப்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

தெணியானின் “மூவுலகு” நாவல் மூன்று சாதிகளின் கதையாகும் அதேசமயம் மூன்று காதல்ஜோடிகளின் கதையுமாகும். மாணவப் பருவத்தில் கிளர்ந்தெழுந்து பல்கலைக்கழகம் தாண்டி, இடர்களுக்கு முகம் கொடுத்து மருத்துவர்களான பின்னரும் தொடரும் வாணி மற்றும் குமரன் காதல். இக்காதல் சாதி வேறுபாட்டையும் தாண்டி திருமணம் வரை செல்கிறது. இக்காதலை சமூகமாற்றத்தின் ஒரு அங்கமாக ஆசிரியர் விபரிக்கின்றார். சுமதி, ஆனந்ததராஜன் என இரு பாடசாலை ஆசிரியர்களிடையே எழும் காதல் பற்றியது. காதலே இல்லாமல் காலத்தின் கோலத்தால் இளம் பாராயத் திருமணத்திற்கு தள்ளப்பட்ட சமூகத்தின் அடித்தள மகளின் கதை மூன்றாவது. சாதி ஏற்றத் தாழ்வு எவ்வாறு தனிமனிதர்களைப் பாதிக்கிறதோ அதே போல வர்க்க முரண்பாடும் பாதிப்பதை சிவமதியின் வாழ்க்கைக்கூடாக ஆசிரியர் காட்டி விளைகிறார்.

நா.யோகேந்திரநாதனின் இடிபடும் கோட்டைகள் நாவல் 1950-1960 காலப்பகுதியில் சாதிய ஒடுக்கு முறைகளால் சின்னாபின்னப்பட்டு கிடந்த யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் குறுக்கு வெட்டுமுகத்தை எடுத்து காட்டுகிறது. சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களை கம்யூனிஸ்டுக்கள் எவ்வாறு முன்னெடுத்தனர் என்பதை விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் சாதியத்தின் பெயரால் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த கொடுமைகளையும் படுகொலைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது. சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை மீறிய இளையவன் சொர்ணம் காதலைக் கூறும் இந்நாவல் அக்காலத்தில் நிஜமாகவே வாழ்ந்த மனிதர்களான கந்தமுருகேசனார், கார்த்திகேயன் மாஸ்டர், பொன் கந்தையா முதலியோரையும் அவர்களின் சமூகப் பணிகளையும் நினைவுகூர்கிறது.

புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழும் உறவுகளின் வாழ்க்கையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட சி.இதய ராசனின் “சிறையுடைக்கும் பறவைகள்” நாவல் பாரம்பரியப் பெருமைகளாலும் சமூக உறவுகளாலும் சாதிய அடிப்படையில் தம்மை முதன்மை சமூகமாக நிறுவிக்கொண்ட பலர் மனிதர்களாக இருப்பதில்லை என்பதை சமூக வரலாற்றின் பிற்புலத்தில் வெளிப்

படுத்திச் செல்கிறது. சாதிய இறுக்கங்களுக்குள் கட்டுண்டு நலிவுற்று வாழும் மக்களின் சமூகக் கொடுமைகளை விமர்சிக்கும் இந்நாவல் மனமொத்த கலப்புத் திருமணங்களால் சாதியத்தை உடைத்து ஒரு புதிய சமூகமாற்றம் ஒன்றை ஏற்படுத்தலாம் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

தமிழ் நாவல்களில் பொருளாதாரப்பிரச்சினைகள்

நாட்டைத் தொடர்ந்து பாதித்து வரும் சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளால் தனிமனிதனும் அவனைச் சார்ந்திருக்கும் குடும்பங்களும் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். சமூகத்து தமிழ் நாவல்கள் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளால் மக்கள் படும் அவலங்களை சித்திரிக்கின்றன.

பொருளாதார வர்க்க வேறுபாட்டால் விளையும் சமூகக் கொடுமைகளைக் கூறும் “நீதியே நீ கேள்!” நாவல் தமிழ், சிங்கள உறவுகளைப் பலப்படுத்த கலப்புத் திருமணங்களின் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கிறது. முதலாளி பரமசிவத்தின் மகன் கணேஷ், தொழிலாளி வல்லிபுரத்தின் மகன் பத்மினியைக் காதலிக்கிறான். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு அக்காதலுக்கு தடையாகிறது. அதை மீறிக் காதலர் ஒன்றிணைய முயலும் வேளையிற் பத்மினி திட்டமிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். கணேஷின் தங்கை தவமணி தன்னுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த பிரேமதாஸ் என்ற சிங்களவரைத் தன் தந்தையின் எதிர்ப்பையும் மீறி மணம் புரிகிறாள். தென்றலும் புயலும் நாவலில் ஆசிரியர் குரலாக ஒலிக்கும் நடராஜன் பாத்திரம் போல் இந்நாவலில் ஆசிரியர் குரலாக அன்சாரி பாத்திரம் வருகிறது. நாவலில் தொழிற்சங்கவாதியாக வரும் அன்சாரி பாத்திரம் முதலாளிகள் தொழிலாளரைச் சுரண்டும் நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கூறுவதுடன் சுகதொழிலாளி சோமசுந்தரம் வேலையில் இருந்து நீக்கப்படும் போது முதலாளி பரமசிவத்துக்கு எதிராகக் குரலும் கொடுக்கிறது. சிங்கள டாக்டரான பிரேமதாஸ், தமிழ்ப் பெண்மணியான தவமணி, முஸ்லிமாக வரும் அன்சாரி பாத்திரங்கள் தேசிய ஒருமைப் பாட்டை வலியுறுத்தும் ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் ஆகும்.

சொக்கனின் “செல்லும் வழி இருட்டு” செங்கை ஆழியானின் “இரவின் முடிவு”, ஞானரதனின் “ஊமை உள்ளங்கள்” ஆகிய மூன்று நாவல்களும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்டவை. செங்கை ஆழியானின் “இரவின் முடிவு” நாவல் 1971 காலப்பகுதியில் சமூகநாடு பத்திரிகையில் “போராடப்பிறந்தவர்கள்” தலைப்பில் வெளிவந்து பின்னர் நூலுருப் பெறும் போது “இரவின் முடிவு” என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. வறுமையில் செம்மையாக வாழ முனையும் சுருட்டுத் தொழிலாளியான ஐயாத்துரையை மையப்படுத்தி மாக்கக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தொழிலாளர் வாழ்வில் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள், துயரங்களைப் பேசுகின்றன. நாவலில் ஐயாத்துரையின் மனைவி பாக்கியலட்சுமி வீண் ஆடம்பரங்களுக்குட்பட்டு வாழ்வைத் தொலைத்தவளாகவும் அவளது மூத்தமகன் வாழ்க்கையில் ஏமாற்றப்பட்டவளாகவும் ஐயாத்துரையின் மகன் சமூகத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டவளாகவும்

சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். வறுமையினால் விளையும் துயர்களை இந்நாவல் பேசச் செல்கிறது.

ஞானரதனின் “ஊமை உள்ளங்கள்” நாவல் மனித வாழ்வில் சந்திக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிகளால் காதலுணர்வுகளைத் தம் உள்ளங்களுக்குள் புதைத்துக் கொண்டவர்களின் கதை. சந்திரசேகரனும் அகிலாவும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கின்றனர். ஆனால் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் சந்திரசேகரன் தன்னை விட அந்தஸ்த்தில் உயர்ந்தவளான ஜெயராணியை மணக்க நேரிடுகிறது. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருவர் வாழ்வில் விரிசல்களை ஏற்படுத்துகிறது. சந்திரசேகரன் ஜெயராணியைத் துறந்து அகிலாவை மறுமணம் செய்ய நினைக்கையில் ஜெயராணி தன் ஆடம்பரவாழ்வை உதறித்தள்ளி விட்டு வந்து சந்திரசேகரனை மீண்டும் கைபிடித்துக் கொள்கிறாள். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் மனிதவாழ்வை எப்படி மாற்றிப்போடுகின்றன என்பதை இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

செ.கணேசலிங்கனின் “மண்ணும் மக்களும்” நாவல் நிலவுடமையாளருக்கு எதிரான விவசாயிகளின் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கிறது. அரசங்குடி, பழங்குடியிருப்பு என்னும் கற்பனையூர்களில் நிகழும் இந்நாவலின் கதை மண்வாசனை பொருந்தச் சித்திரிக்கப்படவில்லை. கதையில் நிகழும் காட்டுவாசிகளின் போராட்டம் ஒரு கற்பனை போராட்டம் ஆகும். வர்க்க உணர்வுகள் கூர்மையடைந்த நிலையில் என்றோ ஓர்நாள் நடைபெறவேண்டிய போராட்டத்தை ஆசிரியர் நாவலில் காட்டுவது செயற்கைத்தனமானது. இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியைத் தேசிய முதலாளித்துவம் எனக் கண்டிக்கும் இந்நாவல் இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியின் ஆட்சி நிலவுடைமையாளருக்கு சார்பாக இருக்கும் என்பதை நடராசப்பிள்ளை உடையாருக்கு எதிரான போராட்டத்தின் ஊடாக விளக்கப்படுகிறது.

செ.கணேசலிங்கனின் “தரையும் தாரகையும்” நாவல் நடுத்தரவர்க்கச் சிந்தனையோட்டத்தைச் சித்திரிப்பது. 1956 - 1960காலப்பகுதியில் கொழும்பு நகர நடுத்தரமக்களின் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் கந்தசாமியை மையபாத்திரமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட நாவலாகும். காதலில் தோல்வியுற்ற கந்தசாமி சமூக, பொருளாதார சூழ்நிலையால் பின்தள்ளப்பட்டு பின் திருமணத்து பந்தத்துள் இணைகின்றான். ஆனால் திருமணம் என்பது அவன் நினைத்தது போலன்றி அவனுக்கு பாரமாக அமைகிறது. அவனது உள்ளத்தை அது பாதிக்கிறது. ஈற்றில் இடதுசாரி இயக்க நண்பன் பாலசிங்கத்தின் போதனையால் வாழ்க்கையை இனிமையாய் அனுபவிக்கிறான். அடித்தளப் பிரச்சினைகளைக் கண்டறிவதன் மூலமே நிரந்தர தீர்வுகளைக் கண்டடையலாம் என்பதை இந்நாவல் விளக்கிநிற்கிறது. 1956 இனக்கலவரம் நாவலின் கதைக்கு திருப்பு முனையாக அமைகிறது.

1956இன் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு வந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்களை “செவ்வானம்”, “தரையும் தாரகையும்”, “மண்ணும் மக்களும்” முதலான கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் சித்திரித்தன. “செவ்வானம்” நாவல் 1964 -1965 காலப்பகுதியில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஆதரவுடன் ஆட்சிபீடமேறிய கூட்டரசாங்க ஆட்சியில்

கொழும்பு நகரில் நடுத்தரவர்க்கம் முதலாளிமார்களால் ஈர்க்கப்படுவதையும் ஈற்றில் அது தொழிலாளி வர்க்கத்தை புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. தீவிர இடதுசாரியான பொன்னையாவை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் கொழும்பு நகர மக்களின் ஆடம்பரம் மற்றும் மேனாடுகளில் பின்பற்றப்படும் பட்டோப மனப்பாங்கு குடும்ப முறையில் நிகழும் குடும்ப உறவுமுறைகள் முதலானவற்றையும் சித்திரிக்கிறது.

“தனியாக ஒருத்தி” என்னும் நாவல் பன்னாட்டு கம்பெனிகளால், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களால் பெண்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதையும் நமது சமூகத்தில் இளம் பெண்களின் ஆயுட்காலம் குறைவடைவதையும் எடுத்துரைக்கிறது.

பிரமிளா பிரதீபனின் “கட்டுப்பால்” நாவல் இந்தியா வம்சாவழி மக்களின் பிறிதொரு பக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுவதுடன் இலக்கிய கர்த்தாக்களால் இதுவரை தொடர்பாத பக்கத்தையும் வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வருகிறது. காலி மாவட்டத்திலுள்ள “இகல்கந்தை” என்ற பெருந்தோட்டத்தில் மேற் கொள்ளப்படும் கட்டுப்பால் மரச்செய்கையில் ஈடு படும் இந்திய வம்சாவழியினரின் வாழ்க்கையை இந் நாவல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இம்மக்கள் செறிந்து வாழும் இகல்கந்தையில் உள்ள ஆரம்பபள்ளியின் நிலையையும் அங்கு கல்விகற்கும் மாணவரின் இழிந்த நிலையையும் வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் முற்போக்கு சிந்தனைமிக்க வசந்தன் அப்பாடசாலைக்கு நியமனம் பெற்று வந்தபின் பாடசாலையில் ஏற்படும் வளர்ச்சிப் பாதைகளையும் சுட்டி நிற்கிறது. அநியாயத்துக்கு எதிராகப் போராடும் மாரியப்பன், இராசதுரை, செல்லத் துரை, ஆறுமுகம், ரவி, அமுதா துடிப்புமிக்க தொழிலாளர்களையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இந்நாவலில் முரண்நிலைப் பாத்திரங்களாக வரும் தோட்டத்து கண்டாக்கு புஞ்சிபண்டா, அவனது கையாள் முத்துச் சாமித் தலைவர், பெண்பித்தன் கங்காணி இராமநாதன் முதலானோர் தோட்டத்து மக்களின் வாழ்வுக்குத் தடையாக இயங்குகிறார்கள். இவ்விரு முரண்வழி விரியும் நாவலே “கட்டுப்பால்”.

தமிழ் நாவல்களில் மீனவர் வாழ்வியல்

“கடற்காற்று”, “வாடைக்காற்று”, “போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” ஆகியன முறையே மண்டைதீவு, நெடுந்தீவு, பாஷையூர் ஆகிய பிரதேசங்களின் மீனவர் சமூகத்தின் கதைகள். ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் முயற்சிகளில் மீனவக் களம் இதுவரை காலம் தீண்டப்படாத ஒரு துறையாகவே விளங்கி வந்துள்ளது. மண்டைதீவுப் பிரதேசத்தைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட காலஞ்சென்ற வை.அ.கைலாசநாதனின் “கடற்காற்று” நாவல் தோமஸ், அன்னா குடும்பத்தின் வாழ்வியலுக் கூடாக கரையோர மீனவர் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் செல்கிறது. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலையால் தன்னிலும் வசதி படைத்தவரும் மற்றும் கல்வியில் சிறந்து விளங்கியவருமான மாமன் மகள் அன்னாவை தோமஸ் திருமணம் செய்து கொள்கிறான். அவனது திருமணத்தால் அண்ணாவின் தந்தையார் ஊரவரால் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுகின்றார். இதனால் அவருடைய குத்தகை

வியாபாரம் பாதிக்கப்பட அவரும் நோயாளியாகி உயிர் துறக்க நெருப்புக் காம்ப்சலால் பீடிக்கப்படும் தோமஸ் நிரந்தர நோயாளியாகி இறந்து போக ஓடிப் போன மகளால் அவமானப்பட்ட அன்னா மனம் பிறழ்ந்து அலைந்து திரிவதுடன் நாவல் முற்றுப் பெறுகிறது. அன்றாட வாழ்க்கைக்காக கடலை நம்பி உழைத்து வாழும் மீனவர்களின் துயர வாழ்வை நாவல் எடுத்து உரைக்கிறது.

நெடுந்தீவுப் பிரதேச மீனவ சமூகத்தின் வாழ்க்கையை கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலே “வாடைக்காற்று”. வாடை பெயர்ந்ததும் பேசாலை, கரையூர் முதலான பகுதிகளிலிருந்து நெடுந்தீவுக்கு மீன் பிடிக்க வரும் வெளியூர் சம்மட்டிகளுக்கும் உள்ளூர்வாசிகளுக்கும் ஏற்படும் தொழிற் போட்டியையும், அவர்களுக்கிடையிலான உறவுமுறைகளையும் வெளியூர் சம்மாட்டிகள் உள்ளூர் பெண்கள் மீது கொண்ட காதலையும், மற்றும் குழிபறிப்பு, மீனவர் போராட்டங்கள் என்பனவற்றையும் வாடைக்காற்று நாவல் விளக்கி நிற்கிறது. சம்மட்டிகளான செமியோனும் மரியதாஸும் முறையே உள்ளூர் பெண்களான பிலோமினாவையும் நாகம்மாவையும் காதலிக்கின்றனர். உள்ளூர்வாசியான விருத்தாச்சலம் நாகம்மாவைக் காதலித்தாலும் தன் காதலைக் கைவிட்டு அவளை மரியதாஸுடன் இணைத்து வைக்கிறான். புவியியல் ஆசிரியர் என்பதால் இந்நாவல் மீன்பிடிப்பிரதேசத்தையும் அம்மக்களின் வாழ்வியலையும், அவர்கள் மீன்பிடிக்கும் முறைகளையும் விளக்கும் விபரணப் படைப்பாகவும் திகழ்கின்றது.

முதலாளிகளின் ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் விளைவே செ.யோகநாதனின் “தோழமை யென்றொரு சொல்”. கந்தையரின் நிலங்களில் குடியிருக்கும் தொழிலாளர்கள் அநியாயமாக தம்மோடு ஒத்த தொழிலாளி கந்தையரின் கூலிப்படைகளால் தாக்கப்படும் போது கந்தையருக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுக்கிறார்கள் இதுவே நாவலின் கதைக்கருவாகும். வசதி படைத்தவர்களால் தொழிலாளர்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதையும் ஏழைகளின் வாழ்வு என்றுமே துலங்குவதில்லை என்பதையும் இந்நாவல் எடுத்துரைத்தாலும் அதர்மத்துக்கு எதிரான போரில் தொழிலாளர்கள் வெற்றிபெறுவார்கள் என்பதையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது.

அதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தின் பிறிதொரு வடிவத்தை டானியலின் “போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சந்தியாக்கிழவன், அவனது மகள் வரோணிக்கா, இவர்களின் வீட்டுக்கருகில் வசிக்கும் முத்துராசன், அவனுடைய மனைவி விக்டோரியா, சந்தியாக்கிழவனின் இரண்டாம் தாரம் மரியாச்சி முதலான பெரும் பாத்திரங்களை மையப்படுத்தி நகரும் நாவல் மரியாச்சியின் சதி வலைக்குள் அகப்பட்ட சந்தியாக்கிழவன் முத்துராசன் - வரோணிக்கா மீது அபாண்டமான பழியைச் சுமத்தி அவர்களை முள்முடி சுமக்கச் செய்வதையும் எடுத்துரைக்கிறது. மற்றும் ஆலயங்களில் வைக்கப்படும் விருந்துகளையும் இனப்பிரச்சினைகளால் விளையும் சமூகக் கொடுமைகளையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது.

எஸ். ஏ. உதயணனின் முதல் நாவலான

“லோமியா” ஈழத்தின் தலைசிறந்த படைப்புக்களில் ஒன்று. மன்னார் பிரதேச கடலோரக் கிராமமக்களின் வாழ்க்கை முறையை முதன்முதல் தமிழில் வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் அம்மக்களின் எண்பது ஆண்டு கால வாழ்வியலை அப்பிரதேச மொழி பண்பாட்டு வாழ்வியல் புலத்தில் வைத்து காட்சிப்படுத்துகிறது. தமிழ் நாட்டில் இருந்து ஈழத்துக்கு வந்து சேர்ந்த குடும்ப மொன்று தொழில் நிமித்தம் மன்னாரில் வேரூன்ற முற்பட்ட போது அக்குடும்பம் எதிர் கொண்ட வாழ்வியற் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் பேசாலை மக்களின் வாழ்வியற் அம்சங்களை, அவர்களின் பண்பாட்டு வேர்களை ஒரு இனத்தின் எழுச்சியை அதன் சமூக வளர்ச்சிப் படிமானங்களுக்கூடாக எடுத்து விளக்குகிறது. நாவலை தொய்வில்லாமல் நகர்த்தி செல்வதற்கு பண்பாட்டு வாழ்வியல் அம்சங்களுடன் தொடர்புபட்ட உதயணனின் மொழிகைகொடுக்கிறது. 1926, 1927இல் மன்னார் பிரதேசத்தை தாக்கிய கொலரா நோயையும் பெரும் உயிரிழப்பை ஏற்படுத்திய புயலையும் நுட்பமாகச் சித்திரிக்கும் லோமியா மக்களுக்கும் கடலுக்கும் இடையிலான தொடர்பின் ஊடாக மீனவ சமூகத்தின் வாழ்வியல் இருப்பைத் தனக்குள் தக்கவைத்துக் கொள்கிறது.

மன்னார் கடற்புரத்தையும் சம்மாட்டிமாரின் ஆதரவில் கரைவலை இழுத்துப் பிழைப்பு நடாத்தும் மீனவ மக்களின் வாழ்க்கைமுறையையும் நீர்கொழும்பில் இருந்து வந்து மன்னார் பகுதியில் வாடியமைத்து வாழும் சிங்கள மீனவர்களின் வாழ்வியலையும் நுட்பமாகப் பதிவு செய்யும் உதயணனின் பிறிதொரு நாவலே “சொடுகா”. மீனவர் சமூகத்தின் வாழ்வியற் புலத்தினை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, தனுஷ்கோடி, நெடுந்தீவு, கச்சீவு என பல ஊர்களை தன்னுள் இணைத்து நகர்கிறது. 1950களினை பிற்புலமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் மீனவர் தொழில்முறையில் நடந்ததென மாற்றத்தையும் மீனவரை தொழிலாளராக நடத்தாது அவர்களை பங்களிகளாக நடாத்த வேண்டும் என்னும் மரியாசு சம்மாட்டியாரின் அவாவினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மரியாசு சம்மாட்டி தமக்குள் வேலை செய்யும் சீமாம்புள்ளியின் மகளான இரத்தின மாலையைக் காதலிப்பதும் பின்னர் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் அவள் சகோதரி சுகந்தமாலையுடன் தகாத உறவை ஏற்படுத்தி அவள் தற்கொலைக்கு காரணமாக அமைவதும் செயற்கைத்தனமாக நாவலில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. இரண்டு பெண்களின் சீரழிவுக்கு மரியாசு சம்மாட்டி காரணமாக இருந்த போதிலும் அவரது உறவை சீமாம்புள்ள பேணி வருவதும் சம்மாட்டியாரின் நற்பெயருக்கு களங்கம் ஏற்படாது நடந்து கொள்வதும் மனித இயல்புக்கு மாறுபட்டவகையிலேயே சித்திரிக்கப்படுகிறது. எதிர் பாராத முடிவை கொடுக்கவேண்டும் என்னும் நோக்கில் சுகந்தமாலையை பாத்திரம் நாவலில் யதார்த்தமற்று படைக்கப்பட்டாலும் மன்னார் பிரதேசத்தின் சுற்றுப்புறங்கள், கடலின் பருவமாறுதல்கள், மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை நுட்பமாகச் சித்திரிக்கும் நாவல் என்னும் வகையில் இந்நாவல் முக்கியமானது.

எஸ். ஏ. உதயணனின் “அலுவாக்கரை” 2018

கொடகே பிரதியாக்கப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற நாவல். கடலும் கரையும் சேரும் இடத்தை அலுவாகக் கரை என்பர். பாக்கு நீரணைக்கு கிழக்கு கடற்பரப்பில் காணப்படும் இராலைப் பிடிப்பதில் பேசாலை மீனவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள், அதனைப் பிடித்து விற்பதில் அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் சவால்கள், ஏமாற்றங்கள், உயிராபத்துக்கள் முதலானவற்றை விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் காலத்துக்கு காலம் மீன் பிடித்துறையில் ஏற்படும் தொழில்முறை மாற்றங்களையும் அதனால் விளையும் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் கூறிச் செல்கிறது. ரோலர்களின் வருகையால் ஏழை மீனவர்கள் எதிர்நோக்கும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளையும் கடல்வளங்கள் அழிந்து போகும் நிலமைகளையும் ஒருசில மீனவத் தொழிலாளர்களுக்கிடையில் மறைந்திருக்கும் கபட முகங்களையும் இந்நாவல் தோலுரித்துக் காட்டுகிறது.

போரினுள் பயணித்துக் கொண்டு உருமாறிக் கொண்டிருக்கும் உறவுகளையும் தாங்கொண்ணா துயரங்களை உள்வாங்கி வலியோடும் ரணங்களோடும் புதையுண்ட போயிருக்கும் ஈழதேசத்தையும் அதன் மாந்தர்களையும் சித்திரிக்கும் நாவலே மெலிஞ்சி முத்தனின் "அத்தாங்கு". துறவியாக அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பாதிரியாரின் சுயசரிதைப் போக்கில் அமையும் இந்நாவல் சாதியத்தின் பெயரால் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களின் கதையை கூறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் கருகப்பனையில் இருந்து வெளியேறி கடலோரத்தில் தமக்கான குடியிருப்புக்களை அமைத்துக் கொண்ட மக்களை யுத்தம் துண்டாடுகிறது. மூப்பர் அந்திராசிக்கும் சிந்தாத்திரைக்கும் பிறந்த மத்தேயு தவழ்ந்து திரிந்து கட்டிளமைப்பருவத்தைக் கடந்து திருமணம் முடித்து வாழ முற்பட்ட நேரத்தில் குழந்தை களுடன் மூடுண்ட வெளிக்குள் அவர் எதிர்கொண்ட இடர் நாவல் முழுதும் விரவி நிற்கிறது. கிளாலிக்கு அருகில் அமைந்திருந்த பண்டிதர் குடியிருப்பில் வைத்து இயக்கத்துக்கு செல்லும் மத்தேயுவின் மகள் மதுரா, மக்களின் சுமைகளைத் தூக்கி பிழைப்பு நடாத்தும் மரியசீலன், மரவியாபாரம் செய்யும் மச்சான் சவரிக் குட்டி, ஒரு தலைப்பட்டசமாய் மதுராவை காதலிக்கும் சவரிக்குட்டியின் மகன் நத்தானியல் பாதிரியாருடன் இணைத்துப் பேசப்படும் எமிலி எனப் பாத்திரங்கள் பலவற்றை ஒன்றிணைத்து விரியும் நாவல் கிளாலியில் இடம்பெற்ற கடற்போக்குவரத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறது. இராணுவத் தாக்குதல்களுள்ளாகி அழிவுண்ட மக்களின் கதையை துயரத்தால் எழுதி செல்லும் இந்நாவல் மீனவசமூகத்தின் உயிர்ப்பான வாழ்வியலையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

"மீண்டும் வந்த சோளகம்" நாவல் ஈழத்தில் பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியொன்றில் வாழும் மீனவ சமூகத்தின் வாழ்க்கை பற்றியது. அச்சமூகத்தில் நிலவும் பழமைப் பிடிப்பையும், அதற்கு எதிராகப் புதிதாக முளைவிடும் முற்போக்கு சக்தியையும் இந்நாவல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. பரவைக் கடல் என அழைக்கப்படும் வளைகுடாக்கடல் பகுதியில் மீன் பிடித்து வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஆண்டு தோறும் வரும் சோளகம் என்னும் கத்தரி வெயில் காலம் நிகழ்த்தும் கொடுமைகளை நாவல் விவரிக்கிறது. சோளகம்

வரும்போது காலைப்போதில் கடலே வற்றி விடுகிறது. வழமையான மீன் பிடிநின்றது விடுகிறது. காலங்காலமாக அம்மக்கள் பயன்படுத்தும் வள்ளங்களை ஆழ்கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடிக்கத் தகுதியற்றவை. வள்ளங்களோ முதலாளிக்குச் சொந்தமானவை. கடலும் முதலாளிக்கே சொந்தமானது. மீனவர்கள் உழைத்து உருவாக்கும் மீன் உற்பத்தியில் பெரும்பங்கு முதலாளிக்கும், கோவிலுக்கும் சென்றுவிடுவதால் நல்ல மீன்பிடி உள்ள மாதங்களிலேயே வயிற்றைக் கழுவக் கஷ்டப்படும் அம்மக்களை சோளகக் காற்றும் வருத்துவதை நுண்மன உளவியலுக்கூடாக நாவல் பேசிச் செல்கிறது.

நாவாலிப் பகுதியில் உள்ள மீன்பிடித் தொழிலாளர்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட அப்பாச்சி மகாலிங்கத்தின் "கமலினி" நாவல் குடும்பத்தின் வறுமை காரணமாகப் கல்வியைக் கைவிட்டு தொழிலுக்குச் செல்லும் மீனவர்களுடம்பச் சிறுவர்களின் வறுமையைக் கூறுகிறது. ஆபத்தான தொழிலான கடலட்டையைப் பிடிக்கும் போது தொழிலாளர் எதிர் கொள்ளும் வலிகளையும் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் கிடைக்காமையால் அவர்கள் படும் அவலங்களையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது.

மா.கி.கிறிஸ்தியனின் "புயலுக்குப் பின்" என்னும் நாவல் யாழ்ப்பாணத்து கடலோரக்கிராமமான கரையூரைக் களமாகக் கொண்டது. 1964 இல் இலங்கையின் வடபுலத்தில் வீசிய புயற்காற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு புனைப்பட்ட இந்நாவல் ஜீவா, லோரன்ஸ் ஆகிய இருவரின் வாழ்க்கைக் கூடாக மீனவ சமூகம் எதிர்கொள்ளும் வறுமையை அதனால் விளையும் துன்பங்களைச் சித்திரித்து நிற்கிறது. புயற்காற்று வீசிய சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களை மீட்பது தொடர்பான பிரச்சிணையில் ஆரம்பித்த இந்நாவல் ஜீவாவுக்கும் லார்த்துக்கும் இடையிலான காதலையும் லோரன்ஸ் ஸூக்கும் ரதிக்கும் இடையிலான காதலையும் கூறி நிற்கிறது. இந்நாவல் கீழோங்கிக் கரையார், மேலோங்கிக் கரையார் வாழ்க்கை பற்றியும் பேசுகிறது.

மான்பாய்ஞ்சவெளி, மயிலிட்டி, பலாலி, தொண்டமனாறு, கரவெட்டி, வசாவிளான், காங்கேசன் துறை ஆகிய யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களைக் களமாகக் கொண்டு கடலோடிகளின் வாழ்வை சித்திரிக்கும் நாவலே கே.எஸ். பாலச்சந்திரனின் "கரையைத் தேடும் கட்டுமரங்கள்". யாழ்ப்பாண மீனவரின் துயரம் தோய்ந்த வாழ்வை, அவர்களின் உழைப்பை, உறவுச் சிக்கல்களால் அவர்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் வலியை, அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் கஷ்ட நஷ்டங்களை இந்நாவல் தொய்வின்றி எடுத்துரைக்கிறது. நெய்தலின் வனப்பை, தென்னோலைகளின் சலசலப்பை, காற்றின் ஓட்டத்தை, அலைகடலின் ஓசையை இந்நாவல் உயரோட்டமாகப் பதிவு செய்கிறது. சீதனம் வாங்கி மணந்தவர்களிடம் ஏற்படும் அந்தஸ்து பேதமும் இந்நாவலில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதே போன்று ஒரு இளம் விதவைப் பெண்ணுடன் ஏற்படும் ஆண்மகன் நட்பும் உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மரியாம்பிள்ளையின் பிள்ளைப்பாசமும் கடந்த காலத்தை எண்ணி அவர் தனக்குள் உருகுவதும் நாவலில் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சம்மாட்டி, மரியாம்பிள்ளை, தாய் மதலோனா, அந்தோனி, அவன்

தங்கை எலிசபெத், சின்னத்தங்கைமேரி, இளம் விதவை ஸ்ரெல்லா என ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்ட அத்தனை பாத்திரங்களும் கதையோட்டத்துக்கு ஏற்ற வகையில் கச்சிதமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கலையார்வனின் உப்புக்காற்று குருநகர் கடற் றொழிளாளர்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். சோளக்காற்றின் வீச்சுக்கேற்ப கடற் பரப்பின் உப்பை தனக்குள் அணைத்தபடி எழுந்து நிற்கும் குருநகர் பிரதேசம், அலைகளுக்கு மத்தியில் அவ்வருக்கு உயிர் கொடுக்கும் சிறுதீவு லூர்த்து மாதா தேவாலயம், குருநகர் குடியேற்றத் திட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட சென்.ஜேம்ஸ் ஆண்கள் பாடசாலை என விரியும் களங்கள் நேர்த்தியுடன் நாவலில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. தொழில் நேர்த்தியும் மனித நேயமும் சகோதர பாசமும் கொண்ட அந்தோனிக்கூடாக மீனவர் வாழ்வியற் புலத்தையும் போரினால் இயல்பு வாழ்வு துண்டாடப்பட்ட அப்பாவி கடற்றொழிலாளரின் வாழ்வையும் போரினாலும் இனக் கலவரத்தாலும் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்குள்ளாகி நிமிர்ந்து நிற்கும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தையும் காட்சிப்படுத்துகிறார். ஒரு சமூகத்தின் தொன்மைகள், பாரம்பரியங்கள், தனித்துவமான பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்வியற் சிறப்புக் களை அந்தோனி, கயல்விழி, அத்தனாஸ்மமாட்டி, சின்னத்தம்பி, அருளம்மா, முடியப்பு, பிரான்சிஸ் முதலான பாத்திரங்களுக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது இந்நாவல். நான்காவது உலகத்தமிழாச்சி மாநாட்டில் நடந்த படுகொலைகளையும் இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

காலத்தின் நிழலாக ஒளித்திருக்கும் கலைஞன் மனிதன் சார்ந்த வரலாற்றை சமுதாயத்தின் கனவுரு வாகப் படைக்க முற்படுகிறான். அவ்வகையில் குருநகர் கடல்தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பரிமாணங்களையும் அவர்கள் யுத்தத்தக்கு முகம் கொடுத்து இடம் பெயர்ந்து மீண்டும் இயல்பு வாழ்க்கைக்கு மீண்ட சூழலில் அவர்கள் எதிர் நோக்கிய சிலுவைப்பாடுகளையும் யதார்த்த பூர்வமாகப் பதிவு செய்யும் நாவலே வெள்ளைச் சேவையாகும். 1990 காலகட்டத்து அரசியல் சமூக அரசியல் அசைவியக்கத்தை யாழ்ப்பாணமக்கள் அனுபவித்த பேரிடர்களுக்கூடாகவும் அம்மக்கள் கமந்த வலிகளுக்கூடாகவும் இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது. எடுப்புத் தொடுப்பு முடிப்பு என்ற அடிப் படையில் இந்நாவல் மீன்பிடிக்கிராமமான குருநகர்ப் பிரதேசத்தில் மையம்கொள்கிறது. பரஸ்பரம் தமிழ், சிங்கள உறவுகள் இணைந்து இருப்பதால் தான் உண்மையான சமாதானத்தையும் அடைய முடியும் என்பதையும் இந்நாவல் எமக்கு எடுத்துரைக்கிறது.

குருநகர்ப்பகுதியை வாழ்விடமாகக் கொண்ட சேவியர் கடல்தொழிலாளர். கடின உழைப்பாளர். அவனின் கடின உழைப்பு அவன் மனைவி கொற்றறி மற்றும் அவனுடைய பிள்ளைகளான வினிதா, வினோஜ், வெண்ணிலா, விபீசன் முதலான நான்கு பிள்ளைகளின் வாழ்வை உயர்த்துகிறது. கஷ்டமின்றி குடும்பம் இயல்பாக வாழும் சூழலில் போர் அவன் குடும்பத்தை மிருகவில். சங்கவேலிப்பாதையூடாக பூநகரி, கிராஞ்சி. விடத்தல்தீவு, பெரியமடு, பாலம்பிட்டியைக் கடந்து தட்சணமடு பிரதேசத்தை நோக்கி நகர்த்துகிறது.

தட்சணமடு முகாமில் மையம் கொள்ளும் அவன் குடும்பவாழ்வு துயரங்களுக்குள் அல்லாடிச் சிதைகிறது. அச்சூழலில் வயதுக்கோளாறினால் உடல் இச்சைக்கு ஆசைப்பட்டு வினிதா வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய் முருகனிடம் ஏமாந்து தன் வாழ்வைத் தொலைக்கிறாள். அன்புக்குரிய தன் மகள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதை அறிந்து வருந்தும் சேவியர், குடிக்கு அடிமையாகிறான். குடியால் சேவியரின் குடும்பம் படிப்படியாகச் சீரழி கிறது. தன் ஆசைக்கும் பாலியல் தேவைக்கும் வினிதா வைப் பயன்படுத்தும் முருகன் அவளோடு சிறிதுகாலம் குடும்பம் நடாத்தி விட்டு பொல்காவலை ஸ்ரேசனில் அவளைத் தனியாக விட்டுவிட்டு பிரிந்து செல்கிறான். பெற்றோராலும் கணவனாலும் கைவிடப்பட்ட வினிதாவை ஓய்வு பெற்ற பொலிஸ்காரரின் மகளான மஞ்சளா தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து தன் சொந்தச் சகோதரியைப் போல் பார்ப்பதுடன் நில்லாது பாரிய போராட்டத்துக்குப்பின் வினிதாவை அவன் குடும்பத் துடன் இணைத்தும் விடுகிறான். நோயாளியான தந்தை யுடனும் பிரியமான தாயோடும் கடற்படையினரால் பிடிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டு கடல்தொழில் செய்யும் தம்பியோடும் வெள்ளைச்சேவை அணிந்த விதவையாய் மிச்சம் இருக்கும் வாழ்வைக் கழிக்க முற்படுகிறாள் வினிதா. இப்பின்னணியில் இயங்கும் நாவல் போர் உக்கிரம் பெற்ற காலகட்டத்தில் தமிழ் மக்கள் கடந்து வந்த முட்பாதையை எமக்கு எடுத்த உரைக்கிறது. நாவல் எங்கும் தமிழர்களின் சிலுவைப் பாடுகள் கதைமாந்தர்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரிப்பின் ஊடாகவும் கதாசிரியரின் கூற்றுக்கூடாகவும் இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சமூப்போர் தமிழ் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கைமுறையைச் சிதைத்ததுடன் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தையும் அழித்தது.

உண்மைச் சம்பவங்களைத் தாங்கி வெளிவந்த நாவலே கலையார்வனின் "அந்த 18 நாட்கள்". காலத்தின் கலைஞன், தான் வாழ்ந்த உலகை தன் படைப்பின் வாயிலாக பட்டை தீட்டுகின்றான். குருநகரில் இருந்து முல்லைத்தீவு ஆழ்கடற்பரப்புக்கு 1963ஆம் ஆண்டு மீன்பிடிக்கச் சென்று இயந்திரக் கோளாறால் நடுக்கடலில் அகப்பட்டு அல்லலுற்று பசியால், தாகத்தால் அவதிப் பட்டு கடலோடு பதினெட்டு நாட்கள் போராடி ஓரிசா கரையில் ஒதுங்கி பின்னர் தமிழ்நாடு சென்று தனுஷ்கோடியிலிருந்து நாடு மீண்ட ஐந்து மீனவர்களின் உண்மைக் கதையே அந்த 18 நாட்கள் ஆகும். 1963 ஆனி 8ஆம் திகதி மீனவர்கள் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவதுடன் தொடங்கும் நாவல் 1963 கார்த்திகை 16ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீளும் வரையான 161 நாட்களைச் சித்திரிக்கிறது. உயிர் பிழைப்பதற்காக அம்மீனவர்கள் படும் அவலம் சொல்லில் வடிக்க முடியாது. ஆயினும் அதனை சொல்லோவியமாய் செதுக்கி நாவலாய் பரிணமிக்கச் செய்துள்ளார் கலையார்வன்.

மன்னார் மாவட்ட மீனவர்களின் வாழ்வைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்தின் எழுத்துக்கள் மீனவக் குடியினரின் தனித்துவமான வாழ்வுமுறை மற்றும் சிக்கல்களை விரிவாக பேசுபவை. கூத்துப் படிச்ச கதை, தோற்றுப் போனவர்கள், குஞ்சரம் ஊர்ந்த தேர் முதலான நாவல் களை எழுதியவர்.

இவருடைய “தோற்றுப் போனவர்கள்” மன்னார் மாவட்ட மீனவர் சமூகத்தில் தொழில் நிமித்தம் நிலவும் போட்டிகளையும் மக்களின் தலைமைத்துவப் பீடமான பங்குக் கோயில்களின் அதிகாரப் போட்டிகளையும் பாலியல் இச்சைகளால் அழிவுண்ட மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்குகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. தொழிலில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றவனும் ஊர் மக்களுக்காக வாழ்ந்தவனுமான முத்துத்தம்பி அம்மக்களாலேயே வெறுக்கப்பட்டு விரட்டி அடிக்கப்படும் நிலையில் தன்னுயிரை இழக்கிறான். இவனுடைய கதையே தோற்றுப் போனவர்களின் கதையாக நாவலில் வருகிறது. முத்துத்தம்பியின் மனைவி மரியானா தன் பெண்மைக்கு பங்கம் விளையும் போது அந்தோனிதாலை கொலைசெய்து விடுகிறாள். பொலிஸ் கொலை செய்யப்பட்ட கத்தியைக் காரணங் காட்டி முத்துத்தம்பியைக் கைது செய்யலாம் என்ற அச்சத்தில் முத்துத்தம்பி தன் மகனுடன் தலைமறைவாகிறான். அவன் தலைமறைவான சூழலில் அவனுக்கு பக்க பலமாகவும் ஆதரவாகவும் மேரிநோனா என்ற சிங்களப் பெண் இருக்கிறாள். அவளே முத்துத்தம்பியின் மகனை தாய்க்குத் தாயாக இருந்து வளர்க்கும் சூழலில் மரியானா விடுதலையாகிறாள். கணவன் மூலமாக நடந்ததை அறிந்து மூவரும் ஊர் சென்று வாழும் நிலையில் ஊர் அவர்களை எதிர்க்கிறது. அவர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்த றொசாரியோவையும் ஊர் கொன்று போட ஊரை விட்டு செல்ல மூவரும் முடிவெடுத்து புகையிரத நிலையத்துக்கு செல்லும் வழியில் முத்துத்தம்பி இறந்து விட அவனை அடக்கம் செய்ய வழியற்று, வகையற்று இருவரும் அப்பிணத்தை கைவிட்டு மேரிநோனாவின் வீட்டை நோக்கி நகர்வதுடன் நாவல் முடிவுக்கு வருகிறது. மனித வாழ்வை அதன் அவலங்களுடன் இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்தின் “64 டிசம்பர் 22” நாவல் 1964இல் இடம்பெற்ற கடல் சீற்றத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. தொடர் மழையாலும் வெள்ளப் பெருக்காலும் கடல் கிராமத்துக்குள் நுழைய அம்மக்கள் தம் உடைமைகளை இழந்து உயிரை கையில் பிடித்தபடி ஆலயங்களுக்குள் தஞ்சமடைந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட கதையைக் கூறும் இந்நாவல் வரலாற்று நாவலாகவும் விளங்குகிறது. துயருற்ற மக்களின் பாடுகளை விளக்கும் இந்நாவலின் பாத்திரங்கள் உயிர்ப்புடன் பின்னப்பட்டவை.

சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்தின் “குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்” மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள மீனவ மக்கள் முத்துக் குளித்தலைக் கைவிட்ட பின்னர் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொள்ளும் போது தொழிற் போட்டியாலும் தனிப்பட்ட காழ்ப்புக்களாலும் அவர்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள், புதிய மாற்றங்களை அதனால் விளைந்த நன்மை, தீமைகளை பேசுகிறது. மோட்சம் பர்ணாந்துவின் உதவியுடன் வத்தையை வாங்கி ஆனாப்பிள்ளை ஓட்டும் போது மோட்சம் பர்ணாந்துவின் கைக்கூலி தனுஸ் தண்டேலால் ஆனாப்பிள்ளை எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களே நாவலின் கதையாக விரிகிறது. நம்பிக்கைத் துரோகம், தொழில் மோசடி, பழிதீர்த்தல், பகட்டு வாழ்க்கை, பங்குக் கோயில்களின் தனி ஆதிக்கம் என விரியும் நாவல்

வங்காலைக் கிராமத்தில் சாதி சார்ந்த பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்கூறுகிறது.

ஜே.வஹாப்தீனின் “தோறாப்பாடு” நாவல் ஒலுவில் கிராமத்தின் சாபக் கேடான துறைமுகம் கிராம மக்களின் வாழ்வாதாரங்களைத் தின்று தீர்த்து அக்கிராமத்தை விழுங்கிய கதையை பதிவு செய்கிறது. துறைமுக வருகையை எதிர்பார்த்து ஆயிரம் கனவுகளுடன் இருந்த மக்களின் கனவை, அவர்களின் எதிர்பார்ப்பைச் சிதைத்து துறைமுகம் அவர்களின் வாழ்வை எவ்வாறு காய் கொண்டது என்பதே இந்நாவல் ஆகும். துறைமுகத்துக்காக கடலைத் தோண்ட கடல் மறுபக்கமாக கரையை அரித்துக் கொண்டு ஊருக்குள் முன்னேறுவதும் அதை தடுக்க பாரிய கற்களை கொட்டும் போது கரைவலை இழுப்பவர்களின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படுவதும் தோணிகளைத் தள்ளிச் செல்ல முடியாத நிலையில் அப்பாவி ஏழை மீனவர்கள் பாதிக்கப்படுவதும் எந்திர படகுகள் வர முடியாத நிலையில் அவர்கள் தொழில்நிலை பாதிக்கப்படுவதும் நாவலில் தத்துருபமாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. காலா காலமாய் கடலை நம்பி வாழ்ந்த மீனவர் தொழிலிழந்ததையும் இலட்சக்கணக்கான பெறுமதியான கடலோர காணி நிலங்கள் பிரியோசனமற்று தேவை யற்றுப் போனதையும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

அரங்க செயற்பாட்டை

வெளிப்படுத்தும் வட்டார நாவல்கள்

நகரமயமாதல் பண்பாட்டு விழுமியங்களைச் சிதைத்து கலையை அழித்து பொருளாதார அபிவிருத்திக் கூடாக தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளும் சூழலில் மன்னார் மாவட்டத்தின் கூத்துக்கலையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே எஸ்.ஏ.உதயனின் “வாசாப்பு” ஆகும். பறை, ஏடவிழ்ப்பு, வரவு கொடுப்பு, பழக்கம், கெச்சைக்கட்டு, கப்புக்கால் நாட்டு, படிப்பு, மங்களம்கட்டி நேர்த்தி அவிழ்ப்பு ஆகிய எட்டு சம்பிரதாய சடங்குகளுக்கூடாகவே வாசாப்புக் கதை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. மீனவரின் உற்சாகப் பாட்டுக்களும், பாவைக் கூத்து குறித்தான செய்திகளும், யேசுநாதரின் மரணத்தை பக்தியோடு ஆடிக்காட்டும் பாஸ்கா நாடகச் சடங்குகளும் ஊர் நன்மைக்காக நேர்த்திக்கடன் வைத்து மேடையேறும் வாசாப்பு இந்நாவலில் துல்லியமாக காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

நீ.பி.அருளானந்தத்தின் “பதினான்காம் நாள் சந்திரன்” என்னும் நாவலும் கூத்துக்கலையை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலாகும். நந்திக்கடல் அருகே உள்ள கேப்பாப்புலம் உத்தமன் வீட்டுத்திட்டத்தைக் கதைக்களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் காத்தவராயன் கூத்துப் பழகி பிள்ளையார் கோவிலில் அரங்கேற்றுவதையும் அவ்வரங்கேற்றத்தின் போது மக்கள் எதிர்கொள்ளும் இடையூறுகளையும் அவ்விடையூறுகளைக் களைந்து கூத்து இனிதாக முடிவுறுவதையும் சித்திரிக்கிறது. காத்தவராயன் கூத்தை பழக்கி, வெள்ளாடுப்பு, அரங்கேற்றம், இறுதி அரங்கேற்றம் வரையும் உள்ள பகுதிகள் விபரணப்பாணியில் நாவலில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. கிராமியக் கலையில் மக்கள் கொண்ட ஆழமான ஈடுபாட்டை இந்நாவல் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

சீ.பத்திநாதன் பர்ணாந்து அவர்களால் எழுதப் பட்ட “சூத்து படிச்சகதை” 1950-1960களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. மன்னார் மாவட்டத்துக்கேயுரிய கிராமியப் பண்பாட்டோடும் அதன் கலைகளோடும் படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் கரையோரக் கிராமம் ஒன்றில் சூத்தை அரங்கேற்றி முடிப்பதற்கு ஒரு குடும்பம் படும் அவலத்தை எடுத்துரைக்கிறது. கடற் தொழில், கள்ளுக் கொட்டில், சூத்து, நாடகப் பயிற்சி போன்றவற்றை சுற்றி பின்னப்பட்ட இந்நாவல் ஒரு கிராமத்தில் நாட்டுக் சூத்தை பல்வேறு நபர்கள் சேர்ந்து மேடையேற்றும் மக்கள் எதிர் நோக்கும் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள், இழுபறிகள், அதனை தலைமையேற்று நடாத்தி வைப்பவர் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிக்களை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. நேர்மையானான, அப்பாவியான சவரியான் என்ற சாதாரண வசதி படைத்த மீனவனை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட இந்நாவல் மீனவமக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளை அதன் பலம், பலவீனத்துடன் யதார்த்தபூர்வமாக எடுத்துரைக்கிறது.

வரலாற்று நாவல்கள்

“சுழத்துத் தமிழ்நாவல் துறையில் வரலாற்று நாவல் என்ற பிரிவு தனிப்பண்புடன் வளர்ச்சி பெறவில்லை” என்பார் நா.சுப்பிரமணியம். இக்கூற்று உண்மையானதே. ஏனெனில் சுழத்தவரின் சரித்திர முக்கியத்துவத்தை நாம் உணராமல், அறிந்து கொள்ளாமல் போனமைக்கும் இதுவும் ஒரு காரணம் எனலாம்.

திருகோணமலை த.கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் சகோதரனான தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த நாவலே “மோகனாங்கி”. இது 1895ஆம் ஆண்டு சென்னை இந்து யூனியன் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. திருச்சிராப்பள்ளிப் பிரதேசங்களில் நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்த பதினேழாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. தஞ்சை நாயக்க இளவரசி மோகனாங்கிக்கும் திரச்சிராப்பள்ளி மன்னரான சொக்கநாத நாயக்கருக்கும் இடையே தோன்றிய காதலையும் அதனால் இரு நகரங்களை ஆட்சி புரிந்தவர்களுக்கிடையில் நிகழ்ந்த போரையும் கூறும் இந்நாவல் சரித்திர சம்பவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. அரசியற் போட்டியின் பகைப்புலத்திற் காதல், வீரம், சூழ்ச்சி முதலிய சம்பவங்களைப் பொருத்தி வரலாற்று நாவலைப் புனைந்துள்ள சரவணமுத்துப்பிள்ளை தமிழின் வரலாற்று நாவலிலக்கியத் துறையின் முன்னோடியாக அமைகிறார்.

சி.வை.சின்னப்ப பிள்ளையின் மற்றொரு நாவலான “விஜயசீலம்” நாவல் சுழத்து வரலாற்றிலே முதல் மன்னன் எனப்படும் விஜயனின் வரலாற்றுக் கதையைக் பின்னணியாகக் கொண்டு வீரகாவியப் பண்புடன் எழுதப்பட்டது. வடமொழியும் செந்தமிழும் இணைந்து எழுதப்பட்டது.

மகாவம்சத்தின் 6ஆம்7ஆம் அத்தியாயங்களை கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட சுழத்துப் பூரூடனாரின் (க.தா.செல்வராஜகோபால்) “யார் இந்த வேடர்?” என்ற நாவல் இலங்கை வேட்டுவரின் வரலாற்றைக் கூறும் நூலாகும். லாலா தேசத்து மன்னனின் மகன் விஜயனும் அவனுடைய தோழர்களும்

மக்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளுக்காக நாடு கடத்தப்பட்டு இலங்கை வருகின்றனர். வந்தவுடன் குவேனி படைகளால் கைது செய்யப்பட்ட விஜயன் எலுமொழியில் பேசி குவேனியை காதலிப்பது போல் நடத்து அவளைத் தந்திரமாக மணக்கிறான். பின்னர் அவளை நாட்டை விட்டே விரட்டியும் விடுகிறான். விரட்டப்பட்ட அவள் தன் இனத்தவராலேயே கொல்லப்படுகிறாள். அவளுடைய குழந்தைகளான மகன் ஜீவகட்சன், மகள் திசாலை இருவரும் சகோதரர்கள் என்று அறியாத வாறு காட்டில் வளர்கின்றனர். இவ்விருவரின் சந்ததியினரே வேடுவர் ஆவார். இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்த நிலையில் சுழத்து தோற்றுவாய்களின் உண்மைநிலையை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

வரலாற்று நாவல்களை எழுதுவது என்பது சுழத்தில் மிக அரிதாகவே இடம்பெறுகின்றது. அதன் முன்னோடிகளில் ஒருவராக செங்கை ஆழியானைக் குறிப்பிடலாம். கடற்கோட்டை, குவேனி, எல்லாள காவியம், கந்தவேள் கோட்டம் போன்றன இவரால் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நாவல்கள் ஆகும். செங்கை ஆழியனால் எழுதப்பட்ட முதல் வரலாற்றுப் புதினம் “நந்திக்கடல். யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்காலத்தை இந்நவீனம் விளக்க முயல்கிறது. வரலாற்று நாவல்கள் வரிசையில் அடுத்து வைத்து எண்ணப்படுவது “குவேனி”. இலங்கையின் மூத்த தலைவியான குவேனியை இந்தியாவில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட விஜயன் மணம் முடித்து உருவாகிய இனமே சிங்கள இனம் என்பதை இந்நாவல் வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்கிறது. செங்கை ஆழியானின் கடல்கோட்டை நாவல் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் ஊர்காவற்துறையில் நிலைகொண்ட கடற்கோட்டையைப் பின்புலமாக வைத்து எழுதப்பட்ட வரலாற்று நவீனம். இவரது சித்திரா பெளர்ணமி நாவல் சுழத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையிலான பண்டைத் தொடர்புகளைப் பேசுகிறது.

அருள் செல்வநாயகம் சோழப் பெருமன்னர் சுழத்தினைக் கைப்பற்றி ஆண்ட பதினோராம் நூற்றாண்டைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு “பாசக்குரல்” என்றொரு வரலாற்று நாவலைப் படைத்தார். பாண்டிய பேரரசன் சுழத்தில் ஒளிந்திருப்பதை அறிந்து சோழன் சுழநாட்டின் மீது போர் தொடுத்து அதனைக் கைப்பற்றி ஜனநாதமங்களம் என்ற பெயரில் ஆண்டமையையும் எடுத்துரைக்கிறது. வானவந்தேவி ஈஸ்வரத்தை சோழன் நிறுவியதையும் அதற்கான காணிக்கைகள் சோழ நாட்டில் இருந்து வந்ததைமையையும் இந்நாவல் சித்திரித்துச் செல்கிறது. விஜயபாகுமன்னன் கலிங்கத்தின் உதவியோடு இலங்கையில் இருந்த சோழ படையை வென்று ஐம்பது ஆண்டுகள் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த வரலாற்றைக் கூறும் பிறிதொரு நாவலே அருள்செல்வ நாயகத்தின் “திலகசுந்தரி”. அருள் செல்வநாயகம் 1965ஆம் ஆண்டில் “வாள் முனை வாழ்வு” தொடர் நாவலையும் எழுதியிருந்தார்.

இ.நாகராஜன், கனகசெந்திநாதன், எஸ்.பொன்னுத்துரை முதலானவர்களால் எழுதப்பட்ட மணிமகுடம் கண்டி இராச்சியத்தின் அஸ்தமன கால வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்கிறது. இலங்கை கரையோரப்பகுதிகளை அந்நியர் கைபற்றியபின்னர் இரு நூற்றாண்டு காலம் கண்டி இராச்சியம் தனது

இறைமையைக் காபாற்றி வந்துள்ளது. இதற்கு காரணம் தமிழ் சிங்கள இனங்களுக்கிடையே காணப்பட்ட புரிந்துணர்வும் ஒற்றுமையும் ஆகும். கண்டி அரண்மனையில் தமிழும் சிங்களமும் ஆட்சிமொழிகளாக அமைந்திருந்தன. இவ்விரு இனங்களுக்கிடையே பிரிவினைவாதத்தை விதைத்து எப்படி அந்நியர் நாட்டைக் கைப்பற்றினர் என்பதே கதையாகும். வரலாற்றில் ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசிங்கனை அக்கிரமமும் கொடுமையும் நிறைந்த மன்னனாக இலங்கை பௌத்த பேரினவாதம் முன்னிறுத்திய சந்தர்ப்பத்தில் இதனை மீள்வாசிப்புக் குட்படுத்தும் நாவலே மணிமகுடம்.

கிழக்கு மாகணத்தைச் சேர்ந்த வ.அ.இராசரத்தினம் துறைக்காறன்(1959), கிரௌஞ்சப் பறவைகள், ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. மண்ணில் சமைந்த மனிதர்கள் முதலான நாவல்களையும் எழுதியவர். வீரகேசரிப் பிரசுரமான கிரௌஞ்சப் பறவைகள்” 1975ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டு வெளிவந்தது. இலங்கையின் ஆரம்பகால வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் இந்நாவல் ராகுல சாங்கிருத்யாயனின் வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை, செ.குணசிங்கத்தின் கோணேஸ்வரம், ஜவகர்லால் நேருவின் Glimpscs of world history யையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். ஈழத்தின் வரலாற்றுப் போக்கில் புத்தமதம் பரவிய காலப்பகுதியை இந்நாவல் கொண்டு வருகிறது.

கி.மு.237ஆம் ஆண்டில் தேவநம்பியதீசனின் இளைய சகோதரர் சூரதீச மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டன. மெல்லென வீசும் காற்றில் பௌத்த சந்நியாசிகளின் பிரித்தொலி பரவுகிறது. ஆயினும் குளங்கள் அமைக்கப் படவில்லை. இதனால் நாட்டில் பஞ்சமும் பட்டினியும் தலைவிரித்தாடின. இப்பின்னணியில் சூரதீச மன்னனின் அரண்மனை பருமகராக இருந்த நாகத்தன் தன் சகோதரியின் பிள்ளையான பந்துலவை சேனாதிபதியாக்கி அரசனாக மாற்ற முயற்சி எடுக்கிறான். அம்முயற்சி பந்துலவின் நேர்மையினாலும் அறம் தவறாத தூலசிந்தையாலும் சின்னாபின்னமாகிறது. பிச்சாண்டியாவில் இருந்து வரும் கோபூதி அடிகளார் அரசனுக்கு அறிவுரை வழங்குவது போல நாட்டை தன்வசப்படுத்த முயற்சிக்கிறார். இவற்றுக்கு மத்தியில் தட்சசீலம் சென்று புத்தரின் தத்துவங்கள், போதனைகளைக் கற்றுணர்ந்த பந்துல பட்டினியால் உடல் சோர்ந்து வாடும் மக்களைக் காண்கிறான். மக்களை சிறிதும் சிந்தியாத மன்னன் பௌத்த விகாரைகளை அமைப்பதை எண்ணி சீற்றம் கொண்டு அவனுக்கு எதிராகப் படைகளைத் திரட்டி அவனுடன் போர் செய்து நாட்டை வெற்றி கொள்கிறான். இத்தருணத்தில் ஊர்த்தலைவன் சிவகுட்டன் உதவியால் பந்துலவை காணும் பிரபாவதியும் அவனுடன் இணைகிறான். இறுதிச்சமர் இந்நாவலில் குதிரை வியாபாரியாக வந்த சேனனின் படைக்கும் பந்துலவின் படைக்கும் இடையில் நடக்கிறது. இப்போரில் சுதந்திரமான கிராமங்களைக் களவு கண்ட இளைஞர்களின் செங்குருதி இலங்கா துவீபத்தை செம்மையாக்குகிறது.

கே.வி.எஸ். வாஸ் எழுதிய “ஆஷா” என்ற வரலாற்று நாவல் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குரிய வட இந்திய அரசியல் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட ஒரு

சம்பவச் சுவைக் கதை. சொக்கனுக்கு பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இருந்த பரிச்சயத்தை அவருடைய “சலதி”, “ஞானக்கவிஞன்” நாவல்களில் காணலாம். கம்பன் தெய்வீக சக்திவாய்ந்த அதிமானுடனுமல்ல அதேசமயம் ஆரிய ஆதிக்க வர்க்கத்தின் அடையாளச் சின்னமும் அல்ல என்பதை சொக்கனின் “ஞானக்கவிஞன்” நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

சிலப்பதிகாரக் கதை மாந்தருள் ஒருத்தியான மாதவியைத் தலைவியாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட நாவலே “சலதி” ஆகும். கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கு மிடையில் நிலவிய உறவுநிலையையும் பின்னர் அவளைப் பிரிந்து மாதவியிடம் சென்று இன்பம் துய்த்த கோவலன் மாதவியை வெறுத்து அவளிடம் இருந்து விடுதலை அடைய விரும்பியதையும் எடுத்த துரைக்கிறது. இந்நாவலில் இளங்கோவடிகள் வெளிப் படையாகக் கூறாது விட்ட, எம்மை உய்த்துணராது விட்ட விடயங்களைச் சொக்கன் இலாவகமாகக் கூறிச் செல்கிறார். இங்கு இளங்கோவடிகளின் நோக்கு நிலையில் இருந்து சொக்கனின் நோக்கு நிலை வேறுபடுகிறது.

1999ஆம் ஆண்டு தினகரன் பத்திரிகையில் “அடிமையின் காதலி” என்ற சரித்திர நாவலை தொடராக எழுதியவர் “திக்கம்” திருமதி சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார். இந்நாவல் தினகரனில் 21 அத்தியாயங்கள் பிரசுரமாயின. வீரகேசரியின் வாரப்பதிப்பு ஆசிரியர் வி.லோகநாதனின் “பிரேமஞ்சலி” நாவலும் சரித்திரப் பின்னணியில், காதல், கடமை, தர்மம் முதலானவற்றைப் பேசியது.

சரித்திரப் பின்னணியுடன் பண்பாட்டு புவியியல் அம்சங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு கந்த முருகஞானி எனப்படும் திரு மு.இராஜவரோதயத்தால் எழுதப்பட்ட சரித்திர நாவலே “பழைய வேதக்கோவில்” ஆகும். யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சி பகுதியில் அல்வாயில் அமைந்திருக்கும் பாழடைந்த வேதக் கோயிலை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்நாவல் இலங்கையின் அந்நிய ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை விபரிக்கிறது. இந்நாவல் அக்காலத்தில் நிலை கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவ மதத்தின் ஊடாக ஆட்சியாளர்களின் கொள்கைத் தீட்சண்யத்தையும் அதிகாரப் பீடங்களை எதிர்த்துக் கொண்டு வாழும் அடிமட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் குறிப்பாக கடந்தொழிலாளர்களின் வாழ்வியலையும் விளக்கி நிற்கிறது. பள்ளர் சுடுகாடு, கூத்தாடும் பற்றை, கற் கோட்டை (சக் கோட்டை) முதலான இடப்பெயர்களை யும் அரசமரத்துக் கோயில், மரத்தின் கீழ் கற்சிலை, உரைகல், குடுவையில் திருநீறு, அரசமலையால் தீர்த்தம் வழங்கல் முதலான பண்பாட்டு அம்சங்கள் மக்களுடன் வாழ்வோடு இயைந்த வண்ணம் நாவலில் வெளிப்படுகிறது.

இலங்கை புலனாய்வு அதிகாரி ரோஹான், சி.ஐ.டி பியசேன, பேராசிரியர் சிவராமன், உதவியாளர் கஜந்தன், மாணவி சுருதி ஆகியோரை ஒரு நேர் கோட்டில் இணைத்து இலங்கையில் தலதா மாளிகையில் மூடி மறைத்து வைக்கப்பட்ட ரகசியத்தை வெளிப்படுத்தும் நாவலே ஞானம் பாலச்சந்திரனின் “பொய்மையும் வாய்மையிடத்து”. முதல் முதல் சித்திரகவியை (பிரேளிகைக் கவிதையை) மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் புத்தரின் அவதாரப் பூமியான நோபாளத்தில் ஆரம்பித்து அவரின் தங்கத் தாது வைத்

திருக்கும் கண்டியில் முடிவு பெறுகிறது. சமகால அரசியல் புள்ளியில் புனைவுக்கும் புனைவு சாரா வரலாற்று நிகழ்வுக்கும் இடையில் ஊடாடும் இந்நாவல் தலதா மாளிகையில் இருக்கும் புத்தரின் தங்கத் தாது தொடர் பான விடயங்களை மீள்வாசிப்புக்குட்படுத்துகிறது.

தமிழ்நாவல்களில் பாலியல்

தமிழில் வாழ்வுணர்வு எனப்படும் பாலியல் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தி நாவல்கள் பல தோன்றியுள்ளன. யதார்த்த நாவல்கள் சிலவற்றில் கட்டற்ற பாலுறவு நடத்தைகள் விரசமின்றி பதிவுசெய்யப்படுகின்றன. இக்காலப்பகுதியில் பாலுணர்வை வெளிப்படுத்தும் நாவல்களும் எழுதப்பட்டன. 1961ஆம் ஆண்டில் “தீ” என்னும் நாவல் வெளிவந்தது. “தீ” நாவல் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் மிகவும் கடுமையான, காரசாரமான, விமர்சனங்களை எதிர்நோக்கியது. நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்ட எஸ்.பொன்னுத்துரையின் “தீ” கதையம்சத்தாலும் உத்திமுறையிலும் தமிழ் நாவலின் வரலாற்றில் தனித்துவமான நாவலாகக் காணப்படுகிறது. ஆடவனொருவன் பாக்கியம், சாந்தி, லில்லி, புனிதம், திலகா, சரசு எனப் பல்வேறு பெண்களுடன் பாலியலுறவு கொண்டு அவ்வறுபவங்களை சுய சரிதைப்போக்கில் விபரிக்கும் கதையே “தீ” நாவல் ஆகும்.

இதுபோல அகண்ட தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் சுயமாய்த் தனித்து நிற்கும் எஸ்.பொ.வின் “சடங்கு” ஈழத்துத் தமிழ் உலகில் வித்தியாசமான நாவல் ஆகும். மனைவியைப் பிரிந்து கொழும்பில் வேலை பார்க்கும் ஒழுக்கசீலரான செந்தில்நாதனின் அகக்குரலை மட்டும் பிரதானமாக வைத்து பின்னப்பட்ட எஸ்.பொன்னுத்துரையின் “சடங்கு” வெள்ளிக்கிழமையில் தொடங்கி புதன்கிழமையில் முடிகிறது. ஒரு சில இடங்களில் செந்தில்நாதனின் மனைவி அன்னலெட்சுமியின் அகக்குரலும் நாவலில் வந்து செல்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தை பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் யாழ்ப்பாண பண்பாட்டு அம்சங்களையும் அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது. மனைவி அன்னலெட்சுமி மீது மோகம் கொண்டு அவளைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவேசத்தில் வேலையில் விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் செந்தில்நாதன், ஐந்து நாட்கள் விடுமுறையில் வீட்டில் மனைவியோடு ஒன்றாக இருந்தும் கூட இன்பம் துய்க்க முடியாத வக்கில்லா மனிதராக மீண்டும் கொழும்புக்குச் செல்வதை அங்கதச் சுவையோடு நாவல் எடுத்து விளக்குகிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் சாதியமைப்பின் இழிவுகளை வேலி அடைப்பதில் தொடங்கி சிரட்டையில் தேநீர் கொடுப்பது வரை நாவல் சித்திரித்துச் செல்கிறது. வேலி அடைக்க வந்தவன் சிரட்டையில் கொடுக்கப்படும் தேநீரை மறுத்து வேலைக்கு மட்டும் கூலியைத் தந்துவிடு எனக் கூறுவதன் வாயிலாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தன்மானத்துக்கு இழுக்கு வரும்போது தமிழனின் சிறுமை கண்டு பொங்கி எழுவதை இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

க.அருள் சுப்பிரமணியத்தின் “நான் கெட மாட்டேன்” நாவல் பதினம் வயதில் பாலுணர்வின் உந்துதால் ஏற்பட்ட தவறை கணவனிடம் கூறி அமைதி பெறவினைந்த ஒரு பெண்ணின் கதை ஆகும். நடுத்தர

குடும்பத்தில் பிறந்த இந்திரா தன் ஒன்று விட்ட அண்ணனோடு சோரம் போவதை எடுத்துரைக்கும் இந்நாவல் பொருந்தா காமத்தால் சமூகத்தில் ஏற்படும் சமூக விளைவுகளையும் விரிவாகப் பேசுகிறது.

தெனியானின் “காத்திருப்பு” நாவல் குடும்பத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காக மற்றொருவனிடம் தன்னை இழந்த குடும்பப் பெண், சமூகத்தை எதிர் கொள்வதில் ஏற்படும் சிக்கல்களைக் கூறுகிறது. இந்நாவல் சுப்பிரமணியம், நந்தகோபாலன், ஈஸ்வரி என்ற மூன்று பேரினது வாழ்க்கைக் கோலங்களையும் அவர்களின் உணர்வுகளையும் பேசுகிறது. ஈஸ்வரியின் கணவன் சுப்பிரமணியம் ஒரு அப்பாவி. பெற்றோரை இழந்ததால் பெரியம்மாவின் சேலைக்குள் மூடி மூடி வளர்க்கப்பட்டவன். பயந்த சுபாவமும் மற்றவர்களை எதிர்த்து நிற்கும் திராணியற்றவன். படிப்பும் அவ்வளவாக ஏறாததால் கூப்பன் கடையில் விற்பனையாளராக வேலை செய்கிறான். வறுமையில் உழலும் அவளுக்கு ஈஸ்வரியை கட்டி வைக்கிறார் பெரியம்மா. அவளில் மிகுந்த அன்பிருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டத் தெரியாத சங்கோசி. குழந்தை பிறக்கிறது. அதற்கு பால்மா வாங்கக் கூட வசதியில்லை. இந்தநேரத்தில் கூப்பன் கடை மனேச்சராக வரும் நந்தகோபாலன் நிறைய உதவுகிறான். சுப்பிரமணியம் அவன் உதவிக் கரத்தை ஏற்கிறான். வீட்டிலும் அவன் புகழ் பாடுகிறான். இறுதியில் அவரும் நந்தகோபாலன் வலையில் அகப்படுகிறான். மூத்தவனிருக்க நந்தகோபாலனால் அடுத்தடுத்த இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அவள் தாயாகிறாள். சுப்பிரமணியமும் அதனைக் கண்டும் காணாமல் விடுகின்றான். ஈற்றில் அப்பாவியும் சுயமதிப்பற்றவனுமாகிய சுப்பிரமணியம் தன்னிலாமை காரணமாக மனச்சிதைவுற்று நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து போகின்றான். கடவுள் போல படத்தில் இருக்கும் சுப்பிரமணியத்தின் நினைவோடு ஈஸ்வரி வாழத் தலைப்படுவதுடன் நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது. சமூக அமைப்பில் பெண்கள் மாறக்கூடிய நிலையைப் பொருளாதாரம் தீர்மானிக்கும் என்பதை நாவல் கூறிநிற்கிறது.

இருமனைவியரைத் தாண்டி விஜயராகவனுக்கு மூன்றவதாக வாய்க்கும் ஜூலியை மூன்றாவது சிலுவை யாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட உமாவரதராஜனின் “மூன்றாவது சிலுவை” நாவல் முதிர்்பாராயத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு மனிதனின் மனதில் தோன்றும் பாலியல் உணர்வுகளை வக்கிரமாக வெளிப்படுத்துகிறது. இரண்டு தடவைகள் திருமணமாகி, அவர்கள் இருவரையும் தனித் தனி குடியமர்த்தி வாழும் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான 52வயது நிரம்பிய விஜயராகவன், இரண்டு திருமண பந்தங்களிலும் திருப்தியுறாது தன் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் தன்னிலும் இருபத்திரண்டு வயது குறைந்த ஜூலி என்ற பெண்ணுடன் எட்டு ஆண்டுகள் திருமண பந்தமின்றி கணவன், மனைவியாக வாழ்வதும் அவள் தன்னை விட்டு நீங்கி திருமணமாகி லண்டன் செல்வதை நினைத்து உருகி உருகி புலம்புவதுமே நாவலின் ஒட்டு மொத்த கதையாகும்.

அங்கத நாவல்கள்

“விவேகி” மாத இதழில் தொடர்கதையாக வந்து 1969ஆம் ஆண்டு நூலுருவம் பெற்ற “ஆச்சி பயணம்

போகிறாள்” நாவல் செங்கைஆழியானின் முதல் முயற்சியாகும். “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” என்ற அங்கத நாவலில் யாழ்ப்பாணத்தில் தன் கிராமத்தையே தாண்டி அறியாத பொன்னம்மா ஆச்சி, இளைய தலை முறையைச் சார்ந்த கடைக்குட்டி மகன் சிவராசனுடனும் அவனுடைய காதலி செல்வியுடனும் கதிர்காமம் முருகன் கோவிலுக்கு கண்டி ஊடாக பயணிக்கிறாள். பயணநிகழ்வுகளில் ஆச்சி இளைய தலைமுறையினருடன் முரண்படுகிறாள். கிராமம் கடந்த நகர வாழ்வும் அது காட்டும் புதிய உலகமும் ஆச்சியின் மன நிலையில் பல்வேறு கோலங்களை எழுப்புகிறது. அதுவே “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” நாவலாக உருவாகிறது.

செங்கைஆழியானால் எழுதப்பட்ட அங்கத நாவலான “முற்றத்து ஒற்றைப் பனை” வண்ணார் பண்ணைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டு அங்கு பாரம்பரியமாக நிலவிவரும் பட்டம் ஏற்றும் கலையின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம் எழுதப் பட்டது. சோளக்காற்றில் காலம் காலமாகப் பட்டம் விட்ட, இன்னும் விட ஆசைப்படுகின்ற ஒரு முதியவரின் மனவியலை இந்நாவல் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. யாழ்ப்பாண பண்பாட்டு அம்சங்களை, அதன் விழுமி யங்களை மண்ணின் மணத்தோடு சித்திரிக்கும் முக்கிய நாவல்களில் இதுவும் ஒன்று.

செங்கைஆழியானின் “கொத்தியின் காதல்” என்ற உருவகக் கதையில் கொத்தி என்ற பெண் பேய்க்கும், சுடலைமாடன் என்ற ஆண் பேய்க்கும் வரும் காதல், சாதி வெறி பிடித்த ஏறிமாடன் என்ற இன்னொரு பேயால் கலைகிறது. ஈற்றில் சுடலை மாடனும் ஏறி மாடனும் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றனர். கொத்தி தற் கொலை செய்து கொள்கிறாள். எமது சமூகத்தில் சாதிப் பேய் எப்படித் தலைவிரித்தாடுகிறது என்பதைக் காட்டும் நாவல் இது. இந்நாவல் சிரித்திரன் பத்திரிகை யில் தொடராக வந்து மாணிக்கம் பிரசுரமாக வெளி வந்தது.

கிழக்குமாகாண நாவல்கள்

1950களிலிருந்து 1980காலப்பகுதியில் கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து வ.இராசரத்தினத்தின் கொழு கொம்பு(1956), துறைக்காரன்(1959), கிரொளஞ்சப் பறவைகள்(1975), நா.பாலேஸ்வரியின் சுடர்விளக்கு (1966), உறவுக்கப்பால்(1975), பூணைக்கு வந்த மலர் (1972), அருள்சுப்பிரமணியத்தின் மர்மமானிகை, அவர் களுக்கு வயது வந்துவிட்டது(1972), நான் கெட மாட்டேன்(1976), ஜோன்ராஜனின் போடியார் மாப் பிள்ளை(1976), வை.அகமதின் புதியதலைமுறை கள்(1976), தரிசனங்கள்(2000) கே.சண்முகபாலனின் உமையான்புரத்து உமா(1976), தா.பி.சுப்பிரமணியத் தின் இதயங்கள் அழுகின்றன(1977), வி.தில்லைநாதனின் இதயத் தந்திகள் மீட்டப்படுகின்றன(1978), எம்.பீ. முகமது ஜலீலின் ஒரு வெள்ளைப் பூ சிரிக்கிறது(1979), சரித்திரம் தொடர்கிறது(1981), அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமதின் “பனிமலர்”(1982), “கனவுப்பூக்கள்”(1983), தர்மங் களாகும் தவறுகள்(1997), அன்புமணியின் தந்தையின் கதை(1989), அஸீஸ் எம் பாயினின் “வயலான் குருவி”, கே.எம்.எம். இக்பாலின் “புத்தா சுகமா(2008), கடலின் நடுவில்(2008), ஒலுவில் அமுதனின் நாம் ஒன்று நினைக்க(2000), கரையைத் தொடாத அலைகள்(2002),

ச.அருளானந்தத்தின் பயங்கொள்ளலாகாது பாப்பா (2003), மனதிலே உறுதி வேண்டும்(2006), வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்(2006), கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்” (2009), அப்துல்ஹஸாக்கின் வாக்குமூலம் (2005), ஏ.ஜி. ஆனந்தா இராஜேந்திரத்தின் “மாலையில் ஓர் உதயம், ஈழத்துப்பூராடனாரின் யார்இந்தவேடன்(1965), சீவ புராணம்(1983), உமாவரதராஜனின் மூன்றாம் சிலுவை (2009), செ.குணரத்தினத்தின் தெய்வ தரிசனம் (1988), ஒரு கிராமம் தலை நிமிர்கிறது(2001), துன்ப அலைகள் (2002), செ.குணரத்தினம், செ.சுமதி அற்புத ராஜாவின் சொந்தம் எப்போதும் தொடர் கதைதான் (1990), புதிய பாதை(1990), ஓ.கே.குணநாதனின் விடி யலைத்தேடி (1991), ஒரு துளி(1999), ஆடித்தீ(2004), ஊமைநெஞ்சின் சொந்தம்(1992), வி.என் சந்திர காந்தியின் மீண்டும் வசந்தம்(2004), கற்பகன் தம்பிராஜாவின் சேற்றின் நடுவில்(1999), தமிழ்நதியின் கானல்வரி(2009), பார்த்தீனியம் (2016), தருமு சிவராமின் லங்காபுரிராஜா (1988), ஆயி(1990), திமிலைத்துமில்லனின் மஞ்ச நீ மழை முகிலல்ல(1988), திமிலை மகாலிங்கத்தின் பாதை மாறுகிறது(1990), அவனுக்குத்தான் தெரியும் (1995), திசேராவின் ஏவி விடப்பட்ட குற்றவாளி(2008), எஸ்.நஸ்ரூதினின் நச்சவலையம் (2004), நௌசாத்தின் நட்டுமை(2009), கொல்வதெழுதல் (2013), சங்கரப் பிள்ளை பங்கேஸ்வரியின் ஒரு காவியத்தின் தலைவி (1996), ஏ.எச்.ஏ. பஷீரின் அவள் செத்துக் கொண்டு வாழ்கிறாள்(1989), மண்டீர் அசோகாவின் பாதை மாறிய பயணங்கள்(1992), புரட்சி பாலனின் வசந்தகால கோலங்கள்(2001), கொம்புத்தேன் (2003), மருதூர் வாணரின் சூறவளி(1975), பெருநாள் பரிசு (1969), முகில் வண்ணனின் ஆனந்தக் கண்ணீர் (2006), மைக்கல் கொலினின் காதல் வெண்ணிலா கையில் நேருமா(2003), ரவிப்பிரியாவின் சந்தனரோஜாக் கள்(1988), ஒரு வானவில் ரோஜா ஆகிறது(1989), வாகரை வாணனின் நந்திக்கொடி (2004), ஆ.மு.சி. வேலமுகனின் சில்லிக் கொடியாற்றங்கரை(2004), கோடாமை சான்றோர்க் கணி(2006), இவர்கள் மத்தியில் (2005), த.வேலாயுத்த தின் ரங்கநாயகியின் காதலன் (2005), நடராஜா ஜமுனா ராணியின் பூவிதழில் புன்னகை(1992), ஜின்னாவும் ஷரிப்புத்தீனின் கருகாத பசுமை(2000), ஜூனைதா ஷெரிப்பின் அவளுக்கு ஓர் இதயம்(1985), சாணைக் கூரை(1985), காட்டில் எறித்த நிலா(1987), பெட்டிசம் (1988), ஒவ்வாமுனைக்காந் தங்கள்(1990), ஒரு கிராமத்தின் துயில் கலைகிறது(1995), மூன்றாம் முறை (1996), இது நம்ம சொத்து(1998), சிதைவுகள் (2000), ஜனநாயகர்கள்(2000), பெரியமரைக் கார் சின்ன மரைக்கார்(2005) முதலான நாவல்கள் பல வெளிவந்தன.

மட்டக்களப்பின் புகழ்பூத்த தமிழறிஞராகத் திகழ்ந்து பல நூல்களியற்றிய சுவாமி சரவணமுத்து, “கலாமதி” என்னுமொரு நாவலையும் எழுதியதாகக் கருதப்படுகிறது. மட்டக்களப்பின் முதல் நாவலான இந்நாவல், 1904ஆம் ஆண்டில் வெளியானதாக, சில இலக்கியாபிமானிகள் கருதுகிறார்கள்.

ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது நாவல் ஆலங்கேணி கிராமத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். கிராமம் முன்னேறவேண்டுமானால் அங்கு கல்வி கற்ற சமூகம்

ஒன்று தோன்ற வேண்டும் என்பதை தாமோதரம் என்ற இளைஞனைப் பிரதான பாத்திரமாக்கி விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் போரினால் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் மீண்டும் தங்களின் ஆலங்கேணி கிராமத்துக்குச் செல்ல ஆவலாக இருப்பதையும் கூறிநிற்கிறது. நெல்லியடியில் இருந்து மாற்றலாகிவரும் சின்னத்தம்பி வாத்தியாரால் ஆலங்கேணி கிராமத்தில் உள்ள பாடசாலை உயர்வுபெற்றதையும் அங்கு அவரின் முயற்சியால் படித்த பெண்வர்க்கம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டதுடன் கல்வி கற்ற ஒரு குழாம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டமையையும் இந்நாவல் எமக்குக் காட்டிநிற்கிறது. இப்பின்னணியில் எழுந்த மற்றொரு கதையே “மண்ணில் சமைந்த மனிதர்கள்”.

கிழக்கு மாகாணப் பெண் படைப்பிலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான நல்லரெட்ணசிங்கன் பாலேஸ்வரியின் ஆரம்பகால நாவல்கள் பிள்ளைகளின் வாழ்வுக்காகத் தங்கள் நலன்களை அர்ப்பணிக்க முயலும் பெற்றோரின் வாழ்வைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை. தமிழ்மணி என்றும் சிறுகதைச்சிற்பி என்றும் அழைக்கப்படும் இவரை தற்கால இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஜனரஞ்சகப் படைப்பாளுமைகளில் ஒருவராகவே கொள்வர். கிழக்கிலங்கையின் முதலாவது பெண் நாவலாசிரியர் என்ற பெருமைக்குரியவரான இவர் பன்னிரண்டுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் “சுடர் விளக்கு”(1966) என்னும் நாவலை முதல் முதலில் வீரகேசரியில் எழுதியதன் மூலமாக நாவல் இலக்கியத்துறையில் தடம் பதித்தார். இதைத்தொடர்ந்து பூஜைக்கு வந்தமலர் (1972) உறவுக்கப்பால்(1975), கோவும் கோயிலும் (1980) உள்ளக்கோயில்(1983) பிராயச்சித்தம் (1984), உள்ளத்தினுள்ளே(1990) தத்தை விடுதாது(1992) மாது என்னை மன்னித்து விடு(1993)எங்கே நீயோ நானும் அங்கே (1993) அசிலா உனக்காக(2002), நினைவு நீங்காதது (2003) ஆகியவை இவர் எழுதிய நாவல்களாகும். நா.பாலேஸ்வரியின் “சுடர்விளக்கு” நாவல் வறுமையுடன் போராடி தம் மகளைப் படிக்க வைத்த கமலாம் பிகை என்ற தாயின் இறுதி ஆசைகளை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் டாக்டர் பெண்ணின் வாழ்க்கையை மையப் புலமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலாகும். பாலேஸ்வரியின் பூஜைக்கு வந்த மலர் 1972 வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் தொடராக எழுதப்பட்ட நாவலாகும். சிறுவயது முதல் தகப்பனின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்த மாலதியும் கோமதியும் மாறுபட்ட குணங்களைக் கொண்டவர்கள். நாவலில் மூத்தவள் மாலதி பெண்மைக்குரிய குணங்களோடும் இளையவள் கோமதி தீயசிந்தனைமிக்க குணங்களோடும் காட்டப் படுகின்றனர். கோமதி தன் தவறாத நடத்தையின் காரணமாக உண்டான குழந்தையை ஏற்க மறுக்கிறாள். அக்குழந்தையை தானே ஏற்றுக் கொண்ட மாலதி அக்குழந்தையின் வாழ்வுக்காக தன் வாழ்வையும் காதலையும் தியாகம் செய்கிறாள். ஊராரின் பழிச் சொல்லுக்கு மத்தியில் ஜனார்த்தனி என்ற அந்த குழந்தையை வளர்த்து வைத்தியராக உருவாக்குகிறாள். கதையில் பூஜைக்கு வந்த மலராக வரும் மாலதி வாழ்க்கை வெள்ளத்தில் அலையுண்டு அடியுண்டு ஈற்றில் இறந்து போவதை இந்நாவல் பேசுகிறது. இவரின் உறவுக்கப்பால் நாவல் தன் கணவனை அவனுடைய

காதலியோடு சேர்த்து வைக்கும் தியாகப் பெண்மணியின் கதை. கட்டிய கணவனுக்காக தன் இரு சிறுநீரகங்களையும் தியாகம் செய்யும் நாவலின் நாயகி தன் சொத்துக்களையும் கணவனின் காதலிக்கு எழுதி வைத்துவிட்டு மாண்டு போவதை இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. இவரின் நாவல்களில் பாத்திரங்களுக்கு பதிலாக இவரே பேசுவார். இதனால் இவர் தம் நாவல்களில் பாத்திரங்களைப் பேசவிடுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் உண்டு.

தா.பி.சுப்பிரமணியத்தின் “இதயங்கள் அழுகின்றன” நாவல் பெற்ற பிள்ளைகளால் தம் வாழ்க்கை வளம் பெறும் என நம்பி அவர்களுக்காகத் தம் வாழ்வைத் தியாகம் செய்யும் பெற்றோருக்கு ஈற்றில் மிஞ்சுவது ஏமாற்றமும் கவலையும் தான் என்பதைப் பேசிக் செல்கின்றது. பின்னோக்கு உத்திக்கூடாக எழுதப்பட்ட இந்நாவல் பாலையூற்றுக்கிராமத்தில் வசிக்கும் தாமோதரத்தின் குடும்பப் பின்னணிக்கூடாக மேற்படிப்புக்கு வசதியற்ற இளைஞர்களின் துன்ப வாழ்க்கையைக் கோபிட்டுக்காட்டுகிறது.

ஜோன் ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளை வர்க்க முரண்பாடுகளால் விளையும் சமூகச் சீரழிவுகளைப் பேசும் நாவலாகும். அரசின் புதிய காணித்திட்டத்தால் சமூகநிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை கிழக்கு மாகாணத்தின் நிலக்கிழார் எனப்படும் போடியாருக்கும் முல்லைகாரருக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டின் ஊடாகப் பேசும் இந்நாவல் அக்காலத்தில் கன்னங்குடா கிராமத்தில் நிலவிவந்த சமூக வழக்காறுகளையும் சடங்குமுறைகளையும் விளக்கமாகக் கூறிநிற்கிறது.

வை.அகமதின் “புதிய தலைமுறை”என்னும் நாவல் உள்ளூர் ஆட்சி மன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடும் புதிய தலைமுறையினருக்கும் பள்ளிவாசல் நிர்வாகசபையினருக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டைப் பேசி நிற்கிறது. படித்துவிட்டு மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபடும் கமால் உள்ளூர் ஆட்சி மன்றத் தேர்தலில் இளைஞர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் நான்காம் வட்டாரத்தில் போட்டியிடுவதற்காக நிறுத்தப்படுகிறான். கமாலுக்கு எதிராகத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்காகப் பள்ளிவாசல் சார்பில் வெள்ளைத்தம்பி முதலாளி உட்பட இருவர் களத்தில் குதிக்கின்றனர். இவ்விரு தரப்பினருக்கும் இடையில் விளையும் முரணை மையமிட்டு நகரும் நாவல் அக்கால முஸ்லிம் சமூகத்தில் நிலவிய அதிகாரவர்க்கத்தின் சீர்கேடுகளையும் மனிதாபிமானமற்ற நடத்தைகளின் விளைவுகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

வி.தில்லைநாதனின் “இதயத்தந்திகள்” நாவல் பாடசாலையைக் களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது. தற்பெருமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட அதிபர் கமலநாதனையும் தன் சுயநலத்துக்காக பகையை மூட்டிவிடும் அமுதாவையும் மையப்பாத்திரங்களாகக் கொண்டு இயங்கும் இந்நாவல் அக்காலப் பாடசாலைகளின் சீர்கெட்ட நிலவரத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. எம்.பி.முகமது ஜலீலின் “வெள்ளைப் பூ சிரிக்கிறது” நாவல் கற்றுக் கொண்ட கல்வியை வைத்துக் கொண்டு அதன் நியாய தர்மங்களுக்கூடாக உலகினை அளவிடமுடியாது என்பதை கூறிநிற்கிறது.

1930களின் முற்பகுதிக் காலத்தில் கிழக் கிலங்கையின் ஆரம்பக் கிராமம் ஒன்றின் வாழ்வியல் மீதான பதிவே ஆர்.எம்.நெளசாத்தின் நட்டுமை. நட்டுமை” என்பது பொது வழக்கில் இல்லாத ஒரு விவசாயக் கலைச்சொல். கிழக்கிலங்கை அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் விவசாயிகள் மத்தியில் இச்சொல் வழக்கில் உண்டு. ஒரு வயலில் கட்டிவைத்த நீர் வரம்புகளில் உள்ள வெடிப்புகளால் அல்லது வேறு துளைகளால் வயற்காரன் அறியாமல் அடுத்த வயலுக்குள் கசிந்து இறங்குவதை இது குறிக்கும். “நட்டுமை போயிருக்கு” என்றால் வயல் நீர் களவாக அடுத்த வயலுக்குள் இறங்கியிருக்கிறது என்று பொருள். ஆண் பெண் இடையிலான கள்ள உறவைக் குறிப்பதற்கும் இச்சொல் உருவகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நட்டுமை நாவலும் சின்னப் போடியார் முகம்மது ஹனிபாவின் நட்டுமை நடத்தையைச் சுற்றி விரிகிறது. நவீனமயமாதலுக்கு முற்பட்ட சூழலைப் பின்புலமாகக் கொண்ட இந்நாவல் அன்றையக் கிராமங்களில் போடிமார் கொண்டிருந்த முக்கியமான அதிகார மையங்களைப் பேசுகிறது. பெரிய போடியார் அகமது லெவ்வைதனது மகன் சின்னப் போடியார் முகம்மது அனிபாவுக்கு 90 ஏக்கர் காணியை நன்கொடையாக எழுதி வைக்கும் நிகழ்வுடன் நாவல் தொடங்குகின்றது. தன் மகன்பிறிதொருவனின் மனைவியுடன் கள்ள உறவு கொண்டு அதன் காரணமாகக் கொல்லப்பட்டபின், கள்ள உறவின் மூலம் அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தையை தன் பேரக் குழந்தையாகவும் தன் குடும்ப உறுப்பினனாகவும் அவர் ஏற்றுக்கொள்வதுடன் நாவல் முடிகிறது. பெரிய போடியார் ஆளுமை மிக்க, அன்பும் கருணையும் கொண்ட ஒரு நாயகனாக இந்நாவலில் உரு வாக்கப் பட்டிருக்கிறார் நாவலின் பிரதான கதைப்பின்னல் சின்னப் போடியார் முகம்மது அனிபாவின் காதல், காமம், சண்டித்தனம், அதன் விளைவான சண்டை, கொலை ஆகியவற்றைச் சுற்றியே நகர்கிறது.

சமூக வாழ்வியலை பேசும் ஆ.மு.சி. வேலமுகனின் நாவல்கள் பல இரண்டாயிரங்களுக்கு பிறகு வெளிவந்துள்ளன. வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் இவரது நாவல்களில், “கோடாமை சான்றோர்க்கணி”, “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை”, “இவர்கள் மத்தியிலே”, “காடும் கழனியும்” போன்றவை முக்கியமானவையாகும். மட்டக்களப்பு வெல்லாவெளிப் பகுதிகளில் 1940களில் சேனைப் பயிற்செய்கை மேற்கொண்டு வந்த விவசாய சமூகத்தினரது பின்னணியில் வேடுவர் வாழ்க்கை பற்றிச் சொல்லுகின்ற “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. விதந்துரைக்கத்தக்கது. மொனராசை பிரதேசத்திலுள்ள வன பரிபாலன செயலகத்தை களமாகக் கொண்ட “காடும் கழனியும்” கவனிக்கத்தக்க நாவலாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள ஜுனைதா ஷெரீப்பின் “பெரிய மரைக்கார் சின்னமரைக்கார்” நாவல் உதவுகிறது. கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பில் இருந்து அக்கரைப் பற்று வரை உள்ள கிழக்கிலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டு பூர்வீகத்தை அதன் நீண்ட நிலம்சார் அமைப்புக்களின் கீழ் பதிவு செய்யும் இந்நாவல்

அம்மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், பேச்சுமுறை அவர்களின் வர்த்தகம், விவசாயம், போக்குவரத்து கல்வி விழாக்கள், மக்களின் உடைநடைமுறைகள் முதலானவற்றையும் விளக்கி நிற்கிறது.

ச.அருளானந்தத்தின் “நெருங்கின பொருள் கைப்படவேண்டும்” கட்டபறிச்சான் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். பல்கலைக் கழக வாழ்வும் பட்டப்படிப்புமுடிந்த பின் எதிர்கொள்ளும் வாழ்வும் இந்நாவலில் உணர்வு பூர்வமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. இலங்கையின் கல்வி முறையைச் சாடி நிற்கும் இந்நாவல் கட்டபறிச்சான் கிராமத்தில் நடைபெறும் கோயிற் சடங்குமுறைகளையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

செ.குணரத்தினத்தின், “துன்பஅலைகள்” நாவல் ஏழைக்குடும்பமொன்றின் அன்றாட வாழ்வியல் அவலங்களை வெளிப்படுத்துவதைப் போல் அவருடைய “ஒரு கிராமம் தலை நிமிர்கிறது” என்ற நாவல் பின்தங்கிய கிராமமொன்று கல்வி வாய்ப்புக் காரணமாக முன்னேறுவதைச் சித்திரிக்கிறது.

ஹிதாயத்துல்லாஹ் மிர்சாவின் நாவல்களாக “நினைவு நீங்காதது”, “நேசவினை”, “பிரிவுக்குள் பிணைப்பு” முதலானவற்றைக் கூறலாம். இவருடைய “பிரிவுக்குள் பிணைப்பு” நாவல் பிரிந்திருக்கும் இரு உள்ளங்கள் மனதால் பிணைந்திருப்பதைக் கூறி நிற்கிறது. சமூகத்தில் ஒருசில பிரிவுகளை வைத்துக்கொண்டு அதனை பல பிரிவினைகளாக்கி கொண்டிருப்பவர்களுக்கு பிரிவுக்குள் பிணைப்பு என்னும் இந்நாவல் பிரியத்துடன் துணைநிற்கும் என்பர்.

போர்க்கால நாவல் என்கின்ற முற்குறிப்பு களுடன் வெளிவந்த ஓ.கே. குணநாதனின் “ஆடித்தீ” இனக் கலவரத்திற்குப் பிற்பட்ட இரு தசாப்தகால நிகழ்வுகளையும் காதல் மற்றும் இயக்கப் போராட்டங்கள் சார்ந்த வாழ்வையும் விபரித்துச் செல்கின்றது.

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகப் பின்புலத்தில் எழுந்த எம்.அப்துல் றஸாக்கின் “வாக்குமூலம்” நாவல் மாணவர்களது நட்புசார் உலகத்தையும், இளம் பிராயத்தில் விளையும் காதல் உணர்வுகளையும் பதிவு செய்கிறது. நாவலின் பிற்பகுதியில் முஸ்லிம் தேச எழுச்சியும், ஒலுவில் பிரகடனமும் பதிவுசெய்யப் பட்டுள்ளன. கதை சொல்லல் முறையில் பாத்திரங்கள் தாமே தமது வாக்குமூலங்களை பதிவுசெய்யும் உத்திக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாய் இந்நாவல் அமைந்திருக்கிறது.

முஸ்லிம் தேசியத்தை முன்னிறுத்தும் நாவலான எஸ். நஸிறுதீனின் “நச்சு வளையம்” தமிழ் முஸ்லிம் உறவுகளின் பிணைப்பையும், பின்னர அவர்களுக்கிடையில் உருவாகும் பிணக்கையும் பிற்புலமாகக் கொண்டு நாவல் வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றது

இறக்காமம் பர்ஸானா றியாஸ் எழுதிய “பதும ராகம்” நாவல் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் களிடையே வழக்கில் உள்ள சீதனக் கொடுமையின் வெப்புசாரமான வெளிப்பாட்டை காதல், குடும்பம், திருமணம் என்ற உறவின் வழியே எடுத்துச் சொல்கிறது.

புரட்சிபாலனின் “வசந்தகாலக் கோலங்கள்”, திருக்கடலூர் பகுதியில் வாழ்கின்ற மீனவ மக்களது அன்றாட வாழ்வை சித்திரிக்க முயல அலீஸ் எம்.பாயிஸின் ஷவயலான் குருவி; சிங்களப் பேரின

நெருக்குவாரத்தால் வாழ்விழந்த முஸ்லிம் கிராமத்தின் கதையை மண்ணின் மணம் கமழ எடுத்துச் சொல்கிறது. ஏ.எம். சாஜித் அஹமட்டால் எழுதப்பட்ட “இது புத்தன் காலம்” என்ற நாவல் புத்தரை மறுவாசிப்புச் செய்கிறது.

வஹாப்தீனின் “சுலவங்கட்டிகள்” (2015) நாவல் கடல் மூடுண்ட கிராமம் ஒன்றுதொழிற் பேராட்டங்களை நடத்தி அன்றாட வாழ்வுக்காக அலைக்கழிவதை எடுத்துக் கூறுகிறது. இவரின் “குலைமுறிசல்” அங்கவீனமான மனிதன் ஒருவனின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களைக் கூறி நிற்கிறது. ஒலுவில் துறைமுக வருகையால் துயர்மூடிய மீனவர்களின் வாழ்வியலை எடுத்துச் சொல்லும் நாவலாக இவரது “தோறாப்பாடு” கூறுகிறது.

கிழக்கிலங்கையில் இருந்து பின்னவீனத்துவ அடையாளங்களோடு வெளிவந்த நாவல்களாக திசேராவின் “ஏவிவிடப்பட்ட கொலையாளி” (2008) மற்றும் அஹமட் சாஜிதின் “பஞ்சபூதம்” (2015) முதலான வற்றைக் குறிப்பிடலாம். சுனாமி குறித்த புனைவுகளுடன் வெளிவந்த திசேராவின் “ஏவிவிடப்பட்ட கொலையாளி” பேரலைகளால் உயிர்களைக் காவு கொள்ளும் கடலின் பேயாட்டத்தையும் மக்கள் துயருறும் வேளைகளில் வெளிப்படும் மனிதர்களின் சுயரூபங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. கிழக்கிலங்கை அரசியலை பூடகமாக விமர்சனம் செய்யும் சாஜித் அஹமத்தின் பஞ்சபூதம் நாவல் பஞ்சபூதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மனித பெரு வாழ்வின் வெவ்வேறு பக்கங்களை பேசுகிறது.

தம்பலகாமக் கிராமத்தின் பண்பாடு, விழுமிய ஒழுக்க நெறி, வாழ்க்கைமுறைகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வெளிவந்த நாவலே திருமலை இ.மதனின் “ஒருவானம் இருநிலவு”. நிலோஜனி, அன்பரசி, பவித்திரா, சுந்தரேசன் ஆகியோரின் காதலை மையச் சரடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு வானம் இருநிலவு என்னும் நாவல் தம்பலகாம கிராமத்தின் இயற்கை எழிலோடு இணைந்து துலங்கும் தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியச் செயற்பாடுகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

சமூகத்தின் மிகச்சிறிய அங்கமான குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு அதிகளவு நாவல்கள் ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ளன. மனிதனின் உள், உடற்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒன்றாக குடும்பம் அமைவதுடன் வாழ்க்கையைச் செம்மையாக அமைத்துக் கொள்வதற்கும் உதவுகிறது. ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கணவன், மனைவியாகத் தம்மை வரித்துக் கொள்ளும் போது அக்குடும்பத்தில் நிலவும் பரஸ்பர அன்பு, கோப தாபங்கள், புரிந்துணர்வுகள், விட்டுக்கொடுப்புகள் முதலான வற்றை உள்வாங்கி வெளிவந்த அண்மைக்கால நாவல்களாக வீசிய புயல், இவளா, பயிர் மேயும் வேலிகள், ஒரு கூடும் இரு முட்டைகளும், கண்ணீர் பூக்கள், அலைக்குமிழ், உயிர்காற்று, உண்பறை மறந்த நதிகள், நெருங்கின பொருள் கைப்படவேண்டும் முதலான நாவல்களைக் கூறலாம்.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள பிற்போக்கான கிராமம், படித்த இளைஞர்களின் முயற்சியால் எவ்வாறு வசதிகள் நிறைந்த கிராமமாக மாறுகிறது என்பதை வெளிப்படுத்தும் நாவலே கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தனின் “நல்லதோர் வீணை” நாவல். ஒரு சமூகப்புரட்சி மூலம் கிராமத்தின் எழுச்சியை இளைஞர்கள் உருவாக்கலாம் என்பதை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

மலையக நாவல்கள்

எஸ்.கிருஷ்ணன் என்பவர் ஜனசக்தி இதழில் எழுதிய “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” நாவலும் புதுமைப்பித்தன், மணிக்கொடி இதழில் எழுதிய “துன்பக்கேணி” நாவல் இரண்டும் இலங்கைக்கு நேரடி வருகை தராமலே தமிழக எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இலங்கையில் வாழும் மலையக மக்களின் உண்மைநிலையைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகவே இவை அமைகின்றன. மலையகமக்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பெரிய கங்காணியின் ஒடுக்குமுறைக் கெதிராகச் செயற்படும் ஜானகி என்ற பெண்ணை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே சிதம்பரநாத பாவலரின் “ஜானகியின் துணிவு”.

“நவஜீவன்” பத்திரிகையில் ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றிய டி. எம். பீரமுகமது கங்காணி மகன்” என்ற பெயரில் ஒரு நாவலை தந்துள்ளார். தோட்டப் புறப் பேச்சு வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலை குறைப்பிரசவம் என்று சில்லையூர் செல்வராசன் கூறுவார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவருடைய பிறிதொரு நாவல் “யார் கொலைகாரன்?”.

சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் வீடற்றவன், வாழ்வற்றவாழ்வு (1959), எல்லைப்புறம், பார்வதி, இனிப்படமாட்டேன் முதலான நாவல்கள் மலையக மக்களின் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்களாகும். சி. வி. வேலுப் பிள்ளையால் Lifeless Life (வாழ்வற்ற வாழ்வு) என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தி டெயிலிமிரர் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான பொன். கிருஷ்ணசுவாமியால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தினகரனில் வெளிவந்தது. இவரால் எழுதப்பட்ட எல்லைப்புறம், பார்வதி நாவல்களும் இற்றைவரை நூலுருப் பெறவில்லை. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை வீடற்றவன் (1962), இனிப்படமாட்டேன் (1984), முதலான நாவல்களை தொடராக வீரகேசரியில் எழுதினார். மலையகத் தோட்டங்களுக்குள் தொழிற்சங்கங்கள் வேரூன்ற விடாமல் தோட்ட நிர்வாகம் கையாண்ட அடக்கு முறைகளின் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட “வீடற்றவன்” நாவல் மலையகப் பகுதியில் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகி வளர்ந்த காலத்தில் தொழிலாளர் தொழிற்சங்க வாதிகள் முதலியோர் மத்தியில் நிலவிய மனமுரண்பாடுகளையும் தொழிற் முயற்சியால் தொழிலாளர் எய்திய பாதிப்புக்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

சி.வி.யால் எழுதப்பட்ட இனிப்படமாட்டேன் நாவல் 1977-1979 காலப்பகுதியில் மலையகத் தொழிலாளர் அனுபவித்த இன்னல்களை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இனிப்பட மாட்டேன் சி.வி.யின் சுய சரிதை ஆகும். இந்நாவலில் தூய அரசியல்வாதியாக வரும் ராஜன் பாத்திரம் அக்காலப்பகுதியில் மலையகத்தில் இருந்து பாரளுமன்றத்துக்கு தெரிவாகிச் சென்ற வெள்ளையனேயே குறித்து நிற்கிறது என்பர். மலையகத் தொழிலாளர்களின் உரிமைப் போராட்டங்கள், தியாகங்கள், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் குறித்தும் பேசும் இந்நாவலில் சி.வி. தன் வாழ்வில் சந்தித்த பசுபதி, கண்ணம்மா, சித்ரா என்ற மூன்று பெண்களின்

கதைகளும் இடம்பெறுகின்றன. மடக்கும்புரவில் பிறந்த சந்திரன் கல்வி கற்று, ஆசிரியராகி, சக ஆசிரியையான சிங்களப் பெண்ணான சித்திராவை மணந்து தந்தையாகி. பின் அரசியல்வாதி யாகி ஈற்றில் மக்களை மீட்கும் தொண்டனாக வலம் வருவதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது. மேலாதிக்க சக்திகளுக்கு அடிபணிந்த மக்கள் தங்கள் சுயகௌரவத் துக்காகப் போராட முன்வருவதையும் அதே மக்கள் தம் உரிமைகளை வென்றெடுக்க முனைவதையும் நாவல் சுட்டி நிற்கிறது. இனிப்படமாட்டேன் சி.வி. எழுதிய கடைசி நாவல். வீரகேசரியில் தொடராக வந்த போது வெட்டியும் குறைத்தும் காணப்பட்ட பகுதிகள் எல்லாம் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு முழு உருவில் நூலாக வந்திருக்கும் இந்நாவல் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க ஆங்கிலத்திலும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை யால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. ஆயினும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இற்றைவரை நூலுருப்பெறவில்லை.

1962இல் தினகரன் இதழில் தொடர்கதையாக வந்த நந்தியின் “மலைக்கொழுந்து” 1964இல் நூலுருப் பெற்றது. நந்தி எழுதிய குறுக்குவழி” சிறுகதையே நாவலாகப் பரிணமித்தது. தொழிலாளர் மத்தியில் தொழிற்சங்கப் பிரிவினைகள் வளர்ந்த சூழலில் மலையப்பன், முத்துவீராயிக்கும் இடையிலான காதலைப் பேசுகிறது இந்நாவல். தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையிலான போட்டிகள் மலையக மக்களை அவர்களின் வாழ் வாதாரங்களை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை நாவலாசிரியர் நந்தி உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரித்துச் செல்கின்றார்.

1960க்குப் பிறகு மலையகத்தில் புதிய வேகத் தோடு சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் தோற்றுவிக்கப் பட்டன. இவற்றில் வெளிவந்த நாவல்கள் பல, இன்னும் நூலுருவம் பெறவில்லை. காலவோட்டத்தில் பத்திரிகைகள் இடையில் நின்று போனதால் முடிவுறாத வையாக பல நாவல்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு நின்று போன “மலைமுரசு” சஞ்சிகையில் நவாலியூர் நா.செல்லத்துரையால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்த “இடிந்த மாளிகை” மற்றும் டிக்கோயா இரா.பாலாவின் “மலைப்பொறி” சஞ்சிகையில் வெளிவந்த கடமையின் வெற்றி, “விமோசனம்” போன்ற நாவல்கள் குறைமாதப் பிரசவங்களாகவே காணப்படுகின்றன.

“சங்கு” என்ற பத்திரிகையில் கே.டி.கே.பிள்ளை எழுதிய “சரிந்த வாழ்வு” (1962) மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஜீவாதாரப் பிரச்சினையாக இருந்த “பிரஜாவுரிமை” பற்றிப் பேசுகிற நாவல் ஆகும். மலையகத் தொழிலாளி வெள்ளைச்சாமி குடும்பத்தில் நிகழும் கதையே “சரிந்த வாழ்வு”. வெள்ளைச்சாமி தன் மனைவி வெள்ளையம்மா மற்றும் மகன் வேலனுடன் மலையகத்தில் வாழும் போது வெள்ளைச்சாமிக்குப் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கப் பெறவில்லை. இதனால் இலங்கையில் இருந்து அவன் நாடு கடத்தப்படுகின்றான். இப்பின்னணியில் இலங்கையில் மகனையும் மனைவி யையும் விட்டுச் சென்ற வெள்ளைச்சாமியின் மன ஓட்டத்தை அவனுக்கு இழைக்கப்பட்ட குரூரத்தை, அநீதியை அதனால், அக்குடும்பம் படும் அவலத்தை ஆசிரியர் நாவலில் காட்டியுள்ளார். இந்திய வம்சா வளியினர் சிலர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக்

கள்ளத்தோணியில் வந்தனர். இலங்கை அரசாங்கத்தின் ரகசியப் பொலி ஸாரின் கண்ணைக்கட்டி விட்டு அவர்கள் சப்ரகமுவ மாகாணத்தில் குடியேறினர். இதனால் இந்திய வம்சா வளியினர் “கள்ளத்தோணிகள்” என்று முத்திரையிடப் பட்டு “சிலேவ் ஐலண்ட்” தடை முகாமில் அடைக்கப்பட்டது, நாடுகடத்தப்பட்டனர். நாடுகடத்தப்பட்ட இவர்களில் சிலர் திருட்டுத்தனமாக இலங்கை யிலிருக்கும் தமது குடும்பத்தினரோடு சேர்ந்து கொள்ள மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்தனர். இதை ஆவணப்படுத்தி யுள்ளது சரிந்தவாழ்வு.

டி.எஸ்.இராஜலியின் நெடுந்தாரம் (1964) என்ற தொடர் நாவல் செய்தி பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. மலையக மக்களின் வரலாற்றை விளக்கும் முறையில் அமைந்த இந்தத் தொடர் நாவல், நாற்பத்து மூன்று அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. மாத்தளை வடிவேலன் எழுதிய “தொடுவானம்” தொடர் நாவலும் தெளிவத்தை ஜோசப் “அஞ்சலி” சஞ்சிகையில் எழுதிய “மாறுதல்கள்” தொடர் நாவலும் இன்னும் நூலுருப்பெறவில்லை. கண்ணான கண்மணிக்கு கதை கேட்க ஆசையில்லை என்ற நாவலை(1989) நூல்வடிவில் தந்த தி. இராஜ கோபாலனின் “சிரிக்கும் செவ்வந்திப்பூ” 1993களில் வீரகேசரியில் தொடராக வந்தது. மலையக மக்களின் வரலாற்றைக் கூறும் இந்நாவலும் நூலுருப்பெறவில்லை.

1987க்குப் பிறகு தினகரனில் “வந்த துன்பம் போதும்”, “அவளுக்கு அவன் துணை”, “பூங்கோதை புயலானாள்”, “இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள்” ஆகிய நாவல்களை மாத்தளை ரோகிணி(தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தலைவர் தவசித்தேவர் அய்யாத்துரை) எழுதினார். இவைகளுள் இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள் மாத்திரமே நூல் வடிவில் வந்துள்ளது. நாயகன் ராமுவின் வாழ்வில் குறுக்கிடும் வசந்தி, சிவகாமி என்ற இரு பெண்கள் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் இறந்து போய்விடுகின்றனர். அவ்விருவருமே இறந்து போய் ராமுவின் இதயத்தில் இருமலர்களாக இணை கிறார்கள். இதுவே “இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள்” நாவலின் கதைக்கரு. இந்நாவலில் தொழிற் சங்கவாதியான கதாநாயகனுக்காக அவனது முறைப் பெண்ணான சிவகாமி என்ற விதவைப்பெண் தொழிற் சங்கப்பணியில் கைகொடுக்கிறாள். தொழிலாளரின் உரிமைக்காகப் போராடும் ராமுவை கைது செய்ய பொலிசார் முனைகையில் அவனை அதில் இருந்து காக்கும் பொருட்டு தன்னுயிரைக் கொடுக்கிறாள். அன்றில் இருந்து சிவகாமியின் குழந்தை அருணை தன் குழந்தையாக எண்ணி வளர்ப்பதுடன் தொழிலாளர் விமோசனத்துக் காகத் தன் வாழ்வையும் அர்ப்பணித்து வாழத் தொடங்குகிறாள் அருண். இந்நாவல் தவசி தேவரின் உண்மை வாழ்க்கையாகவும் விளங்குகிறது.

கோகிலம் சுப்பையா எழுதிய தூரத்துப்பச்சை (1964)நாவல் சென்னை தமிழ்ப் புத்தகாலய வெளியீடாக வந்து நூலுருப் பெற்றது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து கண்டிச்சீமை என்றறியப்பட்ட இலங்கைக்கு, புதுவாழ்வு தேடி எண்ணற்ற வசீகர எதிர்பார்ப்புகளுடன் குடி பெயர்ந்த ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்தின் கதையே இந்நாவல். இந்திய வம்சாவளி மக்களின் ஆரம்பகாலச் சோக வரலாற்றைச் சித்திரிக்கும் நாவலில் மூன்று

தலைமுறையினரின் கதை சொல்லப்படுகிறது. தேயிலைக்காப்பிச் செடிகளின் தூர்களில் பொற்காசுகள் குவிந்து கிடப்பதாகவும், அதை அள்ளிக்கொண்டு சேந்தூர் கிராமத்திற்கு வந்து, பெரியவீடு வாசல் கட்டி, நிம்மதியாகப் பசி பட்டினியின்றி வாழவேண்டும் என்ற கனவோடு வேலன் தன் குழந்தை வள்ளியோடு இலங்கைக்கு வருகிறான். அவன் கனவுகள் நிராசையாகின்றன. இவ்வாறு அவனைப் போல் புலம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள் தோட்டங்களில் நிரந்தர அடிமைகளாகி உழைத்துக் களைத்து உருக்குலைந்து ஓடாய்த் தேய்ந்து மடிவதை நாவல் சித்திரிக்கிறது. 1948க்கு முற்பட்ட, காலனித்துவ இலங்கையின் தேயிலைத்தோட்டத்தில் வாழும் மக்களின் அவல வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல், தோட்டத்துரை மற்றும் கங்காணிமார்களால் தொழிலாளருக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் பெண்கள் பாலியல்ரீதியாக கங்காணிமார்களால் துன்புறுத்தப்படுவதையும் தம் உரிமைகளை வென்றெடுக்கப் போராடுபவர்களுக்கு எதிராக பொலிஸ் தன் உச்சபட்ச அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்து வருத்தும் என்பதையும் நாவலில் காணலாம்.

யோ. பெனடிக்ற்பாலன் எழுதி நூலாக வெளிவந்த நாவல் "சொந்தக்காரன்" (1968), மலையக மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்றான வீடு குறித்துப் பேசுகிறது. மலையக மக்கள் குடியிருக்கும் காம்பிராக்கள் அடிப்படை வசதியற்றவை. மலையகத்தில் மக்கள் வசிக்கப் போதாத, இருப்பிட வசதியற்ற சிறிய காம்ராக்களின் நிலையைப் பேசும் யோ. பெனடிக்ற்பாலனின் சொந்தக்காரன் நாவல், தனிப்பட்டவர் காம்ராக்களைக் கட்ட முனையும் போது ஏற்படும் பாரதூரமான விளைவுகளையும் கூறிநிற்கிறது. தாம் வாழும் மண்ணைத் தமது தாயகமாக வரித்து தன் தாய், தந்தை, வயதுக்கு வந்த மகள், திருமணம் செய்த தம்பதிகள் சகிதம் வசிக்கும் சின்னக்கலப்பன் என்ற தொழிலாளி, தன் மகன் வீரமுத்துவுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க முனையும் போது இடவசதி தலை தூக்குவதை உணர்கிறான். இதனால் தன் வளவுக்குள் அவன் காம்பறா கட்ட முயற்சிக்கிறான். அவ்வரிமை துரையால் மறுக்கப்படுகிறது. இந்நிலையில் இப்பிரச்சினை போராட்டமாக நாவலில் விரிகிறது. தோட்டநிர்வாகத்தின் ஊழல்களையும் துரைமார்கள், கணக்குப்பிள்ளைமார்களால் இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் தொழிற்சங்கப் போட்டிகளையும் விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் வர்க்கப் போராட்டம் மூலமே உரிமைகளைப் பெற்று எடுக்கலாம் என்பதையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

மலைச் செல்வன், டி. எஸ். இராஜூ என்ற பெயர்களால் அறியப்பட்ட தொ. சிக்கன்ராஜுவின் "தாயகம்" நூலாகவே எழுதப்பட்ட நாவல். இலங்கையில் வாழும் போது நாடும் மொழியும் நமதிரு கண்கள் என்று செயற்பட்டவர் சிக்கன்ராஜூ. சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் இலங்கையில் தொடர்ந்து வாழும் பாக்கியத்தை இழந்தவர். இந்தியா போவதா இலங்கையில் இருப்பதா என்ற அவரின் மன ஊசலாட்டத்தின் வெளிப்பாடே இக்குறுநாவல். இந்தியா வம்சாவழியினரின் பிரஜா உரிமையை முக்கியத்துவப்படுத்தி படைக்கப்பட்ட இந்நாவலில் தொழிலாளரின் நாடற்ற பிரச்சினைக் காட்டப்படவில்லை. தொழிலாளர்களை

சார்ந்து வாழும் இந்தியா வம்சாவழி வர்த்தகர்களும் மற்றும் இந்தியா வம்சாவழி உத்தியோகத்தர்களும் தாம் இலங்கைப் பிரஜா உரிமை பெற்று வாழ்வதா அல்லது போவதா என்னும் மனவோட்டத்தையே இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. பெற்றோர்கள் இறுதிக் காலத்தில் புண்ணிய தலங்களைத் தரிசிக்கும் நோக்கில் இந்தியா விற்குச் செல்ல அவர்களுடன் உறவுகளும் தங்கிவிட தான் பிறந்த மண்ணை விட்டுச் செல்ல மனமின்றி தவிக்கும் அவஸ்தைகளின் வலியே "தாயகம்" நாவல் ஆகும்.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை அதன் இயல்பு நிலைகுலையாது வெளிப்படுத்தியவர் தெளிவத்தை ஜோசப். இவர் எழுதிய "காலங்கள் சாவதில்லை" 1974 இல் வெளிவந்தது. இது தவிர "பாலாயி" (1997), "கருணையினால் அல்ல", "நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம்", "ஞாயிறு வந்தது", "மனம் வெளுக்க" முதலான குறுநாவல்களையும் எழுதியவர். தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகிய சம்பளப்பிரச்சினைகளை முக்கியப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவலே தெளிவத்தை யோசப்பின் "காலங்கள் சாவதில்லை". தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நாள் சம்பளம் பெறுபவர்கள். அவர்களது வேலை செய்ததற்கான வேதனம் செக்ரோலில் பதியப்படும். வேலை செய்யப்பட்ட நாட்களுக்கான பதிவைப் பொறுத்தே அவர்களின் சம்பளம் அமையும். செக்ரோலைப் பயன்படுத்தித் தோட்டத்தில் நடைபெறும் சுரண்டல்களை அப்பட்டமாகக் இந்த நாவல் கூறுகிறது. நாவலில் தொழிலாளர் சம்பளம் கிளாக்கர் முதலியோரால் சுரண்டப்படுகிறது. ஆறுமுகம் இதற்கெதிராக குரல் எழுப்புகிறான். அவனோடு கண்ணுசாமி, கண்ணம்மா, வீரமுத்து முதலியோர் ஒன்றிணைந்து போராடு கின்றனர். சுரண்டலுக் கெதிராகச் செயற்படும் கண்ணு சாமி அதிகார வர்க்கத்தின் துப்பாக்கிக்கு இரையாகி மரணிக்கிறான். ஆறுமுகம் உயர்த்திய போர்க் கொடியின் கீழ் ஒரு கண்ணுசாமி என்ன ஓராயிரம் கண்ணு சாமிகள் சாகலாம் கண்ணம்மாக்கள் சாகலாம். ஆனால் காலம், அது சாவதில்லை என்பதே நாவலின் கதைச் சுருக்கம். தோட்ட முதலாளி மார்களின் அடக்கு முறையையும் பொலி ஸாரின் அதிகார துஸ்பிரயோகங்களையும் விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் பெரிய துரையான ஆங்கிலேயனை நல்லவனாகக் காட்டுகிறது. இதுவே நாவலின் பலவீனம் எனப் பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. வகுப்புவாத முரண்நிலையில் கட்டுறும் இந்நாவலில் தொழிலாளரின் அடிப்படைப்பிரச்சினைகள் சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை.

1967ஆம் ஆண்டு வீரகேசரி தீபாவளி மலரில் வெளிவந்த "பாலாயி" நாவல் திருமணமாகி கணவனை இழந்த பெண், அவனது பரிவுத் துயரால் வாடி குழந்தையை இழந்து பேதைமையுற்று மடிவதை எடுத்துரைக்கிறது. பாலாயி என்ற மையப்பாத்திரத்தை வைத்துப் பின்னப்பட்ட இந்நாவல் பிரஜாயுரிமைச் சட்டத்தால் விளையும் விளைவுகளையும் அதனால் ஏற்படுத்தும் மனத்தாக்கங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. நாடற்றவர் பிரச்சினையால் அல்லலுற்று பைத்தியமாகி அலைந்தவர்களின் பிரதிநிதியாகவே நாம் பாலாயியை இந்நாவலில் காணலாம்.

குடிகாரக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு ஐந்து பிள்ளைகளுடன் மாரடித்துக் கொண்டு குடும்பத்துக்

காக உழைத்து உழைத்து தேயும் காத்தாயியின் வாழ்வைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட நாவலே “ஞாயிறு வந்தது”. குடியால் குடும்பம் படும் அவல நிலையை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் தொழிலாளர்களின் பலவீனங்களையும் அவர்கள் எப்படி குடிக்கு இலக்காகிறார்கள் என்பதையும் இக்குடிக்காரர்களின் செயற்பாடுகளால் குடும்பம் எவ்வாறு அல்லற்படுகிறது என்பதையும் இந்நாவல் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

வங்கிப் பணமுறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொழிலாளர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் கிளாக்கர்மாரின் தில்லு முல்லுகளை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. தொழிலாளர் தங்கள் உழைப்பில் ஒரு பகுதியை சேமிக்கும் திட்டமே வங்கிப் பணமுறை. அதன் கணக்கு வழக்குகள் சேமிப்பு வங்கி பேரேடு என்ற செக்ரோலில் பதியப்படும். ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தம் சக்திக்கு ஏற்ப சேமிக்கலாம். சம்பளநாள் அன்று தொழிலாளர் கூறும் தொகையைக் கழித்துக் கொண்டு மிகுதிச் சம்பளத்தைக் கொடுப்பர். முப்பது ரூபா மேல் தொகைப்பணம் சேரும்போது அத்தொகையை தொழிலாளர் எடுக்கலாம். முப்பது ரூபாவிற்கு மேல் பணம் குறைந்தால் கணக்கு மூடப்படும். இப்பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்கு பாஸ்புத்தகம் ஒன்றும் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. இத்தொகையை மீள எடுப்பதில் தொழிலாளர் படும் அவதியையும் கிளாக்கரால் அவர்கள் ஏமாற்றப்படுவதையும் அதற்கு எதிராக தொழிலாளர் ஒன்றிணைந்து போராடுவதையும் இந்நாவல் சுட்டி நிற்கிறது.

தோட்டத்துரையின் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடித் தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொண்ட பெண்ணின் கதையே கே.ஆர்.டேவிட்டின் வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது நாவல். குருவம்மா என்ற ஒரு பெண் தொழிலாளி, தனது அக்காவைக் கெடுத்து அவளது பரிதாபமான சாவுக்குக் காரணமான தோட்டத்துரைக்கு, தன்னை இரையாக்கி, கடைசியில் அவன் நித்திரையிலிருக்கும் போது பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொலை செய்வதாக அமைந்த உண்மைக்கதையே வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது நாவல்.

அன்னியர்களின் கீழ் தேயிலைத் தோட்டங்களில் அல்லலுற்ற தமிழ்த் தொழிலாளர்கள், தோட்டங்கள் யாவும் தேசியமயமாக்கப்படுவதை வரவேற்றார்கள். தேசிய மயப்படுத்தப்பட்ட தோட்டங்களில் தமது விமோசனத்தை எதிர்பார்த்து அவர்கள் காத்திருந்தார்கள். தொழிலாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், சந்தர்ப்பவாதிகளின் சுயநலத்தால் அது கைகூடாமல் போவதையும் அம்மக்கள் தொடர்ந்தும் துரைமார்களாலும் கங்காணி மார்களாலும் சுரண்டுதலுக்குள்ளாவதையும், தொழிலாளர்கள் தமிழர் சிங்களவர் என்று இனவாரியாகப் பிளவுறுவதையும் சித்தரிக்கின்ற நாவலே தி.ஞானசேகரன் எழுதிய “குருதி மலை”. தேசிய மயப்படுத்தப்பட்ட தோட்டங்களில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட காணிப்பங்கீடுகள், அவற்றுக்கான அரசியல் பின்னணி, இரு சமூகங்களிடையே தோன்றிய பகை உணர்வு, தோட்ட லயன்கள் தீயில் வெந்து சாம்பராவது, அவர்களின் உடைமைகள் சூறையாடப்படுவது என்ற சமகால நிகழ்வுகளை ஞானசேகரன் இந்நாவலில் ஆவணமாக்குகிறார். இந்நாவல் மலையகத் தோட்டக் களங்களின்

பின்னணியில் பெரியகங்காணி வாழ்க்கை முறையை அம்முறையில் நிலவிய லாபநஷ்டங்களை காலனித்துவ நிர்வாகமுறையின் அணுகுமுறையை வெள்ளைத்துரையின் நிர்வாகத்திறமையை காணிவாங்கு வதில் மக்களுக்குள்ள தடைகளை தோண்டி ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை குடும்பக் கட்டுப்பாடுகளை தொழிற்சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளை எடுத்துரைக்கிறது.

“மத்தாப்பு” நாவல் ஐவர் இணைந்தெழுதிய குறுநாவலாகும். பொறாமை காரணமாகக் கொலைக்குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட மாரிமுத்துவின் துயரக் கதையான இந்நாவலின் ஆரம்பக்கதையைச் ச.வேலுப்பிள்ளை எழுத பின்னர் கனக செந்திநாதன், இ.நாகராஜன், குறமகள் (இ.வள்ளிநாயகி), எஸ்.பொன்னுத்துரை ஆகியோர் முடித்துவைத்தனர். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பேச்சுத் தமிழும் மலையக, சிங்கள கிராமப் புறப் பிரதேச மொழி வழக்குகளும் விரவ எழுதப்பட்டுள்ள இக் குறுநாவலில் 1858ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரப் பகைப்புலமும் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. வீரகேசரியில் தொடர் நாவலாக வெளிவந்த மத்தாப்பு பின்னர் நூலுருப்பெற்றது.

தமிழகத்து “சுபமங்களாவும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் இணைந்து நடாத்திய ஈழக் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசுபெற்ற நாவலே ஞானசேகரனின் கவ்வாத்து. தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையில் ஏற்படும் போட்டி பொறாமை மலையக மக்களின் வாழ்வை எவ்வாறு சீரழிக்கின்றது என்பதை இந்நாவல் கூறி நிற்கிறது. தொழிலாளர்களின் ஆக்கிரோசமான உரையாடல் வாயிலாக தோட்ட துரைமார்களின் அக்கிரமங்களும் கங்காணிமார்களின் அடாவடித்தனங்களும் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

தி.ஞானசேகரனின் “லயத்துச் சிறைகள்” நாவல் குடும்ப நல உத்தியோகஸ்தராக வேலை செய்யும் சுந்தரத்தை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலாகும். தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட சூழலில் தொழிலாளர்களின் கனவுகள் சிதைந்து போனமையையும் தோட்டங்கள் பேரினவாதத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்டதையும் நாவல் பேசுகிறது. தொழிலாளர்கள் லயத்து சிறைகளில் அறியாமை, குடிப் பழக்கம், கொடியவறுமை, ஒற்றுமையின்மங்களால் பாதிக்கப்பட்டு வருந்துவதையும் இந்நாவலில் ஆசிரியர் கூறிச் செல்கிறார்.

புலோலியூர் சதாசிவம் எழுதிய “மூட்டத்தினுள்ளே” நாடற்றோர் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும் நாவல் ஆகும். 1970ஆம் ஆண்டில் ஆசிரியர் எழுதிய “மூட்டத்தினுள்ளே” என்னும் சிறுகதையின் தலைப்பே இந்நாவலுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவரது இந்த நாவல் 34 அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. நாவலில் நாடற்றோர் பிரச்சினையால் தொழிலாளர் வாழ்வில் ஏற்படும் விரக்தியுணர்வு, ஏமாற்றங்கள், வாழ்க்கை புற்றிய அவநம்பிக்கைகள், மனதை அறுக்கும் பிரிவுத் துயர்கள் முதலானவை தோட்டத்தொழிலாளர்களான வேலுச்சாமி, அவனது மகள் பூவாயி, பூவாயியின் அத்தையான செல்லாயியின் வாழ்வுகளுக்கூடாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. பிரஜா உரிமைப் பிரச்சினையால் வேலுச்சாமியும் அவன் மகள் பூவாயியும் நாடு திரும்பி வேண்டியுள்ளது. பூவாயியோ அதை மகன் பெரு மாளை உயிருக்குயிராகக் காதலிக்கிறார்.

அத்தைக்கோ மலையகத்தை விட்டுச் செல்ல மன மில்லை. இதனால் பூவாயின் காதலுக்கு குறுக்கே நிற்கிறாள் பெருமானின் தாய். பூவாயியோ துன்பப் பட்டு கண்ணீருடன் தாயகத் துக்கு செல்கிறாள். தோட்டத்தை விட்டுச் செல்லும் அவர்களின் துன்பங்கள் உணர்வு நிலையில் ஆசிரியரால் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

அறுபதுகளின் பின் கூறுகளில் சிறு கதை ஆசிரியராக அறிமுகமான மாத்தளை சோமுவின “அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்”, “எல்லை தாண்டா அகதிகள்”, “அவள் வாழத்தான் போகிறாள்” என்ற நாவல்களும் “நான்காவது உலகம்” என்ற குறுநாவல் தொகுதியும் வெளிவந்துள்ளன.

“அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்” நாவலில், தோட்டப்புற இளைஞன் ஒருவன் மாணிக்கக்கல் தோண்டுவதற்கு களுக்கை வட்டாரத்துக்குச் சென்று அல்லலுறுவதைச் சித்திரிக்கிறார். இந்த நாவல் குறித்து “கனவுப் பயிர்வளர்த்து ஆசையின் பலன்களை அறுவடை செய்வதற்காக அரும்பாடுபடுகிற மனிதர்களைப் பற்றிய கதை” என்று வல்லிக்கண்ணன் குறிப்பிடுகின்றார்.

மாத்தளை சோமுவின “எல்லை தாண்டா அகதிகள்” நாவல் துயரம் நிறைந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை கண்ணீரில் எழுதப்பட்ட கதையைக் கூறுகிறது. நிம்மதியற்று அவலமுற்று வாழும் அவர்கள் சுதந்திர இலங்கைக்குள்ளும் அந்த மக்கள் குடியமர்த்தப்பட்டுள்ள தோட்ட எல்லைக்குள்ளும் அவர்களுக்கு விமோசனமில்லை, விடுதலையில்லை. அவரது வாழ்க்கை என்றைக்கும் நிரந்தர அகதி வாழ்க்கைதான் என்பதை வெளிப்படுத்தும் நாவலே “எல்லை தாண்டா அகதிகள்”. வீரகேசரிப் போட்டிக்கு சிறுகதையாக எழுதப்பட்டு முதற் பரிசினைப்பெற்ற “எல்லை தாண்டா அகதிகள்” அதே பெயரில் பின்னால் நாவலாக விரித்தெழுதப்பட்டது.

1980களில் மாத்தளைச் சோமுவால் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் “அவள் வாழத்தான் போகிறாள்”. இந்நாவல் 1996இல் நூலுருப் பெற்றது. 1989இல் தினகரனில் சில அத்தியாயங்கள் மாத்திரம் வெளிவந்து, பின்னர் கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் தாயகம் வார இதழில் முழுமையாக வெளிவந்தது. தாய், தந்தை, கணவனை இழந்த வறுமையால் வாடும் பார்வதியை முற்போக்குச் சிந்தனையும் தயாள குணமும் கொண்ட ராமு திருமணம் செய்வதை மையக்கருவாகக் கொண்டு புணையப்பட்ட இந்நாவல் அதிகாரிகளின் அக்கிரமங்களுக்கும் ஊழல்களுக்கும் எதிராக தொழிலாளர் ஓரணியாக ஒன்றுதிரண்டு போராடுவதை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

மாத்தளைக் கார்த்திக்கேசு எழுதிய வழி பிறந்தது நாவல் 1992இல் வல்லிக்கண்ணனின் முன்னுரையோடு வெளிவந்தது. பிரஜா உரிமை பறிக்கப்பட்ட பின்னர் இந்தியாவுக்குச் செல்லாது நாட்டினுள் லயங்களுக்குள் பதுங்கிக் கொண்ட அப்பாவித் தொழிலாளர்களை மையச்சரடாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட இந்நாவல் அத்தொழிலாளர்கள் பிறரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட போது அவர்கள் கொழும்பு கொம்பனி வீதியில் அமைந்திருக்கும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டதை எடுத்துரைக்கிறது.

பாறைக்காடு குறாப்பின் மூன்று டிவிசன்களில் ஏதாவது ஒன்றிற்கு சுப்பவைசராகவேண்டும் என்னும் நோக்கில் மலையகத்திற்குச் செல்லும் வேலாயுதத்தை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட அல்அஸீமத்தின் “அறுவடைக்கனவுகள்” என்ற நாவல் சுப்பர்வைசர்மாரர்களின் வாழ்வியலுக்கூடாக மலையக மக்கள் அனுபவித்த, அவர்கள் எதிர்கொண்ட கொடூர வாழ்வையும் தொழில்முறை நடவடிக்கையையும் சித்திரிக்கிறது. சாதாரண மனித வாழ்வில் நிகழும் சம்பவங்களை அதன் நெளிவு, சுழிவுகளை மனித மனத்தின் அகப்புற வெளிகளை அதன் வலிகளை கலாபூர்வமாக விளக்கிநிற்கும் இந்நாவல் பிரஜாயுரிமைச்சட்டத்தால் மக்கள் சந்தித்த கஸ்டங்களையும் அவர்கள் எதிர்கொண்ட சங்கடங்களையும் வெளிக்காட்டி நிற்கிறது.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை நடைமுறைகளை நிகழ்ச்சார் வாழ்வின் அவலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலர்நனையால் எழுதப்பட்ட “மலைச் சாரலின் தூவல்” நாவல் விவரிக்கும் கதையுலகு யதார்த்தமானது. மானுடம் தழுவிய சுதந்திரமான, சமத்துவ, சகோதரத்துவ வாழ்வை இந்நாவல் இயல்பான முறையில் சித்திரித்துச் செல்கிறது. சத்தியமன அகிம்சா வாழ்வை மனித அகப்பிரக்ஞையில் உருவாக்கி உன்னத பாத்திரங்களின் வாயிலாக இலக்கியங்களை படைக்க முயல்வோர் சமூகநீதிக்கு தலைசாய்ப்பவராகவும் ஒழுக்க வரையறை கொண்ட ஆசாரசீலமனிதர்களை உருவாக்க வல்லவராகவும் விளங்குகின்றனர். அன்பு, கருணை, மனிதாபிமானம், சத்தியம், நீதி என்ற உயரிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடே மலர்நனையின் “மலைச்சாரலின் தூவல்”. துயரில் விளையும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை போராட்டங்களை மலையகத்தில் தான் வாழும் காலத்தில் கண்டு உணர்ந்து அறிந்து எழுதப்பட்ட நாவலே “மலைச்சாரலின் தூவல்”. இந்நாவல் மலையகத்தையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் கதைக்களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டாலும் நாவலில் நிகழும் பெரும்பாலான சம்பவங்கள் மலையகத் திலேயே நிகழ்கின்றன. சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளால் சாதாரண மனிதர்கள் எதிர்நோக்கும் வலிகளும் வேதனை களுமே நாவலின் மையக்கருவாக பரிணமிக்கிறது. புசல்லாவ மெல்போட் தேயிலைத் தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்யும் முனியாண்டி ரெங்கம்மாவின் மகளான சரஸ்வதி தன்னம்பிக்கையாலும் விடா முயற்சியாலும் சமுதாய, குடும்ப எதிர்ப்பையும் மீறி கல்வி கற்று, பல்கலைக்கழகப் படிப்பையும் முடித்து அவள் ஆசிரியராகி அதிபராக உயர்வதே நாவலின் கருவாகும்.

செ.யோகநாதனின் “காணி நிலம் வேண்டும்” என்னும் குறுநாவலில், மலைநாட்டின் லயங்களிலே வாழ்ந்த கூலித் தொழிலாளர்கள் தமக்கு ஒரு காணி நிலம் வேண்டி நிம்மதி தேடி, சுதந்திர நிழல்நாடி தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு இடம்பெயர்வதை எடுத்துரைக்கிறது. மலையக மக்கள் தமிழ்ப் பிரதேசத்திற்கு வந்தும் அவர் பிரச்சினை தீரவில்லை, அவர்கள் காணி நிலம் வேண்டி தொடர்ந்தும் போராட வேண்டியவர்களாகின்றனர். பஞ்சம் பிழைக்க வந்த அம்மக்கள் சாதிரீதியாகவும் பண்பாட்டுரீதியாகவும் தம்மைப் போன்ற தமிழ் மக்களாலேயே ஒதுக்கப்படுகின்றனர். இப்பின்னணியில் இம்மக்களின் துயரைக் கூறும் நாவலே “காணி நிலம்

வேண்டும்” என்னும் குறு நாவல்.

இந்தியாவில் இருந்து ஆயிரம் கனவுகளுடன் வந்த மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையும் இங்கு வந்து அதிகாரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அடிமைப் பட்டு வறுமையோடும் பிணியோடும் போராடிக் கொண்டு வாழ்வதே கடன் என்று வாழ்ந்தவர்களின் வரலாறுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் மலையக நாவல்கள் ஒடுக்குமுறைக்கும் ஊழலுக்கும் அதிகாரத் துக்கும் எதிரான போர்குரலாகவும் விளங்கின.

வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள்

வன்னியைக் களமாகக் கொண்டு வெளிவந்த முதலாவது நாவலாக சி.வை.சின்னப்பாபிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயத்தைக் கொள்வர். இந்நாவல் முற்று முழுதாக வன்னிப்பிரதேசத்தைக் கொண்ட நாவல்லல். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் மல்லாகம் என்ற கிராமத்தில் வாழும் வீரசிங்கன் என்ற வீரவாலிபன் தன் அண்ணன் மனைவியோடு கொண்ட முரண்பாட்டால் ஊரை விட்டு வெளியேறிக் கால்நடையாக அநுராதபுரம் செல்கிறான். அவ்வாறு செல்லும் பொழுதில் வன்னியைக் கடக்க நேரிடுகிறது. அப்பயணத்தில் எருமை, யானை ஆகியவற்றையும் கூட்டாக எதிர்க்கும் முரடர்களையும் வெல்கிறான். பின்னர் அநுராதபுரத்தை அடைந்து அங்கு குடியேறி இலட்சுமியை மணந்து வாழ்கிறான். இந்நிலையில் சி.வை.சின்னப்பாபிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதையை வன்னி நாவலாகக் கொள்ள முடியாது.

1942-1943காலப் பகுதியில் வன்னிமண்ணைக் களமாகக் கொண்டு த.கைலாசப்பிள்ளை “இன்பவதி” என்ற நாவலை “கலாநிதி” சஞ்சிகையில் எழுதினார். அச்சிறுசஞ்சிகை இடையில் நின்று போனமையினால் நாவல் முற்றுப்பெறவில்லை. இதனை அடுத்து மணிவாணனின் “யுகசந்தி” நாவல் வெளிவந்தது. இவை தவிர கச்சாயில் இரத்தினம் எழுதிய வன்னியின் செல்வி (1962), இரத்தினசபாபதியின் பால்வெளி(1963), பிரதி விம்பம்(1968), காற்றில் மிதக்கும் சருகுகள்(1975), கணேசலிங்கத்தின் மண்ணும் மக்களும்(1969), அ.பால மனோகரனின் நிலக்கிளி(1973), குமாரபுரம்(1975), கனவுகள் கலைந்த போது(1977), நந்தாவதி(1985), முல்லைமணியின் மல்லிகைவனம்(1985), வன்னியர் திலகம்(1988), கமுகஞ்சோலை(2000), மழைக்கோலம் (2000), மதுபாலனின் விதவையின் வாழ்வு(1975), தாமரைச்செல்வியின் சமைகள்(1977), தாகம்(1993), செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு(1977), யானை(1978), கனவு, கற்பனைகள். ஆசைகள்(1981), ஒரு மைய வட்டங்கள் (1982), ஓ அந்தப் பழைய உலகம்(1984), மண்ணின் தாகம்(1989), விடியலை நோக்கி(2011), முல்லையூரானின் குங்குமம்(1987), புதிய அலைகள் (1987), பிரியதர்ஷினியின் நிலாவே நீ மயங்காதே(1990), ஈழதீபனின் கலையாத கோலங்கள்(1990), மனசு(1990), மலரவனின் போருலா(1992), புயற்பறவை(2003), ஓகே. குணநாதனின் ஒரு துளி(1999), வ.ந.வன்னிமண்(1998), எஸ்.எஸ். நடேசனின் வண்ணாத்திக்குளம்(2003), நீ.பி.அருளானந்தத்தின் வாழ்க்கையின் நிறங்கள்(2006), துயரம் சுமப்பவர்கள்(2009), இரா.உதயணனின் விரி வடைந்த பாதைகளே(2008), நூலறுந்த பட்டம்(2009),

மன்னார் உதயனின் லோமியா(2008), தெம்மாடுகள் (2009), வாசாப்பூ(2010), சங்குமுள் (2015), எஸ்.நாவண்ணனின் பயணம் தொடர்கிறது(1988), அக்னிகுஞ்சுகள்(1995), எஸ். அரசரத்தினத்தின் சாம்பல் பறவை(2010), அகலாங்கனின் அலைக்குமிழ்(2010), பொன்.கணேசமூர்த்தியின் துளித்துளியாய் (2002) முதலான பல நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

பாலமனோகரனின் “நிலக்கிளி” நாவல் தண்ணீர் முறிப்புக் கிராம விவசாயிகளது வாழ்க்கை முறையைச் சித்திரிக்கிறது. நாகரிகத்தின் சாயல்படாத கிராமியச் சூழலும், அச் சூழலுடன் அமைந்த மாந்தரின் மனப் பண்புகளுமே நிலக்கிளி நாவலின் அடித்தளம். தண்ணீர் முறிப்பு மக்களின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் நிலக்கிளி நாவல் பதஞ்சலி, கதிராமன், கோணாமலையார், பாலியார் முதலான பாத்திரங்களைக் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது. நாவலின் மையப்பாத்திரமான பதஞ்சலி தனது கணவனைத் தவிரப் பிற ஆடவரைத் தொட்டுப்பழுவது தவறு என்று கூடத் தெரியாதவன். கணவனான கதிராமன் அருகில் இல்லாத சமயம் ஆசிரியர் சுந்தரலிங்கத்தால் தழுவப்படுகிறான். புயலின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட விளைவு அது. அத்தவறு நேர்ந்த பின் பல விடயங்களை உலகம் அவளுக்கு உணர்த்தி நிற்கிறது. அவ்வனுபவங்களே நிலக்கிளி நாவலாக விரி கிறது. தண்ணீர் முறிப்பு பிரதேசத்தின் வேட்டையாடல், காடு வெட்டிப் பயிர்செய்தல், பிரதேசசடங்கு முதலியன வற்றையும் நாவல் அநுபவபூர்வமாக எடுத்துரைக்கிறது.

வீரகேசரி நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற செங்கை ஆழியானின் “காட்டாறு” கற்பனை விவசாயக் கிராமமான கடலாஞ்சியிலே நிகழும் சமுதாயச் சுரண்டல்களையும் அவற்றுக் கெதிரான சமூக எழுச்சியையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. உண்மையில் இக்கிராமம் வவுனியா மாவட்டத்தில் உள்ள செட்டிக் குளத்தை புலப்படுத்தி நிற்கிறது. யாழ்ப்பாண குடா நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் பிழைப்புக்காக கடலாஞ்சியில் குடியேறி வாழ்கின்றனர். மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர் களும் அங்கு வந்து தொழில் செய்கின்றனர். அக்கிராமத் தில் உள்ள புதுப்பணக்காரர்களும் ஆசிரியர்களும் கிராமத்தில் தலைமைப் பொறுப்பில் உள்ளவர்களும் மருத்துவ, நீர்பாசன அலுவலர்களும் பொதுமக்களைப் பல வழிகளிலும் சுரண்டி வாழ்கின்றனர். விளைந்து வரும் பயிருக்கு தண்ணீர் பெறமுடியாமல் விவசாயிகள் வாடி வருந்தி நிற்கும் வேளையிலே சமூகத்தில் பணம் படைத்தவர்களும், அரசு பணியாளர்களும் சகல வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். தமக்கு எதிராகத் தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தப்படும் ஊழல்களும், சுரண்டல் களும் இளையதலைமுறையினரையும், ஏழைகளையும் சிந்திக்கத் தூண்டின. எழுச்சி பெற்ற மக்கள் வன்முறை மூலம் தங்கள் எதிர்ப்பை தெரிவிக்கின்றனர். கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, தொழில்முறை முதலிய விவரணங்களுடன் காதல், நட்பு முதலான உணர்வுகளையும் கலந்து எழுதப்பட்ட நாவலே “காட்டாறு”. வன்னி மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுத்த செங்கை ஆழியானுடைய “காட்டாறு” ஈழத்தமிழர் நாவல் வரிசையிலே குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒரு நாவலாகும்.

ஈழத்துக்காட்டுப் பகுதியில் வெறிபிடித்த ஒரு

யானையிடம் தன் காதலியை தன் கண்ணெதிரே கொன்ற யானையை அது சென்ற வழித்தடத்தில் சென்று வஞ்சம் தீர்த்த செங்காரனின் கதையே “யானை” என்ற குறு நாவலாகும்.

ஓய்வு பெற்ற ஒரு பொறியிலாளர் நகர வாழ்க்கையை வெறுத்து, தன் கிராமத்திற்கு வரும் போது நாகரிகம் தன் கிராமத்தை எவ்வாறு தின்னுகிறது என்பதை சொல்லுவதே “ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்” என்ற நாவல் ஆகும்.

செங்கை ஆழியானின் “ஒரு மைய வட்டங்கள்”, “மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து” முதலான நாவல்கள் வன்னி வாழ்வியலைப் புலப்படுத்துகின்றன. வவுனியா, மன்னார், அனுராதபுரம் என பரந்து பயணிக்கும் “ஒரு மைய வட்டங்கள்” நாவல் மாங்குளத்தை அண்டிய கிராமங்களை அதன் புவியியல் பின்னணியில் இயற்கை வளத்துடன் சித்திரிக்கிறது. இனவேறுபாடற்று வாழும் தமிழ், சிங்கள இனங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தவர் யார் என்பதையும் 1977 கலவரப் பின்னணியில் தமிழ், சிங்கள உறவுகள் எவ்வாறு நடந்து கொண்டன என்பதையும் விளக்கி நிற்கின்றன.

1980-1983 காலப்பகுதியை பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட எஸ்.நடேசனின் வண்ணாத்தி குளம் வடமாகாணத்தையும் வடமத்திய மாகாணத்தையும் இணைக்கும் மதவாச்சி, பதவியா (வண்ணாத்திக்குளம்), வவுனியா ஆகிய இடங்களைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவல் ஆகும். தமிழ் இளைஞனுக்கும் சிங்கள யுவதிக்கும் இடையில் மலரும் காதல் படிப்படியாக வளர்ந்து பதிவுத் திருமணத்தில் முடிவடைவதை நாவல் எமக்கு சுட்டி நிற்கிறது. இரு இனங்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் வளர்ச்சி பெற்ற காலகட்டத்தை நாவல் சித்திரிக்கிறது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் இயக்கங்கள் வேரூன்றிய காலப்பகுதியை முல்லைபுரானின் “குங்குமம்”, “புதிய அலைகள்” முதலான நாவல்களில் காணலாம். குங்குமம் என்ற பெண்ணை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட “குங்குமம்” நாவல் சிங்களக் குடியேற்றத்தால் தமிழர்கள் எதிர்நோக்கும் விளைவுகளை எடுத்துரைக்கிறது.

வன்னிப் பிரதேசத்தையும் போரினால் இயல்பு நிலை குன்றி மக்கள் அந்தரித்து திரிந்த கணங்களையும் பதிவு செய்த வகையில் தாமரைச்செல்வியின் படைப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவரது “சுமைகள்” (1977), “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” (1985), “விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி” (1992), “தாகம்” (1993), “பச்சை வயல் கனவு” (2004) ஆகிய நாவல்கள் வன்னி யைப் பிரதான களமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவல்களாகும்.

“சுமைகள்” நாவல் பரந்தன் பிரதேச குடியேற்றக் கிராமமான குமாரசுரத்தைக் களமாகக் கொண்டு வெளி வந்த முதலாவது நாவலாகும். குடும்பப் பொறுப்பற்று ஆசைகளின் நிர்ப்பந்தத்தால் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேறிய இளைஞன், பொறுப்புள்ளவனாய் மனிதனாய் மாறி மீண்டும் திருந்தி வந்து குடும்பச் சுமைகளை ஏற்றுக் கொள்வதைச் தாமரைச்செல்வியின் சுமைகள் நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது. தனிமனித உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவலாகும்.

பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்வுகளைத் தற்காலச் சம்பவங்களுடன் இணைத்து புதிய வரலாற்றைச் சொல்லும் நாவலே தாமரைச்செல்வியின் “பச்சை வயல் கனவு”. யானைகளும் நுளம்புகளும் பாம்புகளும் உலாவும் அடர்ந்த காடழித்து வீடு போட்டு செல்வம் சேர்த்து உயர்ந்த குடும்பங்களின் குடியிருப்புக்கள் மீண்டும் காடாகிப் போன உண்மை வரலாற்றை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. தாமரைச்செல்வியின் “பச்சை வயல் கனவு” என்ற நாவல், தென்மராட்சியில் இருந்து கிளிநொச்சி பிரதேசத்தில் குடியேறிய விவசாயிகளின் வரலாறாக, அனுபவங்களின் பதிவாக அமையும் இந்நாவல் விவசாயிகளின் வாழ்வையும் பண்பாட்டையும் பிரதேச சித்திரிப்பையும் உணர்வுபூர்வமாக பதிவு செய்கிறது. மக்கள் காடுகளை கழனிசளாக்கிய விதத்தையும் மலேரியா போன்ற நோய்களினால் பட்ட துன்பங்களையும் இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. காட்டு மண்ணில் விவசாயிகள் கொட்டிய உழைப்பையும் வைத்த நம்பிக்கையையும் வரித்துக்கொண்ட விவசாயத்தையும் மக்கள் சிந்திய ரத்தத்தையும் எடுத்துரைக்கும் இந்நாவல் கனவுகள் தந்த சுகங்களை, சுமைகளை, மனதின் வலிகளை பச்சை வயல் கனவுகளுக்கூடாகப் பேசிக்கொள்கிறது.

இவரின் “விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி” நாவலும் இந்திய இராணுவம் ஈழமண்ணில் நிலை கொண்ட காலத்தில் மக்களது நிலை, படைகளின் வெறிக் கூத்து, கெடுபிடிகள், மக்களுக்கும் போராளிகளுக்கும் இடையில் இருந்த உறவு முறைகள் முதலான வற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் சாதாரண விவசாயக்குடும்பம் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளும் நெருக்கடிகளுமே இந்நாவலின் மையக்கருவாகும்.

தாகம் என்ற இவருடைய நாவல் கிளாளிப் படுகொலைகளைப் பதிவு செய்தது. கராஜ் வைத்துப் பிழைப்பு நடாத்தும் ஒருவனையும் அவனுடைய தொழிற்துன்பங்களையும் அவனது தொழிற்சார் துன்பங்களையும் எடுத்து விளக்கும் இந்நாவல் போர்நெருக்கடிகளால் மக்கள் எதிர் கெகாண்ட இடர்களையும் விளக்கி நிற்கிறது.

“வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” என்ற நாவல் இந்திய ராணுவம் இலங்கை மண்ணில் நிலை கொண்டிருந்த காலத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. ஏற்கனவே போரினால் பாதிக்கப்பட்டு நொந்து போய் கிடந்த மக்களின் நம்பிக்கையைக் கொண்டு அம்மக்களை வேட்டையாடி அவர்கள் வேல் பாய்ச்சிய காலமது. இந்திய இராணுவம் தமிழ் மக்களுக்குத் தந்த வலிகளை, அனர்த்தங்களின் விளைவுகளை இந்நாவலில் சந்திக்கலாம். இந்நாவல் வட-கிழக்கு மக்களின் வாழ்வுக் கட்டமைப்பை உருக்குலைந்து, சிதைத்து எந்நேரம் ஏது நடக்குமோ என்ற ஏக்க உணர்வு மலிந்திருந்த காலத்தை கண்முன் நிறுத்துகிறது. மாறி மாறி சாவுகளும், நினைவஞ்சலிகளும், ஹர்த்தாலும், எப்பொழுது பார்த்தாலும் எந்த வீதியைப் பார்த்தாலும் அஞ்சலிச் சுவரொட்டிகளும் கழற்றப்படாத கறுப்புக் கொடிகளும் கட்டப்பட்ட வாழை மரங்களும் வீதியோரத் தோரணங்களாக இருந்த சூழலில், இந்திய இராணுவத்தின் அட்டூழியத்தைப் பதிவு செய்கிறது. 1989 ஆம் ஆண்டு யாழ் இலக்கிய வட்டமும் வீரகேசரியும் இணைந்து நடாத்திய போட்டியில் இந்நாவல்

இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.

தாமரைச்செல்வி எழுதிய காலத்தில், சாதி, வர்க்க முரண்பாடுகளை பெரும்பாலானோர் மையப் படுத்தி எழுத, தாமரைச்செல்வி பிரதேசப் பண்புடன் விவசாயிகளின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு நாவல் எழுதியமை தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

தாமரைச்செல்வி, அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னர், அங்கு படகுகளில் அகதிகளாக வந்த ஈழத்தவர்களின் வாழ்வுக்காலங்களை சித்திரித்து எழுதிய புதிய நாவல் உயிர்வாசம் 2019 இல் வெளி வந்துள்ளது. இவரின் “விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி” நாவலும் இந்திய இராணுவம் ஈழமண்ணில் நிலை கொண்ட காலத்தில் மக்களதுநிலை, படைகளின் வெறிக்கூத்து, கெடுபிடிகள், மக்களுக்கும் போராளிகளுக்கும் இடையில் இருந்த உறவு முறைகள் முதலான வற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் சாதாரண விவசாயக்குடும்பம் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளும் நெருக்கடிகளுமே இந்நாவலின் மையக்கருவாகும்.

தாகம் என்ற இவருடைய நாவல் கிளாலிப் படுகொலைகளைப் பதிவு செய்தது. கராஜ் வைத்துப் பிழைப்பு நடாத்தும் ஒருவனையும் அவனுடைய தொழிற்சாலை பங்களையும் அவனது தொழிற்சாலை துன்பங்களையும் எடுத்தும் விளக்கும் இந்நாவல் போர் நெருக்கடிகளால் மக்கள் எதிர் கெகாண்ட இடர்களையும் விளக்கி நிற்கிறது.

1990இல் இடம் பெற்ற மாங்குளம் இராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதலின் அனுபவத்தையும், அந்த நேரத்தில் அங்கு நடந்த களச்சூழலையும் மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட மலரவனின் ((லியோ, காசிலிங்கம் விஜித்தன்) “போருலா” நாவல் விஜிதன் என்ற இளைஞனின் பயணக்குறிப்பாக அமைகிறது. பலாலிப் படைத்தளத் தாக்குதலில் மரணம் அடைந்தபின்னர் அவருடைய உடைப்பையில் இருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட குறிப்புக்களே நாவலாக அமைகிறது. இதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு பென்குவின் பதிப்பகத்தால் War Journey என்ற பெயரில் வெளியானது. இந் நூலில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தாக்குதல்களுக்கு பின்னால் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இரகசிய ஏற்பாடுகள், தாக்குதல் தொடர்பான தெளிவான விபரங்கள், போரில் ஏற்பட்ட தாங்க முடியாத இழப்புகள், போரில் சந்தித்த கடினங்கள், தமிழ் மக்களுடன் ஏற்பட்ட சில முரண்பாடுகள், தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தமிழகவியின் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடே “இனி வானம் வெளிச்சிடும்” நாவல். மதவாச்சிக்கு அண்மித்த பகுதியில் இளம்பெண்ணாக குடும்ப வாழ்வில் இணைந்து பின் தமிழரசு கட்சியின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொண்டு அதன்பின் போராளியாக மாறி இரு பையன்களைப் பறிகொடுத்து வாழும் தாயின் நீண்டகால மனத்துயரங்களே வானம் வெளிச்சிடும் நாவல்.

தமயந்தி சிவசுந்தரலிங்கம் எனப்படும் தமிழகவியால் எழுதப்பட்ட போர்க்கால நாவலாக ஊழிக்

காலத்தைச் சொல்ல முடியும். முள்ளிவாய்க்கால் போரில் அரசுபடையாலும் விடுதலைப் புலியாலும் அலைக் கழிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வைப் பதிவு செய்யும் ஊழிக்காலம் ஈழப்போரின் போதான வன்னி மக்களின் இடப்பெயர்வையும் அவ்விடம்பெயர்வில் மக்கள் அனுபவித்த சிலுவைப்பாடுகளையும் உயிர் வாழ்தலின் மீதான நிச்சயமற்ற தன்மையுடன் தம் எதிர்காலத்தைத் தொலைத்தபடி முகாங்களுக்குள் முடங்கிக் கொண்ட மக்களையும் கண்முன் நிறுத்து கிறது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் நான்காம் கட்டப் போர் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் மக்களிடமிருந்து ஆட்சேர்ப்புகளை கட்டாயப்படுத்தியதையும் அதனை நடைமுறைப்படுத்த தனது போராளிகளை நியமித்ததையும் கூறும் இந்நாவல்களப்பணிக்கு பிடிக்கப்பட்டவர் கள் முன்னரங்கப் பகுதிகளில் போராளிகளாகச் செயற்பட்டதுடன் இடப்பெயர்வுகளின்போது பொறுப்பாளர்களின் பங்குகளை அமைப்பதற்கும் சாமான்களை வாங்கு வதற்கும் ஈடுபடுத்தப்பட்டதையும் கூறுகிறது.

அகலங்களின் “அலைக்குமிழ்” என்னும் நாவல் இணைந்து வாழ முடியாத சந்திரா, மோகன் என்னும் இரு உள்ளங்களின் காதலை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். ஓமந்தை, கிளிநொச்சி முதலான பிரதேசங்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் ஆனந்தகும்மி சினிமா பாணியில் எழுதப்பட்ட கதையாகும். தன் நண்பன் சேகரின் வீட்டுக்கு வரும் மோகன் சேகரின் தங்கை சந்திராவைக் காதலிக்கிறான். நாவலின் இடையில் அவள் தன் தங்கை என அறியும் போது அவ்விரு உள்ளங்களிடத்தில் இடம்பெறும் மாற்றங்களையும் சங்கடங்களையும் இந்நாவல் எவ்வித விகற்பமற்றது வெளிப்படுத்துகிறது.

வன்னியூர் இரா. உதயணனின் “உயிர்காற்று” கணவனை இழந்து கைம்பெண் நித்யா கல்வி கற்று தன்னை நிலை நிறுத்த முனைந்த வேளையில் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்பட்டு அவள் எதிர் கொள்ளும் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். உறவை இழந்து, வாழ்வை இழந்து குழந்தையும் கையுமாக வந்து நிற்கும் நித்யாவுக்கு திலக் வாழ்வு கொடுப்பதாக எழுதப்பட்ட இந்நாவல் யதார்த்தத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு இலட்சிய சமூகத்தை சுட்டி நிற்கிறது.

து.வைத்திலிங்கத்தின் ஒரு திட்டம் மூடப்படுகிறது என்ற குறுநாவல் முழங்காவில் கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட படித்த பெண்களுக்கான விவசாயக் குடியேற்றத்திட்டம் அரசியல்வாதிகளின் சுயநலப் போக்கினால் மூடப்பட்ட கதையை எடுத்துரைக்கிறது.

நீ.பி. அருளானந்தத்தின் துயரம் சுமப்பர்கள் வவுனியாவின் சேரிப்பகுதியில் வாழும் மலசல சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையும் வீதிகளைப் பெருக்கி துப்பரவாக்கும் ஏழைத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. இத்தொழிலாளர்களுக்கும் சூசைப் பிள்ளையார் குளத்து மக்களுக்கும் இடையிலான உறவு முறைகள் குறித்தும் விளக்கும் இந்நாவல் மலசலகூட சுத்திகரிப்பு செய்யும் இராமனது குடும்பத்துக்கூடாகவும் வீதி பெருக்கி துப்பரவு செய்யும் சிமியோன் திரேசா குடும்பத்துக்கூடாகவும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலை

யதார்த்த பூர்வமாகச் சித்திரிக்கிறது.

வண T. S யோசுவா அடிகளாரின் பாப்பாத்தி நாவல் யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டு பொருளாதார முடைக்குள் சிக்குண்டு வறுமையால் வாடும் மக்கள் இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை விளக்கி நிற்கும் நாவலாகும். அறியாமை, இயலாமையை நீக்கி பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு எம் தேசத்தில் உள்ள வளங்களைக் கண்டறிந்து அதனைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி எதிர்காலத்தைச் சிறப்பான முறையில் அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது. போருக்குப் பின்னர் நிவாரணம், மீள்கட்டுமானம், வாழ்வாதாரம் என்பவற்றுக்குப் பின்னால் நடக்கும் வேர்களை அழிக்கும் செயற்திட்டத்தையும் நாவல் கண்டிக்கிறது. போருக்குப் பின்னரும் சுய கௌரவத்தோடும் விடாமுயற்சியோடும் வாழும் சமூகத்தினரையும் இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. கோழி, மாடு வளர்ப்பு, பண்ணை உருவாக்கம், என பாப்பாத்தி யில் உள்ள மனிதர்கள் உழைப்பாளிகள். சமூகப் போராளிகள். பொருளாதார சிக்கல்களில் இருந்து நாட்டை மீட்டெடுத்து புதிய இன உறவுக்காக கை கொடுத்து நிற்பவர்கள். வன்னியில் உள்ள இயல்பு நிலையை அப்பட்டமாகப் பதிவு செய்யும் நாவலே பாப்பாத்தி.

நடுத்தர மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட மைதிலி தயாபரனின் “வாழும் காலம் யாவிலும்”, “சொந்தங்களை வாழ்த்தி”. ஆகிய இவ்விருநாவல்களும் பண்பாடு, மனிதாபிமானம், பெண்ணியம், சட்டம், சம்பிரதாயம் என்னும் பொருண்மையில் தம்மைக் கட்டமைத்துக் கொள்கின்றன. ஆண்மையவாதங்களை உடைத்து பெண்ணுரிமைவாதங்களை முன்னெடுக்கும் சராசரிப் பெண்நிலைப்பாட்டில் இருந்து விலகி குடும்பங்களுக்கிடையில் நிகழும் உறவுமுறைச் சிக்கல்களையும் சமூக குடும்ப முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்து ஓடாய்த் தேயும் மனிதாபிமானமிக்க மக்களையும் காட்சிப்படுத்துகிறது. சமுதாய அமைப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகளை சட்டத்தின் மூலமும் குடும்பங்களுக்கு இடையில் நிலவும் பிரச்சினைகளை மனிதாபிமானத்தின் மூலமும் பரஸ்பரம் நட்பின் நிமித்தம் ஒன்று சேரும் உறவுகளுக்கு இடையில் நிகழும் சிக்கல்களை அன்பின் மூலமும் களையலாம் என்பதை வெளிப்படுத்தும் நாவலே “வாழும் காலம் யாவிலும்”.

சீதனப்பிரச்சினை, வெளிநாட்டு மோகம், குடும்பப் பிரச்சினை, திருமணப்பிரச்சினை, விவாகரத்து என யாவற்றிலும் பெண்கள் படும் துன்பங்களை மென்னுணர்வுத் தளத்தில் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் மனித வாழ்வியலுக்கூடாக சமூக யதார்த்தத்தை தக்க வைத்துக் கொள்கிறது. வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ்ந்து கல்வியுலகில் நிகழ்த்தும் சாதனைகள் வாழ்வை உயர்த்தும் என்பதை பிரேம், பிரியங்காவின் வாழ்வினூடாக இந்நாவலில் எடுத்துக் காட்டும் மைதிலி தயாபரன் ஒத்த சிந்தனை மிக்கவர்கள், ஒரே தொழிலில் ஈடுபடுபவர்கள் மனதளவால் இணைந்து, வாழ்வில் இணையும் போது அவ்வாழ்க்கை உயர்வு பெறுவதுடன் கணவன் மனைவிக்கு இடையில் புரிந் துணர்வு ஏற்பட அதிகவாய்ப்பு உள்ளதாகவும் கூறுகிறார்.

நனவோடை உத்தியில் எழுதப்பட்ட மைதிலி

தயாபரனின் “சொந்தங்களை வாழ்த்தி” நாவல் தனக் கென வாழாது பிறருக்காகவே வாழ்ந்து மடியும் உன்னத பாத்திரங்களுக்கு கூடாக நிலை பெறுகிறது. சமூக முன் னேற்றத்துக்காகவும் மனித உயர்வுக்காகவும் தன்னை வருத்தி பல்வேறு பணிகளைச் செய்யும் காந்தனின் இயல்பான நடத்தையை அவனது நடப்பியல் வாழ்வியல் முறைக்கூடாகவும் மனித நுண்ணுணர்வுக் கூடாகவும் உறவுகளின் இழையோட்டத்துக்கூடாகவும் மைதிலி தயாபரன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். காந்தனின் வாழ்வை அவனது விதி மாற்றி அமைக்கிறது. ஆயினும் அதனை எண்ணி துவளாது, சலிக்காது போராடி மக்களுக்காக வாழ்ந்து மடிகிறான் அம்மாமனிதன். நாம் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த பேரழிவுகள் காந்தன் தன் தாய், தந்தை, தம்பியை ஆழிப்பேரலைக்கு பலி கொடுப்ப தனூடாகவும் நந்தன் தன் காலை போரில் இழப்பதனூடாகவும் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. சுயநலத்துக்காக சொந்தங்களைத் துறந்து பெற்ற தாய் தந்தையரைக்கூட அநாதை ஆச்சிரமத்தில் விடுகின்ற இவ்வுலகில் நண்பனுக்காக கசிந்துருகும் உண்மை மனிதனின் இலட்சிய நட்பினையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. சிறுவயது முதல் காந்தன் இறக்கும் வரை தொடரும் அந்த நட்பு நுண்ணுணர்வுத்தளத்தில் பதிவு செய்கிறது.

மைதிலி தயாபரனின் “அநாதை எனப்படு வோன்” நாவல் குழந்தையை இழந்த பெற்றோரின் பரிதவிப்பையும் வேதனையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் நாவல். வீதியில் அநாதரவாகக் கிடக்கும் குழந்தையை ஏழைத் தம்பதியினர் கண்டெடுத்து வளர்க்கின்றனர். ஒரு சில வருடங்களுக்குப் பிறகு குழந்தையின் உண்மையான பெற்றோர் அக் குழந்தையை தம்மிடம் தந்துவிடும்படி கேட்கின்றனர். வளர்ப்பு பெற்றோர் அக்குழந்தையை தரமாட்டேனாம் என மறுக்கும் நிலையில் விடயம் நீதிமன்றத்துக்கு செல்கிறது. வழக்கு வளர்ப்பு பெற்றோருக்கு சாதகமாக அமைய உண்மையான பெற்றோர் சாந்தி இல்லம் என்ற பெயரில் அநாதை ஆச்சிரமத்தை நிறுவி அங்கு வளரும் குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் தம் மனநிறைவைக் காணவிளைகின்றனர். இதுவே நாவலின் கதைக்கரு ஆகும். வாழ்வின் ஆத்மார்த்த திருப்தியை குழந்தையின் மூலமே அடையலாம் என்பதை இந்நாவல் எமக்குணர்ந்திநிற்கிறது.

வாழ்க்கை என்பது தொழிலால் கட்டுண்டது. அதுவே துன்பத்தின் முட்களாகவும் உறுத்த வல்லன. இதனை எடுத்து விளக்கும் நாவலே மைதிலி தயாபரனின் “மூங்கிலாகும் முட்டூதர்”. மின்மார்க்கத்தை நிறுவிக்கொள்ளும் பாதையாளரை தேர்ந்தெடுத்து கதையை நகர்த்தி செல்லுகிறார். மின்கம்பங்களில் ஏறி வேலை பார்க்கும் போது தொழிலாளர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை மன அவஸ்தைகளை அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் தொழிலீர்தியான நெருக்கடிகளை விளக்கி நிற்கும் இந்நாவல் குடும்பத்தின் வாழ்வுக்காக அதன் எதிர்காலச் சிறப்புக்காக உழைத்து உழைத்து மாடாய்த் தேயும் ஒரு மனிதனின் கதையையும் கூறிநிற்கிறது.

செல்லையா குமாரசாமியின் கூடில்லா வாழ்வு நாவலில் ஒரே சாயலையுடைய நான்கு பெண்கள் சந்தர்ப்ப வசத்தால் வெவ்வேறு சூழல்களில் வாழ நேரிடுகிறது. தாயை இழந்து தந்தையின் அரவணைப்பு

கிட்டாது மாமியாரின் ஆதரவில் வாழும் வாசுகி, தந்தையைப் பெயரளவில் மாத்திரமே அறிந்து வறுமையில் வாடும் ஜனனி, தன் தமக்கையின் கல்வி மேம்பாட்டுக்காக வேலைக்காரியாக உழைக்கும் சந்திரா, பெற்றவள் எங்கோ இருக்க பிறிதொருத்தியைத் தாயென எண்ணி வாழும் வத்சலா. இந்த நான்கு பெண்களுக்கும் இடையி லான உறவு முடிச்சுகள் அவிழும் போது நாவலும் முற்றுப் பெறுகிறது. ஈற்றில் வைத்தியகலாநிதி மாணிக்க லிங்கத்தின் பாலியல் இச்சையே குடும்பம் சிதறிப் போக காரணமாக இருந்தமையையும் நாவல் விளக்கிநிற்கிறது.

செல்லையா குமாரசாமியின் மண்ணைத் தொடாத விழுதுகள் நாவல் 1990 காலப்பகுதியில் வலிகாமம் வடக்கு மக்கள் எதிர்கொண்ட இடம்பெயர்வையும் வானூர்திகள் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் குண்டு வீச்சையும் இராணுவஅரங்கில் இருந்து மேற்கொள்ளப்படும் ஷெல்வீச்சையும் பேசிநிற்பதுடன் திருடர்களால் கொல்லப்பட்ட இராஜேஸ்வரிகளையும் வெளிநாட்டுத் திருமணங்களால் இறந்தொழிந்து போன பிருந்தாக் களையும் குண்டு வீச்சுகளால் மண்ணுக்குள் மூடுண்ட தாட்சாயினிகளையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது.

செல்லையா குமாரசாமியின் “பயிர் மேயும் வேலிகள்” மனித உணர்வின் இச்சைக்கு பலியாகிப் போகும் மாந்தர்களை வெளிப்படுத்தும் நாவலாக அமைகிறது. மாணவியைக் காவுகொள்ளும் ரியூசன் வாத்தி சிறிநிவாசன், மச்சினியைத் தன் ஆசைக்கு உட்படுத்தும் அத்தான்காரன் கெங்காதரன், சிறுவயது மருமகனைத் தன்காமப்பசிக்கு பலியாக்கும் அத்தை நந்தினி என வரும் அத்தனை மாந்தர்களும் இன்றைய உலகின் யதார்த்த மாந்தர்கள். குடும்பத்தை விட்டு கணவன் வெளிநாடு செல்லும் போது கணவனைப் பிரிந்து இருக்கும் மனைவிமார் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் இந்நாவல் கூறிச்செல்கிறது.

முருகேசு நந்தகுமாரின் “இருட்டு மனிதர்கள்” வவுனியாவில் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறும் கொள்ளைகளால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைநிலையைப் பிரதிபலிக்கும் நாவல் ஆகும். கொள்ளைகளைத் தடுக்கும் நோக்கில் இளைஞர்கள் விழிப்புக் குழுக்களை உருவாக்கி மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் குறித்தும் பேசுகிறது. தொடர் கொள்ளைகளை நடாத்திய மனிதர்கள் ஆயுதங்களோடு நடமாடியும் அவர்கள் கைது செய்யப்படவோ, அல்லது விசாரணைக்குட்படுத்தப்படவோ இல்லை என்பதையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது.

2009இல் நடந்த இறுதிப் போரை பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கா.தவபாலனின் “குரலற்ற மனிதர்கள்” நாவல் இனங்களுக்கிடையில் மேற் கொள்ளப்படும் கலப்புத் திருமணங்கள் ஒரு போதும் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தாது என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது. முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள விவசாயப் பூமியான கணுக்கேணி கிராமத்தை தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் லோகசிங்கம் - விஜயலட்சுமி தம்பதியினர் வாழ்வுக்கூடாக அக்கிராமத்து வாழ்க்கை மற்றும் உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள் முதலான வற்றையும் எடுத்துரைக்கிறது. இவருடைய மகள் மைதிலி சிங்கள டாக்டர் ரொசானைக் காதலித்து

திருமணம் செய்து சிங்களப் பெண்ணாகவே மாறிவிடுகிறார். எனவே இனங்களுக்கிடையில் மேற் கொள்ளப்படும் கலப்புத் திருமணங்கள் பெரியளவில் எதனையும் சாதிக்கப் போவதில்லை என்பதை மைதிலி வாழ்வுக்கூடாகவும் விசாலாட்சியின் மகன் சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்து தன் பெயரை சமரஜீவ என மாற்றிக் கொண்டு திருமணம் முடித்ததன் வாயிலாகவும் எடுத்துரைக்கிறார். சிங்களவர் களின் ஆட்சியின் கீழ் இலங்கைத் தீவில் தமிழர்கள் குரலற்றவர்களாகவே இருப்பர் என்பதை பல்வேறு சம்பவங்களின் வாயிலாக இந்நாவல் பேசிச் செல்கிறது.

யோ.புரட்சியின் “செல்லமுத்து” நாவல் குடும்பத்தின் நல்வாழ்வுக்காக தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சென்ற அபலைத் தாயின் கதை ஆகும். வன்னியில் கான்சர் நோயுற்ற குடிசாரக் கணவனோடும் சிரமப்பட்டு கல்வியைத் தொடரும் மகனுடனும் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் வாழ்க்கை நடாத்தும் செல்லமுத்து அறவொழுக்கத்தின் பாற்பட்டு வாழும் ஒரு அப்பிராணிப் பெண். மேலான குணத்தையுடைய செல்லமுத்து தன் கணவனின் நல்வாழ்வுக்காகத் தன் சிறு நீர்கத்தை விற்கப்போய்ச் சிசிச்சை பயின்றி உயிரை விடுகிறாள். அவளின் இறப்பைத் தொடர்ந்து அவளுடைய மகன் கண்ணா சேனைபுரம், பாட்டாளி புரம், தாமரைக்குளம் முதலான கிராமங்களுக்கு கிராம சேவையாளன் ஆகிறான். தன்னை விரும்பிய கண்மணியையே அவன் மணம் முடிக்கிறான். ஈற்றில் நோயில் இருந்து மீண்ட காளியப்பன் குடிப்பதையும் நிறுத்தி விட்டு தன் மனைவியின் நினைவுகளுடனேயே வாழவும் விளைகிறான்.

வன்னிப் பகுதியை களப்புலமாகக் கொண்டு வெளிவந்த நாவல்கள் அம்மண்ணின் வாழ்வை அதற்கேயுரிய மணவாசனையுடன் கூறிச் செல்கின்றன.

புலம் பெயர் ஈழத்து நாவல்கள்

1950களில் இடம்பெற்ற புலமைசார் மக்களது புலம்பெயர்வும் 1960களில் உடலுழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டு மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் முகமாக இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வும் 1980களில் இடம்பெற்ற இனக்கல வரத்தை அடுத்து ஐரோப்பிய நாடுகளை நோக்கி தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற புலம்பெயர்வும் ஈழத்து தமிழ் நாவல்களை புதிய தளத்திற்கு இட்டுச் சென்றன. புதியமனிதர், புதியமொழி, புதிய அநுபவங்கள், புதியபழக்க வழக்கங்கள் எனத் தமிழர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அகற்சியும், இருப்பு சார்ந்த போராட்டமும் புகலிட தமிழ் நாவல்களின் தனித்தன்மைக்கு வித் திட்டன. தாயகத்தைப் பிரிந்து வந்த குற்ற உணர்வும், கலாசார இடர்பாடுகளும், வேற்று மண்ணில் முகம் கொள்ளும் அச்சமுட்டும் இனவாத மும், சொந்த மண்ணின் விடுதலை, புகலிட வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் அகதிவாழ்வு, கோஷ்டி மோதல் மற்றும் வேலையில்லாப் பிரச்சினை முதலானவைகளும் புகலிட நாவல்களின் கருப்பொருளாயின.

தமிழில் ஆரம்பகால புலம்பெயர்ந்தவர்களின் நாவல்கள் 1980களுக்குப்பின்னரே கிடைக்கின்றன. இவ்வகையில் ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அணி சேர்த்த ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களாக ஏ.சிவானந்தன்

(லண்டன்), ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்(லண்டன்), அழகு சுப்பிரமணியம்(லண்டன்), சியாம் செல்லத்துரை (கனடா), அ.முத்துலிங்கம் (கனடா), தேவகாந்தன், (கனடா), கதிர்.பாலசுந்தரம்(லண்டன்), கே.எஸ்.பாலசு சந்திரன்(கனடா), வ.ந.கிரிதரன்(அமெரிக்கா), குரு.அரவிந்தன்(கனடா) ஆகிய எழுத்தாளர்களைக் குறிப்பிடலாம். இதில் சியாம் செல்லத்துரை ஆங்கிலத்தில் நாவல்களைத் தந்தவர்.

புலம்பெயர் நாவல் குறுநாவல்களில் கவனத்திற்குரிய படைப்பாளிகளாக ஷோபாசக்தி, கருணாகர மூர்த்தி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், அ.இரவி, ஆதவன், பார்த்தீபன், கி.செ.துரை, முருகபூபதி, விமல் குழந்தைவேல், மா.கி.கிறிஸ்தியன், இ.தியாகலிங்கம், முல்லைஅமுதன், முல்லைபூரான் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் நாவல்கள் எனும்போது அவர்கள் இலங்கையில் இருக்கும்போது எழுதி வெளியிட்ட நாவல்களைத் தவிர்த்து நோக்கு மிடத்து காலத்துக்குக் காலம் ஏராளமான நாவல்கள் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்து வெளிவருகின்றன. புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் நாவல்களுள் முதலில் வெளிவந்ததாக ஜேர்மனியில் வாழும் பார்த்தீபனின் வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள் என்ற நாவலை அடையாளப்படுத்துவார் குணேஸ்வரன். இது தவிர “பாதி உறவு”, “ஆண்கள் விற்பனைக்கு”(1988), “கனவை மிதித்தவன்”, “சித்திரா” போன்ற நாவல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். பார்த்தீபனின் தொடக்க கால நாவல்கள் சாதிப்பிரச்சினை, சீதனப்பிரச்சினைகளை பேசின. புகலிடத்தில் குழந்தை வளர்ப்பு பற்றி எழுதிய “பாதி உறவு” என்ற குறுநாவல் வாசகர் கவனத்தைப் பெற்ற நாவல். இவருடைய “ஆண்கள் விற்பனைக்கு” நாவல் சீதனப் பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல்.

புகலிட அனுபவங்கள், பண்பாட்டு முரண்பாடுகள் என்ற வகையில் புதிய களங்கள், புதிய பிரச்சினைகளை பேசுகின்ற புலம்பெயர் நாவல்களில் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாவல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இவர் “ஒரு கோடை விடுமுறை”, “உலகமெங்கும் வியாபாரிகள்”, “தேம்ஸ் நதிக்கரையில்”, “பனி பெய்யும் இரவுகள்”, “வசந்தம் வந்து போய் விட்டது”, “தில்லை யாற்றங்கரையில்”, “அவனும் சில வருடங்களும்”, “நாளைய மனிதர்கள்” முதலான எட்டு நாவல்களைத் தந்தவர். பெண்விடுதலை, ஆண் எதிர்ப்பு, புலம் பெயர் குழுவில் பெண் எதிர்கொள்ளும் விளைவுகள் என விரியும் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் நாவல்கள் ஆணாதிக்கச் சூழலில் நலிந்து வாழும் பெண்களின் உணர்வுகளைப் பேசுபவை.

இவரது “ஒரு கோடை விடுமுறை” புகலிடப் பின்னணியில் தோன்றிய முதல் நாவலாகும். 1980களில் கூர்மையடைந்த தமிழ் - சிங்கள இனப்பிரச்சினைகளின் சில பரிணாமங்களை இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. நீண்டகாலம் இலங்கையைவிட்டு லண்டன் சென்று அவ்வாழ்க்கைமுறைக்கு முழுமையாகத் தன்னை அர்ப்பணித்து விட்ட பரமநாதன் ஒரு கோடை விடுமுறைக்கு தாயகத்துக்கு வந்த சூழலில் தேசிய இன ஒடுக்கு முறைகளின் கூர்மையான பக்கங்களுக்கு முகம்

கொடுக்கிறார். அதில் அவர் எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகளும் விளைவுகளுமே நாவலின் கதைக்கரு.

“தேம்ஸ் நதிக்கரையில்” என்ற நாவல் இலண்டன் சென்று வாழும் தமிழ் இளைஞர்களின் மன ஓட்டங்களை, அவர்களது வாழ்க்கை முறை மாற்றம் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. “பனி பெய்யும் இரவுகள்” என்ற நாவல் புலம்பெயர் சூழலில் வித்தியாசமான காதல் கதை பற்றிப் பேசுகின்றது. “ரெஸ்ரியூப் பேபி” போன்ற பாரம்பரியமான பண்பாட்டுக்கு அதிர்ச்சி தரக்கூடிய விடயங்களை விவாதிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

கோணாவில் கிராமத்தை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட “தில்லையாற்றங்கரை” 1957 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1962ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள ஐந்துவருடகாலத்தில் குழந்தைப் பருவத்தைத் தாண்டி குமரியாகிக் கொண்டிருக்கும் மூன்று பெண்களைப் பற்றிய கதையாக விரிகிறது. மக்களுக்கு சட்டங்களுக்கும் சம்பிரதாயங்களுக்கும் பின்னால் நடக்கும் கொடுமைகளை இந்த நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது.

இவருடைய “உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்” கார்த்திகேயனுக்கும் சகுந்தலாவுக்கும் இடையில் நிகழும் ஒரு தூய்மையான காதலையும் கண்ணியமான அரசியல் இலட்சியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவல். பணத்துக்கு ஆசைப் பட்டு சகுந்தலாவின் பெற்றோர் அமெரிக்காவில் உள்ள சிவனேசனுக்குத் தம் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கின்றனர். வியாபாரத்தால் கட்டுண்ட திருமண பந்தமும் பெண்ணை மதிக்காத கணவனும் அவளுக்கு சலிப்பைத் தருகிறது. ஐந்து வருடகாலம் லண்டனை விட்டு அமெரிக்காவில் வாழ்ந்திருந்த சகுந்தலா தங்கை மீனாவின் கல்யாண விடயமாக லண்டன் வருகிறாள். வருமிடத்தில் எதிர்பாராத முறையில் சகுந்தலா பழைய காதலன் கார்த்திகேயனைக் காண்கிறாள். அவனுடன் கொள்ளும் நட்பில் உலகத்தை புரிந்து கொள்கிறாள். இத்தருணத்தில் குடும்ப உறவை சிறிதும் மதிக்காத கணவனின் வியாபார புத்தி அவளுக்குச் சலிப்பைத் தருகிறது. கார்த்திகேயனின் புத்திமதிகளும் வாழ்வை இழந்தும் வாழா வெட்டியாக வாழும் உஷாவின் நிம்மதியான வாழ்வும் அவளுக்கு வாழ்க்கை குறித்த தெளிவைத் தருகின்றது. அத்தருணத்தில் அவனிடமிருந்து திருமணபந்தத்தில் இருந்து விடுதலை பெற எண்ணுவதுடன் கதை நிறைவுக்கு வருகிறது.

“நாளைய மனிதர்கள்” என்ற நாவல் பெற்றோர் சொல்லை வேதமாக ஏற்றல், கல்லாளாலும் கணவன், கற்புடன் வாழல் என்ற தமிழ்ப்பண்பாட்டின் பிற்போக்கான கூறுகளைச் சாடுகின்ற நாவலாகும். தனிமனிதர் சார்ந்த நலன்களை காட்டிலும், சமூக நலத்திலும் மரியாதைக்குரியது என்பதை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்த நாவல் ஈராக்கின் மீது அமெரிக்கா தொடுத்த ஆக்கிரமிப்புப் போருக்கான எதிர்ப்புணர்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அ.முத்துலிங்கத்தின் “உண்மை கலந்த நாட் குறிப்புகள்” ஒரு நாவலெனக் குறிப்பிடப்பட்டாலும், இது ஒரு புனைவு சேர்ந்தூட்டப்பட்ட சுயசரிதைக் குறிப்புகள் என்றே சொல்லவேண்டும். இந்த சுயசரிதை யில் இடம்பெறும் பல்வேறு கதைகள் தமிழக சஞ்சிகை

தீராததியில் வெளிவந்தவை. இப்புனைவு நாவல் வடிவத்தைச் சார்ந்ததா இல்லையா என்ற வாதபிரதி வாதங்களுக்கப்பால் பல்வேறு சிறுகதைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பு என்ற எண்ணமே வாசிக்கும் போது வாசகனுக்கு வரும். ஒவ்வொரு அத்தியாங்களுக்கும் தலைப்பு இடப்பட்ட இந்நாவல் நாற்பத்தைந்து அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. “உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்” நல்லூர் சப்பரத் திருவிழாவில் அம்மாவிடமிருந்து பிரிந்த சிறுவனின் நினைவுகளாகத் துளிர்விடும் சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கொக்குவில் பகுதியில் ஆரம்பித்து கொழும்புக்கு நகர்ந்து பிறகு ஆபிரிக்காக்கண்ட நாடுகளான சியரா லியோன், சோமாலியா, கென்யாவுக்கும், ஆசிய கண்ட நாடுகளான பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தானுக்கும், பின்னர் வட அமெரிக்காக்கண்ட நாடுகளான கனடா, ஜக்கிய அமெரிக்காவென பலவேறு நிலப்பரப்புகளை ஊடுருவிச் சென்று ஈற்றில் கதைசொல்லி எப்படி கனடா விற்கு வந்து இன்னொரு புதிய சூழலுக்குத் தன்னை பொருத்திக் கொள்கின்றார் என்பதையும், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலுள்ள மகள், பேரப்பிள்ளைகளுடன் அவரின் தொடர்பு என்ன என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது. 19ஆம் நூற்றாண்டு நாவல்களில் வருவதைப் போலவே இந்நாவலில் ஆரம்பத்திலிருந்து கதைசொல்லியே எல்லாக் கதைகளையும் கூறுகின்றார். நாவலில் பெரும்பாலான இடங்களில் அவரே ஒரு பாத்திரமாகவும், சில இடங்களில் அவர் ஒதுங்கி நின்று பிறரது கதையைக் கூறுபவராகவும் வருகின்றார்.

“நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டவர்கள் அகதிகள். அவர்களுக்கு இன்னொரு நாடு சுலபத்தில் கிடைப்பதில்லை. இந்த நூல் அகதிகளின் அலைதலைச் சொல்லுவது. சரித்திரம் நிலைப்பது புனைவுகளின் மூலம்தான். அகதிகள் பயணத்தை பதிவு செய்யும் இந்த நாவல் ஒரு வரலாற்றையும் எழுதுகிறது” என்ற அ.முத்துலிங்கத்தின் முகவுரையுடன் தொடங்கும் “கடவுள் தொடங்கிய இடம்” நாவல் ஆனந்த விகடன் இல் தொடராக வெளிவந்து முற்று பெற்றது. இலங்கையில் இருந்து புறப்படும் நிக்ஷாந் என்ற தமிழ் இளைஞன் ஒருவன் கனடாவில் தஞ்சம் அடையக் கிளம்புகிறான். அவ்வாறு கிளம்பும் போது அப்பயணம் பாகிஸ்தான், உக்ரைன், ரஷ்யா, துருக்கி, ஈசுவடார் என பலநாடுகளைக் கடந்து பதினொரு ஆண்டுகளுக்குப் பின் கனடாவில் முடிவடைகிறது. அந்தப் பயணம் எப்படி நிகழ்கிறது என்பதை உணர்ச்சிகரமாக விவரிக்கும் நாவலே அ.முத்துலிங்கத்தின் “கடவுள் தொடங்கிய இடம்”. போலீஸ் கண்ணில் மண்ணைத்தூவி காயப் பட்டு உயிரைக் கொல்லும் பனியைத் தாங்கி குடியுரிமை வாங்கி ஒரு நாட்டில் தன்னை ஒப்புக்குக் கொடுக்கிற வரை காலாற்ற இடமில்லாமல் தேசம்விட்டு தேசம் ஊசலாடும் ஒரு மனிதனின் அவலத்தை இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

லங்காபுரம், யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம், விதி. நிலாச் சமுத்திரம், உயிர்ப் பயணம், கலிங்கு, கதாகாலம், கந்திப்பாவை, கலாபன் கதை, நதி மேல் தனித்தலையும் சிறுபுள், கனவுச்சிறை, மேகலைகதா என, நாவல்களைத் தொடர்ச்சியாகவும் நீண்டகாலமாகவும் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவகாந்தன் காத்திர

மான படைப்பாளிகளுள் ஒருவர். இவரின் கனவுச் சிறை நாவல் வன்முறையாலும் ஆயுதப் போராட்டத்தாலும் சிங்களப் பேரினவாதத்தால் ஒடுக்கப்பட்டு தம் வாழ்வை இழந்து, தம் கனவுகளை இழந்து நயினா தீவில் வாழும் ஈழத்தமிழரின் இருபதாண்டு கால வரலாற்றை எடுத்துரைக்கிறது. இந்நாவல் போர் ஏற்படுத்தும் வலிகளையும் மனவடுக்களையும் பற்றிப் பேசுவதோடு நில்லாது நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகி அலைக்கழிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வினையும் கண்ணீரால் எழுதிச் செல்கிறது.

திருப்படையாட்சி, வினாக்காலம், அக்னி திரவம், உதிர்வின் ஓசை, ஒரு புதிய காலம் ஆகிய தலைப்புகள் கொண்ட ஐந்து பாகங்களாக 237 அத்தியாயங்களில் 1247 பக்கங்களில் விரியும் இந்நாவல் 1981 முதல் 2001 வரையான இருபத்தொரு ஆண்டுக்கால வரலாற்றைப் பேசுகிறது. இந்த ஐந்து பிரதிகளும் தம்மளவில் தனித் தனியாக நாவல்களாகவும் முழுமை பெற்றன. இவை 1998 டிசம்பர் முதல் 2001 வரையான காலப்பகுதிகளில் வெளியாகியிருக்கின்றன. கனவுச் சிறை என்ற இந்நாவலின் முழுப்பிரதி தேவகாந்தனால் 1997 காலப்பகுதியில் 2000 பக்கங்களில் கையெழுத்துப் பிரதியாக எழுதப்பட்டு முழுமை பெற்றது. ஆயினும் வாசகர்கள் இவ்வைந்து பாகங்களையும் திரட்டுவதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்நோக்கினர். நாவல் வெளியாகி பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட நிலையில், கனவுச்சிறை நாவல் ஐந்து பாகங்களையும் சேர்த்து ஒரு முழுமையான தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. தமிழீழ விடுதலைக்காக ஆயுதமேந்திப் போராடும் இயக்கங்களின் உணர்வு மற்றும் அதன் இயங்குமுறையின் நியாய, அநியாயங்களை விபரிக்கும் இந்நாவல் புலம் பெயர்ந்துறைபவர்களின் சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள் என்பவற்றின் பின்னால் உள்ள நியாயங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது.

பருவமடைந்த பெண்கள் பிற ஆடவர்களுடன் நட்பு ரீதியாகப் பழகாத உதவிகளைப் பெறுதல் என்பன நடத்தை குறைபாடுகளாக கணிக்கப்படும் ஆணாதிக்க மிக்க நயினாதிவுக் கிராமத்தில் தொடங்கும் இந்நாவல் ராஜ லட்சுமி எனப்படும் ராஜி வாழ்க்கையை மையச்சரடாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. ராஜியைப் பதிவுத்திருமணம் செய்த சுதன் அவளைத் தாலிகட்ட வேண்டிய சூழலில் போராட்ட இயக்கமொன்றில் சேர்ந்து கடத்தல் போன்ற சமூக விரோத முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வழிதவறிச் செல்கிறான். இதனால் ராஜியின் குடும்ப வாழ்வு சிக்கலடைகிறது. அவளது நம்பிக்கைகள் பொய்த்துப் போய் அவளது வாழ்க்கையே கேள்விக்குள்ளாகிறது. இந்நிலையில் தன் கொள்கையில் பற்றுறுதி கொண்டவளாக வரும் ராஜி கலங்காத மனவறுதி கொண்டவளாகவும் சமூக சேவைகளில் நாட்டமிக்கவளாகவும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் திடநம்பிக்கை கொண்டவளாகவும் தன்னை வரித்துக் கொள்கிறாள். காதலாலும் தியாகத்தாலும் நிரப்பப்பட்ட தன் இதயத்தைப் போரின் கருணையற்ற உள்ளங்கைகளில் வைத்து அதன் துடிப்பைக் கேட்க வற்புறுத்தும் ராஜியின் குரல் இனப் பிரச்சினை பற்றிய உரையாடல்களில் புறக்கணிக்கப்பட முடியாத தீராத பக்கங்களை எழுதிச் செல்கிறது.

தமிழ் மக்களின் மனச்சாட்சியின் வெளிப்

பாடாக அமையும் ராஜி என்ற பாத்திரத்தைச் சுற்றியே அவளது தாய் மகேஸ்வரி, கணவன் சுதன், தங்கை தமிழரசி, தம்பி ராஜேந்திரன் மற்றும் திரவியம் என பல பாத்திரங்கள் மையம் கொள்கின்றன. இப்பின்னணியில் இந்நாவல் சுவர்ணா என்ற சிங்களப் பெண்ணின் கதையையும் நயினைப் புத்த விகாரையின் குருவாகிய சங்கராந்த தேரரின் கதையையும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் பிரபு, சந்திரமோகன், ஆனந்தி, ஷீலா என்போரது கதையையும் தமிழக மண்ணில் குடியேறி வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களின் கதையையும் எடுத்துரைக்கின்றது. நாவல் இப்பாத்திரங்களை உணர்வும் உயிர்ப்புமாக சமூகப் புலத்தில் ஒருங் கிணைத்து இருபத்தொரு ஆண்டுக்கால வரலாற்றைப் பேசுகிறது.

2003 முதல் 2015 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் ஈழத்தில் மக்கள் எதிர் கொண்ட யுத்த நிறுத்தத்தையும் அதன்பின் நிகழ்ந்தேறிய நிகழ்வுகளையும் சுய விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தும் தேவகாந்தனின் "கலிங்கு" நாவல் யுத்தத்தின் விழுபுண்களைத் தாங்கி மீட்சியற்று சிதைந்து போயிருக்கும் மனிதகலாசாரத்தையும் போரில் சகலதையும் இழந்து வாழ்வுக்கு முகம் கொடுத்து சிதைந்து கொண்டிருக்கும் ஈழத்தின் இருப்புக்களையும் போரின் உபவிளைவுகளையும் நிலத்துடனும் வரலாற்று டனும் தொடர்புற்றிருக்கும் மரபுத் தொடர்ச்சிகளையும் தொன்மக் கலைகளையும் 626 பக்கங்களுக்குள் பேசுகிறது. துன்பப்பட்டு மனவடுக்களுடன் வாழும் சமூகத்தின் உளவியலை, தம் சிலுவைப்பாட்டில் இருந்து மீண்டெழும் மக்களின் முயற்சிகளை, குற்றவுணர்வின் கண்ணீரை, தோற்றும் துவளாத மனிதர்களை, பிழைத்திருந்தலின் மன அவசத்தை கலிங்குபேசுகிறது. தமிழ் சிங்கள உறவின் வாயிலாக இலங்கைத் தீவினைத் சூழ்ந்திருக்கும் இனத்துவேசத்தின் மூலவேர்களைக் கண்டறியும் இந்நாவல் இலங்கை அரசியலை நிர்ணயிப்பதில் புத்தசங்கத்திற்கு இருக்கும் பங்களிப்புக்களையும் விமர்சனரீதியாக அணுகுகிறது. போர் ஏன் முடிவுக்கு வந்தது?, போருடன் நகர்ந்த மாந்தர்கள் - போராளிகளின் நிலை இன்று என்னானது? என்பதனை முன்வைக்கும் கலிங்கு உண்மைகளை எதிர் கொள்ள முடிந்தவர்களுக்கு வரலாற்றின் பக்கங்களைப் புரட்டிப் போடுகிறது. நாவலின் புலம், வன்னியையும் யாழ்குடா நாட்டையும் கொழும்பையும் ஒரு மையப்புள்ளியில் இணைத்து கதை சொல்வது.

யாழ்ப்பாணத்தின் புராதன தலைநகராகக் கருதப்பெறும் கந்தரோடையையும் அதைச் சூழ்ந்த பிரதேசத்தையும் கதைக் களமாய்க்கொண்டு படைக்கப்பட்ட "கந்தில் பாவை" நாவல் 1880 - 2015க்கும் இடைப்பட்ட நீண்டகால வரலாற்றைச் சுட்டிநிற்கிறது. கால வரலாற்றையும் ஐதீக்ககதைகளையும் கொண்டு படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் பரம்பரையாய் யுத்த அவலங்களுக்குள் சிக்குண்டு மனம்பாதிப்புற்று வாழும் நான்குத்தலைமுறைக் கதையைக் கூறுகிறது. நாவலின் இறுதி அத்தியாயம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிகாலத்து யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கிறது. தீண்டாமையாலும் அறியாமையாலும் பீடிக்கப்பட்டு மதமாற்றத்துக்குமுள்ளாகிய மக்களின் வாழ்வியற் புலத்தை இந்நாவல் கச்சிதமாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

வெல்லப்படுகின்றவரின் நிலையில் இருந்து

படைக்கப்பட்ட இராமாயணத்தையும் அதில் வில்லனாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட இராவணனையும் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் நாவலே லங்காபுரம். ஒரு சிவனாலயத்தின் இருப்பை வரலாற்றின் ஒரு பக்கமாக முன்வைக்கும் நாவல் ஒரு அரசனுக்கும் அறவாடிக்கு மாணவ நவநிலைச் சிக்கல்கள் குறித்தும் பேசுகிறது.

மகாபாரதக்கதையை மீள்வாசிப்புக்குட்படுத்தும் நாவலாக கதாக்காலம் காணப்படுகிறது. மகாபாரதத்தில் முக்கிய பாத்திரமான குந்தி இந்நாவலில் கட்டுடைக்கப் படுகிறாள். துர்வாச முனிவருக்கு செய்த பணிவிடையால் மகிழ்ந்த அவர், குந்திக்கு குழந்தை வரம் ஈந்தமையால் குந்தி கர்ணன் முதலாக ஐவரை குழந்தையாகப் பெற்றாள் என பாரதம் கூற அதனைக் "கந்தில் பாவை" மறுக்கிறது. துர்வாசருக்கு பணிவிடை செய்த நாட்களில் குந்திக்கும் துர்வாசருக்கும் இடையிலான தகாப்புணர்ச்சி காரணமாகவே குந்தி கர்ப்பமாகி கர்ணனை ஈன்றாள் என்றும், அவள் கருவுற்று இருந்த தால்தான் யாககாலம் முடிந்து துர்வாசர் வெளியேறிய பின்னரும் கூட அவள் அங்கேயே தங்கி இருந்து கர்ணனை ஈன்று ஆற்றோடு போகவிட்டாள் என்று "கதாக்காலம்" சொல்லுகின்றது. இந்நாவலில் பாண்டு உடல்விருத்திக்கு தகுதியற்றவனாகவே சித்திரிக்கப்படுகிறான். குந்தியின் வாழ்க்கை நாசமாய்ப் போனமைக்கும் பாண்டுவின் நடத்தைதான் காரணம் என்பதையும் "கதாக்காலம்" முன்வைக்கிறது.

அசுவத்தாமன் என்ற படிமத்தையும் கட்டுடைக்கிறது "கதாக்காலம்". மரணமற்றவனான அசுவத்தாமன் தேவகாந்தனின் கதாக்காலத்தில் தீராப்பழியை ஏற்கின்றான். உப பாண்டவர்களை கொன்றதிலும், இறுதியில் அர்ச்சுனன் மீது அவன் எய்த அம்பு, நதிக்கரையில் பிதிர்க்கடன் செய்துகொண்டிருந்த அபிமன்யுவின் மனைவியைத் தாக்கியதாலும், எத்தனையோ அறங்களைக் காத்தவனும், ஆற்றல் மிகுந்தவனுமாகிய அஸ்வத்தாமன், ஒரு பழியின் நினைவாகவே காலமெல்லாம் நினைக்கப்படுவான் என்கிறது கதாக்காலம். தர்மன் தர்மம் காத்து வாழ்ந்தான் என்பதைவிட, தன்பக்க பலங்களை சரியாகப் பயன்படுத்தி தன்னை வளமாக்கிக் கொண்டான் என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும் என கதாக்காலம் உரைக்கிறது. இதுபோல தன்திறனைப் பாவித்து சரியாகத் திரௌபதியுடன் கூடாமையாலேயே அர்ச்சுனன் கட்டுக்கடங்கா காமம் கொண்டலைகிறான் என்பதை முன்வைக்கும் கதாக்காலம் திரௌபதியால் தர்மனுக்கும் வீமனுக்கும் நிகழ்ந்த மனக்கசப்புக்களையும் எடுத்துக் கூறுகிறது.

வெளிநாட்டு நிறுவனத்துக்குச் சொந்தமான கப்பலில் பொறியியலாலராக வேலை செய்யும் கலாபன் எனும் மனிதனின் பதினோராண்டுக் கால வாழ்வை இந்நாவல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. குடும்பச் சூழலில் இருந்து பிரிந்து பல்வேறு ஏக்கங்களோடும் கனவுகளோடும் பயணத்தை தொடங்கும் கலாபனின் கதை கடலுக்குள்ளும் வெளியேயும் நடக்கும் பல்வேறு கதைகளைச் சொல்கிறது. மரணபயத்தை உண்டாக்கும் கடல் வாழ்வு, கடல் வாழ் பயணத்தில் வாழ்வில் ஒட்டிக் கொள்ளும் நோய்கள், தாய்லாந்து முதலான பகுதிகளில் விலைமாதருடன் ஏற்படும் நெருக்கம், உறவுகளின் முகம் பார்ப்பதற்கான காத்திருப்பு, நாளையின் எதிர்

பார்ப்புகள் என கலாபனின் வாழ்வைச் சுற்றி பின்னப் படும் நாவல் சுற்றில் கலாபன் காணாமல் போன செய்தியை எமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. கடல்வாழ் பயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலில் 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

லங்காபுரம், கதாகாலம் ஆகிய சரித்திரகதைகளை எழுதிய தேவகாந்தனின் பிறதொரு முயற்சியே “மேகலை கதா”. சாத்தனாரின் மணிமேகலையை இந்நாவலில் மீள் வாசிப்புச் செய்திருக்கிறார். மூலக்கதைக் கூறும் சுயவாகு மன்னன் குறித்த செய்திகள், சமந்தகூடம், நாகவழிபாடு, மணிபல்லவம் பூம்புகார் நகரம், தமிழ்ப்பெளத்தத் துறவிகள், கடலோடிகள், வியாபாரிகள் என்பன இந்நாவலிலும் வருகின்றன. அதே சமயம் மூலநூலில் அடங்காத அஞ்சுகள், கோடன், மாதங்கி, தர்மகீர்த்தி, சங்கமின்னாள் போன்ற துணைக் கதாபாத்திரங்களையும் இணைத்து நாவலை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார்.

தேவகாந்தனின் “நதிமேல் தனித்தலையும் சிறு புள்” குடும்பத்தை பிரிந்து வாழும் தனிமனிதனின் ஆழமான உள்ளணர்வுகளை உணர்வின் தடத்தில் வெளிப்படுத்தும் நாவல். இலங்கையில் ஓரளவு வசதியாக மனைவி மங்களநாயகியுடனும், மூன்று பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் சிவப்பிரகாசம் குடும்பத்தை விட்டு புலம் பெயர்ந்து கனடா வரும் நிலையில் அவரைக் காசு கட்டிக் கூப்பிட்ட உறவினர்களால் அவர் உழைப்புச் சுரண்டப்பட உறவுக்காரரின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, தனியே சென்று வாழத்தொடங்குகின்றார். ஏஜென்சி மூலம் மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் கனடாவுக்கு எடுத்த போது தான் அவருக்கு விளங்கியது அது யாழ்ப்பாணத்தில் தான் விட்டு வந்த குடும்பம் அல்ல என்பது. குடும்ப விஷயத்தில் மனைவியோடு தர்க்கப்படுகிறார். ஒரு நாள் கைகலப்பில் முடிய அவர் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய சூழலில் அவருக்கு இரு பெண்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுகிறது. அத்தொடர்பால் அவர் வாழ்வில் விளையும் சம்பவங்களின் கோவையே இந்நாவல். 1990களில் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்வை சிவப்பிரகாசத்தின் வாழ்வுக்கூடாகக் கூறிச் செல்லும் நாவலே “நதிமேல் தனித்தலையும் சிறு புள்”.

கனவுக்குள் வாழ்வாதாரங்களைப் பறிகொடுத்த வலியிலிருந்து கிளர்ந்தெழும் புனைவே மெலிஞ்சி முத்தனின் வேருலகு. வாழ்வாதார நிலத்தை விட்டு அலைக்கழிந்து வாழ்வின் ரணங்களைக் காவித்திரியும் சூசை மரியதாசனின் குரல் “வேருலகு” எங்கும் ஒலிக்கிறது. யுத்தம் சிதைத்த பூமி, தன்னிடம் இருந்து பறி போன அடையாளம், வழியெங்கும் கனவுகளை எதிர்கொள்ளும் தன்மை, அக்கனவின் வழி உருப்பெறும் துயரம் படிந்த உலகு மெலிஞ்சி முத்தனின் வேருலகில் படிமங்களுக்கூடாக நிலைகொள்கிறது. நம்பிக்கைகள் சிதைக்கப்பட்டு வாழ்வாதாரங்களை இழந்து ஏதாவது உலகில் வேருன்ற முற்பட்டவனின் கதையை மென்னுணர்வுத் தளத்தில் பதிவு செய்கிறது இந்நாவல்.

இ.தியாகலிங்கம் “நாளை”, “பரதேசி”, “திரிபு”, “எங்கே”, “மானிடம் வீழ்ந்ததம்மா”, “ஒரு துளி நிழல்”, “பராரிக் கூத்துக்கள்”, “அழிவின் அழைப்பிதழ்” முத

லான நாவல்களை எழுதியுள்ளார். யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்னால் வேலைக்காகப் புறப்பட்டு, ஐரோப்பாவில் உண்டான நட்பின் நிமிர்த்தம் அங்கேயே தங்கிவிட்ட நண்பர்களைச் சுற்றிப் புனையப்பட்ட நாவலே “துருவத்தின் கல்லறைக்கு”. முதுமைக் காலம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதையும், அதனால் உருவாகும் ஆத்ம விசாரணைகள் எப்படி இருக்கும் என்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“நாளை” என்னும் நாவல் இலங்கை, இந்தியா நாடுகளில் நிகழும் அரசியல் மாற்றங்கள் புலம் பெயர் தேசத்தில் வாழ்பவர்களை எவ்வாறு அலைக்கலையவைக்கும் என்பதை எடுத்துரைக்கும். இந்நாவலில் நிற்பேதம், அகிம்சை குறித்து அதிகமாகவே பேசுகிறார். “பரதேசி” நாவல் புலம்பெயர் வாழ்வின் யதார்த்தத்தைப் பேசுகிறது. நோர்வேயில் கலாசாரச் சூமைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழும் தனி ஒரு மனிதனின் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் நாவலே “அழிவின் அழைப்பிதழ்”. “விளையாட்டு”, “மாசு”, “வரம்”, “முடங்கள்” முதலான இ.தியாகலிங்கத்தின் குறுநாவல்கள் மனித சமூகம் இன்று எதிர்கொள்ளும் நான்கு முக்கிய பிரச்சினைகளை அலசுகின்றன. மெசினியுக் சூதாட்டத்துக்குள் சிக்கி சீரழியும் புலம் பெயர் தமிழர்களின் கதையே “விளையாட்டு”. சூதாட்டத்துக்குள் அமிழ்ந்தும் அதிலிருந்து மீள முடியாது தன்னை இழத்தலும் மிகநுட்பமாக இந்நாவலில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

பகட்டான வாழ்வில் ஏற்படும் மாசுகளையும் சுற்றாடல் மாசுபடுவதால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் சித்திரிக்கும் குறுநாவலே “மாசு” ஆகும். நோர்வே நாட்டில் அன்றாட வாழ்வுக்கு கஸ்டப்பட்டு உழைக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் சுயமாக நல்ல கார் வாங்க முடியாத நிலையில் பழைய காருடன் மாரடிக்கும் தன்மையை சுப்பிரமணியத்தின் வாழ்வியலுக்கூடாக இக்குறுநாவல் விளக்கி நிற்கிறது.

நோர்வே நாட்டில் நேர்சிங் கோம் ஒன்றிலே தாதியாகப் பணியாற்றும் வேணி கண்ணிலே காஞ்சர் வந்து தினமும் வலியால் துடிக்கும் எண்பத்தொரு வயது முதியவரை கருணைக் கொலை செய்வதை யதார்த்த போக்கில் “வரம்” என்னும் குறுநாவல் எடுத்துரைக்கிறது. அளவு கடந்த நேசத்துடன் செய்யப்படும் இக்கருணைக் கொலை சட்டத்திற்கு புறம்பானாலும் ந்தியானது. வேணியினுடைய மனப்போராட்டமும் அவள் அடையும் சஞ்சலமும் மிகநுட்பமான முறையில் இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் பிறிதொரு குறுநாவல் “முடங்கள்” ஆகும். கால் ஊனமுற்ற வினி என்ற பெண்ணின் வாழ்வியல் அவலங்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் ஊனத்தை இழிவாக நோக்கும் மனித நாகரீகமற்ற சமூகத்தை வெளியுலகுக்கு காட்டி நிற்கிறது. கற்பனையை விடுத்து கருத்தியலுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து எழுதப்பட்ட இக்குறுநாவல் மனித வாழ்வில் நிகழும் அநியாயங்களை, அவலங்களை சம்பவத் தொடர்ச்சிக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அக்கரைப்பற்றுச் சந்தையில் வியாபாரம் செய்யும் நான்கு பேர்களைப் பாத்திரமாக்கி அதனூடாக ஐக்கியப்பட்டிருந்த தமிழ், முஸ்லிம் இனம் எவ்வாறு

தமக்குள் மோதிக்கொண்டனர் என்பதையும் அம் மோதலில் அழிவுண்ட அக்கரைப்பற்றுச் சந்தையையும் அப்பிரதேசம் முழுதும் நிகழ்ந்த வன்முறை களால் இரத்தவாடை வீசும் கசாப்புக் கடையாக மாறியதையும் இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. 1984ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியை கதைப்புலமாகக் கொண்டு படைக்கப் பட்ட இந்நாவலில் இடம்பெறும் கதை மாந்தர்கள் சாதாரண மனிதர்கள், பெரிய இலட்சியங்கள் அற்றவர்கள், சினிமா, வானொலி என சின்ன சின்ன கனவுகளால் வாழ்வை நிரப்பிக் கொள்பவர்கள். மத வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் முஸ்லிம்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பை கொண்டு இருந்தவர்கள். இவர்களின் உறவை அரசியல் எவ்வாறு துண்டாடுகிறது என்பதை மனித வாழ்வியலுக்கூடாக மிக இயல்பாக வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார் விமல் குழந்தைவேல். இதனை செய்ய அவருக்கு வட்டாரமொழி கைகொடுக்கிறது. பிரதேச மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்து வரும் இம்மொழி நாவலுக்குள் ஊடுருவிச் சென்று மக்களின் வாழ்வை வாசகன் தரிசிக்கவும் உதவிசெய்கிறது.

விமல் குழந்தைவேலின் “வெள்ளாவி” அக்கரைப்பற்று கோளாவில் கிராமத்தில் வசிக்கும் சலவைத் தொழிலாளரின் வாழ்வைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. பரஞ்சோதியின் தாய் மாதவி வாழ்க்கைக் கூடாக விரியும் இந்நாவலில் சலவைத் தொழிலாளர் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகள் மேலாதிக்க சாதியினரின் குறுக்கீடுகள் முதலானவை சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

அன்ரனிதாசன் யேசுதாசன் என்ற இயற் பெயரைக் கொண்ட ஷோபாசக்தி யாழ்ப்பாணம் அல்லைப்பிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தற்போது புலம்பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்ந்து வரும் இவர் “ம்”, “கொரில்லா”, “பொக்ஸ்”, “இச்சா” முதலான நாவல்களை எழுதியவர். புலிகளின் எதிர்ப்பரசியலை முன் வைத்து எழுதப்பட்ட ஷோபா சக்தியின் “கொரில்லா” நாவல் யுத்தத்தினாலும் சகோதர படு கொலைகளினாலும் அகதிகளாகி நாடு விட்டு நாடு அலையும் ஈழ தமிழர்களின் வலிகளையும் இயக்கத் துக்கும் சிங்கள அரசுபடையினருக்கும் இடையே நடந்த சண்டையின் நடுவே மாட்டிக் கொண்டு மரணத்தையும், துயரங் களையும் ஒருங்கே சந்தித்த மக்களின் துயரங்களையும் சாதி வெறியால் பிளவுண்டு கிடைக்கும் சமூக வேறுபாடுகளையும் பேசுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்ப் போராளி அமைப்பிலிருந்து விலகி, இலங்கை அரசாங்க படைகளினால் சித்திரவதைப்பட்டு அங்கிருந்து கொழும்பு வந்து பிடிப்பட்டு பின்னர் அங்கிருந்து தப்பி பிரான்ஸ் சென்று அகதி விண்ணப்பம் கோரும் யாக்கோபு அந்தோணிதாசன் கதையுடன் தொடங்கும் இந்நாவல் இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் நடாத்திய கொடுமைகளைப் பேசிக் செல்கிறது. அந்தோணிதாசனின் வாழ்க்கைப் பிற்புலத்தில் ஈழ மக்களின் நெருக்கடியான வாழ்வையும் புலம்பெயர் குழுவில் ஈழத்தமிழன் எதிர்தோக்கும் இன்னல்களையும் ஆறாவடுக்களையும் இந்நாவல் கூறிநிற்கிறது.

ஷோபாசக்தியின் “ம்” நாவல் பேரினவாத அரசின் ஒடுக்குமுறையினையும் வெலிக்கடைப் படு கொலைச் சம்பவங்களையும் தமிழர்களின் மீது

இலங்கை அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இனவெறித் தாக்குதல் களையும் விரிவாகப் பேசுகிறது. வன்முறையும் துரோக மும் இயலாமையும் நிறைந்த நேசகுமாரனால் “ம்” கதை சொல்லப்படுகிறது. நாவலில் ஆரம்பம் முதலே தன்னுடலை சித்திரவதைக்கு தன்னுடலை ஒப்புக்கொடுத்த நேசகுமாரன் புகலிடமான ஐரோப்பிய நகரத்தில் தன் சொந்த மகளின் கர்ப்பத்திற்கு காரணமாகவும் இருக்கிறான். தனக்கு உதவி செய்யும் சிறிகாந்த மலரையும் தன்னுடன் போலிஸ்நிலையத்திற்கு குண்டு வைக்க உதவிய கலைச்செல்வனையும் அவனே காட்டிக் கொடுக்கிறான். நெருக்கடியான கணமொன்றில் அவன் செய்யும் அநாகரிகமான நடத்தையால் சந்திரகலா என்கிற பெண் காரில் வைத்து கொல்லப்படுகிறான். இறுதியில் பக்கிரி புலிகளிடம் சிக்க அவனே காரணமாகிறான். நாவலின் இறுதிவரையும் அவனுடைய கோழைத்தனத்திலிருந்து அவனால் மீள் முடியாமல் போகிறது. நேசகுமாரனின் வாழ்வுக் கூடாக ஈழத்தின் அரசியல் வரலாற்றைப் பேசும் இந் நாவலில் கயமையும் அவலமும் நிறைந்த மனிதர்களின் பிற்தொருமுகம் காட்டப்படுகிறது.

முள்ளிவாய்க்காலிற்குப் பின் வன்னியில் அமைந்திருக்கும் வன்னிக்குள் புனையப்பட்ட பெரிய பள்ளன் குளம் என்ற கற்பனைக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்ட ஷோபாசக்தியால் எழுதப்பட்ட நாவலே “பொக்ஸ்”. கிராமத்தைச் சித்திரிக்கும் வெவ்வேறு இடங்களில் பெறப்பட்ட வரைபடங்கள், ஆதாம் சாமியின் கல்லறைகள், இது ராணுவத்தின் பூமி என்ற பெயர்ப்பலகைகள் அனைத்தும் கற்பனைக் கிராமத்தை உண்மைக்கிராமமாக உருமாற்றம் செய்கின்றன. இடையறாத பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்குப் பின் கொடுமையாகச் சிதைக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படும் பெண் போராளிகளினது துயரக்கதைகளும் உயிர்பிழைத்த பெண்போராளிகளின் வாக்குமூலங்களும் ராணுவத்தினரின் கடுமையான சித்திரவதைக்குட்பட்டு முகாம்களில் உயிர்விடும் இளைஞர்களின் கதைகளும் புலிகளின் இரகசியச் சிறைச்சாலைகளில் மண்டை உடைத்துக் கொடுமையாகக் கொல்லப்படும் இளைஞர்களின் கதைகளும் நாவலில் நாற்பது கதைகள், பத்து உப பிரதிகள், உரைமொழிப் பதிவுகள் என்பவற்றின் கீழ் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இக்கதையில் நிகழும் சம்பவங்களில் பெரும்பாலானவை நிலவு, நிர்வாணம், வெட்கம், கல்லறை வீடு, கிளி, கார்த்திகை முதலான படிமங்களுக்கூடாகவே கூறப்படுகின்றது.

போரின் துயரம், இழப்பு, மரணம், சித்திரவதைகள் என மனித அவலத்தின் அத்தனை பாடுகளின் உருக்காட்டியாக விளங்கும் ஷோபாசக்தியின் “இச்சா, புலிகளுக்கும் இராணுவத்துக்கும் இடையிலான போர் நிறுத்த காலகட்டம் முடிவுற்று நான்காம் கட்ட இறுதிப் போர் தொடங்கும் காலத்தின் பிரதியாய்த் தன்னை முன்னிறுத்துகிறது. இலங்கையில் குண்டு வெடிப்பு நிகழ்ந்த ஈஸ்டர் ரூயிறு தினத்தில் நிலைகொள்ளும் இச்சா நாவல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தற்கொலைப் போராளியான ஆலாவின் வாழ்க்கையை மூன்று பகுதிகளாக விபரிக்கிறது. ஆலாவின் பிறப்பும் விடுதலைப் போரில் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதும் முதலாம் பகுதியாக அமைய இரண்டாம் பகுதியில்

ஆலாவின் சிறை வாழ்வு பேசப்படுகிறது. திருமணமாகி புலம் பெயர் தேசத்தில் அவள் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் மரணம் வரை தொடர்வதை மூன்றாம் பகுதி கூறிநிற்கிறது. 08.01.1989 அன்று கிழக்கிலங்கையில் அமைந்திருக்கும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் உள்ள இலுப்பங்கேணியில் பிறந்த ஆலா பாடசாலையில் கற்கும் காலத்தில் இனவாதத்துக்கு பலியாகி சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலையால் இயக்கத்தில் இணைகிறாள். பின் தற்கொலைப் போராளியாகி இலக்கை நோக்கி நகரும் தருணத்தில் தற்கொலைத் தாக்குதல் தோல்வியில் முடிய இலங்கை அரசால் கைது செய்யப்பட்டு 300 ஆண்டுகால தண்டனைக்குள்ளாக்கப்படுகிறாள். சிறையில் ஆற்றொண்ணாத துன்பங்களை அனுபவிக்கிறாள். சிறையுள் தனிமையும் வெறுமையும் அழுத்த தன் நினைவுகளின் வழி கடந்த காலத்தை மறக்கிறாள். தன் வாழ்நாளில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை காகிதத்தில் எழுதிக் கடக்க முயற்சிக்கிறாள். அவ்வாறு வாழும் சூழலில் வாமதேவன் முயற்சியால் ஆலா சிறையில் இருந்து விடுதலையாகி அவருடன் திருமணமாகி லண்டோ ப்ளான் சே நகருக்குச் செல்கிறாள். அங்கு ஒரு குழந்தைக்கு தாயாகி அவருடன் வாழும் காலத்தில் இருந்து இறக்கும் வரை சொல்ல வொன்னா சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கிறாள். ஆசிரியர் கூற்றின் படி இது புனைவு. நிஜத்தில் ஆலா சிறைக்குள் இறந்து போகிறாள். போராளியின் மரணம் மகத்துவமான முறையில் அமைய வேண்டு மென்று நினைக்கும் கதைசொல்லி அவளை சிறையில் இருந்து மீட்டெடுத்து அவளுக்கு ஒரு வாழ்வும் அளித்து கண் காணாத துருவப்பிரதேசத்திற்கு அவளை அழைத்துச் சென்று அவளைச் சாகடிக்கிறார். நாவலில் கையாளப் பட்ட பிரதான உத்தியாக ரோவன் மொழியும் இடம் பெறுகிறது.

ஜீவகுமாரனின் சங்கானைச் சண்டியன் தொகுப்பில் இடம் பெறும் “கோமதி”, “சங்கானைச் சண்டியன்” முதலான இரு குறுநாவல்களும் இரு வெவ்வேறு சூழற் புலத்தில் மையம் கொள்கின்றன. திருமணம் என்ற பெயரில் டென்மார்க்குக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட முன்னாள் போராளியான கோமதி பாலியல் வேட்கை மிகுந்த அவளது கணவனால் எவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டாள் என்பதைக் கூறுவதே ஜீவகுமாரனின் “கோமதி” என்னும் நாவலாகும். புகலிடதேசத்தில் கடனில் வாழும் வாழ்க்கை, நெறி பிறழ்ந்த வாழ்க்கைமுறை, கணவன், மனைவிக்கிடையில் பரஸ்பர புரிந்துணர்வில்லாத குடும்பச்சூழல் என விரியும் இந்நாவல் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒளிந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் உண்மை நிலையை எடுத்த துரைக்கிறது. போராட்ட வாழ்வுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் ஆதிக்கநிலை பெற்றிருந்த சண்டியர் களின் வாழ்வைத் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யும் சங்கானைச் சண்டியன் அரசியல்வாதிகளின் அடியாட்களாகவும் முதலாளிமார் களின் எடுபிடிகளாகவும் இருந்த சண்டியர்களின் வாழ்வை பதிவு செய்யும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட நாவலாகும்.

ஜீவகுமாரனின் கடவுச்சீட்டு புலம் பெயர்வாழ் தமிழர்களின் வாழ்வையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலாகும். புலம்பெயர்வாழ்

தமிழரின் வாழ்க்கையின் ஒரு குறுக்கு வெட்டு முகத்தை காட்டும் இந்த நாவல் தமிழ்நாட்டில் நற்றிணைப் பதிப்பகம் வழங்கும் ப.சிங்காரம் விருது பெற்றது. ஈழத்தில் மதிப்போடும் செல்வாக்கோடும் இருந்த ஈழத் தமிழர்கள் புலர் பெயர்ந்து போய் ஐரோப்பிய நாடுகளில் சர்வர்களாகவும் கூலித்தொழிலாளர் களாகவும் வாழுகின்ற அவல வாழ்வையும் எடுத்துரைக்கின்ற இந்நாவல் குறிப்பிட்ட இருபத்தை ஆண்டுகளில் புலம்பெயர் சூழலில் வீறுகொண்டெழும் தமிழ் மக்களின் எழுச்சியையும் சித்திரிக்கிறது. வாழ் நாளில் வந்திராத, கண் காணாத ஒரு ஒரு நாட்டில் அகதி அந்தஸ்து பெற, அந்த நாட்டின் விமான நிலைய கழிப்பறையில் கிழித்துப் போடப்படும் ஓர் ஆவணமான துலங்கும் கடவுச்சீட்டு வாழ்விடத்தை அழித்து வாழும் புலம் பெயர் தமிழனின் வாழ்வின் குறிகாட்டியாக விளங்குகிறது.

ஜீவகுமாரனின் “குதிரை வாகனம்” நாவல் ஈழத்து சமூக வரலாற்றில் கடந்த ஐம்பது வருட காலத்தில் நிகழ்ந்தேறிய சம்பவங்களையும் இன்று அதன் தொடர்ச்சியாக இன்று நிகழ்ந்து வரும் சமூக மாற்றங்களையும் புலப்படுத்தி நிற்கிறது. பாரம்பரியமான வாழ்வு முறைக்குள்ளும் முன்னைப் பழம்பெருமைக்குள்ளும் நீர்த்துப்போன ஐந்து தலைமுறையின் வாழ்வையும் அக்குடும்பத்தின் வாயிலாக நிகழ்ந்தேறிய சமூகமாற்றங்களையும் உட்சரடாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட நாவலே “குதிரை வாகனம்”. 1958, 1983 கலவரங்கள் தமிழர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களையும் அதன் வழியாக இடம்பெற்ற விடுதலை இயக்கங்களின் தோற்றத்தையும் மற்றும் தமிழர் வாழ்வில் நிகழ்ந்தேறிய புலம் பெயர்வுகளையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. டென்மார்க்கில் இருக்கும் மூன்றாம் தலைமுறையை சேர்ந்த ஒருவரின் நன்விடை தோய்தலுக்கூடாக நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் ஜீவகுமாரன் பழம்பெருமை மிக்க வாழ்வையும் அதன் கௌரவத்தையும் கால மாற்றத்தை அனுசரித்தேனும் காப்பாற்றிவிடவேண்டும் என்று நினைக்கும் மனிதரிடையே மாற்றம் தொடர்ச்சியாக நிகழும் அம்மாற்றத்தை விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாம் அனுசரித்தே ஆகவேண்டும் என்பதை இந்நாவல் வெளிப்படையாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

அமேசான் நதிக்கரையில் வாழும் காட்டுவாசிப் பெண்ணின் காதலை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவலே பசுந்திரா சசியின் கட்டடக்காடு. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டம் பெற்று தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள அமெரிக்கா செல்லும் சீனூசன் அமேசான் நதிக்கரையை அண்மித்த இடங்களில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்கிறான். அப்பணிகளுக்கிடையில் எதிர்பாராத வண்ணம் காட்டுவாசிப் பெண்ணைச் சந்தித்து காதல் கொள்கிறான். அப்பெண்ணுடன் அவன் கொண்ட காதலும் அக்காதலினால் அவன் எதிர்கொண்ட இன்னல்களும் அவ்வின்னல்களில் இருந்து அவன் மீளஎழுதலுமே இந்நாவலின் கதைக்கருவாகும். அமேசான் நதிக்கரையில் ஆரம்ப ஆகும் கதை பேரு, சென்னை, மன்னார், செட்டிகுளம், அனுராதபுரம், கொழும்பு எனப்பரந்து பின்னர் அமேசான் நதிக்கரையேரத்திலே இந்நாவல் முற்றுபெறுகின்றது. யதார்த்தமற்ற மனித வாழ்வியலை

பேசும் இந்நாவல் ஆசிரியரின் கதை சொல்லும் உத்தியாலும் அதன் இயல்போட்டத்தினாலும் தனித்தன்மைகொண்ட நாவலாகப் பரிணமிக்கிறது.

ஜெர்மனியில் அமைந்திருக்கும் ஓர் உணவு உற்பத்தி தொழிற்சாலையில் குறைந்த செலவில் விசுவாசமாக அடிமைகளாக இழி நிலை வேலை செய்யும் ஏழைத் தொழிலாளரை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவலே ஜீவமுரளி எழுதிய “லெனின் சின்னத்தம்பி”. கடும் பனிபொழியும் ஐரோப்பா கண்டத்தில் அங்கு வாழும் புலம் பெயர் தமிழர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற மனஅழுத்தங்கள் சொல்லில் வடிக்க முடியாதவை. இந்தப்பனிப்பொழிவு நாட்களில் இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து ஜெர்மனியில் வசிக்கும் சின்னத்தம்பி. பாத்திரங்களை நிர்ப்பாய்ச்சி கழுவிச் சுத்தப்படுத்தும் வேலைகளைச் செய்கிறார். உணவு உற்பத்தி தொழிற் சாலையில் இவரோடு இன்னும் பலர் வேலை செய்கிறார்கள். இவர்களோடு வேலை செய்யும் போது சின்னத்தம்பி எதிர் கொள்ளும் முரண்களும் அம்முரண்கள் சின்னத்தம்பியின் மனத்தில் ஏற்படுத்தும் அகச்சிக்கல்களும் நாவலாக வளர்ச்சி கொள்கிறது. சின்னத்தம்பி யின் தனிப்பட்ட குண இயல்புகளுக்கூடாக புலம் பெயர்ந்த சமூகத்தமிழர்கள் தம் தொழில்நிலையத்தில் எதிர் கொள்ளும் சிக்கல்களை ஜீவமுரளி இந்நாவலில் நுட்பமாகப் பதிவு செய்கிறார். ஆயினும் உயிர்மெய் வெளியீடாக வெளிவந்த இந்நாவல் தமிழ் இலக்கிய உலகில் அதிக கவனத்தை பெறவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயம்.

தன்னனுபவம் சார் இலக்கியப் பிரதியாக இயங்கும் சாத்திரியின் ஆயுத எழுத்து நாவலில் வரும் முதன்மை கதாபாத்திரத்திற்கு பெயர் சூட்டப்பட வில்லை. அவன் என்ற படர்க்கை ஒருமையிலேயே அப் பாத்திரம் அழைக்கப்படுகிறது. 1983 கலவரத்தை யடுத்து தமிழீழக் கனவோடு பலர் இயக்கத்தில் இணைந்தனர். இந்நாவலில் வரும் “அவன்” பாத்திரமும் இவ்வகையில் இயக்கத்தில் இணைந்து செயற்படும் பாத்திரமாகும். இந்நாவலில் வரும் அவன் சாதாரண போராளியாக விடுதலை அமைப்பில் சேர்ந்து முழுநேர போராளியாக மாறி இயக்க நலனுக்காகத் தன்னை அர்பணித்து அதே இயக்கத்துக்காக முழுமையாகத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து சாதிக்க முடியாத செயல்களைச் செய்கின்ற பாத்திரமாகும். கொள்கைகள் மற்றும் இயக்க நெறி முறைகளுக்கு அமைய மனித உறவுகளுடன் சங்கமித்துக் கொள்ளாத மனித உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பாத்திரமாக நாவலில் அவன் பாத்திரம் சித்திரிக்கப்படு கிறான். எதை இழந்தாவது தன் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு தன் நிலைப் பாட்டிலிருந்து வழுவிச் செல்லாத ஒருவனாக அவன் பாத்திரம் நாவலெங்கும் வருகிறது. அப்பாத்திரத்துடன் கூடவே சமூப் போராட்டத்துக்கு தம் உயிர் நீத்தவர்களான கிட்டு, மாத்தையா, பொட்டு அம்மான், கரி காலன், சிற்சபாரத்தினம், லோரன்ஸ் திலகர், யோகி எல்லோரும் தம் உண்மைப் பெயர் களுடன் உலா வருகிறார்கள்

இந்நாவலின் ஆசிரியர் அவன் என்ற பாத்திரம் ஊடாக தன்னைத்தானே சுயவிமர்சனம் செய்து கொண்டு புலிகள் இயக்கத்தையும் அதன் போராளித்

தலைவர்களையும் தமிழ் சமூ ஆதரவாளர்களையும் பிற ஆயுதம் ஏந்திய இயக்கங்களையும் அரசியல் தலைவர்களையும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசுகளையும், உளவுத்துறைகளையும் விமர்சித்துக்கொண்டு ஒரு கதைசொல்லியாக இந்நாவலை நகர்த்திச்செல்கிறார். எவற்றையெல்லாம் விடுதலைக்காக செய்யக் கூடாதே அவற்றையெல்லாம் விடுதலை என்னும் பெயரில் செய்துவிட்டுச்சகோதரப்படுகொலைகள், அழிவுகள், ஆயுதக்கடத்தல் என எல்லாவற்றையும் சந்தித்துவிட்டு, இறுதியில் தலைவர் போர் நிறுத்தத்திற்கு தயாராகி விட்டார், சிறிதுகாலத்துக்கு எல்லாவற்றையும் நிறுத்து மாறு சொல்லிவிட்டார், முதலான பணிப்புரைகள் வந்த பின்னர் இந்நாவலின் நாயகன் விளித்துக் கொள்கிறான். அப்போதுதான் அவனுக்கு, தனது வாழ்வாதாரம். எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை தோன்றுகிறது. இலங்கைப் பயங்கரவாதம் தோற்கடிக்கப்பட்டு உள்நாட்டுப் போர் முடிவுக்கு வந்த செய்தி அவனைக் கடுமையாகப் பாதிக்கிறது. மழைக்காலப் பொழுதொன்றில் மன உளைச்சலில் அதிகம் மதுவை அருந்திவிட்டு மலைப் பாதையில் வாகனத்தைச் செலுத்தி விபத்துக்குள்ளாகிறான். அத்தோடு நாவல் முடிவுக்கு வருகிறது.

நோயல் நடேசனின் “உணையே மயல் கொண்டு” என்ற நாவல் குடும்பம் என்ற அமைப்புக் கூடாக புலம்பெயர்ந்தவர்களின் உளவியல் பிரச்சினை களைப் பேசுகிறது. சமூத்து அரசியலின் இருண்ட வாழ்வினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் கதையே நடேசனின் “உணையே மையல் கொண்டு” நாவல் மகப்பேறின் பின்னர் பைபோலர்(bipolar) நோயினால் பாதிக்கப்படும் பெண்ணுக்கும் கணவனுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான பிணைப்புக்களையும் அவர்களின் நிம்மதியற்ற வாழ்வையும் பேசுகிறது.

புதியசூழலில் முகம் கொள்ளும் மனித இருப்பையும் அவ்விருப்புக்கூடாகத் துலங்கும் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் அலைக்கழிப்பையும் வெளிப்படுத்தும் நோயல் நடேசனின் “அசோகனின் வைத்தியசாலை” ஒருமையும் குவிதலுமற்று புனைவின் ஊடாக புதிய எல்லைகளை உள்வாங்கிக் கொள்கிறது. சமூமண்ணில் இருந்து வெளியேறிய சிவாசுந்தரம் பிள்ளை யின் வாழ்வின் வழி விரியும் இந்நாவல் மூன்று பாகங்களைக் கொண்டது. நனவிலி உத்திவழி இயங்கும் இந்நாவல் புலம்பெயர்ந்த ஆஸ்திரேலியச் சூழலில் சிவாசுந்தரம்பிள்ளை எதிர்நோக்கும் சிக்கல்களையும் அச்சிக்கல்களில் இருந்து விடுபட்டு அம்மண்ணோடு பொருந்திக் கொள்ள அவன் படும் பாடுகளையும் நுண்மையாகப் பதிவு செய்கிறது.

இலங்கையில் முப்பதாண்டு காலமாக விடு தலைப்புலிகளாலும் இலங்கை அரசாலும் முன்னெடுக்கப்பட்ட யுத்தத்தையும் போருக்குள் உழன்று மீளவழி யற்று தம் இனிய எதிர்கால வாழ்வைத் தொலைத்த இலங்கைவாழ் மக்களையும் பேசு பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நோயல் நடேசனின் “கானல் தேசம்” நாவல் புனிதங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்த புதையுண்ட வரலாற்றின் பக்கங் களை புரட்டிப் போடுகிறது. விடுதலைப்புலிகளின் கறைகளின் வழி மானுட அறத்தை பேச விளையும் இப்பிரதி இலங்கை அரசால் தமிழர்கள் மீது நிகழ்த்தப் பட்ட வன்கொடுமை களைப் பேசத்

தயங்குகிறது. நாவலில் கட்டமைக்கப் பட்ட பெரேரா என்னும் இராணுவவீரரைத் தவிர நாவலில் இடம்பெறும் அனைத்து இராணுவவீரர்களையும் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு மிக்கவர் களாகவும் மக்களைக் காக்க வந்த தேவதூதுவர் களாகவும் நடேசன் சித்திரித்துள்ளார். ஒருபக்க சார்பு நிலையோடு விடுதலைப் புலிகள் மீது தீராத விமர்சனக் களை முன் வைக்கும் இந்நாவல் “விடுதலைப்புலிகளை அழித்து போரற்ற வாழ்வை எதிர்காலச்சந்ததியினருக்கு பரிசளிப்போம்” என்ற நோக்குடனேயே இலங்கை அரசு நாலாம் கட்டப் போரைத் தொடங்கியதாகக் கட்டியம் கூறுகிறது. எங்கும் எந்த வடிவிலும் புதையுண்டு போய் இருக்கும் உண்மைகளைக் கண்டறிவதை விடுத்து இலக்கியப் பிரதியின் வழி பொய்மையையும் மெய்மையாக்க முனையும் இப்புனைவு வரலாற்றை உருமறைப்புச் செய்கிறது.

இந்திய இராணுவம் ஈழத்து மண்ணில் 1987 இல் வேரூன்றி மக்களின் நம்பிக்கையைச் சிதைத்தழித்து மீள ஈழத்தை விட்டு சென்ற காலம் முதல் ரணிலுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையிலான பேச்சு வார்த்தை நடந்த 2002 காலப்பகுதி வரை ஈழத்து தமிழர் வாழ்வியலில் நடந்த சம்பவங்களை அமுதனின் வாழ்வியல் அனுபவங்களுக்கூடாக எடுத்துரைக்கும் நாவலே ஆறாவது ஆகும். வாழ்வின் அவலங்களை அரசியல் குரோதங்களை, இனவிரோத சக்திகளின் செயற்பாடுகளை வெறுமனே சம்பவங்களின் கோவையாக வெளிப்படுத்தாமல் வாழ்வின் அனுபவங்களுக்கூடாக யதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது இந்நாவல். ஒடுக்கு முறையின் யதார்த்தத்தையும் ஈழப் போராட்டத்தின் இயங்கியலையும் அப்போராட்டத்தின் கடந்த கால நகர்வுகளையும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் அதிகார மையங்களுக்குள் சிக்குண்ட ஈழத்தமிழரின் உண்மை வரலாற்றை பக்கச்சார்பற்று பதிவு செய்கிறது. அமுதன் முதல் சின்னப்பொடியன், பண்டார ஈராகப் பலரை ஏற்றிக் கொண்டு இத்தாலிக்குப் பயணம் செய்யும் கப்பலில் தொடங்கும் இந்நாவலின் கதை கடல் பயணங்கள் நடுவில் ஏற்படும் மரணங்களைப் பேசுகிறது. தாயக மண்ணையும் அம்மண்ணில் வாழும் மனிதர்களையும் அம்மனிதர்களின் மேல் திணிக்கப்படும் சாதிய ஒடுக்கு முறைகளையும் அவர்களின் கனவுகளையும் அவர்களின் கனவுகளுக்கூடாக உருப்பெறும் நம்பிக்கைகளையும் சித்திரிக்கிறது. 1987 அன்று இந்திய, இலங்கை ஒப்பந்தத்தை அடுத்து இந்திய இராணுவம் அமைதிப்படை என்னும் அடிப்படையில் இலங்கைக்கு வருகிறது. அவர்கள் வருகையை அடுத்து தமிழீழம் கிடைத்து விடும் மக்கள் நம்புகின்றனர். நாளடைவில் அந்நம்பிக்கை பொய்க்கிறது. மண்ணை ஆக்கிரமிக்கும் நோக்கில் வந்த இந்திய இராணுவம் மக்களை வேட்டையாடுகிறது. ஆக்கிரமிப்பு காலத்தில் நிகழ்ந்த குருதி சொட்டச் சொட்ட நிகழ்ந்த வன்முறைகளை, வன்முறை களோடு கூடிய அவலங்களை, அவலங்களுடன் கூடிய உண்மைச் சம்பவங்களை தமக்கேயுரிய எள்ளல் தொனியுடன் சயந்தன் யதார்த்தபூர்வமாகக் கூறிச் செல்கிறார்.

அறுநூற்றி அறுபத்தி நான்கு பக்கத்தில் எழுதப்பட்ட சயந்தனின் ஆதிரை நாவல் 1970களின்

பிற்பகுதியிலிருந்து மூன்று தசாப்தகால மூன்று தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஈழத்தமிழரின் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் நாவல். 1991ஆம் ஆண்டு “சிங்கமலை லெட்சுமணன்” என்ற இயக்கப் போராளிகைது செய்யப் பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு அவன் அனுபவிக்கும் மிக்கொடுமான சித்திரவதைகளுடன் தொடங்கும் ஆதிரை நாவல் வடபுலத்து ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வு போரால் எவ்வாறு சிதைந்தது என்பதை விளக்கி நிற்கிறது. 1977 நிகழ்த்தப்பட்ட இனக்கலவரத்தில் பாதிப்புள்ளான குடும்பம் ஒன்று ஈழத்தில் புலம் பெயர்வதில் துவங்குகிற கதைக்களம். 2009 இன அழிப்பைக் கடந்து 2015 மக்களின் பண்பாட்டு அடையாள அழிப்பு என்கிற பெருந்துயர்மிகுப் பயணத்தில் வந்து முடிவறுவதை நாடற்றவன் முதல் அணங்குகள் ஆயிரம் வரையான பதினான்கு வரையிலான பகுதிகளில் தனிமனிதர்கள், குடும்பங்கள், மற்றும் கிராமங்களுக்கூடாக ஆழமாகவும் அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்கிறது. தமிழ் ஈழப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு அளித்து சொல்லவொண்ணா இடர்களை அனுபவித்த மலையக மக்களையோ விடுதலைப் போரில் தன்னுயிர் நீத்து வித்தாகிப் போன மலையகப் போராளிகளையோ வட, கிழக்குப் பிராந்திய மக்களோ, விடுதலை அமைப்புக்களோ கருத்தில் கொள்ளாத நிலையில் சயந்தனின் ஆதிரை நாவல் மலையக மக்களினதும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்ட சிதைவுகளின் அவலவாழ்வை பிரச்சினைகளை வெளிப்படையாக பேசுகின்றது.

வன்னியில் நான்காம் கட்ட ஈழப்போர் காலப்பகுதியில் குணாகவியழகனால் “ஏணைப்பிறை” என்ற பெயரில் எழுதப்பட்டு கையெழுத்துப் பிரதியாக வாசிக்கப்பட்ட இந்நாவலை நூலுருவாக்குவதற்கு அக்காலப்பகுதியில் விடுதலைப்புலிகள் மறுத்தமையால் பத்தாண்டுக்குப் பின்னரே இந்நூல் நஞ்சுண்ட காடாய் பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகப்பரப்பைக் கண்டடைந்தது. தேச விடுதலைக்காக இணைந்த இளைஞர்கள் சிலர் ஒருநாள் இரவில் படகில் ஏறி காட்டுப்பகுதியை அடைந்து போர்ப் பயிற்சிப் பெற்று விடுதலைப் புலிகளாக மாறி களம் காணும் கதையைக் கூறும் “நஞ்சுண்ட காடு” மக்களின் இடம்பெயர்வையும் அதனால் மக்கள் அனுபவித்த சொல்லவொண்ணா துன்பங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. காட்டு முகாமில் அனுதினமும் நிகழ்ந்தேறும் கடுமையான போர் பயிற்சிகள் அதில் எழும் சாதக பாதக சூழல்கள் அதை எதிர் கொள்ளும் இளம் போராளிகளின் மனநிலை என்பன நாவலில் நுண்மையாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. அடர்ந்த காட்டினுள் விரிந்திருக்கும் ஆரம்பப் பயிற்சி முகாமின் அதிகாரப்பரம்பல் குறித்த நுண்ணிய விவரிப்புக்கள், சம்பவங்கள் நாவலை யதார்த்த தளத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. பயிற்சியின் போது ஏற்படும் அசௌகரியங்களாலும் தண்டனைகளாலும் சரீர வேதனை தாங்கமுடியாது சிலர் முகாமைவிட்டே தப்பிச் செல்வதும் நாவலில் இயல்பாகவே சித்திரிக்கப்படுகிறது.

ஈழத்தில் 2009ஆம் ஆண்டு நடந்து முடிந்த இறுதிப் போரில் சிறைபிடிக்கப்பட்ட போராளிகள் அனுபவித்த சித்திரவதைக் கொடுமைகளின் பின்னணியை மையமாகக் கொண்டு குணா கவியழ

கனால் எழுதப்பட்ட நாவலே “விடமேறிய கனவு”. ஈழப்போர் முடிவுக்கு வந்ததன் பின் ஈழத்தில் களத்தில் நின்று போராடியவர்கள் தங்களது உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்காகச் சோற்றுப் பொட்டலங் களுக்கும் தண்ணீர் போத்தல்களுக்கும் கையேந்தி நின்றார்கள். ஐ.நா.அமைப்போ, செஞ்சிலுவைச்சங்கமோ தங்களைப் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்துப்போன நிலையில் எதிரிகளாக இருந்தவர் களிடமே சரணடைந்து அவர்களிடம் உயிரை இரந்து நிற்கும் அவலநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். சிறையில் அடைக்கப்பட்டு கடுமையான சித்திரவதைகளுக்குள்ளாகினர். மரணம் அவர்களைத் தொடர்ந்தும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. ராணுவத்தினராலும் இலங்கைப் புலனாய்வுத்துறையினராலும் அவர்கள் பந்தாடப்பட்டனர். தம் சொந்தப்பெயரையும் இயக்கப் பெயரையும் மாற்றிக் கூறி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றால் போதும் எனும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். அந்நிலையில் தங்களுடன் இணைந்து இருப்பவர்களைக் கூட அவர்கள் நம்பத் தயராய் இல்லை. நண்பர்கள் கூட இராணுவ ஒற்றராய் இருக்கக்கூடுமோ என ஐயுற்று அவர்களிடம் இருந்து விலகியிருக்கவே முயன்றனர். இப்பின்னணியை விரிவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே விடமேறிய கனவு.

போர் என்பது இழிவானது. கசப்பானது. அழிவானது. இதனால் போரற்ற வாழ்வுக்காக தமிழனுக்கு இப்போரைக் கடந்த நிலம் தேவை. அந்நிலத்துக்காகத் தம்மை பலிக்கடா ஆக்க முனைந்த போராளிகளின் வாழ்வு அப்பால் ஒரு நிலமாக நாவலெங்கும் விரிகிறது. இம்மறவர்கள் அப்பால் ஒரு நிலத்தில் வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்களின் வாழ்வு என்றும் எப்போதும் அப்பால் ஒரு நிலத்தின் எண்ணப்பதிவாக, வரலாறாக நாவல் எங்கும் பரிணமிக்கிறது. இப்பின்னணியம் அதன் விரிவும் ஆழத்தையுமே அப்பால் ஒரு நிலம் என்றும் தலைப்பு உணர்த்தி நிற்கிறது. வன்னியைக் கைப்பற்றி வடக்கை முழுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரும் நோக்கில் “ஜெயசிக்குறு” என்னும் பெரும்படை எடுப்பு ஒன்று இலங்கை அரசால் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. வவுனியாவில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி நகரும் இந்நடவடிக்கையில் கூட்டுப்படை முகாமாக கிளிநொச்சி முகாம் தொழிற்படுகிறது. ஆகையால் இம்முகாமைக் கைப்பற்றுவதன் மூலமே இந்நடவடிக்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாம் என்பதை விடுதலைப்புலிகள் உணர்கிறார்கள். இம்முகாம் எவ்வளவு விஸ்தீரணத்தைக் கொண்டது? இம்முகாமின் இயங்குநிலை என்ன? இம்முகாமில் எத்தனை படை வீரர்கள் உள்ளார்கள்?. இம்முகாமின் கட்டளைகள் எவ்வாறு செயலாக்கம் பெறுகின்றன? என்பவை பற்றிய தகவல்களை வேவு புலிகள் எவ்வாறு சேகரிக்கின்றனர்? என்பதே இந்நாவலின் கருப்பொருளாகும். இப்பின்னணியில் விடுதலைப் புலிகளின் அன்றாட வாழ்க்கையில் நிகழும் தீவிரமான பயிற்சி முறைகள், இயக்க செயல்பாடுகள், தந்திரோபாயமான படை நகர்வுகள், இயக்கத்தினுடைய கள வியூகங்கள், மற்றும் போரினால் அலைக்கழிந்த எளிய மக்களின் வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை வாசகனுக்கு நெருக்கமான முறையில் காட்சிப்படுத்தும் நாவலே குணா கவியழகனின்

“அப்பால் ஒரு நிலம்” ஆகும். போராளிகளின் வாழ்க்கையைத் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் ஆங்கில அக்கூன் படங்களில் வரும் போர் வீரர்களைப் போலவோ அசகாய துரர்களைப் போலவோ, நாடி நரம் பெல்லாம் தேசபக்தி புடைத்து, எதிரிகளை நிலை குலையச் செய்யும் தமிழ்ப் படங்களின் வீராதி வீரர்களைப் போலவோ வெளிப்படவில்லை. இயல்பான மனிதநிலையோடு நாவல் நகர்கிறது. விடுதலைப் புலிகளின் சாகசம் மனித இயங்கு நடவடிக்கையோடு இணைந்தொன்றாகவே நாவலில் வந்து செல்கிறது.

கடந்த நூற்றாண்டில் இடம்பெற்ற மாபெரும் இடப்பெயர்வையும் அதனால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களையும் எடுத்துரைக்கும் நாவலே “கர்ப்பநிலம்”. நாவலில் இடம்பெறும் வனமேகுகாலை 1996 ஆம் ஆண்டு சொந்த மண்ணிலே அகதியாக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழர்களின் வேர்களையும் அதன் பண்பாட்டு அசைவியக்கத்தையும் தேசியம் மற்றும் தேசிய இனத்தின் தன்னுரிமை, கம்யூனிசம் ஆகிய கோட்பாடுகளின் துணைகொண்டு அணுகுகிறது. ஒன்று தொடக்கம் இருபத்தினான்கு அத்தியாயங்களில் வடபிராந்திய தமிழர்களின் வாழ்புலப் பின்னணியில் அதன் சமூகப் கட்டமைப்பையும் ஆதிக்க சக்திகளின் சுயத்துவத்தையும் பேசும் இந்நாவல் போரின் அவலங்களையும் கடவுள் மறுப்பையும் சாதியெதிர்ப்பையும் இடதுசாரிக் கொள்கைகளையும் தனக்கேயுரிய தனித்துவங்களுடன் எடுத்துரைக்கிறது.

வாழ்வின் உண்மைகளை சமூகப்பின்னணியில் கால இடப்பரிமாணத்துடன் காட்ட முனையும் ஈழத்து நாவல்கள் மனித உறவுகளால் பின்னிப் பிணைந்த மக்களின் இயல்புவாழ்க்கையை நடப்பியல் சார்ந்து அணுகமுற்படுகின்றன. தொன்மைகளாலும் நம்பிக்கைகளாலும் வழக்காறுகளாலும் பண்பாடுகளாலும் மண்ணில் ஆழ வேருன்றி ஒன்றிணைந்த மக்கள் தமக்கான அரசு என்னும் அலகில்லாததால் அலைக் கழிக்கப்படுகிறார்கள். போர் பிரவாகமாக பேரவலமாக உருமாறி அவர்களை துரத்த இயல்பு வாழ்வை இழந்து அதனோடே சேர்ந்து பயணிக்கிறார்கள். அதிகாரப் பலத்தோடு தம் ஆளுமையை நிலைநிறுத்த நடந்த யுத்தத்தில் அப்பாவி மக்களின் வாழ்வு பணயம் வைக்கப்பட்டு பலிக்கடா ஆக்கப்படுகிறது. பேரவலத்தின் மீது கட்டியெழுப்ப முயன்ற மக்களின் வாழ்வை, அவர்களின் வலியை ஒரு தரிசனமாகக் கொள்ளும் மனம் அனுபவத்தை அறிவத் திரட்சியாகக் கொண்டு வாழ்வின் மீதான விசாரணைகளை மேற்கொள்ள விளைகிறது. புறச்சூழல் அது கிளர்த்தும் அகவெளிப்பாடுகள் மொழி வழியாக உருப்பெற்று குணா கவியழகனின் போருழல் காதையாகப் பரிணமிக்கிறது. போரினால் வாழ்விழந்து அடிப்படை வசதியிழந்து நலிந்த மக்களின் வாழ்வைக் கண்ணீரோடும் உணர்ச்சி பெருக்கோடும் வீரத்தோடும் மண்ணின் மணத்தோடும் விதந்துரைக்கும் நாவலே குணா கவியழகனின் “போருழல் காதை”.

பண்பாட்டுச் சூழ்நிலை, மரபுநிலை ஆகிய புறஇயல் காரணங்கள் இரண்டுமே மனிதனின் நடத்தையை பெருமளவு முடிவு செய்கின்றன. 1956ஆம் ஆண்டு S.W.R.D பண்டாரநாயக்காவால் கொண்டு வரப்பட்ட 33ஆம் இலக்க அரசகருமொழிச் சட்டம்

அரசபணியில் இருந்த தமிழர்கள் பலரைப் பாதித்தது. சுதந்திர இலங்கைக்குள் இனங்களுக்கிடையே பகையை உருவாக்கி நாட்டின் விரிவினைவாதத்துக்கு வித்திட்ட இச்சட்டத்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் போன்றவர்கள் எதிர்த்த போதிலும் குறிப்பிட்டகாலம் வரை அரசு இச்சட்டத்தை கடுமையானமுறையில் நடைமுறைப் படுத்தியது. நல்லிணக்கத்தை அறுத்து தேசிய சக வாழ்வைக் குலைத்த இச்சட்டத்தால் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் தமது அரசவேலைகளை இழந்து தெருவில் அநாதரவாய் நின்றனர். சமூக ஒருமைப்பாடு காணாமல் போனது. இப்பின்னணியில் எழுந்த நாவலே அ.இரவியின் PKM என்கின்ற புகையிரத நிலையம்.

1958ஆம் ஆண்டு கல்லுலவ கிராமத்தில் நடந்த இனவன்முறைக்கு கூடாக இலங்கையில் தமிழர்மீது ஏவப்பட்ட இன வன்முறை குறித்துப் பேசும் புதினமே அ.இரவியின் "1958". தமிழர்கள் மீது மேற்கொள்ளப் பட்ட இனரீதியான ஒடுக்குமுறை மலையகத் தமிழரின் வெளியேற்றத்துடன் தொடங்கி விட்டதாகக் கூறும் இந்நாவல் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தால் விளைந்த முறைகேடுகளையும் கூறிநிற்கிறது. மினுவாங்கொடையிலுள்ள கல்லுலவ கிராமத்திலே தொடங்கும் கதை சிங்களவரும் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் அன்னியோன்னியத்துடன் வாழ்ந்த காலத்தை கணித ஆசிரியர் அருணாசலம் குடும்பம் ஹாஜி யாருடன் கொண்டிருந்த உறவுமுறைக்கூடாகவும் பெரேரா அவர் மனைவி நந்தா மற்றும் நந்தமித்திர தேரர் ஆகியோருடன் கொண்டிருந்த நட்புமுறைக் கூடாகவும் எடுத்துரைக்கிறார். தைப்பொங்கல், ரமழான் நோன்பு, வெசாக் பண்டிகைகளை எல்லோரும் சேர்ந்து இன, மத பேதமின்றி கொண்டாடுவதன் வாயிலாகவும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். 1958ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தை கதைசொல்லியின் அப்பா, அம்மா நினைவுகளுக்கூடாக அலகம் இந்நாவல் திருஜிஜி பொன்னம்பலத்தின் 50க்கு 50 கோரிக்கையையும் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் மற்றும் அடங்காத் தமிழன் வவுனியா திரு சி.சுந்தரலிங்கம் அவர்களின் பாராளுமன்ற வாதப்பிரதி வாதங்களையும் தீர்க்க சிந்தையுடன் எடுத்துரைக்கிறது. தோட்டம் செய்வது, கள் இறக்குவது, கோயில் திருவிழாவில் தவில் நாதஸ்வரக் கச்சேரி, சின்னமேளம் போன்றவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டு வேள்வியிலே கிடாய்களைப் பலியிடுவது இறைச்சியை பங்கு போட்டு உண்டு களிப்பது என வரும் அத்தனை விடயங்களையும் நாவல் இயல்புநிலை குறையாது தங்குதடையின்றி வெளிப்படுத்திச் செல்கிறது.

உண்மைக்கு மாறான திரிபுகளுடன் வாசமுருக வேலால் எழுதப்பட்ட நாவலே "ஜெப்னா பேக்கரி" ஆகும். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பின்னணியை கற்பனாவாதப் புனைவுகளுடன் எடுத்துரைக்கும் "ஜெப்னா பேக்கரி" என்ற நாவலில் ஒஸ்மேனியாக் கல்லூரிக்கு அண்மையில் முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் இணைந்து வாழ்ந்த சூழலில் புலிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த எண்பத்தைந்து முஸ்லீம் இளைஞர்களையும் அவர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்திருந்த தமிழர் ஒருவரையும் கைது செய்கிறார்கள். இவர்களால் யாழ்ப்பாணத்து வீடொன்றில் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பெருந்தொகையான

ஆயுதங்களும் புலிகளால் மீட்கப்படுகின்றன. தமிழர்களை அச்சுறுத்துவதற்காகவும் புலிகளை அழிப்பதற்காகவும் இலங்கை இராணுவமே முஸ்லிம்களுக்கு ஆயுதங்களை வழங்கியதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட விடுதலைப் புலிகள் அனைத்து யாழ்ப்பாண முஸ்லீம்களையும் ஒஸ்மேனியா கல்லூரிக்கு அழைத்து அனைத்து முஸ்லீம்களையும் இரண்டு மணிநேர அவகாசத்துள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அனைத்து உடமைகளையும் கைவிட்டு வெளியேறுமாறு பணிக்கின்றனர். முதலில் மக்கள் தயங்கினாலும் இறுதியில் அவர்கள் ஆணைக்கு அடிபணிந்து உடைமைகளை இழந்து வெறும் ஐந்தாறு ரூபா நோட்டுடன் வெளியேறுகின்றனர். முஸ்லிம்கள் ஏன் தமிழர்களுக்கு எதிராக இவ்வாறான முடிவுகளை எடுத்தனர் என்பதற்கான காரணங்களை வலுவான முறையில் நாவல் முன்வைக்கவில்லை. இனமுரண் பாட்டுக்கான பின்னணிகளும் நாவலில் கூர்மையாக விளக்கப்படவில்லை. முஸ்லிம் - தமிழ் உறவுநிலைச் சிக்கல்கள் அவர்களது பண்பாட்டு அம்சங்கள் மற்றும் மொழியாடல் அனைத்துமே நாவலில் துலங்கலற்று வெளிப்படுகின்றன. குறிப்பாக முஸ்லிம் மக்களின் வழக்காற்றுமொழியைக் கூட நாவலில் காணமுடியவில்லை. இனம், மதம், மொழிகளைக் கடந்து அனைத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் ஜெப்னா பேக்கரி என்ற குறியீடும் நாவலில் வலுவாக உருப்பெறவில்லை. அத்தியாயங்கள் ஒருங்குர அமை யாமையாலும் நாவலின் கதை தெட்டம் தெட்டமாகக் கூறப்படுவதாலும் பாத்திரங்கள் அனுபவத்தோடு இணைந்து பயணிக்காமையாலும் கதாபாத்திரங்கள் பல நிலைவில் தங்காது போகின்றன. முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றம் தொடர்பான இறுதிப் பகுதியே சித்திரிப்பு நேர்த்தி கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

வாச முருகவேலால் எழுதப்பட்ட "கலாதீபம் லொட்ஜ்" தமிழர்களின் தாயகமான வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளில் இருந்து வேலைக்காகவும் மற்றும் இதர தேவைகளுக்காகவும் இடம்பெயர்ந்து சென்று கொழும்பில் லொட்ஜ்களில் தங்கி வாழும் தமிழர்களின் ஒரு காலகட்ட வாழ்வைப் பதிவு செய்கிறது. விசா மற்றும் பாஸ்போர்ட் எடுக்க கொழும்பில் தமிழர்கள் தங்கியிருக்கும் போது அவர்கள் படும்பாடுகளை மற்றும் அவதிகளை இந்நாவல் வலியோடு பதிவு செய்கிறது. கனடா செல்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து கொழும்பில் லொட்ஜில் விசாகப்பெருமாள், தாரணி, சந்திரன் ஆகிய மூவரும் தற்காலிகமாக தங்கி இருந்து விசா எடுக்க முயற்சிக்கும் போது அவர்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள், சிக்கல்கள் என்பவற்றை விளக்கும் இந்நாவலில் பல கிளைக்கதைகள் கலக்கின்றன. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் தற்கொலைப் போராளியாக வரும் பெண்ணைக் காதலிக்கப் போய் சங்கருக்கு நேரிடும் கொடுமைகளை மனத்தில் பதியும் படியாக நாவலில் கூறிச் செல்கிறார். சங்கர், ராஜன், லொட்ஜின் மேனேஜர் பஞ்சவர்ணம், கொழும்புநீர், லாரிகளின் கணக்காளர் அபயசேகர, குடு தர்மபால, முதலாளி மணிவாசகத்தார், டாக்டர். மங்கையர்க்கரசி, மெண்டிஸ் என ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தையும் விவரித்த விதம் அலாதியானது. 1990களுக்குப் பின் ஈழத்தமிழர் எதிர்நோக்கிய சொல்ல முடியாத துயரங்

களையும், அவர்கள் சந்தித்த சித்ர வதை களையும் இந்த நாவல் முழுமையாக காட்சிப்படுத்துகிறது.

அறிவியல் முன்னேற்றம் மற்றும் அறிவியல் சித்தாந்தங்களை கதைக்கருவின் பின்புலமாகக் கொண்டு கற்பனையுடன் கலந்து ஆக்கப்படும் படைப்புக்களை அறிவியல் புனைவு அல்லது அறிபுனை என்பர். அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களினால் உருவாகும் இயல்பு கடந்த உலகத்தை அதன் எதிர்காலத்தை சமூக நையாண்டியோடு கற்பனையாகக் காட்டும் நாவலே ஜே.கே.யின் “கந்தசாமியும் கலக்கியும்”. இந்நாவல் டக்லஸ் நொயல் அடம்சின் (Douglas Noel Adams) The Hitchhiker's Guide to the Galaxy என்ற ஆங்கில நாவலைத் தழுவி எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இவ்விரு நாவல்களின் கதைப் போக்கும் வேறுவேறானவை. அடம்சின் நாவலில் உலகம் அழிந்து போனது. ஆனால் ஜே.கே.யின் நாவலில் அழிந்த உலகம் மீள உருவாக்கப்படுகிறது. கந்தசாமியும் கலக்கியும் நாவல் “பூமி அழிதல் படலம்”, “தப்பியோடும் படலம்”, “விடைகாண்படலம்”, “கேள்வி தேடும்படலம்” என நான்கு படலங்களைக் கொண்டது. முதல் படலத்தில் பூமியின் அழிவு காட்டப்படுகிறது. “தப்பியோடும் படலம்” பூமி அழிந்து கொண்டிருந்த போது சுமந்திரனுடன் செல்லும் கந்தசாமி குருக்களின் உதவியோடு “மிகின் காற்று” விண்கலத்துக்குள் ஒளிந்து கொண்டதை எடுத்துரைக்கிறது. மிகிந்தர்களிடம் அகப்பட்டு கொள்ளும் கந்தசாமி மிகிந்தர்துரைக்கு சின முண்டாகும் படி அவர் கவிதையை வைய சுமத்திரனையும் கந்தசாமியையும் மிகுந்தர்கள் அண்டவெளியில் வீசி எறிந்து விடுகிறார்கள். அத்தருணம் மீட்பு விண்கலம் இவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கிறது. மிகிந்தர் களிடம் தப்பிக்க அவ்விண்கலம் எதிர்காலம் நோக்கி பயணிக்கிறது. அங்கு பிரபஞ்சம் வெடித்து சிதறுவதுடன் “விடை காண்படலம்” என்ற புதிய படலம் தொடங்குகிறது. வெற்றுக்கண்ணாலோ தொலைகாட்டி களாலோ உரைமுடியாத “டார்க் மட்டர்” என்ற கரும்பொருள் இடத்தில் எலிகளின் றிசேஜ் லாப்பில் கந்தசாமியும் சுமத்திரனும் தங்கள், தங்களுக்கான உலகத்தின் விடைகளை தேடமுற்படுவதை இப்படலம் எடுத்துரைக்கிறது. எலிகளை முக்கியத்துவப்படுத்தும் படலமாக இப்படலம் அமைகிறது. மனிதர்களைப் படைத்த எலிகள் மனிதனின் ஆய்வுகளை கண்டு பிடிக்கவே அவர்களின் ஆய்வுகூடங்களில் ஆய்வுப் பொருளாக வந்து சிக்கி கொள்கின்றன என்ற கருத்தை யும் இந்நாவல் முன்வைக்கிறது. கடவுளரை விட எலிகளே முக்கியமானவை. ஏனெனில் எலிகளே மனிதனுக்கு கடவுளாகத் தோற்றமளிக்கின்றன என்பதையும் இவ்வத்தியாயம் எடுத்துச் சொல்கிறது. எலிகளின் றிசேஜ் லாப்பில் தான் கடவுள்மாரைக் கந்தசாமி சந்திக்கிறார். கடவுள் என்று ஒன்றில்லை என கந்தசாமியால் அறியப்பட்ட கடவுளரே கூறுகின்றனர். சேதனத் துணிக்கையால் செய்யப்பட்ட கணனிச் செயல் முறையே கடவுள் என இப்படலத்தில் வாதிடப்படுகிறது. அதாவது Oranic programmable. இங்கு கடவுள் கூட மாயையின் தோற்றம் என்பதை புத்தர் வலி யுறுத்துகிறார். இதனையடுத்து எழும் “கேள்வி தேடும் படலம்” பூமியின் மீள உருவாக்கம் குறித்து பேசுகிறது. பூமியை மீள உருவாக்கி

கந்த சாமி அதில் வாழ நிர்பந்திக்கப்படுகிறார். மீள உருவாக்கப்பட்ட பூமியில் முருகன் குவேனியை மணக்க பெருச்சாளி துணை செய்கிறது. அப்பூமிக்கு விஜயன் தன் எழு நூறு தோழர்களுடன் வந்திறங்குவதை குலையுயிரும் குற்றயிருமாக இருந்த முருகனுக்கு உதவி செய்த பெருச் சாளி பார்த்திருப்பதுடன் நாவல் நிறைவுக்கு வருகிறது.

பூனியன் கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் கதிர் பாலசுந்தரம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “மறைவில் ஐந்து முகங்கள்” (2004), “கனடாவில் சாவித்திரி” (2003), “சிவப்பு நரி”(2004) முதலான நாவல்கள் மக்களின் அரசியல் வாழ்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டவை ஆகும். ஐந்து தமிழ்தேசியவாத இயக்கங்களை மையப்படுத்தி இவரால் எழுதப்பட்ட நாவலே “மறைவில் ஐந்து முகங்கள்”. இந்நாவல் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியை முதன்மைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவலாகும். இவரது “Blood and Terror” (2006), “His Royal Highness The Tamil Tiger”(2012) ஆங்கில நாவல்களில் முதலாவது நாவல் “மறைவில் ஐந்து முகங்கள்” நாவலை ஒட்டியது. அமெரிக்க பிரபல நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம் ஒன்று வெளியிட்டுள்ள இரண்டாவது ஆங்கில நாவல் விடுதலைப்புலிகளின் சமாதான கால வரி வதுலிப்பை கருவாகக் கொண்டது. இவருடைய “சிவப்பு நரி” நாவல் வேம்படி மகளிர் கல்லூரி அதிபர் ஆசிரியர் மாணவிகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. உள்நாட்டு போர்க்கால அரசியற்புயலும், மனித அவலங்களும் இவரின் நாவல்களின் கருவாக அமைகின்றன.

வ.ந.கிரிதரன் “அருச்சுனனின் தேடலும், அகலிகையின் காதலும்”, “வன்னி மண்”, “கணங்களும் குணங்களும்”, “மண்ணின் குரல்”, “அமெரிக்கா”, “சுவர்களுக்கப்பால்”, ஆகிய நாவல்களை எழுதியவர். கனடா மண்ணில் இருந்து வெளிவந்த முதல் தமிழ் நாவல்களின் தொகுப்பாக இவரின் “மண்ணின் குரல்” அமைகின்றது. அமெரிக்காவின் நியூயார்க் மாநகரில் சட்டவிரோதக் குடிவரவாளனாக இவர் அலைந்து திரிந்த அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தும் நாவலான “குடிவரவாளன்” நாவல் அமெரிக்கா என்னும் பெயரில் வெளியானது. பின் அதன் மறுபதிப்பு “குடிவரவாளன்” என்னும் பெயரில் வெளிவந்தது.

தாயக மண்ணில் நிலவும் விடுதலைப் போராட்டத்தினை விமர்சிப்பதாக அமையும் ஆதவனின் “மண்மனம்” நாவல் சுவடுகள் சஞ்சிகையில் வெளிவந்து நூலுருப் பெறாத நாவலாகும். ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால இயக்க நடைமுறைகளை அக்கால மக்கள் வாழ்வியற்புலங்களுக்கு கூடாக வெளிப்படுத்தும் நாவலாகும். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள் மீது இளைஞர்கள் கொண்ட மோகமும் இயக்கங்களுக்கு சென்ற பிள்ளைகளால் குடும்பம் எதிர் கொள்ளும் விளைவுகளையும் ரகுநாதன், சுரேஷ், சுசிலா, சந்திரா முதலான முக்கிய பாத்திரங் களுக்கூடாக நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது.

1980களின் தொடக்கத்திலேயே போரினால் இடம்பெயர்ந்து ஜெர்மனியில் வசித்து வரும் எழுத்தாளர் கருணாகரமூர்த்தி “ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்”, “அனந்தியின் டயரி” முதலான நாவல்களை எழுதியவர். “ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்” நாவல் ஈழத்திலிருந்து

புலம் பெயர்நாட்டிற்கு செல்ல முற்படும் தருணத்தில் சட்டநாதன் என்னும் மனிதன் எதிர் நோக்குகின்ற நெருக்கடிகளைக் கூறுகிறது. புலம்பெயர் தமிழர்களில் ஒருவரான காளிதானின் மகள் அனந்தியின் டயறிக் குறிப்பினுள் இருந்து விரியும் “அனந்தியின் டயறி” நாவல் ஜேர்மனியில் வசிக்கும் புலம் பெயர் மக்களின் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனின் மூன்று குறுநாவல்களின் தொகுப்பே “அவளது கூரையின் மீது நிலா ஒளிருகிறது”. இதில் “சேவல் கூவிய நாட்கள்” கணையாழி இதழில் தொடர் கதையாக வந்தது. நெடுந்தீவில் வசிக்கும் பருவ வயது விடலைப் பையனுக்கு தன் வகுப்பில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மீது வரும் ஆசையையும் மோகத்தையும் எடுத்துரைக்கிறது. இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் “செக்குமாடு” குறுநாவல் உறவுகளைப் பிரிந்து, தன் குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக புலம்பெயர் நாட்டில் கோப்பை கழிவி உழைத்து வாழும் பட்டதாரி ஆசிரிய னான ஈழத்தமிழ் இளைஞனொருவரின் கதை. “அவளது கூரையின் மீது நிலா ஒளிருகிறது” என்ற நாவல் ஒரு காதல் கதை ஆகும்.

புலம் பெயர்ந்து கனடாவில் வசித்த குற மகளால் மிதுனம், கூதிர்காலக் குலாவல்கள், “நதியின் பிழையன்று” (அகணிதன்) முதலான நாவல்களும் எழுதப்பட்டன. இது போல வல்லைக் கமலா பெரிய தம்பியால் “தாயார் தந்த தனம்” என்ற நாவலும் எழுதப் பட்டது

2015இல் வெளிவந்த தமிழ்நதியின் “பார்த்தீனி யம்” நாவல் இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடங்கியதில் இருந்து இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நிலை கொண்டது முதல் மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினை களைக் கூறுகிறது. தமிழினியின் நாவலைப் போலவே நேசக்கரம் சாந்தியின் உயிரணை நாவலும் விடுதலைப் புலிகளின் வரலாற்றையும், ஈழப் பிரச்சினையையும் பேசுகின்றது. ஒரு விடுதலைப் போராளியின் வாழ்வும் அவளது போராட்டங்களும் அவன் கடந்து வந்த பாதையுமே உயிரணை நாவல் ஆகும். ஒரு போராளியின் உண்மைக் கதையாய் விரியும் இந்நாவல் ஈழமண்ணில் அரங்கேறிய யுத்தத்தையும் அவ்யுத்தத்தில் சிக்கித் தவித்த மக்களையும் அம்மக்களின் பாதுகாவலனாய் நின்ற விடுதலைப் போராளிகளின் வாழ்வையும் பேசுகிறது. வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் வாழ்ந்த வேங்கை களின் வாழ்விலும் மென்கீற்றாய் காதலும் அரும்பி இருந்ததையும் இந்நாவல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

ஈழத்தில் புனைவிலக்கியத்துறையில் கனதி மிக்க காத்திரமான இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்ட அகி லேஸ்வரன் என்று அறியப்படும் அகில் யாழ்ப் பாணத்திலுள்ள கரணவாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். திசை மாறிய தென்றல்” என்ற முதலாவது நாவல் தொடர்கதையாக உதயன் பத்திரிகையில் 2001 இல் வெளிவந்தது. இவரின் இரண்டாவது நாவலான “கண்ணின் மணி நீயெனக்கு” பேராசையாலும் வெளி நாட்டு மோகத்தாலும் தன் வாழ்வைத் தொலைத்தவர் களின் கதையாகும். சேகர். அவளது பல்கலைக்கழகக் காதலி கௌரி. வெளிநாட்டு மோகம் காரணமாகக் காதலனைக் கைவிட்டு வேறு ஒருவனைக் கைப்பிடித்து வெளிநாடு செல்கிறாள். காதல் தோல்வியைத் தாங்கிக்

கொண்டு காதலன் சேகரும் கனடா சென்று பின்னர் நாடு வருகிறான். அவன் நாட்டில் தங்கி இருந்த சமயத்தில் அவனுக்குத் திருமணம் பேசப்படுகின்றது. வெளிநாட்டு மோகம் கொண்ட ராஜேஸ்வரி தன் மகள் காயத்திரியின் வாழ்வைப் பலிக்கடாவாக்கி சேகருக்கு மணமுடித்து வைக்கிறாள். மகளுக்கு உண்மை தெரிந்த போது நடந் தது என்ன என்பதை விளக்குவதே நாவலின் மீதிக்கதை.

ஒரு போராளியின் அனுபவக்குறிப்பாக வரும் அ.இரவியின் “வீடு நெடும் தூரம்” 1972- 1986 வரை யிலான பதினைந்து வருடகால ஈழத்து தமிழ் தேசிய அரசியல் வரலாற்றை ஆவணப் படுத்துகிறது. இந்நாவல் அகிம்சை வழிப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறி மனித உயிர்களைக் காவுகொண்ட கதையைக் கூறுகிறது. தளபதி அமிர்தலிங்கம் அரசியலில் ஜெயித்து ஆவேசப் பேச்சுக்களினால் தம்பிமாரைத் தூண்டிவிட்டு அரசியல் நடாத்திய கதையைப் பேசும் இந்நாவல் தமிழ் ஈழவிடுதலை இயக்கங்கள் முளைவிட்டு எழுந்த நாள் முதல் அவ்வியக்க அமைப்புக்குள் இருந்த போராளிகள் எதிர்கொண்ட உயிராபத்துக்கள், பாசறை நடவடிக்கை கள், இராணுவக் கெடுபிடிகள், இயக்க முரண்பாடுகள், சகோதரப் படுகொலைகள், விடுதலைப் புலிகளின் எழுச்சி முதலானவற்றை கால அடிப்படையில் பதிவு செய்கிறது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனையில் தமிழ்த் தேசியம் எவ்வாறு தொலைந்து போனது என்ற மூலக் கருத்தினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு புனையப் பட்டுள்ள எஸ்.பொன்னுத்துரையின் “மாயினி” நாவல் இலங்கையில் சிங்கள அதிகார மையங்கள் தோற்றுவித்த புராதன மாயைகளைக் கட்டுடைக்கிறது. சிங்கள இனவிரோத சக்திகளின் தோற்றத்தையும் அது இலங்கை அரசியலில் செலுத்திய செல்வாக்கையும் இந்நாவல் காட்டமாக விமர்சிக்கின்றது. இலங்கையிலே எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா தமிழர் சங்காரத் துக்கான பிள்ளையார் சழியை எவ்வாறு போட்டார் என்பதையும் அதனை தமிழ் மக்கள் எவ்வாறு எதிர் கொண்டனர் என்பதையும் நடுநிலைமையுடன் கூறிச் செல்லும் இந்நாவல் 1983ஆம் ஆண்டு நடந்த யூலைக் கலவரத்தையும் அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட எழுச்சி களையும் இதையடுத்து வளர்ந்த போராட்டங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது.

செழியனின் “போராளியின் நாட்குறிப்புகள்” நாவல் பின் விரித்து எழுதப்பட்டு வானத்தை பிளந்த கதையாக நூலுருப் பெற்றது. ஈழ விடுதலை இயக்கங் களுக்கிடையலான உள்முரண்பாடுகளால் போராளிகள் வகை தொகையின்றி வேட்டையாடப்பட்ட சூழலில் இறந்து விடுவேன் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்திருந்தும் வாழவேண்டும் என்ற அவாவோடு உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஒரு போராளி தப்பிப் பிழைத்து நாட்டை விட்டு புலம் பெயர்ந்து போவதை உணர்வும் உயிர்ப்பு மாக இந்நாவலில் பதிவு செய்தார் செழியன் ஈழ விடு தலை இயக்கங்களுக்கிடையலான உள்முரண்பாடு களால் போராளிகள் வகை தொகையின்றி வேட்டை யாடப்பட்ட சூழலில் இறந்து விடுவேன் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்திருந்தும் வாழவேண்டும் என்ற அவாவோடு உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஒரு போராளி தப்பிப் பிழைத்து நாட்டை விட்டு புலம் பெயர்ந்து

போவதை உணர்வும் உயிர்ப்புமாக இந்நாவலில் செழியன்பதிவு செய்துள்ளார்.

ந.பாலமுரளி என்ற இயற் பெயர்கொண்ட கடல்புத்திரன் “வேலிகள்”, “வெகுண்ட உள்ளங்கள்” முதலான நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவ்விரு நாவல்களும் தாயகம் பத்திரிகையில் தொடர் நாவல்களாக வெளி வந்தன. இவரது இயக்க அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே “வெகுண்ட உள்ளங்கள்”. 1983ற்கும் 1987ற்குமிடைப்பட்ட பகுதியில், ஈழத்தமிழர்களின் போராட்டம் எழுச்சி பெற்ற சூழலில் அராலித்துறை கடலோரக் கிராமம் இதனை எவ்வாறு எதிர் கொண்டது என்பதை பேசும் இந்நாவல் அன்றைய அரசியற் சூழலையும் இயக்க அமைப்புக்களின் செயற்பாடுகளையும் அன்றைய போராட்டச் சூழலில் மக்கள் எதிர்நோக்கிய இடர்களையும் பதிவு செய்கிறது.

மனுவல் ஜேசுதாசனால எழுதப்பட்ட “தொண்ணூறு நாட்களுள்” நாவல் வதனி என்னும் கதா பாத்திரம் மேற்கொள்ளும் பயணத்துடன் தொடங்கி அவளுடைய இறுதி விமானப்பயணத்துடன் முடிவடைகிறது. இலங்கையில் நிகழ்ந்தேறிய வன்முறைகளையும் அதனை எதிர் கொண்ட மக்களின் அவலங்களையும் எடுத்துக் கூறும் இந்நாவல் வன்முறையால் ஆபத்தான பயணங்களை மேற்கொண்டு அந்நிய நாடுகளில் அகதிகளாக வாழ வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலையையும் அவ்வாழ்வை வாழ அவர்கள் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களையும் இந்நாவல் சித்திரித்துச் செல்கிறது.

கடல்புத்திரனின் மூன்று சிறுகதைகளின் இணைப்பான “வேலிகள்” நாவல் அன்றைய காலகட்டத்துடிப்புமிக்க இளைஞர்களின் செயற்பாடுகளை விமர்சிப்பதுடன் மக்களுக்கும் இயக்கத்துக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகளையும் சாதி முரண்பாடுகளால் சிதைவுறும் சமூகச் செயற்பாடுகளையும் கூறிச் செல்கிறது. மக்களுக்கு விதிக்கப்படும் அநியாயத் தடைகளுக்குப் பின்னால் சொல்லப்படும் காரணங்களுக்குப் பின்னால் மக்கள் மத்தியிலும் இயக்கங்கள் மத்தியிலும் இலைமறை காயாக ஒளிந்து கிடக்கும் ஏக்கங்களைப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் மக்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய நியாயமான உரிமைகளையும் வலியுறுத்திச் செல்கிறது. மைக்கலின் (மான்ரியால்) “ஏழாவது சொர்க்கம்” நாவல் பத்து அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. பதிவுகள் இணைய இதழில் 2001 தொடக்கம் 2002 காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டன.

மான்பாய்ஞ்சுவெளி, மயிலிட்டி, பலாலி, தொண்டமனாறு, கரவெட்டி, வசாவிளான், காங்கேசன் துறை ஆகிய யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களைக் களமாகக் கொண்டு கடலோடிகளின் வாழ்வை சித்திரிக்கும் நாவலே கே.எஸ். பாலச்சந்திரனின் “கரையைத் தேடும் கட்டுமரங்கள்”. யாழ்ப்பாண மீனவரின் துயரம் தோய்ந்த வாழ்வை, அவர்களின் உழைப்பை, உறவுச் சிக்கல்களால் அவர்கள் வாழ்வில் ஏற்படும் வலியை, அவர்கள் அன்றாட வாழ்வில் எதிர் கொள்ளும் கஷ்ட நஷ்டங்களை இந்நாவல் தொய்வின்றி எடுத்துரைக்கிறது. நெய்தலின் வனப்பை, தென் னோலைகளின் சலசலப்பை, காற்றின் ஓட்டத்தை, அலைகடலின் ஓசையை இந்நாவல் உயிரோட்டமாகப் பதிவு

செய்கிறது. சீதனம் வாங்கி மணந்தவர்களிடம் ஏற்படும் அந்தஸ்து பேதமும் இந்நாவலில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதேபோன்று ஒரு இளம் விதவைப் பெண்ணுடன் ஏற்படும் ஆண்மகன் நட்பும் உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மரியாம்பிள்ளையின் பிள்ளைப்பாசமும் கடந்த காலத்தை எண்ணி அவர்தனக்குள் உருகுவதும் நாவலில் நுட்பமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சம்மாட்டி, மரியாம்பிள்ளை, தாய் மதலேனா, அந்தோணி, அவன் தங்கை எலிசபெத், சின்னத்தங்கைமேரி, இளம் விதவை ஸ்ரெல்லா என ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்ட அத்தனை பாத்திரங்களும் கதையோட்டத்துக்கு ஏற்ற வகையில் கச்சிதமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

தன்னை முன்னிலைப்பாத்திரமாகக் கொண்டு நான்கு பாகங்களைக் கொண்ட 47 அத்தியாயங்களில் எழுதப்பட்ட காதல்கதையே இளங்கோவின் “மெக்ஸிக்கோ”. ரொறொண்டோவில் வசித்து வரும் இளைஞன், விடுமுறைக் காலத்தை கழிக்க மெக்ஸிக்கோவுக்கு வரும் போது மெக்ஸிக்கோ சிட்டியில் வசிக்கும் ஒரு பெண்ணை விடுதியில் சந்திக்கிறான். அவளும் தன்னைப் போல் விடுமுறையைக் கழிக்க வந்த பெண் என்பதை உணர்கிறான். இரவு நேர விடுதிகள், ஸ்டிரிப் டான்ஸ் முதல் மாயன் நாகரிகங்களின் எச்சங்களாக இருக்கும் பகுதிகள் என இருவரும் பல்வேறு இடங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கின்றனர். இவ்விணைப்பால் இருவருக்கும் இடையில் காதல் அரும்புகிறது. அது காமம் கண்டு வலுக்கிறது. அச்சமயம் அவனுடைய விடுமுறைக் காலமும் முடிவுக்கு வர விரைவில் மெக்ஸிக்கோ வருகிறேன் என்று கூறிவிட்டு அவனும் விமானம் ஏறுகிறான். கைபேசி வழியே தினமும் இருவரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள். அவளுடைய பிரிவு வருத்த ரொறொண்டோ வந்தவன் விரைவிலேயே விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் மெக்ஸிக்கோவுக்கு அவளைச் சந்திப்பதற்காக கிளம்புகிறான். அங்கு சென்ற பின்தான் அவனுக்கு விளங்குகிறது தான் கண்டது அனைத்தும் கற்பனை என்று. இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணுவதன் விளைவுதான் இது என்பதை உணர மறுக்கிறான். மனோவியாதியால் பாதிக்கப்பட்டு அதனால் வருந்துகிறான். இப்பின்னணியில் பின்னப்பட்ட இக்கதை ஈழ வரலாற்றின் ஒரு சில பக்கங்களையும் மெக்ஸிக்கோ மண்ணின் பாரம்பரியங்களையும் அதன் தொன்மைகளையும் எடுத்து விளக்குகிறது.

கனடாவில் வசிக்கும் குரு அரவிந்தனால் “எங்கே அந்த வெண்ணிலா” (2006), “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்”, “நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி” போன்ற நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. போராட்டச் சூழலில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணின் வாழ்வைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவரின் “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்” நாவல் ஈழத்தில் விடுதலைப் போராட்டச் சூழலில் நிகழ்ந்த அவலங்களையும் நம்பிக்கைத் துரோகங்களால் விளைந்த விபரீத விளைவுகளையும் சித்திரித்து நிற்கிறது. ஈழப்போராட்டத்தில் விதையாகிப் போன சிவா, அவனது எண்ணங்களை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டு அதனை அகற்ற முடியாது தவிக்கும் அவனது காதலி சாந்தி, சாந்தியுடன் இணையத் துடிக்கும் சூரியா ஆகியோரின் மும்முனைக் காதலைச் சித்திரிக்கும்

இந்நாவல் 1999இல் கனடா உதயன் பத்திரிகையில் 25வாரங்கள் தொடராக வெளிவந்தது.

வடஅமெரிக்க கனடிய பண்பாட்டுச் சூழலில் ஈழத்தமிழர் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகளைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு இவரால் எழுதப்பட்ட “உன்னருகே நான் இருந்தால்” நாவல் ஒரு குடும்பத்தின் நான்காவது தலைமுறையில் உள்ள இருவருக்கிடையிலான காதலைப் பேசுகிறது. தலைமுறை வழிவந்த உறவு முறை சகோதர ராக அமைவதால் ஏற்படும் சிக்கல்கள், பிணக்குகளைப் பேசும் நாவலாக இந்நாவல் அமைகிறது.

குரு அரவிந்தனால் எழுதப்பட்ட “எங்கே அந்த வெண்ணிலா?” நாவல் கனடா, மொன்றியலில் இருந்து வெளிவரும் “இருசு” பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வெளிவந்து மணிமேகலை பிரசுரமாக வெளிவந்தது. மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சிறு சம்பவங்கள் கூட பாரிய திருப்பங்களை ஏற்படுத்தி விடும் என்பதை விக்ரம், மதுமிதா ஆகிய இருவருக்கூடாக விளக்கும் இந்நாவல் கனேடிய அமெரிக்கப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களின், வாழ்க்கைப் போக்குகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி...” என்ற குறுநாவல்த் தொகுப்பில் “நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி”, “உறைபனியில் உயிர்துடித்தபோது...” இரண்டு நாவல்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஆழ்கடலில் விபத்துக்குள்ளாகிய நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் உயிராபத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தவர்களை மையப் புலமாகக் கொண்டு இவரால் எழுதப்பட்ட “நீர் மூழ்கி நீரில் மூழ்கி...” என்ற குறுநாவல் ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்தது. நடுநிசி 12மணி ஒரு நிமிடத்திலிருந்து மறுநாள் பின்நேரம் 6மணிவரையான 18 மணித்தியாலங்கள் வரை நடைபெற்ற சம்பவங்களையும் அதனை எதிர்கொள்கின்ற மாந்தர்களின் எண்ண ஓட்டங்களையும் மையப்படுத்தி படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் நீர்மூழ்கி கப்பலின் இராணுவ இரகசியங்கள் வெளிப்படாதிருப்பதற்காக அதிகாரமட்டத்திலிருப்பவர்கள் மேற்கொண்ட சில அணுகுமுறைகளையும் கூறி நிற்கிறது.

பனிநிறைந்த வடதுருவத்திற்குச் சென்ற ஆராய்ச்சிக் குழு ஒன்று எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை முன்வைத்து இவரால் எழுதப்பட்ட இரண்டாவது குறுநாவலான “உறைபனியில் உயிர்துடித்தபோது...” என்பது கனடா, உதயன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. வடதுருவத்திற்கு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்குச் சென்ற 12பேர் கொண்ட குழுவினர் பனிப்புயலில் சிக்கித் தவித்த போது அவர்கள் எதிர்நோக்கிய நெருக்கடிகள், பிரச்சினைகளைப் பேசும் இந்நாவலின் ஈற்றில் உயிராபத்தான கட்டத்தில் பத்து பேரே உயிர்தப்பி கின்றனர். ஆனால் ஊடகங்களோ பன்னிரண்டு பேரை மீட்டதாகக் கூறுகின்றது. பனிபடர்ந்த துருவப் பிரதேசத்தில் ஆய்வுக்குப் போனவர்களில் இருவர் உயிர் துறந்தனர் என்ற செய்தி வெளிப்படுமானால் இத்தகு ஆய்வுச் செயற்பாட்டினை மீளத் தொடர முடியாது என்று எண்ணிய அரசு இதனை மூடிமறைக்கின்றது. மீட்கப்படாத இருவரில் ஒருவரின் மனைவி தன்னுடைய கணவன் உயிராபத்திலிருந்து மீண்டு விட்டான் என்ற நம்பிக்கை யோடு இருந்த வேளையிலே, அரசு “உண்மைநிலை யினை வெளிப்படுத்தக் கூடாது” என்ற

நிபந்தனையுடன் கணவன் இறந்து விட்ட செய்தியைக் கூறுகிறது. அதற்காக பெருந் தொகைப் பணத்தையும் சலுகைகளையும் வழங்குவதாக ஆசையும் காட்டுகிறது. இச்சலுகைகளை எதிர்பார்க்காத மனைவி தன் குழந்தைக்காக உயிர்வாழ நினைப்பதுடன் நாவல் முடிவுக்கு வருகிறது. மக்களின் உயிரைவிட தம் அதி காரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக அரசுகளால் எடுக்கப்படும் குறுகிய, குரூர சிந்தனைப் போக்கை இந்நாவல்கள் இரண்டும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

தமிழகத்தின் சிறந்த இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் “யுகமாயினி” இதழ் 2009ம் ஆண்டில் நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில் இவர் எழுதிய “அம்மாவின் பிள்ளைகள்” சிறந்த குறுநாவலுக்கான பரிசைப்பெற்றது. தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவரும் மூத்த தமிழ் பத்திரிகையான கலைமகள் நடத்திய அமரர் ராமரத்தினம் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்ற குறுநாவலான தாயுமானவர் இலங்கையில் உள்ள ஈஸ்வரங்களைக் குறித்துப் பேசுகிறது. ஆடற்கலையைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவரது “சொல்லடி உன் மனம் கல்லோடி” நாவல் குரு அரவிந்தனின் திரைக்கதை வசனத்தில் “சிவரஞ்சனி” என்ற பெயரில் திரைப்படமாகவும் வெளிவந்தது. இருசு பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த “என்ன சொல்லப் போகிறாய்” நாவல் புலம் பெயர்ந்த மண்ணில் தமிழ் மக்கள் எதிர் நோக்கும் சவால்களை கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. 1985ஆம் ஆண்டைப் பிற்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இவருடைய குமுதினி நாவல் நெடுந்தீவின் மாவலித்துறையில் இருந்து நயினாதீவு குறிக்கட்டுவான் பிரதேசத்துக்குக் குமுதினிப்படகில் சென்ற 33பேர்களை கடற்படையினர் குத்தியும் வெட்டியும் வேட்டையாடிய கொடிய நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கிறது.

வல்லைக் கமலா பெரியதம்பி எழுதிய “தாயார் தந்த தனம்” வல்லை மக்களின் பண்பாட்டு வாழ்வியல் புலங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தோன்றிய நாவல் ஆகும். நாவலில் இடம்பெறும் நான்கு பாகங்களில் நான்கு தலைமுறையினரின் வாழ்வைச் சொல்லும் இந்நாவலில் குலதெய்வ வழியாடு, மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், குடும்ப உறவுகளுக்கிடையிலான அன்னியோன்னியத் தொடர்புகள் நுண்மையான முறையில் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

1992களில் கவிஞர் அ.கந்தசாமியின் “அக்கினித் தாமரை” நாவல் நான்காவது பரிமாணம் இதழ்களில் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது. இலக்கணத்தமிழில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் புலம் பெயர்ந்த கனடாவில் வேலைசெய்யும் அலுவலகங்களில் பெண்கள் படும் பாடுகளையும் நெருக்கடிகளையும் கூறிநிற்கிறது.

சிவநயனி முகுந்தனின் “வேல்விழியான்” மறவன் நாவல் இருபாகங்களைக் கொண்டது. கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டை ஆட்சி செய்த சோழ மன்னன் கரிகாலன் இலங்கை மீது படை எடுத்து வந்து அனுராதபுரத்தை ஆண்டு வந்த வங்கநாசிக திஸ்ஸ மன்னனை வென்று இங்கிருந்து அடிமைகளாக பன்னிரண்டாயிரம் வீரர்களை உறையூருக்கு அழைத்துச் சென்று காவேரி ஆற்றுக்கு கல்லணை கட்டிய வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவலே

“வேல்விழியாள் மறவன்”. அநாபாயன், பூங் கோதை, ஜெயபாலசிங்கன், சோதையன், நரசிம்மவரை யார், தமிழரசி முதலான கற்பனைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் ஈழநாட்டுக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையிலான தொடர்புகளையும் கூறிநிற்கிறது.

மறைந்த எழுத்தாளர் தெ.நித்தியகீர்த்தியின் தொப்புள்கொடி உறவு - பிறந்த நாட்டினைவிட்டு தொலைதூரம் கடந்து வந்த பின்னும், தாய் நாட்டுடனான தொப்புள்கொடி உறவு விடவே இயலாத உறவாக தொடர்ந்து வரும் என்பதைச் சொல்கிறது. மற்றும் மனோ ஜெகேந்திரன் எழுதிய “நல்லதோர் வீணை செய்தே”(2000), பாமினி செல்லத்துரை எழுதிய “சிதறிய சித்தார்த்தன்” நாவல்களும் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வந்துள்ளன.

சாகித்திய விருது பெற்ற முருகபூபதியின் “பறவைகள்” நாவல் “என்னதான் பறவைகள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்தாலும் ஆகாரத்திற்காக தரைக்கு வந்துதான் ஆகவேண்டும்” என்ற உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைக் கூறிநிற்கிறது. இலங்கை மக்களின் புலம் பெயர்வையும் இடம்பெயர்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து நீர் கொழும்புக்கு இடம்பெயரும் தேவகியின் வாழ்வுக் கூடாக விரிந்து செல்கிறது. நீர் கொழும்பில் தன் முன்னாட் காதலன் குமாரின் தகப்பனாரான சுகவீன முற்ற மாமானாரைப் பராமரிக்கும் தேவகி அவரின் வீட்டில் தன் காதலனை சந்தர்ப்ப சூழலால் சந்திக்கிறாள். அச்சூழலில் அவள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளும் மன அவஸைகளும் மீதிக்கதை.

புலம்பெயர் வாழ் விளிம்புநிலை மக்களின் நெருக்கடிகளையும் அவர்களின் மீது பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறைகளையும் ஐரோப்பிய சமூகத்தில் நிலவும் இனத்துவேச அரசியலையும் அங்கதமாகப் பதிவு செய்யும் நாவலே சேனனின் “லண்டன்காரர்”. லண்டனில் வாழும் கறுப்பு வெள்ளையர்களின் இனமுரண்பாட்டைச் சித்திரிக்கும் இந்நாவல் புலம்பெயர் சூழலில் எதிர்நோக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் அம்மண்ணில் நிலவும் மையநிலை அரசியலையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சிக்கன் கடை ஒன்றில் வேலை செய்யும் ஐயரையும் அங்கு பணியாற்றும் சாந்தேலா என்ற கறுப்பினப் பெண்ணையும் அச்சிக்கன் கடை உரிமையாளர் பாஸ்கரனையும் மற்றும் சுகன், தெய்வம், கேதாரநாதன், ரமேஸ் மற்றும் ரமேஸின் காதலன் போர்த்துக்கீசியான டியோகோ முதலான வரைப் பாத்திரமாகக்கொண்டு பின்னப்பட்ட இந்நாவலில் நிறவெறி, இனத்துவேசம், சாதியம், ஓரினச் செயற்கை, புலம்பெயர் முதலாளிகளின் இரட்டை முகம், கடைநிலை ஊழியர் மீதான உழைப்புச் சுரண்டல், சந்தர்ப்பவாத அரசியல் முதலானவை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

ஈழப்போராட்டத்தின் கடந்த கால வரலாற்றுப் பக்கங்களைக் கூறும் ஷோபாசக்தியின் இச்சா நாவலைப் போலவே சேனனின் சித்தார்த்தனின் விநோதச் சம்பவங்கள் நாவலும் பெண் போராளிப்பாத்திரத்தின் போர்க்கால வாழ்வையும் அதற்குப் பின்னரான புலம்பெயர் வாழ்வையும் கூறுகின்றது. இரு நாவலிலும்

பெண்பாத்திரங்கள் போர் முடிந்தபின் புலம்பெயர்ந்த ஆண் ஒருவரால் காப்பாற்றப்பட்டு வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றனர். அங்கு இருவருமே சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர். இச்சாவில் ஆலாவின் புலம்பெயர் வாழ்வு விரிவாகச் சித்திரிக்கப்படுவதைப் போல சித்தார்த்தனின் விநோதச்சம்பவங்கள் நாவலிலும் சாதானாவின் புலம்பெயர் வாழ்வு விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. அதே போல் இரு நாவலின் இறுதிப்பகுதிகளிலும் ஒத்திசைவு காணப்படுகின்றன. இரு நாவலிலும் கட்டமைக்கப்பட்ட பகுதிகள் நாவலின் ஈற்றில் நாவலாசிரியர்களாலேயே “புனைவுகள்” எனக் கூறிப் புறந்தள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் இரு நாவலும் வடிவமைக்கப்பட்ட அமைப்பு அவை கூறும் களங்களும் வேறுவேறானவை. ஆனால் ஷோபாசக்தி யின் இச்சாவை விட சித்தார்த்தனின் விநோதச் சம்பவங்கள் கவனத்துக்குரிய நாவலாகும். இந்நாவலின் பேசுபொருள் புதிதில்லையாயினும் இந்நாவல் கதை கூறும் முறை புதியது. யதார்த்தவாத பாணியில் சொல்லப்பட்ட ஈழப் போர்க் கதையாடலை தவிர்த்து நொன்-லீனியர் கதையமைப்பில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தொடர்நிலை எழுத்தை அறுத்து மாயாவாத யதார்த்தங்களுடன் கட்டமைக்கப்பட்டது.

தொன்மக் கதையாடலுடன் இணைந்து சாதனா என்ற போராளியின் கதையைக் கூறும் இந்நாவல் 1992ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 9ஆம் திகதி இராணுவம் ஏவிய குண்டு வெடிப்போடு தொடங்குகிறது. அங்கிருந்து ஈழப்போராட்டத்தின் பல்வேறு காலகட்டங்களைக் கடந்தகால, நிகழ்காலச் சம்பவங்களுக்கூடாகக் கூறிச் செல்கிறது. நாவலில் தொன்மக் கதையையும் நிகழ்காலக் கதையையும் இணைக்கும் சரடாக சித்தார்த்தன் வருகிறான். அவன் காணும் விநோதச் சம்பவங்கள் தான் இந்த நாவலாக விரிகிறது. சமகால அரசியல் சார்ந்து எழுதப்பட்ட நாவல் புலம்பெயர்ந்த தேசத்தில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள், நெருக்கடிகளைப் பேசுகிறது.

தாமரைச்செல்வியின் உயிர்வாசம் நாவல் அவுஸ்ரேலியாவுக்கு படகுவழிப் பயணம் செய்து அங்கு புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் எதிர்கொள்கின்ற துயரம் நிறைந்த தருணங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட நாவல் ஆகும். படகுப் பயணத்தில் வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் மனிதர்கள் எதிர் கொள்கின்ற வலிகளை சயந்தனின் ஆறாவது எடுத்துரைப்பதைப் போல இதிலும் காணலாம். கடல்வாழ் பயணத்தில் மக்கள் எதிர்கொண்ட மரணங்கள், உணவின்றி மக்கள் பட்ட துயர், ஆபத்தான சூழலில் பெண்களும் குழந்தைகளும் எதிர்நோக்கிய இடர்கள் ஆழமாகவும் அதேசமயம் வலியோடும் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. அவ்வாறு பயணம் செய்து அவுஸ்ரேலியாவின் புதியவாழ்வுக்கு முகம் கொடுக்க நேரிகையில் ஆதரிக்க உறவுகள் இன்றியும் மருத்துவ உதவியின்றியும் வதிவிட வசதியின்றியும் அம்மக்கள் பட்ட துயரங்களையும் வேதனைகளையும் உணர்வும் சதையுமாக நாவல் பேசச் செல்கிறது.

தமிழ் ஈழம் பற்றிய கனவுகளுடன் தம்வாழ்வை அர்ப்பணித்துப் போராடச் சென்ற போராளிகள் தன் முனைப்பான செயல்களாலும் தங்களுக்குள் விளையும்

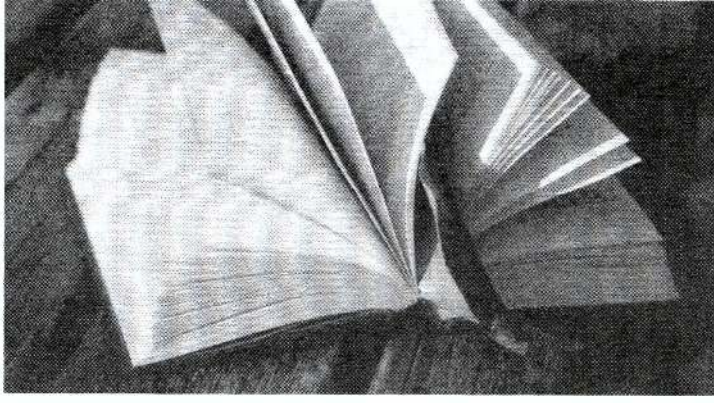
அதிகாரப் போட்டிகளாலும் இயக்கங்களில் இருந்து தப்பிப் போய் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் அடைந்து அவல வாழ்வு வாழும் ஈழத்தமிழரின் கதையே “அக்ஷரா”. அகதியாக சவிட்சர்லாந்தில் தஞ்சமடைந்த அருள் குமரன், அற்புதம், அரங்கன் ஆகியோரைச் சுற்றி பின்னப் பட்ட நாவலின்கதை அருள் குமரனின் வாழ்க்கைக் கூடாகத் தொடர்புறும் அபர்ணா, ஆராதனா, அமளி, சரவணபவன் என்னும் முக்கியப் பாத்திரங்களின் சம்பவங்கள் நிகழ்வுகளுக்கூடாக விரிவுபடுகிறது. ஈழ அரசியல் இயக்கங்களின் போக்குகள் அதன் நடவடிக்கைகள் மீதான அதிருப்தியை மெல்லிய எள்ளலுக்கூடாக விளக்கும் இந்நாவல் இயக்கங்களின் மிலேச்சத்தனமான நடவடிக்கைகளையும் அதிகாரப் போக்குகளையும் கண்டிக்கிறது. தன் தாயுடைய நடத்தைசார் முறையினால் காமத்தை வெறுப்புடனும் குற்றவுணர்வுடனும் நோக்கும் அருட் குமரனும் இயக்கப் போராளிகளின் அநாகரிக செயலினால் பெண்ணையே தீண்டியிராத அற்புதனும் நாவலின் வளர்ச்சியில் தொடர்ச்சியாக வந்து செல்லும் பாத்திரங்கள். விரக்தியின் உச்ச நிலையில் புத்தி பேதலித்து விவசாயப் பண்ணையில் பராமரிக்கப்பட்ட செம்மறி ஆட்டுடன் அற்புதன் புணர்வது எமது இன்றைய போராளிகளின் இழிந்த நிலையை எமக்கு கண்முன் நிறுத்துகிறது.

தேசிய இனத்தின் அடையாளத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் புலம்பெயர் நாவல்கள் தமிழ் மக்களின் அனுபவப் பதிவுகளாகவும் வரலாற்றுடன் கூடிய பண்பாட்டு கருவூலங்களாகவும் அமைகின்றன. உறவுகளின் இழப்பையும் தாயகம் பற்றிய நினைவுகளையும் புகழிடத்தின் பிற சூழல்களையும் கொண்டு படைக்கப்படும் இந்நாவல்கள் சிறந்த மொழிக்

கட்டுமாணத்தை உடையவை. போரின் நெருக்குதலால் இயல்பான வாழ்வு வாழ முடியாத ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வையும், புலம்பெயர் வாழ் மக்களின் வாழ்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் இந்நாவல்கள் பன்முகப் பரிமாணம் கொண்டவை. வாழ்வின் பிரகாசமான தருணங்களை நம்கண் முன்னிறுத்துபவை.

நாவல் குறித்து எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை உண்மையிலேயே அறிமுகக் குறிப்புக்களையன்றி ஆய்வன்று. நாவலை இலக்கியத்தை பயனுள்ள ஆய்வுக்குட்படுத்துவோருக்கு இத்தரவுகள் போதுமான தல்ல. உண்மையில் இத்தரவுகள் விரித்து எழுதப்பட வேண்டியது காலத்தின் அவசியம் ஆகும். இதனை முன்னெடுப்பவர்கள் ஈழத்திலக்கியத்துக்கு பெரும் சேவை செய்தவராவார். அதேசமயம் ஒரு நாவலை வகைமை அடிப்படையில் முழுமையாகப் பொருத்திப் பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் வன்னியில் வெளிவந்த நாவல்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒரு நாவலைப் பொருத்திப் பார்க்க முனையும் போது அந்நாவல் போர் காலநாவலாகவும் விளங்கும்.

எனவே இருதலைப்புகளிலும் வகைமை நோக்கில் ஒரு நாவலை பார்க்க முனையும் போது அது கூறியது கூறலாக முடியும். சில்லையூர் செல்வராசன் மற்றும் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் அவர்களுக்குப் பின் சகல நாவல்களையும் உள்ளடக்கி கட்டுரையோ ஆய்வுகளோ பெரிதளவில் ஈழத்தில் இடம்பெறவில்லை. அதேசமயம் சகல நாவல்களையும் உள்ளடக்கி ஒரு கட்டுரையை எழுதுவது என்பது பகீரதப் பிரயத்தனமாகும். ஆயினும் பரணியின் விடாமுயற்சியால் இம் முயற்சி ஓரளவுக்கு இக்கட்டுரையில் சாத்தியமாகியுள்ளது.

கல்வியும் நாவலும் இணையும் விசைகள்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

புனைகதையாளர் ஏனஸ்டு ஹெமிங்வே ஆறு சொற்களில் ஒரு சிறுகதையை எழுதினார். அவர் சொன்னவற்றை விட சொல்லாத பெருவெளிக்கு வாசகரின் கற்பனையை நகர்த்திச் செல்லும் விசையைக் கதையில் உள்ளடக்கினார். அதனைக் கல்வி வளர்ச்சியுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. கல்வியும் பாடங்களும் பல நிலைகளிலே ஒருவரின் கற்பனையை நகர்த்திச் செல்லக் கூடியவை. அமெரிக்கப் பண்பாட்டையும் கல்வியின் இயல்பையும் அவரின் கதை குறியீட்டுப்படுத்தியது.

சமூக வளர்ச்சி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பான கருத்து வினைப்பாடு (DISCOURSE) கல்வி நிலைவரங்களுக்கு அழுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தொடங்கியுள்ளது. நாவல் வளர்ச்சியைச் சமூகப்பின் புலத்தில் நோக்குகையில் கல்வியின் உட்பொதிவையும் கருத்திலே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சமூக நிலைவரங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும் மீள மீள உற்பத்தி செய்வதற்கும் பயன்படும் கல்வி, அந்த நிலைவரத்தை நேர் மற்றும் எதிர் நிலைகளில் நீளச் செய்யும் கற்பனைகளுக்கும், கலையாக்கங்களுக்கும் வலுவூட்டி வந்துள்ளது.

அவற்றின் பின்புலத்திலே தான் ரோமர்களின் கல்விச் செயற்பாடுகளும் வசன வழியான நீண்ட கதையுரைப்பும் வரலாற்றில் மேலெழலாயின.

அவற்றைத் தொடர்ந்து கிரேக்கர்களின் கல்வி மீதான அக்கறை அவர்களின் சமூக ஏற்றத்தாழ்வகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கான பொறி முறையுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது.

துன்பியலுக்கு அவர்கள் கொடுத்த அழுத்தமும் மனத்தைப்புடமிட்டுச் செப்பமாக்கும் துன்பத்தைத் தாங்கவல்ல இசைவாக்க நுட்பமான “கதாசில்” என்பதைக் கதையாக்க வழியாகக் கையளித்தது. அத்துடன் அரசர்களும் மேலோர்களும் அதிகாரத்துக்குப்பணிந்து வாழும்பணிவுநிலைக்கு வலுவளித்தது.

கல்விச் செயல்முறைக்கும் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குமுள்ள இணைப்பைக் தொன்மையான

கிரேக்கச் சமூகவியல் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும்.

இந்திய மரபில் மேலாதிக்கத்துக்கும் சமூக முரண்பாடுகளுக்கும் இசைவுபட்டு வாழும் மனப்பக்குவம் “சாந்தம்” என்ற இரச உருவாக்கத்தினால் வலியுறுத்தப்பட்டது. நிகழ்த்துக் கலைகளும் இலக்கிய படைப்புக்களும் சாந்தத்தை முதன்மைப்படுத்தின. சமூக நிலைவரம் கல்விச் செயல்முறை கலை இலக்கிய ஆக்கம் ஆகியவற்றுக்குள்ள இணைப்பை இந்திய மரபிலே தெளிவாகக் காணலாம்.

ஐப்பனிலும், சீனாவிலும் விரிவாக்கம் பெறத் தொடங்கி பொதுக் கல்வி முறைமையோடு நெடுங்கதையுரைக்கும் நாவல் உருவாக்கம் பெற்றமை கல்விக்கும் படைப்பிலக்கிய ஆக்கத்துக்குமுள்ள தொடர்பை மேலும் புலப்படுத்தும்.

எழுத்து வழியான நெடுங்கதை வாசிப்புப் பழக்கம் பொதுக்கல்வி வளர்ச்சியோடும் ஓய்வு நேர வளர்ச்சியோடும் இணைந்து நீட்சி கொண்டது. எழுத்து வழியாகக்கிடைக்கப் பெற்ற புதிய நாவல் அனுபவக் கையளிப்பு இலத்தீன் மொழியில் நொவேலா (NOVELLA) எனப்பட்டது. அதன் நேர்ப் பெயர்ப்பாக தமிழில் “நாவல்” என்ற சொல் உருவாக்கம் பெற்றது.

ஐரோப்பால் நாவல் வளர்ச்சிக்கும் தொழிற் புரட்சியோடு இணைந்த பொதுக்கல்வி விரிவாக்கத்துக்கும் நேரடியான இணைப்பு உண்டு. ஐரோப்பிய ஆரம்பகால நாவல்களில் “மகிழ்புனைவியம்” (RUMANANCE) மேலோங்கியிருந்தமை சமூகக்காரணிகளோடும் கல்விக் காரணிகளோடும் தொடர்புபட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அக்காலத்தைப் பொதுக் கல்வியின் இலக்கிய பாட ஏற்பாட்டில் காதல் இலக்கியங்களே முதன்மை பெற்றிருந்தன. அது கல்வி சார்ந்த நிகழ்ச்சி, நகர வளர்ச்சியும் பொறிகளின் பயன்பாடும், முன்னைய நிலப்பிரபுத்துவ அழுத்தங்களில் இருந்து “மனவிடுவிப்பை” ஏற்படுத்தின. அந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் நாவல் புனைவில் மகிழ்புனைவியப் பண்பை நீட்சி கொள்ளச் செய்தன.

அச்சுப் பொறியின் வளர்ச்சியும், கடதாசியின் பயன்பாடும், பொதுக்கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவிய சாதனங்களாகும். அவை நாவல் எழுத்தாக்கத்துக்கும் விசைகொடுத்தன.

நகர வளர்ச்சி, பிறிதொரு முரண்பாட்டையும் தோற்றுவித்தது. கிராமிய வாழ்க்கையில் கிடைக்கப் பெற்ற இயற்கை தழுவிய இங்கிதம் நகர வாழ்க்கையில் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அந்த இங்கிதத்தை அறிகை நிலையில் மீட்டெடுக்க “மகிழ்புனைவிய” அணுகு முறை துணை செய்தது.

இத்தாலிய சூழலில் காதற் கருப்பொருளை மகிழ்புனைவிய இயம்பலோடு தொடர்பு படுத்தும் நாவல்கள் தோற்றம் பெறலாயின ஐரோப்பிய சூழலில் இத்தாலியின் கலைப்பங்களிப்பு மேலெழுந்தமைக்குக் காரணம் பொதுக்கல்வியில் அவர்கள் இசை ஓவியம், சிற்பம், முதலாம் பாடங்களுக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவம் அந்த மரபுகிரேக்கக் கல்வி முறையின் நீட்சியாக அமைந்தது.

கைத்தொழில் வளர்ச்சியின் சுரண்டலுக்கு உள்ளான மத்திய தரவகுப்பினரது வாழ்க்கை முறையும் அவலங்களும், வாசிப்பின் வழியாகச் சுகம் தேடும் உளவியல் உருளை ஏற்படுத்தின. நீண்ட கதையுரைக்கும் மரபு மன நெருக்குவாரத்தை நெகிழ்ச்சிப் படுத்தத் துணை செய்தது.

ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தைத் தொடர்ந்து பழையவற்றைத் தேடும் உசாவலை உள்ளடக்கிய வரலாற்றுப் பாடமும் வரலாற்று அனுபவங்களை மீட்டெடுத்தலும் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கின. அவற்றின் வளர்ச்சி நாவல் எழுத்துக்கு உற்சாகம் தந்தது.

வரலாற்று நாவல் பற்றிக் குறிப்பிட வந்த திறனாய்வாளர் ஹிலாரி மெண்டெல் “முன்னைய அனுபவங்களை ஈட்டிக் கொள்ளும் பேராசையே வரலாற்று நாவல் எழுத்துக்கு விசையூட்டியதாக” ஒரு சமயம் குறிப்பிட்டார். மேலும் நீண்ட கதை கூறலுக்கு “வரலாறு” கை கொடுத்தது.

இங்கிலாந்தில் சேர்வால்டர் ஸ்கொட், பிரான்சில் ஹெனோரி த.பல்சாக், ருசியாவில் லியோ டால்ஸ்டாய், அமெரிக்காவில் ஜே.எவ்.கூப்பர் என்றவாறு வரலாற்று நாவல் எழுதுவோரின் எண்ணிக்கை பெருகலாயிற்று. அவர்களுக்கு முன்னரே வரலாற்று நாவல்கள் எழுதப்பெற்றதாயினும் அந்த வடிவத்தை மேற்கூறியோரே செப்பமாக மேற்கிளம்பச் செய்தனர்.

வால்டர்ஸ் கொட்டின் வரலாற்று நாவல் அருட்டலே கல்கி கிருஷ்ண மூர்த்தியின் வரலாற்று நாவல் எழுத்துக்கு விசை கொடுத்தது.

தமிழில் நாவல் எழுத்துக்கள் ஆங்கிலக்கல்வி வழியாக மேலெழுந்த மத்திய தரவர்க்கத்தின் உருவாக்கத்துடன் நிகழ்ந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து வளர்ச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய பொதுக்கல்வி விரிவாக்கத்தின் நலனை மத்திய தரவர்க்கத்தினரே அனுபவித்தனர்.

தமிழ் மரபில் நாவல் என்பது “நீண்ட கதையுரைப்பு” என்ற புலக் காட்சியுடன் தொடர்பு பட்டிருந்தமையால், “சரித்திரம்” என்ற எண்ணக்கருவைக் கதைத் தலைப்போடு இணைத்தனர். சேஷையங்காரின் ஆதியூர் அவதானி சரித்திரம், மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் “பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்” ரஜமையரின் “கமலாம் பாள் சரித்திரம்” மாதவையாவின் “பத்மாவதி சரித்திரம்” சித்திலெப்பை மரிக்காரின் “அசன்பே சரித்திரம்” என்ற வாறு தலைப்புக்கள் அமைந்தன.

ஆங்கிலக் கல்வி முறையின் சிறப்புப் பரிமாணங்களுள் ஒன்றாக வரலாற்றுப் பாடம் இணைக்கப் பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. வரலாற்று அறிவுடையோரே அறிவுடையோராகவும் மதிக்கப்பட்டனர்.

அக்காலக் கல்விமுறையின் வழியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு முக்கிய கருத்தியல் “சீர்திருத்தம்” பற்றியதாக அமைந்தது. இங்கிலாந்துச் சூழலில் மேலெழுந்த தத்துவமாகவும் அது அமைந்தது. நாவல்களும் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளுக்கே முதன்மை கொடுத்தன.

ஆங்கிலக் கல்வியின் பிறிதொரு சிறப்புப்பண்பு நாவல்கள் இலக்கியம் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெற்ற நாவல் இலக்கியம் பரவலாக்கம் பெற்றமைக்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த பெண் கல்விவளர்ச்சி, பெண்களிடையே நாவல் வாசிப்பைத் தூண்டியது. மத்தியதர வர்க்கப் பெண்களைக் குவியப் படுத்தும் நாவல் ஆக்கங்களும் மேலெழலாயின.

மேலும் சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையினரிடத்து நிகழ்ந்த கல்வி வளர்ச்சி நாவல் நுகர்ச்சியை தூண்டியது காந்தியச் சிந்தனைகளின் பரவல், மார்க்சியச்சிந்தனைகளின் நீட்சி, பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கக் கருத்தியல் முதலியவை முறைசாராக் கல்வி வழியாகப் பரவின. அவற்றின் செல்வாக்கும் நாவலாக்கத்தினுள்ளே கசிந்து நிறைந்தது.

உளவியற் கல்வியின் வளர்ச்சி உளவியல் நாவல்களையும் விஞ்ஞானக் கல்வியின் வளர்ச்சி விஞ்ஞான நாவல்களையும் பெருமளவிலே தோற்றுவித்தன.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களிடையே நிகழ்ந்த கல்வி வளர்ச்சி பெண்ணிய நாவல்களையும் கலித்திய நாவல்களையும் போராட்ட நாவல்களையும் தோற்றுவிப்பதற்கு விசையூட்டின.

உலக நாவல் வளர்ச்சியில் கல்வியின் ஊடு தொடர்புகள் தாக்கம் விளைவித்து வருதல், நாவலுக்கும் சமூக இருப்புக்குமுள்ள தொடர்புக்கு மேலும் காட்சியேற்றம் செய்கின்றது.

சமூகம், கல்விச் செயல்முறை, நாவல் ஆகியவை நேர்க்கோட்டில் இணைகின்றன. வியத்தநாமில் முறை சாராப் (NONFORMAL) போராட்டக் கல்வி நாவலாக்கத்துடன் இணைந்து கொண்டது. இலங்கையிலும் அதே நிலை வரம் இடம்பெற்றது.

கல்வி “சமூக முதலீடு” ஆவது போன்று இலக்கியங்களும் நாவலும் சமூக முதலீடு (SOCIAL CAPITAL) ஆகின்றன. ஆசிரியரும் எழுத்தாளரும் சமூக முதலீட்டை உருவாக்குகின்றனர்.

‘மாயினி’ யும், நாவலும், எஸ்.பொ.வும்

எஸ்.பொ.வென இலக்கியவாதிகளாலும், ‘பொன்னு’வென நண்பர்களாலும் அழைக்கப்பட்ட எஸ்.பொன்னுத்துரை (1932-2014)யின் படைப்புகள்பற்றி 2006இலும் 2011இலுமாக என்னால் எழுதப்பட்ட இரண்டு வியாசங்கள் அண்மையில் வெளிவந்த எனது ‘எதிர்க் குரல்கள்’ தொகுப்பு நூலில் உள்ளன. சிறுகதை நாவல் நாடகம் புனைவெழுத்து மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் விமர்சனமென அவரது படைப்புகள் அனைத்தின் மேலாகவுமான பார்வையாக இருந்தவகையில், முரண்ணிலைக் கருத்துக்களின் அழுத்தமான வெளிப்பாடின்றி, படைப்பின் தன்மைகள் எதார்த்தமாய்த் தம்மை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தளங்களாக அவை ஆக முடிந்திருந்தன. மேலும் அப்போது அவர் ஜீவியவந்தராகவும் இருந்தவகையில் மனக் கிலேசம் கொள்ளாது தீவிர அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கான வெளியும் இருந்திருந்தது.

ஆனால் ‘ஜீவந்தி’யின் காலவரையறை (2000-2020)க்கு உட்பட்டதாக அவரது ‘மாயினி’ நாவல் மட்டுமே தேறுகிறவகையில், அதை மய்யமாகக்கொண்ட ஒரு திறனாய்வானது எதிர்நிலை முடிவுகளை மிகத் தூக்கலாய்க் காட்டிவிடுமாகையால் ஒரு நிறைந்த அவதானம் அதில் தேவைப்படும்.

ரசனை நிலை மற்றும் காலநீட்சியின் முன்னிலைத்துவக் காரணங்களில் தொடர்ந்தேர்ச்சியாக ஒரு பிரதியின்மேல் குவிக்கப்பட்ட முடிவுகளை மறுக்கும் தீவிர நோக்கிலான பின்அமைப்பியல் மற்றும் பின்நவீனத்துவக் கோட்பாடுகளை அளவியல் கருவிகளாகக் கொள்ளும் தருணம் அவசமானது. அதேவேளை அதை முன்னெடுத்தல் விமர்சனச் செயற்பாட்டுக்கு அவசியமானது. இலங்கையின் எக் காலகட்டத்து விமர்சனநிலையைப் பொறுத்தும் இந்த அவசியம் இரட்டிப்பான தேவையைக் கொண்டதே.

இதையொரு முற் சூசக அறிவிப்பாக்கிக்கொண்டு எஸ்.பொன்னுத்துரையின் ‘மாயினி’ (2007)யை மேலும் புரிவதற்காக ஏனைய அவரது நாவல்களின் சுருக்க விபரங்களோடு அதன்மேல் இனி கவனம் செலுத்தலாம்.

‘த’ (1961), ‘சடங்கு’ (1966 ‘சுதந்திரன்’ இதழ்த் தொடர்), ‘மாயினி’ (2007) ஆகிய எஸ்.பொன்னுத்துரையின் மூன்று நாவல்கள் இதுவரை வெளியாகியிருக்கின்றன. ‘வீரகேசரி’த் தொடராக பெப். 02 1967 தொடங்கி பெப். 17 1967 வரை வெளிவந்து இடைநின்றுபோன ‘யோகம்’ என்ற தலைப்புள்ள நாவலைக் கணக்கெடுக்க வேண்டியதில்லை. மேலும் எஸ்.பொன்னுத்துரை உட்பட சில எழுத்தாளர் சேர்ந்து முயன்ற ‘வண்ணமலர்’, ‘சதுரங்கம்’, ‘மத்தாப்பு’, ‘மணிமகுடம்’ போன்ற குறுநாவல், நாவல் முயற்சிகளையும் ஒதுக்கி வைத்துவிடலாம். மீதமாகும் ஏனைய மூன்றில் கால எல்லைக்குட்படும் ‘மாயினி’யில் நாம் கவனக் குவிப்பை நிகழ்த்தலாம்.

1885 இல் ‘அஸன்பே சரித்திர’த்துடன் தொடங்கிய இலங்கை நாவல் வடிவமானது தனது ஆரம்ப கால வளர்நிலைகள் தாண்டி சமூகம் அறவியல் உளவியல் மற்றும் பாலியல்கள் சார்ந்த கருத்துக்களை வெளியிடும் கருவியாக உருப்பெறுவதன் முன்பாகவே தன் வீச்சு குறைந்துபோனது. தமிழ்நாட்டிலும் அதற்கு சிறிது காலம் முன்பாக ஐரோப்பிய அமெரிக்க நாடுகளிலும் கூட நிலைமை இதுதான். இதை Edwin Muir இன் Essays on Literature and Society என்ற நூலிலுள்ள The Decline of the Novel என்னும் கட்டுரை தெளிவுபடுத்தும்.

1930களில் உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தோடு தமிழில் உந்தியெழுந்த சிறுகதை வடிவமானது, சுமார் மூன்று தசாப்தங்களாக தொடர்ந்து இலக்கிய உலகில் முன்னுரிமை கொண்டிருந்தது. ஆனால் அறுபதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து அது ஆழமான கருத்தியல் வெளிப்பாட்டுக்கான சாதனமாக இல்லாதிருப்பதாய் பல எழுத்தாளராலும் கருதப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகள் மூலம் இலக்கிய

உலகினுள் பிரவேசித்த கே.டானியல் பின்னால் தன் கருத்துநிலை வெளிப்பாட்டினுக்காய் நாவல் இலக்கியத்தினுள் பிரவேசித்ததை இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம். இதுவே ஜெயகாந்தனிடத்திலும் நடந்தது. இதுவே எஸ். பொன்னுத்துரையிடத்திலும் வெளிப்பட்டது. இவர்கள் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளாய் இலக்கிய உலகில் முகிழ்ப்புக் கண்டவர்கள்.

அதுவொரு நாவலின் உந்த காலமாய்த் தோன்றியது. தமிழிலும் சமூக சீர்திருத்த, புரட்சிகர நாவல்கள் வடிவமையத் தொடங்கின. அதுவரை புறமொதுக்கப்பட்டிருந்த பேசுபொருள்கள் முதலிலைக் கவனம் பெற்றன. இலங்கை நாவலிலக்கியமும் இந்த எழுச்சியிலிருந்து தவறிப் போகவில்லை.

1961இல் வெளிவந்தபோதே எதிர் விமர்சனங்கள் பரபரப்பாகச் செய்யப்பட்ட நாவலாயிருந்தது 'தீ'. அதுவொரு அதிசயமான நிலைமையாகத் தோன்றியது. ஏனெனில் பாலியல் சார் விஷயமொட்டிய படைப்புகள் வெளிவருமளவு தமிழ்ப் படைப்புலகம் ஓர் அகற்சியும், இணக்கவிசையும் கொண்டதாகயிருந்தும், அவ்வளவு ஆக்ரோஷமான எதிர்ப்புகள் ஏது சந்தர்ப்பத்திலும் அதிசயப்பட வைக்கும்தான்.

'சடங்கு' நூல் ஒரு குடும்பத்தை முன்னுதாரணமாகக்கொண்டு அக் கால வடக்கு மத்தியதர வர்க்கத்தின் கொழும்பு அரச ஊழியர் பிரச்சனையின் ஒரு கூறை வலுவாகப் பிரஸ்தாபித்தது. ஆனால் அச்சமூகத்தின் வாழ்நிலையைப் பேச வந்திருப்பினும், அது அடியா தாரமாய்ப் பேசிய பிரச்சனை பால்நிலை சார்ந்ததாக இருந்தது. அதனால்தான் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் தனது 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' என்ற நூலில் அதை பால்நிலைக் கதையென்ற பகுதியில் அடக்கி விபரித்தார்.

ஆனால் இங்கே விமர்சனத்திற்கு எடுக்கப் பட்டுள்ள 'மாயினி' இத்தன்மைகள் வாய்ந்ததில்லை. அது வரலாறு சார்ந்து ஒரு கலை மனத்தினுடைய அவதியின் வெளிப்பாடாய் அமைந்துபோனது. அது வடிவ மிழந்து வந்தது. ஒருவகையில் தன் உள் மறைக்க மூடு துகில் அணிந்து வந்ததாய் அதைச் சொல்லமுடியும். அப்போது நாவலென அதை எண்ணும் விந்தை நடந்தது.

'மாயினி' நூலின் வடிவம் எதுவெனக் கேட்டால் பதிலிறுப்பது சாதாரணமாக இயன்றுவிடுவ தில்லை. அது தன்னளவில் பரிட்சார்த்தப் படைப்பாக இருந்தும் எதுவித கிலேசமுமின்றி தன்னையொரு தமிழில் முன்னோடியற்ற அரசியல் முதல் நாவல் என்று சொல்லியது. ஆயினும் அந்தப் பதிலிலும் நம்பிக்கை கொள்ள முடிவதில்லை. அதனால்தான் 'மாயினி என்ன? நாவலா? அது சவைஞனின் தளம்' என்ற பிரதியின் முன்னீட்டில் எஸ். பொன்னுத்துரை கூறும் வரிகளைத் துணைக்கழைக்கவேண்டி உள்ளது. இதன் விளக்கம் அது வடிவங்கடந்த வடிவம் என்பதே.

நீண்டகாலமாக நாவலெனவே குறிப்பிடப் பட்டு வந்திருக்கும் 'சடங்கு' உண்மையில் ஒரு குறுநாவல் வகைமைக்குள் அடங்கிப்போவதே. அக் கால 'இலக்கிய வழக்கப்படி' அது நாவலாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்திருப்பினும், அது நாவலாக விகாசம்பெறாத குறுநாவல் படைப்புத்தான். அதே அபிப்பிராயத்தை 'தீ'யின் மேலும் வைக்க முடியும்.

ஆனால் 'தீ'யானது நாவலென மேன்மேலும் கொள்ளப் படும் நூல்களைப்போன்றாவது இருக்கின்றது. 'மாயினி' அந்தவகை அனுகூலமும் அற்றது.

ஒரு புனைவுப் பிரதி குறுநாவலாகவா நாவலாகவா இருக்கிறதென்பதைவிடவும், அந்த இரண்டிலொரு வடிவத்தை அது கண்டிப்பாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பது எந்தரப்பு.

இந்த இடத்தில் சிறிது புள்ளிவிளக்கமாய் குறுநாவல், நாவலென்ற இந்த இரண்டு வகைமைகளையும் காண்பது தக்கது.

கடவுள் வாழ்த்தை முதலில் உடைத்தாய், ஒப்பற்ற குணங்களுள்ள ஒரு தலைவனைக் கொண்டதாய், நாடு நகர்களின் வர்ணனையோடும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகியவற்றின் உறுதிப் பயனளிக்கும் விசேஷம்கொண்டும் இயற்றப்படுவதே பெருங்காப்பிய மென்றும், அவற்றில் ஒன்றோ பலவோ குறைந்தவை சிறுகாப்பியமெனப்படும் எனவும் தண்டியலங்காரம் சொன்னதுபோன்ற ஒரு கறாரான வரையறையை குறுநாவல் - நாவல் விஷயத்தில் அளித்துவிட முடியாது. அது மிக நுட்பமாக அணுகிப் பார்க்கப்பட வேண்டியது.

"Novella என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் இந்தக் குறுநாவலானது படைப்பாளிக்கு மிகவும் சிரமம் தருகிற ஒரு வடிவமாகும். அதனாலேயே மிக அபூர்வ மாக அவற்றின் படைப்பாக்கங்களும் பல்வேறு மொழி களிலும் இருந்திருக்கின்றன. சிறுகதைபோலன்றி தன் தரிசனத்தின் கவனங்களை ஒரு நாவலைப்போல இதனால் பறக்கவிட முடியும். ஆனால் ஒரு நாவலின் விகாசத்தை எடுக்காமல் வாழ்வின் முழுப் பரப்பையும் காட்டுவதாய் அது அமைந்திருக்கவேண்டும். நாவலின் கவனங்களை உள்ளடக்கி, சிறுகதையின் வீறு கொண்டதாய் அமை யாத நீளக்கதை அப்போது நெடுங்கதை எனப்படும்.

மிக நீண்ட கதைகளை நாவலாகவும், நீண்ட கதைகளை குறுநாவலாகவும் கொள்ளும் பொத்தம் பொதுவான விதிகள் மாறி, நிறுதிட்டமான விதிகள் நாவலின் வளர்நிலைக் காலத்திலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைக் கால்வரை வரையப்பட்டு வந்துள்ளன. புதிய சித்தாந்தங்களும் கருத்துநிலைகளும் அவ் விதிகளை இன்று பெருமளவு மாற்றிப் போட்டுள்ளன.

இன்றைய வாழ்வியலின் எந்தப் பிரச்சனையை யாவது ஒரு நாவல் முன்வைக்கிறதா, அதற்கான விடையைக் கண்டடையும் ஒரு வாசலையேனும் திறந்துள்ளதா என்பதிலேயே வாசக கவனம் இன்று முனைப்பாய் இருக்கிறது. மேலும் வாசிப்பே அர்த்தங் கோடலைச் செய்வதான கருத்தாக்கமும் நிறை பேறடையத் துவங்கியுள்ளது. அது பிரதியின் அர்த்தம் ஆசிரியனிலிருந்து அல்ல, வாசகனின் வாசிப்பிலிருந்தே முகிழ்ப்ப தான நம்பிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறது. "ஆசிரியனைக் கொன்று வாசகன் பிறக்கிறான்" என்று அண்மையில் புழக்கத்திற்கு வந்திருக்கும் பின் நவீனத்துவ சொல்வடையின் அர்த்தம் இதுதான். ஒரு நாவலின் உட்பிரதிக் கூறுகளும் இன்றைய வாசகனிடத்தில் கூடிய கவனம் பெற்றிருக்கின்றன. பழைய அபிப்பிராயங்கள் இன்று மறுவிசாரணைப்படுகின்றன. குறுநிலம் தாண்டி சர்வ வியாபகமாய் இன்றைய இலக்கிய விசாரம் இருக்கின்றது. இவற்றை ஞாபகத்தில் கொண்டே பிரதித் தன்மையின்

கூறுகளில் கவனம் குவிக்கவேண்டி இருக்கிறான் விமர்சகன். 'மாயினி' இதற்கு விலக்கில்லை.

அதையொரு விவகாரமாகவே இவ் உரைக் கட்டு தன் விசாரணையில் கொள்கிறது. பிரதியின் கட்டமைப்பு, மொழிநடை, மொழிப் பாவனை மற்றும் அர்த்தம் கொள்ளும் விகாசம் ஆகியவையும் முக்கியமானவையென்ற திடம் அதற்குண்டு. இவற்றை எதிர் கொள்ள 'மாயினி' யால் முடியுமா என்பதே இங்குள்ள விசாரணை.

392 பக்கங்களைக் கொண்ட இந் நூலின் முதலாவது பகுதி 'மாயி'யாகவும் இரண்டாம் பகுதி 'மாயினி'யாகவும் பேர் சூட்டப்பட்டுள்ளன. அதன் கதை இதுதான்:

சித்த வைத்திய முறைப்படியாக காலம் கடந்து பயணிக்கச் செய்யும் ஒரு மருந்து (செந்தூரம்) தயாரிக்க நந்தன் எனப்படும் நந்த மித்திரபண்டார, களனி கங்கைக் கரையெங்கும் முகிலி தேடி அலைகிறான். அவனே தன் இனவரைவியல் தெரியாதவனாய் தான் ஒரு மலையாளியா, தமிழனாவென்ற தேடுதல் கொண்டவனாயும் இருக்கிறான்.

ஒருபோது அவனுக்கு அம் மூலிகைச் செடியும் அகப்படச் செய்ய அதன் வேரைத் துணித்து எடுத்துக் கொள்கிறான். இப்போது ஆய்வில் தனக்குத் துணை செய்யக்கூடிய தகுந்த உதவி தேவையாவதால், அதற்கேற்றவள் தன் தோழி மல்லிகாவேயெனத் துணிந்து நந்தன் அவளை நாடுகிறான். பின் செந்தூரத்தை தயாரித்து அதை அவன் உட்கொள்வதோடு 'மாயினி' யின் முதலாம் பாகம் முற்றுக்கிறது.

புனைவற்ற ஓர் இலங்கை வரலாற்றை அறிவதே நந்தனது ஆசையாக - அவனுடாக எஸ்.பொன்னுத் துரையினதாக இருப்பினும், கடல்கோள், இலங்கைத் தோற்றமெல்லாம் புனைவின் வழியான விபரிப்புகளாக ஆகிவிடுகின்றன. குமரிக் கண்டம், பஹுளியாறு யாவும் இலக்கிய வெளிச் சான்றுகள் தவிர விஞ்ஞானரீதியான ஆதாரங்கள் அற்றவையென்பதை பிரதி மறந்து போகிறது.

இனவரையான ஈர்ப்புடன் ஒரு வரலாற்றுத் தேடல் எதுவித நன்மையையும் அளித்துவிட முடியாதென்பது உரை மரபுகளிலிருந்து தமிழினம் பெற்றுள்ள பாடம். அதை எஸ்.பொன்னுத்துரை உதாசீனம் செய்தது மகாபாவம்.

மகாவம்சம் எழுதிய மகாநாம, அவருக்கு வரலாற்றின் வழி காட்டிய பிராமணர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், குசுமாசன தேவி, விமலதர்ம சூரியன், மாயாதுன்னை, ஏகலப்பொலவென சரித்திரம் முழுக்க திசையழிந்து பறக்கிறது நூல்.

பின்னால் எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கவுடனான நேர்காணலும், சிறிமாவோ பண்டார நாயக்க ஹிட்லர் சந்திப்பும் நடைபெறுகின்றன. பண்டார நாயக்க, சிறிமாவோ, சந்திரிகாவுடன் அனூர பண்டார நாயக்கவின் பிரசன்னமும் நூலில் இடம் பெறுகின்றன. அது பெரும்பகுதியாகவும் இருந்துவிடுகிறது. நீண்ட காலம் தேசத்தின் பொறுப்பு மிகுந்த ஆட்சிப் பகுதியில் இருந்தவர்களென்பதால் அது நியாயமாகக் கொள்ளப் படலாம். இலங்கைத் தலைவர்கள் போல் காந்தி, நேரு மற்றும் இந்திரா காந்தி ஆகிய

இந்தியத் தலைவர்களும் நூலிலே வந்து போகிறார்கள். இவற்றோடு நந்தனின் மல்லிகாவுடனான காதல் ஓர் அவசியம்போல.

வரலாற்றில் வரும் சிங்களப் பெண்கள்மீது ஒரு குரோதத்தோடு வரும் பௌதிக வர்ணனைகளும் உடலுறவுகளும் நூலின் அவசியம் கடந்தும் சென்றிருக்கின்றன. ஆனால் எஸ்.பொன்னுத்துரையின் மகா திறமை அதிலே தான் இருக்கிறதென்ற உண்மை அங்கே இருக்கிறது.

நந்தனின் காலப் பயணத்தில் அவன் சந்திக்கும் கடைசி மனிதராக ஹிட்லரே இருக்கிறான். அத்துடன் நந்தனின் செந்தூரத்தினது ஆற்றலும் மெதுமெதுவாகச் சக்தியை இழக்கிறது. மல்லிகை (மல்லிகா) வாசத்தை நந்தன் உணருகிறான். கதை முடிகிறது. இது எதுவாகவும் இருக்கட்டும், நாவலாக இல்லையென்பதை ஒங்கி இங்கே உரைக்க முடியும்.

ஆனால்...

மாயினி எதுவுமே இல்லையா எனில், வரலாற்றுக் கனவும், மொழியின் வீர்யமும் அதிலுள்ளன. எஸ்.பொன்னுத்துரைக்கு சொற் காமம் உண்டு. லா.ச.ராமாமிர்தத்தினதுபோன்ற சொல்லுபாசனை கொண்டவர் அவர். இதுபற்றி அவர் நிறைய இடங்களிலே சொல்லியும், எழுதியும்கூட, வந்திருக்கிறார். மௌனிபோல் சொற்களைக் கவனம் வைத்திருந்து தகுந்த இடங்களில் பிரயோகிக்கும் ஆற்றல் அவருக்கு நிறைய வுண்டு. அது இந்நூலில் நன்கு தொழிலாற்றியிருக்கிறது. மொழி பிரதியாக இதை பெருமளவு தாங்காவிடினும், சுவையாக பக்கம் முழுதும் செறிந்திருக்கிறது. படைப்பாளி தன் நினைப்பில் தோற்றிருக்கிறார் என்றாலும், எங்கோ வென்றிருக்கிறாரென்ற உண்மையும் அதனுடன் இருக்கிறது.

அவரது அனைத்து நாவல், குறுநாவல், சிறுகதைகளிலும் தன் மண்ணின் மணத்தை செறியப் பண்ணியவர் எஸ்.பொன்னுத்துரை. அவரது பாத்திர உரையாடல் மொழி அத்தனை வீரியம் கொண்டது. அந்த ரசிப்புக்கு இந்த நூல் இடம் வைக்கவில்லை.

நந்தனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு விசாரணையின் போதும் நூலாசிரியரே இடைப் புகுந்து அது சார்ந்த ஒரு சரித்திரக் குறிப்பை சொல்லிச் சென்றுவிடல் நிகழ்கிறது. அவை நூலின் ஓட்டத்துடன் ஒன்றவிடாது வாசகனைப் பின்னின்று இழுப்பதோடு, ஒரு பள்ளி ஆசிரிய அதிகாரத்துவத்தையும் எடுத்துக்கொள்கிறது.

தானொரு நல்லாசான் என்பதை நிரூபித்தவளவு தானொரு சிறந்த கலைஞனென்பதை எஸ்.பொன்னுத்துரை இந் நூலில் நிரூபிக்கவில்லை.

முதன் முயற்சிகளாகின்ற கோகிலா மகேந்திரனின் நாவல்கள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவந்த நாவல்கள் பற்றியே எழுத வேண்டிய தேவையிருப்பினும் கோகிலா மகேந்திரன் நாவல்கள் அனைத்தையும் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்வது பயனுடையது என்ற அடிப்படையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டிற்கு முற்பட்ட படைப்புகள் பற்றி முதலில் சுருக்கமாக அவதானிக்கப்படுகின்றது. இவ்விதத்தில் அவரெழுதிய இருநாவல்களும் நான்கு குறுநாவல்களும் கவனத்திற்குட்படுகின்றன. (குறுநாவல் என்றொரு பாகுபாடு தேவையற்றது என்றொரு கருத்து ஆய்வாளர் சிலரிடமுள்ளது. இக்கட்டுரையாளருக்கும் அக்கருத்தில் உடன்பாடு உள்ளது)

துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்(1986)

ஒரு குடும்பத்தில் ஆண் - பெண் இருவருக்கு மிடையில் நிகழ்கின்ற திருமணம் மனப்பொருத்தம் நோக்காது பணம், அந்தஸ்து என்பவற்றால் தீர்மானிக்கப்படும் நிலையில் அக்குடும்பத்தில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மை இடமளித்து மேற்குறிப்பிட்ட நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது. பெற்றோர் விருப்பப்படி வியாபாரி ஒருவனுக்கு மனைவியாகின்றாள் பூரணி என்ற ஆசிரியை. அவள் தனது கணவனைப் புரிந்து கொண்டு வாழ முற்பட்டாலும் கல்வி ஏற்றத்தாழ்வினால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட தாழ்வுச்சிக்கல் காரணமாக அவளது செயற்பாடுகள் பயனளிக்கவில்லை. அவள் செயல்கள் அனைத்திலும் குற்றம் காணும் கணவன் இறுதியில் அவளது ஒழுக்கத்திலும் குற்றம் கண்டு அபாண்டமாகப் பழி சுமத்த முற்பட்ட போது அவள் துயில் ஒரு நாள் கலைகின்றது; வீட்டைவிட்டு வெளியேறி தனித்து வாழ முற்படுகின்றாள். இத்தகைய பிரச்

சினை சமூகத்தில் 1952 இல் எழுதப்பட்ட "அனிச்சமாளின் காதல்" நாவலில் இருந்து வேறுபட்டாலும் பெண்நிலைவாத சிந்தனை சமூகத்தில் பரவத் தொடங்கிய பின்னர் பிரக்ஞை பூர்வமாக எழுதப்பட்ட முதல் நாவலாகின்றது. இவ்விதத்தில் முன்னோடி நாவலாகின்றது என்பதே கவனத்திற்குரியதாகின்றது. இவ்விதத்தில் முதன் முதலில் தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்த ராஜம் கிருஷ்ணனின் "வீடு" என்ற நாவலும் முக்கியம் பெறுகின்றது. இப்பணின் பொம்மை வீடு நாடகத்திலும் வெளியேற்றம் நிகழ்கின்றது! மூன்று படைப்புகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது சுவாரஸ்யமானது. இவ்விதத்திலே இந்நாவலின் அத்தியாயங்களின் ஆரம்பத்தில் "பெண்நிலை" பற்றிய பொருத்தமான கவிதைகள் இடம் பெறுவது பயன்மிக்கது. இவ்விதத்தில் விழி என்பவரெழுதிய பின்வரும் கவிதை கவனத்தை ஈர்க்கக் கூடியது:

பில்லியின் பில்லியன் தலைகளில்
ஏறி நின்று
உச்சவரப்பில்
சத்தமாய்ச் சொன்னேன்
ஏழுமலைகளில் தெறித்து தெறித்து
உலக சமுத்திர அலைகளை மேவி
பாலைவனங்களின் பரப்பையுங் கடந்து
எங்கும் கேட்ட இதயகீதம்
"துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்"

தூவானம் கவனம்(1988)

மேற்குறிப்பிட்ட நாவல் சமூக தமிழரது புலம் பெயர் வாழ்க்கை காரணமாக சமூகத்திற்கு வரக்கூடிய பேராபாயங்களுள்ளொன்றான எயிட்ஸ் நோயினால் ஏற்படப்போகும் பாதிப்புகள் பற்றிய அபாய அறிவிப்பாகின்றது. புலம் பெயர் தமிழர் காரணமாக ஏற்படும் வெவ்வேறு பாதிப்புகள் பற்றி தெணியான், செ.கணேசலிங்கன், செங்கை ஆழியான் முதலானோர் வெவ்வேறு நோக்குகளில் எழுதிய நாவல்களின் வரிசையில் "தூவானம் கவன"மும் ஒன்றாகின்றது. இந்நாவலின் பேசு பொருள் எதிர்பார்த்தளவு பிற்காலத்தில் சமூகப்

பிரச்சினையாகாவிட்டாலும் ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஆரம்பகாலச் சூழலில் இந்நாவலின் பேசுபொருள் முக்கியமானது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

சந்தனச் சிதறல்கள்(1988)

மேற்குறிப்பிட்ட குறுநாவல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகச் சூழலைக் களமாகக் கொண்டது. வெவ்வேறு குணாம்சங்கள் கொண்ட பாத்திரங்கள், அவர்களை யதார்த்த பூர்வமான செயற்பாடுகள், உயிர்த்துடிப்பான உரையாடல்கள் என்பனவற்றின் மூலம் அன்றைய காலகட்ட(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களது போக்கின் ஒரு வெட்டுமுகமாக இந்நாவல் காணப்படுகின்றது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் (செங்கைஆழியானின் கங்கைக் கரை ஓடம்-1978) கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் (கமலா தம்பிராஜாவின் எங்கேயும் எப்போதும்) தென் கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் (அப்துல் றாசாக்கின் வாக்குமூலம்) கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்(மைக்கல் கொலினின் காதல் வெண்ணிலா கையில் சேருமா 2003) சார்ந்தெழுந்த நாவல்களின் வரிசையில் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த முதல் நாவலாகின்றது. உளவியல் நோக்கில் அணுகப்படக்கூடிய பாத்திரங்களுட்பட வெவ்வேறு குணாம்சங்கள் கொண்ட பாத்திரங்கள் என பல பாத்திரங்கள் பெண்பாத்திரம்(மேரி) மையப் பாத்திரமாகக் காணப்படுதல் என்ற விதங்களில் முற்குறிப்பிட்ட பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த ஏனைய நாவல்களுள் தனித்துவமானதொரு இடத்தினையும் இந்நாவல் பெற்றுள்ளது!

நீர்பந்தல்கள்(1980)

மேற்குறிப்பிட்ட பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் எழுந்த இரண்டாவது நாவலாகின்றது. இதனைவிட இந்நாவல் இன்னொரு விதத்தில் மிகுந்த கவனிப்பிற்குள்ளாகக் கூடியது. இந்நாவலில் வரும் முதன்மைப் பாத்திரமான மஞ்ச யாழ்ப்பாணத்து முதலாளியொருவரின் மகள். அவளது காதலனான சக மாணவன் அவளது கிராமத்தை சார்ந்த ஏழைத் தொழிலாளியொருவரின் மகள். தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவன் என்பதை நாம் மனதிலிருத்தும்போது செ.கணேசலிங்கன், செ.யோகநாதன் முதலான முற்போக்கு எழுத்தாளரது நாவல்கள் நிச்சயம் நினைவிற்கு வரவே செய்யும். இவ்வாறு நோக்கும் போது அவ்வாறான முற்போக்கு நாவல் வரிசையில் அடங்கக்கூடிய பெண்எழுத்தாளரொருவரின் முதல் நாவல் என்ற சிறப்பு இதற்குள்ளது. “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளரது சிறுகதைகள்” என்ற தொகுப்பின் வெளியீட்டு விழாவில் செல்வி திருச்சந்திரன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரிசையில் ஏன் பெண்களொருவரும் இடம்பெறவில்லை அவர்கள் எவரும் எழுதவில்லையா?” என்றொரு அவசியமானதொரு கேள்வியை எழுப்பினார். அதற்கான முதல் விடையாக அமையக்கூடிய வாய்ப்பும் இந்நாவலுக்குண்டு அல்லவா?

பெண்பனை(1990)

முற்குறிப்பிட்ட “துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்” பெண் நிலைவாத நோக்கிலெழுந்த முதல் நாவல் எனில்

ஒரு விதத்தில் அதன் தொடர்ச்சி என்று கருதக்கூடியது மேற்குறிப்பிட்ட நாவலாகும்.

காதலனால் கைவிடப்பட்ட அவலம், வன்புணர்வுக்குள்ளாகி, அவ்வாறு செய்தவன் பின்னர் திருமணம் செய்ய உடன்பட்டாலும் அதனை நிராகரித்து தனித்து வாழ்கின்ற அவலம், போதைப்பொருளுக்கு அடிமையான மகனால் ஏற்படும் அவலமும் என்றவாறு பல்வேறு அவலங்களுக்குள் சிக்குப்பட்டு வாழுகின்ற கிராமத்துப் பெண்ணான சரஸ்வதி விஜயராஜாவை முதன்மைப்படுத்தி எழுந்துள்ள மேற்குறிப்பிட்ட குறுநாவல், நாவலில் கையாளப்பட்ட உத்திமுறை காரணமாக தமிழ்ச்சமுசத்தில் வெவ்வேறு விதங்களில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அசமத்துவ நிலை, பெண்ணுரிமை என்பன சார்ந்து சிந்தனைக்குரிய கேள்விகளை முன் வைக்கின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட சிறப்புக்காரணமாக ஈழத்தில் பெண் நிலை நோக்கிலெழுந்த நாவல் செல்நெறியை மேலும் வலுப்படுத்தியுள்ளது; வளம்படுத்தியுள்ளது.

“வளப்படுத்தியுள்ளது” என்று கூறியமைக்கு இன்னொரு காரணமுள்ளது. அதாவது யாழ்ப்பாணத்து கிராமத்திலுள்ள ஒரு பனையின் பார்வையின் அதுவும் பெண்பனையின் பார்வையில் இந்நாவல் நகர்வதுதான் அத்தகைய வளம் சேர, வாய்ப்பாகின்றது. ஆரம்பகால வவேசு அய்யரின் சிறுகதையில் வரும் குளத்தங்கரை அரசமரத்துடனும், பிற்கால சுந்தரராமசாமியின் நாவலான “ஒரு புளியமரத்தின் கதை”யுடனும் இந்த நாவல் எடுத்துரைப்பு முறையினைச் சங்கமிக்கச் செய்துள்ள சிறப்பும் இந்நாவலுக்குள்ளது என்பதில் தவறுண்டோ?

தவிர, ஒரு காலகட்ட யாழ்ப்பாணத்துக் கிராம மொன்றின் உயிர்த்துடிப்பான குரலை இந்நாவலூடாக இன்றைய வாசகர் கேட்க முடிகின்றது.

வைகறை(1987)

“நந்தி”யின் “தங்கச்சியம்மா” (1977) மருத்துவம்மா ஒருவரை அறிமுகம் செய்தது போன்று கல்யாணி என்ற பெண் வைத்தியரொருவழை முதன்மையாக அறிமுகம் செய்கின்றது இந்நாவல்! அவளிடம் வருகின்ற நோயாளிகள் பலருடன் அவள் நடந்து கொள்ளும் முறையும் அவ்விதத்தில் மருத்துவமனைக்கு வந்த சற்றே வயது கூடிய சிகரெட்டிற்கு அடிமையான சிவநேசன் மீது அவளுக்கு ஏற்படு காதலும் அக்காதல் திருமணத்தில் முடிவதுமாக நகர்ந்து செல்கிறது இந்நாவல்.

முற்குறிப்பிட்ட பெண்பனை நாவலில் ஹீரோயின் ஓவியம், எஸ்.எஸ்.டி முதலான போதைப் பொருள்களால் ஏற்படும் விளைவு பேசப்படுவது போன்று இந்நாவல் சிகரெட் பாவனையால் ஏற்படும் விளைவுகளை விவரித்துள்ளமை கவனத்திற்குரியது. இத்தியாதி பேசு பொருள்களும் ஈழத்து நாவலுலகிற்கு புதியன என்றே கூற வேண்டும்!

இனி 2000 இற்கு பிற்பட எழுந்த நாவல்கள் பற்றிக் கவனிப்போம். இவ்விதத்தில் ஒரு குறுநாவலும் இரு நாவல்களும் அடங்குகின்றன.

சந்தனச் சிதறல்கள்(2018 யூலை)

மேற்குறிப்பிட்ட குறுநாவல் ஒருவிதத்தில் புகலிட குறு நாவல் வரிசையில் அடங்கக்கூடியது. (புகலிடத்துடன் தொடர்புபட்டு வாழ்பவர்கள் ஈழத்

துடன் தொடர்புபடும்போது அவற்றையும் புகலிட நாவல்கள் என்று கருதுவதில் தவறில்லை என்பது இக் கட்டுரையாளரின் அபிப்பிராயமாகும்) இவ்விதத்தில் அவசியமான இதுவரை பேசாப்பொருளான பேசு பொருள் சார்ந்து இந்நாவல் எழுந்துள்ளது. அதாவது, புலம் பெயர் தமிழர்கள் ஈழத்தமிழர்களுக்கு செய்ய வேண்டியது யாது? அதனைச் செய்ய வேண்டிய முறை எத்தகையது? என்பது பற்றிய நீண்ட கால கேள்விகளுக்கு ஓரளவு விடை காண முற்பட்டுள்ளது; சமூக செயற்பாட்டாளர்களது சிந்தனைக்கும் விருந்தளிக்கின்றது. முன்னர் ஈழத்தில் வாழ்ந்த முக்கியமான பாத்திரங்கள் சிலரை மறுபடி சந்திக்க வைப்பதனூடாக அவர்களது வாழ்க்கையில் முழுமையையும் ஏற்படுத்து கின்றது.

சந்தனச்சிதறல்கள் (2018 டி.சம்ப்ர்)

மேலே குறிப்பிட்ட சந்தனச் சிதறல்கள் குறு நாவலாகவும் இஃது நாவலாகவும் கருதப்படுகின்றது என்பதை வாசகர்கள் கவனிப்பார்களாக!

ஒரு காலகட்டத்தில் ஈழத்தின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறான வாழ்க்கைநிலைகளில் வாழ்ந்தவர்கள் நீண்ட காலத்தின் பின்னர் சந்திப்பதும் தமது இனிவருங்கால வாழ்க்கை பற்றிச் சிந்தித்து முடிவெடுப்பதுமாக பரிணமித்துள்ளது மேற்குறிப்பிட்ட நாவல். இவ்விதத்தில் இந்நாவல் தமிழ்க்குடும்பம் சார்ந்த வெவ்வேறான பிரச்சினைகள் வெவ்வேறான வாழ்க்கை முறைகள் வெவ்வேறான குணாம்சங்கள் கொண்ட மாந்தர்கள் சார்ந்தெழுந்த ஈழத்து நாவல்கள் பலவற்றை ஒன்றாக தன்னுள் அடக்கியுள்ளது என்று கூற முடியும் அல்லது இவ்விதத்திலான முதல் நாவல் என்று கூடக் கருத முடியும்.

இன்னொரு கோணத்தில் அவதானிக்கும் போது இந்நாவலானது நான்கு குறுநாவல்களை (அக்குறுநாவல்களுக்கு முழுமையையும் ஏற்படுத்தி) ஒரு நாவலாக்கும் முதன்முயற்சி என்றும் கூற முடியும். நீண்ட கால எழுத்துலக அனுபவமும் எழுத்தாற்றலும் கடின உழைப்புள்ள ஒருவராலேயே சாத்தியமாக முடியும். கோகிலா மகேந்திரன் அத்தகைய தனித்துவமான ஆற்றல் உள்ளவராகக் கருத முடிகின்றது!

இந்நாவல் உருவாக்கத்தை பிறகோணத்திலும் பார்ப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாறு அவ்வக்காலங்களில் பரிசோதனை முயற்சிகள் சிலவற்றை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது.

ஓவ்வொரு அத்தியாயமாக ஐவர் இணைந் தெழுதிய “மத்தாப்பு”(1961) ஒன்பதின்மர் இணைந் தெழுத திட்டமிட்டு மூவரெழுதிய “மணிமகுடம்” நால்வர் எழுதிய “சதுரங்கம்” என்ற விதத்திலான பரிசோதனை நாவல் முயற்சிகள் வரிசையை இன்னொரு விதத்தில் (அதாவது நான்கு குறுநாவல்களை ஒரு நாவலாக்கியமை) அகற்சிப்படுத்தியுள்ளது மேற்குறிப்பிட்ட “சந்தனச்சிதறல்கள்” நாவல்.

புலச்சிதறல்கள் நெஞ்சம் (2013)

புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியங்கள் அவ்வப் போது எடுத்துரைப்பு முறையிலும் வடிவ ரீதியிலும் புதிய மாற்றங்களுக்குப்பட்டு வருவது கண்கூடு. “நனவிடை தோய்தல்” (எஸ்.பொ) தொடக்கம் மட்டுவில் கத்தரிக்

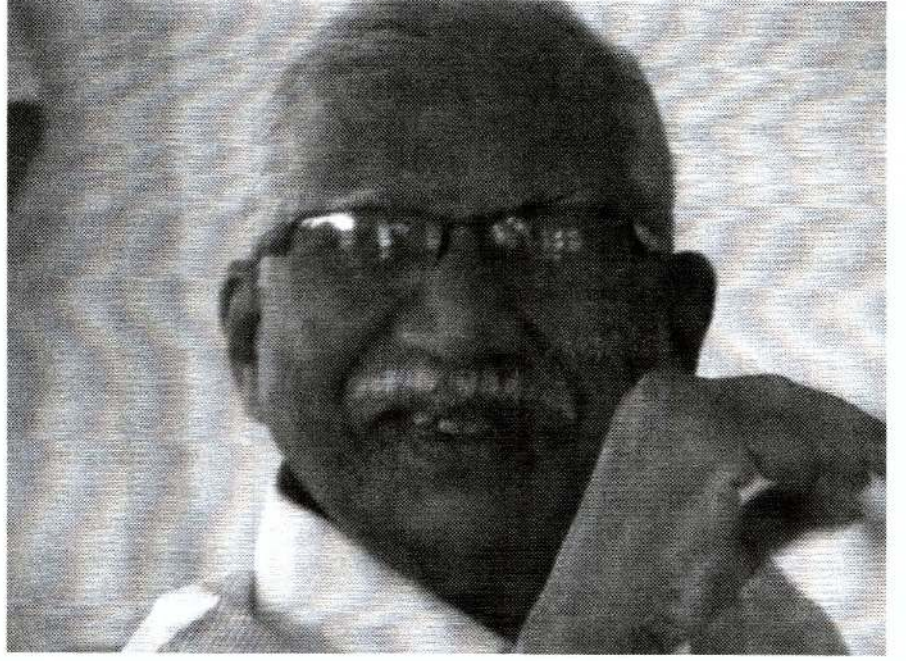
காய்(ஆசி.கந்தராஜா) வரை இத்தகைய செல்நெறியை அவதானிக்க முடியும்! அவ்வளர்ச்சியின் பின்னணியில் மேற்குறித்த தொகுப்பையும் அணுக முடியும்.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டு அனுபவப் பதிவுகள் - 32 மேற்குறிப்பிட்ட தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை அவுஸ்திரேலிய நாட்டு நினைவுகளாகவோ பயண இலக்கியமாகவோ வெளிவருவதற்கு பதிலாக, கற்பனைப் பாத்திரங்களை சிருஷ்டித்து அப்பாத்திரங்களினூடாக புனைவுச் சம்பவங்களை உருவாக்கி அனுபவங்களுக்கு புனைவியல் தன்மையை தந்திருப்பதால் இவை சிறுகதைகளின் தொகுப்பு என்று கருதக்கூடியதாகவுள்ளது. அதே வேளையில் “இசைவாக்கம்” என்றொரு அடிச்சரடு இழையோடுவது காரணமாக நாவலாகக் கூடிய பரிமாணத்தை பெற்றிருப்பதனாலேயே புலச் சிதறல் நெஞ்சம் இங்கு நாவலாக கருதப்படுகின்றது. நாவலாசிரியையின் பரிசோதனை முயற்சியின் இன்னொரு பரிணாமமாக இதனைக் கொள்ள முடியும். அண்மையில் நோர்வே எழுத்தாளர் இ.தியாகலிங்கம் எழுதியுள்ள “பராரிக் கூத்துக்கள்”(2014) என்ற நாவலிலும் ஓவ்வொரு அத்தியாயமும் சிறுகதை போன்றேயுள்ளது. எனிலும் “ஈழத்து மண்ணை மறக்க முடியாத தவிப்பின் வெளிப்பாடு” என்பது இதனை நாவலாக்கியிருப்பதும் இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகின்றது.

மதிப்பீடு

மேற்கூறியவற்றை தொகுத்து நினைவுகூரும் போது ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் கோகிலா மகேந்திரனது நாவல்கள் பின்வரும் விதங்களில் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளமை புலப்படுகின்றது.

- பெண்ணிலை வாத நோக்கில் முதல் நாவல் எழுதியமை (பெண்நிலை வாத நோக்கில் முதற் கவிதைத் தொகுப்பான “சொல்லாத சேதிகள்” வெளி வந்த ஆண்டிலே 1983 இதுவும் வெளியானது)
- பெண் எழுத்தாளரென்ற விதத்தில் முதல் முற்போக்கு நாவல் எழுதியமை
- பரிசோதனை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமை: குறு நாவல்களை நாவலாக்கியமை, சிறுகதைகளை நாவலாக்கியமை
- புதிய உத்தி முறையில் (பல கதை கூறுதல்) முதன்முதலாக எழுதியமை யாழ்.பல்கலைக் கழகப் பின்புலத்தில் முதல் நாவல் எழுதியமை
- பெண் மருத்துவரை முதன்முதலாக நாவல் பாத்திரமாக்கியமை
- அதிக பாத்திரங்கள், வெவ்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகள், வெவ்வேறு களங்கள், பல்வேறு குணாம்சங்கள் கொண்ட பாத்திரங்கள் என்பன நாவலில் இடம்பெற்றமை
- உளவியல், மருத்துவம், சீர்மியம் தொடர்பான சிந்தனைகளையும் அதிகளவு வெளிப்படுத்தியமை; அவ்வாறான அணுகுமுறைகளை “அதி பெருமளவு பயன்படுத்தியமை”
- புகலிடம் சார் நாவலூடாக புகலிடம் வாழ் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்களை ஆக்க பூர்வமான சமூகச் செயற்பாடுகள் பற்றிச் சிந்திக்கத் தூண்டியமை
- போதைப்பொருட் பாவனைகளால் ஏற்படும் பாதிப்புகளை நாவல் பாத்திரங்களுடாக முதன் முதலாக வெளிப்படுத்தியமை

வயதுகளும், வலிகளும் நிரம்பிய வவளி

தெனியானின் 2000க்கும் பின்னான நாவல்களை முன்வைத்து

மு.அநாதரட்சகன்

ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தோடு பரிச்சயம் கொண்டிருக்கும் எவரும் தெனியானின் எழுத்துக்களையும், அவர் குறித்த படிமத்தையும் அறியத் தவறியிருக்க மாட்டார்கள். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் போது அவரது பங்களிப்பினைத் தவிர்த்துவிட முடியாது. அவரது படைப்பாளுமை குறிப்பிடத்தக்கது. படைப்புத்துறையின் பல தளங்களையும் அலங்கரித்த ஓர் படைப்பாளி. தெனியான் “விவேகி” என்ற சிற்றிதழில் “பிணைப்பு” என்ற சிறுகதையுடன் 1964 இல் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தவர். இது வரையில் நூற்றைம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், பத்து நாவல்கள், மூன்று குறுநாவல்கள், ஐந்து வானொலி நாடகங்கள், முப்பது கவிதைகள், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், விவாதங்கள், தன் வரலாற்று விவரணங்கள், பேட்டிகள் என விரிவு கண்டவை ஏராளம். அவரது படைப்புலகம் விசாலித்தது. அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலாக எழுத்துலகில் பயணித்துவரும் மூத்த எழுத்தாளர், வடமராட்சியின் முதல் நாவல் எழுத்தாளர் என்கிற பெருமையும் இவரைச் சாரும்.

சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரான தெனியான் சிறந்த தமிழாசிரியருமாவார். இள வயதிலிருந்தே மார்க்சியக்கோட்பாட்டில் நாட்டங் கொண்டவர். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தனகர்த்தர்களுள் ஒருவர். சங்கத்தின் யாழ்கிளைச் செயலாளர், சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையில் இணைந்து சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்ட ஒரு சமூகப்போராளி எனப்பன்முகத் திறனுக்குரியவர்.

ஈழத்தில் சாதியச்சிந்தனைக்கு எதிர்வினையாற்றிய கே.டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே.ரகுநாதன், செ.கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன் வரிசையில், அவர்களது பணியில் தொடர்ச்சியைப் பேணுபவர். தனது கருத்தியலுக்கு அப்பால் எதிர்நிலைப்பட்டவர்களுடனும், நல்ல உறவைப் பேணுபவர்.

எண்பதுகளுக்கு பின்னான அவரது படைப்புக்கள் மற்றொரு தளத்தில் விரிபவை. அவை இன ஒடுக்கு முறை, போர்ச்சூழல், போரில் சிக்குண்டவர்கள் பற்றி விஸ்தாரமாகப் பேசுபவை. மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட போரின் அவலங்கள், உள நெருக்கீடுகளை பரிவுடன் தருபவை.

இக் கட்டுரை இரண்டாயிரமாம் ஆண்டுக்குப்பின் வந்த தெனியானின் நாவல்கள் பற்றியது. அவ்வகையில் ஐந்து நாவல்கள் பற்றியது. அவ்வகையில் ஐந்து நாவல்களும், மூன்று குறு நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

இவற்றுள் சிலவற்றை கையெழுத்துப் பிரதிகளாக வாசித்த அனுபவம் எனக்குள்ளது. கட்டுரையில் இவை குறித்த எனது மனப்பதிவினை பதிவிட்டுள்ளேன்.

“நவீன இலக்கிய வடிவங்களில் நாவல் என்பது ஒரு சமூகத்தின் உள்ளடுக்குகள் பற்றிய

வடிவமாகும். அத்துடன், ஒரு சமூகத்தையும், அதன் மதிப்பீடுகளையும் மறுபரிசீலனைக்குட்படுத்தும் போக்கினை இயங்கியலாகக் கொண்டுள்ளது. இன்னொரு வகையில் இதனை வாசகனின் மன வெளியில் தாக்கங்களை எதிர்கொண்டு நகரும் விவாத வடிவமாகவும் கொள்ளலாம்.

இந்த நோக்கிலேயே தெனியானின் நாவல்களை இக்கட்டுரை நோக்கவிளைகிறது.

கானலின் மான் (2002)

தெனியானின் நாவல் வரிசையில் இது நான்காவது நாவலாகும். தனது மணிவிழாவையொட்டி இதனை வெளியிட்டார். அவரது வித்தியாசமான படைப்புக்களில் இதுவும் ஒன்று வெவ்வேறு தளங்களில் விதவிதமான நாவல்களைத் தன்னால் தர முடியும் என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில் முற்றிலும் உளவியல் சார்ந்த நாவலாக இதனைப்படைத்துள்ளார். இதனூடாக சமூகத்துக்குச் சொல்ல வரும் செய்தி, அதன் உத்தி முறை சமூகத்து நாவலிலக்கியத்திற்கு புதியது. மிகுந்த சமூகப்பிரக்கையோடு இதனை எழுதியுள்ள தெனியான் வாசகமனதை ஈர்க்கும் வகையில் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார்.

சராசரி மனிதனிடத்தில் எழக்கூடிய ஏக்கப்பெருமூச்சினை எடுத்தியம்பும் இந்நாவல் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடியது. அன்புக்காக ஏங்கும் பரிதாபத்துக்குரியவர்கள் இருக்கும் வரை இந்நாவலும் சமூகப்பெறுமதியுடையது தான்.

இந் நாவலின் கதையம்சம் முழுவதிலும் செறிவு கண்டிருக்கும் முத்துலிங்கம் என்ற மனிதனின் ஆளுமை உருவாக்கத்திற்கான தேவைகள் நிறைவேறாமையே பற்றியதே கதையில் வரும் அவன் சொந்த வாழ்வில் அடிப்படைத்தேவைகளைக்கூட பெற முடியாதவனாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான். இளமையில் அவனைப் பெற்றவர்களிடமிருந்து அன்பு கிடைக்கவில்லை, கட்டிளமைப்பருவத்தில் அரும்பிய காதல் விருப்பங்களும் நிறைவேறவில்லை. இல்லற வாழ்விலும் மனைவி, பிள்ளையின் அன்பும் கூட நிராசையாகிப் போகிறது. சுற்றியிருந்த உறவுகள், நட்புவட்டத்திலும் நல்ல அன்பாதரவு சித்திக்கவில்லை அவனுக்கு. இவ்வாறு கணிப்பற்றுப் போன முத்துலிங்கம் பலவகையிலும் ஆளுமைக்குறைபாடுடையவனாகவே உள்ளான். உளவியலாளர் மாஸ்லோ வலியுறுத்தும் மனித ஆளுமை உருவாக்கத்திற்கு அவசியமான தேவைகள் வரிசையில் எதனையும் பெற இயலாத வனாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான். அவ்வகையில், இந் நாவலின் கதையம்சம் அடிப்படையில் உளவியல் கூறுகளைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந் நாவல் பற்றிக் கலாநிதி. த. கலாமணி குறிப்பிடுவது போல (தெனியானின் படைப்புக்கள் மீதான பார்வைகள் பக் 69)

“வாழ்க்கைக்காலம்

முழுவதும் அன்புக்காக ஏங்கி, நிராசையாகிப்போன நிலையில் ஆளுமைச் சிதைவுற்ற ஒருவனின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பதே “கானலில் மான்” நாவலின் நோக்கு நிலையாகும். சிக்கலான கதைப்பின்னல் எதுவுமின்றி நேசிக்கப்படாதவன் பரிதாபத்துக்குரியவன் எனும் உண்மையை குறைந்த பாத்திரங்களைப் படைத்து, அழகிய செவ்வியல் மொழி நடையில் இந்நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளது”

நாவலுக்குரிய பண்புகளான பாத்திரச்சித்திரிப்பு, களப்பின்னணியை எடுத்துக் கூறும் முறைமை இந்நாவலில் சிறப்பாக உள்ளது. இந்நாவல் இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினை பெற்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிகைவுகள் - குறுநாவல் (2003)

இக்குறுநாவல் தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை, “சுபமங்கலா” இணைந்து நடாத்திய சமூகத்துக்கு குறுநாவல் போட்டியில் பரிசுபெற்ற படைப்பாகும்.

1991 ஒக்ரோபர் 16ம் நாள் இந்துக்களது நவராத்திரி தினத்தன்று இரவு 9 மணி வானொலிச் செய்தியில் அறிவித்தலொன்று வடமராட்சி மக்களை உடனடியாக வெளியேற வேண்டுமெனக் கேட்டது. இரவோடு இரவாகச் சொந்த மண்ணைவிட்டு மக்கள் இடம் பெயர் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதனால் மக்கள் குடாநாட்டின் பல இடங்களுக்கும் அகதிகளாக இடம் பெயர் நேர்ந்தது. இவ்வாறு தென்மராட்சிப்பகுதிக்கு இடம் பெயரத் துணிந்த ஒரு குடும்பத்தின் துன்பதுயரங்களை உயிர்ப்புடன் சொல்லும் கதைதான் இக்குறுநாவல். அத்தோடு, படிப்படியாக மோசமாகிக் கொண்டிருந்த போர் சூழலை தைரியமாக எதிர் கொண்டு நின்ற குடும்பத்தின் கதையாகும்.

இக்கதை அந்தக் குடும்பத்தலைவன் அப்பாவின் வழியாகக் காணக்கிடைத்த வாழ்வுபற்றிய தரிசனமாகும். கதை தத்துருபமான பாத்திரங்களால் நிரம்பியது. குடும்பத்தின் ஒவ்வொருவரும் சுமந்து நின்ற அவலங்களின் கொடுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“விளக்கு அணைந்தது போனது” என ஆரம்பிக்கும் இக்குறுநாவல் அதே வாக்கியத்துடன் நிறைவுறுகின்றது. பதின்மூன்று அத்தியாயங்களில் போர்க்காலத்துன்பியல் நிகழ்வுகளைக் கதை அற்புதமாகப்படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஷெல் வீச்சில் கண்முன்னாலேயே சிதைந்து போன உடல்கள், படகில் ஆபத்தான கிளாலிப்பயணம், அதில் நேர்கொண்ட அவலங்கள், இளைஞர்கள் உயிர் தப்பி கொழும்புக்கு ஓடுதல் அங்கு விடுதிகளில் தஞ்சமடைதல், சந்தேகத்தின் போரில் இராணுவத்தினால் வகை தொகையின்றி கைது செய்யப்படுதல், எனப்பல உண்மைச் சம்பவங்களைக் கண்முன் கொண்டு வந்து வாசகமனதை அலைவறவைக்கிறது இக்குறுநாவல். குடும்பத்தில் அம்மா நோயுற்ற போது, மூத்தவனிடம் கேட்கிறார் அப்பா.

அம்மாவை எப்படிக் கொண்டு போவது?

அம்மாவை மாட்டுவண்டியில் ஏற்றி மந்திகை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனார்கள். ஆனால், அங்கு போதிய மருத்துவ வசதிகள் இருக்கவில்லை.

“அம்மாவை யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏத்தப்போகினமாம்” சின்னவன் ஆதங்கப்பட்டுக் கூறினான்.

“எப்பிடி...”

“செஞ்சிலுவைச்சங்க வாகனத்திலை...”

“அப்பிடியே” நிம்மதியாய் பெருமூச்சு விடுகிறார் அப்பா.

ஆனால் இந்த நிம்மதிப் பெருமூச்சு நீடிக்க வில்லை மனக்கலக்கம் தீரவில்லை.

யாழ்நகர் நோக்கி பயங்கர ஷெல் வீச்சு என்று பத்திரிகையில் வந்த செய்தி அப்பாவின் நிம்மதியை குழப்பியது.

“அம்மாவும் சின்னவளும்...”

அப்பா மனதில் ஒரு நம்பிக்கை

அவர்கள் சுகமாக இருப்பார்கள். இருந்தாலும் உடனடியாக அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும். அவசரமாக யாழ்ப்பாணம் பயணப்பட தயாராகிறார் அப்பா.

அப்பொழுது வைத்தியசாலையில் ஊழியனாகக் கடமையாற்றும் அப்பாவின் மாணவன் பதற்றத்துடன் அவசரமாக வந்து சேர்ந்தான்.

அப்பா அவனைக்கண்டதும் திகைத்துப் போனார்.

“ஐயா மண்டை தீவிலிருந்து அடித்த ஷெல் வந்து ஆஸ்பத்திரியில் விழுந்து இரவு அம்மாவும், பிள்ளையும் போய்விட்டார்கள்.”

அப்பா மரமாகிப் போனார். அவருக்கு அழுவதற்கு முடியவில்லை. விழிகள் நீரைச் சிந்தவில்லை.

விளக்கு அணைந்து போனது.

இந்நாவலை தெனியான் ஆழ்மன உணர்வுடனும், புனைவுத் தர்க்கத்துடனும் படைத்துள்ளார். ஈழத்தின் போர்க்கால இலக்கியங்களின் வரிசையில் பேசப்பட வேண்டிய குறுநாவல் இது. இந்நாவல் தேசிய கலை இலக்கியம் பேரவையின் பரிசையும், சுபமங்களா பரிசையும் சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை விருதினையும் பெற்றது என்பது குறிப்பிடக்கூடியது.

பரம்பரை அகதிகள் - குறுநாவல் (2003)

இது 1985 காலப்பகுதியில் ஈழநாடுவார இதழில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த குறுநாவல். குந்தியிருப்பதற்கு ஒரு குளிநிலந்தானும் சொந்தமாக இல்லாத நிலையில் அவதிப்பட்ட மக்களது கதையைக் கூறுகிறது.

நிலவுடமையாளர்களால் வலுக்கட்டாயமாக குடியெழுப்பித் துரத்தப்பட்ட போது நிரந்தர அகதிகளாகி அலைவுற்ற மக்களின் கண்ணீர்க் கதையாக இக்குறுநாவல் விரிகிறது.

நீண்ட காலமாக நிலவுடமையாளருக்கு குடிமைச்சேவை செய்து வாழும் மக்கள், குடியிருக்கும் நிலத்தை விட்டுத்

துரத்தப்படுகிறார்கள். நிலவுடமையாளரான சுந்தரலிங்கம் நிலத்தைக் கையகப்படுத்தி விட்டு பலவந்தமாக மக்களை வெளியேற்ற முயல்கிறது. மக்கள் இடம் பெயர்ந்து அல்லலுறுகிறார்கள். மக்கள் போராட்டத்துக்கு கந்தசாமி தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்கிறான் கந்தசாமி துடிப்பும், துணிச்சலும் மிகுந்தவன் கடுமையான உழைப்பாளி போர்க்குணமிக்கவன்.

எப்படியேனும் ஒரு துண்டு நிலத்தையேனும் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கின்றான். மக்களை அணி திரட்டிப் போராடுகிறான். போராட்டம் வலுப்பெற எரிந்து சாம்பலாகிப் போன குடிசைகளை மக்கள் மீளவும் கட்டுகிறார்கள். நிலவுடமையாளனால் கோட்டுக்கட்டளை அனுப்பப்படுகிறது. மக்கள் ஒற்றுமையாக நின்று அதற்கு அடி பணிய மறுக்கிறார்கள். அந்நேரத்தில் ஜீப்பவண்டி ஒன்று உறுமிக் கொண்டு அவர்கள் பகுதியை நோக்கி விரைகின்றது.

அவர்கள் எல்லோருடைய கண்களும் சிவக்கின்றன.

கந்தசாமியின் முகம் இறுகுகிறது. “அவனைத் தொடர்ந்து பெண்கள் பக்கத்தில் இருந்து சின்னக்குஞ்சியும், அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் எல்லோரும் கரங்களை உயர்த்திக் கொண்டு ஆக்ரோசமாக எழுந்தார்கள்”

எனக்கதை நிறைவுறுகிறது.

நாவலில் வருகின்ற சின்னக்குஞ்சி, கந்தசாமி, ஆறுமுகம், முத்தி, வேலாயும், தங்கம், வைரவிக்கிழவன், சுந்தரலிங்கம் போன்ற பாத்திரங்கள் கதையுடன் ஒன்றிப் போகின்றன. கதாப்பாத்திரங்களின் உரையாடல்களும் இயல்பாக உள்ளது. கதையில் நிலவுடமையாளர்களது மனநிலையும், அதற்கு எதிராகப் போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட மக்களது செயற்பாடுகளும் நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பணையின் நிழல் - குறுநாவல் (2006)

இக்குறு நாவல் ஈழமுரசு பத்திரிகையில் 1984 இல் வாராந்தம் தொடராக வெளிவந்து பொருள் சம்பாதிப்பதைக் குறியாகக் கொண்டு, வெளிநாடொன்றுக்குச் செல்லும் கணவன் தனது இளம் மனைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். இத்தகையதொரு குடும்பத்தில் பிரிவுதத்துயர், ஏக்கம், மன உளைச்சல் நெருக்கீடுகள் தடுமாற்றம், சந்தேகம், என்பவை இயல்பாகிப் போய்விடுகிறது. இந்த அவல வாழ்வின் சீரழிவினைச் சித்தரிக்கும் வகையில் இதனைத் தெனியான் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார். இப்பிரச்சனையை பேசு பொருளாகக் கொண்ட ஈழத்தின் முதல் படைப்பு என்ற பொருளையும் இக்குறுநாவலுக்குள்ளது.

கதைக்கு உயிர் கொடுக்கும் மையபாத்திரங்களாக மன்மதராஜன், அருந்ததி, பார்வதி ஆச்சி, மனோரதன் ஆகியோர் வருகின்றனர். அருந்ததிக்கும் மனோரதனுக்கும் அரும்பிய எதிர்ப்பால் கவர்ச்சி கதையில் விரச மில்லாமல் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது

சொல்லப்பட்ட விதம் படித்து அனுபவிக்கக்கூடிய ஒன்று கணவனைப் பிரிந்து தனிமை ஏக்கத்தில் இருப்பவளை விடலைப் பருவத்தவன் அனுபவிக்க முயல்வது குறித்து அதிகம் சொல்லாமலே நிறையவே வாசகருக்கு தெணியான் உணர்ந்தி விடுகிறார்.

தாலி கட்டிய கணவன் தன்னைப் பிரிந்து பொருள் தேட வெளிநாட்டுக்குச் செல்ல மனங் கொண்ட போது, அதை விரும்பாமல் தடை போட முற்படுகிறான். பிடிவாதம் காட்டிய கணவனின் முடிவுக்கு இறுதியில் உடன்படுகிறான். குறுகிய காலத்தில் திரும்பி வந்துவிடுவேன் என்ற வாக்குறுதியைக் கொடுத்து விட்டு கணவன் வெளிநாடு செல்கிறான். கணவனைப் பிரிந்து தனிமையில் இருப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது. ஒரு பெண்ணின் பாலியல் தேவை அவளது வாழ்வில் எத்தகைய முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது என்பதை அருந்ததி என்ற பாத்திரத்தினூடாக மென்னுணர்வோடு அற்புதமாக விபரித்துச் செல்கிறார். அத்துடன், மனோரதனின் தாபமும், தவிப்பும், அச்சமும், தயக்கமும் எதிர்வினை களாகி அவனை நிலை கொள்ளாமல் தடுமாற வைக்கிறது. கதையில் வரும் அருந்ததி சூழலின் காரணமாக மனோரதனுடன் பழக நேர்ந்தாலும், தனது வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டுமெனச் சயமாக முடிவெடுக்கிறார். இதனைத் தெணியான் கதையில் பூடமாகச் சொல்கிறார்.

தவறிப்போனவன் கதை 2010

தினகரன் ஞாயிறுவார மஞ்சரியில் 2005 காலப் பகுதியில் தொடர்ந்து ஆறுமாத காலம் வெளிவந்த இந்நாவல், பின்னர் கொடகே நிறுவனத்தினால் 2010 இல் நூலாக வெளியிடப்பட்டது.

இந்நாவல் தெணியானது வாழ்வில் 1996 இல் சம்பவித்த மிகநெருக்கடியான சம்பவம் ஒன்றின் விளைவாகும். கதையில் ஒரு பாத்திரமாக வரும் தவறிப்போனவன் முகமறியாத மனிதனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். தவறிப்போன அந்த மனிதனே நாவலிற்கு உந்து விசையாக இருந்துள்ளான். அவன் சடுதியாக இனந தெரியாதவர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சோகத் திற்கு வடிகால் தேடும் எத்தனமாகவே இதனைத் தெணியான் எழுதியுள்ளார். அவன் சமயத்தில் உதவ வில்லையெனில் தனது மரணமும் நிகழ்ந்திருக்கும். அவனது மனிதாபிமானமும், கருணை உள்ளமுமே தன்னை உயிர் காத்தது என்ற நன்றி உணர்வில் தெணியான் இதனை எழுதியுள்ளார். இதன் மூலம் அந்த முக மறியாத வனை வாழவைத்துள்ளார் என்பது முக்கியமானது.

கதை தணிகாசலம் ஆசிரியரின் தன்னிலை வயப்பட்ட கதையாக நகர்ந்தாலும், அக்காலகட்ட போரியல் நெருக்கடிகள், அகதி வாழ்வு, இடப் பெயர்வு மருத்துவ வசதியின்மை கூடவே, சாதிய வர்க்க முரண் என்பவை பற்றி யெல்லாம் பிரக்ஞையுடன் விபரிக்கிறது. கதையில் வரும் கதா பாத்திரங்கள்

கற்பனையானவையல்ல. தெணியானோடு பழகி உறவாடிய நிஜ மனிதர்களே கதையின் இரத்தமும் தசையுமாக வருகிறார்கள்.

தணிகாசலம் சுகவீன முற்று மயக்க நிலையில் இருக்கும் வேளை, ஊரங்கு நேரத்திலும் அவரை வைத்திய சாலையில் சேர்க்கிறான் அந்தி என்ற முகமறியாத மனிதன். மனிதநேயமிக்க அந்த நல்ல மனிதன் "அந்தி" என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுவதை அவர் மனம் ஒப்பவில்லை. இக் கட்டில் உதவிய அந்தியை நேரில் கண்டுபேசவிரும்பியது நிராசையாகி விடுகிறது.

தெணியானின் தன்னிலை வயப்பட்ட கதையைக் கூறும் இந்நாவலும் போர்க்கால வாழ்வியல் நெருக்கடிகள் பற்றிய சாட்சியமாக உள்ளது.

ஏதனம் - 2016

தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் கதாபாத்திரங்களின் முரண்நிலைத் தர்க்கம் சார்ந்தே நாவல்கள் படைக்கப்படும் பொதுவான தன்மை. இந்த நாவலில் கதாபாத்திரங்கள் பெரிதும் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. நாவலின் பிரதான பங்கினை "ஏதனம்" என்பது வகிக்கின்றது. "ஏதனம்" என்ற சொல் பேச்சு வழக்கில் திரிபுற்று "ஏதனம்" என்றே மக்கள் மத்தியில் புழக்கத்திலுள்ள சொல்லாக இருந்து வருகிறது. இந்த ஏதனத்தினை முதன்மைப்படுத்தியும், ஏனைய மானிட கதாபாத்திரங்களது இயக்கங்கள் யாவும் அதனைச் சுற்றியே மையமிட்டு நகர்ந்து வருவதனை இதனைப் படிக்கும் போது உணரமுடிகின்றது. பல் வேறுபட்ட ஏதனங்களின் ஊடாக, ஒரு சாதியச் சமூகத் தின் வரலாறு இந்நாவலில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தான் இந்நாவலின் சிறப்பாகும். நீண்ட காலமாக கண்முன்னே நிகழ்ந்து வருகிற சமூக மாற்றத்தை ஏதனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தெணியான் காண விளைவது நுட்பமான விடயம். அவ்வகையில் சாதியம் பற்றி வந்த நாவல்களில் இது வித்தியாசமானது. ஆதிக்க சாதியினர், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் இரு திறத்தாரின் வாழ்வோட்டத்தில் நிலை பெற்றுவிட்ட முரண்நிலைகள், பண்பாடுசார் பிரச்சனைகள் போருக்குப்பின்னான தமிழர் சமூகத்திலும் எவ்வாறு நீட்சி கொள்கிறது என்பதை இந்நாவல் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது.

தமிழரின் சாதி அதிகாரப்பண்பாட்டின் படிம வளர்ச்சியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது ஏதனங்களாக கைமண்டை, சிரட்டை, கறள் பேணி, மூக்குப்பேணி, போத்தல், சில்வர் கப், என்பன எவ்வகையில் இருந்துள்ளன என்பதை நாவல் எடுத்தியம்புகிறது. நாவலில் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான ஒருவனது அனுபவங்களுக்கு முற்றிலும் அந்நியமான சம்பந்தப்படாத விடயங்கள் என்று எதுவுமில்லை. கதையில் வரும் சம்பவங்களும் சாதியச் சமூகத்தில் நாம் சந்திக்க நேரும் யதார்த்தங்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

நாவலில் வருகின்ற தோட்டத்து பெரிய

கிளாக்கர் சாதியத்தை மலையகத்துக்கும் காவிச் செல்லல் இடமாற்றம் பெற்றுவரும் கோபாலனை சாதியை இனங்கண்டு சமூகப்பாடசாலைக்கு நியமித்தமை ஆயுதக்குழுக்களின் ஆதிக்கப்போக்கு, சாதியப் போராட்டங்கள் பல வந்தமாக அடக்கப்படல், இடம் பெயர்விலும் அகதிமுகாம் வாழ்விலும் கூட சாதி பார்க்கப்பட்டமை, போராளிகளின் நிர்வாகத்திலும் சாதியம் தலைகாட்டல், போருக்குப் பின்னான சமூகத்தில் ஒழுக்கம், மனச்சாட்சி சிதைவுற்று போலித்தனங்கள் மிகைப்படல் என பல்வேறு விடயங்களைத் தெணியான் முன் வைக்கின்றார். இவை யாவிலும் சாதியம் மனிதர்களைச் சுற்றித் தழுவி நிற்பதை விபரித்துச் செல்கிறார். இவை பற்றி உணர்ச்சிவசப்படுறது தனது அனுபவ வெளிப்பாட்டினை சித்தரித்துள்ளதுடன் அவற்றை உணர்வுகளின் பொருண்மைத் திணிவோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மொத்தத்தில், சாதியச் சமூகத்தில் புழக்கத்திலுள்ள ஏதனங்களின் பின்னால் சாதிய இழிவு படுத்தல் பண்பாட்டின் பேரில் எவ்வாறு முனைப்பாக இருந்துள்ளது என்பதை அழகாகப் “ஏதனம்” நாவல் புலப்படுத்துகிறது கூடவே, கால மாற்றத்துக்கேற்ப வடிவமாற்றம் பெற்று வந்த ஏதனங்கள் வரலாற்று ரீதியில் சாதியப்படி முறையை எவ்வாறு கட்டிக்காத்து வந்துள்ளன என்பதை தெணியான் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதும் கவனத்துக்குரியது.

குடிமைகள் 2016

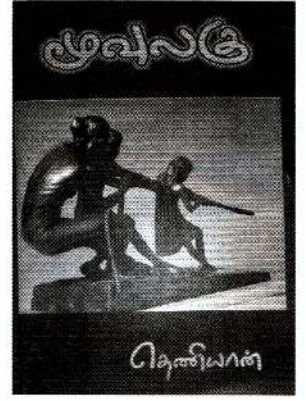
இந்நாவல் ஈழத்தின் முக்கிய மாசிகையான “ஜீவநதி”யின் 29 வது வெளியீடாக வந்தது. சவரத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்த முதல் நாவல் என்ற சிறப்பினை இது பெறுகின்றது. இந்நாவல் எழுதியதற்கான நியாயப்பாட்டினை நூலாசிரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“இருளில் கிடந்து துன்பப்படும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்நிலையை வெளியுலகம் அறியத் தகுந்த வண்ணம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். விழிப்புணர்வை ஊட்ட வேண்டும் எனும் அக்கறை எப்போதும் எனக்குண்டு. அதனால், குடிமைகளாக வாழ்ந்து வரும் சவரத் தொழிலாளர்கள் சமூகம் பற்றிச் சித்தரிக்கும் இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறேன்.”

யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களில் சிறு தொகையில் வாழ்ந்து வரும் அவர்களை ஆதிக்கசாதிகள் அடக்கி ஒடுக்கி தங்களுக்கு சேவகம் செய்யும் குடிமைகளாக ஆண்டனுபவித்த வரலாற்றையும், அத்தளைகளில் இருந்து அவர்கள் விடுபடுவதற்கு முகம் கொண்ட சவால்கள், எதிர்ப்புக்கள் பற்றியும் இந்நாவலில் தெணியான் கவை படச் சொல்லியுள்ளார். நாவலின் கதை கிராமங்களில் கோலோச்சும் சாதிய அதிகார மையத்தின் கொடூர முகங்களையும், வக்கிரங்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுடன், மிகவும் ஏழ்மை நிலைக்கு உட்பட்ட

ஒரு குடும்பம் அதனுள் சிக்கித் தவிப்பது பற்றிய சோகம் விபரிக்கப் பட்டுள்ளது. அக்குடும்பத் தில் தாய் பொன்னிக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் ஐந்து பேர் எல்லோரும் ஆண் மக்கள் அதில் வல்லி சின்னான், குட்டியன் மூவரும் தகப்பனைப்போல சப்பாணிகள். நாவலின் தலைமைப் பாத்திரமான முத்தனும் அவன் தம்பி மணியனும் தான் அக்குடும்பத்தின் பொறுப்புக்களைச் சம்பவர்கள்.

தமக்குப்பரம்பரை பரம்பரையாகப் பழகிப் போன குடிமைத் தொழிலைக் கைவிட்டு, சொந்தத்தில் சலூன் வைத்து சுதந்திரமாகத் தொழில் நடாத்த முத்தன் முயல்கிறான். இதனை விரும்பாத மேட்டுக்குடியினர் அவன் மீதும் குடும்பத்தின் மீதும் நடாத்தும் கொடுமைகள் ஏராளம். அவற்றிலிருந்து மீள்வதற்கு முத்தன் எடுத்த முயற்சிகள், அவனுக்குத்துணை நின்ற மனைவி வள்ளிக் கொடி, மற்றும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய அவனது தோழர்களின் ஆதரவு, அவர்கள் முன்னெடுத்த போராட்டங்கள் முழுஅளவில் வெற்றியடையாமை அதனால் இறுதியில் முத்தன் கிராமத்தைத் துறந்து குடும்பத்துடன் வெளியேறுதல் என்பதாகக் கதை நீள்கிறது.

நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள், சம்பவங்களை கவனிப்புக்குரிய வகையில் உருவாக்கியுள்ளார் தெணியான் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மனதில் நீங்காத சித்திரங்களாக பதிந்து விடுகின்றன.

கதையின் தொடக்கம் முதலில் அக்குடும்பத் தலைவியை அறிமுகப்படுத்துகிறது. பெண் தலைமைத் துவக் குடும்பங்களில் பெண் எதிர் கொள்ளும் சவால்கள் அநேகம். அதுவும் சமூகத்தில் கீழ் நிலையில் குடிமைகளாக வாழ்ந்த பெண்கள் பாடு மிகமிகப்பரிதாபத்துக்குரியன. தமது அடிப்படைத் தேவைகளுக்குக் கூட ஆதிக்கசாதியினரின் தயவில் வாழ நேர்ந்த சோகம் நாவலில் அழகாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மனித இருப்பின் சுதந்திரம் மறுக்கப்படும் போது அது விடுதலையை நோக்கிய பயணமாக உருமாறும் என்ற இயங்கியல் உண்மையை அடிநாதமாகக் கொண்டு இந்நாவலைத் தெணியான் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார். ஈழத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சிலர் சமூகமாற்றங்களின் மீது தீவிரமான ஆர்வமுடையவர்களாக இருந்த போதிலும், சமூக மாற்றம் குறித்த அவர்களது படைப்புக்கள் நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற முறைகளையே முன் வைத்தன. காரணம், பிரசார உத்திகளுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டமையே ஆகும். ஆனால், தெணியானின் முடிவு சாத்தியமான தொன்று அது மானிட யதார்த்தத்திற்கும், அனுபவத்திற்கும் ஏற்றவகையில் அமைந்துள்ளது.

இது தமிழகத்தில் “கருப்பு பிரதிகள்” வெளியீடாக 2014ல் வெளிவந்ததுடன் இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதினையும் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மூவுலகு 2018

இந்நாவல் சிக்கலான கதைப்பின்னல் எதுவு

மில்லாத சாதாரண கதையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இரு வேறு சமூகப்பிரிவுகளில் பிறந்த குமரன், வாணி இருவருக்குமிடையே ஏற்பட்ட யௌவனப் பருவத்துக் காதல், பலவித எதிர்ப்புக்கள் நெருக்கடிகளை வெற்றி கொண்டு, இறுதியில் திருமணபந்தத்தில் நிறைவுறுகிறது.

இக்காதலுக்கு வாணியின் தரப்பிலிருந்து எழுகின்ற எதிர்ப்புக்களையெல்லாம் குமரனும், தந்தையார் சூடாமணியும் எவ்வாறு எதிர் கொள்கின்றனர் என்பது நாவலில் ஒருலகமாக விரித்துச் செல்லப்படுகிறது. நாவலின் ஊடே வரும் ஆனந்தராசாவும் குடும்பமும் அவர் எதிர்கொண்ட போரின் வடுக்கள், போராட்டங்கள், காதல் என அவனைச் சுற்றிய கதை இன்னொரு உலகமாகவும், வாணியின் பெற்றோர் வேலுப்பிள்ளை, மகேஸ்வரி ரீச்சர், மாமன்மாரான சங்கரப்பிள்ளை, சிற்றம்பலம் மற்றும் உறவுகள் வாணியில் காதல் குறித்து எடுத்த எதிர்நிலைப்பாடு, காதலுக்குத் தடைபோட முயலும் உச்சமான எத்தனிப்புக்கள் பற்றியது வேறொரு உலகமாகவும் காட்டியுள்ளார். இவை நாவல் சஞ்சரிக் கும் வெவ்வேறு தளங்கள் எனவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்நாவல் தெணியானது வழமையான எதார்த்த வகை சார்ந்ததாக இருப்பினும், தளவிரிவுடனான பன்முகத்தன்மையுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நாவல் மூலம், சமூகம் எதிர் நிலைச் சிந்தனை வகைமைகளால் பின்னப்பட்டது என்பதுடன் எதிர் முரண்கள் மோதியும் ஒன்றாமலும் நிற்கின்ற தர்க்கத்தில் சமூகம் இயங்குகிறது என்ற உண்மையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

கதையில் வாணியின் மாமன்மார் குமரனை ஆள்வைத்துத் தாக்குகிறார்கள். இதனை சூடாமணி எதிர் கொண்ட விதம் அறிவியல் வயப்பட்டதாகத் தெணியான் காட்டுகிறார். நெருக்கடியான தருணங்களில் சூடாமணி ஆசிரியரின் நிதானப்போக்கு இடது சாரிச் சிந்தனை கொண்ட ஒருவருக்கு இயல்பான ஒன்று தான் என்பதையும் விபரித்துள்ளார். சூடாமணியின் பாத்திரம் இடது சாரிகளுக்கு ஒருவகை மாதிரியானதாக மனதை விட்டு நீங்காத பாத்திரமமாக உருவகித்துள்ளார்.

நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் அவரவர் தளங்களில் அவரவர் நம்பிக்கையில், அவரவர் ஏற்றுக் கொண்ட வாழ்முறைகளில் தமது வாழ்க்கையை அதன் முரண்களோடு சந்திக்கிறார்கள். இதனை நாவல் விபரித்துச் செல்கிறது. இன்றைய அறிவியல் உலகில் சாதியின் நீட்சியில் ஏற்பட்டு வருகின்ற மாற்றங்கள், நெகிழ்வுப் போக்கினை முற்றாக மறுக்க இயலாது. தாழ்த்தப்பட்டோரது வாழ்வின் வளர்ச்சியிலும், மாற்றங்களிலும் நன்மையும் தீமையும் கலந்து தானிருக்கிறது. அதை நாம் தேர்ந்து கொள்ளுகின்ற வகையிலேயே சாதக பாதகங்கள் அமைந்திருக்கிறது என்ற செய்தியையும் “முவுலகு” உணர்த்தி நிற்கிறது.

மேற்குறித்த தெணியானின் நாவல்களுக்கென சிறப்பான தன்மைகள் என வெளித்தெரிவது, மானிட நேயம் சார்ந்த அவரது நோக்கு நிலையாகும்.

ஆதிக்கசாதியினரின் மனோபாவங்கள் சாதிய ஒடுக்குதல்கள், லோதிக்க உணர்வுகள், குடும்ப உறவுச் சிதைவுகள், உள்நெருக்கீடுகள் போன்ற பாதிப்புக்களின்

யதார்த்தங்களைத் தொட்டுக் காட்டுபவை மாண்பு களைப் போற்றுவதுடன் நிற்பதில்லை. அதற்காகப் போராடு வதும் தான் என்ற செய்தியை அவரது நாவல்கள் முன் வைப்பது முக்கியமானது.

தனது படைப்புக் களில் பிரக்ஞையுடன் மொழியைக் கையாளுகின்ற திறன் அவரிடமுள்ளது. இதனால் அவரது படைப்புக்கள் மொழியோடும் யதார்த்தத்தோடும் இசைந்து போகும் லாவகத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றன.

தனிமனிதர்களின் பிரச்சினையை சமூகத்தின் பிரச்சனையாகவும், சமூகத் தின் பிரச்சினைகள் தனி மனிதரில் பிரதிபலிப்பதாகவும் எழுதுவ தென்பது மார்க்சிய நிலைப் பட்ட எழுத்து முறையாகும். அதாவது நாவல் பேசுகின்ற பொருளின் சமூக முக்கியத்துவம் முதன்மையானதென்ற கருத்தில் வலுவாகக் காலூன்றி நிற்பவர் தெணியான் அதனால் தான் அவரது நாவல்களில் சமூகம் குறித்த விவாதங்கள் கேள்விகள் விசாரணைகள் தர்க்கங்கள் விரயிருக்கின்றன.

தெணியானின் நாவல்களில் காண முடிகின்ற இன்னொரு சிறப்பு, தான் எடுத்துக் கொண்ட செய்தியை மையப்படுத்தியும் அதிலிருந்து விலகி ஓடாமல் கதையை நகர்த்திச் செல்கிற பாங்கு தனித்தன்மையானது.

தெணியான் சாதியம் பற்றி எழுதுகின்ற எழுத்தாளரெனப் பலராலும் முத்திரை குத்தப்படுகிறவர். சிலர் இதை அஞ்சையாகப் பார்ப்பதுமுண்டு.

சமூக யதார்த்தத்தை விட்டு தூர விலகி நிற்க முடியாதவர் அவர் என்பதே இதன் மறை பொருள். எமது சமூகத்தில் உள்ள முரண்நிலைதான் தெணியானைப் படைப்பாளியாக்கியது. எமது சமூக யதார்த்தம் என்பதே “சாதியம்” என்கிற நிறுவன அமைப்புத்தான். சாதியத்தின் நிஸ்ரீரங்களை பல தளங்களில் நின்ற நூட்பமாகப் பார்க்கக் கூடியவர். அதனால் தான் வர்ணப்படிநிலையில் மேன்மைநிலைப் பட்ட பிரமணர்கள் பற்றியும் எழுதினார். இன்றும் கூட சாதிய அடையாளங்களைத் தாண்டிய தமிழ் அடையாளம் ஒன்றை ஏற்பதற்கான பொதுப் பண்பாட்டு வெளி எம்மிடம் உருவாகவில்லை. இன அடையாளம் என்பது எம்மிடையே அதிகாரப் போட்டியில் ஆதிக்க சாதிகள் தமக்குப்பின்னால் மக்களை அணி திரட்ட முனையும் அரசியலாகவே திரிபு பட்டுள்ளது.

நாவலின் சிறப்புப் பண்புகளான பாத்திரச் சித்தரிப்பு களப்பின்னணி எடுத்துக் கூறும் முறைமை என்பன இந்நாவல்களில் சிறப்பாகவே உள்ளன. நாவல் என்பது எல்லோராலும் வாசிக்கப்படத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும். விளங்க முடியாத வாசிப்பு என்பது நாவலின் நோக்கத்தையே தகர்த்து விடுகிறது. இது தெணியானின் நாவல்களில் சாத்தியமாகின்றது.

இந்நாவல்களில் வருகின்ற பெண் கதா மாந்தர்கள் மென்னுணர்வுடன் சுய ஆளுமையுள்ளவர்களாக தங்களுடைய உலகைத் தாங்களே நிறுவுகின்றவர் களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது கவனிப்புக்குரியது. மொத்தத்தில் தெணியானின் நாவல்கள் யாழ்ப்பாணத்து சாதியச்சமூகத்தின் வாழ்நிலை கூறுகளை சமூக பொருளாதார பண்பாட்டு வழி நின்று விமர்சனத்துக்குட்படுத்து பவை. அவ்வகையில் இந்நாவல்கள் ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றுத் தடத்தில் ஆழச்சுவடு பதித்தவை எனலாம்

செங்கை ஆழியானின் நாவல்கள்

ஈழத்தின் மிகுபுகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான். க.குணராசா என்னும் இயற் பெயரைக் கொண்டவர். நாவல், சிறுகதை, புவியியல் நூல், வரலாற்று ஆய்வுகள், தொகுப்பு முயற்சிகள் எனப் பலதளங்களில் ஆழக் கால் பதித்தவர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நீண்டகாலம் நிலைத்திருந்து இலக்கிய வளர்ச்சியை முன் கொண்டு செல்ல முனைப்புடன் பணியாற்றியவர். அவரது நாவல்களில் காலத்தாற் பிந்தியதாக எனக்குக் கிடைத்த பனங்கூடல் (2015) நாவலின் தகவற்படி 53 நாவல்களையும் 8 சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் 8 பல்கலை நூல்களையும் 14 வரலாற்று நூல்களையும் வெளியிட்டவர். நூல்களை வெளியிட்ட மொத்த எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் ஈழத்தில் பண்டிதர் க.வே.பஞ்சாட்சரத்துக்கு (115 நூல்கள்) அடுத்த இடத்தில் இருப்பவர்.

செங்கையாழியானின் 2000 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிற்பட்ட நாவல்கள் தொடர்பான இக்கட்டுரையானது முழுமையான ஆய்வு அன்று கிடைத்த தகவல்களைத் தொகுத்துக் கூறும் முயற்சியே ஆகும். இவ்வகையில் கட்டுரையும் எழுத வாய்ப்பளித்து, கட்டுரைக்குத் தேவையான நாவல்களையும் வீடுதேடி வந்து தந்துதவிய பெருமனப்புரவவர், நண்பர் க.பரணீதரனுக்கு முதலில் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டிய கடப்பாடு எனக்குள் எது. நன்றி. அடுத்து 21 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த செங்கைஆழியானின் நாவல்களின் பட்டியலை நோக்கலாம். இப்பட்டியல் கந்தையா முருகதாசனின் “செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்”, பனங்கூடல் என்ற நூல், பரணீதரன் தந்த நாவல்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெறப்படுகின்றது.

1. மரணங்கள் மலிந்த பூமி - 2000
2. போரே நீ போ - 2002
3. சாம்பலி - 2003
4. வானும் கனல் சொரியும் - 2003
5. ஈழராஜா எல்லாளன் - 2004
6. ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் - 2005
7. யுத்தபூமி - 2006
8. குந்தியிருக்க ஒரு குடிநிலம் - 2006
9. மீண்டும் வருவேன் - 2007
10. அலையின் கீதம் - 2008
11. மெல்ல இருள் இனி விலகும் - 2009
12. ருத்திர தாண்டவம் - 2009

13. விடியலைத்தேடி - 2009
14. மாமன்னன் சங்கிலியன் - 2012
15. பனங்கூடல் - 2015

பதினேழு வயதில் தமிழ்நாணனின் கல்கண்டு சஞ்சிகையில் எழுதிய முதற்கதையுடன் தொடங்கிய எழுத்துப்பணி பெருவிருட்சமாகிப் பலகிளைகளுடன் சடைத்து வளர்ந்துள்ளது. ஈழத்தில் அவரது நாவல்களுக்கு கெனத் தனியான வரவேற்பு இருந்தது. வாடைக்காற்று, காட்டாறு முதலிய நாவல்கள் புகழின் உச்சத்தைத் தொட்டன. வாடைக்காற்று திரைப்படமாகவும் வெளிவந்து அவரைத் திரைப்படத்துறையிலும் காலடி வைக்க உதவியது.

அடுத்து அவரது குறிப்பிட்ட சில நாவல்களில் அவர்கூற வந்த விடயங்கள் எவை என்பதை நோக்கலாம்.

மெல்ல இருள் இனி விலகும்.

முதலாம் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 2009 என்று தமிழிலும் Second Edition August 2009 என்று ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. குடா நாட்டின் சகல பாதைகளும் துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் கேரளவு சங்குப்பிட்டி படகுப்பாதை, கிளாலி - பூநகரி குடாக் கடல் பாதை முதலிய அபாயம் நிறைந்த பிரதேசங்களுடாக குடா நாட்டு மக்கள் பயணம் மேற்கொண்ட காலகட்டத்தை நாவல் சித்திரிக்கிறது. இயக்கச்சியிலிருந்து கொழும்பு வரையான பயணப் பாதையை ஒருகணமாகவும் லண்டனை இன்னொரு கணமாகவும் கொண்டு நாவல் நகர்கிறது. கண்மணியும் கந்தசாமியும் தமது மகளுடனும் மகன் சத்தியுடனும் தொலைபேசியிற் கதைப்பதற்காகக் கொழும்புக்குப் பயணமாகின்றனர். லண்டனில் இருக்கும் மகன் சத்தியனோ ஒழுக்கச் சீர்கோடான வாழ்க்கை வாழ்கிறான். பல பெண்களுடன் தொடர்பில் இருக்கிறான். இறுதியில் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் காதலித்தவரும் தற்போது தருமனின் மனைவியுமான சாரதாவை தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று அவளுடன் வாழ முயல்கிறான் இறுதியில் தருமனால் கொல்லப்படுகிறான். கூற வந்த விடயம் சத்தியனின் நண்பனான சுதர்ஸனின் கூற்றாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

“லில்லியோடு மட்டும் தான் அவனுக்குத் தொடர்பு இருந்தது என்பதல்ல அவன் தொடர்பு உயர் மட்டத்தில் இருந்ததை எல்லாரும் அறிவர்.”

“உனக்கொரு மச்சம்” என்பார்கள் அந்த மச்சம் சத்தியனைப் பலிகொண்டு விட்டது. அநியாயமாகச் செத்துப் போய்விட்டான்.

எல்லாவற்றிலும் ஒரு அளவு வேண்டும். சமூகம் ஏற்காததைச் செய்ய முயல்வது ஒழுக்க நெறிக்கு மாறானது தான் எனச் சத்தியன் எண்ணிக் கொண்டான்.

ருத்திர தாண்டவம்

A Master Piece Novel of Sahithya ratna Sengaiialiyar என்னும் அடைமொழியுடன் கமலம் பதிப் பகத்தால் இந்நாவல் வெளியிடப்பட்டது. முன்நிகழ்வு என்னும் முதல் அத்தியாயம் சிங்களப் பகுதிகளில் கலிங்க மாகனின் படை எடுப்புடன் தொடங்குகிறது. “மாகனின் படை வீரர்கள் இந்த எதிர்ப்புக்களிறு பலியானபோது கட்டுங் கடங்காது போயினர். எதிர்ப்பட்டவர்களைக் கொன்றனர். மக்களின் உடைகள் ஆபரணங்கள் பொருட் கள் என்பவற்றை கொள்ளையிட்டனர்.

கிராமங்களிலுள்ள கன்னிப்பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடினார்கள். கதறக் கதறக் கற்பழித்தபின் கொன்று விட்டார்களாம் என மாகனின் படையெடுப்பினால் சிங்கள மக்கள் எதிர் கொண்ட கொடுமைகளைக் கூறியவர் முதல் அத்தியாயத்தின் நிறைவாக “1000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அது தலைமாறி நிகழ்ந்தது. சிங்கள இராணுவம் தமிழ்ப்பிரதேசங்களை விடுவிக்கும் நோக்குடன் படையெடுத்தது. தமிழ்மக்கள் இடம் பெயர்ந்து ஓடத்தொடங்கினர். வன்னியில், மன்னாரில் ஆரம்பித்த அவர்கள் ஓட்டம் முல்லைத்தீவு முள்ளியாயக்காலில் போய் நிலைத்தது” எனக் கூறி அடுத்த அத்தியாயத்தில்கதையை ஆரம்பிக்கின்றார்.

வன்னிப்போர்பற்றிய வரலாற்று ஆவணமாகவும் திகழும் இந்நாவல் வன்னிப்போர் பற்றிய செங்கை ஆழியானின் நிலைப்பாட்டையும், தோல்விக்கான காரணங்களையும் துணிச்சலாக முன்வைக்கிறது. “இந்தியாவையும் ஐ.நாவையும் நம்புகிறீர்களா? ஏமாறப் போகிறீர்கள். நம்பாதீர்கள் உலகநாடுகள் நிச்சயம் உதவாது செப்டம்பர் 11 அமெரிக்கக் கோபுரங்கள் தகர்க்கப்பட்டபின் உலகிருந்து பயங்கரவாதத்தைக் களைவதற்குத் திடீச்சங்கற்பம் பூண்டு விட்டன. உலகின் மிகப் பெரிய பயங்கரவாத இயக்கமான எல்ரிரியின் அழிவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. என்ன விலை கொடுத்தும் இதனை அடைய உலகநாடுகள் இலங்கைக்கு உதவுகின்றன.” என்ற யதார்த்த நிலை புலிகளாற் கைது செய்யப்பட்ட சிங்கள இராணுவ வீரனான அமரதாஸ் புலிகளின் பொறுப்பாளரும் தனது நண்பனுமான சத்தியனுக்குக் கூறுகிறான். புலிகளால் உணர முடியாமற்போன அக்காலக் கள யதார்த்தம் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

போர் தொடர்பான ஏனைய நாவல்களை அடுத்து நோக்கலாம் மரணங்கள் மலிந்த பூமி நாவல் களை அடுத்து நோக்கலாம். “மரணங்கள் மலிந்த பூமி” நாவல் 1995 இல் வலிகாம மக்கள் மேற் கொண்ட இடப்பெயர்வின் போது அனுபவித்த இன்னல்களையும் மீண்டும் திரும்ப வந்து மீள்குடியேறியபோது பெற்ற அனுபவங்களையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. “போரே நீ போ நாவல்” 1995 இல் இடப்பெயர்வின் போது இடம் பெயர் விரும்பாமல் தத்தம் கிராமத்திலேயே தங்கியிருந்தவர் எதிர் கொண்ட பிரச்சினை களை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்நாவல் அராலியூர் ந.சுந்தரம் பிள்ளையின் அந்த ஆறுமாதங்கள் என்ற விபரண நூலிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களையும் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகச் செங்கை ஆழியான் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மீண்டும் வருவேன்” நாவல் செங்கை ஆழியான்

பணிபுரிந்த அநுகு வெளிக்கிராமத்தின் கதையைக் கூறுகிறது. பனங்கூடல் நாவல் கடந்த 30 ஆண்டுகால யுத்தமும் இடப்பெயர்வும் அழிவுகளும் மனித உயிர்களின் இழப்புக்களும் எவ்வாறு சமூகத்துக்குள் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின என்பதைக் கூறுகிறது.

“சாம்பலி” என்ற குறுநாவல் தொகுதியில் மீண்டும் கீதை, யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்று, சாம்பலி ஆகிய மூன்று குறுநாவல்களைக் கொண்டது. “மீண்டும் ஒரு சீதை”, சீதை தனது கற்பை நிரூபிக்க அக்கினிப்பிரவேசம் செய்தது போன்ற நெருக்கடிகள் காலாதி காலமாகப் பெண்களுக்கு ஏற்படுவதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அங்கு உன்னை ஆமிக்காரர் சும்மா விட்டிருப்பான்களா? என்று காயத்திரியை அவளது காதலனும் விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகின்றவனும் ஆகிய ராகவனின் கேள்வியுடன் நாவல் தொடங்குகிறது. சிறுவயதிலிருந்தே ராகவனும் காயத்திரியும் காதலர்கள். வெளி நாட்டில் மேற்படிப்புக்காகச் சென்றவேளை காயத்திரியைச் சந்திப்பதாகச் கொழும்புக்கு வரச்சொல்கிறான் ராகவன். ராகவன் சொன்னபடி வரமுடியாமற் போக கொழும்பில் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்புக் காரணமாகக் காயத்திரி இராணுவத்தால் கைது செய்யப் பட்டுப் பின்னர் விடுவிக்கப்படுகிறாள்.

இந்தச் சம்பவத்தைக் எதிர்காலக் கணவனிடம் கூறியபோதே மேற்கூறிய கேள்வி அவனிடம் கேட்கப் படுகின்றது. மருத்துவ பரிசோதனைக்குச் சம்மதித்தால் மட்டுமே திருமணம் என ராகவன் பிடிவாதமாக இருக்கிறான். இறுதியில் மருத்துவ பரிசோதனைக்கு சம்மதித்துத் தனது களங்கமின்மையை நிரூபிக்கின்றான். ஆனால் நாவலில் ராகவனுக்கு மட்டுமன்றி வாசகனுக்கும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

அக்கினிப் பரீட்சைக்குப் பின்னரும் இராமனின் பின்னாற் செல்ல நான் ஒன்றும் சீதை இல்லை அவரைத் தயவு செய்து போகச் சொல்லுங்க...

அவள் சடாரெனத் தன்னறைக்குள் நுழைந்து தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

யன்னலூடாக நிர்மலமான நீலவானம் விரிந்து தெரிகிறது” என நாவல் நிறைவடைகிறது.

சக நாவல்களை மட்டுமன்றி வரலாற்று நாவல்களையும் செங்கை ஆழியான் இக்காலத்தில எழுதியுள்ளார். தமது வரலாற்று நாவல்களில் கற்பனைகள், புனைந்துரைகள் என்பற்றைவிட வரலாற்றுணர்வே மேலோங்கியிருக்க வேண்டும் என விரும்பியதை “ஈழராஜா எல்லாளன்” முன்னுரையில் இடம் பெறும், “இத்தொடர் நவீனத்தில் நடமாட விருக்கின்ற கதாபாத்திரங்களின் நம்பகத் தன்மைக்கு வரலாற்றுப் பணுவல்களே ஆதாரமாகும். கூடியவரை கற்பனைக் குதிரையைக் கட்டுப்பாட்டுடன் சவாரிக்க விட்டுள்ளேன்” எனக்குறிப்பிடுகின்றார். மாமன்னன் சங்கிலியன் முன்னுரையில் சங்கிலியன் பற்றி இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள் அனைத்தையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, “இவை அனைத்தையும் படித்துச் சுவைத்த பின்னர் சொல்லத் தவறியவற்றை மீண்டும் ஒன்றாக்கிப் புனைந்த காவியம் தான் இந்த நாவல் என்று கூறுகின்றார். இப்பண்பினால் முன்னுரை இலக்கிய மீளாய்வாக வளர்ச்சி அடைந்த நிலையைக் காணலாம்.

தொகுத்து நோக்கின் ஈழத்தின் முன்னணி நாவலாசிரியரான செங்கை ஆழியானால் 21ம் நூற்றாண்டில் வெளியிடப்பட்ட நாவல்கள் பற்றிய சிறிய அறிமுகம் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது. இது தொடர்பான ஆழமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

ஷோபாசக்தியின் நாவல்கள்

அனைத்தையும் தன்னுள் ஈர்க்கின்ற கந்ததுளையைப் போல புகழ் மொழிகளையும், வசைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு இயங்குகின்ற படைப்பாளிகளில் ஷோபாசக்தியும் ஒருவர்! மாறுபட்ட மொழியாடலோடு, தற்சரிதம் கலந்த புனைவின் வசீகரமாய் புதிய கதைப் போக்கினை வெளிப்படுத்திக் கவனக் குவிப்பினைப் பெற்றவர். அவதூறு அரசியலினைப் பிரதிகளில் கட்டமைத்து அதிர்ச்சியூட்டியவராக விமர்சனத்திற்குள்ளானவர். புனிதங்களைக் கவிழ்க்கின்ற செல்நெறியில் ஒவ்வாமையினைச் சுவற் செய்தவர்.

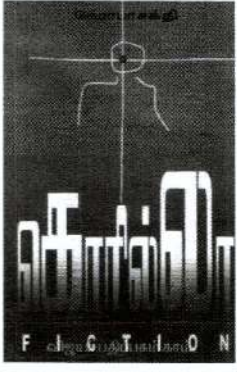
யாழ்ப்பாணம் அல்லைப்பிட்டியில் பிறந்த அன்ரனிதாசன் யேசுதாசன் ஆயுதப் போராட்டத்திலே இணைந்து, பின்னர் நீங்கிப் புலம் பெயர்ந்து பிரான்ஸ் தேசத்திலே அடைக்கலமானார். ஷோபாசக்தி என்ற புனை பெயர் கொண்டு சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், திரைப்படம், பதிப்பு எனப்பன்முக வெளிகளில் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். கொரில்லா (2001) ம் (2003) Box (2015) இச்சா (2019) ஆகிய நான்கு நாவல்களை (அவரது நாமஞ்சூட்டல் கதைப்புத்தகம் என்பதாகும்) எழுதியுள்ளார்.

ஷோபாசக்தியின் முதலாவது நாவலாக “கொரில்லா” அமைந்துள்ளது. பிரெஞ்சு தேசத்தின் குடியரிமையை அவாவுகின்ற அந்தோணிதாசனின் விண்ணப்பக் கடிதத்தோடு நாவல் ஆரம்பிக்கின்றது. கதையின் முடிவும் தொடக்கப்புள்ளியினை பிணைக்கும் வகையிலேயே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. (இத்தன்மையினைத் தகுநயமாக்கிப்பின்னைய நாவல்களிலும் தொடர்கிறார்) அல்லைப் பிட்டியில் கால்கோளாகும் அனுபவங்களை நகர்த்திச் சென்று புலம் பெயர் தேசத்திலே நிறைவு செய்கிறார். போர் மேகம் சூழ்களச் சிறுவனின் வாழ்வியல் அனுபவங்களின் பதிவாக நாவல் அமைகிறது. “கொரில்லா” என்ற பெயர் தந்தை- மகன் என இருவருக்கிடையில் பயணிக்கிறது. ஷோபாசக்தியின் சயவரலாற்றைச் சற்றே கவாரஸ்யமான புனைவுகளோடு நாவல் விபரிக்கின்றது. சிறுவன் போராட்டத்தில் இணைதல், உள் முரண்பாடுகள், விலகதல், விசாரணை, கொழும்பு வாழ்வு, வெளிநாட்டுக்குப் புலம் பெயர்தல் எனப்பன்முக இழைகளின் வழியே நகர்கின்றது. இந்நாவலில் இராணுவத்தினரின் செயற்பாடுகள், மாற்று இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள் என்பவற்றை மிக வேகமாகக் கடந்து செல்கின்ற ஷோபாசக்தி, விடுதலைப்புலிகளின் செயற்பாடுகளை நின்றுநிதானித்துப் பதிவு செய்துள்ளார். அதிகாரமொன்றினை நீக்கிவிட்டு மாற்று அதிகாரமொன்றினைக் கட்டமைக்கும் நிகழ்ச்சி நிரலாகவே தனியரசு அவாவுதலை இனங்காட்டுகிறார்.

நேசகுமாரன் என்ற பாத்திரம் சந்தித்த சம்பவங்களின் திரட்டாக “ம்” நாவல் அமைந்துள்ளது. நிறமி என்ற சிறுமியின் கர்ப்பத்திற்கான காரணத்தின் தேடுதலாகக் கதை ஆரம்பிக்கின்றது. நேசகுமாரன் போராளிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயற்படுதல், வெடி குண்டு தயாரித்தல், கைது செய்யப்படுதல், தன்னிருப்பைத் தக்கவைக்கக் காட்டிக் கொடுத்தல், சிறைவாழ்வு, தப்பித்துப்பிடிப்படுதல், சிறைக்கலவரம், மீளவும் தப்பித்துப் போராளிகளிடம் பிடிப்படுதல், விசாரணையின் பின் விடுதலையாகிப் புலம் பெயர்தல் போன்ற பல்வேறு இழைகளால் “ம்” நாவல் பின்னப்பட்டுள்ளது.

இந்நாவலிலும் புழக்கத்திலுள்ள கதைசொல்முறையினைக் கைவிட்டு, தற்புதுமையான முறையினைக் கையாண்டுள்ளார்.

ஷோபாசக்தியின் அ-நேர்கோட்டுக் கதை சொல்லல் முறையின் அலாதியான அனுபவத்தினை தருகின்ற நாவலாக “Box” காணப்படுகின்றது. பிரதான கதையோடு பல உபகதைகளும் இணைந்த பிரதியாக அமைந்துள்ளது. ஸ்வஸ்திக பண்டரா என்ற இளந்துறவி ஒருவன் தன்னுடையாளங்களை நீக்கம் செய்தவாறு ஒருவன் தன்னடையாளங்களை நீக்கம் செய்தவாறு பெரியபள்ளன் குளம் என்னும் கிராமத்திற்கு வருகின்றான். வாய்பேசாதவனாக இருப்பதால் மக்களுக்கு அனுதாபம் ஏற்படுகின்றது. அமையாள் கிழவியின் அரவணைப்பில், அக்கிராமத்து மக்களின் கடந்த காலத்துன்பியலை உள்வாங்கியவாறு ஆதாம் சவாமியின் கல்லறை வீட்டிலே தங்கியிருக்கிறான். இராணுவத்தின் தேவைக்காக கிராமம் கவீகரிக்கப்பட, மக்கள் வெளியேறுகின்றனர். துறவி தன்னுடைய அடையாளங்களை மீளத் தனதாக்கி, இராணுவத்தினரோடு சிங்களத்தில் உரையாடுகிறான். நீரிலே நிர்வாணமாக இறந்து கிடக்கும் அமையாக்கிழவியின் இறுதிச்சாங்கினை முன்னெடுக்கிறான். முதன்மைத்

துண்டுகளோடு பல உப துண்டுகளும் இணைந்த தாக Box கதைப்பிரதி அமைந்துள்ளது. பண்டார வன்னியன் கதை, டைடல் லெமுவேலின் கதை. கார்த்திகைத் தம்பியின் கதை, அமிர்த கலாவின் கதை, நாச்சியார் மீதான வன்புணர்வுக்கதை எனப் பல உப

கி ளு கி ளு ப் பா க வருணித்துச் செல்வதும் அருவருப்பூட்டுவதாகவே உள்ளது. “ம்”, “கொரில்லா” ஆகியவற்றில் ஈழப் போராளிகள் மீவன் மாளிகளாக உச்சமான கொதி நிலையோடு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். கொதி நிலையினை ஒரு பொருளில் அமைந்த அணுக்களின்

கதைகளும் பிரதான கதையோடு பொருந்துகின்ற வகையிலே நாவல் அமைந்துள்ளது. முடிச்சவழிப்பு நுட்பத்தினை அதிகளவிலே கையாள் கின்றார். கார்த்திகை, கோமத சிறுவனின் துறவி அடையாளம் என்றவாறாகப் பல்வேறு சுவாரஸ்யமான முடிச்சுக்களால் நாவல் நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. நிலா, நிர்வாணம், வெட்கம், பெட்டி எனப் பன்முக விடயங்கள் கதையிலே கதாபாத்திரமொன்றின் அர்த்தப்பரிமாணத் தோடு படிமப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. கோரயுத்த மொன்றினை குழந்தைகளின் விளையாட்டாகப் பதிவு செய்தாலும், குருதியும் சீழும் சிந்தும் வலியோடு வாசகனிடம் கடத்தி விடுகிறார். ஒவ்வொரு நிகழ்வும் வெவ்வேறு குறியீட்டுப்பண்போடு புரிந்து கொள்ளத்தக்க சாத்தியத்தினை உண்டாக்கியதாக அமைகின்றது.

ஷோபாசக்தி 2019 இல் எழுதிய நாவலாக “இச்சா” அமைந்துள்ளது. சிறுமி ஒருத்தி பெண்போராளியாகி, கரும்புலிப்பயிற்சி பெற்று, தற்கொலை செய்வதில் உடன்பாடாற்ற குழலில் பிடிபட்டு, முந்நூறு வருடங்கள் தண்டனைக்குள்ளாகி, புலம்பெயர்தேச ஊடகவியலாளரால் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு, அவரையே மணம் செய்து, குழந்தைக்குத்தாயாகி, கணவரால் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாகி தப்பிக்கும் தருணத்தில் மரணமடைகின்ற நிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாக “இச்சா” நாவல் காணப்படுகின்றது. வெள்ளிப்பாவை என்ற அச்சிறுமியின் இயக்கப்பெயராக “ஆலா” என்பது அமைகின்றது. கிழக்கிலங்கைப் போராளிகளால் “ஆலா” என அழைக்கப்படுகின்ற போது, பருந்தினையா அல்லது ஆற்று ஆலா, மீசைஆலா, கொண்டை ஆலா என்பவற்றுள் ஒன்றினையா குறிக்கிறது என்னும் குழப்பம் நேர்ந்து விடுகிறது. வடமுனை ஆலா (Arctic tern) பறவையின் அதிக தூரப் பறப்பின் பண்பினை பிறிதொரு இடத்திலே பதிவு செய்திருப்பினும், கிழக்கிலங்கைப் போராளியின் “ஆலாப் பறவை போல அவாவுகிறாய்” என்னும் உமையின் பதிவு நெருடலையே ஏற்படுத்துகிறது. பெரியகொண்டை ஆலா, இளஞ்சிவப்பு ஆலா, சிறிய ஆலா உட்பட 9 ஆலா வகைகளே இலங்கைக்கு வருகை தருகின்றன. இதில் Arctic tern இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (ஆதாரம் - இலங்கையின் பொதுப்பறவைகள் - சர்த்கொடகம் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு 2012)

தற்புதுமையான கதை சொல்லல், மொழிக் கவர்ச்சி, சுயவரலாறாக விரிவடைதல் போன்ற தனித்துவமான பண்புகளை “கொரில்லா” “ம்” என்னும் இரு பிரதிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன. செவிவழிக்கதைகளையும், செய்திகளையும் புனைவாக்கிய தன்மையினை “BOX”, “இச்சா” என்னும் இரு பிரதிகளும் இனங்காட்டுகின்றன. “கொரில்லா” “ம்” “BOX” என்பன நல்குகின்ற வாசிப்பின் சுவாரஸ்யத்தினை “இச்சா” தவறவிட்டுள்ளது. மேலும் குழந்தை மீதான வன்மத்தினை மன்மத நேரக்

துடிப்பாக அறிவியல் நோக்குகிறது. அப்பொருளின் வெப்பத்தினை நீக்கிக் கொண்டு வரத் துடிப்பும் குறைந்து செல்லும். பூஜ்ய நிலையில் அனைத்துத் துகள்களும் அடங்கிவிடுகின்றன. ஈழப் போரட்டம் துடைத் தழிக்கப்பட்ட சூழலில் ஷோபாசக்தியின் கொதிநிலையிலும் மாறுதலை அவதானிக்க முடிகிறது. வெப்பத்தினை இனங் காட்டிய செந்நிறத் தண்டனையிலிருந்து விலகிக் குளிரைச் சுட்டும் நீலநிறம் நோக்கிப் புலம் பெயரும் தடுமாற்றத்தினை “BOX” “இச்சா” எனபவற்றிலே காண முடிகிறது. “கொரில்லா” வில் சுட்டிக்காட்டிய பண்புக்கு நேர் எதிராக “இச்சா” வில் விடுதலைப் புலிகளின் செயற்பாடுகளை வேகமாகக் கடந்து செல்வதோடு, இராணுவத்தினரின் செயற்பாடுகளை நின்று நிதானித்துப் பதிவு செய்வதைக் காண முடிகிறது. எனினும் இம்மாற்றத்தினை ஷோபாசக்தியின் எதிர் முகாமினர் வணிகம் சார்ந்த சமர்சவியூகமாகவே சந்தேகிக்க வாய்ப்புள்ளது அத்தகைய சந்தேகத்தில் அதிக விழுக்காடு உண்மையும் இருக்கலாம்.

“கொரில்லா” “ம்” ஆகிய படைப்புகளில் காணப்படும் எள்ளல் மொழியினையும் பின்னைய நாவல்களில் காண முடியவில்லை. “பெத்தாச்சி கவிதை போலத் தூஷணம் பேசுவார்” என்று “இச்சா”வில் குறிப்பிடும் போது நகைச்சுவையுணர்வும், கவித்துவமும் தேங்கிப்போன ஷோபாசக்தியினையே இனங்காண்கிறோம். “இச்சா” நாவலில் “ஆலா” என்ற கதாபாத்திரத்திற்கு துன்பம் நேரும் போது ஏதேனும் உதவி கிடைப்பது இயல்போடு இல்லாமல் வலிந்த திணிப்பாகவே உள்ளது.

பேராளிகள் குறித்த பொய்யான சில புனைவுகளை அனைத்து நாவல்களிலும் இனங்காண முடிகிறது. உதாரணமாக “இச்சா” நாவலில் கருணா அம்மானின் பிரிவுக்குப் பின்னரே, ஆலா இயக்கத்திலே இணைகிறார். அக்காலத்தில் பெண்போராளிகள் காதலித்ததற்காகச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதாகப் பதிவு செய்யப்படுதல் வாசகரை அதிர்ச்சியூட்ட நிகழ்த்தப்படும் பொய்யான புனைவு என்பது வெளிப்படையானது. விடுதலைப்புலிகளைப் புனிதர்களாகச் சித்திரிக்க வேண்டுமென யாருமே படைப்பாளிகளிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. நிகழ்வுகளின் உண்மைத் தன்மையினை நேரடி சாட்சியங்களாக வாழ்வோர் அறிந்திருக்கின்ற நிலையில், நடந்த நிகழ்வுகளை மெய்மையோடு பதிவு செய்வதே வரலாற்றுக்கு செய்யும் கைம்மாறு என்பது எனது நம்பிக்கை!

ஷோபாசக்தியின் புனைவு மொழியும், கதை சொல் முறைமையும் ஆதியிலே கொண்டாட்டத்திற்குரியதாகவே காணப்பட்டன. பின்னரான காலத்தில் மிகவும் தேங்கிப் போய் அயர்ச்சி தருவதை உணரமுடிகிறது. அரசியல் ரீதியான பல பதிவுகள் அதிர்ச்சியூட்டும் நோக்கில் திட்டமிட்டுப் புனையப்பட்டவை! புகலிட நாவல் இலக்கியத்தில் ஷோபாசக்திகென தனித்தவோர் இடமுண்டு என்பதைக் கூறி நிறைவு செய்கிறேன்.

“மங்கை சீதா” (நவீனம்) ஒரு நோக்கு

இலக்கியம் என்பது மனோபலத்தின் குழந்தை. ஒரு படைப்பாளன் தன்னுள் மூடி வைத்த உணர்ச்சிகளை தாங்க முடியாத போது மொழியின் மீது இறக்கி வைக்கிறான். அந்த உணர்ச்சி மெய்யுணர்ச்சியாயின் தனக்கான வார்த்தைகளையும் வடிவத்தையும் அது தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறது. ஓர் எழுத்தாளன் தான் உணர்ந்ததை உணர்த்தும் போது தான் கலைக்கு ஒரு புதிய பரிமாணம் கிடைக்கின்றது. இவ்வகையில் பிறந்தவள் தான் மங்கை சீதா.

இந்த நாவல் பண்டிதர் சு.கணபதிப்பிள்ளையினால் எழுதப்பட்டது. அவரை சுகுணா என்றே முதல் எழுத்துக்களுடன் சேர்ந்து அழைத்துக் கொண்டனர். இந்த நாவல் பிரசுரிக்கப்படாமல் நீண்டகாலம் தேடுவாரற்று அவரது அலுமாரிக்குள் முடங்கி கிடந்தது. இதற்கு அவரது வறுமை ஒரு காரணம். இதனை சுகுணா அவர்களே வெளிப்படையாக தனது நிலைப்பாட்டை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். அக் கூற்றுக்கள் நாவலின் தன்னடக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துவது போல அமைந்திருந்தது.

கொழும்பு வாழ்வில் நான் கண்டு கேட்டு அனுபவித்தவற்றையும் நான் பிறந்த சிறிய கிராமத்தில் நான் மனங் கொண்ட தமிழர் பண்பாட்டு வாழ்வு முறையையும் ஒப்பீடு செய்து எழுத நெடுங்கதையாக மங்கை சீதா பிறந்தாள். அவளுக்கு இப்போ வயசு நாற்பத்தெட்டு இன்னும் அவளுக்குத் திருமணமாக வில்லை. (பிரசுரம்) இந்தச் சமுதாயத்திலே நான்கு பெண்களைப் பெற்றவன் ஆண்டியாவதை தவிர வேறு வழி என்ன உண்டு? என் வாழ்வில் பெரும் பகுதி இல்லாமை நிறைந்தது. ஆகவே மங்கை சீதா வீட்டிலேயே குந்தியிருக்க வேண்டி நேர்ந்தது

ஓர் எழுத்தாளனின் வாழ்க்கையின் எதிர் காலத்தை வறுமை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பதற்கு சுகுணாவின் இக் கூற்று சான்றுபடும். இந்நாவல் 2005ம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டது. மரபுவழி இலக்கியவாதி தி.மு.கழக அரசியல் ஈடுபாடு, பகுத்தறிவுக் கொள்கை, கிராமிய வாழ்க்கையில் அவர் கொண்ட ஈடுபாடு அனைத்தும் அவரது அனுபவங்களின் ஊடாக வெளிவருகின்றது. கொழும்பு நகரில் ஆசிரியத் தொழில் பார்த்த வேளை இந்நாவலை அவர் தனது சொந்தை வாழ்க்கையின் பின்புலத்தில் யதார்த்தமாக எழுதியுள்ளார். நாவலின் நிகழ்காலம் கொழும்பு நகரமாகவும், வடமராட்சி மண்ணினையும் சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளது. கதாபாத்திரங்கள் அவரது உறவினர்களாகவும் அயலவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். பலரிடம் இவை விசாரித்து அறிந்த உண்மையாகும்.

இலக்கிய பிரமாக்கள் மரபுத்துவ குடும்பங்களில் இருந்து பிறப்பதில்லை. சராசரி மனித வாழ்க்கையின் கர்ப்பத்திலிருந்தே அவர்கள் வெளியேறுகிறார்கள். இந்த மண்ணில் பரம்பரையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வரும் பலவீனங்களும் குருதியும் கண்ணீரும் வியர்வை கலந்த வாழ்வில் ஏமாற்றங்களும் அதற்கு தீர்வு தேடும் தவிப்பும் கலைஞனின் கருவறையாகின்றது. சுகுணா அந்தக் கருவறையின் குழந்தை தான். அதனால் தான் யதார்த்தம் நாவலின் அடி நாதமாகின்றது.

நாவலின் உள்ளடக்கமாக பாலுறவின் விளைவுகளும், கொழும்பு நகரின் சீரழிந்த வாழ்க்கை முறையும் ஒழுக்கம் பிறழ்வுகளுக்கு உட்படாத குடும்ப வாழ்க்கையும், மனிதனிடம் தேங்கியுள்ள சந்தேகமும் என அமைந்துள்ளன. மங்கை சீதா நாவலின் தலைப்பாக இருந்தாலும் எதிரும் புதிருமான கதாபாத்திரங்களாக விளங்குகின்றனர். மங்கை-சுந்தரம் இல்லற வாழ்க்கையை நல்லறமாக ஆசிரியர் விதந்துரைக்கின்றார். சீதாவின் காதல் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சபலம் ஏற்படுத்திய விபரீதங்கள் சமுதாயத்தை நன்னெறிப்படுத்தும் வகையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. பள்ளிக் கூட மாணவியான மதுரம் (சீதா) மணியனின் காதலை நம்பி ஏமாந்து நாகர் கோவில் கப்பல் திருவிழாவிற்கு அவனோடு சென்று கற்பை பறி

கொடுத்து விடுகிறார். கொழும்பில் பிரபல பெண் பாடசாலையில் வேலை செய்யும் இதே சீதா தங்க ராசனுடன் இரு நாட்கள் ஹோட்டலில் தங்கியதும் அவனோடு சேர்ந்து மது அருந்தியதும் சீதாவின் நடத்தையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஒரு மாதின் வாயில் மது மணக்குமாணால் அவள் கற்பு என்பதை விசரிகளின் கூற்று என்று தான் கூற வேண்டும் என ஆசிரியர் கூறுவதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

கொழும்பில் சீரழிவுக்குள்ளாகும் வாழ்க்கை முறை பற்றி குறிப்பிடும் ஆசிரியர் உலகம் எவ்வளவு விசித்திரமானது. இந்த ஆண்வர்க்கம் ஒரு பெண்ணுக்காக எதுவும் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றது. தியேட்டரில் முதல் வகுப்பில் சீதாவும் தங்கராசனும் அமர தியேட்டரில் பல்கனியில் கோகிலம் (தங்கராசன் மனைவி) வேறு ஒரு ஆணுடன் படம் பார்ப்பது தான் நகர வாழ்க்கையென ஆசிரியர் சமூகத்தை கண்டிக்க முற்படுகின்றார். தன் மனைவியின் நடத்தை மீது சந்தேகம் கொள்ளும் தங்கராசன் தான் செய்யும் தவறை மறந்து “நாலாயிரம் கோடி நயவஞ்சகம் கலந்து மாயப்பிசாசு” என பெண் இனத்தை இழிவு படுத்துவது ஆண்வர்க்கத்தின் கயமைத்தனமாகும்.

இந் நாவல் சந்தேக மனப்பாங்கு கொண்டவர்கள் வாழ்க்கையில் வழிதவறிச் சென்றதை விளக்கமாக காட்டுகின்றது. சந்தேக சாளரத்தின் வழியே தாம்பத்திய உறவினை நோக்கும் வக்கிரமான வாசல் ஊடாக கதையை நகர்த்தி இறுதியில் சாளரத்தினை சாத்தி இன்பக்கதவினை திறந்து கதையை நிறைவு செய்ய முற்பட்டுள்ளார். எனினும் கோகிலத்தின் மீது சந்தேகம் கொள்ளும் அவள் கணவன் தங்கராசாவின் துன்புறுத்தல் காரணமாக அவன் தற்கொலை செய்யுமளவிற்கு போய் விட்டான். “சந்தேகப் பூனை போன்றதல்ல அது போய்” அது கறையான் கூடு மனித வாழ்வை முற்றாக அழித்து விடும் என சமூகத்திற்கு ஆசிரியர் அறை கூவல் விடுக்கிறார். கோகிலம் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்து எல்லோருடனும் வேறுபாடு கருதாது பழகும் இயல்புடையவன். படம் பார்க்கப் போனதைக் கண்டித்த தங்கராசனைப் பார்த்து. படம் பார்க்கப் போனால் என்னவாம்! சே எந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பேர் வழிகள் எல்லாம் சந்தேகப் பிராணிகள்! ஒரு சோசல் மூமென்ற தெரியாத வங்க” என கோகிலம் பேசுவதன் மூலம் நகர வாழ்வின் இயல்பும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

பேரிலக்கிங்களாயினும் சிற்றிலக்கியங்களாயினும் புனைகதை இலக்கியமாயினும் அவற்றிற்குச் சிறப்பினைக் கொடுக்கும் அம்சங்களில் பாத்திரப் படைப்பு முக்கியமானதாகும். ஆசிரியர் தனது கருத்துக்களையும் நோக்கங்களையும் வெளிப்படுத்த தனது சொந்த வாழ்வில் குடும்ப பின்னணியில் உள்ளவர்களுையே பாத்திரங்களாக அறிமுகப்படுத்தியிருக்கின்றார். இதனால் கற்பனையை விட அனுபவ உணர்வுகளே பாத்திரங்களாக வெளி வந்துள்ளனர். பாத்திரங்களின் இயல்பிற்கும் தகுதிக்குமேற்ப உரையாடல், உயிர்த்துடிப்புடன் கூடிய பேச்சு மொழி, மனஉணர்வுகள், உணவுப் போராட்டங்கள் பாத்திரங்

களின் உள்ளத்தில் தோன்றும் சலனங்கள், அந்தரங்கங்கள், விம்முதல், கழிவிரக்கம் என்பனவற்றை வெளிப்படுத்தும் திறன் நயம்பட நேர்த்தியாக கையாளப்பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமன்றி தான் அவதானித்த வற்றை இனிய செந்தமிழ் நடையில் காதல்ரசம் ததும்ப இளைஞர்களின் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக மணியன் மதுரத்திற்கு எழுதிய காதல் வரிகள் வருமாறு.

“சித்திரப் பூங்கோதாய்! சின்னமணிப்பாவாய்! மதுரகீதமே! பயப்படாதே! துணிவே துணை! நான் உன்னையே கதியென்று இருக்கின்றேன். உன் வேல்விழி நளிளம் கண்டு செயல் இழக்கும் இந்த மணியன் எழுதும் திருவோலை”

இக்கடித அறிமுகத்தில் இது ஆசிரியரின் புலமை நடையெயன்றி மணியனின் நடையென்று என எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

நிறைவாக இந்நாவல் நவீன சீதாக்களின் சூர்ப்பனகை தனங்களையும், மங்கை போன்ற நங்கைகளையும் ஒன்று சேரக் காட்டி பெண்மையின் இரு பக்கங்களையும் சமன் செய்து கதைக்கு வலுவூட்டுகின்றது. மேலும் நம்மோடு வாழும் பாலியல் பலவீனங்களை தரமற்ற சமூக வாழ்க்கைப் போக்கினை சந்தேக புத்தியினை அடிக் கோடிட்டுக் காட்டி, ஒவ்வாத புறதடைகளில் இருந்து உயிரோட்டமான வாழ்க்கை முறைக்கு நகர்த்திச் செல்ல வேண்டும் என்ற வேணாவின் வெளிப்பாடே மங்கை சீதா!

குறிப்பு:- கருணா அகில இலங்கை ரீதியில் அணுசக்தியின் பயன் என்ற கட்டுரைப் போட்டி இந்திய தூதரகத்தால் நடாத்தப்பட்ட போது முதற் பரிசாக தங்கப் பதக்கம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வல்லை ந. அனந்தராஜ் 'நீரலைகள்' குறுநாவல்

ஈழத்தின் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் தன்னையும் ஒருவாராக இணைத்துக் கொண்டவர் வல்லை ந. அனந்தராஜ் அவர்கள். இதுவரை பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். ஆரம்ப காலங்களில் புனைவு இலக்கியங்களில் அதிக நாட்டம் கொண்டு நூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளைப் படைத்தவர். அது மட்டுமன்றி "மண்ணும் மனிதரும்" என்ற நாவலையும் "நீரலைகள்" குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளார். "எனக்கு, முந்தைய காலங்களில் புனைவு இலக்கியங்களில் அதிகமான விருப்பம் இருந்தது. அதனால் ஆரம்பத்தில் அதிகம் சிறுகதைகளை எழுதினேன். ஆனால் காலப்போக்கில் கல்வி நிர்வாக சேவைக்குள் இணைந்து பின்னர் கல்வி மற்றும் அது தொடர்பான நிர்வாக முறைமைகள் பற்றிய விடயங்களை எழுதியதோடு ஈழத்து விடுதலைப் போராட்ட விடயங்களையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டுமென்ற தீராத ஆசையினால் பல வரலாற்று ஆவண நூல்களை எழுதினேன். அதனால் புனைசார் இலக்கியங்கள் எழுதமுடியவில்லை" என்று அவர் கூறியது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது.

அந்த வகையில் முல்லைத்தீவில் இடம்பெற்ற ஆக்கிரமிப்புச் சமர் தொடர்பாக இவருடைய நூலான "சமர் கண்ட முல்லைத்தீவு" என்னும் நூலே இன்று வரை அந்த வரலாற்றை ஆவணப்படுத்துகின்ற ஒன்றாக திகழ்கின்றது. அந்த நூலுக்கான பாராட்டையும் தலைவரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டவர். அதனை விடவும் "வல்லைப் புயல்" "வல்லைப் படுகொலை", "நாகர்கோவில் படுகொலை", "வல்வையின் முதுசொம்" முதலான ஆவண நூல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்தவர். அத்துடன் "சந்திசி செல்வம்" என்ற நூல் செல்வச்சந்தி முருகன் ஆலயம் தொடர்பான வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழ்கின்றது. மேலும் கல்வித்துறை சார்ந்து "நூலக முகாமைத்துவம்", "தேசியத்தை நோக்கிய கல்வி" முதலான இன்னும் பல நூல்களைக் கல்வித்துறை தொடர்பாக வெளிக்கொணர்ந்தவர். இங்கு அவருடைய புனைவுகளில் ஒன்றான "நீரலைகள்" என்னும் குறுநாவல் தொடர்பான சில அறிமுகக் குறிப்புகள் முன்வைக்கப்படுகிறது.

2003 ஆம் ஆண்டில் நந்தி பதிப்பகத்தால் வெளிவந்ததே இக்குறுநாவலாகும். சாதாரண பின்னணியைக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தின் கதையே இந்தக் குறுநாவலாகும். மனித வாழ்வில் எதுவுமே நிலையில்லாதது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுவதாக இந்த நாவல் அமைகின்றது. தன்னுடைய முன்னுரையில் அதனைத் தெட்டத் தெளிவாக ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். "வாழ்க்கையில் இடையிடையே வந்து போகும் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் - செல்வத்தையும் வறுமையையும் - கீர்த்தியையும், இகழ்ச்சியையும் எவனொருவன் சமனாக நோக்குகின்றானோ அவனே ஞானியாகப் போற்றப்படுகின்றான். நிரந்தரமில்லாத மனித வாழ்வில் இடையிடையே வந்து போகும் மனித உறவுகளும், சொந்த பந்தங்களும், சொத்து சுகங்களும் கூட நீரில் தோன்றும் அலைகளைப் போன்று நிரந்தரமற்றவை தான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள ஒரு மனிதனுக்கு நீண்ட நாட்கள் எடுக்கின்றன" என்று முன்னுரையில் அவர் குறிப்பிடுவதனூடாக வாழ்க்கை பற்றிய நிலையாமையை வெளிப்படுத்துகின்ற சிறிய முயற்சியாகவே இந்நாவல் அமைகின்றது.

நம் வாழ்க்கையின் அந்தமாக அமைவது முதுமைப்பருவம். அந்த முதுமைப் பருவத்தில் இளமையின் துடிப்புக்கள் அடங்கிவிடும். அக்காலத்தில் தனியே வாழ்வதென்பது மிகவும் சிரமமானது.

அவ்வாறானதொரு வாழ்க்கையை வாழ்வதும் வாழ வேண்டி ஏற்பட்டதற்கான விடயங்களை எடுத்துச் சொல்லுவதுமாக இக்குறுநாவல் அமைகிறது. பொன்னுத்துரை என்ற பாத்திரம் பிரதான பாத்திரமாக இந்நாவலில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. அவருடைய வாழ்வியல் பாதையை அதன் அம்சங்களைத் தொட்டுச் செல்கின்றது இந்த நீரலைகள்.

பொன்னுத்துரை, அவரது மனைவி விசாலம், மகன்களாக சுசந்தி, நந்தினி ஆகியோரும் சுசந்தியின் கணவனாகச் சிவகுருவும் சிவகுருவின் தாயாகக் கனம்மாவும் இந்நாவலில் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். நாவலில் நந்தினியின் மாமியாராக வருகின்ற கனகம்மாவினால் பொன்னுத்துரையும் அவரது குடும்பமும் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களை தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

குழந்தை பிறந்தது முதல் அதற்குத் தேவையான ஒவ்வொன்றாகச் சேமித்து அந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கும் வரை அனுபவிக்கின்ற துன்பத்தை யதார்த்தமான முறையில் ஆசிரியர் காட்டியுள்ளார். பொன்னுத்துரை என்ற பாத்திரம் அதனையே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் காட்டப்படுகின்றது.

“விசாலம்! எங்களுக்கு இருக்கிற சொத்து இந்த ரெண்டு பரப்புக் காணிதான்... அதுவும் பொம்பிளைப் பிள்ளையைப் பெத்துப் போட்டம்... எங்கட ஊர் நிலைவரம் உனக்குத் தெரியும் தானே... இது வளர்ந்து ஒரு தன்ரை கையிலை குடுக்கிறதென்றால் சீதனம் கை ரொக்கம், வீடு, நகை... அது, இது எண்டு வேணும்...ம்...”

என்று அவருடைய உள வெளிப்பாடு அமைகின்றதைக் காணமுடியும். மகளுக்கு இரண்டே இரண்டு வயதிலேயே இவ்வாறு சித்திப்பதென்பது மிகவும் வேதனையான ஒரு யாழ்ப்பாணச் சமூகக் கட்டமைப்பைக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றது.

எமது சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள சீதனம் என்கின்ற ஒற்றைச் சொல்லால் ஒட்டு மொத்த பெண்களும் பாதிக்கப்படுவதனைக் காணமுடியும். சாதியமும் சீதனமும் பிரித்துவிட முடியாத ஒன்றாக இருப்பதைப் பல்வேறு இலக்கியங்கள் வாயிலாகக் காண்கின்றோம். பெண்களை மேலும் மேலும் துன்பத்துக்குள் தள்ளிவிடுகின்ற செயற்பாடுகளாகவே இவை அமைகின்றன. பிறந்த வீட்டில் கிடைக்கின்ற வாழ்க்கையும் தான் திருமணமாகி செல்கின்ற புகுந்த வீட்டில் கிடைக்கின்ற வாழ்க்கையும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவே இருக்கும். அதனை இந்த நீரலைகள் நாவலும் வெளிப்படுத்தத் தவறில்லை. பிறந்த வீட்டிலே தாய் தந்தையரோடு அனுபவிக்கின்ற சந்தோசமான, மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை புகுந்த வீட்டில் கிடைப்பது வரமே ஆனால் எல்லோருக்கும் அப்படி அமைவதில்லை. பொன்னுத்

துரையின் மகனான சுசந்தியும் புகுந்த வீட்டில் அதுவும் பொன்னுத்துரை சிறுகச் சிறுக சேமித்த பணத்தின் மூலம் கட்டிய வீட்டிலேயே அவருடைய கண்களுக்கு முன்னேயே துன்பத்தை அனுபவிப்பது பெரிய மனவலி ஏற்படுத்துவதாகக் காட்டியுள்ளார். அது எல்லோருடைய வாழ்விலும் ஏற்படுகின்ற ஒன்றாகவே தற்காலத்தில் காணப்படுகின்றது.

“இஞ்சை... உன்ரை கொப்பரும், கொம்மாவும் பெரிசா என்னத்தைக் கிழிச்சுப் போட்டினம்...? சும்மா, தண்டச் சோறு மாதிரி வீட்டிலை இருந்து கொண்டு என்ரை உயிரை வாங்கினம்... இனிமேல்பட்டு மட்டும் என்ரை அம்மாவோடே ஏதும் பிரச்சினை என்றால் பிறகு என்ரை குணம் தெரியும்...?”

“என்னடி! கனக்கக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டாயோ? உன்ரை கொப்பு, கோத்தையை விட என்ரை ஆக்கள் குறைஞ்சவை என்று நினைத்து விட்டியோடி?”

எனச் சுசந்தியின் கணவன் சிவகுரு அவளோடு முரண்படுவதிலிருந்து பெண்கள் புகுந்த வீடுகளில் அனுபவிக்கின்ற கொடுமைகளின் எடுத்துக் காட்டாகவே இது அமைகின்றது. ஒவ்வொரு பெண்ணும் திருமணமான வீட்டில் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்கள் அவர்களை மட்டுமல்ல அவர்களது பெற்றோரையும் மிகவும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விடுகின்றன.

இத்தகைய துன்பங்கள் முடிவில்லாதவை. அது எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். அதனடிப்படையில் இந்த நாவலும் சுருக்கமாக அவ்வாறான துன்பங்களைச் சுட்டி அமைந்திருப்பது சிறப்பாகும். கதையை சுவாரஸ்யமாக்குவதற்காக கனகம்மா என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. கனகம்மாவே எல்லா வகையான பிரச்சினைகளுக்கும் காலாக அமைகின்றாள். அத்துடன் கதையானது ஆரம்பிக்கும் போதே

“நம்ச்சிவாய வாழ்க நாதன் தான் வாழ்க

இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் வாழ்க...”

என்றவாறாக ஆரம்பிக்கின்றது. அது சாரதா சேவாச்சிரமத்தில் குழந்தைகள் பாடுகின்ற சிவபுராண ஒலியாக அமைகிறது. சிவபுராணத் துடன் ஆரம்பிக்கின்ற

இக்குறுநாவல் அச்சிவபுராணம் முடிவதற்குள் கடந்த கால பொன்னுத்துரையின் வாழ்க்கையை அப்படியே கொண்டு வந்து காட்டியுள்ளார்.

இக்குறுநாவல் நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் சமூகத்தில் எதிர்கொள்கின்ற சவால்களைச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டி இருப்பது ஆசிரியரின் நல்ல முயற்சியாகும். இருந்தாலும், பின்னர் நடக்கப்போகின்ற விடயங்கள் முன்னரே வாசகர்களை ஊகிக்கும் படியாக அமைந்திருப்பது கதையின் விறுவிறுப்பை சற்றுக் குறைத்து விடுகின்றது. எவ்வாறாயினும் நாவலினை வாசிக்கத் தூண்டுவதாகப் படைத்த ஆசிரியர் பாராட்டுக் குரியவர்.

ஓள ஒற்றுமையை ஞாபக மூட்டுகின்ற ஜின்னாஹ் ஷரிப்புத்தீனின் முக்காழி நாவல்

ஜின்னா ஷரிப்புத்தீனை காப்பிய கவிஞராக அறிந்திருந்த பலரும் அவரை ஒரு நாவலாசிரியராக, சிறுகதை ஆசிரியராக அறிந்திருக்கவில்லை. அவர் கவிதைகளுக்கு அப்பால் சில நல்ல சிறுகதைகளையும், இரண்டு நாவல்களையும் படைத்துள்ளார். இதுவரை 25 நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ள ஜின்னா, கருகாத பசுமை, முக்காழி என இரு நாவல்களையும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வழங்கியுள்ளார்.

கருகாத பசுமை, இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இவரது முதல் நாவல். மலையகத்தை பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு அழகியல் அம்சங்கள் நிறைந்த ஒரு குறுநாவல் இது. இந்த நாவல் ஒரு வழமையான குடும்பக் கதை தான் எனினும் மலையக பின்னணியில் இயல்பாக, கவித்துவமான நடையில் எழுதப்பட்ட கதை என்பதால் வாசனைச் சுவை மிக்கதாகவும், படிப்போரை கட்டி நிறுத்துவதாகவும் உள்ளது. அன்பு, பாசம், காதல், தியாகம் என்பனவே பிரதான அம்சங்களாக இருப்பினும் கதையினூடே சுருக்கமாக மலையக பெருந்தோட்டமக்களின் வரலாற்றையும், இன்றைய வறுமை நிறைந்த வாழ்வு நிலையையும், உழைப்பையும் சிறப்பாக உள்வாங்கியுள்ளது. மலையக மக்களின் விடியலுக்கான திறவுகோல் எதையும் சுட்டவில்லை என்றாலும் பிரச்சார வாடையின்றி இயல்பாக கதையை நகர்த்திச் செல்வது சிறப்பம்சம். மலையக கல்வி எழுச்சி பெற ஆரம்பித்திருப்பதை படித்து முன்னேற துடிக்கும் இனைய தலைமுறை இளைஞர் யுவதிகள் மூலம் காட்டியுள்ளார். மலையக மக்களின் கடினமான தொழிலினூடே, அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் கெடு பிழிகளையும், அனுபவிக்கும் சிரமங்களையும் கதையினூடே சித்தரிக்கத் தவறவில்லை. கதையின் பிரதான பாத்திரமான தேவியின் மனமாற்றம் ஊடாக, பாலியல் வன் கொடுமைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட லன்கள் திருமணம் செய்யவேண்டும் என்பதையும், வீரபுரத்திரனின் ஊடாக முற்போக்கு சிந்தனை கொண்டு, பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணை மணம் முடிப்பதையும் மனதை தொடும் வண்ணம் குறிப்பிடுகிறார்.

நாட்டுக்கே உணவூட்டும் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்புகள், நாள் ஒரு வேளை உணவுக்கு நாதியற்றுக் கிடக்கும் நிலையை குறிப்பிடும் போது வாசகனின் மனதில் இன்றைய மலையக மக்களின் ஆயிரம் ரூபா சம்பளக் கோரிக்கையின் நியாயம் புரிகின்றது. மலையக இயற்கையான எழிலை அழகிய தமிழ் நடையில், சொற்களில் கண்ட சித்திரங்களாக வடித்துள்ளார். “எழில் கொஞ்சம் மலை நாட்டின் இழிவிலாப் பெருஞ்செல்வமான நீர்வீழ்ச்சிகள், சிறிது சிறிதாய் ஊற்றெடுத்து ஒன்றுபட்டு மலைமண்ணை சீராட்டி செழிக்கச் செய்து...” என்பது போன்ற வசனங்கள் ஆசிரியரின் கவித்துவ நடைக்கு சான்று பகர்கின்றன. இந்த கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கம் முக்காழி நாவல் பற்றியது என்பதால் கருகாத பசுமை பற்றிய பார்வையை குறுக்கிக் கொள்கிறேன்.

முக்காழி

நூலின் அட்டைப்படமே சற்று வித்தியாசமாக, புதுமையாக இருந்தது. அட்டைப்படம் மட்டுமல்ல, தலைப்பும் தான்! முக்காழி என்ற சொல் எனக்குப் புதியது. இது பற்றி யோசித்தபடி உள்நுழைந்தால் அகமதுவின் முன்னுரையிலே அதன் பொருள் கிடைத்துவிடுகிறது. முக்காழி என்பது மூன்று விதைகளைக் கொண்ட ஒருவகைப்பழம். அறுபதுகள் வரை மூவின மக்களும் இந்த அழகிய தீவில் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த நிலையை சுட்டுவதாகவே இந்த தலைப்பு இடப்பட்டுள்ளது. இன்று முக்காழி

உடைந்து சிதறிப்போயுள்ளது.

நீண்ட இடை வெளியின் பின்னர் வெளிவருகின்ற கவிக்கோ ஜின்னாவும் ஷரிப்புத்தீனின் இரண்டாவது நாவல். முழுமையான நாவலாக பரிணமித்துள்ளது. இன்று எமது நாட்டில் புரையோடிப் போயிருக்கும் இனமத முரண்பாடுகள் களையப்பட்டு முன்னரைப் போன்ற சுமுக நிலை ஏற்பட வேண்டு என்ற நல் நோக்குடன் முன்னர் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் மக்கள் எவ்வளவு அந்நியோன்னியமாக வாழ்ந்தனர் என்பதை சுவை பட கூறும் இந்த நாவலில் கோஷங்கள் இல்லை. கதாபாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் ஊடாக நாவல் நகர்த்தப்படுவதனால், அழகியல் ரீதியிலும் இந்த நாவல் ரசிக்கப்படுகின்றது அதிகம் அரசியல் பேசாது மக்களின் புரிந்துணர்வின் வாழ்வினூடே ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார்.

அவ்வப் பிரதேச மொழிகளில் நகரும் இந்த நாவல் சம்பவங்களை கச்சிதமாக சொல்லி வாசகனின் தொடர் வாசிப்பைத் தூண்டுகிறது. பிரதேச பேச்சு மொழியை கையாண்டுள்ள போதிலும் வாசகனை சங்கடப்பட வைக்காமல் இலகுவான நடையில் அழகு தமிழில் எழுதியுள்ளார்.

கிழக்கு மாகாண மருத முணையை களமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கும் முக்காழி நாவல் மலையம், கொழும்பு என பயணிக்கின்றது. பிரதேச மொழி, வாழ்க்கை முறை, உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், மத நம்பிக்கைகள், தொழில் முறைகள் என்பன பற்றி பேசுகிறது. கதாபாத்திரங்களை மனதில் பதிய வைத்து, அவர்களின் உரையாடல்கள், உணர்வுகள் என்பற்றினூடாக கதையோடு வாசகனை பயணிக்க வைப்பதில் கதாசிரியர் வெற்றி கண்டுள்ளார். பிரதான கதையை ஒரு வரியில் கூறுவதாயின் இவ்வாறு கூறலாம். மீன்பிடியும், பகுதிநேர விவசாயமும் தொழிலாகக் கொண்ட மருதமுனை கிராமத்தில் பொறுப்பற்றவனாக ஊர் சுற்றித்திரிந்த மகுழுது என்ற இளைஞன் அப்பு சிங்லேரா என்ற முதலாளியின் பட்டியகம கிராமத்தில் உள்ள கடையில் சிப்பந்தியாக சேர்ந்து, விசுவாசமாகவும் திறமையுடனும் பணியாற்றி அவர்களின் குடும்பத்தில் ஒருவன் போலாகி படிப்படியாக முன்னேறி ஒரு முதலாளியாக உயர்வது தான் மையக் கதையாகும். மூவின மக்களையும் இணைக்கும் ஓர் அற்புதமான நாவலாக சிறப்புப் பெறும் இந்த நாவலில் அவ்வப் பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலை சிறப்பாக கூறியமையால் இது ஒரு மண்வாசனை மிக்க நாவலாக மிளிர்கின்றது. கதாபாத்திரவார்ப்புக்கள், அவர்களின் நடையுடை பாவனைகள் எல்லாம் வாசகனை அவர்களோடு உலாவரச் செய்கின்றமையானது ஜின்னாவும் ஷரிப்புத்தீனின் வெற்றி எனலாம்.

மருதமுனை கடற்கரையோர குடும்பம் ஒன்றின் அதிகாலை விடியலோடு ஆரம்பிக்கும் நாவலின் முதல் வரிகளே வாசகனை ஈர்த்து விடுகின்றது. "கதிரவன் உதயத்தைக் கட்டியும் கூறிக் கிழக்கு வானில் செம்மை படரத் தொடங்கியது. அழகிய அந்தக் காலைப் பொழுதில் தன் குடிசையின் முன்வாசல் கதவை மெல்லத்

திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள் ஜமீலா கடல் தெரியும் தூரத்தில் அமைந்திருந்த அந்த சிறிய களிமண்வீடு அவளுடையது." இந்த முதல் வரியிலேயே பிரதேசத்தையும், அந்தக் குடும்ப நிலையையும், அவர்கள் மீனவர்கள், முஸ்லீம்கள் என்பதையும் புரியவைத்து விடுகின்றார். ஏழை முஸ்லீம் குடும்பம் என்றாலும் கடின உழைப்பினால் வறுமையை விரட்டி வாழும் அந்தக் குடும்பத் தலைவன் மீராப்பிள்ளை, மனைவி ஜமீலா குழந்தைகள் என சிறிய குடும்பம். மீராப்பிள்ளை காலையில் மடிவலை இழுப்பார். மாலையில் சிறு வயல் வேலை. மனைவி ஜமீலா வீட்டில் வீட்டு வேலைக்கு மேலாக பாய் பின்னுவாள். பாசமுள்ள குடும்பம். மகிழ்ச்சியாக நிம்மதியான வாழ்க்கை அயலில் இவர்களது உறவுக் குடும்பங்கள்; கிராமிய வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களை கதாசிரியர் இயல்பாக சித்தரித்துக் கொண்டு போகின்றார். மீனவர் தொழில் முறைகளை நுணுக்கமாக நோக்கி சித்தரித்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் பிரதேச மொழி சற்று வாசிக்க கஸ்டத்தை ஏற்படுத்தினாலும் போகப் போக பழகிவிடுகின்றது. கதாசிரியரின் அழகு கவித்தமிழ் நடை இந்த கஸ்டத்தை பின்தள்ளிவிடுகிறது.

மருதமுனையின் கிராமிய வாழ்வும் அப்பகுதி முஸ்லீம் மக்கள் அண்டைய அயல் கிராம வாசிகளான தமிழர்களுடன் இரண்டறக் கலந்து ஒற்றுமையாக பிற சமூகத்தவரை மதித்து வாழ்ந்த பொற்காலம் மறுபடி இந்நவீனம் மூலம் தரிசனமாகிறது.

ஜமீலாவுக்கு ஒரு அண்ணன். ஒரு தம்பி. தம்பி மகுழுத் அண்ணனுடன் வாழ்ந்து வருகிறான். பெற்றோர் இல்லாதமையால் அவனைச் சரியாக வழிநடாத்தாமையால் அவன் சுக இளைஞர் சிலரோடு சேர்ந்து, வேலை வெட்டி ஏதும் செய்யாது இருப்பதை அவனது அண்ணி அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டி வேதனைப்படுத்துவதால் அவன் மனம் வெதும்புகிறான். இதனால் மனமுடைந்த அவனை மனைவிக்குப் பயந்த அண்ணனும் தேற்றுவ தில்லை. அக்கா ஜமீலா, மீராப்பிள்ளை ஆலோசனையுடன் கடைச்சிப்பந்தியாகிறான் மகுழுத் பல பிரதேசங்களில் பணிபுரியும் நாட்டு வைத்தியர் மருத முனைக்கு வந்த போது, சும்மா இருக்கும் மகுழுத்தை பட்டியகம சிங்கள முதலாளி ஒருவரின் கடையில் சேர்த்து விடுகிறார். கடையோடு இணைந்த சிறுஅறையில் ஒரு சிங்கள இளைஞனோடு தங்கும் மகுழுத் காலப் போக்கில் அவனது நல்ல நண்பனாகி விடுகிறான். கடையிலும் சுறுசுறுப்பாக வேலைகளை கற்றுக் கொண்டு வேலை செய்கிறான். முதலாளி அப்பு சிக்கோவிற்கு பெருந்தோட்ட தமிழ் தொழிலாளர்கள் பொருட் கொள்வனவுக்கு வருகின்றமையால் இவனது தமிழ் அறிவு முதலாளிக்கு உதவுகின்றது.

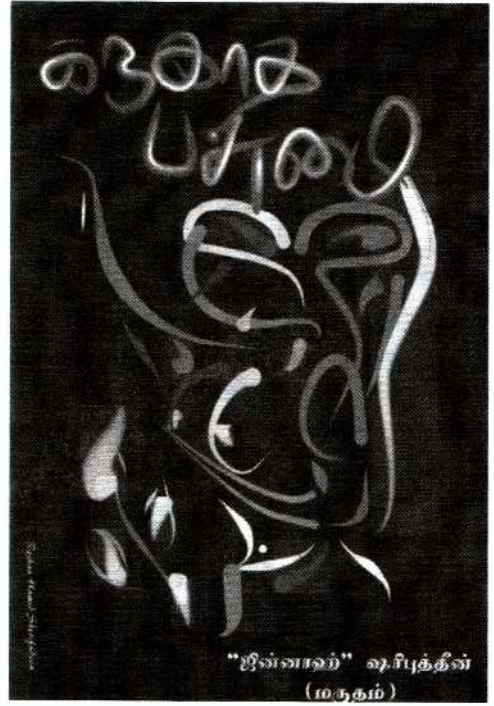
காதல் திருமணம் என்பவற்றால் மட்டும் இன ஐக்கியத்தை உருவாக்க முடியாது. எனினும் இவை கூட இனஐக்கியத்தின் அம்சங்களே என்பதற்கு சான்றாக ஹேமா புஷ்பராஜன் விருப்பும், திருமணமும் அமைந்துள்ளன. அவ்வாறே ஹேமா, புஷ்பா ஆகியோரின் நட்பும் இனஐக்கியத்தின் பதிவுகளாக இருக்கின்றன. அப்பு சிக்கோவின் ஒரே மகள் ஹேமாவும், பொன்னம்

பலம் மாஸ்ரரின் மகள் புஷ்பாவும் ஒரே பஸ்ஸில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு பயணிக்கும் பல்கலைக் கழக மாணவிகள், விரைவிலேயே நல்ல நண்பிகள் ஆகிவிடுகிறார்கள். மலையக தமிழர்களின் கல்வி எழுச்சி கதாபாத்திரங்களினூடாக தரிசனமாகின்றன. புஷ்பாவின் அண்ணன் புஷ்பராஜன் மருத்துவ பீட மாணவன். புஷ்பா தனது அண்ணாவைப் பற்றி அடிக்கடி தோழி ஹேமாவிடம் கூறுவாள். ஒரு தடவை ஹேமா புஷ்பராஜனை எதிர்பாராமல் தோழியுடன் காணும் முதல் சந்திப்பிலேயே அவன் மனதில் பதிந்து விடுகிறான். இராமாயணத்தில் இராமரும் சீதையும் சந்தித்த போது சீதைக்கு ஏற்பட்ட நிலையே ஹேமாவினது. புஷ்பராஜன் அப்படிச் சிந்திக்காவிட்டாலும் தங்கையின் தோழியை மகிழ்வோடு நோக்கினான்.

அப்புசிங்கோ முதலாளி படிப்படியாக வியாபாரத்தில் முன்னேறி கண்டியில் ஒரு கடை ஆரம்பித்து கோப்பி, ஏலம், கறுவா, கரம்பு முதலானவற்றை கொள்முதல் செய்து சேகரித்து மொத்தமாக கொழும்புக்கு அனுப்ப ஆரம்பித்தார். மலையக இளைஞன் நேசனும், மகுமதுவும் அந்தக் கடையில் பணியாற்றினர். விரைவிலேயே வியாபாரமும் செழித்து வளர்ந்தது. மூவினத்தவரும் சேர்ந்து வாழ்ந்த கண்டி மாநகரில் இன ஒற்றுமை மேலோங்கி இருந்ததை ஜின்னாஹ் அழகாகக் கூறுகின்றார். “காலையை அறிவிக்கும் சேவல்களின் கூவலும் கோயில் மணியும் பள்ளியின் பாங்கோசையும், பன்சலவின் பிரித் பாராயணமும் இனியும் தூங்கக் கூடாத கட்டாயத்தை நியாயப்படுத்த...” என தொடர்கின்றார்.

மகுமத், நேசன் இருவரின் உழைப்பினால் உயர்ந்த அப்பு சிங்கோ, தனது வியாபாரத்தை கொழும்பு வரை விஸ்தரிகின்றார். நேசனின் பொறுப்பில் கண்டிக் கடையை விட்டு விட்டு மகுமத்துடன் கொழும்புக்கு செல்கிறார். அங்கு மகுமத்தை பொறுப்பாக விட்டு விட்டு முதலாளி, பட்டியகம், கண்டி கொழும்பு என மாறி மாறி பயணித்து வியாபாரத்தை மேலும் விருத்தி செய்து பணக்கார முதலாளியாகின்றார். இவரது வெற்றியின் பணியாளர்களை மதித்து, அவர்களுக்கான ஊதியத்தை நியாயமாக வழங்குவதால் ஊழியர்களும் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களாக தமது முழுமையான உழைப்பையும் வழங்கியமை தான் அதிலும் மகுமத்தை அவருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போகிறது.

மருதமுனையைச் சேர்ந்த மகுமத் என்ற பொறுப்பற்று திரிந்த இளைஞன், பட்டியகம், கண்டி என்று பணியாற்றி இன்று தலைநகர் கொழும்பு வரை பெயர்ந்து ஒரு முழுமையான வியாபார நுணுக்கம் தெரிந்தவனாக மாறியிருந்தான். தனது வருவாயில் ஒரு பகுதியை சேமித்ததுடன் மருதமுனையிலுள்ள சகோதர உறவுகளையும் மறக்கவில்லை. கொழும்பு வியாபாரம் மகுமத்தின் திறமையான பங்களிப்பால் முன்னேறியது. கொழும்பின் காதர் கடையில் தனது உணவை வைத்துக் கொண்ட மகுமத் காலப் போக்கில் அவரது அபிமானத்தைப் பெற்றபோது காதர் வீட்டுச் சாப்பாடே அவனுக்குக் கிடைத்தது. காதர் வீட்டுக்கு ஒரே

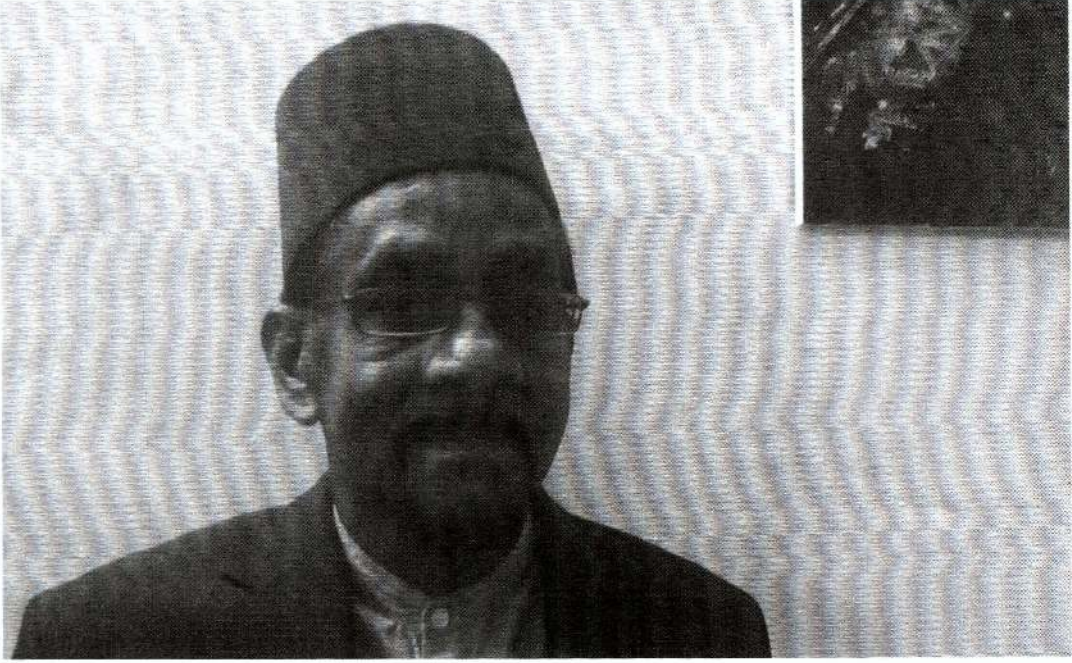
தடவைகள் சென்றபோது அங்கே அவரது மகள் கதீஜாவை காண்கிறான். இருவர் மனதிலும் ஈர்ப்பு ஏற்பட்டாலும் அது காதலாக மலரும் வாய்ப்புக்கள் கிட்டவில்லை. எனினும் காதருக்கு மகுமத்தை பிடித்தனால் அவனை தன் மகள் கதீஜாவுக்கு செய்து வைத்தால் என்ன என்ற எண்ணம் ஏற்படுகின்றது.

அதிக சிக்கல்களும் பிரச்சினைகளும் வெடிக் கும் என எதிர்பார்த்த ஹேமா, புஷ்பராஜன் திருமணம் எதிர்பார்த்த அளவு சிக்கலின்றி நிறைவேறுகின்றது. எனினும் பிரதேச வேறுபாடு காரணமாக மகுமத் கதீஜா திருமணத்தில் தடங்கல் ஏற்பட்டாலும் அது பின்னர் மௌலவியால் சுமுகமாக தீர்க்கப்படுகிறது. வழமை போல் இந்த நவீனம் திருமணங்களுடன் நிறைவு பெறாமல் தொடர்கின்றது.

தன் வாழ்வின் உச்சத்திற்கு சென்றதில் முக்கிய பங்காற்றிய மகுமத்திற்கு அப்பு சிங்கோ முதலாளி தனது வியாபாரத்தின் பங்காளியாக்குகிறார். அவனது திருமணத்தின் பின்னர் அவன் தனியாக தொழில் புரிய வழிசமைத்து உதவி புரிகிறார். மகுமத் தனது சொந்த ஊரான மருதமுனையில் தனது வியாபாரத்தை ஆரம்பித்து முன்னேறுகிறான். அவன் கொழும்பிலிருந்து மருதமுனை வருவதால் மனைவி கதீஜாவும் மருதமுனைக்கு வந்து குடியேறுகிறாள்.

கதையின் இறுதியில் அப்பு சிங்கோ முதலாளி மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும் செய்தி கேட்ட மகுமத் கண்டிநோக்கி விரைந்து வருகிறான். ஹேமா அவனை அழைத்து அப்பாவின் அருகே கூட்டிச் செல்கிறாள். “அப்பச்சி மகுமது அவிலா” என்றாள் காதருகில் வாய் வைத்தவளாய். அவர் முகத்தில் எந்த வித மாற்றமும் தெரியவில்லை மூச்சு விட திணறிக் கொண்டிருந்தார். ஹேமா மீண்டும் மீண்டும் சொன்னாள். மெல்ல கண்கள் திறந்து மூடின. மீண்டும் மீண்டும் ஹேமா அழைத்தாள்.

முதலாளியின் கண்கள் திறந்து விரிந்தன. மங்க

லான பார்வைக்குள் மகுழுதுவின் உருவம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவரது கண்கள் மகுழுதுவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மெல்ல மெல்ல இமைகள் சில விநாடிகள் துடித்தன. பின்னர் திறந்தபடியே அடங்கிப் போயின. இறுதியில் அவர் பார்வையில் நிலைத்த உருவம் மகுழுது தான். வேதனையோடு மகுழுத் ஹேமாவை நோக்கினான். அதன் உட்பொருள் புரிந்த ஹேமா அருகிலிருந்த இருக்கையில் தன்னை இருத்திக் கொண்டாள்.

இத்துடன் கதையை முடித்திருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். யதார்த்தமாகவும் இருந்திருக்கும். கதாசிரியர் உள்நுழைந்து கூறுவதுபோன்றிருக்கும் கடைசி வரிகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

மொத்தத்தில் படித்து முடிந்ததும் நீண்ட நேரம் மனதை அசைபோட வைக்கும் அற்புதமான நாவல். எது வித பிரசாரமுமற்ற இயல்பான நாவல் கருத்துகள் கொண்ட நவீனம் எதுவித கோஷங்களுமற்ற, பாத்திரங்களினூடே இனணக்கியம் பற்றி பேசும் சிறப்பான நாவல்.

நாவலில் இன்னும் சில விடயங்கள் அலசப் பட்டிருக்கலாம். குறிப்பாக கிழக்கிலங்கையின் தமிழர் முஸ்லீம்களிடையிலான பிரிக்க முடியாது பின்னிப் பிணைந்திருந்த வாழ்வை ஒரு தமிழ் கதாபாத்திரத்தையும் உலாவர வைத்து சித்திரித் திருக்கலாம். இன்று சிங்கள முஸ்லீம்களிடையிலான முறுகல் எரியும் பிரச்சினையாக இருப்பதால் அவர்களில் ஐக்கிய உறவை முன்னிலைப்படுத்தி ஞாபக மூட்டியிருக்கலாம். எனினும் தமிழ் முஸ்லீம் உறவும் கூட கிழக்கில் முன்னரை போல் ஐக்கியமாக இல்லை.

எமது நாட்டின் இன ஐக்கியத்திற்கான காலத்தின் தேவையையும், மறக்கப்பட்டு வரும் மனித நேயப் பண்புகளின் அவசியத்தையும் மனிதரின் இனமத பேதங்கள் பின்தள்ளப்பட வேண்டும் என்பதையும் கோஷமின்றிக் கூறும் நாவல் என்ற வகையில் இன்றைய கால கட்டத்தில் மனித மனங்களை பண்படுத்த இந்த நாவல் வழிசமைக்கிறது. இந்த நாவல் சிங்களத்திலும்

மொழிமாற்றம் செய்து வெளியிடப்பட வேண்டியமை காலத்தின் தேவையாகும். சமூக நீதிக்கான பயணப் பாதையாகவும், சமத்துவ வாழ்வுக்கான அடுத்த கட்ட நகர்வை சரியான திசையில் நகர்த்தவும் இந்த புதினம் வழிவகுக்கும்.

மனிதாபிமானமற்ற இன ஒடுக்கு முறைக்குள் அகப்பட்டு அதன் காரணமாக வெடித்த விடுதலைப் போரை அடக்க அரசு தீவிரமாக முனைந்தமையால் ஏற்பட்ட அவலங்களையும், இழப்புகளையும் இதனால் மேலும் வளர்க்கப்பட்ட இன முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சியையும் அறிவீர்கள். தமிழ் சிங்கள போராக நடந்து முடிந்த போரின் வடுக்கள் இன்னமும் மறைய வில்லை. இதனால் ஒட்டு மொத்த நாட்டின் பொருளா தாரமே இன்று இறங்கு முகாமாகி அதழ பாதாளத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையில் தற்போது சிங்கள முஸ்லீம் உறவுகளிடையே முரண்பாடு கள் வலுத்து வருகின்றன. திட்டமிட்டு சிறுபான்மையினர் அடக்கி ஒடுக்கப்படுவது இந்த நாட்டின் சாபக்கேடு. இந்த நாடு, இன, மத, மொழி அதிகாரத்திலும் ஆக்கிரமிப்பிலும் இருந்து மீள வேண்டும். இதற்கான முதற்படி மக்களிடையேயான மனிதநேயமும் ஐக்கிய வாழ்வுமே ஆகும். கதாசிரியரின் நோக்கமும் இதுவே என்பதை இந்த சிறுநாவல் சுட்டி நிற்கின்றது. இன ஐக்கியத்திற்கான நகர்வை முன்னைய வாழ்வை அடியொற்றி மக்கள் சிந்திந்து செயற்படலாம் என்ற எண்ணத்தை பல்லின மக்களிடையே ஏற்படுத்த இந்தப்புத்தகம் அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறது. முன்னைய தலைமுறையினர் வாழ்ந்த ஒற்றுமையான சிறப்பான வாழ்வை படித்து அப்படி வாழ்ந்தால் எம் தாய்த்திருநாடு முன்னேறும். இதை விடுத்து சிறுபான்மையினரை ஆக்கிரமித்து அவர்களின் மனதைப் புண்படுத்துவதானது அழிவுப்பாதைக்கான திறவுகோலாக அமையும்.

ஜின்னா இந்த நாவல் மூலம் தான் ஒரு மனிதநேயப் படைப்பாளி என்பதை நிறுவியுள்ளார். சமூக எழுச்சிக்கு இட்டுச் செல்கின்றார்.

இருதேச வாழ்பவனுவங்களைப் பேசும் “மிதுனம்” குறமகளும் இலக்கியப் பயணமும்

■ மா.செல்வதாஸ்

ஈழத்தின் வடபுலமாகி காங்கேசன்துறையில் பிறந்த வள்ளிநாயகி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட குறமகள் தனது ஆரம்பக்கல்வியை நடேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் உயர்கல்வியினை இளவாலை கன்னியர்மட விடுதியிலும் பெற்றுக்கொண்டார். இந்தக் காலப் பகுதியிலேயே வள்ளிநாயகி குறமகளாக உருவெடுத்தார். அன்றைய விடுதி வாழ்வும், கன்னியர் மடக் கல்வி முறையும் குறமகளின் பஸ்துறை ஆளுமையை வளர்த்ததுடன் அவரது சிந்தனை முறைமையையும் மாற்றியமைத்தது. கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சியினை நிறைவு செய்த குறமகள் பல்வேறு பாடசாலைகளில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதோடு அலுத்தகம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகவும் பதில் அதிபராகவும் பணியாற்றிய பெருமைக்குரியவர்.

தனது சிறுவயதிலிருந்தே எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டிய குறமகள் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்ற காலப்பகுதியிலேயே தொடர் எழுத்துலகப் பயணத்தை மேற் கொள்ளலானார். போலிக்கொளவம் என்கிற அவரது முதலாவது சிறுகதை ஈழகேசரியில் பிரசுரமானது. தொடர்ந்து இலக்கியப் பரப்பில் இயங்கிய குறமகள் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை மேடைப்பேச்சு எனப் பலதுறைகளிலும் தடம்பதித்து ஈழத்து எழுத்தாளர் பரம்பரையில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமைகளுள் ஒருவராகத் தன்னையும் நிலைநிறுத்திச் சென்ற பெருமைக்குரியவராவார்.

நாவலின் பேசுபொருளும் படைப்பாக்க முறையும்

ஈழம் - கனடா ஆகிய இருதேச வாழ்வியல் போக்குகளையும் பண்பாட்டியல் வழக்காறுகளையும் முன்நிறுத்தி பாத்திரங்களின் கதையாடல்களுக்கூடாக நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் குறமகள் தான் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண பிரதேச நினைவுகளையும் போர்க்கால வாழ்வு தந்த பல்நிலை அனுபவங்களையும் குறுக்கு வெட்டுமுகமாக எடுத்துக் கூறி மேலைத்தேச கீழைத்தேச வாழ்வியலில் ஆண் - பெண் உறவுநிலை எத்தகைய எதிர்நிலைப்பாங்குடையது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

குறிப்பாக மேலைத்தேச வாழ்வியலுக்குள் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட தமிழ்ப் பெண்கள் அத்தேச வாழ்வியலோட்டத்தில் தடம்மாறிடக் கூடாது என்பதனை எச்சரிக்கை செய்வதாகவும் கதைக் கரு அமையப் பெற்றுள்ளது.

திலகா எனும் பாத்திரத்தினூடாக யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் கோலங்களையும், சமூக அடுக்கமைவுகளையும் பொருளாதார சிக்கல்களையும் அரசியல்சார் சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். திலகா விற்கு இணையான பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்ட எலிசபெத்தினூடாக பெருநகரங்களில் வாழும் பெண்கள் அனுபவிக்கும் வாழ்வியல் இடர்களை யதார்த்தப் பண்புநிலையோடு எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

புதின இலக்கியங்களில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் நனவோடை உத்தியினை அதிகமாக இந்நாவலிலே குறமகள் கையாண்டுள்ளார். சொல்ல வந்த விடயத்தினை தொடர்ச்சியாக கூறிமுடித்திடாது. துண்டங்களாக்கி திடீர் திருப்பங்களோடு கூறிச்சென்று நாவலின் போக்கிலே ஓர் அதிர்வலையினை தோற்று வித்திருக்கின்றார். அடுத்து என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்று வாசகனைச் சிந்திக்க வைத்து விட்டு வேறு திசையில் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் படைப்பாக்க முறை தனித்துவம் வாய்ந்தது.

பாத்திர உருவாக்கமும் கதை நிகழ்களங்களும்

நாவலின் ஆரம்ப அத்தியாயம் தொடக்கம் நிறைவுறு அத்தியாயம் வரை இணைந்திருக்கின்ற பிரதான பாத்திரங்களாக திலகாவும் எலிசபெத்தும் காணப்படுகின்றனர். இவர்களோடு திலகா எலிசபெத் ஆகியோர் நினைவுகளை மீட்கையில் உலாவருகின்ற பாத்திரங்களும் வைத்தியர்கள், தாதிகள், திலகத்தின் பிள்ளைகள் என்போர் கதையோட்டத்தில் இணைந்து கொள்கின்றனர். குறிப்பாக திலகாவின் நினைவுகளில் அவரது கணவன் அரவிந்தன் மைத்துனி மோகனா மற்றும் அவளது குடும்ப அங்கத்தவர்களும் எலிசபெத்தின் நினைவுகளில் அவளது முன்னாள் காதலர்களும் உலாவருகின்றனர்.

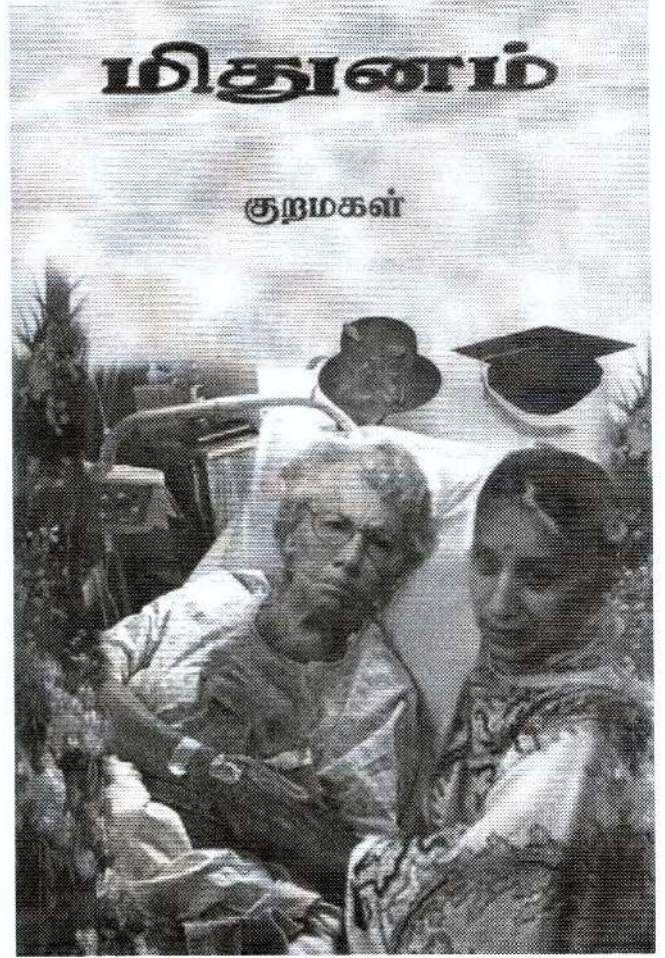
கதையின் நிறைவுத்தருவாயில் திலகாவின் பால்ய சினேகிதி பொன்னம்மாக்கா இணைந்து கொள்கிறார்.

கதை நிகழ்களங்களில் வைத்தியசாலையே பெரும்பாகம் வகிக்கின்றது. திலகம், எலிசபெத் ஆகியோரது நினைவுகளில் தொலைதலூடே பல களங்கள் வந்து செல்கின்றன.

ஈற்றில் வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளியேறிய எலிசா முதியோர் இல்லத்தில் சேர்வதோடு திலகம் குடியிருப்பாளர் தேர்தலில் நின்று முதல்வர் பதவியேற்பு தோடும் கதை நிகழ்களங்கள் நிறைவு காண்கின்றன.

பண்பாட்டு மரபுகளும் மொழிக்கையாளுகையும்

நாவலில் இருதேச பண்பாட்டு மரபுகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண வாழ்வியலின் ஒரு

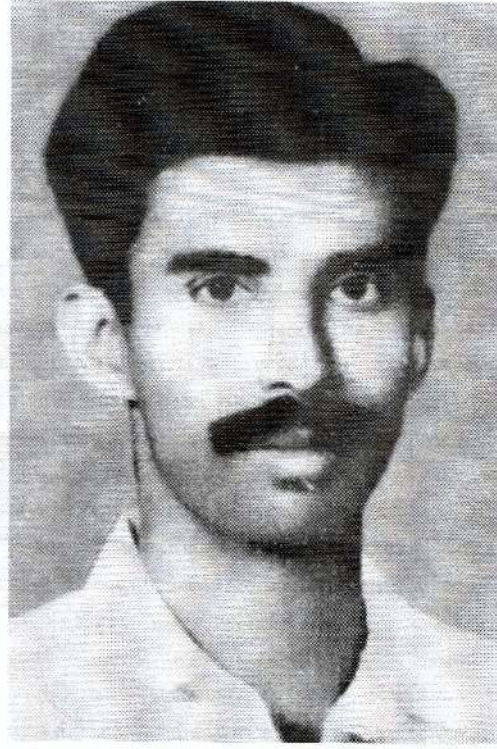
காலகட்ட நடப்பியலை கதையோட்டத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். பனங்கூடல், பனம்பாத்தி, பனாட்டு, ஓலைப்பெட்டி என்று நீண்டு செல்லும் பட்டியலில் அக்கால பண்பாட்டு மரபுகள் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிலாக்கணம், பப்பிக்காதல், முட்டைக் காய்ச்சல், அள்ளல் போன்ற சொற் பிரயோகங்கள் வட்டாரவழக்கில் முகிழ்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. எலிசபெத்தின் காதலர்கள் பற்றிய ஞாபக மீட்டுரு வாக்கத்தில் மேலைத்தேச வாழ்வியல் பண்பாட்டு மரபுகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

நாவலின் பேசு பொருள்களாக இருதேச வாழ்வனுபவங்கள் காணப்படுவதனால் கையாளப்பட்டுள்ள மொழி நடையிலும் இருதேச வாழ்வியலுக்கும் ஏற்றவகையிலான மொழிநடையினைக் கையாண்டுள்ளார்.

நிறைவுரை

யதார்த்த வாழ்வியலின் பல தரிசனங்களைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் மிதுனம் நாவல் இருதேச பாத்திரங்களினூடாக அவர்கள் சார்ந்த பல்வேறு செய்திகளை எடுத்துக்கூறி நிற்பதோடு முதியோரது வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் சமூக நலன்சார் சிந்தனையோடு எழுதப்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது.

மு.த.வின் கலிபுரானம்

மு.தளையசிங்கம் அவர்கள் தமிழ்தந்த மனிதர்களில் முதல் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர்.

தமிழில் தோன்றிய உச்ச பட்ச ஆளுமைகளின் வரிசையில் மு.த.இடம் பெற்றிருப்பது ஈழத்தவர்களான நமக்குப் பெருமை தரக்கூடிய விஷயமாகும்.

மு.த பற்றிய விபரங்களை நமது இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அறியாமல் இருக்கக் கூடும். அதனால் அது பற்றிய குறிப்புகளை இங்கு முதலில் பதிவிடலாம் என நினைக்கின்றேன்.

சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளின் நடுக்கூறில் பிறந்தவர் மு.த., தனது ஆரம்பக் கல்வியை தனது ஊரான புங்குடுதீவிலும் இடை நிலைக்கல்வியை இரத்தினபுரி சென்று அலோசியஸ் கல்லூரியிலும் கற்றார். அவர் பட்டப்படிப்பை மேற் கொண்டது பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலாகும். புத்திக் கூர்மை மிகுந்த மாணவனாக இருந்த அவருக்குப் படைப்பாற்றல் இயல்பாகவே கை வந்தது. அதனால் பல்கலைக்கழக இலக்கிய இதழான இளங்கதிர் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக அவரால் இருக்க முடிந்தது. அக்காலத்தில் தான் அவரது முதற்கதையான “தியாகம்” சுதந்திரனில் வெளிவந்தது. பட்டம் பெற்ற பின்னர் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். ஆரம்பத்தில் தான் கல்விப்பயின்ற கல்லூரியிலும்; பின்னர், தனது சொந்த ஊரான புங்குடுதீவிலும் கடமையாற்றினார். நல்லாசிரியரான அவரது பணிகள் அவரது மாணவர்களால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது.

அறுபதுகளில் அவர் தீவிரமாக எழுத்தத் தொடங்கினார். இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை பல சாதனைகளைப் புரிந்தவர் அவர். தமது முப்பத்தி எட்டாவது வயதில் அவர் மறைந்தார். அவரது பாணியில், ஆத்மீகமாகச் சொல்வதானால் சமாதான அடைந்தார்.

அவர் எழுத்தை மட்டும் ஆராதித்தவரல்ல; ஒரு சமூக மனிதனாக, ஆன்மீக வாதியாகச் செயற்பட்ட அவரது பணிகள் மகத்தானவை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பால் அவர் காட்டிய பரிவும் அவர்களுக்காக அவர் முன்னெடுத்த பணிகளும் போராட்டங்களும் அவரைத் தூயவனாய் ஒளிர வைத்தன.

பகவான் ஸ்ரீ நந்த கோபால கிரியைத் தனது முழுமுதற் குருவாக வரித்துக் கொண்ட இவர், ஆன்மீகத்தின் பால் நாட்டம் கொண்டது வியப்பான ஒன்றல்ல. இவரது குருவின் ஆத்ம ஒளியால் பிரகாசமுற்று, இவர் புங்குடுதீவு சர்வோதய இயக்கம், சர்வோதய அரசியல் முன்னணி போன்ற வற்றை அமைத்தார். சர்வமத சங்க அன்னையால் இவர் பகவான் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் முதன்மைச் சீடனான சசியின் அவதாரமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, மரணபரியந்தம் அப் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டார்.

ஆன்மீகப் பணிகளுடன் அவை சார்ந்த படைப்புகளையும் ஏராளமாக அவர் எழுதினார். அவருடைய இத்தகை படைப்புகள் “உள்ளொளி”, “சத்தியம்” ஆகிய இதழ்களில் வெளிவந்தன.

இவைகளே பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு போர்ப்பறை, மெய்யுள் ஆகிய தத்துவ நூல்களாக வெளிவந்தன. இத் தொகுதிகளில் அவரது மெய்யியல் சார்ந்த கட்டுரைகளும் சில சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக அவரது மெய்யுள் தொகுதியில் அவர் மன்மொழிந்த மெய்முதல் வாதத்தை அழுத்தும் படைப்புகளான - மெய்மையை, சத்திய வழிப்பட்ட நிலைகளைத் தொடும் கலைஞனின் தாகத்தை நான்கு பகுதிகளாகத் தந்துள்ளார்.

இவை தவிர இவர் “கலிபுராணம்” முடிவுறாத நாவலான “யாத்திரை”, “ஒரு தனிவீடு” ஆகியவற்றை எமக்குப் படைத்தளித்துள்ளார். அவரது சிறுகதைத் தொகுதியான “புதுயுகம் பிறக்கிறது” பல நல்ல சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும்.

அவரது “ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி” என்ற விமர்சன நூல் போற்றத்தக்கது.

இனி அவரது குறு நாவலான “கலிபுராணம்” பற்றிப் பார்ப்போம். இந்த நாவல் துணிவு மிகுந்த சாகசங்கள் நிறைந்த கதையைக் கூறுகிறது.

மு.த. கலிபுராணம் எனும் இப்படைப்பை எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் கலையை அழிக்கும் கதை, இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம் எனும் தனது புதுநோக்குக்கமைவாக மெய்யுள் வகை ஆக்கங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆனால் அவ்வகை ஆக்கங்களை மெய்யுள் வகைதான் என்ற பேதம் அவருக்குப் பூரணமாக அப்போது இருக்கவில்லை. அதனைப் பின்னரே உணர்ந்து கொண்டார். இதனைத் தமிழ்ச்சிந்தனை வழிவந்த நவீனத்துவமான பார்வை எனும் முடிவுக்கு அவர் வந்தார்.

இக்கதை மு.த. அவர்களது ஊரில் உண்மையாக நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பின்புலமாகக் கொண்டு உருவாகிய ஒன்றாகும். ஒரு வெள்ளான குலப் பெண்ணோடு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை (நளவர் சமூகம்) சேர்ந்த ஒருவன் நெடுநாட்களாகக்கள்ள உறவு வைத்திருந்த பின்னர் அவளைக் கொலை செய்தது பற்றிய சித்திரமே இக்கதை.

இக்கதையில் மூன்று சகோதரர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் சத்தியசீலகுமாரன், தாமோதரகுமாரன், இராஜதேவகுமாரன். இவர்களில் சத்தியன் ஓரளவு தீரமாக இயங்குபவன். தமோதரன் தறிகெட்ட சோம்பேறி. இராஜன் நாடாருடனும் நடுவாருடனும் கூடிக்குலாவி அவர்களிடம் அழுது பெற்று உண்பவன். ஓரளவு இயங்கும் இவன் வேடிக்கையான இயல்புகளைக் கொண்டவன்.

இதில் வரும் பாத்திரங்களில் தலைப்பாக்கார வேலுப்பிள்ளையர் தடதடப்பு உள்ளவர். எதையும் முனைப்புடன் செய்வதற்குத் தயாரற்றவர். பல தயக்கங்கள் மிகுந்தவர். இவருடன், கதையில் வரும் அங்கத்தவர் கண்ணையர் எதையும் முன்னகர்த்தக் கூடியவராகவும் செயற்பாட்டாளராகவும் விளங்குகிறார்.

இக்கதைக்கு நாயகனும் நாயகியும் உண்டு. கலீந்திரதேவன் நாயகன். தேவிசரோஜா நாயகி, நாயகியின் தோழி பத்மினி, கலீந்திர தேவனைப்பற்றி ஆசிரியர்

இவ்வாறு கூறுகிறார்: சுருண்டு மேவிய கிராப், வாட்டசாட்டமான தோற்றம், கௌபாய் காற்சட்டை, தொப்பி. அவனது இத்தோற்றம் இயல்பாகவே தேவி சரோஜாவை கொள்ளை கொள்கிறது.

தேவி சரோஜா தாழ்த்தப்பட்ட சாதித் தலைவனான அசுரன் வீரப்பனால் கடத்தப்பட்டு அவனது கடற்கோட்டையில் சிறை வைக்கப்படுகிறாள். தேவியை மீட்பதற்கு நாடன் முருகனது உதவியை நாடும் கலீந்திரன் - தேவியை மீட்டெடுப்பதுடன் அவளுடன் இணையவும் செய்கிறான். முருகன் அவ்வுதவிக்குப் பரிசாக நழுவார் இனத்தைச் சேர்ந்த பத்தினியை கோருகின்றான். கோருவதோடு அமையாது அவளையும் அடையவும் செய்கிறான். இவர்களுக்கு வீரப்பனது கையாளான கோவிந்தன் என்பவன் உதவுகின்றான்.

கதையின் பெரும் பகுதி இந்த சாகசப் போராட்டம் பற்றியதாகும்.

தேவி சரோஜா மிகுந்த அழகுள்ளவள். அவளைப் பற்றிகதை சொல்லி பின்வருமாறு விபரிக்கிறார்:

“அவளது கண்களில் கருங்கண்ணாடி” பின்னிப் பிரித்து முன்னால் தோள்களில் தூக்கிவிடப்பட்டு மார்போடு துவழும் குழல் கற்றை, குத்தி நிற்கும் கச்சை கட்டிய கொங்கைகள்; முழங்கால்வரை நீண்டு எழில் மேனியோடு ஒட்டி நெளிந்து உள் வளைவுகள் ஒவ்வொன்றையும் யூகிக்க வைக்கும் நீலப்பொட்டு வட நாட்டுச் சட்டை; அதற்குக் கீழே கணுக்கால் வரை நீண்டிருக்கும் வெள்ளை பட்டு கால் அங்கிகள்; பாதங்களில் பொன் மெருகிட்ட நீலச் செருப்புகள். ஊர்வசியின் போதையையும் திருமகளின் சாந்தப் பொலிவையும் உள்ளடக்கிய ஓர் எழில் உருவம் அவள்!

பத்மினியும் அழகில் சளைத்தவல்ல, அவளை பற்றியது: அவளே எல்லாமாக, அத்தனை அங்கங்களும் நிர்வாணமாக முன்னால் பின்னால் எங்கும் நீட்டி வளைத்து நிமிர்த்திய உருவம்.

ஏறக்குறைய 887 பக்கங்களுக்கு விரிவு கொள்ளும் இந்நாவல், கற்பனை மிகுந்த புனைவாக மிகுதியும் துள்ளல் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் படிப்பதற்கு சுவையப்பதாயும் உள்ளது.

“சட்டநாதனின் எழுத்தில் கலந்த வாசம்”
“உயிரில் கலந்த வாசம்”
நாவல் பற்றிய நுகர்வுக் குறியீடுகள்

ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் சட்டநாதன் முக்கியமான புனைகதையாளர். அண்மைக்காலமாக தன்னைக் கவிஞராகவும் நிலைநாட்டி வருபவர். அவரின் சிறுகதைகள் கவித்துவநடையால் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். சிறுகதைத்துறையில் பிரகாசிக்கும் பலர் நாவலில் ஈடுபடாமல் இருக்கும் வரலாற்றை நாம் கண்டு வருகின்றோம். குப்பிழான் ஐ.சண்முகன், அ.யேசுராசா, ரஞ்சகுமார், குந்தவை என்று இந்தப் பட்டியலை நீட்டிச் செல்லலாம். ஒரு குறுநாவலோடு தனது முயற்சியைக் குறுக்கியிருந்த சட்டநாதன் அவர்கள் ஜீவநதியில் தொடர்கதையாக எழுதி 2019 இல் “உயிரிலே கலந்த வாசம்” என்ற நாவலை பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் மூலம் வெளியிட்டிருக்கின்றார். நாவல்துறையிலும் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் சட்டநாதனுக்கு வாய்த்திருக்கின்றது.

இந்நாவல் கந்தர்மடம், நல்லூர், வேலணை, கொழும்பு, சென்னை என்ற பல களங்களுக்கு ஊடாகப் பயணிக்கின்றது. இந்நாவலில் வரும் செந்தில்நாதன் சட்டநாதன்தான். சுயசரிதைப் பாங்கான இந்நாவல் அவரது மனைவியைப் பற்றிய ஞாபகங்களைக் கட்டமைக்கின்றது. திருவள்ளூர் “என் தூங்கும் என் கண் இனி” என்று எழுதியது போலவும் நம் நாட்டு எழுத்தாளர் வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் தன் மனைவியைப் பற்றிய பதிவாக “ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகின்றது” என்ற சிறுகதையை எழுதியதைப் போலவும் தனது மச்சாளாக இருந்து மனைவியாக வாழ்ந்து மறைந்தவரின் ஏழுதசாப்த நினைவுகளை இந்நாவல் வரைந்து செல்கின்றது. எட்டுவயது முதல் எண்பது வயதுவரையான காலத்திலான ஞாபகங்களை அதன் பசுமை குன்றாமல் பதிவுசெய்யும் இலாவகம் அதிசயிக்கத்தக்கது. பால்ய வயதின் பதின்ம வயதின் ஞாபகங்களை தற்போதுள்ள அறிவுக்கண் கொண்டு இவர் எழுதிச் செல்வது சற்று நெருடலானதாக அமைந்துள்ளமையையும் குறிப்பிடவேண்டும்.

மண்வீட்டில் கண்டது முதல் மாடிவீட்டில் சேர்ந்து வாழ்ந்து கொழும்பில் மருத்துவமனையில் மறைந்து விடும் வரதாவின் சித்திரத்தை அழகாகக் கட்டியெழுப்புகின்றார். அந்த ஞாபகங்களுக்குள் பொருட்களுக்குள் தான் வாழும் நினைவுகளுக்கு ஊடாக கிளர்த்தும் சோகம் நெஞ்சில் பரவுவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

பெண்கள், குழந்தைகள் ஏன் பொதுவில் மனிதர்களையே ஒரு தனிநேசத்துடன் அணுகும் எழுத்துகள் சட்டநாதனுடையவை. இந்த நாவலில் அந்த எழுத்தின் முழுத்தரிசனத்தையும் காணமுடிகின்றது, வரதா என்ற பெண்ணின் ஆளுமை விகசிப்பு அனைத்தையும் தாண்டி இங்கு மேலெழுகின்றது. வாழ்க்கையை, அதன் போராட்டங்களை, வெற்றிகளை, தோல்விகளை, நோய்மைகளை

எப்படி ஒரு பெண் எதிர் கொண்டு நீச்சலிடுகின்றாள் என்பது மிகவும் முக்கியமானது. யாழ்ப்பாண நடுத்தரக் குடும்பங்களின் பெண்களின் மேலெழுகையையும் அவர்களின் ஆளுமை விகசிப்பையும் எழுத்தின் ஊடாக சித்திர மாக உருவாக்குகின்றார். திருமணமுடிவு, நகைகளின் சேகரிப்பு, உறவுகளை எதிர் கொள்ளல், சைக்கிள் ஓடத் தானாகக் கற்றுக்கொள்ளுதல் போன்ற சுயநம்பிக்கைகள், சத்திர சிகிச்சை செய்யும் மனோதிடம், நல்லாசிரியர், இறை நம்பிக்கை என்று பலவற்றின் சேர்க்கையான வரதாவின் விம்பம் மேலெழுகின்றது. ஒரு கணவரின் நற்சான்றிதழ் எழுத்தாக அல்லாமல் வாழ்வின் தரிசனத்தை பெண்ணின் ஆற்றலை ஏற்று இப்படைப்பை உருவாக்கி யுள்ளார். அவள் குடும்பத்தைப்பற்றி மட்டுமல்ல நாட்டைப் பற்றியும் எண்ணியவள் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். போராட்டத்தின் வெற்றி தோல்விக்கான அலசல் களாகவும் ஒரு அத்தியாயம் அமைந்துள்ளது.

கிராமிய வாழ்க்கை, மாடு வளர்ப்பு, வேலைப் போராட்டமும் வேலை இழப்பும், இந்துக்கல்லூரி அனுபவங்கள், சென்னை விவேகானந்தாக் கல்லூரி அனுபவங்கள், கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள், ஆசிரியர்கள் என்று பல விடயங்களாய் நாவல் விரிகின்றது. சிறிய வயதுச் செந்திலும் வரதாவும் தந்த அனுபவங்களின் குடு நாவலில் தொடரவில்லையோ என்று தோன்றுகின்றது. நாவலின் இறுதிப்பகுதி வரதாவை இழந்த கையறு நிலையில் அழுந்துகின்றது. அந்தச் சோகம் செந்திலுக்கு மட்டுமல்ல எங்களுக்கும் கௌவிக் கொள்கின்றது.

அவரே முன்னுரையில் சொன்னது போல, “சுய சரிதைப் பாங்கான இந்நாவல்” வெறும் கதை சொல்வதுடன் குறுகிவிடுகிறதோ என்றும் எண்ண வைக்கின்றது. இன்னும் உழைத்திருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது. ஆண் பெண் உறவுநிலைகளைச் சொல்லும் போதும் கிராமங்களில் உலாவரும் போதும் ஓர் உயிர்ப்பைக் காண முடிகின்றது. வாழ்வின் முழுமையான தரிசனமே நாவல் என்பர். அந்தவகையில் செந்தில், வரதாவின் வாழ்வு ஒரு தரிசனத்தை உருவாக்குகிறது. நாவலின் பாத்திரவார்ப்பும், மொழிநடையும் விவரிப்பும் ஆழமானதாக விளங்குகின்றன. சுயசரிதைப் பாங்காக எழுதும் போதுள்ள நெருடல்கள், விடுபடல்கள், தன்னிலைக் கூறல்களின் பலவீனங்கள் இந்நாவலையும் பாதித்துள்ளன என்பதையும் கூறியே ஆக வேண்டும். இந்நாவலின் தொடக்கத்தில் இருந்த செந்தில் வரதா பிணைப்பு இறுதிவரை தொடர்ந்த அந்த அன்புச் சொரிதல் நாவலை வாசித்து முடித்த பிறகு “உயிரில் கலந்த வாசம்” என்ற தலைப்பின் அர்த்தத்தை மகத்துவப்படுத்துகின்றது. சட்டநாதன் இந்நாவலை எழுதியதன் மூலம் தன் எழுத்திற்கு

மனதில் ஏற்றிய கூடர் அ.இரவியின் வீடு நெடும் தூரம்

ஒரு எழுத்து ஏன் எழுதப்பட வேண்டும் என்பதற்கு பல்லாயிரம் காரணங்கள் உண்டு. ஆயினும் அந்த நோக்கத்தின் சமூகப் பெறுமதி என்பது முன்னிறுத்திப் பார்க்கப்படக் கூடியது. மைய நோக்கம் சரியாக அமைந்தால் அந்த எழுத்து/பிரதி வெற்றியடைந்திருக்கிறது எனக் கூறமுடியும்.

அதை தீர்மானிப்பது எது?

இதை இரண்டு விதத்தில் கூறமுடியும்.

அனைவரும் கூறுவதுபோல், இப்பிரதி பெறுமனே தப்பிப்பு நோக்கிலான கதையா அல்லது வாழ்க்கை விளக்கத்தை உள்ளகத்தே வைத்திருக்கிறதா என்பது ஒன்று.

மற்றையது, இந்தக்கதை எழுதப்படுகின்ற சமூகச்சூழல்.

எமது சூழலில் நாம் கண்டு கடந்து போகின்றவை.

1. நாட்டிற்கு அல்லது எமக்கு நினைவு கொள்ள வேண்டிய நாட்கள். மிகுந்த இராணுவப் பாதுகாப்புடன் மட்டும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதை

2. தமிழ் எழுத்தாளர்களினதும், கல்வியாளர்களினதும் கொதிப்பு, மற்றைய நாட்டுப் பிரச்சினை களுக்கும் ஜல்லிக்கட்டுக் போராட்டத்திற்குள்ளும் கூர்விட்டுப் பொசுங்கிப் போவதை (இன்னமும் காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் தாய்மார்க்களின் கொதிப்பு ஆறாமலேயே இருக்கிறது)

மிகப் பொறுமையாய் எமது உணர்வு வெளிப்பாட்டுக்கு தெரிவுப்பட்டியலை வைத்து தேடும் ஒழுங்கு எம்மிடமுண்டு. இதுவே சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட ஒரு பிரதியின் தேவையை முன்னிறுத்துகிறது. எல்லாமே மாறித் தலைகீழாக நடந்தாலும் கொண்ட கருத்தினில் தெளிவும் சமூகப் பிரக்ஞையும் ஒரு பிரதிக்கு குறிப்பாக தமிழ்ப் பிரதிக்கு அவசியமாகவே படுகிறது.

அ. இரவியின் வீடு நெடும் தூரம் நாவல் தனக்கான களத்தையும் தெரிவையும் தேவையான காலத்திலும் சூழலிலும் பொருத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

வீடு நெடும் தூரம், இரண்டு அடிப்படைகளால் இனங்காணக் கூடியது.

ஒன்று அது தரும் அர்த்தம் அல்லது படிமம். இரண்டு, காலம். அர்த்தங்களையும் படிமங்களையும் கட்டமைக்கின்ற எழுத்துகளுக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு. குறிப்பாக அரசியல் கருத்துருவங்களால் கட்டமைக்கப்படும் வீடு நெடும் தூரம் நாவல் மிகக் கவனத்தைப் பெற வேண்டிய தேவையுண்டு. ஏனெனில் அது பேசுகின்ற காலமும், அரசியலும் வரலாறும் புனைவை அறுத்து உண்மைக்கு மிக மிக நெருக்கமாக கொண்டு வரும் பிரமையைச் செய்கின்றது.

தன்னிலை எழுத்தாக விரியும் இந்நாவல், தற்சார்பு அரசியல் கருத்து நிலை எதிர் சமூகப் பிரக்ஞை கொண்ட பிரதி என்கிற முரண் வெளிக்குள் ஊடாடக் கூடியது. தன்னிலை எழுத்து வகைமை உத்தியாக பயன் படுத்துதல் என்பது வாசிப்போரை அதன் உடனடித் தன்மை மற்றும் உண்மை என்கிற தூண்டில்

களால் எழுத்தாளரிடம் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது.

ஆயினும் இரவி, இதனை ஒரு உத்தியாக எண்ணி செய்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் பொதுவாக இவரது எழுத்துகள் தன்னிலை வடிவம் கொண்டவை. மேலும், நெடும் தூரம், தனது நினைவுகளைக் கிண்டி எழுதப்பட்ட தூண்டிலாகவே அமைந்திருக்க முடியும் என்பதை நாவல் மீள் மீள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

நாற்பத்தெட்டு தலைப்புகளில் குறித்த காலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள், அந்த தலைப்புகளின் அருட்டலில் எழுதப்பட்டு, கோர்க்கப்பட்டுள்ளன என்கிற எண்ணம் வாசிப்பின் போது ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. சிறு சிறு குறிப்புகளாக குறைந்த பக்கங்களின் (நினைவுக் குறிப்புகள் போன்று) 48 தலைப்புகளில் எழுதப்பட்ட வடிவம், உண்மை நினைவுகள் என்பதை வாசகர் மனங்கொள்வதற்கான உத்தியாகவும் இருக்க வாய்ப்புண்டு.

இருப்பினும்; குறித்த காலம், ஊடாடும் பாத்திரங்கள் அவர்களின் பெயர்கள், அரசியல் கருத்து நிலைகள், சம்பவங்கள் இந்த உண்மையின் நெருக்கத்தை அதிகப்படுத்துகின்றன.

II

வீடு நெடும் தூரம் பிரதி இரண்டு தளங்களால் பார்க்கப்பட வேண்டியது.

1. எழுத்தாளராகவும் பாத்திரமாகவும் கதை சொல்லிச் செல்லும் அ.இரவி - அவரின் கருத்தியல் தளம்
2. அரசியல் கருத்துருவம்

இங்கு அ.இரவி, அகரமுதல்வனுக்கு வழங்கிய பேட்டி சில விடயங்களை சொல்கிறது. “அப்போது நான் NLFT இயக்கத்தின் உறுப்பினர் அல்ல. ஆதரவாளர் மட்டும் தான் NLFT இயக்கத்தை தோற்றுவித்த அல்லது கட்டியமைத்த தோழர் விசுவானந்த தேவன் அவர்கள் இன்றைய என் அரசியலையும் தீர்மானித்தபடியே இருக்கிறார். அவர் காணாமல் போய் முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. ஆயினும் இப்போதும் என்னை அவர் தீர்மானிக்கிறார்.”

அ.இரவியின் மார்க்சிய கம்யூனிச அடிப்படைகளையும் அரசியல் பின்னணியையும் அவருக்கு விசுவானந்த தேவனின் முக்கியத்துவத்தையும் இது உணர்த்துகிறது.

அதேபோல், தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளையும் அதன் தலைமையையும் கடுமையாக எதிர்த்து நான் எழுதுவதற்கு என் அகம் மாத்திரம் கடுமையாக எதிர்த்து நான் எழுதுவதற்கு என் அகம் மாத்திரம் காரணமல்ல. புறத்தையும் உணருங்கள். அப்போது விடுதலைப்புலிகள் கடும் அராஜகவாதத்தை கொண்டிருந்ததை நான் உணர்ந்தேன், அனுபவித்தேன். என் தோழர்கள் காணாமல் போகிறார்கள். (தோழர்கள் என்பது NLFT உறுப்பினர்கள்) என் நண்பர்கள் இல்லாமல் போகிறார்கள். (நண்பர்கள் என்பது செல்வி, தில்லை தர்மலிங்கம்

என இன்னோரன்னோர்) பின்னேரம் ஆறுமணிக்கு எங்களைச் சந்திக்க வருகிறேன் என்று சொன்ன நெருங்கிய நண்பன் (தோழர் விமலேஸ்வரன்) மாலை நான்கு மணிக்கே கொல்லப்படுகிறான். எங்களை எதிர்த்த இவர் என்னவென்று இங்கிருக்க முடியும் என்று விடுதலைப்புலிகளின் பிரதித்தலைவர் மாத்தையா கேட்டபோது எனக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்து ஒரு மாதமாகி விட்டது. எனது மரண தண்டனையை ஒத்திப் போடுவதற்கு நான் பட்டபாடு யாருக்கும் தெரியாது.”

இது “நீங்கள் த.வி.புலிகளையும் அதன் தலைமையையும் கடுமையாக எதிர்த்து எழுதினீர்கள். பிறகு அந்த நிலையிலிருந்து தீவிர புலி ஆதரவு நிலைக்கு திரும்புவதற்கு காரணம் என்ன?” என அகரமுதல்வன் கேட்டதற்கு அளித்த பதிலின் ஒரு பகுதி.

இந்தக் கதையில் அ.இரவியின் தொடர்ச்சியான ஒட்டத்திற்கான காரணம் சொல்லப்படுகிறது. இராணுவத்தைக் கண்டு “ஓடத் தொடங்கினேன்” (பகுதி 36) என்பது, த.வி. புலிகளை பார்த்து பயந்து ஓட வேண்டிய காலமாற்றத்தை உருவாக்கியிருந்தது.

இரவி பற்றிய அல்லது அவரது கருத்தியல் தளம் பின்வரும் அடிப்படைகளால் புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியது.

1. மார்க்சிய கம்யூனிச சித்தாந்தத்தில் பற்று

அவரின் பேட்டியிலும் பிரதியிலும் இது சார்பான எழுத்துக்கள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. வீடு நெடும் தூரம் கம்யூனிச சித்தாந்தத்தால் கட்டுண்டது என்று சொல்வது மிகையல்ல. தோழர் விசுவானந்த தேவன் பற்றிய விபரிப்பும் பிரமிப்பும் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன.

சாதாரண தரப்பரீட்சை மூன்றாவது தடவை தோற்றுகின்ற 17 ஆவது வயதில் அவருக்கு கம்யூனிச அறிமுகம் கிடைக்கிறது. “பிரிவினை என்ற கோவமே பிற்போக்கானது. சிங்களத் தொழிலாளர் வர்க்கமும் தமிழ் தொழிலாளர் வர்க்கமும் இணைந்து போராடினால் இனப்பிரச்சினை என்ற வார்த்தைக்கு இடம் ஏது? இவர்களை இணையவிடாத சூழ்ச்சி அரசியலைத்தான் சிங்களத் தலைவர்களும் தமிழ்த் தலைமைகளும் செய்கின்றன. “நாட்டைப்பிரி” என்று இளைஞர்களை உசுப்பேற்றிவிட்டு அங்கு சென்று ஜே.ஆருடன் ஒரு தட்டில் உண்கிறார் அமிர்தலிங்கம்.”

இதில் எதுவுமே புரிவதாக இல்லை. தோழர் ஸ்ராலின் என்ற சொல் இருக்கிறது. சந்தோசம், தமிழர்கள் தனிநாடு கேட்க முடியாது என்கிறார். அது சரிதானா? தோழர் செந்தில் சொன்னதில் முழுமையாக புரிந்தது இது தான்” (7. கொம்யூனிச வகுப்பு பக் 50, 51)

தளபதி அமிர்தலிங்கம், தோழர் வ.பொன்னம் பலம், தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், தேர்தல், தனித் தமிழீழம் என்ற கனவுடன் ஆரம்பிக்கிற ஒரு இளைஞனுக்கு கொம்யூனிசம் அறிமுகமாகி ஆரம்பநிலையை மிகக் தெளிவாக அ.இரவி சொல்கிறார்.

“முழு இலங்கைக்குமான புரட்சியிலை தமிழீழம் முதற்படி. இப்ப உள்ள முரண்பாடுகளை பிந்தான முரண்பாடு

என்ன? தேசிய இன முரண்பாடுகளிலை அடாவது சிங்கள பெளத்த பேரினவாதம் தமிழர்களை ஒடுக்குது. மற்றது முக்கியமானது, தமிழரைக் காட்டித்தான் சிங்கள அரசு சிங்கள மக்களை ஏமாற்றி வருகிறது. சிங்கள மக்களுக்கு எவ்வளவு பிரச்சினை இருக்குத்தெரியுமா, சாப்பிட வழியில்லை. வேலை இல்லை. இருக்கிறதற்கு வீடில்லை. தமிழரிலும் பார்க் சிங்கள மக்கள் தான் வறுமையால் கஷ்டப்படினம். ஆனால் சிங்கள மக்கள் ஒரு போராட்டம் கூட நடத்தேல்லை. ஏன்? சிங்கள அரசு தமிழரைப் பூதமாக்க காட்டி இனவாதம் பேசி சிங்கள மக்களை மயக்கத்திலை வைச்சிருக்கு. முதலில் தமிழீழம் கிடைச்ச தமிழர் விடுதலை அடைஞ்சால் தான் சிங்கள மக்களுக்கு தங்களினர் உண்மைநிலை விளங்கும்.” (பக் 72)

தோழர் விசுவானந்த தேவனின் விளக்கம்:

“பொய் சொல்லி விட்டேன் பாவப்பட்ட அப்பாவிச் சனங்களுக்கு, முற்று முழுதாக எங்களை நம்பிய சனங்களுக்கு எந்த சுவீகரிக்கமுடில்லாமல் சாட்டையால் விளாசினிட்டு. டேவிட்டா? ஆவரது பொய் சொல்லி விட்டானா? இடையில் தோன்றிய டேவிட் இடையிலேயே இறந்துவிட்டான் இல்லையா?” (பக் 258)

தனது “டேவிட்” என்கிற அடையாளத்தை துறந்து எதிர்த்திசையில் ஓடுவதுடன் வீடு நெடும் தூரமாகிறது.

2. தேசியத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவர்

“... ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட மகத்தான துயர் என்பது அத்தனை ஈழத் தமிழர்களையும் ஏதோ விதத்தில் பாதித்திருக்கிறது. அங்கு தோன்றியபடைப்பாளிகள் தமக்குப் புரிந்த அரசியலுடாக அதைத் தமது படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தத் தான் செய்வார்கள் வெளிப்படுத்தா விட்டால் தான் அவர்கள் வேறேதோ அரசியல் செய்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்...”

என்று பேட்டியிலும்

3. போராட்டத்தில் தனது பாத்திரம் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுவதல்ல. என்கிற எண்ணமும் செயற்பாடும் அவரது கதையில் வெளிப்படுகிறது. மறைவின்றி நேரடியாகவே சொல்கிறார்.

“இனியும் செய்ய எவ்வளவுண்டு என்ற என் நம்பிக்கையை தகர்த்தெறிகிறான். பேனை பிடித்த கையில் துப்பாக்கி திணித்து என்னைத் தொலைத்து விடப் போகிறான் அவன்” என்னை அவன் எப்படித் தீர்மானிக்கலாம்? இதைத்தான் உண், இதைத்தான் குடி, இதைத்தான் உடுத்து, இப்பிடித்தான் படு, இவற்றையெல்லாம் தீர்மானிக்க அவன் யார்?” (பக் 121)

அ.இரவியின் இந்த சுய உணர்வுதான் ஏனைய எல்லோருக்கும் இருக்கக் கூடியது.

கமயுனிச வகுப்பெடுக்கும் பணியை அ.இரவி செய்து வந்திருக்கிறார். இளைஞர்களை, மக்களை ஒரு கருத்துநிலையில் திரட்டுகின்ற பணி அது. ஒரு இயக்கத்தின் முகவராக அவருக்கு அந்தப் பணி வழங்கப் பட்டிருக்கிறது.

அது ஒரு வகையில் இளைஞர்களை போராட்டம் நோக்கி ஆயுதம் தரிக்கத் தூண்டும் பிரசாரப் பணி. ஆயினும் அ.இரவி இந்தப் பணியை செய்த போது அது கமயுனிச விழிப்புணர்வூட்டும் செயற்பணியாகவே இருந்திருக்கிறது.

ஏனெனில் “பயன்படுத்துவது” என்பது தொடர்பில் விசுவானந்த தேவனின் கருத்து நிலையே

இரவிக்கும் உண்டு.

“பயன்படுத்துவது... யாரை யார் பயன்படுத்துவது? “பயன்படுத்துவது” என்பதே மக்களை மதிக்காத வார்த்தை. மக்கள் கீழானவர்கள், தாங்கள் தான் அதி மேதாவிகள் என்று நினைப்பவர்கள் தான் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவார்கள். ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்திலை ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு மட்டத்திலை வேலை இருக்கு. அவர்களுடைய மட்டங்களை தீர்மானித்து அவர்களின் விருப்பத்தோடே அவர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டியதுதான் எங்கன்டைகடமை...” (பக் 120)

ஒரு வகையில், கருத்தியல் சித்தாந்த அமைப்பு நிலைசாரா இயங்கியலுக்கு பொருத்தமானது. ஆரம்ப நிலையில் கருத்தியல் தள செல்வாக்கிற்குட்படுகின்ற ஒவ்வொருவரும் இவற்றால் ஆகர்சிக்கப்படுவர். ஆனால் அமைப்பு சார் இயங்கியலில் கருத்தியல் வெளியின் தோற்றமும் வெளிப்பாடும் வேறொன்றாகவே இருக்க முடியும் என்பதை ஒவ்வொரு பணிக்காலத்தையும், கூதஜர் காலத்தையும், வெயிற்காலத்தையும் கடந்த போது அ.இரவி உணர்ந்து கொண்டிருப்பார். கருத்தியல் மாற்றமும் தேசியத்தின் மீதான அதீத பிடிப்பும் அவ்வாறே உருவாகியிருக்க முடியும்.

4. சமூகத்தில் பெண் விடுதலை தொடர்பில் அவரது எண்ணமும் இவ்வாறானது தான். சிந்தனை வடிவ வெளிப்பாடாக அதனைக் காணலாம்.

“நீங்கள் துணியவேணும் வள்ளி. ஆம்பிளைகளைச் சார்ந்தோ ஆம்பிளைகளிலை தங்கியோ நிற்கக் கூடாது. இதை நான் சொல்லுறது கூட ஒரு விதத்தில் மேலாதிக்கம் தான். நீங்களைத் தான் அந்த உணர்வுகளுக்கு வரவேணும். பெண்களே போராடி தங்களுக்குரிய இத்தை அவர்கள் அடைய வேணும். ஆணாதிக்கம் ஒரு போதும் அதை வழக்காது.” (பக் 175)

வள்ளியை முதலில் சந்திக்கும் போது, இரு வருக்குள்ளும் ஒரு சர்ப்பு இருப்பதான வெளிப்பாடு தெரிகிறது. ஆயினும் வள்ளி தனக்குள் சித்தாந்த தெளிவு பெற்று இலக்கியத்தில் முக்கிய பொறுப்பில் இருக்கும் போது,

“வள்ளி என்னை விட்டு வெகு வேகமாகத் தூர ஓடிப் போகிறாள். ரீச்சர் வீட்டில் முட்டை பொரித்துத் தந்த வள்ளி அல்ல இவள். ஆணென்றால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று என்னிடம் தேடியவள் அல்ல இவள். பேருந்து நிலையத்தில் மூக்குத்தி மின்ன எனக்காக விழி எறிந்து காத்திருந்தவள் அல்ல இவள். கண்டவுடன் கண் சரித்து வெட்கம் வழி ஓட மலர்ந்து நின்றவள் அல்ல இவள். மீன் சாப்பாடும் சொக்கிப்போன நித்திரையும் ருசிக் கப் பேசியவள் அல்ல இவள். ‘இனி எப்ப வருவீர்கள்?’ என்று இனி ஒரு போதும் அவள் கேட்கப் போவதில்லை.”

இவள் வள்ளி இப்பொழுது உதயனிடம் துண்டு குடுத்து விடுகிறாள். “தோழர் எமது நூலகத்தில் எடுத்திருந்த “ஐமீலா” நூலை உடன் அனுப்பி வைக்கவும். உங்களுக்கு அதை வாசிக்கத் தந்த கால அவகாசத்தில் மேலும் மூன்று நாட்கள் முடிந்து விட்டன. என்பதை உங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறோம் - தோழர் வள்ளி”

இற்றுப்போக இருந்த உறவின் சிறு இழையையும் அறுத்து ஐமீலாவுடன் வள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். (பக் 214)

இதில் அ.இரவியின் ஆணா திக்க மனம் சற்று வெளிப்படுகிறதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

5. சைவ சமயப் பாரம்பரியக் குடும்பத்திலிருந்து வந்த ஒருவன் கால நகர்வில் அவற்றை மெதுவாக விட்டு முற்போக்குத் தன்மை, பெறும் மாற்ற காட்டப்படுகிறது.

“உதய சூரியன் உதிக்கும் முன் எழும்பி உடன் தலையில் அள்ளி வார்த்தேன் “அம்மாளே” என்று விழுந்து அட்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தேன்” (பக் 38)

“எனக்கு கொம்புனிச கொள்ளைகள் பிடிச்சிருக்கு ஆனால் கடவுள் இல்லை எண் டதையே தமழீழும் வேண்டாம் எண்டதையோ என்னால் ஏற்க இயலாமல் இருக்கு” (பக் 56)

“முதுகு சல்லடையாகப் போவது தெரிகிறது”

“அம்மாளே அம்மாளே” குகதாஸ் வாய்விட்டுக் கத்துகிறான்”

“அம்மாள் தான் எங்களைக் காப்பாற்றினாளா” என்றான் குகதாஸ்.

“அப்பா சொல்லித் தந்திருக்கிறார். “ராசா, உனக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும் மனசுக்கு ஏதும் கஷ்டம் இருந்தாலும், ஓரிடத்திலை இருந்து அல்லாட்டில் படுத்து கண்ணை மூடியபடி மனசாலை நெத்திப் பொட்டிலை குத்து விளக்கின்ற சுடரைக் கொண்டு வா, அதை மனக்கண்ணாலை பார். அதைப்பார்த்தபடி “நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய நமசிவாய...” என்று முணு முணுத்தபடி இரு... உன்னை கவலை, கஷ்டம் எல்லாம் பறந்து போகும்...”

ஏன் அப்பிடி முணுமுணுக்க வேணும். எனக்குத்தான் உதுகளிலை நம்பிக்கை இல்லையே... நான் ஆரை நம்பிறன்? மார்க்ஸ் லெனின், மாசேதூங், இஞ்சை தோழர் விசு. நான் மாசேதூந், மாசேதூங் என முணுமுணுக்கிறேன்...” (பக் 165)

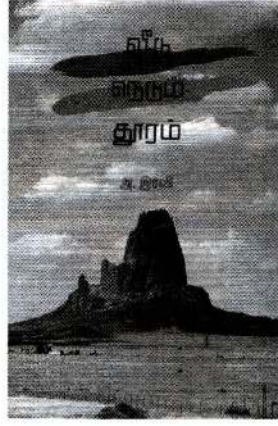
மிகக்கவனமாக பக்கம் 56ம் அதன் பிறகும் தனது வாயால் “அம்மாளே” எனச் சொல்வதை தவிர்த்து வந்த இரவி, பக்க 165 இல் ஒரு வித நையாண்டித் தொணியில் மேற்படி குறிப்பிடுகிறார். சித்தாந்த நம்பிக்கையின் தீவிரம் குறைவது காட்டப்படுகிறது.

6. சாதி விடுதலை தொடர்பில் தன்னுடைய கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறார்.

நிர்வாணம் கொண்டு
தமிழர்கள் அனைவரும்
தெருக்களில் திரிக...

சேரனின் கோப வரிகளுடன் கைதடித் கிராமத் தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் எனப்படு வார் மீது சாதி வெள்ளாளர் பிரயோகித்த வன்முறை பதியப்பட்டுள்ளது.

“சேரன் சொல்லச் சொல்ல எங்கள் நெஞ்சங்கள் கொதித்து உயர்ந்து வந்தன. “ம்... ம் ...” என்று கதை கேட்டு முறைத்து முறைத்து வீசியது சோளகம். “பாரும் ஐசே, இந்தத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்காரரை இது ஏதோ இரண்டு குழுக்களின்ரை சண்டை எண்ட மாதிரி சமரசம் பேசிக் கொண்டு திரிகினம். அவர் களுக்கு இரண்டு பக்கத்தில் இருந்தும் வோட் வேணுமெல்லோ? இது அப்பட்டமான சாதி வன்முறை. இதற்கு

எதிராக உணர்வுள்ள எல்லாரும் போராட வேணும். குறிப்பிட்ட சில சாதிகளை அடக்கி வைச்சுக் கொண்டு சிங்கள அடக்குமுறைக்கு எதிராக எப்பிடி நாங்கள் போராட முடியும்?” (பக் 67)

7. அமைப்புப் பட்டுமே டேவிட் டைப் புறக் கணித்தது. என்கிற வெளிப்பாடு “பிரச்சினை எண்டு ஒண்டுமில்லை, அமைப்பு என்னை ஒதுக்குதோ அல்லாட்டில் நான் தான் ஒதுங்கிறனோ தெரியேல்லை. இப்ப அரசியல் வகுப்பு எடுக்கவும் எனக்கு அழைப்பு வாறேல்லை...”

தோழர் விசுவானந்த தேவன் காணாமல் போன பிற்பாடு டேவிட்டிற்கும் அமைப்புக்கு மிடையிலான தொடர்பு இல்லாமல் போகிறது.

8. இராணுவத்திற்கு பயந்து புலிகளுக்கு பயந்து அமைப்புடன் தொடர்புகளைத் துறந்த டேவிட் என்கிற இரவி தொடர்ந்து ஓட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது.

“யாவற்றிலும் இருள் படர்கிறது. கழந்த காற்றில் அச்சம் பரவுகிறது. நான் அமைப்பினுள் இல்லை. சூழ உள்எவர்களுக்கு அது தெரிந்திருக்கும். ஆனால் விடுதலைப் புலிகளுக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை” (பக் 233)

“அஞ்சியபடி நான் பயணங்களை மேற்கொண்டேன். உல்லாசப் பயணங்கள் அல்ல. உழைப்புக்கான பயணங்கள் என் காலைப் பலவகைப் பாம்புகள் கட்டி இருந்தன. கொஞ்சம் அசந்தாலும் அவை கொத்திவிடும். எனக்கென்று ஒன்றுமில்லா வெற்று வாழ்வில் வீழ்ந்து கிடந்தேன். நான் கைவிட்டு விட்டேன் என் தேசத்தையும் எனது மக்களையும்” (பக் 236)

டேவிட்டைத் துறந்து இரவி ஓட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துடன் கதை முடிவடைகிறது. வீடு நெடும் தூரமாகிப் போனது.

III

இங்கு வீடு நெடும் தூரம் எனும் இந்த நாவலின் அமைப்பு தன் மீதான கேள்விகள் விமர்சனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பதில் போன்ற ஒரு தோற்றத்தை தருகிறது. அத்துடன், “இரவி” என்கிற படிமம் இப்படித் தான் என்பதை சொல்கிறது. இது இரவிக்காக எழுதப்பட்ட கதை. இன்னொரு தளத்தில் தோழர் விசுவானந்த தேவனின் அரசியல் தளத்தையும் பேசுகிறது. தோழர் விசுவானந்த தேவனின் என்கிற கம்யூனிச தளத்தின் தெளிவையும் பிரமாண்டத்தையும் சொல்கிறது. இது தோழர் விசுவானந்த தேவனுக்காகவும் எழுதப்பட்ட கதையும் கூட.

தோழர் விசுவானந்த தேவனின் மறைவுக்குப் பின்னர், மிகப் பெரும் கனவு தொலை தூரமாகிப் போன வீடு நெடும் தூரம் பொதிந்து நிற்கிறது.

அ.இரவியின் எழுத்து, மிக நெருக்கத்தை தரக் கூடிய எழுத்து. வாசிப்பவர்களை வசீகரிக்கும் பண்பு கொண்டது. கவித்துவமும் பூசி மெழுகாத அப்பட்டமான சொற்களும் மனதின் இருக்கைகளில் நிறைந்திருப்பவை.

முற்று முழுதான ஆசிரியனின் பிரதியான இது ஆசிரியனின் இருப்பையே அறிவிக்கிறது.

உ.நிஸாரின் “கோதுமைக்கனி” நாவல் இஸ்லாமிய மார்க்க விடயம் ஒன்றின் கருத்து வெளிப்பாடு

கண்டி மாவட்ட உடுவூர் முருககவழி கிராமத்தில் 1948ம் ஆண்டு பிறந்த இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை தனது கிராமப் பாடசாலையில் பெற்றார். 3ம் தரத்தில் கற்றுக் கொண்டிருந்த போது கம்பளை லாஹிராவின் அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த முன்னாள் கல்வி டாக்டர் பதியுதீன் மஹஷூத் அவர்களின் சிங்கள மொழி அவசியம் பற்றிய அறிவுறுத்தலுக்கு இணங்க தற்போதைய உடுவூர் டி.பி.விஜேதுங்க பாடசாலையில் சேர்ப்பிக்கப்பட்டு சிங்கள மொழி மூலம் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். பின்னர் தனது உயர்தரக் கல்வியை கம்பளை விக்கிரமபாகு தேசிய பாடசாலையில் விஞ்ஞானப்பிரிவில் கல்வி கற்றதன் பின்னர் 1973ம் ஆண்டு ஒரு கணித விஞ்ஞான ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

இவர் சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி கற்றாலும் தமிழ் மீது பற்றுக் கொண்டதால் 1979ம் ஆண்டு அட்டாளச் சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் தனது ஆசிரியர் பயிற்சியை தமிழ்மொழி மூலம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோது 1979ம் ஆண்டு “உலக சாதனை” எனும் தலைப்பில் தினகரன் வார மஞ்சரியில் கவிதை ஒன்றினை எழுதியதன் மூலம் தானும் ஓர் எழுத்தாளன் ஆகவர வேண்டும் என்ற தனது இலட்சியக் கனவை மனதில் பதித்துக் கொண்டார். அக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த அ.ஸ அப்துஸ்ஸமத் அவர்களின் நட்புக்கிடையே இலக்கியத்துறையில் இறங்கினார். அதன் காரணமாக பல சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் அன்றைய பல பத்திரிகைகளில் வெளிவர ஆரம்பித்தன. அப்பொழுது எச்.எஸ்.எம். நிஸார் என்ற பெயரில் எழுதினாலும் அதே பெயரில் இன்னும் ஒருவர் இருந்ததனால் தனது பெயரை உ.நிஸார் என மாற்றிக் கொண்டார். 35 வருடங்களாக நாட்டின் பல பாகங்களிலும் ஆசிரியப் பணி செய்துள்ளார். தற்போது இவர் சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் எழுத்துலகில் இருந்து ஓய்வு பெறாமல் எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறார்.

பிரதேச, மாவட்ட, மாகாண, அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தப்படுகின்ற இலக்கியப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு சிறுகதை, சிறுவர்கதைகள், கவிதைகள் என்பவற்றிற்கு பரிசில்களும், சான்றிதழ்களும் பணப் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளார். இது தவிர கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், சஞ்சிகைகள் நடாத்தும் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பங்கு பற்றி பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார். இவரது இலக்கியச் சேவையை கௌரவிக்கு முகமாக கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் இவரை 2008ம் ஆண்டு கலாபூஷணம் விருது வழங்கி கௌரவித்தது. சப்ரகமுவ மாகாணசபை அவரது இலக்கியப் பணிக்காக 2015ம் ஆண்டுக்கான பிரதீபா பிரணமாய விருதையும் வழங்கியுள்ளார். 2011ம் ஆண்டு மலேசியாவில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டிலும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்துள்ளார். உ.நிஸார் அவர்கள் 2015ம் ஆண்டு முதல் 2019ம் ஆண்டுவரையிலான காலப்பகுதியில் இதுவரை 04 கவிதைத் தொகுதிகள், 04 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 01 நாவல், 09 சிறுவர் பாடல்கள் 09 சிறுவர் கதைகள் என இருபத்தி ஏழு நூல்களை இலக்கிய உலகுக்கு தந்துள்ளார். இவரது “கோதுமைக்கனி” நாவல் இருபத்தைந்தாவது நூலாகும் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவல்கள் எழுதப்படும் போது அவை பல்வேறு கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் கருவூலங்களைக் கொண்டதாக அமைவதை அவதானிக்கிறோம். சமூகக் கொடுமைகள், அரசியல் வெளிப்பாடுகள், குடும்பச் சிக்கல்கள், மூட நம்பிக்கைகள், அசாதாரண வெளிப்பாடுகள், நகைச் சுவை போன்றவற்றை கருவாகக் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன. சரித்திர அல்லது வரலாற்று நாவல்களும் இதில் அடங்குகின்றன.

அந்த வகையில் பத்துறை எழுத்தாளரான உ.நிஸார் அவர்கள் முழுக்க முழுக்க இஸ்லாமிய பழக்க வழக்கங்களை உள்ளடக்கிய இஸ்லாமிய கருவொன்றை மையப்பாடாகக் கொண்டு எழுதியுள்ள நாவல் தான் கோதுமைக்கனி என்ற நாவல்.

இந் நாவல் ஆசிரியரின் முதலாவது நாவலாகும். சிறுகதை இலக்கியம், சிறுவர் இலக்கியம், கவிதை இலக்கியம் என்ற இலக்கிய வகைக்குள் தனது ஆக்கங்களை தேசியப் பத்திரிகைகளிலும், ஜீவநதி, ஞானம், படிசுள், மல்லிகை போன்ற இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வரும் இவர், நாவல் இலக்கியத்துக்குள்ளும் தனது முயற்சியை மேற் கொண்டு சிறந்த தொரு நாவலை தமிழ் இலக்கிய உலகுக்குத் தந்துள்ளார்.

“கோதுமைக்கனி” என்ற நாவல் மார்க்கத்தில் தடுக்கப்பட்ட ஒரு விடயத்தைச் செய்வதால் ஏற்படும் சிக்கல்களை விளக்குவதாக அமைந்திருப்பதை காண முடிகிறது. ஒவ்வொரு மார்க்கமும் மனிதனை நல்வழிப் படுத்துவதற்காகவே தோன்றியுள்ளது. தான் மரணித்ததன் பின்னர் சுவர்க்கலோக வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே நன்மையான காரியங்களைச் செய்து நன்மையின் பாதையில் பயணிக்கின்றான் என்பதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. என்றாலும் மதங்கள் போதிக்கின்ற போதனைகள், சட்டதிட்டங்கள் அறிவுறுத்தல்கள் என்பவற்றை மீறச் செயல்பட முயல்கின்ற பொழுது எத்தனையோ சிக்கல்களையும், பிரச்சினைகளையும் சந்திக்க நேருகின்றது. அத்தகைய சிக்கல்களில் இருந்து விடுபட எடுக்கும் முயற்சி வேறு ஒரு சிக்கலைத் தோற்றுவிப்பதைக் காணலாம். அந்த அடிப்படையில் பார்க்கின்ற பொழுது “கோதுமைக்கனி” நாவலானது சிக்கலுக்கு மேல் சிக்கலை ஏற்படுத்தி அந்தச் சிக்கலை சீர் செய்ய எடுக்கும் முயற்சிகள் மென்மேலும் சிக்கல்களை உருவாக்கிச் செல்வதைக் காண முடிகிறது.

127 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த நாவல் 12 அத்தியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது ஷரீஆ (இஸ்லாமிய மார்க்க சட்டதிட்டங்கள்) வை உள்ள டக்கி எழுதப்பட்டிருப்பதன் மூலம் இந்நாவலை வாசிக்கும் முஸ்லிம் அல்லாத ஒரு வாசகன், அல்லது ஒருவர் இஸ்லாத்தில் உள்ள திருமணச் சட்டம் பற்றி ஒரு தெளிவான கருத்தைப் பெற முடிகின்றது. என்றாலும் ஆசிரியர் பேச்சு வழக்கில் இறுதிவரையில் கதை மாந்தர்களின் உரையாடல்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதால் ஒரு வேளை முஸ்லிம் அல்லாத ஒரு வாசகனுக்கு அதனை விளங்கிக் கொள்வதில் பல சிக்கல்கள் தோன்றலாம்; அல்லது விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படலாம். அன்றேல் வேறு அர்த்தத்தில் அதனை உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் முஸ்லிம்களின் பேச்சு வழக்கில் இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வாழும் முஸ்லிம்கள் வடக்கு கிழக்கைத் தாண்டி வெவ்வேறு முறையிலான பேச்சு வழக்கை கையாள்வதை அறிய முடிகிறது. யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்களும், மட்டக்களப்பு, காத்தான் குடிப் பிரதேச முஸ்லிம்களும் வெவ்வேறு வகையிலான பேச்சு முறையினைக் கைக் கொள்கின்றனர். அதேபோன்று கொழும்பு வாழ் முஸ்லிம்களும், மலையக முஸ்லிம்களும், இவை தவிரந்த ஏனைய பிரதேச முஸ்லிம்களும், குறிப்பாக தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களும் வேறு வகையான பேச்சு முறையினைக் கையாள்வதைக் காண முடிகிறது. அந்த வகையில் இந்நாவலில் கையாண்டிருக்கின்ற பேச்சு முறையை அவதானிக்கின்ற பொழுது கண்டி மாவட்ட உடுநுவரைப் பிரதேசத்தில் கையாளப்படுகின்ற பேச்சு

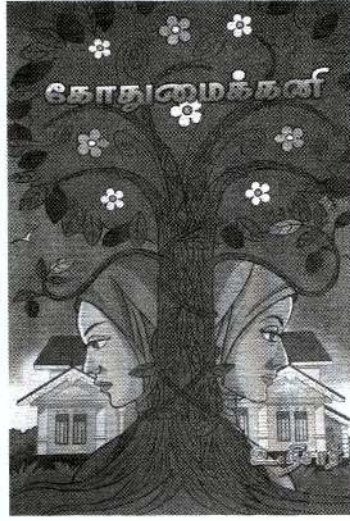
முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது எனலாம்.

இந் நாவலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறைப் பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா அவர்கள் இந்நாவலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் உ.நிஸாரின் இந்த நாவல் முஸ்லிம்களின் ஷரிஆ சார்ந்த விடயம் ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்டிருக்கிறது. முஸ்லிம் ஆண் ஒருவர் நான்கு திருமணங்களை முடிக்க அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தாலும் ஒரே தாயின் பிள்ளைகளாக சகோதரி களை ஒரே நேரத்தில் திருமணம் முடித்து வைத்திருக்க அனுமதிக்கவில்லை. அதே நேரம் அதன் மூத்த சகோதரி மரணம் அடைந்தால் அடுத்த சகோதரியை திருமணம் முடிக்க முடியும். ஆனால் இந்தக் கதையில் வரும் கதாநாயகன் ஹாம் தூன் மரிக்கார் ஒரே நேரத்தில் ஒரே தாயின் பிள்ளைகளான இரு சகோதரிகளையும் திருமணம் முடித்து வைத்திருக்க விரும்பும் விபரீத ஆசையும், அந்த ஆசையினால் ஹம் தூன் மரிக்காரின் வாழ்வும், சுக்கு நூறாகப் போவதை மிக அற்புதமாக விளக்குகிறது என்று குறிப்பிடுவதோடு அதனைப் பார்க்கின்ற போது ஈழத்தின் மிக முக்கிய கவிஞன் சோலைக்கிளியின் எட்டவாது நகரம் தான் காட்சிக்கு வருகிறது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஏனெனில் சுவர்க்கலோகத்தில் இருக்கின்ற கனி ஒன்றினை சுவைக்கக் கூடாது என இறைவன் கட்டளை இட்டு இருந்தும் உலகத்தின் முதல் மனிதனாகிய ஆதமும் ஏவாரும் (ஆதம் - ஹவ்வா) அதனை வரம்பு மீறி உட்கொண்டதனால் இறைவனின் கோபத்துக்கு, சாபத்துக்கும் ஆளாகி மண் உலகத்துக்கு தூக்கி எறியப்பட்டார்கள். அதே போன்று தடுக்கப்பட்ட திருமணம் ஒன்றினைப் புரிந்ததனால் ஹம் தூன் மரிக்கார் இந்த உலகத்தின் கொடுமைகளை அனுபவிக்காது இறைவனின் மன்னிப்பே இல்லாத எட்டாவது நகரகத்தை ஹம் தூன் மரிக்கார் அனுபவிக்கிறார். “கோதுமைக்கனி” என்பது சுவர்க்கலோகத்தில் உள்ள ஒருகனியாகும். இதிலே தீமை இருக்கிறது என்பதால் அதன் அருகில் கூட செல்ல வேண்டாம் என தடுத்து வைத்திருந்தான். ஆனால் செய்ததானின் தூண்டலினால் அக்கினியை புசித்ததனால் அவ்விருவரும் இறைவனின் கட்டளைப்படி பூவுலத்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றனர் துன்பத்தை அனுபவிப்பதற்காக அவர்கள் இருவரும் பூவுலகில் பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்து இறைவனிடம் நாளும் பொழுதும் மன்னிப்பை வேண்டி தவமிருந்ததனால் மன்னிப்பைப் பெற்று மீண்டும் சுவர்க்கலோகத்துக்குள் உள்வாங்க படுகிறார்கள். ஆனால் ஹம் தூன் மரிக்கார் எவ்வளவு தான் தான தர்மங்கள், நன்மையான காரியங்கள் செய்த போதும் மன்னிப்பு கிடைக்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் இறைவன் ஏழு நகரங்களைப் படைத்து வைத்திருக்கின்றான். என்றாலும் ஹம் தூன் மரிக்கார் அனுபவிக்கும் வேதனையானது எட்டாவது நகர வேதனை என்று சொல்லலாம் என்பதை பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா அவர்கள் குறிப்பிட்டு இருப்பது பொருத்தப்பாடாக உள்ளது.

மேலும், ஞானம் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியருமான டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் இந்நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டு அம்சங்களைப் பதிவு செய்வதில் உ.நிஸார் முக்கியமானவராகத்

திகழ்கிறார். அந்த வகையில் இவரது கோதுமைக்கனி என்ற இந்த நாவல் முஸ்லிம்களின் மார்க்க சம்பந்தப்பட்ட விடயம் ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மார்க்க நம்பிக்கை மீறப்படுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற விபரீதங்கள் நாவலின் பரப்பெங்கும் ஊடுபாவாக விரிகிறது. அந்த வகையில் மார்க்க நம்பிக்கை மீறப்படும் போது ஏற்படுகின்ற துன்ப துயரங்கள் இந்த நாவல் எங்கும் விரவி வாசகனிடத்தில் ஓர் ஈரப்பிணை ஏற்படுத்துகின்றது. உ.நிஸாரின் வெற்றிப் படைப்புகளில் இந்த நாவலும் ஒன்றாகிறது. எனப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

இந் நாவலில் உடுநுவர முஸ்லிம்கள் மத்தியில் நிலவி வந்த கந்தூரி வைபவத்தைப் பற்றிய காட்சிகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் முஸ்லிம் வீடுகளில் வருடம் ஒருமுறை வரும் நபிகளாரின் பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு அவர் பிறந்த மாதத்தில் தலைப்பிறை முதல் பன்னிரண்டாம் பிறைவரையில் பணக்கார வீடுகளில் கந்தூரிகள் நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இதற்கென பெருந்த பணச் செலவுகள் செய்யப்படும். பணவசூலுக் கல்லா விட்டாலும் ஊர் மக்களும் கந்தூரிக்கு பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக உண்டியல் முறை ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு பண வசூலும் செய்யப்படுவது வழக்கம். இந்த பணத்தைக் கொண்டு உப்பு வாங்கி கந்தூரி உணவுகளுக்குப் பயன்படுத்துவார்கள்.

கந்தூரி என்பது ஒரு விருந்து முறையாகும் நபிகளார் பிறந்த அந்த மாதத்தை கௌரவிக்கும் வகையில் அவரது பெயரில் பன்னிரண்டு நாட்கள் புனித திருக்குர் ஆன் ஒதப்பட்டு பன்னிரண்டாம் நாளன்று விருந்து நிறைவு பெறும். இதற்கென செயற்பாட்டுக் குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டு நிகழ்வுக்கு உதவிகள் பெறப்படும். பலரும் பணத்தாலும் உடல் உழைப்பாலும் தமது ஒத்துழைப்பை வழங்கி வைப்பார்கள் கந்தூரியின் இறுதி நாளன்று இந்தியாவிலிருந்து ஹாஜித்தங்கள் எனப்படும் மார்க்க அறிஞருடன் இறைபக்தர்களும் வந்து இந்தநிகழ்வில் கலந்து கொண்டு நிகழ்ச்சியைச் சிறப்பிப்பது வழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது.

இந்நிகழ்வுகள் யாவும் தற்பொழுது சமூகத்தில் இருந்து தூரமாகி விட்டதோடு காலமாற்றத்தின் காரணமாக அருகியே விட்டது. அதே போன்று ஹாஜித் தங்களினதும், இறை பக்தர்களினதும் வருகையும் நின்று போய்விட்டது.

கொரோனாவின் ஆட்சிக்காலமாகிய இந்நாட்களில் எந்த விதத்திலும் அந்த வைபவங்கள் நடைபெறுவது சாத்தியமின்றிப் போய் விட்டது.

அது மாத்திரமல்லாமல் ஜே.வி.பி.யினரது கதையும் இக்கதைக்குள் உலாவுகிறது. ஏனெனில் ஹம்துன் மரிக்கார் தனது பண்பலத்தாலும், மற்றுமுள்ள செல்வாக்குகளாலும் ஊரையே தன் கைக்குள் வைத்து ஆட்டிப் படைத்து விட்டாலும் அவரது கீழ்த்தரமான செய்கை காரணமாக மார்க்கத்துக்கு முரணான காரியம் ஒன்று செய்யப்பட்ட செய்தி மக்கள் மத்தியில் வெளிக்

கொணரப்பட்ட போது ஊர் தலைமைப் பதவியில் இருந்து அவரை அகற்று வதற்கு இளம் சமுதாயத்தினர் முன் வந்து ஊரில் சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்த தீவிரமாக இறங்கி செயல்பட்ட போது அதன் தாக்கம் தனக்கும், தனது செல்வாக்குக்கும், பதவிக்கும் உலை வைக்கப் போகின்றது என்று தெரிந்தும் அந்த இளைஞர்களை “சேகுவேரா காரண்கள்”, “ஜே.வி.பி இயக்கத்தவர்கள்” எனக் காரணம் காட்டி பொலிஸில் பிடித்துக் கொடுக்க எண்ணுகின்றார். இந்த அர்ப்பமான அவரது செய்கை அவரது மதிப்பை மேலும் குறைக்கச் செய்கிறது.

ஜே.வி.பி யினரின் கிளர்ச்சிக் காலம் 1971ம் ஆண்டும் ஏப்ரல் மாதம் என்பதால் இக்கதையில் வரும் பழக்க வழக்க செயற்பாடுகளும் சுமார் 50 ஐம்பது வருடங்களை பின்னோக்கிய காலத்தில் இடம் பெற்ற நிகழ்வுகளை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட தெனலாம். அக்காலத்தில் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள் தான் இங்கு முதன்மை பெறுகிறது என்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. அப்போதைய பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்க அவர்கள் வெளிநாட்டு உதவியுடன் கிளர்ச்சியை அடக்கினார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

முஸ்லிம்களின் கலாச்சார நிகழ்வுகளை, சம்பவங்களை தனது கதைகளுக்குள் கொண்டு வருவதில் உ.நிஸார் அவர்கள் திறமை மிக்கவர். அந்த வகையில் “கேதுமைக்கனி” என்ற தனது கலாச்சார நாவலிலும் கதைச் சம்பவங்களை ஒன்றோடு ஒன்று கோர்வை செய்து ஆவணப்படுத்தியிருப்பது எதிர்கால சந்ததி யினருக்கும் அவற்றைப் படித்து அறிந்து கொள்ள வழி வகுத்திருப்பதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதே வேளை “ஒரு காலத்தில் அ.ஸ. அப்துல்லம் முஸ்லிம்களின் மார்க்க சம்பந்தப்பட்ட ஷரி ஆ சிறுகதை ஒன்றினை எழுதிய பொழுது அது பலராலும் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்று ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வரலாறு இருக்கிறது” என பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லா அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதில் இருந்து கலாச்சார அல்லது ஷரி ஆவுக்கு உள்ள முக்கியத்துவம் விளங்க வருகிறது.

நிறைவுகளே இந்நாவலில் காணப்பட்டாலும், குறைவுகளும் இல்லாமல் இல்லை குறிப்பாக பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதை குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியா விட்டாலும் ஒரு குறையாகக் கொள்வதில் தவறு இருக்க முடியாது என நினைக்கிறேன். ஏனெனில் அச்சொற்களை முஸ்லிம் அல்லாதவர் ஒருவர் படிக்கும் போது விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் ஏற்ற தமிழ் சொற்களை அடைப்புக்குறிக்குள் இட்டு அல்லது பின் இணைப்பில் சொற்களை குறிப்பிட்டு உரிய பொருளை அடையாளப்படுத்தியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்பது எனது தனிப்பட்ட அபிப்பிராயமாகும். என்றாலும் நாவல் முழுக்க பேச்சு வழக்குச் சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் சொல்லுக்குச் சொல் அப்படிச் செய்வது இலகுவான காரியம் அல்ல என்பதும் அறிந்ததே.

கா.கஜந்தனின் “உறவுகள்” குறுநாவல் சிலகுறிப்புகள்

கா.கஜந்தனால் 2001 இல் எழுதப்பட்டதாக உறவுகள் குறுநாவல் அமைந்துள்ளது. “அந்த நாளை அடைவதற்காய்” என்னும் கவிதைத் தொகுப்பினைத் தொடர்ந்து இக்குறுநாவலை எழுதியுள்ளார். சுகாதார மருத்துவ அதிகாரியாக அமைந்து போராளிகளுக்கு மருத்துவம் பார்த்த அனுபவங்களை மையமாகக் கொண்டே இந்நாவலை எழுதியுள்ளார். “மக்களுக்காக தங்கள் வாழ்வினை அர்ப்பணித்த போராளிகள் கல்லறையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வணக்கத்துக்குரியவர்கள். எங்கள் விடுதலை அவர்களாலேயே கட்டமைக்கப்பட்டது” என்ற தொனிப் பொருளினை வெளிப்படுத்துகின்றது. குறுநாவலுக்கான அடிப்படை விடயங்களை உள்ளீர்ப்பதை விட போர்க் காலமொன்றின் ஆவணப்பதிவும், வீரயுகப் பிராத்தனையுமே நாவலில் மேலோங்கியுள்ளது.

இராஜதுரை-சரசம்மா தம்பதியினரின் பிள்ளைகளான அமலன், தாரணி, விமலன் என்போரைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. உதைபந்தாட்ட வீரனான அமலன் காலினை இழந்து மாற்றுத்திறனாளியாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளான். தாரணி மருத்துவமாதுவாகவும், விமலன் போராளியாகவும் காணப்படுகின்றனர். இராஜதுரை-சரச அமலன்-தாரணி விமலன் என்போரைச் சுற்றிக்கதை நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. கிளி நொச்சிக்கான காரணப் பெயரை விளங்கியவாறு தொடங்கும் கதை யானது துயிலுமில்லக் கல்லறையின் வணக்கத்தோடு நிறைவு பெறுகிறது. ஆயுதப் போராட்டம் நிரந்தர விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும் என்ற நம்பிக்கை விதையைக் கதை முழுமையிலும் தூவிச் செல்கிறார்.

கதாசிரியர் மருத்துவத் துறையினைச் சேர்ந்தவர் என்பதால் கதையெங்கும் மருத்துவத் தகவல்கள் நிரம்பித்

ததும்புகின்றன. போலியோ சொட்டு மருந்தை உரிய காலத்திலே வழங்குதல், அயடன் கலந்த உப்பினை உணவிலே சேர்த்தல், கொதித்தாறிய நீரைப்பருகல் போன்ற எண்ணற்ற விடயங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். வீர வழிபாட்டின் சுவடுகளையும் அநேக இடங்களில் காணமுடிகிறது. போர்க்காலப் பாதிப்புகளை மக்கள் சார்ந்த இடர் என்னும் கோணத்திலே சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். மண்ணெண்ணெய் வாகனம், நிவாரண நிறுத்தம், இடப்பெயர்வு, எறிகணைத் தாக்குதல் உட்பட பல்வேறு விடயங்கள் அரசின் மீதான கோபமாகப் பதிவாகியுள்ளன.

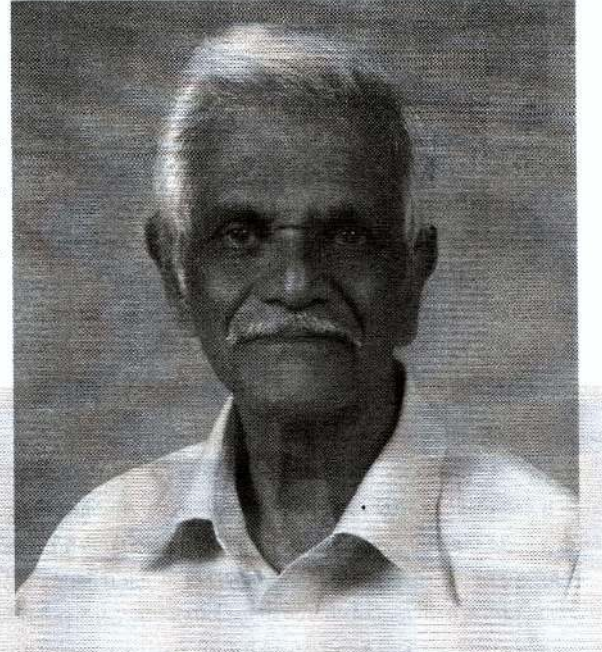
கதைமாந்தரின் மொழிநடை நடப்பியலோடு அமைந்திருந்தாலும், கதையின் வெளிப்பாட்டு மொழிநடை ஈர்ப்போடு காணப்படவில்லை. விமலனிடம் பிறிதொரு போராளி கதை கூறுமிடம் வலிந்த திணிப்பாக நெருடலைத் தருகின்றது. “இராணுவ மரியாதை” என்ற தொடருக்குப்பதிலாக வேறொரு தொடரைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். இராணுத்தினரின் மீது வெறுப்பினை உமிழ்கின்ற பிரதியொன்றில் போராளிகளின் கல்லறைக்கான வழிபாடு இராணுவமரியாதை எனச் சுட்டப்படுவது பொருத்தமாக அமையவில்லை.

பிரசார வாசனையினையும் தவிர்ந்துக் கதையினை நகர்த்தியிருப்பின் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். யுத்தகால அவலமொன்றின் இலக்கிய ஆதாரமாக “உறவுகள்” குறு நாவலும் காணப்படுகின்றது. விடியல் ஒன்றின் நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்புகின்றது. முழுமையும் துடைத்தழிக்கப்பட்ட சுழிய நிலையில் நின்று வாசிக்கின்ற தருணத்தில் சிவந்த நினைவுகளை மீள அசைபோடச் செய்து விடுகின்றது செம்மையாக்கப்பட்டிருப்பின் கவனிப்புக்குரிய கதைப் பிரதியாக மாறியிருக்கும்.

ச.வே.பஞ்சாட்சரத்தின் “கூலிக்கு வந்தவன்”

—மாற்றம் வேண்டிய மனவெளிப் போராட்டங்கள்—

ச.வே பஞ்சாட்சரமும் இலக்கியப் பயணமும்

ஈழத்தின் முக்கியமான மரபுக் கவிஞர்களில் ஒருவரான ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் முதல் நாவலாக “கூலிக்கு வந்தவன்” காணப்படுகின்றது. “எழிலி” என்ற காவிய நூலுக்காக மிக இள வயதிலேயே சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டவர். ஆழ்ந்த தமிழறிவும் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாற்றலும் கொண்ட இவர் முப்பது ஏழு வருடகாலம் ஆசிரியராகவும் பிற்காலத்தில் விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றிய பெருமைக்குரியவர். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் என்றவாறு பன்முக இலக்கியத் தடங்களில் பயணித்த இவர் தமிழ்ச் சூழலில் வாசிப்பு அருகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவர்களது ரசனைக்கேற்ப தத்துவக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கியதான குறுங்கதைகளை எழுதி வெளியிட்டு வாசிப்பை நோக்கி சமூகத்தை திசை திருப்பியவர்.

இவரால் எழுதப்பெற்ற “இலக்கியப் பூங்கா” என்னும் நூல் பலமுறை மீள்பதிப்புக் கண்டு பாடசாலைகளில் துணைநூலாக பல ஆண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. கொம்புத்தேன், ச.வே.பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள், தண்டலை, எரிமலை தந்த விடுதலை, நாடும் வீடும், வண்டி முன்னாக மாடு பின்னாக, வேள்வி நெருப்பு, அன்னை மண், இன்பவானில், உடுப்பிட்டி மனோன்மணி அந்தாதி, சின்னஞ்சிறு கதைகள் போன்ற அவர்தம் இலக்கியப் பிரவாகங்களில் சிலவாகும்.

கதைப் பேசு பொருளும் படைப்பாக்க முறையும்

கூலிக்கு வந்தவன் யார் என்பதையும் அவனால் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதையும் முடிச்சவிழ்க்கும் விதமான கட்டமைப்போடு “கூலிக்கு வந்தவன்” நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. காலாதி காலமாக சமூகத்தில் நிலவி வருகின்ற சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை முன்னிலைப்படுத்தி மேட்டுக் குடித்தன வாழ்வை நாடத்தும் நபர்கள் ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்களை எவ்வாறு நோக்குகின்றார்கள் என்பதையும் எந்த நிலையிலும் அவர்கள் தம்மோடு இரத்த உறவாடும் நிலைக்கு வந்து விடக்கூடாது என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கும் தன்மையினையும் அதற்காக அவர்கள் மேற்கொள்ளும் சதித்திட்டங்களையும் பகைப்புலமாகக் கொண்டமைந்ததாகவே நாவலின் கரு காணப்படுகின்றது

“இரண்டு சமூகங்களுக்குமிடையில், கல்வி, பொருளாதாரம் சீர்திருத்தம், பழக்க வழக்கம் என்பவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை இல்லாமல் செய்வதன் மூலமே சாதி வேறுபாடற்ற தமிழர் சமுதாயத்தைக் காலக்கதியில் உருவாக்க முடியும்” என்றவாறான விபரிப்புக்கள் அக்காலகட்ட சமூக யதார்த்தத்தை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

நேரிய வழியில் சேர்க்காது ஏமாற்று வேலைகளின் மூலம் பெற்றுக் கொள்கின்ற செல்வம் பெற்றவனையும் அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் வேரோடு அழித்து விடும் என்பதனை கூற முனையும் ச.வே அவர்கள் யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் பண்பாட்டம்சங்களை இணைத்து எளிமையான சொல்லியல் முறைமை களினூடாக வாசகனை கதையை நோக்கி இழுத்துச் செல்கின்றார். கதையின் போக்கில் பல திருப்பங் களையும் திகைப்பூட்டும் வகையில் ஏற்படுத்தி கதையை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு தனித்துவம் மிக்கது.

“எந்த ஊரில் ஆன்”

“பட்டினப் பக்கமாம் அம்மா”

“பட்டினத்தானுக்குத் தோட்ட வேலை எப்படித் தெரியும்?”

குறுக்கு விசாரணை தொடர்ந்து நடை பெற்றது...

“ஆ... வந்து...” என்று சாட்சிக் கூண்டின்றி நின்ற சாட்சி தடுமாறினான்.” என்றும் விபரிப்புக்களும்

“பூங்கொடி கண்விழிக்கும் முன் அவள்

உள்ளத்தில் மறைந்து கிடந்த

ஆற்றொணாத் துயரம் விழித்துக்

கொண்டு விட்டது. சில வினாடிகள்
ஐயோ! ஐயோ! நான் என்ன
செய்வேன்? எனக்கிந்த உலகத்தில்
இனி என்ன வேலை...!”

என்றும் விபரிப்புக்களும் வகைமாதிரிகள் ஆகின்றன.

அடுத்து இது தான் நிகழ்ந்திருக்குமோ என்று
வாசகனைச் சிந்திக்க வைத்து விட்டு முடிவினை வேறு
விதமாக கூறிச் செல்லும் பாங்கு கதையோட்டத்திற்கு
வலுவாய் அமையப் பெற்றுள்ளதோடு வாசகனை
தொடர்ந்து கதையோடு பயணிக்க வைக்கும்
படைப்பாக்க உத்தியாகவும் காணப்படுகின்றது.

பாத்திர உருவாக்கமும் கதை நிகழ் களங்களும்

சரவணன் எவ்வாறு சரவணச் சாமியானார்
என்ற கேள்வியோடு அறிமுகமாகும் சரவணன் என்னும்
பாத்திரத்தோடு அவர்தம் குடும்ப உறுப்பினர்களும்
அவர் உறவாகும் உறவுகளின் குடும்ப உறுப்பினர்களும்
கதையின் ஆரம்பத்தில் உலாவருகின்றனர். அவ்வாறான
பாத்திரங்களோடு கதைவளர்ச்சியிலே சரவணச்சாமி
யாரின் தங்கை பொன்மணி, மைத்துனன் உலகநாத
பிள்ளை, தாய் ஆகியோர் இணைந்து கொள்கின்றனர்.
இவர்களோடு நாவலின் பெரும்பாகம் வரை உலாவி
கதையை நிறைவுறுத்தும் பாத்திரங்களாக பெருந்தகை
யும் அவனை நேசிக்கும் பூங்கொடியும் காணப்படு
கின்றனர். பெருந்தகையின் தந்தை, தாய், சகோதரர்கள்,
வேலையாட்கள் என இடம் பெறுகின்ற பாத்திரங்கள்
பிரதான பாத்திரங்களுக்கு வலுச்சேர்க்கும் பாத்திரங்
களாக கதையில் இடம் பிடித்துள்ளன.

கதை நிகழ் களங்களாக சரவணனின் தங்கையின்
வீடு, சரவணச்சாமியார் சென்று வருகின்ற வீடுகள், பெருந்
தகையின் வீடு, வேலைத்தளம் ஆகியன காணப்படுகின்றன.

“ஏழாழையில் தங்கையின் வீட்டில்
தாயின் பாசத்தாலும் தங்கையின்
பரிவாலும் மனம் ஓரளவு
தேறி மெல்ல மெல்ல சித்தம் தெளிந்தது.”

“அடுப்படிக்கொட்டிலுக்குள்
பெருந்தகையின் தம்பியார்
மூவரின் குரல்கள் அழுகையோடும்
இருமல் சிணுங்கலோடும் கலந்து
கிளம்பிக்கொண்டிருந்தன.”

“பூங்கொடியை அந்த உறவர்
ஓவசியர் வீட்டுக் கிளிப்பிள்ளை என்றே
குறிப்பிடுவார்கள்...”

இவ்வாறு கதைமாந்தர்களையும் கதைக் களத்தை
யும் வாசகர்களுக்கு கதையோட்டத்தோடு அறிமுகப்
படுத்துகின்றார். இங்ஙனம் கள அறிமுகத்தையும்
பாத்திர அறிமுகத்தையும் வரையறுத்துக் காட்டிய ச.வே
இவற்றின் பின்னணியில் பாத்திர இயக்கத்தை நகர்த்திச்
செல்கிறார். குறிப்பாக பெருந்தகை என்னும் பாத்திர உரு
வாக்கத்தின் ஊடாக தனது சமூகமாற்ற சிந்தனையை
ச.வே அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “சிறுபான்மை
யினர் இந்த நிமிர்ச்சியை அடையும் போது பெரும்
பான்மையோர் தாமாகவே தங்கள் நாவை அடக்கிப் பேச

வேண்டி நேர்ந்து விடும்...” என்னும் கூற்றுக்கள்
சான்றாகின்றன.

பண்பாட்டு மரபுகளும் மொழிக்கையாளுகையும்

கூலிக்கு வந்தவன் நாவலில் நாற்பது ஆண்டு
களுக்கு முற்பட்ட யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் சூழ்நிலைகளை
ச.வே. அவர்கள் வெளிக் கொணர முனைந்துள்ளார்.

“தூரத்தில் மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தின் வண்ணக்
கோபுரம் அழகாகத் தெரிகிறது...”

உதயதிக்கை நோக்கிக் கை கூப்பி நிற்கும்

சரவணச் சாமியாரின் கண்களுக்குப் பரந்த வயல்
வெளிக்கப்பால், மருத மரங்கள் அடர்ந்த பசிய சுற்று வீதியுடன்
அடக்கமாகத் தெரியும் அந்தக் கோயிலின் முழுமையான
தோற்றம் அவரின் நெஞ்சில் ஆனந்தக் கிளர்ச்சியை நிரப்பி
மெய்மறக்கச் செய்கிறது...”

என்றவாறு ஆரம்பிக்கும் நாவலின் முற்
கூறிலேயே யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியலோடு
கலந்து நிற்கும் ஆலய தரிசனத்தையும் அது கொடுக்கும்
புத்துணர்வையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“சென்ற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தன் தந்தை
யின் கைகளும் தன் கைகளும் அணுஅணுவாகத் தொட்டளைந்து
பண்படுத்தி அருவிட்டுப் பயிர்நாட்டி, நீர்பாய்ச்சிப் பலன்எடுத்து
மகிழ்ந்த தங்கள் பழையதோட்டம்...”

என்றவாறான விபரிப்புக்கள் யாழ்ப்பாண
மக்களின் விவசாயப் பண்பாட்டினை செறிவோடு
வெளிக் காட்டி நிற்கின்றன.

“கறந்த பால் முலைக் கோதண்ணா”

“சரவணன் சில மாதங்களில் தன் சுக துக்கங்களை
மறந்த மனத்துறவியாகி விட்டான்”

“தன்னை வளர்த்தெடுத்த தாயைச் சதாகாலச்
சிறைக்குள் காணும் மகனின் மனநிலையோடு...”

“நீண்டு கிடந்த பெருந்தெருவிலே தனிமை வைகறை
நிலவொளியில்...”

என்றவாறான விபரிப்புக்கள் ச.வே அவர்களின்
கவித்துவமான மொழியாட்சிக்கு சான்றுகளாகின்றன.

முடிவுரை

ஈழத்து நாவல் இலக்கியப் போக்கில் முப்பது
களில் சமூக ரீதியில் ஏற்படத் தொடங்கிய விழிப்புணர்வு
நிலை படிப்படியாகக் கூடி நாற்பதுகளில் மண்வாசனை,
தேசிய உணர்வு என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி இலக்கி
யம் புதியதொரு பரிமாணத்தை நோக்கிப் பயணிக்கத்
தொடங்கியது. சமூகப் பிரச்சினைகள், பிரதேசப்
பண்புகள் கொண்ட நாவல்கள் என ஈழத்து மக்களின்
வாழ்வியற் சிக்கல்கள் நாவல்களினூடே முதன்மைப்
படுத்தப்பட்டன. இந்நிலையில் அறுபதுக்குப் பின்ன
ரான காலப்பகுதியில் சமூக அடக்கு முறைகள் ஏற்றத்
தாழ்வுகள் என்பனவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்கள்
வலுப்பெறலாயின. இவ்வாறான காலச் சூழ்நிலைக்குள்
தோற்றம் கண்ட “கூலிக்கு வந்தவன்” நாவலும் சமூக
ஏற்றத்தாழ்வு நிலையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு
சமூக முன்னேற்றத்துக்குக் குந்தகமான குறைபாடுகள்
களையப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கோடு புனையப்
பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது.

வாழ்வியலை எழுதுதல் உதயனின் நாவல்களை முன்வைத்த உசாவல்

இலக்கியம் என்பது நயப்பதற்கானது என்பது தாண்டி அது சமூகத்தின் நலனை ஏதோவோர் முறையில் முன்னிறுத்தியதாகவும் அமைய வேண்டும் என்பதனை ஏற்றுத் தம் படைப்புகளை உருவாக்குபவர்களாகவே ஈழத்துப் படைப்பாளர் பலரும் இருக்கின்றனர். இந்த சமூக நலன் என்பது குறித்த சமூகத்தின் பண்பாடுகளையோ அதன் வரலாற்றையோ தன் படைப்பில் ஆவணப்படுத்துவதாகவோ சமூகத்தின் மேம்பாடு குறித்த கருத்துக்களைப் பதிவதாகவோ சமூகத்தின் குறைகளுக்கும் அநீதிகளுக்கும் எதிராகக் குரல் கொடுப்பதோடு அவற்றுக்கான தீர்வுகளை முன்வைப்பதாகவோ அமையலாம். எனினும், இவ்வாறு சமூகநலனை முன்னிறுத்துதல் என்பது குறித்த படைப்பை வெறும் பிரச்சாரத் தொனியினதாக மாற்றி அதன்வழி அப்படைப்பை வரட்சித் தன்மையுடையதாக ஆக்கிவிடும் அபாயம் நிகழும் சாத்தியப்பாடுகளையும் உருவாக்கிவிடும். ஆகவே இலக்கியத்தின் நயமும் குன்றாமல் சமூக நோக்கும் இல்லாது போகாது கத்தி மேல் நடக்கும் வித்தையோடு தன் இலக்கியத்தைப் படைக்கும் படைப்பாளியே அப்படைப்பு மட்டில் வெற்றியடைகின்றான். இவ்விதம் கத்தி மேல் நடக்கும் வித்தை கைவந்த ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுள் ஒருவராக இருப்பவர், உதயன்.

ஈழத்து இலக்கியங்களில் பலகாலம் பேசப்படா ஒரு பகுதி மன்னார். மன்னார் பிரதேசத்தின் நிலவியலும் வாழ்வியலும் தனித்துவமானவை. இந்தத் தனித்துவக் கூறுகளைத் தம் நாவல்களில் பதிவு செய்த மிகச் சில படைப்பாளிகளுள் ஒருவராயும் முதல்வராயும் இருப்பவர், இந்த உதயன். உதயன் மன்னாரின் பேசாலைையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஆரோக்கியநாதர் ஜோன் கென்னடி தூரம் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர் சித்திரக்கலை ஆசிரியராகவும் நாடகத்துறை ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டவர். தயாரிப்பு, நடிப்பு, ஒப்பனை என அரங்கு சார்ந்த பன்முக ஆளுமையாகவும் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருக்கும் உதயன், கூடவே, கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை எனப் படைப்பாக்கத்தின் பல தளங்களிலும் இயங்கி வருபவர். இவர், 2008இல் லோமியா எனும் நாவல் மூலம் நாவலாசிரியராகவும் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமாகினார். தொடர்ந்து தெம்மாடுகள் (2009), வாசாப்பு (2010), சொடுதா (2011), சங்கு முள்ளு (2014), அலுவாக்கரை (2019) ஆகிய அவரது நாவல்கள் வெளிவர வெளிவர தமிழ் இலக்கிய உலகினதோடு கூட தமிழ் ஆய்வுலகினதும் கவனத்தை ஈர்த்துக்கொண்டவராகினார்.

ஏலவே குறிப்பிட்டதைப்போல மன்னாரின் நிலவியலையும் வாழ்வியலையும் குறிப்பாக பேசாலை வாழ் மீன்பிடிச் சமூகம், அச்சமூகம் பின்பற்றும் கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்த பண்பாடுகள், அம்மக்களிடையேயான சமூக அடுக்கமைவுகள் என்பவற்றை உதயன் தன் படைப்புகளில் நுணுக்கமாகவும் ஆழமாகவும் படைத்திருக்கிறார். மிக விரிவான நோக்குக்கும் ஆய்வுக்கும் இடம் கொடுக்கும் இந்த விடயங்களில் சிலவற்றை இக்கட்டுரையின் சுருக்கம் கருதி உதயனின் முதல் நாவலான லோமியாவை மட்டுமே அடிப்படையாகக்கொண்டு அணுகலாம்.

லோமியா கடலில் வீசும் பெரிய காற்றுக்கும் அணைந்து விடாது வெளிச்சம் தரும் பெரிய விளக்கு எனப் பொருள்படும் லோமியா எனும் தலைப்பிலமைந்த இந்த நாவல், பேசாலையின் 1930களின் நெய்தல் நில வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. இக்காலகட்டத்துக்கு சற்று முன்னதாக 1926, 1927 களில் பேசாலையின் வெற்றி மாங்குடியிருப்புப் பட்டினத்தில் ஏற்பட்டு பல உயிரிழப்புக்களை ஏற்படுத்திய

காலரா நோய் அதற்குப் பின் 1931இல் பேசாலையைத் தாக்கிய சூறாவளி என்பவற்றின் பாதிப்புகளை அனுபவித்த மக்கள் குறித்த வாய்வுபிச்சி செய்திகளினைக் கோர்த்து இக்கதையைத் தான் எழுதியதாக லோமியாவின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் உதயன் குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு சுட்டத் தக்கது (2008: ப. 15,16)

லோமியா வழி உதயன் மன்னார் பிரதேச மீனவ சமூகத்தின் வாழ்வியல் குறித்த பல நுணுக்கமான செய்திகளை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

அப்பிரதேச மீன்பிடி சமூகத்தின் தொழில் அடிப்படையிலான பிரிவுகள் வர்க்க அடிப்படையிலான பிரிவுகளாகவும் விளங்கும் நிலையில், இந்த நாவல் நேரடியாக வர்க்க ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பேசும் முயற்சி என்றில்லாவிட்டாலும் கதையின் மையத்துக்கு இந்த சமூகப் பிரிப்பு முறையே ஒரு மறைமுகக் காரணி எனும் வகையில் பல விடங்களில் இந்த சமூக அமைப்பின் காரணங்களையும் அது கொடுக்கும் அதிகாரங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் உதயன் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. உதாரணமாக,

“காசு வச்சிருந்தவன் புதுசாக் கரவலை செய்து இறக்கினவன் புதுச் சம்மாடி. தொழில் நுட்பம் தெரிஞ்சவன் மண்டாடி. மத்தவனெல்லாம் விடுவலைகாரனா மாறிட்டான். கரவலை இழுவக்காரனாக் கிடந்து மாயறதுக்கு இந்தியாக் காரன்.” (2008: ப. 75)

என விபரிப்பதையும்,

கட்டளைக்காரர், மூப்பர், சிறாப்பர், மொடுதம், பெரிய சந்தி அட்பனார், காத்தார் எனும் ஏழு பதவியில் இருப்பவர்களையும், அவர்களே ஊருக்குத் தலைமையானவர்கள் சமூகம் அவர்களுக்கு மதிப்பையும் மரியாதையையும் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களே பிரதான விசாரித்து தண்டனையை அறிவிப்பார்கள் அவர்களே ஊரில் சம்மாட்டிமார்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய இயலாது. (2008:ப.93) என அறிமுகப்படுத்துவதையும் காட்டலாம்.

மேலும், திருமணப் பேச்சுக்கு முன்னதாக ஆண்களும் பெண்களும் பேசிக்கொள்வதற்குத் தடை விதிக்காத போதும், திருமணம் பேசியதற்குப் பின் அந்த இணை சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளக் கூடாது எனக் கட்டுப்பாடு விதித்தல் (2008:ப.65), குற்றங்களுக்குத் தண்டனையாக முள் முடி வைத்துப் பிரம்படி கொடுத்தல் (2008:ப.93) முதலான இச்சமூகத்தின் தனித்துவமான பழக்க வழக்கங்கள் பலவற்றையும், “திருமணப் பந்தல் எரிஞ்சது அமங்கலம்” (2008: ப. 83) முதலான பொது

நம்பிக்கைகளோடு

“சில்லத்தில ஏழு மார்சா பனை உசரத்துக்கு எழும்பிவரும் மார்சா வரும் போது ஆறிவா... ஆறிவா... எண்டு சொல்லி ஏழு தேங்காய அணியத்தில உடைக்கணும். அப்ப கடலம்மா ஆறி அமர்ந்து போவாணு” (2008: ப. 71) முதலான தனித்துவமான நம்பிக்கைகள் பலவற்றையும் இந்த நாவலில் உதயன் பதிவு செய்துள்ளார்.

இன்னும் பேசாலை மக்களின் வாழ்வியலோடு பிணைந்து கிடக்கும் நாட்டார் மருத்துவ முறைமைகள், சடங்கு முறைமைகள் முதலானவற்றையும் இந்த நாவலில் அடையாளங்காண இயலுகிறது. இந்த நாட்டார் மருத்துவ முறைகள் இரு இடங்களில் விரிவாகப் பதியப்பட்டுள்ளன.

செல்வியின் அண்ணன் ராசன் காலில் முள்ளுக்குத்தியபோது அதனை எடுக்கச் செல்லும் சடையன் அதை ஒரு சடங்கு போலவே நிகழ்த்துவதை ஒரு படமாகப் பதிவு செய்திருக்கும் உதயன் (36-37), மற்றோர் இடத்தில், “எப்படிப்பட்ட வயித்துக் கோளாறையும் கண்டிக்கும்”, “மிளகு, திப்பிலி, வசம்பு, ஓமம், கொத்த மல்லி எண்டு ஒரு தொகை மருந்தோட ஏதோ மாயத்தையும் போட்டு வறுத்து இடிச்சு அரிச்சு பேப்பரிட சரையாக் கட்டி ஒரு சரை மூணு சதத்துக்கு” என்று சிப்பினாக் கிழவி விற்கும், எரிதூள் என்கிற சூரணம் (2008: ப. 91) பற்றியும் விபரித்திருக்கிறார்.

இவ்விதமே சடங்குகள் எனுமிடத்து, பந்தல் கால் நாட்டி, பந்தல் போட்டு, வெள்ளை சோடிச்சு, தாலிகட்டி, தெருலாத்தல் செய்து, சீனிச்சோறு வழங்கி, மடிச்சீலை பெற்று, மறுவீடு சென்று என எட்டு நாள் விருந்தோடு நடைபெறும் பேசாலையின் திருமணச் சடங்குகள் கதையின் முக்கியமான ஓரிடத்தில் கதையோடு சொல்லிச் செல்லப்படுவது போலவே, (2008: ப. 46-49) இந்தத் திருமணத்தின் போது நிகழும் மரணம் சார்ந்தும் மரண வீட்டுக்குப் பின்பாக நிகழும் செத்துப் போனவர்களுக்கு விருப்பமான சாப்பாடு செய்து நடுவீட்டில் பெரிய பனையோலைப் பாய் விரித்து அதில் சமைத்த சாப்பாடு எல்லாவற்றையும் வைத்துப் படைக்கும் படையல், மூன்று பிச்சைக்காரர்களுக்கும், பின் ஊருக்கும் கொடுக்கும் பிச்சைச் சோறு (2008: ப. 65) முதலான சடங்குகளும் கதையில் விபரிக்கப்படுகின்றன.

இவ்விதமான சமூகச் சடங்குகள் மட்டுமன்றி, கோயில் திருவிழாவுக்கான கொடியேற்றம், வாசாப்பு படித்தல் ஆகிய சமயச் சடங்குகளும் இந்நாவலில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், பேய்க்குப் பார்த்து மீன் பிடித்தல் எனும் அதிகளவில் விரும்பிய மீன் கரை வலையில் மாட்டுவதற்காகச் செய்யப்படும்

மாந்திரீகச் சடங்கு குறித்தும் இந்நாவலில் விபரிக்கப் பட்டுள்ளது

இன்னும் கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் கலைகளையும் கதைகளையும் பாடல்களையும் கூட கதையோட்டத்தோடு ஆங்காங்கே பதிவு செய்திருக்கிறார், உதயன். இந்த வகையில், வாசாப்பு எனும் நேர்ச்சை நாடகம் குறித்தும் மரப் பொம்மைகளை உருவாக்கி நிகழ்த்தும் உடக்குப் பாஸ்குறித்தும் குறிப்பிடப்படுவது போலவே,

“செம்மல் ஏறி நின்று செவ்வந்திப்பூ வச்சு புள்ள...
மண்டாடி மாய்ச்சல் பாத்து தட்டுப் பாய விரிச்சு புள்ள
வாய் வயிரா விக் கிரா பாரு” (2008: ப. 17)
எனும் அம்பாப் பாடலும்,

“நேச மகனாரே
நித்திரையோ கல்லறையில்
ஆவி பதைத்தீர் பாவி
எனக்காய்

நேச மகனாரே” (2008: ப. 134)

எனும் ஒப்பாரிப்பாடலும்,

எப்படியா பொறுப்பேனோ கொடிய செயல்
எப்படியா பொறுப்பேனோ.. சக்கை சக்கையா வாக்கி
சக்கரத்திலே யூட்டி
வெஞ்சினம் கொண்டிட
வீணரேயும்மை” (2008: ப. 42)

எனும் ஏரோது கூற்றாய் வரும் வாசாப்புப் பாடலும்

விடியமுன் வந்து கூட்டிச்செல்லும் பேய் குறித்த செவிவழிக் கதையும் (2008: ப. 109) நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் கலைகளை நோக்கினால் இவை இரண்டுமே கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்தனவாகவும் கிறிஸ்தவக் கதைகளைக் பேசுவனவாகவும் ஆலயங்களில் நிகழ்த்தப்படுவனவாகவும் என மதப் பண்பாடு சார்ந்தனவாகவே காணப்படுவதைக் காணலாம். மேற்குறித்த ஒப்பாரிப்பாடல் கூட, நாவலில் ராசனுக்காய் பாடப்படுவதாய்க் காட்டப்பட்டாலும், மனுக்குலத்துக்காய் இரங்கித் தன்னுயிர் ஈந்த யேசுவினைக் குறிக்கும் குறிப்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் இம்மக்களின் மதத்துடனான பிணைப்பையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

மேலும், கடல் சார்ந்ததும் மீன்படி சார்ந்தது மான செய்திகள் பலவற்றையும் இந்நாவலில் பதிவு செய்திருக்கின்றார் உதயன். உதாரணமாக,

“வலுத்த பாக்கு மரத்தச் சீவி ஏரண்டு துண்டு. ஏழடி நீளத்தல கட்டுற காவுதடி. ரேண்டு பக்கமும் கூடை தூக்குற மாதிரி அம்சமாக் கட்டணும். முடவல இழைக்கயித்தால வரிஞ்சு கட்டணும். தூக்கிண்டு போறபோது கிறீச்சு கிறீச்சு எண்டு சத்தம் வாறுதுக்கு பளியங் கொட்டயத் தேய் ச்சு தேங் காய் எண்ணெய் யில ஊறவைச்சுஏரண்டு பக்கமும் பன்னெண்டு

பன்னெண்டு வைச்சுக் கட்டுவாங்க. புளியங் கொட்டைய விட மூங்கில் துண்டு விசேசம் நல்ல ஓசையா சத்தம் கேட்கும்.” (2008: ப. 80) என காவுதடி கட்டும் நுட்பம் கூறுதல், கணியம் பார்த்தல் குறித்த விடயங்களைத் தருதல் என்பவற்றை உதாரணங்களாகக் கூறலாம்.

இன்னும் உதயனின் நாவல்களில் குறிப்பிடத் தக்க அம்சமாகக் காணப்படுவது அவற்றில் கையாளப்படும் பேசாலைப் பிரதேச பேச்சுமொழியாகும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் எழுத்து மொழியைத் திணிக்காது அப்பிரதேச மக்களின் அன்றாடப் பேச்சு மொழியையே மிகத் துல்லியமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கும் உதயன், கதைசொல்லியின் நடையையும் பேச்சுமொழி சார்ந்தே படைத்திருப்பது இந்நாவலின் இயல்பான ஒட்டத்துக்கு வலுச்சேர்க்கிறது. உதாரணமாக, கீழ்வரும் சில வரிகளைக் காட்டலாம்.

“கோயில் குத்தக்காரர் குருசிட மனுசி யசிந்தாக்கா வீடு தேடி வந்திருந்தா. அவ்விட அக்கா மகன் சின்னத்துரைக்கு மேரியக்காவரண்டாந்தாரமா கேட்டு வந்திருக்கா.

ஏரண்டு புள்ளகளைப் பெத்துப்போட்டு மூணாவது பிரசவத் தல செத்துப்போன அன்னமேரியோட புருசன் சின்னத்துரை பொஞ்சாதி செத்து ஒரு வருசமாயிட்டுது புள்ளகளை வளர்க்கணும் மெண்டு வாக்கப்படக் கேட்டு விட்டிருந்தான்.” (2008: ப. 39)

இன்னும் மீனவர்களிடையே புழக்கத்திலுள்ள, அவர்களுக்கே உரித்தான அவர்களுக்கு மட்டுமே புரியக்கூடிய, உதயன் செய்ததைப் போல அடிக்குறிப்புகளாகக் கொடுத்தால் மட்டுமே ஏனைய வாசகர்களுக்குப் புரியக்கூடிய சொற்களின் பயன்பாடும் இந்நாவல் நெடுகிலும் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

உ-ம்:

அலுவாக்கரை: கூலும் கரையும் இணையும் பரப்பு

மகுழி: மீன் உமிழும் எச்சில்

கணியம்: மீன்படும் நேரம்

கம்பான்: கயிறு

மார்சா: கடலில் எழும்பும் பெரிய அலை

சில்லம்: கடல் மணல் திட்டுகளிடையே உள்ள

அபாயகரமான நீர் சுழற்சி

இன்னும் உதயன் லோமியாவில் பயன்படுத்தும் உவமைகளில் பலவும் கூட களத்துக்கும் கருவுக்கும் பொருத்தமானவையாக, மீனவப் பண்பாட்டோடு பெரிதும் இணைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. கீழ்வரும் மூன்றை எடுத்துக் காட்டு களாக நோக்கலாம்.

தொண்டையில முள்ளுப் பொறுத்த மாதிரி துன்பப்படுறான் (2008: ப. 83)

குளத்தோடு கோவிச்சுக்கிண்டு குண்டி கழுவாம இருப்பானா மனுஷன்? (2008: ப. 115)

சாமி முள்ளு அடிச்ச மாதிரி மாயாண்டித்தாசன் சத்தம் போட்டான் (2008: ப. 85)

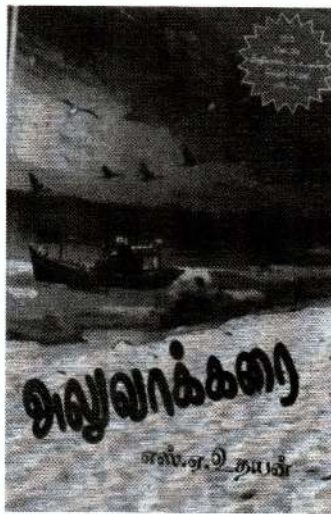
“ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பில்

வாழும் மனிதர்களின் வாழ்வியல் பிரச்சினைகளையும் உளவியல் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டெழுதும் நாவலானது அம்மனிதர்களினதும் சமூகத்தினதும் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கங்கள், சமய வாழ்வு மற்றும் வாழ்வியல் அம்சங்களை முழுமையாகப் பிரதிபலிப்பது அவசியமாகும்” (ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், 2014:ப.7) எனும் கூற்று லோமியாவைப் படிக்கும்போது நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாதது. “இவ்விதம் ஓர் இலக்கியப் படைப்பில் இடம்பெறும் மாந்தர்களும் அம்மாந்தர்களின் பின்புலத்திலுள்ள சகல இயக்கங்களும் மிக நுணுக்கமாக சித்தரிக்கப்படுவதற்கு உறுதுணையாக அமைவது அவ்விலக்கியத்தைப் படைக்கும் படைப் பாளியின் இனவரைவியல் அறிவாகும்.” என்று கூறும் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் (2014: ப.06) இனவரைவியல் செய்திகளை நாவலாசிரியர் அறியும் வழிமுறைகளாக சுயஅனுபவம், கள ஆய்வு முறை, நூலறிவு (2014: ப.10) ஆகிய மூன்றினை முன்வைக்கிறார். இனவரைவியல் குறித்த அறிவு உதயனுக்கு இருந்திருக்குமோ இல்லையோ உதயன் தன் இன மக்கள், அவர்தம் வாழ்வியல் குறித்த சுய அனுபவமும் தெளிவும் கூர்ந்த நோக்கும் அவற்றைத் தன் இலக்கியங்களில் பதிய வேண்டும் எனும் அவாவும் கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்பது லோமியாவில் மட்டுமன்றி அவரது ஏனைய நாவல்களைப் படிக்கும் போதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சமூக வாழ்வியலில் நிலைபெற்றிருப்பன வற்றைப் பதிவு செய்வதோடு நின்றுவிடுபவன் எனும் நிலையில் இல்லாது, அவ்விதம் நிலைபெற்றிருப்பன வற்றின் முரண்களை அல்லது பிழைகளை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கும் சமூகப் போராளியாகவும் உதயனை அவரது படைப்புகளினூடாக குறிப்பாக அவரது நாடகங்களினூடாக அடையாளங்காண முடிகிறது. இந்த அம்சம் அவரது நாவல்களிலும் வெளிப்படவே செய்கிறது. பேரினவாதம், சாதீயம், வர்க்கம் என்பவை எவ்வாறு தனிமனித வாழ்க்கையையும் சமூக வாழ்க்கையையும் சிதைப்பதாக சமயங்களில் மாறிவிடுகின்றன என்பதைத் தன் நாவல்களில் உதயன் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். இவற்றுள் சாதீயமும் வர்க்கமும் இணைந்த பேசாலைச் பிரதேசத்தின் சமூகப் படி நிலை அமைப்பு குறித்த அவரது சுய விமர்சனத்தையே லோமியா பேசுகிறது. சலவைத் தொழிலாளியான சுப்பையா புஸ்பம் தம்பதியின் சமூக அந்தஸ்து, பேசாலை மண்டாடி சடையனுக்கும் இந்திய வம்சாவளிச் செல்விக்கும் இடையேயான காதல், என்பவை இந்த சுய விமர்சனத்தை உதயன் முன்வைப்பதற் கேற்ற களங்களாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

“பொதுவா அதுகளிட வீட்டுக்கு ஊர்க்காரர்கள் போறதுமில்ல. உறவு கொண்டாடுறதுமில்ல. ஊராக்களுட இழுப்புக்கு அதுகதான் வரணும். தப்பித் தவறி போகவேண்டி வந்துட்டா

குடுக்கறதக் குடுத்து எடுக்கறத எடுத்திட்டு வந்தற வேண்டியதுதான். பச்சத் தண்ணி கூட வாங்கிக் குடிக்கக் கூடாது” (2008:ப.66) முதலாய் சில இடங்களில் வண்ணார சாதியைச் சேர்ந்த சுப்பையாவின் குடும்பத்துக்கும் ஏனைய மக்களுக்கும் இடையேயான உறவின் வரையறையைக் கூறும் உதயன், இவ்விதமான வரையறைகளை மீறும் பாத்திரமாக செல்வியைக் காட்டுகிறார்.

“சட்டமாம் சட்டம். யாரு வைச்ச சட்டம். மனுசங்களப் பிரிச்ச வேதனைப்படுத்துற சட்டத்த என்னிடச் சொல்லாதீங்கண்ணே. அக்கா நீங்க தேத்தண்ணி தாங்க நான் குடிக்கறன் (2008: ப. 67)

இவ்விதம் மனிதரைச் சாதி ரீதியாகப் பிரித்துப் பார்க்கும் வரையறைகளும் சட்டங்களும் மனிதரை வேதனைப்படுத்துவனவே அல்லாது வேறல்ல எனும் இந்த மனத் தெளிவு கொண்ட இன்னொரு பாத்திரமாக சடையனைக் காட்டுகிறார், உதயன். செல்வி மீதான அவனது காதலைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் கட்டளைக் காரரின் கையாள் சேசையாவின், “நீ அந்தப் புள்ளயக் கல்யாணம் முடிச்சா உப்புத் தண்ணியும் குடுத்துப் புழங்க ஏலுமா சொல்லு. நல்லது கெட்டதுக்கு நாங்க வருவோமா... தம்பி... சாமியப் பகைச்சாலும் சாதியப் பகைக்கக் கூடாதெண்டு சொல்லுவாங்க....” எனும் வார்த்தைகள் மட்டிலான சடையனின் மனநிலையையும் வார்த்தைகளையும் சடையன் நெஞ்சு பொறுக்காமக் குமுறினான். “அண்ணன்... மொக்குத்தனமா சாதி கீதி எண்டு கதைக்காதீங்க. இந்தியாவில இருந்து வள்ளமேறி இங்க வந்தது மனுசங்க தானே தவிர சாதியல்ல. மச்சம் புடிச்ச பழச்சிற நமக்குள்ள ஏனண்ண இந்த வேறுபாடு” “சாதி எண்ணென் சாதி... எல்லாரும் மனுச சாதிதான். மாற வேண்டியது நானில்ல நீங்கதான்.” (2008: ப.81) என எழுதிச் செல்லும் உதயன் இறுதியாக, சாதிக் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தி பேசாலைக் கிறிஸ்தவ சமூகமே செல்வியையும் சடையனையும் திருமண பந்தத்தில் இணைத்து வைப்பதாக நாவலை முடிக்கிறார். சமூகப் படிநிலைகள் மனிதரின் மணங்களை வதைப்பனவாக மாறிவிடக் கூடாது எனும் சமூகநலச் செய்தியை இந்த நாவலுடாக முன்வைத்திருக்கும் உதயனின் லோமியா உட்பட்ட அனைத்து

நாவல்களும் ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியலை உள்ளனவற்றோடு மாற வேண்டிய வற்றையும் இணைத்து சமூகப் பிரக்ஞையோடு எழுதுதல் என்பதற் கான உதாரணங்களாக ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் நிலைத்திருக்கின்றன.

உசாத்துணைகள்

- உதயன். எஸ். ஏ., லோமியா, 2008, சாளம்: சென்னை
- உதயன். எஸ். ஏ., தெம்மாடுகள், 2009, திருப்பமுறை: மன்னார்
- உதயன். எஸ். ஏ., வாசப்பு, 2010, திருமறைக் கலா மன்றம்: கொழும்பு
- உதயன். எஸ். ஏ., எழுதுதல், 2011, கலையருவி: மன்னார்
- சிவசுப்பிரமணியன். ஆ., இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், 2014, நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ்: சென்னை

ச. முருகானந்தனின் நாவல்கள்

“வசன வடிவில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு நீளமுடையதாகவும் புனைந்துரைக்கப்படுவதாகவும் பாத்திரங்களின் பண்புகளையும் செயல்களையும் வாழ்க்கையில் உள்ளடக்கிய படியே இயல்பான கதைப் பொருளில் அமைத்து அவற்றின் உணர்ச்சி மோதல்களை சித்திரிப்பதாகவும் அமைவது நாவல்” என நாவலுக்கு வரைவிலக்கணம் தரப்பட்டாலும் புதுமை மற்றும் அவசியம் கருதி இவை மீறப்படலாம். குறு நாவல்களுக்கும் இவை பொருத்தப்பாடுடையனவே.

“நெருப்பாறு” என்ற மகுடத்தில் மூன்று நாவல்களை உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்துள்ள தொகுதி பற்றி இக்கட்டுரை பேசுகிறது. எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் புதிய மிலேனியத்திலும் எழுதப்பட்ட இம் மூன்று குறுநாவல்களும் 2007இல் மணிமேகலை பிரசுரமாக நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

சமகாலப் பிரச்சினைகளை சமூகப் பெறுமானம் மிக்கவையாக எழுத்தில் தருவதில் முருகானந்தன் எப்போதுமே முனைப்புடன் இயங்குவது கண்கூடு.

மருத்துவப் பணியில் இன்றுவரை அர்ப்பணிப்போடு இயங்கும் ச.முருகானந்தன் அவர்கள் எழுத்துப் பணியிலும் அதே வீச்சோடு செயற்படுபவர். மனிதநேய பணிகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்.

இது அவரது இரண்டாவது குறுநாவல் தொகுதி. தொகுதியில் முதலாவதாக இடம்பெற்றுள்ள நெருப்பாறு என்ற நாவல் அரசு பயங்கரவாதத்தினால் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்ட ஒரு அப்பாவித் தமிழ் இளைஞன் பற்றிப்பேசுகிறது.

அற்புதமான ஆனந்தமான அந்த முதலிரவு பற்றிய கனவுகளோடும் கற்பனைகளோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த வசந்தமாலாவுக்கு பலத்த ஏமாற்றம். அன்றிரவு மட்டுமல்ல தொடர்ந்து வந்த நாட்களிலும் ஏமாற்றமாகவே முடிகிறது.

இத்தனைக்கும் அவன் இயல்பாகவே ஆண்மையற்றவன் அல்ல. இலட்சத்தில் ஒருவனுக்கு அப்படி இருப்பது சாதாரணம். ஆனால் அவனுக்கு ஆண்மை இருக்கிறது. ஆசை இருக்கிறது. ஆனால் செயற்பட முடியவில்லை. காரணம் உளவியல் ரீதியாக ஏற்பட்ட பாதிப்பு.

“இவன் ஆரம்பித்து விடுவானோ என்று அஞ்சி கொண்டிருந்தவன் இப்போது இவன் இன்னும் ஆரம்பிக்கிறானில்லை என்று பெருமூச்சு விடுகிறான்.”

“இல்லற வாழ்வின் வெற்றி என்பது புரிந்து கொள்ளலிலேயே இருக்கிறது. அவனைப் பொறுத்தவரையில் அனைத்தையும் புரிந்திருக்கிறான். தனது குறைபாட்டுக்காக வருந்துகிறான். அவனைப் பூப்போல மதிக்கிறான். இத்தனை இருந்தும் உடற்கூடம் இல்லை என்கிற போது அவன் விரக்தியுற்றான்.”

“யாருக்கு வேண்டும் இந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள். ஆயிரம் வார்த்தைகளால் முடியாததை ஒரு அணைப்பு தந்து விடும் அல்லவா. இதைவிட கன்னியாகவே கற்பனைகளிலாவது சுகம் கண்டிருக்கலாமே” என்று அந்தப் பெண்ணின் மனநிலையை மிகத் தத்ருபதாக வடித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

ஆயுதப் போராட்ட அமைப்புகளில் ஒன்றுடன் தொடர்புள்ளதாக காரணமற்ற சந்தேகத்தின் பேரில் அரசு படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு கடுமையாகச் சித்திரவதைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறான் இளங்கோ.

“கொட்டியாட ஆதரய் நேத” என்று கேட்டு சித்திர வதைப்படுகின்ற அதே இடத்தில் ஒரு தமிழ்

பெண்ணை நிர்வாணமாக்கி வல்லுறவுக்குட்படுத்தி பெற்றோல் ஊற்றி தீயிட்டு கொளுத்திய காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் பின்னர் ஒரு பெண்ணின் உடலை நிர்வாணமாக பார்க்கும் திராணியற்றவனாக மனநிலை மாறுகின்ற நிலைக்கு உள்ளாகின்றான். அதுதான் பிரச்சினை.

“இவர்கள் செய்த குற்றம்மெல்லாம் தமிழராக பிறந்தது தான். தமிழ்நாட்டு படைகளினால் மட்டுமன்றி பிற நாட்டு படைகளாலும் கூட அப்பாவி மக்கள் பலியாக்கப்படுவது உலகமகா யுத்தத்தில் இருந்தே தொடரும் வரலாறு என தனது கவலையை தனது முன்னுரையில் வெளிப்படுத்துகிறார் ச. முருகானந்தன்.

போர் என்பது அது நடக்கும் காலங்களில் வாழ்கின்ற மக்களை சொல்லொணாத் துயருக்கு தள்ளி விடுகின்றது என்பதே முள்ளிவாய்க்கால் நமக்கு உணர்த்திய பாடம். அதற்கு முந்திய காலங்களில் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்ட அப்பாவி மக்களுக்கு நடந்த கொடூரங்கள் கொல்லப்பட்டவர்கள் போக இருப்பவர்கள் மனங்களில் இன்னும் மாறாத புண்கள்.

சுதந்திரம் கிடைத்து சரியாக பத்து வருஷங்களிலேயே இலங்கையில் இனப்படுகொலை நடந்தேறியது. (இனக்கலவரம் அல்ல.)

தொடர்ந்து நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்புக்கள் தமிழரை மேலும் மேலும் நெருக்கடிக்குள்ளாக்கின.

தமிழர் பக்கமும் இனவெறியூட்டி அரசியல் நடத்திய கட்சிகள் ஒருபுறமிருக்க இலங்கையின் பாரம்பரிய இடதுசாரிகளாகத் தம்மை பதிவு செய்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர் சட்டங்களுக்கு துணை போகின்றனர் இன்னொரு பகுதியினர் வசதியாக மௌனம் காத்தனர் தமிழர் - சிங்களவர் இரு பகுதியிலும் தான். இதனால் மார்க்சியச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டு செங்கொடி ஏந்தி நின்ற பல இளைஞர்கள் விரக்தியில் ஒதுங்கி சென்றனர். வேறு சிலர் இனத்துக்காகப் போராடவும் தலைப்பட்டனர் ச. முருகானந்தனின் எழுத்துக்களிலும் இவ்விரக்தி துருத்திக்கொண்டு வெளிப்படுவதை நாம் உணரமுடியும்.

விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் தவறுகள் பல நடந்தன. மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் விடுதலைப் போராட்டமும் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது என்பதையும் மறைத்துவிட முடியாது.

இப்படியாகத்தான் ஆயுதப்போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலந்தொட்டு இவற்றுடன் எந்த வித தொடர்பும் அற்ற பல அப்பாவி இளைஞர்கள் யுவதிகள் கைது செய்யப்படுவதும் சித்திரவதைக்கு உள்ளாவதும் சர்வசாதாரணமாக அரங்கேறிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில்தான் அரசபடைகளால் உடல் ரீதியாக, மன ரீதியாக பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்பட்ட இளைஞர்களின் குடும்ப வாழ்க்கையில் மீண்டும் ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் சம்பவத்தினூடாக சாதாரண

நிலைக்குத்திரும்புவதாகக் கதை முடிக்கப்படுகிறது.

“அந்தப் பகல் வேளை அவர்களுக்கு முதலிரவானது.” என நாவலை நிறைவு செய்கிறார் ஆசிரியர்.

ஒரு நாளிலேயே குறிப்பிட்ட சம்பவத்துடன் மனநிலை சரியாகி பின்னர் சாதாரண நிலைக்கு நாயகன் திரும்புவது பல சினிமாப் படங்களை ஞாபகத்திற்கு கொண்டு வருகிறது.

“அவலமாய் உயிர் பறிக்கப்பட்ட அந்தச் சோதரிக்கும் கொடு நாச யுத்தத்தில் பலியான அபலைப் பெண்களுக்கும்” என நாவல்களைச் சமர்ப்பணம் செய்வதிலிருந்து உண்மை சம்பவமே இந் நாவலை எழுத தூண்டியுள்ளது என்பதை உணரமுடிகிறது. இதே சம்பவம் பற்றி அடுத்து வரும் நாவலிலும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதானது எனது யுகத்தை உறுதி செய்கிறது.

இந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து புணையப் பட்ட நாவலின் கருவானதோ இல்லையோ கதைக்கு காரணமான சம்பவம் அந்தக் காலத்தின் கண்ணாடியாக விளங்குகிறது எனலாம்.

இத்தொகுதியின் இரண்டாவது குறுநாவல் “மீண்டும் பாமிலா”. மீண்டும் பாமிலா, “மீண்டும் கோகிலா” சினிமா படத்தின் பெயரை ஞாபக மூட்டுகிறது.

இதில் வரும் நாயகன் பிரபாகரன் சராசரி வேலை தேடும் இளைஞன். குடும்பம் வறுமையில் வாடுகிறது. தந்தையார் சொற்ப சம்பளத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு அரசாங்க ஊழியர் - தபால்காரர். பருவம் கடந்து உருவம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அக்கா. படித்துவிட்டு வீட்டில் இருக்கும் தங்கை. பாடசாலை செல்கின்ற தம்பி தங்கையர்.

எல்லாமே பாலச்சந்தரின் சினிமாவில் வருகின்ற மாதிரியான ஆயத்தங்கள்.

இன்டர்வியூக்கு போய் வரும் வழியில் பஸ் பிரயாணத்தின் போது பாமிலாவிடம் மனதைப் பறி கொடுக்கிறான் பிரபாகரன். நாளடைவில் காதலாக மாறுகிறது. பாமிலாவின் குடும்பத்தின் பணவசதியும் சாதி அந்தஸ்தும் காதலுக்குத் தடையாக இருக்க ஊரை விட்டு ரயிலில் தூரம் செல்கிறார்கள். அடுத்த நாள் பதிவு திருமணம் செய்யும் முடிவோடு ஒரு விடுதியில் தங்கியிருக்கும் போது சந்தர்ப்பம் காரணமாக முதலே ஒன்றாகச் சேர்ந்து விடுகின்றனர். அடுத்த நாள் பிரபாகரன் வெளியே போய் பின்னர் திரும்பி வரவே யில்லை. விடுதியில் தனியாகத் தங்கியிருந்த பாமிலா பிரபாகரன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாக நினைக்கிறாள். விடுதி மனைஜர் தன்னை நல்லவனாக காட்டி அபயம் கொடுத்துவிட்டு அன்றிரவே பாமிலாவைக் கெடுக்க முயற்சிக்கிறான். அங்கிருந்து பாமிலா தப்பி ஓடுகின்றாள். பாலத்திலிருந்து ஆற்றில் குதித்துத் தற்கொலை செய்ய முயற்சிக்கும் போது அந்த கணத்தில் அவளுடைய மைத்துனன் ஜெயம் வந்து காப்பாற்றுகிறான். அவன் ஏற்கனவே பாமிலா மீது ஒருதலைக் காதலாக இருந்தவன். பாமிலாவும் மனம் மாறி ஜெயத்தைத் திருமணம் செய்ய

நினைக்கும் போது சற்றும் எதிர்பாராமல் பிரபாகரன் வருகிறான். தான் வெளியில் போன அன்று வழியில் இராணுவம் பிடித்துக்கொண்டு போய் சித்திரவதை செய்து தடுத்து வைத்திருந்த கதையைச் சொல்கிறான். பாமிலாவின் மனதில் தடுமாற்றம் - குழப்பம். இறுதியில் கடிதம் எழுதி விட்டு பிரபாகரன் ஒதுக்கிச் செல்கிறான்.

பஸ் பிரயாணத்தின் போது பாமிலாவைக் கண்டதும் பிரபாகரனின் மனதில் தோன்றும் உணர்வுகள் ஆசைகள் ஏக்கங்கள் யாவையும் மிக அழகாகத் தன் உணர்வோடு விவரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

ஏமாற்றப்பட்டதாக நினைத்து வாழ்க்கையை வெறுத்து விட,

“அவள் துணிந்துவிட்டாள் சாகத் துணிந்து விட்டாள். பாலத்தில் ஏரி நடுவரை ஓடினாள். இனிக் குதிப்பது தான் தாமதம். கண்களை மூடிக் கொண்டாள் இனி குதிப்பதுதான் தாமதம். கண்களை மூடிக் கொண்டாள். கடைசி முறையாக அம்மாவையும் அப்பாவையும் வஞ்சித்து விட்டுப்போன பிரபாகரனை நினைத்துக்கொண்டாள்.

“சரி”

“அவள் பாய முற்பட்டபோது ஒரு முரட்டுக் கரம் அவளைப்பற்றியது”

“கண்விழித்தபோது ஒரு அறையில் கட்டிலில் படுத்திருந்தான்” எதிரே ஒரு வாலிபன். அவன்தான் அவளது மைத்துனர் ஜெயம்.

“உன்னை நான் சாக விட மாட்டேன்” இது ஜெயம்.

“இது எச்சில் கனி” - பாமிலா

“பரவாயில்லை”

அவள் விக்கித்துப் போனாள்.

இவர் என் மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறார். அவள் தன்னை தரத்தயாராகிவிட்டாள்.

மீண்டும் வந்த பிரபாகரன் தன்னைப்படையினர் கடத்திச்சென்று சித்திரவதை செய்த கதையைச் சொல்லும்போது, “நிர்வாணக் கோலத்தில் ஒரு பெண்ணை பெற்றோல் ஊற்றி கொழுத்தினார்கள்” என்கிறான்.

“நெருப்பாறு” நாவலிலும் இதுதான் முக்கிய விஷயம். இது நிச்சயமாக எழுத்தாளரின் மனதைப் பாதித்த ஒரு உண்மையான சம்பவம் தான் என்பதற்கு வேறு சாட்சிகள் தேவையில்லை.

மூன்றாவது நாவலுக்குப் போவோம்.

“சந்தேகக்கோடு” - காலம் 2004. சிவகுமார் அவனுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் கூடவே படித்த வசந்தி அவனுடைய மனைவி நகுலா.

சிவகுமார் வசந்தியைத் துரத்தித் துரத்தி காதலிக்கிறான். அவளும் ஆரம்பத்தில் மறுத்து பின் காதலிக்க தொடங்குகிறாள்... வசந்தியின் தந்தை அந்தஸ்து கருதி காதலை எதிர்க்கிறார். காதலை மீறி வசந்திக்கு வசதிக்கேற்ப திருமணம் செய்து வைக்கப்படுகிறது. சிவகுமார் நகுலாவைத் திருமணம் செய்து

இல்லறம் நல்ல முறையில் ஓடுகிறது. குறுகிய காலத்திலேயே வசந்தியின் திருமண வாழ்வில் முறிவு ஏற்பட்டு தனியே வாழ்கிறாள். இடையே சிவகுமாரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. மீண்டும் காதல் துளிர்க்கிறது தனிமையில் ஒரு நாள் இருவரும் இருக்கிறார்கள். சிவகுமார் - நகுலா வாழ்வில் பூகம்பம் வெடிக்கிறது நிலைமையை உணர்ந்து வசந்தி கடிதம் எழுதி அனுப்பி விட்டு ஒதுங்கி செல்கிறாள்.

பல இடங்களில் ஆசிரியர் மிக தத்ரூபமாக சித்திரித்து செல்கிறார். சாதாரண மனித பலவீனங்களை துல்லியமாக வர்ணிக்கிறார்.

“வசந்தியின் மனதில் ஆயிரம் கற்பனைகள். நான் சிவாவை திருமணம் செய்திருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும்.”

“சிவாவினது இல்லற வாழ்வில் தன்வரவு புயலாக அமைந்துவிடக் கூடாது என்றும் அவளது எண்ணம் ஓடும். ஆனால் அவ்வெண்ணங்களை யெல்லாம் மீறி அவனது அரவணைப்பு தேவை என்ற எண்ணம் மேலோங்கி நின்றது. சாப்பிடப் பிடிக்காமல் மன உளைச்சலால் இரவில் தூங்க முடியாமல்...”

“தன்னை மறந்து அவனது ஆண்மையில் அவள் உருகும் போது அவளுக்கு இதமாக இருந்தது. பல்கலைக் கழகத்தில் படித்த காலத்தில் அவன் எத்தனையோ முறை கேட்டும் மறுத்தவள் இதோ இப்போது...”

“ஒரு கணம் அவனது பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும் போல அவள் திமிறினாள். ஆனால் அவன் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் மேலும் அவளை அணைத்து கொண்டு வெறித்தனமாக முகத்தில் கழுத்தில் தோள்களில் முத்தமிட்டபடி இறுக இறுக அணைக்கையில் அவள் செயலிழந்து போய் அதை விரும்பும்படி தலைப்பட்டாள்”.

“இனிமேல் இப்படி ஒரு தவறு நடக்கக் கூடாது. அதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது என்று காலையில் நினைத்தவள் மாலையில் மறுபடியும் அவன் வரவை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினாள். அவனும் வரத்தான் செய்தான்”

இறுதி இரண்டு நாவல்களிலுமே கடிதம் எழுதி அனுப்பி விட்டு ஒதுங்கி போவதாகவே கதைகள் முடிகின்றன.

அரசு பயங்கரவாதமும் குடும்ப உறவுகளும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு முரண்களும் ஆண் - பெண் தொடர்பு நிலைகளும் மூன்று நாவல்களினதும் பொருள்களாக அமைந்துள்ளன.

அன்றாட வாழ்க்கையின் தடைகள், நெருக்கீடுகள், ஏக்கங்கள், கனவுகள், பிரயத்தனங்கள், காதல், காமம் ஆகியன ஒன்றையொன்று வீச்சோடு முனைப்போடு போட்டியிட்டு கதையைத் தளர்வின்றிக் கொண்டு செல்லும் நேரத்தியை மூன்று நாவல்களிலும் கண்டு கொள்ளலாம். அந்த வகையில் கதையை நகர்த்திச் செல்வதில் வெற்றி கண்டுள்ளார். மிகச்சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் கலாருபமாகச் சித்திரிப்பதில்

கோட்டை விட்டுள்ளார் என்பதை கூறியே ஆக வேண்டும்.

இம்மூன்று நாவல்களோடு ச. முருகானந்தனின் நாவல்கள் குறுநாவல்கள் என பார்க்கும்போது,

1. ஓர் இளம் வயது விதவை தனியாகவே வாழ்கிறாள்
2. அக்கினிப் பரீட்சை
3. அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்
4. மலையின் மைந்தர்கள்
5. நெருப்பு மழை
6. வள்ளங்கள் கரைக்கு வந்து விட்டன
7. பயங்கரவாதிகள்

என ஏழு நாவல்குறுநாவல்களையும் சேர்த்து 10 ஆக்கங்களை நாவல் இலக்கிய வகைமைக்குள் தந்துள்ளார்.

“ஓர் இளம் விதவை தனியே வாழ்கிறாள்” என்பது இவரது முதலாவது நாவல். விதவையின் மனநிலையை சிறப்பாக எடுத்தியம்புவதுடன் விதவா மணத்தையும் ஊக்குவிக்கிறது.

இவரது “மலையின் மைந்தர்கள்” நாவல் முரசொலி பத்திரிகை நடத்திய அமரர் கனகசெந்தில் நாதன் ஞாபகார்த்த குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்றிருந்தும் முரசொலியில் தொடர் நவீனமாக பிரசுரமாக முன்னரே முரசொலிக் காரியாலயம் தீயிடப்பட்ட போது பிரதியும் எரிந்து பொனது. பெருந்தோட்டப் பகுதிமக்களது அவல வாழ்வையும் அவர்கள் வர்க்க ரீதியாகவும் இன ரீதியாகவும் சுரண்டப்படுவதையும் எடுத்துக் கூறும் நாவல் எனலாம்.

“பயங்கரவாதிகள்” என்னும் நாவல் சிரித்திரன் நாவல் போட்டிக்கு அனுப்பப்பட்ட போது நாட்டின் போர்ச்சூழலில் ஆசிரியர் சுந்தரால் பிரதியை காப்பாற்ற முடியாமல் போனதாகவும் கடமையின் நிமித்தம் நீண்டகாலம் வன்னிப்பெரு நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த அனுபவத்திலும் தன்னால் படைக்கப்பட்ட போர்க் கால நாவல் இதுதான் எனக் கூறி வருந்தும் போது நாமும் அப்படி ஒரு நாவல் கைக்கு கிடைக்க கிடைக்காமல் போனமைக்கு வருந்துகிறோம்.

“அக்கினிப் பரீட்சை”யும், “சந்தேகக்கோடு” போலவே குடும்ப பிரச்சினைகளை முன்னிறுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல்.

“அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்” கதை ஆசிரியரின் பல்கலைக்கழக வாழ்பனுபவங்களை கூறும் கதை. இளமையும் உத்திவேகமும் கனவுகளும் இலட்சியங்களும் நிறைந்த இந்தவயதில் காதலும் வாய்க்கப் பெற்றால் அது ஒரு நிலாக்காலம் தான் என்பதைச் சுவைபடக் கூறும் நாவல்.

மீனவர்களின் வாழ்க்கை போராட்டத்தை வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தோடு படைத்து தரப்பட்ட நாவல் “வள்ளங்கள் கரைக்கு வந்து விட்டன” என்பதாகும்.

“நெருப்பு மழை” போரின் அனர்த்தங்களையும்

மக்களின் துன்ப துயரங்களையும் பதிவு செய்யும் குறுநாவல் ஆகும்

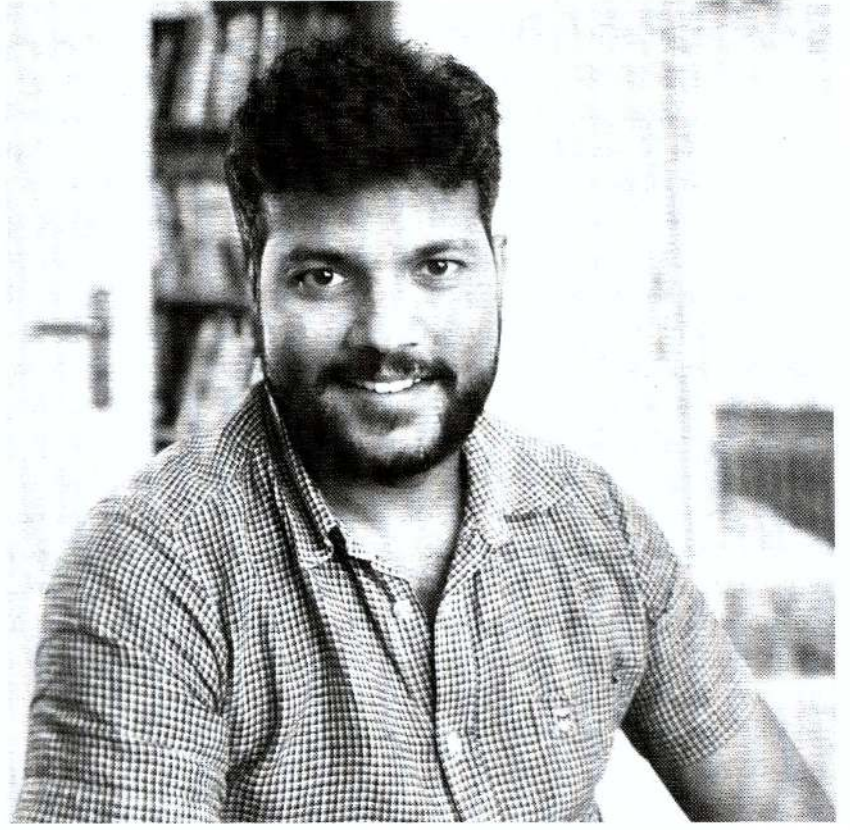
ச.முருகானந்தன் பத்து நாவல்களை தந்த பெருமைக்குரியவர் எனினும் சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆகவே உச்சத்தை தொட்டவர் தன் படைப்புக்களில் சமகாலப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுத்துப்பணி செய்தமையால் 50 ஆண்டு நோக்கிய அவரது இலக்கிய பயணம் எல்லோருடைய கவன ஈர்ப்பை பெற்றுள்ளது எனலாம்.

சாதாரண வாசகனின் கையைப்பிடித்து தன்னுடன் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்ற அவருடைய வேட்கை சில சமயங்களில் அவரை ஒரு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளராகவும் அடையாளம் காட்டியுள்ளதையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

நாவலுக்குரிய அம்சங்களில் இருந்து அவரது நாவல்கள் சில சில தருணங்களில் சற்று விலகியும் போயுள்ளன என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு அவை பத்திரிகையில் தொடர் நவீனங்களாக வந்ததன் தேவையே காரணமாயின என்று நாம் சமாதானம் செய்து கொள்ளலாம்.

ச.முருகானந்தனால் நிச்சயமாக ஒரு நீண்ட நாவலை எழுதி இருக்க முடியும். அது அவருக்கு இயலாத ஒன்றல்ல. போர்ச்சூழலில் அவரது மருத்துவப் பணியும் மனிதநேய பணியும் அதற்கான அவகாசத்தை வழங்கியிருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்காது.

ஆயினுமென்ன இன்னும் காலம் கடந்து விடவில்லை. கொடுமை கண்டு பொங்கும் கோபமும் துடிப்பும் சத்திய வேட்கையும் எழுத்தாற்றலும் அவருக்கு உரித்தானவையாக இன்னும் இருப்பதனால் ஒரு முழுமையான உன்னத நாவலை இந்த ஓய்வு காலத்திலும் அவரால் தர இயலும்.

மனப்பிறழ்வின் நாட்குறிப்பேடு அஷேரா

அறிமுகம்

சயந்தன் கதிர் என்று அழைக்கப்படும் யாழ்ப்பாணத்தை பிறப்பிடமாகவும் தற்பொழுது சுவிற்சர்லாந்தில் வசிப்பவருமாகிய, சயந்தன் அவர்களின் மூன்றாவது நாவல் பிரதி அல்லது ஆதிரைக்கு பின்னரான பிரசவம் (ஆதிரைக்கு முந்திய நாவல் ஆறாவடுக்கள்) என்றோ இந்த அறிமுகத்தினை சுருக்கமாக நான் கடந்து விடலாம். ஆனால் அதற்கு அப்பாலும் சில செய்திகளை சொல்லித்தான் ஆக வேண்டியுள்ளது.

முதன்முதலாக “ஆதிரை” என்ற பெயரினை முகநூலின் மூலமாக கேள்வியுற்றதன் பின்னர் நான் அந்த நூலினை வாசிப்புக்காக தேட முற்பட்டதன் காரணம் “ஆதிரை” என்ற பெயர் என்னும் ஏற்படுத்தியிருந்த மயக்கமே. இதை பிரமிள் அவர்களின் மொழிதலில் குறிப்பிடுவதானால் “இடையறாத உன்பெயர் நிலவிலிருந்திறங்கி என்மீது சொரியும் ஓர் ரத்தப் பெருக்கு.” எனலாம். ஆனாலும் ஆதிரைக்கான எனது காத்திருப்பின் நாட்கள் சுமார் ஐந்து வருடங்கள். ஆனால் அஷேராவுக்கான எனது தேடல் அந்த பிரதி வெளியிடப்பட்டு முப்பது நாட்களை கூட தாண்டியிராமலேயே கையில் கிட்டிற்று. நன்றி சயந்தன் அவர்கட்கு.

உண்மையை கூறுவதாயின் ஆதிரை மீதான “பெயர் மயக்கங்கள்” இந்த நாவலின் மீது எனக்கிருக்கவில்லை. எனினும் ஆதிரையின் தொடர்ச்சியாகவே இந்த பிரதி மீதான வாசிப்பு செயன்முறையினை நான் நிகழ்த்தியிருந்தேன். ஏனெனில் ஆதிரை நாவலின் முடிவு என்னை “யுத்த சூன்ய பிரதேசம்” ஒன்றுள் தள்ளியிருந்தது அல்லது நான் புத்தனாகியிருந்தேன்.

போரும் பிரதிகளும்.

இலங்கையின் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அல்லது புலம்பெயர்ந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், போரினை தவிர வேறு எதனையும் எழுத வக்கணையற்றவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டினை தமிழகத்தின் சில தரப்புக்களிடமிருந்தும்; ஏன் “ஈழத்தின் மாற்றுக்கருத்தியல்” தரப்புக்களிடமிருந்தும் நாம் கேட்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரை “இதுவோர் காலத்தின் கொடுப்பினை”

என்றே கூறுவேன். பாணையில் இருப்பதுதான் அகப்பையில் வரும். போர்க்காலமும் அதனை பின்தொடர்ந்து வருகின்ற பின்போர்க்காலமும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடம் தந்திருப்பது “அமுதசுரபி” போன்ற அள்ள அள்ள வற்றாத “கற்பனை” வார்ப்பன்று. மாறாக ஈழத்து பேனாக்களிடம் இருப்பது யதார்த்தப் பாணைகளே. வரலாற்றின் துயரமென்பது யாதெனில் பாலஸ்தீன கவிதைகளையே இன்று வரைக்கும் ஆகச் சிறந்த போரியல் இலக்கியமாக கொண்டாடும் இதயங்கள் ஈழத்து போரியல் படைப்புக்களை எள்ளுவ தும் அவற்றினை புறக்கணித்து விடுவதுமாகும்.

ஈழத்தில் போர் நிறுத்தப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் போருக்கான அடிப்படை காரணிகள் இன்றும் அதே நிலையிலேயே இருக்கின்றன. மேலும் பின்போரியல் கால விளைவுகளிலிருந்து இன்னமும் விடுபட முடியாத ஒரு சமூகமாகவே ஈழத்து தமிழ் சமூகம் இன்றும் வாழ்கிறது. எனவே போரினை யொட்டியும் அல்லது அதனை இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் நிலை பேசுபொருளாக கட்டியும் கூறிய படியும் இன்னும் நூறு அல்லது ஆயிரம் பிரதிகள் ஈழத்திலிருந்து எழும்.

உலக வரலாற்றில் எத்தனையோ போர்கள் நடந்து முடிந்துள்ளன. நடந்து முடிந்த நிகழ்வுகளின் வரலாற்று சுருக்கங்களாய் தூபிகளும் நினைவுச்சின்னங்களும் எம்முன்னே எழுந்து நிற்கின்றன. அவற்றுக்கு இருக்கும் “சனநாயக வெளிப்படுத்தல்கள்” ஈழத்தின் படைப்புக்களுக்கு இல்லையா என்ற கேள்வியுடன் இந்த படைப்பின் மீதான எனது வாசகர் குறிப்பினை எழுதத்தொடங்குகிறேன். அதற்கு முன்னம் ஒரு கொசுறு செய்தி இன்றும் கூட “ஹாலிவுட்டில்” இரண்டாம் உலகப்போர் அல்லது அதற்கு முந்தைய போர்கள் குறித்து நிறைய திரைப்படங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. அவற்றுக்கான விமர்சனங்கள் கூட எழுதப்படுகின்றன.

இருட்டும் காமமும்

சங்ககாலத்தில் இருந்தே ஏன் அதற்கு முன்பிருந்தே இன்னும் சிறப்பாக கூறப்போனால் இருளும் காமமும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து வாழும் பிறவிகளாய் இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டு இருக்கின்றன. காமம் அல்லது பாலியல் சார் வினைகள் ஒளித்து பேண வேண்டிய ஒன்றாகவே கற்பிதம் செய்யப்பட்டு வருவதை நாம் காணலாம். அதனாலேயே இருளை அதன் குறியீடாக ஆக்கி கொண்டனர் போலும்.

இந்த பிரதியிலும் காமமும் இருட்டும் படிமங்களாகி பிரதி முழுவதும் விரவிக்கிடப்பதனை நாம் காணலாம். இதனை இன்னொரு விதமாக கூறினால் பகலின் வெளிச்சத்தில் குருடர்களை போல வரும் பாத்திரங்களின் நிஜமுகம் இருட்டில் தெளிவாக தெரிகின்றது. ஒவ்வொரு பாத்திரத்தினதும் உள வெம்மைகளை தணிக்கும் மருந்தாக இருள் இருக்கின்றது.

அருள்குமரனை பொறுத்தவரை அம்மாவின் “மறைகாமமும்” அமலி அக்கா மீதான “இருட்டேடல் களும்” அவனின் மனச்சிதைவிற்கு மூல காரணங்களாகின்றன. ஆனாலும் அவனின் இந்த “முறைசாரா” அனுபவங்களே முதலும் இறுதியுமாய் அவன் அனுபவித்த ஆரதனாவுடனான காமத்தை “ஓசோவின் காமமாக்கியது”

“மனம் அலைவற்றிய ஒரு கடலாயிருந்தது. அசைவற்ற நிசப்தம். அன்றைக்கு ஆராதனா பரிசளித்த காமம், கோவிலின் நிவேதனம்போல் இருந்ததென்று அருள்குமரன் குறிப்பிடுகிறான்”(பக்-31)

எனினும் இந்த குற்றவுணர்வு மீதான தொடர்ச்சியான அருட்டல்களே அவனின் வாழ்வினை திசை மாற்றியதுடன் அவனை “மகத்தான காரியங்கள்” செய்யும் ஒருவனாகவும் மாற்றிவிடுகிறது.

தாயகக்கனவினை சுமந்த அற்புதம் போன்ற இளையோரின் பயணங்கள் இருளிலேயே தொடங்கி இருளிலேயே முடிந்து போயின. இது காலத்தின் மீதான எமது வன்மம் நீடித்து நிலைப்பதற்க்கான ஏதுவாகின்றது.

“அற்புதம் இரவை சந்தேகத்தோடு பார்த்தான். அதற்கு ஆட்களை காணாமல் போகச் செய்யும் வல்லமையிருந்தது”.(பக்-92)

தொடர்ந்த இரவுகளில் தன்னை தொலைத்த ஒருவனின் வாழ்வு, நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளில் வரும் விளம்பரப் பெண்களின் உடல்களை இரசிப்பதனூடே காமத்துக்கு வடிகால் தேடும் ஒன்றாக நீள்கிறது.

போரியல் நிலத்துக்கு அப்பாற்பட்டதான அபர்ணாவின் அன்றாடங்களின் இரவின் மீது வீழ்கிறது “அரங்கன்” எனும் கல். அந்த கல் வீச்சு தன்மீது ஏற்படுத்திய காயங்களுக்கு களிம்பாக நரகமாய் தோன்றும் இரவுகளில் தன்னையே பலியாக்குகிறான் அவன். இது பெண்ணுடல் மீது பாரம்பரியமாக ஆண்களால் நிகழ்த்தப்படும் வன்முறைக்கு சான்றாகும்.

“அவருடைய அருவருப்பான கதையை அப்பொழுதே நிறுத்துவதற்கு எனக்கு ஒரேயொரு வழிதான் தெரிந்திருந்தது. பிறகு அதுவொரு நரக இரவு”(பக்-149)

இரவும் பாலியலும் இந்த மூன்று பாத்திரங்களை அலைக்கழித்து வாழ்வின் அந்தம் வரைக்கும் துரத்தி விடுவதாகவே கதையின் மையநீரோட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் இரவின் எதிர்வினைக்கான மூலவினைகள் பகலிலேயே நிகழ்கின்றன.

அருள்குமரனின் வாழ்வில் அச்சத்தையும் ஆற்றாமையினையும் தொடராக நீட்டி செல்லும் குண்டுவெடிப்பு நிகழ்வதும் ஒரு பகலிலேதான்; அற்புதம் தனது பெயரினை இன்னொரு பெண்ணுடன் இணைத்து காண்பதும் ஒரு பகலில்தான். இதனை விட அபர்ணாவும் பகலில் தன்மீது எய்யப்படும் அம்புகளுக்காய் இரவில் தன்னையே இரையாக தருகின்றான்.

இவ்வாறாக பகலும் இரவும் வெறுமனே

பொழுதுகளாய் இருக்க காமமே மூலவிசையாகி இந்த மூன்று பாத்திரங்களினதும் காலத்தின் தேரினை ஓட்டிச் செல்கிறது.

அஷேராவும் ஏகெரி ஏரியும்

பொதுவாக நாடற்ற மக்களின் கதைகளில் காணக்கூடிய பொதுவான அமைப்பென்பது தொன்மங்கள் குறித்த கதையாடல்களாகும். இங்கே “அஷேரா” என்பதும் ஏதேன் மக்களின் வழிபாட்டுக்குரிய ஒரு பெண்தெய்வமாகும். அது பார்வைக்கு பயங்கரமாக இருந்த போதிலும் கூட குழந்தைகளுக்கு பாலூட்டுவதாய் காட்டப்படுவதனூடே பெண்களின் கருணையும் இரக்கமும் மீண்டும் மீயுணர்வுகளாய் நிறுவப்படுகின்றது. கதையின் இறுதிப்பகுதியில் அருள்சுமரனின் தற்கொலைக்கு பின்னர் அவனின் வாக்குமூலமாக அஷேரா குறித்த குறிப்பினை ஆசிரியர் கையாள்வது ஒரு உத்தியேதான்.

அருள்சுமரனின் தாயினது அனுபவங்கள் மற்றும் அமலி அக்காவினது அத்துமீறல்கள் மூலமாக பெண்கள் குறித்த மரபுரீதியான விம்பங்கள் உடைக்கப்படுகின்றன. அவனின் வாழ்வில் ஆராதனா ஒரு வித்தியாசமான பிரதிமையாக இருந்தபோதிலும் பெண்கள் குறித்த அவனது எண்ணங்கள் “ஒரு விதமாகவே” இருக்கின்றன. இதனை நாம் அபர்ணா வுடனான உரையாடல்களிலும் உணரக்கூடியதாய் உள்ளது.

அப்பால் அற்புதத்தின் வாழ்வில் குறுக்கிடும் முகம் தெரியாத “கனிட்டா” மற்றும் முகம் தெரிந்த “அமந்தா” போன்றோரும்; மறுபுறத்தே தமிழ் மரபுக்கு மாற்றாக ஒரே நேரத்தில் இருவரை நேசிக்கும் அபர்ணா போன்றோர் இந்த கதையில் நாம் தரிசிக்கும் “சர்ச்சைக்குரிய” பெண்கள். இவ்வாறு பெண்கள் குறித்த எதிர்விம்பங்களை “அஷேரா” என்ற தொன்ம வார்ப்பினூடே துடைத்தெறிகிறார் ஆசிரியர்.

கதையில் நாம் “அஷேரா”வினை தரிசிக்கும் இன்னொரு இடம், சிங்கப்பூரிலிருந்து கவிசிற்சு அபர்ணா வருகையில் அவளின் பெயர் “அஷேரா”வாக இருக்கின்றது. இங்கே கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் யாருமே தாங்கள் சுயமாக தங்களின் இயல்பில் இல்லை. இதற்கான வலுவான காரணம் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சூழல்களே. அந்தவகையில் முகமற்ற மனிதர்களாய் வாழ் வோருக்கான குறியீடாக “அஷேரா” உள்ளமை சிறந்த தேர்வே.

ஏகெரி என்பது இன்னொரு தொன்ம குறியீடாகும். அது எப்போதும் ஒரு துன்பியலை சுமந்து நிற்கிறது.

விடுதலை வீரர்கள் தங்கள் உயிரினை மாய்க்கும் ஓரிடமாக அது உள்ளது. அந்தக்கால ஆஸ்திரிய வீரர்கள் தொடங்கி நஜிபுல்லா மற்றும் அருள்சுமரனும் கூட இந்த ஏரியிலேயே தங்களை மாய்த்துக்கொள்வது தொடர்கின்ற ஒரு முடிவற்ற கதையாகும்.

நாவலின் அரசியல்

நாவல் கூறும் அரசியல் என்பது பிரதானமாக, போர் எவ்வாறு தனிமனிதர்களின் சுதந்திர வாழ்வினை முடமாக்கியது என்பதுவும் மற்றும் அவர்களின் தற்கால நடைப்பிணமான வாழ்வினையும் கூறிச்சென்று நிறுவுகின்றது. இதனை நாம் அற்புதம் என்ற பாத்திரத்தின் வார்ப்பின் மூலமாக அறிந்து கொள்கிறோம். ஒரு இலட்சியத்தினை தன்னுள் வரித்து பின்னர் அது கானல் நீர் என்று அறிந்த பின்பும் கூட அதனுள்ளிருந்து வெளியேற முடியாது தவிக்கும் ஒரு மனிதனாக அற்புதம் இருக்கிறான். நேரடி களத்தில் அவன் நின்ற காலங்கள் குறைவையாயினும் கூட அவனைச்சுற்றி பின்னப்பட்ட விஷுவலையில் இருந்து வெளியேற முடியாது; இறுதியாக அந்த விஷுவலைக்கே தன்னை இரையாக கொடுத்த ஒரு மனிதனாக அவன் இருக்கிறான்.

அருள்சுமரனை பொறுத்தவரையில் அவனது பிறழ்வான காம நடத்தை மற்றும் அதனால் அவன் உணரும் குற்றவுணர்வு என்பனவற்றிலிருந்தான மீட்சியாக அவன் “போருள்ளிருத்தலை” தேர்வு செய்கிறான். எனினும் அவனின் “நடவடிக்கை” ஒன்றில் அவன் கண்ட காட்சியொன்று அவனை மீளமுடியாத உளச்சிக்கல் ஒன்றுள் தள்ளி இறுதியில் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளும் முடிவுக்கே தள்ளி விடுகிறது. அருள்சுமரனின் பாத்திரம் யதார்த்தப்புவனைவு என்றே கொள்ள முடியும். ஏனெனில் தாயகவிடுதலை என்ற இலட்சியத்தினை வரித்து கொள்ளும் யாவரும் அந்த உணர்வினால் உந்தப்பட்டு வந்தோரல்ல. இவ்வாறான அற்ப காரணங்களினால் அமைப்புக்களில் இணைந்து “அற்புதங்கள்” செய்தோர் பலரை வரலாறு தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

“அபர்ணா” பாத்திரம் பெண்கள் மீதான ஆண்களின் அடக்குமுறையினை பேசுகின்ற ஓர் வார்ப்பாகும். ஆனால் அந்த பாத்திரம் கூட வழமைக்கு மாறான ஒன்றே. வழமையாக பிரதிகளில் வருவது போன்று தீவிர பெண்ணியத்தினை “அபர்ணா” உரைத்தாலும் கூட, அவளும் கூட ஒரு மனப்பிறழ்வான நடத்தை கொண்டவளாகவே சித்தரிக்கப்படுகிறாள். ஏனெனில் கணவனின் வக்கிரத்தினை தீர்க்க தன்னையே தருவது மற்றும் கொடுமைக்கார கணவன் என்றறிந்தும் அவனிடமிருந்து முழுதாக விலக விரும்பாமை என்பன அவளின் உளச்சிக்கலுக்கான சான்றுகளாகும்.

ஆதிரை நாவலினை தேசிய விடுதலை போராட்டத்தின் பின்னணியிலும் அந்த காலத்தில் காணப்பட்ட சாதிய முரண்கள் குறித்தும் நகர்த்திய கதாசிரியர், இந்த பிரதியினை அமைப்புக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பிளவுகளை முன்னிறுத்தி அதனை விமர்சனங்களுக்குள்ளாக்குகிறார். இதில் பாராட்டப்பட வேண்டிய அமிசம் என்பது இதனை அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்புக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தவில்லை என்பதாகும். உண்மையில் இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்களின் மனப்பிறழ்வுகளின் மூலகாரணி அடக்குமுறை அரசு இயந்திரமன்றி, மக்களுள்ளிருந்து

மக்களுக்காய் தோன்றிய அமைப்புக்களே என்பதனை அறிகையில் ஈழப்போர் குறித்து இன்னும் அதிக மதிகமாய் பேச வேண்டிய பக்கங்கள் அதிகமுண்டு என்பதை அறிகிறோம்.

இந்த நாவலிலே வருகின்ற இன்னொரு துணைப்பாத்திரமாகிய நஜிபுல்லா என்பது ஆழமாக உற்று நோக்கவேண்டிய இன்னொரு பாத்திரமாகும். நஜிபுல்லாவின் கதை மற்றும் பின்னணி என்பன ஈழத்தையும் ஆப்கானிஸ்தானையும் பொதுமைப் படுத்தலுக்குள் கொண்டு வருவதுடன் “எல்லா பாதையும் ரோமுக்கே” என்பதையும் நிறுவுகின்றது. விடுதலை போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட முன்னாள் போராளிகளின் சமகால சிக்கல்களை அருங்குமரன் மற்றும் அற்புத்ததுடன் இணைந்து நஜிபுல்லாவும் பகிர்ந்து கொள்கிறான். ஈழத்து புஸ்பகலாதேவியின் முடிவும் ஆப்கானிஸ்தானின் ஷர்மினாவின் தும் முடிவுகள் ஒன்றாயிருப்பது விடுதலை போராட்டங் களின் ஒத்த நிறத்தினை அதாவது அது உரித்த மாமிசத்தின் நிறத்திலிருப்பதை புட்டுக்காட்டுகிறது.

ஈழப்போரின் பின்னணியிலான அழுக்கு அரசியலை இயக்கங்கட்கு இடையிலான முரண்பாடு களை விமர்சன நோக்கிலே பிரதி கூறி சென்றாலும் உண்மையான போராளிகளை அது கேலிச்சித்திர மாக்கி விடவில்லை. அவ்வாறான சில பாத்திர வார்ப்புகளே ரொக்கெட், மோகன்லால் மற்றும் அண்ணாச்சி என்பனவாகும். இந்த பாத்திர வார்ப்புக் களை கூட ஆசிரியர் அமைப்புக்கள் கடந்து கட்டமைத் திருப்பது போராட்டம் மீதான அவரின் யதார்த்த நோக்காகும்.

நாவலின் அமைப்பு

மூன்று தனி நபர்களின் “போருள்ளிருத்தல்” மற்றும் போருக்கு பிந்தைய அனுபவங்களினை இந்த பிரதி ஒரே சீராய் கதை கூறாது சிதைந்த வடிவங் களினூடே பிரதி நகல்கிறது. இந்த சிதைந்த வடிவங் களினூடே கதை கூறலே பாத்திரங்களின் கனதியினை வாசகல் மனதில் பதிய வைக்கும் ஒரு உத்தியாக கூறலாம். உண்மையில் அருங்குமரனின் கதையினை அகர வரிசையில் கூற முற்பட்டிருப்பின் அதை அருங்குமரனின் மீதான அனுதாப பால்வையினை வீசுவதனூடே வாசகன் இலகுவாக கடந்து சென்றிருக்க இயலும். ஆனால் அவ்வாறில்லாமல் பிரதியினை நகர்த்தும் உத்தியானது வாசகனை கதை முடிந்த பின்பும் பிரதியுடன் கட்டி வைத்திருக்கும் உத்தியாகவே நாம் கருதலாம்.

ஆதிரை பிரதியானது ஒரு கட்டிற்றுக்கமான அமைப்புடன் எழுதப்பட்ட ஒன்றாக இருக்க, இந்த பிரதியானது ஒரு எள்ளல் நோக்கிலே கதையினை நகல்த்தி செல்கிறது. இந்த கதையில் வருகின்ற நகைச் சுவைகள் கூட “வடிவேல்” தனமாகவன்றி “சந்திரபாபு” பாணியில் இருப்பது “சோகச்சுவை”. கிட்டத்தட்ட ஷோபாசக்தியின் பாணியிலமைந்த எழுத்து நடையில்

இந்த நாவல் நகர்வது ஆதிரையினையும் அயேராவின்னையும் பிரிக்கும் ஒரு கோடாக உள்ளது.

தெறிப்புக்கள்

“இந்த பன்னிரண்டு பேரில் யாரெல்லாம் புலிகளுடைய உளவாளிகள்” என்றவாறாக சப்பறம் விசாரணையை தொடங்கினான். (பக்-62)

“என் னுடைய... புனர் வதற் கென் றே உங்களுடைய ஊத்தை நாடுகளிலிருந்து இங்கு வந்து தொலைக்கிறீர்கள்”(பக்-67)

“நல்லதாகிவிட்டது. கருணாவுடைய ஊர் என்றால் நாங்கள் நம்பி ஒரு வேலையை செய்ய முடியாது”(பக்-79)

“யாரோ சோஷலிச தமிழீழத்தில் சீதனம் கொடுக்க தேவையில்லை என்று சொல்லவும் அதை நம்பி படகேறிவிட்டான்”(பக்-98)

“இந்த சண்டையில் தமிழ்ப் பெடியங்களுடைய உயிரிழப்பை பன்னிரண்டுக்கு மேற்படாமல் பார்த்து கொள்வதுதான் என்னால் செய்ய முடிந்த ஒரேயொரு காரியம்”(பக்-125)

“எனக்கு பிள்ளைகள் இருந்திருந்தால் உம்மட வயதுகளில்தான் இருந்திருப்பார்கள். பிறகு அண்ணனும் தம்பியும் சுடுபட்டே செத்திருப்பார்கள். நல்ல வேளையாக அப்படியொரு துயரம் நடக்கவில்லை”(பக்-130)

முடிவுரை

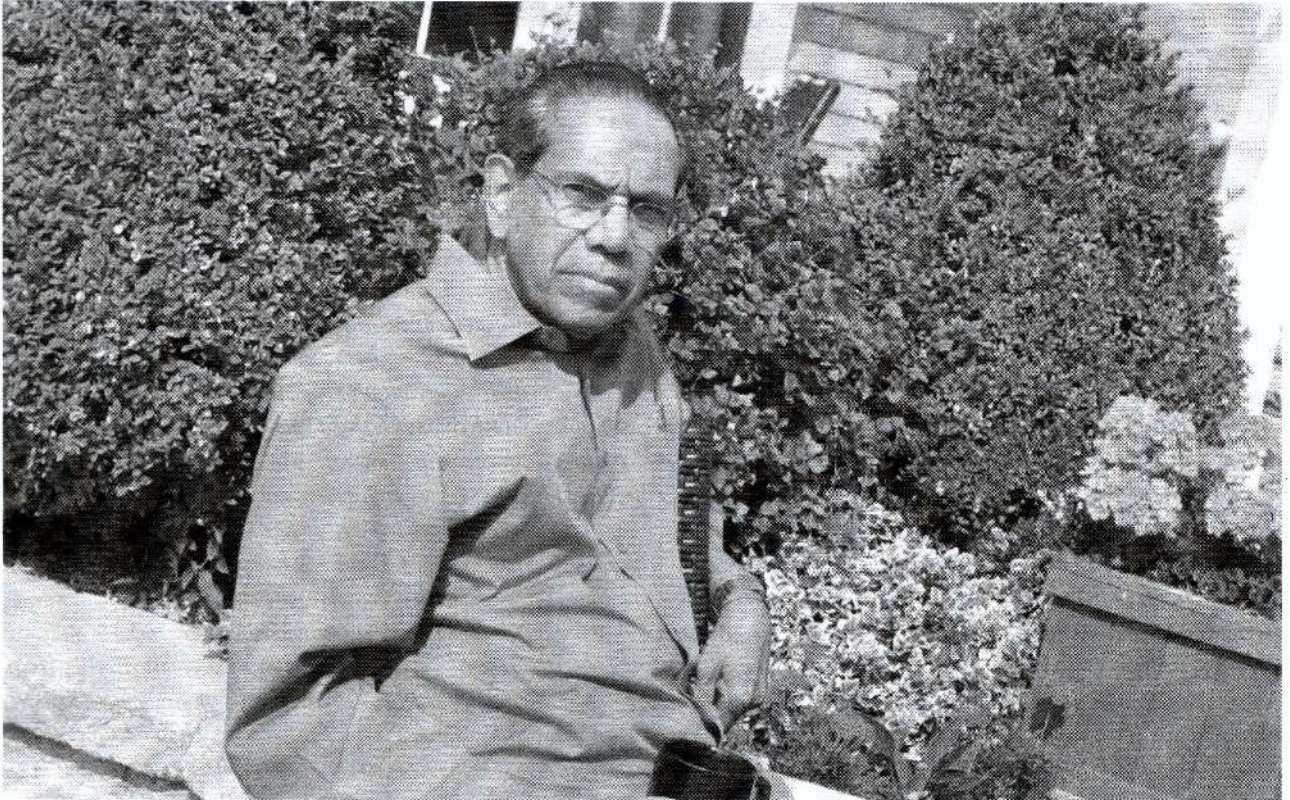
போருக்கு பின்னரான தனிமனிதர்களின் மனபிறழ்வுகளை முன்னிறுத்துவதன் மூலம் ஈழப்போரின் பேசப்படவேண்டிய பக்கமொன்றை சயந்தன் அவர்கள் இந்த பிரதியினூடே திறந்து விட்டுள்ளார். மற்றுமோர் நித்திரையற்ற இரவினை எனக்களித்தவாறு அயேரா முற்றிற்று.

எழுத்தில் வித்தை காட்டும் எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம்

“எதற்காகப் புவியியல் சார்ந்து ஒரு பெயர் சூட்டவேண்டும்? நான் உலகப் பொதுவான படைப்பை நோக்கியல்லவா நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். யாராவது இவர் ‘ஈழத்து எழுத்தாளர்’ என்று என்னை அறிமுகம் செய்துவைத்தால் எனக்கு அது பிடிக்காது. ‘ஈழத்தில் பிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்’ என்பதுதான் சரி,” எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தும் அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள், தமிழில் எழுதும் உலகளாவிய எழுத்தாளர்களில் மிகவும் கவனிக்கப்படும் ஒருவராக இருக்கிறார்.

தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றில் முதல் பரிசைப் பெற்றிருந்த “அக்கா” என்ற இவரின் சிறுகதையைத் தலைப்பாகக் கொண்டிருக்கும் இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு, பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்களின் அணிந்துரையுடன் 1964 இல் வெளியாகியிருந்தது. அதன் பின்னர் மூன்று தசாப்த காலமாக எழுத்துலகில் இருந்து விலகியிருந்த அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் அந்த இடைக்காலத்தின்போது ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் முக்கியமான பதவிகளை வகித்திருக்கிறார். பொருளாதாரரீதியான வளம்பெறலுக்கு அவர் செலவளித்திருந்த அந்தக் காலம் தற்போது வாசிப்பிலும் எழுத்திலும் இவர் முழுமையாகக் கவனம்செலுத்துவதற்குக் கைகொடுக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைக்கமுடியாத விரிவுபட்ட பல அனுபவங்களுக்குச் சொந்தக்காரரான இவரிடம் அந்த அனுபவங்களைச் சுவைபடச் சொல்லும் திறனும் மிகுந்திருப்பது அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு

வரம்தான். வெவ்வேறு தேசங்களை, வேறுபட்ட கலா சாரங்களை, மாறுபட்ட குணாதிசயங்கள் கொண்ட மனிதர்களைக் காட்டும் இவரின் படைப்புகள் வாசகர்களைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன. “மனிதன் அனுபவிக்கக் கிடைத்த எத்தனையோ இன்பங்களில் வாசிப்பு இன்பம் மேலானது,” எனக் கூறும் இவரின் வாசிப்பு மிகவும் பரந்ததாக இருப்பதும் இவரது படைப்புகளுக்கு வளம் சேர்க்கிறது. முத்துலிங்கம் அவர்களின் படைப்புக்களில், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், வரலாற்று நிகழ்வுகள், பிறமொழி இலக்கிய கர்த்தாக்கள் எனப் பல்வேறு விடயங்கள் கலந்திருக்கின்றன. அதனால் அவை வாசகர்களுக்குத் தகவல்கள் வழங்குபவையாகவும் அமைகின்றன. அத்துடன் இவர் கூறும் உவமைகள் வித்தியாசமானவையாகவும், வசீகரமானவையாகவும் இருக்கின்றன.

பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றிருக்கும் முத்துலிங்கம் அவர்கள் இதுவரை 15 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், 9 கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் 2 நாவல்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவரின் “உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்” என்ற நாவல் உயிர்மை பதிப்பகத்தினால் 2008இல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. “கடவுள் தொடங்கிய இடம்” என்ற நாவல் ஆனந்தவிகடன்லில் தொடராக 2013 இல் வெளிவந்திருந்தது.

“வீட்டிலே பாடப்படுத்தக்கூடக் இருந்தன. அதைத்தவிர பஞ்சாங்கம் இருந்தது. எனக்குச் சொந்தமாக ஒரு புத்தகமும் கிடையாது,” இப்படியாகச் சொல்வனம் வலைத்தளத்துக்கு வழங்கிய பேட்டி ஒன்றில் கூறியிருக்கும் முத்துலிங்கம் அவர்களின் புத்தகங்களைச் சொந்தமாக்க விரும்பும் வாசகர்களின் தொகையை அளவிடலாமா என்பது சந்தேகமே. எனினும் கட்டுரைகளிலிருந்து உடனடியாக இனம் பிரிக்கக் கூடிய புனைவு மொழி நல்ல கதை ஒன்றில் அமைந்திருக்குமென விமர்சகர்கள் கூறுவார்கள். “என்னுடைய எல்லாச் சிறுகதைகளும் தீவிரத்தன்மை கொண்டவை,” எனத் தன்னுடைய கதைகளை விபரிக்கும் இவரின் எழுத்தை அது ஒரு புனைகதையா அல்லது கட்டுரையா எனப் பிரித்தறிவது சிலசமயங்களில் சிரமமாக இருப்பதுண்டு. இனி இவரின் நாவல்களுக்குள் செல்வோம்.

உண்மை கலந்த நாட்குறிப்பு

கொக்குவில், கொழும்பு என இலங்கையில் ஆரம்பித்து, அதன்பின்னர் சோமாலியா, கென்யா போன்ற ஆபிரிக்க நாடுகளையும், பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற ஆசிய நாடுகளையும் சுற்றிவந்து, இறுதியில் கனடா, ஜக்கிய அமெரிக்கா ஆகிய வட அமெரிக்க நாடுகளில் தடம்பதிப்பதாக ‘உண்மை கலந்த நாட்குறிப்பு’ என்ற இந்த நாவலின் களம் அமைந்திருக்கிறது. இதில் இடம்பெற்றிருக்கும் 46 கதைகளில், அனேகமான கதைகள் தன்மையில்தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கதைகளில் ஒரு சில கதைகள் பற்றிய என் அபிப்பிராயத்தை மட்டும் இங்கு கூறலாமென நினைக்கிறேன்.

ஆடு, மாடு போன்ற கால்நடைகளை வீட்டில் வளர்த்தால், எங்களுக்கு வரவேண்டிய கஷ்டகாலம் அவற்றில் கழிந்துவிடும் என்றதொரு நம்பிக்கை

கிராமத்தவர்களிடம் இருப்பதை எங்களில் பலர் அறிந்திருப்போம். இதிலிருக்கும் கதை ஒன்றும் அதைத்தான் சொல்கிறது. கதைசொல்லியின் அண்ணாவுக்கு ஏற்பட்ட பெயர் தெரியாத நோய்க்கு எந்தச் சிகிச்சையும் பயனளிக்காது போனபோது, அவருடன் ஒரு ஆட்டை வைத்திருக்கும்படி ஒருவர் அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொல்கிறார். எதிர்பார்த்தது போலவே அந்த ஆடு இறந்து போக, அண்ணா குணமடைந்து விடுகிறார். இவ்வாறே பூர்வீகக்குடிகளின் நம்பிக்கைப்படி குதிரைக்கு உணவூட்டியதும், நீண்ட காலமாகக் கருத்தரிக்க முடியாமலிருந்த கதைசொல்லியின் மகளும் கருத்தரிக்கிறார் என்கிறது இன்னொரு கதை.

‘அம்மாவிடம் ஒரு பாவாடை இருந்தது’ என்ற கதையில், “எப்பொழுது பார்த்தாலும் அதற்கு நாடா போட்டபடியே இருப்பான். அது சாதாரண நாடா அல்ல; அம்மா அசட்டையாக இருக்கும் சமயங்களில் பாவாடையின் மடிப்புக்குள் போய் ஒளிந்து கொள்ளும். அம்மா நாடாவை இன்னொரு முறை போடுவாள். இது அடிக்கடி நடக்கவே நாடாவில் நெடுகிலும் இருக்கும் மாதிரி ஒரு மடிப்பு ஊசியை அம்மா குத்தி வைத்து விட்டாள். நாடா உள்ளே போவதும், அம்மா மடிப்பு ஊசியைப் பிடித்து, ஒரு நாக்கிளிப் புழு போல நீட்டியும், சுருக்கியும் அங்குலம் அங்குலமாக அதை வெளியே எடுப்பதும் வழக்கமாகிவிட்டது,” என ஒரு விபரிப்பு வருகிறது. பாவாடைக்கு நாடா கோர்த்த அனைவருக்கும் இந்த அனுபவம் கிடைத்திருக்கும். முத்துலிங்கம் அவர்களின் அவதானிப்புக்கும் சம்பவங்களை விபரிக்கும் திறனுக்கும் இது ஒர் உதாரணமெனலாம்.

“எங்கள் உணவு முடிந்த பிறகு எலிகளின் சாப்பாட்டு நேரம் ஆரம்பமாகும். எங்கள் பசிக்கு எப்படியோ தவறிய உணவுகளை அவை சத்தமாக உண்ணும்,” என்பதுவும் “சீதனமாகக் கொண்டு வந்த ஒரு மரப்பெட்டி அம்மாவிடம் இருந்தது. அவள் கொண்டு வந்த திரவியம் எல்லாம் அதற்குள் தான். பெட்டி நகைகள் வர வர குறைந்து கொண்டு வந்தது அப்பட்டமாகத் தெரியும். அதற்குமுன் இருக்கும் நேரங்களில் அம்மாவின் முகத்தை ஒரு மேகம் வந்து மறைத்துவிடும்,” என்பதுவும் “எங்கள் சிறிய கிராமத்தில் ஒரு பாவாடை மட்டும் வைத்திருக்கும் ஏழைப்பெண்களில் ஒருத்தியாக அம்மா கீழே இறக்கப்பட்டுவிட்டாள்,” என்பதுவும் அதே கதையில், வறுமையின் கொடுமையை துலக்கமாகவும் இலக்கிய நயத்துடன் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த 58 ஆம் ஆண்டு இனக் கலவரத்தின்போது மவுண்ட்வினியாவில் வாழ்ந்துவந்த கதைசொல்லி ஒருவாறாக உயிர்தப்பி யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கப்பலில் போய்ச்சேர்ந்தமை பற்றிக் கூறுகிறது, ‘ஐயா சொன்னார்’ என்ற கதை. கதைசொல்லியின் குடும்பத்தினரை இனத்துவேசம் கொண்ட சிங்களக் காதையர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக அவர்களின் வீட்டு வாசலில் நித்திரை கொள்ளாமல் காவலிருந்த பீரிஸ் என்ற சிங்கள அயலவரைப் பற்றி, கதை சொல்லியின் அந்த நேர உணர்வுகள் பற்றி, அந்தக் கப்பல் பயணம் பற்றி எல்லாம் நகைச்சுவையாகத்தான் கதைசொல்லி இதில் விபரிக்கிறார். நூற்றுக்கணக்கான உயிர்களைக் காவுகொண்ட அந்த இனவழிப்பின் கொடுரத்தையோ, முடிவில் கதைசொல்லிக்குக் கிடைத்த

ஆசுவாசத்தையோ வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வதற்கு இதில் அதிகம் வாய்ப்பில்லை. உணர்ச்சிகள் எதுவும் வெளிக்காட்டப்படாத வகையில்தான் இந்தக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும், எங்களின் வரலாற்றின் சோகமான யதார்த்தம் ஒன்று இதன் முடிவில் பதியப்பட்டிருக்கிறது. “இலங்கையில் எந்தெந்த பகுதிகளில் குண்டுகள் விழுகின்றனவோ, எந்தெந்த பகுதிகளில் பீரங்கி வெடித்து அழிவுகள் நடக்கின்றனவோ, அந்தந்த இடங்களை எல்லாம் வரை படத்தில் வண்ணம் தீட்டுங்கள். முடிவில் வண்ணம் பூசப்பட்ட அந்தப் பகுதிதான் தமிழ் ஈழம். அதுதான் எங்கள் எல்லைகள்,” என 90ஆம் ஆண்டில் கேணல் கிட்டுவிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஒன்றுக்குக் கிட்டு சொன்ன பதிலை, “ஐயா கூறியதில் ஒன்று பொய்த்தது. ஒன்று உண்மையானது. சிங்களவர்கள் தொடர்ந்து அடிப்பார்கள் என்பது உண்மை யானது. ஆனால் எங்கள் நாடு பாது காப்பானது என்பது பொய்த்தது. உலகிலேயே மிகவும் அபாதுகாப் பான நாடாக அது மாறிவிட்டது,” எனக் கதைசொல்லி ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதன்மூலம், ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்பான ஒரு பிரதேசமாக இருந்த யாழ்ப்பாணம், ஒரு கட்டத் தில் பாதுகாப்பற்ற, அனர்த்தம் நிறைந்த பிரதேசங்களில் ஒன்றாக மாறிப்போயிருந்தமை காட்டப் பட்டுள்ளது. எங்கள் நாடு என்பது இதில் யாழ்ப்பாணத்தைத்தான் குறிக்கிறது.

‘தில்லை அம்பலபிள்ளை யார் கோவில்,’ என்ற இன்னொரு கதையில், மாபிள்களை தனக்கு விளையாடக் கொடுக்காத தம்பி யைக் கதைசொல்லி உனக்கு ஒரு அருமையான இடம் காட்டுகிறேன் என்று அந்தக் கோயிலின் அருகே இருந்த குளம் ஒன்றுக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். குளத்தைப் பார்த்ததும் மாபிள்களை தன் அண்ணனிடம் கொடுத்துவிட்டு, இனி அதைத் திருப்பிக் கேட்கமாட்டேன் எனக் கூறிய தம்பி குளத்தினுள் இறங்குகிறான்.

“என் கண்முன்னே கணுக்கால் வெள்ளத்தில் அவன் சரிந்துகொண்டிருந்தான். கனவிலே நடப்பது போல ஈர்க்கப்பட்டு அதையே பார்த்தேன். அவன் அப்படித் தத்தளித்தபோது எட்டிக் கைகளை கொடுத்திருந்தாலோ சத்தம் எழுப்பியிருந்தாலோ போதும். நான் செய்யவில்லை விறைத்துப்போய் ஒரு நிமிடம் வரைக்கும் அசையாமல் அங்கே தோன்றிய நீர்ச்சுழலைப் பார்த்தவாறு நின்றேன். ஒரு மந்திரம் போல அவன் சிரித்தபடி கைகொட்டி எழும்புவான் என்ற நினைப்பு எனக்குள் இருந்தது. அதற்கு பிறகுதான் ஒவென்று கத்திக்கொண்டு அம்மா விடம் ஓடியதாக ஞாபகம்.” என்றும் முடிவில் “தூங்குவதுபோலத் தம்பியை பக்கவாட்டில் இரண்டு கைகளிலும் ஏந்தியபடி அவர் நடந்து வந்து நடு அறையில் நடுக்கட்டிலில் கிடத்தினார். திடீரென்று அந்த அறையில் இருந்த காற்றை யாரோ அகற்றிவிட்டார்கள். நான் வெளியே ஓடிவந்து மூச்சு விட்டேன்,” என்றும் கதைசொல்லி

கூறுகிறார்.

கதைசொல்லியின் குரலும் மற்றும் கோபம் கலந்த மனநிலை அந்தக் கதையில் அங்கங்கே வேறு சில நிகழ்வுகளாலும் காட்டப்பட்டிருப்பினும், சொந்தத் தம்பி ஒருவரின் இழப்பை, சோகத்தை அவன் மேல் என்னதான் வெறுப்பிருந்தாலும் கதை சொல்லவில்லை என்பதே என் கரிசனையாக இருந்தது. ஒரு கொலை காரணாக இருப்பது வேறு, இது வேறு. அந்த நிகழ்வு பற்றிப் பின்னர் ஒருபோதுமே அந்தக் கதைசொல்லி பேசவில்லை எனக் கதை முடிவது ஐரணிப்பதற்கு எனக்கு மிகவும் கஷ்டமானதாக இருந்தது.

இந்தத் தொகுப்பை நாவல் என அழைக்கலாமா என்பது தொடர் பாகப் பல்வேறு விதமான நிலைப்பாடுகள் இருக்கின்றன. ‘உண்மை கலந்த நாட்குறிப்பு’ எனத் தன் நாவலுக்குத் தலைப்பிட்டுவிட்டு, “இந்நாவலில் இருப்பது அத்தனையும் என் மூளையின் உதித்த கற்பனையே. அதிலே நீங்கள் ஏதாவது உண்மையைக் கண்டு பிடித்தால் அது தற்செயலானது. அதற்கு நான் பொறுப்பாக மாட்டேன்,” என அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் கூறியிருப்பது ஒரு முரணாகவே இருக்கிறது. குறித்த கதையில் இருப்பனவற்றில் எந்தப் பகுதி கற்பனை, எந்தப் பகுதி நிஜம் எனச் சரியாகப் பிரித்துக்கூற முடியாவிட்டாலும்கூட, இந்த நாவலின் தலையங்கத்துக்கு ஏற்ப, ஒரு ‘கொலாஜ்’ போல அவரின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களைத் தொட்டுச் செல்லும் கதைகளின் ஒரு தொகுப்பு பென்றே இதனைக் கூறலாமென்றே நானும் நினைக்கிறேன். இந்தக் கதைகளில் சில ஏற்கெனவே சிறுகதைகளாகப் பிரசுரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எழுத்தாளர் மதுமிதாவின் கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலளிக்கும்போது, “நாவல் என்றால் இறுதியில் ஓர் உச்சக்கட்டம் இருக்கும். அது செயற்கையானது. உண்மை வாழ்க்கையில் அலைபோல உச்சக் கட்டம் அவ்வப்போது வந்து போகும். அதன் விளைவுதான் இந்த நாவல். நாவலை வாசித்த சில நண்பர்கள், “இதைச் சேர்த்திருக்கலாமே, இதை விட்டுவிட்டீர்களே” என்றார்கள். பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலி என்ற புகழ் பெற்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் தனக்கு பிடித்த நாவல் ஒன்றை படிக்க விரும்பினால் அவரே ஒன்றை எழுதிவிடுவாராம். நண்பர்களிடம் அப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்,” என்கிறார் இவர்.

அ.முத்துலிங்கம் அவர்களின் ஐம்பது ஆண்டு கால இலக்கியப் பணிக் காக “அங்கதம் ஆறாத கதை சொல்லலுக்கு ஐம்பது ஆண்டுகள்,” என்றொரு நிகழ்வைப் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் காலம் குழுவினர் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். அங்கு ஏற்புரை கூறிய அவர், “இது என்னுடைய கச்சேரி, விரும்பியவர்கள் மட்டும் கேட்கலாம், விரும்பாதவர்கள் விட்டுவிட்டுப் போகலாம்,” எனக் கூறியதும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அவ்வகையில் மேல்சொன்ன இரண்டு உதாரணங்களும் அவரின் எழுத்துப் பற்றி அவருக்கு

நிறைய நம்பிக்கை உள்ளது என்பதையும், வாசகர்கள் இதனை ஒரு நாவலாக ஏற்றுக்கொண்டால் என்ன, ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் என்ன, அவரது பார்வையில் இது ஒரு நாவலே என்பதையும் தான் சொல்கின்றன.

கடவுள் தொடங்கிய இடம்

‘கடவுள் தொடங்கிய இடம்’, என்ற அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் இரண்டாவது நாவல், இலங்கைத் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வுகளின்போது நிகழ்கின்ற அவலங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. தொண்ணூற்றி இரண்டில் தனது பத்தொம்பாவது வயதில், குப்பிளான் எனும் இலங்கைக் கிராமம் ஒன்றிலிருந்து வெளியேறி, ரஷ்யா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் என வெவ்வேறு நாடுகளுக்கு ஊடாகக் கள்ளமாகப் பயணம் செய்து முடிவில் கனடாவுக்குள் நுழையும் நிஷாந் எனும் ஓர் இளைஞனின் கதையை மட்டுமன்றி, பல்வேறு அகதிகளின் துன்பங்களையும் தொட்டுச் சொல்கிறது.

இயக்கப் போராளி ஒருவனுடன் நிஷாந் அடிக்கடி கதைப்பதை அவனின் தங்கை பார்த்து விடுகிறாள். அதனால் வீட்டில் ரகசியமாகக் கூட்டம் போட்டு விவாதித்தார்கள், முடிவில் அவனின் கருத்து எதுவும் கேட்கப்படாமலேயே அவனை வெளி நாட்டுக்கு அனுப்புவதென முடிவானது எனக் கதை ஆரம்பமாகிறது. இந்த இடத்தில் விவாதித்தார்கள் என்ற சொல்பிரயோகம் அவன் இயக்கத்துக்குப் போவதா அல்லது வெளிநாட்டுக்குப் போவதா நல்லது என அவர்கள் விவாதித்ததுபோலப் பொருள்படுகின்றது. ஆனால், யாழ்ப்பாணக் குடும்பம் ஒன்று அந்த இரண்டு தெரிவுகளையும் சமமாகக் கருதியிருக்க முடியாது என்பதால் அந்தச் சொல்பிரயோகம் சரியானதாக இருக்க முடியாது என்பதே பொதுவான அனுமானமாக இருக்க முடியும். அத்துடன் இரண்டொரு இடங்களில் இதுதான் இலங்கைக் கடவுச்சீட்டில் தான் பயணம் செய்யும் கடைசித்தடவை என்பதில் அவன் மகிழ்ச்சியடைகிறான் என்பதுபோலக் காட்டப் பட்டிருப்பதால், இயக்கத்துக்குப் போகத் தயாரானவன், அப்படி நினைத்திருப்பானா என்ற கேள்வியையும் அது எனக்குள் எழுப்பியது.

புலம்பெயரும் இலக்குடன் முகவர்களை மட்டும் நம்பி சட்டவிரோதமாகப் பயணிக்கும் சிலர் பெரிய இடர்கள் ஏதுமின்றி அவர்களின் இலக்கை அடைகிறார்கள், ஒரு சிலர் எல்லைகளில் வைத்துக் கைது செய்யப்படுகிறார்கள், வேறு சிலர் காணாமல் போகிறார்கள், அதற்குள் மரணித்துப் போனவர்களும் அடங்குவார்கள். இன்னும் சிலர் வருடக்கணக்காக எங்கெல்லாமோ அலைந்து முடிவில் தங்களின் இலக்கை அடைகிறார்கள். கொழும்பை விட்டு வெளியேறிய நேரம் முதல் முகம்கொடுக்க வேண்டியிருந்த பல்வேறு இன்னல்களை மேவி, வேறுபட்ட பாதைகளில் வெவ்வேறு முகவர்களுக்கூடாக ஐந்து வருடங்களாகப் பயணித்து ஒருவாறாகக் கனடாவுக்கு வந்து சேருகின்றான் நிஷாந்.

அவனின் பயணத்தின்போது, ஒரு வங்கிக் கொள்ளைக்காரன், பாலியல் பலாத்காரம் செய்த ஒரு சிங்கள இளைஞன் என வேறுபட்ட பிரச்சினைகளி

லிருந்து தப்பிப்பதற்காக நாட்டை விட்டு வெளியேறிய வெவ்வேறு குணாதிசயங்கள் கொண்ட நபர்களுடன் அவன் அறையைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இருப்பினும், குடும்பத்தைத் தேடிச்செல்லும் சந்திரா மாமி, கனவருடன் மீள இணைவதற்காகப் பயணிக்கும் ஈஸ்வரி, அவனின் சிந்தனைகளில் மாற்றம் விளைவித்த அம்பிகாபதி மாஸ்டர், அவனுக்குள் காதல் உணர்வை விதைத்த அகல்யா, அவனுடன் கனடாவுக்குக் கூடப் பயணம்செய்த சகுந்தலா, ரொறன்ரோவில் உள்ள உணவகம் ஒன்றில் அவனுடன் கூட வேலைசெய்த ஆச்சி ... என அவன் நெருங்கிப் பழகியவர்களுடனான அவனின் ஊடாட்டங்களையும் அதனால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களையும் தான் நாவல் அதிகமாக விபரிக்கிறது.

உக்ரைனில் நிஷாந் இருந்தபோது அந்த வீட்டில் ஒரு கொலை நடக்கிறது, பொலிஸ் வந்து அங்கிருந்த அனைவரையும் வாரிச்சென்று காவல்திலையத்தில் வைத்துத் தாக்குகிறது. அதன்பின் அறைக்கு மீண்டும் திரும்பியவர்கள், காயத்துக்கு மருந்திட்டபடி, முதலில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ‘தொட்டால்சிணுங்கி’ என்ற தமிழ்ப்படத்தை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்கிறார்கள் என்பது பலவகைகளில் விசித்திரமானதாக எனக்குத் தெரிந்தது. மனத்தகைப்பைக் கையாளும் விதம் ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடுகின்றது என்பது உண்மைதான், ஆனால் அத்தனைபேரும் ஒரேமாதிரியானவர்களாக இருந்திருப்பார்களா என்பதே என் கேள்வியாக இருந்தது. அதேபோல பகீரதன் எனும் போராளி கழுத்தில் தொங்கும் சயனைட் குப்பியை நீவியபடி, “பார் சாகணும்னாகூட இத்தனை வழி இருக்கு. அப்போ வாழ எத்தனை வழி இருக்கும்?” எனச் சொல்வதும் முரணாக இருந்தது. இப்படியான இன்னொன்று, நிஷாந் போக வேண்டிய பயணத்தில் அவனின் பெயரைக் கொண்ட இன்னொருவன் தந்திரமாகச் சேர்ந்து கொள்கிறான். ஆனால் பயணம் முடியமுதலே வழியில் கைது செய்யப்படுகிறான். பின்னர் சிறையிருந்து அவன் நிஷாந்துக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகிறான். அதில், “உனக்குக் கிடைக்க வேண்டிய வலியை அனுபவிப்பது உண்மையில் எனக்கு மகிழ்ச்சியாகக்கூட இருக்கிறது,” என்றிருக்கிறது. வலியை அனுபவிப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சி எனச் சொல்வது எவ்வளவு யதார்த்தமானது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அத்துடன் கனடாவில் என்ன பெயரில் வாழ்கிறார் என்பது அந்த 50 வயது ஆச்சிக்குத் தெரியாது என்பதும் ஏற்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

அத்துடன் ‘ஆபிரிக்கர்கள் நல்லவர்கள்’ என்ற பொதுமைப்படுத்தல் மற்றும் ‘அதிகாரிகள் இழுத்துச் சென்றபோது படிப்பறிவில்லாத கிராமப் பெண்போல அவள் கெஞ்சினாள்’, ‘பெண் முடிவு எடுத்த பின் தான் சிந்திப்பான்’ போன்ற வகைமாதிரிகளை எழுத்தாளர் தவிர்த்திருக்கலாம் என எனக்குத் தோன்றியது. மேலும், ‘ஏமாலி’ போன்ற எழுத்துப் பிழைகள்; பேச்சு வழக்குக்கு மாறான, ‘காசுகளைப் பறித்தார்’, ‘தலைமுடிகள் வளர்ந்து கிடந்தன’ போன்ற சொற்பிரயோகங்கள்; ‘ஆச்சி வேலைசெய்வார்’ என உயர்திணையில் சொல்லி விட்டு, பின்னர் ‘வீட்டுத் திறப்பைக் கழுத் தில் சங்கிலி போல அணிந்திருக்கும்’ என அஃறிணையில் முடியும் வசனங்கள் போன்ற இலக்கணப் பிழைகள் இந்த நாவலில்

விரவிக் கிடக்கின்றன. அவ்வாறே, இதில் வரும் 'நிக்கல் (5 சத கனடா நாணயத்தின் பெயர்) என்றால் எத்தனை சதவிகிதம்', 'செத்துத்தான் இறந்தார்', 'நல்லாய் இறந்துவிட்டாரா எனத் தொட்டுப் பார்த்தார்' போன்ற வழமைக்கு மாறான சில மொழிப் பயன்பாடுகள், 'அகல்யா வயிற்றிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்' (குப்புறப் படுத்திருந்தான் எனச் சொல்ல வந்திருப்பார் போலும்) போன்ற நேரடி ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புகள், வாசிப்புக்கு இடைஞ்சல் செய்தன.

மேலும், "கேள்வியை மொழி பெயர்க்கும் போது பதிலையும் மொழிபெயர்ப்பாளர் சொல்லித் தந்திருவார், அதனால் அகதிக் கோரிக்கை சுலபமாக முடிந்தது." என ஆச்சி சொல்வதாக இந்த நாவலில் வருகிறது. இது அந்தத் தொழிலின் நெறிமுறைக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்தும் மிகப் பெரியதொரு குற்றம் என்பேன். கேட்டதைத் திருப்பி ஒப்புவிப்பதுதான் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரின் வேலை என்பதுடன் அகதிக் கோரிக்கைகளுக்கான வழக்குகள் யாவும் பதிவு செய்யப்படுபவை என்பதுதான் உண்மை. கதை என்றாலும் கூட இப்படியான விடயங்களைப் பிழையாக எழுதுவது பொறுப்பற்றதன்மையைக் காட்டுகிறது என்பதே என் அபிப்பிராயமாகும்.

இவற்றை விடுத்து நாவலின் சிறப்பை நோக்கினால், "நாகரீகத்தை ஆரம்பித்து வைத்தது நில அளவை தான், தம்பி... எகிப்தில் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தொடங்கி விட்டது. 1000ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வில்லியம் என் அரசன் இங்கிலாந்து முழுவதையும் அளந்து எழுதி வைத்து விட்டான்... எத்தனை பெரிய வேலை அது... பதப்படுத்திய ஆட்டுத்தோலில் சிவப்பு கறுப்பு மைகளால் எழுதி, இன்றைக்கும் அது பாதுகாக்கப்படுகிறது... வண்டன் மியூசியத்தில் இருக்கிறது... அதை எப்படியும் இறந்து போவதற்குள் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று எனக்கு ஒரு ஆசை..." என்று சரித்திரத்தையும், உயிரினிலும் காமம் பெரிதெனத் குறுந்தொகைத் தலைவி ஒருத்தி கூறும் இலக்கியப் பாடல் போன்ற விடயங்களையும் கதைக்குள் அவர் இயல்பாக இணைத்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

சூடாய்ப் போன கோப்பி யைக் குடித்தால் முகம் கோணலாக இருக்குமே அப்படி ஒரு பேயறைந்த தோற்றம்; ஒரு மைல் தூரத்திலுள்ள மூளைக்கு செய்திபோய் பதில் வருவது போல பதில்சொல்ல அவ்வளவு நேரம்; எறும்பு ஊர்வது போல வியர்வை; ஆச்சரியத்தில், மீனின் வாய் போல சத்தமில்லாமல் வாய் திறந்து மூடியது; மந்திரவாதி வாயிலிருந்து ரிபன் வருவது போல அவர் தொடந்து கதைப்பார்; சூரியன் மேகத்தை முற்றிலுமாகக் கைப்பற்றிய பின் அவன் எழுந்தான்; இதயம் இயக்க விதிகளை மாறி தாறுமாறாக துடித்தது போன்ற அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் புதுவிதமான உவமைகள் வாசிக்க நன்றாக இருந்தன. அவ்வாறே, "வாக்குப் போட்டா ஏஜெண்டைத் தெரிவு செய்தம், அவரல்லவா எம்மைத் தெரிவு

செய்தார்." போன்ற விரக்தி மிகுந்த யதார்த்தங்களும் இடையிடையே அழகாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

"ஏஜெண்ட் எச்சரிக்கை மிகுந்தவர், நஞ்சைக் குடிப்பதற்கு முன்னர் அதன் போத்தலின் முடிவைச் சரிபார்ப்பவர்," என இடையிடையே இழைந்தோடும் நகைச்சுவையும் இதில் உண்டு. அவ்வாறே "உனக்குப் பிடித்த நெத்தலிக் குழம்பு வைத்தேன், ஆனால் என்னால் ஒரு வாய்கூட உண்ண முடியவில்லை." என அம்மாவின் பாசத்தைக் காட்டும், அறையை நிறைத்து விடும் மேசையில் ரைப் பண்ணும்போது முழங்கையை விரித்தால் அது அறைக்கு வெளியே வந்துவிடும் என எள்ளலுடன் கூறும் விபரிப்பென குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய பகுதிகளும் இதில் உள்ளன. அத்துடன், மனித நேயத்தைக் காட்டும் சில கட்டங்களும் இதில் அழகாகப் பொருந்தியிருக்கின்றன. சந்திரா மாமி வருத்த முற்று அல்லல்படும் போது நிஷாந்தான் அவருக்கு உதவிசெய்கிறான். ஒரு கட்டத்தில், குறுந்தொகைப் பாடல்களில் ஒன்றான 'யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ' என்ற பாடலின் கருத்தை நிஷாந்திடம் பகிரும் அவர், எங்கோ இருந்து வந்த அவர்கள் இப்படியாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்களே என உணர்ச்சிவசப்படுகின்றார். காதலில் வருவது மட்டும் தான் அன்பல்ல, யாரென்று முன்பின் தெரியாத இன்னொரு உயிரிலும் அப்படி ஓர் அன்பு வரலாம் எனக் கூறும்வகையில் இப்படி ஓர் உறவைக் காட்டியிருந்தது சிறப்பாக இருந்தது. இதேபோல, மனித நேயத்தின் உச்சத்தைக் காட்டும் சம்பவம் ஒன்றும் இதில் சித்திரிக் கப்பட்டிருக்கிறது. பெல்லியத்தில் உள்ள கோப்பிக்கடை ஒன்றுக்குச் சென்ற நிஷாந்தும் இன்னும் இருவரும் தங்களிடம் இருந்த சில்லறைகள் எல்லாவற்றையும் கொட்டி எண்ணிப்பார்ப்பதை நிலத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு முதிய பெண் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் அவர்களையே பார்ப்பது அவர்களுக்குத் திகிலைக் கொடுக்கிறது. ஆனால் அவளோ அவர்களின் பசியறிந்து ரொட்டியும் பழமும் கொடுத்து அவர்களின் களைப்பைப் போக்குகிறாள். இனம், மொழி, நாடு என அனைத்திலும் அவர்களிலிருந்து வேறு பட்டிருந்த அந்தப் பெண்ணின் மனிதாபிமானச் செயல் வாசகர்களுக்கு அவர்களின் வாழ்வில் அவர்கள் சந்தித்த இப்படியான பரந்தமனதுள்ள நல்ல மனிதர் களை நினைவுபடுத்தத் தவறமாட்டாது.

ஒரு முறை பயணத்தில் நிஷாந்த் பிடிபடும் போது, எப்போதும் உன்னுடன் இருக்கவேண்டுமென நிஷாந்துக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அகல்யா, தான் தப்புவதற்காக தனக்கு அவன் யாரென்றே தெரியாத மாதிரி நடந்துகொள்கிறாள். அவளின் பயணம் வெற்றி கரமாகத் தொடர்கிறது, அதைத் தொடர்ந்து அந்தக் காதல் அழிந்து விடுகிறது. அது அவனை மிகவும் கவலை கொள்ளவைக்கிறது. அவன் அப்படிச் செய்ததை அவனால் நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது. பின்னர், கனடா வில் தனித் திருக்கும் பிள்ளைகளிடம் சேர்வதற்கான துடிப்புடன் வந்த சகுந்தலாவுக்கு விமான நிலையத்தில் பிரச்சினை

ஏற்படும்போது அவனும் அதேபோலவே நடந்து கொள்கிறான். இந்த நிகழ்வுகளின் மூலம் உயிர் வாழ்தலுக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது வாழவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பு மீதி யாவற்றையும் மேவிவிடும் என்ற நிதர்சனம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

நெதர்லாந்துக்குப் போயிருந்த போது அந்த அழகான நாட்டை வைத்துக்கொண்டு ஏன் அவர்கள் எங்கள் நாட்டுக்கு வந்து எங்களின் இருப்பைப் பாதித்த, இன்னும் தீயாக எரிந்துகொண்டிருக்கிற இனப்பிரச்சினைக்கு வித்திட்டனர் என்ற கோபம் என்னுள் தோன்றியது.

இன்னொரு பக்கத்தில் எங்களைப் போன்றவர்களைச் சுரண்டியதால்தான் அந்த நாட்டினை அவர்களால் அத்தனை வளமானதாகக் முடிந்ததா என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. ஒல்லாந்தர்களில் எனக்கு வந்த அந்தக் கோபத்தைவிட மேலும் அதிகமான கோபமும் ஆவேசமும் கொண்ட ஒரு பாத்திரமும் இந்த நாவலில் வருகிறது. அவர்தான் ஜெர்மனியில் அகதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாஜிஸ்ட்ரேட்.

இலங்கையில் அவர்களின் அரசாட்சியை எதிர்த்தமைக்காக பூட்டனின் பூட்டனின் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்திருந்த ஒல்லாந்தரைப் பழி வாங்குவதற்காக நெதர்லாந்திலும் தன்னை அகதியாகப் பதிந்து அந்த அரசிடமிருந்தும் பணத்தை அவர் வசூல் செய்கிறார் என்றும், அந்தப் பணத்தின் ஒரு பகுதியை அவரின் அம்மாவின் பெயரில் நடக்கும் அநாதை இல்லத்துக்கு அவர் அனுப்புவதாகவும் இந்த நாவலில் காட்டப்பட்டிருப்பது நல்லதொரு கற்பனையாக எனக்குத் தோன்றியது.

‘கடவுள் தொடங்கிய இடம்’ திடீரென முடிவுக்கு வருகிறது. கணவருடன் இணையவிருந்த ஈஸ்வரிக்கு அவர் நிஷாந்துடன் வாழ்ந்த வீட்டில் காதலன் ஒருவன் இருந்ததாகவும் அதனால் நிஷாந்துக்கும் அந்தக் காதலனுக்கும் ஒரு நாள் சண்டை நிகழ்கிறது என்றும் நாவலில் காட்டப்பட்டிருந்தது. பின்னர் முடிவில் அவள் மனம்மாறிச் சிறப்பாகக் கணவனுடன் வாழ்வதாகவும் நிஷாந்துக்கு உதவிசெய்ய முன்வருவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் திடீர் 180 பாகைத் திருப்பம் எப்படி நடந்தது என்பது காட்டப்படவில்லை. இதேபோல உக்கரைனில் இருக்கும்போது அதே சம்பவத்துக்காக ஏஜெண்டினால் அறையிலிருந்து துரத்தப்படும் நிஷாந் எப்படி மீளவும் அந்த அறைக்குச் சென்றார் என்பதும் தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை.

கனடாவின் யூக்கோன் மாகாணத்திலுள்ள தேலோன் பள்ளத்தாக்கினை கடவுள் தொடங்கிய இடம் என அழைப்பார்கள் என்றும் அந்த இடத்தின் பெயரைக் கொண்ட ஈஸ்வரியின் கணவரின் கம்பெனியின், ஒட்டோவாக் கிளையில் வேலை பெற்றுச் சென்ற நிஷாந், அந்தக் கட்டடத்தின் கதவைத் திறப்பதற்காகத் துளையை நோக்கித் திறப்பைக் கொண்டுசென்றபோது எங்குமே இருட்டாகிவிடுகிறது என, 2003 ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் 14ஆம் திகதி ஒன்ராறியோ முழுவதையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்த மின்வெட்டுடன் கதை நிறைவடைகிறது.

அந்த மின்வெட்டு உண்மையிலே பிற்பகலில்

தான் நிகழ்ந்திருந்தது.

ஆனால், அது மாலை நேரத்தில் நிகழ்ந்ததாகத்தான் கதையில் வருகிறது. அப்படி ஒரு மின்வெட்டில் கதையை நிறைவுசெய்ததன் மூலம் பிரச்சினைகள் வரும், அவை எங்களை ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும். பின்னர் அவை மறைந்துவிட நாங்கள் மீண்டெழுவோம், அதற்கு நிஷாந்தும் விதிவிலக்கல்ல என எழுத்தாளர் கூறுகிறார் என நான் நினைத்தேன். ஆனால், முடிவில் எழுதப்பட்டிருந்த “கடவுள் தோன்றினார்” என்ற வாசகம் என்னைக் குழப்பியது. எழுத்தாளர் ஒருவர் எதையோ யோசித்து எழுத அதனை வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் பார்க்கும் பார்வை வேறுபட்டதாக இருப்பதுண்டு. அவ்வகையில் இந்த முடிவுக்கு வித்தியாசமான விளக்கமும் இருக்கக்கூடும்.

“கடவுள் தொடங்கிய இடம்” என்ற இந்த நாவலை எழுதுவதற்கு அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் நிறைய ஆய்வுகள் செய்திருக்கிறார் என்பது நன்கு தெரிகிறது. அத்துடன் நாவலுக்குள், சிவபெருமான் பிட்டுக்கு மண்கமந்த கதை, சூலை நோய்வந்த மருண்க்கியர் திலகவதியாரிடம் திரும்பிச்செல்லும் கதை என சமயக் கதைகளும், வேறு சில வரலாற்று நிகழ்வுகளும் கூடச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பல கிளைக் கதைகளும், நிறையக் கதா பாத்திரங்களும் கொண்ட இந்த நாவலை ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது இதில் இடம்பெற்றிருந்த நிகழ்வுகளோ, சித்திரிக்கப் பட்டிருந்த பாத்திரங்களோ மனதைப் பாதிக்கும் வகையில் அமைந்திருக்கவில்லை, பல்வேறு சோக நிகழ்வுகள் இந்த நாவலில் காட்டப்பட்டிருந்தாலும் எதுவுமே சோகத்தை என்னில் ஒட்டவைக்கவில்லை.

திருப்பிப்படிக்க வைத்தால் அதுதான் சிறந்த கதை என அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் சொல்வதுபோல நல்ல எழுத்து என்பது திருப்பி வாசிக்கத் தூண்ட வேண்டும், மனதில் பாதிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். அவ்வகையில் சில சிறுகதைகளுக்கு ஊடாக அவருக்குக் கிடைத்திருந்த வெற்றி, இந்த நாவலுக்கூடாகவும் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றதா என்பது கேள்விக் குறிதான். இருப்பினும் பல்வேறு அகதிகளின் துன்பங்களையும் இது தொட்டுச்சொல்வதால் ஓர் அகதி இலக்கியம் என்ற வகையில் முக்கியமானதாக அமைகிறது எனலாம்.

கொக்குவில் எனும் ஒரு யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தில், ஐனவரி 19, 1937 அன்று பிறந்த அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் கதைகளில் இருக்கும் எள்ளும் மொழிநடையும் பலராலும் வியந்துபேசப்படுவதாக இருக்கின்றது என்பது உண்மையே. ‘மற்றுப் பற்றெனக் கின்றி’ என்ற இவரது கதையில், ‘வீட்டிலே நாவல் படித்தால் ஐயாவுக்கு பிடிக்காது’ எனக் கதைசொல்லி ஓர் இடத்தில் கூறுகிறார்.

கதை வாசித்தல் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவதைக் குறைத்துவிடும் என்பதுதான் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெற்றோரின் பொதுவான அபிப்பிராயம். ஒரு காலத்தில் அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் உலகம்பூராவும் உள்ள தமிழர்களால் அறியப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளராக இருப்பார் என்பதை அவரின் ஐயா அன்று அறிந்திருந்தால் என்ன கூறியிருப்பார்?

நல்ல நாவலாசிரியர் ஒருவரின் வருகைக்கு “வாக்குமூலம்” சாட்சி!

“வாக்குமூலம்” எங்களுக்குள் ஒரு பிரபலமான நாவல். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திற்குள்ளும் முஸ்லிம் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு மத்தியிலும் அது மிகப் பிரபலத்தைப் பெற்றிருந்தது. இந்த நாவலாசிரியர் அப்துல் றலாக், 2000ஆம் ஆண்டுகளில் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விஷேட துறை மாணவனாக இருந்தவர். அவருடைய காலத்தில் இந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்கள் உலாவினர். அவர்கள் சஞ்சிகைகள் வெளியிடுவதிலும் தனிப்பட்ட ஆக்கங்களைப் பிரசுரிப்பதிலும் போராட்டங்களை நடத்துவதிலும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டனர். இலக்கியக்காரர்களுக்கு இம் மாதிரியான செயற்பாடுகள் அலாதியான இன்பம் தருவன. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்ற வகையில் அவர்களுக்கு இது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இத்தகைய உந்துதலும் பின்புலமும் அப்துல் றலாக்கை எழுதத் தூண்டியிருக்கலாம்.

அப்துல் றலாக் இயல்பாகவே எழுதக் கூடிய ஆற்றல் உள்ள மாணவன். பல்கலைக்கழகத்திற்கு அவர் வருகை தந்ததன் பின்னர் அவருடைய ஆற்றலுக்கு உத்வேகம் கிடைத்திருக்கலாம். ஆகவே அந்த இளம் வயதில் அவர் எழுதிய ‘வாக்குமூலம்’ முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு பதிவினையே அவர் வாக்கு மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறார். ஆனால் இந்த நாவலுக்குள்ளால் மேற்கிளம்புகின்ற முக்கியமான செய்திகள் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கனவே. ஒரு சமூகம் பற்றிய பார்வையை அகலிக்கக் கூடிய தன்மை இந்நாவலில் தெரிகிறது. ஒரு வகையில் இப்பல்கலைக்கழகத்தின் உருவாக்கம் பற்றி அக்கறைப்பட்டவர்களின் கனவுகளாகக் கூட இது இருக்கலாம். அவ்வகையிலேயே அதற்கும் சாட்சியம் கூறுகிற நாவலாக ‘வாக்குமூலம்’ அமைகிறது.

ஈழத்தில் பல்கலைக்கழக அனுபவங்களை சிலர் நாவல்களாக எழுதியிருக்கின்றனர். கமலாதம் பிராஜாவின் ‘எங்கேயும் எப்போதும்’ எனும் நாவல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக அனுபவங்களைக் கொண்டும் செங்கை ஆழியானின் ‘கங்கைக்கரையோரம்’ பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அனுபவங்களை வைத்தும் எழுதப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அனுபவங்களைக் கொண்டு முறையே ‘சந்தனச் சிதறல்கள்’, ‘நிர்ப்பந்தங்கள்’ ஆகிய குறுநாவல்களை கோகிலா மகேந்திரன் எழுதினார். இதேபோன்று நற்பிட்டிமுனை பழில், மைக்கல்கொலின் ஆகியோர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தை வைத்து கதை எழுதினர். இவ்வகையிலே அப்துல் றலாக்கின் வாக்குமூலம் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்தது.

இலக்கிய வடிவங்கள் பற்றிய விவாதம் விமர்சகர்களிடையே தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. உண்மையில் இலக்கிய வடிவங்கள் இலக்கண விதிகளைக் கொண்டு ஆக்கப்படுவதில்லை. அது படைப்பாளரின் உணர்வுகளின் ஒருங்கமைப்பைக் கொண்டு உருவாவது. அந்த ஒருங்கமைப்புக்கேற்ற வடிவத்தை அப்படைப்பாளியே உருவாக்குகிறான். நாவலை சிறுகதை போல பார்க்க மாட்டார்கள். சிறுகதைக்குரிய ஒருமையும் குவிலும் நாவலுக்குள் இருக்காது. அந்நாவலின் நகர்வும் ஒரு திசையை நோக்கி அமையாது. அது வலைபோல பின்னப்பட்டது என்றும் மலை போல வடிவமற்றும் வடிவம் கொண்டும் அமைவதென்றும் குறிப்பிடுவர். உண்மையில் நாவல்கள் வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிமாணத்தினையும் சித்திரிக்கின்றன. இந்தச் சித்திரிப்புத்தான் சமூகமயப்பட்டதாக அரசியல், பொருளாதார பின்னணிகளைக் கொண்டு அமைந்துவிடும். இதுதான் நாவலுக்குள் துருத்திக் கொண்டிருக்கிற மிக முக்கியமான அம்சமாகும். இதனோடு அதனை கலாபூர்வமாக ஒரு படைப்பாளியினால் சித்திரிக்க முடியும் என்றால் அது ஒரு நல்ல நாவலை நமக்குத் தந்துவிடும். இவையெல்லாமே நம்மைக் கவர்வதற்கு அந்த ஆசிரியரின் மொழி மொழிதல் மிக அவசியமாகும். இந்த எல்லாப் பண்பு நிலைகளோடும் அப்துல் றலாக்கின் வாக்குமூலத்தைப் பார்க்க முடியும்.

நாம் மேலே கூறிய நாவல்பற்றிய சிந்தனைகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிற போது, இது முழுமையாக நாவல் என்ற வரையறைக்குள் வராவிட்டாலும் ஒரு நல்ல புனைகதை என்பதிலிருந்து விலகிவிடமுடியாது. புனைகதை என்று நான் இங்கு வரையறுப்பது Fiction என்பதைத்தான். ஆனால் இதைப் புனைவு என்ற அர்த்தத்தில் பார்க்க முடியாது. தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு காலகட்ட மாணவர்களிடையே நிலவிய உறவு, சிந்தனைகள், முரண்கள், எதிர்பார்ப்புக்கள் முதலானவற்றின் ஒரு திரட்சியான பதிவாக வாக்குமூலம் அமைகிறது. முர்ஷித், ஷெரீன், நபிலா, பவாஸ் இலாஹி, சமீர், ஷாகிதா, ஆகிய ஆகிய பிரதான பாத்திரங்களினூடாக கதை நகர்ந்து செல்கிறது. ஒரு வகையான அனுபவப் பகிர்வு பின்னோக்கிப் பார்க்கிற ஓர் உத்தியினூடாக கதை சொல்லப்படுகிறது.

ஆனால், முர்ஷித் தான் இந்தக் கதைகளின் நாயகனாக வருவதுபோலத் தெரிகிறது. அன்பும் நட்பும் தான் கதை முழுக்க விரவியிருக்கும் போதையாகத் தெரிகிறது. இதற்குள்ள்தான் வளாக வாழ்க்கை விஸ்தரிக் கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பாத்திரத்தினதும் குடும்பப் பின்னணியும் சூழலும் அன்பு உணர்வுகளும் போராட்டக் குணங்களும் விவாதங்களும் இந்தக் கதைகளுக்குள்

கலைக்கழகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்தது.

ஊடுபரவியிருக்கிறது. பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை என்பதற்குள் பாடம், ஆசிரியர்கள், நிருவாகம் என்பதெல்லாம் பெரிதும் இக்கதைகளுக்குள் கலக்கவில்லை. நட்பின் அவஸ்தைதான் வாக்குமூலத்துக்குள் ஜீரணித்திருக்கிறது என்பது கதை முடிவில் ஆகில் என்ற பாத்திரத்தினூடே துல்லியமாக வெளிவருகிறது:

“இப்பல்கலைக்கழக வாழ்வில் நான் நண்பர்களை சரியாக ‘டீட்’ பண்ணினேனா தெரிய வில்லைடா. கடைசி நேரம் மனசை எல்லாமே போட்டு அரிச்சுக் கொண்டிருக்கு. நாமெல்லாம் பாவிக்கட்டா. யமினா இண்டைக்கும் என்னவோ குத்தலாகப் பேசினா... நான் சொல்லிக் கொள்ளாமல் எழுந்து வந்துவிட்டேன்.

நான் மௌனமாயிருந்த இடைவெளியில் முர்ஷிதும் பேசாமல் நின்றுருந்தான். மீண்டும் அவற்றைக் கிளறுவதில் எந்தப் புதையலும் கிடைத்திராது என நினைத்து விட்டுவிட்டேன். ஒருவேளை மறந்தே விட்டேன். எங்கள் எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றையும் மறப்பதுதான் முடியுமாக இருந்தது.”

இறுதியாக, எல்லா பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்குள்ளும் இருக்கும் உணர்வு இங்கும் வந்து எல்லாவற்றையும் மறப்பதுதான் முடியுமாக இருந்தது என்பது ஒரு தத்துவார்த்த உணர்வாக வெளிப்படுகிறது. ஆகவேதான் நட்பும் அதன் பரிபாசைகளும் அதனூடே எழும் உணர்வுகளும்தான் இந்நாவலில் பரவியிருப்பது வெளிப்படை. பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக்குள் இருக்கின்ற மகிழ்ச்சியும் தோல்வியும் சோகமும் இன்னொரு புறம் கதையை ஆக்கிரமித்திருக்கிறது. இது தவிர இந்தக் கதைக்குள்ளால் வெளிப்படுகிற வேறு சில அம்சங்களும் முக்கியம் பெறுகிறது.

முஸ்லிம் பெண்கள்தான் இந்தக் கதையில் வருகிற பெண் பாத்திரங்கள். முஸ்லிம் சமூகத்திலுள்ள பெண்கள் இந்தப் பல்கலைக்கழக வருகைக்கு முன்னால் பெரும்பாலும் மூடுண்ட சமூகமாகவே இருந்தனர். ஆனால் இந்தக் கதைகளுக்குள்ளால் வெளிப்படுகிற செய்திகள் திறந்த மனநிலையோடு விவாதிக்கின்ற கேள்வி எழுப்புகின்ற முஸ்லிம் பெண்களை சந்திக்க வைத்திருக்கிறது:

“நமது பெண்களின் முக்காடுகளுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் கவிதைகளை வெளியே கொண்டு வரவேண்டும். பெண்களை ஆண்கள் புரிந்து கொள்ளும் படியான இலக்கியத்தை நமது தமிழ்ச்சூழல் இன்றும் பூரணமாக தந்துவிட வில்லை. அதற்கான வெற்றிடம் நிரப்பப்படாமலே இருக்கிறது” என்றான்.

அவனது பேச்சில் இருக்கும் நியாயங்களை சரிவரப் புரிந்து கொள்கின்ற அளவிற்கு இங்குள்ள பெண்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் காத்திருக்க வேண்டுமோ எனத் தோன்றியது. ஆனால் இவற்றிற் கெல்லாம் மூல காரணமான கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது, பெண் என்கின்ற தனிமனுஷியை அடிப்படையாகக் கொண்டதொரு விடமயமாக இங்கு கருதப்படுவ தில்லை. அவள் சார்ந்த குடும்பத்தினதும் அவளது எதிர் கால இருப்பினதும் அடையாளமாகவே மதிக்கப்படுகிறது.

இதற்கு “மதத்திற்கு நெருக்கமான கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றியும், பெண்ணுரிமை பற்றியும் சிந்தித்தல் ஒன்றே எங்களுக்குரிய சிறந்த விடுதலையாக அமைய முடியும்” இதனையே எனது பதிலாக அவனிடம் கூறியபோது அக்கருத்தில் அவன் மாற்றப்பிராயம் கொள்ளவில்லை.” (ஷெரின்)

“ஒவ்வொரு வருடமும் பெண் இனத்திற்கு தலைமை தாங்குகின்ற ஒருத்தியை இந்தப் பல்கலைக்கழகம் மிகுந்த சிரமத்தின் பின்னே கண்டுபிடிக்கிறது. அதிரக் குரலெழுப்பும் ஆண் உலகம், தங்களின் முதுகுக்குப் பின்னே ஒளிந்து கொள்ளும் பெண்களையே உற்பத்தி செய்யும் போது படிப்பு,

பரீட்சை என்கின்ற மனோபாவங்களைத் தாண்டிய ஒரு அமானுஷ்ய சக்தியை, பெண்கள் மத்தியில் இனங்கண்டு கொள்வது எளிதான காரியமில்லை இயல்பாக யாரும் வெளிப்படல்தான் உண்டு.”

இவ்வாறு பொதுவாக பெண்ணிலைப்பட்ட பல்வேறு சிந்தனைகளும் இக்கதையிலே விபரிக்கப்படுகிறது. இப்படியான விவாதங்கள் இந்தக் கதையில் பல இடங்களிலும் பரவியிருக்கிறது. இது ஒரு முக்கியமான பாய்ச்சலாக பார்க்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

அதேபோன்று பல்கலைக்கழக சூழலில் இருக்கிற பிரதேசவாத சிந்தனைகளும் இங்கு முக்கிய இடம் பெறுகிறது. பொதுவாக தென்கிழக்குப்பல்கலைக்கழகத்திலே அத்தகைய சூழல் இருப்பதாகப் பேசப் பட்டது. அது மாணவர் தேர்தல்களிலும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது. இக்கதையில் வரும் ஒரு பாத்திரம் இப்படிப் பேசுகிறது:

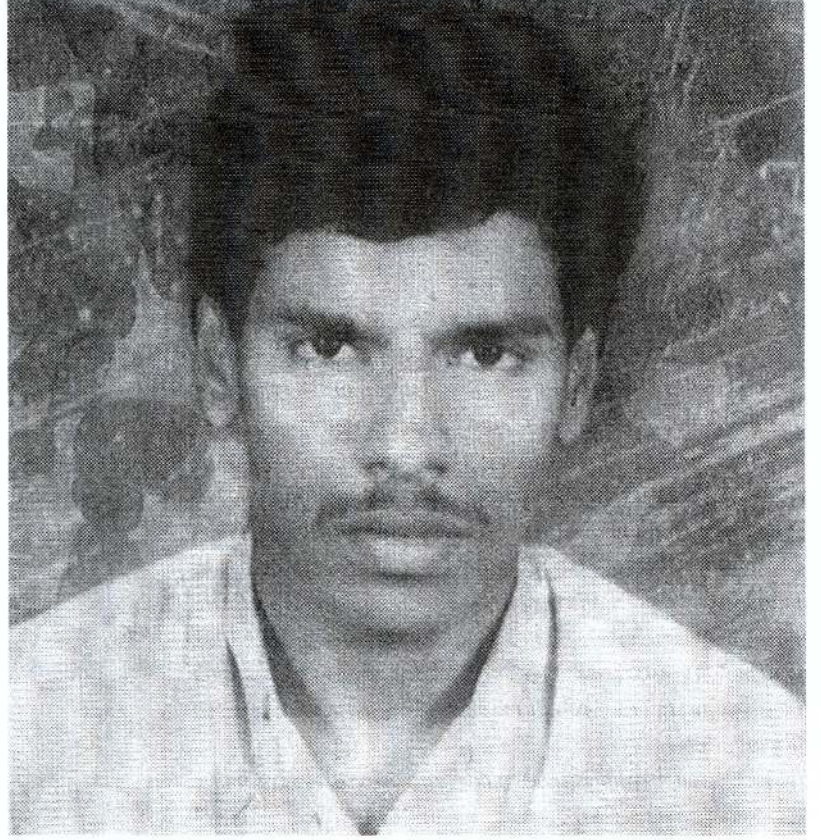
“இப்படி ஆதிக்கம் செலுத்த முனைவோர் தங்கள் பிரதேசம் பற்றிய பெருமைகளையே முன்னிறுத்திச் செல்கின்றனர். நமக்குத் தேவை, அந்த மையங்களெல்லாம் உடைபட்டு விளிம்புநிலை அலகுகள் முக்கியம் பெறுவதே. அப்பொழுதுதான் நாட்டிலுள்ள தேசிய பல்கலைக்கழகங்களின் வளர்ச்சியோடு நமது பல்கலைக்கழகமும் கைகோர்த்துச் செல்லும். இல்லாவிடில் இதன் ஆரம்ப நிலையான அரிசி ஆலைக்குள் வந்தடையும் புறாக்கள்தான் எம்மினத்தின் சுதந்திரம் பாடிக் கொண்டிருக்கும்.”

இதேபோன்று இந்தக் கதை வந்த காலத்தில் தேசிய இனப்பிறழ்வுக்குள் முஸ்லிம் சமூகமும் ஈர்க்கப் பட்டிருந்தது. அதன் பிரதிபலிப்பும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களிடையே பேசப்பட்டது. “இந்நாட்டில் முஸ்லிம் களுக்கெதிரான வன்முறைகள் அதிகரித்துவிட்டன. ஓட்டமாவடி யிலும், வாழைச்சேனையிலும் நமது பொருளாதாரம் கொழுந்து விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கின்றது. பேச்சுவார்த்தை களில் நாம் புறக்கணிக்கப்படுகிறோம். இவற்றையெல்லாம் முஸ்லிம் அரசியல் வாதிகள் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமக் கெதிரான அழிவுகளை நிறுத்தக்கோரியே இந்த பிக்கெட்டிங்கை நடத்தத் தீர்மானித்தோம். இன்ஷா அல்லாஹ் மிக விரைவில் சகல தரப்பினருக்கும் அழுத்தம் கொடுக்கும் விதத்தில் பெரியதொரு பிரகடனம் நிகழ்த்தத்திட்டமிட்டுள்ளோம்...”

இக்கால கட்டத்தில் இடம்பெற்ற ‘ஒலுவில் பிரகடனம்’ பற்றிய செய்திகள் இக்கதைக்குள் வந்தாலும் அதன் சமூக அரசியல் பின்புலம் முக்கிய இடத்தைப் பெறவில்லை. இதனால்தான் இக்கதையில் பெரும்பாலும் ஒரு நட்பு அரசியல்தான் முனைப்புப் பெறுகிறது என விவாதிக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்த விமர்சனங்களுக்கு அப்பால், அப்துல் றஸாக்கின் அழகிய மொழிநடை இப்புனைவுக்கு ஒரு காத்திரமான இடத்தை வழங்கியிருக்கிறது. அவருக்குள் ஒரு கவித்துவமும் படைப்பாளுமையும் நிரம்பியிருக்கிறது என்பதற்கு இந்த வாக்குமூலம் சாட்சியாகிறது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு வாக்குமூலத்தின் மூலம் ஒரு நல்ல படைப்பாளி மேற்கிளம்பி வந்துள்ளான்.

‘வாக்குமூலம்’ தந்த அப்துல் றஸாக் நாவல் துறையில் இன்னும் அக்கறை செலுத்துவாரானால் ஒரு நல்ல நாவலாசிரியர் நமக்குக் கிடைப்பதற்கு சாத்தியம் உண்டு. பல சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளை கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ்ப் பேசும் உலகில் நாவல் எழுதுவதற்கான பல பகைப்புலங்கள் நம்மிடம் உண்டு. அவற்றின் மூலம் அற்புதமான நாவல்களைப் படைக்கக்கூடிய திராணி அவருக்கு உண்டு. இவை எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சி அப்துல் றஸாக்கின் வாக்குமூலமே.

போராட்ட யதார்த்தத்தைத் தன்னகத்தே கொண்ட புயல் பறவை கப்டன் மலரவனின் நாவல் குறித்த பார்வை

“சிறப்பாக அமையும் நாவல், பொதுமக்களுக்கு வெறுங்கதையாகவும், அறிஞர்களுக்கு கருத்து விளக்கக் கதையாகவும், கற்று ஆழ்ந்து உணரவல்லவர்களுக்கு அனுபவத்தால் தெளியும் உண்மை விளக்கமாகவும் அமைய வேண்டும்” என அறிஞர் முர்ரே குறிப்பிடுகிறார்.

“கப்டன் மலரவனின் “புயல் பறவை” என்ற நெடுங்கதை அல்லது நாவல் என்பதும் மேற்குறித்த கருத்துடன் இயைபுற்றுப் போவதை உணர முடிகிறது. போர்க்காலப் படைப்புகள் அல்லது போர் பற்றிப் பேசுகின்ற குறித்த வகை இலக்கியங்கள் உலகம் தழுவிய ரீதியில் பல எழுந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் சில தவிர்க்க முடியாதபடி விளங்குகின்றன. நாவல் இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஈழத்தில் அதிகளவான முயற்சிகள் போரியல் சார்ந்து மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்ற ஆய்வாளர்களின் கருத்தை மொளையாக்கும் வகையில் புயல் பறவை அமைந்திப்பது சிறப்புக்குரியது.

1992 இல் வீரச்சாவடைந்து விட்ட கப்டன் மலரவனின் ஆக்க இலக்கிய முயற்சி வியப்புக்குரியதென இந்நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ள வளவை வளவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இருபது ஆண்டுகளே வாழ்ந்த மலரவனின் எழுத்துப் பயணம் என்பது சாதாரணமான ஒரு விடயமல்ல. நேர்த்தியான உரைநடையும் சிந்தனை ஆற்றலும் கவிநயமும் பொருந்திய சொல்லாடல்களும் காட்சிப்படிமங்களும் தீர்க்க தரிசனச் சிந்தனைகளும் புரட்சிகரமான செயற்பாடுகளும் மலரவனைத் தனித்துக் காட்டுகின்றன. எழுத்துகளில் விடயங்களைப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமல்லாது, அதைத் தனது வாழ்வியலாகவும் வரித்துக் கொண்டவன் என்ற வகையில் இவனது படைப்புகளும் கனதியுடையனவே ஆகும்.

ஒரு படைப்புக்குறிப்பிடுகின்ற விடயம் என்பதற்கு அப்பால், படைப்பாளியால் கையாளப்படுகின்ற உரைநடை என்பது மிக முக்கியமானது. மொழியை எவ்விதம் மலரவன் வசப்படுத்தியிருக்கிறான்? அதை எவ்விதம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறான்? என்பவற்றுக்கு ஆதாரமாக வளவை வளவன் பின்வரும் சொற்றொடர்களைப் புயல் பறவையிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

- முற்றுத்துப் பூமரங்கள் மெதுவாய் சிரித்தன...
- பாரத்தால் வளைந்து வளைந்து நின்ற நிறான குரோட்டன்கள் நீரை உதிர்த்த படி மெதுவாக நிமிர்ந்தன.
- பசளிப் பூக்கள் கொட்டி விட்டால் போல பூத்துக் கிடந்தன; வளைந்து கிடந்தவையும் சிலிர்த்து நின்றன.
- வேலியில் முளைத்த தலைகள் பொறாமையால் பொசுங்கிப் போயின.
- சோகம் தாங்க முடியாத சூரியன் துன்பக் கடலில் விழுத் தொடங்கினான். குருதிகளைச் சமந்து கொண்டு மேக வாகனங்கள் ஊர்க்கோலமாகப் பவனி போயின.

இவ்வாறான மொழிநடைகளினூடு அவன் இப்படைப்பிலே சொல்ல விளைந்திருக்கின்ற கருப் பொருள் என்பது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியதாகவே உள்ளது. அத்தோடு இன விழுமியம் சார்ந்த விடயங்கள், போரின் பரிமாணங்கள், போரின் வெற்றி வாய்ப்புகள் பற்றிய எதிர்வு கூறல்கள், எனப் பல்வேறுபட்ட விடயங்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மாணவர் எழுச்சி பற்றியும் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை பற்றியதுமான பலவிடயங்கள் பேசப் பட்டுள்ளமையானது மலரவனின் தீர்க்க சிந்தனைக் கருத்துக்களாக அமைந்துள்ளன.

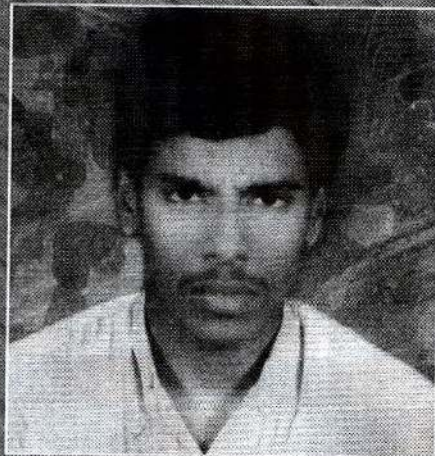
2002 ல் நடைமுறைக்கு வந்த சமாதானப் பேச்சு வார்த்தையும் மாணவர் எழுச்சியாகிய பொங்குதமிழ் நிகழ்வும் இதற்கு சான்றாகின்றன. இந்நாவலில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதை என்ற பாத்திரத்துக்கூடாக மண்ணின் தேவையை மக்களின் நலனை போராட்டம் சார்ந்த நிலைப்பாட்டைப் பின்வரும் கோரிக்கைகள் மூலம் வெளியிடுகிறார்.

- இன அழிப்புத் தவிர்ப்பு
- சிங்களக் குடியேற்றம் நிறுத்தல்
- இன சுதந்திரமும் சுய நிர்ணயமும்
- பயங்கரவாதச் சட்டங்கள்
- மாணவர் விடயத்தில் படையினர் தலையிடாமை
- கல்விக் கூடங்களைப் படைமுகாமாக்குவதைத் தவிர்தல்
- கை செய்யப்பட்டவர் விடுதலை

1992க்கு முன்பு எழுதப்பட்ட இந்நாவலானது காலங்கடந்து வெளிவந்திருப்பினும் போரியல் சார் விடயங்களை குறித்த காலம் பற்றிய சிந்தனைகளையும் உள்ளீர்த்துக் கொண்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

ஒரு குடும்பத்தை வைத்து அதிலுள்ள உறுப்பினர்களின் மூலம் பல விடயங்கள் பேசப் பட்டிருக்கின்றன. பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் ஆசிரியர் கதை கூறும் வகையிலும் விடயங்கள் வெளிக்கொரணப்பட்டுள்ளன. அதாவது ஆசிரியர்

புயல் பறவை

கப்டன் மலரவன்

கூற்று (தற்கூற்று), பிறர்கூற்று என்பன இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

தன்னனுபவம் சார் விடயங்களையும் கொள்கையையும், பெண்களுக்கான உரிமை மற்றும் இனவுரிமையையும் மண்மீட்பையும் போராட்டத்தின் தேவைப்பாட்டையும் இப்படைப்பின் மூலம் முன் வைத்துள்ளார்.

இந்நாவலின் சாத்தியப்பாட்டுக்கு மலரவனின் மொழிச் செழுமையும் நுண்ணிய பார்வையும் அனுபவமும், தேசியம் சார்ந்த பற்றுணர்வும், இலக்கியத் தேடலும் முயற்சியும் காரணங்களாய் அமைந்துள்ளன.

விடியல் பதிப்பகத்தின் வெளியீடாய் 2003 இல் வெளிவந்த புயல்பறவை என்ற கப்டன் மலரவனின் நாவலானது, ஈழத்து போர்க்கால இலக்கியங்களில் தவிர்த்து விட முடியாத ஒரு முயற்சியாகவுள்ளது. மலரவனின் இலக்கிய முயற்சி உரைநடை இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி கவிதையிலும் கலந்திருக்கின்றது.

தீராத வேட்கையோடு களமாடி மாண்டு போன மாவீரனின் கனவை வெளிப்படுத்தி நிற்பதாகவே மலரவனின் படைப்பு முயற்சிகள் அமைந்துள்ளன.

இனம், மொழி, நாடு என்ற சிந்தனைகளோடு வாழ்ந்து அதற்காகவே தம்முயிரையும் ஈந்த பலரின் இலக்கியங்கள் மறக்கப்பட முடியாதவை. அவற்றுள் கப்டன் மலரவனின் “புயல்பறவை” என்ற நாவலும் ஒன்றாகும்.

சமூக மேம்பாட்டு களவுகளின் அறுவடையாக ஆருரனின் நாவல்கள்

■ எம்.கே.முருகானந்தன் ■

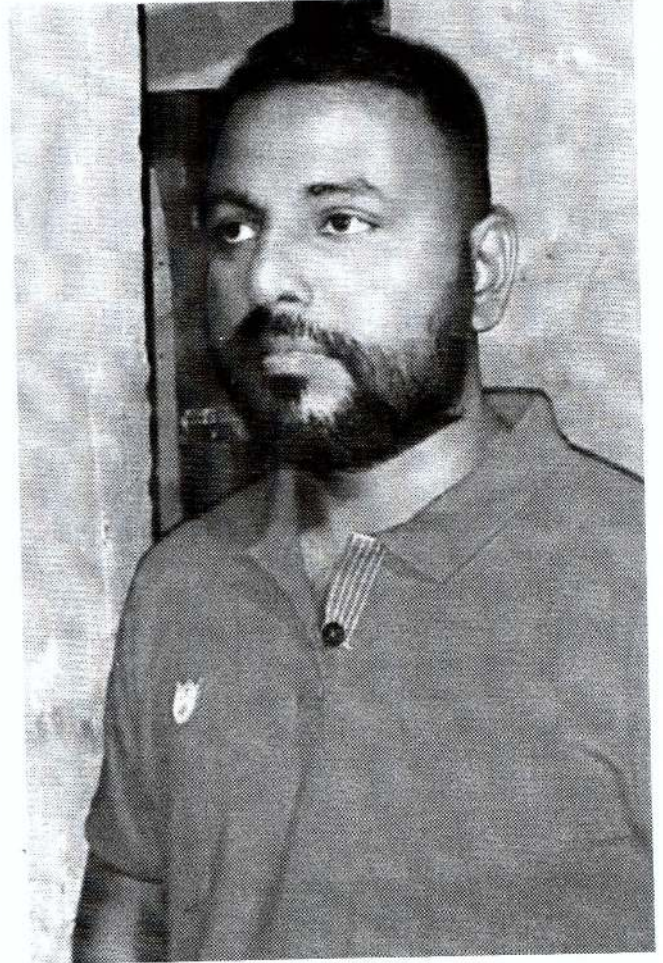
முதல் மூன்று நாவல்களும் 250 பக்கங்களுக்கு குறையாத நீண்ட நாவல்கள். மிகக் குறுகிய காலமான 2014 - 2020 ற்குள் எழுதியிருக்கிறார் ஆருரன்.

ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்திற்கு ஒரு நீண்ட பாரம்பரியம் உண்டு. அது நீண்ட பாரம்பரியம் மட்டுமல்ல தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்ற பெருமையும் உண்டு. முதல் நாவல் எனப் பலரும் சொல்லும் அசன்பே சரித்திரம் 1890 ல் சித்தி லெப்பை மரைக்காயர் எழுதியது. இது எகிப்தின் காயீர் நகரத்து ராசகுல சிறுவன் பற்றியது முழுக்க முழுக்க அந்நிய தேசங்களைக் களமாகக் கொண்டது. அடுத்து வருவது மோகனாங்கி. இது திருகோணமலை தி.க.சரவணமுத்து என்பவரால் எழுதப்பட்டது. இதுவும் இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டது அல்ல. தங்சாவூர் திருச்சியைக் களமாக கொண்டது. 1895 தமிழ் பாடப் புத்தகமாகவும் கற்பிக்கப்பட்ட பெருமையைக் கொண்டது

அதன்பின் மறுமலர்ச்சி காலம் எனச் சொல்லப் படுகிறது. அ.செ.மு வின் யாத்திரை வ.அ.இராசரத் தினத்தின் கொழுக்கொம்பு முதல் வேறு பலரும் பங்களித்த காலம்

1956ன் பின் தேசிய இலக்கிய காலம் ஆரம்பிக்கிறது. அத்தோடு முற்போக்கு இலக்கியமும் இணைந்து கொள்ளுகிறது. முக்கியமாக இளங்கீரன் இருபத்து மூன்று நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். அடுத்து செ.கணேசலிங்கம் அவர்களும் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளார். கே.டானியலின் பஞ்சமர், தெளிவத்தையின் காலங்கள் சாவதில்லை. தி.ஞானசேகரனின் குருதிப் புனல், செங்கை ஆழியான் காட்டாறு. கோகிலம் சுப்பையா தூரத்துப் பச்சை போன்ற பலவற்றை நானும் படித்துள்ளேன்.

இப்பொழுது போர்க் கால மற்றும் புலம்பெயர் இலக்கிய காலகட்டமாகும். முற்போக்கு இலக்கியங்களும் தேசியவாதப் பண்பு கொண்ட இலக்கியங்களும் எவ்வாறு அந்தந்த காலகட்டத்தில் வீறுகொண்டு எழுந்தனவோ அதே போலவே போர்க்கால இலக்கியங்களும் இப்பொழுது அதிகளவில் வெளிவருகின்றன. புலம்பெயர் இலக்கியம் மிகப் பெரியளவில் இப்போது முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காண முடிகிறது. இவற்றுள் முன்னாள் போராளிகள் பலரும், நேரடி அனுபவங்கள் துணை சேர எழுதுவதையும் குறிப்பிடலாம். தமிழினி, தமிழ்ச்செல்வி, சயந்தன், இ.இரவி, மெலிஞ்சி முத்தன், ரவி என பலர் புலம்பெயர்

மண்ணிலிருந்தும், ஒரு சிலர் தாயகத்தில் இருந்தும், இலக்கியம் படைக்கிறார்கள்.

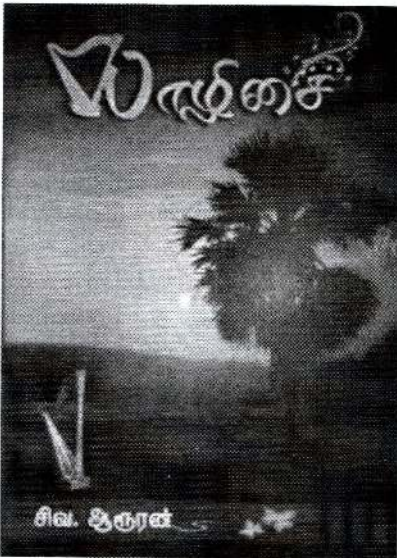
ஆருரனின் நாவல்கள் சமகால இலக்கியப் போக்கான போர் இலக்கியமும் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற வகைக்குள் கால ரீதியாக அடங்குகிறது.

இருந்தபோதும் இதை ஒரு போர்க்கால இலக்கியம் என்று சொல்ல முடியாது. முன்னாள் போராளிகள் படைப்புகள் என்ற வகையிலும் அடங்காது. மூன்று படைப்புகளுமே போர்க்காலத்தின் சாரல் படுபவையே அன்றி போரின் நேரடிப் பொழிவில் தெக்கி நனைந்தவையல்ல.

ஆருரன் தாயகத்தில் இருந்துதான் இலக்கியம் படைக்கிறார். ஆயினும் அங்கும் ஒரு தனித்துவம் உண்டு. இவர் சிறைக் கம்பிகளை ஒரு கையால் பற்றிக்கொண்டு

மறுகையால் இலக்கியம் படைக்கிறார். நீண்ட பெருங்காலமாக இருக்கும் அரசியல் கைதிகளில் பலர் தனிமை, ஏக்கம், விரக்தி போன்ற மனோநிலையால் பீடிக்கப்பட்டு இருப்பது மட்டுமின்றி தற்கொலைகளும் செய்கின்ற சூழலில் இவரது இலக்கிய ஆர்வம் அபூர்வமானது. அதுதான் அவரை துடித்துப்பாக இயங்க வைத்து சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் படைக்க வைக்கிறது. அதுவே ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய பாதையைத் திறந்தும் வைத்திருக்கிறது என எண்ணுகிறேன்.

இவரது முதல் நாவல் யாழிசை அதைத் தொடர்ந்து யாவரும் கேள்ர் ஆகிய இரண்டும் போர் ஓய்ந்தபோதும் அதன் தாக்கங்கள் தொடரும் வட மண்ணின் மனித வாழ்வைப் பேசுகின்றன. வலசைப் பறவைகள் மட்டுமே போர்க்காலத்தில் அதுவும் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரின் காலத்தைப் பேசும் படைப்பாக இருக்கிறது. இருந்தபோதும் இவை எதுவுமே அந்நியப் படைகளின் அடாவடித்தனங்களையோ, பொது மக்களுக்கான நேரடிப் பாதிப்புகளையோ, அவலங்களையோ அனுபவங்களையோ விலாவாரியாகப் பேசும் நாவல்களாக இல்லை. கதைக்கு அவசியமான ஓரிரு சம்பவங்களே மேம்போக்காகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆருரன் இருக்கும் சூழலின் பின்புலத்தை நாம் நினைவில் கொண்டால் இவற்றை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

அப்படியாயின் இந்த நாவல்கள் எவற்றைக் காட்சிப்படுத்த முயல்கின்றன என்ற கேள்வி எழுவது தவிர்க்க முடியாது.

எமது மண்ணின் மனித வாழ்வை காட்சிப்படுத்துகின்றன எனச் சொல்வது பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றாக அமையலாம். இறுக்கமான குடும்பக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட வடமண்ணின் சூழலில் தனி மனிதர்களுக்கு இடையிலான உறவுகளை இயல்பாகவும் விஸ்தாரமாகவும் பேசுகின்றன. அதே போல தனிமனிதர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் சமூகத்துடனான தும், அதேபோல சில குறிப்பிட்ட குடும்பங்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவுகளைக் காட்சிப்படுத்துவதுடன் நின்றுவிடாது, சில முரண்களையும் நிஜ வாழ்வின் தரிசனங்கள் போலத் தருகின்றன எனலாம்.

இவருடைய படைப்பு மொழியானது அமைதியான நீரோட்டம் போல நகர்கின்றது. பிரபலமான பல தமிழக எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் காணப்படும் அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் எதிர்பாராத திருப்பங்கள், வாசகனைத் திகைக்க வைக்கும் மர்ம முடிச்சுகள் போன்ற எதுவும் கிடையாது. இருந்தபோதும் நாவல்களின் இறுதியில் ஒரு திடீர்த் திருப்பம் இருக்கவே செய்கிறது.

யாழிசை நாவலின் நாயகன் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். வன்னி மாவட்டத்தில் கல்வி கற்பிக்கிறான். மற்ற ஆசிரியர் செல்லத் தயங்கும் அங்குள்ள பிற்பட்ட பகுதிகளைத் தேடிச் சென்று கற்பிக்கிறான். மேலதிக வகுப்புகள் எடுத்து அந்த மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்த உளமார முயற்சிக்கிறான். இதனால் மாணவர். ஆசிரியர் மற்றும் சமூக மதிப்பைப் பெறுகிறான். இந்த நிலையில் இவனது சொந்த மாமனின் மகளை இவனுக்கு பெண் கேட்டு வர முழு மனத்தோடு ஒம்புகிறான். ஆயினும் வன்னியில் இவன் சந்தித்த ஒரு பெண்ணுக்கு இவனோடு தொடர்பிருப்பதாக வீண்பழி சுமத்துகிறது சமூகம். அவளுக்கு ஏற்பட்ட பொய்க் கறையைத் தீர்க்க அவளையே திருமணம் செய்கிறான். அவள் ஒரு முன்னாள் விடுதலைப் போராளி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சமூக வாழ்வில் முன்னாள் போராளியான அவள் படுகின்ற துன்பங்களும் இங்கு ஓரளவு சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அதேபோல முன்னாள் போராளியான அவளின் துணிச்சலும், சமூகம் மீதான அக்கறையும் நாவலின் முற்பகுதியில் சொல்லப்படுகின்றன.

இவனுடன் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு தடைப்பட்ட பெண்ணின் குடும்பத்தினரின் மன உளைச்சல்கள், இவனுக்கு குழந்தை கிடைக்காததையிட்டு சமூகத்தில் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட நக்கல் பேச்சுகள் என கதை நகர்கிறது. இறுதியில் ஒரு திடீர்த் திருப்பம்.

யாவரும் கேள்ர் சற்று வித்தியாசமான நாவல். இதில் முக்கிய பாத்திரங்களாக ஒரு முதியவரும் ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவனும் வருகிறார்கள். சூழல் மாசடைதலைத் தடுத்தல், அது பற்றிய விழிப்புணர்வை சமூகத்தில் ஏற்படுத்துதல், முதியவர்களைப் பேணல், சிறுவர்களை பாதுகாத்தல், வாழ்வாதார உதவி, வறிய மக்களின் நிலையை மேம்படுத்தல் போன்ற சமூக முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதே இந்த நாவலின் முக்கிய கருவாக இருக்கிறது. இவற்றைச் செயற்படுத்த "சூழலுடன் சமூகப் பேணுகைக் கழகம்" என்ற அமைப்பை உருவாக்குவதும் அதன் செயற்பாடுகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

இருந்தபோதும் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து இலக்கியம் பின்தள்ளப்படவில்லை என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். குடும்ப உறவுகளின் நெருக்கம் அழகாகக் பேசப்படுகிறது. அண்ணன் தங்கைகளுக்கு இடையேயான பாசம் எங்கள் பள்ளிப்பருவ கால உணர்வுகளை நினைவுக்கு கொண்டு வருகிறது. அவர்கள் இணைந்து வீட்டு நிர்வாகத்தில் நிதிப்பொறுப்பை பொறுப்பேற்கிறார்கள். தங்கள் சுயவிருப்புகளை புறம் தள்ளி குடும்ப நிலவரத்தை மனங்கொள்ளவதைப் பார்த்து மற்றவர்களும் தம்மை மேம்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

யாழ் பல்கலைக் கழக சூழல், அங்கு நடக்கும் செயற்பாடுகள், கன்ரீன், நூலகம் போன்ற பகுதிகள் யாவும் கதையோடு கதையாக எம்முன் காட்சியாக விரிகிறது. கொழும்பு மருத்துவ பீட மாணவனாக இருந்த காலத்து நினைவுகளைப் புடம்போட வைத்தது. அது 1970 களில் இது 2000 காலப் பகுதி.

கன்ரீனில் இருந்த குழாயை ஒருவன் திறந்து கைகழுவிட்டு அதை

பூட்டாமல் சென்று விடுகிறான். இதை அவதானித்த இவர்களில் ஒருவனான “வர்மன் எழுந்து சென்று குழாயை மூடிவிட்டு, குப்பை வாளிக்கு வெளியே கிடந்த நெகிழ் போத்தல் ஒன்றையும் எடுத்து அவ்வாளியினுள் போட்டான்”

இதை வாசித்தபோது பெரும்பாலான மாணவர்களின் அலட்சியப் போக்கை புரிந்து கொள்ளும் அதே நேரம் சமூகப் பொறுப்புள்ளவர்களும் அங்கு இருக்கவே செய்கிறார்கள் என்பதை அறிய மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இருந்த போதும் பிற்பாடு இந்த மாணவர்கள் இணைந்து கூட்டாகச் சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட இருப்பதை பூட்டமாகச் சொல்வதற்கு இந்தச் சம்பவத்தை கதையில் புகுத்திய கதாசிரியரின் சாதாரணத்தையும் மனம்கொள்ள வேண்டும்.

பின்னொரு பகுதியில் ஒரு கூட்டத்தில் மென்பானங்கள் வினியோகிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் “தாம் இவற்றை அருந்துவதில்லை எனக் கூறி ... மறுத்துவிடுகின்றனர்” மென்பானங்கள் ஆரோக்கியமற்றவை. நீரிழிவு முதலான பின்விளைவுகளைக் கொண்டுவரும் என்பது ஒரு முக்கியமான கருத்து. இவ்விடத்தில் நானாக இருந்தால் மென்பானங்களின் தீமை பற்றி இரண்டு பக்கங்களுக்காவது திட்டி எழுதியிருப்பேன். அவர் இலக்கியப் படைப்பாளி நான் நலவியல் கட்டுரைகள் எழுதுபவன் மட்டுமே என்பதை ஆருரனின் எழுத்தாண்மை எனக்கு உணர்த்தியது.

சமூகப் பணியில் ஈடுபடும்போது ஆதரிப்போர் பல இருந்தபோதும் நக்கல் அடிப்பவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் சமாளித்து எவ்வாறு தமது பணிகளை முன்னெடுக்கிறார்கள் என்பதையும் சிறு சிறு சம்பவங்கள் ஊடாக அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார் கதாசிரியர்.

இந்திய அமைதிகாப்பு படைக்காலத்தில் இங்கு தவறுதலாகக் காலுன்றிய பார்த்தீனிய செடியானது எனது மண்ணின் வளத்தை கெடுக்கிறது. இதைத் தடுக்க ஆரம்பிக்கும் பணியானது பின்னர். வகைதொகையின்றிப் பனை தறிப்பதைச் சமாளிக்க பனை மீள்நடுகை, தமிழக மீனவர்களால் உள்நூர் மீனவர்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகள், கன்னாக நிலத்தடி நீரில் கழிவு எண்ணெய் கலப்பு, பெண்கள் பிரச்சினைகள், முஸ்லீம்கள் இடப் பெயர்ந்து புத்தள மண் வாழ்க்கைக்கு சென்ற அவலம் என பல்வேறு சமூக பிரச்சினைகளையும் தொட்டு பரந்த வெளியைக் காட்சிப் படுத்தும் நாவலாக இருக்கிறது.

கதையானது இருபாலைக் கிராமத்து வாழ்வில் ஆரம்பித்து வலிகாமம், வடமராட்சி, இறுதியில் முழு இலங்கையையும் இணைத்து செல்கிறது. இவர்களது பணியில் இஸ்லாமிய நண்பர்களும் சிங்கள நண்பர்களும் இணைந்து கொள்ள முன்வருவதாகக் கதை நகர்கிறது. இனவாத அரசியலையே நாளாந்தம் கேட்டும் படித்தும் சலிக்கின்ற வாசகர்களுக்கு முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் எல்லோரும் பொது நோக்கில் இணைந்து கொள்ள முடியும் என்பதை நோக்கி நகர்வதானது நம்பிக்கை தருவதாக அமைகிறது.

இந்த நாவலுக்குள் ஒரு அரசியல் இருக்கிறது. ஆனால் அது இன்றைய பெரும்பாலான சிங்கள தமிழ் இனவாதிகளின் அரசியல் அல்ல

அரசியல் ஒரு சாக்கடை எனச் சொல்லிப் பலரும் தட்டிக் கழிப்பார்கள். அதை நானும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் அதற்கு அப்பாலும் ஒரு உன்னத அரசியல் இருக்கிறது என்பதை புரிய வைத்தார் சபாபதி என்ற பாத்திரம் ஊடாக.

மேலே சொன்ன இரு நாவல்களும் போர் ஓய்ந்த பின்னான காலகட்டத்தில் நடப்பவையாக இருக்கின்றன.

வலசைப் பறவைகள் என்ற “இந்த நாவலில் சற்று வித்தியாசமாக போர்ச் சூழலிலேயே கதை நகர்கிறது” என்கிறார் நூலாசிரியர் தனது “என்னுரையில்”. மேலும் “இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினர் 1987 ஜூலை 30 தொடக்கம் 1990 மார்ச் 24 வரையில் ஈழமண்ணில் நிலை கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த போர்ச்சூழல் கீழ்மத்திய வர்க்கக் குடும்பத்தில் தாக்கம் செலுத்தியது என்பதைச் சொல்ல விழைந்திருக்கிறேன். இதில் போரைப் பற்றிப் பெரிதாக ஏதும் பேசவில்லை. நாவலின் தேவைக்காகவும், வாசகர்களை அக்காலச் சூழலுக்குள் இழுத்து வருவதற்காகவும் அவசியமான சில அரசியல் போர் சார்ந்த நிகழ்வுகளை நினைவுபடுத்தியுள்ளேன்” என்கிறார்.

உண்மைதான் அமைதி காப்புப் படையின் கேடுகெட்டவர்களால் ஒரு பெண் பாதிக்கப்படுகிறாள். அதனால் அவள் சமூக ரீதியான அவமானத்தையும் நிந்தனைப் பேச்சுகளையும் எதிர்கொள்ள நேர்கிறது. இதனால் உள் ரீதியான பாதிப்புக்கு ஆளாகிறாள். இந்தச் சம்பவத்தில், அமைதிகாக்கும் படையின் அட்டுழியத்தை நூலாசிரியர் சொல்கிறார்தான். ஆயினும் அதற்குக் கொடுக்கும் அழுத்தத்தை விட அந்தச் சம்பவத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணுக்கு ஏற்படும் சமூக ரீதியான பாதிப்புகளுக்கும், அவளின் மனஉளைச்சல்களுக்குமே அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. படையினரின் அட்டுழியங்களை மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டும் உத்தியாகவே இதை என்னார் பார்க்கமுடிகிறது. “வாசகர்களை அக்காலச் சூழலுக்குள் இழுத்து வருவதற்காகவும்...” என என்னுரையில் சொன்னதின் உட்பொருள் இதுவென்றே கருதலாம்.

இந்த மூன்று நாவல்களின் களங்களும் கருக்களும் முற்றிலும் வேறுபட்டவையாக இருந்த போதும் அவற்றிடையே சில பொதுவான அம்சங்களையும் அவதானிக்கலாம். இதற்குக் காரணம் பல கருத்துக்கள் நூலாசிரியரின் பரந்த சமூக நோக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக இருப்பது காரணமாகலாம்.

கதாபாத்திரங்களைப் பொறுத்த வரையில் பிரதான கதாபாத்திரங்கள் அல்லது நாயகன் எனப்படுபவர்கள் தாம் சார்ந்த சமூகத்தில் மதிக்கப்படுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். கண்ணியமான மனிதர்களாக, மற்றவர்களின்

துயரை ஆற்றுபவர்களாக, தமது சொற்கள் மற்றவர்களை காயப் படுத்திவிடக் கூடாது என்பதில் அவதானமுள்ளவர்களான இருக்கிறார்கள். மூவருமே தாம் கொண்ட இலட்சியத்திற்காக தமது முழு வாழ்வையுமே அர்ப்பணிக்கும் தியாக உள்ளம் கொண்டவர்களாக இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது

யாழிசையின் மாறன், யாவரும் கேளீர் பூங்குன்றன், வலசைப் பறவைகள் அன்புமணி ஆகிய மூவருக்கும் இது பொருந்து கிறது. இருந்தபோதும் வலசைப் பறவைகள் நாவலில் நாயகனுக்கு இருக்கும் முக்கியத்துவத்தை விட பெண்பாத்திரமான பிரியதர்சினியையே பிரதானமாகக் கதை சுற்றி நகர்வதையும் குறிப்பிடலாம்.

இதில் மூவருமே பெண்களை மதிப்பவர்களாக, அவர்களுக்கு வீட்டிலும் சமூகத்திலும் சமஅந்தஸ்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் உறுதியானவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இதில் மாறன், ஒரு பெண் பழிச் சொல்லுக்கு ஆகக் கூடாது என்பதற்காக அவளை மணப்பதுடன் தொடர்ந்து வரும் மணவாழ்க்கையிலும் அவளுக்காக புதிய பழிகளையும் ஏற்றுக்கொள்கிறான், அன்புமணி தனது மனைவிக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய பாதிப்பை அமைதியாக ஏற்றுக் கொள்வதுடன் அவளுக்காக தங்கள் வாழ்வின் திசையையே மாற்றி அமைத்துக் கொள்கிறான். பூங்குன்றன் தனது சகோதரிகள் மட்டுமின்றி சமூகத்தில் உள்ள எல்லாப் பெண்களும்

சமமாக மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதை பரந்த இயக்கமாகவே முன்னெடுக்கிறான்.

ஆருரனின் இந்த நாவல்கள் மூன்றிலும் காதல் என்பது முக்கிய பொருளாக அமையவில்லை. மாறனுக்கு யசோ மீதும், அன்புமணிக்கு பிரிய தர்சினி மீதும் ஈர்ப்பு இருந்தபோதும் அவர்கள் அதை நேரடியாக வெளிப்படுத்தவில்லை. அதற்கான தைரியமோ, தூழ்நிலையோ அவர்களுக்கு அமையவில்லை. காலம் கனியட்டும் எனக் காத்திருக்கிறார்கள். பேச்சுவார்த்தை மூலமே அவர்களது திருமணம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலும் அவர்கள் விரும்புவது கூட அவர்களின் மாமன் மகளாகவே இருக்கிறது. கிராமப்புற வாழ்வின் சுட்டுப்பாடான பண்பாட்டு கோலத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே இதை நோக்க வேண்டும். தமிழகத் திரைப்பட வழமைகளுக்குப் பழக்கிப் போன பலருக்கு இது ஆச்சரியமாக இருக்கக் கூடும். ஆயினும் காதல் திருமணங்கள் மலிந்துவிட்ட இன்றைய காலகட்டத்தில் கூட இதுவும் எமது பண்பாட்டுக் கூற்றின் எச்சமாக நடைமுறையில் இருக்கிறது.

திருமணம் என்று வரும்போது இன்னுமொரு விடயத்தையும் இவரது நாவல்களில் அவதானிக்க முடிந்தது. தமது ஆழ்மன உணர்வுகள், ஆசைஅபிலாசைகளை விட தியாக மனப்பாங்கே இரண்டு பிரதான பாத்திரங்களான மாறனிலும், பூங்குன்றனிலும் முனைப்புபெறுகிறது. பழிசுமந்த பெண்ணை மாறன் திருமணம் முடிப்பதை ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். பூங்குன்றன் தனக்கு மச்சாள் முறையான பெண்களில் கவர்ச்சியான பெண்ணை விடுத்து, சற்று மாற்றுக் குறைந்த பெண்ணிற்கு வாழ்வளிக்க முன்வருகிறான்.

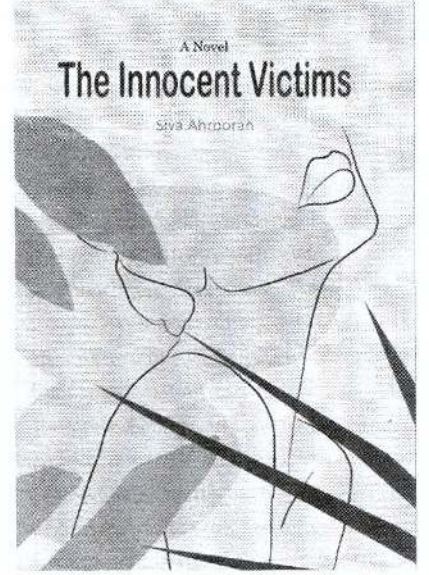
இந்த நாவலில் வரும் பிரதான பெண் பாத்திரங்கள் எவையுமே தங்கள் திருமணத்திற்கு முன்னர் காதல் உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ளாதவர்களாகவே காட்டப்படுகிறார்கள். தங்கள் பெற்றோர் வரித்தவனையே திருமணம் செய்கிறார்கள். தங்களுக்கு கணவனாக வாய்த்தவனையே காதலிக்கிறார்கள். இருந்தபோதும் முன்னைய தலைமுறையைச் சார்ந்த மீனாட்சி தனது தந்தையின் விருப்பத்திற்கு மாறாக சபாபதியை அடம் பிடித்து நின்று திருமணம் செய்யததை விதிவிலக்காகக் குறிப்பிடலாம்.

இவை யாவுமே எமது மண்ணிலிருந்து இன்னமும் முற்றாக நீங்காத மச்சாள் மச்சாள் முறை திருமண முறைகளின் எச்சசொச்சங்களாக இருக்கின்றன.

ஆருரனின் நாவலில் வரும் பிரதான நாயகர்கள் பெண்களுக்கு சமஉரிமை கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள் என ஏலவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இருந்தபோதும் அவர்கள் வீடுகளில் கணவன் முதலில் சாப்பிடுவதும், அதன் பிறகே பெண்கள் உணவு உட்கொள்வதுமே வழக்காக இருப்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் வாசிக்க முடிகிறது. இந்த வழக்கம் எமது பண்பாட்டில் முன்னர் இருந்தது உண்மையே. ஆயினும் இந்த மூன்று நாவல்களும் போர் முடிந்த பின்னான இன்றைய காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவை என்பதை நினைவில் இருந்த வேண்டும். குடும்பமாக கூடியிருந்து உணவருந்தும் பழக்கமே இப்பொழுது பெரும்பாலும் இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். அப்படி இல்லாவிடினும் தமது நேரத்தேவைக்கு ஏற்பட்ட ரீதியில் அவரவர் தமது உணவை உண்ணுவர். ஆருரன் நீண்டகாலமாக சமூகத்தில் இருந்து கட்டாய தனிமைப்படுத்தலில் இருப்பதால் இன்றைய நடைமுறைகளை அறியாமல் இருப்பதாகவும் அர்த்தப்படுத்தலாம்.

நூலாசிரியர் ஒரு தேநீர் பிரியரோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு எழுந்தது.

தேத்தண்ணி போடுவதம், குடிப்பதும் கதையோடு கதையாக அடிக்கடி வருவதை வாசித்த காரணத்தாலேயே இவ்வாறு கூறவிழைந்தேன். விருந்தினர்கள் வரும் போது, அல்லது வீட்டு உறுப்பினர்கள் களையோடு வீடு திரும்பும் போதும் தேநீர் கொடுப்பதும் உபசரிப்பதும் எமது சமகால பண்பாட்டுக் கூறு என்பது உண்மையே. அதைச் சொல்வதிலும் தவறில்லை. இருந்தபோதும் கதை ஓட்டத்தில் அடிக்கடி வருவதால் அப்படி குறிப்பிட்டேன். வீட்டுத் தேநீர் பருகும் ஆசை அதுவும் அம்மாவின் கைப்பக்குவ தேநீர் அவரது ஆழ்மனத்திலிருந்து எழுதத் தூண்டியிருக்கக் கூடும்.

பெரியவர்களின் அல்லது வயதால் மூத்தவர்களின் ஆலோசனைகளை பல பொதுப்பிரச்சினைகளிலும், தங்கள் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளிலும் பெறுவது எமது பண்பாட்டுக் கோலத்தில் இருக்கிறது. சிலர் இளையவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் இருப்பதுண்டு. அதனை ஆரூரனும் தனது நாவல்களில் சித்திரிக்கிறார். முக்கியமானது யாவரும் கேள்ரில் சபாபதிக்கும் பூங்குன்றனுக்குமான உறவு மிகவும் முக்கமானது. பூங்குன்றனின் வாழ்வே சபாபதியின் ஆலோசனை மற்றும் வழிகாட்டல்களால் பொதுவாழ்வில் புடமிடப்படுகிறது. இந்தளவு ஆழம் இல்லாவிடினும் வலசைப்பறவைகளில் அன்புமணிக்கு நமசிவாயமும், யாழிசையில் மாறனுக்கு செல்வராசாவும் இருப்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

கிராமப்புறத்து வாழ்க்கை பல தருணங்களில் எம் கண்முன்னே காட்சியாகிறது. வேலி அடைப்பதை அண்ணனும் தங்கைகளுமாகச் இணைந்து செய்வது, விறகு அடுப்பு சமையல், மாடு வளர்ப்பு, பால்கறத்தல், வானம் வந்தாரமாகி மப்பு போட்டதும் காய்ந்த விறகுகளை மாட்டுக் கொட்டிலுக்குள் ஓரமாகச் சேமித்து வைப்பது, கிணற்றடிக்குளிப்பு, கோயில் திருவிழா என இப்படியாக இவரது படைப்புகளில் மண்ணின் மணம் நிறைந்து கிடந்து எம்மையும் அதற்குள் ஈர்த்துவிடுகின்றன.

எமது கோயிற் திருவிழாக்களின் வழமையான சமயசொற் பொழிவுகளில் உண்மைக்கு ஒவ்வாத அதீத கற்பனைக் கருத்துகள் வருவது வழக்கம். உதாரணத்திற்கு பாஞ்சாலி துகிலுரிதலில் கிருஸ்ணன் திரௌபதியின் மானம் காக்க சேலையை தொடர்ந்து அருளிக் கொண்டே இருப்பதைச் சொல்லலாம். "... வெறும் கற்பனை. இது கிருஸ்ணன் பாத்திரத்தை உயர்த்துவதற்கும், கௌரவர்களின் பாத்திரங்களை சரிப்பதற்கும் மகாபாரதத்தை எழுதியவர் பயன்படுத்திய ஓர் உத்தி" "... கடவுள் மீது பூரண நம்பிக்கை கொண்டால் சேலை கிடைக்கும் என்பதல்ல படிப்பினை" என்று ஒரு பாத்திரம் விளக்குகிறது. மூட நம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கும் இப்பகுதி மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பல நூற்றுாண்டுகளுக்கு முன்னர் கற்பனையில் எழுதியவற்றை இந்த பகுத்தறிவு யுகத்திலும், உண்மையான பக்தி இருந்தால் இவ்வாறு நடக்கும் என்று கூறி தமது முட்டாள்தனத்தை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமின்றி மக்களையும் தவறாக வழிநடத்துவதை துணிவோடு வெளிப்படுத்தியமை பாராட்டப்பட வேண்டியது என்பதில் ஐயமில்லை.

அதே போல "...காணும் காணும் எண்ணைக் கறியை அள்ளி வைக்க தலையிலை கொள்ளி வைக்கப் பாக்கிறாய்... .." என்று சபாபதி தனது மனைவிக்கு பகடி போல சொல்கிறார். ஆனால் இதற்குள் ஒரு முக்கிய மருத்துவ ஆலோசனை மறைமுகமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆம் எண்ணையை அதிகம் சாப்பிட்டால் கொலஸ்ட்ரோல் உயரும். மாரடைப்பு, பக்கவாதம் போன்ற ஆபத்தான நோய்கள் வரும் என்பதை மிக நாசுக்கவும், எள்ளலாகவும் சொல்லிக்கதையோடு கதையாக நகர்ந்துவிடுகிறார்.

இவரது பரந்த வாசிப்பை பல இடங்களில் உரை முடிகிறது. அவை புதிய தகவல்களைத் தருவதுடன், எமது மந்தை மாட்டுச் சிந்தனைகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைகிறது. உதாரணத்திற்கு சோழப் பேரரசு பற்றி நாம் பெருமை கொள்கிறோம். தஞ்சைப் பெருங்கோயில் கோபுரத்து உயரத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, அதில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருங்கற்களை அவதானித்து, விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் வளராத அந்தக் காலத்தில், அவற்றை எவ்வாறு அந்த உயரத்திற்கு நகர்த்தினார்கள் என வியந்திருக்கிறோம்.

ஆனால் சோழ ஏகாதிபத்தியத்தின் அடாச் செயலாக அது இருக்கலாம் என்ற உண்மையை உரைச் செய்கிறார். "இயந்திரம் பயன்பாடு தொழில் நுட்ப அறிவு இல்லாத காலத்தில்... மனித வலுவை உச்சமாகப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். பிடிக்கப்பட்ட எதிரிப்படைகளை வருத்தியிருக்க வாய்ப்புண்டு" என சபாபதி வாயால் விளக்குகிறார்.

துாய தமிழில் எழுதவேண்டும் என்ற கொள்கைப் பிடிப்பு ஆரூரனிடம் ஆழ வேருன்றி இருப்பதை அவரது படைப்புகளில் அவதானிக்க முடிகிறது. மின்சூழ், ஈருருளி, நெகிழிப்போத்தல், பாதப்பொறுதி, கொம்புச் சத்தம், போன்ற துாய தமிழ் சொற்களை நிறையவே பயன்படுத்துகிறார்.

சிவப்புத் தூவலை என்று ஓரிடத்தில் சொல்கிறார். சரியாகப் புரியவில்லை. பேனை என நினைத்துக் கொண்டேன்.

கலப்பில்லாத சுத்த தமிழைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது மொழியின் தனித்தன்மையைப் பேணுவதற்கு நல்ல முயற்சி தான். ஆனாலும் நாவல் போன்ற இலக்கியப் படைப்பில் இவை படைப்பின் ஓட்டத்திலிருந்து வாசகனை அந்நியப் படுத்துவதாகவே உணர்ந்தேன்.

இருந்தபோதும் துாய தமிழ்ப் பாவனையை, படைப்பின் ஆசிரியர் கூற்றுக்களின் போதே பயன்படுத்துகிறார். பாத்திரங்களின் உரையாடலின் போது எம் மண்ணின் பேச்சுத் தமிழையே பயன்படுத்துவதால் செயற்கைத்தன்மையை களைய முயல்வதையும் உரை முடிகிறது.

உதாரணத்திற்கு "சைக்கிளின்ரை செயினும் கொஞ்சம் அடிக்குது. ஒரு பல்லு கழுட்ட வேணும் எண்டு நினைக்கிறேன்"

ஒலைக் கிணாட்டுகள், அறுக்கை. கந்தறுந்து போகட்டும் போன்ற பல மண்வாசனைச் சொற்கள் எங்களை அந்தக் களத்திற்குள் ஆழ்த்திவிடுகின்றன.

சில வித்தியாசமான உவமைகளைப் பயன்படுத்துகிறார். "ஆயர் வேத மருந்தைக் கண்ட குழந்தை போல.."

இவரது கைவண்ணத்தில் பல காட்சிகளைக் கண்டு இரசித்தேன். அப்படி நான் இரசித்த ஓரிரு வரிகள் இவை.

"வைகறையிலும் வைகாசி நிலவு விளிம்புடைந்த வெள்ளித் தாம்பாளம் போல் மேல்வானில்

நீந்திக் கொண்டிருக்கிறது”

“... அழுத் திவைக் கப் பட்டிருந்த விற்சுருள் விடுவிக்கப் பட்டாற் போல் அவ்விரிவுரை மண்டபத்திலிருந்து மானவர்..”

இவரது நாவல்கள் குடும்ப வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் பல்தரப் பட்ட மனிதர்களையும் அவர்களது செயற்பாடுகளையும் குணவியல் களையும் சித்திரிப்பவையாக அமை கிறது என்பதைப் பார்த்தோம். அவை பெரும்பாலும் சம்பவக் கோவைகளாகவே இருக்கின்றன. பாதிப்புக்குள்ளான பல பாத்திரங் கள் இருந்தபோதும் அவர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை ஆழமாக வும் மனதைத் தொடும் வண்ணம் மெருகூட்டுவதற்கு தனது மொழி நடையை பயன்படுத்தியிருக்கலாம். அவரது படைப்புப்பயணத்தில் அது விரைவில் சித்திக்கும் என நம்புகிறேன்.

இந்த மூன்று நாவல்களை விட ஒரு Innocent victims என்ற ஆங்கில நாவலையும் எழுதியுள் ளார். அதை நான் படிக்கவில்லை. பூமாஞ்சோலை என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும் இவரால் வெளியிடப் பட்டுள்ளது. படித்துள்ளேன். நல்ல தொகுதி.

இவரது தந்தையான சிவலிங்கம் எனது நண்பர். 90களில் நாம் நடத்திய அறிவோர் கூடல் எனும் இலக்கிய நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதுண்டு. 80களில் பிறந்த ஆருரன் அவற்றில் கலந்து கொண்டிருக்க சாத்தியமில்லை. மாணவப் பருவத்தில் இவருக்கு இலக்கிய நாட்டம் இருந்ததாகவும் தெரியவில்லை. மொரட்டுவ

பொறியியல் பட்டதாரியான இவர் TRRO நிறுவனத்தில் பொறியியலாளராக கடமையாற்றியுள்ளார். பின்னர் MSc மேற்படிப்பை தொடர்வதற்காக மொரட்டுவையில் தங்கியிருந்தபோதே சந்தேகத்தின் பேரில் கைதானதாக அறிகிறேன்.

சிறையில் இருக்கும் போது தனது தனிமையிலிருந்தும் துயரிலிருந்து மீள்வதற்காக இலக்கிய வாசிப்பைத் தொடங்கிய இவர் பின்னர் எழுத்தாள ராக முகிழ்ந்துள்ளார். தனது யாழிசை நூலுக்காக தேசிய சாகித்திய விருதையும் பெற்றுள்ளார். அது ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவின் கையிலிருந்து இருந்து பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எந்த ஒரு படைப்பாளியை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவனது ஆழ் மன உணர்வுகளே அவனது படைப்புகளின் ஆதாரமாக இருக்கும். அவனது ஆசைகள், வெறுப்புகள், தார்மீகக் கோபம் போன்ற யாவும் அவனது படைப்பு களில் மின்னல் கீற்றுக்களாக ஒளிரவே செய்யும். ஆருரனின் படைப்புகளும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. அவரது பிரதான பாத்திரங்கள் மட்டுமின்றி, ஏனையவர்களும் கூட, தூய மனதுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். மற்றவர் களில் அன்பு காட்டுபவர்களாக, அவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்குபவர் களாக, அவர்கள் துயர் தீர்க்க தங்களாளானதைச் செய்பவர்களாக இருக்கிறார் கள். ஒரு சிலர் முற்கோபிகளாக இருந்தபோதும் பிரச்சினையை தெளிவாகப் புரிந்தபின்னர் மனம்மாறி மன்னிப்புக் கேட்பவர்களாக அல்லது தங்கள் தவறுக்குப் பிரயாசித்தை செய்பவர்களாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அதே போல இந்தப் படைப்புகள் யாவுமே போரினால் பாதிப் புற்றிருக்கும் சமூகத்தின் தடைக்கற்களை உடைத்து முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பதையே கனவாகக் கொண்டுள்ளன. அதற்காக கதாபாத்திரங்கள் தனிமனிதர்களாகவும் குழுக்களாக இணைந்தும் செயற்படுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அத்தோடு முற்போக்கு சிந்தனை களைக் கொண்டவர்களாகவும் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

தனது எழுத்துகளால் உன்னத சமுதாயத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு தனிமை நோன்பிருக்கும் ஆருரன் விரைவில் சமூகத்தின் மத்தியில் நேரிடையாகவே வந்து தனது கனவுகள் நிஜமாக வழிகாட்ட உற்சாகத்தோடு தொழிற்படுவார் என நம்புகிறேன். அவருக்கு எனது வாழ்த்துகளும் பாராட்டுகளும்.

இந்தக் கட்டுரையை எழுதி ஜீவநதிக்கு அனுப்பிய சில நாட்களுக்கு பின்னர் ஆருரனின் தந்தை சிவலிங்கம் தனது மகனின் ‘ஊமை மோகம்’ என்ற புதிய நூலின் பிரதியொன்றை என்னிடம் தந்தார். இது ஆருரனின் நான்காவது நாவலாகும். இது பற்றியும் குறிப்பிடாவிட்டால் இக்கட்டுரை பூர்த்தியாகாது என்பது மட்டுமன்றி எமது இலக்கியத்திற்கு செய்யும் பெரும் அநீதியாகவே இருக்கும்..

ஏனெனில் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இதுவரை பேசப்படாத, முற்றிலும் புதிதான விடயத்தைப் பேசுகின்ற தனித்துவமான படைப்பாக இருக்கும் சிறப்பை இந்நூல் பெற்றிருக்கிறது. “இந்நூலில் ஒரு பேசாப் பொருள் பேசப்படுகிறது” என்று நூலாசிரியரே தனது ‘தந்துரை’யில் குறிப்பிடுகிறார். பேசாப் பொருள் என்று சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. அதேநேரம் இது எமது சமூகத்தில் காணப்படாத விடயம் அல்ல. இலைமறை காயாக மறைந்திருக்கவே செய்கிறது. ஆயினும் பெண்களின் மென் உணர்வு களை புறந்தள்ளும் எமது ஆணாதிக்க சமூகத்தில் வல்லுறவால் இதற்கு மெனன சமாதிகட்டப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது வெட்கத்தால் பேசாமடந்தையானோரால் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதே உண்மை.

இதை எழுதுவதற்கான வித்து எங்கிருந்து இவருக்கு கிடைத்திருக்கும் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஏனெனில் இந்த சிக்கலான கருத்தைப் பேசுவதற்கு அவர் ஒரு மருத்துவன் அல்ல. அதன் மறுபக்கத்தைப் பேசுவதற்கு அவர் ஒரு ஆன்மீக வாதியும் அல்ல. அதே வேளை மணவாழ்வைச் சகித்த ஆடவனும் அல்ல. ஆனால் இன்னொருவிதத்தில் யோசிக்கும் இது அவருக்கு சாத்தியமானதே. ஏனெனில் அவர் ஒரு தேடுதல் வேட்கை கொண்ட படைப் பாளியாகவே எப்போதும் இருந்து வருகிறார். இதனால் இது போன்ற பல மறைந்திருக்கும் விடயங்களின் நுட்பங்களை படித்தறிந்து, கேட்டறிந்து படைக்க முடிகிறது.

சிவசங்கர் அனுசியா தம்பதிகள் மணமுடித்த புதிதில் அவர் களிடையே பாலியல் நாட்டமும் ஈடுபாடும் நெருக்கமாக இருப்பதை கதாசிரியர் ஆபாச உணர்வின்றி மிகவும் நாசுக்காக சொல்கிறார். குழந்தை பிறந்த பின்னர் அவளுக்கு கடமைகள் அதிகரித்துவிட்டன. அதனால் கணவனுடன் கூடமுடியவில்லை எனத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் நாட் செல்லச் செல்ல அவளுக்கு அதில் நாட்டமற்றுப் போவதை அவன் உணர்கிறான்.

இரு முக்கிய காட்சிகள் இதை உணர வைக்கின்றன.

அவனோடு ஒட்டி உரசுகிறாள், புன்னகைக்கிறாள். இப்போது அவளில் காமமும் காதலும் பொங்குகின்றன/ "பி.பி.சி கேக்கப் போறீங்களோ" கேட்கிறாள் அந்த இரட்டைக் கதிரையிலிருந்து இருவரும் எழுந்து கொள்கின்றனர். மின் விளக்குகளை அணைத்து விட்டு ...அறைக்குட் செல்கின்றனர். இது மணமான புதிதில்.

"அப்பா நான் உள்ள போறேன். நீங்கள் பி.பி.சி முடிய வாங்கோ" அவளில் ஏற்படும் மாற்றத்தை, எந்தவித ஆரவாரமும் இன்றி மிகவும் நுணுக்கமாக சொல்லி விடுகிறார்

பெண்ணின் பாலுணர்வு மரத்துப் போவதால் அவளுக்கு அதில் நாட்டமற்றுப் போதல், கணவன் தனது பாலியல் வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது தவித்தல். எப்போதாவது ஈடுபடும்போது கூட அவள் அதில் முழுமையான ஆர்வத்துடன் இயங்காதிருத்தல், இவற்றினால் அவன் எரிச்சல் எடைதல், அவனோடு காரணமின்றிக் கோபப்படுதல் என இயல்பாக கதையை நகர்த்திச் செய்கிறார். ஆயினும் அவளுக்கு கணவன் ஏன் கோபப்படுகிறான் என்பதை உணர்ந்துகொள்ள கண்டறிய முடியவில்லை. அதே நேரம், இவரது கதை நாயகர்கள் போலவே இவளும் ஒரு கணவான் தன்மை கொண்டவன் என்பதால் அவளுடன் வெளிப்படையாக இது பற்றிப் பேசவில்லை.

இவனைப் போன்ற பிரச்சினையில் இருக்கும் வேறு ஒருவன். வேறொருத்தியுடன் உறவு வைத்திருப்பதை கதை ஒட்டத்தில் அறியும் போது இவன் என்ன முடிவெடுப்பான் என்ற ஆவலை எங்களில் தூண்டி விடுகிறார். இவனது அணுகுமுறை என்னவாயிருந்தது என்பதை கதையைப் படித்து அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

இவரது ஏனைய நாவல்கள் அனைத்திலும் சமூக மேம்பாட்டை இலக்காகக் கொண்ட விடயங்களே சுருப்பொருளாக இருந்த போதும், இதில் மட்டும் கணவன் மனைவிக்கு இடையேயான குடும்ப உறவுப் பிரச்சினையே முக்கிய பொருளாகிறது. அதிலும் மற்றவர் பேசத் தயங்கும் பாலியல் பிரச்சினையைப் பேசுகிறது. இவ்வாறு சமூகத்தில் பேசப்படாது கிடக்கும் பிரச்சினையை எடுத்தாண்டிருப்பதானது, சமூக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் முன்னுதாரண முயற்சியாகவே பார்க்கிறேன்.

குடும்ப உறவுகள் மற்றும் நட்புவட்ட உறவுகள் இயல்பாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் சிறுசிறு சம்பவங்களுடாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இந்த நாயகனும் சமூகத்தில் மதிப்பு வாய்ந்தவனாக, பெண்களை மதிப்பவனாக, அவர்களுக்கு சமஉரிமை கொடுப்பவனாக இருக்கிறான். பெண்களுக்காக தங்கள் வாழ்வைத் தியாகம் செய்பவர்களாக இருப்பதையும் இந்த நாவலிலும் காணலாம்.

முக்கிய பெண் பாத்திரங்கள் அன்புள்ளம் கொண்டவர்களாக, கணவனை அனுசரித்துச் செல்பவளாக இருக்கிறார்கள். "நீங்கள் சாப்பிட்டாப் பிறகு நான் சாப்பிடுவேன்" என்று சொல்லி, கணவனுக்கு உணவளித்த பின்னரே பெண்கள் சாப்பிடும் பழக்கம், தூய தமிழ் சொற்பாவனை போன்றவை இப்படைப்பிலும் தலைநீட்டுகிறது.

பருத்தித்துறை கலங்கரை விளக்கத்திற்கு இந்த நாவலில் ஒரு முக்கிய வசிப்பாகம் இருக்கிறது. 1990 மே மாதம் இவர்கள் மணமுடித்த புதிதில் அதைக் காணச் செல்கிறார்கள். இதனுள் இருக்கும் இரும்பு ஏணிப்படிகள் மூலம் அதன் உச்சிவரை ஏறிச் சென்று இரசிக்கின்றனர். இதற்குள் செல்ல அவர்களுக்கு எந்தவொரு தடையும் இருக்கவில்லை. சுதந்திரமாக ஏறிச் செல்கின்றனர்.

அங்கு வந்ததற்கு ரூப கார்த்தமாக ஒரு பதிவை வைக்கிறேன் என்று

சிறையில் இருக்கும் போது தனது தனிமையிலிருந்தும் துயரிலிருந்து மீள்வதற்காக இலக்கிய வாசிப்பைத் தொடங்கிய இவர் பின்னர் எழுத்தாளராக முகிழ்ந்துள்ளார். தனது யாழிசை நூலுக்காக தேசிய சாகித்திய விருதையும் பெற்றுள்ளார். அது ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவின் கையிலிருந்து இருந்து பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சொல்லி அவளது நெற்றியிலும் கன்னங்களிலும் முத்தமிடுகிறான். பிடிச்சிருக்கா என்று பிறகு மொட்டையாகக் கேட்கிறான். எல்லாம் பிடிச்சிருக்கு. உங்கடை சேட்டையும் பிடிச்சிருக்கு என்று நாணத்துடன் சொல்கிறான்.

2018 ல் மீண்டும் ஒரு அங்கு செல்கின்றனர்.

"வெண்மணற் பரப்பில் நிமிர்ந்து நிற்கும் கலங்கரை விளக்கத்தைச் சுற்றி ஆறடி உயர முட்கம்பி வேலி போடப்பட்டிருக்கிறது. வேலியின் வெளிப்புறம் பனையோலைகளால் மறைப்பப்பட்டிருக்கிறது. வேலியின் அடியில் கொமாண்டோ சுருள் முட்கம்பிகள் வளையப்பட்டிருக்கின்றன. அருகே கடற்படைக் காவலரண்கிடக்கிறது." என்று சொல்லி நாவல் இறுதிக் கட்டத்திற்கு நகர்கிறது.

இப்பொழுது கலங்கரை விளக்கத்தினுள் மக்கள் செல்வதற்கு தடை என்பதை குறியீடாகக் கொண்டு அப்பேசாப் பொருளை, சாதாரண வாசகனும் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் ஏதும் இல்லை. எழுத்து நடை இவ்வாறு சலிப்பின்றி வாசிக்கத் தூண்டுவது மட்டுமின்றி, எமது சிந்தனை உற்றுக்களையும் திறப்பதற்கு வழிவிட்டு நிற்கிறது.

ஆருரனின் பேசாப் பொருளை/ பொருட்களைப் பேசமுனையும் இந்த புது முயற்சிக்கு எனது நன்றிகளும் பாராட்டுகளும் எமது சமூகத்தில் பேசப்படாது கிடக்கும் வேறு வேறு இடர்களையும், பிரச்சினைகளையும் இனங்கண்டு அவை பற்றி சமூக விழிப்புணர்வுட்டும் படைப்புகளாகத் தர வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளையும் விடுக்கிறேன்.

திருக்கோணமலை

க. அருள் சுப்பிரமணியத்தின்

“விடியும்!”

நாவலை திறந்து பார்த்தேன். மலைப்பாக இருந்தது. கடைசி பக்கத்தை புரட்டிப் பார்த்தேன். நானூற்றி இருபத்திரண்டு பக்கங்கள். ஆனாலும் படைப்பாளியின் “விடியும்” என்கிற நாவலின் தலைப்பு என்னை புத்தகத்திற்குள் நுழைய வைத்தது. அத்தியாயங்கள் ஒன்றோடு ஒன்றாக என்னோடு பயணப்படத் தொடங்கின. என்ன ஆச்சரியம் புத்தகம் என்கையை விட்டு இறங்க மறுத்தது. இந் நாவல் எனது பிறந்த ஊரின் கதையாக இருந்தமையே காரணம் என நினைக்கின்றேன். சாதாரண மனிதர்களாக வாழ்ந்த எங்களின் கதையாக எனது வாசிப்பு என்னை தொடர்ந்து வாசிக்க உற்சாகப்படுத்தியது.

எங்கள் வீடுகளில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் பல கதையில் வலம் வந்து திருக்கோணமலையின் அன்றைய நிலையை அப்படியே சினிமா படம் பார்ப்பது போல இருந்தது.

கதையின் மாந்தர்கள் இடரும் இருளும் மிகுந்த தங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் விடியலை நோக்கிய அசையாத நம்பிக்கையுடன் காத்திருப்பது போன்ற உணர்வு என்னுள்ளும் தோன்றத் தொடங்கியது. நம்பிக்கை என்பது மனித வாழ்வின் உந்து சக்தி போல.

“விடியும்” நூலாசிரியரின் ஆறாவது நாவல். இவரது முதலாவது நாவல், “அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது” 1974ல் வெளிவந்தது. இந்த இரண்டு நாவல்களும் ஒரே சமூக பிரச்சினையினையே பேசுவது போலத் தெரியலாம். இந்நாவல் 2003ல் வெளிவந்தது. இரண்டு நாவல்களுக்கும் இடையே கிட்டத்தட்ட கால் நூற்றாண்டு இடைவெளி. அப்படியாயின் இரண்டு நாவல்கள் எதை எப்படி பேசுகின்றன என்கிற கேள்வியும் எம்மிடம் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

எனவே வாசகன் தனது வாசித்தல் மூலமே இதற்கான விடையினை அறியமுடியும். முன்னைய நாவல் நகர்ந்த தளமும் பின்னையது நகர்ந்த தளமும் வெவ்வேறானவை என்பதை நிச்சயமாக அறிந்து கொள்ளமுடியும். வெறும் பார்வையாளானாக இருந்து கதை சொல்வதும் பங்காளியாக இருந்து கதை சொல்வதும் எத்தகையது என்பதை வாசகனின் வாசிப்பு அவனுக்கு உணர்த்தி விடும் என்பதை இந்த இரு நாவல்களையும் வாசித்தவன் என்பதில் எனது பார்வையும் ஒரு நோக்காக அமைகின்றது.

தனது பாத்திரங்களை பல இடங்களில் தேசியம் சார்ந்து பேச வைத்துள்ளார். தேசிய இனப்பிரச்சினை, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு, அவர்களது உணர்வுகள், அவலங்கள் என தனது கதையின் பாத்திரங்கள் வாயிலாக பேசவைத்துள்ளார். எளிமையான வாசிப்புக்கு உகந்த நடையில் கதையினை நகர்த்தி வெற்றியும் பெற்றுள்ளார்.

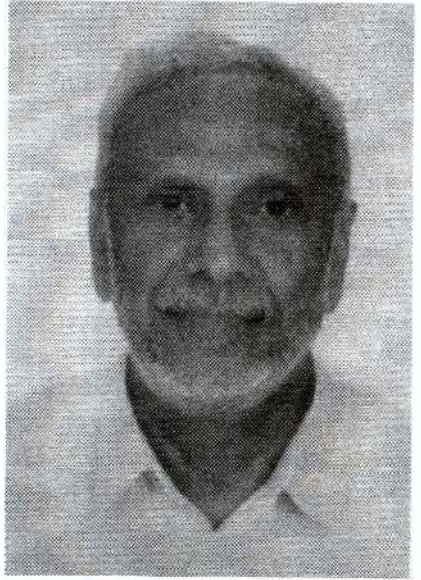
ஆனால் இவற்றினையும் மீறி வாசகன் ஆசிரியரிடம் இருந்து எதிர் பார்ப்பு இன்னும் கூடுதலாக உள்ளதென்பதையும் கூற வேண்டியும் உள்ளது. முதலில் நூலாசிரியரின் ஈழத்து நாவல்களின் பங்களிப்பு பற்றிய தேவையும் எழுகின்றது. ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் க. அருள் சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. இவரது நாவல்கள் இலக்கிய உலகில் வெகுவாகப் பேசப்பட்டவை.

- (01) அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது.. மலர் வெளியீடு
- (02) நான் கெட மாட்டேன்... வீரகேசரி வெளியீடு
- (03) அக்கரைகள் பச்சையில்லை.. வீரகேசரி வெளியீடு
- (04) குரசம்ஹாரம்.. ஆனந்த விகடன் தொடர்
- (05) நான் நீதியின் பக்கம்... உதயன் வெளியீடு

(06) விடியும்.. மணி மேகலைப் பிரசுரம்.

இந்நாவல்கள் வண்ணத்துக் கொன்று வகைக் கொன்றாக பன்முகப் பட்ட விடயங்களை கருப்பொருளாகக் கொண்டவை. முதலாவது நாவல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசிணையும், கலாநிதி க. கைலாசபதி போன்ற திறனாய்வாளர்களின் பாராட்டினையும் பெற்றது. ஈழத்தமிழர்களின் தமிழிலக்கியத்தின் பதச்சோறாக விளங்கக்கூடிய தகைமையை எல்லா வகையிலும் அந்நாவல் கொண்டிருக்கின்றது என கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் எழுதியது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அந்த அளவு விமர்சகர்களின் பார்வை இந்நாவலிடம் ஏற்படாதது வியப்புக்குரியதே. அப்படி ஏற்படாமையுக்கு என்ன காரணங்கள் என்பது பற்றியும் சிந்திக்கவேண்டி உள்ளது. தேசியம் சார்ந்து சமூக பிரச்சினை சார்ந்த விடயங்கள் கொண்டு வராத போது இப்படியான நிலை இந் நாவலுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

அதுதான் உண்மையும் கூட. முழுக்க முழுக்க திருக்கோணமலை பிரதேச நகர் சார்ந்த மக்களின் பிரச்சினைகள், அவர்களுடைய வாழ்தல் வலிகள், இழப்புகள், தேவைகள் வாழ்வின் சுக துக்கங்கள், பாரம்பரிய பண்பாடு கலாச்சார விழுமியங்கள் எல்லாமே மேலோட்டமாக விமர்சகர்களின் பார்வைக்கு தூரமான வையாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு ஊரின் வரலாறு என பார்க்கின்ற போது இந்நாவல் எத்தகையது என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள

முடிகின்றது. இன்றைய திருக் கோணமலை இளைஞன் இந் நாவலை வாசிப்பானாகில் எம் மக்களின் வாழ்வும் ஏனைய விடயங்களையும் அறிந்து கொள்பவனாவான். அவனைப் பொறுத்த வரை இது ஒரு வரலாற்று ஆய்வாகவே அவனுக்கு தோன்றும். இன்னும் காலம் கடந்து விடவில்லை இனியும் சில ஆண்டுகள் கழியட்டும் அப்போது இந்நாவலின் தேவை தெரிய வரும்.

மாரிகாலத்து மங்கிய பகல் போலவே இருந்தது இரவு என தொடங்கி அம்மாவின் கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்.. என முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்தில் முடிகின்றது இந் நவீனம். வாசிப்பு அலுப்பைதராத வகையில் தன்னுடன் திருக்கோணமலை இளைஞனை கூட அணைத்து செல்கின்றார் இந் நவீனம் முழுதும் கதாசிரியர்.

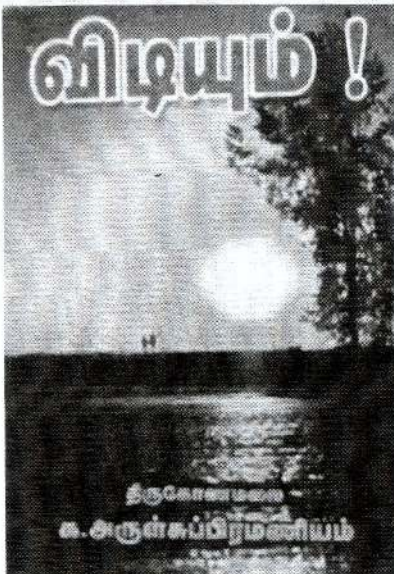
விடுதலைப் புலிகள் வெற்றி பெற வேண்டும். சுதந்திரக் காற்று விரைவில் வீச வேண்டும் அறிமுக அட்டை சோதனைகள், தலையாட்டிகளின் காட்டிக் கொடுப்புகள், படுத்த பாயில் சுற்றி வளைப்புகள், வெள்ளை வாகனத்தில் ஆள் கடத்தல்கள், திடீர் ஊரடங்குச் சட்டங்கள், மிரட்டல்கள், வன் புணர்வுகள், சித்திரவதைகள், செல் அடிப்புகள், விமானக்குண்டு வீச்சுகள், பொருளாதார தடைகள் ஆகிய அடக்கு முறைகள் அனைத்தும் அகன்று அமைதிச் சூழ்நிலையில் கைகளை விசிறிக் கொண்டு எங்கள் தெருக்களில் நிம்மதியாக நடக்க பிரியப்படுகின்றோம். விடிய

வராதா என்ற எங்கள் ஆதங்கம் என்று தீரும்? நியாய அநியாயம் பேசும் நாங்கள் நிம்மதி யான எமது வாழ்விற்கு ஏதாவது ஒரு துரும்பாவது எடுத்து போட்டோமா? இப்படியான கேள்விகளோடு தனது கதாபாத்திரத்தை செம்மையாக கதாசிரியர் வழி நடத்துவதை பற்பல இடங்களில் காண முடிகின்றது.

கேள்வியும் எழுப்பி அதற்கான விடையினையும் தந்து வாசகனை தன்னிடமிருந்து போகா வண்ணம் கதையினை நகர்த்தும் வல்லமையினை பல இடங்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது. இயக்க தோல்விகளை தாங்காத மன இயல்பு. வெற்றியை கொண்டாடும் மகிழ்ச்சி "சாப்பிட வழியில்லை படிப்பும் ஏறவில்லை அதுதான் போயிட்டான்" என்கிற கூற்றின் மூலம் பெரிய தொரு வாழ்வு அவலத்தை கதாபாத்திரங்கள் மூலம் மிக சாத்தியமாக எடுத்துச் சொல்லி விட்டு கதையினை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்தும் அவதானம் இருக்கே. அதை பல சந்தர்ப்பங்களில் நோக்கவும் இந்நவீனத்தில் முடிகின்றது.

கையில் மடியில் இருந்ததெல்லாம் விற்றுச் சுட்டுக் கடன் பட்டு கப்பல் ஏற்றிவிட்ட அப்பா... நீயாவது தப்பி பிழைச்சால் போதும்.. உன்னை நம்பித்தான் ஆறு உயிர்கள் இருக்கு... என்று சொன்னது எல்லாமே.. வலி மிகுந்த வார்த்தைகளாகி வாசகனின் மனதில் மாறாத சோகத்தை ஏற்படுத்தும் அளவு சம்பவங்கள் தொடர் அத்தியாயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கண் முன்னே நிஜ உருவங்களாக எம் முன்னே நடமாடுவதும்.. இவ் உணர்வினை வாசகன் தெரிந்து கொள்ள தனது எழுத்தின் வலிமையை கதாசிரியர் பல இடங்களில் காட்டிச் செல்வது... நாவலின் சிறப்பே. என நாம் ஊகிக்க முடிகின்றது. தனது கதாபாத்திரங்களை பல இடங்களில் தேசியம் சார்ந்து பேச வைத்துள்ளார். தேசிய இனப்பிரச்சினை, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வு, அவர்களது உணர்வுகள், அவலங்கள் என தனது கதையின் பாத்திரங்கள் வாயிலாக பேசவைத்துள்ளார். எளிமையான வாசிப்புக்கு உகந்த நடையில் கதையினை நகர்த்தி வெற்றியும் பெற்றுள்ளார். ஆனால் இவற்றினையும் மீறி வாசகன் ஆசிரியரிடம் இருந்து எதிர்பார்ப்பு இன்னும் கூடுதலாத உள்ளதென்பதையும் கூற வேண்டியும் உள்ளது. கனடாவில் பல திருமணங்களைப் பார்த்திருக்கின்றான் அவன். இந்தியப் பெண்ணை மணந்த கனடியன், தாய்லாந்து பெளத்த பெண்ணை மணந்த இங்கிலாந்து கிறிஸ்தவன், இன்னும் எத்தனையோ கலப்பு திருமணங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லாம் கெட்டழிந்தா விட்டனர்? ஏன்..! இது.. நமது நாட்டில் நடக்காததா? சிங்கள பெண்ணை தமிழனும், கிறிஸ்தவ பெண்ணை இந்துவும்.. இப்படி எத்தனையோ கலப்பு திருமணங்கள் நிகழ்ந்து தானே உள்ளன. கதாசிரியரின் கேள்விகள் அவரின் கதாபாத்திரங்கள் ஊடாக முன் வைக்கப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்க வேண்டும். இதே கேள்விகள் இவரின் முதல் நாவலிலும் கேட்கப்பட்டதை தொடர்புபடுத்திப்பார்க்க வேண்டும். அப்போது ஆசிரியரின் நோக்கு எது என்பதை புரிந்து கொள்ளமுடியும். கலப்பு திருமணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவராக ஆசிரியர் இருப்பதை எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆகவே வாசகனிடமிருந்து ஒரு கேள்வி உண்டாவது இயல்பே. இந்த கலப்பு திருமணங்கள் மூலம் இனமுரண்பாடுகள் தீர்க்கப்படுமா? என்பதே.

தொழில் சங்கங்கள் மூலமாக அரசியலில் ஆதாயம் உண்டு. ஆனால் அதன் நன்மை எல்லாம் ஏழை எளிய மக்களுக்கு போய் சேரவில்லை. கங்காணி மாறும் படிச்ச உத்தியோகத்தர்மாறும் தேறியது தான் மிச்சம். நாய்க்கு எலும்புத்துண்டு போடுற மாதிரி. இந்த மண்ணில் வியர்வை சிந்தியவர்களின் கதி? அவர்கள் வாரிககளின் எதிர் காலம்..? பத்து லட்சம் பேருக்கும் இதே கதி தானா..? சாத்வீக போராட்டம் மாறி ஆயுத போராட்டம்... நம் மக்கள் என்ற எண்ணங்கள் எப்போது எழும்..? சமாதான நகரம் என திருக்கோணமலை நகர வாயில் கூறி நிற்கின்றதே.. இது எந்தளவு சாத்தியமான உண்மை..? இப்படியான பற்பல கேள்விகளும் அதற்கான காரண காரியங்களும் அங்கங்கே சுட்டி நின்று இந்நாவல் வாசகனை யோசிக்கவும் வைக்கின்றது. வாசிக்கும் போது கதை வாசிப்பது போல் இல்லாமல் கதாசிரியர் வாசகனுடன் உரையாடுவது போன்ற உணர்வு எழுத்தான் செய்கின்றது. பொதுவாக இந்நாவலைப் பற்றி குறிப்பிட்டு கூறுவதாயின்... தனது ஊர், தனது மக்கள் அவர்களது வாழ்வு பற்றி கூறப்போய் ஈழத்து தேசிய பிரச்சினைகளை பரவலாக இந்நூல் இனங்காட்டி நிற்பதை முடிவாக வாசகன் என்ற நோக்கில் என்னால் உறுதிபடக் கூறமுடியும்.

புகழ் பெற்ற புனைவுகள் அனைத்தின் ஆழத்திலும் அடிநாதமாக ஒலித்துக் கொண்டிருப்பது மானுட வாழ்க்கையின் நிஜ தரிசனங்கள்தான். மீண்டும் வாழ முடியாத தன் கடந்த காலத்தின் நினைவுகளை அல்லது கனவு காணும் எதிர்காலத்தை, இன்னொரு வரின் எழுத்தில் காணும் வாசகன், அதில் மனம் ஒன்றிப் போகும் கணங்களின் தாக்கமே அந்தப் புனைவுகளின் வெற்றியாக உருமாற்றம் பெறுகிறது.

இந்த வகையில் ஆசி கந்தராஜா அவர்களின் 'கீதையடி நீயெனக்கு' என்ற குறுநாவல் தொகுதி யானது, புனைவு நிலை கடந்து வாழ்க்கைப் பதிவுகளின் மீட்டல் என்ற நிலைக்கு உயர்கிறது.

தத்துவார்த்தமான சிந்தனையைத் தூண்டும் தலைப்பு படைப்பாளியின் சிறந்த உத்தியாகவும், வாசிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை தூண்டுவதால் புனைவின் வெற்றிக்கு பலம் சேர்ப்பதாகவும் அமை கிறது. ஆறு சிறந்த குறுநாவல்களை உள்ளடக்கிய இந் நூல் சென்னை 'மித்ரா' பதிப்பகத்தின் வெளியீடாகும். புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களான மாலன், எஸ்.பொ. ஆகியோரது முகவுரைகளால் அணி செய்யப்படும் சிறப்புறுகிறது.

தான் பிறந்த மண்ணின் வாசனையை வாஞ்சல் யத்துடன் தழுவிக்கொள்ளும் எழுத்தாளர்களில் இவர் மிக முக்கியமானவர். அது மட்டுமல்ல பேராசிரியராக, மிகச் சிறப்பான கல்வித் தகைமைகளுடன் புலம்பெயர்ந்து வாழும் புதிய தேசத்திலும், தன் அறிவையும் அனுபவங் களையும் பகிரும் நிமித்தம் வலம் வந்த தேசங்களிலும், பல்வின கலாசாரங்களைக்கொண்ட மக்களுடன் உறவாடும் அரிய வாய்ப்பைப் பெற்றவர். அவர்களின் நுண்ணுணர்வு களை அகம் வாங்குவதிலும், அதனைத் தன் எழுத்தில் இனங்காட்டி விரிவாக்கம் செய்வதிலும் வல்லவர்.

உலகத்தின் ஒழுக்குடன் இயைந்து கதைகளை அமைப் பதில் தனித்துவமான திறமையை வெளிப்படுத்துபவர்.

எனினும் ஆசியின் புனைவுகள் பற்றி எதிர்மறை யாக விமர்சிப்போரும் உளர். எழுத்திலக்கியத்தின் இலக் கணம் இதுவென யாரும் வரையறை செய்ய முடியாது. அது யாதொரு புள்ளியில் தரித்து நிற்பதுமில்லை. மாறு படும் ரசனையைக் காலத்துக்குக் காலம் கொள்வதே அதன் சிறப்பியல்பு.

தற்காலத்துக்கான ஒரு இலக்கியப் படைப்பு எவ்வாறான தகுதிகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் படைப்பாளர்களுக்கு பல்வேறு கருத்துக்கள் இருக்கக்கூடும்.

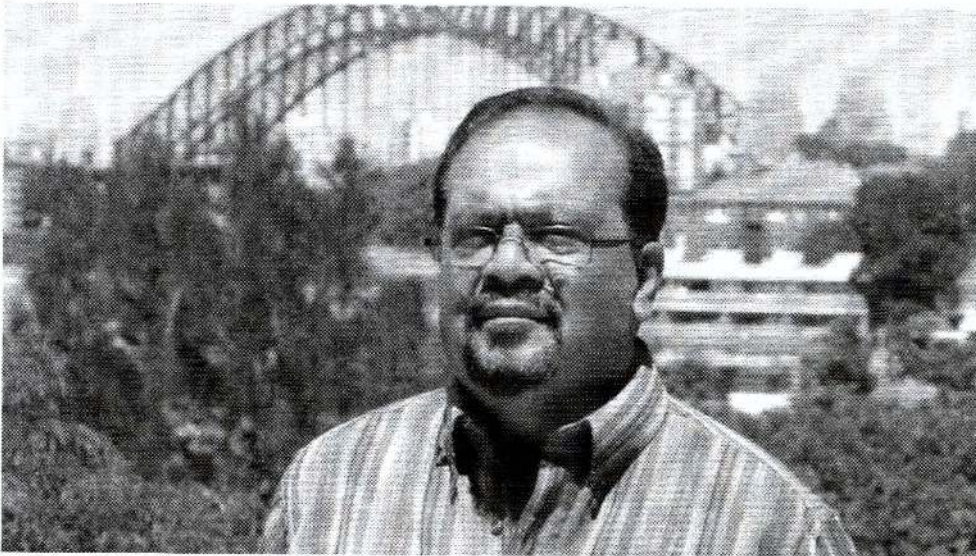
படைப்பாளியின் விருப்புக்கிணங்க, தொன்மம், சமகாலம், நவீனம், பின்நவீனத்துவம் என தத்தமது எழுத்தின் பாதைகளை ஒவ்வொருவரும் வகுத்துக் கொள்வர். வாசகருக்கு விளங்காமல் எழுதுவதே மேன்மை என்ற பெருவிருப்புக் கொண்டோரும் சிலர் உளர்.

ஆனால் பெரும்பான்மை வாசகரைச் சென் றடைந்து, அவர்களின் ரசனையை உயர்த்தும் அல்லது உயர் சிந்தனைகளை விதைக்கும் படைப்புகளின் இலக்கணங்கள் சற்றே எளிதானவை. புரிந்தால்தானே வாசகன் தன் வாசிப்பு அனுபவத்தை மேன்மைப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அவ்வாறான எழுத்துக்களில் 'ஆசி' யின் படைப்புகள் வாசகருக்கு மிக நியாயம் செய்கின்றன என்றே கூறலாம். ஏனெனில் இது வாசகனின் வாழ்க்கைப் பிரதியின் எளிய ரூபம். வாசகனின் ரசனையைக் குறை காணாது அவனைத் தன் கூடவே அழைத்துச் சென்று உலகின் போக்கைக் காட்டும் பணி அவருடையது.

ஆசியின் புனைவுகளில் கதைமாந்தரின் அகவய உணர்வுகள் அதிகம் பேசப்படுவதில்லை எனவும், புறவயமான தகவல்களின் கட்டமைப்பே அவை எனவும்

ஆசி கந்தராஜாவின் “கீதையடி நீயெனக்கு” ஒரு பார்வை

ரஞ்ஜனி சுப்ரமணியம்

சிலர் விமர்சித்து இருக்கின்றனர். இது ஓரளவு உண்மையே ஆயினும், புனைவின் மொத்த ரூபத்தில் இக்கருத்து புறக்கணிக்கத் தக்கதாகவே உள்ளது. பெரும்பாலான கதைகளின் முடிவில் வாசகர் அடையும் புரிதலும், உணர்வு மேலீடும், உறைநிலையும் இக்குற்றச்சாட்டிலிருந்து படைப்பாளியை விடுவிப்பதை ஒரு வாசகராக நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

எழுத்தில் எளிமை, உட்பொருளில் வாழ்க்கையின் யதார்த்தம், சொற்களில் மணவாசனை, தேசம் பல சென்று தான் கற்றதும் பெற்றதுமான அறிவைப் பல சுவைகளாக்கி, அதுவும் போதாதோ என்று இயல்பான நகைச்சுவை எனும் சிறு போதையும் கலந்து தருவதே, கதாசிரியரின் படைப்புலக சூத்திரம். கதைகளில் ஒரு முக்கிய கதாபாத்திரமாக தன்னை இருத்திக் கொள்வதும், அதனூடாக தன் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதும் அவரது வழக்கம். சில வேளைகளில் சிக்கலான முடிவுகளை வாசகர் கையில் விட்டு விட்டு, தான் பார்வையாளராக நழுவிக்கொள்வதும் சுவாரசியமான அனுபவங்கள். குறிப்பிட்ட சில கதைகளில் பெண்ணின் ஒழுக்கத்தைக் கேவலப்படுத்தும் ஒரு வசைச்சொல் பல தடவைகள் பிரயோசிக்கப்படும் போது சிறிதே சங்கட உணர்வு தோன்றுகிறது. ஆனால் கதையில் நியாயமானதும், அவசியமானதுமான உணர்வு நிலையை வாசகனுக்கு உருவாக்க அது தேவையெனில், தூஷண வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல நிர்வாணம் கூட ஆபாசமல்ல. “ஆசி”யின் பாஷையில் சொல்வதென்றால் ரசிப்புக்குரிய எல்லாவற்றையுமே “கலந்துகட்டி” எழுதும் “விண்ணன்” அவர் என்றால் மிகையாகாது.

இந்தக் குறுநாவல் தொகுதியில் இருக்கும் ஆறு கதைகளில் அநேகமானவை புனைவின் தேவை கருதி தாயகத்திலும், புலம்பெயர் தேசமொன்றிலும் அகலக் கால்பரப்பி நிற்கின்றன. கடந்த சில தசாப்தங்களாக எம்மவர் வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாத, தவிர்க்கலாகாத விடயங்களான இனப்பிரச்சினை, புலம்பெயர்வு, புதிய தேசத்தின் கலாசாரங்கள் செலுத்தும் வாழ்க்கைத் தாக்கங்கள் என்பன பேசப்பட்டுள்ளன. வலிமிருந்த ஈழத்தமிழர் வாழ்வை வாழ்ந்து பார்க்காதவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் இவை சார்ந்த புனைவுப் பரப்புகள் சலிப்பைத் தருவதும் இயல்பானதுதான்.

ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர், கல்வி நடவடிக்கைகள் சார்ந்து சிறைக்கைதிகளாகச் சந்திக்கும் மூன்று நாட்டு மாணவர்கள் பற்றிய புனைவு “திரிவேணி சங்கமம்”. இதில் ஈரான், ஆஸ்திரேலிய நாட்டு மாணவர்கள் இருவருக்கும் மறு வாழ்வுக்கு வழி பிறக்கிறது. தன் காதலியின் மானம் காக்க எதிர்பாராத விதமாக ஒருவனைக் கொலை செய்து சிறை செல்கிறான் ஒரு ஈழத்து இளைஞன். பெற்றோரை போரில் இழந்து அனாதரவான நிலையிலும், திறமை காரணமாக ஆஸ்திரேலிய புலமைப்பரிசில் பெற்று கல்வி கற்கும் அவனை, தனது கௌரவம் கருதி சாட்சி சொல்லிக் காப்பாற்ற காதலி முன்வரவில்லை.

இங்கு முன்வைக்கப்படும் கேள்வி தமிழர்களின் சுயநலப் போக்கு பற்றியது. சரியான சந்தர்ப்பத்தில் சாட்சி சொல்ல மறுத்ததால் சாபம் வாங்கி, திரிவேணி சங்கமத்தில் கண்ணுக்குத் தெரியாது கலப்பது சரஸ்வதி நதி. அது போலவே ஈழத்தமிழரின் துயரங்களும், கண்

முடி மௌனிகளாகும் நம் இனத்தின் சுயநலப்போக்கினால் மானுடகுலத்தின் கண்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தே போகுமோ என்ற கேள்விக்குப் பதிலேது? ஈரான் இறுக்கமான கலாசாரத்தைக் கொண்டது. அங்கு மணமான பெண் ஒருவர், சுதந்திரமான போக்குள்ள ஆஸ்திரேலியாவில் வந்து வாழும் போது உருவாகும் கலாசார மனமாற்றத்தையும், அதனால் மணவாழ்வில் உண்டாகும் விரிசல்களையும் தனதொரு பாகமாக இப்புனைவு உள்ளடக்கி உள்ளது.

‘கீதையடி நீயெனக்கு’ கதை இரண்டு முக்கிய விடயங்களை வாசகருக்கு இனங்காட்டுகிறது. வெளிநாடு செல்லும் கல்வி அறிவு குறைந்த ஆண்கள் பலர் அங்கு ‘நாலு காசு’ பார்த்தவுடன், ஊரில் நல்ல கல்வியறிவும் அழகும் உள்ள பெண்களை ‘வாழ்வளித்தல்’ என்ற பெயரில் வளைத்துப் போட நினைக்கின்றனர். ஆனால் கல்வியறிவால் தீர்க்க புத்தியுள்ள பெண்கள் இதை மறுதலித்து, சொந்தக் காலில் நிற்கும் வைராக்கியம் கொள்கின்றனர். இதற்கு மறுதலையாக பண்பலம் மிக்க ‘மேட்டுக்குடி’ ஆண்கள் சிலர் வெள்ளைத் தோலுக்கும் அழகிற்கும் ஆசைப்பட்டு மணம் செய்த பெண்களால் ஏமாற்றப்பட்டு, வாழ்க்கையின் யதார்த்தம் புரிந்து கொள்வதைச் சொல்லுவது ‘உயரப் பறக்கும் காசங்கள்’.

புலம்பெயர்ந்து நிலையான வாழ்வைப் பெற்ற பின் தாயக உறவுகளுக்குப் பொருளாதார உதவி புரிவோர் பலர் இருக்கலாம். ஆனால் ‘கீதையடி நீயெனக்கு’ கதையில் வரும் பெண்வைத்தியர் போல தமது வசதி வாய்ப்புகளை ஒதுக்கித் தள்ளி மீண்டும் தாயகத்தில் வந்திருந்து தம் சேவையை நல்கக் கூடியவர்கள் மிகச் சிலரே இருப்பர். தமது பிள்ளைகள் புதிய தேசத்தில் வாழ்க்கையில் ஸ்திரநிலை அடைந்த பிறகும் கூட, தாயகத்துக்கு மீண்டு வந்து வாழ்தல் என்பது புலம்பெயர்ந்த தலைமுறையினருக்கு இயலாத காரியம். தமது நிலையான இருப்பு அவர்களுக்கு முக்கியமென்பதை ஏற்றுக் கொள்வது நியாயத்தின் பாற்பட்டது. ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்களும் தாயகத்திற்கான தமது ஆலோசனைகளை அளவு கணக்கின்றி ‘அள்ளி எறியத்’ தவறுவதில்லை. இங்கிருக்கும் அழுத்தங்களுக்கு மத்தியில் வளைந்தோ, நிமிர்ந்தோ, வால்பிடித்தோ அன்றி விட்டுக் கொடுத்தோ தமது சேவைகளை நல்கும் அறிவார்ந்த சமூகத்தையும், நியாயமான அரசியல்வாதிகளையும் நிச்சயம் பாராட்டியாக வேண்டும் என்பதை பலர் மறந்து விடுவதுதான் வருத்தத்துக்குரியது.

முதலாளித்துவ, சோஷலிச நாடுகளின் பனிப் போரில் துண்டாடப்பட்டு, பின் இணைந்த ஜேர்மனியை களமாகக் கொண்ட கதை ‘அடிவானம்’. சோஷலிச கொள்கைவாதியான கணவன்,

இணைந்த ஜேர்மனியின் முதலாளித்துவ பொருளாதார மாற்றத்தை புரிந்து கொண்டு முன்னேற முடியாமல் நஷ்டமடைகிறான். அதுவே ஜேர்மன் தம்பதிகளின் பிரிவுக்கு காரணமாகிறது. அதே நாட்டில் அகதியாக வாழும் இலங்கைப் பெண், கொடுமை செய்யும் குடிகாரக் கணவனை பிரிந்து இலங்கை செல்ல மனமில்லாது தவிக்கிறார். இல்லறம் என்பதன் தாற்பரியம் கீழ்த்தேய, மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு வேறானது. பெண் கல்வி மற்றும் புலம்பெயர்வுகளின் காரணமாக இந்த வேறு பாட்டின் இடைவெளி குறுகிக் கொண்டே வருகிற

தெனினும், கீழைத்தேய கலாசாரத்தில் மணவாழ்வின் ரத்து என்பதில் அவர்களின் குழந்தைகள் செலுத்தும் பங்குதான் முக்கியமானது. அது தவறும் அல்ல. தனக் கான தீர்மானங்களை எடுப்பதில் நமது பெண்களுக்குரிய சுதந்திரம் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. வளரும் போது பெற்றோராலும் திருமணத்தின் பின் கணவர் குழந்தைகளாலும் ஆதிக்கம் செய்யப்படும் முடிவுகள், அவள் மீது விரும்பியோ விரும்பாமலோ திணிக்கப்படுகின்றன. பெண்ணின் எதிர்பார்ப்பு, மகிழ்ச்சி, நிம்மதி என்பவைகளைக் கண்டு கொள்ளாமல் கலாசாரம், குடும்ப கௌரவம் என்ற கழுமரங்களில் அவளது மனம் கூறாக்கப்படுகிறது.

ஒரே நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் வெவ்வேறு கலாசாரம் சார்ந்த இரு பெண்களின் வேறுபட்ட சிந்தனைகளை மணமுறிவு எனும் ஒரு புள்ளியில் இணைக்கும் படைப்பாளியின் நுட்பம் ரசிப்புக்கு உரியது. எனினும் கொடுமை செய்யும் குடிசைக் கணவனுடன் வாழ்தலை நியாயப்படுத்தும் விதமாகவே வீரசிங்கத்தின் ரூபத்தில் ஒளிந்திருக்கும் கதைஞரின் விருப்பமும் அமைந்திருக்கிறதோ என்பதில் சந்தேகம் உண்டு. முடிவில் உடன் படவும் முடியவில்லை. புலம்பெயரும் போதும் ஆணாதிக்க சிந்தனைகளைத் தாயகத்தில் விட்டுச் செல்லாது சுமந்து செல்பவர்கள் பலர் உளர். முதலாளித்துவ, கம்யூனிச சித்தாந்தங்களின் வேறுபாட்டை விடவும் ஆழம் மிக்கதோ நமது பெண் மனதின் அடிவான அர்த்தங்கள்...?

‘தூதர்கள்’ கதை ஜேர்மனி, இலங்கை என இரு களங்களில் நிலைகொண்டு இறுதி யுத்தத்தின் பின்னரான பெரும்பான்மையின மக்களின் உள மாற்றங்கள் பற்றிப் பேசுகிறது. யுத்தத்தின் வெற்றியானது நடுநிலையான மிதவாத சிங்கள மக்களில் பலரை இனவாதிகளாக மாற்றியுள்ளது. இந்த யுத்த வெற்றியை வாக்கு இயந்திரமாக உருமாற்றும் பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகளின் கோஷங்களும், கொண்டாட்டங்களும் தான் இதற்குக் காரணம். சிங்கள மக்களின் இந்த மனநிலைக் கான காரணமாக ஜேர்மன் பெண்ணின் வாய்மொழியாக வரும் கதாசிரியரின் கூற்று ஆழம் மிகுந்தது.

“இந்திய துணைக்கண்டம் என்கிற பிராந்தியப் பூகோள அமைப்பில் தமிழர்களின் பெரும்பான்மை பற்றிய எண்ணம், அரசியல்வாதிகளினால் சிங்கள மக்களுக்குள் வளர்க்கப்பட்டு உள்ளது. அதனால் இலங்கையின் பெரும்பான்மை இனத்துக்கு இருக்கக் கூடாத சிறுபான்மை உணர்வும், இதன் காரணமாக ஏற்படும் தாழ்வுச் சிக்கலுமே சிங்கள அரசியல் தலைமைத் துவத்தை ஆட்டிப் படைக்கும் பிரச்சனையின் ஆணிவேர்”. இதையே தனது மேட்டிமைக்காக அரசு பயன்படுத்திக் கொள்கிறது. இத்தகைய மேலாதிக்க மனோநிலை கொண்டு வெளிநாடுகளில் வலம் வரும் சிலவா, பண்டா போன்ற ‘தூதர்களில்’ சர்வ தேசத்தின் மனநிலை தங்கியிருப்பதில்லை என ஆறுதல் கொள்ளும் அதே நேரம், மேற்குலகின் பிரதி நிதிகளாக நிலைமையைச் சரிவர புரிந்து

கொள்ளும் எரிக், மேரி போன்றவர்களால் மனம் பெருமிதம் கொள்கிறது.

முஸ்லிம் மக்களுக்கென பல நாடுகளும், வளமான பொருளாதார பலமும் உள்ளன. தமிழர்களுக்கென உலகில் வேறெங்கும் கூட தனியான தேசமோ மிகுதியான பொருளாதார பலமோ கிடையாது. எனினும் வடக்கிற்கு அருகிருக்கும் தமிழ்நாடு பற்றிய அச்ச உணர்வானது, சிங்கள மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட இலங்கையின் இந்த நிலப்பரப்பில், எக்காரணம் கொண்டும் தமிழர்கள் சிறுஆதிக்கம் செலுத்தவாவது இடம் தரப் போவதில்லை. அதனால் இங்கு தமிழர்கள் சிறுபான்மை இனமாக மட்டுமல்ல சிறுமைப்படும் இனமாகவும் இருக்க வேண்டியது விகிதாசாரத்தின் கட்டாயம். வடக்கும் தெற்கும் மனதால் இணைந்த தேசம் என்றாவது உருவாகுமா என்று ஏங்கும் சமநிலை நோக்குடையோரின் ஆசைநிராசையாகவே போய் விடுமோ...?

புலம்பெயர் வாழ்வில் முதுமை என்பது வரமாக அமையாமல் சாபமாக அமைந்த பலர் இருக்கக் கூடும். அதற்கான மெய்நிகர் அனுபவமாக ‘பாவனை பேசலன்றி’ அமைகிறது. தாயகத்தில் சுதந்திரமாகவும், கண்ணியமாகவும் வாழ்ந்தவர் சின்னத்துரை வாத்தியார். புலம் பெயர்ந்த பின் மகன், மருமகளுடன் வாழ்வதோ முதுமை பரிசளித்த தனிமைச்சிறையில். அங்கு அவர் ரசித்துப் புகைக்க முடியாது போன

“கல்வியங்காட்டு சந்தையில் வாங்கிய சுருட்டு வாசனை” இன்னும் என் மனக்கம்பளத்தை விட்டு நீங்காது ஒட்டியிருக்கிறது. அவர் அணிய விரும்பிய வேட்டியும், சாப்பிடவிரும்பிய குத்தரிசிச் சோறும் இன்னும் என்னென்னவோ ஆசைகளும் மகள் சித்திரலேகா போலவே அகாலமரணம் அடைந்து விட்டன.

ஏனையோரின் பகட்டுக்காக, வாழ்நாளில் கண்டிராத அலங்கார பூஷிதராக வலம் வரும் அவரின் மரணச் சடங்கினையும், இறுதி ஊர்வலத்தையும் சிட்னி ரொக்ஷூட் மயானத்திலிருந்து நேரலையாக காணவைத்த கதையாளருக்கு கனத்த இதயத்துடன் பாராட்டுக்கள். சரீரத்தின் மரணத்துக்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பதாகவே மனதால் மரணித்த வாத்தியாரின் ஓலத்தை, அவரின் மகளை விரும்பிய அன்புக்குரிய மாணவனைத் தவிர வேறு யாரும் கேட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. தாயகத்திலிருந்து வந்து பிள்ளைகளுடன் புதிய தேசத்தில் இணைந்து, அந்நாட்டு பழக்கவழக்கங்களுக்கு இயைந்து போகத் தெரியாத முதியவர்களால் உண்டாகும் சில பிரச்சினைகளை, புலம்பெயர்ந்து நிலைகொண்ட சமூகத்தின் சார்பாகவும் நோக்கின், யதார்த்தமான சில நடைமுறைச் சிக்கல்களையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். எனினும் இந்தக் கதையால் உண்டான உணர்வலைகளை வெளிப்படுத்த வார்த்தைகள் சக்தி அற்றவை. ஆசியின் படைப்புகளில் மனதில் நிரந்தரமாக இடம்பிடித்த கதை இது.

ஆசிகந்தராஜா அவர்களின் இந்தப் படைப்பை வாசிக்க கிடைத்த இத்தருணம் மிக அழகானது. அவரது புனைவுகளின் அகண்ட நோக்கில், அகலிக்கும் விழிகளின் அனுபவங்கள் அடிக்கடி நிகழ வேண்டும்.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது – நாவல்

நாவலுக்கே உரித்தான
இலக்கியப் பண்பில் இருந்து வழுவாமல்,
தமிழர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட
ஓர் இன அழிப்பை, பிரச்சாரப் போக்கின்றி,
கருத்துக்கள் எதுவும் வலிந்து
திணிக்கப்படாமல், நாவலுக்குரிய
உருவப்பண்பையும் மீறாமல், அழகியல்
உணர்வையும் மீறாமல், இலக்கியத்துக்குரிய
தன்மையோடும், மிக அழகுறப்
படைத்திருக்கின்றார். இதில் படைப்பாளியின்
எட்டாண்டு கால உழைப்புத் தெரிகிறது.

நதி ஓடிக்கொண்டே இருப்பதனால்தான் தனக்கான வேகத்தையும் வீச்சையும் பெற்று தொடர்ந்து பயணித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அதேபோல்தான், “மூத்த பெண் படைப்பாளி” என்ற மாபெரும் விருதைத் தனதாக்கிக் கொண்ட ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரும் கிட்டத்தட்ட நான்கு தசாப்தகாலமாக ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தொடர்ந்து பயணித்துக் கொண்டு இருப்பவர்.

நீண்ட காலமாக எழுத்துலகில் பயணிப்பது என்பது சாதாரணவிடயமல்ல. அதுகும் தன் முன்னே இருக்கும் சவால்கள், தடைகளை எல்லாம் கடந்து நேரிய வழித்தடத்தில் நடப்பது என்பதுவும் இலகுவானதல்ல.

கண்முன்னே நடக்கும் அநீதியைத் சுட்டிக் காட்டவும், தட்டிக் கேட்கவும் துணிச்சல் மிக்க படைப்பாளியாக, தமிழினத்திற்கான விடுதலையின் தேவை உணரப்பட்ட அந்த நாட்களில் இருந்து இன்றுவரை வளைந்து போகாது நிமிர்ந்து நிற்பவர்.

போலி முகத்திரைகளைப் போர்த்து உலாவரும் பலர் முன்னே உண்மையை துணிவுடனும் நேர்மையுடனும் எடுத்துச் சொல்லும் ஒரு துணிச்சல்மிகு படைப்பாளி. அவரது படைப்புகள் பல்பரி மாணத் திறன் கொண்டவை. ஆழமான கருத்துக்களை இலகுவாக எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் மிக்கவை.

சமூக விடுதலை, இன விடுதலை, பெண் விடுதலை எனச் சமூக அக்கறை கொண்ட இவரது எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்புகள் கவிதைகளாக, சிறுகதைகளாக, நாடகங்களாக, விபரணங்களாக, கட்டுரைகளாக, பாடல்களாக, குறும்படங்களாக எனப் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிவந்தன, இன்னும் வெளிவந்து கொண்டு இருக்கின்றன.

“புலிகளின்குரல்” வானொலி தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து இறுதிக்காலம் வரை கண்ணம்மா என்ற பெயர் மூலம் பல்வேறு வகையான படைப்புக்களால் மக்கள் மனங்களில் தனக்கென்றோர் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டவர்.

தமிழ்மூத் தேசியத் தலைவர் அவர்களால் பாராட்டப்பட்ட மதிக்கப்பட்ட ஒரு படைப்பாளி. எழுத்துப்பணிக்காக தங்கப்பதக்கம் பெற்ற ஓர் உழைப்பாளி. இதனால் பல விருதுகள் அவரைத் தேடி வந்தன. அவற்றில் ஒன்றுதான் மூத்த பெண் படைப்பாளர் என்ற விருது. இதனை 2004 ஆம் ஆண்டு கப்டன் வானதி பதிப்பகத்தினர் வழங்கி மதிப்பளித்தனர்.

1990ஆம் ஆண்டு “புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்” சிறுகதைத் தொகுதி, 2000 ஆம் ஆண்டு “என்கவிதை” கவிதைத் தொகுப்பு, 2006 ஆம் ஆண்டு “மனிதர்கள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு என இவரது படைப்புகள் ஏற்கெனவே வெளிவந்திருக்கின்றன. எப்பொழுதும் தன்னைப்பட்டை தீட்டிக் கொண்டே இருக்கும் இவர் தனது நான்காவது படைப்பாக “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” என்ற நாவலைப் படைத்திருக்கின்றார்.

“புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” நாவலில் தலைப்பே பல அர்த்தங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது. புள்ளி வைத்த அழகான வர்ணக் கோலங்களாய் இருந்த மக்களின் வாழ்வு, வலிகளாலும் வதைகளாலும் நிறைந்து, கண்ணீரும் செந்நீரும் பட்டு தங்கள் நிலங்களை ஒவ்வொரு புள்ளிகளாய் மெல்லமெல்ல இழந்து இறுதியில் முள்ளிவாய்க்கால் மண்ணில் முற்றாகக் கரைந்து போகின்றது.

இந்த நாவலின் அட்டைப்படம் ஆன்மாவை உலுக்கும் சக்தி கொண்டது. 2009 மே 17, முள்ளிவாய்க் கால் எங்கள் உறவுகளின் செங்குருதியால் நிறைந்து கிடக்கிறது. நந்திக்கடல் வட்டுவாகல் ஊடாக மக்கள் வெளியேறிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். முள்ளிவாய்க் கால் மண்ணில் தங்கள் இறுதிமூச்சு உள்ளவரை போராளிகள் நின்று போரிட்டார்கள் என்ற செய்தியை ஒவியர் புகழேந்தி தனக்கே உரிய தனித்துவத்துடன் தத்ரூபமாக அந்த நாளின் நினைவை அட்டைப் படத்தில் பதிவாக்கியிருக்கிறார்.

“நானும் என் மனிதர்களும் பட்டுத்துடித்த வலியின் கதை” என்று ஆசிரியர் கூறியது போல, இந்த நாவல் எங்கள் மண்ணில் நடந்த மனிதப் பேரவலத்தை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றது. கற்பனையோ, புனைவுகளோ இதிலில்லை. போர் முகத்துக்குள் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை அப்படியே பேசியிருக்கிறது. தான் ஆத்மார்த்தமாக அனுபவித்து உணர்ந்ததை, உயிரோட்டமாக மண் வாசனையும் யதார்த்தப்பண்பும் குன்றாமல் தந்திருக்கிறார்.

நாவலுக்கே உரித்தான இலக்கியப் பண்பில் இருந்து வழுவாமல், தமிழர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட ஓர் இன அழிப்பை, பிரச்சாரப் போக்கின்றி, கருத்துக்கள் எதுவும் வலிந்து திணிக்கப்படாமல், நாவலுக்குரிய உருவப்பண்பையும் மீறாமல், அழகியல் உணர்வையும்

மீறாமல், இலக்கியத்துக்குரிய தன்மையோடும், மிக அழகுறப் படைத்திருக்கின்றார். இதில் படைப்பாளியின் எட்டாண்டு கால உழைப்புத் தெரிகிறது.

தனக்கே சொந்தமான சாதாரண மக்களின் பேச்சு மொழியிலே இலகுவாக அனைவரும் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அழகான எளிய மொழிநடையில், தமிழுக்கே சிறப்பைத்தரும் அணிகளைக் கோர்த்து, அந்தநாளின் நினைவுகளை ஒன்று குவித்து இந்த நாவலில் பாத்திரங்கள் ஊடாக நகர்த்தியிருக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இதில் செல்வராசு என்கின்ற பாத்திரம் பிரதான பாத்திரமாக வருகின்றது. கூடவே அவரது மனைவி இரண்டு பிள்ளைகள், அயல்வீட்டு சுந்தரமண்ண குடும்பம். இடம்பெயர்ந்து செல்லும்போது புதிதாக அவர்களுடன் இணையும் சுகியும் கைக்குழந்தையும், அப்படியே கொஞ்சத்தூரம் போக தனிமனிதனாக இணையும் பரமேசு என்கின்ற பாத்திரம். தேவிபுரத்திலிருந்து இவர்களோடு இணையும் முருகேசு அண்ண குடும்பம் என இந்தக் கதையில் பல பாத்திரங்கள் இணைந்து பயணிக்கின்றன.

இந்த நாவலுக்குள் நுழைந்து வெளியேறிய போது, ஓர் இனம் தன் இருப்புக்காகப் பட்டபாடுகள் அத்தனையும் கண்முன்னே காட்சிகளாய் விரிந்து நிற்கின்றன. நாவலின் பாத்திரங்களோடு எம்மையும் ஒருவராக பயணிக்க வைக்கிறது.

இந்தப் பயணிப்பில் எங்கள் பண்பாடும் பின்னிப் பிணைந்து செல்கிறது. தெரிந்தவர் தெரியாதவர் என்ற பாகுபாடு இன்றி எல்லோருமே உறவுகளாக மனிதாபிமானத்தோடு நடந்து கொண்ட பெரும் செய்தி சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. கட்டுக் கோப்போடு இருந்த எமது சமூகத்தின் வாழ்வியல் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. காப்ப கழிகளே வாழ்வாக போனபின்னும் வந்தோரை வர வேற்கும் தமிழர்களின் உயரிய பண்பாடு பதியப்பட்டிருக்கின்றது.

மொத்தத்தில், அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு, இலக்கியம்சார் அனுபவம் எனப் பல் வேறு தளங்களில், பல்வேறு பரிமாணங்களில் ஆசிரியருக்குள் இருந்த பல்துறை ஆளுமை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

எங்களது அரசியல் தலைவர்கள் செய்த சில தவறுகள் நறுக்கென்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

முஸ்லிம் மக்களுக்கு சேனநாயக்கா புரிந்த கொடுமைகளுக்காக பிரிட்டிஸ் காரர்கள் அவரைச் சிறையில் அடைத்தபோது சேர் பொன் இராமநாதன் பிரிட்டிஸ் மகாராணியிடம் தனக்கிருந்த செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி சேனநாயக்காவை சிறையில் இருந்து மீட்டு வருகின்றார். ஆனால் அதே சேனநாயக்கா பிரதமராக வந்த போது சிங்களக் குடியேற்றம் என்ற பெயரில் தமிழர்களின் நிலங்கள் பறிக்கக் காரணமாக இருக்கின்றார். இதனை செல்வராசு என்கின்ற இந்த நாவலின் கதாபாத்திரம் கதையோடு கதையாகச் சொல்கிறது.

எங்கள் சமூகம் எப்போதும் கட்டுக் கோப்பானது, பண்பாட்டுக் கோலங்களால் பின்னப்பட்டது.

அப்படியான சுட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்து வருகின்றாள் செல்வராசின் மனைவியான சோதி யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்து அக்கராயன் ஆனை விழுந்தானில் வசிக்கின்ற போது சனக்கூட்டத்துக்குள் குளிக்கவோ, இயற்கை கடன்களைக் கழிக்கவோ உணவு உண்ணவோ மறுத்து அடம்பிடிக்கும் பாத்திரமாக இருக்கும் சோதி, முள்ளிவாய்க்கால் இடப்பெயர்வில் இருளை மறைப்பாக்கி இயற்கை கடன்களை முடிக்கும் அளவுக்கு போர்ச்சூழல் அவளின் வாழ்வியலை மாற்றிப்

கடந்த காலத்தின் பட்டறிவுகளை பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலம் இன்றைய காலச்சூழலில் உள்ள மனிதர்களினதும், அடுத்த தலைமுறை மனிதர்களினதும் எதிர்காலம் குறித்த காலநகர்தலை தீர்மானிக்கச் செய்ய முடியும் என்பது ஈடாட்டமற்ற என் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகவே "புள்ளிகள் கரைந்தபொழுது" என்கின்ற இந்நாவலை எழுதியிருக்கின்றேன்
- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் -

போடுகின்றது.

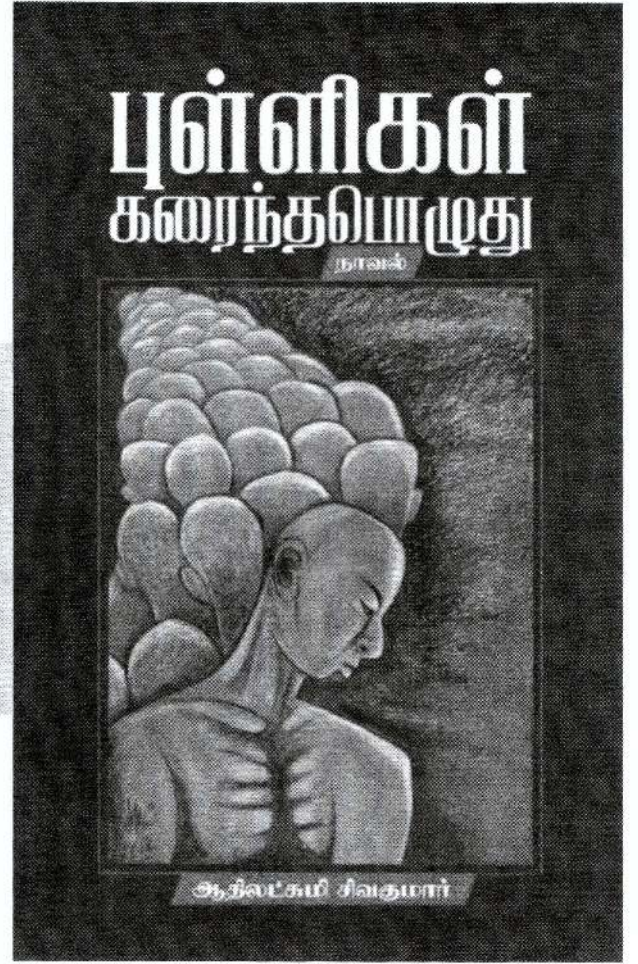
தமிழர்களுக்கே உரிய நகைச்சுவை உணர்வு சாவு துரத்துகின்ற போதுகூட குன்றாமல் இருந்ததை இந்த நாவலில் பல இடங்களில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

செல்வராசு குடும்பத்தோடு சேர்ந்தே இடம் பெயருகின்றது அயல்வீட்டு சுந்தரமண்ண குடும்பம். அவரது மனைவி இடம்பெயரத் தொடங்கும்போது அழகாக சேலை உடுத்தி ஏதோ சுற்றுலாவுக்குப் புறப்படுவதற்கு தயாராகி நிற்பது போல வெளிக்கிட்டு நிற்பதை ஓரிடத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

இந்தக்கதையில் வந்து போகின்ற ஒவ்வொரு பாத்திரமும் மிகஅழகாக கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. சுகி என்ற பாத்திரம் கையில் குழந்தையோடு வருகிறாள். அவளுக்கு உதவிக்கு யாரும் இல்லை. கணவன் போராளியாகக் களமுனையில் நிற்கின்றான். செல்வராசு தான் அவளையும் தம்மோடு கூட்டிச்செல்கிறான். பலத்த சண்டைகள் நடக்கின்ற போதேல்லாம் அவள் தனது கணவனை நினைத்து அழுவாள். அவர் எந்தப்போரரங்கில் நிற்கிறார், அவருக்கு என்ன நடந்தது என்பதை அறிய முடியாது அவதிப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பாள். கடைசி வரை கணவனைப்பற்றி எதுவும் அறியாமலே முள்ளிவாய்காலை விட்டு வெளியேறுகிறாள், உண்மையிலே போராளிகள் தங்கள் குடும்பங்களை விட தங்கள் கடமைக்குத்தான் முதன்மை கொடுத்தார்கள் என்ற செய்தி இங்கே பதியப்பட்டிருக்கின்றது.

அடுத்து பரமேசு என்கின்ற பாத்திரம் எல்லா வற்றையும் இழந்து கடைசியில் எஞ்சியிருந்த தாயையும் இழந்து தனிமரமாக வருகின்றாள்.

அவன் வாழ்வதற்கான நம்பிக்கைகள் எல்லாம் இழந்த போதும் அவனுக்குள் இருக்கும் அழகான காதல் அவனை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு

கட்டத்தில் அவனது காதலியும் வீரச்சாவடைந்த செய்தியை அறிகிறான். அந்த இழப்பை தாங்கிக் கொள்ள முன்பே அவனும் எதிரியின் தாக்குதலில் சாவடைகின்றான். அந்தளவிற்கு சாவுகள் மலிந்த பூமியாய் எங்கள் மண் இருந்தது.

இறந்தவர்களை அரைகுறையாய்ப் புதைத்தும் புதைக்காமலும் இருக்கும் இடங்கள்தான் மக்களின் வாழ்விடங்களாக இருந்தன. ஒருபெண் சமையல் செய்து கொண்டிருக்கின்றாள். பக்கத்தில் அரைகுறையாய் தாக்கப்பட்ட உடலின் பாகங்கள் தெரிகின்றது. அந்தளவுக்கு போரின் கோரத்துக்குள் மக்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி இங்கே சொல்லப்படுகின்றது.

இராணுவக் சுட்டுப்பாட்டுக்குள் பெற்றோர் இருக்கும் பிள்ளைகள் தாம் வீரச்சாவடைந்தால் இங்கே தமக்கு பழக்கமானவர்கள் நெருக்கமானவர்களது பெயர் முகவரிகளை உரித்துடையவர்களாக கொடுத்திருந்தார்கள். அப்படிக் கொடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் வீரச்சாவடைந்த போது அந்த வித்துடலை எடுத்து தன் சொந்தப் பிள்ளைக்கு கடமை செய்வது போல் செய்திருகிறார்கள். அதை இந்த நாவலில் கிளி நொச்சி கிண்ணபுரத்து அம்மா மட்டக்களப்புப் போராளி ஒருவரின் நினைவு நாளன்று முதியோர்கள் சிலருக்கு உணவும் உடையும் வழங்குகின்றார். இங்கே "யாரையும் யாருமில்லாதவர்களாக யாரும் விட்டதில்லை" என்ற பெரும் செய்தி பதியப்பட்டிருக்கின்றது.

இறுதிப்போர் நடந்த நாட்களில் மக்கள் மனங்களில் இருந்த ஏக்கங்கள், ஆதங்கங்கள், பல இந்த நாவலில் வெளிப்பட்டுக் கிடப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. உலக நாடுகள் நாங்கள் அழிந்து கொண்டிருப்பதைப் பற்றி வாய்திறக்கவில்லையே. என்பது அந்த குழலுக்குள் வாழ்ந்த மக்களின் பெரும் கவலையாக வெளிப்பட்டு இருக்கின்றது.

தமிழ் மக்களை குண்டு போட்டு சிங்களப் படைகள் அழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. வயது வேறுபாடு இன்றி எமது இனம் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நேரத்தில் சிங்கள மக்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தினால் இழப்புகளின் அருமை அவர்களுக்குப் புரியும் என்ற மக்களின் ஆதங்கங்கள் பகிரப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆனால் “அவர் ஒருபோதும் சிங்களச் சனத்துக்கு அடிக்கமாட்டார் அவரைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கத்துக்கும் அரசாங்கத்தினர் படைகளுக்கு எதிராகவும்தான் போரட்டத்தை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறாரே தவிர அந்த சிங்களச் சனத்துக்கு எதிராக இல்லை; என்கின்ற செய்தி பலதடவை வந்து போகின்றதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“நாங்கள் பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்ற துன்பங்கள் எங்களோடையே போயிடவேணும்.. நாங்கள் செத்துப்போனாலும்.. இங்க நடக்கிற கொடுமைகளுக்கு ஒரு தீர்வு வராமல் போகக்கூடாது..” என்ற ஆதங்கம் உணரப்பட்டிருக்கின்றது. “நான் அழிந்து போகலாம் நாம் அழிந்து போகக்கூடாது” என்கின்ற உணர்வு மேலோங்கி இருப்பதைக் காணலாம்.

அதேபோல் தங்கள் இனத்தின் தலைவரை எந்தளவுக்கு மக்கள் மதித்தார்கள் நேசித்தார்கள் என்பதை பல இடங்களில் இந்த நாவலின் கதா பாத்திரங்கள் பேசுவதை உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

ஓர் இடத்திலே செல்வாராசு வேண்டிக் கொள்ளுவான் கடவுளே அவருக்கு மட்டும் சாவற்ற ஆயுளைக் குடுத்திடப்பா என்று ...

மக்கள் வாழ்க்கையில் இயல்பாக வருகின்ற சாமத்தியவீடு, கலியாணம், குழந்தைப்பேறு என்பவை இந்த நாவலுக்குள்ளும் வருகின்றது.

இந்தச் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களுக்கு எங்கள் மக்கள் எப்படி முதன்மை கொடுத்து இருந்தார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் இங்கே குழந்தை பெற்ற பெண் இரண்டு மூன்று நாட்களாக உண்பதற்குக் கூட எதுவுமின்றி நடக்க முடியாமல் ஓர் ஓரத்தில்

இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

இப்படியாக இந்த நீண்ட பயணத்தில் தான் பார்த்த அனுபவித்த அறிந்த உண்மைச் சம்பவங்களை அழகான கதைப்பின்னலோடு நாவலின் பாத்திரப் படைப்புக்கள் ஊடாக, செய்தியைக் கொண்டு வந்த முறை, எங்களின் வரலாறுகளை யதார்த்தமாக நாவலுக்குள் புகுத்தும் உத்தி என படிப்போர் மனதைத் தொடும் வகையில், எங்கள் மண்ணில் நடந்து முடிந்த மனிதப் பேரவலத்தை நாளைய தலைமுறையினரின் கைகளில் பக்குவமாக ஒப்படைத்திருக்கிறார்.

இந்த நாவல், அந்தக்காலத்தின் கோலத்தை எடுத்துக்காட்டும், பதிவிட்டுக் காட்டும், உண்மைகளைத் தொகுத்துச் சொல்லும்வரலாற்று ஆவணத்துக்குரிய தகைமைகளையும் கொண்டிருக்கின்றது.

இன்று அதனுடைய அருமை புரியா விட்டாலும், எங்களின் அடுத்த தலைமுறைப் பிள்ளைகள் தங்கள் மண்ணின் கதைகளை அறியவோ ஆய்வுகள் செய்யவோ முயலுகின்றபோது இந்த நாவல் நிச்சயம் வழிகாட்டும் என்பது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை.

ஏனெனில் 2009 ற்குப் பின் பல படைப்புக்கள் வெளிவந்திருந்தாலும் இந்த நாவல் உண்மைத்தன்மையுடன், உயிர்ப்போடும் உயிரோட்டத்தோடும் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்று தமிழர்களின் வரலாறு என்பது அரசுகளாலும், இனத்திற்கு எதிரானவர்களாலும் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டுவரும் நிலையில் தமிழினம் சந்தித்த மனித பேரவலத்தின் சாட்சியாக “புள்ளிகள் கரைந்தபொழுது” நாவல் காலத்தின் தேவையாக இருக்கிறது.

இது கால நீட்சிவரை வாழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சந்திரகௌரி சிவபாலனின் என்னையே நானறிவேன்... - நாவல்

“இவர் ஆக்கங்கள் சமுதாயத்தின் கண்ணாடி. சமூகக் குப்பைகள் களைந்தெறியப்பட வேண்டும் என்பதைத் தன் கவிதைகள், கட்டுரைகள், கதைகள், தனது வாசகம் போன்ற படைப்புகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எதையும் எழுதலாம் என்பதை விடுத்து இதைத்தான் எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கை உடையவர். எழுத்துக்களின் மூலம் வாசகர்களை சிந்திக்க வைக்கும் படைப்பாளி. இவரது பகுத்தறிவுக் கொள்கை இவரது படைப்புகள் மூலம் புலப்படுகின்றது. சொல்ல வருகின்ற விடயம் வித்தியாசமான பார்வையில் இருக்க வேண்டும் என்பதில் அலாதி பரியமுள்ளவர்
- ப. இளங்கோ -

நாவல் என்றால்... இப்படியும் இருக்குமோ?

பல்வேறு அனுபவங்களோடு பல்வேறுபட்ட செய்திகள் காணப்பட வேண்டும். வாழ்வை முழுமையாகவோ அல்லது அதன் ஒரு பகுதி வாழ்க்கையையோ விளக்கமாகத் தரவேண்டும். பல்வேறு பாத்திரங்களின் பண்புகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அவற்றிற்கிடையே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒழுங்குபடுத்திக் கதையாகத் தொகுத்துத்தரவேண்டும். நீண்டதொரு கதையாக ஐம்பதாயிரம் சொற்களுக்கு மேலாகவும் இருக்கலாம்.

நாவல் என்பது வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் நிலைக் கண்ணாடி எனலாம். நாவல் எழுப்பும் கலையார்வம் நீண்ட நேரம் நீடித்து நிற்க வேண்டும். பாத்திரங்களை உருவாக்குவதிலும், அவற்றை வழிநடத்திச் செல்வதிலும் தான் ஒரு நாவலின் வெற்றியும் தங்கி இருக்கிறது. உயிருள்ள பாத்திரங்களை உருவாக்கி அவற்றை உலாவ விடுவதன் மூலம் ஆசிரியரின் திறமை வெளிப்படும். கதையின் நிகழ்வுகளையும் கால அளவுகளையும் பொறுத்து பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்படும். பாத்திரங்களின் பண்புகளை அவற்றுக்கு இடப்படும் பெயர்களைக் கொண்டும் ஊகிக்க முடியும். பாத்திரங்களை ஆசிரியரோ அல்லது இன்னொரு பாத்திரத்தின் மூலமாகவோ அறிமுகம் செய்து வைக்கலாம். பாத்திரங்களின் வளர்ச்சியில்தான் நாவலும் வளர்கின்றது. அவற்றின் செயல்பாடுகள், சமூகத்தோடு பாத்திரம் கொண்டுள்ள உறவு, பிறரோடு உரையாடும் உரையாடல்கள் போன்றவை பாத்திரத்தின் வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்கின்றன. ஆசிரியரின் முழு ஆளுமையும் இங்கேதான் தீர்மானிக்கப்படும். உச்சக் கட்டமும் கதை முடிப்பும் எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பும் ஒரு உச்சக் கட்டத்தை நோக்கியே நகரும். நகர வேண்டும். இதற்கு நாவல் இலக்கியமும் விதி விலக்கானதல்ல.

பாத்திரப் படைப்பாக்க உத்தியில் பாத்திர முடிப்பும் ஓர் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். பாத்திரங்களுக்கு ஏற்படும் முடிவைக் கொண்டுதான் பாத்திரங்கள் வாசகர்களின் மனத்தில் இடம் பெறுவர். திருமணம் அல்லது ஒரு குறிக்கோள் நிறைவேறுதல் போன்ற இன்ப முடிவாக இருக்கலாம். இல்லையேல் மரணம் அல்லது ஒரு குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதில் ஏற்படும் தோல்வி போன்ற துன்பமுடிவாகவும் இருக்கலாம். எந்த முடிவாக இருந்தாலும் அம்முடிவு பாத்திரத்திற்கு, இயற்கையாக ஏற்பட்ட முடிவாக இருத்தல் வேண்டும்.

நடையும் கதை சொல்லும் பாங்கும்

கதையை நெறிப்படுத்திச் செல்லும்போது பாத்திரங்களின் பண்புகளை ஆசிரியர் தம் கூற்றாகவே கூறிச் செல்வது ஒருமுறையாகும். அல்லது பாத்திரங்களின் செயல்கள் மூலம் வாசகனே உணர்ந்து கொள்ளுமாறு அமைப்பது இன்னொரு முறையாகும். சொல்லாட்சியில் மிகவும் கவனம் செலுத்தப் படவேண்டும். பாத்திரங்களின் உரையாடல்களின் போது வட்டாரச் சொற்கள், அல்லது பிறமொழிச் சொற்கள் கலந்து வரலாம். ஆனால் ஆசிரியர் கூற்றுக்களின் போது எழுத்து வழக்கு இருக்கவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் மேலாக இந்த நாவலின் மூலம் ஆசிரியர் வாசகனுக்கு என்ன செய்தியைத் தந்து செல்லுகிறார் என்பதும் கவனிக்கப்படும். இவற்றை அளவு கோல்களாகக் கொண்டு இந்த நாவலை உரசிப்பார்ப்போம்! குறைகாணவேண்டும் என்பதுவோ அல்லது முகத்துதி செய்ய வேண்டும் என்பதுவோ எமது நோக்கமல்ல. தராக முனையின் தாக்குதலுக்கு இவர் தாக்குப் பிடிக்கின்றாரா

“வரிகளால் பாலம் போட்டு நான், உங்கள் நெஞ்சங்களை இந்நூலின் மூலம் வந்தடைகின்றேன். மூளைவீங்கி வெளியான என் எண்ணங்கள் கோர்க்கப்பட்ட முதல்நூல் என்னையே நானறியேன். இப்புதிய அகம் என்னை யார் என்று உலகுக்கு உணர்த்தும் என்று நம்புகின்றேன்.”
- சந்திரகௌரி சிவபாலன் -

என்று பார்ப்போம்!

இந்த பூமிப்பந்தின் ஒரு புலர் காலைப் பொழுதோடு புலத்தைக் களமாகக் கொண்டு கதை விரிகின்றது! அற்புதம்!! மனித நேயத்தையும்... மண்வாசனையையும்... பாத்திரங்கள் வாயிலாக பதிவு செய்து செல்லுகிறார். ஒரு பெண்ணுக்கு வேலி தாலி என்னும் மரபோடு இவர் பாதம் பதிப்பதிலிருந்தே இவர் பெண்ணினத்தின் பால் பக்கச் சார்பானவர் என்பதை முன்கூட்டியே அறியத் தருகின்றார். இவர் இங்கே அள்ளித் தெளிக்கும் அனுபவங்கள்... முது மொழிகள் மூலம் இவரை ஒரு சாதாரண படைப்பாளியல்ல, இவரை ஆழமாக வாசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வருகிறது. இருநூறு பக்கங்களுக்கு மேலுள்ள ஒரு நாவலை ஒரு வாசகனை ஓரிடத்தில் இழுத்து வைத்து... இருத்திவைத்து வாசிக்க வைக்க முடியும் என்பது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. வாசகன் மிகவும் புத்திசாலி! பக்கங்களைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டே பத்து நிமிடங்களில் வாசித்து முடித்துவிட்டேன் என்று எழுந்தோடிவிடுவான்.

ஆச்சரியம் என்னவென்றால்... இந்த நாவலின் முதல் பக்கத்தைப் பிரிக்கும் எவரும் இதன் இறுதிப் பக்கம் வரும்வரைக்கு கீழே வைக்க விடாமல் ஆசிரியர் இழுத்துச் செல்லுகிறார்... அத்தகைய ஒரு உத்தியை இந்த நாவலாசிரியர் கையாண்டிருப்பது வியக்கத்தக்கது! எம்மை விழியுயர்த்த வைக்கின்றது! உயிருள்ள ஒரு சில பாத்திரங்களை எம் கண்முன்னே உலாவ விடுகின்றார். சாதாரண மனித உறவுச் சிக்கல்கள்... உணர்வுச்சிக்கல்களில் இந்தப் பாத்திரங்களைச் சிக்கவைத்துக்கதையை நடத்திச் செல்லும் பாங்கு அற்புதமானது!! ஆசிரியரின் தற்கூற்றாகவும் பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் கதை வளர்ந்து செல்கிறது. எளிமையான சொல்லாட்சி கொண்டு பல இனிமையான கருத்துக்களை பொன் மொழிகளை நாவல் முழுவதும் தூவிச் செல்லுகிறார். இவர் தானொரு கைத்தேர்ந்த எழுத்தாளர்தான் என்பதனை நிறுவிக் காட்டுகிறார்! தவிர தானொரு கவிதாயினி என்பதனையும் வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் பலவிடங்களில் சான்றுகள் தருகின்றார்! தானொரு பெண் எழுத்தாளர் என்பதனை இவர் அடிக்கடி மறந்து போகின்றார். இவர் தெளித்துச் செல்லும் தத்துவப் பொன்மொழிகள்... இவரை ஒரு தத்துவஞானி என்ற நிலைக்கும் உயர்த்திச் செல்கிறது. இது ஒரு கற்பனைக் கதையே... என்று இவரே தன் வாயால் சொல்லாமல் சொன்னாலும் வாசகன் ஏற்கமாட்டான்... அடம் பிடிப்பான்! அவ்வளவு ஆழமாக... அவ்வளவு நுட்பமாக... மிகவும் கைதேர்ந்த எழுத்துச் சிற்பியால் இந்த சிற்பம் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது! இவர் தன்வாக்கு மூலக்கிணை இவ்வாறு பதிவு செய்கின்றார்...

“வரிகளால் பாலம் போட்டு நான், உங்கள் நெஞ்சங்களை இந்நூலின் மூலம் வந்தடைகின்றேன். மூளைவீங்கி வெளியான என் எண்ணங்கள் கோர்க்கப்பட்ட முதல்நூல் என்னையே நானறியேன். இப்புதிய அகம் என்னை யார் என்று

உலகுக்கு உணர்த்தும் என்று நம்புகின்றேன். இதனுள் புகுந்து வரும் வாசகர்கள் பெற்றுவரும் அநுபவங்கள் அவர்களுக்குப் பாடமாக அமையும் என்றும் கருதுகின்றேன். என் அநுபவங்கள் சொல் ஆடை கட்டிச் சுதந்திரமாய் இந்நூலில் நடைபயின் றிருக கின்றன”

இலக்கியம் என்றால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இந்தக் கவிதாயினி... (மன்னிக்கவும்) கதாசிரியர் இலக்கணம் எழுதுகிறார்...

“பாட்டுடைத் தலைவனையுடைத்தாய் பாடுபொருள் கொண்டு ஏட்டிலே வடிப்பது இலக்கியமானால், பாட்டுடைத் தலைவன் தெய்வீகத் திருமகனாய் திகழ்வது மட்டுமே திறமன்று. நம்மோடு வாழ்ந்து நாமறியாச் செய்தி பல தந்து, ஊரோடு நாம் வாழ உன்னத அறிவுரைகள் காட்டி நிற்கும் குடிமகனின் வாழ்வும் ஒரு இலக்கியமாய் இடம் பிடிப்பது திறம் அல்லவா?”

ஒரு பாத்திரத்தின் ஒரு நிமிட உணர்வுகளை இந்த ஆசிரியர் தன்கூற்றாகக் கூறும் சொல்லாட்சியைப் பாருங்கள்...

“குளியலறைவிட்டு வெளியே வந்தாள். வீடு, வீட்டிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் தன்னைத் துரத்துவது போல் அவள் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. கைகளால் விரட்டினாள். மனதுக்குள் குரூரமொன்று தாண்டவமாடியது. பறிபோன பாட சாலை மூளைக்குள் மாறாட்டத்தை ஏற்படுத்தியது. விட்டுப்போன கணவன் சில்லறையாய் செய்துபோன செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆடை களைந்து நிற்பதுபோல் அவமானத்தைத் தந்தது. தனிமை அரக்கன் பக்கத்திலே நின்று பயமுறுத்துவது போல் இருந்தது. அமைதியான சூழல் மயானஅமைதியைத் தந்தது. சுற்றும் முற்றும் தலையை அசைத்து அசைத்துப் பார்த்தாள். அவள் கண்கள் இரண்டும் அளவுக்கதிகமாக விரிந்தன. சுவரின் ஒரு புள்ளியை வெறித்துப் பார்த்தாள். அவள் உள்ளே இருந்து ஒரு பெண் எழுந்து வந்தாள்.”

ஒரு வானொலியில் ஒரு உணர்வு பூர்வமான கவிதையொன்று ஒலிபரப்பாகிறது. அந்தக் கவிதையையும் அதன் தாக்கத்தையும் பதிவு செய்யும் இந்த கந்தகக் கவிதாயினியைப் பாருங்கள்...

“கவிதை என்னும் வரிகளால் காந்தமாய் வரதேவி இதயத்தை இழுத்தெடுத்தது. ஆன்மாவின் உன்னத ராகங்களைத் தட்டி எழுப்பியது. அக்கணமே அடங்கிக் கிடந்த அவள் அறிவு விழித்துக் கொண்டது. சிந்தனை தூண்டப்பட்டது. சோர்வுகள் அகற்றப்பட்டன. சுதந்திர உணர்வு பெருக்கெடுத்தது”

எழுந்திடு பெண்ணே! எழுந்திடு!
உன் இமைக் கதவுகளை இழுத்து மூடாதே
உன் இதயமது இருண்டுவிடும்
உன் பஞ்சவெத்தையிலே முட்கள் பரந்து கிடக்கட்டும்
உன் இருக்கையிலே இரும்பு ஆணிகள்
நிமிர்ந்து நிற்கட்டும்
தூங்கிவிடாதே தூரிகை கொண்டு
உன் வாழ்வோவியம் தீட்டு
பாதையிலே ரோஜாக்கள் மட்டும்
விரிந்து கிடப்பதில்லை
கல்லும் மண்ணும் விதந்து கிடக்கும் பூமியிலே
வீரத்துடன் எழுந்து நடந்து செல்

உன் இரத்தச்சுவடுகள் இரத்த சரித்திரம் பேசட்டும்
பூமியைச் சுருட்டி எடுத்து உருட்டி விளையாடு
நச்சுப்பாம்புகள் அதில் நசுக்கப்பட்டும்
மறைந்த உண்மைகள் விஸ்வரூபம் எடுக்கட்டும்
பெண்ணே!
உன் மனிதப்பிறப்பு மாய்ந்துவிடுவதற்காகவல்ல
காலத்தை வென்று காவியம் படைக்க
காலத்தை வென்று காவியம் படைக்க!”

நாவல் அதன் உச்சக் கட்டம் எல்லாம் தாண்டி முடிவுக்கு வருகிறது... துன்பமோ... இன்பமோ... அதனை நான் இங்கு கூறிவிடப் போவதில்லை... அது இலக்கிய தர்மமும் அன்று!! ஆசிரியரின் கைத்திறனை மட்டும் பாருங்கள்..

“தொலைபேசி அழைப்புமணி ஒலித்தது. ஒடிச்சென்று வரன் தொலைபேசியை எடுத்தான். காதினுள் நுழைந்த செய்தி கேட்டு அப்படியே தரையில் அமர்ந்தான். தொண்டை அடைத்தது. தலையைப் பின்புறம் நோக்கிச் சரித்தான்.

“ஓ.....” என்று கத்தினான். அவன் அழுகைச்சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தாள் வரதேவி.....”

பெரும்பாலும் கவிதை நூல்களுக்கே கம்பளம் விரிக்கும் சபாவம் கொண்டவன் நான்... இங்கே ஒரு நாவலுக்கே நட்சத்திரப் பந்தல் போடுகின்றேன்! தீபங்கள் ஏற்றி... தோரணங்கள் தொங்க விடுகின்றேன்! காரணம்... இங்கே முத்துக்களும்... பவளங்களும் எங்கும் விரவிக் கிடக்கின்றன. பொன்மொழிகளும்... தத்துவமணி களும்... நிறைந்து பொதிந்து கிடக்கின்றன! இதனை நான் வாசித்து முடித்தபோது... எழுந்து நடக்க அதிக நேரமாயிற்று! அற்புதமான அழகுத் தமிழை அள்ளியிறைத்த இந்த ஆசிரியைக்கு நான் மனதார மலர்கள் தூவுகிறேன்!

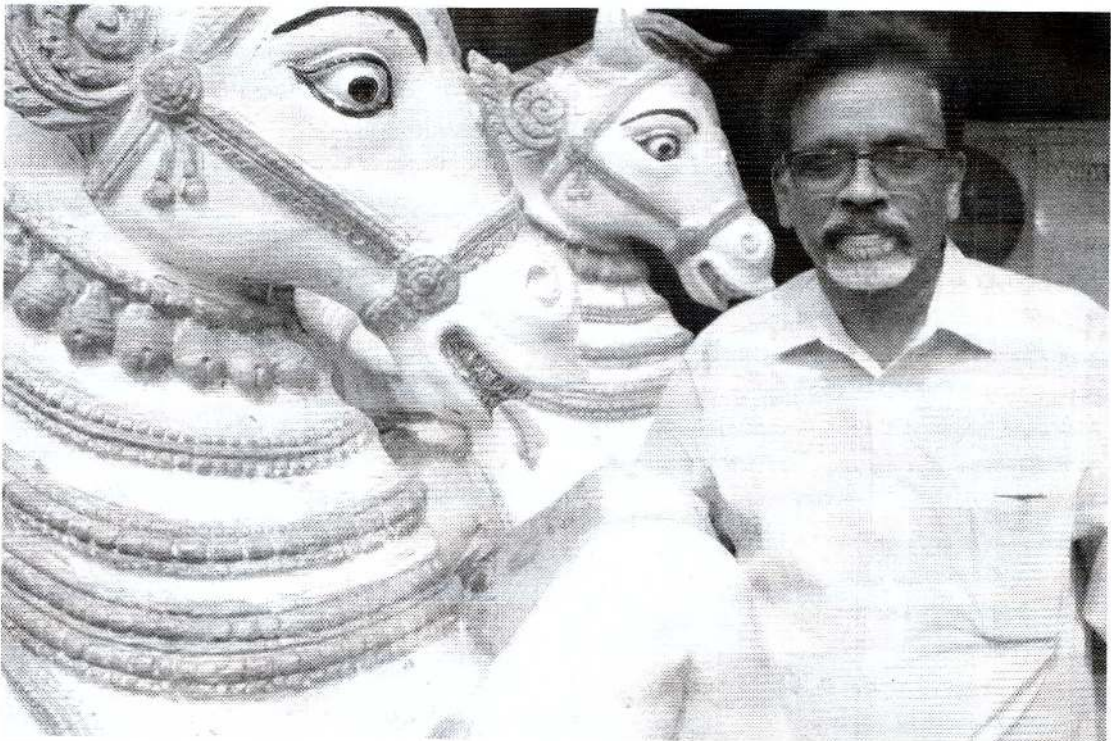
“ஜீவநதி” இன் ஈழத்து நாவலிலக்கியச் சிறப்பிதழுக்கு ஒரு படைப்பாளியின் புதிய மிலேனியத்துக்கான படைப்புகளைப் பேசுபொருளாக்க வேண்டும் என்ற பொழுது எந்தத் தயக்கமுமின்றித் தெரிவு செயதாக வேண்டிய படைப்பாளியாக முற்பட்டு நின்றவர் தேவகாந்தன். அவரது படைப்புகளது விரிந்த தளங்களும் அவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்கான வீச்சான அவருடைய கருத்தியல் புலமும் கள அனுபவங்களை உள்வாங்கி வடிவப்படுத்திய பாங்கும் எனப் பல காரணங்களால் இந்தத் தெரிவு அவசியப்பட்டது.

அதனை ஒரு கட்டுரைக்குள் அடக்குவது என்பது மிகுந்த சிரமத்துக்கு உரியது. ஒரு தனி நூலுக்கு உரிய களம் அது. விரித்துப் பேச அவசியப்படுகிற விடயப்பொருளுக்கான முன்னுரைக் குறிப்பாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. இங்கு கவனங்கொள்ள வேண்டியுள்ள காலப் பரப்புக்கான தேவகாந்தனின் நாவல்கள் (ஜூலை 2019 இல் காலச்சுவடு வெளியிட்டுள்ள “கலாபன்” நாவலில் இடம் பெற்ற ஒழுங்குப் பிரகாரம்): 1. லங்காபுரம், 2. கதாக்காலம் (மகாபாரதத்தின் மறுவாசிப்பு), 3. யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம், 4. நிலாச் சமுத்திரம், 5. கனவுச் சிறை, 6. கந்தில் பாவை, 7. கலிங்கு, 8. நதிமேல் தனித்தலையும் சிறுபுள். 9. கலாபன். 10. மேகலாகதா.

அனைத்து நாவல்களையும் ஒருமுகமாகப் படிக்கும் வேளையில் புதிய அரசியல் நோக்கு நிலை நின்று பார்க்கவல்ல உள்ளடக்கப் பாங்கு இந்த நாவல்களின் ஊடாக இழையோடி இருப்பதனை உணர இயலுமாயிருந்தது. எமது வாழ்வியலை இலக்கியமயப்படுத்தி இருப்பவை இந்த நாவல்கள்; அவற்றின் கலைத்துவத் தாரதம்மியத்தைப் பற்றிப் பேசுவதைவிட்டு அரசியல் நோக்குக்கு ஏன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழ இடமுண்டு. பொதுவாக நவீன தமிழிலக்கியங்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் போது வர்க்க அரசியல், அடையாள அரசியல் எனும் வகை மாதிரிகளில் எவை சார்ந்து அவை வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதாகப் பார்க்கும் நிலை நிலவுகிறது. எழுபதாம் ஆண்டுகள் வரை வர்க்க அரசியலும் என்பதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து அடையாள அரசியலும் தீர்மானகர வடிவங்களாக இயக்கம் பெற்றிருப்பது இந்திய அனுபவம். இலங்கையின் நவீன வரலாற்று செல்நெறி இவை இரண்டிலிருந்தும் வேறுபட்டதான திணை அரசியல் ஒழுங்கொன்றில் இயங்கி வந்திருப்பதான விடயம் இன்று பேசுபொருளாகி வருகின்றது.

விடுதலைத் திணை அரசியலின் படைப்பியல் நீட்சி

- ந. இரவீந்திரன் -

தேவகாந்தனின் நாவல்கள் திணை அரசியலுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக விடுதலைத் திணை அரசியல் நாட்டத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைவன. மேற் கொண்டு தொடர்ந்து உரையாடுவதனூடாக இதனை விளக்கக்கொள்ள முயல்வோம். பின்வரும் நான்கு பகுதிகளில் இந்த உரையாடலைக் கட்டமைக்க இயலும்:

1. காலங்கள் தோறும் செயலாற்றும் யுத்த களம்,
2. தொடக்கம்பெற்ற புதிய யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்
3. நெடுயுத்தத்தின் நிறைவுறாத அத்தியாயங்கள்,
4. விடுதலையை அவாவும் கருத்தியல் தேடல்.

1. காலங்கள் தோறும் செயலாற்றும் யுத்த களம்

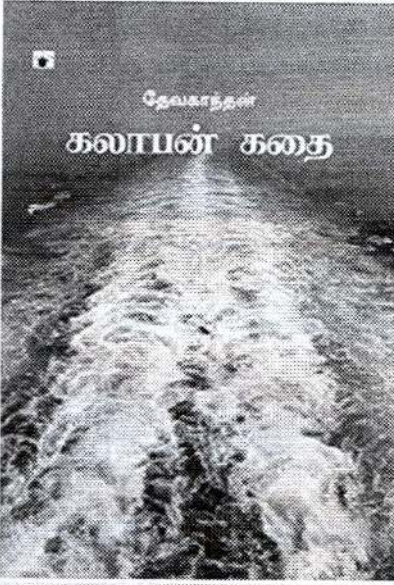
திணைக் கோட்பாட்டை தமிழிலக்கிய வரலாற்றுத் தொடக்கம் எடுத்துக் காட்டியிருந்தது. வர்க்க அமைப்புக்கு அப்பாலான ஒரு சமூக முறைமை இயக்கம் கொள்ளத் தொடங்கிய போது தனக்கென உருவாக்கிக் கொண்ட கோட்பாடு அது. ஐரோப்பியச் சமூகம் வர்க்கங்களைக் கொண்டிருந்ததோடு வர்க்கப் போராட்டங்கள் வாயிலாகச் சமூக மாற்றங்களைக் கண்டடைந்து வந்தது என்ற படிப்பறிவை எட்டியவர்கள் அதன் வழி எமக்கான விடுதலை மார்க்கத்தை கண்டடைய இயலுமென நம்பினர். அந்தப் புரிதலுடனேயே எமது சாதிச் சமூக முறையும் அணுகப்பட்டது; இன்னும் அந்த அவலம் நீடித்து வருகிறது. இங்கு எவ்வண்ணம் வர்க்கப் போராட்டம் முன்னதாக நடந்தேறி வந்ததெனத் தேடுதல் மேற்கொள்ளப்படும் வரக் காண்கிறோம். இந்தத் தவறைக் களைவதன் பொருட்டு தமிழர் வரலாற்றை மறுவாசிப்புக்கு உள்ளாக்க வேண்டியுள்ளது. தமிழியல் எடுத்துக் காட்டும் மருத திணை மேலாதிக்கம் ஊடாக ஏற்றத் தாழ்வுச் சமூக முறை தோற்றம் பெற்ற வரலாற்றுத் தொடக்கத்தை அரசியல் செல்நெறிக்குரிய பிரத்தியேகத் தன்மையுடன் கவனத்தில் எடுப்பது அவசியமானதாகும். வென்றவர்கள் ஆதிக்க சாதி ஆகியமையும் வென்றடக்கப்பட்டவர்கள் பல படிநிலைகளுக்குரிய சாதிகளாக்கப்பட்டமையும் புதிய அணுகுமுறையுடன் கையாளப்பட வேண்டும்.

வட இந்தியாவில் ஏற்கெனவே சாதிகள் தோற்றம் பெற்று அதற்கான கருத்தியலை வடிவமைக்கும் பிராணர் தனிச் சாதியாக மேலாண்மை பெற்றும் இருந்தனர். இந்தச் சாதிபேதம் எவ்வகையில் தோற்றம் பெற்றது என்பதைக் கண்டறிவதற்கான தெளிவு இன்னமும் எட்டப்படவில்லை. தமிழகத்தில் மூவேந்தர் மேலாண்மை மருத திணையின் மேலாதிக்கத்திக்கான அரசியல் வடிவம். இந்த மேலாண்மையின் சமூக சக்தியாக கிழார்கள் இருந்தனர். வேந்தர்களும் கிழார்களும் வடக்கிலிருந்து வந்த பிராமணர்களுக்கு நிலங்களை வழங்கி அவர்களது சாதியக் கருத்தியலைத் தமிழர் வரலாற்றுக்கானதாக வரித்துக் கொண்டனர். நிலக்கிழார்கள் நிலப்பிரபுத்துவ சக்தியாக வளர்ந்து ஆளும் சாதியான வெள்ளாளர் என ஆனதோடு ஏனைய குடிகள் ஒவ்வொன்றும் சாதி அடையாளம் பெற வைக்கப்

பட்டனர். ஆக, திணை மேலாதிக்கம் பெற்று முழுச் சமூக சக்தியாக ஆளவும் சுரண்டவும் ஆட்சியுரிமை செலுத்தவமான வடிவம் சாதி என்ற புரிதலைத் தமிழர் வரலாறு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. சமூக மாற்றப் போக்கில் அதிகாரமற்ற சாதி மேலாண்மை பெறுவதும், ஆதிக்க சாதி ஆளப்படும் நிலைக்கு மாறுவதுமான சமூக மாற்றச் செல்நெறியையும் தமிழக வரலாறே காட்டி நின்றது.

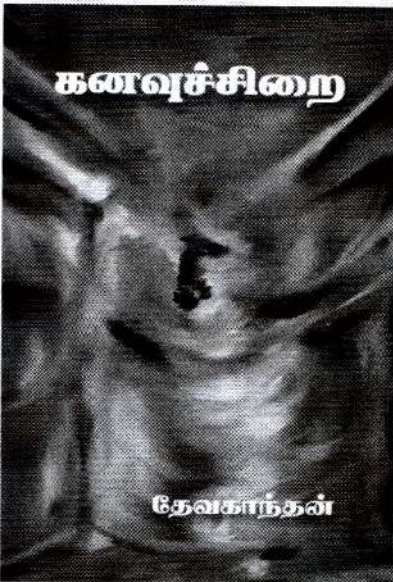
மூவேந்தர் ஆதிக்கம் பெறுவதற்கு முன்னரே குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் ஆகிய திணைகள் மருத திணையை விட ஆளுமை உடையனவாக இருந்துள்ளன. அவை ஏனைய திணைகளை வென்றடக்க முற்படவில்லை என்ற பொழுதிலும் வேளிர்கள் எனும் மன்னர் ஆட்சி முறை இருந்துள்ளது. மூவேந்தர் எழுச்சிக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகள் முன்னிருந்தே வேளிர்கள் ஆட்சி இருந்துள்ளது. அப்போது பிற திணைகள் ஆக்கிரமிக்கப்படாதது மட்டுமன்றி உள்ளேயும் பெரிதாக சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்ததில்லை. பெண்கள் பிற்காலத்துடன் ஒப்பிடப்படும்போது ஆளுமை பெற்றவர்களாக இருந்த போதிலும் வேளிர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே ஆண் மேலாதிக்கம் இயல்பானதாக செயலாற்றத் தொடங்கியமையை ஆட்சியாளர்களாக ஆண்களே இருந்தனர் என்பதில் இருந்து அறிந்து கொள்ள இயலும். ஏற்றத் தாழ்வுச் சுரண்டலின் முதல் வடிவம் முழுச் சமூக சக்தியாக (திணையாக) ஆண்கள் பெண்களை ஒடுக்குதலுக்கு உட்படுத்தி ஆளுமைப் பறிப்புக்கு ஆட்படுத்தியதில் ஆரம்பித்துவிடுகிறது. இந்த ஒடுக்குதலுக்கு ஏற்ற கருத்தியல் ஆயுதம் அப்போதே கண்டறியப்பட்டுப் பிரயோகிக்கப்படலாயிற்று. இது பிராமணியத்துக்கு முந்தியது. இந்த வரலாற்றுத் தொடக்கத்துக்கு உரிய கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் ஆசீவகம் இங்கே இயங்கியது பற்றிய கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அதற்கான முழுமையான ஆதாரங்கள் இல்லாத போதிலும் மூவேந்தருக்கு ஒரே நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆசீவகமும் பௌத்தமும் சமணமும் தமிழகத்தில் பரவலடையத் தொடங்கிவிட்டதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவற்றின் வீச்சளவில் இல்லையெனிலும் பிராமணரது வருகையும் அப்போதிலிருந்து வர ஆரம்பித்திருந்தது. இவையனைத்தும் பெண்ணோடுக்கு முறைக்கு உரிய கருத்தியல்களைப் பரப்புவதற்கு உரிய தொடங்கிய மதப் பிரிவுகள்; அவற்றை உள்ளீர்த்துத் தனக்குரிய வகையில் வளர்த்தெடுக்கிற பண்புதமிழுக்கு அப்போதிருந்து இயலுமான பண்பு!

முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக யுத்தத்தினுள் வாழும் எமது வாழ்முறையின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் படைப்பாக்கம் செய்தவர் தேவகாந்தன். சாதி ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டம் அறுபதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறிலிருந்து ஆயுதப் போராட்டமாக யாழ்ப்பாணத்தில் பரிணமித்தமையை “யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” என்ற நாவலாக வெளிப்படுத்தியவர். ஈழப் போராட்டத்தை “கனவுச் சிறை”, “கலிங்கு” நாவல்கள் பேச பொருளாக்கி இருந்தன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒடுக்கப்படுகிற பெண்களின்

போராட்ட வடிவங்கள் சாதி, தேசிய இன ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களுக்கு எதிரானவை போன்று இருந்தனவல்ல. வெளிப்படாத யுத்தங்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் உள்ளன இருந்து வந்தன. முந்திய இலக்கியங்கள் பெண்ணொடுக்குமுறைக் கான கருத்தியல்களை வெளிப்படுத்து வனவாக அமைந்தவை; அவற்றி னுள்ளே மறைந்திருந்த பெண்ணின் போராட்ட வீறுகள் ஆங்காங்கே வெளிப்படாமல் இருந்ததில்லை. விடுதலைக் கவியான பாரதி ஆணுக்குப் பெண் சம உரிமை உடையவள் என்று முழங்கியதி லிருந்து பெண் விடுதலைக் குரல்கள் பல வடிவங்களில் வெளிப்பட்டு வரத் தொடங்கிவிட்டன.

இங்கு கவனிப்பைப்

பெறும் தேவகாந்தனின் பத்து நாவல்களிலும் ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான பெண் விடுதலைப் போராட்டக் குரல்கள் ஊடாடிய படியே இருக்கின்றன. பழைய இலக்கியங்களை மறுவாசிப்புச் செய்து நாவல்களாக வழங்கிய போது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாக பெண்ணொடுக்கு முறைக்கு எதிரான போருணர்வுகளையும் எதிர்ப்பு வடிவங்களையும் எடுத்துக் காட்டி வந்துள்ளார். மகாபாரதம் ("சதாசாலம்"), இராமாயணம் ("லங்காபுரம்") போன்ற இதிகாசங்களுடன் தமிழ் பௌத்தக் காப்பியமான மணிமேகலையும் ("மேகலா சதா") இத்தகையன. "மேகலா சதா" மணிமேகலையை அடி பிசகாது நாவலாக்கிய முயற்சி. தமிழ் பௌத்தம் ஈழத்தின் மணிபல்லவத் துடன் (நயினாதீவு) கொண்டிருக்கும் ஊடாட்டத்தை நாவலின் மையப் பொருளாக்கி உள்ளார் தேவகாந்தன். காதலுணர்வையும் உடைத்துத் துறவை நாடும் மணிமேகலை ஊடாக குடும்ப பந்தம் ஏற்படுத்தும் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான கருத்துகளை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. "மணிமேகலை" எனும் காப்பியத்தில் இடம்பெற்ற கந்தில் பாவை முற்றிற் பு உரைக்கும் ஒரு தெய்வம். அந்தப் பண்பை உள்வாங்கி கி.பி. 1880 முதல் 2015 வரையான ஒரு குடும்பத்தின் பெண்கள் தலைமுறைகள் கடந்தும் மனச்சிதைவு நோய்த் தாக்கத்துக்கு உள்ளாவதில் ஆணாதிக்கச் சமூக முறைமைக்கான இடத்தைக் காட்டுவார்.

இராமாயணம், மகாபாரதம் என்பன நாட்டார் கதைகளாக மக்களிடையே தொடர்ந்து ஊடாடிய படி இருப்பவை. பலவேறு ஆசிரியர் களால் வேறுபட்ட வாசிப்பனுபவங்களுக்கு உரிய வண்ணம் ஏற்கெனவே படைப்பாக்கம் செய்யப்பட்டவை. அவற்றை நாவலாக்குவதில் இன்றைய வாசிப்புக்கு உரியவாறு மறுபடைப்பாக்கும் வாய்ப்பை ஆசிரியர் பயன் படுத்திக் கொண்டுள்ளார். சதா காலம் கைவசமாகாத காரணத்தால் அதனைக் குறித்து இங்கு பேச இயலவில்லை. கம்பராமாயணத்திலிருந்து அடிப்படையான பல விலகலை உடையது "லங்காபுரம்". குறிப்பாக, பெண் பாத்திரங் களின் சித்திரிப்பு கவனத்தை ஈர்ப்பன. ஆட்சியியல் சாத்தியப்படத் தொடங்கு வதோடு பெண் ஒடுக்குமுறை ஆரம்பிப்பதனையும், அந்த மாற்றத்தை உள்வாங்காத தாயுரிமை வாழ்வியலும், அங்கும் மாற்றம் தலைகாட்டத் தொடங்குவதும் லங்கா புரம் நாவலின் பேசுபொருளாக இருந்தன. ஆயினும் பெண்களது போராட்டக் குணாம்சத்தை மையப் பொருளாக்கும் நாவல் அல்ல அது. எலு மொழி பேசிய இயக்கர் (பின்னர் சிங்கள இனக் குழும உருவாக்கத்தின் அடிப்படையாக அமைந்த முன்னோடிகள்) தமிழ் மொழி பேசிய நாகர்களுடன் அந்நியோன்யமான வாழ்வைக் கொண்டிருந்த அதேவேளை அதிகார மோதல்களை அவ்வப்போது கொண்டிருந்த நிலையில் பிற நாட்டாருடன் யுத்தம் தொடங்கிய வரலாற்று வளர்ச்சியைப் பிரதான பேசு பொருள் ஆக்கி இருப்பது லங்கா புரம். பெண்ணை (சீதையை) ஒரு பொன்னாபரணம் போல (உயிர்ப்பற்ற பொருளாக) வல்லாதிக்க மமதை கொண்டிருந்த லங்காபுர வேந்தனான இராவணன் கடத்தியிருந்தான். அதற்கப்பால் பெண் மோகம் கொண்டவ எல்ல என்பதோடு இயக்கர் நாகர் எனும் இனக்குழுமங்களிடையே நல்லுறவு பேணப்பட வேண்டும் எனும் அக்கறை உடையவன் இராவணன். இயக்கர் தலைவனான அவனது மனைவி மந்தாகினி (மண்டோதரி) நாகர் குலத்தவள். அவளையும் நண்பர்களாக உள்ள நாகர்களையும் அரவணைக்கும் நோக்கில் தான் பிரமாண்டமாக கட்டியெழுப்புக்கிற தன்னிறையான சிவன் கழுத்தில் நாகர்களது கடவுளான நாகத்தை வளையவிட்டவன் இராவணன். ஆயினும், பெண்ணை வெறும் அலங்கார மணியாக கருதிக் கடத்திய அவனது செயலால் அனுமன் படையுடன் கூட்டமைத்து வந்த வட இந்திய வீரனான இராமனால் லங்காபுரம் நாசமாக்கப்பட இடமேற்படுத்திக் கொண்டான் என்பார் தேவகாந்தன்.

ஆணாதிக்கத்துக்கு எதிரான பெண் விடுதலைப் போர்க் குரலை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளிப்படுத்துவனவாக "நிலாச் சமுத்திரம்",

“நதிமேல் தனித்தலையும் சிறுபுள்” எனும் நாவல்கள் அமைந்துள்ளன. முதல் நாவல் நொவெம்பர் 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அது தமிழக கதைப்புலம் மட்டுமன்றி முற்றாகவே இந்தியக் கதாமாந்தர்கள் பற்றியது. எண்பதாம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பெண்ணிய வாதம் பேசுபொருளான குழலில் சுதந்திர வாழ்வை நாடும் பெண் எதிர் நோக்கிய வாழ்வியல் நெருக்கடி அதன் களம். கனடாவில் புலச்சிதறலுக்கு ஆட்பட்டு வாழும் ஈழத் தமிழர் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் பெண் பெற்றுள்ள சுயாதீனத்தைப் பேசுவது மற்றைய நாவல்.

பாடசாலைக் காலத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கப் பட்ட மாணவி, சிறுமியாக இருந்த பொழுதே தந்தையை இழந்து வசதி களைப் பறிகொடுத்தவள். ஆங்கில மொழி மூலத் தனியார் பாடசாலையில் இருந்து தமிழ் வழிக் கல்வியை அரசாங்கப் பாடசாலையில் பெற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவள். அறிவாற்றலில் மேலோங்கியிருந்தும், அனைவரது எதிர்பார்ப்பிலும் அவளே வேண்டியவாறு பெரிதினும் பெரிது கேட்டுச் சாதிப்பாள் என்ற நம்பிக்கைகள் தகர்ந்து சாதாரண வாழ்வுக்குத் தள்ளப் பட்டவள். அவளது ஆளுமையைப் புரிந்துகொள்ளாத, இயல்பாக நல்லவ னான கணவனால் குடும்பப் பொறுப்பற்றவள் எனக் காயப்படுத்தப்பட்ட போது குடும்பத்தைத் தகர்த்து வெளியேறியவள். அது விட்டேற்றித்தனம் எனக் கண்டித்த தாயையும் வெறுத்து தனியாக வாழ்ந்து சாதிக்க முனைந்தவள். முடிவில் தாயன்புக்கு ஏங்குவவளாக, தனது தாய்மைப் பொறுப்பை உணர வேண்டியவளாக வாழ்வியல் நிர்ப்பந்திப்பதை ஏற்கும் வகையைப் பேசுவது “நிலாச்சமுத்திரம்”.

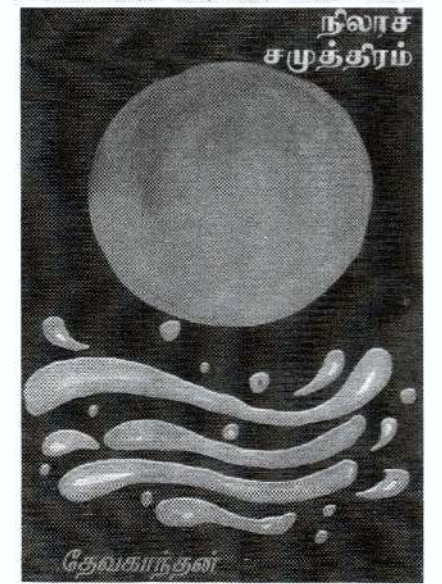
காயப்பட்டிருந்த அந்தப் பெண் ஆனந்தியிடம் அவளது மகள் அற்புதா மீண்டும் தங்களுடன் வந்திணையும்படி கோரிய பொழுது அவள் பதிலிறுக்கும் இந்த இறுதிப் பக்க வாக்கியங்கள் நாவலைப் புரிந்துகொள்ள வழி வகுக்கும்: “சொன்னால் விளங்கிக் கொள்வாளா என்று தயங்கினாள் ஆனந்தி. “சொல்லுங்கள் அம்மா” என்று அற்புதா மறுபடி வற்புறுத்த, சொன்னாள்: “குடும்பமென்றால் பிரியாமலே இருப்பதுதான் உத்தமம். தனித்தனியாய் வாழத் துவங்கிய பிறகு சுயாதீனமான வாழ்முறையும் கருத்துக்களும் உருவாகி வலுப்பெற்றுவிடுகின்றன. பிரச்சினைகளை ஒதுக்கி, மறந்து வாழத் தீர்மானித்துக் கொண்டால் கூட உடனடியாகவே இணைந்து வாழ்தல் சாத்தியமில்லாமலே இருக்கும். பல தளங்களில் வாழ்க்கையின் பெறுமானங்களை நான் மீறி நடந்திருக்கிறேன். பிரக்கையோடுதான் செய்தேன். ஒரு சுயாதீனமான பெண்ணாய் வாழ எனக்கு இந்த மீறல்கள் அவசியமாயிருந்திருக்கின்றன. ஒருவேளை... ஒருவேளைதான்... அந்த மீறல்கள் ஒரு போதாமையின் விளைவல்ல என்று எப்போதாவது எனக்குத் தோன்றுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது ஒருவகையான குற்றவுணர்வுக்கு நான் ஆட்படவேண்டி நேரலாம். மீண்டும் குடும்பம் குழம்புவதற்குத் தான் வாய்ப்பு அப்போது ஏற்படும்.”

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆணாதிக்கக் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் நிலைநிறுத்தப்பட்டு, அடக்க ஒடுக்கமாக குடும்பத்தினுள் கட்டுப்பட்டு இருக்க வேண்டியவள் பெண் என்ற கருத்து வலுப்பட்டிருந் தது. இந்த நிலைப்பாட்டில் பாரதியின் பெண்விடுதலைக் குரல் பலத்த அதிர்வை ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தது. பெண் கல்வி பரவலாகி, உத்தியோகப் பதவியும் பெற்ற பின்னரும் பழைய கட்டுப்பெட்டித் தனத்தை எதிர்பார்ப்பது அர்த்தமற்றது. எண்பதாம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் திறந்த பொருளாதாரம் சாத்தியப்படத் தொடங்கி அனைத்தையும் கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திர வர்த்தகப் பண்டமாக்கும் நுகர்வுப் பண்பாடு வலுப்படத் தொடங்கியபோது பெண்ணிய வாதம் மேலோங்கி வந்தது. பெண் விடுதலை என்பதற்கும் அப்பால் கட்டற்ற வாழ்வியலில் பெண்ணுக்கும் சம உரிமை கோரும் நிலை உருவானது. இவற்றை “நிலாச் சமுத்திரம்” நாவலில் வேறொரு கோணத்தில் பேசுபொருளாக வடித்திருந்த தேவகாந்தன் கனடா

வாழ்வியலைப் பேச வேண்டி வந்த போது பெண்களது சுயாதீனம் இன்னொரு தளப் பரிமாணத்தைப் பெற்றிருந்தது. அதனை “நதிமேல் தனித்தலையும் புள்ளினம்” எனும் நாவலாக இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

இந்தப் பகைப்புலம் அடியந்தமான பல மாற்றங்களை உடையது. கட்டுப்பெட்டித் தனத்துடன் வளர்ந்து வரும் குடும்ப உறவுக்குள் வெளிச் சமூக மாற்றங்களின் அதிர்வுகள் ஏற்படுத்தும் தாக்குறவில் இருந்து கனடாவில் எம்மவர் எதிர் நோக்கிய நெருக்கடி இன்னொரு வகையானது. அங்கே பெண்கள் தனி ஆளுமையுடன் வாழ ஏற்ற சமூக கட்டுமானங்கள் வலுவுடன் உண்டு. ஊரில் போல அங்கும் பெண் அடங்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில்

இருந்த ஆணுக்குத் தனது மனைவியின் ஆளுமை விளங்கவியலாத நெருக்கடி ஆகிவிடுகிறது. அங்கே தாய்மை பெண்ணின் பலமாக இருக்கிறது. தமிழகத்தில் சுதந்திரம் நாடும் பெண் வீட்டைத் துறந்து போவது போல அங்கே இல்லை. உழைத்துப் போடுவது எனது பொறுப்புப் பிள்ளையை வளர்ப்பது தாய் என்று ஊரில் நினைத்தது போலப் புலப் பெயர்வு வாழ்வில் இல்லை. அங்கு தாய்மை விலங்காகவன்றிப் பெண்ணின் பலமாக இருப்பதை மூன்று குடும்ப உறவுகளுடாக ஒரு ஆண் உணர்வதை ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுவார். குடும்பத்தை விட்டு வெளியேற்றப்படும் நிலையை ஆண் எதிர்கொள்ள வேண்டிய வகையில் சட்ட ஒழுங்குகள் அமைந்துள்ளன.

இங்கிருந்து சிரமப்பட வேண்டாம் ஊருக்குப் போய் விடுங்கள் என்று தாயுடன் உள்ள அவனது மகனே பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் சந்திக்கும்போது சொல்லவேண்டியும் வருகிறது.

பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல ஆணுக்கும் தனித்து வாழ ஏற்ற சமூக கட்டுமானம் ஊரில் இல்லாத நிலையில் கனடாவிலேயே சாத்தியம் என்பதனால் புலப்பெயர்வு வாழ்வை உதறிவிட்டு ஊர் திரும்பாமல் அங்கேயே தொடர்ந்து வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். “எந்தளவு தனியனாலும் கனடாவில் அவரால் வாழ்ந்துவிட முடியும். தனியன்களுக்கான வாழிடம் தான் அது. தனியன்களைக் குறிக்கொண்டு அமைந்த அரசும் சட்டங்களும் தான் அங்கே பயில்விலிருக்கின்றன.

ஆனால் இலங்கை அவ்வாறானதில்லை. அது சமூகங்களால் ஆன நாடு. ஊர்களால் ஆன தேசம். அது ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒருவரோடு ஊடாட்டம் கொள்கிறது. ஐந்தொழுக்கமாக இல்லாவிட்டாலும் அதன் அக்கறை சமுதாய ஒழுக்கமாகவாவது எப்போதும் இருந்திருக்கிறது. எதுவெதுவெல்லாம் தனியன்களின் இச்சைக்கான வெளிகளாய் இருக்கின்றனவோ, அவையெல்லாம் அங்கே அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தனி மனிதர்களால் இசைகேடுகளை அங்கே கண்டுகொள்ளாமல் இருக்கக்கூடும். ஆனால் சமூகம் ஒழுக்கத்தை நிபந்தனையாக்கும். தன்மீது தன் உற்றாரும் நண்பர்களும் சொல்லும் அபவாதத்தில் பாதிக்கப்படாமல் அங்கே வாழ்ந்துவிட முடியாது. அவரது நடத்தைகளின் பாரம் திரும்பத் திரும்ப அங்கே சுமத்தப்பட்டுக்கொண்டே இருந்துவிடும்”

காலமும் இடமும் பெண் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்ட களப் பரிமாணங்களை வெவ்வேறு வகையில் வடிவப்படுத்துவன. ஆணாதிக்கத்தில் இருந்து பெண் விடுபடுதல் அவசியம். அதேவேளை அவளுடன் கூட ஒன்றித்து வாழ்பவனாக ஆண் இருக்கிறான். இந்த தனிச் சொத்துரிமைச் சமூகத்தில் அவனும் பந்திக்கப்பட்டு இருக்கிறான். சாதி, தேசியம், வர்க்கம் என்ற வடிவங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒரேவகையில் ஒடுக்கப்படவும் சுரண்டப்படவும் வாய்ப்பாகியுள்ள வாழ்முறை. ஒரேபடித்தான இதற்குள்ளேயும் சம நிலையிலுள்ள பெண்ணை இதுவரை இருந்த கருத்தியல் வாய்ப்புடன் ஒடுக்கிச் சுரண்டி வந்தமையை ஆண்கள் விட்டொழிப்பது தமக்கான விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் பாதையின் ஈடேற்றத்துக்கு அவசியப்படுகிற ஒரு விவகாரம்!

2. தொடக்கம்பெற்ற புதிய யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்

இன்றைய தலைமுறையினருக்கு முப்பது வருடங்கள் நீடித்த யுத்தம் பற்றித் தெரியும். முன்னதாக அறுபதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறில் இருந்து கடைக்கூறு வரை இடம்பெற்ற சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம் பற்றி அதிகம் தெரிந்திருப்பதில்லை. அதனை நடாத்தியிருந்த புரட்சிகரக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (“சீன சார்பு என அறியப்படுவது) தமிழ் மக்களிடையே ஒரு போராட்டத்தை முன்னெடுத்தது மட்டுமன்றி, அகில இலங்கைக் கட்சியாக இயங்கியதில் சிங்கள மக்களிடையே இருந்து கூட மிகப் பெரும்பான்மையான தொழிலாளர்களையும் கணிசமான அளவில் விவசாயிகளையும் புத்திஜீவிகளையும் அணிதிரட்டி இருந்தது. அதன் உறுப்பினராக இருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர் ரோஹண விஜயவீர; வடக்கில் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஆயுதப் போராட்டம் போலத் தெற்கிலும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற அதிதீவிர நிலைப்பாடு ரோகண விஜயவீரவிடம் இருந்தது. சிங்கள இளைஞர்களை அணிதிரட்டி “மக்கள் விடுதலை முன்னணி” (ஜே.வி.பி.) என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அந்த அமைப்பு “ஏப்ரல் கலவரம்” என வரலாற்றுப் பதிவாகியுள்ள போராட்டம் ஒன்றை 1971 இல் முன்னெடுத்திருந்தது. இவ்வருடம் ஏப்ரலில் அதன் ஐம்பதாம் ஆண்டு நினைவு கூரப்படும். அப்போது அந்தக் கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்ட போதிலும் மீண்டும் 1987-1989 வரையிலான மூன்று வருட உள் நாட்டு யுத்தத்தை அந்த

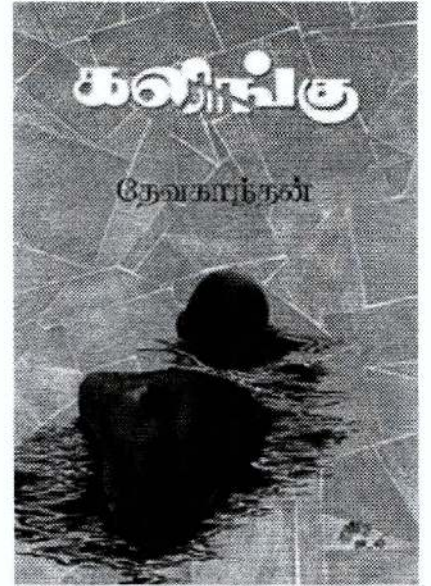
அமைப்பினால் முன்னெடுக்க இயலுமாயிற்று; அதன்போது தலைவர்கள் அனைவரும் அழித்தொழிக்கப்பட்டு போராட்டமும் அடக்கி ஒடுக்கப் பட்டது. புனரமைக்கப்பட்ட அந்த அமைப்பு ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு ஜனநாயகப் பாதையில் இயங்கப்போவதாக கூறிச் செயற்பட்டு வருகிறது.

அறுபதாம் ஆண்டுகளின் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை தென்மராட்சிப் பகுதியை மையமாக்கொண்டு நாவலாக்கி உள்ளார் தேவகாந்தன். சாதி ஒடுக்குமுறை இரத்தப்பலி எடுப்பதும் அதற்குப் பதிலடியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஆயுதமேந்தி வீறுடன் போராடியதும் “யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” நாவலின் பாடுபொருள். ஆயுத ரீதியில் பதிலடி கொடுப்பது அவசர முடிவுகளின் பார்ப்பட்டதாக அமைந்ததில்லை; கட்சி நிலைப்பாடு, கோட்பாட்டு விளக்கம், அமைப்பாக முடிவெடுத்தல் என்பவற்றின் வாயிலாகவே நிறைவாக்கப்படுவதை நாவல் சித்திரிக்கும். பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவில் போராட்டம் தீர்மானித்த முறைமை சற்றுப் பிசகியதில் தவறாக வன்முறைப் பிரயோகம் நேர்ந்ததாகவும் அதன் பின்னரான காவல்படைக் கெடுபிடியுடன் பலரும் தலைமறைவாக வேண்டியேற்பட்டமை பேசப்பட்டு, கட்சித் தலைவர்கள் சீனாவுக்கு ஓடித் தப்பிவிட்டார்களெனச் சனம் பேசியதாகவும் நாவல் வளர்ந்து செல்லும். எவ்வாறாயினும் பிரதான பாத்திரம் குடும்ப நிர்ப்பந்தங்களும் நெருக்கிய நிலையில் வன்னிக்கு விவசாயக் காணி நாடிப் பெறுவதற்கு செல்ல வேண்டியவனாகிறான். வன்னி எல்லைப் பிரதேசங்கள் சிங்கள ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்படுவதைக் கண்ட போதிலும் தனக்கான காணிக்குக் காடழித்து முயற்சித்தவன் கொல்லப்பட்டு “காணாமலாக்கப்பட்டான்”. இதனோடு யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம் முடிவுபெற்று தொடரும் அடுத்த அதிகாரங்களுக்கான களம் திறக்கப்பட்டு இருக்கும்.

ஆயினும் அந்த முதலாம் அதிகாரம் நெடுயுத்தத்தின் தொடக்க அத்தியாயமல்ல என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. நெடுயுத்தத்தின் மூல காரணிகளும் தளகர்த்தர்களும் வேறொரு பரிமாணத்துக்கு உரியன. அந்த நூல் 2004 இல் முதல் பதிப்பாக வெளிவந்த பொழுது நெடுயுத்தம் உச்ச நிலையில் இருந்தது. 2018 நொவெம்பரில் “யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்த பொழுது நெடுயுத்தமும் முடிந்து,

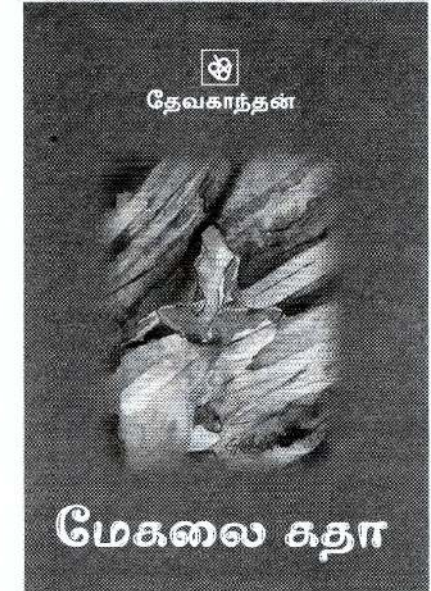
மொத்தத்தில் வன்முறைப் போராட்டங்கள் அனைத்துமே தோல்வியில் முடிந்ததான மனப்பதிவை ஆசிரியர் கொண்டிருந்தார் என்பதனைப் புதிய பதிப்பின் முன்னுரை வாயிலாக அறியக் கிடைக்கிறது. அந்த முன்னுரையில் தேவகாந்தனின் கூற்று இது: “தோற்றவர் வடுக்களும், வென்றவர் ஆவணங்களும் வரலாற்றெழுதியலில் மிகச் சிறிதளவு கண்டுகொள்ளப்பட்டாலும், யுத்தத்தின் மூல காரணம் அதில் முற்றாக நிராகரிக்கப்படுகிறது. பல வேளைகளில் நிஜங்கள் திரித்து எழுதப்படுகின்றன. நிலவுகின்ற வரலாறென்பது வென்றவர் பார்வையில் எழுதப்பட்ட தென்பது மிகவும் சரியானதே. ஆயினும் வென்றவர் தோற்றவர் பார்வைகளுக்கும் அப்பாலான ஒரு தேடலில் அவை மாற்றீடு செய்யப்பட முடியுமென்பது இன்று நிரூபணமாகியுள்ளது. தோற்றவர் வென்றவர் ஆகிய இரு பகுதியினருமே இதை இலேசுவில் கண்டுகொள்ளப் போவதில்லையென்பது சோர்வு தருகிற விஷயம் தான்”.

சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டம் தோல்வியடைந்தது போன்ற தொனி ஏன் எழுப்பப்படுகிறது? ஆயுதப் போராட்டம் ஒரு நெருக்கடியை ஏற்படுத்தித் தற்காலிகமாக சிதற நேர்ந்ததனாலா? மட்டுவிலின் அந்தப் போராட்டம் நிறைவு பெற்ற ஒன்று. அதன் பின்னர் வெவ்வேறு இடங்களில் ஆயுதப் போராட்டம் தொடர்ந்தது. கோயில்களில் நுழைவதற்கான போராட்ட வேளைகளில் அவை மூடப்பட்டனவே அன்றிப் பின்னர் அனைவருக்குமாகத் திறக்கப்பட்டன. ஏனைய இடங்களின் தேநீர் கடைப்

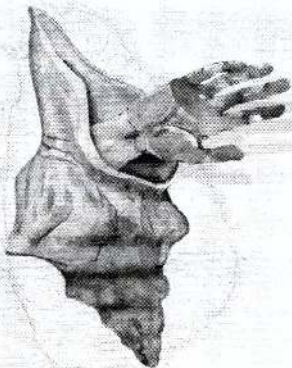
பிரவேசப் போராட்டங்களும் ஆயுதப் பிரயோகங்களினால் அதற்குரிய இடங்களில் நெருக்கடிகளைச் சந்தித்த பொழுதிலும் அனைத்துச் சமூகப் போராடிகளும் மீண்டெழுந்தனர், மார்க்சியர்களாகத் தொடர்ந்து இயங்கி வரலாயினர்.

ஒன்றுபட்ட ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1972 இல் கார்த்திகேசன், வி. ஏ. கந்தசாமி தலைமையில் பிளவடைந்தது. மீண்டும் ஒரு பிளவு 1978 இல்; கே. ஏ. சுப்பிரமணியம் தலைமையில் சண்முகதாசனை விட்டு நீங்கியவர்கள் இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (இடது) என இயங்கினர்; இன்று வரை புதிய ஜனநாயக மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் கட்சி என இயங்குகின்றனர். தொடர்ந்து ஏற்பட்ட

பிளவுகளால் தாம் சிறு குழுவென ஆகிய போதிலும் சண் தலைமையைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்ததாக எம்.ஏ.சி. இக்பால் கூறுவார். அந்தக் குழுவை ஆதரித்த கே. டானியல் சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டத்தை 1974 இல் “பஞ்சமர்” எனும் நாவலில் படைத்தளித்திருந்தார்; தொடர்ந்தும் “பஞ்சமர் நூல் வரிசை” நாவல்களை எழுதினார். டானியல் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத் தலைவர்களில் ஒருவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த அமைப்பு எந்தத் தேவையின் பொருட்டு உருவானதோ அதனை நிறைவாக்கிய பின்னர் அது செயற்பாட்டைக் கைவிடப்பட்ட தாயினும் அதன் வாயிலாகச் சமூக மாற்றத்துக்காக உழைத்த கொம்யூனிஸ்டுகள் தொடர்ந்தும் மார்க்சியத்தைப் பின்பற்றி இயங்குகின்றனர். பிளவடைந்த எந்த அமைப்பிலும் மட்டுவில் தோழர்கள் இணைந்து செயற்படாத போதிலும் அவர்கள் தம்மளவில் மார்க்சிய நேசிப்பைக் கைவிடவில்லை என்று வலியுறுத்தி வரக் காணலாம்.

அறுபதாம், எழுபதாம் ஆண்டுகளில் வீறுடன் செயற்பட்ட கொம்யூனிஸ்டுகளால் ஏன் தொடர்ந்து அதேவேகத்துடன் இயங்க இயலவில்லை எனக் கேட்க இயலுமே அல்லாது அனைத்தையும் கைவிட்டுக் காணாமல் போனார்கள் என்று சொல்லிவிட இயலாது.

யுத்தத்தின் முதுகாம் அதிகாரம் தேவகாந்தன்

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உதயமான நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் “சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபை”தோற்றம் பெற்று சாதியத்துக்கு எதிராகப் போராடியது. அந்த அமைப்பில் இயங்கத் தொடங்கிய கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் 1964 இல் பிளவேற்பட்ட பொழுது ஒரு தரப்பினர் தொடர்ந்து சி.த.ம.ச. செயற்பாட்டில் நீடிக்க, பிளவுபட்ட மற்றத் தரப்பினர் “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தில்” முனைப்புக்காட்டி சாதி அமைப்புக்கு எதிராக தொடர் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அந்த வேகம் காரணமாகத் தமிழரசுக் கட்சிகூட சில செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இவையனைத்தும் சாதியத்தில் பலமான அடியைக் கொடுத்த பின்னர் அந்த அமைப்புகளைத் தோல்வியடைந்தவையாக எப்படிக்கூற இயலும்?

தென்மராட்சிக் கிராமத்தில் துப்பாக்கி வேட்டு முழக்கம் ஒன்றை முதன்முதலாக கேட்டவர்கள் மத்தியில் இந்த உரையாடல் முத்தாய்ப்பு: “இவன் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான். தமிழரசுக் கட்சியினரின் பாத யாத்திரைகளதும் சாதிப் பிரிவினைகளைச் சட்டத்தின் மூலம் எதிர்கொண்டிருந்த அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை செய்த முயற்சிகளதும் விளைவே தமது அந்த வெற்றிகளென்று சாதிப்பான். ஆனால் இரண்டு பேரினதும் எண்ணங்களுக்கு மாறாகவே நிலைமை துறித் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது. சாதிப் போராட்டத்தில் துவக்குகள் பாவிக்கப்படத் துவங்கிவிட்டிருந்தன. கொலைகள் சில விழுந்தாயிற்று. எங்கோவாய் நடந்துகொண்டிருந்த சாதிப் போராட்டம் ஊர் எல்லையில் வந்து நின்று உறும ஆரம்பித்திருக்கிறது. இரவு கேட்ட வெடிச்சத்தம் அதன் அடையாளம் தான். இனி சரசாலை, மந்துவில், கொடிகாமம், கைதடி, அரியாலை ஆகிய பகுதிகளில் கொலைக் களங்கள் தவிர்க்க முடியாதபடி அமையும். வட்டாரம் கிராமம் அதன் மூடுண்ட புவியமைப்புக் காரணமாய் ஒதுங்கியிருந்தாலும் அதன் பாதிப்பு இப்பவோ பின்னரோ தவிர்க்கப்பட முடியாதது. இவன் ஒதுங்கி வந்துவிட்டாலென்ன, பாதிக்கவேபடுவான்”.

3. நெடு யுத்தத்தின் நிறைவுறாத அத்தியாயங்கள்

சாதியப் போராட்டத்தை முகங்கொண்ட மட்டுவில் போராளி வன்னிக் குடியேற்றப் பகுதியில் காணாமல் போனான். அங்கே சிங்களக் குடியேற்ற முனைப்பும் இருந்தது. ஆயினும் எழுபதாம் ஆண்டுகளின் கடைக்கூறில் தொடங்கப் பெற்று முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நீடித்த நெடு யுத்தம் பேரினவாத அரசின் நில அபகரிப்புக்கு எதிராகத் தொடக்கம் பெற்ற ஒன்றல்ல. ஜேவிபி இனரின் ஏப்ரல் (1971) கிளர்ச்சியின் பின்னர் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர், யுவதிகள் யுத்த முனைப்புக் கொண்டதன் காரணத்தை ஆராய்ந்த ஆட்சியாளர் தீர்வுக்கான வழியாகத் தரப்படுத்தலை அறிமுகப்படுத்தினர். தரப்படுத்தலால் பல்கலைக்கழக வாய்ப்பை அதிகம் இழந்தது யாழ்ப்பாணச் சமூகம். அதனை எதிர்ப்பதற்கான வழிமுறையாக ஆயுதமேந்திய தமிழ் இளைஞர்களை அரசு பயங்கரவாதம் ஒடுக்க முற்பட்ட பொழுது வடக்கு - கிழக்கு பூராவும் பரவிய யுத்தம் முப்பது வருடங்கள் நீடித்தது. “சனவுச்சிறை” நாவல் 1981 இல் இடம்பெற்ற யாழ்ப்பாண நூலகம் அரசு படையினரால் எரிக்கப்பட்டதுடன் தொடக்கம் பெற்றது என்பது கவனிப்புக்குரியது.

அந்த நாவல் 2001 சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை தொடங்குவதோடு முற்றுப் பெற்றிருந்தது. யுத்தம் முடிந்த பின்னரான தமிழர் வாழ்வியலை “கலிங்கு” நாவல் பேசுபொருளாக கொண்டிருந்தது. காலவளர்ச்சி நீடிப்பைக் காட்டியபோதிலும் அதன் தொடர்ச்சியாக புதியநாவல் இல்லை என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துவார். இவ்விரு நாவல்கள் மேலும் காத்திரமாக அமைந்திருக்க இயலும். மக்களின் ஏற்பு நிலைக்கு மட்டுப்படுத்தும் சுய தணிக்கை ஆரோக்கியமான படைப்பியலுக்கு இடந்தராமலாக்கி உள்ளது. இது குறித்து “ஜீவநதி”யின் 2019 தை மாத (124 வது) இதழில் “படைப்புக்கச்சிதைவில் சுய தணிக்கை (தேவகாந்தனின் இரு நாவல்களை முன்னிறுத்தி ஒரு முன்னுரைக்

குறிப்பு) எனும் தலைப்பில் எழுதியுள்ளேன். அவற்றைத் தவிர்த்து மேற்கொண்டு பேச வேண்டியுள்ள சில விடயங்களை இங்கு பார்க்கலாம்.

பேரினவாத ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இந்தப் போராட்டம் இத்தனை காலம் நீடித்தது ஏன்? மிகப் பிரமாண்டமான யுத்தகளமாக விரிவு பெற்றது எப்படி? இவ்வளவு வீரியமிக்க படையொன்று மீள எழு முடியாத வகையில் முழுதாக அழிக்கப்பட இயலுமானது எவ்வாறு? இவை அனைத்துக்குமான பதில், இவற்றுக்குப் பின்னால் இந்தியா இருந்தது என்பதுதான். ஆளுமையுடன் இருந்த இலங்கையை அதனது கட்டுப்பாட்டுக்கு ஆட்படுத்தும் பொருட்டுப் போராட்டம் பிரமாண்டமாக வளரப் பின் தளத்தை வழங்கி, இலங்கை கட்டுப்பட இணங்கியபோது சகல வழிகளையும் அடைத்து மேடையை அகற்றிவிட்டதும் போராடும் அணிக்கு களமாட இயலாத நிலை ஏற்பட்டது.

இன்றும் இனவாத அலை ஓயாமல் பேணப்படுவதற்கு இன்னமும் சிங்களத் தலைமைகளை இந்தியாவால் நம்ப இயலாமல் இருப்பதே காரணம். ஊடக ஊடுருவல் எம்மிடையே இனக்கொந்தளிப்பைக் கொதி நிலையில் பேணியபடி இருப்பதற்கு வகை செய்வதாக அமைந்துள்ளது. யுத்தகால மக்களின் வாழ்வியலை வேறெந்தப் படைப்புகளை விடவும் தேவகாந்தனின் நாவல்கள் வெளிப்படுத்துவன; இவையும் கூட எமது அவலத்தைப் பெருக்கும் அந்த மேலாதிக்கத் திணையைத் தோலுரித்துக் காட்டும் வகையில் வாசக மனத்தை ஆற்றுப்படுத்த முனையவில்லை.

4. விடுதலை அவாவும் கருத்தியல் தேடல்

மோதலுக்குள் இயங்கும் சமூக சக்திகளின் (திணைகளின்) உள் முரண்பாடுகளைக் கவனத்தில் எடுத்து விடுதலையை நாடுவோர் பரந்த ஐக்கிய முன்னணியைக் கட்டியெழுப்பும் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் கருத்தியல் தளம் தேவகாந்தனுடையது. வேறெந்தப் படைப்புகளை விடவும் மக்களை, அவர்களது வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை மிக நுட்பத்துடன் அவரால் வெளிப்படுத்த இயலுமானதற்கு இந்தக் கருத்தியல் தளம் உதவியுள்ளது.

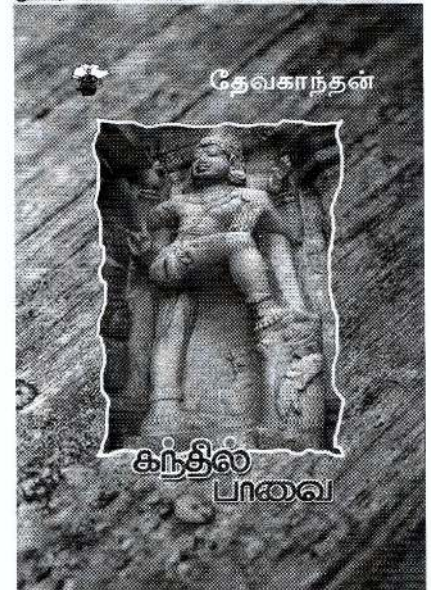
எழுபதாம் ஆண்டுகளின் நடுக்கூறில் வாழ்க்கை நெருக்கடி நிர்ப்பந்தித்த காரணத்தால் கப்பல் பணியாளராக நேர்ந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக கடலோடி வாழ்வை மேற்கொண்டவர் தேவகாந்தன். அதன்போதான சிங்கள இளைஞர், பெண்கள் தரப்போடு ஊடாடிய அனுபவங்களை “கலாபன்” (ஜூலை 2019) நாவலில் காட்டி இருப்பார். அவரையே போல கடலோடி வாழ்வில் சிங்கள உழைக்கும் மக்களுடன் ஊடாடிய நண்பரை முன்னிறுத்தி அந்த நாவல் படைக்கப்பட்டிருந்தது. இயக்கங்கள் தலையெடுத்த பொழுது ஊருக்குத் திரும்பிய அந்த நண்பன் இயக்கம் ஒன்றால் கடத்தப்பட்டு காணாமலாக்கப்பட்டுப் போயிருந்தான்.

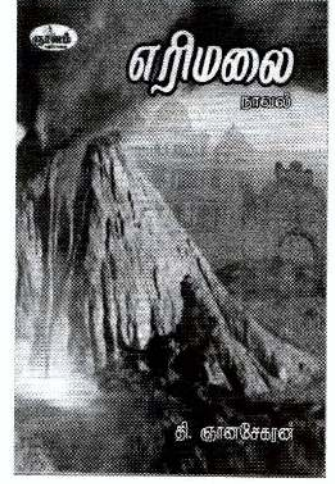
சாதிப் போராட்டம் என்பதை சாதியவாத அணுகுமுறைக்கு இடமளிக்காமலே எழுதுவது போன்றே தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டக் களத்தை இனவாதம் அண்டாமல் அவரால் எழுத இயலு மாயிற்று. டானியலுடைய படைப்புகளில் ஒரே அம்சங்களில் சாதிவாதம் தலைகாட்டுவதான விமரிசனங்கள் உள்ளன. ஆயினும் அதைவிடவும் முக்கியத்துவமுடைய அம்சம், சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டத்தின் படைப் பாக்கத்தில் அவர் தொட்ட எல்லையை வேறெவராலும் தொட இயலாதிருக்கிறது. மட்டுவிலை மட்டுமே களமாகக் கொண்டதால் மட்டுமே தீ.ஓ.வெ.அ. போராட்டம் தோல்வியுற்றதாக தேவகாந்தன் கருதுகிறார் என்பதற்கில்லை. டானியல் “பஞ்சமர்” நாவலில் அனைத்துப் பகுதிகளது போராட்டங்களையும் உள்ளடக்கி இருந்தார். அதைவிட அவரிடம் இருந்த தலித் நிலைப்பாடு போராட்டத்தின் வெற்றிக்குரிய பக்கங்களை வெளிப்படுத்த வழி சமைத்துத் தந்திருந்தது. தலித்திய வாதப் பார்வை தவிர்க்கப்பட வேண்டும், சாதியத் தகர்ப்புக் களத்தை பூரணமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமாயின் தலித்

நிலைப்பாடு வந்தமைவது அவசியமாகும். தலித் நிலைப்பாட்டை வரிப்பதற்கு தேவ காந்தனால் இயலாமல் போனாலும் தலித் ஆதரவு நிலையுடன் அந்தப் போராட்டத்தைப் படைப்பாக்கி உள்ளார் எனக் கூற இயலும்.

ஒப்பீட்டு ரீதியில் பெண் விடுதலைக் கருத்தியலுடன் பெண்ணியப் பிரச்சினைகளை அவரால் வெற்றிகரமாக படைப்பாக்க முடிந்துள்ளது. பெண் ஒடுக்கு முறையைப் பெண் உணர்வதைப் போல ஒரு ஆணால் எழுத்தில் கொண்டுவர இயலாது என்பது மெய். ஆயினும் ஒவ்வொரு ஆணுடனும் தாயாக, சகோதரியாக, மகளாக பெண் ஊடாடியபடி இருக்கும் வாய்ப்புள்ள வகையில் பெண் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதில் ஓரளவு வெற்றிபெற இயலும். வேறு தளத்தில் வாழ வைக்கப்பட்ட தலித் மக்களது உணர்வைத் தலித்தல்லாத ஒருவரால் முழுதும் வெளிப்படுத்தி விட இயலாது என்பதனையே புரிதல் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இவை தொடர்பில் மேலும் விரிவாகப் பேச அவசியம் உள்ளது. தேவகாந்தனின் படைப்புகள் பூரண ஈடுபாட்டுடன் படிக்கப்பட வேண்டும். பல பரிமாணங்களிலான விவாதங்கள் வாயிலாக எமக்கான விடுதலைத் திணை அரசியலுக்கு உரிய கருத்தியலை வெளிப்படுத்த முயற்சிப்போம்!

ஈழத்துத் தமிழ் அரசியல் பேசும் நாவல் “எரிமலை”

தோற்றுவாய்

மனிதனின் உள்ளத்தில் முகிழ்க்கும் உணர்வுகள் அவனது கற்பனையுடன் கலக்கின்றபோது எழுகின்ற வடிவங்களே இலக்கியங்களாகப் பரிமளிக்கின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி எனக் கூறப்படுவதற்கேற்ப, அவை தோன்றிய காலத்தினைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்திருப்பது பொதுவானதாகும். இதற்கு ஈழத்தில் தோன்றிய நாவலிலக்கியங்களும் விதிவிலக்கானவை அல்ல. நாவல் இலக்கியம் தோன்றி, வளரத் தொடங்கிய பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறிலிருந்து பிரித்தானியரிடமிருந்து அரசியல் விடுதலை பெறும் வரை தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் தோன்றிய நாவல்களின் பேசுபொருள்களைப் பொறுத்தவரை, பாரிய வேறுபாடுகள் இருக்கவில்லை. ஆரம்ப கால ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் உணர்ச்சி முனைப்புடைய புனைவியற் பாணியில் அமைந்தவை (ரொமான்ஸ்) எனக் கூறப்படுகின்ற போதும், 1914ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் வெளிவரத் தொடங்கிய நாவல்களில் சமுதாயப்

பிரச்சினைகளைப் பரந்துபட்ட பொதுநோக்கில் பார்க்கும் ஒரு போக்கு அரும்பத் தொடங்கியது. ஆயினும், 1948இல் பிரித்தானிய குடியேற்றவாதிகளிடமிருந்து அரசியல் விடுதலையைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னர், ஐம்பதுகளாகின்றபோது, சுதந்திர அரசொன்றுக்கு ஏற்படக் கூடிய ஜனநாயக மயப்படுத்தல், தேசியம், தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பல் போன்ற பிரச்சினைகள் மெல்லத் தலைகாட்டத் தொடங்கின.

இப் பிரச்சினைகளின் எழுச்சியோடு ஈழத்தில் தோன்றிய நாவல்களின் பேசுபொருள்களிலுங் கூட மாற்றங்கள் துளிர்விடத் தொடங்கின. இந்த நிலை ஈழத்து நாவல்களின் கதைக்கருவை அரசியற்களத்துக்குக் கொண்டு சேர்த்திருந்தது. குறிப்பாக, 1956ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டத்துடன் மேற்கிளம்பிய தேசியவாத உணர்வுகள் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்குப் பொருள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருந்ததுடன், புதியதொரு சகாப்தத்தையும் உருவாக்கியிருந்தன. இதன்வழி, ஈழத்து இனமோதுகையைப் பேசு பொருளாகக் கொண்ட அரசியல் நாவல்கள் பல வெளிவரத் தொடங்கின வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அந்த வகையில், இக்கட்டுரை அரசியல் நாவல்களின் வரிசையில் எரிமலை நாவல் வெளிக்கொணரும் அரசியல் கூருணர்வுமிக்க பிரச்சினைகளையும்

போக்குகளையும் மதிப்பிடுவதைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் அரசியல் நாவல்கள்

ஈழத்தில் அரசியற் பிரச்சினைகளை வெளிக் கொணரும் விதமாக அரசியல் நாவல்கள் பல எழுந்துள்ளன. இலங்கையில் 1956ஆம் ஆண்டு எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான அரசாங்கம் தனிச்சிங்கள சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததோடு, ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் தேசியவாத உணர்வுகள் மேலிடத் தொடங்கின. ஆயினும், நாவலிலக்கியத் துறையில் இதன் தாக்கங் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுந் தரமன்று. இந்நிலைமை தொடர்ந்து நீடித்தது எனச் சொல்வதற்கில்லை. 1960, 1970 ஆகின்ற போது, ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் உள்ளடக்கத்தில் முக்கியமான மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஈழத்திலே ஏற்பட்டிருந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலைமைகள் நாவல் இலக்கியத்தின் பேசு பொருளை இன முரண்பாடுகள், மோதல், விடுதலைப் போராட்டம், அதன்வழி எழுந்த பற்பல அரசியற் கூருணர்வுமிக்கப் பிரச்சினைகள் என்ற தளத்துக்குக் கொண்டு செல்வது தவிர்க்கமுடியாததாயிற்று. இதன் பின்னரே ஈழத்திற் போர்க்கால இலக்கியங்கள், புலம்பெயர் இலக்கியங்கள் என்ற இலக்கிய வகையறாக்கள் வெளிவரத் தொடங்கின.

இருந்தபோதும், ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் அரசியல் நாவல்கள் குறித்த தெளிவான ஆய்வுகள் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. குறைந்தபட்சம் ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் குறித்த தெளிவானதொரு பட்டியலைக் காணமுடியவில்லை. 1960ஆம் ஆண்டு வரை இனத்துவ உணர்வுகள் ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தில் வெளிப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிடையாது. மு. தளையசிங்கத்தின் ஒரு தனி வீடு (1960) என்ற நாவல் 1958ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் வடுக்களைச் சித்திரிக்கின்ற வகையில் வார்த்தைப் பட்டதன் மூலம் ஈழத்தில் அரசியல் பற்றிப் பேசுகின்ற நாவல்களின் வருகைக்கு கால்கோளிட்டது. இந்நாவல், தோற்றம் பெற்றதுதொட்டு இலங்கையின் அரசியற் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு, பல நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் செ. கணேசலிங்கனின் தரையும் தாரகையும் (1968), மண்ணும் மக்களும் (1970), அருளரின் லங்காராணி (1978), ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் ஒரு கோடை விடுமுறை (1981), கோவிந்தனின் புதியதோர் உலகம் (1985), செங்கை ஆழியானின் அக்கினி (1987), அக்கினிக்குஞ்சு (1988), தீம்தரிகிட தித்தோம் (1988), செழியனின் ஒரு மனிதனின் நாட்குறிப்பிலிருந்து (1998), ஷோபா சக்தியின் கொரில்லா (2001), ம் (2004), எஸ். பொன்னுத்துரையின் மாயினி (2007), செங்கை ஆழியானின் போரே நீ போ (2008) என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

எனினும், எரிமலை நாவலைப் பற்றிப் பேசு

கின்ற பொழுது, இந்நாவல் 1984இல் எழுதப்பட்டமையால் அது வரையான நாவல்களைக் கவனத்திற் கொள்வது பொருத்தமானது. இவ்வாறு நோக்கும் போது, இக்குறைபாட்டை ஓரளவேனும் நிவர்த்தி செய்யும் வகையில், எரிமலை நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் செ. யோகராசா ஈழத்தில் எழுந்த, ஒரு தனிவீடு (1960) முதல் எரிமலை (2018) ஈறாக பதினெட்டு அரசியல் நாவல்களைப் பட்டியலிடுகிறார்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் சித்திரிக்கும் இனமோதல் மற்றும் அது சார்ந்த அரசியற் பிரச்சினைகள் பற்றி செ. யோகராசா (2008) மற்றும் நா. சுப்பிரமணியன் (2009) ஆகியோர் தமது நூல்களிற் சில விடயங்களைத் தொட்டுக்காட்டுகின்றனர். இந்நாட்டில் வரன்முறையாக நிலவிவந்த தேசியவாத உணர்வுகளும் இனமோதுகைக்கான காரணிகளும் அதனைச் சார்ந்த அரசியற் பிணக்குகளும் ஈழத்திலே எழுந்த அரசியல் நாவல்களின் பேசு பொருளாகக் கருக்கொண்டிருந்த போதிலும், அவை இலங்கையின் இனமோதுகையின் வரலாற்றை முழுமையாகப் படம்பிடித்துக்காட்டவில்லை.

ஆயினும், இந்நாவல்கள் அனைத்திற்கும் விதிவிலக்காக 1984இல் எழுதப்பட்ட எரிமலை நாவல் அதுவரை காலத்துக்குமுரிய இலங்கையின் இனமோதல் வரலாற்றினை எடுத்துரைப்பதற்கு எத்தனித்துள்ளது எனலாம். எனவே, இக்கட்டுரையானது, இந்நாவல் இலங்கையின் இனமோதல் வரலாற்றை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டுள்ளதா? இலங்கையில் புரையோடிப் போயுள்ள இனமோதலுக்குப் பொருத்தமானதொரு தீர்வினை இந்நாவல் வழங்குகின்றதா? எனும் ஆய்வுக் கேள்விகளுக்குப் பதிலிறுப்பதற்கு முயல்கிறது.

இலங்கையின் இனமோதல் வரலாறு பற்றிய பிரதிபலிப்பு

கதைநிகழிடமான யாழ்ப்பாணத்தில் மோதல் சூழ்மையில் வாழும் கதைமாந்தர்களுடன் நாவலாசிரியர் தனது கருத்தாலினை முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடிய வகையில் தென்னிலங்கையிலிருந்து வரும் பாத்திரங்களைக் கொண்டு கதையை முன்னகர்த்திச் செல்கிறார். வங்கிக் கொள்ளையிலீடுபட்ட இளைஞர்களில் ஒருவன் துப்பாக்கிச் சூட்டில் காயமடைகின்றான். அவனுக்குச் சிகிச்சையளிக்கும் பொருட்டு, இயக்கப் போராளிகள் டொக்டர் மகேசனின் வீட்டிற்குள் புகுந்துவிடுகின்றனர். அதே வீட்டிற்கு டொக்டரின் தம்பி சந்திரனினால் அழைத்துவரப்படும் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையினத்தவர் மூவர் விருந்தினர்களாக வருகின்றனர். இந்தப் பின்னணியிலேயே எரிமலை நாவல் விரிகின்றது.

அரசியற் பட்டறிவு கொண்ட செல்லையா மாஸ்டருக்கும் விமல்சிறியின் மனைவியான சமூகவியற் பேராசிரியருக்குமிடையிலான அரசியல் சம்பாஷணை களுடன் நீட்சியடையும் இந்நாவல், டொக்டர் மகேசனின் வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்த, காயப்பட்ட இயக்கப் போராளியை வைத்தியசாலையில் கிழவி கதாபாத்திரம்

இராணுவத்திடமிருந்து காப்பாற்றுவதுடன் நிறை வெய்துகிறது. இவற்றுக்கிடையில் கதைமாந்தர்களுக்கிடையில் இடம்பெறும் உரையாடல்கள், அவர்கள் தமது பழைய நினைவுகளை மீட்டுதல் என்பவற்றினூடாக அரசியற்கலந்துரையாடல் தொடர்கிறது.

இக்கதையோட்டம் 1984 காலப்பகுதியில் நிலவுவதால் கதைமாந்தர்கள் இன மோதல் பற்றி பேசுவது இயல்பே. அவர்களது பேச்சில் அரசியற் பரிபாஷையையே கையாள்கின்றனர். இதனை எரிமலை நாவலின் கருப்பொருள் பற்றி அதன் ஆசிரியர் ஞானசேகரம் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தெளிந்து கொள்ள முடிகிறது:

இந்த நாவல் 1984ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் என்னால் எழுதப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சாத்வீக முறையில் அமைந்த இலங்கைத் தமிழரின் இன விடுதலைப் போராட்டம் பின்னர் ஏன் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது என்பதற்கான காரண காரியத்தொடர்புகளை இந்த நாவல் ஆராய்கிறது (2018: xv). இதுவரை வெளிவந்த அரசியல் நாவல்கள், இலங்கையின் இன மோதலின் வரலாற்றை வெளிப்படுத்துவதில் முழுமையாகாதிருந்தன. எனினும், இந்நாவல் அக்குறை பாடின்றி, இன மோதல் ஏற்பட்டமைக்கான காரணங்கள் மற்றும் அதன் பின்னணி என்பனவற்றை மிகத் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்ட எத்தனித்துள்ளது.

இக்கதை நிகழும் காலத்திலும் கதை நிகழிடத்திலும் மாத்திரமன்றி, அதற்கு வெளியே நிகழும் சம்பவங்களையும் சித்திரிக்கும் நாவலாசிரியர், உள்ளதை உள்ளபடி மாத்திரங் காட்டாமல், அதற்கான காரணங்கள் மற்றும் தொடர்புகளைச் சொல்ல விழைவதன் மூலம் இந்நாவல் யதார்த்தப் பண்பு மிக்கதாக அமைகின்றமை ஈண்டு மனங் கொள்ளத் தக்கது. மேலும், 1984ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் நகர்ந்து செல்லும் இக்கதையில் இலங்கையின் இன மோதல் வரலாற்றுக்கான பின்காலனித்துவ காலப் பகுதிக்குரிய காரணங்களை மாத்திரமன்றி, அதனின்று பின்னோக்கிச் சென்ற காலனித்துவக் காலப்பகுதி மற்றும் வரலாற்றுக் காலப்பகுதிக்குரிய அம்சங்களையும் கதைமாந்தர்களைக் கொண்டு சொல்வித்துள்ளார், நாவலாசிரியர்.

அரசியலறிஞர்கள் பலர் பின்காலனித்துவ இலங்கையின் இன மோதல் வரலாற்றை 1956ஆம் ஆண்டில் சிங்கள மொழி அரசகரும மொழியாக்கப் பட்ட தேசியவாத சிந்தனைகளுடனேயே ஆரம்பிக்கின்றனர். அத்தகையோர் சிங்களப் பேரினவாத அரசின் தமிழர் விரோதப் போக்கு, சுதந்திர இலங்கையில் அதன் பிரஜைகள் யாரென்பதை வரையறுக்கும் 1948ஆம் ஆண்டின் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்துடன் ஆரம்பமாகிறது என்பதை மறந்துவிடுகின்றனர். இக்குறைபாடு இலக்கியப் படைப்பான இந்நாவலில் வெளிப்பாடாமையை பின்வரும் உரைப்பகுதியினூடு அறியலாம்:

இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன் முதல் வேலையாக டி.எஸ். சேனாநாயக்கா செய்தது, இந்தியத் தமிழர்களது

குடியரிமையையும் வாக்குரிமையையும் பறித்ததுதான். 1947 நடந்த தேர்தலில் இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்தபோது அவர்கள் தமது பிரதிநிதிகளாக ஏழு தமிழர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்..." என்றார் மாஸ்டர் (2018: 117).

இந்த விளக்கத்துடன், அப்போதைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் (1948 - 1956) இப்பிராந்தியத்தில் மேலோங்கியிருந்த கம்யூனிஸ பரவல் காரணமாக, இந்தியா இலங்கையைக் கைப்பற்றிவிடும் என்ற சுதந்திர மடைந்த சிறிய ஓர் அரசுக்கு இருக்கக் கூடிய இயல்பான அச்சத்தினாலேயே இந்த முடிவுக்குச் சென்றிருந்தது என்பதையும் நாவலாசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். அதனைத் தவிர்த்ததன் மூலம் இந்திய எதிர்ப்பு உணர்வை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்த விரும்பவில்லையோ எனத் தோன்றுகிறது.

1948 பிரஜாவுரிமைகள் சட்டம், 1956ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்கள சட்டம், அரச அனுசரணையிலான குடியேற்றத் திட்டங்கள், 1972இல் உருவாக்கப்பட்ட முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் மூலம் அதுவரை சிறுபான்மையினருக்கான காப்பீடாகவிருந்த சோல்பரி யாப்பின் 29ஆவது சரத்து நீக்கப்பட்டமை, சிங்களம் அரசகரும மொழி என்பது உறுதிசெய்யப்பட்டமை, பௌத்த மதம் அரச மதமாக்கப்பட்டமை மற்றும் பல்கலைக்கழகத் தரப்படுத்தல் முறை, பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் அறிமுகம் போன்ற முக்கிய அம்சங்கள் இலங்கையின் இன மோதலை ஆயுத மோதலினை நோக்கித் தீவிரமடையச் செய்திருந்தது என்பதில் மாற்றுக்கருத்துக்கு இடமில்லை. எனினும், 1952இலிருந்து ஆட்சிப்பீடமேறிய அரசாங்கங்கள் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருந்தன என நாவலாசிரியர் எடுத்துக்காட்ட முயல்வது புனைவின் பாற்பட்டதுபோலுள்ளது.

"நன்றாக ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், இலங்கை அரசாங்கம் இந்தியத் தமிழரின் வாக்குரிமையைப் பறித்து சிங்களவர்களின் எண்ணிக்கைக்கும் மிஞ்சிய பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினைத் தோன்ற வழிசெய்து, தேர்தல்களில் அளவுக்கு அதிகமான பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதிகளைச் சலமமாகப் பெற்று சட்டங்களையும் இலகுவாக இயற்றி நடைமுறைப்படுத்தி வந்திருக்கிறது என்கிறீர்கள்" என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

"ஆமாம் 1952 தேர்தலில் இருந்து இதுதான் நடக்கிறது. முக்கியமாக மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் அரசியல் அமைப்பையே மாற்றி அமைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டு தமிழருக்கு பெரும்பாதிப்பு ஏற்பட்டது" (2018: 120 121).

இந்தக் கருத்தின்வழி, 1952 முதல் அரியணை ஏறிய அரசாங்கங்கள் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருந்தன என்பது தவறாகும். ஏனெனில், 1960, 65 காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற தேர்தல்களில் சாதாரண பெரும்பான்மையைக்கூடப் பெறமுடியாமல் குறித்த காலத்துக்கு முன்னரே அரசாங்கங்கள் வீழ்ச்சியுற்றமை கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

மேலும், சிங்களவரதும் தமிழரதும் அபிப்பிராயங்களை முறையே இனத்துவேஷமாகவும் உரிமைக் குரலாகவும் எடுத்துரைப்பதும் அதற்காக “குழந்தை, தாயின் மார்பகத்தை நோக்குவதற்கும் கணவன் நோக்குவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது” (ப. 58) என உதாரணங் காட்ட முயல்வதும் பொருத்தமானதாக இல்லை. இது மிகவும் பலவீனமான வாதமாகத் தெரிகிறது. பெரும்பான்மையினரின் இனத்துவேஷத்தை வெளிப்படுத்த இதைவிட வலிமைமிகுவாதத்தை நாவலாசிரியர் கட்டமைத்திருக்கலாம். அந்தவாதத்தை அரசு பயங்கரவாதத்துடன் இணைத்து குறிப்பிட்டிருந்தால் அது இன்னும் பொருத்தமானதாக அமைந்திருக்கும்.

எதுவ்வாறாயினும், இலங்கையின் இனமோதற் பின்னணியினை அரசியல் நூல்களில் மட்டுமன்றி, இந்நாவலிலிருந்தும் பெற முடிந்தமை இதன் வளத்திற்குப் போதிய சான்றாகும். அதுவரை எழுந்த அரசியல் பேசும் நாவல்களில் ஒரு குறித்த காலகட்ட நிகழ்வுகள், காரணிகள் மேலோட்டமாகவும் சுருக்கமாகவும் எடுத்துக்கூறப்பட, இந்நாவல் 1984ஆம் ஆண்டு வரையான முழுமையான வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது என்றே கூறவேண்டும்.

இனமோதலுக்கான தீர்வு பற்றிய கருத்துகள்

ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவலை இலங்கை அரசியல் நிலப்பரப்பில் எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மலையாகக் கருதலாம். இதிலுள்ள கதைமாந்தர்கள் நாவலின் தலைப்புக்கேற்ப அரசியல் தீர்வுகள் பற்றிப் பேசுகின்றன. இதற்கு முன்னர் வந்த அரசியல் நாவல்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளையும் இன்னல்களையும் பேசினவே தவிர, தீர்வு குறித்து அதீத கவனஞ் செலுத்தவில்லை. அவ்வாறு தீர்வு குறித்துப் பேசுகின்ற நாவல்களும் கூட ஓரிரண்டு தீர்வுகள் குறித்தே மையப்படுத்தியிருந்தன. ஆயினும், இந்நாவல் கடந்த காலங்களில் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்ட தீர்வு முயற்சிகள் குறித்துப் பேசுவதுடன், இலங்கைக்கு கந்த தீர்வுக்கான எண்ணக்கருக்கள் குறித்த கலந்துரையாடலொன்றை முடுக்கிவிட்டிருப்பதனை ஓர் ஆரம்ப சமிக்ஞையாகக் கருதலாம்.

இந்நாவலில் பிரிவினைப் போராட்டத்துக்கான காரணங்கள் நியாயப்படுத்தப்படுகின்ற அதே வேளை, இனமோதலுக்கு சுயநிர்ணய உரிமையே அரசியல் தீர்வாக அமையும் என்பது நாவலாசிரியரின் கருத்துபோலத் தெரிகிறது. சுயநிர்ணய உரிமை, பிரதேச சுயாட்சி, தனிநாட்டுக் கோரிக்கை என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாட்டை நாவலாசிரியர் துல்லியமாக விளக்குகிறார்.

“பிரிந்து செல்லும் உரிமையை, பிரிவினை வாதத்துடன் குறைபடி செய்கிறீர்கள். இதைத்தான் இன்று தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளில் பலர் செய்கின்றனர்.”

“பிரிந்து செல்லும் உரிமை வந்தால், அடுத்தபடி

பிரிவினைதானே இதில் என்ன சந்தேகம்..?”

“உரிமை இருந்தால் உரிமையை உடனே பிரயோகிக்க வேண்டுமா? உங்களுக்கு உங்களது மனைவியை சட்டபூர்வமாக விவாகரத்துச் செய்ய உரிமை இருக்கிறது... அதனால் உடனே அந்த உரிமையைப் பாவித்துவிட வேண்டியதில்லை” (2018:182).

என்ற அடிப்படையில் சுயநிர்ணய உரிமைக்கும் பிரிவினைவாதத்துக்குமிடையிலான விளக்கத்தைத் தருகிறார். நாவலாசிரியர் தரும் விவாகரத்து உதாரணம் லெனினினால் கூறப்பட்டபோதிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சர்வதேச சட்டத்தின் அபிவிருத்தி சுயநிர்ணய உரிமையில் உருமாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. சர்வதேச சட்டப் பிரமாணங்களின்படி, குறித்த ஒரு மக்கள் குழுவினர் அடக்குமுறைக்குட்படுகின்ற போது அல்லது அரசாங்கம் அம்மக்களின் சட்டபூர்வமான நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாத போது, இறுதித் தீர்வாகத் தமது நாட்டிலிருந்து அம்மக்கள் பிரிந்து போவதற்கான நியாயப்பாட்டை சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு கொண்டுள்ளது (Sterio, 2018). இக்கோட்பாட்டில் உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை மற்றும் வெளியக சுயநிர்ணய உரிமை எனும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றமையும் இதில் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இது, விரிவாக விளக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இதனை ஓரிரு வரிகளில் சொல்ல விழைவது தவறான புரிந்துணர்வை வழங்கிவிடும். எனவே, இதனை ஆசிரியர் மேலும் விளக்கியிருத்தல்தகும்.

இந்நாவலிலுள்ள மற்றுமொரு சுவாரஸ்யம் என்னவெனில், தமிழரின் கோரிக்கைகள் அதிகரித்து வந்ததும் பெரும்பான்மை அரசுகள் தமிழர்களுக்குத் தரவிழைந்த தீர்வுகள் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்ததும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளமையாகும். இருபதுகளில் மூன்றிலொரு பங்கு கோரிய தமிழ்த் தரப்பின் கோரிக்கைகள் 1944இல் 50:50 ஆகவும் 1949இல் சமஷ்டிக் கோரிக்கையாகவும் 1977இல் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையாகவும் மலர்ந்திருந்தன. கோரிக்கைகள் எதுவாயினும், இலங்கை அரசு தரவிழைந்த தீர்வுகள் அதிகார மட்டத்தில் சரிவடைந்து வந்ததை இந்நாவல் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துகிறது. 1957இல் பிராந்திய சபை, 1965இல் மாவட்ட சபை, 1980இல் அபிவிருத்தி சபை எனக் குறைந்தமை சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இதன் நீட்சியை இன்று 13ஆவது சீர்திருத்தத்தின் அரைகுறை நிலையை (13-) எட்டியிருப்பதன் மூலம் துணிய முடியும்.

இலங்கை இனமோதலுக்கான தீர்வு பற்றி கலந்துரையாடுகின்றபோது, மிகவும் நிதானமாக விடயங்களை எடுத்துச் சொல்லும் ஆசிரியர், சில இடங்களில் தமிழர் தரப்பு நியாயங்களை உறுதியாகச் சொன்னவர்களுக்கு எதிர்த்தரப்பு வாதங்களை எடுத்துரைக்கத் தவறிவிட்டார். தமிழர் தரப்பில் இழைக்கப்பட்ட தவறுகளையும் ஆசிரியர், திருமதி. விமல்சிறியைக் கொண்டு சுட்டிக்காட்டியிருப்பின் விவாதம் மேலும் சூடுபிடித்திருக்கும். உதாரணமாக, 1920களில் எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா சமஷ்டிக் தீர்வைக் கோரிய

போது, சேர். பொன். இராமநாதன் போன்ற தமிழ்த் தலைவர்கள் இலங்கைக்கு சமஷ்டித் தீர்வோ பிரிவினைவாதமோ பொருத்தமற்றது என நிராகரித்திருந்தமையை எடுத்துக்கூறத் தவறியிருந்தமையின் மூலம் ஒருபக்க நியாயங்கள் மாத்திரம் முனைப்பு பெற்றுள்ளது எனலாம்.

எதுஎவ்வாறாயினும், நாவலாசிரியர் தீர்வு குறித்த பல்வேறு எண்ணக்கருக்களைக் கருத்தாடலுக்குட்படுத்துகின்றபோதும், அதன் நடைமுறைச் சாத்தியம் குறித்து சிந்திப்பதற்கான காலப்பகுதியாக இந்நாவல் எழுந்த காலம் அமையாது என மனவமைதி கொள்ளல் வேண்டும். சுயநிர்ணய உரிமைக்கான அவசியத்தை வற்புறுத்தும் நாவலாசிரியர், ஒருகட்டத்தில் இனங்களுக்கிடையேயான நல்லிணக்கமே உண்மையான தீர்வாக அமையும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

எங்கட பிரச்சினை தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையிலை இருக்கிற இனப்பிரச்சினை. இந்த இரண்டு இன மக்களும் சேர்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டிய பிரச்சினை. இரண்டு இன மக்களும் சேர்ந்து எடுக்காத எந்த முடிவும் இறுதியான முடிவாக இருக்க முடியாது (2018: 104).

இந்தப் பிரகடனம் நேர்நிலைச் சமாதானமே நீடித்து நிலைக்கக் கூடிய தீர்வாக அமையும் என்பதையும் அது அடிமட்ட மக்கள் மத்தியிலிருந்து எட்டப்பட வேண்டும் என்பதையும் ஆதாரப்படுத்துகிறது. இதற்கான பீடிகையாகவே தமிழ் இளைஞனான சந்திரனுக்கும் சிங்களப் பெண்மணியான அனுலாவுக்குமிடையிலாக காதலை இந்நாவலின் பல இடங்களிலும் இழையோடச் செய்துள்ளார்போலும்.

இலங்கையின் இன மோதல் தீர்வு குறித்து நாவலாசிரியருக்குப் பரந்ததொரு பார்வை உண்டென்பதை அவர் தமிழர்கள் குறித்து மட்டும் பேசாமல், “தமிழ் பேசும் மக்கள்” (ப. 181) எனக் குறிப்பிடுவதன்மூலம் முஸ்லிம் மக்களையும் ஒன்றிணைத்துச் செல்வதற்கு எத்தனிப்பது நல்லிணக்கத்தின் பாற்பட்ட சிந்தனையாகும். எனினும், தொண்ணூறுகளில் இந்நிலை மாறியிருந்தமை துரதிஷ்டவசமானது. இதற்கு மறுவலமாக, தமிழீழத்துக்காக வாதிடும் செல்லையா மாஸ்டர், “தமிழ் ஈழத்தில் வாழக்கூடிய சிங்கள மக்கள் தமது மொழியில் கல்வி கற்க, அரசுடன் கருமம் ஆற்ற உள்ள உரிமை பாதுகாக்கப்படும்” (2018: 124) எனக் குறிப்பிடுவது கற்பனாவாதத்தின் உந்துதலாகப் படுகிறது.

இலங்கையின் இன மோதலுக்கும் தமிழருக்கும் உலக நாடுகள் தீர்வைத் தரும் என்ற நம்பிக்கையை நாவலாசிரியர் சூசகமாகக் கட்டியெழுப்புகிறார். இந்நாவல் எழுந்த 1980களில் துளிர்விடத் தொடங்கிய இந்த நம்பிக்கை, நாற்பது வருடங்கள் கடந்தும் தொடர்வது சாபக்கேடாகும். எதுஎவ்வாறாயினும், இந்நாவலில் பேசப்படும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மூலமான தீர்வு, சோசலிசத் தீர்வு, சுயநிர்ணய உரிமை போன்ற சில தீர்வுகள் இலங்கையைப் பொறுத்த

வரையில், காலங்கடந்தவையாக, தற்போதைய சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமற்றவையாகவுள்ளன. இத்தீர்வுகளுள் சரி, ஏனைய தீர்வுகளுள் சரி, கடந்த காலங்களில் பல தளங்களில் பேசப்பட்டவையே. இருந்தபோதிலும், அரசியல் ஞானம் இல்லாத சாதாரண மக்களும் விளங்கிக் கொள்வதற்கான ஓர் அடிப்படை என்றவகையில் இம்முயற்சி பயன்பாடுடையதாகும்.

நிறைவுரை

இலங்கையின் இன மோதல் வரலாற்றை தமிழரின் அரசியற் போராட்ட நியாயப்பாடுகளை எதிர்கால வரலாற்றுடன் சங்கமிக்கச் செய்யும் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒன்றாக ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவலை நோக்க முடியும். இலங்கை இன மோதல்கை வரலாற்றின் குறுக்குவெட்டுமுகப் பார்வையாக அமையும் இந்நாவலை, அரசியல் பேசும் அல்லது இலங்கையின் இன மோதல் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் ஆவணமாக அடையாளப்படுத்தலாம். இக்கட்டுரையானது, இரு பிரதான முடிவுகளை முன்வைக்கிறது. முதலாவதாக, எரிமலை நாவல் ஈழத்து இன மோதல் வரலாற்றை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டுள்ளதா என்ற ஆய்வுக் கேள்வியை எடுத்துக்கொள்வோமாயின், எரிமலை நாவல் இதுகாறும் தோன்றிய அரசியல் நாவல்களிலிருந்து நோக்குநிலையிலும் உள்ளடக்கத்திலும் வேறுபட்டு அமைந்துள்ளது. இதுகாறும் தோன்றிய அரசியல் நாவல்கள் பெரும்பாலும் இன மோதலுடன் தொடர்புபட்ட ஒருகாலகட்ட வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே காணப்பட்டன. குறிப்பாக, தி. ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவலோடு ஒப்பிடும்போது, இந்த நாவல்கள் அரசியற் பிரச்சினைகளின் ஏதோவொரு விடயத்தை அல்லது ஒருசில விடயங்களைப் பற்றியே பேசுவனவாகவுள்ளன.

இருந்தபோதிலும், அத்தகைய நாவல்களிலிருந்து வேறுபட்டது எரிமலை. அது எழுதப்பட்ட காலம் வரையான அனைத்து அரசியல் சம்பவங்களையும் வாதப்பிரதிவாதத்துக்குட்படுத்தும் நாவலாக அமைகிறது. வெறுமனே இந்நாவல் கதை, களம் காணுகின்ற காலப்பகுதியை மாத்திரமன்றி, அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் நிலவிய பிரச்சினைகளையும் கருத்தாடலுக்குட்படுத்துகின்றது. வரலாற்றுக் காலம், காலனித்துவக் காலம், பின்காலனித்துவக் காலம் என்ற அடிப்படையில் இலங்கையின் இன மோதலோடு தொடர்புபட்ட அரசியற் பிரச்சினைகள் இந்நாவலைச் செதுக்குவதற்கு உதவியுள்ளன.

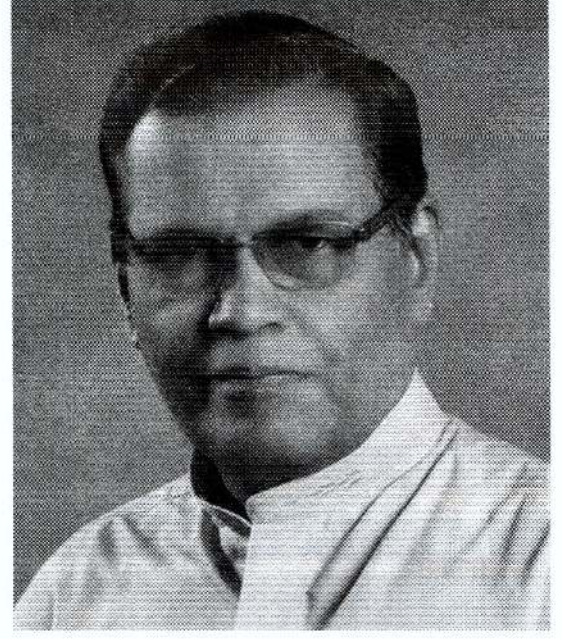
ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவல் இலங்கையின் அரசியற் பிரச்சினைகளை கதைமாந்தர்களினூடாக வெளிப்படுத்துவதுடன் மாத்திரம் அமைதி காண விரும்பவில்லை. மாறாக, இந்தப் பிணக்குகளுக்கான அடிப்படை என்ன, எக்காரணங்களினால் இப்பிரச்சினைகள் மேற்கிளம்பின, அவற்றுக்கிடையிலான காரண காரியத் தொடர்பு யாது என்பவற்றைப் பகுப்பாய்வு அடிப்படையில் ஆராய்வதாகவுள்ளது. விசேடமாக,

இதுவரை எழுந்த பெரும்பாலான நாவல்கள் பிரச்சினையின் ஒருபக்க நிலைப்பாட்டை எடுத்தியம்ப, இந்நாவல் இயலுமானவரை இருபக்க நியாயங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல எத்தனித்துள்ளது எனக் கூறலாம் போலத் தெரிகிறது. இதன்வழி, எரிமலை நாவலின் பேசுபொருளைக் கருத்திற் கொள்கின்றபோது, ஒருசில தரவுப் பிழைகள் காணப்படுகின்றபோதும், ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கின்றபொழுது, இந்நாவல் இலங்கையின் இன மோதல் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டுள்ளது எனலாம்.

இரண்டாவது, ஈழத்திற் புரையோடிப் போயுள்ள இன மோதலுக்குப் பொருத்தமானதொரு தீர்வினை இந்நாவல் வழங்குகின்றதா என்னும் ஆய்வுக் கேள்வியைப் பொறுத்தவரை, முன்னர் தோன்றிய அரசியல் நாவல்களில் பேசப்படாதவற்றுக்கு எரிமலை நாவலில் அரசியல் தீர்வுகள் குறித்து விவாதிக்கப்படுகிறது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். வெறுமனே கடந்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தீர்வு முயற்சிகளை மாத்திரம் சுட்டிக்காட்டிவிட்டுச் செல்லாமல், எதிர்காலத்துக்கு எத்தகைய தீர்வு பொருத்தமானது என்பதை சுயநிர்ணய உரிமை, பிரதேச சுயாட்சி, தனி நாடு என்னும் எண்ணக்கருக்களைக் கொண்டு விளக்குகின்றது, இந்நாவல். இங்கு கலந்துரையாடப்படுகின்ற உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, வாதப் பிரதிவாதங்கள் காணப்படுகின்றபோதும், இந்நாவல் தோற்றம் பெற்ற காலப்பகுதியில் அவை சொல்லப்படுவதனால் அந்த முன்னோடி சிந்தனை பாராட்டத்தக்கதாகும். ஆயினும், இலங்கைக்கான அரசியல் தீர்வு என்ற வகையில், இந்த முன்மொழிவுகள் இன்று காலங் கடந்தவையாகவும் தற்போதைய சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமற்றவையாகவும் உள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், தீர்வு பற்றி கதைக்கின்றபொழுது, தமிழர்களுக்கான தீர்வு பற்றி மாத்திரம் சிந்திக்காமல் “தமிழ் பேசும் மக்கள்” என்ற குடைக்குக் கீழ் முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழர் என சகலரையும் உள்ளடக்குகின்ற வகையில் தீர்வொன்று அடையப்பட வேண்டுமென்ற விருப்பு நாவலாசிரியருக்குள்ளதை உணர முடிகிறது. இந்த முயற்சி 1980களில் கட்டியெழுப்பப்பட்டமை நல்லிணக்கத்துக்கான மிக முக்கிய முயற்சியாகக் கருதப்படலாம். ஆயினும், 1990களில் இந்நிலைமை தலைகீழாக மாறியிருந்தமை சாபக்கேடாகும். இதேவேளை, அடையப்படுகின்ற தீர்வு நின்று நிலைக்க வேண்டுமாயின், அது சிங்கள மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்கதாகவமைய வேண்டும் என்ற மோதற் தீர்வியல் சித்தாந்தத்தை அன்றே சொல்லி வைத்துள்ளமை தூரதிருஷ்டியான பார்வையைப் புலப்படுத்துகிறது.

எதுஎவ்வாறாயினும், அரசியல் தீர்வு பற்றி பேசுவதில் எரிமலை நாவலை ஒரு முன்னோடி முயற்சியாக அடையாளப்படுத்தலாம். வேறு எந்த அரசியல் நாவல்களிலும் பேசப்படாதவற்றுக்கு எரிமலை

நாவல் அரசியல் தீர்வு குறித்து கரிசனை கொள்கின்றமை இந்நாவலை ஏனைய அரசியல் நாவல்களிலிருந்து வேறுபட்டதாகவும் உள்ளடக்க செழுமைமிக்கதாகவும் அடையாளப்படுத்துவதற்கு போதுமானதாகவிருக்கும். தீர்வு முன்மொழிவுகளைப் பொறுத்த வரை, நாவலாசிரியர் ஆழமான கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை இந்நாவலை வாசிப்பதன் மூலம் துணிய முடியும்.

ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவலை வெறுமனே ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் என்பதைவிட தமிழரின் அரசியல் பேசும் நாவல் என்று குறிப்பிடுதலே சாலப் பொருந்தும்.

துணைநூற் பட்டியல்

இங்கு ஆரம்ப காலத் தமிழ் நாவல்கள் எனக் கருதப்படுவது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ் நாவல்களாகும் என்பது மனங் கொள்ளத்தக்கது.

² ரொமாண்ட் என்னும் பத்தாண்டு, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி (2010) பயன்படுத்துகின்ற சொல்.

³ விரிவாக்கி ஈழத்தில் எழுந்த தமிழ் அரசியல் நாவல்களின் பட்டியல் தரப்படுவது இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது. ஆயினும், நூற்றிற்கு மேற்பட்ட அரசியல் நாவல்கள் இருக்கக் கூடும் என்பது கட்டுரையாசிரியரின் கணிப்பாகும்.

⁴ இந்நாவலின் தலைப்பினை வ. மகேசுவரன் இலக்கண மாறியன்படி, எரிந்த மலை, எரிகின்ற மலை, எரியும் மலை என முக்காலத்துக்கும் பொருத்தமுடைய வினைத்தொகையாகக் கருதலாம் என ஞானம் சஞ்சிகையில் (2009: 44) குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

5. கைலாசபதி, க. (2010). தமிழ் நாவல் இலக்கியம்: திறனாய்வுக் கட்டுரைகள். கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.

6. சுப்பிரமணியன், நா. (2009). ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம். கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.

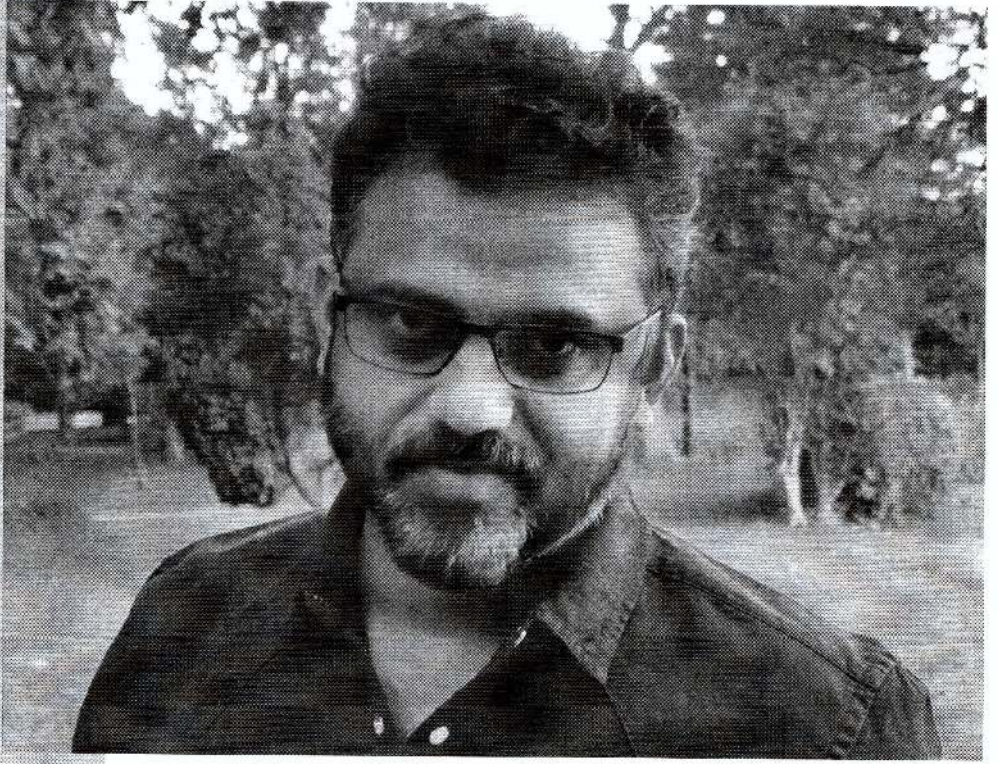
7. ஞானசேகரன், தி. (2018). எரிமலை. கொழும்பு: ஞானம் வெளியீடு.

8. மகேசுவரன், வ. (2019). “எதாரும் அரசியல் உரையாடல்: தி. ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவலை முன்னிறுத்தி.”

ஞானம்: கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை. ஒளி 19, சுடர் 11, பக். 39-44.

9. யோகராசா, செ. (2008). ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்: வளமும் வளர்ச்சியும். கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்.

10. Sterio, Milena. (2018). “Self-Determination and Secession Under International Law: The Cases of Kurdistan and Catalonia.” *American Society of International Law*. Vol. 22, Issue. 1.

குணாகவியழகனின் புனைவுலகம்

ஒரு சுருக்கக் குறிப்பு

■ தி.செல்வமனோகரன்

படைப்பு என்பது தான் படைக்கப்படுவதற்கு ஏதுவான தனிமனிதரிலிருந்தும் அவரது சமூகம் அல்லது சூழலினின்றும் அதன் அனந்த கூறுகளிலிருந்தும் மேற்கிளம்புவதாகும். படைப்பு என்பது ஒரு நிகழ்வு. அது படைப்பாளியின் வாழ்க்கையிலிருந்தும் வாழ்க்கை பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான தரிசனங்களிலிருந்தும் ஜனிப்பதாகும். அவற்றுள், குறித்த வாழ்க்கையை முழுமையாக அள்ளித்தர முனைவதாக நாவலிலக்கியம் அமைகின்றது.

ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தனக்குத்தனக்கான வடிவப்பிரக்ஞையை கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அதேவேளை படைப்பாளி மட்டுமே வடிவத்தை உருவாக்குவதில்லை. வாசகனின் பண்பியலும் இலக்கிய வடிவத்தை உருவாக்க உதவுகின்றது என்பதை நாம் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும். இங்கு அனுபவங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து பிரிநிலைப்படுத்தி பூரணத்தை உண்டாக்கும் செயல்முறையாக நிகழ்வாக நாவல் அமைகிறது. வாழ்வின் முழுமையை சித்திரிக்கும் வடிவமாகத் திகழ்வதால் குறுநாவல், சிறுகதையினின்றும் பண்பியல், கருத்தியல், வெளிப்பாட்டியல், வெளிப்பாட்டு முறையியல், அளவியல் எனப் பல்தளங்களில் வேறுபடும் பெருந்தியாய் நாவல் அமைகிறது. காலம், வெளிகடந்தும் அது பயணிக்கும் தன்மையது. பல்வேறு சம்பவங்களை, பல்வேறு செய்திகளை தனக்கேயான பல்வேறு புதிய புதிய உத்திகளைக் கொண்ட வடிவத்துக்கப்பாலான வடிவமாகவே சிறந்த நாவல்கள் அமைந்து விடுகின்றன. ஒரு நல்ல நாவலானது நாவல் என்பதற்கு பட்டியற்படுத்தப்படும் எல்லைப்பாடுகளை பெரும்பாலும் மீறியே தன்னைக் கட்டமைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்தின் போர்க்கால இலக்கியங்களுக்குள் நாவலுக்கும் தனியிடமுண்டு. ஆயினும் போரின் நிறைவு எனச் சொல்லப்படும் நிகழ்வின் பின்பே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் அதிக நாவல்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு புறவியல் நோக்குநிலையில் போர் ஓய்வுக்கு வந்துவிட்டது தான். ஆனால் அகவியல் நோக்கில் ஆயுதப்போர் நிக்கிரகஸ்தான நிலையை அடைந்த போதே உக்கிரம் பெற்றது: உக்கிரம் பெற்றுவருகிறது. இதை மத, மொழி, கல்வி, நிலம் என அடிப்படை அம்சங்கள் பலவற்றின் மீதான ஒடுக்குமுறை, அதற்கு எதிராக நேரடிக்குரல் கொடுக்க முடியாத

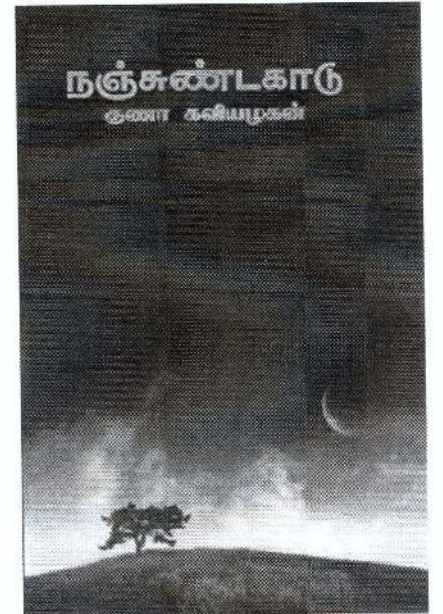
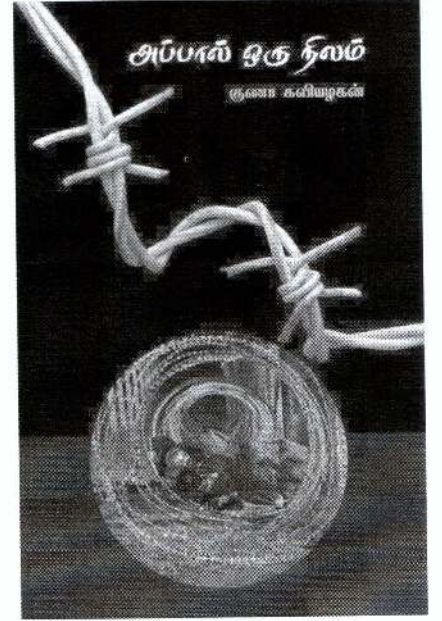
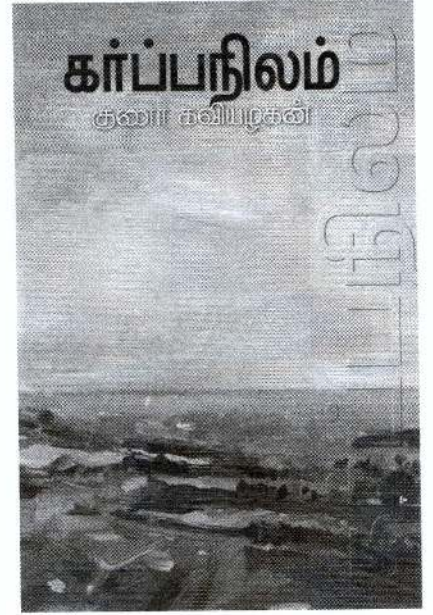
கையறுநிலை என்பன இதற்கு பிரதான காரணங்கள் ஆகின்றன.

இத்தகைய சூழலில் தமிழ்த் தேசியம், போராட்டம், போராளிகள் என்பனவற்றை நிராகரித்தும், கேள்விக்குட்படுத்தியும், கேலிசெய்தும் சுதேசத்திலும், விதேசத்திலும் அநேக இலக்கியங்கள் உற்பத்தியாயின. அவை இருப்பைத் தக்கவைத்தல், தம்மை நியாயப்படுத்தல், ஆளுந்தரப்பை திருத்திப்படுத்தல், புகலிட பொருளாதார வருகைகள், புகலிடச்சந்தை வாய்ப்பு, தொடர்ந்தும் மாற்றுக் கருத்துடன் இயங்கிவருதல் எனும் பலதளங்களில் எழுதப்பட்டன. சுதேசிய சூழலும் புறவியல் தோல்வியும் தமிழ்த் தேசியச் சார்புடையதும் அது சார்ந்த போராட்டத்தை நியாயப் படுத்துவதுமான எழுத்துக்கள் தோன்றுவதை தடைசெய்தன. ஆயினும் காலவோட்டத்தில் அவை அரும்பந் தொடங்கின. அவற்றில் பெரும் பாலானவை அழகியல் குறைபாடுடைய படைப்புக்களாகவே இருந்தன. சயந்தன் போன்றவர்களின் ஆரம்பநாவல்கள் தமிழ்த் தேசிய நிலைப் பாட்டை உடையனவாக அமையினும் அண்மைக்கால எழுத்துக்களும் செயற்பாடுகளும் அதனை ஐயுறவைக்கின்றன.

இச்சூழலில் தான் முன்னாள் போராளியும் புகலிடத்தில் வசிப்பவருமான குணா கவியழகனின் நஞ்சுண்ட காடு நாவல் வெளி வருகிறது. தமிழ்த் தேசிய பற்றாளர்கள் அந்நாவலை பரவலாக்கம் செய்தனர். பட்டிதொட்டியெங்கும் நஞ்சுண்டகாடு நாவல் வாசிக்கப்பட்டது. பொது வாசகர்களாலும் பாராட்டப்பட்டது. காய்தல் உவத்தலின்று பக்கச் சார்பற்ற நிலையில் போராளிகளின் வாழ்வு, பயிற்சி, அவர்கள் அனுபவிக்கும் அன்றாட துயரங்கள், தேசத்தின் துயர்தீர்க்க அவர்கள் படும் துயரங்கள், போர், இடப்பெயர்வு போராளிகளின் குடும்பங்கள் படும் துயர், போராட்டம், மக்களின்பாடுகள் எனப்பிரச்சார தன்மையற்று குறைந்த பக்கங்களில் “ஆழ்ந்தகன்று” நிற்கும் நாவல் எனப் பாராட்டப்பட்டது. அதேவேளை தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் சிலர் “மொன்னைத்தனமான மொழிநடையில் எழுதப்பட்ட எழுத்தாயும் தட்டையான படைப்பாகவும் இதனை நிராகரித்தனர்.

“ஏணைப் பிறையாக” பிரசவிக்கப்பட்டு தோளில் சுமந்து ஏறத்தாழ எட்டு வருடங்களின் பின் நஞ்சுண்ட காடு எனப்பெயர் மாற்றப்பட்டு உலகத்தவர்களுக்கு அளிக்கை செய்யப்பட்ட நாவல் இது என்கிறார் குணா கவியழகன். போராளிகளின் மத்தியில் போராளியாக இருந்து கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் இது என்ற பகைப்புலச் சூழல் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. மிகக்கவனமாக தனக்கும் தேசியப் போராட்டத்துக்கும் பங்கம் வராமல் அதேவேளை ஒற்றைத்தனமானதும் பிரசாரத் தன்மையுமான உரையாடல் எதுவுமற்று வாழ்வியல் புலத்தின் பல்வகைமையின் வழி கட்டமைக்கப் பட்டு ஒரு படைப்பின் வெற்றி அதன் மொளையத்தில் தங்கியுள்ளது என்பதனையும் நாவலின் மொளையம் அதன் இடைவெளிகளில் உள்ளது என்பதையும் புரிந்து கொண்டு அந்நாவலை வெற்றிகரமாக குணா கவியழகன் ஆக்கியளித்துள்ளார்.

இறுதிப்போரும் அது தந்த தீராத ரணங்களையும் போராளிகள் எதிர்கொண்ட அவலவாழ்வையும் சித்திரவதைகளையும் பதிவிடுகிறது விடமேறியகனவு. நம்பிக்கைகள் பொய்யாய்ப் பழங்கதைகளாய்ப் போன சிறைவாழ்வில் நண்பனையும் சந்தேகிக்கும் அவலம் நிகழ்ந்து விடுகின்றமையை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். அப்பால் ஒரு நிலம் எனும் நாவல் போராளிகளின் வேவு வாழ்க்கையைத் தன் களனாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. இந்த 3 நாவல்களும் போராளிகளின் வாழ்வை மையங்கொண்டவை யாவும் சாதாரண சனங்களையும், போராளிகளையும் பல்வேறு சம்பவங்களின் வழி சாதாரண மக்களாகவே காட்சிப் படுத்தி யிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை இலட்சிய வாதங்களை முன்வைக்க வில்லை போராளிகளையும் இலட்சியவாதிகளாக தூய்மைவாதிகளாகக் காட்சிப்படுபடுத்தாமல் பலமும் பலவீனமும் உள்ள சாதாரணர்களாகவே

காட்சிப்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கர்ப்பநிலம் வனமேகு காதையாக அப்பெயர்வுகளின் கதையாக இது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. பெயர்வின் அனுபவம், வலி, சமூகவியல் நிலை என்ற வகையில் இப்படைப்பு வலிதுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அதன் அடுத்தகட்டமாக போருழல் காதை அமைகிறது. ஈழப்போரில் இறுதியாக நடந்த பெருந்துயரை அதனை அனுபவித்த சாதாரண மனிதர்களின் வாழ்வை முழுமையாக வெளிப்படுத்த முனைந் திருக்கிறது. வன்னிப்பெருநிலத்தின் பெருங்காதையை, பெருந்துயரை இது கனமாகக் கொள்கிறது. இவ்விரு காதைகளும் ஈழத்தின் தொல்தமிழர் வரலாற்றையும் தேட முனைந்துள்ளன. வெளிப்படுத்த முற்பட்டுள்ளன. நாகன், வேள்நாகன், பற்றிய பதிவுகள் இவற்றுக்கு வரலாற்றாவண அந்தஸ்தையும் வழங்கிவிடுகின்றன.

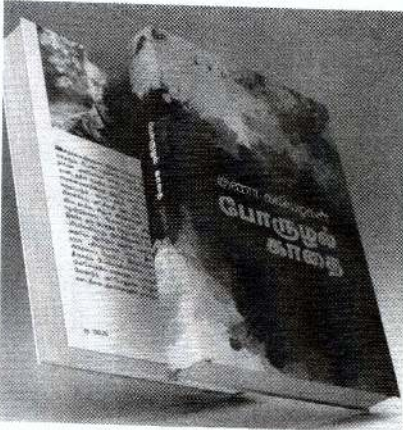
இவரது படைப்புக்கள் ஈழப்போராட்டத் தை மையங் கொண்டுள்ளன. குறுகிய காலத்தினுள் ஐந்து நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் தன்முன் இழையறா தொடர்ச்சியைக் கொண்டமைந் துள்ளன. முழுமையொன்றின் 5 பகுதிகள் இவை. இன்னும் பகுதிகள் உள்ளன என்றே தோன்றுகின்றது. போருக்குப் பின்னான படைப்பாக்கச் செயற்பாட்டில் தேசியத்துக்கு எதிரான படைப்புக்களே அதிகம் வெளி வந்த நிலையில் சர்வதேச அளவில் பெருந்திருப்பு முனையாக இவரது படைப்புக்கள் பேசப்பட்டன. பேசப்படுகின்றன. இவற்றின் அதிர்வு முக்கியமானது. கருத்தியல் தளத்தில் ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இவரது படைப்புக்கள் மிகப்பெறுமதி வாய்ந்தவை. தன்கருத்தைத் திணிக்காமல் சம்பவங்களைக் கோர்த்து பாத்திரங்களை அவ்வவற்றின் இயல்பில் இயங்க விட்டுள்ளார்.

இவரது மொழிக்கையாளுகை சாதாரண வாசகர்க்கும் உரியதாய் எளிமையாய் அமைந்துள்ளது. ஆயினும் நஞ்சண்ட காட்டில் இருந்த செம்மை காலப் போக்கில் வளர்ச்சியுறாததும் குறிப்பிடத்தக்கது. கவித்துவமான வரிகளையும், சில சித்திரிப்புக்களையும் கொண்டமையினும் பல இடங்கள் விவரணங்களை அண்மித்து விடுவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. கர்ப்பநிலம், போருழல் காதை என்பன இவரது படைப்புகள் பலவீனங்களை ஆங்காங்கே வெளிக் காட்டுகின்றன.

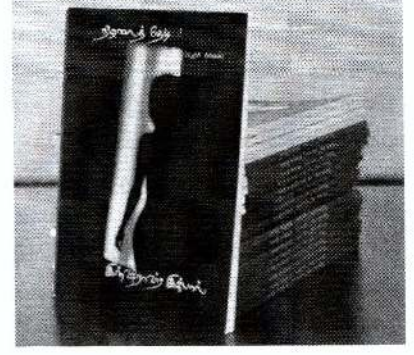
பொதுவில் குணாகவியழகன் எழுத்துக்கள் புறவியலையே அதிகம் சித்திரிக்கின்றன. அகசஞ்சாரங்களுள் நுழைவதில்லை மயிலு, கிழவர் காதல் தொடக்கம் நுண்ணிய விடயங்கள் உள்ளடக்கப் பட்டிருப்பினும் அவற்றின் சித்திரிப்பு முறையில் ஜனரஞ்சகத்தளத்துக்கானவையாக அவை அமைந்து விடுகின்றன. போர்மேகம் சூழ்ந்தநிலையிலும் பெயர்வுகளும் வறுமை வாட்டும் சூழலிலும் காமமும் பசியும், பாசமும் இருக்காது இருக்கக்கூடாது என்பது இதன் பொருளில்லை. அவை கட்டாயம் இருக்கும். அனைத்து உயிரிக்கும் இருக்கும்.

ஆனால் அவற்றைச் சித்திரிக்கும் விதமே வெளிப்பாட்டு முறையியலே அவற்றின் மீதான உணர்வு தொற்றைத் தரும். இங்கு போருழல் காதையில் மயிலுவின் காதல் உள்ளிட்ட அம்சங்கள் சில, ஜனரஞ்சக மனங்களை மகிழ்வூட்டும் அம்சங்களாகவே அமைந்துள்ளன.

மயிலு பற்றிய சித்திரிப்பை முகநூலில் பதிவிட்டமையும் அவரது முகநூல் நண்பர்கள் மற்றும் வாசகர்கள் அதனை பார்வையிட்டு பதிவிட்ட கருத்துகளிலும் எனது ஏனைய நாவல்களுக்கு இல்லாத வரவேற்பு மயிலுவிற்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை ஒத்த அவரது கருத்துப் பதிவும் மகிழ்ச்சியும் அவரது வாசகர்கள் அவரது இலக்கிய வடிவத்தை தீர்மானிப்பதையும் அவரை ஜனரஞ்சக சந்தையை நோக்கி அழைத்துச் செல்வதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இச்செயற்பாடு குணாகவியழகனின் படைப்பிலக்கை மழுங்கச் செய்வதாகவே அமைந்து விடுகிறது. குணாகவியழகன் தனது எழுத்தைதான் மறுவாசிப்புச் செய்யவேண்டும்.

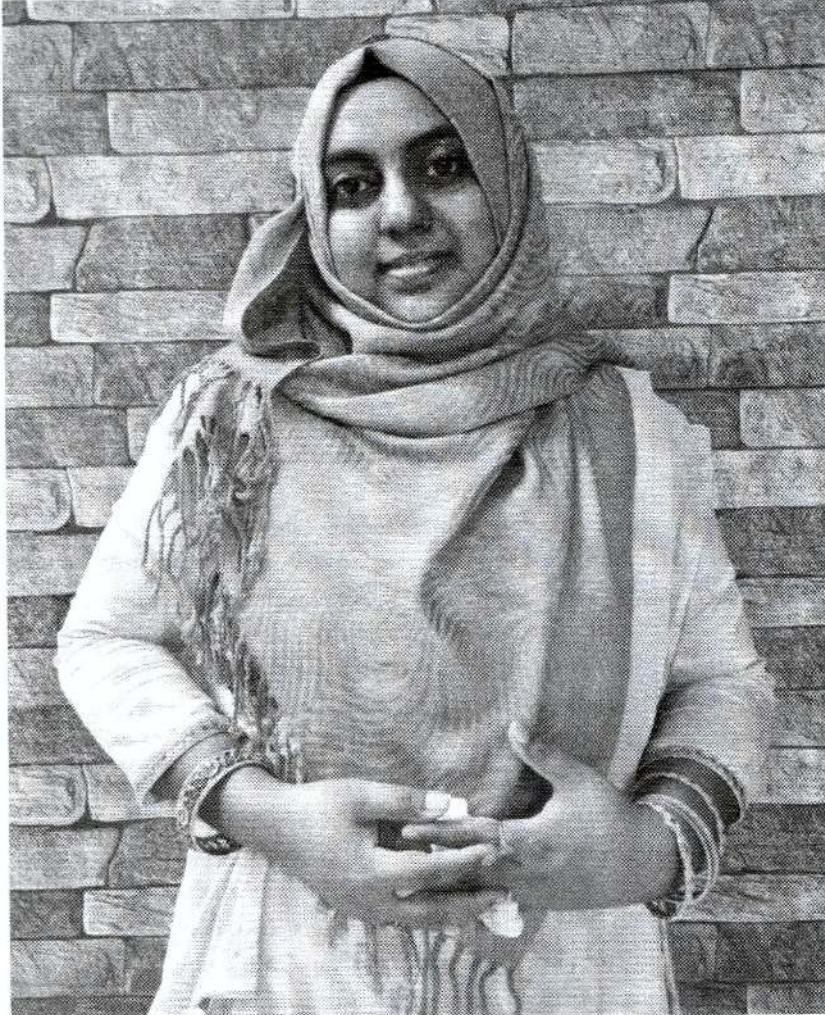
இன்ஷிராஹ் இக்பாலின் “நிழலைத்தேடி” நாவல் குறித்து விமர்சனம்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் ஆரோக்கியமான திசையில் வளர்ச்சி அடையினும் புனை கதைத்துறை பற்றி வேறுபட்ட பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன. 1956 இற்குப் பின் நடைமுறைக்கு வந்த சுயமொழிக் கல்வியினால் உருவாகிய பட்டதாரி மாணவர்களில் இடதுசாரி சிந்தனைப்போக்குள்ள சிலர் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டி ஈழத்துப் புனைகதைத் துறைக்குப் புதிய பாதை வகுத்தனர் எனக்குறிப்பிடுவர்.

இந்த வளர்ச்சியின் இன்னொரு கட்டமாகவும் முஸ்லிம் பெண்கள் தொடர்பான புதியதொரு அபிப்பிராயத்திற்கு வருவதற்குக் காலாகவும் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

1995இல் உருவாகிய தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் அப்போது முஸ்லிம் மாணவர்களையே பெரும்பான்மையாகக் கொண்டிருந்தது.

முஸ்லிம் சமூகம் பற்றிய புதிய பார்வையை வகுத்துக்கொள்ள இம்மாணவர் சமூகம் காலாய் அமைந்தது. அதிலும் குறிப்பாக, முஸ்லிம் பெண்களின் விழிப்புணர்வையும் பங்குபற்றுதலையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அப்பல்கலைக்கழக மாணவர் எம்.அப்துல் ரஸாக் எழுதிய “வாக்குமூலம்” என்ற நாவல் பெரிதும் உதவும்.

ஈழத்துத் தமிழ் உலகுக்கு தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தமது வெளியீடுகள் மூலம் பல்வேறு செய்திகளைச் சொன்ன வரலாறு உள்ளது. இந்தப் பின்புலத்தில் இருந்தும் பேசப்பட வேண்டிய ஒருவர் “நிழலைத் தேடி...!” நாவலின் ஆசிரியர் இன்ஷிராஹ் இக்பால்.

இந்நாவல் ஆசிரியர் இன்ஷிராஹ் சப்ரகமுவ மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர். சுலைமா சமி இக்பால் சிறுகதை மற்றும் நாவல் ஆசிரியரின் மகள். பாடசாலைக் காலத்திலே பல் துறை ஆற்றல் வாய்க்கப் பெற்றவர். அக்காலத்திலேயே “பூ முகத்தில் புன்னகை” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டவர்.

இவ்வரிசையில், இவரது பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் “நிழலைத் தேடி” என்ற நாவலைத் தந்துள்ளார். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் நாவல் எழுதுவதில் ஈடுபாடு கொண்டோர் மிகக் குறைவு; தரமிக்க நாவல்களைக் காண்பதுவும் மிக அரிது! இத்துயரத்துள் ஆரம்ப நிலை எழுத்தாளர் ஒருவர் - பல்கலைக்கழக மாணவி ஒருவர் - முஸ்லிம் பெண் ஒருவர் இத்துறையில் ஈடு

பாடு காட்டியிருப்பது மிகுந்த திருப்தியைத் தருகிறது.

“நிழலைத்தேடி” என்ற நாவல் ஒரு வகையில் பெண்ணிலைப்பட்ட துயரங்களை வெளிப்படுத்தினும் அதனூடாக அப்பெண்ணின் இலட்சிய மனோபாவம் நிறைவேறுவதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. உண்மையில் வாழ்க்கையில் பெண்கள் மிகத் துயரப்படுகிறார்கள் என்பதற்கு இந்நாவல் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். அதே நேரம் அந்தத்துயரம் பெண்களாலேயே நிகழ்ந்து விடுகின்றது என்ற துர்ப்பாக்கியத்தையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. அதே பெண் தன் உன்னதமான தாய்மைக் குணங்களால் - அன்பினால் தன் எண்ணங்களை வெல்வதும் இந்நாவலிலே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இவ்வகையில் ஒரு பெண்ணினுடைய வாழ்க்கைச் சிக்கல்களையும் - முரண்பாடுகளையும் - ஆசைகளையுமே இந்நாவலில் மிக லாவகமாக இன்ஷிராஹ் வெளிப்படுத்துகிறார்.

நாவல் என்ற கலை வடிவத்தைக் கச்சிதமாகக் கையாளுகிற திறன் இளம் எழுத்தாளர் இன்ஷிரா வுக்கு உண்டு என்பது மன நிறைவைத் தருகிறது. வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கிற நிலைக்கண்ணாடியாக நாவல் அமைகிறது. வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் அதன் உயர்வையும் சிறுமைகளையும் மனித சமூகத்தில் உள்ள பாத்திரங்களைக் கொண்டு மிக அற்புதமாகச் சிருஷ்டிக்கிற பணியை இவ்வெழுத்தாளர் நிறைவேற்றியுள்ளார். சென்ற காலத்தினையும் நிகழ்காலத்தினையும் வருங்காலத்தையும் சிருஷ்டியின் மேன்மை குன்றாமல் கற்பனைச் சுவையுடன் அல்லது யதார்த்தத்துடன் சித்திரிக்கின்ற பண்பு நாவலுக்கு உண்டு. மொத்தத்தில் பல கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு வாழ்க்கையின் பல்வேறு சிக்கல்களையும் முழுமையாகச் சிருஷ்டிக்க இந்நாவல் துணிந்திருக்கின்றது. ஆகவே, நாவலுக்குரிய பெரும்பாலான பண்புகளையும் “நிழலைத் தேடி” என்ற இந்நாவல் பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம்.

கிண்ணியாவைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தின் இரண்டு பிள்ளைகள். ஒன்று ஆண் மற்றது பெண். ஆணின் வாழ்க்கையில் அமைந்திருக்கிற பெண்ணும் பெண்ணின் வாழ்க்கையில் மாமியாராக வந்த பெண்ணும் இம்சைக்குரியவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இந்த நாவலில் வரும் எல்லா ஆண்களும் பெண்கள் தரப்பட்ட பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றவர்களாகவே அமைகின்றனர். ஆண்கள் எதிர் கொண்ட நெருக்கடிகள் அவர்களது பொறுமையின் காரணமாக வாழ்க்கையின் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. அதே நேரம் உச்ச அளவான பெண்ணின் அல்லது மாமியாரின் நெருக்கடியைச் சந்தித்த ஆமினா மிகவுமே பொறுமையும் இரக்க சுபாவம் கொண்டவளாகவும் வாழ்க்கையின் வெற்றியை இறுதியில் அடைபவளாகவும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றாள். இந்த விபரங்களைக் கூறுவதன் மூலம் குடும்ப வாழ்வில் ஆண்கள், பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப்படுகின்றன என்பதனை இந்நாவல் வெளிப்படுத்த விளை

கிறது எனலாம்.

இந்நாவலில் சிறு சிறு யதார்த்த முரண்பாடுகள் தென்படுகின்றன. அதே நேரம் அச்சொட்டாகவும் சில யதார்த்தங்களை வெளிப்படுத்தியும் உள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது. கிழக்குப் பிரதேசத்தின் கிண்ணியாவினை மையமாகக் கொண்ட இந்நாவலில் வரும் குடும்பத்தின் பெண் மகள் கண்டியில் போய் தன் கணவருடன் அவரது தாய் வீட்டிலே வாழ்வது வாழ்வது ஒரு வகையான யதார்த்தம். அதில் உள்ள முரண்பாடு அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள ஆண் மகன் தன் மனைவியோடு தன் தாய் வீட்டில் வாழ்ந்து தோல்வியடைவதோடு மாத்திரமல்லாமல் கடைசியில் அந்த வீட்டில் காலாகாலமாக வாழ்ந்து வந்த பெற்றோரும் அந்தப் பெண்ணின் வசை வம்புகளால் வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். கிழக்குப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆண் மகன் தன் தாய் வீட்டில் வாழ்கிற மரபு இருப்பதில்லை. அந்த மரபுக்கு எதிராக வாழ்ந்தும் - அது அர்த்தப்படாமல் போகிற சங்கதியை எடுத்துக் காட்டவே சில வேளைகளில் இந்நாவலாசிரியர் முனைந்திருக்கலாம்.

இந்நாவலில் உள்ள மிக முக்கிய அம்சம் இடத்திற்கேற்ப மொழியினைக் கையாள்வதில் மிகவும் காத்திரமான வெற்றியை நாவலாசிரியர் பெற்றிருக்கிறார். அது மாத்திரமின்றி இந்நாவலில் அவர் கையாண்டிருக்கிற மொழி நடையினைப் பார்க்கிற போது சமகாலத்தில் எழுதுகின்ற பலரின் பலவீனங்களுக்கு அப்பால் அவர் பலத்துடன் செயற்பட்டிருப்பது தெளிவாகிறது. இந்நாவலாசிரியர் மாவனல்லையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கிண்ணியா பிரதேசத்தின் சொல்லாட்சியை அவர் லாவகமாகக் கையாண்டதற்குப் பின்வரும் எடுத்துக் காட்டினைக் குறிப்பிட முடியும்.

“மம்மலி.. நம்ம ஆமினா சோதினையில நல்லா பாஸ் பண்ணிக் கெடக்கா.. அத சொல்லத்தான் ஓடி வந்தேன்.” அஹினைக்குரிய “கெடக்குது” என்ற வடிவத்தினை உயர்திணைக்காகப் பயன்படுத்துகிற பண்பு திருமலை முஸ்லிம் பிரதேச பேச்சு வழக்கிலே அதிகம் காண முடியும். மிக நுட்பமாக இதனை அவதானித்துப் பதிவு செய்திருக்கிற நாவலாசிரியரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

மொத்தத்தில் மிக இளம் வயதில் எழுத்தாளராகத் தன்னைப் பதிவு செய்து கொள்ள முயல்கின்றவர்களுள் இன்ஷிராஹ் குறிப்பிடத்தக்கவர். மொழியினைச் சரியாகக் கையாளுகின்ற திறன் அவரிடமுண்டு. புனைகதை வடிவங்களைத் தெரிந்து கையாளும் ஆற்றல் அவருக்கு வாய்த்திருக்கின்றது. ஈழத்துப் புனைகதை உலகிற்கு முஸ்லிம் பெண்களிடமிருந்து இன்னுமொரு காத்திரமான இளம் எழுத்தாளர் நமக்குக் கிடைத்திருப்பது மிக்க மகிழ்ச்சி தருகிறது. அதேவேளை இந்நாவல் இலங்கையின் உயர் கல்வி அமைச்சு நடாத்தும் Talent நிகழ்ச்சி மூலம் தேசிய ரீதியில் முதல் பரிசு பெற்றிருப்பதும் நமக்கும் நமது பல்கலைக்கழகத்திற்கும் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி தருகிற செய்தியாகும். இன்ஷிரா வுக்கு நமது பாராட்டுக்களும் பிரார்த்தனைகளும்.

கனடாவில் வாழும் வ.ந. கிரிதரன் அவர்கள் எழுதிய அமெரிக்கா என்ற என்ற நாவலும் இப்படி ஒரு நாட்டின் பெயரை தலைப்பாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் தான். ஈழத் தமிழர் புலம் பெயர் வாழ்வின் ஆரம்பக் கால நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்ட ஒரு நாவல் அது. மெக்சிக்கோ, புலம் பெயர் நாட்டில் வாழத்தொடங்கி அதன் நெளிவு சுழிவுகள், அதன் பாதுகாப்பான சூழல் என்பவற்றை அனுபவிக்கத் தொடங்கிக் கிட்டத்தட்ட இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப் பின்னர் எழுதப்பட்ட நாவல். புலம்பயர் இலக்கிய வரலாற்றில் கனடாவிலிருந்து வந்த இந்த இரண்டு நாவல்களுமே கவனத்துக்குரியவை.

இளங்கோவின் “மெக்சிக்கோ” இன்றைய காலத்தின் நாவல்!

இளங்கோவின் ‘மெக்சிக்கோ’ நாவல் பற்றி ஜீவநதியின் 150 வது இதழுக்கு ஒரு விமர்சனம் எழுத முடியுமா என்று இதழாசிரியர் பரணீதரன் ஒரு குறுஞ்செய்தியை அனுப்பியிருந்தார். அந்த இதழ் ‘ஈழத்து நாவல் விமர்சனச் சிறப்பிதழாக’ வரப்போவதாக வேறு குறிப்பிட்டிருந்தார். அதிகம் யோசிக்காமல் அவருக்கு ஓம் என்று பதில் போட்டுவிட்டேன். ஆனால் நாட் செல்லச் செல்ல ஒருவகைத் தயக்கம் எழத் தொடங்கியது. நான் இதுவரை காலத்தில் எப்போதாவது ஒரு நாவல் குறித்து விமர்சனம் எழுதியிருக்கிறேனா, எழுதியவை எல்லாமே வெறும் அனுபவக் குறிப்புகளாக அல்லது அறிமுகக் குறிப்புகளாகத் தானே இருந்திருக்கின்றன. அப்படி இருக்க என்ன துணியில் இந்த நாவலுக்கு மட்டும் எப்படி விமர்சனம் எழுத ஒப்புக் கொண்டேன்?. பேசாமல் ஒரு அனுபவ அல்லது அறிமுகக் குறிப்பை எழுதி அனுப்பி விடலாமோ என்று

குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்தக் குழப்பத்திலிருந்து விடுபட நாவலை மீண்டுமொருமுறை திரும்ப வாசித்தேன். இரண்டாவது வாசிப்பின் போது நாவலுள் இன்னமும் அதிகமாக உட்செல்ல முடிந்தது உண்மைதான். ஆயினும் விமர்சனம் எழுதுவதற்கான உந்துதல் எழவில்லை. ஆனால் இப்போது இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலிருந்து சரியாக இரண்டு நாட்களுக்கு முதல் இளங்கோ தன் முகநூல் பக்கத்தில் ஒரு பதிவை இட்டிருந்தார். சிறிது காலத்துக்கு முன் எழுதப்பட்டதென அவர் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், இப்பதிவை நான் இப்போதுதான் முதலாவதாக வாசித்ததாக நினைக்கிறேன். அந்தப் பதிவில் அவர் எழுதியிருந்த ஒரு விடயம் என்னை சற்று நின்று திருப்பி வாசிக்க வைத்தது. அவர் எழுதியிருந்தார்:

“படைப்பை பார். படைப்பாளியைப் பாராதே” என்பது எவ்வளவு முக்கியம் வாய்ந்த சொல்லாடல். ஆனால் நம் தமிழ்ச்சூழலில் அதை கேலிக்குரியதாகக்கூட பெருமை, இதன் உண்மையான அர்த்தத்தை விளங்காதவர்களால் மட்டுமில்லை. இதை முன்னிலைப்படுத்திய சிராலும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பதே அவலமானது. படைப்பைப் பார். படைப்பாளியைப் பாராதே” என்பது எழுதியவர் மற்றும் வாசிப்பவருக்கு ஒரு படைப்பை முன்வைத்து எத்தகைய பெரும் சுதந்திரத்தைத் தருகின்றது என அநேகர் எண்ணிப் பார்ப்பதேயில்லை. படைப்பை எழுதியபின்னர், அது படைப்பாளிக்குச் சொந்தமில்லை. அதை முன்வைத்து எவ்வகையான வாசிப்பையும் வாசகர் செய்வதற்கான ஒரு வெளி திறந்துவிடப்படுகின்றது. வாசகர், தனக்குரிய வாசிப்பில் அந்தப் பிரதியை எவ்வகையாகவும் புரிந்து கொள்ளமுடியும். அதை படைப்பாளி, இது நானெழுதிய படைப்பு இப்படித் தான் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று எந்தவகையிலும் கட்டாயப் படுத்த முடியாது. அவ்வாறு ஒரு படைப்பாளி தன் படைப்புக் குறித்து விளக்கத் தந்தாலும், அந்தப் படைப்பை எழுதியவர் என்றவகையில்

உரிமைகோரி எதையும் கூறமுடியாது. அவரும் இன்னொரு வாசகராகவே கருத்துச் சொல்லமுடியும்.”

இதை வாசித்த போது எனது சிந்தனை ஒரு மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முந்திய சூழலில் நடந்த இலக்கிய உரையாடல்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. அந்த உரையாடல்கள் அந்தக்காலகட்டத்தின் இலக்கியங்களை மதிப்பிட்டதிற்பெரும்பங்காற்றிய போக்குப்பற்றிய உரையாடல்களாக இருந்தன. இந்த உரையாடல்கள் உண்மையில் இலக்கிய விமர்சனம் சார்ந்ததாக இருந்ததை விடவும் எழுத்தின் அல்லது எழுதுபவர்களின் கருத்து நிலை சார்பாகவே பெரிதும் அமைந்திருந்திருந்தன என்று நினைக்கிறேன். அல்லது கருத்து நிலை பற்றிப் பேசப்படுவதே அப்போதைய பிரதான விமர்சனமாக இருந்தது. படைப்பில் வெளிப்படும் கருத்து நிலை, அல்லது சமூக நோக்கு என்பவை தொடர்பான கேள்விகளும், மறுப்புகளும் படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனங்களில் முக்கிய அல்லது முழுமையான கவனத்தை எடுத்திருந்தன. (அத்தகைய ஒரு விமர்சனப் போக்குக்கும் கூட அன்றைய நிலையில் ஒரு தேவை இருக்கவே செய்தது. இது பற்றிப் பேசுவதானால் தனியாக எழுத வேண்டும்.) இந்தப் போக்கும் கூட உருவாகிவந்த சமூக மாற்றத்தோடு இணைந்து வெளிப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வுதான். சரியாகச் சொல்வதானால், அது ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனை. ஆனால் அந்தத் திருப்புமுனை எவ்வளவுக்கு நியாயமானதோ, அவ்வளவுக்கு அது, தன்னளவில் முழுமையற்றதாகவும் இருந்தது. அது இன்னமும் ஆழமும் விரிவும் கொண்டு செழுமைப்படுத்தப்பட வேண்டியதாக இருந்தது. பழைய இலக்கியங்களை, மறுவாசிப்புச் செய்தும் புதிய இலக்கியங்களை அந்த ஒளியில் வளர்த்தெடுக்க வேண்டியதுமான பாரிய வரலாற்றுப் பொறுப்பு அதற்கு இருந்தது. ஆனால் அது ஆரம்பத்தில் அப்படித் தொடங்கியபோதும், அந்த அடிப்படையின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியாக விரிவதற்குப் பதிலாக இலக்கியத்தை கருத்துருவாக்கத்துக்கான சாதனமாகக் கருதுகின்ற நிலையை நோக்கித் திரும்பியது. அல்லது அத்தகைய ஒரு செல்நெறியே சரியானது என்று நம்பியது, இதன் விளைவாக, இந்த விமர்சனப் போக்கினால் அங்கீகரிக்கப்படும் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட படைப்புகளைத் தூக்கி நிறுத்துவதும், மற்றவைகளை ஒதுக்குவதும் என்ற நிலை உருவாகத் தொடங்கியது. இலக்கியம் என்பது வெறுமனே கருத்து நிலைசார்ந்து மட்டும் நோக்கப்படுகின்ற ஒற்றைப் பரிமாணப் பொருள் அல்ல என்ற உண்மையை அது அடையாளம் காண தசாப்தகாலம் எடுத்தது. இலக்கியம் என்று பொதுவான வரையறைக்குள் அடங்கும் அதன் எல்லா வடிவங்களுக்கும் பொதுவானதாகவும், முக்கியமானதாகவும், கருத்துநிலை இருந்தபோதும், அது தவிர்ந்த இன்னும் பல்வேறு அம்சங்களும் இருக்கின்றன என்பது கவனத்திலெடுக்கப்படாமலே இந்த விமர்சனப் போக்கு இயங்கியது.

ஆனால் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இலக்கியங்கள் எவ்வாறு மதிப்பிடப்பட்டன என்பதற்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. இயல்பானதென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சமூக நீதிக்கு இசைவாக அமைந்த பொதுவான கருத்து நிலையும் அல்லது சிந்தனைப் போக்கும், அதன்

அடிப்படையான, வாழ்வுமுறையும் முரணற்றதாக, ஏற்ற தென்று நம்பப்பட்ட காலத்து இலக்கியங்கள் பெரிதும் அக்காலத்தின் சமூகநீதியையே பேசின. அது மட்டுமல்லாமல், அவற்றின் நிலைபேறுடமையை வலியுறுத்தின. இந்தப் போக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த இலக்கியங்களில், சொல், ஓசை, சொல்லும் முறையின் பல்பரிமாணத் தன்மை, கற்பனையின் ஆழமும் விரிவும் என்பவற்றுடன், சொல்லும் முறைக்கான இலக்கண விதிமுறைகளும் படைப்பின் மீதான மதிப்பீட்டுக்கு அடிப்படைகளாக அமைந்திருந்தன. அங்கு கருத்துநிலைமீதான கேள்விகள் இருப்பதில்லை. அப்படி ஏதாவது இருப்பினும், அவை அடிப்படைக் கருத்துநிலையில் எழும் சிறியளவான மீறல்களாகவே கொள்ளப்பட்டன. அவை இலக்கியத்தின் தகுதியைத் தீர்மானிக்கும் அளவுக்கு முக்கியமானவையாக இருக்கவில்லை.

ஆனால், சமூக வாழ்வுக்கான கருத்துநிலைகளில் பாரிய மோதல்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும் நவீன காலச் சூழலில், இலக்கியத்தின் தகுதியைத் தீர்மானிக்கும் முக்கிய இடத்துக்கு அவை வருவது தவிர்க்கமுடியாத தேவையாகவும், இயல்பாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. இந்த நிலை எந்தளவுக்கு தீவிரத் தன்மை அடைகின்றது என்றால், இலக்கியத்தின் மற்றைய அடிப்படையான கூறுகளைப் புறந்தள்ளியே கூட, தானே இலக்கியத்தின் பிரதான அம்சமாகவோ அல்லது ஒரே அம்சமாகவோ கூட இருக்கலாம் என்று நிறுவிவிடுவதை ஒரு சமூக நியாயமாகவே வலியுறுத்தும் இடத்துக்கு அது வந்து சேருவதுதான். இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் எழுந்த, தவிர்க்கமுடியாத எதிர்ப்புக் குரல்களில், பல்வேறு தொனிகள் இருந்தன. பல்வேறு கருத்துநிலைகளும் இருந்தன. அதாவது கருத்து நிலை ஒன்றும் முக்கியமே அல்ல என்பது முதல், இலக்கியம் இலக்கியமாகவே இருக்க வேண்டும், அது சமூகத்தின் அரசியலுடன், அதாவது சமூகக் கருத்துநிலையுடன் சம்பந்தப்படக் கூடாது என்பது வரையான பரப்பில் இந்த எதிர்ப்புக் குரல்கள் எழுந்தன. இவற்றுள் ஒன்றாகவே நான் இந்த “படைப்பாளியின் மரணம்” (The death of the Author -Roland Barthes) என்ற குரலையும் அதன் நீட்சியாக வந்த “படைப்பைப் பார், படைப்பாளியை பாராதே” என்பதையும் புரிந்து கொள்கிறேன்.

கருத்து நிலை சார்ந்த இந்த இரு போக்குகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இலக்கிய முயற்சிகள் நமது சூழலிலும், பொதுவாகத் தமிழிலும் நடக்கவே செய்தன. ஆயினும் அந்தக் காலத்துச் சூழலின் இறுக்கம் காலத்தோடு கரைந்து, இக்காலத்துக்குரிய இலக்கியங்கள், இலக்கியத்துக்கேயுரிய பண்புகளுடனும் இக்காலத்தின் முன்னேறிய கருத்து நிலைகளைக் கொண்டவையாகவும் வரத்தொடங்கியுள்ளன. ஈழத்திலும் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் இருக்கும் பல படைப்பாளிகளிடம் இந்த ‘இயல்பான சமூக நீதிக்கு’ ஏற்ற வகையிலான படைப்புகள் இலக்கிய முழுமையுடன் வெளிவருவதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அந்தவகையான படைப்பாளிகளில் முக்கியமான ஒரு படைப்பாளியாக நான் இளங்கோவை அடையாளம் கண்கிறேன். கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாவல்கள் என்று விரியும் அவரது இலக்கியப் பயணத்தில், கட்டுரைகளும்,

கதைசொல்லலும் அவருக்கு மிகவும் “வாலாயமானவை யாக” வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. இளங்கோ என்ற எழுத் தாளரை. ஒரு படைப்பாளியாகவும், ஒரு நபராகவும் நான் அறிவேன். அவரையும் அவரது எழுத்துக்களையும் இரு வேறு, ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்படாத தனிமங் களாக என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அவரது நூலை, நான் எப்போது வேண்டுமானாலும் படிக்கலாம், ஆனால் அவரை எப்போது வேண்டுமானாலும் சந்திக்க முடியாது என்ற அர்த்தத்தில் அதில் ஒரு உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால், எழுதப்பட்ட பிரதி மாறுவதில்லை, ஆனால் எழுதுபவர் மாறுவார், அவரது இன்னொரு படைப்பு முன்னதைப் போல் இருப்ப தில்லை, உண்மையில், இருக்க முடியாதும் கூட என்ப தால் இவை இளங்கோவுக்கு மட்டுமல்ல யாருக்குமே பொருந்துவன தான். ஆனால் இன்னொன்றும் உண்மை. ஒரு பிரதிக்கு பல்வேறு வாசிப்புகள் இருக்க முடியும். ஒரு படைப்புப் பற்றிய புரிதல் என்பது பார்ப்பவரின் பார்வையிலும் தங்கி இருப்பதால், அது எப்போதும் முழுமையாக அதாவது எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரிப் புரிகிற முழுமையாக இருக்க முடியாது. அதே காரணத் தினாலேயே, ஒரு பிரதியே ஒருவருக்கு, வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு அர்த்தத்தையும், புரிதலையும் கொடுக்க முடியும்.

இளங்கோவின் ‘மெக்சிக்கோ’ இதற்கு நல்ல உதாரணமான ஒரு நாவல்.

அண்மையில் மறைந்த எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் அவர்களது ஞாபகார்த்தமாக நடாத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற நாவல் என்ற வகையில் அது வெளிவரும் போதே பரவலான அறிமுகத்துடன் வெளி வந்தது. ஆனால், அத்தகைய ஒரு அறிமுகம் இல்லா விட்டாலும் கூட பரவலாக வாசிக்கப்படுவதற்கு அடிப்படையான பல அம்சங்களைக் கொண்டது இந்த நாவல். கதை ஒரு சாதாரண காதல் கதை தான், கதையின் களம் போலவே மெக்சிக்கோ நாவலும் மிகச் சிறியது. அண்மைக்காலங்களில் பலநூற்றுக்கணக்கான பக்கங்களைக் கொண்ட நாவல்களைப் படித்ததற்குப் பிறகு ஒரு 172 பக்கங்களே கொண்ட நாவலைப் படித்தது, நீண்ட திரைப்படங்களைப் பார்த்தபின் மாறுதலுக்காக ஒரு குறுந் திரைப்படத்தைப் பார்த்தது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய பாத்திரங்கள், ஒரு குறிப்பான இடத்தையே சுற்றிச் சுற்றி நடக்கிற சம்பவங்கள், கூர்மையான உரையாடல்கள், கதைசொல்லி தன்னைப் பற்றியும் தன்னிடமிருந்து பிரிந்து நின்று தன்னையே கேள்விக்குள்ளாகுதல், நியாயப்படுத்துதல், கழிவிரக் கப்படுதல், தன்னைத்தானே கேலிக்குள்ளாக்குதல். தன்னை மறந்து கனவுலகில் சஞ்சரித்தல், மற்றைய பாத்திரங்களை, தனது பார்வையில் சித்திரிக்கும் போதும், அவர்களை இரத்தமும் சதையுமாக வாசகர் முன் நடமாட வைக்கும் நுணுக்கமான சித்திரிப்பை வழங்குதல் என்பவற்றால் நாவல் ஒரு நேர்த்தியான படைப்பு என்ற உணர்வை வாசிக்கும் ஒரு வாசகரிடம் இயல்பாகவே ஏற்படுத்திவிடுகிறது. இதன்பின், பலங் கள், பலவீனங்கள் எல்லாம் பாத்திரங்களின் பலங்களாக வும் பலவீனங்களாகவும் மாறிவிடுகின்றன. ஒரு நல்ல

நாவலுக்கு இருக்கக்கூடிய ஒரு முக்கியமான அம்சம் இது.

நாவலின் கதை ஒன்றும் பெரிய கதை அல்ல என்று சொன்னேன். பொதுவாக, வட அமெரிக்கர்கள் விடுமுறையைக் கழிக்க இரண்டு அல்லது மூன்று வார விடுப்பில் மெக்சிக்கோ, கியூபெக் போன்ற நாடுகளுக்குச் செல்வது வழக்கம். விடுமுறைகாலம் முழுவதும், ஒப் பீட்டளவில் மலிவான செலவில், எல்லாவித களி யாட்டங்களையும் மகிழ்ச்சியாக அனுபவித்துத் திரும்ப அருமையான இடங்கள் இவை என்பது பிரசித்தம். ஆனால் கதைசொல்லி பாரம்பரிய வரலாறு கொண்ட ஒருகாலத்தில் மாயன்களின் பூர்வீக நிலமாக இருந்த மெக்சிக்கோவில் இவைபற்றிய புரிதலோடு செல்லும் ஒரு ஈழத்து அரசியல் சூழலால் தனது பதினமங்களில் நாட்டைவிட்டு புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் வாழ்கின்ற, தன் இளமைக்கு அழகுசேர்ப்பதாய் முகிழ்த்த காதல் முறிந்துபோன துயரத்தைச் சமந்துகொண்டு திரியும் ஒரு தமிழ் இளைஞன், எழுத்தாளன், கவிதை எழுதுபவன். நாவலில் அவனுக்கு பெயர் இல்லை. கதைசொல்லிக்கு மட்டுமல்ல, அவன் மெக்சிக்கோவில் சந்தித்து காதல் வயப்படும் பெண்ணுக்கும் கூட பெயர் இல்லை. நாவலின் கடைசியில், அவளின் பெயரை கதை சொல்லியே சொல்லும் வரையில் அவள் பெயரை யாரும் உச்சரிக்கவில்லை. மெக்சிக்கோ கடற்கரைகள், மலைகள், மாயன்களின் பூர்வீக இடங்கள் என்று ஒரு விடுமுறை யைக் களிக்க வந்தவனான புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளனுடன் இயல்பாக ஒட்டிக்கொண்டுவிட்ட காதலியுடன் களித்த பொழுதுகள், நினவுமீட்டிய பழைய சம்பவங்கள், அவர்களுக்கிடையே நடந்த உரையாடல் கள் என்று நாவல் நடந்து முடிகிறது. இறுதியில் வரும் ஒரு எதிர்பாராத் திடீர் திருப்பம் நாவலின் போக்கில் பெரிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவராதபோதும், அது ஒன்றும் கதை சொல்லிமீதான அனுதாபத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கிலான ஒரு உத்தியாகத் தெரியவில்லை. காதலின் முறிவால் கதைசொல்லியின் மனோநிலை குழம்பி நோயுறுதல் சம்பந்தமான பகுதி கொஞ்சம் அவசரமாகச் சொல்லி முடிக்கப்பட்ட பகுதிபோல பட்டாலும், அதனால் முன்னிருந்த இயல்பான ஓட்டத்தில் ஒரு வேகக் குறைவு தென்பட்டாலும் குறைப்பட எதுவும் இல்லை என்று சொல்லலாம். அந்தப் பகுதியை அவரால் இன்னும் கொஞ்சமாகச் செழுமைப் படுத்துதல் முடியும். இதன் மூலமாக கதை ஓட்டத்தின் வீச்சை அதிகரிக்க முடியும்போல் எனக்குத் தோன்றிய போதும் எனக்கு ஒரு நல்ல நாவலை வாசித்த திருப்தி கிட்டவே செய்தது. இந்த நாவலை அதன் முழுமையை அனுபவிக்க ஒருவர் இரண்டுதரம் வாசிப்பது நல்லது என்று சொல்வேன். அப்போதுதான் அந்த நாவலில் வரும் பல ஆழமான, பூடகமான வார்த்தையாடல் களுக்குப் பின்னலுள்ள சில சிடுக்குகளை அவிழ்க்க முடியும். அல்லது பல தெரியாத காட்சிகள் தெரியும் என்று சொல்லலாம். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், நாவலில் பேசப்படும் கதையின் அடிப்படையான சரடு ஒரு காதல் உறவு முறிந்துபோன பின்னான, கதை சொல்லியின் மனம் உருவாக்கும் ஒரு கனவு உலகில் தன்னையும், நடந்த சம்பவங்களையும் நேர்மையான விமர்சன நோக்குடன் அவற்றை அணுகுவதும் தான்.

அப்படியானால், இந்த நாவலில் இதற்கு மேல்

எதுவும் இல்லையா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அது நமது காலத்தின் அரசியலை, பண்பாட்டை, சிந்தனையை, வாழ்க்கை முறையை, நம்பிக்கைகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசவில்லையா? அப்படியெல்லாம் பேசாதவற்றை ஒரு நாவல் என்று சொல்லலாமா? என்ற கேள்விகள் எழலாம். நாவல் இவற்றையெல்லாம் சொன்னதா என்றால் இல்லை என்று சொல்லலாம். சொல்லவில்லையா என்றால் சொன்னது என்றும் சொல்லலாம். அது நேரடியான தத்துவார்த்த அரசியல் விடயங்களைப் பேசவில்லை. ஆனால் அவற்றை இயல்பாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. மனிதம் இயல்பான அதன் அழகிய லோடு வாழ்வதை எம் கண்முன் நிறுத்தியிருக்கிறது. சமூக அரசியலை, பெண்களுக்கெதிரான வன்முறையை, மனிதர்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளை, புரிந்துணர்வுகளை, விடுதலையை, நம்பிக்கைகளை, புலம் பெயர் வாழ்வின் அடியாழங்களை என்று எல்லாவற்றையும் பற்றி அது பேசுகிறது. ஒரே நேரம் வாழ்க்கைக்குள் அது ஒரு அரைநூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பல அரசியற் போக்குகளை, புத்தர் முதல், மாயன்களின் வழித் தோன்றல்கள், மற்றும் கொலொம்பிய கம்யூனிஸ்டுகளின் இராணுவம் வரை அது பல வரலாற்று மற்றும் சிந்தனைகளின் போக்குகளையும் தொட்டுச் செல்வதன் மூலம் ஈழத்தமிழர்களின் புலம்பெயர் இலக்கிய தளத்தில் தனக்கொரு முக்கிய பாத்திரத்தை அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறது. அந்த வகையில், இளங்கோவிற்கு இது முதல் நாவல் ஆயினும், அது அவருக்கும் ஒரு முக்கியமான இடத்தை நிச்சயமாக எந்த ஆர்ப்பாட்டங்களும் இன்றி மிக அமைதியாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. கூடவே புலம்பெயர் இலக்கியங்களின் வரிசையில் இடம்பெறும் தகுதி வாய்ந்த இன்னொரு நாவல் என்ற தகுதியையும் அது கொண்டுள்ளது என்று துணிந்து சொல்வேன்.

இப்போது நான் முதல் கூறிய விடயத்துக்கு வருவோம். பண்டிதர்களதும், கற்றோர்களதும் இரசனைக்கு மட்டுமேயாக இருந்த இலக்கியம், சற்றேறக்குறைய எல்லா மட்டத்து மக்கள் மத்தியிலும் நுகரப்படுவதாக மாறத்தொடங்கிய போது அது நவீன இலக்கியம் என்ற பகுப்புக்கு உள்ளாகிறது. ஆயினும் இவற்றிலும் இன்னமும் “கலை கலைக்காகவே” என்ற கோட்பாட்டை எதிர்த்து உருவான “கலை மக்களுக்காகவே” என்ற கோட்பாடு எழுந்து வந்ததும், பின்னர், “கலை மக்களுக்குத் தான், மாடுகளுக்கல்ல” என்ற எதிர்க்குரலுடன், ஆகவே அது “கலையாகவும் இருத்தல் வேண்டும்” என்ற கருத்துக்கள் எழுந்ததும் நாம் அறிந்ததே. இந்த மூன்றாவது படியின் செழுமையான கலை வடிவம் தான் சம காலத்தின் வெற்றிகரமான இலக்கிய வடிவமாக அமைய முடியும் என்பதே நான் மேலே குறிப்பிட்ட விடயம்.

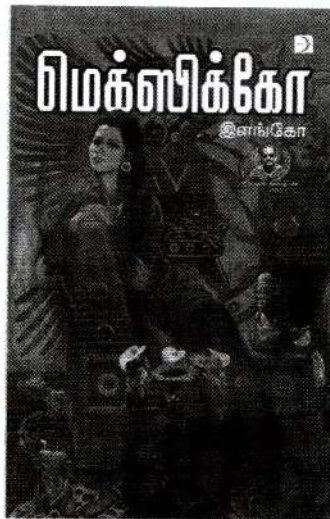
கலை இலக்கியம் என்பவை மக்களின் அன்றாட வாழ்வியலில், அவர்களது பண்பாட்டில் தலையீடு செய்பவை. அவை பழமையின் செழுமையான

பக்கங்களிலிருந்து கொண்டே புதுமையின் சவால்களை எதிர் கொள்கின்றன. “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல், கால வையினானே” என்றபடி புதியன வருதலும் அவை பலமுறுதலும் மானுட வாழ்வின் தவிர்க்க முடியா இயங்கியல் விதியாகையால், அவற்றை நாம் நிறுத்திவிட முடியாது. அது காலந்தோறும் வளர்ந்துவருவது. பாரதி அதையே கவைபுதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற்புதிது என்று சொல்வான். இந்த வகையிலான ஒரு மதிப்பீட்டில் ஒரு இலக்கியப் படைப்பு நாவலாக எப்படித் தேறுகிறது என்று அவதானித்தலை, இயல்பாகவே ஒரு வாசகர் தனது வாசிப்பினோடே செய்கிறார். வாசிக்கும் போதே சொல்லப்படும் முறை, சொல்லும் மொழி என்பவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டு ரசித்த படியோ, அல்லது அது கூறும் உலகில் சஞ்சரித்தபடியோ தன் வாசிப்பை நிகழ்த்துகிறார். அதில் சொல்லப்படும் விடயங்கள் அவருக்குக் காட்சிகளாக, தகவல்களாக, கருத்துக்களாக அவரிடம் சேருகின்றன, அவற்றில் அவர் லயிக்கவோ, புதியவற்றை அறியவோ, கற்றுக் கொள்ளவோ, முரண்படவோ, கேள்விகளை எழுப்பவோ செய்கிறார். இந்தச் செயல்முறையினூடே தான் கலை இலக்கிய நுகர்வு நடைமுறையில் தொழிற்படுகிறது. இந்தத் தொழிற்பாட்டில் வெற்றி பெறுவது என்பது, இவை அனைத்தினதும் ஒரு கூட்டுப் பங்களிப்பு சார்ந்தது. அந்தக் கூட்டுப் பங்களிப்பை சிறப்புறக் கையாளும் போதே ஒரு படைப்பாளியும், படைப்பும் வெற்றிபெறமுடிகிறது. இளங்கோவின் மெக்சிக்கோவை இந்த வகையில் முக்கிய கவனத்துக்குரிய வெற்றிபெற்ற ஒரு நாவல் என்று சொல்லமுடியும்.

இதை மேலும் விளக்க, நாவலிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துவைத்து ஒவ்வொரு அம்சமாக விளக்கிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் அது இந்தக் கணத்தில் அவசியமில்லை. கனடாவில் வாழும் வ.ந. கிரிதரன் அவர்கள் எழுதிய அமெரிக்கா என்ற என்ற நாவலும் இப்படி ஒரு நாட்டின் பெயரை தலைப்பாக்கி கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் தான். ஈழத் தமிழர் புலம்பெயர் வாழ்வின் ஆரம்பக் கால நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்ட ஒரு நாவல் அது. மெக்சிக்கோ, புலம் பெயர் நாட்டில் வாழத்தொடங்கி அதன் நெளிவு சுழிவுகள், அதன் பாதுகாப்பான சூழல் என்பவற்றை அனுபவிக்கத் தொடங்கிக் கிட்டத்தட்ட இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப்

பின்னர் எழுதப்பட்ட நாவல். புலம்பயர் இலக்கிய வரலாற்றில் கனடாவிலிருந்து வந்த இந்த இரண்டு நாவல்களுமே கவனத்துக்குரியவை. அந்த வகையிலும் கூட மெக்சிக்கோ முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஒரு நாவலாக, பேசும் பொருள் சார்ந்தும், செட்டானதும், அழகானதுமான நடையைப் பேணுவதன் மூலமாகவும் சமூக அரசியலின் மீதான விமர்சனங்களையும் நாவலின் இயல்பான முழுமையுடன் இயைந்து போகும் அளவில் கொண்டுள்ளதாகவும் சிறப்பாக வந்துள்ள இந்த நாவலை, நான் மனந்திறந்து எலோரும் வாசிக்க வேண்டிய ஒரு நாவல் என்று விதந்துரைத்துச் சொல்வேன்.

இளங்கோவுக்கு பாராட்டுக்கள்!

ஜீவகுமாரனது நாவல்களில் சங்கானைச் சண்டியன் தவிர்ந்த ஏனையவை புலம்பெயர் நாடுகளையும் (குறிப்பாக மென்மார்க்கு) இலங்கையையும் கதைக் களமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளன. இலங்கை அரசியல், உள்நாட்டுப்போர், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், புலம்பெயர் கலாசாரம், அதனை எதிர்கொள்ளும் எதிரிடை மாந்தர்களின் பார்வை, சாதியம் தொடர்பான தலைமுறைச் சிந்தனை மாற்றம் போன்ற பல விடயங்கள் அவ்வக்காலத்து சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சூழல்களில் நகர்த்திச் செல்லப்பட்டுள்ளன.

“சமூகப் பிரச்சினைகளினூடே மேலெழும் மானுடம்” வி.ஜீவகுமாரனது நாவல்களை முன்வைத்த பார்வை

தமிழ் நாவலிலக்கியப் புலத்தில் பலராலும் அறியப்பட்ட எழுத்தாளராக வி.ஜீவகுமாரன் விளங்குகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து டென்மார்க்கில் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்துவருகிறார். தமிழ் மொழிப் புலமை மட்டுமின்றி வேறு மொழிகளிலும் - குறிப்பாக டெனிஸ், ஆங்கிலம் - புலமையுடையவராகக் காணப்படுகிறார். அவரது எழுத்துகளைச் வழிநடத்திச் செல்வதில் புலம்பெயர் நாடுகளின் சமூக, பொருளாதார, கலாசாரப் பின்னணியும் மொழித் தாக்கமும் முக்கியத்துவம் பெற்று நிற்கின்றன என்பதால் இவை பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. தனது படைப்புகளுக்காக பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்ட ஜீவகுமாரன் மொழி பெயர்ப்பு, கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் போன்ற இலக்கியத் துறைகளில் பங்காற்றி

வருகின்றார். எனினும், புனைகதை இலக்கியத்திலேயே காத்திரமான கவனத்தைச் செலுத்தி வருகிறார் என்பது தெளிவு.

- மக்கள்...மக்களால்...மக்களுக்காக 2009
- சங்கானைச் சண்டியன் (குறுநாவல்) 2009
- கோமதி (குறுநாவல்) 2009
- கடவுச்சீட்டு 2014
- குதிரைவாகனம் - 2017

ஆகிய மூன்று நாவல்கள் மற்றும் இரண்டு குறுநாவல்களைப் படைத்துள்ளார். குறுநாவல்கள் இரண்டும் சங்கானைச் சண்டியன் என்கின்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட படைப்புகளில் சங்கானைச் சண்டியன் தவிர ஏனையவை புலம்பெயர் தேசத்து அனுபவங்களை அதிகம் சிலாகித்துக் கொள்கின்றன. மக்கள்...மக்களால்...மக்களுக்காக... என்ற நாவல், ஈழத்துத் தமிழ் போராட்டம் இலங்கையைத் தாண்டி புலம்பெயர் நாடுகளில் எவ்வாறு உருமாற்றம் பெற்றன என்பதை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அர்ப்பணிப்போடுகூடிய காதல் ஒன்றின் பின்னணியில் புனையப்பட்டுள்ளது. சங்கானைச் சண்டியன் என்பது சண்டியன் ஒருவனின் வன்மம், வெறித்தனம் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் அவனது காதல், மானுடநேயம் பற்றிப் பேசுகின்றது. கோமதி, இலங்கையிலிருந்து டென்மார்க்கிற்கு வாழ்க்கைப்பட்டுச் செல்லும் கோமதி என்கிற பெண்ணின் வாழ்க்கைத் தோல்வியினூடே மானுடம் போசுகின்றது. கடவுச்சீட்டு நாவல், ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்து செல்பவர்களின் துயரங்களையும், அவர்களுக்குப் புலம்பெயர் தேசங்களில் பிறக்கின்ற பிள்ளைகள் அத்தேச சமூகப் பின்னணியில் வாழ முற்படுகின்ற

பொழுது எழும் தலைமுறை முரண் பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. குதிரைவாகனம், யாழ்ப்பாணத்தில் பரம்பரைப் பெருமையோடு வாழ்ந்த குடும்பம் புலம்பெயர் தேசத்தில் அடுத்த தலைமுறை வாழ்க்கையை எப்படி எதிர் கொள்ளத் தயாராகிறது என்பதை நட்பின் புனிதத் தன்மை கெடாமல் நகர்த்திச் செல்கின்றது.

கொழும்பில் வந்து குடியேறிய யாழ்ப்பாணக் குடும்பம் ஒன்று 1958, 1979, 1983 ஜூலை இனக் கலவரத்தினால் பட்ட துன்பங்களும் காதையர்களின் அடாவடித்தனங்களும் அரசியல் நாடகங்களும் சொத்திழப்புகளும் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டமையும் மட்டுமின்றி சிங்களக் மக்கள் தமிழ் மக்களை எப்படிக் காப்பாற்றினார்கள் அவர்களது மானிடம் எவ்வாறு காணப்பட்டது என்பதையும், 1981இல் யாழ்ப்பாண பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டமையையும் மக்கள்...மக்களால்...மக்களுக்காக என்ற நாவலில் ஜீவகுமாரன் பதிவு செய்துள்ளார். “இனம், மதம், மொழி என்பவற்றைக் கடந்து மனித நேயத்துடன் அப்பாவிற்கு உதவிய அந்த ராலாமி குடும்பத்தையும், சிவராசாவீட்டு இருபத்தைந்தாவது கலியாண வீட்டில் சந்தித்த அந்த என் தேசத்து உறவையும் மனம்

ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது.” என்கிற கதை சொல்லியின் வாக்கு மூலம் தமிழ் மக்களிலும் மானிடத்தை மறந்தவர்கள் உள்ளனர் என்பதையும் சிங்கள மக்களிலும் தனது உயிரைக் கொடுத்து தமிழ் மக்களைக் காக்க முனைந்த மானிடர்கள் உள்ளனர் என்பதையும் பதிவு செய்கிறது.

2004 டிசம்பரில் ஏற்பட்ட சுனாமிப் பேரழிவும், ஒரு நளே அறிமுகமான பஞ்சாப் பெண் பிள்ளைகள் இருவர் அதனால் இறந்தபோது இந்த இளைஞன் படும் துயரமும், தாய்லாந்தில் விலைமாது வீட்டில் தங்கியிருந்து அவளை பாலியல் ரீதியாக அணுகாது அவர்களுக்கு காசு கொடுத்து அவர்களோடு சமைத்து சாப்பிட்டு அவர்களிடத்தில் உயர் மதிப்பைப் பெறுமளவிற்கு அவனது மனிதம் உயர்ந்து நிற்கிறது. விலைமாதுக்களிடத்திலும் மனம் என்ற ஒன்று உள்ளது. அவர்களின் வறுமை பாலியல் தொழிலுக்கு அவர்களை நிர்ப்பந்திடுக்கிறது என்ற தோரணையில் அவ்விடயம் பேசப்படுகிறது.

இளவயதில் தனியார் கல்வி நிறுவனம் ஒன்றில் கல்வி கற்பிக்கும் இளைஞர் ஒருவனுக்கு அவனது வீட்டுக்கு வேலை செய்ய வரும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்துப் பிள்ளை ஒன்றுடன் காதல் அரும்புகிறது. கொழும்பில் வளர்ந்த அந்த இளைஞனது காதல் பெண்பிள்ளை வீட்டாருக்குத் தெரியவர அவர்கள் 16 வயதேயான அந்தப் பிள்ளைக்கு அதே சமூகத்து இளைஞனைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிடுகின்றனர். அவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தநிலையில் கணவன் கலவரத்தில் இறந்துபோகிறான். வெளிநாடு சென்ற இந்த இளைஞன் தான் திருமணமே செய்யாதிருந்து குற்ற உணர்வோடு ராசாத்தி என்கின்ற அந்தப் பெண்ணுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் யாருக்கும் தெரியாது வெளிநாட்டிலிருந்கொண்டு பண உதவி செய்கிறான். அது மட்டுமின்றி தான் அனுப்பும் பணத்தை வைத்து போரினால் ஆதர வற்றவர்களுக்கு உதவும்படி கேட்டக்கொள்கிறான் அந்த மனிதநேயம் மிக்க இளைஞன்.

“அதேபோல எனது டென்மார்க் சொத்துக்கள் அனைத்தும்... இலங்கைக் காசுக்கு எப்பிடியும் இரண்டு கோடி வரும்... போரால் கால், கை இழந்து அகதி முகாம்களில் வாழும் இளம் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும். அவர்கள் எந்த இயக்கங்களில் இருந்தவர்களாயும் இருக்கலாம்... அல்லது கிபீர் விமானங்களின் குண்டடிகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கலாம். அதனை ராசாத்தியும் அவள் இல்லாத காலங்களில் அவளின் பிள்ளைகளுமே நிர்வகிக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.” என்று அவன் எழுதும் மரணசாசனம் அவனது மனிதநேயத்தை எடுத்துக்காட்டும் முக்கிய சான்றாகிறது.

பல்வேறு போராட்ட இயக்கங்களின் இயங்கு நிலையில் புலம்பெயர் தேசமொன்றில் வாழும் ஒருவனின் வாழ்வியலினூடும், ஈழத்துப் போர்ச்சூழலில் கால் ஒன்றைப் போரில் இழந்த மகனோடு வாழும் இராசாத்தி என்கிற பெண்ணின் வாழ்க்கையூடாகவும் அவர்கள் இருவரிடத்திலும் பின்னாளில் தொடரும் அன்பு உடல்சார்ந்ததாக அன்றி, செய்த தவறுக்குப் பிராயச சித்தம் தேடும் மானிட மனத்தின் தவிப்புக்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. ராசாத்திக்கு காசு அனுப்பும் விடயம் அவனது தந்தைக்குத் தெரிந்திருந்தபோதும் நீண்ட நாட்களாக மகனுக்கு அதைச் சொல்லில்லை என்கிறபோது தந்தையின் மனிதப்பண்பு மேலெழுகின்றது.

“மற்றது தம்பி... நீ டென்மார்க்கிற்குப் போய் இரண்டொரு வருசத்துக்குப் பிறகு கொமேசல் பாங்க் மனேஜரைச் சந்திச்சனான். அவன் என்றை பழைய கூட்டாளி. அவன்தான் சொன்னவன் நீ இப்பவும் செல்லத் துரையன்றை பெட்டைக்கு காசு அனுப்பி அதுகளைப் பாக்கிறனீ என்று... எனக்கு உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட வேணும் போல கிடந்தது...” என்று கூறும்போது அவரது மானிடநேயத்தின் மாண்பினைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

இவற்றைவிட இந்தியன் ஆமியின் வருகையும் அதனால் தமிழ் மக்கள்

எதிர்நோக்கிய இன்னல்களும், 1995 இல் யாழ் குடாநாடு முழுவதும் ஒரே இரவில் வடமராட்சிக்கும் தென்மராட்சிக்கும், பின்னர் சிலர் வன்னிக்கும் இடம்பெயர்ந்த அவலம், முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டமை போன்ற விடயங்களும் பக்கச்சார்பற்ற மனிதநேயத்துடன் பேசப்பட்டுள்ளன.

இந்த இளைஞன் டென்மார்க்கில் தன்னிடத்தில் வலிய வந்து கதைத்த இயக்க உறுப்பினர்களிடம் கேள்வி கேட்டதற்காகவும், விடுதலைப் போராட்டங்கள் பாகம் - 2 என்ற தொடரை இணையத் தளம் ஒன்றில் தொடர்ச்சியாக எழுதியதற்காகவும், அமுதா நாயர் என்ற பெயரில் இணையவழி தன்னுடன் தொடர்புகொண்ட பெண் உண்மையில் அமுதன் நாயன் என்கிற ஆண் என்றும் அவன் பல சட்டவிரோத செயல்களோடு தொடர்புடையவன் என்றும், இந்திய உளவுப்படையாகிய நோவின் ஆள் என்றும் தெரியாதிருந்தது. இந்நிலையில் டென்மார்க்கில் இயங்கிய இயக்க உறுப்பினர்கள் அவற்றை அறிந்துகொண்டபோதும் அவர்கள் அவனைக் கொலைசெய்ய ஆயுதமெடுக்கின்ற துயரநிலையை நாவல் பதிவுசெய்கிறது. இந்நிலையில் மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக... ஆரம்பிக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் போக்கு விமர்சத்திற்குள்ளாக்கப்படுகிறது.

கடவுச்சீட்டு நாவல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த தமிழ், சபா ஆகிய இருவரும் இலங்கையில் ஏற்பட்ட போர் நெருக்கடி நிலையிலிருந்து தப்பிக்கொள்ள யு.எல் 553 விமானத்தில் வெளிநாட்டுக்கு களவாகச் சென்று வெளிநாட்டு வாழ்க்கை வெறுத்து சில வருடங்களின் பின் யு.எல்.554 விமாத்தில் இலங்கைக்குத் திரும்பி வந்து வெளிநாடு செல்லும் கடவுச்சீட்டை விமான நிலைய மலசலகூடக் குழிக்குள் கிழித்தெறிந்து விட்டு வரும்வரையான பின்னணியில் புலம்பெயர் வாழ்வின் அசைவுகளையும் அவலங்களையும் பேசியிருக்கின்றது.

யேர்மனி அகதி முகாமுக்குப் போய் அங்கிருந்து காட்டுவழி, தண்ணீர் நிறைந்த அகழியில் சென்று பின்னர் பன்றிகள் ஏற்றப்பட்ட லொறியின் நடுவிலும் பெற்றோர் பெளசரிலும் கொண்டு செல்லப்பட்டு டென்மார்க்கை அடையும் துன்பியல் நாவலின் தொடக்கத்தில் வாசகரைக் கலங்க வைக்கிறது. தமிழ், சபா போன்றோர் பன்றிகள் ஏற்றிய வண்டியில் தாங்கொணாத் துயரங்களை அனுபவித்து எல்லையைக் கடக்கிறார்கள். ஆனால், கூடவந்த செல்லத்துரை போன்றோர் பெற்றோல் பெளசரில் சென்று மூச்செடுக்க முடியாது இறந்துவிடுகின்றனர். "அதுதானே பிளான் தம்பி. அவளையும் என்னுடைய ஐஞ்சு குமரையும் கொண்டு வந்திட்டுத் தானே மற்ற வேலைகள் பார்ப்பன். தம்பியவை சொல்லறன் என்று குறைநனைக்கப்படாது. உங்களுக்கு கலியாணம் நடந்திருக்கும். ஆனால், என்னுடைய மனுசி வைக்கிற ஒரு இறால் சொதியோடை உயிர் வாழலாம். அப்படியொரு கைப்பக்குவம் அவளுக்கு." என்ற கனவோடு புறப்பட்ட செல்லத்துரை இறந்தபோது மனித மனங்கள் துயரால் துடித்துப் போகின்றன.

புலம்பெயர்ந்து போன முகாம்களில் இன, மன பேதமற்ற ஒற்றுமை, உதவி, ஒத்தாசை, உறவு, வறுமை, அந்நாட்டு மொழியைக் கற்பதிலுள்ள சவால்கள், நிறத் துவேசம், தமது சொந்த சமய சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றுவதிலுள்ள சவால்கள், சொந்த ஊர் மற்றும் உறவுகள் பற்றிய ஏக்கம், தனிமை அதனால் ஏற்படும் மன அழுத்தம் ஆகியவை நாவலில் பரவலாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. புலம்பெயர்ந்து சென்றபோதும் சாதி பற்றி சிந்தனை அவர்களது எண்ணத்திலிருந்து விலகவில்லை என்பதை, முகாம்களில் வாழும் தமிழர்கள் அவர்களது கிராமம், வட்டாரம், தெரு, தெரிந்தவர்கள் என்று விசாரித்து சாதியை உறுதிப்படுத்த எடுக்கும் எத்தணங்களையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இவை தவிர போய்ச் சேர்ந்த நாடுகளில் நடைபெறும் பிறந்தநாள் விழாக்கள், சாமத்தியச் சடங்குகள், திருமண விழாக்கள் பற்றியும் அவற்றின்போது ஈழத்துச் சாதியம் பற்றிய தொடர்ச்சி எவ்வாறு மேலெழுகின்றது என்பதையும் ஆசிரியர்

காட்டத் தவறவில்லை. தாழ்த்தப் பட்ட சமூகத்து இளைஞன் செந்திலுக்கும் கௌரி அன்றியின் மகள் சிவாஜினிக்கும் இடையில் காதல் மலர்வதும் அதனை மனிதநேயத்துடன் தமிழ் பார்ப்பதும், ஆனால் சபா அதற்று எதிரான கருத்தைக் கொண்டிருப்பதும், பின்னர் இவர்களின் காதலை அறிந்த சிவாஜினியின் பெற்றோர் அவளை சொல்லாமல் கொள்ளாமல் லண்டனுக்கு அனுப்பி வேறொருவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதும் இதையறிந்த செந்தில் தற்கொலை செய்து கொள்வதும் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் எமது நாட்டின் சாதியச் சிந்தனை எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆனாலும், தமிழ் வீட்டு துடக்குக் கழிப்பில் கௌரி அன்றி வேண்டுமென்றே கிளாசில் தேநீர் கொடுத்த மைக்காக கௌரி அன்றியை பழி வாங்கும் நோக்கிலேயே அவளின் மகள் சிவாஜினியை திட்டமிட்டு செந்தில் காதலித்தான் என்றும் அவனே அந்த ஆத்திரத்தில் கௌரி வீட்டுக் கண்ணாடியை கல்லால் எறிந்து உடைத்தான் என்றும் செந்திலின் நண்பர்கள் கூறுகின்றபோது அந்தப் பாத்திரம் பற்றிய மதிப்பு தமிழிடத்தில் சரிந்து விடுகிறது. இந்த இடத்தில் தமிழின் மானுடநேயம் விமர்சனத்திற்குள்ளாவதையும் அவதானிக்கலாம். செந்தில் பலரின் பார்வையிலும் பரிதாபத்துக்குரிய பாத்திரமாகக் கடந்து செல்கிறான்.

இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்ற நாடுகளில் தமிழர்கள் சிலர் தப்பான விடயங்களில் ஈடுபட்டமையையும் நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. கடவுச்சீட்டு நாவலில் வரும் கரினா என்ற டெனிஸ்கார பெண் - ஒரு கால் சற்று ஊனம் தமிழர்கள் டெனிஸ் மொழி கற்கும் பாடசாலையில் சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளியாகப் பணிபுரிகிறாள். அங்கு படித்த இலங்கைப் இளைஞன் ஒருவன் அவளைக் காதலித்து கர்ப்பமாக்கி விட்டு அவளுக்குச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கனடாவுக்கு ஓடிப் போய்விடுகிறான். அவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தபோது தமிழும் சுபாவும் சென்று பார்ப்பதும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைப் பகிர்வதும் கூட அவர்களது மானுடநேயத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

டெனிஸ்மொழி கற்பிக்கும் பாடசாலையின் டெனிஸ்நாட்டு ஆசிரியை ஒருவர் தமிழுடன் தனது வீட்டில் தனியே சந்தித்தபோது “பயப்பிடாதை தமிழ் நான் உன்னைக் கற்பழிக்க மாட்டன். மாறாக நீயாக விரும்பி வந்தால் ஏற்றக்கொள்ளவும் தயங்க மாட்டேன்.” என்று தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்திய போதும் தமிழ் சுபாவுக்குத் துரோகம் நினைக்கவே விரும்பாதவனாய் அங்கிருந்து வெளியேறுவதும் தமிழ் என்ற பாத்திரத்தினூடாக வெளிப்படும் மானுடத்தை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. அது மட்டுமின்றி

இந்த விடயமும், டென்மார்க் நாட்டுப் பெண்களின் அரைகுறை ஆடைக் கலாசாரமும், திருமணம் பற்றிய அவர்களது பார்வையும், மது, டிஸ்கோ ரெக்கற்றுக்களுக்குச் செல்வது போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் இலங்கையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற பலரால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருந்தமையையும் அவர்கள் தமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் இந்த நாட்டில் எப்படி அமையப்போகிறது? அவர்கள் எவ்வாறு இவற்றைக் கடந்து அல்லது இவற்றுக்குள் மூழ்கிப் போகப்போகிறார்கள்? என்று தவித்தைமையையும் நாவலின் பல இடங்களில் காணலாம். இரு பண்பாட்டு முரணிலைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கப்போகும் எதிர்காலச் சந்ததி பற்றிய நாவலாசிரியரின் தீர்க்கதரிசனம் பின்னாளில் தமிழ் - சுபா தம்பியரின் குடும்பத்திலேயே ஏற்பட்டு ஒரு புயலை உருவாக்கிவிடுகிறது. “ஏன் தமிழ்?... இங்கே உள்ள எல்லாரையும் பென்ரா ரீச்சராய் பாக்கிறியள்? எல்லாப் பொம்பிளையளும் இங்குள்ள சில தினசரிப் பத்திரிகைகளில் 9ஆம் பக்கத்தில் நிர்வாணப் படத்துக்குப் போஸ் குடுக்கிறவையா?” என்ற சுபாவின் கேள்விக்கு,

“ஆனால், இதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளுற சுதந்திரமண்பான்மை உள்ள நாட்டிலை எங்கடை அடுத்த சந்ததி வாழப்போகுது எண்டது தான் அபாயம் சுபா.” என தமிழ் பதிலளிப்பது சமூக முரண்பாட்டின் ஒரு பரிமாணத்தைக் காட்டிநிற்கின்றது.

என்னதான் டெனிஸ் காலாசாரத்தில் வாழ்ந்தாலும் புலம்பெயர்ந்து சென்ற பெற்றோரிடத்திலும் பிள்ளைகளிடத்திலும் தமிழ் கலாசாரத்தின் உறவுப் பிணைப்பு இறுக்கமாக இருப்பதை தமிழ் - சுபா ஆகியோருடைய பெற்றோர் மற்றும் பிள்ளைகளிடத்தில் காணப்படும் தொடர்பு வெளிக்காட்டிநிற்கிறது. ஆனாலும், புலம்பெயர் தேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்த புதிய தலைமுறையிடம் அதன் தொடர்ச்சி பற்றிய உசாவல் மேலெழுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

“எங்களைப் பதினெட்டு வயது வரேக்கை டெனிஷ்காரர் போலை வீட்டைவிட்டுப் போகச் சொல்ல மாட்டியளோ” என லக்ஷனாவும் சுமிதாவும் ஒன்றாகக் கேட்பதும் அதற்குத் தாய் சுபாவும் தமிழும் அப்படிச் செய்ய மாட்டோம் என்று கூறுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

டென்மார்க்கில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த தங்கராஜா - சிவமதி தம்பதிகளின் குடும்ப முரண்பாடு காரணமாக அவர்களது பிள்ளைகளை நகரசபை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டபோது அந்த மொழிபெயர்ப்பை மேற்கொள்ளும் பொறுப்பிலிருந்த சுபா அவர்களது குடும்பத்துக்காக வருந்துகிறாள். பெற்றோரைப் பிரிந்து பிள்ளைகள் வாழவேண்டிய நிலைக்காக மிகவும் துன்பப்படுகிறாள். இது சுபா பிறர் மீதும், அவர்களது குழந்தைகள் மீதும் கொண்டுள்ள மனிதாபிமானத்தோடு கூடிய இரக்கத்தைக் காட்டி நிற்கிறது. இந்த இரக்க குணம் மிக்க தமிழுக்கும் சுபாவுக்கும் பிந்த பிள்ளைகள் தடம் மாறிச் செல்வதும் அதனைப் பெற்றோர் கட்டுப்படுத்த முற்படுகின்றபோது ஏற்படுகின்ற குடும்ப முரண்பாட்டையும் நாவலில் இறுதிப்பகுதியில் காணலாம்.

மூத்தமகள் சுமிதா ஒன்பதாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது கர்ப்ப மடைவதும் பின்னர் நகர சபையாரின் பாதுகாப்பில் உள்ளபோது தந்தையைப் பழிவாங்கவேண்டும் என்றே டேவிட் என்ற இளைஞனுக்கு கர்ப்ப மாவதும், இளைய மகள் லக்ஷனா 18 வயது முடிந்த அன்றே காவல்துறையையும் தான்விரும்பிய அரேபிய முஸ்லிம் இளைஞனையும் வீட்டுக்கு அழைத்து அவனோடு சென்று விடுகின்றமையும் மனிதாபிமானத்தோடு வாழ்ந்த பெற்றோராகிய தமிழையும் சுபாவையும் நிலைகுலையச் செய்யவே அவர்கள் இருவரும் நிரந்தரமான இலங்கைக்குத் திரும்பிவிடுகின்றனர். தமது டென்மார்க் கடவுச்சீட்டை இலங்கை விமானநிலைய மலசலகூடக் குழிக்குள் கிழ்த்தெறிந்து விட்டு வருமளவிற்கு அவர்கள் பாதிக்கப்படுவதற்கு அவர்களது மனிதாபிமானத்தோடு கூடிய வாழ்க்கையின் எதிர்பார்ப்புகள்

தோற்றுவிட்டமையே காரணம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

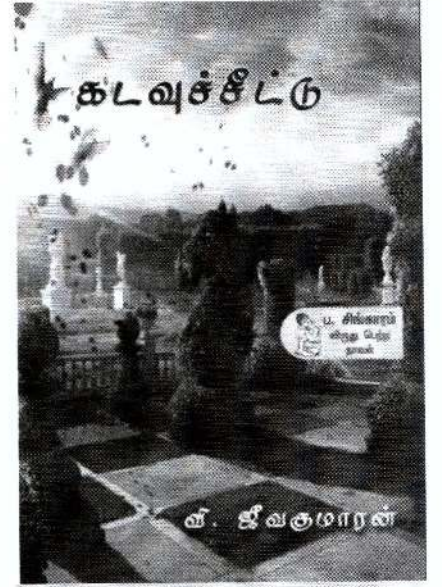
குதிரைவாகனம் என்ற நாவல் இலங்கையின் யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்றில் பரம்பரைப் பெருமைபேசி வாழ்ந்த சண்முகத்தார் என்பவரது குடும்பத்தின் ஐந்து தலைமுறை சார்ந்தவர்களின் வாழ்வியலும் சிந்தனையோட்டமும் எவ்வாறு மாற்றம் பெற்று சமுதாய மாற்றத்துடன் முட்டி மோதுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. கதைக்களம் யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்றையும் டென்மார்க்கையும் கொண்டமைந்துள்ளது. சண்முகத்தார் கோவிலுக்குச் செய்துகொடுத்த குதிரைவானம் அவர்களது பரம்பரையின் - குடும்பத்தின் கௌரவ அடையாளமாகக் கொள்ளப்படுவதோடு ஆரம்பத் தலைமுறை அந்தக் கௌரவத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு வாழ முற்படுவதையும் தொடர்ந்து வரும் தலைமுறை சில நெகிழ்ச்சியோடு அவற்றைப் பேண முற்படுவதையும் இறுதித் தலைமுறை அவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதையும் நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. மனித உணர்வுகளின் சிறு அசைவுகளையும் நாவல் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது. புனிதமான நட்பு, பெற்றோரின் அந்த நட்பு அறுந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகத் தமது காதலைத் தியாகம் செய்து வாழும் பிள்ளை, பிள்ளையின் காதலுக்கு தடையாக அமைந்துவிட வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று ஏங்கித் தவிக்கும் தந்தை, சிங்கள வேலைக்காரப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த குழந்தையை தத்தெடுத்தது மட்டுமின்றி அதற்குப் பின்னர் தங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை வேண்டாமென்று அவளைத் தமது பிள்ளையாகவே பேணி வளர்க்கும் பெற்றோர், கணவனுக்காகவே தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்த பவித்திரா போன்ற மனைவி, பவித்திராவை மனைவியாகப் பெற்றதை எண்ணி எப்போதும் மகிழும் கணவன் மற்றும் மாமன், மாமி என்று நாவலின் கதை முழுவதிலும் பரம்பரைக் கௌரவம் பற்றிய கருத்தியலும் மனிதாபிமானமும் விரவி வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

காதில் கடுக்கன் போட்டுக்கொண்டு வந்ததற்காக கணபதியின் காதை சண்முகத்தார் அறுத்ததை அவரது பெருமையாகப் பேசும் அதேவேளை, அவரது பரம்பரையில் வரும் அடுத்த தலைமுறை அவற்றை விமர்சனத்திற்குட்படுத்துவதையும், கோவில் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்ததற்காக முஸ்லிம் ஒருவனை அடித்துத் துன்புறுத்தில் உடன்பாடற்றிருக்கும் மானுடநேயமுள்ள புதிய தலைமுறை சண்முகத்தாரின் பரம்பரையில் தோன்றிவிட்டமையை நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்கிறார்.

யாழ்ப்பாணத்து கிராமம் ஒன்றில் நடைபெறும் திருவிழா, அதன்போதான கரகம், காவடி, சிலம்பம், சுருள்வாள் சுற்றுதல், தீப்பந்தம் சுற்றுதல், மேளச்சமா, அன்னதானம், கோவில் வழிபாடு, நம்பிக்கை, நேர்த்திக்கடன் போன்ற பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் போர், இராணுவக் கெடுபிடிகள், அதனால் ஏற்பட்ட புலப் பெயர்வு, புலம்பெயர்ந்து செல்லும் நாடுகளில் ஏற்படும் அவலம் ஆகியவற்றையும் நாவலின் கதைநகர்வினூடே வெளிப்படுத்துகின்றன பாங்கு வாசகர்களைக் கதையோடு கட்டிப்போட்டு விடுகிறது.

சங்கானைச் சண்டியன் என்ற குறுநாவல் முற்றுமுழுதாக யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தை அப்படையாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தின் பல பிரதேசங்களிலும் சண்டியர்கள் ஒரு காலத்தில் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் அவர்களைச் சமூகத்திலுள்ள அரசியல்வாதிகளும் சமூக அந்தஸ்துடையவர்களும் தமது சுய தேவைக்காக எப்படிப் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அவற்றையும் தாண்டி அவர்களுக்குள்ளும் மனிதநேயம் குடிகொண்டிருந்தது என்பதையும் மிக அழகாக சங்கானைச் சண்டியன் என்ற பாத்திரத்தினூடாக ஜீவ குமாரன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

சங்கானைச் சண்டியன் தவம் என்ற பெண் மீது காதல்கொண்டு அவளை கடத்திச் செல்ல முற்பட்டபோது அவளது ஒரு கை வெட்டுப்பட்டு

விடுகிறது. எனினும், அவன் அவளிடத்தில் கொண்ட காதல் கொஞ்சமும் குறையாது அவளை இறுதிவரை பிரியாது வாழும் வாழ்வின் போக்கில் சண்டியனின் காதல் வசப்பட்ட மெல்லுணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன. அவள் தாய்மையடைந்த போது அவளிடத்தில் காட்டும் பாசமும் பரிவும் பிள்ளை பிறந்ததும் பிள்ளையிடத்தில் ஏற்படும் பிணைப்பும் அவளிடத்திலுள்ள அன்பின் ஆழத்தை விகசிக்கின்றன. அவற்றையும் தாண்டி அயல் வீட்டு சின்னக்கிரியக்காவும் சின்னராசாவும் சண்டியனுக்கும் மனைவி தவத்திற்கும் எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி உதவிகள் செய்வதும் அவர்களது மகள் சாந்தினியை சண்டியன் சகோதரி போல் நோக்குவதும் அவளை கற்பழித்துக் கொன்ற தனது நண்பனாகிய மொட்டையனைக் கொலை செய்வதும் அவளது வன்மத்தோடு கூடிய நேர்மைத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தனக்கு விசுவாசமாக இருந்த துரையண்ணைக்குத் தானே கொள்ளி வைப்பதும் அவர் எதிர்பார்த்தது போல தான் வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுவதும் கூட அவளது மானுடநேயத்தின் அடையாளமாக வெளிப்படுகின்றன.

கோமதி என்கிற குறுநாவல் பேசுகின்ற விடயம் சற்று வேறுபட்டது. டென்மார்க்கில் வாழும் ஆணொருவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டுச் சென்று பைத்தியமான அபலைப் பெண்ணொருத்தியின்

துன்பத்தை இரத்தமும் சதையு
மாகப்பதிவுசெய்கின்றது.

டென்மார்க்கில் குடியேறி
யிருந்து சுரேனுக்கு, போராட்டத்
தில் இணைந்து விலகியிருந்து
கோமதியை சிங்கப்பூர் கூட்டிச்
சென்று திருமணம் செய்துவைக்
கிறார்கள். பாலியல் சார்ந்த உறவில்
மிருகம்போல் செயற்படும் அவனது
நடத்தைகள் திருமணத்தின் பின்
பலாத்காரம் என்று சொல்லப்படு
கின்ற அளவிற்குச் சென்று விடு
கின்றன. கோமதி தாய்மையடைந்
திருக்கிறாள். வயிற்றில் இரட்டைப்
பிள்ளைகள். பிள்ளைகள் பற்றிய
பெரிய எதிர்பார்ப்போடு காத்திருக்
கும் கோமதிக்குச் சொல்லாமல்
சுரேன் ஏமாற்றி கருக்கலைப்புச்
செய்துவிடுவதால் அவளது மன
நிலை பாதிக்கப்பட்டு அவள்
பைத்தியமாகிவிடுகிறாள். மனிதாபி
மானமேயற்ற சுரேனுக்கு வாழ்க்
கைப்பட்டு அவளது வாழ்க்கை
அள்ளுண்டு போகிறது. ஒரு தாதி
மற்றும் மனநல வைத்தியர்
அவளிடம் காட்டும் அன்பின் ஒரு
துளியைத்தானும் அவன் தனது
மனைவிக்குக் கொடுக்கவில்லை.

“சுரேனோ அதனை
அவளுக்குப் பருக்குவதோ...
அல்லது எழுப்பிக் கொடுப்பதுவோ
எனத் தடுமாறுவதைப் பார்த்த
நேர்ஸ், கோமதியின் தலையைத்
தூக்கி தனது மடியில் வைத்துக்
கொண்டு... அவளின்தலையை ஒரு
கையால் வருடியபடி... தேநீரைப்
பருக்கினார்.” என்று நாவலாசிரியர்
முன்வைக்கும் கூற்று அவனது
குணவியல்பிற்குப் பொருத்தமான
எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.
ஆனால், இக்குறுநாவலில் வரும் மன
நல வைத்தியர் ஜானகி அவளிடத்
தில் ஒரு வைத்தியராக மட்டுமன்றி
சகோதரிபோல நடந்து அவளை,
பெற்றோர் இல்லாமல் போரால்
சீரழிந்து வரும் பிள்ளை களுக்கு
ஊழியம் செய்ய வழிப்படுத்து
கிறார். இங்கு ஜானகியின் மானுடப்
பண்பு மட்டுமன்றி அதனை ஏற்று
சமூகப்பணி செய்யப் புறப்பட்ட
கோமதியின் மானுட நேயமும்
மதிக்கப்பட வேண்டியதாகிறது.

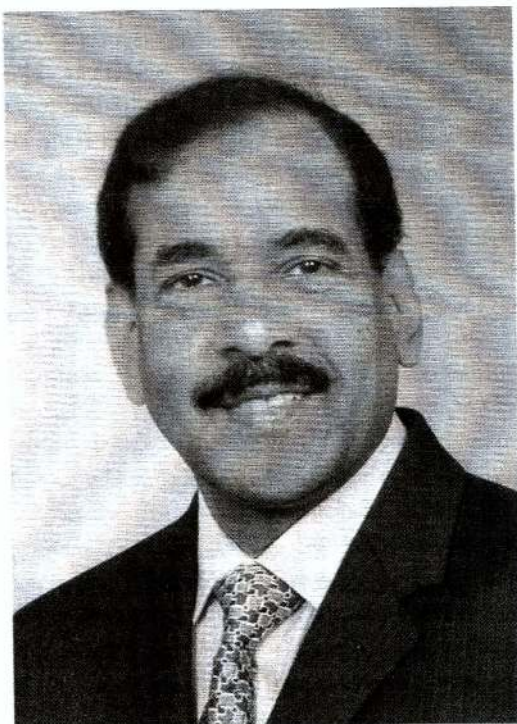
ஜீவகுமாரனது நாவல்களில் சங்கானைச் சண்டியன் தவிர்ந்த
ஏனையவை புலம்பெயர் நாடுகளையும் (குறிப்பாக மென்மார்க்)
இலங்கையையும் கதைக் களமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளன.
இலங்கை அரசியல், உள்நாட்டுப்போர், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்,
புலம்பெயர் கலாசாரம், அதனை எதிர்கொள்ளும் எதிரிடை மாந்தர்களின்
பார்வை, சாதியம் தொடர்பான தலைமுறைச் சிந்தனை மாற்றம் போன்ற பல
விடயங்கள் அவ்வக்காலத்து சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சூழல்களில்
நகர்த்திச் செல்லப்பட்டுள்ளன. பாத்திர வார்ப்பு, கதைப்பின்னல்,
களத்துக்கும் பாத்திரத்துக்கும் ஏற்ற மொழிக் கையாட்சி சார்ந்த
விடயங்களில் வாசகனின் உந்தலைத் தடை செய்யாத வகையில் நாவல்கள்
புனையப்பட்டுள்ளன. எனினும், சில இடங்களில் கூறியது கூறலாக சில
சம்பவங்கள் மாற்றமின்றி இடம்பெற்றுள்ளன என்பதையும் அவதானிக்க
முடிகிறது. எடுக்காட்டாக மக்கள்... மக்களால்... மக்களுக்காக நாவலிலும்
(பக்.58-59) கடவுச்சீட்டு நாவலிலும் (பக்.13-14) யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்பு
தொடர்பான விடயம் ஒரே மொழிநடையில் கூறப்பட்டுள்ளமையை
முன்வைக்கலாம். அதேபோல ஏனியும் பாம்பும் விளையாட்டை
உவமையாகக் கூறுதல், இந்தியாதி இந்தியாதி இந்தியாதி (இவைபோன்ற
என்ற கருத்தில்) என்ற சொற்றொடரைக் கையாளுதல் போன்ற
விடயங்களையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. சம்பவத்தின் அவசியம் கருதியும்
நாவல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தினதும் களத்தினதும் தன்மைகருதியும்
இவற்றை அவர் கையாண்டுள்ளார் என்று சமாதானம் செய்துகொண்டு
இவற்றைத் தாண்டி நோக்குகின்றபோது வி.ஜீவகுமாரனது நாவல்கள் ஒரு
காலகட்டத்தின் இருப்பினையும், காலவோட்டத்தினால் ஏற்படும்
அசைவுகளின் அந்தரங்கங்களையும் வெளிப்படையாகப் பேசுவதில் சிறந்து
விளங்குகிறார். அத்தோடு அவரது நாவல்களில் பேசப்படும் சமூகப்
பிரச்சினைகளினூடே மானுடம் மேலெந்து நிற்கிறது என்று துணிந்து
கூறலாம்.

எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தனின் நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுமுன் இலக்கிய உலகில் சாதனைகள் பல படைத்த அவரைப் பற்றி சிறிது குறிப்பிடுவது நல்லதென நினைக்கின்றேன். இலங்கையின் வடபகுதி துறைமுக நகரமான காங்கேசந்துறையில் பிறந்த இவரது தந்தையின் பெயர் அருணாச்சலம் குருநாதபிள்ளை, இவரது தந்தையார் நடேஸ்வரா கனிஷ்டபாடசாலை அதிபராகவும், உள்ளூராட்சி மன்ற முதல்வராகவும் இருந்தார். இவரது தாயார் பாக்கியலட்சுமி, சண்டிலிப்பாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் நடேஸ்வராகல்லூரி, மகாஜனாகல்லூரி, பட்டயக்கணக்காளர் நிறுவனம் போன்றவற்றின் பழைய மாணவராவார். கொழும்பு மகாராஜா நிறுவனத்தில் கணக்காளராக பணியாற்றிய இவர் 1988 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் கனடா நாட்டுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார். கனடாவில் கணக்காளராகவும், ரொறன்ரோ கல்விச் சபையில் சர்வதேச மொழித்திட்டத்தின் கீழ்ப்பகுதி நேர ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றுகின்றார். ஒன்ராறியோ தமிழ் ஆசிரியர் சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவராகவும், தற்போது காப்பாளராகவும், கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தின் தலைவராகவும், பீல்பிரதேச மக்கள் மன்றத்தின் தலைவராகவும் தற்போது கடமையாற்றுகின்றார்.

சிறுகதைகள், நாவல்களுக்கான பல பரிசுகளும், விருதுகளும் பெற்றிருக்கின்றார். கனடா தமிழ் சிறுவர் இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக இருக்கும் இவர், ஒன்ராறியோ கவணர் விருது, ஒன்ராறியோ முதல்வர் விருது போன்றவற்றையும் பெற்றிருக்கின்றார். கனடா நாட்டின் 150 வது பிறந்த தின நிகழ்வுக்காகப் பல்வேறு சமூகங்களுக்கு இடையே நடந்த போட்டியில் இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “பிரீடம் இஸ் பிறி” என்ற கதை சிறந்த கதையாகத் தெரிவாகிப் பரிசு பெற்று பிரெஞ்சு மொழியிலும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டது. இவரது சிறுகதைகள் பல பிறமொழிகளில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவரது ஒலிப்புத்தக புதினங்களுக்கு விமல்சொக்கநாதன், நடாராஜ்குமார், நடாமோகன், முல்லையூர் பாஸ்கரன், ரோஜா ஆனந்த், மாலினி அரவிந்தன், சிவாஞ்சலி சிவரஞ்சன் ஆகியோர் குரல் வடிவம் தந்திருக்கிறார்கள். சுகம் சுகமே, சிவரஞ்சனி, வேலி ஆகிய இந்திய கூட்டுத்தயாரிப்பான மூன்று திரைப்படங்களுக்கும் இவர் திரைக்கதை வசனம் எழுதியிருக்கின்றார். இவர் கல்கியில் எழுதிய “ஒரு அப்பா, ஒரு மகள், ஒரு கடிதம்” என்ற சிறுகதை கலைஞர் தொலைக்காட்சிக்காக “உறவும் உணர்வும்” என்ற தலைப்பில் குறும்படமாக்கப்பட்டது.

இதுவரை 6 சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் 7 நாவல்களையும் 5 ஒலிப்புத்தகங்களையும் இவர் வெளியிட்டிருக்கின்றார். இனி நூல் வடிவில் வெளிவந்த குரு அரவிந்தனின் நாவல்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம். உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம் (2004) உன்னருகே நானிருந்தால் (2004) எங்கே அந்த வெண்ணிலா (2006) நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி (2008) என்ன சொல்லப் போகிறாய் (2018) சொல்லடி உன்

குரு அரவிந்தன் – நாவல்கள்

“குரு அரவிந்தனின் தமிழ் நடை
ஏனைய ஈழத்தமிழ்
எழுத்தாளர்களிலிருந்து வேறுபட்டது.
சகல வாசகர் களையும் சென்றடையக்
சுடிய பொதுத்தமிழ் என்னும் ஒரு
வகையை மேற் கொண்டு வெற்றிபெற்ற
எழுத்தாளர் சிலருள் குரு அரவிந்தனும்
ஒருவர்”
- குறமகள் -

கலாநிதி எஸ். சிவநாயகமூர்த்தி

மனம் கல்லோடி (2018) அம்மாவின் பிள்ளைகள் (2019) இவை மணிமேகலை பிரசுர வெளியீடாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இதில் சில நாவல்கள் கனடா உதயன் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்திருந்தன. இதை விட “கழுதைப்பலிகள்”, “மாவிட்டபரம்” போன்ற இன்னும் சில தொடர்கள் நூல் வடிவம் பெறாமல் இருக்கின்றன. இந்த நாவல்கள் பற்றி இலக்கியப் பிரபலங்களில் சிலர் என்ன குறிப்பிட்டார்கள் என்பதையும் பார்ப்போம்.

“கனடாத் தமிழ்கல்லூரியில் கற்பித்தற் செயற்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக சுபாஜினி முத்துக்குமார் என்ற இளங்கலை பயின்ற மாணவியின் ஆய்வேட்டு முயற்சிக்குப் பொருளாக எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தனின் நாவல்களைத் தேர்ந்து கொள்ளுமாறு பரிந்துரைத்து அவரது அவ்வாய்வு முயற்சியை நெறிப்படுத்தினோம். எனது பார்வையில் ஒரு படைப்பாளி என்ற நிலையில் குரு அரவிந்தன் அவர்களிடம் வாழ்நாட்சாதனை எனக்கருத்தக்க படைப்புகளை வெளிக்கொண்டுவரத்தக்க அனுபவமும், சமூகநோக்கும், இலக்கியப்பாரம்பரிய பின்புலமும் இருப்பதால், மூன்றாவது கட்டத்தை நோக்கி அவர் நகரவேண்டும் என்பதே எமது பெருவிருப்பமாகும்.” என்று கலாநிதி நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“புகழ்பெற்ற புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளராக இருந்து கனேடியத் தமிழ் இலக்கியம் படைக்கும் எழுத்தாளராகச் சிறப்புப் பெற்று வருகின்றார் திரு குரு அரவிந்தன் அவர்கள். “உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே” என்று புறநானூற்றுப் புலவர் கூறியது போல, கனடாவில் குரு அரவிந்தன் தனிச்சிறப்பு உடையவராக விளங்குகின்றார். எழுத்துலகில் சாதனைகள் செய்து வரும் குரு அரவிந்தன் காதலர் தினத்திற்காக எழுதிய வெவ்வேறு காதலர் தினக்கதைகள் ஐந்து நாடுகளில் ஆறு இதழ்களில் ஒரேவருடம் பெப்ரவரி மாதத்தில் வெளிவந்து சாதனை படைத்திருக்கின்றன” என்று பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

“எண்ணற்ற வாழ்க்கைச் சிக்கல்களையும், உள் மனதின் இயக்க நிலைப்பட்ட உணர்வு மோதல்களையும், இடையறாது அடிமனதில் நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் உணர்வுச் சித்திரமே உயிருள்ள இலக்கியப் படைப்பாக நிலைக்கிறது. குரு அரவிந்தனின் புனைவுகளுக்கு இது சாலப் பொருந்தும். எம்மினத்தின் வாழ்வுப் பின்னணியில் ஏற்படும் தனிமனித, சமூக மாற்றங்களை இதய சுத்தியோடு உள் வாங்க வேண்டும் என்ற தரிசன வீச்சுடன் குரு

அரவிந்தன் தனது புனைவுகளை நெய்திருக்கின்றார். 21 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மன, தளநிலைகளை படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். இதற் காகத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு நல்ல படைப்புக்களைத் தந்த குரு அரவிந்தனை நாம் பாராட்டவேண்டும்.” என்கிறார் ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் அமுது யோசவ்வாஸ் சந்திரகாந்தன்.

எண்ணற்ற கற்பனைகள், விதவிதமான கோணத்தில், கூடவே ஆங்காங்கே செறிவான இலங்கைத் தமிழ், எங்கோ வெளிநாட்டில் இருந்தாலும் தாய் மொழியை நேசித்து புனைவுகள் மூலம் தமிழகத்து வாசகர்களுக்கும் கனடாவுக்கும் இலக்கியப்பாலம் போட குரு அரவிந்தன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி என்னைச் சந்தோஷப்பட வைக்கிறது. இதுபோன்ற சிறந்த புனைவுகளை இவரது பேனா தர வாழ்த்துக்கள். எழுத்தாளர் அனூராதா ரமணன். சென்னை.(2002)

“குரு அரவிந்தனின் புனைவுகள் பல மொழிகளில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டிருப்பதும், திரைப்படத் தயாரிப்புக்கு பயன்பட்டிருப்பதும் “சாதனை” என்ற மட்டத்திற்கு இவரது படைப்புக்கள் வந்து விட்டதைக் காட்டுகின்றன. போதனையால் அல்ல, புதுமை படைப்பது நம் சாதனையால் என்று வாழ்ந்து காட்டியுள்ளார். மொழியோடு கலையழகுடன் விளையாடும் குரு அரவிந்தனுக்கு நுண்மதி இயற்கையிலேயே வாய்க்கப் பெற்றிருந்தாலும், சூழலும் பெரிய செல்வாக்கைச் செலுத்தி இருக்கின்றது. அம்பனைக்கு முன்னால் அடிக்கும் வயற்காற்றில் கொப்புலுப்பிப் பூச்சொரியும் குடைவாகை அரவிந்தனின் வெற்றிகளுக்கும் நாலு மலர் சூட்டி வரவேற்று நிற்கின்றது.” - இலக்கிய கலாவித்தகர் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன்.

உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்?

மகாஜனக்கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் பொ. கனகசுபாதி அணிந்துரையில் குறிப்பிடும் போது, “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம் குரு அரவிந்தன் எழுதிய முதல் நாவல். தெளிந்த நீரோடை துள்ளாமல், துவளாமல், ஆரவாரப்படாமல் ஓடி தான் அடைய வேண்டிய இடத்தினை அடைகிறதே, அத்தகைய எளிமையான பாணி அவருடையது. அடுத்து என்ன நிகழப்போகிறது என்ற ஒரு பரபரப்பை வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடியதாக நாவல் அமைந்திருக்கின்றது. “குளிர்ந்த காற்றில் ஏற்றி வைத்த தீப்சுடர் அங்குமிங்கும் ஆடி அசைய, மழைத் துளிகள் பொட்டுப் பொட்டாய் பன்னீர் தெளிக்க, மாலை நேரச் சூரியன் இவளது சோகத்தைத் தாங்க முடியாது கண்களை மூட, அவள் தன்னையே மறந்து சிவாவின் கல்லறையில் தலைசாய்த்து மெல்ல மெல்ல நினைவிழந்தாள்.” சிவாவை இழந்து விட்ட சுமதியின் அவல நிலையை எத்துணை தத்ரூபமாக சோக இழையோடு கதையின் ஆரம்பத்திலேயே விவரிப்பதால் வாசகர்கள் சுமதியின் மறு அவதாரமாகி விடுகிறார்கள். முன் நிகழ்வு மீள்பதிவு மூலம் அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறது என்ற ஆவலோடு கதை பரபரப்பாக நகர்கிறது. சிவா ஓரிடத்தில் சுமதியிடம் “நான் உன்னையும், மண்ணையும் நேசிக்கின்றேன்” என்கிறான். ஆனால் மண்ணோ அவனை அதிகம் நேசித்து விட்டது. சாந்தி

என்ற பாத்திரம் நடைபெறுகின்ற அறப்போரில் ஆகுதி யாகிறார். எப்பொழுதுமே இப்படியான போராட்டங் களின் போது, பயங்கர இழப்பு ஒரு குற்றமும் செய்யாத பெண்குலத்திற்கேதான். புருஷனை, காதலனை, சகோதரனை, பெற்றோரை, பிள்ளைகளை எல்லாம் இழப்பர், மேலும் காழகர்களால் தம்மையும் இழப்பர். இவர்களுக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு எமது இளைஞர்களுக்கிரியது என்பதை இந்த நாவலில் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

இதோ எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம் என்ன சொல் கிறார் என்று பாருங்கள். “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம் என்ற நாவலில் வரும் பாத்திரத்தில் ஒன்றான சாந்தி பள்ளிக்கூடம் சென்று வரும் மாணவி. ஒருநாள் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது நேரமாகி விடு கின்றது. ராணுவத்தின் காவல் அரணைக் கடந்த போது அவள் காணாமல் போய்விடுகின்றாள். அவளைத் தேடிச் சென்று அவருடைய தகப்பன் பொறுப்பான ராணுவ அதிகாரியிடம் விசாரிக்கின்றார். அவர்களிடம் பதில் இல்லை. தகப்பனும் காணாமல் போய்விடுகின்றார். இப்படி விறுவிறுப்பாக நாவல் தொடர்கிறது. ஒரு கால கட்டத்து யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையின் ஒரு கூறு வரலா றாக மாறிவிடுகின்றது. நூறு வருடம் கழிந்த நிலையில் “உறங்குமோ காதல் நெஞ்சம்” என்ற இந்த நாவலைப் படிக்கும் ஒருவர் கண்முன்னே போர்க்கால யாழ்ப்பாண மும், மக்களும், அவர்கள் வாழ்வும், வலியும் நிதர்சன மாக விரியும். புனைவு சரித்திரமாக மாறும் தருணம் அது!

குரு அரவிந்தனின் புனைவுகள் பற்றி அ. முத்து லிங்கம் மேலும் குறிப்பிடும் போது, குரு அரவிந்தன் பலராலும் அறியப்பட்ட, அறிமுகம் தேவையில்லாத எழுத்தாளர். அவருடைய வாசகர் வட்டம் உலகளாவி யது. தமிழ்நாட்டின் புகழ் பெற்ற மலர்களில் இவருடைய புனைவுகள் பல தடவைகள் வெளி வந்திருக்கின்றன. புனை கதைகள் பிறமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு பாராட்டைப் பெற்றிருக் கின்றன. பல பரிசுகளும், விருதுகளும் பெற்றிருக் கின்றார். குரு அரவிந்தனின் மழலைப் பாடல் குறுந் தட்டைப் பற்றியும் எழுத்தாளர் ராமகிருஷ்ணன் வியந்து எழுதியது மட்டுமல்ல, நேரிலும் அவரை இங்கு சந்தித்துப் பாராட்டியிருக்கின்றார். நான் சிறுவனாக வளர்ந்த கிராமத்தில் ஐஸ்கிரீம் அபூர்வமாக எப்போதா வது சாப்பிடக் கிடைக்கும். கூம்புகளின் மேல் உருண்டையாக கிடைப்பதை உருகி வழிய வழிய சாப்பிட்டு முடிக்க வேண்டும். இதன் சுவையையும், சுகத்தையும் தண்டி இதைச் சாப்பிடும் போது ஓர் பதற்றம் இருக்கும். இதைச் சாப்பிட்டால் முடிந்து போகும், சாப்பிடாமல் விட்டாலும் உருகி அழிந்து விடும். சுவை இன்பத்தை நீடிக்க முடியாது. அதனால் கிடைக்கும் இன்பத்திலும் பார்க்க அது கொடுக்கும் ஏக்கமும் அவலமுமே கூடுதலாக இருக்கும். குரு அரவிந்தனின் புனைவுகளைப் படித்த போது, எனக்கு இந்த அனுபவம் கிடைத்தது. முடிந்து விடுமோ என்று அடிக்கடி மீதிப் பக்கங்களை எண்ணிப் பார்க்க என்னைத் தூண்டியது. படித்தால் முடிந்து விடும், ஆனால் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் மனதை நிரப்பி இருக்கும். புனைவுகளில் சுவை முக்கியம், அதனிலும் முக்கியம் அவை வரலாற்றின் ஒரு கூறை பதிந்து அதை

அழியவிடாமல் காப்பது. எங்கள் சரித்திரத்தை அவை நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கும். இந்த இரண்டும் குரு அரவிந்தனின் படைப்புகளில் நிறைந்து கிடக்கின்றன. ஒரு எழுத்தாளருக்கு அவருடைய எழுத்தைவிட சிறந்த நினைவுச்சின்னம் வேறு என்ன இருக்கமுடியும்?

நீர்மூழ்கி நீரில் மூழ்கி...

10 லட்சம் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனையாகும் ஆனந்தவிகடன் பவழவிழா கொண்டாட்டத்திற்காக நடந்த குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதையிது. குரு அரவிந்தனுக்கு 3 மில்லியனுக்கும் மேற்பட்ட மிகப் பெரிய வாசக வட்டத்தைத் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல, சர்வதேச ரீதியாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்த பெருமை விகடனுக்கு உண்டு. பிரபல எழுத்தாளர்களான ஜெய காந்தன், சுஜாதா போன்று இதுவே குரு அரவிந்தனை விகடனின் விசுபி தரத்திற்கு கொண்டு சென்றதால் பவழவிழா விசேடமலர், தீபாவளி மலர், காதலர்தின மலர், மிலேனியம் மலர் போன்ற விடனின் விசேட ஆண்டு மலர்களிலும் இவரை எழுத வைத்தது. விகடனில் வெளிவந்த இந்தக் குறுநாவலுக்கு பிரபல ஓவியர்களான மாருதி, ஜெயராஜ், ராமு, அர்ஸ், பாண்டியன் ஆகியோர் ஓவியம் வரைந்திருந்தனர். இதுவரை ஆனந்தவிகடனில் வரலாற்றில் எந்த ஒரு கதைக்கும் பிரபலமான ஐந்து ஓவியர்கள் படம் வரைந்த தில்லை. இது இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளருக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய கௌரவமாகும். இதைத் தொடர்ந்து இந்தக் குறுநாவலை எழுதியது யார் என்ற போட்டி ஒன்றை வைத்த போது, மின்னஞ்சல் வசதி இல்லாத காலத்திலேயே தபால் மூலம் 46,261 பேர் சரியாக பதில் எழுதியிருந்தனர். இவர்களில் குலுக்கல் முறையில் தெரிவான ஏழு பேருக்கு விகடனின் முத்திரை பதிக்கப்பட்ட தங்கப்பதக்கம் பரிசாகக் கிடைத்தது. விகடனே இதை 5-08-2001 ஆம் ஆண்டு இதழில் பதிவு செய்திருக்கின்றது.

ஆனந்தவிகடன் குறுநாவல் பரிசு, யுகமாயினி குறுநாவல் பரிசு, கலைமகள் குறுநாவல் போட்டிப் பரிசு, ஆகியவை தமிழகத்தில் குரு அரவிந்தனின் எழுத்து வன்மைக்கு கிடைத்த பெரும் அங்கீகாரங்கள். இவற்றைவிட கந்தர்வன் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டி யிலும் தமிழ்நாட்டில் பரிசு பெற்றுள்ளார். இவருடைய “நீர்மூழ்கி” குறுநாவல் ஆனந்தவிகடனில் வெளியாகிய போது வாசகர்களின் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. இக் குறுநாவலின் கதையம்சம் விபத்துக்குள்ளாகிய

நீர்மூழ்கிக் கப்பலில் உயிராபத்தை எதிர்நோக்கியவர்கள் பற்றியது. இந்த நாவலில் விபத்துக்குள்ளான நீர்மூழ்கியில் இருந்து மக்களைக் காப்பாற்றும் தொழில்நுட்பம் சார் முயற்சிகளை அரவிந்தன் விபரிக்கும் இடங்கள் வாசகரை ஆச்சரியப்பட வைக்கின்றன. மக்களைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் உயிர்துறந்த மைக்கல் வாசகர் மனதில் என்றும் நிலைத்திருக்கும் பாத்திரமாக அமைந்துள்ளது. இந்த நாவலை எழுதமுன் குரு அரவிந்தன் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்பயணம் சார்ந்த விடயங்களை நன்கறிந்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டே எழுதியிருப்பார் என்பது அவரது எழுத்தில் நிரூபணமாகிறது. குரு அரவிந்தன் ஏலவே சில நாவல்களை எழுதிப்பெற்ற அனுபவத்தோடு இந்தப் பரிசுக் குறுநாவல்களை எழுதியிருப்பது அவருக்கு அனுபவம் கொடுத்த பரிசு என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. தி. ஞானசேகரன், ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர்.

உன்னருகே நானிருந்தால்...

புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் எதிர் கொள்ளும் உறவு முறை சார்ந்த பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்லும் குரு அரவிந்தனின் நாவல்து. கனடாவுக்கும், அவுஸ்ரேலியாவுக்கும் புலம் பெயர்ந்த இரண்டு சகோதரிகளின் தொடர்புகள் அற்றுப் போன நிலையில் அவர்களின் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த வசீகரன், வைதேகி என்ற இருவர் தற்செயலாக அமெரிக்காவில் நடந்த ஒரு நிகழ்வில் சந்தித்த போது யாரென்றே தெரியாமல் காதல் வசப்படுகிறார்கள். திருமணம் என்று வந்த போது, பேர்த்தியிடம் விசாரித்த பாட்டியம்மா அவள் கொடுத்த புகைப்படத்தில் இருந்து அவர்களின் உறவு அண்ணன்-தங்கை என்ற சகோதர முறையானது என்பதைக் கண்டறிந்து அதிர்ச்சி அடைகிறாள். தொடராக வந்த சர்ச்சைக்குரிய இந்த நாவல் பெருமளவில் விவாதிக்கப்பட்ட போது, அவர்களின் திருமணத்தை ஏற்றுக்கொள்வீர்களா என்று வாசகர்களிடமே ஆசிரியர் கேள்வியை எழுப்பி இருந்தார். அதன் தொடர்ச்சியாகவே இறுதி அத்தியாயத்தையும் எழுதியிருந்தார். ஆசிரியரின் கேள்விக்குச் சமூகத்தின் முக்கிய பிரமுகர்கள் சிலர் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்திருந்தனர். அதில் சிலவற்றை இங்கே தருகின்றேன்.

“சகோதரன் சகோதரி என்று தெரிந்தால் தமிழர் திருமணம் செய்ய மாட்டார்கள். புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் உறவு முறைகள் பெரிதும் வேண்டப்படாத

நிலையில் உறவு முறை என்னவென்று தெரியாமல் இவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி விட்டதால் அவர்கள் திருமணம் செய்வதில் தவறில்லை. - கவிஞர் வி. கந்தவனம்.

“வைதேகியும், வசீகரனும் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் பரம்பரை அமைப்பு கணிசமான அளவு கலப்பு அடைந்து விடுவதால் மறுப் பேதும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் சகோதர உறவு என்று கூறும்போது சற்று உறுத்தவே செய்கிறது. - மகாஜனக்கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் பொ. கனகசபாபதி.

“பரம்பரை பரம்பரையாகத் துடக்குக் காத்தல் கூட ஆண் வழிக்குத்தான் இருக்கிறது. பெண்கள் அதற்கு விதி விலக்கே! எனவே ஜீன் கவர்ச்சி இருக்கும்போது, அவர்களுக்குள் உடற்கவர்ச்சியும், காதலும் இயற்கையாய் வருகிறது. சகோதரர்கள், ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள் என்று சொல்லிப் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதால்தான் உடல் உறவுக்கு அப்பாற்பட்ட பாசம் வருகிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதனால் “கண்ணே” என்று அழைத்த வாயால் “தங்காய்” என்று அழைக்க முடியுமா? வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (குறமகன்)

பரம்பரை ரீதியாக வந்த எமது தமிழர் பண்பாட்டு வழமைகளையும், பழக்கங்களையும் உடைக்காமல் இருப்பதே சிறந்தது. மரபுகள் மூடநம்பிக்கையின் அடிப்படையில் உண்டாக்கப்பட்டால், அவை திருத்தப்படலாம். எனவே பரம்பரை ரீதியான ஒழுங்கான மரபுகள் தமிழர் சமூகத்தால் கட்டாயம் பின்பற்றப்படவேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும். முன்னாள் அதிபர் ஆ.பொ. செல்லையா.

மூன்றாவது தலைமுறையாக இருந்தாலும், காதல் திருமணம் என்றால் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆசிரியர் இலங்கையர் செல்வா.

வசீகரனும் வைதேகியும் திருமணம் செய்ய விரும்புவதன் காரணம் என்ன? ஆதியில் இறைவன் ஆதாமைப் படைத்தான், பின் ஆதாமுக்குத் துணையாக ஏவாளைப் படைத்தான். ஆதாம் ஏவாளுக்கு என்ன முறை? சட்டத்தரணி மனுவல் ஜேகதாசன்.

எங்கே அந்த வெண்ணிலா?

எந்த ஒரு படைப்பும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஈர்ப்பை உண்டாக்கும் சக்தி முதலில் அதன் தலைப்புக்கு இருக்க வேண்டும். “எங்கே அந்த வெண்ணிலா” என்று கேள்வி மூலமே வசீகரமாக வாசகர்களை உள்ளே இழுத்து விட்டார் இந்த நூலின் படைப்பாளி திரு. குரு அரவிந்தன். இங்கேயே முதல் வெற்றி அவருக்குக் கிடைத்து விட்டது. உள்ளே நுழைந்தால் படித்து முடிக்கும்வரை கொஞ்சம்கூட விறுவிறுப்பு குறைய வில்லை. விக்ரம், மதுமிதா, திலீப், சுபா போன்ற பாத்திரங்களைக் கொண்டு மிகவும் அழகாகக் கதையைக் கையாண்டு சுவை மாறாமல் பரிமாறியிருக்கின்றார். எந்த ஒரு படைப்புக்கும் கதாபாத்திரங்களின் குணாதிசயம் முக்கியம். அதை அழுத்தமாக உருவாக்கிவிட்டால், கதை தானாக நகரும். படிப்பவர்கள் மனதில் பசை ஒட்டிக் கொள்ளும். இதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட குரு அரவிந்தன் தனது படைப்பை திறம்பட உருவாக்கியிருக்கின்றார். உணர்வுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தந்து வார்த்தைகளை இயல்பாகக் கோர்த்து யதார்த்த

நடையில் கதை மாந்தர்களை வாசகர் மனதில் வாழ வைத்திருக்கின்றார். சிறந்த ஒரு எழுத்தாளனுக்கு உரிய எல்லாத் தகுதியும் குரு அரவிந்தனுக்கு நிறையவே இருக்கின்றது. உலகம் போற்றும் பெரிய படைப்பாளியாக அவர் வளர்ந்து உச்சிக்கு வருவார் என்ற நம்பிக்கையை இந்த நாவல் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. எழுத்தாளர் தேவிபாலா அசோக் நகர். சென்னை

மனித வாழ்வில் ஏற்படும் சிறு சம்பவங்கள் கூட பாரிய திருப்பங்களை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. இந்த யதார்த்தத்தைக் காட்டும் வகையில் விக்ரமினது தொலைபேசியில் அவரது காதலி மதுமிதா பதிவு செய்திருந்த தகவலுடன் நாவல் ஆரம்பமாகின்றது. அந்த செய்தியால் கலக்கத்துடன் மதுமிதாவைத் தேடி ஓடி வந்தவன், குழப்பமடைந்து விரக்தியுடன் சபாவிடம் தனது மனச்சுமையை இறக்கிவைப்பதில் இருந்து மேலும் பல கதாபாத்திரங்கள் நாவலில் புகுந்து கொள்கின்றன. இதனையடுத்து நாவலில் விறுவிற்றுப்புத் தன்மை மெல்ல மெல்லக் கூடிக் கொண்டே செல்கின்றது. இனி வாசகர்கள் நாவலை வாசித்து முடிக்காமல் விடமாட்டார்கள் என்ற நிலைக்கு மிகவும் சாதுர்யமாக நூலாசிரியர் குரு அரவிந்தன் தனக்கே உரித்தான பாணியில் வாசகர்களைக் கட்டிப் போடுகிறார். இவர்கள் காதல் விவகாரம் மதுமிதாவின் தந்தையார் புண்ணியமூர்த்தி காதில் விழுகிறது. திடீரெனக் கதையின் திசை மாறுகிறது. நாவலை நகர்த்திச் செல்லுவதற்குக் கையாளும் யுக்திகள் பிரமாதம். போராட்டம் நிறைந்த காதலினைச் சித்தரிப்பதாகவும் பணத்தாசை பாசத்தை மறைக்கும் இயல்பான நிலையையும் நன்கு எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ளது இந்த நாவல். மொத்தத்தில் அனைவரும் விரும்பிப் படிக்கத்தக்க ஓர் அருமையான நாவல். கவிஞர் கரேஸ் அகணி

சொல்லடி உன் மனம் கல்லோடி?

“சொல்லடி உன் மனம் கல்லோடி” என்ற இவரது நாவல் “சிவரஞ்சனி” என்ற பெயரில் இந்திய கனடிய கூட்டுத் தயாரிப்பில் திரைப்படமாக்கப்பட்டு நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. தமிழ்நாட்டில் சேலம் தமிழ் சங்கம் “சொல்லடி உன் மனம் கல்லோடி” என்ற குரு அரவிந்தனின் நாவலை 2020 ஆம் ஆண்டு சிறந்த நாவலாகத் தெரிவு செய்திருக்கின்றது. “இசையையும் பரதநாட்டியத்தையும் கருப்பொருளாகக் கொண்ட இளம் கலைஞர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை எடுத்துக் காட்டும் நாவலாக இருக்கின்றது. வெளியுலகிற்கு அவர்கள் புகழ் பெற்ற கலைஞர்களாகத் தெரிந்தாலும், அவர்களும் உணர்வுகளோடு வாழும் மனிதர்கள் தான் என்பதை அழகாகச் சித்திரிக்கும் புதினமிது. வாசித்துப் பாருங்கள், கலையை விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டாயம் பிடிக்கும்.” என்கிறார் கனடா கலைமன்றம் நடனக்கல்லூரி அதிபர் நிரைஞ்சனா சந்துரு.

நடன இசைப்பிரியர்களுக்கு இந்த நாவல் ஒரு வரப்பிரசாதம். இசையால் வசமாகும் இதயங்களுக்கு, இந்த நாவலில் கொட்டிக்கிடக்கும் பரதநாட்டியம், இசை பற்றிய குறிப்புகள் போனஸ் மட்டுமல்ல, கனடாவில் பிறந்து வளர்ந்த, புதிய தலை முறையைச் சேர்ந்த ஐஸ்வர்யா சந்துரு இந்த நாவலின் அட்டைப்பட நாயகியாக உயிர் பெற்றிருக்கின்றார். எளிமையான

நடை. மனதில் வந்துபோகும் பாத்திரங்கள். நீண்ட நாட்களின் பின்னர் நல்லதொரு குடும்பப் படம் பார்த்தது போன்ற மன நிறைவு நாவலைப் படித்தபோது ஏற்பட்டது. எழுத்தாளர் கே.எஸ்.சதாகர்

“குரு அரவிந்தனின் ஆக்கங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, “ தமிழர் பண்பாட்டில் பயிற்றப் படாத பண்புநிலைகளைத் தமிழர் இயைபாக்கம் செய்ய முற்படும்போது ஏற்படும் இன்னல்களை ஆசிரியர் எழுத்திலே பதிவு செய்துள்ள புனைதிறன் பாராட்டிற் குரியது. மனித வாழ்வில் காதல் ஒரு பருவத்திலே தோன்றும் உடலின் உன்னுதல் என்பதை ஆசிரியர் பல இடங்களில் புலப்படுத்தியுள்ளார். ஆணுக்குப் பெண் சரிநிகர் சமானமாக வாழவும் இந்நாட்டிலே எனப் பாரதி காட்டிய புதுமைப் பெண்களின் போக்கிற்குப் புலம் பெயர் நாட்டு வாழ்க்கை வாய்ப்பாக இருப்பதையும் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் அதற்கூடாகத் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு மறைமுகமாக ஆசிரியர் ஒரு செய்தியையும் சொல்ல விழைகிறார். பால் சமத்துவம் இயற்கை மனிதனுக்கு அளித்துள்ள விழுமியங்களைத் தகர்த்து விடக்கூடாது. அது மனித வாழ்வியலில் குறிப்பாகக் குடும்ப வாழ்வியலில் குழப்பத்தையே தரும். பெண்மையின் பண்பு நலன் பேணப்பட வேண்டும். அதன் வழி காட்டல் என்றும் தேவை என்பதைப் பல இடங்களில் நினைவூட்டியுள்ளார். வருங்கால எழுத்தாளர்களான புலம்பெயர் தமிழரின் தலைமுறைகள், பண்டைய செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிக்க முன்னர் நவீன இலக்கியங்களை நாடுவர். அவர்களுக்கு குரு அரவிந்தனின் கதைகள் நல்ல ஆற்றுப்படை நூல்கள். அதுமட்டுமன்றி நாங்களும் தமிழில் இலக்கியம் படைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டும் விண்மீன்கள். அவர்கள் வாழும் சூழலில் நடமாடிய கதை மாந்தரை அடையாளம் கண்டுகொள்வர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இணைந்திருக்கும் புலம் பெயர் இலக்கியம் கனடியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற புதிய மரபின் தொடக்கத்திற்கான ஒரு அடித்தளமாக அமைய குரு அரவிந்தன் முக்கியமாகப் பங்காற்றியுள்ளதை அடுத்த தலைமுறையினர் நன்குணர்வர்.” என்று குறிப்பிடுகின்றார். முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ்.

என்ன சொல்லப் போகிறாய்?

அமெரிக்காவில் இருந்து அலஸ்காவுக்குச் சென்ற விமானம் ஒன்று பனிமலையில் விபத்துக்குள்ளாகிறது. அதில் சென்ற பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் உயிர் தப்பினார்களா? உறையும் பனியில் அவர்களுக்கு

என்ன நடந்தது என்பதை மிகவும் விறுவிறுப்பாக விபரிக்கும் புதினமிது. “குரு அரவிந்தன் படைப்பிலக்கியத்தில் முன்னணியில் நிற்கும் சிலரில் இன்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராகத் திகழ்கின்றார். நல்லதொரு எழுத்தாளர் என்ற பெயர் பெற்று சிறுகதை வடிவங்களையும், நாவல்களையும் உருவாக்கிய இவரது வாசகர் வட்டம் இன்று சர்வதேசத் தமிழர் மட்டத்தில் மிகப் பெரிய வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. குரு அரவிந்தனின் எழுத்துக்கள் சமூகத்தின் இருவேறு கட்டமைப்புக்குள் வாழ்வோரையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதுடன் கதாசிரியர் தீர்ப்புக்கூறும் நீதிபதியாகவும், சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கும் அநீதிகளை வெளிக் கொண்டு வரும் ஓர் ஊடகவியலாளர் போலவும் செயற்படும் வீரியத்தைக் கொண்டு இயங்குகின்றார். மிகவும் குறுகிய காலத்தினுள்ளேயே புலம்பெயர்ந்தோரின் காவியங்களைப் படைத்து ஒப்பற்ற புனைகதையாளராக மிளிர்கின்ற, இவரால் ஆக்கம் பெற்ற அனேக படைப்புக்கள் மக்கள் வாழ்வியலுடன் இணைந்தவையாக இருக்கின்றன. தமிழகத்து ஊடகங்கள், முக்கியமாக ஆனந்தவிகடன், கல்கி, குமுதம், கலைமகள், இனிய நந்தவனம், கணையாழி, யுகமாயினி போன்றவையும், இலங்கை, கனடா மற்றும் புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள இதழ்களும் இவரது படைப்புக்களுக்கு முழு ஆதரவு தந்து பக்கபலமாக நிற்பது மட்டுமல்ல, இவரது ஆளுமையை உணர்ந்து அங்கீகாரம் செய்து இவருக்குப் பரிசுகளும் விருதுகளும் வழங்கிச் சவீகாரம் செய்துள்ளன. “குரு அரவிந்தனின் தமிழ் நடை ஏனைய சமூகத்தமிழ் எழுத்தாளர்களிலிருந்து வேறுபட்டது. சகல வாசகர்களையும் சென்றடையக் கூடிய பொதுத்தமிழ் என்னும் ஒரு வகையை மேற் கொண்டு வெற்றிபெற்ற எழுத்தாளர் சிலருள் குரு அரவிந்தனும் ஒருவர்” என்று எழுத்தாளர் குறமகள் வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார். தொழில் நுட்ப, அறிவியல்சார் பார்வை கொண்ட இவரது அறிவு நுட்பத்தை எழுத்தாளர் சுஜாதாவின் மேதாவிப் படைப்புக்களுடன் முனைவர் கௌசல்யா சுப்பிரமணியன் ஒப்பிட்டிருப்பது குரு அரவிந்தனுக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றது. குரு அரவிந்தன் போன்ற எழுத்தாளர்கள் எமது வரலாற்று உண்மைகளை இழைத்து இதுபோன்ற நவீன நாவல்களுடாகக் கொண்டு வரும்போது அவர் கல்கியின் இடத்திற்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. தடைகளை வென்று வெற்றி கண்ட புலம்பெயர் எழுத்தாளர் குரு அரவிந்தனின் தமிழ் இலக்கிய சேவை வாழ்க, வளர்க என வாழ்த்துகின்றேன்.” என்று முனைவர் பார்வதி கந்தசாமி குறிப்பிடுகின்றார்.

அம்மாவின் பிள்ளைகள்

மூன்று குறுநாவல்களைக் கொண்டது அம்மாவின் பிள்ளைகள். தமிழ் நாட்டின் மூத்த இதழான கலைமகள் நடத்திய அமரர் ராமரத்னம் நினைவு குறுநாவல் போட்டியில் 2011 ஆம் ஆண்டு பரிசு பெற்ற குறுநாவல் தாயுமானவர். யுகமாயினி நடத்திய நகுலன் நினைவு குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற குறுநாவல் அம்மாவின் பிள்ளைகள். கனடா உதயன் 1000 வது விசேடமலரில் தெரிவாகி வெளிவந்த குறுநாவல் குமுதினி. இந்த மூன்று குறுநாவல்களும்

இலங்கையில் நடந்த போரினால் ஏற்பட்ட இழப்புகளையும், அதனால் ஏற்பட்ட வலிகளையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தொன்று தொட்டு காலாகாலமாய் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் பாரம்பரிய நிலங்கள், வழிபாட்டுத் தலங்கள் எல்லாம் எப்படி வஞ்சகமாய் குறையாடப்பட்டன, தொடர்ந்தும் எப்படிச் சூறையாடப்படுகின்றன என்பதை எடுத்துச் சொல்லும் கதைகள் இவை. பஞ்சசஸ்வரங்கள் வேறெங்குமில்லை, இலங்கையில்தான் நாலாதிசையிலும் இருக்கின்றன என்பதையும், தெற்கே இருந்த தொண்டீஸ்வரம் எப்படிப் பறிபோனது என்பதையும் வாசகர்களுக்குத் தெரியப்படுத்திய கதைதான் தாயுமானவர். அப்பா அகிம்சை காந்தியவாதியாக இருக்க, காலத்தின் கோலம் மகளை ஏன் போராளியாக மாற்றியது என்பதை தமிழக மக்களுக்கு எடுத்துச் சொன்ன கதையிது. கதைக்களம், எடுத்துக் கொண்ட பொருளில் வேறுபட்ட தன்மை, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள், புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் மனக் குமுறல்கள் இவைகளை எல்லாம் வெளிப்படுத்தியதற்காக குரு அரவிந்தனின் “தாயுமானவர்” குறுநாவலைத் தேர்வு செய்துள்ளதாகக் கலைமகள் இதழ் போட்டிக்கான நடுவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தனர். பிரபல எழுத்தாளர்களான டாக்டர் லட்சுமி, திரு. பி. மணிகண்டன், திரு. ப.

ஸ்ரீதர், ஆகியோர் இப்போட்டிக்கு நடுவர்களாகக் கடமையாற்றினர். அடுத்து இடம் பெறும் குமுதினி குறுநாவல் நடுக்கடலில் வைத்து கடற்படையினரால் குமுதினி படகில் சென்றவர்களுக்கு 15-5-1985 ஆம் ஆண்டு நடந்த அவலத்தைச் சித்திரிக்கும் குறுநாவல் குமுதினி. தமிழ்நாட்டில் இருந்து வெளிவந்த யுகமாயினி இதழ் நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற “அம்மாவின் பிள்ளைகள்” போர்ச் சூழலிலும் தாய் மண்ணைவிட்டு பிரிய மறுத்த ஒரு தாயின் கதையிது. இந்த நாவலில் இடம் பெற்ற காங்கேசந்துறையில் இருந்த மிகப் பழமைவாய்ந்த குருநாதசுவாமி கோவில் ஆக்கிரமிப்பு ராணுவத்தால் முற்றாக இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. இந்த குறுநாவல் போட்டிக்கு எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் அவர்கள் தெரிவுக் குழுவில் முதன்மை நடுவராகக் கடமையாற்றி இருந்தார். அவர் கனடா வந்தபோது குரு அரவிந்தனைச் சந்தித்து இந்த நாவலைப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருந்தார். எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம் குறிப்பிட்டது போல, எதிர்காலத்தில் இந்த நாவலைப் படிக்கும் ஒருவர் கண்முன்னே போர்க்கால யாழ்ப்பாணமும், மக்களும், அவர்கள் வாழ்வும், வலியும் நிதர்சனமாக விரியும். குரு அரவிந்தனின் புனைவுகள் சரித்திரமாக மாறும் தருணம் அது!

பெண் என்ற ரீதியில் ஆணாதிக்க வரன்முறைகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் பெண்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள், சமுதாயச் சிக்கல்கள் என்பவற்றை தம் படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியதைப் போலவே சிறுவர்கள் மீதான ஆழமான அகலமான பார்வையை தம் படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பெண்களைப் போலவே சிறுவர்களும் ஆணாதிக்கக் கொடுமைகளுக்கும் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் உள்ளாகின்றனர் என்பதை இவரது சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தினாலும் சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளை மட்டுமே மையப்படுத்தியதாக அவரது “ஒரு தீப்பிழம்பும் சில அரும்புகளும்” என்ற நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது

லர்னாவின் “ஒரு தீப்பிழம்பும் சில அரும்புகளும்” நாவல் மீதான பார்வை

ஆணாதிக்கச் சிந்தனை வெளியில் அகப்பட்ட பெண்களின் விடுதலைக்காகவும், உரிமை மீட்புக்காகவும் குரல் கொடுத்த பெண்ணியவாதிகளின் பெயர் பட்டியலில் இடம் பிடிக்கும் ஓர் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளராக லர்னா. ஏ. ஹக் காணப்படுகின்றார். இவர் மாத்தளை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளங்கலைமாணி தமிழ் (சிறப்பு) பட்டத்தையும், முதுதத்துவமாணி பட்டத்தையும் பெற்றவர். தம் சிந்தனையோட்டங்களை சமுதாயத்திற்கு கொண்டுச் சேர்க்கும் கருவியாக இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்தியவர். பெண்ணியக் கோட்பாட்டையும் சமுதாயச் சிக்கல்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டிய இவரது படைப்புக்களில் நாவல், கவிதை, சிறுகதை முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை. அத்துடன், ஒப்பீட்டு இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு, பெண்ணியம், சமூக நல்லிணக்கம், ஓவியம், நாடகம் முதலிய துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இத்துறைகள் சார்ந்து ஆய்வுக்கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், மொழியாக்கங்கள் என பதினாறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்து வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய படைப்புக்களில் எருமை மாடும் துளசிச் செடியும் (சிறுகதைத் தொகுதி), வீசுக புயலே (கவிதைத் தொகுதி), ஒரு தீப்பிழம்பும் சில அரும்புகளும் (நாவல்), மௌனத்தின் ஓசைகள் (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுதி), தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் : சில சிந்தனைகள், வார்த்தை களின் வழி தெரியாமல், பொருள் வெளி, நீட்சி பெறும் சொற்கள் (கட்டுரைத் தொகுப்புகள்) முதலானவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர் இலக்கியத்துறைச் சார்ந்து மட்டுமல்லாமல் இசைத்துறையிலும் அதிக ஆர்வம் கொண்டவர். இவரது “சுயமி” என்ற எட்டு பாடல்கள் அடங்கிய இசைப்பேழை அனைவராலும் வரவேற்பைப் பெற்ற ஒன்றாகும்.

பெண் என்ற ரீதியில் ஆணாதிக்க வரன்முறைகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் பெண்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள், சமுதாயச் சிக்கல்கள் என்பவற்றை தம் படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியதைப் போலவே சிறுவர்கள் மீதான ஆழமான அகலமான பார்வையை தம் படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பெண்களைப் போலவே சிறுவர்களும் ஆணாதிக்கக் கொடுமைகளுக்கும் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் உள்ளாகின்றனர் என்பதை இவரது சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தினாலும் சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளை மட்டுமே மையப்படுத்தியதாக அவரது “ஒரு தீப்பிழம்பும் சில அரும்புகளும்” என்ற நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய சூழலில் பாரிய சமூகப் பிரச்சினை யாக உருவெடுத்துள்ள சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நாவலாக இது அமைந்துள்ளது. இந்நாவலில் அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ள சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ள காரணிகளை இரு தளத்தில் நோக்கலாம்.

- சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமையும் குடும்பக் காரணிகள்
- சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமையும் சமூகக் காரணிகள்

இவ்விரண்டு தளத்தில் சிறுவர்கள் எதிர் நோக்கும் பன்முகப்பட்ட பிரச்சினைகளை இந்நாவலில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு ஏதுவாய் அமையும் குடும்பக் காரணங்களை இரு விதத்தில் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

- தாய் வெளிநாடு செல்வதால் பெண் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் ஏற்படும் சீரழிவு
- பெற்றோரின் அக்கறையற்ற செயல்பாடுகள் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புக்கள்

குடும்ப வறுமைக் காரணமாக சிறு வயதில் வீடுகளில் வேலைக்கமர்த்தல், பிச்சை எடுக்க பழகுவதல், குடிப்பழக்கம் கொண்ட தந்தையிடம் மாட்டித் தவிக்கும் பெண் பிள்ளைகள், தாய் வெளிநாடு சென்றதால் குடும்பப் பொறுப்பை தன் தலையில் சுமக்கும் சிறுமிகள், தாய் வெளிநாட்டிலும் தந்தையின் பராமரிப்பு இன்றியும் வாழும் சிறு பிள்ளைகளின் உயிர் பறிபோகும் விதம், தாய் தந்தைக்கு இடையில் இடம்பெறும் சண்டையால் சீரழியும் பிள்ளைகள், ஒழுங்கான வாழ்க்கை துணை அமையாததால் பெண்கள் அனுபவிக்கும் துன்பமும் பிள்ளைகளின் சீரழிவும், பிள்ளைகளுக்கு இடையில் பாரபட்சம் காட்டும் பெற்றோர்கள், பெண் பிள்ளைகளைப் போலவே சிறு வயதிலேயே வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் ஆண்பிள்ளைகள், தன் சொந்த தந்தையாலே கற்பழிக்கப்படும் பிள்ளைகள், பிள்ளைகளின் உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத பெற்றோர்கள், சிற்றன்னை, சிறிய தந்தைக் கொடுமைகள், பிள்ளைகளின் எதிர்கால நலனில் அக்கறைக் கொள்ளாத பெற்றோர்கள், தோட்டப் பிள்ளைகளை நகர்ப்புற பாடசாலைகளுக்கு அனுப்ப பெற்றோரால் முடியாத போது கல்வியை இடைநிறுத்தல், பெற்றோர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் வாக்குவாதத்தின் போது பெற்றோர்களால் பேசப்படுகின்ற தகாத வார்த்தைகளை கேட்டுத் தம் வாழ்விலும் பிரயோகிக்கும் பிள்ளைகளின் ஒழுக்கமற்ற செயல்கள், பிள்ளைகளை ஒழுங்கான முறையில் பராமரிக்காமையால் ஆபாச உலகுக்குள் தன்னை மூழ்கடிக்கும் பிள்ளைகள், பெற்றோருக்கிடையில் ஏற்படும் முறுகல் நிலையால் மனம் வெறுப்படைந்து தந்தையை கொலை செய்து சிறு வயதிலே சிறை தண்டனை அனுபவிக்கும் பிள்ளைகள், சிறையில் காவல் அதிகாரிகளினால் மிருகம் போல் நடாத்தப்படும் பிள்ளைகள் என பலதரப்பட்ட தளத்தில் சிறுவர்களின் பிரச்சினைகளை சுட்டிக் காட்டிய ஆசிரியர் இவை அனைத்தும் சிறுவர்கள் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாகக்கூடிய குடும்பக் காரணிகளாக அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

வீட்டு வேலைக்கமர்த்தப்படும் பெண்பிள்ளை

கள் வீட்டு சொந்தக்காரரினால் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுதல், தவறிழைத்த பிள்ளைகள் திருந்தி வாழ முற்படும் போது அவர்களை குற்றவாளி என்ற தளத்தில் நோக்கி புறக்கணிக்கும், ஏனெனம் செய்யும் சமூகம், பிள்ளைகளுக்கிடையில் பாரபட்சம் காட்டும் ஆசிரியர்கள் முதலான அம்சங்களை சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு வழிவகுக்கும் சமூகக் காரணிகளாக ஆசிரியர் அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

பொதுவாக சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்ற உடனேயே பாலியல் ரீதியாக சிறுவர்கள் கற்பழிக்கப்படுவதையே சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும் நிலை சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆனால் அவற்றைத் தாண்டி, உடலியல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் புறக்கணிப்பு ரீதியாகவும் சிறுவர்கள் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர் என்பதை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பிள்ளைகளை அடித்தல், காயப்படுத்தல், அங்கங்களை சிதைத்தல் என்பன உடலியல் ரீதியான துஷ்பிரயோகங்கள் ஆகும். இதனை பின்வரும் நாவல் பகுதியினூடாக ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“ஏய் மூதேவி, இன்னுமா அந்தச் சட்டி பாணைகளை கழுவி முடிக்கல்ல? இவ்வளவு நேரமா என்னடி செஞ்சாய் சணியனே?”

“எடையில தங்கச்சி முழிச்சி அழுதிச்சி சித்தி. அதுக்கு பால் கரைச்சி குடுத்து. தூக்கமாகினதுக்குப் பொறவு தான் மறுவா கெணத்தடிக்கு வந்தேன்.”

“ஏண்டி, சாட்டு சொல்லியா சாட்டு? ஒன்ன..”

“ஐயோ! அடிக்காதீங்க சித்தி! சுருக்கா கழுவி முடிக்கிறேன்... தலை முடிய விடுங்க.. ஐயோ! வலிக்குது சித்தி..”

இதனூடாக சிற்றன்னைக் கொடுமையையும் அதனால் அப்பிள்ளை அனுபவிக்கும் உடலியல் ரீதியான வேதனையையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பொதுவாக இன்றைய சிறுவர்களின் வாழ்வில் அதிக தாக்கத்தைச் செலுத்தும் ஒரு காரணியாக உளவியல் நெருக்கடிகள் காணப்படுகின்றன. தாய் வெளிநாடு சென்றமையால் குடும்பச் சமூகம் சுமக்கும் பதினொரு வயதான வீட்டின் மூத்த பெண் பிள்ளை தாயின் அன்பிற்காக ஏங்கித் தவிப்பதை ஆசிரியர் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்

“உம்மா, கண்ணுக்கு சவுக்காரம் போடாதீங்கம்மா, எரியுது” என்ற மனீஹா மாமியின் மகளுடைய குரல் கேட்டுத் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தாள், பாத்திமா. மாமி தன் மகளுக்கு சவர்க்காரம் பூசியிட்டிக் கொண்டிருந்தார். “எங்கட உம்மாவும் இருந்திருந்தால்.....? அவங்களும் இப்படித்தானே செய்வாங்க? இவ்வளவு நிறைய உடுப்பு கழுவுவும் தேவையில்லையே!” பாத்திமாவின் மனதின் அடிவாரத்திலிருந்து எழுந்த ஏக்கப் பெருமூச்சு நாசியால் வெளியேறியது: கண்கள் கலங்கின. புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்”

இதனூடாக ஆயிரக்கணக்கான ஆசைகள் உள்ளத்தில் அலைமோதிய போதிலும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் நாட்களைக் கொண்டுச் செல்லும் சிறு உள்ளத்தின் ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இன்று பெரும்பாலான பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் சொந்த தந்தையினாலேயே இடம் பெறுகிறது என்பதைப் பல கதைகளில் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“கமலா... அடியே கமலா... எங்கடி போனாய்...?” விழித்

தெழுந்த அந்த மனித மிருகம் இரைதேடிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. நிலவொளியிலே பாயில் சுருண்டிருந்த வள்ளி அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவள் புரண்டு படுக்கும் போது போர்வை விலகி, சட்டை சூறே உயர்ந்திருந்ததை அந்த மிருகத்தின் கண்கள் கண்டன

“அந்த பிஞ்சு உடலில் எத்தனை கூட்டுத் தளம்புகளும் பழைய காயங்களின் வடுக்களும்! தாயற்ற ஓர் அனாதைக் குழந்தை அனுபவித்து வந்த அத்தனைக் கொடுமைகளுக்கும் சிகரம் வைத்ததுபோல் அந்த மிருகத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அக்கிரமம், அந்தப் பிஞ்சு பூவின் மூச்சையே நிறுத்திவிட்டதே! ஓ! தெய்வமே! இப்படிப்பட்ட கொடுமை மிருகங்களை நீ இன்னும் விட்டு வைத்திருக்கிறாயே!”

என்ற ஆசிரியரின் ஆதங்கம் ஒழுக்கமற்ற ஆண்கள் மீதான அவரது வெறுப்புணர்வை எடுத்துக்காட்டு கிறது.

பெண் பிள்ளைகளுக்கெதற்கு படிப்பு என்ற மூடத்தனமான பெற்றோரின் சிந்தனை, குடும்ப நிலையிலும் சமூக நிலையிலும் அப்பிள்ளை புறக்கணிக்கப் படுவதற்கு காரணமாய் அமைந்து விடுகின்றது என்பதைப் பல இடங்களில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

“வாட்ட புள்ள யடிச்சி என்னததக் கிழிக்கப் போவது மச்சான்? கைக்கொழுந்தையோட நாம்படுகிற பாட்டுக்கு அவள் ஊட்டுல இருந்தா, கூடமாட வேலை செய்ய ஒத்தாசையா இருக்கும்”

“பாத்திமா என்ற அந்த பள்ளிச்சிறுமி அடிக்கடி “மக்கு” என்னும் முத்திரை குத்தப்பட்டு, ஆசிரியர்களின் பிரம்படிகளுக்குப் பழக்கப்பட்டவளாய் மாறிப் போனாள். வீட்டுவேலைகள் செய்து செய்தே மரத்துப் போய்விட்ட அவளது உள்ளங்கைகள் பிரம்படியின் வலியையும் சகிக்கப் பழகிவிட்டன.”

இவ்வகையில் சிறுவர்கள் உடலியல், உளவியல், பாலியல், புறக்கணிப்பு என பலவிதங்களிலும் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர் என்றும் அவற்றிற்கு மூல காரணமாய் பெற்றோர்களே காணப்படுகின்றனர் என்றும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தன் குடும்பச் சூழலையும் குறைக்க வெளிநாடு செல்லும் தாய்மார்களினாலும் அக்கறையற்ற குடிப் பழக்கமுள்ள தந்தைமார்களினாலும் பிள்ளைகளை வேலைக்கமர்த்தும் பெற்றோர்களினாலும் அதிகமாக பிள்ளைகள் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றனர் என்பதை பதிவு செய்யும் ஆசிரியர் ஒரு பிள்ளையின் எதிர்கால சுபீட்சத்தில், எதிர்கால வாழ்வின் வெற்றியில் அதிக முக்கியத்துவம் உடையவர்களாக பெற்றோர்களே காணப்படுகின்றனர். அத்தகைய பெற்றோர்களின் பொரு போக்குத்தனத்தினாலும் சுய நலத்தினாலும் பிள்ளைகளின் வாழ்வே கேள்விக் குறியாய் மாறி விடுகின்றது என்ற சமூக யதார்த்தத்தை முன் வைக்கின்றார்.

நாவலின் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்கள் எவ்வெவ் வழிகளில் இடம் பெறுகின்றது என்பதை முடிந்த அளவு பதிவு செய்துள்ளார். இந்நாவலின் பிரதான கதாபாத்திரமாய் அமையும் ரஹீமா டீச்சர் மூலமாக பிள்ளைகளின் வாழ்வில் அக்கறை கொள்ளும் மனிதர்களை உருவாக்க முயல்கிறார் ஆசிரியர். கற்பனைக் கதைகளை கட்டமைக்காமல் இன்றைய

சமூகத்தில் இடம்பெறும் சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களை அப்பட்டமாக படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

கல்வியில் தேர்ந்து தனக்கும் சமூகத்திற்கும் பெருமை சேர்க்க வேண்டிய சிறுவர்கள் சிறிய வயதிலேயே குடும்பத்தினாலும் சமூகத்தினாலும் சிதைக்கப்பட்டு, கருகி மண்ணில் உதிரும் கொடுமையைப் பதிவு செய்வதுடன் சிறார்களின் பலதரப்பட்ட மன ஏக்கங்கள், கல்வியில் நாட்டம் இருந்தும் கற்க முடியாத கொடுமை, சிறிய வயதில் பட்டாம்பூச்சியாய் பறந்து திரிய வேண்டியவர்கள் அடுப்பங்கரையில் முடக்கப்படுவதால் ஏற்படும் மன உளைச்சல்கள், தீய தொடுகை என்றால் என்ன எனத் தெரியாத வயதில் பாலியல் வேட்டையில் சிக்கிப் பரிதாபமாக உயிர் விடும் பிஞ்சு உள்ளங்களின் மனப்போராட்டங்கள் என பல தளத்திலிருந்தும் பதிவு செய்துள்ள ஆசிரியரின் எண்ணம் போற்றத்தக்கது.

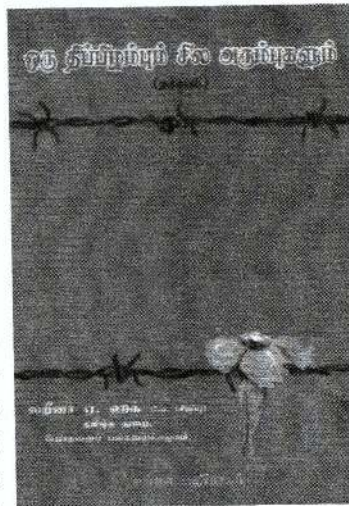
ஆசிரியரின் உரைநடை வாசகனின் மனதில் உடனடியாக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளது. இலகுவான மொழி நடையில் வாசகனை சிந்திக்கத் தூண்டும் விதமாக படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலினூடாக சிறுவர்கள் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படும் விதங்களை பத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு வழிவகுக்கும் காரணிகளை எடுத்துக் காட்டிய ஆசிரியர் சிறுவர்களின் சீரழிவிற்கு குடும்பமும் சமூகமும் ஒரு காரணியாக திகழும் அதேவேளை மறுபுறம் தொலைக் காட்சி செனல்களும் சினிமாப் படங்களும் இன்னுமொரு காரணியாக அமைந்துள்ளது என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளார். மேலும் நாவலின் இறுதியில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகங்களை தடுப்பதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய வழிமுறைகள் குறித்தும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இன்று சமூகம் தூக்கிப்பிடிக்கும் சாதி, மதம் என்ற பாகுபாடுகளோ போட்டி பொறாமைகளோ இல்லாத பிஞ்சு உள்ளங்களை கொண்டவர்கள் சிறார்கள் என்பதை பதிவு செய்யும் ஆசிரியர் அப்படிப்பட்ட பிஞ்சு உள்ளங்களில் நஞ்சை விதைத்து சிறுவயதிலேயே சமூகத்துடன் முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தும் விதத்திலான சிந்தனையை உள்ளங்களில் தூண்டும் சமூகத்தின் மீதான கண்டனத்தை நாவலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நாவலினூடாக சமூகத்தை தீப்பிழம்பாகவும் சிறார்களை இளம் அரும்புகளாகவும் கொண்டு சமூகம் என்ற தீப்பிழம்பில் கருகி மடியும் இளம் அரும்புகளின் வாழ்வியலை பதிவு செய்திருப்பது நாவலின் கதைப்போக்கிற்கும் தலைப்பிற்கும் இடையிலான பொருத்தப் பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தொகுத்துநோக்குமிடத்துகுறுகிய தொரு நாவலாக இருந்த போதிலும் சமூகத்தின் தூண்களாக அமையும் சிறார்களின் பிரச்சினைகளை அழகான முறையில் எடுத்துக் காட்டி அதன் மூலம் சமுதாய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் வகையில் இந்த நாவல் அமைந்திருப்பது போற்றத்தக்கதாகும்.

**குடத்தனை உதயனின்
இருளுக்குள்ளே
ஒரு
நம்பிக்கை
வெளிச்சம்
நாவல் மதிப்பீடு**

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

இலக்கியப் படைப்புகள் பொதுவாக பல்வேறு வகைகளையும் வடிவங்களையும் கொண்டிருக்கின்றன. அதேபோன்று ஒவ்வொரு இலக்கியப் படைப்பிற்கும் சமூகத்துடன் ஏதோவொரு வகையில் தொடர்பும் இருக்கின்றது. சமூகத்தை சித்திரிக்கும் நாவல்கள் பெரும்பாலும் மனிதர்கள் சமூகமயமாகுதலை இலக்காக கொண்டுள்ளன. சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை வெளிக் கொண்டு வருவதில் அவை முனைப்புக்காட்டுகின்றன.

ஒரு படைப்பாளர் தான் வாழும் சமூகத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டு வேறொர் உலகத்தில் வாழ்ந்து விடமுடியாது என நினைக்கின்றேன் நான். அவ்வாறு அந்நியப்பட்டுப் படைக்கப்படும் படைப்புகள் உடனடியாக இல்லாவிடினும் காலப்போக்கில் வலிமையற்று விடக்கூடும். சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை, அவலங்களை பேசுவதன் மூலமாக படைப்பாளர் தானும் சமூகத்தின் ஒரு துளியாக நிலைபெற்று விடுகிறார்.

ஒரு காலத்தில் நாடுகளை ஆண்ட மன்னர்களும், மாயாவி களும், காதல்தோல்விகளும், கற்பனை வரலாறுகளினதும் கதைகளைப் படித்து வந்த வாசகர்களுக்கு, தமது சமூகத்தின் மனிதர்களையும் அவர்தம் கதைகளையும் இலகுவான மொழிநடையில் சுவைப்பதற்கான வாய்ப்புகளை உருவாக்கியதில் எமது ஈழத்து நாவல் ஆசிரியர்கள் பலருக்குப் பெரும்பங்குண்டு.

பொதுவாக நாவல்கள் பல்வேறு சம்பவங்களையும் பல்வேறு கதைமாந்தர்களையும் வாசகர்களோடு சேர்ந்து பயணிக்கவைப்பதில் வெற்றியடைகின்றன. நாவலில் வரும் ஏதோவொரு கதை மாந்தரில் தன்னை அல்லது தான் சார்ந்த மனிதர்களை வாசகன் பார்க்கிறான். இதனூடாக வாசகர் ஒருவர், தன்னுடைய சிந்தனையைப் புதுக்கி தன்னைத்தானே கட்டமைத்துக் கொள்ளவும் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. தனது மனதில் தொக்கி நிற்கும் ஏதோவொன்றைத் தீர்வு காணவும் கூடும்.

அந்தவகையில் தான் குடத்தனை உதயன் படைத்துள்ள, “இருளுக்குள்ளே ஒரு நம்பிக்கை வெளிச்சம்” நாவலை நான் நோக்குகின்றேன். தன்னுடைய காலத்தில்

தான் வாழ்ந்த, வாழுகின்ற சமூகத்தை எம் கண்முன்னே உயிர்த்துடிப்போடு உலவ விடுகின்ற உதயனின் ஆளுமையை இங்கே கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இதற்கு கூர்மையான உணர்திறன் தேவைப்படும். அந்த உணர்திறன் இவரிடம் நிரம்பிக் கிடக்கிறது.

தாயகத்தில் மிகவும் முதன்மை பெற்றுள்ள ஒரு கடலோரக்கிராமம் ஒன்றின் வாழ்க்கையையும் வரலாற்றையும், மக்களையும் மிக அழகாகவும் அதேவேளை எந்தவிதமான ஒப்பனைகளும் செய்து பாழடிக்காமல் அப்படியே மனதில் பதிக்கின்றார் நாவலாசிரியர். இங்கே படைக்கப்பட்டுள்ள பெண்களின் நிலை, அவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டம், உழைப்பு, அவர்களை உடல்ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் சுரண்டும் ஆண்களின் மனோநிலை என்பவை அப்படியே வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் மீதான ஒடுக்குமுறைகளும், சுரண்டல்களும் காலங்காலமாக தொடர்வதை ஆசிரியர் பல்வேறு இடங்களில் வெளிச்சமிடுகிறார்.

அத்தோடு பொருளாதார ரீதியான கையறுநிலை என்பதன் ஆழமான பாதிப்பையும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய ஒழுக்கமீறல்களையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டி, வாசகர்களை எச்சரிக்கை செய்கிறார். ஆணும் பெண்ணும் ஒருசேர இழைக்கின்ற தவறான செயற்பாட்டில், பெண்ணை மட்டும் சமூகம் எவ்வாறு குற்றவாளியாக்கிவிடுகிறது என்பது அழகாக காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நாவலில் வரும் தேவகி, சிங்காரி போன்ற பெண்களின் நிலை ஒருபுறம் அவர்கள் மீதான கோபத்தையும் மறுபுறம் கழிவிரக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. மனித வாழ்க்கை என்பது அவர்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தின் பௌதிக அமைப்பை அடிப்படையாக கொண்டே வரையறுக்கப்பட்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்தவகையில் கடலையே நம்பி வாழும் மக்கள் கல்வி, பொருளாதாரம், அறிவியலில் முன்னேறுவதற்கான வாய்ப்புகளை எட்ட முடியாதிருக்கும் துயரமும் இங்கே நாவலில் இழையோடுவதை நாம் காணலாம்.

வாழ்க்கையில் பல்வேறு அழுத்தங்களைச் சமக்கும் இந்த

மக்களை இன ஒடுக்குமுறையும் விட்டுவைக்கவில்லை. இலங்கைப் படையினராலும், இந்திய அமைதிப் படையினராலும் இம் மக்கள் பட்டுத்துடிக்கும் வலிகளும் இங்கே பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன. இளம் வயதினரை இலக்குவைத்து தேடித் திரியும் படையினரின் கண்களிற்படாமலும் கைகளில் அகப்படாமலும் இருப்பதற்காக, இயக்கத்தில் இணையும் இளைஞர்கள், படையினரின் பாலியல் இச்சைகளுக்கு அஞ்சி நடுங்கும் பெண்களின் மனநிலை, படையினரின் அச்சுறுத்தலால் பெற்றதாயின் சாவுக்குகூட செல்ல முடியாத இளைஞன் என படைக்கப்பட்டுள்ள கதை மனிதர்களின் உணர்வுகள் நெஞ்சத்தை ஊடுருவி வலிக்கச் செய்கின்றன. பட்டுணராத எவராலும் இத்தகைய வலிகளை இவ்வளவுசிறப்பாக பதிவு செய்யமுடியாது என நினைக்கிறேன். படைப்பாளர் ஒருவரின் பட்டுணர்வே படைப்புகளை மிளிர்ச்செய்கின்றன என்பதற்கு இதுவோர் எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

இந்த நாவலின் களம் தாய்மண் மற்றும் புலம்பெயர்நாடு என்கின்ற இரண்டு தளங்களில் முன்வைக்கப்படுகிறது. வாழ்க்கை ஏற்படுத்தும் துயர்களையும் வலிகளையும் வறுமையையும் பட்டு, புலம்பெயர்ந்து வந்த மனிதர்கள் சிலர், பின்னர் அவற்றை மறந்து விடுவதையும் அத்தகையவர்களோடு வாழ்பவர்களுக்கு உதவ மறுப்பதையும் நாவலாசிரியர் இந்நாவலில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

புலம்பெயர்நாடுகளில் அகதிகளாகவும், பொருளீட்டிக்கொள்வதற்காகவும் வந்தவர்களிடையே குறிப்பிட்ட தொகை மனிதர்கள் தனிமனித சுதந்திரம் என்கின்ற பெயரில் வாழும் பண்பாடற்ற வாழ்வையும் ஆசிரியர் சாடி நிற்கிறார். தனிமனித சுதந்திரம் என்பதை பண்பாட்டு அல்லது சுயஒழுக்க சீரழிவு எனத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளும் இவர்களைப் போன்றவர்களால் ஓர் இனத்தின் அல்லது தேசத்தின் மீது கறைபடியும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை நாவலாசிரியர் நன்கு வலியுறுத்துவதையும் உணரமுடிகிறது.

அதேவேளை தாய்நாட்டி

லிருந்து புலம்பெயர்ந்து வரும் நரேன் என்ற இளைஞனுக்கு வழிகாட்டும் அறிவுசார் நண்பனான போராளி சித்திரன் போன்றபுலரும் புலம்பெயர்நாடுகளில் இருப்பதையும் காட்டுவதன் மூலம் மனிதர்களின் நிலையினைச் சமன் செய்து விடுகிறார் ஆசிரியர்.

வெளிநாடுகளில் மனித உரிமைகள் தொடர்பான இறுக்கமான சட்டங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தபோதும், அவற்றைத் தெரிந்து கொண்டும் கூட நாவலில் வருகின்ற தர்மா போன்றவர்கள் அதைமீறுகிறார்கள் என்பதும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

அதேவேளை சமூகத்தின் பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் அதிகமான பழிகளை கல்விப்பின்புலம் குறைந்த, பொருளாதார வளமற்ற பெண்கள்மீதே சமூகம் சுமத்துவதாகவும் இந்நாவலின்மூலம் ஓர் உணர்வு ஏற்படுகிறது. பெண்களே பெண்களைக் குற்றஞ் சுமத்துவதும் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. இந்த நிலையில், அடிப்படைச் சமூக அமைப்பு முறைகள் மாற்றம்பெற்றால் மட்டுமே பெண்கள் இத்தகைய பழிச்சொற்களில் இருந்து விடுபடமுடியும் என்பதையும், கல்வி, அரசியல், பொருளாதாரத்தில் அசைக்கமுடியாத நிலையை பெண்கள் எட்டும்போது குற்றஞ்சுமத்துவோர் வலிமையற்று விடுவர் என்பதையும் இங்கே நான் பதிவுசெய்தே ஆகவேண்டும்.

இந்தநாவலின் மொழி கதை மாந்தர்களை ஒருவாசகன் அல்லது வாசகி இலகுவாக கற்பனை செய்து விட உதவுகிறது. தாராளமாக பழமொழிகள், சொல்வடைகள், கிராமத்து வட்டாரச்சொற்கள், அடுக்கு இணைமொழிகள் என அனைத்துமே நாவலாசிரியரின் கைவண்ணத்தில் மிளிர்கின்றன. “மண்வாசம்” சொட்டி நிற்கிற நாவல் என இதனைச் சொல்வதில் தவறே இல்லை எனலாம்.

தற்போதைய ஈழ இலக்கியப் படைப்புலகில் பெரும் பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டுவருவதை காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பல்வேறு பெயர்களைச் சூடிக்கொண்டு, மண்ணின் மகிமையையும் தமிழின் தொன்மையையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் வேர்களையும் திரிபுபடுத்தும் படைப்புகள் ஒருபுறம். பாலியல் வக்கிரங்களையும், போலியான புனைவுகளை

யும், இட்டுக்கட்டும் கட்டுக்கதைகளையும் ஈழத்து இலக்கியம் என்றும். தவறான இடங்களில் சேகரிக்கும் செய்திகளை காதுமூக்குவைத்து படைத்தும், இளையதலை முறையினரை திசைதிருப்பி அவர்களின் சிந்தனை ஆற்றலை மழுங்கடிக்கும் படைப்புகள் மறுபுறம் என வெளிக்கிளம்பி வேடிக்கைகாட்டுகின்றன. இவற்றுக்கு நடுவில் இந்த நாவலாசிரியரின் தெளிவும், புரிதலும், உறுதியும் வரவேற்கப்படக்கூடியதாகவே உள்ளது. இவரைப் போன்ற சமூக அக்கறைமிக்க மனிதர்களால்தான் இன்னமும் எம்மினம் இறவாதிருக்கிறது.

பழைமைவாத எண்ணங்களில் ஊறித்திளைத்த பெண்ணாகச் சித்திரிக்கப்படும் தேவகிக்கும், நரேனின் துணைவியாக வரும் தர்சினிக்கும் இடையில் ஏற்படும் முரண்நிலை, துணைவிக்கும் பெற்றவருக்கும் நடுவில் நின்று துடிக்கும்

தாயகத்தில் மிகவும் முதன்மை பெற்றுள்ள ஒரு கடலோரக்கிராமம் ஒன்றின் வாழ்க்கையையும் வரலாற்றையும், மக்களையும் மிக அழகாகவும் அதேவேளை எந்தவிதமான ஒப்பணகளும் செய்து பாழடிக்காமல் அப்படியே மனதில் பதிக்கின்றார் நாவலாசிரியர்.

நரேனின் துயரம் என்பவையும் சிலபாடங்களைச் சொல்லி நிற்கின்றன. கதைமாந்தர்களை இலகுவாக வாசகர்கள் புரிந்துகொள்வதற்கு இடையூறாக ஆசிரியர் அதிகமாக கருத்துச் சொல்லும் தன்மை ஆசிரியரின் இனிவரும் படைப்புகளில் சீர்செய்யப்பட வேண்டும் என்பது ஒரு வாசகியாக எனது எதிர்பார்ப்பாகும்.

மண்ணின் வாசனையோடு, நம் சமூகத்தின் மனிதர்களை உயிர்த்துடிப்போடு எம் முன் உலவவைத்த நாவலாசிரியர் குடத்தனை உதயன் பட்டறிவுமிக்க படைப்பாளர். பல படைப்புகளை முன்னரும் படைத்தவர். எல்லோரையும் அன்போடும் நட்புணர்வோடும் ஈர்க்கும் இதயம் கொண்டவர். எனது தந்தையாரிடம் தமிழ் மொழி கற்றவர். இவர் இன்னும் பல படைப்புகளைப் படைத்து, நிலைக்கவேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

ஜே.கே.யின் கந்தசாமியும் கலக்கியும் ஒரு கண்ணோட்டம்

■ சுபாஷினி சிகதரன்

அவுஸ்திரேலியா - மெல்பன் வாசகர் வட்டத்தினால் அண்மையில் இணைய வழி காணொளி ஊடாக நடந்த ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் காமெல் தாவூத் தினால் எழுதப்பட்ட "மறுவிசாரணை" மொழி பெயர்ப்பு நாவல்பற்றிய கலந்துரையாடலிடம் பெற்றது.

இது அல்பேர்ட் காம்யூவின் "அந்நியன்" நாவலின் எதிரொலியாக எழுதப்பட்டது எனும் கருத்து எல்லோரிடமும் நிலவியது. கலந்துரையாடலில் பேசிய எழுத்தாளர் ஜேகே இந்தக் கருத்தை உடைத்துப்போட்டார்.

ஒரு நல்ல எழுத்து, அதனின்றும் அடுத்த சிந்தனைக்கு இன்னொரு எழுத்தாளனை இட்டுச் செல்லும், அந்நியனின் தொடர்ச்சியே மறுவிசாரணை நாவல் அன்றி, அதற்கு எதிராக எழுதப்பட்டதல்ல எனும் தெளிவான விளக்கம் ஜேகேயால் வைக்கப்பட்டது.

ஜேகேயின் எழுத்துக்களில் வெளிப்படும் நுண்மாண் நுழை

புலம் கண்டு நான் அதிசயித்ததுண்டு. இலக்கியச் சந்திப்பிலும் சரியான கோணத்தில் சிந்திக்கும் இவரின் திறனிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு அமைந்தது.

ஆங்கில அறிவியல் எழுத்தாளர் டக்ளஸ் அடம்ஸின் 'The Hitchhiker's Guide To The Galaxy' என்ற நாவலின் பாதிப்பால், தமிழில் அங்கதச் சுவையுடன் எழுதப்பட்ட அறிவியல் புனைவு "கந்தசாமியும் கலக்கியும்". நான் என்றுமே ஜேகேயின் எழுத்துக்கு இரசிகை. சிறுகதையாகட்டும், கட்டுரையாகட்டும், அல்லது நாவலாகட்டும், தொடக்கத்திலிருந்து முடிவு வரை எழுத்தின் ஓட்டமும், கருத்தின் ஆழமும், ஒரு விடயத்துடன் இன்னொன்றை இணைக்கும் உத்தியும், விவேகம் நிரம்பிய எள்ளுமென வாசகரை வசமாக்கி விடும். வாசித்தபின்னும் பல மணி நேரம் அதே சுழலுக்குள் மனதை வாரிச் சென்று வைத்திருக்கும். ஒரு அறிவியல் புனைவை இந்த எல்லா அம்சங்களும் கொண்டதாகப் படைத்துத் தொய்வின்றிய வாசிப்புக்கும், வித்தியாசமான அனுபவ மகிழ்வுக்கும் உள்ளாக்கிய எழுத்தாளனை எங்கனம் பாராட்ட?

கந்தசாமியும் கலக்கியும் என்ற நாவல் விஞ்ஞானம், புனைவு, நணவிடை தோய்தல், அரசியல், தத்துவம், ஆன்மிகம் இவையெல்லாம் ஒருமித்துப் பதமாய்ச் சமைத்து, நகைச்சுவை என்னும் உப்பினால் சுவை எழுப்பி அளிக்கப்பட்ட பெரு விருந்து. உண்ட பின்னும் மீந்து நிற்கும் நாக்கின் சுவையாய், கையின் வாசனையாய் நினைவுகளின் மயக்கத்தில் நெடு நேரம் தொலைய வைக்கிறது. சில காலம் கழித்து மீண்டும் வாசிக்கையில், அறியப்படாத இன்னொரு சுவையையும், தேடலையும் அளித்து நிற்கிறது.

எக்காலத்துக்குமுரியதாக ஒரு படைப்பின் எழுத்தோட்டத்தை அமைக்க முடியுமானால் அது எழுத்தாளனின் பெரு வெற்றி. இந்தக் கருத்தைக்கூட தி. ஜானகிராமன் கதைகள் பற்றி ஜேகே பகிர்த்து, நான் கேட்டுள்ளேன். இத்திறன் ஜேகே எனும் எழுத்தாளனுக்கும் கைவரப்பெற்றது. "கந்தசாமியும் கலக்கியும்", இன்னும் பல வருடங்கள் கழித்து வாசித்தாலும்

இதே புத்துணர்வை அளிக்கக் கூடியது. இது கரும் பொருள் பற்றி என்னைக் கற்பனை செய்ய வைத்தது. அறிவுக்கு எட்டாத பிரபஞ்சம் பற்றி ஓர் ஆன்மீக விளக்கம் கேட்டது போல் விதிர்க்க வைத்தது. மஹாவம்சம் பற்றி மேலும் அறியத் தூண்டி யது. தொண்ணூறுகளின் பாடசாலை நாட்களுக்கு என் உள்ளத்தைத் தூக்கிச் சென்றது. போர் என்ற வடுவின் மீது புன்னகைத்து நிற்கக்கூடியதாக, நையாண்டி எழுத்தால் நனைவிடை தோய்தலை நயமாக்கியது. என் பிரதேசத்து மொழிவழக்கின் இனிமையில் இதயத்தை ஈரப்படுத்திற்று. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த வாழ்க்கையின் அபத்தம் பற்றி எண்ணுந்தோறும் எள்ளவும், அதிரவும் வைத்தது.

முதல் பகுதியான “பூமி அழிதல் படலம்”, வாழ்க்கை எனும் மாயையில் நாம் செய்யும் அபத்தங்களை நக்கல் கூட்டிச் சொல்கிறது. இந்த அபத்தங்களிலிருந்து வேறுபட்டு “ஒரு மாதிரியான ஆளாக” கந்தசாமி போன்ற சாமானியர்களால் கருதப் படும் சுமந்திரன், முடிவில் எல்லாவற்றையும் ஆட்டி வைக்கும் “எலிதாசனாக” சித்திரிக்கப்படுவது தேர்ந்த முடிச்சு. தவிர, “சுமந்திரன்” என்னும் பெயருக்குள் இருக்கும் சூட்சுமத்தையும் விடுப்பு மீனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு எத்தனையோ பூடகங்கள்! “தப்பியோடும் படலம்”, “விடை காண்படலம்”, “கேள்வி தேடும் படலம்” ஆகிய பின்னைய பகுதிகள் பிரபஞ்சத்தில் எதோ ஒரு கற்பனைக் கலத்தில் எம்மையும் பயணிக்க விட்டு, எம் அபத்தங்களைக் கொஞ்சம் விரிவாக அசைபோட்டு விழிக்க வைக்கிறது.

இந்த நாவல் உள்ளர்த்தங்களுடன் நகையாடும் சம்பவங்களில் சில உதாரணங்கள்:

- குப்பைத் தொட்டிகளிலேயே பூமிக்கிரகத்தின் அத்தனை புரட்சியும், எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் இடம்பெறுகின்றன.
- மனிதன் கூர்ப்படைந்து ஆற்றிவு உள்ள விலங்காக ஆகியதைப் பூமியிலுள்ளவர்கள் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், கண்டு பிடித்த வரையும் கல்லால் அடித்துக் கொல்லும் லூசுக் கூட்டம் இவர்கள். - இதுவே இயேசு, கலிலியோ போன்ற சரியானதைச் சொல்பவர்களுக்கு இங்கு நடக்கிறது.
- எப்போதோ வாழ்ந்த ஞானிகள் வேதங்களில் எதிர்காலங்களைக் கணிப்பிட்டுக் கூறியமை.
- எல்லாப் புள்ளிகளும் எங்கேயோ இணையும் மெய்ம்மை.
- திராவிட வம்சாவளியினர்களான சோமரத்தன் வின் வம்சத்தினர் - இங்கு ஜேகேயின் “படலை” (www.padalay.com) இணையத் தளத்தில் செப் 16, 2020 இல் எழுதப்பட்ட “ஆதிக்குடிகள்” என்ற அருமையான பதிவை வாசிக்குமாறு பரிந்துரைக்கிறேன். இதில் இவ்வாறு வருகிறது: “மரபணு ஆய்வுகளின்படி ஈழத்தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்குமிடையான ஒற்றுமை ஈழத் தமிழர்களுக்கும் இந்தியத்தமிழர்களுக்கு மிடையே உள்ள ஒற்றுமையைவிட அதிகம் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது”.

- பிரேமதாச புலிக்கு ஆயுதம் கொடுத்தது, புலி மகிந்த ஆட்சிக்கு வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தது போன்ற அரசியல் உண்மைகள்.
- பூமி அழியத் தொடங்கிய தருணத்து விவரிப்பில், அப்படியே எமது போர்க்காலப் பட்டடங்களையும், இடப்பெயர்வு நிகழ்வுகளையும் மனக்கண்முன்னே காட்டியது.
- சோதிலிங்கம், குமரன் என்ற இரு விஞ்ஞானிகள் பற்றிய விவரிப்பு - இதனைத் தொண்ணூறுகளில் பெளதிகவியல் பாடத்திற்கு யாழில் ரியூசன் போனவர்கள் விழுந்துகட்டி இரசிப்பார்கள்.
- “துவாய்” என்ற சாமானின் பெறுமதி.
- மிகச்சிறந்த நூல்கள் என்று பாராட்டுப் பெற்றவை என்றுமே வாசிக்கப்படாத உண்மை.
- சூபிக் கிரகத்தின் சர்வதேச விருது பெற்ற சிறுகதையும், பூமிக் கிரகத்தினருக்கான அதன் மொழிபெயர்ப்பும்.
- தேவையே இல்லாத பூமி மனிதர்களின் பேச்சு. இதனாலேயே மட்டுப்படுத்தப்பட்ட விழிப்புணர்வு.
- ஆராய்ச்சிகள் பற்றிய அபத்தமும், எல்லோரும் எப்போதும் எதையோ தொலைந்தது போல் தேடிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையும், அதில் ஒளிந்திருக்கும் உண்மையும்.
- கடவுளர் பற்றிய அபத்தம்.
- பொதுநலன் என்று திரிபவர்களும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சுயநலத்துடன் செயற்படும் பெரு உண்மை.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

விடையைக் கண்டுபிடித்துப் பின் கேள்வியைத் தேடுவதாகக் கொக்கி போடுவதிலேயே நாவலின் விறுவிறுப்பை அறியலாம். கந்தசாமியாகவே கற்பனையில் எம்மைப் பயணப்பட வைத்ததுவும், அங்கங்கே சிறிது நேரம் புத்தகத்தை மடியில் வைத்துவிட்டு யோசனையில் ஆழ்ந்து பின் பெருமுச்சு விட வைத்ததுவும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த நகைச்சுவையில், நிறைய ஞாபகங்களையும் தகவல்களையும் எடுத்துத் தந்ததுவுமெனச் சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லை. இந்தக் “கந்தசாமியும் கலக்கியும்” என்பதைச் சரியாக நயக்க பிரபஞ்சத்துப் பிரகராதியைத்தான் உதவிக்கு அழைக்க வேண்டும்!

நாவலை வாசித்துச் செல்லும் போது முதலில் விடை என்ன என்றும், பின்னர் கேள்வி என்ன என்றும் மண்டை அழிச்சாட்டியம் பண்ணியது. ஆனால் அந்தக் கேள்வி என்ன என்று இப்போதும் மாய்ந்து ஓயவில்லை. “இதுவும் கடந்து போகும்” என வாழா இருக்கவும் முடியவில்லை.

அந்தக் கேள்விதான் என்ன? “கந்தசாமியும் கலக்கியும்”, இதன் கேள்வி தேடும் படலத்திலிருந்து இன்னொரு நல்ல நாவல் உருவாகலாம். மீண்டும் ஜேகே யிடமிருந்தோ, அல்லது இன்னொரு எழுத்தாளரிடமிருந்தோ உருவாகலாம். உருவாக வேண்டும். ஒரு நல்ல நாவல், அதன் தொடர்ச்சியாக அதனின்றும் அடுத்த ஒரு சிந்தனைக்கு இன்னொரு எழுத்தாளனை இட்டுச் செல்லும்!

எவர் அறிவார்? எப்பவோ முடிந்த காரியம்!

இஸ்மாயில் வாழ்க்கையில் பல அனுபவங்களை பெற்றுக் கொண்டவர். சேகுத் தம்பி வறுமையின் கோரப் பிடிக்குள் சிக்குண்டு கஷ்டங்களை நெஞ்சில் சுமந்தவர். சரவணன் ஒரு சிறந்த படகோட்டி கடலில் காணப்படும் சூழ்நிலைக்கேற்ப லாவகமாகப் படகோட்டும் திறமைசாலி.

இவர்களைத் தவிர துணைப் பாத்திரங்களாக லரீபா, சாந்தன், மூர்த்தி, பாருக், எட்வேட், ஹேரத் கெப்டன், ராசிக், சரினா ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர். பல இனத்தவர்களும் பல மொழி பேசுபவர்களும் இந் நாவல் முழுவதும் கதை ஓட்டத்திற்கேற்ப நடமாடுகின்றனர். இவர்களுடைய உரையாடல்கள் அவரவர் நிலைமைக்கு உரியதாக அமைந்துள்ளன.

மிகச் சாதாரண மொழி நடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நாவலில் இடம்பெறும் அனைவருமே சிறந்த பாத்திரப்படைப்பு. தமது சொந்த அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர். இக்கதை மாந்தர்கள் உறவுநிலைக் கதைமாந்தர்கள், நட்பு நிலைக் கதை மாந்தர்கள் என இரு பிரிவினராகக் காணப்படுகின்றனர்.

மீனவர்களின் வாழ்வியலை இயல்பான பேச்சு சொழங்கோடு எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நாவலில் மீனவர்கள் தொழிலின் பொருட்டு பயன்படுத்தப்படும் சூழ்ளாம்பு, தங்குனிசி, தூண்டில், பறி, ஈயம், ஜீனிப்பல், மண்டாப்பொல், தண்டுமரம், அத்தாங்கு, சவல் ஆகிய பொருள்கள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நாவலாசிரியர் கலாநிதி இக்பால் வெறுமனே தத்துவங்களை சொல்லி குழப்பாமல் கதை ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப அவற்றைச் சொல்லி நாவலின் கதையினை வளர்த்துச் செல்வதனை காணலாம். ஆபத்துக்கு உதவுவதற்கு மதம், மொழி, நாடு என்று வேறுபாடு காட்டத் தேவையில்லை. கடின உழைப்பாலும் முயற்சியாலும் வெற்றி கொள்ள முடியாதது எதுவுமில்லை. ஒவ்வொரு வரது வாழ்விலும் மனைவியினது பங்கும் பணியும் முக்கியமானவை. வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான். தோல்விதான் வெற்றியின் அறிகுறி. போன்ற கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளன.

இயற்கை வருணனை எதார்த்தமானது. மண்வளச் சொற்கள், உவமைத் தொடர்கள், மரபுக் தொடர்கள், ஆங்கிலச் சொற்கள் என்பன நாவலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

நீலக் கடலைக் கிழித்து அவர்களது படகு சென்றதால் தோன்றிய வெள்ளைக் கோடு, “ஜெட்” விமானம் ஆகாயத்தில் வரைந்த கோடு போல சில நிமிடங்கள் நிலைபெற்று மறைந்தன.

கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் வெள்ளலைகள் துள்ளி விளையாட விட்டு அவற்றை மகிழ்ச்சி பொங்க அமைதியுடன் பாத்திருந்த கடல் மங்கை தனது காதலனான கதிரவன் மறைவதனால் ஏற்பட்ட துயரத்தை அடக்க முடியாததினால் தான், இவ்வாறு சீறிச்சினக்கிறாளோ?

கடல் மங்கையைத் தன் கதிர்க் கரங்கள் இது வரைத் தடவிய களைப்பைத் தீர்ப்பது போல,

கதிரவன் மேற்கு பக்கமாக விரைந்து சென்றான். கதிரவனின் மனதை மயக்கும் நிறங்கள் மேற்கு அடிவானத்தை, அழகு கொஞ்சும் எழில் ஓவியமாக மாறின.

ஆசிரியர் இந்த நாவலின் ஊடாக சமூகப்பயன் பாட்டுக்கான செய்திகளாக கனவுகள், ஆசைகள், இன்பங்கள், கடின உழைப்பை மீனவர்கள் தமது அன்றாட வாழ்க்கையில் எதிர்கொள்ளும் பாங்கை உணர்வுபூர்வமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

கடலுக்கும் மீனவர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு ஆழமான உறவு, தொழில் ரீதியாக ஏற்படும் பிரச்சினைகள், அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் என்பன எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

நாவல் முழுவதும் ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட பாடு பொருளுக்கு ஏற்ப அந்த மக்களின் வாழ்வியலில் ஏற்பட்ட சோகங்கள், இழப்புகள், கொடுமைகள் என்பவற்றை விவரித்துள்ளார்.

இஸ்மாயில், சேகுத்தம்பி, சரவணன் ஆகிய மூவரும் இன ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக பரஸ்பரம் புரிந்துணர்வுடன் இணைந்து கடந்தொழில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

பிறர் நலம் பேணி நடக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக குமார் கடலுக்கு செல்லாத வேளையில் பாருக் அவனுக்கு உதவி செய்தல், ஆபத்துக்கு உதவுதல், இன, மத, மொழி வேறுபாடு காட்டாமல் இருத்தல் என்பவற்றை இச்சிரிய நாவலுக்குள் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார்.

எதிர்பார்ப்புகளும் ஏமாற்றங்களும் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் பொதுவானவை ஆகும். பதறாத காரியம் சிதறாது போன்ற கருத்துக்கள் நாவலில் ஊடாக சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மீனவர்களின் கதை வாசகர்களின் உணர்வுகளை தொட்டு செல்கிறது. வாசிப்பதற்கு அலுப்பில்லாமல் கதை நகர்ந்து செல்கின்றது.

நாவல் தொடக்கத்திலிருந்து முடியும் வரை ஏதோ ஒரு வகையில் நம்முடனே பயணிக்கின்றது.

கதையின் களமும் மக்களும் நம்மை அறியாமலே அதற்குள் ஈர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

கடலை பெற்ற தாயாக நினைக்கும் அந்த மக்கள் அவர்களின் தொழிலில் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் அதனால் அவர்கள் அடையும் வேதனையின் சாட்சியாக நமக்குள்ளே விரிந்து ஓய்வு இல்லாமல் நகரும் மீனவர்களின் அவல வாழ்வு பரிதாபகரமானது. அவர்களது வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்க்கும் அனுபவத்தைத் தந்துள்ளது.

நாவல் ஆசிரியர் தனது கதைக்கான கருவை கஷ்டப்பட்டுத் தேடிக் கண்டு பிடித்ததாகத் தெரியவில்லை. அல்லது புதிதாக ஒன்றைச் சொல்ல வந்ததாகவும் இல்லை. தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தை தனது கற்பனைத் திறனால் வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

உண்மையை எழுதுதல் மிதாயா கானவியின் கருணை நதி நாவல் குறித்து

■ வேலணையூர் தாஸ்

போர்க்கால படைப்பிலக்கிய உலகில் கானவியின் நுழைவு காத்திரமானதும், அவசியமானதும் என்றே கூறமுடியும்". எழுத்தாள நண்பர் அமல்ராஜ் இணைய பதிவொன்றில் மேற்கண்ட வாறு குறிப்பிடுகிறார்...இக் கூற்று மிகையானதல்ல கானவியின் கருணை நதியை வாசித்த பின் எல்லோருடைய மனதிலும் இயல்பாக எழக்கூடிய கருத்து இது வாகத்தான் இருக்க முடியும்.

கானவி நீண்டகாலமாக எழுத்து துறையில் இருப்பவர் ஆயினும் நீண்ட முன் அனுபவத்தோடு எழுத்து துறை சார் நளினங்களை நாவலில் பயன்படுத்தி தனக்கே உரிய சொல் முறைகளால் தனக்கென ரசிகர் கூட்ட மொன்றை கட்டிவைத்திருப்பவரல்ல. இதற்கு முன்னும் ஒரு மருத்துவத்துறை சார்ந்த பதிவை/ சிறுகதை தொகுப்பு எழுதியதாகவும் அது தற்போது தன்னிடமில்லை என்று கூறும் கானவியின் முதல் நாவல் இதுவாக இருக்கிறது. 2013ம் ஆண்டில் வெளிவந்த இந்த நாவல் 2020ல் மீண்டும் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறது

இன்று சயந்தன், குணாகவியழகன், கர்ணன், சோபாசக்தி, அனோஜன் போன்ற வலுவானான கதைசொல்லிகள் எழுதுகிற ஈழத்து கதைச் சூழலில் ஒரு குறுநாவலை தந்த கானவி எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெறுகிறார் முதல் பந்தியில் உள்ளது போல் அமல்ராஜ் போன்றவர்கள் எப்படி எழுதலாம் என்ற கேள்விக்கெல்லாம் விடை ஒன்றுதான். அது போர்க்காலத்தின் சாட்சியாய் அமைவது. போருக்குள் வாழ்ந்து மரணங்களையும் அவலங்களையும் மிக அருகே சந்தித்தவரின் நேரடி வாக்குமூலமாக அமைவது. இங்கு புனைவு என்பதை விட உண்மையே மேலோங்கி நிற்கிறதென்பதே மறுக்கப்பட முடியாததாகும். இது அவசியமானதுமான காலத்தின் பதிவுமாகும்.

முள்ளிவாய்க்கால் போர்க்களத்தில் மரணங்களுக்கு மத்தியில் நின்று மருத்துவ பணியாற்றிய மிதாயா கானவி தம் அனுபவங்களை சொல்லவேண்டும் என்ற ஆவலில் எழுதிய நாவலே "கருணை நதி" கானவி ஒருநெருக்கடியான சூழலில்தான் தடுப்பு முகாமில் இருந்தபோது இக்கதையை எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார். இதை அவர் பின்வருமாறு முன்னுரையில் கூறுகிறார்: "இந்த நாவலை நான் எழுதத்தொடங்கிய நிமிடங்கள் இன்றும் என் நெஞ்சில்

ஈரமானவை கையில் கிடைத்த ஒரு பேனாவுடன் வெற்றுத்தாளுக்காய் ஏறியிறங்கிய தற்ப்பாள் கொட்டில் கள் வெறுமையே தந்தன. அங்கர் பால்மா பெட்டியின் மட்டையில் முதலாது பகுதியை எழுத ஆரம்பித்தேன்”

அன்றிருந்த அரசியல் சூழ் நிலையில் இப்படி யொரு நாவலை எழுதுகிற தந்துணிவு எல்லோருக்கும் வந்துவிடாது. தன் இனம் அடைந்த துன்ப துயரங்களை உலகறிய செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காய் தனக்கு பின் நேரக்கூடிய எந்த இடர்களையும் எதிர் கொள்ள தயாரான அந்த மனநிலை இலக்கிய படைப் பாளிகளுள் கானவியைமுன்னிலை படுத்துகிறது.

கருணை நதி தமிழர் துயரை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இதைவிட போர்ச்சுழலில் நின்று மக்கள் துயர் துடைத்த மருத்துவ பணியாளர்களின் கருணையை மறக்க முடியாது.

காதலின் ஏக்கமும் தேடலுமே கதையின் கருவென விரிந்தாலும் மருத்துவ பணியின் மனிதநேய அணுகுமுறை கருணை நதியாக கதையெங்கும் பரவுகிறது. உண்மையை எழுதுதலே சிறந்த இலக்கிய மாகிறது. இங்கும் வாழ்வின் யதார்த்தமே நாவலின் வெற்றியை தீர்மானித்திருக்கிறது.

“அப்போ “அம்மாம்மா” என்று மெதுவாய் முணுமுணுத்தாய் புரிந்து கொண்டேன் நான். நீயும் காயப்பட்டதை “அக்கா காயமா” என்று உன்னருகில் நின்ற உதவியாளன் உன்னை தாங்கி பிடித்தான். பதற்றத்தடன் உன் மீது டோர்ச் வெளிச்சத்தை பாய்ச்சி னான் நீ உன் கையால் பொத்தியிருந்த நெஞ்சுப் பகுதியில் சட்டைக்கு மேலால் இரத்தம் தெரிந்தது நிலைமையை புரிந்த உன் தோழர்கள் உன்னை தூக்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்கள். எறிகணைகள் தொடர்ந்து அதிர்ந்து கொண்டிருந்தன மருத்துவமனை முழுவதும் சிதறத்தொடங்கியது பாரிய காயங்களுடன் கிடந்தவர்கள் கூட எழுந்தோடத் தொடங்கி விட்டார்கள்” என்று முள்ளிவாய்கால் பேரவலத்தின் உச்சக்கட்டமான மருத்துவமனைத்தாக்குதலை பதிவு செய்கிறார் கானவி..

“மின்சாரம் நின்று போயிருக்க வேண்டும் எங்கும் ஒரே இருளாக இருந்தது அந்தக் கொட்டிலில் தங்கியிருந்தோர் எல்லோருமே அதற்குள் படுத்திருக்க முடியாது ஆண்கள் எல்லோருமே பொதுவாக வெளியில் தான் உறங்குவார்கள் திடீரெனப் பெய்த மழையால் ஆளாளாளுக்கு ஓடி வந்து குடிசைக்குள் நின்றார்கள் எல்லோரும் படுக்க இடம் போதாது என்ற காரணத்தால் ஆங்காங்கே குந்திக் கொண்டார்கள். அக்கா சிறிய போத்தல் விளக்கொன்றை பற்றவைத்தார். அதன் சுவாலை ஒழுங்காக எரியாமல் காற்றில் ஆடியது. அதை அணைய விடாமல் அக்காவே தன் கைகளால் மறைத்து பிடித்துகொண்டிருந்தான். வெளியில் காற்று வேறு பலமாக வீசியது. ஒரு சூழல் காற்று அடித்தால் போதும் அந்த கொட்டிலும் கூட காற்றில் பறந்து விடும் திடீரென இருந்தவர்கள் எல்லாம் மாறிமாறி எழுந்தார்கள் வெளியில் வெள்ளநீரெல்லாம் உடைத்துக்கொண்டு

குடிசைக்குள் வந்தது முக்கியமான பொருட்களை எடுத்து நனையாமல் பாதுகாப்பான உயரத்தில் வைத்தார்கள். அத்தானும் திவாவும் மண்ணை அணைத்து கொட்டிலுக்குள் வெள்ளம் வராமல் தடுத்தார்கள். எனினும் தொடர்ச்சியாக மழை கொட்டித் தள்ளியதால் வெள்ளம் அதிகரித்து களி மண் சேறு குடிசைக்குள் நிறைந்தது குழந்தைகளையும் தூக்கி தோள்களில் போட்டுக் கொண்டார்கள். நித்திரைக்குழப்பத்தில் சிறுவர்களும் அழுதார்கள். அவர்களை சாமாளிப்பதும் பெரும் பாடாகிப்போனது அன்றைய இரவு முழுவதும் உறக்க மில்லாது மழையுடனேயே கழிந்தது.”

இவ்வாறு ஈழமக்களின் வாழ்க்கையில் இக் கட்டான துயரான மறக்கமுடியாத வாழ்வின் தருணங்களை எழுதியிருந்தாலும் பாலை வெளியொன்றின் மழைப்பொழிவாய். இதனோடு இழையோடும் திவா சங்கவி காதல் இனிக்கிறது. அகமும் புறமும் கலந்ததோர் இலக்கிய பிரதியாக இதை தந்திருக்கிறார். இதனால் கானவி இலக்கிய விமர்சகர்களின் கவனத்துக்குரியவர் ஆகிறார்.

ஈழத்தின் சிறந்த விமர்சகர்களான கே. எஸ். சிவகுமாரன். மு பொன்னம்பலம் ஆகியோர் இவரது நாவலுக்கானக்கான விமர்சனங்களை எழுதி உள்ளார்கள் என்பதும் இங்கு கவனிக்கவேண்டியது.

இறுதியாக இரண்டாம் பதிப்பின் பின்னூரையின் வைத்திய கலாநிதி கா.சுயந்தன் குறிப்பிட்டுள்ள வரிகள். இவரை சரியாக அடையாளப்படுத்தும் என நினைக்கிறேன் “அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கும் அவர் எழுதிய எழுத்துக்களுக்கும் வேறுபாடில்லை இவை உண்மை மனிதரின் எழுத்துக்கள் இப்படிப்பட்டவர்களை இப்பொது எங்கேனும் காண்பதரிது”

இந்நாவலை வாசிக்கும் போது மனித நேயம் அன்பு தியாகம் எல்லாம் கருணாநதியாகி வாசிக்கும் மனங்களில் நிறைகிறது அது மேலும் வளர்ந்து சேவை மனம் கொண்ட பல மனித நேய பணியாளர்களை உருவாக்குகிறது உண்மை என்றும் அழிவதில்லை.

கலாநிதி ஜீவகுமாரனின் தொப்புள் கொடி

முன்னுரை

மனைவியின் ஆக்கத்திற்கு கணவனே விமர்சனம் எழுதிய சம்பங்கள் இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்துள்ளனவா என நானறியேன்.

பக்கம் சார்ந்தும் எழுத முடியாது. பக்கம் மாறி நின்று எழுத முடியாது. நடுநிலையில் நின்று எழுதியே ஆக வேண்டும்.

இந்த நவீனத்தின் “நான் சாமியிட பிள்ளை” என்ற ஒரு சொல்லாடல் அடிக்கடி வரும். அவ்வாறானதொரு சாமியிட பிள்ளையாக என்னை நான் வரிந்து கொண்டும்... மேலாக அந்தச் சாமிக்கிட்டே என்னைத் தத்துக் கொடுத்து, அதன் கருவில் இருந்து பிரசவம் வரை பக்கத்தில் இருந்தவன் என்ற முறையிலும் அதற்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை நன்கு அறிந்தவன் என்று முறையிலும் எவ்வித பக்கச் சார்புமின்றி இந்த விமர்சனத்தை முன்வைக்க ஒத்துக் கொண்டேன்.

விமர்சனம்

இந்த நவீனத்தின் முன் அட்டையும் பின் அட்டையும் நீக்கப்படாமல் இருக்கும் வரை அது ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்க்கை வரலாறு என்ற வகையில் பார்க்கப்படலாம்.

அவ்விரண்டையும் மாற்றீடு செய்யும் பொழுது தமிழ் இலக்கியத்திற்கு கிடைத்த பெறுமதி மிக்க நவீனம் என்ற பெருமைகள் அத்தனையையும் இந்த நவீனம் பெறுவதற்கு அத்தனை தகமைகளும் உள்ளன என்ற என் மதிப்பீட்டை முன்னதாகவே முன் வைத்து இந்த விமர்சனத்துக்குள் செல்கின்றேன்.

கருவும் களமும்

சைவத்தையும் தமிழையும் தலையாய பாரம்பரிய விழுமியங்களாக தாங்கி அனலைதீவில் வாழ்ந்து வந்த ஒரு குடும்பத்தின் நான்கு தலைமுறைகளின் கதையை ஒரு தாய் வழியாகவும் அவர் தன் தாயின் கர்ப்பப்பையில் இருந்து பத்து மாதங்களாகப் பயணித்த அனுபவத்தையும் ஒரு புள்ளியில் இணைக்கும் பொழுது இந்த குடும்ப சரிதம் ஒரு நவீனமாக மிளிர்கின்றது.

இயற்கையுடனும்... விவசாயத்துடனும்... கல்வியுடனும்... கோவில்களுடனும் தம் வாழ்க்கைகையை இணைத்துக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தினரின் வாழ்வானது சித்திரிக்கப்படுகின்றது. இடம் பெயர்வு புலம் பெயர்வு என்ற உலகியல் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இக்குடும்பத்தினர் தங்கள் அடையாளங்களை இழக்காமல் எவ்வாறு தங்கள் வாழ்வைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்கள் என்பதை இந்த நவீனம் பதிவு செய்கிறது.

நாவல்கள் தொடக்கம் முடிவு என்ற இருபுள்ளிகளுக்கு இடையில் பயணிப்பதுண்டு. அல்லது முடிவு தொடக்கம் என்ற இருபுள்ளிகளுக்கு இடையில் பின்நோக்கிப் பயணப்படுவதுண்டு. ஆனால் இந்த நாவல் ஒரு தொடக்கம் ஒரு புள்ளியில் ஆரம்பித்து அது 10 மாதம் முன்னோக்கிப் பயணப்படுகிறது. மறு பகுதி ஒரு முடிவில் ஆரம்பித்து சுமார் 60 ஆண்டுகள் பின்னோக்கிப் பயணிக்கின்றது. இரண்டும் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கும் பொழுது ஒரு பன்னீர்க்குடமும் ஒரு கொள்ளிக் குடமும் ஒன்றாக உடைகின்றன.

இந்த பயண ஓட்டத்தில் இலங்கையில் வெவ்வேறு காலகட்டத்தில் நிலவிய அரசியல் - சமூக - போர்ச் சூழல்கள் - புலம் பெயர் வாழ்வுகள் - குடும்ப பிணைப்புகளும் குடும்பச் சிதைவுகளும் போன்ற பல விடயங்களை இந்த நாவல் பேசிக் கொண்டே போகின்றது.

மாற்றங்கள் என்பது விட்டலாச்சாரியின் திரைப்படங்களில் வருவது போல ஒரு கணத்தில் நிகழ்ந்து விடுவதில்லை. அது மெதுமெதுவாக ஒரு பாம்பின் தோலுரிப்பு போன்றும், பின்பு புதிய தோல் உண்டாவது போன்றும் மெதுமெதுவாக நடைபெறும். குடும்ப உறவுகளின் பலத்தினையும் பலவீனங்களையும் அது தாங்கிச் செல்லும். சுழற்றிப் போட்ட சோழியாக இந்த உறவுகள் கண்டத்திற்கு ஒன்றாக பிரிந்து போவதையும் இந்த நவீனம் படம் போட்டுக் காட்டுவதுடன், எது எப்படி நடந்திருப்பினும் இன்றும் தொப்புள் கொடி உறவுகள் மட்டும் அத்தனையையும் கட்டிப் போட்டு வைத்திருக்கின்றது என்ற முழுமையை நாவலின் முடிவு தருகின்றது. இரத்தம் தண்ணீரை விட தடிப்பானது என்ற ஆங்கில முதுமொழியை ஆழமாக வாசகரின் மனதினுள் இறக்கி வைக்கின்றது.

நகர்வு

சுபத்திரையின் கர்ப்பப் பையினுள் இருந்து அபிமன்யுவுக்கு அர்ச்சுனன் கதை சொல்லும் மகாபார இதிகாசத்தில் இருந்து ஆரம்பித்து, இதர இலக்கியங்கள்... சைவசமய கோட்பாடுகள்... ஒஷோவின் தத்துவங்கள் வரை அனைத்து தத்துவஞானிகளின் தத்துவ முத்துகள் கதையின் ஓட்டத்திற்கு மிக உறுதுணையாகின்றன.

அனலைதீவு மண்ணின் கடல் வளம்... லோஞ்சுப் பயணங்கள்... கோயில்திருவிழாக்கள்... மிளகாய் மற்றும் புகையிலை தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைகள்... பாடசாலைகள்... அதன் பங்களிப்புகள்... இவை அனைத்துடனும்... அந்த ஊர் மக்களின் பிணைப்புகளே இந்த நாவலில் அத்திவாரமாக அமைய அதன் மேல் கலாநிதி அவர்கள் தன் கோட்டையைக் கட்டிச் செல்லுகின்றார்.

நான்கு பக்கமும் கடலால் சுற்றப்பட்ட ஒரு தீவு தனித்துப் போய் விடாது உலகம் எங்கும் தன் உறவுகளின் இணைப்பாலும்... தம் கல்வித் திறமையாலும் உலகம் முழுவதிலும் எவ்வாறு முத்திரை பதித்தார்கள் என்று வியந்தால்... விடையை இங்கு பெறலாம். இந்த மக்களின் வாழ்வு எவ்வாறு இந்த மண்ணுடனும் தம் உறவுகளுடன் இரத்தமும் சதையுமாக கலந்துள்ளது என்பதனை இந்த தொப்புள்கொடியை வாசித்த பின்பு ஒரு வாசகன் தனக்கு தானே நிகழ்த்தும் இரேமீட்டல் மூலம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

தொப்புள்கொடி உறவுகள்

நான்கு தலைமுறைகளின் கால ஓட்டத்தை பதிவு செய்திருக்கும் இந்த நவீனத்தின் முள்ளந்தண்டாக... அல்லது பூமாலையில் மறைந்திருக்கும் பூமாலையின் பயன்படுத்தும் நாராக இந்த நவீனத்தில் அமைந்திருப்பது இந்த தொப்புள்கொடி உறவுகளே.

இன்றைய நவீன உலகில் பெற்றோர்களே வயோதிப இல்லத்தில் அனுமதிக்கப்பட்ட நிலை

யிலும்... அவர்களின் சொத்துகளுக்காக அதே தொப்புள் கொடி உறவுகள் நீதிமன்ற வாசலில் காத்திருக்கும் ஒரு காலச்சூழலில் இப்படியான உறவுகளும் இருக்கின்றன என்பது பிரமிக்கும் வகையில் உண்மையைப் பதிவு செய்திருக்கின்றது இந்தப் பதிவு.

இதில் உள்ள சிறப்பு என்னவெனில் இரத்த சம்மந்தமான தொப்புள்கொடி உறவுகளைத் தாண்டி இரத்த உறவுகளைத் தாண்டிய உறவுகள் தொப்புள்கொடி உறவுகளாக இந்தக் குடும்பத்தில் படர்ந்து அவர்களுக்கு பலமாக இருக்கின்றன. ஆட்டோ ஓடும் கோகிலன், சமையல் செய்யும் இலட்சுமி, பெட்டிக்கடை முதலாளி, தந்தையாரை வீட்டில் இருந்தே பார்த்துக் கொண்ட தாயார்.. அவரின் தங்கைமார் சகலன்மார்... உதவி செய்யும் ரவி, கிருபா, குமார்... ராணியன்ரி என அனைவரும் இந்த நவீனத்தில் சமபங்கு பலத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றார்கள். இதுதான் இந்த நாவலின் பலம் மட்டுமின்றி எமது சமுதாயத்தின் பலமும் எனக் கருதுகின்றேன்.

இந்த இயல்பான ஓட்டத்தை அனலைதீவை அனைத்து உலகத்துடன் இணைக்கும் லோஞ்சுப் பயணங்களும்... அதில் வரும் மாந்தர்களின் பிணைப்பும் பிரதிபலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. "நான்" "எனது" என்ற மேலைத் தேய வாழ்க்கைக்கும் "நாங்கள்" "எங்கள்" என்ற கீழைத்தேய வாழ்க்கை முறைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இங்கு காணலாம். கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை என்பதற்கு மீண்டும் ஒரு தடவை இந்த நவீனம் கைச்சாட்சி இட்டுச் செல்லுகின்றது.

இதனை அடுத்த சந்ததிக்குரிய ஒரு பாடமாக இருக்க வேண்டும் என என் விமர்சனத்தையும் தாண்டி என் மனம் அவாவறுகுகின்றது.

தனிமனித வாழ்வு குடும்ப வாழ்வு சமுதாய வாழ்வு

இந்த நவீனத்தில் தனிமனித வாழ்வு குடும்ப வாழ்வு சமுதாய வாழ்வு என்ற மூன்றையும் தெள்ளத் தெளிவாக இதன் ஆசிரியர் காட்டிக் கொண்டே செல்கின்றார்.

மூன்று பிள்ளைகளையும் ஒன்றாக சைக்கிளில் அமர்த்தி வைத்துக் கொண்டு மூச்சிரைக்க சைக்கிள் உழக்கும் ஒரு தந்தை போர்க்காலத்தில் ஊர்மக்களுக்கு உணவு தட்டுப்பாடு வந்த பொழுது அரசுபடையிடம் சென்று உணவைப் பெறுவது பல சந்தேகங்களுக்கும் ஏன் மரணதண்டனையும் கிடைக்கும் எனத் தெரிந்தும் நயினைதீவுக்கும் அனலைதீவுக்கும் இடையில் ஏழ்த்துப் பிரிவில் வள்ளம் ஆடினாலும் தன் மனம் ஆடாது அசையாது மக்களுக்காக தன்னலமற்ற சேவையை ஆற்றுகின்றார்.

கதாசிரியரின் தாய் வழித்தாத்தா ஊரில் சங்கக் கடை நடாத்தி வருகின்றார். ஊரில் பஞ்சம் தலை விரித்தாடிய பொழுது தன் கடையில் இருந்த பொருட்களை மக்களுக்கு இலசுவமாக கொடுக்கின்றார். இதனால் "மாறாட்டம்" என பரிகசிக்கப்படுகின்றார். அதே பட்டப் பெயருடன் வாழ்ந்து இறந்து போயினும் இன்றும் அந்தப் பெயருக்கு ஒரு கௌரவத்தை அளித்து மறைந்தும் மறையாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

கதாசிரியரின் தந்தை வழித்தாத்தாவோ நெடுநீவில் இருந்து அனலைதீவுக்கு வந்து ஒரு பாடசாலை

அதிபராக இருக்கின்றார். அது மட்டுமில்லாது வீடு வீடாக சென்று மாணவ மாணவிகளை அந்தப் பள்ளியில் இணைத்து அனலைதீவின் கல்விக் கண்களை திறந்து வைக்கின்றார். கூடவே ஏனைய தீவுகளிலும் பாடசாலைகள் உருவாகப் பாடுபடுகின்றார்.

இன்றும் தாய்வழியும் தந்தை வழியும் அனைத்து கோயில்களுக்கும் தங்கள் பங்களிப்பை செய்து கொண்டிருப்பதை இந்த நவீனத்தினூடு அறியும் பொழுது இவர்களின் தனிவாழ்வும் - குடும்பவாழ்வும் - சமுதாய வாழ்வும் பின்னிப் பிணைந்து கொண்டே செல்வதை காணக் கூடியதாய் உள்ளது.

இன்றைய வாழ்வில் மறந்து போன இளமை வாழ்வு நிகழ்வுகள்: புலம் பெயர் வாழ்வு என்பது தனியே வேறு நாடுகளில் குடியேறி அந்த நாட்டுக் கலாசாரங்களுடன் எங்களை இணைத்து வாழ்வும் வாழ்பனுவலும் மட்டுமில்லை- கிராம வாழ்வில் இருந்து நகரக் கட்டங்களினிடையே வாழப்பறப்படும் பொழுது நாம் தொலைத்து விட்ட பல விடயங்களையும் அடக்கியதே.

மண்ணில் எட்டுக்கோடு போட்டு கெந்திச் செல்வது தொடக்கம்... அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் நிலா வெளிச்சத்தில் சோற்று உருண்டை அளித்து உணவூட்டல் வரை கடந்து போன அல்லது தொலைத்து விட்ட எத்தனையே விடயங்களை இந்த நவீனம் பதிவு செய்கின்றது. வீடு கட்டி கோயில் திருவிழா கொண்டாடுவது... குண்டாஞ் சோறு காய்ச்சுவது... மாமரத்தில் ஏறி மாங்காய் பிடுங்குவது... மாட்டுச் சாணம் அள்ளுவது... புகையிலைக் குடில் அனுபவங்கள்... இத்தியாதி... இத்தியாதி எத்தனையே நிகழ்வுகள் மனதை நிரப்பியும் அதனை தவறவிட்ட வேதனைகளையும் இந்த நவீனம் பதிவு செய்கின்றது.

இந்த இடத்தில் நாம் மறந்து போன... அல்லது எதிர்காலத்தில் அருங்காட்சியங்களில் அல்லது புதை பொருள் ஆராய்ச்சியகங்களில் மட்டுமே பார்க்கக் கூடிய பல பொருட்கள் சாதாரண பாவனையில் இருந்து மறந்து போனதை நினைவுக்கு கொண்டு வருகின்றது. பாக்கு வெட்டி... ஏணை... உரல்... உலக்கை... அம்மிக் கல்... ஆட்டுக் கல் என அடுக்கிக் கொண்டு போகலாம்.

கட்டடக் காடுகளாய் அமைந்து போன அடுக்கு மாடிக்கட்டடங்களில் கூரையில் துளை போட முடியாத பல இடங்களில் பிள்ளைக்கு கட்டப்படும் ஏணை என்பது மறந்து போவதை இந்த நவீனம் நினைவிற்று கொண்டு வருகிறது. "இப்படி எல்லாம் இருந்திருக்கல்லவா" என எம்மை நாம் கேட்டு அதிசயிக்கும் பல இடங்கள் இந்த நவீனத்தில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

சொந்த மண்ணின் வாழ்வினைப் படம் பிடிக்கும் ஒரு நவீனம் இந்த நவீனம் முழுக்க அனலை மக்களின் வாழ்வுடனும் புலம் பெயர் வாழ்வுடனும் மட்டுப் படுத்தப்படாமல் அந்த அந்த காலகட்டத்தில் இலங்கையில் நடைபெற்ற போராட்ட அரசியல் நிகழ்வுகளை பதிவு செய்து கொண்டிருப்பதால் ஒரு முழுமையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

போராட்டத்தின் பொழுது அனலை தீவில் இருந்து கடல் மார்க்கமாக இந்தியாவுக்கு இடம்

பெயர்ந்த மக்கள் கடலினுள் தாண்ட சோகம் இந்தக் காலகட்டத்தில் முழு உலகத்தையுமே சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. ஒரு குடும்பத்தின் தாயும் ஐந்து மகள்களும் மடிந்து போக கணவன் மட்டும் உயிர் தப்பி உயிரற்ற சடலமாக வாழ்ந்து இறந்த சோகம். அதில் இறந்து போன தன் சித்தியையும் தங்கைமாரையும் கதாசிரியர் இன்றும் தேடுவது நெடுலான விடயம்.

போராட்டம் உச்சக்கட்டத்திற்கு வந்த பொழுது அனலைதீவுக்கு நயினாதீவில் இருந்து அத்தியாவசியப் பொருட்களை எடுத்து வரவேண்டிய நிலை. நிச்சயம் கடற்பகுதியின் உதவியுடனேயே அதனை எடுத்து வர வேண்டும். கடற்படையின் உதவியை நாடும் பொழுது பல சந்தேகங்களையும் அதன் முடிவாக மரணத்தையும் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலையில் நெஞ்சுக்கு நீதி என்ற நிலைப்பாட்டில் தம் மக்களுக்காக முன்னே வந்து நின்ற மானிடர்களை இந்த நவீனம் படம்பிடித்துள்ளது.

போரும் வாழ்வும் இணைந்த எமது நாட்டின் வாழ்வு இந்த நவீனம் முழுக்கப் பரவி நிற்கின்றது.

புலம் பெயர் வாழ்வினைப் படம் பிடிக்கும் ஒரு நவீனம் ஆரம்பத்தில் புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் அதிகமாக இலங்கையை விட்டுச் சென்ற ஏக்கத்தை பதிவு செய்யும் நவீனங்களாக வந்து கொண்டிருந்தன. பின்பு தான் அங்குள்ள வேலைப் பழுக்கள்... நிறத்துவேசங்கள் போன்றனவற்றைக் காட்டினாலும் தனிப்பட்ட வாழ்வில் ஒருவருடைய மன அழுத்தங்கள்... வாழ்விற்கான ஓட்டங்கள்... போலிக் கௌரவங்கள்... அதிக பணம் ஈட்டல் போலியான விழாக்கள் போன்ற பல விடயங்களை பின்னே அவை பதிவு செய்யத் தொடங்கின.

கருவில் உள்ள சிசு இலங்கையின் சமூக நிகழ்வுகளைப் படம் பிடித்த அதே வேளையில்... அதன் பிரதி விம்பமான கதை சொல்லி டென்மார்க்கில் அகதியாக தொடங்கி பின்பு நிரந்தர வதியிட அனுமதி பெற்று இறுதியாக பிரஜாவுரிமை பெற்றது வரை தன் புலம் பெயர் வாழ்க்கைப் பதிவு செய்து கொண்டே செல்கின்றார்.

எதுவும் இலகுவாக அமைந்து விடவில்லை. புலம் பெயர் வாழ்வு என்பது இருபோகம் செய்யும் விளைநிலம் போன்றதல்ல. பனிப்பாறைகள். விதை நிலத்தில் விழும் பொழுது அது கருகி விடும். அவ்வாறான மண்ணில் வேர்விட்டு விருட்சமாக வளர்ந்து நிற்கும் தன் புதிய சமுதாயத்தை அழகாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இந்த சமாந்தர ஓட்டம் ஒரு சமுதாயத்தின் ஓட்டு மொத்தமான மாற்றங்களை பதிவு செய்து கொள்கின்றது. தனி மனிதத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஐரோப்பிய வாழ்வும்... பொதுமைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கிழக்காசிய நாட்டுக்கலாசாரமும் சமாந்தரமாக பயணிப்பது துலக்கமாகத் தெரிகின்றது.

ஆனாலும் விதை கிழக்காசிய நாட்டில் போடப் பட்டதால் மேற்குலகில் மரமாக விருட்சமாக வளர்ந்து நிற்கின்றன. அந்த வகையில் தாய்மண் கொடுக்கும் மனப் பலத்தினை இந்த நவீனம் முழுக்க காணக் கூடியதாய் உள்ளது.

டென்மார்க்கில் மகளின் திருமணத்தை மிகவும் பெரியளவில் செய்யத் திட்டமிடுகின்றார் கதை சொல்லி.

இலங்கை உட்பட பல இடங்களில் இருந்து விருந்தினர்கள் வந்த நிலையில் வவுனியாவில் தந்தை இறந்து விடுகின்றார். அனைவரும் பதைகளித்து நிற்கின்றார்கள். தந்தையின் மரணத்தால் திருமணம் நிறுத்தப்பட்டால் திருமணத்தை வாழ்த்த வந்தவர்களில் பெரும்பாலோனோர் காலம் சென்ற தந்தையரை சபித்து விடுவார்கள் என்ற கலக்கத்திலும்... திருமணம் செய்யாவிட்டால் தங்கள் குடும்பமும் சம்மந்தியாட்களின் குடும்பமும் சாவீடு போல ஆகிவிடும் என்ற நிலையிலும்... டென்மார்க்கிற்கு கனடாவில் இருந்து வரவிருந்த தம்பியாரை இலங்கைச் சென்று தாலி கட்டு முன்பே தந்தையாரின் இறுதிச் சடங்கை முடிக்க வைத்து... மரண அறிவித்தலை லங்காசிறியில் அறிவிக்காமல் துணிவாக தன் மகளுக்கு கன்விகாதானம் செய்து கொடுத்த தாயான கதை சொல்லிக்கு இறைவன் அளித்த மனபலம் என்பது எமது கீழைத்தேய நாடு கொடுத்தது அன்றி வேறில்லை என்று நினைக்கும் பொழுது... எம் மண்ணின் உரம் பற்றி நன்கு அறிய முடிகின்றது.

மேலும் கூட்டுக்குடும்ப அமைப்பும் மாமன் மாமி உறவும் சம்மந்த பகுதி

உறவும் அந்த ஊருக்கே உரிய வெள்ளாந்தித் தன்மையுடன் படம் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை:

ஒரு குடும்பத்தில் சுயசரிதை.... அல்லது மரணச் சடங்கின் பொழுது வெளியிடப்படும் கல்வெட்டு எனப்படும் ஒருவரின் வாழ்வைப் பதிவு செய்யும் முயற்சியில் இருந்து முற்றாக விலகி நின்று ஒரு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி... பரம்பல்... கலாசார விழுமியங்கள்... அதன் பெருமைகள்... அது அடுத்த சந்ததிக்கு கற்றுக் கொடுக்கும் பாடங்களைப் பதிவு செய்வதாலேயே இது நவீனம் என்ற பெருமைப் பெறுகின்றது என எண்ணுகின்றேன்.

வளர்ந்து வரும் எங்கள் சந்ததிக்கு எங்கள் சந்ததி இவ்வாறுதான் இருந்தது... எங்கள் சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் இவ்வாறே இருந்தன என்பதனை ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திலும் எங்கே ஒரு இடத்தில் ஆசிரியர் கூறிக் கொண்டே செல்கின்றார். அதுவே இந்த நவீனத்தின் பயன்பாடு என்று உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

இந்த நவீனத்தின் ஒவ்வோர் அத்தியாயங்களின் தலையங்கங்களை உற்று நோக்கினால் மேலே நான் கூறிய கருத்துகளுக்கு வலுசேர்க்கும் என நினைக்கின்றேன்.

1. பன்னீர்க்குடம்
2. அனலையின் அதிகாலைப் பொழுது...
3. பனிபடர் நாட்டின் ஒரு அதிகாலைப் பொழுது...
4. சூழலும் சுற்றாடலும்...
5. அகதி வாழ்வு...
6. ஐயா என்றொரு ஆலமரம்...
7. என்னைச் சுற்றி அனலை உறவுகள்...
8. போரும் சக்கரவியூகமும்...
9. அப்பா என்ற அழகன்...
10. வாசிப்பும் எழுத்தும்...
11. அலைகளுடன் போன அனலை மக்களும் என் சித்தப்பா குடும்பமும்...
12. வளரும் பன்னீர்க் குடமும் நானும்...
13. என் ஆரம்பக் கல்வி...

தொப்புள் கொடி

(பன்னீர்க்குடம் முதல் கொள்ளிக்குடம் வரை)

திருவி கலாநிதி தீவதரன்

14. சரன் பிறப்பும் அம்மம்மாவின் மரணமும்...
15. கோழி மிதித்து குஞ்சு சாகாது...
16. சின்னக்கலா என்றால் அது கலா மட்டுமில்லை...
17. மாடிக்கட்டத்தின் மாலைப்பொழுதுகள்...
18. கொழும்பு வாழ்வும் அம்மாவின் பன்னீர்க்குடமும்
19. ஒரு அகதி இன்னோர் அகதிக்கு மொழிபெயர்ப்பாளராக...
20. எளிமை என்பது மூலமந்திரம் எமக்கு...
21. ஐயா என்ற ஆலமரம் சாய்ந்தது...
22. மீண்டும் வசந்தம்...
23. மீண்டும் பன்னீர்க்குடமும் பச்சைப் பாப்பாவும்...
24. பள்ளிப் பரீட்சை என்பது மாணவர்களுக்கு மட்டுமே!.. பெறுபேறுகள் என்பது முழுக்குடும்பத்திற்குமே!...
25. ஆச்சி வடை சுவைத்த கதை...
26. டென்மார்க்கில் அகதி வாழ்வும் கறுத்தப் பையும்
27. ஊரில் நிலைமைகள் மோசமாகிக் கொண்டிருந்தன
27. அப்பாவும் டென்மார்க்கும்... கனடாக்கும்...
29. திருவெம்பாவும் பன்னீர்க் குளமும்...
30. அடுக்கு மாடியில் இருந்து அனலையின் தொப்புள்கொடி உறவுகளுக்காக ஏங்கும் ஒரு ஜீவன்...
31. கனவுகளும் கர்ப்பபையினுள் கனவுகளும்...
32. அப்பா என்ற அழகனின் அத்திவாரம் ஆடியது...
33. மூளாய் ஆஸ்பத்திரிக்கு போக ஆயத்தம்...
34. தன்னை மறந்து கொண்டிருக்கும் என் டெனிஷ் நண்பி...
35. நானும் என் நஞ்சுக் கொடியும்...
36. மூளாயின் அம்மா ஒப்பிரேஷன் தியேட்டரில்...
37. மாயப்பிறப்பறத்த மன்னன் அடிபோற்றி...

மேலேயுள்ள 37 தலையங்களையும் வாசிக்கும் ஒரு வாசகனுக்கு அவனவனின் முன்னைய வாசிப்பு அனுபவங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு படம் மனத்திரையில் விழும் என்பது உறுதி. பின்பு "தொப்புள்கொடி" என்னும் நவீனத்தை வாசிக்கும் பொழுது மனத்திரையுள் தோன்றிய நிழலும் கையில் உள்ள நூலின் நிஜமும் எவ்வாறு ஒத்துப் போகின்றது என்பதை அவர்களே சுய ஒப்பீடு செய்து புரிந்துகொள்வார்கள்.

இலக்கிய உலகில் ம.பா.சி. என்று அன்பாக அழைக்கப்படும், மாரிமுத்து பாலசிங்கம் அவர்கள், தமது எண்பதாவது வயதில் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து விட்டார் என்பதை மனம் ஒப்ப மறுக்கும் தருணத்தில், ஜீவந்தியின் நாவல் இலக்கியச் சிறப்புமலரில், ம.பா.சியின் நாவல்பற்றி எழுதக்கிடைத்தமையினப் பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றேன்.

தினகரனில் “ஏமாற்றம்” என்ற சிறுகதை மூலம் 1960களில் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமாகியவர், தொடர்ந்து பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் தனது பணியுடன் தொடர்ச்சியாக 60 வருடங்களாக சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், உருவாக்கத்தை, கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் என இறுதிவரை ஓயாமல் எழுதிக் கொண்டே இருந்தார்.

புரவலர் புத்தகம் பூங்கா வெளியீடாக 2016ம் வருடம் வெளிவந்த தழும்பு நூல் வீடுவந்து வசந்தம் என்ற நாவலையும், தழும்பு என்ற குறு நாவலையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இவை முறையே வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீட்டிலும், மித்திரன் வாரமலரிலும் தொடராக வெளிவந்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வீடு வந்த வசந்தம் நாவல், யுத்தகாலத்தில் தமிழரின் வாழ்வியல் மாற்றத்தினை நுணுக்கமாகச் சொன்ன வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தழும்பு குறுநாவல், யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் சாதிய

இழிவுபடுத்தலையும், தமிழ், சிங்கள சௌஷன் யத்தினையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

பொதுவாகவே ம.பா.சியின் எழுத்துக்கள் சுரண்டப்படும், ஒடுக்கப்படும் மக்களின் அவலத்தினையும் அவஸத்தினையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். இங்கும் யுத்த சூழலில் ஆயுதப்படைகளாலும், ஆயுதக் குழுக்களாலும் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் வெளிப்படுகின்றன. அதேபோலவே சாதிய, இனத்துவ ஒடுக்குமுறையின் கோரமுகம் காட்டப்படுகின்றது..

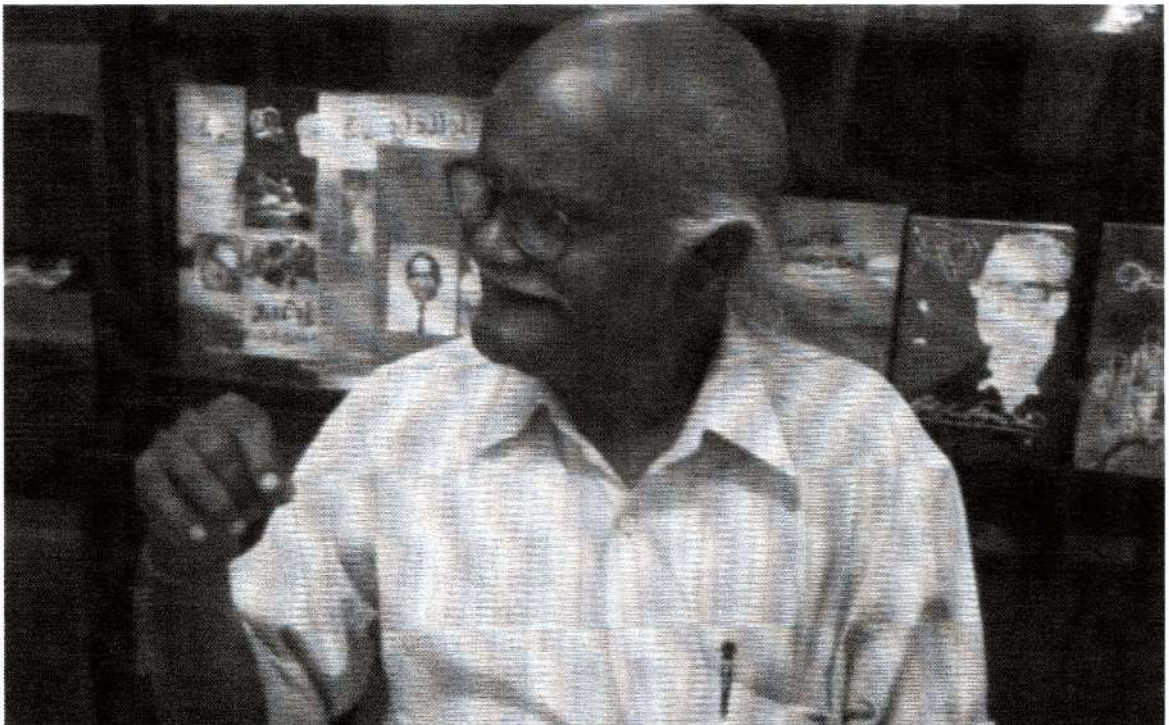
வீடு வந்த வசந்தம் என்ற நாவல், யுத்தகால அசைவியக்கத்தின் பல்பரிணாமங்களை காட்சிப்படுத்துகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு மூலைக் கிராமத்தின் அப்பாவிகள், யுத்த சூழ்நிலைகளால் புடம்போட்டு, புடம்போட்டு மறுவார்ப்புச் செய்யப்படுவதனையும், காலாகாலமாகப் பின்பற்றிய சமூக விழுமியங்கள் புறம் தள்ளப்பட்டு, தனித்தனியான மேம்பாட்டுக்காக எதையும் செய்யத்தயாராகும் மனோபாவம் மேலோங்குவதையும் சொல்கின்றது.

குறாவளி அடித்தாலும் அசையாத மரமாக நிற்போர், வஞ்சிக்கப்படுவதையும், அதையும் தாண்டி நம்பிக்கையுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் மக்களையும் நாவல் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றது.

பெற்றோரை இழந்து, பெரிய அக்காவின் அரவணைப்பின் வளரும் அண்ணனும் தம்பியும் யுத்த

ம.பா.சியின் “தழும்பு” நாவல் பற்றிய மதிப்பீடு

இதயராசன்

சூழ்நிலையால் உயிரைக் காப்பாற்றப் புலம்பெயர்கின்றனர். அண்ணன் தனது கடந்தகால வறுமை, உறவுகளின் தியாகங்களை மறந்து, சுயநலமியா கின்றான். உறவுகளின் முன்னே வேஷம் போடுகின்றான். ஆனால் தம்பி இதற்கு எதிர்மாறாக விழுமியம் உள்ளவனாக வாழ்கின்றான்.

அரசு உத்தியோகத்தை விட்டு, மச்சானை நம்பி கொழும்பு லொஜ்ஜில் இரண்டு வருடங்கள் வாழும் கனகா, உண்மை தெரியவந்த பொழுது, கண்ணகியாக மாறுகின்றாள். மருமகன் ஏமாற்றியதை அறிந்தபோது உயிரை விடும் மாமன்.

தான் வளர்த்த பெரிய தம்பியின் ஏமாற்றினை அறிந்து, துடிதுடித்துப் போகும் அக்காள். அக்காளுக்கு என்றும் பாசமுள்ள தம்பியாக இருக்கும் ஐங்கரன். யுத்தத்தில் ஒரு காலை இழந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்யத்தயாராவதுடன் கதை நிறைவுறுகின்றது.

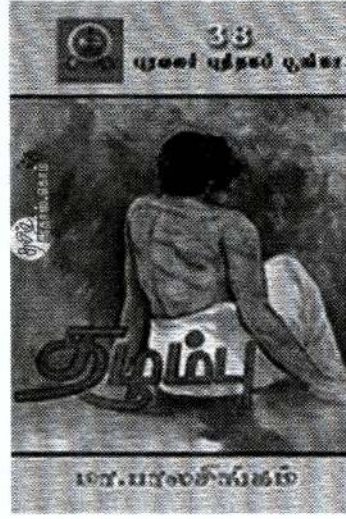
கொழும்பு லொஜ்ஜில் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும் இரவிரவாக பொலிஸார் பிடித்துச் செல்வதும், பொலிஸாருக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து அவர்களை மீட்பதற்கென்றே ஒரு கூட்டம் புதிதாகத் தொழில் தொடங்கி இருக்கின்ற யதார்த்தமும் அழகாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

புலம்பெயர்வை அடுத்து, மணப்பெண்களைத் தேடும் படலத்தினையும், அதற்காகவே நடமாடும் சாத்திரிமார்களும் கல்யாணத் தரகர்களும் லொஜ்களில் அலைவதையும், வவுனியாவில் இயக்கம், ஆமியிடமிருந்து பிணை எடுக்கும் சித்திரவேலாயுதர் போன்றவர்களின் வரவும், அவர்களிடம் மாட்டுபடுவோர் படும் இன்னல்களும் சொல்லப்படுகின்றது.

நாவல் முழுவதுமே யுத்தத்தின் கொடுமையும், மனித இழிவுபடுத்தலும் சொல்வதினூடே, யுத்தத்தின் பின்னர் சமூகக்கட்டமைப்பில் ஒரு மாற்றத்திற்கான அசைவியக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டமையினை மிகத்துல்லியமாக சித்திரிக்கின்றார் மா.பா.சி.

“வீடு வந்த வசந்தம், நடுத்தர கீழ்த்தட்டு மக்களின் வாழ்வில் விடுதலைப் போராட்ட எழுச்சியும், இனவாத அரசின் கொடிய போரும் ஏற்படுத்திய பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் அலகுகின்ற நாவலாக மிளிக்கின்றது. இனப்பிரச்சினையும் போரின் முகங்களையும் தனது கதையில் பதிவிறக்கம் செய்த போது, கூர்வாளின் மேல் மெதுவாக நடப்பதான நிதானத் துடன் பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் அணுகியுள்ளார்.

இந்த நாவல் வீரகேசரி ஞாயிறு வெளியீட்டில் தொடர்கதையாக வெளியிடப்பட்ட காலத்தில் இனப்பிரச்சினையைக் கையிலெடுக்க எழுத்தாளர்கள் அஞ்சிய காலம். பிரச்சனைகளை எழுதப்போய் இரு சாராராலும் சில எழுத்தாளர்கள் தண்டிக்கப் பட்டார்கள் என்பதனால் பலரும் தமது பேனாக்களை

முடிவைத் துவிட்டு அமைதி காத்தார்கள்.

தனது மனதில் இருந்தவற்றை எழுதாமல் இருக்க முடியாது இருந்த பாலசிங்கம் மிக அவதானமாக, அதே வேளை சில முக்கியமான பிரச்சினைகளைப் பக்கச்சார்பின்றி வாசகன் புரியும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார். போரை அடுத்த புலம்பெயர்வும், புலம் பெயர் வினால் ஏற்பட்ட நன்மை தீமைகளும் நாவலின் ஊடாக பதிவாகியுள்ளது. தமிழ் மக்களின் உயிர், உடமை இறப்புக்களும் பதிவாகியுள்ளன.”

என்று, தனது முன்னுரையில் எழுத்தாளரும் டாக்டருமான ச.முருகானந்தம் விதந்து குறிப்பிடுவது, நாவலின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது.

“கடமையெண்ட பெயராலதானே உந்தக் கோதரியெல்லாம் செய்கினம்.” என்று அரசு படைகளின் அட்டூழியங்களையும்,

“நல்லூர் திருவிழா காலத்தில் வீதிகளில் அமைக்கப்படும் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் போல காணப்பட்ட பொயின்றங்களில் நிறைய பாதுகாப்புப் படைகளுக்கு பதில் சொல்லியபடி அழகேந்திரன் இருந்தான்.” என்று வீதிகளில் போடப்பட்டிருந்த பரிசோதனைத் தடுப்புக்களை விபரிக்கின்றார்.

“கட்டியிருந்த சாரத்தை வரிஞ்சு இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு இருவரும் ஐங்கரன் நின்ற பக்கம் சுழன்று வந்தனர். துப்பாக்கி வைத்திருந்தவன் காதருகே அதை நீட்டினான்.

ஐயோ ராசாக்கள் அவனை ஒன்றும் செய்து போடாதையுங்கோ”

அத்தை கதறி அழத் தொடங்கினாள். தெருப்படலைகள் அனைத்தும் திறந்து கொண்டன. பயந்த நிலையிலும் விடுப்புப் பார்ப்பதை தவிர்க்க முடியாத மூத்த குடிகள் இஞ்சிக் கணக்கில் படலைகளைத் திறந்து இடுக்குகளினூடாக பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

பொடியங்களை இப்படி வாய்க்காலுக்குள்ளையும் வழி தெருவிலவும் சுட்டுப் போட்டா இனிகழடுகள் தான் மிஞ்சப் போகுது... ஈஸ்வம் உரத்து அதைக்குக் கேட்கும்படியாகச் சொன்னாள். ஐயோ மச்சாள் பிலத்துக் கதைக்கதையுங்க கரனையும் வைச்சுக் கொண்டு... அதை பயம் காட்டினான்.”

இயக்கம் ஒன்றை ஒன்று பிடித்துக் கொன்ற துன்பியல் நிகழ்வைக் கண்முன்னே நிறுத்துகின்றார்.

மா.பா.சி. நாவலில் கதையை எவ்வாறு சூழலுடன் இணைத்துப் சுவைபடக் கூறியுள்ளார் என்பதற்கான பதச்சோறுகளே மேற்போந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

“தழும்பு” குறு நாவல் தமிழ், சிங்கள இனமுறுகல் இருபகுதியினரின் ஆயுத மோதலாக உருவெடுப்பதற்கு

முன்னைய காலப்பகுதியைச் களமாகக் கொண்டதாகும். ஆனால் யுத்தம் மூர்க்கமாக நடைபெற்ற வேளையிலும் கொழும்பில் இன உறவுகள் அடிமட்ட மக்களிடம் ஆரோக்கியமாக இருந்த உண்மையினையும் மறுக்க முடியாது.

ஆரூரனும், கவிதாவும் புகையிரதத்தில் எதேச்சையாகச் சந்தித்து, நண்பராகின்றனர். பின்னர் கொழும்பில் ஒரே அலுவலகத்தில் வேலை என்றான போது, காதலாக மலர்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் சாதிய வேலி இருவரது, காதலுக்கும் குறுக்கே நிற்கின்றது. இதனைச் சுற்றியே கதை நகர்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தின் சாதிய மேலாதிக்கமும், இழிவுபடுத்தலும் சூழலுடன் சொல்லப்படுகின்றது. அதேவேளை அலுவலகத்தில் சிங்கள நண்பர்களும், தோழிகளும் இனமுரண்பாடின்றி மனிதநேயத்துடன் பழகுகின்றமையைச் சொல்வதன் மூலம், மதம் மொழியால் ஒன்றானவர்கள் பச்சை மண்ணாகவும் சுட்ட மண்ணாகவும் ஒட்டாமல் இருப்பதனையும், தமிழரும் சிங்களவரும் மதம், மொழி என்பவற்றால் வேறுபட்ட போதிலும் சமூக நீதியுடன் பழகுவதையும், திருமண பந்தத்தில் இணைவதில் கூட தடையின்றி இருக்கும் யதார்த்தத்தினைச் சொல்வதன் மூலம், தமிழரில் இருவேறு இனம் நிலவுவதையும், போலித் தமிழ்த் தேசியத்தையும் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றவகையில் தழும்பு முக்கியம் பெறுகின்றது. தமிழராக இருந்தும் கவிதா - ஆரூரன் இணைய முடியவில்லை. சிங்கள இனத்தவரான கொடிக்காரனுடன் கவிதாவால் இணைய முடிகின்றது.

தமிழரைப் பொறுத்தவரை ஒடுக்கப்படும்

சாதியில் திருமணம் செய்வது இழிவாகவும், அவமானமாகவும் கருதுகின்றவர்கள், காப்பிலியையோ, சிங்களவரையோ திருமணம் செய்வதை இழிவாகக் கருதுவதில்லை என்பதற்கு என்ன விளக்கம் சொல்வதென்றே விளங்கவில்லை.

சாதிய அடக்குமுறைக்குப் பயந்த கதாநாயகனாகவே ஆரூரனைக் காட்டியுள்ளார். சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டச் சூழலில் வளராமல், அதன் பயனை மட்டும் பெற்றுப் படித்த இளைஞர்களின் ஆமைக்குணத்தின் யதார்த்தத்தினை ஆரூரன் பாத்திரம் சுட்டி நிற்கின்றது.

நாவலைப் பொறுத்தவரையில் விறுவிறுப்பான கதையோட்டத்துடன் பாத்திரங்கள், சூழல் பற்றிய விபரிப்புகளுடன் சிறப்பாக நகர்கின்றது. குறுநாவலைப் பொறுத்தவரை பக்க மட்டுப்படுத்தலுக்கா, வெட்டிச் சுருக்கப்பட்டதாகவே உணரமுடிகின்றது. அதனால் கதையின் உயிரோட்டம் குன்றிப்போனமை மனதை நெருடவே செய்கின்றது.

“மா.பா.சி. கேட்டவை” என்று, கொழும்பில் நிகழும் இலக்கியக் கூட்டங்களை, ஞாயிறு தினக்குரலில் பத்து வருடங்களாகத் தொடர்ச்சியாகப் பதிவு செய்து, எழுத்தாளர்களை வெளிச்சப்படுத்தியவர், தானும் ஒரு எழுத்தாளர் என்பதை வெளிக்காட்டாமல், குடத்துள் விளக்காகவே இத்துணைகாலமும் இருந்து விட்டார்.

யுத்தகாலத்திலும் சரி, அதற்கு முன்பும் சரி உடல், உளரீதியான துன்பியல் பெண்களுக்கு மட்டுமே. இதற்கு தமிழரின் ஆணாதிக்க மனோபாவமே முதன்மைக் காரணமாகத் நிகழ்வதை மா.பா.சி. ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

எதிர்க்கால்கள்
தேவகாந்தன்

தேவகாந்தன்

நூல்
எதிர்க்குரல்கள்
(பத்தி எழுத்துக்களும்
சில கட்டுரைகளும்)

ஆசிரியர்:
தேவகாந்தன்

விலை : 450.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

காற்று மரங்களை
அசைக்கின்றது
தேவகாந்தன்

தேவகாந்தன்

நூல்
காற்று மரங்களை அசைக்கின்றது
(50 விமர்சன கட்டுரைகள்)

ஆசிரியர்:
தேவகாந்தன்

விலை : 600.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

தேவகாந்தன்

லவ் இன் த ரைம் ஒஃப்
கொரொனாவும் சில கதைகளும்
(சிறுகதைத்தொகுதி)

ஆசிரியர்:
தேவகாந்தன்

விலை : 400.00
வெளியீடு : ஜீவநதி

மலரன்னை யின் நாவல்கள் பொருளும் வெளியும்

■ ந.சுகபரன்

மலரன்னை ஈழத்தமிழ்ப்படைப்புலகில் நன்கு அறியப்பெற்ற பெண்படைப்பாளர். ஈழத்தின் வடபுலத்தைச் சேர்ந்த கச்சாய் இரத்தினம் என்ற அறியப்பட்ட எழுத்தாளரின் மகள். போருலா தந்த மலரவனை ஈன்ற தாய். நாவல், சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் எனப் பல்வேறு தளங்களில் செயற்படுபவர். ஒளிப்படம், ஓவியம் என்பவற்றிலும் ஆர்வம்கொண்டவர். இவரது ஆக்கங்களில் கணிசமானவை நூலுருப்பெற்றுள்ளன. பல்வேறு பரிசில்களையும் பட்டங்களையும் உரித்தாக்கியவர். இவர் எழுதிய இலக்கியங்களில் நாவல்களின் பேசுபொருள், அவை முன்னிறுத்தும் உரையாடலுக்கான வெளி என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

மலரன்னை எழுதிய நாவல்களில் அளவில் சற்றுபெரியதான நான்கு நாவல்களும் குறுநாவல்கள் மூன்றும் உள்ளடங்குகின்றன. மறையாத சூரியன்(2016), மௌனத்தின் சிறகுகள் (2017), மலைச்சாரலின் தூவல்(2018), காகிதப்பட்டு, உயிர்த்துளி, காலத்திரை ஆகிய மூன்று குறுநாவல்கள்(2018), பாலைவனத்துப்புஷ்பங்கள்(2019) ஆகியன இங்கு கவனம் பெறுகின்றன.

மறையாத சூரியன் நாவல் அவரது மகனான மலரவனின் நினைவாக எழுதப்பெற்ற தென்பதை சிலவார்த்தைகள் என்ற நாவலின் அறிமுகப்பகுதியில் அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். அன்புக்குரிய மகனின் குறும்புமிகு வாழ்க்கையின் நினைவுகளை மீட்கும் தாயின் மொழியாக மறையாத சூரியன் நாவல் அமைந்துள்ளது. குழந்தமையின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கொண்டாடியவாறு அவனோடு பயணித்த தாயின் உணர்வுக்குவியலாக இந்நாவலைக் குறிப்பிடலாம். மலரன்னை எழுதி வெளியிட்ட முதலாவது நாவல் என்ற வகையிலும் மற்றவர்களின் துயருக்காகத் தனது உயிரைக்கொடுத்து வரலாறான மகனின் ஆரம்பகால நினைவுகளுமே நாவலை நிறைத்துள்ளது.

குட்டித்தம்பி என அறிமுகமாகும் நாவலின் மையப்பாத்திரம் குடும்பத்தில் மூன்று சகோதரர்களோடு பிறந்தவன். தாய், தந்தை, பாட்டி, தாத்தா, மாமா, எனப்பலராலும் அன்போடு வளர்க்கப்பட்டவன். கல்வியில் தேர்ச்சி மிக்கவன். வளர்ந்து பெரிய நிலைக்கு வருவான் என நம்பப்பட்டவன். அவன் போராட்டத்தில் இணைந்து தன்னுயிரைத் துறக்கிறான். அவன் போராட்டத்தில் ஈடுபாடு கொண்டமை குறித்தோ அவனை அவ்வாறு போராட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ளப் பின்னணியாக அமைந்த விடயங்கள் குறித்தோ நாவலில் அழுத்தமான குறிப்புகள் இல்லை.

அக்கால சமூக அரசியல் பின்னணி என்பன நாவலில் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டாலும் அவற்றை முன்னிறுத்துவதை நாவலாசிரியர் தவிர்க்கவில்லை. இன்னொரு வகையில் கூறுவதாயின் அவரது பிரதானமான நோக்கு மறைந்துபோன தனது மகன் போராட்டத்துக்கு இணைவதற்கு முன்பதாக தம்மோடு கூடிவாழ்ந்த வாழ்க்கையின் தருணங்களை பதிவுசெய்வதாகவே அவரது நோக்கம் இருந்துள்ளது. அவரது மொழியில் கூறுவதாயின் “அந்தராத்மாவின் திருப்திக்காக எழுதப்பட்ட நாவல் எனது மகனோடு வாழ்ந்து சிரித்த அந்தக் காலத்தை அசை போடும் உணர்வலைகளின் வெளிப்பாடு” என்கிறார்.

குடும்ப ரீதியாக வசதியான அன்பால் அரவணைக்கப்பட்டிருந்த குட்டித்தம்பி போராட்டத்தின்பால் ஈர்ப்புக்கொண்டதற்கான பின்னணியை நாவலாசிரியர் எடுத்துக்காட்டியிருந்தால் முன்னுரையில் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல “போருலா தந்த அந்த சிறப்பு மிக்க படைப்பாளியின் காத்திரத்தினை வாசகர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள்”.

மௌனத்தின் சிறகுகள் நாவல் குடும்ப வறுமையும் அதிலிருந்து மீண்டெழும் குடும்பத்தினதும் உணர்வுபூர்வமான பதிவாக அமைகிறது. இந்நாவல் பற்றி மலர்வரிசை இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். “வறுமையான ஒரு குடும்பத்தை நிர்வகிப்பதில் பெண்களின் பங்களிப்பு எத்தகையது அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் துன்பங்கள் பற்றித் துல்லியமாகப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்” என்கிறார்.

ராசமணி அவள் கணவன் அழகேசன். அவர்களின் பிள்ளைகளான சுகிர்தா, சங்கீதா, கவிசுதன் ஆகியோரைச் சுற்றி கதைபின்னப்பட்டுள்ளது. புடவைக்கடையொன்றில் ஊழியராகப் பணியாற்றும் அழகேசன் அன்றாட செலவுகளை செய்வதற்கே அல்லற்படுவதாக இருக்கும் சூழலில் மனைவி இராசமணியின் முயற்சியும் வழிப்படுத்தலும் கூட்டுழைப்பும் எப்படி அவர்களை முன்னேற்றுகிறது என்பதை நாவல் வெளிப்படுத்துகிறது.

குடும்ப உறவுகளில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு எத்தகைய நெருக்கடிகளைத் தரும் என்பதை நாவல் அழுத்தமாக உரையாடுகிறது. அழகேசனின் சகோதரரான சிவநேசன், அவனது மனைவி சாரதா இராசமணியை ஒதுக்குவதும் உதாசீனப்படுத்துவதும் சமூகத்தில் பொருளாதாரத்தில் உறுதிபெற்ற மமதைகொண்ட மனிதர்களின் வக்கிர முகத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மனிதர்களின் முன்னேற்றத்தை காண்ச்சிக்காத மனிதர்களின் குரலை நாவலில் காணமுடியும். “அந்தக்காலத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாமல் திரிஞ்சுதுகள். இப்ப வெளிநாட்டுக்கு போய்வந்தவுடன் மவுசைப்பாத்தியளே” என்று கலியாணவீட்டில் வெளிப்பட்ட குரல் இத்தற்குத்தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

இராசமணியின் குடும்பத்துக்கு அருகில் வசிக்கும் மகேசு அடிக்கடி இராசமணியின் வீட்டிற்கு வந்து செல்பவள். அவளுக்கு நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூட வழங்கியவள். ஆனால் இன்று அந்தக் குடும்பம் முன்னேற்றத்தை சீரணிக்கும் மனம் அவளுக்கில்லை. உறவுக்கார பிள்ளையான கோபி வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவன். அவன் வானில் இராசமணியின் வீட்டிற்கு வந்துசென்றமை மகேசுவை இப்படி எண்ண வைக்கிறது.

“ராசம் இளவயசுக்காரி தானே ஆளும் நல்ல வாட்ட சாட்டமாய் இருக்கிறாள். ஒரு வேளை வான்காரனுக்கும் அவளுக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு கிடர்பு இருக்குமோ?”

வறுமை வருத்தினாலும் இடையிடையே நோய்கள் தாக்கினாலும் கல்வியைத் தொடர்வதும் விடா முயற்சியோடு சுயதொழில் முயற்சியில் ஈடுபடுவதும் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை மௌனத்தின் சிறகுகள் நாவலில் வரும் சுகிர்தா, சங்கீதா, கவிசுதன் ஆகியோரின் முன்னேற்றத்தினூடாக ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சமதையாக பொறுப்பற்ற

வறுமை வருத்தினாலும் இடையிடையே நோய்கள் தாக்கினாலும் கல்வியைத் தொடர்வதும் விடா முயற்சியோடு சுயதொழில் முயற்சியில் ஈடுபடுவதும் முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை மௌனத்தின் சிறகுகள் நாவலில் வரும் சுகிர்தா, சங்கீதா, கவிசுதன் ஆகியோரின் முன்னேற்றத்தினூடாக ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். சமதையாக பொறுப்பற்ற

வகையில் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதும் பொருளாதார மேம்பாட்டினால் வறுமைப்பட்ட நிலையில் வாழும் உறவுகளை உதாசீனப்படுத்துவதும் ஈற்றில் தலைகுனிவை ஏற்படுத்தும் என்பதையும் சாரதா என்ற பாத்திரத்தின் ஊடாக உணர்த்தியுள்ளார்.

நெருக்கடிமிக்க வாழ்வியல் களத்தில் வாழும் மலையக மக்கள் குறித்த பதிவுகளை மலையகத்தை வாழிடமாகக் கொண்டவர்கள் மட்டுமல்லாமல் மலையகத்தை சாராத ஆனால் மலையகத்தோடு ஏதோவொரு வகையில் தொடர்புகொண்ட படைப்பாளர்களும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அதன் வரிசையில் நோக்கத்தக்க ஒரு பிரதியாக, மலரன்ணையின் படைப்புகளிலும் கவனிப்பிற்குரிய பிரதியாக மலைச்சாரலின் தூவல் என்ற நாவலைக்குறிப்பிடமுடியும். தோட்டத்தில் நிலவும் குடும்ப சமூக நியதிகளை, அடக்குமுறைகளைக் கடந்து எப்படி ஒரு பெண் சமூக நிலையில் நிமிருகிறாள் என்பதை நாவல் பதிவுசெய்துள்ளது.

ரெங்கம்மா முனியாண்டி தம்பதியரின் மகள் சரஸ்வதி. எப்படியேனும் படிக்கவேண்டும் என்ற அவா மிக்கவள். ஆனால் குடும்பச்சூழல் அவளை வேலை நோக்கித் தள்ளியது. களவுப்பழியைச் சூட்டியது. படிக்க ஆசைப்பட்ட பிள்ளைக்கு தாயின் பதில் இப்படி வெளிப்படுகிறது.

“ஏண்டி சிறுக்கி ஒனக்கு இப்ப படிப்பு கேக்குதா? நம்ம அப்பன், பாட்டன், பூட்டன் காலத்தில இருந்து நாம இந்தத் தொழில் தாண்டி செய்து வயித்துப் பொழைப்பு நடத்திறம் இப்ப.. புதுசா மொளைச்ச ஒனக்கு படிப்பும் கவரமெண்டு உத்தியோகமும் கெடைக்குமென்னு நினைப்பா? எடியே ஒன்னோட ஆசையெல்லாம் ஒரு பக்கம் மூட்டை கெட்டி வச்சிட்டு நாளைக்கு எனக்கூட வேலைக்கு வாற வழியைப் பார். என்னடி நான்சொல்லுறது தெரியுதா?”

சரஸ்வதியின் தந்தை முனியாண்டி குடியோடு வாழ்பவர்தான். “கையில நாலு சல்லியைக் கண்டதும் காலு என் பேச்சைக் கேட்க மாட்டுதாம். தன்னால கசிப்புக்காரன் வீட்டுக்கில்ல கொன்னு போய் வுட்டுடுது” என்று தன் மகனுக்கு சொல்லும் அளவில் அவரின் குடும்பப்பொறுப்பு இருந்திருக்கிறது. இப்படியான சூழலில் அண்ணனான பழனியின் உதவியோடு சரஸ்வதி எப்படி பிரச்சினைகளை கடக்கிறாள், வெற்றிகொண்டாள் என்பதை நாவல் விவரிக்கிறது.

சிறுவயதிலேயே வேலைக்கு அமர்த்தப்படுதல், கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு குடும்பச்சூழலாலும் நிராகரிக்கப்படல், இளவயதில் திருமணம், சுயவிருப்புகளுக்கு வாய்ப்பற்ற நிலை, இப்படியாக மலையகமக்கள் படும்பாடுகள் நாவல் எங்கனும் விரவியுள்ளன.

“தோட்டத்துப் பிள்ளைகன்னா.. அதுகளுக்கு மனசில்லையா? அதுகளுக்கென்று ஒரு ஆசை இருக்காதா..? இது பொன்னரசிக்காக ஏங்கும் சரஸ்வதியின் குரல். பொன்னரசி சரஸ்வதியின் தோழி. பொன்னரசியின் அக்கா இறந்துவிட அவளின் குழந்தையை பராமரிப்பதற்காக அக்காவின் கணவனுக்கு மனைவியாக செல்லநேரிட்ட அவலம் இவ்வாறு சரஸ்வதியை சிந்திக்கவைத்தது. மலையகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து தங்கிக் கல்விகற்று யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி யாகி ஈற்றில் கல்விகற்ற பாடசாலையிலேயே அதிபராகிறாள் சரஸ்வதி. தான்விரும்பியவனைக் கரம்பற்றுக்கிறாள். “அந்த மலைச்சாரலில் துளிர்ந்த தளிர் இன்று தன் கனவுகள் அனைத்தும் நிறைவேறிவிட பெரு மிதத்துடன் அதிபரின் கதிரையில் அமர்ந்து கொள்கிறது” இவ்வாறு நாவல் நிறைவுறுகிறது.

மலரன்ணையின் படைப்புகளில் உயிர்த்துளி. காகித்பட்டகு. காலத் திரை என்பன குறுநாவல் வகையைச் சார்ந்தன. இவற்றில் உயிர்த்துளி வாழ்க்கையில் குழந்தைப்பேறு உரிய காலத்தில் கிடைக்கப்பெறாத போது ஏற்படும் உளவருக்களைக் குறித்து உரையாடுகிறது. வீட்டிலும் வெளியிலும் இதனால் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடி களை திலகா சுதர்சன் ஆகியோரின் வாழ்க்கையினூடாக ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

திருமணமாகி ஐந்து வருடங்கள் கடந்தும் குழந்தைப் பேறின்மையால் வீட்டார் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கும் சமூகத்தின் பார்வைக்கும் பதிலிறுக்க முடியாமல் திண்டாடும் உள்ளங்களின் தவிப்பையும் காலப்போக்கில் குழந்தைப்பேறின்மை கணவன் மனைவியின் அன்னியோன்னியத்தில் நெருக்கடிகளைத் தோற்று விப்பதையும் நாவல் முன்வைக்கிறது. மருத்துவபரிசோதனை, சொந்தக்காரரது குழந்தையை உன்வைத்துவளர்த்தல், தத் தெடுத்தல் என குழந்தைப்பேறின்மைக்கு தீர்வாக முன்வைக்கப்படும் மாற்றுத் தெரிவுகள் குறித்து வெளிப்படும்

விடயங்கள் இங்கு கவனிப்பிற்குரியன.

மனித மனங்களின் பாடுகளை, அந்தரிப்புகளை மலரன்ணை நோக்கும் விதமும் முன்வைக்கும் பாங்கும் முக்கியமானவை. பண்பாட்டு வட்டத்துக்குள், சமூக அடுக்குகளுக்குள் உட்பட்டு பாத்திரங்கள் சிந்திக்கின்றன, உரையாடுகின்றன. விவாதிக்கின்றன. “ஒரு குழந்தையை தத்தெடுக்கலாம். அந்தக்குழந்தையின்ரை பூர்வீக வரலாறு குலம், கோத்திரம், எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரிய வருமோ. ஒருவேளை அது வேற்று ஜாதி குழந்தையாய் இருக்கலாம் தப்பான வழியில் பிறந்ததாய்க் கூட இருக்கலாம்” இது சுதர்சனின் கூற்று இதற்கு பதில் கூறும் திலகா

“தப்பான் வழியில் பிறந்தாலும் அதுவும் ஒரு உயிர்தானே எங்களுக்கு அதைப்பற்றி என்ன. கையாலாகாதவர்கள் ஒரு உயிரைத் தத்தெடுக்கிறதில் பிழையில்லை இதுதான் என்றை முடிவு” இப்படி அவள் கூறும்போது அவளுக்கு அடியே பதிலாகக் கிடைக்கிறது.

மலரன்னை நாவல்களில் பெரும்பாலானவை இனிமைதரும் முடிவுகளாக அமைந்து விடும் தன்மையன. உயிர்த்துளி நாவலும் அவ்வாறே அவர்களுக்கு குழந்தைப் பேறு சாத்தியப்படுவதோடு நிறைவு பெறுகிறது.

காகிதப்படி குறுநாவல் போரின் நேரடிவிளைவால் குடும்பத் தலைவவன் சிறையில் வாட,

வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளப் போராடும் இளம்பெண்ணின் கையறு நிலையைப் பதிவுசெய்கிறது. “நான் மட்டுமல்ல எங்களது ஒட்டு மொத்த இனமும் காலங்காலமாக நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து ஈற்றில் விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று ஏமாற்றத் தைத் தழுவியவர்களாயிற்றே. காலந்தான் கடந்துபோனதே தவிர எமது வாழ்வியலுக்கு ஒரு முடிவான விடிவு கிடைக்கவில்லையே” இப்படியாக வேகும் நினைவுகளால் மீள முடியாத மனங்களின் வகைமாதிரியான பாத்திரமாக திலகா அறிமுகமாகிறாள்.

திலகாவும் நகுலனும் காதலித்து திருமணம் முடித்தவர்

கள். அவர் களது இணைவை இருவீட்டாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. போராட்டத்துக்கு மத்தியில் வாழ்வில் உயர எண்ணியபோது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் நகுலன் கைதுசெய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்படுகிறான். அவன் எங்கிருக்கிறான், அல்லது இருக்கிறானா என்று தெரியாமல் அவன் கைதுசெய்யப்பட்டு சிறிதுகாலத்தில் பிறந்த பெண்பிள்ளையையும் வளர்த்து எட்டு வருடங்கள் உருண்டோடியபோதிலும் இருண்ட வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கணமும் போராடிக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணாக கணவனின் விடுதலை கோரி நடைபெறும் உள்வலங்களில் பங்கேற்பவளாக உறவுகளைத் தொலைத்த பல்லாயிரம் பெண்களின் வகைமாதிரியாக ஆசிரியர் சுதாவை முன்னிறுத்துகிறார்.

சுதாவின் குரலாகவும் சிறையில் வாடும் நகுலனின் குரலாகவும் நாவலை கொண்டு செல்லும் ஆசிரியர் தந்தையில்லாமல் வளரும் பிள்ளையின் அந்தரிப்புகளை சுதாவின் மகள் உமாவின் ஊடாக முன்வைக்கிறார். “அப்பா எப்ப வருவார்?”, “ஒரு நாளைக்கு வருவார்”. “ஒரு நாளைக்கெண்டால்தைப்பொங்கலுக்கு வந்திடுவாரோ” போரின் காயங்கள் வருடங்கள் கடந்தும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதனை, தலைமுறைகள் கடந்தும் நீள்வதனை இந்த உரையாடல்கள் குறிப்புணர்த்துகின்றன.

விடிவற்ற வாழ்க்கைக்களத்தில் பாதுகாப்பின்மையிலும், பொருளாதார நெருக்கடிகளிலும் வாழ்வை கடத்துகின்ற மக்களின் மனவருக்களை காகிதப்படி பிரதி பதிவுசெய்துள்ளது. “இருட்டும் வெளிச்சமும் நிரந்தரமானதல்ல. இருள் களைய வெளிச்சம் வரத்தானே வேணும்” என்ற நம்பிக்கைதான் இத்தகையவர்களின் உயிர்களை இன்னும் வாழவைக்கிறது. ஆனால் யதார்த்தம் கானல் நீராக உள்ளமையை “கேள்விக்குறியானது எனது வாழ்க்கை” என்ற சுதாவின் குரலை முன்வைத்து ஆசிரியர் நாவலை நிறைவு செய்துள்ளமை வெளிப்படுத்துகிறது.

முதுமையில் வாழ்க்கைதுணையை இழந்த நிலையில் வாழ்வை எதிர்கொள்வதன் நெருக்கீடுகளை உரையாடுகிறது காலத்திரை. சிவராமன் மனைவி மங்களத்தின் மறைவுக்குப் பின்னர் தனது நான்கு பிள்ளைகளில் ஒருவனான மகன் சரவணன், மருமகள் நிர்மலா ஆகியோரோடு வாழ நேரிடுகிறது. அவரின் உபாதைகளை கருத்திற்கொள்ளாது செயற்படும் மருமகளின் செயற்பாடுகளையும் அவற்றை எப்படி அவர் எதிர்கொள்கிறார். தனது எதிர்பார்ப்பை எவ்வாறு நிறைவேற்றுகிறார் என்பதை நாவல் சித்திரிக்கிறது.

ஒருபுறம் சிவராமனை மையப்படுத்தி நாவல் பயணித்தாலும் அயல் வீட்டில் படிக்க உரிய சூழலற்று வாழ்ந்த மாணவனான சந்திரன் எவ்வாறு சவால்களை எதிர்கொண்டு சுற்று மருத்துவராகிறான் என்பதான விவரிப்பு முக்கியமான விடயமாகிறது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை சாதகமாகப் பயன்படுத்தி வாழ்க்கையை வெற்றிகொள்வதற்கான நம்பிக்கையை முன்வைக்கும் நாவலாகவும் இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

மலரன்னையின் பாலவனத்துப் புஷ்பங்கள் நாவல் இல்லற வாழ்க்கையின் உயிர்ப்பை மையப்படுத்தியது. அவர் கூறுவதுபோல “இல்லற வாழ்க்கை என்பது நிலைதளம்பாமலிருக்க புரிந்துணர்வு பிறரை அனுசரித்துப் போகும் தன்மை, விட்டுக்கொடுத்தல் என்பன இன்றியமையாத காரணிகளாகும். இவற்றை மையமாக வைத்து உருவாக்கப்பட்டது இந்நாவல்” என்கிறார்.

விதவையான ஆனந்தவல்லி தனது மகளான கௌசல்யாவை திருமணம் செய்து கொடுக்க முயன்றும் அவளின் சாதகமும் கௌசல்யாவின் மனப்போக்கும் திருமணத்தை தூரமாக்கிக்கொண்டேயிருக்க இறுதியில் ஒருவாறு சரவணனுக்கு மனைவியாகிறாள். தனது சகோதரிகளின் திருமணத்திற்காக சீதனத்தில் ஒருபகுதியை வாங்கி திருமணத்தை புரிந்ததால் சரவணன் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளும் ஈற்றில் விவாகரத்தும் அதன்பின் சரவணன் முன்னேறி அதிபராவதும் அதே பாடசாலைக்கு மாற்றலான கௌசல்யா சரவணனோடு மீண்டும் இணைவதும் நாவலின் கதையாகும்.

இல்லற வாழ்வின் முக்கியத்துவத்தையும் சீதனம் பெண்களுக்கு

மட்டுமன்றி ஆண்களின் வாழ்க்கையிலும் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளையும் நாவல் உரையாடுகிறது. விட்டுக்கொடுத்து புரிந்துணர்வோடு வாழ்வை நகர்த்திச் செல்லவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது இந்நாவல்.

பொதுவாக மலரன்னையின் நாவல்கள் மனித மனங்களின் நுண்ணுணர்வுகளை மையப்படுத்தியனவாக உள்ளன. அவை வெளிப்படையாக அரசியலை பேசாவிடினும் அரசியலின் தாக்கங்கள் குடும்ப சமூக இயங்கியலில் ஏற்படுத்திவிடும் பாதிப்புகளைக் கவனங்கொள்கின்றன. சாங்கிருத்தியன் மலரன்னையின் படைப்புலகம் குறித்து குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் இங்கு முக்கியமானவை.

“மலரன்னையின் கதையாடல்கள் அவலப்படும் மக்களின் வாழ்வை பிற்புலமாகக் கொண்டவை. தனிமனித ஒழுங்கு, சமூக ஒழுங்கு குறித்து எழுதப்படும் இவ்வகையான புனைவுகள் நன்னெறியைப் புகட்டி சன்மார்க்க நெறியில் பயணிப்பவை. வலுவான நோக்கு, உறவுகளின் ஐக்கியம், சமூக விடுதலை என விரியும் மலரன்னையின் புனைவுலகம் பாரம்பரிய பண்பாட்டின் மரபுகளின் இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் அதேவேளை பிரதியை நுகரும் வாசகனுக்கு வாழ்க்கைப் பாதையை உணர்வோடு உணர்த்தவும் வல்லனவாகக் காணப்படுகிறது.

மலரன்னையின் நாவல்களில் வரும் பாத்திரங்கள் ஒப்பீட்டு ரீதியாக வரையறுக்கப்பட்டனவாக உள்ளன. மைய விடயத்தோடு நெருக்கமானவையாகத் திகழ்கின்றன. பெண்பாத்திரங்களில் மலைச்சாரலின் நாவலில் வரும் ரெங்கம்மா, பாலைவனத்து புஷ்பங்கள் நாவலில் வரும் ஆனந்தவல்லி ஆகியோர் விதவைகளாகிய நிலையில் சமூக பார்வைக்கு அப்பால் தமக்குத் தாமே வேலி போட்டு முடங்கிக் கொள்கின்றனர் “அமங்கலியான தான் நல்ல காரியங்களுக்கு முன்னுக்கு வரக்கூடாது” என்பது ஆனந்தவல்லியின் நிலைப்பாடு.

மலைச்சாரலின் தூவல் நாவலில் “முனியாண்டி எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து தன்னை அவதானித்துக் கொண்டிருப்பதாக ஒரு பிரமையில் வாழும் ரெங்கம்மா” ஆகியோரது மனநிலைகளில் வெறுமையே விஞ்சி நிற்கிறது. தமது மகிழ்வைத் தொலைத்தவர்களாக, பிள்ளைகளுக்காக வாழ நிர்பந்தத்துக்குள்ளானவர்களாக இவர்கள் இனங்காணப்படுகின்றனர். இவர்களிடத்தில் மாற்றம் வரவேண்டும் என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகிறார் “மனநிலை மாறாத பட்சத்தில் பெண்ணுரிமையை மீட்டெடுப்ப தென்பது முயற்கொம்பாகவே அமையுமென்பதில் சந்தேகமேயில்லை” என்ற கருத்தை பாலைவனத்துப்புஷ்பங்கள் நாவலில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார்.

குடும்பத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கும் பெண்களையும் பெண்கள் கல்வியில் முன்னேறி நிமிரவேண்டும் என்ற அவாவையும் அவரது நாவல்களில் வரும் பாத்திரங்கள் முன்னிறுத்துகின்றன. மற்றவர்களை மதிக்காது நடக்கும் பெண்களையும் அடுத்தவர் தொடர்பாக அவதூறு பரப்பும் அவர்களின் செயற்பாடுகளையும் விமர்சிக்கும் ஆசிரியர் பொறுப்போடு செயற்படும் ஆண்களையும் மனைவியோடு இணைந்து ஆண்கள் செயற்படும்போது அக் குடும்பங்கள் சிறப்படைவதையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதே வேளை ஆண்கள் பொறுப்பற்றுச் செயற்படும்போது ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டத் தவறவில்லை.

நாவல்கள் தாம் மையங் கொள்ளும் கதைநிகழ்களங்களை அதற்கேயுரிய அடையாளங்களோடு வெளிப்படுகின்றன. குறிப்பாக மலைச்சாரலின் தூவல் நாவலில் மலையக களத்தை அவர் சித்திரித்துள்ள பாங்கினை வகைமாதிரிக்கு குறிப்பிடலாம். களம் பற்றிய வர்ணனைகள் மட்டுமன்றி பாத்திரங்களின் உரையாடல் மொழியும் மண் வாசனையோடு வெளிப்பட்டுள்ளமை சிறப்பாகும். எடுத்துக்காட்டாக “ஐயா பெரிய மனசை வைச்ச இந்த வேலையே போட்டுக் குடுத்திருக்கீங்க இந்த நாய் நன்றியை மறக்கா துங்க” என்று அதிகார வர்க்கத்துக்கு முன் கூனிக்குறாகும் முனியாண்டி என்ற பாத்திரத்தின் மொழியும் “எப்படிண்ணே இப்படி நடந்திச்சு” என்று பழனியின் கை விரல் துண்டானமை பற்றிய சரஸ்வதியின்

உணர்வுக்குழைவான கூற்றும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

மலரன்னையின் கதைகள் குறித்த கோகிலா மகேந்திரன் பின்வருமாறு கூறுகிறார் “கடந்த முப்பதாண்டு காலத்தில் எமது இனம் சந்தித்த நெருக்கீடு ஒரு பூ உதிர்வதைப் போல.. ஒரு எரிநட்சத்திரம் வீழ்வது போல ஓசையற்ற அழகையுடன் இன்னும் வாழும் மக்கள் இவற்றிலிருந்து அன் மலரன்னையின் கதைக்கருக்கள் உருவாகின்றன. மலரன்னை உலகை மிக நேராக நோக்குபவர் என்பதை அவரது படைப்புகள் எமக்கு உணர்த்துகின்றன”.

மலரன்னையின் நாவல்கள் அனைத்தும் ஒரே மூச்சில் வாசித்து

முடித்துவிடக்கூடியவை. திருப்பங்கள், அடுத்தது என்ன என்ற சுழிப்புகள் இல்லாதவை. அவை பெரிய அதிர்வுகளைத் தராவிடினும் மெல்லெனப் பாயும் நீராய் நகர்கின்றன. அவையனைத்தும் எம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களின் கதைகள். எங்களின் கதைகள். சாதாரணமாக வெளித்தெரியாது மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் மௌனமாகத் தொடரும் வலியை, நம்பிக்கையை, சாதிக்கவேண்டும் என்ற வெறியை, சீழ்ப்பட்ட குணங்களை, மனமாற்றங்களை வெளிச்சமிடுகின்ற கதைகள். அவை நம்பிக்கை தரும் கதைகளாக, செம்மைப்படுத்தும் கதைகளாக இலட்சிய நோக்கோடு உரையாடுகின்றன. உரமுட்டுகின்றன.

மலரன்பன் தனது

“பால்வனங்களில்” எனும் நாவலில்
தேயிலைத் தொழில் செய்யும்
தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல்
சிக்கல்களைப் பேசும் அதேவேளை
தொடர்புடைய வகையில் இறப்பர்
தோட்டத் தொழிலாளர்களின்
வாழ்வியல் சிக்கல்களையும்,
இடர்பாடுகளையும் முக்கியத்துவம்
கொடுத்து பேசி இருப்பதனைக்
காணமுடிகின்றது.

மலரன்பனின் “பால்வனங்களில்”

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் ஏனைய பிரதேச இலக்கியங்களில் இருந்து வேறுபட்டவையாக மலையக இலக்கியங்கள் அமைகின்றன. பெரும்பாலான, மலையக இலக்கியங்கள் தமக்கான ஒரு பண்பாட்டு அடித்தளத்தையும் சூழலையும் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளதனைக் காணமுடிகின்றது. அவை, மலையகத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்வியலைப் படம்பிடித்து காட்டுபவையாகவே அமைகின்றன. மலையக எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கியங்களில் மலையகத்துக்கு அப்பாலான விடயங்களை பேசாமல் இல்லை. இருப்பினும், அதிகமாகத் தாம் வாழும் சூழல் பற்றிய விடயங்களையே இலக்கியங்கியமாகப் பேசியுள்ளனர், பேசி வருகின்றனர் எனலாம். அத்தகைய, எழுத்தாளர்களில் மாத்தளை பிராந்தியத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தமது பிராந்தியம் சார்ந்த மலையக வாழ்வியலை இலக்கியங்களில் பேசும் எழுத்தாளராக மேற்கிளம்பியவர் மலரன்பன்.

மலையகத்துப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வாழ்ந்த மலரன்பன், மலையக வாழ்வின் இடர்பாடுகளையும் சிக்கலையும் தனது இலக்கியங்களின் வழி வெளிக்கொண்டு வருவதனைக் காணமுடிகிறது. இவருடைய, ஏராளமான சிறுகதை நூல்கள் அரசு இலக்கிய விருதினைப் பெற்றுள்ளன. சிறுகதை உலகில் மட்டுமல்லாது நாவல் வெளிக்குள்ளும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலைக் கதையாகப் பேசவேண்டும் என்ற எண்ணவோட்டத்தில் மலரன்பனிடம் இருந்து வெளிவந்த நாவலே “பால்வனங்களில்” என்ற படைப்பாகும். இது அவருடைய முதல் நாவல்.

மலையகம் என்றதும் எல்லோருடைய கண்ணோட்டத்திலும் தேயிலைத் தோட்டங்களும் அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளுமே ஓடி மறையும். அதனைக் கடந்து மலையகம் என்பதற்குள் இறப்பர் தொழில் செய்யும் மக்களும் அவர்களுடைய வாழ்வியலும் அடங்கும் என்பதனை பொதுவாக மலையக எழுத்தாளர்கள் மறந்து விட்டார்கள் என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. மலரன்பன் தனது “பால்வனங்களில்” எனும் நாவலில் தேயிலைத் தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களைப் பேசும் அதேவேளை தொடர்புடைய வகையில்

இறப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் சிக்கல்களையும், இடர்பாடுகளையும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பேசி இருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. நாவலின் தொடக்கம் தேயிலைத் தோட்டங்களுடனான காட்சியுடன் ஆரம்பமாகி கதை நகர்ந்து செல்கையில் பால் வனங்களையும் அங்குள்ள மக்களையும் காட்சிப்படுத்தி விடுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆசிரியர் கதையினை நகர்த்த ஆரம்பிக்கும் முன் நாவல் எந்தச் சூழலில் நகரப்போகிறது எனும் தெளிவினை வாசகருக்கு உணர்த்தி விடுகின்றார். எடுத்துக் காட்டாகப் பின்வரும் நாவல் பகுதிகளைக் குறிப்பிடலாம்:

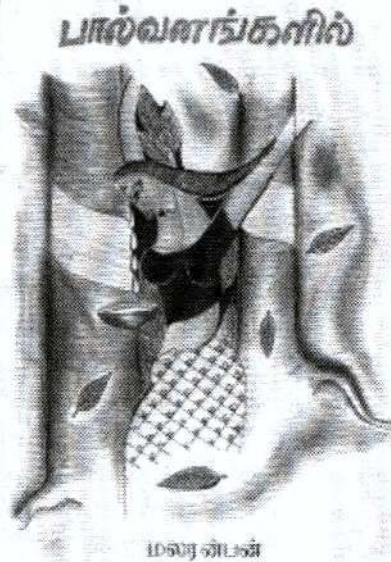
“தோட்டத்து கேட்டிலிருந்து ஒரு கல்லடி தூரத்தில் கூரைக்கும், சுவர்களுக்கும் சிவப்பு வர்ணம் பூசப்பட்ட இறப்பர் ஸ்டோரில் இயந்திரங்கள் சுழலும் ஒலியோடு இறப்பர் பாலை உறைய வைப்பதற்கான அசிட் சோடியம் நெடியும் காற்றில் கலந்து வருகின்றது.... மலைச்சாரலில் அணிவகுத்து நிற்கும் பட் இறப்பர் மரங்களை ஊடறுத்துச் செல்லும் தார் நோட்டில் நடக்கின்றான் மனோகரன்.”

“இறப்பர் நிரைகளுக்கு நடுவில் நேர்வரிசையில் கொக்கோ மரங்களில் பழம் பறிக்க கையில் நீண்ட தொர்ட்டியும், தோளில் சாக்குமாக நடக்கும் இளைஞர் யுவதிகள் இவனைப் பார்த்து ஏதோ பேசிக்கொள்ளவும் கங்காணி கத்துகின்றார். “என்ன கத அங்க”! காலையில் பொறட்டுல கண்டக்கய்யா சொன்னது மறந்துருச்சா கொக்கோ கொட்டை ஒரு புசல் கொண்டு வராட்டி பேர் உழுகாது.”

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதிகள் நாவலின் தொடக்கத்திலே வாசகரின் மனதில் இறப்பர் தோட்டத்தின் அமைவிடத்தையும் அங்குள்ள தொழிலாளர்களில் தொழில் நிர்வாக முறையினையும் ஓரளவு காட்சிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

ஆசிரியர், நாவலின் கதைக்கருவிற்கு அமைவாகப் பாத்திரங்களைப் படைத்தும் சூழலை அமைத்தும் முடிவுவரை கொண்டு செல்கின்றார். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் சூழலை இந் நாவல் நுட்பமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. மலையகத்து அப்பால் வாழும் எழுத்தாளன் ஒருவனால் மலையகச் சூழலை இவ்வாறு இலக்கியத்திற்குள் கொண்டு வர முடியுமா என்பது கேள்வியே. மலையகத்தில் வாழும் எழுத்தாளனாலே முழுமையடையும் என்பதனை இந் நாவலில் காணமுடிகிறது. உதாரணமாகப் பின்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்:

“மலைச்சாரலில் அணிவகுத்து நிற்கும் பட் இறப்பர் மரங்களை ஊடறுத்து செல்லும் தார்நோட்டில் நடக்கிறான். ஒப்பீசுக்கும் துரை பங்களாவிற்கும் செல்லும் பாதை இதுவென அம்புகுறி அடையாளம் காட்டியதற்கிணங்க”

வர்க்கம் என்பது சமூக வளர்ச்சியின் படிநிலைகளில் மாற்ற முடியாது நிர்நந்திக்கப்பட்ட ஒரு நிலை எனலாம். வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான இடைவெளி என்பது பொருத்த முடியாத இருவெளிகள் எனும், இடதுசாரி சிந்தனையின் தாற்பரியத்தை மிக லாவகமாக மலரன்பன் தனது பால்வனங்களில் நாவலில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். நாவலின் நாயகனாக உலா வரும் மனோகரனையும், கதையின் நாயகியாக உலா வரும் ரேவதியையும் நாவலின் சுவாரஸ்சியத்திற்காகப் படைத்துள்ளார் என்று ஒற்றைப்படையில் சொல்லி விட்டு செல்ல இயலாது. வேறோரு கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது ஒரு கோட்பாட்டின் முடிவினைக் காட்ட முனைகின்றார் என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. கூலித் தொழிலாளியின் மகனாகப் பிறந்து பொருளா தாரத்தில் சரிந்தும், கல்வியில் உயர்ந்தும் ஆசிரியர் தொழில் புரியும் மனோகரன் என்ற பாத்திரத்திற்கும், தோட்ட நிர்வாகத்தில் உயர்பதவி வகிக்கும் முதலாளியின் மகளாகிய ரேவதி என்ற பாத்திரத்திற்கும் இடையிலான காதலை நாவலில் காட்சிப்படுத்துவதன் மூலம், முதலாளி வர்க்கம், தொழிலாளர் வர்க்கம் எனும் இரு வர்க்கங்களையும் பொருத்துவது என்பதன் முடிவு தோல்வியே என்ற யதார்த்த உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் எனலாம். இதனை, நாவலின் பின்வரும் பகுதியில் காணமுடிகிறது:

“ரேவதி மனோகரன் காதல் ஆரம்பம் முதல் முத்துலிங்கமும் கதிரும் அறிந்ததே பிரிவின் துயரம் புரிந்துக் கொள்ள கூடியதுதான். மீண்டும் மீண்டும் அதுபற்றி பேசுவது வலியின் வலியை அதிகரிக்கலாம்.”

நாவலில் வரும் முத்துலிங்கம் என்ற பாத்திரம் கதையாசிரியரின் உள்வருகைப்போல அமைகிறது. இரு வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டை முழுமையாக அறிந்த பாத்திரமாகவும் அதற்கான தீர்வினைத் தேடி முடிவுகாணத் துடிக்கும் ஒரு பாத்திரமாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இனங்களுக்கிடையிலான மதங்களுக்கிடையிலான பிரிவினை என்பது நிரந்தர மற்றது. ஏதோ, ஒரு முனையில் பொருந்தி விடக் கூடியது. அத்தன்மையை, நாவலில் ஓரிரு கதாபாத்திரங்களின் மூலம் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். தெளபீக், சுனில் என்ற சாரதி, சுனீல் சார்ஜன் எனும் பொலீஸ் அதிகாரி போன்ற பாத்திரங்களை இது தொடர்பில் குறிப்பிடலாம்.

மலரன்பன், மலையகத்து வாழ்வியல் சிக்கல்களைத் தனது நாவலில் வரும் இறப்பர் தோட்ட தொழிலாளர்களினூடாகப் படம் பிடித்து காட்ட முற்படுகிறார். அதாவது, இடவதியின்மை, உணவு பொருட்கள் வழங்கும்போது தோட்ட நிர்வாகத்தினால் செய்யப்படும்

ஊழல், சரியான பாடசாலை வசதியின்மை, போக்கு வரத்து வசதியின்மை போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டுவதோடு தோட்ட நிர்வாகம் மற்றும் நிர்வாகிகள் மக்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை முதன்மைப் படுத்தி எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

1960களின் பிற்பகுதியில் மலையகத்தின் பல பகுதிகள் தோட்ட நிர்வாகிகளால் முதலாளிகளுக்கு விற்கப்பட்டன. இதனால், தோட்டங்கள் சரியான கவனிப்பு அற்று குறைந்தளவான வருமானத்தையே தேடித் தந்தன. தோட்ட தொழிலாளர்களும் தொடர் வேலையின்மைக் காரணமாக வறுமையில் அவதிப்பட்டனர். இத்தகைய, வரலாற்று இடர்பாடுகளை மலரன்பன் தனது நாவலில் பேசியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. “மதுரைவீரன் தோட்டத்தின் பல இடங்களை உயர் நிர்வாகிகளுக்குத் தெரியாத வகையில் சில வியாபரிகளுக்கு விற்று பணம் பார்பதை மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்று இடர்பாடுடன் பொருத்திப் பார்க்கலாம். உதாரணமாக நாவலின் பின்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்:

“எல்லாம் நல்லா கேட்டுக்க. நஸ்தத்தில போகுதின்னு தோட்டத்த மூடற முதலாளி தீர்மானம் எடுத்திட்டாரு. பால் வெட்டுறத நிப்பாட்டிட்டு மிளகு, கொக்கோ, பஞ்சி எல்லாம் குத்தகைக்கு குடுக்கப்போறேன்னாரு. பழைய மல இறப்பர் எல்லாம் வெறகு யாவாரி ஒருத்தருக்கு குடுத்திட்டாரு”

“தோட்டத்து மக்களுக்கு சோறு போட்டதும், நாட்டுக்கு அந்நிய செலவாணியை அள்ளித் தந்ததுமான இறப்பர் மரங்கள் சரிந்து கொண்டிருக்கின்றன வெறும் விறகுக்காக!” என்ற நாவலின் பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டலாம்.

காலகாலமாக அடக்கப்பட்டும், ஒடுக்கப்பட்டும் வந்த மலையகத் தொழிலாளர்கள் தங்கள் மீதான அடக்குமுறைகளை எதிர்த்தும், தங்களது உரிமைகளை வேண்டியும் தமக்கு மேல் உள்ள நிர்வாகத்தை முறைபடியாகவோ முறையற்ற வகையிலோ எதிர்ப்பதற்கு துணிந்து விட்டனர் என்ற நடைமுறை உண்மை நாவலில் இடையிடையே காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அதாவது, தொழிற் சங்கங்களின் வழி எதிர்ப்பினை முறைப்படி காட்டும் பாத்திரங்களாக கணேஷன், தங்கராசு முதலிய பாத்திரங்களையும், தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் இறப்பர் தோட்டங்களிலும் மேற்பார்வைச் செய்யும் கங்காணிகள் தொழிலாளர்களை மரியாதைக்கு அப்பால் நடத்தும்போது ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் தாங்க முடியாமல் வீரிட்டெழும் தொழிலாளர் பாத்திரங்களையும் நாவலில் காணாமற் இல்லை:

“ஏய் இங்க பார் . இப்படியா வேலை செய்யிறது?”

“என்னா ஏய். நான் ஒங்க வீட்டுல மாடு மேச்சவனா? எனக்கு தாய் தகப்பன் வச்ச பேர் இருக்கு.....”

“ஒரு ஆளை விருட் முடியாது . அத்தனைபேரும் இறங்கி விடுவார்கள் மலையை விட்டு. நீயே செய்துகொள் என்கிறமாதிரி” எனும் பகுதியை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டலாம்.

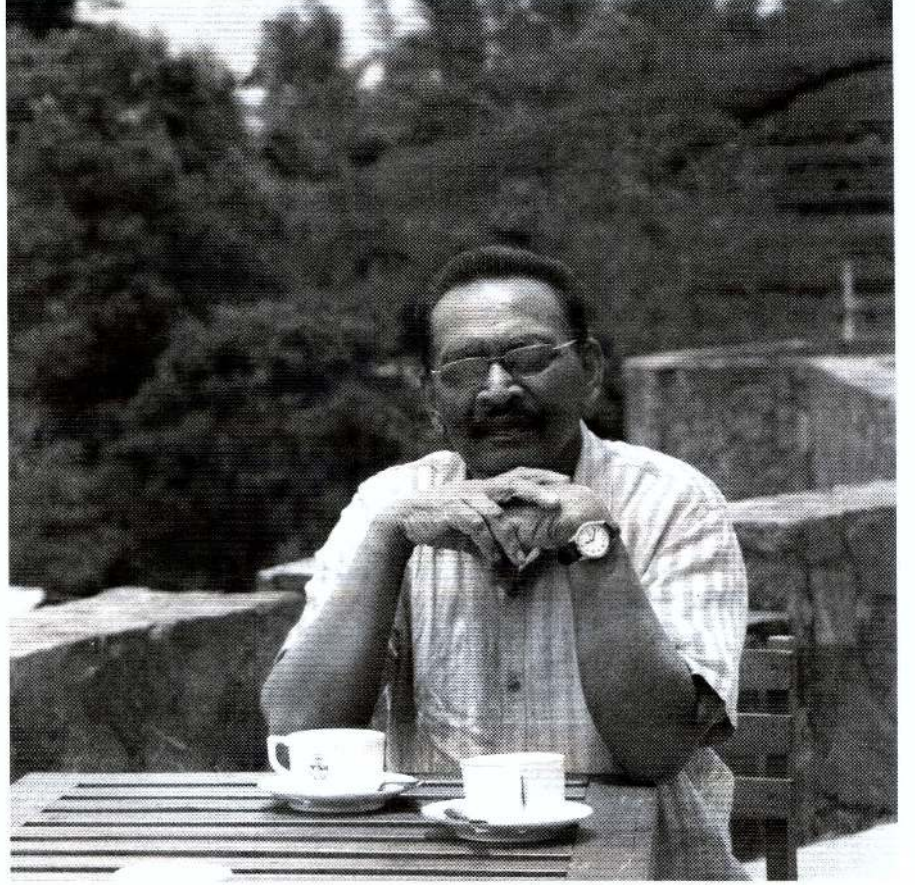
மலரன்பன், மலையகத்து வாழ்வியல் சிக்கல்களைத் தனது நாவலில் வரும் இறப்பர் தோட்ட தொழிலாளர்களினூடாகப் படம் பிடித்து காட்ட முற்படுகிறார். அதாவது, இடவதியின்மை, உணவு பொருட்கள் வழங்கும்போது தோட்ட நிர்வாகத்தினால் செய்யப்படும் ஊழல், சரியான பாடசாலை வசதியின்மை, போக்கு வரத்து வசதியின்மை போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டுவதோடு தோட்ட நிர்வாகம் மற்றும் நிர்வாகிகள் மக்களுக்கு இழைக்கும் கொடுமைகளால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை முதன்மைப் படுத்தி எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

எல்லைமீறிய அநியாயங்களோடு நிர்வாகிகள் தலைத்தூக்கி தொழிலாளர்களை அடக்கும்போது அஹிம்சை வழியை கைவிட்டு ஆயுதத்தைக் கைலெடுக்கும் தொழிலாளர்களும் மலையகத்தில் இல்லாமல் இல்லை என்பதனை ஆசிரியர் கதையின் முடிவில் தெளிவுப்படுத்தி விடுகிறார். தொழிலாளர்களுக்கு அநியாயங்களை இழைக்கும் மதுரைவீரன் கொலைச் செய்யப்படுகிறான். கொலையாளி யார் என்பது வினாவாக அமைய நாவல் முடிவடைகிறது. இதனை, “வாசலில் மல்லாக்க கிடக்கின்றது மதுரைவீரனின் உயிரற்ற உடல் தரையில் கிரத்த கோடுகள் உறைந்து போயிருக்க, வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தவாறு கண்கள் திறந்தபடியே கழுத்தில் பாய்ந்திருக்கிறது கத்தி. முன் சுவரில் கையெழுத்தில் எழுதப்பட்ட நோட்டீஸ் ஒன்ற ஓடப்பட்டுள்ளது. மணிவேலுக்கு படிப்பறிவு இல்லாததால், அதில் என்ன எழுதியுள்ளது என்பது தெரியாது.” எனும் பகுதியில் காணமுடிகின்றது.

நாவலின் கதை மனதில் தொடரும் வகையில் நாவலின் முடிவு அமைந்து விடுகிறது. இம் முடிவு மலரன்பன் ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர், இது அவருடைய முதல் நாவல் என்ற உண்மையை வெளிக்காட்டி விடுவதாக அமைகிறது எனலாம். ஒரு சிறந்த சிறுகதையின் முடிவு என்பது, கதை முடியும் இடத்தில் இருந்து வாசகனின் மனதில் தொடருவதாக அமைய வேண்டும். இத்தன்மையை மலரன்பன் நாவலில் முடிவினைச் சுட்டக் கையாண்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இந்தியாவில் இருந்து கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட காலம் தொடக்கம் இன்று வரையிலும் பொருளாதாரத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்கும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் நாட்டு நிர்வாகத்தாலும், தோட்ட நிர்வாகத்தாலும் புறந்தள்ளப்படுவதனையும், புறக்கணிக்கப்படுவதையும், அடிப்படை வசதிகள் எதுவுமின்றி ஒதுக்கப்படுவதனையும், நசுக்கப்படுவதனையும் பேசுவதாக மலரன்பனின் “பால்வனங்களில்” எனும் நாவல் அமைந்துள்ளது

சிறுகதை, ஆய்வு,
மொழிபெயர்ப்பு என ஏறக்
குறைய அரைநூற்றாண்டு கால
இலக்கியப் பயணத்தின் பின்
நாவலாக்க முயற்சியில் இறங்கிய
மு. சிவலிங்கம், பஞ்சம் பிழைக்க
வந்த சீமை (2015) என்ற தனது
முதல் நாவலிலேயே
நாவலாசிரியனாக பரவலான
கவனிப்பைப் பெற்றுவிட்டார்.
அந்நாவலுக்கு கரிகாற்சோழன்
விருது உள்ளடங்கலாக பல
விருதுகள் கிடைத்தன.
அந்நாவல் 2018ஆம் ஆண்டு
மறுபதிப்பையும் பெற்றது. உயிர்
என்ற அவரது இரண்டாவது
நாவலும் 2018ஆம் ஆண்டே
வெளிவந்தது. அந்நாவல்கள்
குறித்த அறிமுக மாக
இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

மு. சிவலிங்கத்தின் நாவல்கள்

■ எம். எம். ஜெயசீலன்

மலையகத் தமிழரின் சமூக வரலாற்றில் அரசியல் சமூக பொருளாதார மட்டங்களில் முக்கியமான மாறுதல்கள் பல அண்மைக்காலத்தில் இடம்பெற்று வருகின்றன. கல்வி விருத்தி, பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டமை, பெருந்தோட்டத்துறைசாரா தொழில்நகர்வு, பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து நகரங்களை நோக்கிய குடிப்பெயர்வு, அரசியல் அபிவிருத்தி, மாறிவரும் குடியிருப்புக் கட்டமைப்பு, இளைய தலைமுறையினரின் எழுச்சி போன்றன அவற்றுள் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இம்மாற்றங்கள் மலையகத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியிலும் பாதிப்பினைச் செலுத்திவருகின்றன. அப்பாதிப்பினால் அண்மைக்கால மலையகத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் பெருந்தோட்டத்துறைசார் வாழ்வியல், பெருந்தோட்டத்துறை சாராத வாழ்வியல் என இரண்டு பிரதான கிளைகளைக் காணமுடிகின்றது. அவ்விரு கிளைகளையும் படைப்பாக்கத்துக்குள் கொண்டுவரும் மூத்ததலைமுறைப் படைப்பாளர்களுள் மு. சிவலிங்கம் அவர்களுக்குத் தனித்துவமான இடமுண்டு. மலையகத்தமிழரின் சமூக அசைவியக்கத்தின் வெவ்வேறு பக்கங்களை யதார்த்தபூர்வமாக படைப்பாக்கிவரும் அவர், இலக்கியப் படைப்பின் அழகியல், வடிவம் முதலிய கருத்தாக்கங்களில் அக்கறை செலுத்தாது, படைப்பின் உள்ளடக்கத்துக்கு அதிக முதன்மை கொடுத்து, பெருந்தோட்டத்தொழிலாளர்களை ஒடுக்கும் ஆதிக்க சக்திகளுக்கும் அத்தொழிலாளர்களையே சுரண்டிக்கொழுக்கும் தொழிற்சங்கம் மற்றும் மலையக அரசியல் அமைப்புக்களுக்கும் எதிரான விமர்சனங்களை முன்வைத்துவருவதோடு மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளையும் அப்பிரச்சினைகளுக்கான பின்னணிகளையும் தன் படைப்புக்களில் விரிவாகப் பதிவுசெய்து வருகின்றார். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் இலக்கியம், அம்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மையளித்து, அவர்களின் விடுதலைக்கு

பங்களிப்பு வழங்க வேண்டும் என்ற நோக்குடைய மு. சிவலிங்கம், அந்நோக்கின்மீதான அக்கறை மிகுதியால் மலையகத் தமிழர் முகங்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் யாவற்றையும் படைப்பு வெளிக்குள் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற முனைப்பு கொண்டுள்ளார். அதனால் அவரின் படைப்புக்களில் கருத்துக்குவியல்களும் வெளிப்படையான பிரசாரங்களும் மேலோங்கி, கலை முழுமையைச் சிதைத்துள்ளன.

சிறுகதை, ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு என ஏறக் குறைய அரைநூற்றாண்டு கால இலக்கியப் பயணத்தின் பின் நாவலாக்க முயற்சியில் இறங்கிய மு. சிவலிங்கம், பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை (2015) என்ற தனது முதல் நாவலிலேயே நாவலாசிரியனாக பரவலான கவனிப்பைப் பெற்றுவிட்டார். அந்நாவலுக்கு கரிகாற்சோழன் விருது உள்ளடங்கலாக பல விருதுகள் கிடைத்தன. அந்நாவல் 2018ஆம் ஆண்டு மறுபதிப்பையும் பெற்றது. உயிர் என்ற அவரது இரண்டாவது நாவலும் 2018ஆம் ஆண்டே வெளிவந்தது. அந்நாவல்கள் குறித்த அறிமுகமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை

மலையகத்தமிழரின் வரலாற்றுப் போக்கின் வெவ்வேறு பக்கங்களை மையமிட்டு நாவல்கள் பல தோற்றம்பெற்றிருந்தாலும் மலையகத் தமிழரின் நீண்ட வரலாற்றை - புலம்பெயர்ந்து வந்தது முதல் - விரிவாகப் பேசும் நாவலாக 1964ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த தூரத்துப் பச்சை மாத்திரமே அமைந்திருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே, அச்சமூக வரலாற்றின் பெரும்பாகத்தை உள்ளடக்கியதாக "பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை" என்ற இந்நாவலின் வருகை இடம்பெற்றுள்ளது. 1867இல் தொடங்கி 1977வரையான ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட மலையகத் தமிழர் வரலாற்றைப் பேசுவதாக அமைந்துள்ள இந்நாவலில் அக்காலத்தில் மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அச்சமூகத்தவர்களின் வாழ்வியலையும் வாழ்தலுக்கான அவர்களது போராட்டங்களையும் பதிவு செய்ய முயற்சித்துள்ளார், மு. சிவலிங்கம்.

ஒரு சமூகக்குழு அல்லது இனம் அல்லது வர்க்கம் தமது பூர்வீகத்தை உறுதிப்படுத்தவும் தம்முடைய இருப்பின் தேவையை நியாயப்படுத்தவும் தேவையான கருத்தாக்கங்களை உருவாக்கும் கருத்தியற் கருவியாக வரலாறு விளங்குகின்றது. அதனால் தேசம், தேசியம் முதலான கருத்துக்களை வளர்த்தெடுக்க வரலாறு சிறந்த கருவியாக விளங்குவதோடு ஒரு சமூகத்தின், இனத்தின், வர்க்கத்தின் அரசியல் வளர்ச்சிக்கும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கும் அதனை நிலை நிறுத்துவதற்கும் வரலாறே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதனாலேயே ஒவ்வொரு இனமும் தங்களின் அடையாளத்தை வெளிக்காட்டுவதற்கும் இருப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் தமக்கான வரலாற்றிணைக் கட்டமைக்கும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளன. அவ்வகையில் மலையகத் தமிழரின் அடையாளம் குறித்தும் மலையகத் தேசியம் குறித்தும் தேசிய ரீதியாக பல்வேறு உரை

யாடல்கள் இடம்பெற்றுவரும் தற்காலச் சூழ்நிலையிலேயே இந்நாவலின் வருகை இடம்பெற்றுள்ளது. மலையகத் தமிழர்கள் இந்தியத் தேசியம் என்ற கோசத்தையோ இந்திய அடையாளத்தையோ சுமப்பதை விடுத்து தாமும் இந்நாட்டின் மைந்தர்களே என்று தேசிய நீரோட்டத்துடன் இணையவும் இலங்கையின் ஏனைய பிரஜைகளுக்கு உரிய அனைத்து ஜனநாயக உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் தமது அடையாளம் மற்றும் தேசியத்தை நிலைநிறுத்தவும் பரந்தளவிலான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்து வருகின்றனர். இந்நிலையில் அச்சமூகக் குழுமத்தின் அடையாளத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும் அதற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் இந்நாவலாக்கம் எத்தகைய பங்கினை வழங்கும் என்பது மிக முக்கியமான வினாவாகும்.

நாவலின் கதையானது திருச்சி மாவட்டம், வாலிகண்டபுரத்தின் முருக்கன்குடி என்ற குக்கிராமத்திலிருந்து தொழிலுக்காக ஆள்கட்டிகளால் இலங்கை அழைத்துவரப்பட்ட வேலாயுதம் மற்றும் அவனது நண்பர்கள் நால்வரை மையமிட்டதாக அமைந்துள்ளது. அவர்களின் இலங்கை வருகை முதல் மீளத் தமிழ்நாடு திரும்புதல் வரையான வாழ்வியலை முன்னிலைப்படுத்தியுள்ள நாவல், அவர்கள் நாடு திரும்பிய பின்னரான நூற்றாண்டு காலப் பெருந்தோட்டத்துறை வாழ்வியலையும் கோடிட்டுக்காட்டி, மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றை நெடுங்கதையாகப் பதிவுசெய்துள்ளது.

கிராமத்தின் பொருளாதார முறைமை முற்றிலும் சிதைந்த நிலையில் நிலமற்ற ஏழைகள் இனியும் கிராமங்களில் வாழ முடியாது என்ற நிலையில் தொழிலுக்காகப் பெருந்தோட்டங்களை நோக்கிப் பயணிக்கின்றனர். அதன்போது வேலாயுதம் தலைமையிலான ஐந்து நண்பர்களும் தீர்க்கமாகச் சிந்தித்து முடிவெடுத்து, இலங்கை நோக்கிப் பயணமாகின்றனர். ஆள்கட்டி சங்கிலி தலைமையில் புலம்பெயரும் அவர்களுடன் அவர்களைப் போலவே பெருந்தோட்டத்தொழிலுக்காக 1000பேர் பயணத்தைத் தொடங்கினர். திருச்சியிலிருந்து தனுஸ் கோடிக்கு நடைபயணமாக வரும்போதே 100பேர் குறைந்து விடுகின்றனர். படகேறி மன்னார் வந்தபோது இரண்டு படகுகள் கரை சேரவில்லை. அதில் வேலாயுதத்தின் நண்பர்களில் அர்ச்சுனன், தாண்டவன் ஆகிய இருவரும் மரணித்துவிடுகின்றனர். மன்னாரிலிருந்து மாத்தளை வரை நடைபயணமாகவே வந்தபோது மீதியிருந்தோர் 550 பேராவர். இவ்வாறு பாதி உயிர்களை வழியிலேயே பலிகொடுத்து வந்தவர்களில் வேலாயுதம் உள்ளிட்ட நண்பர்கள் கண்டி மேமலைக் கோப்பித் தோட்டத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுகின்றனர். பின்னர் கோப்பிச் செய்கையில் ஏற்பட்ட நோய் மற்றும் வீழ்ச்சியினால் கினிகத்தேனையில் உள்ள அல்லித் தோட்டம் எனும் தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு அவர்கள் செல்கின்றனர். அங்கு சில காலம் இருக்கும்போது வேலாயுதம் ஹட்டன் தொப்பித் தோட்டத்திற்கும் பழனி அப்புத்தளைத் தங்கமலைத் தோட்டத்துக்கும் அனுப்பப்படுகின்றனர்.

ஒரு வருடத்தில் தமிழகம் திரும்பிவிடுவோம் என்ற நம்பிக்கையில் வந்திருந்தவர்களில் பழனியும்

சீரங்கனும் 8 வருடங்கள் கழித்து நாடு திரும்புகின்றனர். அதன்பின்னர் இரண்டு வருடங்கள் கழித்து வேலாயுதம் நாடு திரும்புகின்றான். இந்தப் பத்தாண்டுகளில் இடம் பெறும் சம்பவங்களே கதையின் மையச் சரா ரக அமைந்துள்ளன. வேலாயுதம் நாடு திரும்பியதற்குப் பின்னர், நூறு ஆண்டு காலப்பகுதியில் மலையகப் பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதாக நாவலின் அடுத்த பகுதி அமைந்துள்ளது. அதன்படி, நாவலின் முதற் பகுதியில் காலனிய காலத் தமிழக கிராமங்களின் சமூக பொருளாதார நிலை, பெருந்தோட்டங்களின் உருவாக்கம், தென்னிந்தியத் தமிழர்களின் பெருந்தோட்டத்தை நோக்கிய நகர்வு, அந்நகர்வுக்கான காரணங்கள், புலம்பெயர்ந்த பின்னர் அவர்கள் அனுபவித்த அவலங்கள், புலம்பெயர்ந்த இடத்தில் தனித்த சமூகமாக உருவாக்கம் பெற்றமை முதலியன முதன்மைப்படுத்தப்பட, இரண்டாம் பகுதியில் துயர்தோய்ந்த வாழ்விலிருந்து மீள்வதற்காக அச்சமுகம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள், அதில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிகள், அவ்வீழ்ச்சிகளைத் தகர்க்கும் முறை போன்றன பரவலாகப் பேசப்பட்டுள்ளதோடு மலையகத் தமிழரின் அரசியல் அபிவிருத்தி, அச்சமுகத்தின் மேல்நோக்கிய அசைவை முடக்குவதற்கு பேரினவாதிகள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள், மலையக அரசியல் தலைமைகளின் போலித்தனம் போன்றனவும் கோடிட்டுக்காட்டப்பட்டுள்ளன. கலையியல் நிலையில் நோக்கும்போது நாவலின் முதல் பகுதியைவிட இரண்டாம் பகுதி நாவலுக்குரிய விரிவும் சித்திரிப்பு நுட்பமும் அற்று பெரிதும் தகவல்களின் திரட்டாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

ஆசிரியர் தனது நோக்கையும் போக்கையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் பாத்திர வார்ப்புக்களை நன்றாக மேற்கொண்டுள்ளார் எனலாம். புலம்பெயர்ந்து வந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் ஆழ்மன எதிர் பார்ப்புக்களையும் ஏக்கங்களையும் தான் உருவாக்கியுள்ள சில பாத்திரங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதோடு நாவலின் பிற்பகுதியில் வரும் சில பாத்திரங்கள் உண்மையான பாத்திரங்களாகவே அமைந்துள்ளன. நாவலின் நாயகனை முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட வனாகவும் கடுமையான உழைப்பாளியாகவும் படைத்துள்ள ஆசிரியர், அப்பாத்திரத்திடம் இயல்பாகவே தலைமைத்துவப் பண்புகளும் அடுத்தவர் களுக்காக இரங்கும் தன்மையும் அறவழியைப் பின்பற்றும் போக்கும் நிறைந்துள்ளதாகச் சித்திரித்துள்ளார். ஆனால், அப்பாத்திரம் தன் மக்களின் ஒட்டு மொத்த விடுதலைக்கான போராட்டம் அல்லது வழிகாட்டல் என்ற தடத்திலிருந்து விலகி, தமிழகத்தில் தன் முழுக்குடும்பமும் சிதைந்த நிலையில் தமிழகத்துக்குச் செல்வதாகவும் அங்கு தன் வாழ்வை செழிப்பாக அமைத்துக் கொள்வதாகவும் அமைந்துள்ளமை அப்பாத்திரத்தைத் தாங்கிநின்ற தலைமைத்துவ பிம்பத்தை உடைப்பதாகவே அமைந்துள்ளது.

நாவலில் பெண் பாத்திரங்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால், எல்லாப் பெண்களும் ஏதோவொருவகையில் பலவீனமான பாத்திரங்

களாகவே வார்த்தப்பட்டுள்ளனர். மலையகத் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் பெண்களின் வகிபாகம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். தொழில்நிலையிலும் குடும்ப அமைப்பிலும் சமூக நிலையிலும் பெண்களின் பங்களிப்புகள் மேலோங்கியதாகவே காணப்படுகின்றன. ஆனால், அச்சமுகத்தின் வரலாற்றைப் பேசுவதாக அமைந்துள்ள இந்நாவலில் அச்சமுகப் பெண்களின் வாழ்வியல், வாழ்தலுக்கான அவர்களது போராட்டம் போன்றவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டு வலுவான பெண் பாத்திரங்கள் எவையும் படைக்கப்பட்டில்லை என்பது சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும்.

நாவலில் வரும் ஆள்கட்டி சங்கிலியன் பாத்திர வார்ப்பு ஏனைய நாவலாசிரியர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் தருகின்ற தகவல்களில் இருந்து சில இடங்களில் மாறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். குறிப்பாக, ஆள்கட்டும் கங்காணிகள் ஆசை வார்த்தைகளைப் பேசி, மக்களின் மனங்களை வென்று அவர்களைப் பெருந்தோட்டங்களை நோக்கி ஈர்ப்பவர்களாகவும் அவ்வாறு ஈர்த்து அழைத்துவந்த பின்பே தமது சுய ரூபத்தைக் காண்பித்து சுரண்டிக் கொழும்பவர்களாகவும் கூறப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், மு. சிவலிங்கம் காட்டும் ஆள்கட்டி, ஆரம்பத்திலேயே கடுமையான வசவுகளை மொழிபவனாகவும் உண்மை நிலவரங்கள் சிலவற்றைக் கூறுபவனாகவும் இருக்கின்றான்.

நாவலின் மொழி பல இடங்களில் பொருத்தமான காட்சிச் சித்திரிப்புடன் விளங்குவதோடு ஆசிரியர் சூழலுக்கேற்ற விதத்தில் பழமொழிகளையும் நாட்டார் பாடல்களையும் கையாண்டுள்ளார். சமூக வரலாற்று நாவலாசிரியன் ஓர் இனவரைவியலாளனாகவே இயங்குகின்றான். சமூக வரலாற்று நாவலாசிரியனின் தகவல்கள் இனவரைவியல் ஆய்வாளனுக்கான தகவல்களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றன. அவ்வகையில்

இந்நாவலிலும் மலையகத் தமிழரின் இனவரையியல் கூறுகள் பலவற்றை ஆசிரியர் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, மலையகத் தமிழரின் சமய வழிபாட்டு மரபு குறித்த பதிவுகளைக் குறிப்பிடலாம். மலையகத் தமிழரின் சமய வழிபாட்டு மரபு முற்றிலும் கிராமிய வழிபாட்டிணைச் சார்ந்ததாகும். அவர்களின் வழிபடு தெய்வ உருவாக்கத்தையும் வழிபாட்டிட அமைப்பையும் மு. சிவலிங்கம்,

“தோடங்கள் பூராவும் ஆலங்கன்று நாட்டும் பழக்கம் காடழிக்க வந்த காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வந்ததாகும்... வழிப் பயணத்தில் ஆலம்பழத்தையும் பொட்டலம் கட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். வேலைத்தளங்களில், எல்லைப்புறத் தொங்கலில் காவல் தெய்வம் என்ற சிறுவதய்வ வழிபாடுகளுக்காக முனியாண்டி, மாடசாமி, சிண்டாகட்டி, வனத்துச் சின்னப்பர், காளியாயி, மாரியாயி என்று கற்களை நாட்டி, ஈட்டி, கூலாயுதம் நட்டு வணக்கத் தலங்களை உண்டாக்கினர். தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யும் நேரங்களில் இறந்துவிட்டாலோ... மிருகங்கள் அடித்துக்கொண்டு இழுத்துச் சென்றுவிட்டாலோ... அந்த இடங்களில் ஆலங்கன்றுகளை நாட்டி சூபக எந்தலமாக உருவாக்குவார்கள்” (பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை: 276)

எனப் பதிவு செய்துள்ளார். இத்தகைய ஞாபக ஸ்தல அமைப்பிலே குழந்தையைப் பிரசவிக்காமல் இறந்து போகும் கர்ப்பிணிப் பெண்களின் நினைவாக சுமை தாங்கிக் கற்கள் அமைக்கும் வழக்கமும் நிலவியுள்ளது. பெருந்தோட்டத்துறையில் பெண்களுக்குக் கர்ப்ப காலங்களிலும் ஒரேவித பணிச்சுமை மழை, வெயில் என்று பாராது உயர்ந்த மலைகளிலேறி கொழுந்து பறிக்க வேண்டிய சூழல் - நிலவியமை, போதிய சுகாதார, வைத்திய மற்றும் உட்கட்டமைப்பு வசதிகள் அற்றிருந்த தமை போன்ற பல காரணங்களால் கர்ப்பிணிப்பெண்கள் பலர் இறந்துள்ளனர். அவர்களின் நினைவாக சுமை தாங்கிக் கற்கள் அமைக்கப்பட்டன. அச்சுமைதாங்கிக் கல் குறித்த பதிவினை நாவலில் சிறப்பாக ஆவணப்படுத்தியுள்ளார், மு. சிவலிங்கம்.

நாவலின் முடிவில் மலையகத் தமிழரின் நூற்றாண்டுக்கால துயரினைப் போக்குவதற்கான சில மார்க்கங்களை ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார். மலையகத் தமிழர்களின் மீட்சிக்கானவை என்ற பெயரில் உருவாகியுள்ள சங்கம், கட்சி முதலிய வஞ்சக தலைமைகளையும் மந்திரி பிரதாப ஆதிக்கங்களையும் மறுதலித்து அவற்றைக் காலடியில் மிதித்து, கூலிவேலையை விட்டு விவசாயம் முதலிய சுயதொழிலில் ஈடுபடுவதும் குத்தகைக்கு நிலங்களைக் கேட்பதையும் ஆசிரியர் அச்சுமுகத்தின் விடுதலை மார்க்கமாக முன்மொழிந்துள்ளார். இவை பொருத்தமானவையா என்பது தனித்த ஆய்வுக்குரியதாகும். அத்துடன் அவர்களின் மீட்சிக்கான சங்கம், கட்சி முதலிய வஞ்சகத் தலைமைகள், மந்திரி பிரதாப ஆதிக்கங்கள் போன்றவற்றை மறுதலிப்பதிலும் அவற்றைக் காலடியில் மிதிப்பதிலும் மட்டும் அம்மக்களின் மீட்சி அடங்கியில்லை. மலையகத் தமிழரின் வரலாற்றை நோக்கும்போது அவர்களின் மேல்நோக்கிய அசைவில் அமைப்பு ரீதியான அணி திரளல்கள் முக்கிய பங்குவகித்துள்ளன. ஆகவே, அவ்

அமைப்புக்களை அவர்களுக்குச் சாதகமான முறையில் பயன்படுத்திவதிலும் மறுசீரமைப்பதிலும் இன்னும் அவர்களுக்கான புதிய அமைப்புக்களை உருவாக்கிக் கொள்வதிலுமே அம்மக்களின் மீட்சி அடங்கியுள்ளது. அணிதிரளல் இல்லாது போராட்டத்தை முன்னெடுப்பது சாத்தியமற்றதாகும்.

நாவலின் பெயரான “பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை” என்பது தற்காலச் சூழ்நிலையில் ஒரு நெருடலான பெயராகவே தோன்றுகிறது. மலையகத் தமிழர்கள் நாட்டின் தேசிய சிறுபான்மை இனங்களில் ஒன்றாக மேற்கிளம்பி, தமது மொழி, பண்பாடு, இனத்தனித்துவம் முதலியன குறித்துச் சிந்தித்துவருவதுடன் தேசிய நீரோட்டத்தில் இணையவும் பல தளங்களில் போராடி வருகின்றனர். இந்நிலையில் எழுதப்படுகின்ற அம்மக்களின் வரலாறானது அவர்களைப் பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவர்களாகக் காட்டுவதானது அம்மக்களின் மேல்நோக்கிய எழுச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாகவே அமையும். “பஞ்சம் பிழைப்பதற்கு பாற்கடலைத் தாண்டி வந்தோம்” என்ற நாட்டார் பாடல் தோன்றிய காலத்து மனநிலையும் அச்சுமுகம் தனது அசைவியக்கத்தில் அடைந்துள்ள இன்றைய நிலையும் முற்றிலும் வேறானதாகும். உலக நாடுகள் முழுதும் பண்டைய காலம் முதல் வாழ்வாதாரத்துக்கான புலப் பெயர்வுகள் இடம்பெற்று வருவதோடு அவ்வாறு புலம் பெயர்ந்தவர்கள் குடியேறிய பிரதேசங்களில் தனித்த சமூகக் குழுமமாக மேற்கிளம்புவதும் அங்கேயே தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதும் வரலாறு நெடுகிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வாறுதான் இன்றைய மலையகத் தமிழர்களும் வாழ்வாதாரத்துக்காக புலம் பெயர்ந்துவந்து, நிர்ந்தரமாக இலங்கையிலேயே நிலை பெற்று, தனித்த சமூகக் குழுமமாக மேற்கிளம்பியுள்ளனர். அவர்களைப் பரதேசிகள் என்று கூறுவதோ பஞ்சம் பிழைக்க வந்தவர்கள் என்று கூறுவதோ சமகால அரசியல் சூழலில் அச்சுமுகத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பவை அல்ல. சொற்பொருள் நிலையில் அச்சொற்கள் அம் மக்கள் கூட்டத்தை இரண்டாந்தரப் பிரஜையாக்குவதுடன் சமூக அந்தஸ்திலும் அங்கீகாரத்திலும் அவர்களைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகவே அமைந்துள்ளன.

உயிர்

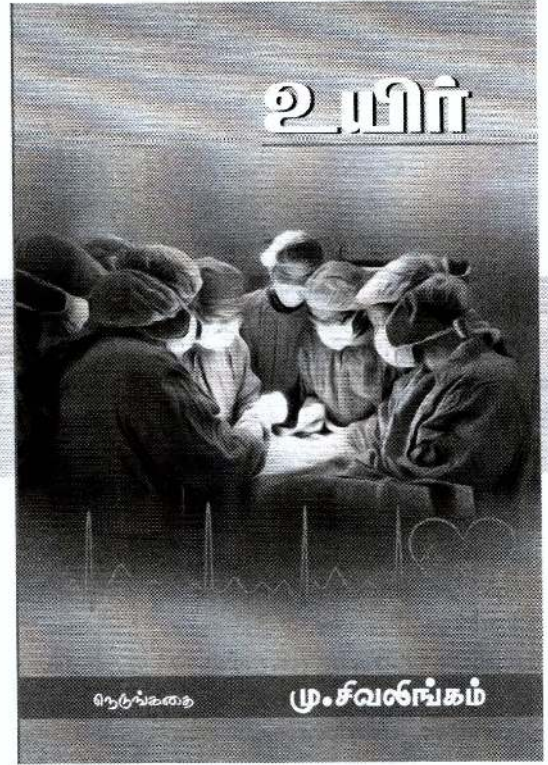
மலையகத் தமிழ்நாவல் வரலாற்றில் இதுவரை வெளிவந்துள்ள நாவல்களிலிருந்து கதைக்கருவிலும் கதைக்களத்திலும் வேறுபட்டதாக உயிர் என்ற நாவல் அமைந்துள்ளது. மலையகத் தமிழர் என்ற சமூக வரையறைக்கு அப்பால் ஒட்டுமொத்த மனித குலத்துக்கும் பொதுவானதாக அமைகின்ற மருத்துவத்துறை குறித்துப் பேசும் இந்நாவல், உயிரைப் பறிக்கும் நோய், உயிரைக் காக்கும் மருத்துவம் என்ற போராட்டத்துக்குள் சிக்கித்தவிக்கின்ற நோயாளர்களின் உலகை, இலங்கை வைத்தியசாலைகளைக் களமாகக் கொண்டு பதிவு செய்ய முனைந்துள்ளது.

இலங்கையில் இன்று பரவலாக அதிகரித்து வருகின்ற சிறுநீரக நோய், இருதய நோய் ஆகிய நோய்களைப் பிரதானப்படுத்தி, அந்நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்

களின் உடல் உள நெருக்கடிகள், உயிர் பிழைக்க அவர்களும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் எடுக்கும் எத்தனங்கள், சிகிச்சை பெறுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், பிராந்திய வைத்தியசாலைகளின் போதாமைகள், வைத்தியசாலைகளின் இயங்குமுறை, வெவ்வேறு தரத்திலான வைத்தியசாலைப் பணியாளர்கள், அப்பணியாளர்களின் வேறுபட்ட மனோபாவங்கள், வைத்தியசாலையிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்கமும் பாரபட்சமும், வைத்தியசாலைச் சூழலில் இன மத பேதங்கடந்து மலரும் மானுட நேயம், வைத்திய துறையில் இடம் பெறும் ஊழல்களும் குற்றங்களும், வணிகமயமாகிவரும் மருத்துவமும் தனியார் மருத்துவ முறையில் நிறைந்திருக்கும் சுரண்டலும் என நோயாளர்கள், வைத்தியர்கள், தாதிமார்கள், வைத்தியசாலை சிற்றூழியர்கள், மருந்தக வியாபாரிகள், நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் முதலியோரை மையமிட்டதாக அமைந்துள்ள இந்நாவல், பாரம்பரிய உணவுமுறையிலிருந்து விடுபட்டு நவீன உணவுமுறைக்கும் வாழ்க்கைமுறைக்கும் மக்கள் பழக்கப்பட்டமையே நோய்களுக்கான பிரதான காரணம் என்ற கருத்தாக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆங்கில மருத்துவ முறையும் பாரம்பரிய வைத்திய முறையும் இணைந்த வைத்திய முறையே இலங்கை போன்ற நாடுகளுக்குப் பொருத்தமானது என்ற எடுகோளை முன்வைத்துள்ளது.

இலங்கையின் வைத்தியமுறையின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் வெளிப்படையாக போட்டுடைக்க முனைந்துள்ள ஆசிரியர், நோயாளர்கள், வைத்தியப் பணியாளர்கள், நோய்க்கு ஆட்பட்டவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் போன்றோரது செயற்பாடுகளைச் சித்திரிப்பதனூடாகவும் அவர்களுக்கிடையேயான உரையாடல்களை வளர்த்துச் செல்வதனூடாகவும் நாவலின் கதையை நகர்த்தியுள்ளார். நாவலின் கரு இலங்கையின் பொதுவான பிரச்சினை என்பதால் நாட்டின் மூவின மக்களிலிருந்தும் தன் நோக்கினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வகைமாதிரியான பாத்திரங்களைத் தெரிவுசெய்துள்ள ஆசிரியர், அவ்வெவ்வேறு இனஞ்சார்ந்த பாத்திரங்களை முரண்திலையிலோ இணைந்திலையிலோ மட்டும் படைக்காது முரணும் இணையும் கலந்த பாத்திரங்களை நடமாடவிட்டிருப்பது இந்நாவலின் ஒரு சிறப்பெனலாம். இனத்துவேசமும் பாரபட்சமும் நாட்டின் எல்லா மனிதர்களிடத்தும் தேங்கிக்கிடப்பவை அல்லாஹ் எல்லா நிலைகளிலும் இன மத மேலாதிக்கப் போக்குகளுக்கு மாறாக மானுட நேயமிக்கவர்களும் இருக்கிறார்கள்; சக இனத்தவரை நேசிக்க, அன்பு பாராட்ட, அரவணைக்க காத்திருக்கிறார்கள் என விரியும் அந்தச் செய்தி நாட்டினுடைய சமகால அரசியல் சமூகச் சூழலுக்கு மிகவும் அவசியமான தொன்றாகும்.

முற்போக்கு எண்ணமும் அதனைச் செயற்படுத்தும் திறனும் கொண்டவனாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள கதைத்தலைவனான வைத்தியர் ஆதவன்,

நோயாளர்கள்மீது பரிவும் நேயமும் கொண்டவனாக விளங்குகின்றான். ஆங்கில மருத்துவத்தையும் பாரம்பரிய வைத்தியத்தையும் இணைத்து சிகிச்சையளிக்க முயற்சிக்கும் அவன், பல தடைகளுக்குப் பிறகு இறுதியில் அப்பரிசோதனையில் வெற்றிபெறுகின்றான். அவனுக்கு மனைவியாக வரப்போகின்ற உமா, பாரம்பரிய வைத்தியம் செய்பவளாக விளங்குகின்றாள். அவர்களின் இணையும் அவனது பரிசோதனை வெற்றியும் எதிர்காலத்தில் அந்த இணைந்த வைத்தியமுறை மிகுந்த வெற்றியளிக்கும் என்பதை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. ஆதவன் என்ற பாத்திரத்தை முற்போக்கான வைத்தியர் என்ற தளத்தில் வலிமையாக வார்த்திருந்தாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அப்பாத்திர வார்ப்பில் சரிவினையும் காணமுடிகின்றமை சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும். உதாரணமாக, பாரம்பரிய வைத்தியரான உமாவிடம் ஆயுர் வேத வைத்தியம் குறித்துக் கலந்துரையாட அழைத்துவரச் சொன்ன ஆதவன், உமாவிடம் கேட்கும் கேள்விகள் மற்றும் சந்தேகங்களில் பல, வைத்தியர் ஒருவர் எழுப்புபவையாக நீட்சிபெறவில்லை. சித்த வைத்தியம் பற்றி பேசுங்க, சித்தமும் ஆயுர் வேதமும் ஒரேவித மருத்துவம் தானே?, யுனானி மருத்துவம் பற்றி பேசுறீங்களா... போன்ற ஆதவனின் கேள்விகள், பாரம்பரிய வைத்தியத்தையும் ஆங்கில மருத்துவத்தையும் இணைத்து புதிய சிகிச்சை முறையை உருவாக்க எத்தனிக்கும் ஒருவனின் கேள்விகள் போல அமையாது, மருத்துவ அறிவற்ற சாதாரண ஒருவர் கேட்கும் கேள்விகள் போல அமைந்துள்ளன. இவை வைத்தியர் என்ற நிலையிலிருந்தும் வைத்தியத்துறையில் ஒரு புதிய முயற்சியை மேற்கொள்ள முனையும் பரிசோதகர் என்ற தளத்திலிருந்தும் அப்பாத்திரத்தைக் கீழிறக்குவதாக அமைந்துள்ளன.

நோயாளர்களாக வருகின்ற பாத்திரங்களுள் மூர்த்தி, ஹனிபா, ஜயசேகர, பெரேரா ஆகியோர் தனித்துச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியவர்களாவர். இனமத பேதங்களை எல்லாம் கடந்து அவர்களிடையே மலர் கின்ற நட்பு, சக நோயாளர்களமீதும் சக நோயாளர்களின் குடும்ப அங்கத்தவர்களமீதும் அவர்கள் காட்டும் பரிவு முதலியன வாசகர்களிடத்து அவர்களை நெருக்கமாக்குகின்றன. அவர்கள் தமக்கிடையேயும் ஆதவனிடத்தும் நிகழ்த்தும் உரையாடல்களில் எழுப்புகின்ற கேள்விகள், சாதாரண பிரணைகளிடம் தேங்கிக் கிடக்கும் வைத்தியத் துறைமீதான அதிருப்திகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளமையினைக் காணலாம்.

வைத்தியத்துறையில் இடம்பெறுகின்ற ஊழல்களையும் குற்றங்களையும் அவற்றினால் ஏற்படுகின்ற பாரிய ஆபத்துக்களையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ள மு. சிவலிங்கம், வைத்தியத்துறைக்கு அப்பால் வைத்தியத்தைக் காரணங்காட்டி ஏழை உழைக்கும் மக்களைச் சுரண்டும் ஆதிக்கவர்க்கத்தின் அறமற்ற செயற்பாடுகளையும் பதிவுசெய்யத் தவறவில்லை. முத்தையா புள்ள என்ற முதலாளி, பாபு என்ற நோயாளியின் குடும்பப் பொருளாதார பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி, முப்பது லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட பெறுமதி வாய்ந்த வீட்டை மூன்று லட்சத்துக்கு அபகரித்துக்கொள்ளும் செய்தியும் அதனை ரஞ்சித் என்ற சிங்கள கராஜ்காரர் மீளப்பெற்றுக் கொடுக்கும் செய்தியும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை இனத்துவத்துக்கு அப்பால் இயங்கும் வர்க்க ஆதிக்கத்தையும் சுரண்டலையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

நாவலில் பாத்திரங்களின் செயற்பாடுகளுக்கும் உரையாடல்களுக்கும் முதன்மை கொடுத்துள்ள ஆசிரியர், அப்பாத்திரங்களின் உள நெருக்கடிகள், நடத்தை வேறுபாடுகள் போன்றவற்றுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அவற்றை விரிவாக்குவதில் ஆர்வம் செலுத்தவில்லை என்பது தெரிகின்றது. குறிப்பாக, நோய்க்கு ஆளாகி, சிகிச்சைகளுக்குப் பல சிக்கல்களை எதிர்கொண்டு, குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் பாரத்தை ஏற்படுத்தி, வைத்தியசாலை வார்டுகளில் தம்மோடு சிகிச்சை பெற்றுவந்த பலரின் மரணங்களை அருகிலிருந்து அவதானித்து, தனியார் வைத்தியசாலைக்குச் செல்ல முடியாமலும் தனியார் வைத்தியசாலைக்குச் செல்ல பணத்திரட்டிக்கொண்டும் வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் போராடும் நோயாளிகளின் உளநெருக்கடிகள் கூட அழுத்தமாக பதிவுசெய்யப்படவில்லை. அந்தத் தளத்திலும் நாவல் விரிவு பெற்றிருக்குமானால் நாவலின் இயங்குதளம் வெவ்வேறு திசைகளில் நீட்சிபெற்று, நோய்க்கு ஆளாகித் தவிப்பவர்களின் மொத்த வாழ்வின் திரட்சியாக உருப்பெற்றிருக்கும்; நாவலும் தன்னளவில் விரிவுபெற்றிருக்கும். இந்நிலையால் நாவலின் எடுத்துரைப்பு, பன்முகத்தன்மையற்று ஒருமையை நோக்கி நகர்ந்துள்ளது.

முடிவுரை

மலையகத் தமிழ்நாவல் வரலாற்றில் 1980 களிலிருந்து நிலவிய தேக்கத்தை உடைத்துக்கொண்டு,

21ஆம் நூற்றாண்டில் முதலிரு தசாப்தங்களிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான நாவல்கள் வெளி வந்துள்ளதைக் காணலாம். அந்நாவல்களைப் படைத்தவர்களுள் அதிகமானவர்கள் சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை முதலிய தளங்களில் இயங்கிவரும் மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் என்பது சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும். மு. சிவலிங்கம், அல் அஸ்மத், சடகோபன், மாத்தளை மலரன்பன், மு.சி. கந்தையா போன்ற மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் இக்காலத்தே நாவலாக்க முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டமையே அத்தேக்கத்தை உடைத்தெறிய காரணமெனலாம். மு.சிவலிங்கம் இக்காலத்தே குறுகிய இடைவெளியில் இரு நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

தனது இரு படைப்புக்களையும் நாவல் எனக் கூறாது, நெடுங்கதை என்றே மு. சிவலிங்கம் சுட்டியுள்ளார். அவற்றை நெடுங்கதை என ஏன் கூறியுள்ளார் என்பதற்கு எந்த விசேட காரணத்தையும் அவர் குறிப்பிடவில்லை. தமிழ்ச் சூழலில் நாவல், நெடுங்கதை ஆகிய இலக்கிய வடிவம் குறித்துப் பல உரையாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஜெயமோகன் தனது நாவல் : கோட்பாடு என்ற விமர்சன நூலில் நாவல், நெடுங்கதை குறித்த சில கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார். “நெடுங்கதையும் நாவலும் தன்னளவில் வேறுபட்டவை. நெடுங்கதைகளின் போதாமையில் இருந்து நாவல் உருவாகவில்லை. நெடுங்கதைக்கு ஒருமை அவசியம்; நாவலுக்கு அது தவிர்க்கப்படவேண்டியது. தமிழ்ச் சூழலில் தோன்றிய தொடர்கதைகள் பெரும்பாலானவை நெடுங்கதைகள்; நெடுங்கதைகள் பெரும்பாலானவற்றுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து கிடையாது” என அக்கருத்துக்களின் சாரம்சத்தைத் தொகுத்துக் கொள்ளலாம். இதன்படி நாவலைவிட இலக்கிய தரம் குறைந்த, நாவல் என்ற வடிவ முழுமையை எட்டாத படைப்புக்களையே ஜெயமோகன் நெடுங்கதைகள் என்கிறார். இந்தப் பின்னணியில் நோக்கும்போது, நாவலுக்கும் நெடுங்கதைக்கும் இடையிலான வடிவ சமரசத்தைக் கருத்தில் கொண்டா, நீண்ட கதை என்ற பொருளிலா, தன் நாவல்கள் தத்தம்மளவில் ஒருமை கொண்ட படைப்புக்களாக விளங்குகின்றன என்ற சுய மதிப்பீட்டின் அடிப்படையிலா, அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணம் கருதியா தன் படைப்புக்களை நெடுங்கதை என மு. சிவலிங்கம் சுட்டுகிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருப்பினும் இவ்விரு நாவல்களின் வடிவத்தில் அவர் ஆர்வம் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. நாவல்களின் உள்கட்டுமான விரிவிலும் நுட்பமான எடுத்துரைப்பிலும் கவனங்கொள்ளாது, வாசக பங்கேற்புக்கான இடைவெளிகளையும் மௌனங்களையும் ஆசிரியரே நிரப்பியுள்ளார். அத்தகைய எடுத்துரைப்புக்கு மு. சிவலிங்கம் வகுத்துக்கொண்டுள்ள இலக்கிய நோக்கே காரணமெனலாம். அதனால் சமூகப்பிரச்சினைகளைப் பேசி, இலக்கியத்தைச் சமூக விடுதலைக்கருவியாக்கும் முயற்சியே இந்நாவல்களில் மேலோங்கியுள்ளது. அவ்வகையில் சமூகப்பயன் என்ற தளத்தில் இவ்விரு நாவல்களும் தத்தம்மளவில் தனித்துவம் மிக்கவையாக விளங்குகின்றன எனலாம்.

முகவுரை

ஈழத்தில் நாவலிலக்கிய முயற்சி என்பது ஏனைய இலக்கிய முயற்சிகளோடு ஒப்பிடும் இடத்து மிகச் சொற்பமான முயற்சிகளில் இருந்து ஆரம்பித்து இன்று ஓரளவான நாவல் முயற்சிகள் எனத் தனது பயணத்தினை அதிகரித்திருக்கின்றது, நாவல் இலக்கியம் தனது இலக்கியத்திற்குரிய கலைக்கோட்பாடுகளோடுதான் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஈழத்தில் நாவலிலக்கியத்தின் முயற்சிகள் பல களங்களில் பல திசைகளின் வழியே பயணப்பட்டு இன்று புதிய திசைகளை அடையாளப்படுத்தும் நிலைக்கு வந்துள்ளது.

ஈழத்தில் நாவலிலக்கிய முயற்சிகள் என்பது வெறுமனே பொழுது போக்கு முயற்சிகளாக அன்றி இலக்கிய கோட்பாடுகளை உள்வாங்கிய முயற்சிகளாக சீரான பாதையில் தனது பயணத்தினைத் தொடர்கிறது, யுத்தத்திற்கு பின்னரான ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் என்பது பல தளங்களை அடைந்திருப்பது போலவே ஈழத்து நாவலிலக்கிய முயற்சிகளில் யுத்தத்திற்கு பின்னரான நாவலிலக்கிய முயற்சிகள் புதிய களங்களையும் புதிய திசைகளையும் அடையாளப்படுத்தி நிற்கின்றது. போரும், போர்த்தந்த வாழ்வியலும், போரின் வடுக்கள் தாங்கிய நினைவுகளுமே இன்று அதிகம் நாவல்களின் பேசுபொருள்களாக இருக்கின்றன. இவை ஆரோக்கியமானதாக அமையுமா என்பது விவாதத்திற்கு உரியன.

ஈழத்து நாவல் இலக்கிய முயற்சிகள் இன்னும் அதிகதூரம் பயணப்பட வேண்டி உள்ளது, இன்று ஈழத்திலும் புலத்திலும் பெருமளவான நாவல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளில் பெரும்பாலானவை போர் பற்றியும், போரின் வடுக்கள், அடையாளங்கள் பற்றியுமே எழுந்துள்ளன. ஒரு

நாவலாசிரியன் தனது கதைக்குள் வாசகனைக் கொண்டு வரும் முயற்சியில் இருந்து விலகி வாசகன் விருப்புக்கு அல்லது அவன் விரும்பும் விடயங்களுக்கு நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் போக்கு காணப்படுகின்றது. இது ஆராக்கியமான இலக்கிய முயற்சியாக இருக்குமா என்பது கேள்விக்குறியே. அரைத்த மாவினையே தொடர்ந்து அரைக்கும் நிலையாக வாசக எண்ணங்களுக்கு ஆசிரியன் தீனிபோடும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருப்பது ஒரு வணிகமார்க்கத்தினையே காட்டுகின்றது.

வணிகநோக்கிற்காகவும் பிரபல்யம் அடைய வேண்டும் என்ற வேணாவிலுமே இன்று பல நாவல்கள் படைக்கப்படுகின்றனவோ என ஐயப்படவேண்டி உள்ளது. நாவல் நாவலுக்குரிய தளத்தில் நின்று வாசகனை உள்நுழைய வைக்க வேண்டும். வாசகனின் இடத்துக்கு ஆசிரியன் சென்று அவனோடு அவன் விரும்பிய வண்ணம் கூடிக்குலாவுவது என்பது ஆசிரியனை கீழிறங்கி வரும்நிலைக்கு தள்ளிவிடுகின்றது. இன்று ஈழத்தில் தோற்றம் பெற்றிருக்கும் அரசியல் நாவல்கள் அல்லது போர்வடுக்களைச் சுமக்கும் நாவல்கள், போர் வாழ்வியலைச் சொல்லும் நாவல்கள்தான் அதிகம் புலத்திலும் ஈழத்திலும் வெளிவருகின்றது. இது ஈழத்து நாவல் இலக்கிய போக்கினை ஒருதிசையிலேயே பயணிக்க வைக்கின்றது. இந்த நாவல் முயற்சிகள் நாளடைவில் வாசகனைச் சலிப்படையச் செய்வதோடு ஆசிரியனை நாவல் பரப்பில் இருந்து காணாமல் போகவும் செய்துவிடும். பல திசைகளில் பல தளங்களின் கட்டமைக்கும் நாவல் முயற்சிகள் ஈழத்தில் இருந்தாலும் அவைகள் தென்னிந்தியச் சாயலையும் திரைப்படச் சாயலையும் கொண்டுள்ளதோடும் பல நாவல்கள்

கலையார்வனின் நாவல்கள் ஒரு மீள்பார்வை

கு.றஜீபன்

வாசகனைச் சலிப்படையச் செய்வதோடுமே நின்று விடுகின்றது.

இருப்பினும் தற்போதைய ஈழத்தமிழர்களின் நாவல் முயற்சிகள் என்பது தமிழில் அடையாளப் படுத்தக்கூடிய நாவல் முயற்சிகளும் இந்த காலத்தில் உருவாகி வருவது ஓரளவு மனநிறைவினை அடையச் செய்கின்றது. காத்திரமான இந்த நாவல் முயற்சிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதுதான் கவலையளிக்கின்றது. புலக்குழலில் உருவாகும் நாவல்முயற்சிகளும் ஈழத்தில் உருவாகும் நாவல் முயற்சிகளும் இன்று விரிவடைந்திருக்கின்றது. இந்த விரிந்த தளத்தில் பல எழுத்தாளர்கள் நாவல் முயற்சிகளில் இறங்கி இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்களால் தொடர்ந்து எவ்வளவு காலத்திற்கு இந்த தளத்தில் நின்றுபிடிக்க முடியும் என்பது தெரியவில்லை.

எனவே ஈழத்தில் யுத்தத்திற்கு பின்னரான நாவலிலக்கிய முயற்சிகளில் பல புதுமுகங்கள் நாவல் இலக்கிய பரப்புக்குள் நுழைந்திருக்கின்றன. அத்துடன் ஏலவே வேறு இலக்கிய முயற்சிகளில் இயங்கிய எழுத்தாளர்களும் இப்போது நாவல் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருப்பது ஈழத்து இலக்கியத்தினை கணிசமான அளவுக்கு உயர்த்தி இருக்கின்றது என்று சொல்லலாம். இந்த இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் தன்னை ஒரு நாவலாசிரியனாகவும் அடையாளப்படுத்தி இருப்பவர்தான் கலையார்வன் எனும் புனைபெயரில் எழுதும் இராய்ப்பு அவர்கள். இவர் கலைச்செயற்பாடுகளில் ஏற்கெனவே ஈடுபட்டுவருகின்ற கலைஞராகவும் இருக்கின்றார் இதனைவிட ஏனைய இலக்கிய முயற்சிகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி வருகின்றார். இத்தகைய பன்முக கலை இலக்கிய பரப்பில் இயங்கிவருகின்ற கலையார்வனின் நாவல்கள் பற்றிய மீள்பார்வையினை வாசகன் என்ற நோக்கில் முன்வைக்கின்றேன்.

கலையார்வனின் உப்புக்காற்று, வேப்பமரம், வெள்ளைச்சேலை, அந்த 18 நாட்கள் என்ற நான்கு நாவல்கள் எனது பார்வைக்கு வருகின்றன. இவை ஆராய்ச்சியாகவோ அல்லது வாசகனின் விமர்சனமாகவோ அமையலாம். ஆரோக்கியமான ஒரு விமர்சனங்களே சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குரிய களங்களை அமைத்துக் கொடுக்கும். நவீன இலக்கியம் என்பது கட்டுகளற்ற கட்டுப்பாடுகளற்ற ஒரு இலக்கியப் பரப்பினை காட்டி நிற்கின்றன. இந்த திறந்த வெளியில் எவரும் இலக்கியம் படைக்கலாம் எவ்வாறான இலக்கியத்தினையும் படைக்கலாம் அது சிறந்த இலக்கியமாய் இல்லையா என்பதை காலம் தீர்மானிக்கும் என்றும் வாசகர்கள் தீர்மானிப்பார்கள் என்றும் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனைப்போலவே இலக்கியப் கோட்பாடுகளில் கட்டுடைப்பு வாதம் பின்நவீனத்துவம் என்ற பல புதிய இலக்கிய கோட்பாடுகள் இலக்கிய வாதிகளுக்கு சர்வஅதிகாரத்தினையும் வழங்கி இருக்கின்றது. இதுவே இன்று இலக்கியத்தின் தாழ்நிலைப் போக்குக்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது என்று கூறலாம்.

இந்தவகையிலேயே கலையார்வனின் நாவல்கள் பற்றிய ஒரு மீள்பார்வை நாவல் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியும் கலையார்வனின் படைப்புத்திறன் பற்றியும் அலசுவதாக அமைகின்றது. இது கலையார்வனை வந்த

பாதையினை திரும்பிப் பார்க்கவைப்பதோடு அவர் தன்னைத்தானே அளவிடுவதற்கும் இத்தகைய விமர்சன முறையியல் தூண்டுகோலாக அமையும். எனவே கலையார்வனின் ஒவ்வொரு நாவல் பற்றிய விமர்சன மதிப்பீடும் செய்வதோடு இறுதியில் நாவல் இலக்கியப் பரப்பில் கலையார்வனின் வகிபங்கு எத்தகையது என்ற முடிவினை எட்டுவதற்கு இந்த விமர்சன மீள்பார்வை துணைசெய்யும்.

உப்புக்காற்று

உப்புக்காற்று கலையார்வனின் முதலாவது நாவலாகும். எழுத்துலகின் அநுபவங்களையும் கலையுலகின் அநுபவங்களையும் கொண்ட கலையார்வன் கலையும் எழுத்தும் இணைந்ததான அவரது முதல் நாவல் முயற்சியே உப்புக்காற்று ஆகும். யாழ்ப்பாணத்தின் குருநகர் வாழ்வியலையும் மீனவ சமூகத்தின் பண்பாட்டம் சங்களையும் இலங்கையின் போர்க்கால நிகழ்வுகளையும் பின்னணியாகக் கொண்டு இந்த நாவல் புனைபட்டிருக்கிறது. 2012ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த நாவல் மீனவ சமூகப்பாடுகளை வெளிக்கொணரும் நான்காவது நாவல் முயற்சியென தெளிவத்தை யோசப் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

கிறிஸ்தவ பாரம்பரியங்களையும் அதன் மத ஒழுக்க விழுமியங்களையும் சீர்மையாகக் கடைப்பிடிக்கும் குருநகர் மக்களின் சமயப்பின்னூட்டத்தில் வைத்து புனைபட்டிருக்கும் இந்த நாவல் கிறிஸ்தவ மத அநுட்டானங்கள், பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பற்றியும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைத்திருக்கின்றது. கலைஞராகவும் அரங்கச் செயற்பாட்டாளராகவும் விளங்கும் கலையார்வன் குருநகரின் கலைஇலக்கியம் தொடர்பான வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் இந்த நாவலில் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். மண்வாசனையோடு பண்பாட்டு வாசனையும் நிறைந்திருக்கும் நாவலாக உப்புக்காற்று விளங்குகின்றது. இந்த நாவல் பற்றிய தெளிவத்தை யோசப் அவர்கள்

“போருக்கு முன்னரான யாழ்ப்பாணத்தின் கடற்புறத்து கிராம வாழ்க்கையை ஒரு நுட்பத்துடனும், நுணுக்கத்துடனும் விவரித்து அறிமுகம் செய்யும் பணியை மிகுந்த அக்கறையுடனும், வரலாற்றுணர்வுடனும் நிறைவேற்றி வைக்கின்ற நாவல் இது.”

“ஊர்வரணனைகளைத் தனித்தனியே சொல்லிக் கொண்டிருக்காமல் நாவலின் தன்மைகளுடனும், பாத்திரங்களின் நடைமுறைகளுடனும் இணைந்தே இட வர்ணனைகளும், அறிமுகங்களும் இடம்பெறும் விதம் ஆசிரியர் கலையார்வனின் எழுத்தனுபவப்பகிர்வுகளாக திகழ்கின்றன.”

என்று நூலின் வாசிப்புக்குறிப்பு எனும் தலைப்பில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். நாவல் இலக்கியமும் அதன் மீதான மீள்வாசிப்புக்களும் காலத்துக்குக் காலம் வளர்ந்து வருகின்ற ஒரு இலக்கியக் கலை ஆகும். நவீன இலக்கியத்தின் போக்குகளும் அதன் விமரிசன முறையியல்களும் புதிய திசைகளில் பயணிக்கத்தொடங்கிய இருபத்தியோரம் நூற்றாண்டுகளில் உருவான இலக்கியங்கள் மீதான மீள்வாசிப்பு முறையியல் பல இலக்கியச் சாளரங்களைத் திறந்துவிடுகின்றது. ஒரு காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாக்கங்கள் பிறிதொரு காலத்தில் கேள்விக்குட்படுத்துவது இதன் போக்காக அமைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு சூழலிலும் அதன்

தன்மையிலும் கலையார்வனின் இந்த நாவல் மீள் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. கலையார்வனின் நாவல்கள் மீதான மதிப்பீட்டாவாக இந்த ஆய்வு முறையியல் அமைவதனால் அவரது நாவல்கள் மீதான கருத்துரைகள் கூட மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது.

கதையின் ஆரம்பத்தில் சிறுவனாக வருகின்ற ஆனந்தன் எனும் பாத்திரம் வளர்ந்து அதுவே நாவலின் தலைமைப்பாத்திரமாக மாறி கதை முழுவதும் முதன்மைப்படுத்துகின்ற ஒரு கதாநாயகன் பாங்கில் ஆனந்தன் எனும் பாத்திரத்தினை உருவாக்கி கதை முழுவதும் உலாவவிட்டிருக்கின்றார் கதாசிரியர். ஒரு காப்பிய நாயகன் அல்லது திரைக்கதையின் வருகின்ற கதாநாயகன் போன்று நாவலின் தலைமைப் பாத்திரம் அமைத்திருப்பது வாசகர்களை கவருவதாக உள்ளது. கதையில் வரும் ஆனந்தன் எனும் இந்த பாத்திரம் கற்றலில் இருந்த ஆர்வத்தினை குடும்ப வறுகைக்காக இழந்து தொழிலுக்கு போவதும், தான் இழந்த கல்வி தனது காதலிக்கு கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில்தனது காதலினை தியாகம் செய்யும் பாத்திரமாக தனக்காக அல்லாமல் குடும்பத்துக்காகவும், ஊருக்காகவும் வாழுகின்ற அல்லது மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறை கொண்ட மனிதநேயம்மிக்க ஒரு பாத்திரமாக நாவலில் ஆனந்தன் என்ற பாத்திரம் உலாவருவது நாவலின் கதைக்குள் வாசகர்களை இறங்கச் செய்கின்றது.

குருநகர் பிரதேசத்தின் அமைப்பு முறை மீனவர்களின் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டம்சங்கள் என்பவற்றினை தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவதோடு மீன்பிடித் தொழிலின் தொழில்முறைகள் பற்றியும் அவற்றில் உள்ள நுணுக்கங்கள் பற்றியும் அவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் சொல்லாடல்களோடு ஆசிரியர் உணர்ந்தி இருப்பது ஒரு மீனவ பண்பாட்டினை அடையாளப்படுத்தி ஆவணப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணியோடு அமைந்திருக்கின்ற நாவலின் கதை பல வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் கதையின் பின்புலத்தில் நகர்த்திச் செல்கின்றது. யுத்த காலத்தில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நிகழ்ந்த வாழ்க்கை முறைக்குள் குறித்த கதையினை மிக நுட்பமாக ஆசிரியர் நகர்த்திச் சென்றிருக்கின்றார். இடவருணைகளுக்கும் காட்சி வருணைகளுக்கும் தெளிவாக வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைத்திருப்பது நாவலாசிரியரின் மொழித்திறத்தினை காட்டி நிற்கின்றது. ஆசிரியர் கூறிச் செல்கின்ற காட்சி பற்றிய குறிப்புக்களை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அந்த காட்சிகள் படமாக மனத்திரையில் தெரியும்போதுதான் நாவலாசிரியருக்கும் வாசகனுக்கும் இடையில் நெருக்கம் ஏற்படுகின்றது.

உப்புக்காற்று நாவலின் கதையினை ஆசிரியர் ஆரம்பத்தில் இருந்து நகர்த்திச் செல்லும் முறையில் கதையின் உயிரோட்டத்தினைக் காணமுடிகிறது. கதையுடன் ஒன்றிய காட்சிப்புனைவும் நீண்ட வருணிப்புக்கள் இல்லாத ஆசிரியரின் உரைதிறனும் பாத்திரக் கூற்றுக்களின் உரையாடல்களையே அதிகம் கொண்டிருக்கும் திறனும் கதைநிகழ்களத்தினுள் வாசகனை உள்ளீர்க்கின்றது, ஆசிரியரின் கலை இலக்கியம் சார்ந்த

அவாவிற்கு ஏற்றவாறான ஒரு பாத்திரப்படைப்பினை உருவாக்கி மனநிறைவடைந்திருக்கின்ற நிலையினால் தான் தான் கூறவந்த செய்திகள் அனைத்தையும் தலைமைப்பாத்திரம் ஊடாகவே கூறி இருக்கின்றார்.

நாவலின் கதையோட்டத்தோடு இருபத்தியோரம் பகுதியில் குருநகர் பிரதேசத்தில் காணப்பட்ட கலைஇலக்கியச் செயற்பாடுகளையும் அந்த செயற்பாடுகளைச் செய்த கலை இலக்கிய மன்றங்களின் வரலாறுகளையும் கதையோட்டத்தின் நிகழ்களத்தின் ஊடாக ஒரு பிரதேசத்தின் கலை இலக்கிய வரலாற்றினை பதிவு செய்திருப்பது நாவலாசிரியரின் சமூக அக்கறையினை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கதையின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இருபத்தியேழாம் பகுதிவரை அரசியல் பின்னணிகள் அல்லது அரசியர் நிகழ்ச்சிகளின் பின்புலங்களைக் குறிப்பிடாமல் கதை தனது சுயதளத்தில் மிகநேர்த்தியாகவே சென்றிருக்கின்றது. ஆனால் இருபத்தியெட்டாம் பகுதியில் இருந்து இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்று நிகழ்களங்கள் அல்லது நிகழ்வுகள் கதைக்குள் நுழைக்கப்படுகின்றன. இது ஒரு செயற்கை பின்புலமாக அமைகிறது என்ற எண்ணத்தினை வாசன் மனதில் தோற்றுவிக்கும். கதையோட்டம் இந்த அரசியல் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் எதுவுமின்றி மிகநேர்த்தியாக கொண்டு சென்றிருக்கலாம் அப்போது நாவல் தனது நாவல் கலைக்கோட்பாட்டுடன் நின்றுருக்கும். ஆனால் ஆசிரியல் நாவலின் இயங்கு தளத்தினை இலங்கை அரசியல் வரலாற்றுக்குள் நுழைத்து புதிய திசையினை பணிப்பதற்கான எத்தனிப்பை மேற்கொண்டிருக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்ற தமிழராய்ச்சி மாநாடும் அந்த மாநாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பங்கள், கொழும்பில் நடந்த கலவரம், யாழ்ப்பாணம் நூலகம் எரிப்பு தொடர்பான அரசியல் வரலாற்று செய்திகள் கதையோட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்திருப்பது சுவாரசியமாக இருக்கிறது. இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு ஒரு காலத்து துன்பியல் சம்பங்களை சிறந்த வருணிப்பின் ஊடாக உயிரோட்டமான காட்சிப்படுத்தலுக்கூடாக ஆசிரியர் காட்டி நிற்பது அவரின் எழுத்தாண்மையினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. ஆனால் எப்பத்தியேழு கலவரத்துடன் தொடங்கும் அரசியல் வரலாற்று நிகழ்வுகள் பற்றிய செய்திகள் தொடர்ந்து அந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளின் ஓட்டங்களோடேயே கதையினை பயணிக்க விட்டிருக்கின்றார். கதையானது தனது கதையோட்டத்திற்கான பயணத்தினை மேற்கொள்ளாது அரசியல் வரலாற்று நிகழ்களங்

களின் பின்னால் கதை பயணிப்பதையே காண முடிகின்றது.

மிகநீண்ட இனப்பிரச்சினை வரலாற்றினை அதாவது எப்பத்தியேழு இனக்கலவரத்துடன் ஆரம்பித்து இறுதி முள்ளிவாய்க்கால் வரைக்குமான இலங்கையின் யுத்த வரலாற்றினை மிகச் சுருங்கிய வடிவில் கதையின் பாதியில் இருந்து ஆரம்பித்திருக்கின்றார். இந்த கதைக்குள் யுத்த வடுக்களும் அதன் வரலாறுகளும் காண்பிக்கப்படவேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் ஆவா நிறைவேறி இருந்தாலும் அவற்றினை அசிரியர் எடுத்தாண்ட விதத்தில் தளம்பல்களும் மாறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன.

கதைமாந்தர்களின் உரையாடல்களையே ஆரம்பத்தில் அதிகம் உரையாடவிட்ட ஆசிரியர் பின்னர் அரசியல் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை கூறவந்த போது கதைமாந்தர்களின் உரையாடல்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் ஆசிரியரின் நீண்ட வரலாற்று விவரிப்புக்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றார். உதாரணமாக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை குறிப்பிட வந்த ஆசிரியர் ஒரு கட்டுரை வடிவிலேயே அவற்றினை குறிப்பிட்டிருப்பது நாவலின் தளத்தினை அசைபோட வைக்கின்றது. (பக்கம் 103 - 104, 118)

நாவலில் வருகின்ற அந்தோனி எனும் தலைமைப்பாத்திரம் கதையின் இறுதிப்பகுதி வரை அதன் தனித்துவம் குன்றாது ஒரு திரைப்பட கதா நாயகனைப்போலவே ஆசிரியர் உலாவவிட்டிருக்கின்றார். சிறந்த தொழில்முயற்சியாளனாகவும், சமூக அக்கறை உடையவனாகவும் இரக்ககுணம் உள்ளவனாகவும் அமைந்த தலைமைப்பாத்திரம் கதையின் இறுதி வரை தனது கொள்கையிலும் குணத்திலும் எவ்வித மாறுபாடும் காணாத ஒரு இலட்சிய பாத்திரமாக படைக்கப்பட்டிருப்பதால் வாசகர்களை அந்த பாத்திரம் நோக்கி நகரவைத்திருக்கின்றது.

இருப்பினும் நாவல் என்ற கலைக்கோட்பாட்டில் வைத்து நாவல் பற்றிய ஆராய்ச்சி நோக்கில் இந்த நாவல்பற்றிய ஆய்வு நோக்கினை நோக்குமிடத்து நாவலின் தன்மையினும் அதன் கதைப்போக்கிலும் சில தளம்பல்களும் குழப்பங்களும் காணப்படுகின்றன. இது ஆசிரியரின் எழுத்தாண்மைத் திறத்திற்கு ஒரு சவாலாகவே அமைகின்றது. நாவலாரியன் ஒருவன் தனது ஒவ்வொரு நாவலிலும் அதிக கவனம் செலுத்தியே எழுதி வருகின்றான். ஆனால் கலையார்வன் அவர்கள் நாவலாசிரியன் என்ற ஆசிரியத்தளத்திற்கு அப்பால் இந்த சமூகத்திற்கு பல செய்திகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பும் ஆவாவும் தனது நாவலோட்டத்தினை இறுக்கமான ஒரு கட்டுக்குள் வைக்காமல் செய்திகளைக் பகிரவேண்டும் என்ற உந்துதல் நாவலின் கதையில் ஒரு பகுதிக்கு மேல் வரலாற்று செய்தினைக் குறிப்பும் வரலாற்று நாவலாகவோ அல்லது வரலாற்று செய்திகளின் தொகுப்புக்களாகவோ காணப்படுவது உப்புக்காற்று எனும் நல்ல கதையுள்ள ஒரு நாவல் ஆசிரியரின் துடிப்பினால் செய்தித்தொகுப்புக்களாகவே பிற்பகுதி அமைந்திருக்கிறது. ஒரு கதைசொல்லிக்குரிய அனைத்து வளங்களையும், தகுதிப்பாட்டினையும் கலையார்வன் கொண்டிருக்

கின்றார். ஆனால் அவர் கதைசொல்ல வருகையில் அந்த கதையின் போக்கினை தீர்மானிப்பதில் சில சறுக்கல் களை சந்திக்கின்றார். எவ்வாறாயினும் உப்புக்காற்று நல்ல கதை உள்ள நாவலாகும்.

வேப்பமரம்

கலையார்வனின் இரண்டாவது நாவல் முயற்சியில் வேப்பமரம் எனும் நாவல் இணைகிறது. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒருகாலகட்டத்து வாழ்வியலை எடுத்துக் காட்டுவதாக இந்த நாவல் அமைகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தின் கலை கலாசார பண்பாட்டுப் பின்னணியோடு நாவலின் கதை நகர்ந்து செல்கிறது, நாவலாசிரியர் கிறிஸ்தவராக இருந்தும் மதங்களைக் கடந்த இலக்கிய ஆக்கம் எனும் பொதுமையில் நின்று சைவ சமயத்தவரின் விழுமியங்களையும் சடங்கு முறைகளையும் விரிவாக குறிப்பிடும் நாவலாக மேற்குறித்த நாவல் அமைகின்றது.

நாவலின் பிரதான பாத்திரங்களாக ஆனந்தன், சந்திரா எனும் பிரதான பாத்திரங்களும் அவர்களின் குடும்பமும் காணப்படுகின்றன. இந்த குடும்பத்தில் நிகழ்கின்ற சம்பவங்களே பிரதான கதையாகக் கொண்டு நகரும் நாவலின் கதையில் வரும் துணைப்பாத்திரங்களாகவும் துணைக்கதைகளாகவும் இவர்களது சொந்த பந்தம் மற்றும் நண்பனின் குடும்பம் என்பன அமைகின்றன.

நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்களைப் பொறுத்த வரையில் ஆனந்தன் சந்திரா எனும் பிரதான பாத்திரங்களும் அவர்களின் பிள்ளைகளான பிரியா, பிரியவதனி, பிரியந்தன், பிரிந்தா என்போரும் இவற்றின் பிரியாவின் கணவராக நவம் எனும் பாத்திரமும் பிரியவதனியின் கணவராக சோதிநாதன் எனும் பாத்திரமும் அமைகின்றன.

மேலும் இந்த குடும்பத்தைச் சுற்றிப் பின்னப்படுகின்ற கதையின் போக்கிற்கு ஏற்றவாறான ஏனைய பாத்திரங்களாக சோதிநாதன், சித்திரா போன்ற பாத்திரங்கள் பிரதான பாத்திரங்களின் பிள்ளைகளின் மாமன், மாமியாகவும், மணிரெத்தினம் ஆனந்தனின் நெருங்கிய நண்பனாகவும் மகள் துவரகா என்ற பாத்திரமும், பிரதான பாத்திரங்களின் இன்னொரு சொந்தமாக துரை ரெத்தினம், மனைவி புவனம், மகள் விதுஷா என்ற பாத்திரங்களும், இராசதுரை, மனைவி தங்கராணி போன்ற பாத்திரங்களும் இதனைவிட பிரதான பாத்திரங்களின் பிள்ளைகளான பிரியாவின் தோழியாக சசிகலா என்ற பாத்திரமும் பிரியாவின் தங்கை பிரியவதனியின் தோழியாக மல்லிகா என்ற பாத்திரமும், பிரியாவின் கடைசித்தங்கை பிரிந்தாவின் காதலான ரமேஸ் என்ற பாத்திரமும் அவனின் தாய் மணிமாலா நண்பன் மனோஜ் என்ற பாத்திரமும் இந்த நாவலின் வந்து போகின்ற பாத்திரங்களாக அமைகின்றன.

நாவலின் கதை அமைப்பும் பாத்திர வடிவமைப்பும்

வேப்பமரம் நாவலின் கதையானது ஆனந்தன் சந்திரா எனும் தம்பதியினரின் குடும்ப பின்னணியைக் கொண்டு அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள அங்கத்தவர்களை பிரதான பாத்திரங்களாகவும் குடும்பத்தலைவன் ஆனந்தன் மற்றும் அவனது மனைவி சந்திரா தலைமைப் பாத்திரங்களாகவும் கொண்டு அந்தக் குடும்பத்தில் நடக்கின்ற நிகழ்வுகள், அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற இன்ப துன்ப நிகழ்வுகளை யாழ்ப்ப

பாணத்தின் கலாசார பண்பாட்டுப் பின்னணியோடும் இலங்கையில் இடம்பெற்ற யுத்தச் சூழலோடும் தொடர்புபட்டதாக கதை அமைந்து செல்கின்றது. யுத்த பாதிப்பு மக்கள் மத்தியில் எவ்வாறெல்லாம் ஏற்படுகின்றது என்பதையும் இந்த நாவலின் கதை சொல்லிச் செல்கின்றது.

ஆனந்தன் சந்திராவின் குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பிள்ளையும் கதையின் ஒவ்வொரு இயங்கு விசையாக உள்ளது. முதலில் ஆனந்தனில் தொடங்கிய கதை யுத்தச் சூழலால் தொழில் இழந்த ஆனந்தன் பின்னர் குடும்ப வாழ்வுக்காக மேசன் தொழிலைச் செய்து அதில் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தில் குடும்பத்தினை நடத்தில் செல்வது என்று ஆனந்தனின் பாத்திரக் கதை அமைகின்றது. அந்த தலைமைப் பாத்திரம் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் தொடர்பு கொள்ளுகின்ற உறவுகள் பற்றியும் அந்த உறவுகளோடு தொடர்ந்து பயணிக்கும் ஆனந்தனின் போக்கும் பிரதான கதைப்பாத்திரத்தின் போக்காக அமைகின்றது.

ஆனந்தனைத் தொடர்ந்து அவனது மகன் பிரியந்தன் பற்றிய கதை அமைகின்றது. பிரியந்தன் எனும் இளைஞனின் துடிப்பும் அவனது நண்பர்கள் வட்டச் சூழலும் இயல்பான வாழ்வியல் பின்னணியைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. நாட்டில் ஏற்பட்ட போர்ச் சூழல் அந்த போர்ச் சூழலால் ஏற்பட்ட பிரியந்தனின் மரணத்துடன் அல்லது இழப்புடன் பிரியந்தன் பற்றிய கதை நிறைவடைகின்றது. பிரியந்தனின் பாத்திரத்தின் நிறைவில் உண்டாகின்ற பொருளாதாரச் சூழலினை சீர் செய்வதற்காக ஆனந்தனால் கதைக்குள் கொண்டு வரப்படுகின்ற பாத்திரமாக ஆனந்தனின் மூத்த மகன் பிரியா எனும் பாத்திரம் அமைகின்றது.

பிரியா எனும் பாத்திரத்தினை நாவலாசிரியர் கட்டமைத்த நோக்கம் வறுமை காரணமாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு செல்லும் பெண்களின் நிலையினையும் அவர்கள் படுகின்ற இன்னல்கள் அந்த பெண்களின் சீரழிவுகள் பற்றி சமூகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் செய்திக்காகவே பிரியா என்ற பாத்திரம் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. குடும்ப வறுமைக்காக மத்திகிழக்கு நாட்டுக்குச் செல்லும் பிரியா அங்கு பணிப்பெண்ணாக பணிபுரியும் வீட்டின் உரிமையாளரினால் கெடுக்கப் படுவதும் அந்த உரிமையாளரின் மனைவியின் கருணைக் குணமும் அவளது உதவியும் நாடு திரும்பிய பிரியா வீடு செல்லாது நண்பியின் வீட்டில் இருந்து குழந்தை பெற்று தொழிலுக்கு செல்லுகின்ற தன்மை எமது பண்பாட்டுச் சூழலில் பெண்ணின் கற்புக்கு கிடைக்கின்ற கௌரவம் அது இல்லாது போனால் குறித்த பெண்ணுக்கு சமூகத்தில் கிடைக்கின்ற பெறுமானம் என்பன எல்லாம் பிரியா என்ற பாத்திரத்தின் ஊடாக நாவலாசிரியர் விளக்கிச் செல்கின்றார். வன்புணர்வு செய்யப்பட்ட பெண் சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப் படுவதும் அவள் ஒதுங்கி இருப்பதும் பெண் இனத் துக்கே கேடு என்ற பெண்ணியச் சிந்தையின் மூலம் அந்தப் பாத்திரத்தினை பெண்புரட்சிப் பாத்திரமாக பின்னர் கட்டமைக்கின்றார் அதுதான் அவளது நிலை தெரிந்து அவளையும் அவளது குழந்தையையும் ஏற்று அவளுக்கு நடைபெறும் திருமணம் புதிய பெண் பாதையினை வகுப்பதாக இது

காலமாற்றமாகவும் பழமைச் சேற்றில் சிக்கியிருக்காது புதுமைப் பெண்ணாக மீண்டெழுந்து தனது ஊர் மீளும் கௌரவத்தினை திருமண பந்தத்தின் மூலம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து பெண்ணின் சிந்தனைகள் அவளது முடிவெடுக்கும் திறன்பற்றிய பெண்ணடிமைத் தனம் இல்லாத சுயசிந்தனைப் பெண்ணாக பிரியா என்ற பாத்திரத்தினை சிறப்பாக கட்டமைத்து பெண் பற்றிய பல செய்திகளைச் சொல்லிச் சென்றிருக்கின்றார். வறுமை காரணமாக குடும்பத்தவர்கள் எடுக்கும் தவறான முடிவுகளால் பிள்ளைகளின் அல்லது பெண்பிள்ளைகளின் வாழ்வு எவ்வாறு சீரழிகின்றது என்பதை இந்தப் பாத்திரம் ஊடாக நன்கு காட்டி இருக்கின்றார்.

நாவலில் அடுத்துவருகின்ற முதன்மைப் பாத்திரங்களில் ஒன்றாக பிரியவதனி என்ற பாத்திரம் அமைகின்றது ஆனந்தனின் இரண்டாவது பெண் பிள்ளை இந்தப் பாத்திரம். பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற பிரியவதனி பிரியாவின் சீரழிவுக்குப் பிறகு குடும்பச் சூழலினை பொறுப்பதற்காக கதை நிகழ்களத்திற்கு கொண்டு வரப்படுகின்றார். பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் அவர்களது வாழ்க்கையினை தேர்வு செய்வதில் பெற்றோர் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதையும் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவி வருகின்ற வெளிநாட்டு மோகம் வெளிநாட்டு மாப்பிளைக்கான போட்டி அல்லது கௌரவத்தில் சுய ஒழுக்கங்களைப்பாராது வெளிநாட்டு வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்படும் பெற்றோருக்கு பிள்ளைகளின் திருமணத்தில் விடுகின்ற தவறினால் ஏற்படுகின்ற பின்விளைவுகளும் அதனால் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் உண்டாகின்ற சீரழிவுகளும் பிரியவதனி என்ற பாத்திரம் ஊடாக வெளிக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. வெளிநாட்டுத் திருமணங்களில் அவதானமும் நிதானமும் தேவை என்பதையே இந்தப் பாத்திரம் வெகுவாக உணர்த்தி நிற்கின்றது. ஆனந்தன் எடுத்த இரண்டாவது முயற்சி சீதனம் இன்றி திருமணச் செலவு இன்றி மகளுக்கு வந்த திருமண சம்பந்தத்தை தட்டிக்கழிக்காது ஏற்றுக் கொண்டமை ஒரு தந்தையின் நிலையில் இருந்து பார்க்கும் போது சரியாக இருந்தாலும் அவர் எடுத்த அந்த முடிவே கதையில் இன்னொரு களத்தினையும் செய்தியினையும் தருகின்றது. திருமணத்தின் பின்னர் வெளிநாடு சென்ற பிரியவதனி அங்கு கணவன் சோதிநாதன் இன்னொரு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்துவதை கண்டு கணவனுடன் சண்டையிட்ட போது இது இங்கு சாதாரணமான விடயம் என்ற வெளிநாட்டுப் பண்பாட்டுச் சூழலைக்காட்டுவதும்

அந்தப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வாழ்ப்பழகுமாறு அறிவுரை சொல்வதுமாக சோதிநாதனின் பாத்திரம் ஆரம்பத்தில் இருக்கிறது. தான் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கும் வற்புறுத்தலுக்கும் இணங்கவே பிரியவதனியை திருமணம் செய்ததாகவும் குறிப்பிடும் சோதிநாதன் அவளை துன்புறுத்தி பின்னர் பிரிந்து செல்கின்றான். வெள்ளைக்காரப் பெண்ணோடு சேர்ந்து வாழும்போது அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண் தனது பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு இன்னொரு ஆடவனுடன் சேருவதை பொறுக்காத சோதிநாதன் அவளுடன் முரண்படுவது என்ற இரண்டு பண்பாட்டுச் சூழல் தளங்களை காட்டும் நாவலாசிரியர் இறுதியில் சோதிநாதன் எமது பண்பாட்டுச் சூழலே சரியென்று பிரியவதனியை தேடிவந்து இணைவதாக சோதிநாதனின் பாத்திரம் அமைகின்றது. இங்கு பிரியவதனி சோதிநாதன் என்ற இரண்டு பாத்திரங்கள் ஊடாக பண்பாட்டுச் சூழலை எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்றார். ஆனந்தனின் குடும்ப வாழ்வாதாரத்தினை உயர்த்துவதற்காக வெளிநாடு புறப்பட்ட இரண்டாவது பெண் பாத்திரமும் சீரழிவு பட்டதை பிரியவதனி என்ற பாத்திரம் மூலம் பெண்களின் வெளிநாட்டுப் பயணத்தில் நிதானம் தேவை என்பதை வாசகர்களுக்கு சூசகமாக உணர்த்திச் சென்றிருக்கின்றார்.

ஆனந்தனின் மூன்றாவது பெண்பிள்ளை பிரிந்தா இந்த பாத்திரம் நாவலின் கதையில் இன்னொரு கருத்தினை கூறுவதற்காக நாவல் கதைக்களத்திற்குள் இறுதியாக இறக்கப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள சாதி வேறுபாடுகள் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமூகத்தில் உள்ள பழமைவாத கருத்துக்களை சீர்தூக்கிப் பார்த்து இன்றைய உலகில் இவைகள் தேவையற்றவை என்பதை உணர்த்துவதற்காக உலாவவிடப்பட்ட பாத்திரங்களாக பிரிந்தா, ரமேஸ், மணிமாலா, மனோஜ் போன்ற பாத்திரங்கள் அமைகின்றன.

நாவலின் கதையோட்டத்தில் கருத்துக்கள் வந்து அமைவதும் கருத்துக்களை கூறுவதற்காக கதையோட்டங்களை உருவாக்குவது என்ற இரண்டு தளங்களில் நாவலாசிரியர் கொண்டுவருகின்ற பாத்திரங்கள் அனைத்தும் எந்த தளங்களில் இருந்து கொண்டு வரப்படுகின்றன என்பது பற்றி மிகவிரிவாக ஆராயப்பட வேண்டி உள்ளது. ஒரு கதை பல செய்திகளைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ள இந்த நாவலில் வருகின்ற ஏனைய பாத்திரங்களும் ஒவ்வொரு செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றன. இராசதுரை மணிரெத்தினம் என்ற பாத்திரங்கள் சாத்திரங்களில் நம்பிக்கை கொண்ட பாத்திரமாகவும் அந்த சாத்திரங்களால் எந்த பயனுமில்லை என்ற வாதத்தில் நாவலாசிரியர் தனது பாத்திரங்களை நகர்த்திச் சென்றிருக்கின்றார். வாஸ்து சாத்திரம் பார்த்து வீடு கட்டிய இராசதுரை என்ற பாத்திரம் அந்த வீட்டின் மீது போடப்பட்ட குண்டினால் வீடு தரை மட்டமானதோடு அங்கவீனமான செய்தியும். திருமணத்தில் சாதகப் பொருத்தம் பார்த்து இரண்டு சாதகங்களும் இணைந்தால் ஆயுள் கெட்டி என்ற சாத்திரியின் வார்த்தையினை நம்பி திருமணம் முடித்து வைத்த மணிரெத்தினம் என்ற பாத்திரத்தின் மகள் துவரகா என்ற பாத்திரத்தின் கணவர் இனந்தெரியாதோ

ரால் திருமணமான புதிதில் கூடப்பட்டு இறந்த நிலையில் சாத்திரங்கள் மீதான தனது விமர்சனத்தினை முன் வைக்கின்றார்.

ஒட்டுமொத்தமாக வேப்பமரம் என்ற நாவலில் வருகின்ற அனைத்துப் பாத்திரங்களும் கதைக்கு ஏற்றவாறு துன்பியல் நிறைந்த பாத்திரங்களாவே ஆசிரியர் வடிவமைத்திருக்கின்றார்.

கதைக்கட்டமைப்பும் காலப்பின்னணியும்

வேப்பமரம் நாவலின் கதைக்கட்டமைப்பானது யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள நடுத்தர மற்றும் வறிய குடும்பங்களின் கதையினை பல கட்டமைப்புக்காக வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

1. போர்க்கால வாழ்வியலின் பாடுகள்
2. வெளிநாட்டு மோகமும் பெண்களின் சீரழிவும்
3. சாத்திரங்கள் மீதான நம்பிக்கை
4. சாதி கட்டமைப்புகள் மீதான பார்வை
5. நடுத்தரமற்றும் வறிய குடும்பங்களின் வாழ்வியல்

என ஐந்து கட்டங்களாக கதையின் அமைப்பு காணப்படுகின்றது. இந்த கதையின் கட்டமைப்பினை நகர்த்திச் செல்வதற்கான காலப்பின்னணியாக யுத்த காலச் சூழல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. யுத்தச் சூழலின் பின்புலத்தில் இருந்தே இந்த கதையின் நிகழ்களம் அமைந்து அது நகர்ந்து செல்கின்றது.

ஒரு காலகட்டத்து யாழ்ப்பாணத்து வாழ்வி யலையும் அதன் பண்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்வதோடு மட்டுமன்றி இலங்கையில் இடம்பெற்ற போரும் அந்த போர் தந்த வலிகளும் அதன் வாழ்வியலும் எப்படிப்பட்டது என்பதை இன்று உள்ள தலைமுறையினரும் இனி வருகின்ற தலைமுறையினரும் அறிந்து கொள்ளும் நோக்கில் வரலாற்றுப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்த கதைக் கட்டமைப்பாக வேப்பமரம் நாவலின் கதைக் கட்டமைப்பும் அதன் காலப் பின்னணியும் அமைகின்றது.

எனவே வேப்பமரம் நாவலின் கதையும் அதன் கட்டமைப்பும் நாவலாசிரியனை ஒரு நல்ல கதைசொல்லியாக அறிமுகப்படுத்தி இருக்கின்றது. வேப்பமரத்தினை ஒரு குறியீடாக வைத்து தான் எடுத்துக் கொண்ட கதையினை அந்த கதைக்கு ஊடாக சொல்ல வருகின்ற செய்தியினை தன்னால் இயன்ற அளவுக்கு சொல்லி இருக்கின்றார்.

காலப்பின்னணியில் உள்ள பிறழ்வுகள்

தமிழ் நாவலிலக்கியத்தில் வரலாற்று நாவல் என்பது வரலாற்றினை முதன்மைப்படுத்தி வரலாற்றுச் செய்திகளை ஒரு கலை அம்சத்துடன் சொல்லும் முறையாகும். ஈழத்து நாவலிலக்கிய முயற்சியில் போருக்குப் பின்னரான நாவலிலக்கிய முயற்சி என்பது பல தளங்களில் நிகழ்ந்து வருகின்றது. போருக்குப் பின்னர் வெளிவந்த பெருமளவான நாவல்கள் காலப்பின்னணி அல்லது வரலாற்றுப் பின்புலத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுந்த நாவல்களாகவே உள்ளன. ஈழத்தமிழர்களின் போரியல் வரலாறுகளையும் போர்க்கால வாழ்வுகளையும் அதன் பாடுகளையும் முதன்மைப்படுத்தியே பெருமளவான நாவல்கள் எழுந்துள்ளன.

அந்த வகையிலேதான் கலையார்வனின் வேப்ப

மரம் என்ற நாவலும் போர்க்காலச் சூழலில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வின் ஒரு பகுதியினை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது என பேராசிரியர், கலாநிதி ம. இரகுபரன் அவர்கள் தனது உரையில் குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கின்றார். அந்த வகையில் யாழ்ப்பாணத்தின் போர்க்கால வாழ்வியல் என்பது நான்கு கட்டங்களைக் கொண்டது ஒன்று பல விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து போராடிய காலம் இரண்டாவது இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த காலம் மூன்றாவது விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் யாழ்ப்பாணம் இருந்த காலம் நான்காவது இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் யாழ்ப்பாணம் இருந்த காலம்.

இவற்றில் கதை நிகழ்வு காலங்கள் பலவாறாக அமைந்துள்ளன. ஆரம்பத்தில் நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்ற காலத்தினை பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்துகின்றார்.

“...இந்தக் காலகட்டம் யாழ்ப்பாணத்து மக்களது துன்பத்தோற்றங்களின் ஆரம்ப காலமாக இருந்தது. தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களின் துரித வளர்ச்சியினால் இலங்கை இராணுவத்தினருக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் அதிகரித்துச் செல்ல இராணுவத்தினரும் பதில் தாக்குதல்களை பல வடிவங்களில் மேற்கொண்டனர்.” (பக்கம் 14)

நாவலின் தொடக்கம் எத்தனையாம் ஆண்டில் இருந்து தொடங்குகிறது என்ற தெளிவான வரையறைகள் எதுவுமின்றி வரலாற்று நிகழ்வுகளின் மூலமே அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்ற காலம் விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புக்கள் உருவாகிய காலத்தில் இருந்து நாவல் ஆரம்பமாகின்றது என்று துணிந்து கொள்ளலாம்.

அதன் பின்னர் போராட்ட வரலாற்று ஓட்டத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிடும் விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களின் துரித வளர்ச்சிக்குப்பின்னர் அவைகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற மோதல்கள் அதன் பின்னர் விடுதலைப்புலிகளின் எழுச்சியும் யாழ்ப்பாணத்தினை அவர்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த சூழலும் அதன் பின்னர் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தினைத் தொடர்ந்து இலங்கை வந்திறங்கிய இந்த அமைதிப்படையின் காலகட்டம் இதனை இரண்டாவது காலகட்டமாக மேலே வகைப்பிரிக்கப்படுகின்றது. இதன் பின்னர் இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றத்தின் பின்னர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வந்த கால கட்டம் இதனை மூன்றாவது காலகட்டமாக குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இங்கு நாவலாசிரியர் குறிப்பிடும் கால கட்டங்களில் பிறழ்வுகள் காணப்படுகின்றது. முதலில் அவர் குறிப்பிடும் போராட்டக் குழுக்கள் உருவாகிய கால கட்டத்திற்கும் பின்னர் அவர்குறிப்பிடும் காலகட்டம்

“தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிராக வலிகாம்பு போரை இலங்கை இராணுவம் தொடங்கி மூன்று நாட்களாகி விட்டது. ...” (பக்கம் 18) என்று குறிப்பிட்டு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு மக்கள் அனைவரும் தென்மராட்சியை நோக்கி சென்ற காலகட்டத்திற்குள் வருகின்றார். ஆரம்பத்தில் அவர் குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்கும் பின்னர் அவர் குறிப்பிடும் கால

கட்டத்திற்கும் சுமார் பத்துவருடங்களுக்கு மேல் இடைவெளி உண்டு இந்த இடைவெளியில் கதையின் நிகழ்வு எதுவும் நடைபெறவில்லை எனவே நாவலின் கதைக்காக கூறப்பட்ட இரண்டு வேறுபட்ட காலங்களின் பின்புலங்களை நாவலாசிரியர் சரியாக இனங்காணவில்லை என்றே குறிப்பிடலாம். ஆரம்பத்தில் ஒரு காலகட்டத்தினை குறிப்பிட்டு கதை நகராமல் உடனடியாகவே (இரண்டு பக்கங்களின் இடைவெளியில்) இன்னொரு காலச் சூழலை எடுத்துக்காட்டுவது வாசகனை குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றது. இது ஒரு வரலாற்றுத் தவறாக மாறும் வாய்ப்பும் உண்டு. இந்த வரலாறுகளை தெரியாக ஒரு வாசகன் இதனை வாசிக்கும் போது இவைகள்தான் வரலாற்று ஒழுங்கு என்று கருதிவிடும் வாய்ப்பே உள்ளது. நாவலாசிரியன் வரலாற்றுக் களத்தினை நாவலுக்குள் கொண்டுவரும் போது அதில் தெளிவுடையவனாக இருந்தல் வேண்டும். இல்லை அது நாவலின் கதையோட்டத்தினையும் அதன் வரலாற்றுப்புலத்தினையும் குழப்புவதாகவே அமையும்.

யாழ்ப்பாண இடம்பெயர்வின் பின்னணியினை இரண்டாவதாக குறிப்பிடும் ஆசிரியர் மூன்றாவதாக இராணுவக்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகின்ற யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மக்களின் வாழ்வியல் என்ற நான்காவது கட்டத்துக்குள் கொண்டு செல்கின்றார். பின்னர் கதையின் பெரும்பகுதி யாழ்ப்பாணம் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த காலப்பகுதியிலேயே நகர்கின்றது. இந்தக் காலப்பகுதியினை குறிப்பிடுவதிலும் பல குழப்பங்கள் உள்ளன.

நாவலாசிரியன் என்பவன் வரலாற்றினை மிகத்தெளிவாக அறிந்தவனாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அதனை நாவலில் மிக நேர்த்தியாக கொண்டுவர முடியும் இல்லையென்றால் அது வாசகனை குழப்பத்தில் ஆழ்த்துவதோடு தவறான வரலாற்றினை குறிப்பிட்டு அதுவே வரலாறு என்று வாசகன் நம்பும் நிலைக்கு தள்ளிவிடும். இங்கு நாவலாசிரியர் கதையின் நிகழ்களத்தினை குறிப்பிடுவதில் உணர்ச்சிவசப்பட்ட வராக உள்ளார் போலும். அதுதான் அவரது இந்த குழப்பநிலைக்கு காரணமாக அமையலாம். இது மிகவும் ஆபத்தானது பிழையான வரலாற்று நிகழ்வுகளை அல்லது செய்திகளை குறிப்பிடுவது இலக்கியத்தின் பின்னடைவினை காட்டுவதோடு அதன் ஆரோக்கியத்தன்மையினையும் இழந்து விடுகின்றது. இதில் நாவலாசிரியர் கூடிய கவனம் செலுத்தி இருக்க வேண்டும். நாவலாசிரியர் அவாவினால் கதைக்கு மீறிய மிதமிஞ்சிய வரலாற்றுச் செய்திகளை அல்லது நிகழ்வுகளைக்

குறிப்பிடுவது போல் உள்ளது. இது எப்படியென்றால் ஒரு விருந்துபசாரத்தில் மதிய உணவின் போது சோற்றுடன் இருபது கறிகளை வைத்தால் அது எப்படி இருக்கும் உண்ணுபவனால் சரியாக உண்ணமுடியாது போய்விடும் அது போலவே. சாதாரண ஒரு கதைக்கு நிறைய வரலாற்று நிகழ்வுகளை அடுக்கிச் செல்வதோடு மட்டுமல்லாது பிழையான செய்திகளாகவும் அவைகள் உள்ளமை வருத்தமளிக்கின்றது. இந்தக் குழப்பத்தினை அவர் கதைக்குள்ளும் காணமுடிகின்றது. வெளி நாட்டில் இருந்து வந்த பிரியா தனது நண்பியின் வீட்டில் தங்கி இருக்கின்றாள் அப்போது தனது நிலையினை எண்ணி கலங்கி மேசையில் சிதறிக்கிடந்த கண்ணீர்த்துளிகளை சேலையால் துடைத்தாள் என்று குறிப்பிடும் ஆசிரியர் பின்னர் கடிதம் எழுதத் தொடங்கி அவளை அறியாமலே வந்த கண்ணீரினை சட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள் என்று குறிப்பிடுவதும் வாசகன் மத்தியில் குழப்பத்தினையே ஏற்படுத்துகின்றது. இப்படியான காட்சிக் குழப்பங்களும் இந்த நாவலில் ஆங்காங்கு வந்து போகின்றன.

எனவே தொகுத்து நோக்கினால் வேப்பமரம் என்ற இந்த நாவல் மேலே சொன்னது போல் போர்க் கால மக்களின் அவலங்களை குறிப்பிடுவதற்காக எழுந்த போதும் அந்த நாவலின் போக்கிலும் அதன் அமைப்பிலும் பல குறைபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. கதையின் நிகழ்வோட்டத்துடன் செல்லாமல் நாவலாசிரியர் செந்தமிழ் சொல்நடைகளைப் பயன்படுத்துவதும், ஆசிரியர் கூற்றாக இருந்து நீண்ட பிரசங்கங்களை நிகழ்த்துவது உதாரணமாக பிரியாவின் பூப்புனித நீராட்டு விழா பற்றி குறிப்பிடும் போது ஒரு பூப்புனித நீராட்டு விழா எவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று நீண்ட பிரசங்கத்தினை ஒரு பண்பாட்டுக் கட்டுரைபோன்று எழுதி உள்ளார். திருமணச்சடங்கு பற்றிக் குறிப்பிடும் இடத்தும் கட்டுரைப்பாங்கிலேயே ஆசிரியரின் செய்தி அமைந்திருப்பது கதைக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தினை விடுத்து பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து பாத்திரங்களை அவற்றின் இயல்போட்டத்தில் செல்லவிடாது தனது போக்கில் செல்லுமாறு திசைதிருப்புவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்தினுடைய போர்க்கால வரலாற்றுச் செய்திகள் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் தொடர்பான கருத்துக்கள் என்பன கதையை விட கூடியனவாக நிறைந்து காணப்படும் நாவலாகவே வேப்ப மரம் நாவலினை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இது ஒரு நாவல் கலையினை மீறி செயற்கைப் புனைவினை கொண்ட நாவலாக இருக்குமோ என்றும் ஐயப்பட வேண்டி உள்ளது.

ஆசிரியர் சொல்ல வந்த செய்திகள் அனைத்தும் உண்மையானவை சமூகத்திற்கு தேவையானவை எதிர் காலத்தில் இந்த செய்திகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை என்பதில் எந்த மாற்றுக் கருத்துக்கும் இடமில்லை. அதனை அவர் மிகத்திறமையாகவே செய்திருக்கின்றார். இதனை இவர் ஒரு பண்பாட்டுக் கட்டுரையாகவோ, வரலாற்றுக் கட்டுரையாகவோ செய்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும் ஆனால் அவர் இவற்றினை நாவல் எனும் இலக்கிய வடிவத்திற்கு ஊடாக கொண்டு செல்ல முனைந்திருக்கின்றார்.

அதனை கலைக் கோட்பாட்டில் வைத்தோ இலக்கிய வரையறையில் வைத்தோ நோக்குமிடத்து ஒரு வாசகன் என்ற முறையில் எனக்கு ஏற்பட்ட சிரமங்களும் ஒரு ஆய்வாளன் என்ற அளவில் எனக்குள் ஏற்பட்ட சலிப்புக்களும் அவரது இந்த முயற்சியில் முழுமையாக வெற்றபெறமுடிய வில்லை என்றே எனது முடிபாக குறிப்பிடலாம். நாவலுக் கான கரு நாவலுக்கான கதையோட்டம் சிறந்த கதை சொல்லி என்பன பொருந்தி வருகின்ற ஒரு நாவலாசிரி யராவே இவர் இருக்கின்றார் ஆனால் அந்த நாவலினை கொண்டு செல்லும் முறையில்தான் சில இடர்பாடுகளை சந்திக்கின்றார்.

வெள்ளைச் சேலை

ஈழத்து நாவலிலக்கியம் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் ஒவ்வொரு பரிமாணத்தில் புதிய மாற்றங்களை சந்தித்து வருகின்றது. ஈழத்தில் நடைபெற்ற யுத்த முடிவுக்குப் பின்னர் தோற்றம் பெற்ற அனைத்து ஈழ இலக்கியங்களும் போர்பற்றியும், போரியல் வாழ்வு, அவலங்கள் பற்றியுமே குறிப்பிடுவனவாக உள்ளன. அந்த வகையிலேதான் 2016ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த கலையார்வனின் வெள்ளைச் சேலை எனும் நாவலும் போரும், போர்த்தந்த வாழ்வும் போரியல் அவலங்களும் பற்றி பேசி இருக்கின்றன.

ஒரு குடும்பச் சூழலில் நடக்கின்ற அல்லது அந்தக் குடும்பம் வாழ்கின்ற வாழ்வியலை அவர்களின் அசைவியக்கங்களை எடுத்துக் காட்டுவதாக வெள்ளைச் சேலை நாவல் அமைகின்றது. கிளைக்கதைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்காது பிரதான கதையினை நகர்த்திச் செல்லும் போக்கில் கதை நிகழ்களத்தின் சூழலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சென்றிருப்பதனை இந்த நாவல் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

சேவியர், கொற்றறி என்ற இரண்டு பிரதான பாத்திரங்களின் பின்னாலும் பக்கத்திலும் பதினைந்து துணைப்பாத்திரங்களைக் கொண்டு கதையினை நகர்த்திச் சென்றிருக்கின்றார். யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அந்த பண்பாட்டியல் தளத்தில் இருந்து கதை பின்னப்பட்டிருக்கின்றது. குடும்ப வாழ்க்கையில் ஒழுக்கக்கேடான செய்கை ஒருவரை அநாதரவாக்கும் என்ற உண்மையினை சேவியரின் மகளான வினிதாவின் பாத்திரம் ஊடாக காட்டி இருக்கின்றார். ஒழுக்கமே வாழ்வில் உயர்ந்தது எனும் தத்துவம் இந்த கதையின் ஊடாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

சாதாரணமான ஒரு கதையோட்டத்தினை இரண்டு வகையான பண்பாட்டுச் சூழலில் வைத்து நகர்த்திச் சென்றிருக்கும் ஆசிரியர் கதையின் இயங்கு தளத்தினை இலங்கையின் அரசியல் சூழலின் ஊடாக நகர்த்திச் சென்றிருப்பதில் கதாசிரியர் ஆவல் வெளிக் காட்டி நிற்கின்றது. ஒரு கதைக்கருவினைக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் நாவல் அந்த கருவின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு கதையினையும் கதை நிகழ்களத்தினையும் நாவலாசிரியர் நகர்த்திச் சென்று இறுதியில் ஒரு செய்தியுடன் அல்லது தீர்வுடன் கதை நிறைவடையும். ஆனால் இந்த நாவல் கதைக்குரிய தீர்வினை குறிப்பிடுவதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது கதைநிகழ்களத்தில் இருக்கும் அரசியல் பிணக்கும் அதனால் இனங்களுக்குள்

ஏற்பட்டுள்ள பிளவுகளுக்கும்மான தீர்வினையும் இந்த கதை குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கின்றது.

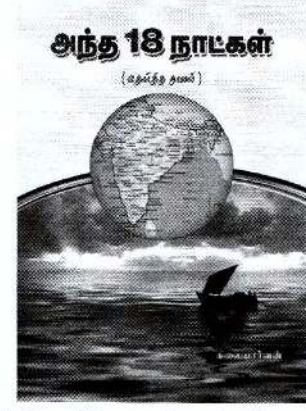
யாழ்ப்பாணத்தின் குருநகர் பிரதேசத்தில் ஆரம்பிக்கின்ற கதை பின்னர் வன்னி, தென்னிலங்கை மீண்டும் குருநகர் என்று நிறைவடைகின்றது. இலங்கையின் போர்ச்சூழலையும் அதன் வலிகளையும் அதிகம் பேசுகின்ற நாவலாக இது இருக்கின்றது. போரின் அவலங்கள், போர்க்கால வாழ்வியல் என போரின் பல முகங்கள் நாவலில் வந்துபோகின்றன. கதையின் ஆரம்பம் குருநகர் பிரதேசத்தில் ஆரம்பிக்கின்றது. கதையில் சேவியர் என்ற பிரதான பாத்திரம் ஒரு சிறந்த கடல் தொழிலாளியாக காட்டப்பட்டுகின்றது. மிகுந்த உழைப்பாளியான சேவியர் தனது உழைப்பின் பலனை குடும்பத்தினருடன் பகிர்ந்துகொள்வதும், தீய பழக்கங்கள் எதுவுமில்லாத குடும்பத்திற்காக உழைக்கின்ற பாத்திரமாக பிரதான பாத்திரத்தினை நாவலாசிரியர் படைத்திருக்கின்றார்.

குருநகர் பிரதேசத்தின் கடல்தொழிலினையும் அதன் பண்பாட்டினையும் கடல்தொழிலின் நுட்பங்கள் அதன் வலிகள் என்பவற்றினை நாவலாசிரியர் மிகச் சிறப்பாகவே காட்டியிருக்கின்றார். குருநகர் பிரதேசத்தின் மக்கள் வாழ்வியலில் கடலும் கடல்சார்ந்த வாழ்வும் எவ்வாறு அவர்களின் பண்பாட்டியல்களோடும் வாழ்வியல் முறைகளோடும் ஒழுக்க நியமங்களோடும் பின்னப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை கதை மிக நேர்த்தியாகவே எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றது.

சேவியர் எனும் பாத்திர வடிவமைப்பு அதன் தலைமைப்பாத்திர பண்பில் இருந்து இறுதிவரை இறங்கிவராத அல்லது தாழ்வுநிலை அடையாத பாத்திரமாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நாவலின் தலைமைப்பாத்திரங்கள் உயர்ந்த நிலையில் வைத்து போற்றப்படும் ஒரு காலத்திய நாவல் கோட்பாடுகளுக்கு அமைவாகவே கதாசிரியரும் தனது தலைமைப் பாத்திரத்தினை வடிவமைத்திருக்கின்றார். கதை நிகழும் பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்பவே கதை மாந்தர்களின் குணநலன்களும் அமையும் அதுதான் ஒரு நாவலையாதார்த்தப்பண்புடைய நாவலாக வாசகனுக்கு இனங்காட்டும்.

இங்கு சேவியர் மற்றும் அவரது மனைவி, பிள்ளைகள் மற்றும் நாவலில் வருகின்ற ஏனைய துணைப்பாத்திரங்களும் அதன் பண்பாட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்பவே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அறத்தினையும் அறம்சார்ந்த வாழ்வியலையும் போதனை செய்கின்ற நாவல் முறைகளுக்கு அப்பால் ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியலையும் அதன் பண்பாட்டம்சங்களையும் அந்த சமூகத்தில் நடக்கின்ற நிகழ்வுகளையும் கதாசிரியர் ஒரு கதையாக பின்னி இருக்கின்றார். எனவேதான் இந்த நாவலின் வருகின்ற அனைத்துப் பாத்திரங்களும் கதையின் இயல்போட்டத்திற்கு ஏற்றவாறான பாத்திரங்களாகவே இருக்கின்றன.

அந்தவகையில் சேவியரின் பாத்திரப் படைப்பும் ஒரு யாதார்த்த பாங்கிலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாத்திரத்தின் குணநலன் அதன் பண்பாட்டம்சங்களுடனும் வாழ்வியல் சூழலுடனும் பெரிதும் தொடர்புபட்டதனை சேவியரின் பாத்திரம் ஊடாக தெளிவாக கண்டு கொள்ளலாம். மீனவ

சமூகத்தின் வாழ்வியலில் அதன் பல்பரிமாணங்கள் இந்த நாவலில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த சமூகத்தின் ஒரு பாத்திரமாக விளங்கும் சேவியர் எனும் பாத்திரம் உயர்பண்பு, ஒழுக்கவிழுமியங்களைப் பேணுகின்ற பாத்திரமாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும் பாத்திரத்தின் மறுபக்கத்தினையும் கூச்சமின்றி வெளிக்காட்டி விடுகின்றார். இந்த நாவலின் திருப்புமுனையாக அமைந்த சம்பவமொன்று சேவியரின் தனிப்பட்ட உணர்வோட்டத்தில் தங்கியிருந்திருக்கிறது.

சேவியரின் இளமை துடிப்புக்கு ஏற்றவாறு அவரிடம் காணப்பட்ட பாலியல் தூண்டுதல்களை அவர் ஒழுக்கக்கேடாக பயன்படுத்தாமல் தனது மனைவியுடன் உணர்வுகளைப் பகிர்வதையே விரும்பி இருக்கின்றார். சேவியருக்கு திருமணமாகி குழந்தைகள் பிறந்த பின்னரும் அவரது பாலியல் உணர்வுகள் குறையாமல் அவருக்கு அடிக்கடி அது தேவைப்படுவதாக சேவியரின் மனைவி தனது நண்பியிடம் மனம்விட்டு கூறி சலித்தவேளை அவளது நண்பி அவர் வேறு ஒருத்தியுடன் போகாது இன்னமும் உன்னிடமே வருவது நல்லதுதானே என்று அவரது குணநலனை எடுத்துக்காட்டி இருப்பது பிரதான பாத்திரத்தின் ஒழுக்கத்திற்கு வலுச்சேர்த்திருக்கின்றது. ஆனால் இடம்பெயர்ந்து சென்று முகாம் வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த போதும் அவரது பாலியல் இன்ப வேட்கை அணையாமல் இருந்ததும் அதற்கு அவரது மனைவி இசைந்து கொடுத்து இருவரும் பலநாட்கள் மிகவும் குறுகிய கூடாரத்துக்குள் இரண்டாக மறைப்பிட்டு ஒருபக்கத்தில் பிள்ளைகளும் மறுபக்கத்தி அவர்கள் தாம்பத்தியத்தில் ஈடுபடுவது இயல்பாக இருந்தவேளையில்தான் ஒருதடவை அவர்களது மகள் இதனை கண்டுவிடுகின்றாள் இதுவே கதையின் திருப்புமுனையாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

இதில் அவர்களது தாம்பத்தியத்தினை குறை சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் அவர்கள் அந்த தாம்பத்திய இன்பத்தினை அனுபவித்த விதம் அல்லது இடம் அதற்குரிய பொருத்தப்பாடாக இல்லாது இருந்தும் அதனை பொருட்படுத்தாது அவர்கள் அந்தச் செயலில் ஈடுபட்டதுதான் அந்தப் பாத்திரங்களின் இயல்பான போக்கினை எடுத்துக்காட்டுவதோடு இதற்கூடாக ஆசிரியர் மிகவும் காத்திரமான செய்தியினை சொல்ல வருகின்றார். குருநகர் பிரதேசம் மக்கள் செறிவுடைய பிரதேசம் ஆகும். அங்கு சிறிய வீடுகள் தான் இருக்கும். அந்த வீடுகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் வசித்துவருவது வழமை. ஒரு அறையில் ஒரு குடும்பம் வசிக்கின்ற நிலையும் இந்த பிரதேசத்தில் காணப்படு

கின்றது. எனவே இந்த பிரதேசத்தில் இவ்வாறான ஒரு பிரச்சினையை ஆசிரியர் இனங்கண்டிருக்கலாம். இது ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சமூகத்திற்கு ஒவ்வாத முறை என கருதியதாலும் அறிவார்ந்த நாகரிகமான சமூக கட்டமைப்பினை விரும்பி நிற்கின்ற தன்மையினாலுமே பொருத்தமான சூழல் அமையாத பாலியல் நுகர்வினை ஆசிரியர் கண்டித்திருக்கின்றார். தான் கண்டிப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் அது குடும்பத்தில் எத்தகைய விளைவுகளை பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தும் என்பதை சிறந்த கதையோட்டத்தின் மூலம் சமூகத்திற்கு உணர்த்தி இருக்கின்றார்.

வன்னியில் இடம்பெயர்ந்து முகாமில் இருக்கின்ற காலம் வரைக்கும் சேவியர் என்ற தலைமைப் பாத்திரம் தனது தளத்தில் எவ்வித குறைபாடும் இன்றியே நகர்ந்து சென்றது. அதற்குப்பின் சேவியரின் சூழலை கருத்தில் கொள்ளாத தாம்பத்திய உறவினை அவரது மகள் கண்டு அவளுக்குள் ஏற்பட்ட பாலியல் துண்டுதலினால் திருமணத்திற்கு முன்னமே இன்னொருவனுடன் பாலியல் இன்பத்தில் ஈடுபட்டு குறித்த காதலுடன் ஓடிச்சென்றதில் இருந்து சேவியரின் பாத்திரம் தனது இயங்கு தளத்தில் இருந்து மாறிச் செல்கின்றது. பிள்ளைப்பாசத்தினால் வந்த விளைவுகளை அவர் எதிர்கொள்ளும் விதம் சமூகத்திற்கு நல்ல செய்திகளைச் சொல்வனவாக உள்ளது. இருப்பினும் சேவியர் என்ற தலைமைப் பாத்திரத்தின் வீச்சு குறைவடைந்து அவரின் மகள் வினிதாவின் பாத்திரம் வீரியத்தன்மை கொண்ட பாத்திரமாக உருமாறுகிறது. புரட்சிகரப் பெண்மை அல்லது நவயுக பெண்மை என்ற கருத்துநிலையினை பறைசாற்றுகின்ற பாத்திரமாக வினிதாவின் பாத்திரம் நாவலின் பிற்பகுதியில் பிரதான பாத்திரத்தினை விட வளர்ந்துள்ளது.

வெள்ளைச் சேலை என்ற கலையார்வனின் நாவல் வினிதாவின் பாத்திரத்தின் ஊடாக சொல்லுகின்ற செய்திகள் பெற்றோருக்கான ஆலோசனைகளாகவும் எச்சரிக்கைகளாகவும் அமைந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டுச் சூழலை அடிக்கடி அடையாளப்படுத்தும் நாவலாசிரியர் பெண்பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் உள்ள பண்பாட்டு முறைகளை காட்சிப்படுத்தல் ஊடாகவே விளக்கிச் செல்வது ஆசிரியரின் திறத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

வினோதினி காதலனை நம்பி பெற்றோரை விட்டு வெளியேறி தனிக்குடித்தனமாக வந்ததில் இருந்து அவள் சந்தித்த ஒவ்வொரு சம்பவமும் கதைக்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்திருப்பதோடு யதார்த்த வாழ்வியலை மிக அழகாக எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் உள்ளது. வினோதினி என்ற பாத்திரம் விளையாட்டுத் தனம் நிறைந்த பாத்திரமாக இருந்ததில் இருந்து அவளுக்குள் ஏற்பட்ட பாலியல் கிளர்ச்சி யினால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவள் எடுத்த முடிவும் அந்த முடிவினால் அவள் பட்ட இன்னல்களும் அந்த இன்னல்கள் ஒவ்வொன்றில் இருந்தும் அவள் சுற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் அவளை அழுது புலம்புகின்ற சாதாரண ஒரு பெண்பாத்திரமாக இல்லாமல் ஒரு சாதனைப் பாத்திரமாக உருமாற்ற வைத்திருக்கின்றது. தோல்விகளில் இருந்து பெண்மை மீள எழுந்து தனக்காக வாழ்வியலை கட்டமைத்துக் கொள்வது

வரையான ஒரு பாத்திரமாக ஆசிரியர் கட்டமைத்திருக்கின்றார்.

நாவலில் வினோதினியின் திருமணத்தில் தொடங்குகின்ற புதிய திசை மாற்றம் அவள் வன்னியை விட்டு வெளியேறி தென்னிலங்கைக்கு செல்வதும் அங்கு அவள் படும் இன்னல்களும் புதிய அநுபவங்களும் அதனை பெறுவதற்கு அவளுக்கு ஆதாரவாக நிற்கும் ஒரு சிங்களக் குடும்பத்தின் அத்தனை உறவுகளையும் ஒரு புரிந்துணர்வு உள்ள பாத்திரங்களாக வடித்திருக்கின்றார். தமிழ் தெரிந்த ஒய்வு நிலை பொலிஸ் உத்தியோகத்தரும் அவரது மனைவி மற்றும் பிள்ளைகள் என்ற பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மை வாய்ந்த பாத்திரங்களாக அவர்களது பண்பாட்டுச் சூழலில் வைத்து வடிவமைத்திருப்பது ஒரு காதாசிரியனின் திறத்தினை எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்றது. வினோதினியுடன் நட்பாக பழக்கம் தொடங்கி அவளை விட்டு பிரிய விரும்பாத ஒரு சகோதர பாசத்தினை மஞ்சளா எனும் பாத்திரம் தாங்கி நிற்கின்றது. தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர் களுக்கும் இடையில் புரிந்துணர்வு ஏற்பட வேண்டும் சகோதரபாசம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் வேணவாதான் மஞ்சளா என்ற பாத்திரம் ஆகும். வினோதினியை விட்டு பிரியாத அவளை தனது சகோதரியாக ஏற்கின்ற பாத்திரமாக மஞ்சளா எனும் பாத்திரம் ஒரு புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் எழுகின்ற அன்பின் பிணைப்பால் நெருங்கி கண்ணீர் வடிக்கும் பாசத்துக்கான பாத்திரமாக காணப்படுகின்றது. கதாசிரியர் நாவல் கதையினை தென்னிலங்கைக்குள் நகர்த்திச் சென்றதும் அங்கு நடந்த சம்பங்கள் கதையில் புதிய திசைகளை திறந்து விடுகின்றன. நாவல் என்ற கதைக்கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால் இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகளை வெளிக்காட்டி அதற்குரிய தீர்வுகளை கூறும் நாவலாகவும் இந்த நாவல் அமைந்திருக்கின்றது.

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சமூகங்களுக்கிடையில் காணப்படுகின்ற தவறான புரிந்துணர்வுகளே காரணமாக உள்ளன. இந்தத் தவறுகளை நீக்கி ஒரு இனத்தின் வலிகளை இன்னொரு இனம் கண்டு கொண்டால் அங்கு தூய்மையான அன்பு பெருகும் என்ற கருத்தியலை இந்த நாவல் சொல்லிச் செல்கின்றது.

இராணுவத்தில் பணியாற்றும் மஞ்சளாவின் தமையனை கண்டு முதலில் வினோதினி அஞ்சி நடுங்குவது என்ற காட்சிப்பிணைவு தமிழர்கள் சிங்களவர் கள் மீது அல்லது சிங்கள இராணுவம் மீது கொண்டுள்ள பயத்தினையும் வெறுப்பினையும் வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளதை மேற்குறித்த காட்சி விளக்கி நிற்கின்றது. ஆனால் அதற்குப்பின்னால் அந்த பாத்திரத்துடன் அதாவது மஞ்சளாவின் தமையனுடன் தொடர்ந்து உரையாடும் போதும் பழகும் போதும் அவளில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் இராணுவத்தில் உள்ள அனைவரும் கெட்டவர்கள் அல்ல என்ற கருத்துநிலை மாற்றத்தினை வினோதியின் மனதில் ஏற்படுவது வரையான காட்சிகள் நேர்த்தியாக இன ஐக்கியத்திற்காக ஆசிரியரால் பிரத்தியேகமாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தினை இராணுவம் கைப்பற்றி அங்கு மக்கள் மீள குடியமர தொடங்கி வன்னியில் இருந்து சேவியர் குடும்பமும் மீள யாழ்ப்பாணத்தில் குடி

யேறியதில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வினோதினியின் தம்பி இராணுவத்தினால் கைது செய்யப்பட்டு கொண்டு சென்றதும் அவனை மீட்பதற்கு சிங்களவரான பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் பாடுபடுவதும் அதற்கான ஒழுங்குகளை இராணுவத்தில் உள்ள அவரது மகன் முன்னின்று மேற்கொண்டு அதில் வெற்றிகண்டு அந்த பொலிஸ் அதிகாரி தம்பியை வினோதினி முன்கொண்டு வந்து காட்டுவதும் பின்னர் அவனை யாழ்ப்பாணத்தில் சேவியரிடம் ஒப்படைப்பது வரைக்குமான அவரது பொறுப்பு இனங்களைக்கடந்து ஒரு மனிதநேயம் மிக்க செயற்பாட்டாளராக அவரை இனங்காட்டி நிற்கின்றது. எனவே நாவலாசிரியரின் கதைப்போக்கில் தென்னி லங்கையின் கதையும் அந்த பாத்திரங்களும் நாவலின் கதையினை புதிய சுவை கொண்டாக மாற்றியதோடு தமிழர், சிங்களவர் மத்தியில் இனஒற்றுமையினை ஏற்படுத்தும் பாத்திரங்களாக இந்த இரண்டு குடும்பங் களின் பாத்திரங்கள் காணப்படுகிறது.

பிரதான கதை பல கிளைக்கதைகள் ஊடாக பயணிக்கின்ற நாவலின் இயல்பான கதையோட்டத்தில் இருந்துமாறி பிரதான கதை அந்தக்கதையில் இருந்து பல துணைக்கதைகள் ஊடாக பயணம் செய்து இறுதியில் பிரதான கதையுடன் சங்கமிக்கின்ற நிகழ் வினை இந்த கதையோட்டத்தில் காணமுடிகிறது.

நாவலில் வருகின்ற காட்சிப்பின்னணிகள் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்றவாறானதாக அமைந்திருக் கின்றன. ஒவ்வொரு கதை நிகழ்வுக்கும் ஏற்றவாறான நிகழ்களத்தினை ஆசிரியர் காட்சிப்படுத்தி இருக்கின் றார். கதையின் ஆரம்பம் குருநகர் வாழ்வியலும் அக்காலத்தில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற போர்களும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. பின்னர் யாழ்ப்பாணத் தினை இராணுவம் கைப்பற்ற தென்மராட்சிக்கு இடம் பெயர்வதும் பின்னர் அங்கிருந்து வன்னிக்கு இடம் பெயர்வதுமான காட்சிகள் கதையோட்டத்தோடு ஒன்றிச் செல்கின்றன. அதன் பின்னர் கதை இரண்டாக பிரிந்து பிரதான கதை இரண்டு தளங்களில், காட்சி களில் பயணிக்கின்றது. ஒன்று யாழ்ப்பாணம், இன் னொன்று தென்னிலங்கை. இங்கு யாழ்ப்பாணத்தினை இராணுவம் கைப்பற்றியதைத்தொடர்ந்து அங்கு இராணுவத்தினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சிவில் நிர்வாகம் பற்றிய நீண்ட விவரிப்பினை ஆசிரியர் செய்திருக்கின்றார். நிச்சயமாக பதியப்பட வேண்டிய ஒரு காலத்தின் பதிவு இது. சொந்த இடங்களுக்கு மீளத் திரும்பும் அகதிகள் தமது சொந்த நிலத்தில் சந்திக்கின்ற அவலங்களை யாழ்ப்பாணம் மீளக்குடியேற்றத்தின் பின்னரான காட்சியமைப்பில் ஆசிரியல் தெளிவாகவே காட்சிகளை அமைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். நாவலினை வாசிக்கின்ற வாசகனுக்கு சலிப்பு ஏற்படாத வண்ணம் நாவலின் கதையினையும் கதைக்கான காட்சியமைப்பும் ஒருங்கே சென்றிருக்கின்றது.

கதையோட்டத்திற்கான காட்சிகளை விவரிப் பதில் கலையார்வன் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராகவே காணப்படுகிறார். இது அவரது பலவீனத்தினை காட்டு கின்றது. காட்சிகளை விவரிப்பதில் சில இடங்களில் ஒரு பிரசங்கத்தினையே நிகழ்த்திச் செல்கின்றார். தற்காலத்து நாவல் கதைக்கட்டுப்போப்பில் இவ்வாறான கதை சொல்லல் முறை என்பது பழமை

யானது ஆசிரியன் தான் கதைப்பதை விட பாத்திரங்கள் கூற்றுக்கள் ஊடாகவே தனது கருத்தியல்களை விதைத்துச் செல்வான். ஆனால் இங்கு நாவலாசிரியர் இலங்கையின் போர்வரலாற்றினையும், போர் நிகழ் செய்திகளையும் குறிப்பிடும்போது நீண்ட உரைகளை ஆசிரியராக இருந்து நிகழ்த்துகிறார். அத்துடன் அந்த காட்சிகளை கூறும்போது அவற்றில் ஒழுங்குமுறைகள் சில தடம்மாறுவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற போர்க் கால சம்பவங் களை அறிந்து கொள்வதில் இவருக்கு ஏற்பட்ட இடர் பாடுகள் இதற்கு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். எனினும் நாவலின் போக்கில் எந்தவித தடையுமின்றி கதை தன் இயல்பொழுங்கில் சென்றிருப்பது மனநிறைவினையே தருகின்றது. கலையார்வனின் வெள்ளைச் சேலை நாவல் அவரை இன்னொரு படிநிலைக்கு உயர்த்தியிருக்கிறது.

அந்த 18 நாட்கள்

கலையார்வனின் 2017ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த நாவலாக விளங்குவது அந்த 18 நாட்கள் எனும் நாவலாகும். இதனை ஒரு “எதார்த்தநாவல்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். குருநகர் பிரதேசத்தில் உள்ள மீனவர்களின் வாழ்வியலில் நடந்த ஒரு உண்மையான சம்பவம் நாவலாகக்கப்பட்டதென குறிப்பிடும் ஆசிரியர். அந்த சம்பவத்தினை விபரித்து அந்த சம்பவத்துடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள்களை அணுகி அவற்றினை கேட்டதோடு மட்டுமல்லாது அந்த சம்பவம் பற்றிய ஊரின் செய்திகளையும் கேட்டறிந்து இந்த நாவலை உருவாக்கியுள்ளதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலையார்வனின் ஏனைய நாவல்களைப் போலல்லாமல் இந்த நாவல் உண்மை கதையினை கொண்ட நாவலாக இருப்பதனால் இது புதிய திசையில் பயணப்பட முனைந்திருக்கின்றது. துயரம் நிறைந்த மீனவ வாழ்வியலில் குருநகரில் இருந்து புறப்பட்டு முல்லைத்தீவுக்கு தொழிலுக்காக சென்ற ஐந்து மீனவர்களும் முல்லைத்தீவு கடலில் புயலில் சிக்கி காணாமல் போய் பதினெட்டாம் நாள் ஓரிசா கடல்கரையில்கரையொதுங்கி பின்னர் இந்தியாவில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்து இலங்கை மீண்ட கதையினை கொண்டதாக இந்த நாவல் விளங்குகின்றது. இந்த சம்பவத்தில் தொடர்பு பட்டவர்களது அனுபவங்களையும் அவர்கள் கூறிய சம்பவங்களையும் கொண்டே நாவலாசிரியர் இந்த நாவலினைப் புனைந்திருக்கின்றார்.

நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்களில் தம்பு எட்வார்ட்டர், தம்பு ஜேக்கப், பத்திநாதர் பீற்றர், ஆசீர் யோகராசா, செபமாலை இராசகுலம் போன்ற ஐந்து பாத்திரங்களே முதன்மைப் பாத்திரமாக விளங்கு கின்றன. கலையார்வனின் ஏனைய நாவல்களில் தலைமைப்பாத்திரம் என்ற ஒன்று காணப்படும். ஆனால் இந்த நாவல்களில் ஒரு தலைமைப்பாத்திரம் என்ற அளவில் நின்று விடாது ஐந்து பாத்திரங்களுமே தலைமைப் பாத்திரங்களாக இறுதி வரை பயணித்திருக் கின்றன.

நாவல்களில் வருகின்ற ஏனைய பாத்திர வடிவமைப்புக்கள் கதையோட்டத்திற்கு அமைவாக இயல்பான பாத்திர வடிவமைப்புகளை ஆசிரியர் மேற் கொண்டிருக்கின்றார். நாவலில் வருகின்ற சம்மட்டி என்ற

பாத்திரம் தனது தொழிலாளிகள் மீது வைக்கின்ற பாசமும் அக்கறையும் அந்த தொழிலாளிகள் காணாமல் போனதில் இருந்து தொழிலாளிகளின் குடும்பத்துடன் இணைந்து துக்கத்தில் பங்கு கொள்வதும் அவர்களுடன் சேர்ந்து தானும் அழுவதுமாக உணர்வுபூர்வமான பாத்திரமாக மனிதநேயம் மிக்க பாத்திரமாக ஆசிரியர் காட்டி இருக்கின்றார். காணாமல் போன தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் படுகின்ற துன்பங்களை அவர்களின் பாத்திரங்கள் வாயிலாக அவலங்களை பாத்திரங்களில் ஏற்றி காண்பித்திருப்பது நாவலை உயிரோட்டம் கொள்ள வைத்திருக்கின்றது.

நாவலில் வருகின்ற இன்னொரு பாத்திரம் இந்தியாவில் ஓரிசா மாநிலத்தின் கலெக்டராக வருகின்ற ஒரு பாத்திரம் வாசகர்கள் மனதில் நின்று விடுகின்றது. பதினெட்டு நாட்கள் கடலில் உயிருடன் போராடிகரையொதுங்கிய மீனவர்களின் அவலங்களால் அவதியுற்று மனநெகிழ்ச்சியில் இருந்த வாசகர்களின் மனங்களுக்கும் ஒத்தம் கொடுக்கின்ற, ஆறுதலாக இருக்கின்ற ஒரு பாத்திரமாக கலெக்டர் பாத்திரத்தினை ஆசிரியர் அமைத்திருக்கிறார். ஒரு கலெக்டர் என்ற உயர்ந்த இடத்தில் இருக்காது மீனவதொழிலாளிகளுடன் இறங்கி வந்து அவர்களின் நிலைகண்டு உண்மையாக இறங்கி அவர்களுக்கான அனைத்து உதவிகளையும் செய்யும் இந்த பாத்திரம் வாசகனை நாவலின் கதைக்குள் ஆழமாக நுழைத்து விடுகின்றது. இது உண்மைக்கதையாக உள்ளபடியால் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்றவாறான பாத்திரப் புனைவுகளே இடம் பெற்றிருப்பது மகிழ்வுக்குரியது.

நாவலில் வருகின்ற காட்சிப்புனைவுகள் என்பது குருநகர் பிரதேசம், முல்லைத்தீவு கடற்கரை, முல்லைத்தீவு கடல், ஓரிசாவில் கரையொதுங்கிய கடற்கரை கிராமம், ஓரிசாவில் உள்ள நகரம், தமிழ்நாடு, மன்னார் என் பல பிரதேசங்களின் காட்சிப்புனைவுகள் அமைகின்றன. இவற்றில் மூன்று காட்சிப்புனைவுகள் வாசகனை நெகிழ்ச்சியடையவைக்கின்றன. குருநகர் காட்சிப்புனைவும், கடலில் தத்தளிக்கின்ற காட்சிப்புனைவும், ஓரிசாவில் அவர்கள் தங்கிநிற்கின்ற காட்சிப்புனைவுகளும் உயிரோட்டமான காட்சிப்புனைவுகளாக கதைக்குரிய ஒரு காட்சிப்புடிமத்தினை தெளிவாக காட்டி இருக்கின்றன.

நாவலின் உணர்வோட்டமான வாசகனை உணர்ச்சிவசப்பட வைக்கின்ற பகுதிகளாக மீனவர்கள் பதினெட்டு நாடும் கடலில் தத்தளிக்கின்ற நிலையும், ஓரிசாவின் வைத்தியசாலையில் அவர்களுக்கு வழங்கப் படுகின்ற உணவு போதாமையினால் அவர்கள் பிச்சையெடுத்து தமது பசியினை போக்குகின்ற காட்சிகளும் வாசகர்களை நெகிழ்வடையச் செய்கின்ற காட்சிகளாகும். கடலில் மீனவர்கள் தத்தளிக்கின்ற ஒவ்வொரு நாளும் துப்பறியும் நாவலுக்குரிய விறுவிறுப்போடு நாவலை நகர்த்த முயன்றிருக்கின்றார். மீனவர்கள் கடலில் காணாமல் போனதில் இருந்து அவர்கள் குடும்பங்கள் படுகின்ற ஆற்றாமைகளை அவர்களின் ஏக்கங்கள், அழுகுரல்கள் என்பற்றினை ஒரு தத்துரூபமான காட்சி ஒவியங்களாக படைத்திருக்கின்றார். இயல்பான யதார்த்த நாவலுக்குரிய ஓட்டத்தினை இந்த இடத்தில் கண்டு கொள்ள முடியும். நாவலாசிரியர்

கதையின் போக்கினை தீர்மானிப்பவராக இல்லாமல் கதை நாவலின் போக்கினை தீர்மானிக்கிறது. இது நாவலாசிரியருடைய கதையாக இல்லாமல் ஒரு உண்மைக்கதையினை நாவலாக்கியதால் ஆசிரியருக்குரிய சுயசிந்தனைப் போக்கு இல்லாமல் சென்றிருக்கின்றது. ஆனால் இது நாவலுக்கும் அதன் கதைக்கும் ஒரு கனதியினை கொடுத்திருக்கின்றது. நாவல் தொடக்கத்தில் இருந்து முடிவுவரை சலிப்பில்லாமல் ஒரு வாசகனை பயணப்பட வைத்திருக்கின்றது.

பண்பாடு, விழுமியங்கள், கலாசாரம் என்ற ஆசிரியரின் கருத்தோட்டங்கள் அவ்வப்போது நாவலில் வந்து போகின்றன. யாழ்ப்பாணத்துச் சடங்கு முறைகளை தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் ஆற்றுகின்ற காட்சியில் ஆசிரியர் காட்டிச் செல்கின்றார். இது அவரது கருத்தியல் களாக நாவலுக்குள் உட்புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும் இந்த சடங்குபற்றிய செய்திகள் ஆசிரியரின் பிற நாவல்களிலும் இது போன்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு நாவலில் கூறப்பட்ட கருத்தினை அப்படியே இன்னொரு நாவலிலும் ஆசிரியர் கூறிச் செல்வது அவரது பலவீனத்தினையே காட்டுகின்றது.

வாசகனுக்கும் நாவலுக்கும் இடையில் இடைவெளிகள் இன்றி வாசகன் நாவலோடு ஒன்றிப்போகின்ற தன்மையோ அல்லது நாவலில் வருகின்ற ஏதாவது ஒரு பாத்திரமாக வாசகன் மாறுகின்ற தன்மையோதான் ஒரு நாவலை வாசகன் பக்கம் இழுக்க வைக்கின்றது. அத்தகைய உணர்வோட்டம் இந்த நாவலில் காணப்படுகின்றது. எளிமையான வாழ்வியலை காட்டுகின்ற இந்த நாவல் அந்த பாத்திரங்களின் வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்றவாறான மொழி அமைப்போடு நாவல் பின்னப்பட வேண்டும். கலையார்வனின் இந்த நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்கள் அத்தகைய பண்பினைக் கொண்டிருப்பது நாவலை உயிரோட்ட முள்ளதாக்குகின்றது. ஆனால் இந்த உயிரோட்டம் கலையார்வனின் கதை உயிரோட்டமல்ல ஒரு உயிரோட்டமான உண்மையான கதையினை ஆசிரியர் நாவலாக்கி இருக்கின்றார்.

ஆகவே ஆசிரியரின் கைவண்ணத்திற்கு அப்பால் கதையின் உயிரோட்டமே இந்த நாவலை விறுவிறுப்படைய வைத்திருக்கின்றது. அந்த கதையினை உயிரோட்டமுள்ளதாக வாசகனை சலிப்படையச் செய்யாமல் நாவலோடு தொடர்ந்து பயணிக்க வைப்பதுதான் எழுத்தாளனின் மொழித்திறன் ஆகும். அந்த மொழி ஓட்டத்தினை ஆசிரியர் சரிவரவே கையாண்டிருக்கின்றார்.

எனவே இந்த நாவலில் ஆசிரியரின் மொழியோட்டம் நாவலை உயிரப்படைய வைத்திருக்கின்றதா அல்லது நாவலின் கதை நாவலை உயிரோட்ட முடையதாக வைத்திருக்கின்றதா என்ற கேள்வி எழும்போது கதையோட்டமே உயிரோட்டமாக வைத்திருக்கின்றது என்ற முடிவினை எனது வாசிப்பனுபவத்தில் இருந்து பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

எனவே அந்த 18 நாட்கள் என்ற இந்த நாவல் கலையார்வனுக்கு சில திசைகளை அடையாளப்படுத்தி இருக்கின்றது. அந்த திசையில் தனது பலவீனங்களை இனங்கண்டு இன்னும் செழுமையான நாவல்களை தொடர்ந்து படைப்பார் என எதிர் பார்க்கலாம்.

கலையார்வனால் இதுவரை நான்கு நாவல்களே எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றினை வைத்தே அவரது நாவல்கள் பற்றிய மீள்வாசிப்பும் அவைபற்றிய மதிப்பீடும் ஒரு வாசகன் என்ற நிலையில் வைத்து உரைக்கப்படுகின்றது. கலையார்வனுக்குள் நாவலுக்கான உந்துதல் அவரது ஏனைய இலக்கியச் செயற்பாடுகளின் மூலம் கிடைத்த அனுபவங்களில் இருந்தும் அவரது அறம், பண்பாடு, மனிதநேயம் என்ற பண்புகளின் அடித்தளத்தில் இருந்தும் எழுந்திருக்கலாம். யுத்தத்திற்குப் பின்னரான ஈழத்தமிழ்ச்சமூகம் பல்வேறு சவால்களையும் பல இழப்புக்களையும் சந்தித்துவருவதோடு ஒரு இனத்தின் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் கூட சிதைவுக்குள்ளாகி வரும் நிலையில் அவருள் எழுந்த ஆற்றாமை அந்த ஆற்றாமைகளால் எழுந்த ஒரு உந்துதல் நிலை எமது வாழ்வியலையும் அதன் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும். அதனை அடுத்த தலைமுறையினர் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவரை இந்த இலக்கிய முயற்சிக்குள் கொண்டுவந்திருக்கின்றது.

சமூகம் மீது அவர் கொண்டுள்ள பாசம் அந்த சமூகத்திற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற வேணவா அவரை அவரது இலக்கியத்தளத்தில் இருந்து இந்த சமூகத்திற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று தூண்டி இருக்கின்றது. அவர் ஒரு கலைஞனாக, இலக்கியவாதியாக செயற்பட்டு வருபவர். தான் ஏல்வே செயற்படும் கலைச் செயற்பாடுகளின் மூலமோ அல்லது கவிதை, சிறுகதை, நாடகம் போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் மூலமோ இந்த சமூகம் பட்ட பாடுகளை எமது மண்ணின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அடையாளப்படுத்தி அதனை அடுத்து வருகின்ற தலைமுறையினருக்கு பாரப்படுத்தக்கூடிய விரிந்த இலக்கிய வடிவமாக அவர் நாவலையே இனங்கண்டிருக்கின்றார். அதனால் தான் நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தின் மூலமான அவரது இந்த முயற்சிகள் அரங்கேறி இருக்கின்றன.

கலையார்வனின் பலங்கள்

கலையார்வனின் படைப்புக்களை முன்வைத்து அவரது பலங்களை மதிப்பிடுவதே எமது நோக்கமாகும். கலையார்வனின் படைப்புக்கள் என்பது நாவல்கள் என்ற அவரது படைப்புக்களை மட்டும் நோக்காமல் அவரது ஏனைய கலைஇலக்கியச் செயற்பாடுகளின் மூலமும் அவரது பலங்களை அவதானிக்கலாம். இருப்பினும் அவரது நாவல்கள் மூலம் அவரது பலங்கள் என்ன என்பதை நோக்குவதே இக்கட்டுரைக்கு சிறப்பானதாகும்.

ஒரு நாவலாசிரியனாக, ஒரு கதைசொல்லியாக தனது கதைகளுக்குள் வாசகனை அழைத்துச் செல்வதில் கைதேர்ந்தவராக இருக்கின்றார். கலைஇலக்கியத்துறையில் அவரது ஈடுபாடும் அனுபவமும் அவருக்கு நல்ல மொழியாற்றலைக் கொடுத்திருக்கின்றன. அவரது நாவல்கள் மொழிப்பஞ்சம் ஏற்பட்டு இடர்பட்ட இடங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. தேர்ந்த மொழிகளை தனது காட்சிகளுக்கு ஏற்ப பயன்படுத்துவதில் அவரது ஆளுமை பல இடங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. மொழிப்பிரயோகத்தில் செந்தமிழ் நடையும், பேச்சு வழக்கு நடையும் இயல்பான நீரோட்டம் போன்று

செல்கின்றன. இது அவரது மொழி மீதான நல்ல கட்டமைப்பினை அடையாளப்படுத்தி இருக்கின்றது.

நாவலின் கதைகளை தீர்மானிப்பதிலும் அவற்றினை கொண்டு நகர்த்துவதிலும் அவர் ஓரளவு பலம் கொண்டவராகவே இனங்காணப்படுகின்றார். கதைகளுக்கு ஏற்ப காட்சிகளை அமைத்து அந்த காட்சிகளை விபரிப்பதோடு கதைகளோடு காட்சிகளை ஒன்றிப்போகச் செய்வதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருக்கின்றார். ஒவ்வொரு கதைக்குமான வரலாறுகளையும் அதன் பண்பாட்டுச் சூழல்கள் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் என்பவற்றினை அடையாளப்படுத்துவதில் அவர் அதிக அக்கறை கொண்டவராக விளங்குகின்றார். இதுவே அவரது நாவல்கள் முழுமையிலும் விரவிக்காணப்படுகின்றது. தமிழர்களின் அடையாளம், பண்பாடு, விழுமியங்கள், வாழ்வியல் முறைகள், சமயசடங்கு முறைகள் தொழில்பகுப்பு முறைகள் என்பவற்றினை எடுத்துக்காட்டுவதில் கைதேர்ந்தவராகவே விளங்குகின்றார். கலையார்வனின் நாவல் ஒழுக்கத்தோடும் ஒரு நாகரிகப்பண்போடும் நகர்ந்து செல்லும் பண்பினை காணமுடிகிறது. இவரது பாத்திர வடிவமைப்புக்கள் கூட அவரின் ஆளுமைத்திறத்தின் வெளிப்பாடுகள் என்றே சொல்லலாம். அவர் ஒரு நாடக கலைஞனாக இருப்பதனாலும் தனது கதையில் வருகின்ற கதாபாத்திரங்களை கச்சிதமாக வடிவமைத்திருக்கிறார். அந்த பாத்திரங்களுக்குரிய அசைவியக்கத்தையும் அவற்றினை கொண்டு நகர்த்தும் பாங்கிலும் ஒரு நாடக ஆசிரியருக்குரிய கனதியோடு நகர்ந்திருக்கின்றார். இத்தகைய பல் பரிணாமங்களில் அவரது ஆளுமை வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. இருப்பினும் அவரது நாவல்களில் இருந்து அவரது பலவீனங்களையும் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

பலவீனங்கள்

கலையார்வனின் நாவல்களில் அவரது பலங்கள் இருப்பதைப் போன்றே பலவீனங்களும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. பொதுவாக அவரது மூன்று நாவல்கள் குருநகர் பிரதேசத்தினைச் சுற்றியும் மீனவ சமூகத்தினைச் சுற்றியும் அவர்களது வாழ்வியலை வெளிகாட்டுவது மாகவே அமைந்திருக்கின்றன. வேப்பமரம் என்ற ஒரு நாவல்தான் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய பிரதேசத்தினையும் அதன் பண்பாட்டுச் சூழலையும் காண்பித்திருக்கின்றது. இது அவரை ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளேயே சுற்றவைத்திருக்கின்றது.

அவரது மூன்று நாவல்களும் சொல்லிய செய்திகளும் அவற்றின் கதைகளும் ஒரு நாவலுக்குரிய கதைகள் தான் அதில் எந்த கருத்து வேறுபாட்டுக்கும் இடமில்லை. ஆனால் அவர் படைத்திருக்கின்ற நான்கு நாவல்கள் மூன்று நாவல்கள் தன்பிரதேசத்தினைச் சுற்றி அமைத்திருப்பது அவரது சுருங்கிய தளத்தினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அவர் பத்து நாவல்கள் எழுதி அவற்றில் மூன்று நாவல்கள் குருநகர் பிரதேசத்தினைப் பற்றி இருந்திருந்தால் அவற்றினை வரவேற்கலாம். ஆனால் அவரது மிகச் சொற்ப படைப்புக்களில் அதிகம் இடம் பெற்றிருப்பது ஒரு குறிக்கப்பட்ட பிரதேசம் ஆகையால் இவரை இந்த பிரதேசத்திற்குரிய நாவலாசிரியர் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டு ஒரு குறுகிய நிலத்திற்குள் அவரது படைப்புக்கள் சுற்றித்திரிவது நாளடைவில் அவரது

படைப்புக்களின் மீதான வாசகர்களது ஈர்ப்பு குறைவடையும் சாத்தியம் ஏற்படலாம்.

மீனவசமூகம் பற்றிக் குறிப்பிடும் மூன்று நாவல்களில் இரண்டு நாவல்கள் ஒரேதன்மையான வருணனைகள் வந்து போகின்றது. மீனவர்களின் வலை இழுப்பின் போது ஏற்படும் விஷநீர் படுதல் என்ற செய்தியினை ஒரே காட்சி விளக்கத்தோடு இரண்டு நாவல்களில் அவர் படைத்திருப்பது அவரை ஒரு பலவீனமானவராக காட்டி நிற்கின்றது. இவ்வாறான ஒரு சில காட்சிகள் அவரது மூன்று நாவல்களிலும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றது. இந்த காட்சி விவரிப்புக்கள் நிச்சயம் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இது ஆரோக்கியமான நாவல் முயற்சிக்கு கரும்புள்ளிகளாக அமையும். அத்துடன் வாசகர்களுக்கு சலிப்பினையே ஏற்படுத்தும்.

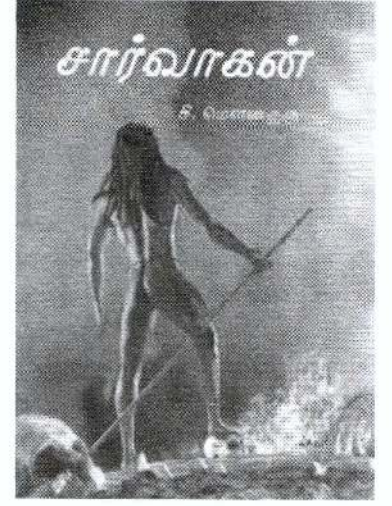
கலையார்வனின் பலவீனங்களில் அடுத்ததாக அமைவது போர்க்காலம் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் குறிப்பிடும் போது பல தவறுகளை விட்டிருக்கின்றார். இதுபற்றி ஏலவே அந்தந்த நாவல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவை வரலாற்றுத் தவறுகளாக அமைவதோடு இன்றைய தலைமுறையினருக்கு தவறான வரலாற்றுச் செய்திகள் சென்று சேரும் அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் பல காலம் இலங்கையில் இல்லாமல் வெளிநாட்டில் இருந்திருப்பது இதற்கு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். அவர் அறியாமல் இருந்திருக்கலாம். எது எவ்வாறிருப்பினும் போர்க்கால வரலாற்றினைக் குறிப்பிடும் போது ஒரு ஒழுங்கு முறையில் குறிப்பிட வேண்டும். குறிப்பாக இலங்கையில் ஆயுதப்போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதில் இருந்து ஆரம்பத்தில் தமிழராய்ச்சி மாநாட்டில் தொடங்கி பல ஆயுதப்போராட்டக்குழுக்கள் போராடி பின்னர் அவர்களுக்கு சண்டைகள் ஏற்பட்டு இறுதியில் புலிகள் தனித்த இயக்கமாக செயற்பட்டதும். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தினைத் தொடர்ந்து இந்திய இராணுவம் இங்கு நின்று சண்டையில் ஈடுபட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் புலிகளின் கைகளில் வந்தது. அதனைத்தொடர்ந்து சந்திரிகாவின் பேச்சுவார்த்தை. அதன் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தினை இலங்கை அரசாங்கம் கைப்பற்றி சிவில் நிர்வாகத்தினை ஏற்படுத்தியமை பின்னர் வன்னியுத்தம் என இந்த போர் வரலாறு ஒரு ஒழுங்கு முறையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். ஆனால் ஆசிரியர் இந்த ஒழுங்குமுறைகளை கவனியாது விட்டிருப்பது அவரது நாவல்களின் சில இடங்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இது வரலாற்றுப் பிழைகளாகும். வரலாற்றுச் செய்திகளை கூறும் போது ஆசிரியனும் அவை மீதான பூரண அறிவினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் தவறான செய்திகள் வரலாறாக மாறிவிடும் இதற்கு ஒரு நாவலாசிரியர் காரணமாக இருக்கக்கூடாது.

கலையார்வனின் பலவீனங்களில் இன்னொன்று கதையில் வருகின்ற ஆசிரியரது கூற்றுக்கள் அல்லது கதைசொல்லியின் கருத்துக்கள் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன. நாவலின் கதையோடு ஆசிரியரின் கருத்துக்களும் ஒன்றிச் செல்லவேண்டும். உதாரணமாக வேப்பமரம், உப்புக்காற்று போன்ற நாவல்களில் திருமணச்சடங்கு, பூப்புனித நீராட்டு விழா பற்றிய காட்சி வருமிடத்து ஆசிரியர் நீண்ட பிரசங்கத்தினையே நிகழ்த்தி விடுகின்றார். அது மட்டுமன்றி அந்த

சடங்குள் எப்படி நடத்தப்படவேண்டும் எவ்வாறு நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற நீண்ட விளக்கங்கள் ஒரு பண்பாட்டுக் கட்டுரைபோன்று அமைந்திருக்கின்றது. இது நாவலின் கதையினை மழுங்கடிக்கச் செய்கின்றது. அல்லது வாசகனைச் சலிப்படைய வைக்கின்றது. ஆசிரியருக்கு இருக்கின்ற உணர்வு மேலீட்டால் இந்த கட்டுரைப் போக்குகள் அமைந்திருக்கின்றது. இது கதையின் போக்கில் அவற்றினை விட்டுவிடாமல் அவற்றினை தனது போக்கில் இழுத்துச் செல்லும் செயற்கைத் தன்மையினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நாவலின் கதையும் கதைக்கு ஏற்ற காதாபாத்திரங்களின் போக்கிலேயே நாவல் செல்ல வேண்டும். கதையின் தன்மைகளுக்கு ஏற்பவே பாத்திரங்களின் குணங்கள் அமையும். நல்ல குணம் உள்ள பாத்திரமும் தீய குணம் உள்ள பாத்திரமும் நாவலின் கதைக்கு ஏற்ப வரத்தான் செய்யும். நல்ல ஒழுக்கமுள்ள பாத்திரங்கள்தான் கதையில் வரவேண்டும் என ஒரு ஆசிரியன் நினைப்பானாக இருந்தால் அவனது படைப்புக்கள் தட்டையான படைப்புக்களாகவே அமையும். எனவே நாவலாசிரியன் வாசகனுக்கு அறிவுரை சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் கதையினையும் அதன் போக்கினையும் மறந்து தனது போக்கில் நீண்ட உரைகளை நிகழ்த்துவது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். இந்தப் போக்குகள் கலையார்வனின் வேப்பமரம், உப்புக்காற்று, வெள்ளைச் சேலை போன்ற நாவல்களில் காணப்படுகின்றது. இவைகள் கலையார்வனின் பலவீனங்களாகும். ஒரே தன்மையான கதைகளையும் சிறுகதைகளை நாவலாக்குகின்ற போக்குகளும், நீண்ட காட்சி விபரிப்புக்களும் நாவலாசிரியனின் மீதான எதிர் பார்ப்பினை உடைத்துவிடும். இவ்வாறான பல வீனங்கள் களைந்து சிறந்த நாவலாசிரியனுக்குரிய மிடுக்கோடு கலையார்வனின் பயணங்கள் தொடர வேண்டும்.

முடிவுரை

ஈழத்து நாவல் இலக்கிய பரப்பில் கலையார்வனின் படைப்புக்களும் இணைகின்றன. கலையார்வனின் பலங்களும் பலவீனங்களும் அவரது நாவல்களில் தென்படுகின்றன. பல வரலாற்று முரண்கள், காட்சிப் பிறழ்வுகள் கொண்டவையாக இவரது நாவல்கள் இருக்கின்றன. அவரது அந்த 18 நாட்கள் என்ற நாவல் ஒரு விறுவிறுப்பினை அவருக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தாலும் அவரது நாவல்கள் பற்றிய மறு வாசிப்பு இன்னும் ஆழமாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். அப்போது தான் அவரால் இன்னும் காத்திரமான நாவல்களை இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கமுடியும். விமர்சனம் என்பது ஆணித்தரமாக முன்வைக்கப்படும் போதுதான் இலக்கியம் கனதி பெறும் எனவே கலையார்வன் ஒரு நாவலாசிரியராக இனங்காணப்பட்டிருக்கின்றார். இருப்பினும் அவரது நாவல்கள் சொல்லும் கதைகள் ஒரே போக்கிலேயே அமைந்திருப்பதும் போர்க்கால வாழ்வியல் அல்லது போர் வலிகளை விட அவரிடம் சொல்வதற்கு வேறு இல்லையா என்ற கேள்வியும் எழுத்தான் செய்கின்றது. கலையார்வனால் சிறந்த நாவல் என்ற தரத்தினை எட்டமுடியாவிட்டாலும் நல்ல கதைகளை தந்திருக்கின்றார். ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தின் இவரின் முயற்சிகள் இன்னும் கூர்மை பெறவேண்டும். எதிர்காலத்தில் அவரது நாவல்கள் பலீனங்கள் இல்லாத நாவல்களாக விளங்கும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சார்வாகன் : ஒரு விமர்சன நோக்கு

அறிமுகம்:

சார்வாகம் எனப்படும் உலகாயதம் இந்தியாவில் தோன்றிய ஒரு மெய்யியல் கோட்பாடாகும். தேவலோகம், மறுவுலகம், தேவர்கள் ஆகிய யாவும் கற்பனை எனவும் இவ்வுலக வாழ்வு மட்டுமே உண்மையானதெனவும் இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துகிறது. அத்துடன் கடவுள், ஆன்மா, பிறவி முதலானவற்றை அது நிராகரிக்கின்றது. மிக முக்கியமாக மக்களையும், அவர்தம் வாழ்வையும் முதன்மைப்படுத்துகிறது.

இப்பின்னணியில் “சார்வாகன்” என்னும் குறுநாவலில் மகாபாரதக்கதையினை மிகக் குறிப்பாக மகாபாரதப் போரினையும் அதற்குக் காரணமான சூழல்களையும் மையமாகக்கொண்டு “சார்வாகன்” என்னும் கதாபாத்திரத்தினூடாக இவ்வுலகில் மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்து வகையிலான யுத்தங்களுக்குமான விமர்சனக் குரலை சிறப்பாகச் சொல்வதானால் எதிர்ப்புக் குரலை ஒங்கி ஒலிக்கச் செய்துள்ளார் அதன் ஆசிரியர் சி.மெனன்குரு.

இந்நாவல் “மகுடம்” வெளியீடாக 2016இல் வெளிவந்தபோதும் 2000 இல் எழுதப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது. இக்காலம் பற்றிய குறிப்பு இந்நாவலைப் புரிந்து கொள்வதற்கு உதவக்கூடும். ஆயினும் இந்நாவல் அவ்வெல்லையையும் கடந்து முக்காலத்திற்குமான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியிருப்பதனை நாவலை முழுமையாக வாசிக்கும்போது அறிய முடியும். “தொன்மை மீட்பு” உத்தி முறைமூலம் இக்கதைக்கு உயிரோட்டத்தினை அளித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

புராண, இதிகாசங்கள் மக்களுக்கு விமோசனத்தைத் தருவன எனவும் அவற்றைப் பாராயணம் செய்வது முக்திக்கு வழிவகுக்கும் எனவும் அவற்றில் சித்திரிக்கப்படும் நாயகர்கள் இலட்சிய

புருஷர்கள் எனவும் காலாகாலமாக மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை, இந்நாவலில் சவாலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பாரதக்கதை மறுவாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நாவலாசிரியர் சி.மௌனகுரு

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு மட்டக்களப்பில் சீலாமுனையைச் சேர்ந்த சின்னையா - முத்தம்மா தம்பதியினரின் மகனாக 1943 ஜூன் 09 ஆம் திகதி பிறந்த இவர், தனது ஆரம்பக்கல்வியினை மட்ட/அமிர்தகழி மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையிலும் இடைநிலை மற்றும் உயர்தரக் கல்வியினை மட்ட/வந்தாறுமுலை அரசினர் மத்திய கல்லூரியிலும் கற்றார். இலங்கை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணி சிறப்புப் பட்டத்தினையும் (B.A Hons 1961-1965), முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் (M.A 1970 -1973), கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வியியல் டிப்ளோமா பட்டத்தினையும் (PGD in Education 1974 1975), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் (Ph.D 1976 -1982) பெற்றுக் கொண்ட இவர், ஆசிரியராகத் தன் பணி வாழ்வை ஆரம்பித்தவர்.

கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரி, கல்முனை உவெஸ்லிக் கல்லூரி, வந்தாறுமுலை மத்திய கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் ஒஸ்மானியாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர், பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகவும் (1979 -1982), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுண் கலைத் துறை விரிவுரையாளராகவும் (1983 - 1991) பணிபுரிந்துள்ளார். 1992இல் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து நுண்கலைத்துறையின் தலைவராகவும், கலை கலாசார பீடத்தின் பீடாதிபதியாகவும் (1993 - 1999) பொறுப்பேற்று அளப்பரிய சேவையினை வழங்கினார்.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலை கலாசார பீடத்தினதும் நுண்கலைத் துறையினதும் சுவாமி விபுலாநந்தா அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்தினதும் உருவாக்கம் மற்றும் வளர்ச்சியில் கணிசமான பங்களிப்பினை இவர் வழங்கியுள்ளார். கிழக்குப் பல்கலைக்கழக பேரவை உறுப்பினராகவும், சுவாமி விபுலாநந்தா அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்தின் ஆளுநர் சபை உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். தற்போதும் இவ்வாளுநர் சபை உறுப்பினராக உள்ளார்.

பல்கலைக்கழகப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் தாம் ஆற்றிவரும் கலைப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறாது தொடர்ந்து மாணவர்களைப் பயிற்றுவித்து வருகின்றார். மட்டக்களப்பில் அரங்க ஆய்வுகூடம் ஒன்றினை நிறுவி தமது அனுபவங்களையும் அறிவையும் மாணவர்களுக்கு வழங்கி வருகிறார். படைப்புத்திறன் மிக்க படைப்பாளிகள் தம் ஆற்றல்களை வளர்த்துக்கொள்வதற்கான சுதந்திர வெளியை உருவாக்குவதும் அதற்கான பயிற்சியை வழங்குவதுமே இந்நிலையத்தின் நோக்கங்களாகும் இங்கு இலவசமாகவே பயிற்சிகள் வழங்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்த அரங்க ஆய்வுகூடம் இதுவரை இராவணேசன், காண்டவதகனம், நொண்டி நாடகம், வானவில்லின் வர்ணங்கள், அப்பா, புதியதொரு வீடு, தோற்றம், மண்ணோக்கிய வேர்களும் விண்ணோக்கிய கிளைகளும், தமிழிசை யாத்திரை முதலான வெற்றிகரமான பரிசோதனைப் படைப்புகள் பலவற்றைத் தமிழுலகிற்கு அளித்துள்ளதுடன் மிகச் சிறந்த ஆற்றுகையாளர்களையும் நெறியாளர்களையும் உருவாக்கியுமுள்ளது.

இவர் மேற்கூலக நாடுகளுக்கும், கீழைத்தேய நாடுகளுக்கும் அடிக்கடி பயணங்களை மேற்கொண்டு அங்கெல்லாம் தமிழர் கலைகள், கூத்து, நாடகம் என்பன பற்றி உரையாற்றி வருகின்றார். இலக்கியம், கலை, சமூகம், நாடகம் என்பன தொடர்பாக இதுவரை முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

தமது ஆக்கங்களுக்காக நான்கு தடவைகள் சாஹித்ய மண்டலப் பரிசினை இவர் பெற்றுள்ளார். அப் பரிசினைப் பெற்ற நூல்கள் வருமாறு:

1. தப்பிவந்ததாடி ஆடு (சிறுவர் நாடகம்) - 1989
2. பழையதும் புதியதும் (ஆய்வு) - 1992
3. ஈழத்துத் தமிழ் நாடக அரங்கு (ஆய்வு) - 1993
4. மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் (ஆய்வு) - 1998

பாடநூல் எழுத்தாளராகவும் செயற்பட்ட இவர், அரங்கு ஓர் அறிமுகம் என்னும் பாடநூலை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியுடன் இணைந்து எழுதினார்.

1960களில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோரின் வழிகாட்டலில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இம்பெற்ற கூத்துக்களில் பிரதான பங்கினை வழங்கியதுடன் கூத்துக்கலையை மறுசீரமைத்து அதனை மேடைகளிலும் ஆய்வரங்குகளிலும் முறையே அளிக்கைகளாகவும் ஆய்வுகளாகவும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றார். மரபின் அடியாக புதியன புனைவதே இவரது நோக்கமாகும்.

மரபுவழி தமிழர் இசை, நடனக் கூறுகளை இணைத்து நவீன நாடகங்களை உருவாக்கிவரும் இவர், இருபதிற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களை மேடையேற்றியுள்ளார். சங்காரம், சக்தி பிறக்குது, இராவணேசன், புதியதொரு வீடு ஆகிய இவரது நாடகங்கள் ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகில் முக்கிய கவன ஈர்ப்புப் பெற்ற நாடகங்களாகும். இராவணேசன் ஒலிநாடா ஜப்பான் தேசிய பல்கலைக்கழகத்திலும், அமெரிக்கா ஜோன் ஹொப்ப்கின்ஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் காண்பிக்கப்பட்டு அவ்வவ்விடங்களில் கௌரவிக்கப்பட்டுமுள்ளார். காண்டவ தகனம், தோற்றம் ஆகிய நாடகங்கள் சர்வதேச நாடக விழாவில் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

நோர் வேயில் பிறமொழி பேசும் பிற நாட்டவருக்கு கூத்துப் பயிற்றுவித்துடன் அவர்களைக் கொண்டு நாடகம் ஒன்றினையும் உருவாக்கி நோர்வே ஒபேரா அரங்கில் மேடையேற்றினார். அத்துடன் வரன் முறையாகக் கூத்துப் பயிற்சியினைப் பெறுவதற்காக நோர்வேயின் ஒஸ்லோ நுண்கலைக் கல்லூரியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கூத்துக்கலை என்னும் பெயரில் பாடநூல் ஒன்றினை எழுதி வழங்கியுள்ளார்.

நாடகத்துறையில் கோட்பாட்டாளராகவும்

செயற்பாட்டாளராகவும் கடந்த ஐம்பது வருடங்களாக இவர் இயங்கிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. மரபுவழி தமிழர் இசை மற்றும் நடனக்கூறுகளை இணைத்து நவீன நாடகங்களை உருவாக்கி வருவதும் மிக முக்கியமானதாகும்.

நாடகம், கூத்து ஆகிய துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமையும் தமிழியல், நாட்டாரியல், சமூகவியல், மானுடவியல், சமயம், இலக்கியம், மெய்யியல் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடும் கொண்ட இவர், பல முக்கியமான அமைப்புக்களின் காப்பாளராகவும் ஆலோசகராகவும் உள்ளார். மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் காப்பாளர்களுள் ஒருவராக உள்ளமையும், சுவாமி விபுலாநந்தா அழகியற் கற்கை நிறுவகத்தில் முகாமைத்துவ உறுப்பினராக உள்ளமையும் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கன.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக இன்னிய அணியின் மூலவர் இவரே. தமிழருக்கான இன்னிய அணியை தமிழர்தம் வாத்தியங்களான பறை, உடுக்கு, மத்தளம், மேளம், கஞ்சிரா, தாளம், சங்கு என்பனவற்றைக் கொண்டு உருவாக்கினார். 1999ஆம் வருடத்திலிருந்து கிழக்குப் பல்கலைக்கழக பட்டமளிப்பு விழாவின் போது இந்த இன்னிய அணி பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் வடமோடி மற்றும் தென்மோடி ஆட்டங்களும் இதில் சேர்க்கப்பட்டன.

மட்டக்களப்பின் தொல் வாத்தியங்களான பறை, தப்பட்டை, மத்தளம், உடுக்கு என்பனவற்றின் இசையையும் சிலம்பு, சல்லரி பொன்ற கஞ்சக் கருவிகளின் இசையையும் ஒன்றோடொன்று பேசவிட்டு அக்கருவிகளின் வீரியத்தையும் பிரதேச இசையின் தனித்துவத்தையும் “மேளப்பேச்சு” என்னும் மேடை நிகழ்வாக 2002இல் அறிமுகம் செய்தார்.

பேராசிரியர் சரத்சந்திரா, தர்ம ஸ்ரீ பண்டார நாயக்கா, பராக்கிரநெரியெல்லா, தர்மசேன பத்திராஜா, உபேகா சித்திரசேன, கபில பளிகவர்த்தன முதலான தனித்துவம் மிக்க கலை ஆளுமைகளுடன் இணைந்து கலைப்பணி ஆற்றியுள்ளார். 1960 தொடக்கம் இத்தகைய ஒன்றிணைவு தொடர்கிறது.

பராக்கிரநெரியெல்லாவுடன் இணைந்து மிருச்ச கடி கம் என்னும் நாடகத்தைத் தயாரித்துள்ளார்.

எழுத்துத்துறையில் இவரது பங்களிப்பிற்காக யாழ்ப்பாணம் சம்பந்தர் விருது கிடைக்கப்பெற்றது. இந்து கலாசார திணைக்களம் முத்தமிழ் வித்தகர், கலா பூசணம் ஆகிய பட்டங்களை வழங்கிக் கௌரவித்தது. நாடகத்துறைக்கு ஆற்றிய பணிக்காக அரசு “நாடகக் கீர்த்தி” என்னும் பட்டத்தை வழங்கியது. கலை மற்றும் கல்வித் துறைக்கு இவர் ஆற்றிய பங்களிப்பிற்காக இலங்கை, கலாசார அமைச்சினால் “தேச நேதரு” (தேசத்தின் கண்) விருது இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. நோர்வே தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு வடக்கு கல்வித் திணைக்களம் ஆகியன “வாழ்நாள் சாதனையாளர்” விருதினையும் டான் ஒளிபரப்பு நிறுவனம் 2020ஆம் ஆண்டின் “சாதனைத் தமிழன்” விருதினையும் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளன.

இவ்வாறு பல் வேறு சிறப்புக்களையும்

தனித்துவங்களையும் பெற்று பல்துறை ஆளுமை மிக்கவராகத் திகழும் பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்கள் கவிஞராகவும், சிறுகதை மற்றும் குறுநாவல் ஆகிய வற்றைப் படைக்கும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் விளங்குபவர் என்பது சிலருக்கு மட்டுமே தெரிந்த உண்மையாகும். அவரது ஆக்க இலக்கியத் திறனுக்கு “சார்வாகன்” என்னும் இக்குறுநாவலும் சான்றாக அமைகின்றது.

‘சார்வாகன்’ நாவல்

பத்து சிறு அத்தியாயப் பகுப்புகளைக் கொண்டமைந்துள்ள இந்நாவல், பாரதப்போர் முற்றுப் பெற்று ஒரு மாத காலத்தின் பின்னர் காணப்பட்ட குருஷேத்திரப் போர்க்களச் சித்திரிப்புடன் ஆரம்பமாகின்றது. நாடகம் ஒன்றினை மேடையில் நேரடியாகப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வை ஆரம்பம் தொடக்கம் நிறைவுறும் வரை இந்நாவல் கொண்டிருப்பதை சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டும்.

குருஷேத்திரக் களம் இலட்சக்கணக்கான உயிர்களைப் பலிவாங்கி அரவமற்று தனித்துக் கிடக்கிறது. அழகிய உடல்களும், எலும்புக் கூடுகளும், நினைவோட்டமும் நிறைந்திருக்கின்றன. யுத்த நாட்களில் வேகத்தைத் தாங்கிய பூமி அசைவற்றுக் கிடக்கிறது. அந்த யுத்த பூமியைச் சுற்றியிருந்த கிராமங்களில் எவரும் இல்லை. சில நாய்கள் மட்டும் திரிகின்றன. காற்றின் அசைவு பெருங்குரலாய்க் கேட்கிறது. இச்சூழலில் சார்வாகனை அறிமுகப்படுத்துகிறார் நாவலாசிரியர். அச்சித்திரிப்பு மனக்கண்முன் காட்சியாகப் படிகிறது.

“மக்கள் நடமாட்டமேயில்லாத அந்த மயான பூமியில் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

யோக தண்டத்தை ஒரு கையால் பூமியில் ஊன்றிக் கொண்டு மறுகையை இடுப்பிற் பதித்தபடி அவன் நின்றநிலை ஒரு சிற்பத்தை நினைவூட்டியது.

நாற்பது ஆண்டு பிராயத்தினன்,

கௌபீனதாரி,

உடல் முழுவதும் சாம்பல் பூச்சு,

கையிலே ஒரு தண்டம்,

சுடலையில் ஆடியின் கேசங்கள் கலைய நிற்கும் ருத்ர சிவனை அவன் தோற்றம் நினைவூட்டுகிறது.

தலையின் சடாமுடிகள் மார்பிலும் முதுகிலும் தவழ.

சிவந்த கண்களால் யுத்த களத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி நீண்ட நேரம் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.” (பக்:8)

சிறிய வாக்கிய அமைப்பும் தேர்ந்தெடுத்த சொற்களாலான விபரிப்பும் அமைப்பு முறையும் மனக்கண்முன் சார்வாகனை அப்படியே கொண்டு வருகின்றன. கவிதைக்குரிய இலாவகத்தோடும் நாடகக் காட்சி முறைமையோடும் அமையும் இத்தகைய கட்டிற்றுக்கமான மொழிநடையை இந்நாவல் எங்கும் காணலாம்.

யுத்த களத்திலிருந்து அவன் அத்தினாபுரி நோக்கிச் செல்கின்றான். அடுத்து அத்தினாபுரிக் காட்சி யுடன் இரண்டாவது பகுதி ஆரம்பமாகின்றது. துரியோதனனின் அரவக்கொடி பறந்த மண்ணில் தருமனின் முரசக்கொடி பறக்கிறது. ஆட்சி மாற்றத்தை

மக்கள் மெல்ல மெல்ல ஏற்றுக்கொள்ளும் சூழல் தோன்றுகிறது. இம்மாற்றம் பற்றி விவரணம் உலகெங்கும் நடக்கும் ஆட்சி மாற்றங்களினதும் அதிகார மாற்றங்களினதும் பொதுவிதியாக அமைக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றியோர் மாளிகைகளுக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளும் அதிகாரப் படிமுறையின்பிரகாரம் இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன அல்லது எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன, துரியோதனனின் மாளிகையை தருமனும் துச்சாதனனின் வீட்டை வீமனும் தத்தம் இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டமையைப்போல.

இத்தகைய பின்னணியில் சார்வாகனின் குரல் மீண்டும் கேட்பதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். மீண்டும் என இங்கு ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதற்கான காரணம் ஏற்கெனவே அந்தக்குரல் மக்களை விழிப்புணர்வு பெறச் செய்யும் வகையில் அமைந்ததாக அத்தினாபுரத்தில் ஒலித்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்தவே.

இந்நாவலில் மூன்று தடவைகள் சார்வானின் குரல் ஒலிப்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்தக் குரல் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்துவதற்கான எச்சரிப்புக் குரல். பாரதக் கதையில் துரியோதனனாதியோருடன் தர்மன் சூதாடித் தோற்ற மறுநாள் முதலாவது குரல் அத்தினாபுரத்தில் ஒலித்தது. பாண்டவர்கள் பன்னிரு வருடங்கள் வனவாசத்தையும் ஒரு வருட அஞ்ஞாதவாசத்தையும் முடித்து அத்தினாபுரம் மீண்டபோது அதாவது பதின்மூன்று வருடங்களின் பின்னர் இரண்டாவது குரல் ஒலித்தது. குருஷேத்திரப்போர் நிறைவுற்று தர்மனின் பட்டா பிஷேக நிகழ்ச்சிக்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றபோது மூன்றாவது குரல் ஒலித்தது.

நாவலின் தொடக்கத்தில் மூன்றாவது குரல் ஒலியே விவரிக்கப்படுகின்றது. அதன்பின்னர் இரண்டாவது குரல் கூறும் செய்திகளும் அதன் பின்னர் முதலாவது குரல் கூறும் செய்திகளும் கதையோட்டத்தினூடே விளக்கப்பட்டுள்ளன. கதை அறாத்தொடர்ச்சியுடன் செல்லும் வண்ணம் அதன் ஆரம்பத் தானமான மூன்றாவது குரல் தரும் சம்பவங்கள் விளக்கப்பட்டு இறுதி அத்தியாயத்தில் மூன்றாவது குரல் உரத்து ஒலித்து ஓய்கிறது. காட்சிகள் மாறிமாறி அமைவதும் பின்னோக்கு உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் வாசிக்கும் ஆவலைத் தூண்டுகின்றன. சார்வாகனை விளங்கிக் கொள்ளவும் அவனது கருத்துக்களுக்கான சாதக மற்றும் பாதக எதிர்வினைகளை அறிந்து கொள்ளவும் பூர்சிரவஸ் என்னும் கதாபாத்திரம் உதவுகிறது. சார்வாகனனின் கூற்றுக்களை தர்க்கரீதியாகச் சிந்தித்து அதிகாரப் பக்கச் சார்புகளுக்கு அப்பால் நியாயத்தை யதார்த்தமாகப் புரிந்துகொள்ளும் பாத்திரமாகவும் அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இந்நாவலில் வரும் சஞ்சயர், வைஜம்பாயனர் ஆகிய பாத்திரங்களும் சார்வாகனின் கூற்றுக்களிலுள்ள நியாயங்களை ஐயவினாக்களுக்கு இறுக்கப்படும் விளக்கங்களினூடாகப் புரிந்து கொள்வதற்காகக் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களாகும்.

துரியோதனனின் அரண்மனைக் காவலாளியான பூர்சிரவஸ் என்னும் பாத்திரம், பாரதப்போரில் துரியோதனனின் படைப்பிரிவு ஒன்றிற்கான உணவுப் பரிசாரகராகக் கடமையாற்றுவதுடன் இப்போரில் துரியோதனனுக்கான படையில் தன்னிரு ஆண்மக்களையும், தனது மூன்று பெண்பிள்ளைகளின் கணவன்மாரையும் விசுவாசத்துடன் கொடுத்தது. ஆட்சியில் இருந்தோர் மட்டிலான நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் அவர்களுக்காகப் போராடும் துணிச்சலும் சொந்த இழப்புக்களின் நிதர்சனத்தால் அடிபட்டுப்போக சாதாரணநிலைநின்று அப்பாத்திரம் தெளிவு பெறுகிறது. பூர்சிரவஸ் அத்தகையோரின் பிரதிநிதியாக இந்நாவலில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளார்.

சார்வாகன் என்னும் பாத்திரம் வீரியமும் துணிச்சலும், உறுதியும், அஞ்சாமையும் மிக்க பாத்திரமாகவும் மக்களின் நன்மைக்காகக் குரல் கொடுக்கும் பாத்திரமாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பண்புகளை அவனது மூன்று முக்கிய பிரசன்னங்களினூடாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

முதலாவது வெளிப்பாடு, ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்டதைப்போல பாண்டவர்கள் வனவாசம் சென்ற மறுநாள். அவன் முதலில் தன்னை இவ்வாறு அறிமுகம் செய்துகொள்கிறான். (கூத்தில் பாத்திரங்கள் தம்மைத்தாமே அறிமுகப்படுத்துவது போல)

“பிரகஸ்பதியின் மாணவனான சார்வாக சிந்தனைப் பரம்பரையில் வந்த சார்வாகன் வந்திருக்கின்றேன்.” (பக்: 16)

வர்ணாசிரம முறையினை விமர்சிக்கும் கூற்றோடு அவனது பணி ஆரம்பமாகிறது.

அதர்மம் தர்மமாக ஆதிக்கம் செலுத்துவதான மாயைக்கு வேத சூத்திரங்கள் துணை போவதையும், பிராமண தர்மம் நால்வருண பாகுபாட்டை நியாயப்படுத்துவதையும் கண்டித்துப் பேசும் சார்வாகன், வேத உபநிடத விற்பன்னர்களான புரோகிதர்களைத் தன்னுடன் வாதிட வருமாறு பகிரங்கமாக அழைக்கின்றான். அவனுடன் வாதிட முன்வரும் தேவதத்தன், சார்வாகனைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறுகிறான்.

“சார்வாகனே நீ உலகாயுதவாதி. பிரமத்தையும் தேவர்களையும் நிராகரிப்பவன். ஜடத்தையே நம்புவவன். ஜடமில்லாத பொருள் எமது தேவர்கள். உனக்குப் புரியாது பிரம்மஞானம்.”

சார்வாகன் நிதானமாக அவன் கூறியதை உள்வாங்கிக் கொள்கிறான்.

“தேவர்கள் ஜடமல்ல என்றால் அவர்களின் உருவம் என்ன? வடிவமில்லாவிட்டால் அவர்களை எப்படிக் காண்பீர்கள்? அக்கினியில் அவினைச் சொரிந்து தேவர்கட்கு அளிக்கின்றீர்களே. ஜடமல்லாத அவர்கட்கு அதை உண்ண வாயுண்டா? சமிபாடடைய வயிறுண்டா. உண்டவற்றைக் கழிக்க மலவாசல் சலவாசல் உண்டா?”

சார்வாகனனின் பதில் கிண்டலும் கேலியுமாக தேவதத்தனைக் குத்துகிறது.

கிண்டல் தாங்க முடியாத தேவதத்தன் சற்று ஆவேசத்துடன் கூறினான்.

“டேய் மூடா! நால் வருண தர்மங்களும் பிரமமும் பொய் என்றா கூறுகிறாய்?”

“நால்வருண தர்மங்களையும் பிரமத்தையும் பொய் என்று கூறும் என்னைப் பார்த்து நீ மூடா என்றால், இல்லை ஒன்றைப் பிரமம் என்று கற்பனா ரூபம் கொடுத்துப் பொய் கூறும் உன்னை, சமமாக வாழ்ந்த மக்களை நானு வர்ணமாகப் பாகுபடுத்தி அதுவும் பிரமத்திலிருந்துதான் வந்தது என்று கூறி பேதாபேதங்களை உங்களது பொய்யான சாத்திரங்களால் குாயப்படுத்தும் உன்னை மகாமடையன் என்று நான் கூறலாமல்லவா?”

.....உலோகாயுத இன்பங்களிலே திளைத்துக் கொண்டு மக்களைப்பார்த்து உலோகாயுத இன்பங்களை விடுங்கள் என்ற உங்களின் இரட்டை வாழ்க்கைக்கு வேதங்களில் இடமுண்டா? (பக்:29-30)

இருவருக்குமிடையில் நடந்த வாதங்கள் மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டின. சார்வாகனின் வாதத்திலுள்ள உண்மைகளை மக்கள் புரிந்துகொண்டார்கள். தேவதத்தன் வாதிட முடியாமலும் மக்கள் கூட்டம் சார்வாகனுக்கு ஆதரவாயிருந்தமையையும் புரிந்து கொண்டு அகன்றான். அதன் பின்பு மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்து சார்வாகன் பேசுகிறான். மக்கள் உழைத்துக் கொடுத்த சொத்துக்களால் அரசபோகத்தில் திளைக்கும் அதிகார வர்க்கத்திற்குரிய கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் உழைக்கும் மக்களின் சொத்துக்களைச் சூதிலே பணயம் வைத்தாடத் தகுதியற்றவர்கள் எனவும் தமது மகிழ்ச்சிக்காக இவர்கள் சூதாட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள் எனவும் அதனால் வரும் துயரங்களை மக்களே சுமக்கிறார்கள் எனவும் அவன் உரத்துக் கூறுகிறான்.

பாண்டவர்களின் வனவாசத்திற்கான வெளியேற்றம் எவ்வாறு போருக்கான உந்துதலாக அமையும் என்பதை ஆசிரியர் விளக்கும் விதம் அருமையானது. சார்வாகனின் கூற்றினூடாக அது வெளிப்படுகின்றது.

“அரசர் விட்ட பிழைகளைச் சரியென நியாயம் கற்பிக்கும் ஜனங்களே! உங்கள் அழிவுக்கான விதையை குருகுலம் நாட்டிவிட்டது. ஐவரும் சபதம் செய்துவிட்டுச் சென்றுள்ளனர்..... பாண்டவர்கள் சும்மா இரார். கண்ணன் குருகுலத்தைப் பழிவாங்குவான்..... குருகுலத்தின் அழிவிற்கான வித்துக்களை சகுனியும் கிருஷ்ணனும் இட்டு விட்டனர்..... இனி என்ன சகுனி இயக்க கௌரவர் தம் ஆதிக்கத்திற்காக இயங்குவர். கண்ணன் இயக்க பாண்டவர் தம் ஆதிக்கத்துக்காக இயங்குவர். இரண்டு குழவினரும் நடத்தும் போரில் அறிஞரும் புலவரும் முனிவரும் இரண்டாகப் பிரிவர். இருபாலாரையும் குாயப்படுத்தும் கருத்துக்கள் பரப்பப்படும். சூதர்கள் அவற்றைப் பாடியபடி ஆரிய வர்த்தம் எங்கும் திரிவர்..... ஒப்பந்தங்கள் மீறப்படும். யுத்தம் வரும். அதிகாரத்தின் இறுதி வடிவம், அதுதான் யுத்தம். பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்னால் வர விருக்கும் பாரதப்போர் எனக்கு இப்போதே தெரிகிறது...” (பக்: 32-33)

பாண்டவர்களின் வெளியேற்றம் என்னும் பொறி பதின்மூன்று வருடங்களின் பின்னால் பெரு நெருப்பாகி குருஷேத்திரத்தைச் சாம்பல் மேடாக்கப் போகிறது என்பதை அப்போது யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் சார்வாகன் அதைக் கணிப்பிட்டுச் சொன்னான். வரலாற்றில் எங்குமே போர் திடீரென ஆரம்பித்தாக இல்லை. பல்வேறு சூழல்களால் வளர்க்கப்பட்டு உடனடிக் காரணமாக அமையும்

ஒன்றால் போர் தொடங்கும்; இறுதியில் தவிர்க்க முடியாதபடி அது அமையும்; விரும்பியோ விரும்பாமலோ மக்கள் அதனுள் ஈர்க்கப்படுவார்கள்; போர் அவர்கள்மீது திணிக்கப்படும்.

சார்வாகனின் முதலாவது பிரசன்னத்தில் பூர்ச்சிரவன் அவனது கருத்துக்களால் கவரப்பட்டிருந்தாலும் பதின்மூன்று வருட கால இடைவெளியை எண்ணிய வராக அதனைக் கருத்திற்கொள்வவில்லை. எனினும் துரியோதனின் அரண்மனை வாயில் காவலனாக அவர் பணியாற்றியமையால் அங்கு நடக்கும் நிகழ்வுகளை அவர் அறிவார். பாண்டவர்களின் எழுச்சி குறித்து காந்தாரியிடம் திருதராட்டினன் அடிக்கடி உரையாற்றுவதும் சூதாட்ட நிகழ்வுகளும் பாண்டவரினதும் பாஞ்சாலியினதும் சபதங்களும் அவர் நினைவில் இருந்தாலும் கால இடைவெளியின் நீட்சி எதனையும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியாத சூழலை உருவாக்கும் என எண்ணினார். பாண்டவர்கள் மீண்டபின் அவர்கள் கேட்டபடி பாதி நாடு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும், இதனால் பிரச்சினைகள் ஏதுமின்றி மகிழ்ச்சியாக வாழலாம் என்று மக்களும் எண்ணினர். மக்கள்ஒருபோதும் போரை விரும்பியிருக்கவில்லை.

சார்வாகன் மீண்டும் இரண்டாவது தடவையாக பாண்டவர்களின் வருகையின் பின்பு தோன்றினான். கண்ணனின் தூது தோல்வியில் முடிகிறது. சமாதானத் தூதுவனாக வந்த கண்ணன், சமாதானத்தை நோக்கி தன் பேச்சுக்களையும் செயற்பாடுகளையும் ஒருங்கிணைக்காமல் போரின் பக்கம் அவற்றைத் தந்திரமாகத் திருப்பினான். விதுரனின் அரண்மனையில் தங்கியதும் சூழ்ச்சியே. பாண்டவரும் கௌரவரும் போர் நடைபெறும் என நம்பினார்கள். பாண்டவர்களின் சபதம் நிறைவேற போர் நடக்கவேண்டியிருந்தது. பாஞ்சாலியும் போரை விரும்பினான். இதில் ஏமாந்துபோனவர்கள் மக்கள்தான்.

போரே இறுதி முடிவென இருசாராரும் முடிவெடுத்து போருக்கான ஆயத்தங்கள் மும்முரமாக இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் சார்வாகனின் பிரவேசம் நடந்தது. முதலாவது வருகையின் போது அவனுக்கு வயது முப்பது. அப்போது ஆத்திரம், ஆவேசம் ஆகியன நிறைந்திருந்தன. இப்போது வயது நாற்பத்து மூன்று. ஓரளவு நிதானமும் முதிர்ச்சியும் கைவரப் பெற்றிருந்தன. தான் கட்டியங்கூறிய போர் ஆரம்பித்து விட்டமையை வேதனையோடு குறிப்பிட்ட அவன், போரினால் ஏற்படவிருக்கும் அழிவுகளையும் மக்கள் எதிர்கொள்ளவிருக்கும் துயரங்களையும் குறிப்பிட்டான்.

“போர் வந்துவிட்டது, மக்களே! நீங்கள் விரும்பாத போர் வந்தேவிட்டது.

போர் உங்களமீது திணிக்கப்பட்டுவிட்டது. பதின்மூன்று வருடங்களுக்கு முன் உங்களை எச்சரித்தேன், போருக்கான வித்து நடப்பட்டு விட்டதென்று வித்து செய்யாகி மரமாகி இப்போது விருட்சமாகி விட்டது.

பயங்கரமான வெகுசனப் படுகொலை ஒன்று குருசேத்திர யுத்தகளத்திலே நடக்கப்போகிறது.மனித சங்காரம் நடக்கப்போகிறது. (பக்: 55-56)

போருக்கான ஆயத்தங்கள் முனைப்புடன் நடந்து கொண்டிருந்ததும் மக்களும் அதற்காகத்

தம்மைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததுமான சூழலில் சார்வாகனின் கூற்றினை யாரும் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை. தவிரவும் அவ்வேளை சமாதானம் பற்றிப் பேசுவோர் புறநடைகளாகவும் போரை எதிர்ப்போர் ராஜதுரோகிகளாகவும் கருதப்பட்டார்கள். எனவே சார்வாகனும் திட்டமிட்ட சிலரால் ராஜதுரோகியாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு கல்லால் எறியப்படுகிறான்.

போர் நிறைவுற்றபின் மீண்டும் அவன் தோன்று கிறான். மூன்றாவதும் இறுதியுமான அவனது குரல் அத்தினாபுரம் தர்மனது பட்டாபிஷேகத்திற்காக சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஒலித்தது. முதலிரு சந்தர்ப்பங்களிலும் அத்தினாபுரத்தின் தெரு வொன்றில் அவன் குரல் கேட்டதாகக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், மூன்றாவது குரல், அத்தினாபுரத்தின் நான்கு திசை வீதிகளும் சந்திக்குமிடத்தில் ஒலித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். புதிய அரசினால் தனக்கு மரணம் நிச்சயிக்கப்படும் என்பதைத் தீர்க்கமாக அறிந்திருந்த நிலையிலும் அவன் மக்களுக்காகவே இம்முறையும் பேசினான். மக்கள் ஒருபோதும் யுத்தத்தை விரும்ப வில்லை: அவர்கள் விரும்பியதெல்லாம் அமைதியான நிம்மதியான வாழ்க்கைதான் என்பது பல இடங்களில் வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தோல்விக்குரியவர்களோடும் வெற்றிக்குரியவர்களோடும் பக்கம் சார்ந்து நின்றாலும் இறுதியில் மக்களே தோற்றார்கள் என அவன் அழுத்திக் கூறு கிறான். தர்ம இராச்சிய உருவாக்கத்தால் மகிழ முடியாத படியான மனஅழுத்தம் மேலொங்குகிறது. ஆட்சி அதி காரம் மாறினாலும் மாறாத அரசியல் கொள்கைகளால் சலிப்படையும் நிலை தோன்றுகிறது. வீட்டுக்கு வீடு ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகள், எஞ்சியோரின் துயரங்கள் ஆகியன அரசு என்னும் இயந்திரத்தின் உண்மை முகத்திற்குச் சாட்சிகளாயின.

சார்வாகன் மக்களின் துயரில் பங்கு கொள்ளும் உரித்துடையவனாகப் பேசத்தொடங்குகின்றான். பாண்டவர்களை அதர்மவான்கள் என்றும் தர்மன் முடிக்குத் தகுதியற்றவனென்றும் குறிப்பாக பாண்டவர் கள் அரசரிமைக்குப் பொருத்தமற்றவர்களென்றும் வாதிடுகின்றான். பின்வரும் பகுதிகளில் இவை வெளிப் படுகின்றன.

"அத்தினாபுரத்து மக்களே, குருசேத்திர யுத்த களத்திலே கணவர்களை இழந்த மனைவியரே, காதலனை இழந்த காதலிகளே, புதல்வரை இழந்த பெற்றோரே, சகோதரர்களையும் அன்புக்குரியவரையும் அன்புக்குரிய ஆணை குதிரைகளையும் போரிலே பறிகொடுத்த பாவிகளே! சற்று உங்கள் செவிகளை என் சொற்களுக்குக் கடன் கொடுங்கள்.

பெரும் சூதாட்டக்காரனும் தன் மனைவியின் சம்மதம் கேட்காது அவளைச் சூதிலே பணயம் வைத்தவனும் வில் வித்தை பயிற்றிய குருவான துரோணரைக் கொல்ல யுத்த களத்திலே பொய் சொன்னவனும் மகாதர்மவான் என்று பிராமணர்களால் பிரசாரப்படுத்தப்பட்டவனுமான தர்மன் முடி சூடப்போகிறான்.... ஆயிரக் கணக்கான உயிர்களைப் பலி கொண்ட வெற்றி தர்மன் முகத்திலே, அந்த யுத்தத்தை தர்ம யுத்தம் என்று ஞாயப்படுத்தும் கிருஷ்ணனின் வாதங்கள் வேறு.

....பாண்டவரின் அதர்மங்களை ஞாயப்படுத்த இனி வியாசர் வந்துவிடுவார்: கிருஷ்ணன் ஒத்து ஊழுவான்....

பாண்டவர்கள் தர்மவான்கள்: கௌரவர்கள் அதர்ம வான்கள் என்ற கருத்து வேதியரால் திட்டமிட்டு பரப்பப்பட்ட கருத்துக்கள். தமக்கு உரித்தில்லாத நாட்டைப் போர் புரிந்து வென்றவர்களாதர்மவான்கள்?

பாண்டவர்கள் பாண்டுவின் புத்திரர்களா?

அவர்கள் குந்தியின் புதல்வர்கள், பாண்டுவின் புதல்வர்களல்ல. குந்திக்கும், மாத்ரிக்கும் பிற கணவன்மார்களான இயமன், வாயு, இந்திரன், அசுவினி, தேவர்கள் மூலம் பிறந்த புத்திரர்கள் அவர்கள். பாண்டுவின் அரச இரத்தம் பாண்டவர் உடலில் ஓடவில்லை. எப்படி அவர்களுக்கு அரசரிமை சேரும்?

அரசு தர்மப்படி திருதராட்டினன் மகன் துரியோதன னுக்குத் தானே அரசரிமை." (பக்:21-22)

பாண்டவர்கள் இரத்தத்தில் அவ்வழியே வரு கிறார்கள். தருமனது கண்களும் சார்வாகனின் கண்களும் நேருக்குநேர் சந்தித்துக் கொள்கின்றன. அதிகாரம்மிக்க ஆட்சியாளர்களின் கொடுமைகள் பற்றி மக்களிடம் இதுவரை பேசிய சார்வாகன், இப்போது மக்களை இன்னல்களுக்குள்ளாக்கும் அரசிடமே தன் வினாக்களை நேரடியாக முன்வைக்கின்றான்.

"தர்மனே உதிரக்கறையுடன் நீ மணிமுடி தரிக்கப் போகின்றாய்,

மக்களை நசுக்கும் அரசை மீண்டும் உருவாக்கப் போகின்றாய்.

.....முடி சூடியதும் புரோகிதர் துணையுடன் அஸ்வமேத யாகம் செய்வாய். உன்

குதிரையை உலகெங்கும் அனுப்புவாய், உன் பிரதாபங்களை அதன் நெற்றியில் எழுதி

நானே பேரரசன் எனக்கு அடங்க நினைப்போர் குதிரையை உங்கள் நாட்டுக்குள்

அனுமதியுங்கள், அடங்க விரும்பாதோர் சமர் புரியுங்கள் என்பாய், பிறகு என்ன

போர்! மீண்டும் போர். அழிவு, பிறகும் அழிவு" (பக்: 68)

தருமனை அக்குரல் அசைத்து விட்டது என ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். போர்க்களம் கண்டு வீரம், தந்திரம், பொய், ஏமாற்று என சகல வழிகளாலும் வெற்றியைப் பெற்றுக்கொள்ள பிரயத்தனம் செய்வோர் அவை பற்றியெழும் கேள்விகளுக்கும் நியாயங்களுக்கும் முன்னால் செயலற்றுப்போகிறார்கள். தருமனின் அசைவு சார்வாகனின் கூற்றிலுள்ள நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டமைக்கான குறியீடு,

ஆட்சி மாறினாலும் அரசு அதிகாரங்களின் போக்கு மாறாமையை சார்வாகன் உணர்த்தினான். தருமன் ஆட்சி என்னும் வலைக்குள் சிக்கிக் கொண்ட வன்: அதிலிருந்து அவனால் விடுபட முடியவில்லை. எனவே தருமன் இவ்வாறு கூறுகிறான்:

"துறவியே நான் நிர்ப்பந்தத்தின் பொருட்டே அரசு பாரம் ஏற்கிறேன். பாரதப் போரை நிறுத்தவே

நான் முயற்சித்தேன். ஐந்து ஊராவது தாருங்கள் என்று கேட்டேன், ஒன்றும் நடக்கவில்லை." (பக்: 69)

அண்ணனை எதிர்த்துப் பேசும் அவனை அழித்துவிட வீமனும் அர்ச்சுனனும் முனைகிறார்கள். அவர்களை தடுத்துவிடும் கண்ணன், அரசு ஏற்கப்

போகும் சமயத்தில் இது மக்கள் மத்தியில் பங்கத்தை ஏற்படுத்திவிடும் எனவும் அவனை அழிக்கும் பணியை மக்களைக் கொண்டே செய்விக்க வேண்டுமென்றும் கூறுகிறான். இரதங்கள் மறைந்து விடுகின்றன. சார்வாகன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறான். திடீரென மக்கள் கூட்டம் அதிகரிக்கிறது. தர்மத்திற்கான யுத்தத்தை சார்வாகன் இழிவாகப் பேசுவதாக எதிர்ப்புக் குரல் கேட்டது. தொடர்ந்து பாஞ்சாலியையும் பாண்டவரையும், புரோகிதரையும் அவமதிக்காதே என்ற கோஷம் எழுந்தது. அவனது கொள்கைகளை நேசித்தும் வெளிப்படுத்த முடியாமல் கையாலாகாத தனத்துடன் நின்ற மக்களின் முன்னால் அதிகாரம் திட்டமிட்டு உருவாக்கிய அடிவருடிகளால் அவனது எதிர்ப்புக் குரலுக்கு சமாதிகூட்டப்படுகின்றது.

ஆசிரியர் இந்நாவலை முடித்திருக்கும் விதம் மக்கள் நலனைக் கருத்திற் கொள்ளாத அதிகாரத்திற்கு எதிரான குரல் அடக்கப்பட்டாலும் அது அழிக்கப்படாதவாறு மக்கள் மனங்களில் கனன்று எரிந்து சித்திக்கும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. இந்த இறுதிப்பகுதியை ஆசிரியரின் சித்திரப்பினூடாகத் தருவது நாவலின் மையக் கருத்தை வாசகர் இரசனையுடனும் தத்துவார்த்த நோக்குடனும் புரிந்துகொள்வதற்கு வழி வகுக்கும்.

“காலைமுதல் தன் பேச்சை அதிக எதிர்ப்பின்றிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மக்கள் கூட்டம் இப்போது ஆக்ரோஷத்துடன் எதிர்ப்பதன் பின்னணியை சார்வாகன் புரிந்து கொண்டான்.

இவன் துரியோதனனின் கையாள், அரசுக்கு எதிராகக் கலகம் புரியும் கலகக்காரன்.

கலகக்காரன்!

கலகக்காரன்!

துரோகியைக் கொல்லுங்கள்.

துரோகியைக் கொல்லுங்கள்.

சனக்கூட்டம் தத்தளித்தது.

சார்வாகன் மௌனமானான். அவன் எந்த எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை.

அவன் நினைத்தது நடந்துவிட்டது.

கூட்டத்துள் நின்ற ஒருவன் யாக காரியங்களிற்காக வைத்திருந்த நெய்யை சார்வாகன்

தலையில் ஊற்றினான்.

சனக்கூட்டத்தினர் சிலர்.

ஐயோ ஐயோ அவரை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் என்று குரல் எழுப்பினர்.

பூர்சிரவசிற்கு சார்வாகனைத் தெரியவில்லை. கூட்டம் அவனை மறைத்துக்கொண்டது.

திடீரென ஒரு நெருப்புச்சுவாலை எழுந்தது. சார்வாகன் எரிந்துகொண்டிருந்தான்.

சார்வாகனின் உண்மை கலந்த சமாதானத்தின் தொனி காலையில் அவன் பேச்சைக்

கேட்டுக்கொண்டிருந்தோரின் மனங்களில் ஒலித்தபடி இருந்தன.

.....

அவர்கள் மனங்களை சார்வாகன் வார்த்தைகள் அக்கினி ஜீவாலையாகப் பற்றிக் கொண்டன. அவர்கள்

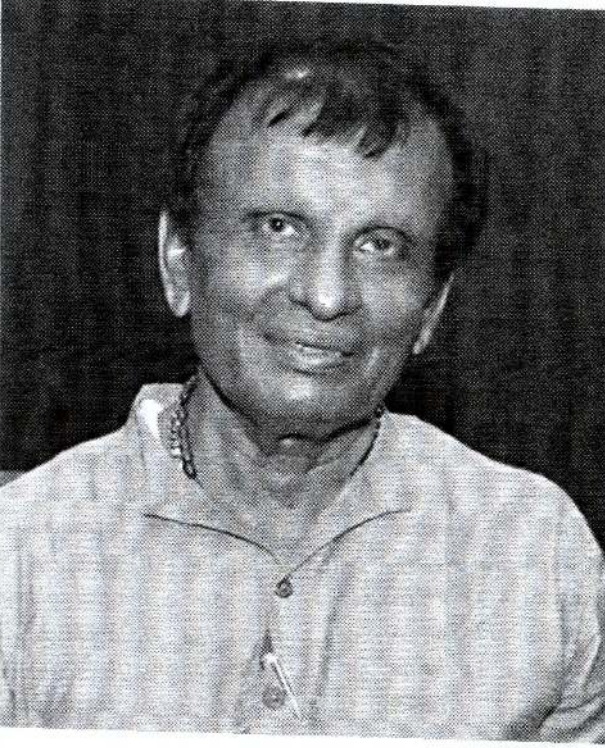
மனங்கள் குருசேத்திர களங்களாயின (பக்: 72 - 73)

குருசேத்திரம் என்னும் யுத்தகளப்பூமியில் பாரதப் போர் ஏற்படுத்தியிருந்த அழிவுக் காட்சிகளோடு இந்நாவலை ஆரம்பித்திருந்த ஆசிரியர், இறுதியில் சார்வாகனின் குரல் ஏற்படுத்தியிருந்த அதிர்வலைகளைக் குருசேத்திரக் களக் குறியீட்டுடன் முடித்திருக்கிறார். இனி மக்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள். சார்வாகனின் ஒற்றைக்குரல் தர்மனை அசைத்தது போல மக்களின் ஒட்டுமொத்தக்குரல், ஆட்சியதிகாரத்தை அசைக்கும். சார்வாகனின் உடலை அழிக்க முடிந்திருப்பினும் அவன் விதைத்துச்சென்ற மக்கள் புரட்சிக்கான விதைகள் மக்கள் மனங்களில் வேருன்றிவிட்டன. அது எதிர்காலத்தில் பெருவிருட்சமாகும். இவ்விடயங்களெல்லாம் குறிப்புப் பொருளாக நாவலின் இறுதி வரிகளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

தொன்மக் கதைகளை நவீன சூழலுக்கேற்ப மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் உத்தியைப் பயன்படுத்தி ஒரே இலக்கை நோக்கி ஒடும் கடிவாளமிடப்பட்ட குதிரையைப் போல அலங்கார அணிகள் பற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாமல் கட்டிற்றுக்கமான மொழிநடையில் அமைந்து ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கும் தேவைக்குரிய ஆவலைத் தூண்டும் விதத்தில் அமைத்துள்ளமை இந்நாவலின் மிகப்பெரும் பலமாகும். பாரதக்கதையின் மறுவாசிப்பாக இந்நாவல் அமைகின்றது. தான் கூறவந்த கருத்தினை இக்கதையினூடாக மிகத் தெளிவாக ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கிறார். உலகப் பொதுவாக அமைந்துவிட்ட அதிகாரவர்க்கத்தின் பண்புகளையும் பாதிக்கப்படும் மக்களையும் அவர் காட்டியுள்ள விதம் உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் இது எனக்கான அல்லது என்னைப் பற்றிய கதை என்று சிந்திக்க வைத்திருக்கின்றது.

பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு அவர்கள் நாடகத்துறை விற்பன்னர். நாடகப் பிரதியாக்கம், தயாரிப்பு, நெறியாள்கை, பயிற்றுவிப்பு, நடிப்பு, மேடையேற்றம் என நாடகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் அனுபவம் வாய்ந்தவர். அதேவேளை அவர் கவிஞராகவும் சிறு கதையாசிரியராகவும், நாவலாசிரியராகவும், கூத்துக் கலைஞராகவும் உள்ளார். இக்கூட்டுக் கலவையின் அற்புதமான நுணுக்கங்கள் இந்நாவலில் இணைந்திருக்கின்றன. அதனால்தான் இந்நாவலை ஒரு காவியமாகவும், நாடகமாகவும்கூட அனுபவித்து இலயிக்க முடிகின்றது.

“நீ.பி”யின் நாவல்கள் ஓர் அறிமுக ஆய்வு

கவிதைக்கு எவ்வாறு உவமை, உருவம், படிமம், பொருத்தமான சொல்லாட்சி என்பன எவ்வாறு அணி செய்கின்றனவோ அதேபோல் புனைகதைகளுக்கும் அவை பெறுமதி சேர்க்கின்றன. தேய்ந்துபோன அதாவது வழமையான உவமைச் சொற்றொடர்களையும் - உருவகங்களையும் - படிமங்களையும் - சொற்களையும் தவிர்த்துப் புத்தம்புதிய உவமைச் சொற் தொடர்களையும், உருவகங்களையும், படிமங்களையும், சொற்களையும் ஆங்காங்கே கதைக்களத்தோடு பொருந்தி வரும் வகையில் நாவல்களிலே நீ.பி கையாண்டிருப்பதும் ஒரு தனிச் சிறப்பை அவரது நாவல்களுக்கு அளிக்கின்றன.

சீமகாலத்தில் ஈழத்தின் பிரபல நாவலாசிரியராக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ள எழுத்தாளர் நீ.பி. அருளானந்தம் (நீக்கிலாப்பிள்ளை பிலிப்பையா அருளானந்தம்) அவர்கள் இதுவரை ஆறு நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். அவையாவன.

- வாழ்க்கையின் நிறங்கள் (2006)
- துயரம் சுமப்பவர்கள் (2009)
- பதினான்காம் நாள் சந்திரன் (2012)
- இந்த வனத்துக்குள் (2014)
- ஒன்றுக்குள் ஒன்று (2016)
- யோகி (2018)

இவற்றில் “வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”, “துயரம் சுமப்பவர்கள்”, “இந்த வனத்துக்குள்” ஆகிய நாவல்கள் முறையே 2007, 2010, 2015 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவை. “பதினான்காம் நாள் சந்திரன்” 2012 ஆம் ஆண்டு அரசு இலக்கிய விருதுக்காகக் கருத்திற் கொள்ளப்பட்ட நாவல்துறையிலான நூல்களில் இறுதிச்சுற்றிற்காக விதந்துரைக்கப்பட்டதற்கான சான்றிதழ் பெற்றது. “வாழ்க்கையின் நிறங்கள்” வடமாகாண சாகித்திய விழாவில் சிறந்த நாவல்களுக்கு கான பரிசும் பெற்றது. இந்தச் சுருக்கமான அறிமுகத்துடன் அவரது நாவல்களை ஆராயலாம்.

வாழ்க்கையின் நிறங்கள்

இல: 7, லில்லியன் சாலை, கல்கிசை எனும் முகவரியிலமைந்த “திருமகள்” பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக ஐப்பசி 2006 இல் இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளது. இந்நாவல் வெளிவருவதற்குச் சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த வன்னிப் பிரதேச மொன்றின் இயந்திர நாகரிகத்தால் வன்புணர்வுக்குள்ளாக்கப்படாத கிராமத்து வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கிறது இந்நாவல்.

கிராமத்து மக்களின் வஞ்சகமில்லாத வாழ்க்கைமுறை வறுமை - நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள் மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் - ஏற்றத்தாழ்வுகள், முரண்பாடுகள், சண்டை சச்சரவுகள் - விருந்திருக்க உண்ணாத அம்மக்களின் விருந்தோம்பல் பண்பு என்று அம்மக்களின் சகல வாழ்க்கைக் கோலங்களும் நீ.பி. அருளானந்தத்திற்கேயுரிய தனித்துவமான புனைவுமொழியில் கனகச்சிதமாக ஒளிப்படம் எடுத்தாற்போல நாவலாக்கப்பட்டுள்ளது.

கிராமத்தில் வசதியான குடும்பமொன்றின் தலைவரான, அகவை என்பதை அடைந்தாலும் இளைஞனைப் போன்ற உருக்குடல் கொண்ட பொன்னுத்துரை அவர் மனைவி இராசம்மா குடும்பப் பொறுப்பற்றுக் குடிகாரனாய்த் திரியும் மகன் சேனாதி - அவன் மனைவி புனிதம் - பொன்னுத்துரையின் வீட்டிலேயே தங்கி வளரும் அவரது பேரப்பிள்ளைகளான விசயா, சரவணன்

(சேனாதியின் பிள்ளைகள்) - கிராமத்து இளைஞன் அன்ரன் ஆகியோரைப் பிரதான பாத்திரங்களாகவும் கதையில்வரும் ஏனைய கதாமாந்தர்களை உபபாத்திரங்களாகவும் கொண்டு நாவல் நன்கு வார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நாவல் நீ.பி. அருளானந்தத்தின் முதல் நாவலாக இருந்தாலும்கூட ஒரு தேர்ந்த நாவலாகிரியருக்குரிய பரிச்சயமும் பக்குவமும் - கதை சொல்லும் பாணியும் - கதையோட்டமும் - மொழிப்புலமையும் - காட்சிச் சித்தரிப்பும் கனதியாகவே உள்ளன. அவர்தனது இளமைக்காலத்தில் அனுபவித்த வாழ்க்கைக்கோலங்களையே கதையாக்கியுள்ளதாலோ என்னவோ மிகை அல்லது புனைவு அல்லது கற்பனை என்று கூறமுடியாத அளவுக்கு அழகியல் அம்சங்களையும் அளவோடு சேர்த்து யதார்த்தப் பண்புகளுடன் நாவல் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கதை, வவுனியா நகரை அண்டியுள்ள கிராமங்களிலேதான் நடைபெறுகிறது. மாடுவளர்த்தல் - பால் கறத்தல் - மாடுமேய்த்தல் - காட்டினுள் சென்று விளாங்காய் ஆய்ந்து கொணர்ந்து ஊரிலேயுள்ள பெட்டிக்கடைகளுக்கு விற்பல் - சவாரி மாடு வாங்குதல் - வண்டிச் சவாரி - வேட்டை என்று ஊதியம் தருகின்ற கிராமத்துத் தொழில் களெல்லாம் அவற்றின் தொழில் சார் நுட்பங்களுடன் - காட்சிப்படுத்தலுடன் விபரிக்கப்படுகின்றன. கிராமத்துச் செழுமை நாவலெங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது. ஆனாலும், நாவலின் குவிமையம் வண்டிச் சவாரிப்போட்டியாகவே உள்ளது.

பொன்னுத்துரை மாடுகள் வளர்ப்பதிலும் வண்டிச்சவாரிப்போட்டிப் பந்தயத்தில் பங்குபற்றி வெற்றியீட்டுவதிலும் மகாசூரர். அவருக்குத் துணையாகவரும் கிராமத்து இளைஞன் அன்ரன் நல்ல உழைப்பாளி. மாடுகள் மற்றும் சவாரி பற்றிய அனுபவஞானம் பொன்னுத்துரை வாயிலாக அன்ரனிடம் சொல்லப்படுவதன் மூலம் அது பற்றிய தொழில்சார் நுட்பங்கள் விபரமாகவும் தெளிவாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1944இல் "ஈழகேசரி"ப் பத்திரிகையில் காலஞ்சென்ற அ.செ.முருகானந்தன் எழுதிய "வண்டிச் சவாரி" எனும் சிறுகதையில் வண்டிச்சவாரி பற்றிச் சிறிய விபர மொன்றைப் பதிவு செய்திருந்தாலும் வண்டிச்சவாரிப் போட்டியை மையமாக வைத்து முழுவிபரங்களுடன் வெளிவந்த முதல் நாவல் நீ.பி. அருளானந்தத்தினுடையதாகத்தான் இருக்கிறது. நாவலில் வரும் விசயா-அன்ரன் கிராமத்துக்காதல், அன்ரன் சம்பந்தப்படாத அற்பகாரணமொன்றிற்காக விசயாவின் தற்கொலையுடன் கருகிப்போகிறபோது அந்தச் சோகம் வாசகர்களின் மனதிலும் அப்பிக் கொள்கின்றது. விசயா அவசரப்பட்டு விட்டாளோ என்ற ஆதங்கமும் அன்ரன் மீது அனுதாபமும் பிறக்கிறது.

குடும்பத்தலைவனின் (சேனாதி) பொறுப்பற்ற போக்கு

முழுக்குடும்பத்தையும் சின்னாபின்னமாக்கிச் சிதைத்து விடுகிறது. குடும்பங்களுக்கு இது ஒரு பாடம். அது போலவே அகவை எண்பதை அடைந்து விட்ட போதிலும் பொன்னுத்துரைக்கு வரும் அடங்காத கோபத்தின் விளைவு அப்பாவியான பேத்தி விசயாவின் தற்கொலைக்குக் காரணமாக அமைகிறது. "கோபமானது விளைவில் பாவம் ஆகிறது". இதுவும் சமூகத்திற்கு ஒரு பாடம்.

நாவலின் மையக்கதை நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நடக்கிறதெனினும் இறுதி அத்தியாயங்களில் நாவலாசிரியர் காலச்சக்கரத்தைச் சுழற்றி இலங்கையில் நடைபெற்ற 1983இனக்கலவரம் - ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் - யுத்தக் கொடுமைகள், அவலங்கள், அவை ஏற்படுத்திய இடப்பெயர்வுகள் - வெளிநாடுகளுக்கான புலப்பெயர்வுகள் - கிராமத்துச் சூழலில் வாழ்க்கைக்கோலங்களில் காலம் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களையும் தொட்டுக்காட்டி, மூலக் கதை நடந்த சமூக இருபத்தைந்து வருடங்களின் பின்னர் நடப்பவைகளையும் குறிப்பிட்டு நாவலை முடித்து வைக்கின்றார். நாவலின் ஆரம்பத்தில் அவரது அகவை எண்பதுகளில் அறிமுகமாகும் நாயகன் பொன்னுத்துரையை கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து மீண்ட அன்ரன் அவரை வந்து அவரது நூற்றிஐந்தாவது வயதில் சந்திப்பதுடன் நாவல் நிறைவுறுகிறது.

மனித வாழ்க்கையின் கோலங்களைக்காட்டும் இந் நாவலுக்கு "வாழ்க்கையின் நிறங்கள்" என்ற தலைப்பு மிகப்பொருத்தமானதே. இது இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசை வெல்லத் தகுதியானதே.

துயரம் சுமப்பவர்கள்

இல:7 லில்லியன் அவெனியூ, கல்கிசை எனும் முகவரியிலிருந்து "திருமகள்" பதிப்பகத்தின் வெளியீடாகக், கார்த்திகை 2009 இல் இந் நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் வவுனியாவில் நடைபெற்ற வண்டிச் சவாரிப் போட்டியைக் "குவிமையம்" ஆக்கி வவுனியாப் பிரதேசத்துக் கிராம மொன்றின் வாழ்வியலை "வாழ்க்கையின் நிறங்கள்" என்ற தலைப்பில் நாவலாகக் கிய நீ.பி.அருளானந்தம், அதே காலப்பகுதியில் வவுனியாவின் சேரிப்பகுதியில் வாழ்ந்த "தோட்டி" களினதும் "கூட்டுப்பாட்டி" என அழைக்கப்பெற்ற நகரசத்தித் தொழிலாளர்களினதும் வாழ்வியலையும், தாழ்ந்த சாதியினராகக் கருதப்பட்ட இச்சமூகத்தினரின் உயர்ந்த சாதியினராகக் காட்டிக்கொள்ளும் சமூகத்தினருடனான ஊடாட்டங்களையும் முன்னிலைப்படுத்தி "துயரம் சுமப்பவர்கள்" எனும் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார் நீ.பி.அவர்கள்.

வாளி மலகூடங்களே இருந்த அக்காலத்தில் மலம் அள்ளும் தொழிலையே தங்கள் வாழ்வாதாரமாகக் கொண்ட தோட்டிச்சமூகத்தின்

பிரதிநிதியாக வரும் ராமன்- மனைவியை இழந்துவிட்ட அவனது இரண்டு பெண்பிள்ளைகளான செவ்வந்தி, ராக்காயி -இவர்களுடைய முறைமாமன் கோணமுத்து மற்றும் "கூட்டுப்பாட்டி" ச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சிமியோன், திரேசா குடும்பம் - இக்குடும்பத்தை அண்டி வாழும் பெஞ்சமின் - மேலும், இச்சமூகங்களைச் சேராத செல்வ நாயகம் (செவ்வந்தியின் காதலன்) இவர்களைப் பிரதான பாத்திரங்களாக்கி நாவல் பின்னப்பட்டிருக்கிறது. இச்சமூகத்தினரைச் சுரண்டும் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதி களாக வெதுப்பக உரிமையாளர் அப்துல்லா சுந்தரம்பிள்ளை முதலாளி - சுருட்டுக்காரர் சுப்பையா - சங்கரப்பிள்ளை ஆகிய பாத்திரங்கள் படைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

வவுனியாவில் சேரியிலே வசித்த "தோட்டி" மற்றும் "கூட்டுப்பாட்டி" ச் சமூகத்தினரின் அவலங்கள் - ஆசாபாசங்கள் - அவர்களிடையே நிலவும் அக முரண்பாடுகள் - சண்டை சச்சரவுகள் - அவற்றையும் கடந்த அவர்களது சமூக ஒற்றுமை - சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்பவையும் இச்சேரிகளுக்கு அயலிலே அமைந்த சூசைப்பிள்ளையார்டுகளக் கிராமத்து மக்களுடனான இவர்களது ஊடாட்டமும் இந்நாவலில் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சேரியில் வாழும் இம்மக்கள் மீது நாவலாசிரியர் கொண்டுள்ள கழிவிருக்கமும்- அம்மக்களுடைய வாழ்வின் உயர்ச்சியின் மீது அவர் கொண்டுள்ள அக்கறையும் இந்நாவலின் வரிகளிலே இழையோடிக் கிடக்கிறது. சமூக நீதிக்காக நாவலாசிரியர் விசுவாசமாகக் குரல் கொடுக்கின்றார்.

தாழ்ந்ததெனக் கருதப்படும் சாதியைச் சேர்ந்த வனாக இருந்தாலும்கூட தாயை இழந்துவிட்ட தனது இரு பெண்பிள்ளைகளையும் (செவ்வந்தி, ராக்காயி) ஒழுக்கமாகவும் பொறுப்பாகவும் வளர்க்கும் ராமனின் குடும்பப் பொறுப்பு- செவ்வந்தி, ராக்காயிகளுக்கிடையே நிலவும் சகோதரபாந்தம் என்பன மனதில் நிற்பவை.

திரேசா - பெஞ்சமின் தகா உறவு, செவ்வந்திமீது சுந்தரம் பிள்ளைக்கு ஏற்படும் மோகம், செவ்வந்தி - செல்வநாயகம் காதல் என்பவை சமூகத்தில் நிலவும் முரண் நகைகள் அல்லது ஒவ்வாத தன்மை என்பதையும் இந்நாவல் உணர்த்திச் செல்கிறது.

அதே வேளை பசியும், தாகமும், காதலும், காமமும், பாலியல் உந்துதலுக்கான வடிவங்களும், பொழுதுபோக்குரசனையும், அதனால் கிடைக்கப் பெறும் சுகானுபவங்களும் சாதி, மத, இன, வர்க்க, பால் பேதங்களையெல்லாம் கடந்து மனிதனாகப் பிறந்த எல்லோருக்குமே பொதுவானவை. அதை அனுபவிக்கும் விதங்களில் தான் இடம், பொருள், ஏவல்களைப் பொறுத்து வேறுபாடுகள் உண்டு என்ற உண்மையையும் இந்நாவல் எள்வாங்கியிருக்கிறது.

பாத்திரப்படைப்புகள்

யாவும் உயிரோட்டமாக உள்ளன. சேரிப்புறமக்களின் பேச்சுவழக்கு பாராட்டும் படியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. காட்சி வர்ணனை மற்றும் சம்பவச் சித்திரிப்பு, பாத்திரங்களின் உணர்வு வெளிப்பாடு என்பவற்றை விபரிப்பதில் நீ.பி. அருளானந்தத்தின் தமிழ்நடை அவருக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்திருக்கிறது.

இன்று அருகிப்போய்விட்ட "உறுமி மேளம்" எனும் இசைக்கருவி பற்றிய விபரங்களும், நாவலின் துணைக்கதையாகவரும் புதுர் நாகதம்பிரான் விடயமும் இந்நாவலுக்குப் பெறுமதி சேர்க்கின்றன. தனது சொந்த அனுபவங்களின் தரிசனத்தையே நீ.பி. அருளானந்தம் இங்கு நாவலாக்கியிருக்கின்றார். இந்நாவலின் முக்கிய பாத்திரங்கள் எல்லோருமே ஏதோவொரு விதத்தில் துயரம் சுமப்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இந்நாவலினைப் படித்து முடிக்கையில் நம்மையும் அக்கதா மாந்தரின் துயரம் தொற்றிக் கொள்கிறது. நாமும் துயரத்தைச் சுமக்கிறோம். இதுவே இந்நாவலின் வெற்றி.

இந்நாவல் அரசின் சாகித்திய விருந்தினைப் பெற்றுள்ளதோடு இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் விருதையும், தமிழ்நாடு எழுத்தாளர் கு.சின்னப்பாரதியின் அறக்கட்டளை விருதையும் பெற்றதாகும்.

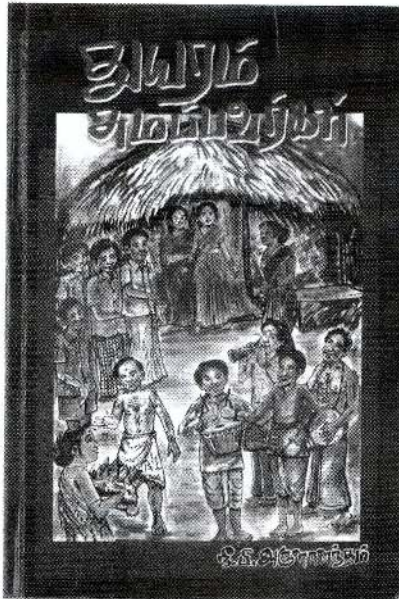
பதினான்காம் நாள் சந்திரன்

இல:7, லில்லியன் அவனியூ, மவுண்ட் லெலினியா எனும் முகவரியிலமைந்த "திருமகள்" பதிப்பகம் வெளியீடாக மார்கழி 2012 இல் இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

இலங்கையின் வடமாகாணத்திலே வன்னிப் பிரதேசத்திலே முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலேயேயுள்ளதும் தண்ணீர்நூறு என்ற இடத்திற்கும் புதுக் குடியிருப்புக்கும் தொடர்பாயுள்ள வீதியின் நடுமையப்பகுதியிலே அமைந்துள்ளதுமான கேப்பாப்புலம் எனும் சிறிய கிராமத்திலுள்ள சுமார் ஐப்பது குடும்பங்களைக் கொண்ட உத்தமன் வீட்டுத்திட்டம்தான் இந்நாவலின் கதைக்களம். இக்கிராமத்தின் அருகில் தான் நந்திக்கடல் இருக்கிறது.

"நந்திக்கடல் பக்கமுள்ள வெளியில் இருந்து குளிரமையான காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. கேப்பாப்புலம் கிராமத்து மக்கள் குடியிருப்புப் பகுதியையும் அந்தக் காற்று குளிரமையான ஒரு சூழ்நிலைக்குள் தக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தது" என்று நாவலின் ஆரம்பத்திலேயே அதன் கதைக்களம் கண் முன்னே விரியும் போதே நந்திக்கடலின் அருமை தெரிந்துவிடுகிறது.

கேப்பாப்புலம் கிராமம் பிரபல்யமாவதற்கு கோப்பாப்புலவீதியின் ஒரு அந்தத்தில் அமைந்த வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் ஆலயமும் காரணம். நந்திக்கடலின் அருகிலுள்ள வீதியின் மறுபக்கத்தில் அடர்ந்த புதர்க்காடும் உள்ளது. நந்திக்கடலோரமாய் பிள்ளையார் கோயிலொன்றும் உள்ளது. அயல் கிராமமான ஈச்சம் புலவுப் பக்கமுள்ள பாலத்தடியில் ஆறொன்றும் ஓடுகிறது. கதைக்களம்

இவற்றால் விரிவு பெறுகிறது.

1990ம் ஆண்டு இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தின் திருகோணமலை மாவட்டத்திலுள்ள தென்னமரவாடி, திரியாய், நிலாவெளி, குச்சுவெளி ஆகிய கிராமங்களிலிருந்தும் முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை மாவட்ட எல்லைக்கிராமங்களான கொக்குளாய் மற்றும் கொக்குத்தொடுவாய் ஆகிய கிராமங்களிலிருந்தும் யுத்த வன்செயல்கள் காரணமாக இடம் பெயர்ந்த சுமார் ஐம்பது குடும்பங்கள் தங்கள் இடம் பெயர் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட இடம்தான் உத்தமன் வீட்டுத்திட்டம்.

இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமான சண்முகம் என்பவரின் குடும்பமும் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் திரியாய்க் கிராமத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்தது தான். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிப் பகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்த ராஜன் என்பவரின் குடும்பமும் இவர்களுடன் இணைந்து கொள்கிறது.

வன்னிப்பிரதேசத்து மக்கள் மத்தியில் பிரசித்தி பெற்ற “காத்தவராயன் கூத்து”ப் பழகி அரங்கேற்றுவதே நாவலின் பிரதான கதையோட்டம். காத்தவராயன் கூத்து பற்றிய முழுவிபரமும் நாவலினுடே சொல்லப்படுகின்றது.

கதையின் கருப்பொருள் காத்தவராயன் கூத்து என்றபோதிலும் கதையோட்டத்தினூடு வன்னிப்பிரதேசத்துக் கிராமமொன்றின் விளிப்புநிலை மக்களின் வஞ்சகமில்லாத வாழ்வியல் பொருத்தமான கதாமாந்தரங்களினூடாகவும் பொருத்தமான இயற்கை வர்ணனைகளுடனும் கிராமியச் சொல்லாடல்களாலும் நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. கிராமத்து வாழ்வியலின் சடங்குகள் - சம்பிரதாயங்கள் - பழக்கவழக்கங்கள் - பண்பாட்டு விழுமியங்கள் - முரண்பாடுகள் - முரண்பாடுகளைக் கடந்த கிராமத்து ஒற்றுமை எல்லாமே கனகச்சிதமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளன. கதை நிகழும் காலம் அதாவது காத்தவராயன் கூத்து நிகழும் காலம் போர்க்காலச் சூழலென்பதால் ஆங்காங்கே போர்க் கால அவலங்களும் விரவிக்கிடப்பதால் நாவல் பிறிதொரு பரிமாணத்தையும் பெறுகிறது. தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் சொத்தமங்கலம் சுப்பு பரதநாட்டியத்தை மையமாக வைத்து எழுதிய “தில்லானா மோகனாம்பாள்” கதைக்கு நிகராக காத்தவராயன் கூத்தினை மையமாகக் கொண்ட இப் “பதினான் காம் நாள் சந்திரன்” நாவலை வைக்க முடியும்.

நாவலாசிரியர் நீ.பி இன் தந்தையார் ஒரு நாட்டுக்கூத்து அண்ணாவியாராக இருந்தவரென்பதாலும் - அவரின் தகப்பன்வழி இரத்த உறவினரான யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலியைச் நேர்ந்த புலவர் சத்தியாகு பிள்ளை தம்பிமுத்துப் பிள்ளையவர்கள் நாட்டுக் கூத்துக்களை இயற்றியவரென்பதாலும் - இவர் எழுதிய “எஸ்தாக்கியர்” என்னும் நாட்டுக்கூத்தை அவரது மகனான கென்றிதம் பித்துரை

என்பவர் சிங்கப்பூர் நாட்டில் அதனை மேடையேற்றியவரென்பதாலும் - “ஞானசௌந்தரி” எனும் நாட்டுக்கூத்தில் ஞானசௌந்தரி யாக நடித்த இந்த கென்றிதம்பித்துரை என்பவர் நீ.பி இன் மனைவியின் தந்தையாரென்பதாலும் - நீ.பி அவர்களும் முன்பு பல சமூகநாடகங்களை எழுதி இயக்கித் தானும் நடித்த சுமார் பதினமூன்று வருடகால அனுபவங்களை உடையவரென்பதாலும் இத்தகைய பின்புலத்தில் காத்தவராயன் கூத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட இந்நாவலை உயிர்த்துடிப்புடன் படைப்பதற்கு நீ.பி அவர்களால் முடிந்துள்ளது என்பதையும் இந்நாவலைப் படிக்கும் போது உணரமுடிகிறது.

நொந்து போன மனிதமனங்களை ஆசுவாசப்படுத்துகின்ற வல்லமை கலை இலக்கியங்களுக்கு உண்டு என்பதும் காத்தவராயன் கூத்தினைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட இந்நாவல்தரும் செய்தியாகும்.

இந்த வனத்துக்குள்

இல :7, வில்லியன் எவெனியூ, மவுண்ட் லெவனியா (கல்கிசை) எனும் முகவரியிலமைந்த “திருமகள் பதிப்பகம்” வெளியீடாக மார்ச்சு 2014 இல் இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

வரலாற்றுரீதியாக இலங்கை நாட்டின் பூர்வீகக் குடிமக்கள் - பழங்குடி மக்கள் - வேடுவர்களே என்ற நினைக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட “வனக்குறவர்கள்” என்ற இவ்வகையினர் இன்றைய இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட வாழ்வியல்குழலில் உரிய கவனத்திற்குள்ளாகாமலும் புறக்கணிப்புள்ளாகியும் மேல்நோக்கிய சமூக அசைவியக்கத்தை அனுபவிக்காத அல்லது குறைந்த அளவிலேயே அனுபவிக்கும் இனக்குழுமமாகவே இன்றும் உள்ளனர். விளிம்புநிலைக்குக் கீழும், வனமும் வனம் சார்ந்த சூழலிலும் வாழ்கின்ற வனக் குறவர்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிக்கும் வண்ணம் இந்நாவல் புனையப்பட்டுள்ளது.

இந்நாவலின் பிரதான கதைக் களங்களாக இலங்கையின் வட மாகாணத்திலே வவுனியாப் பகுதியிலுள்ள “நொச்சிக்குளம்” எனும் இடமும் கிழக்கு மாகாணத்திலே அம்பாறை மாவட்டத்திலே அக்கரைப் பற்றுத் தென்பகுதியிலே “குறவர்கள்” என அழைக்கப்படும் இனக் குழுமத்தினரின் வசிப்பிடமாகவுள்ள “அலிக் கம்பை” எனும் கிராமமும் அமைகின்றன.

இவ்வனக்குறவ மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களான குழந்தை பிறந்த சடங்கு பெண் பிள்ளைகளின் சாமர்த்தியச் சடங்கு திருமணச்சடங்கு மரணச்சடங்கு என்பவையும் இவர்களது பிரதான தொழில்களான நாய்களைக் கொண்டும் ஈட்டி யெறிந்தும் வேட்டையாடுதல் - பாம்பு பிடித்தல் - பாம்பு கட்டுதல் - சாத்திரம் பார்த்தல் (பெண்கள்) போன்றவற்றில் அவர்கள் கையாளுகின்ற அல்லது பிரயோகிக்கின்ற தொழில் நுட்பங்கள் - இவர்கள் கைக்கொள்ளும் வழக்காறுகள் - இவர்கள் கொண்டுள்ள தெய்வநம்பிக்கைகள் - சமூகத்தி

லெழும் பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்காக இவர்கள் கையாளும் எழுதப்படாத நீதிமன்ற அல்லது பஞ்சாயத்து முறைகள், சட்டங்கள் என்று இம்மக்கள் கூட்டத்தினரின் வாழ்வியலின் அத்தனை அம்சங்களும் அச்சொட்டாக இந்நாவலில் பதிவாகியிருக்கின்றன.

வனக்குறவர்களின் வரலாறு மற்றும் வாழ்வியல் குறித்த பல தேடற்கரிய தகவல்களையெல்லாம் தேடித் தொகுத்தும் இம்மக்களுடன் தங்கியிருந்து ஊடாடிப் பெற்றும் அவற்றைக் கலைப் பெறுமானத்துடன் நீ.பி. அவர்கள் நாவலாக்கியுள்ளார்.

இந்நாவலின் கதாமாந்தர்களான வனக்குறவர்களிடையே நடைபெறும் நீண்ட உரையாடல்களைக் கூட தெலுங்குமொழி ஓசை கலந்த அவர்களின் வரி வடிவமில்லாத பேச்சுவழக்கிலேயே நாடாத்திச் செல்வது நாவலுக்குக் கனதியை அளிக்கிறது.

நொச்சிக்குளத்தில் வதியும் குறவர் சமூகத்திற்குள்ளே “தாபலோர்” எனும் ஒரே குழுவைச் சேர்ந்த ரங்க முத்துக்கும் மசக்காவுக்கும் இடையே மலர்ந்த, ஆனால் அச்சமுகம் அங்கீகரிக்காத ஒவ்வாக்காதலும் - இக்காதலர்கள் தமது சமூகக்கட்டுப்பாட்டை உடைத்துக் கொண்டு தமது கிராமத்தைவிட்டு ஓடிப்போவதும் - நகர்ப்புற வாழ்க்கையில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் சவால்கள் காரணமாக வேறுவழியின்றித் தங்கள் கிராமத்திற்கே திரும்ப வருவதும் - வந்த பின்னர் தங்கள் சமூகத்தின் சட்டத்தின்படி தண்டனையை ஏற்று அனுபவித்துக் குடித்தனம் பண்ணுவதும் நாவலின் முற்பகுதியில் சொல்லப்படுகிறது.

நாவலின் பிற்பகுதியில் நொச்சிக்குளம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ரங்கமுத்துவின் உற்ற நண்பனான தும்பண்ணா தனது நண்பனுக்கு நேர்ந்த கதியை யெண்ணிக் கவலைப்பட்டுத் தனது கிராமத்தில் தொடர்ந்து வசிக்க விருப்பமில்லாமல் “அலிக்கம்பை” யில் இதயராணி என்பவளைப் பேச்சுக் கலியாணம் செய்து வாழுவதும் சொல்லப்படுகிறது.

ஒப்பீட்டளவில் நொச்சிக் குளத்தை விட அலிக்கம்பைக் கிராமம் சற்று நவீன சமூகமயமாக்கல் கூறுகளை உள்வாங்கியதாகக் காட்டப்படுகிறது. அதற்குக் காரணமாக ஜேர்மனிய நாட்டை பூர்வீகமாகக் கொண்ட பாதர்க்கு எனும் கிறிஸ் தவப் பாதிரியார் காட்டப்படுகிறார்.

அலிக் கம்பைக் கிராம மக்கள் நாடளவில் பாம்பாட்டுதல் - குரங்காட்டுதல் - சாத்திரம்கூறல் (பெண்கள்) ஆகிய தங்கள் பாரம்பரியத் தொழில்களைக் கைவிட்டு கால்நடைவளர்ப்பு விவசாயம் - கதிர் பொறுக்குதல் (பெண்கள்) மற்றும் வேறு கூலிவேலைகளுக்காக நகர்ப்புறங்களை அல்லது அயல்கிராமங்களையும் விவசாய நிலங்களையும் நெல் வயல்களையும் நாடிச்செல்லும் சமூக அசைவியக்க மாற்றம் நாவலில் நன்கு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. பாடசாலைக் கல்வியும் இச்சமூகத்தின் இளைய தலைமுறையினருக்குக் கிடைக்கிறது. இந்த மாற்றம்

கத்தோலிக்க மதத் தொடர்புகளோடு இணைந்ததாக நிகழ்கிறது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினை காரணமாக ஏற்பட்ட இலங்கையின் ஆயுதப்படையினருக்கும் தமிழ்ப்போராளி இயக்கங்களுக்கும் இடையிலான யுத்தம், இப்பிரச்சினை என்னவென்றே விளங்காத அப்பாவிக்களான அலிக்கம்பை வனக்குறவ மக்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. 1990 இல் அவர் களது “தேவபுரம்” எனும் கிராமம் பக்கத்துக் கிராமச் சிங்களக் காதையர்களால் மிலேச்சத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டு உயிரழிவுகளுடனும் சொத்தழிவுகளுடனும் கலாசாரச் சீரழிவுகளுடனும் திருக்கோவில் பகுதியிலுள்ள “கள்ளியந்தீவு” எனும் கிராமத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து அங்கு பதினொரு வருட அகதிமுகாம் வாழ்க்கையின் பின்னர் அவர்கள் அலிக்கம்பையில் மீள்குடிமயமர்வதும் மீள்குடிமயமர்வதில் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்களும் நாவலில் கூறப்படுகின்றன.

நாவல் சற்றும் எதிர்பாராத துன்பியல் நிகழ்வொன்றுடன் நிறைவுறுகிறது.

தன் குழந்தைக்குப் பாலூட்டிவிட்டுக் குடிசைக்குள் உறங்கும் இளம்தாயான தும்பண்ணாவின் மனைவி - இதயராணியை இருட்டுக்குள் “மாப்புள்ளப் பாம்பு” எனும் வகைப் பாம்பொன்று அணுகி அவள் மார்பில் பால்குடிப்பதும் - அந்த வித்தியாசமான அருட்டுணர்வில் அரைநித்திரை மயக்கத்தில் பாம்பின் வாயிலிருந்து (அது என்னவென்று தெரியாமல்) தன் மார்பைச் சட்டென்று விடுவிக்க அப்பாம்பு அவளது முலைக்காம்பை இறுகத் தீண்டி விடுவதனால் அவள் இறக்க நேரிடுகிறது.

இது ஒரு வித்தியாசமான நிகழ்வாகவும் - அதிர்ச்சியூட்டும் தகவலாகவும் உள்ளது மட்டுமல்ல, அலிக்கம்பைக் கிராமத்தில் என்றுமேயில்லாத ஒரு சோக நிகழ்வாகவும் அமைந்து இந் நாவலுக்கு ஒரு “துன்பியல்” பரிமாணத்தை வழங்குகிறது. இந்நாவலில் வரும் மகுடிக்காரன் எனும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகக் குறவர்களின் பூர்வீகம் பற்றி தும்பண்ணாவுக்கு எடுத்துரைக்கச் செய்யும் உத்தி மூலம் நீ.பி. அவர்கள் பல வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தருகிறார்.

கற்பனை அல்லாமல் உண்மையான கதாமாந்தர்களையும் சம்பவங்களையும் தகவல்களையும் வைத்துத் தனக்கேயுரித்தான தனித்துவமான புனைவாற்றல் மூலம் ஒரு சிறந்த நாவலை நீ.பி. அவர்கள் சிருஸ்டித் துள்ளார்.

வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் சமூகவியல் ஆய்வாளர்களுக்கும் ஓர் உசாத் துணை ஆவணமாகவும் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இந்நாவலும் நீ.பி. அருளானந்தத்தின் முன்னைய நாவல்களான “வாழ்க்கையின் நிறங்கள்” மற்றும் “துயரம் சுமப்பவர்கள்” போன்று இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றதாகும்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்று

இல:10, பெனடிற் எவனியூ பவேகம, நாவலப் பிட்டி எனும் முகவரியிலிருந்து “திருமகள்” பதிப்பகம் வெளியீடாக 2016 ஆனியில் வெளி வந்துள்ளது இந்நாவல்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சவேலித் தென்மூலைக் கிராமத்தில் “ஒன்றுக்குள் ஒன்று” ஆக ஒற்றுமையாகச் சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொண்டு வாழும் கத்தோலிக்க மதம்சார்ந்த விவசாயக் குடும்பங்களை மையமாக வைத்து இந்நாவல் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சூசைப்பிள்ளை- மனைவி ராசம்மா - பெண் பிள்ளைகளான ரெஜினா, ஜெயசீலி, குணசீலி மற்றும் ஆண்பிள்ளையான ஜீவன் சேர்ந்ததொரு குடும்பம். சூசைப்பிள்ளையின் மனைவி ராசம்மாவின் அண்ணன் செல்லத்துரை - அவருடைய மனைவி எலிசம் - அவர்களின் ஒரேயொருமகன் எமிட்டன் சேர்ந்த இன்னொரு குடும்பம். இரத்த உறவுடைய இந்த இரு குடும்பங்களுக்கிடையே நிலவும் உறவு - ஊடாட்டம் - ஏற்றத்தாழ்வுகள், முரண்பாடுகளைத் தாண்டிய ரெஜினா, எமிட்டன் காதல் - சூசைப்பிள்ளையின் பொறுப்பற்ற போக்கு - செல்லத்துரையின் கடின உழைப்பு - குடும்பத்தில் மூத்தபிள்ளையாகப் பிறந்துவிட்டதால் ரெஜினாமீது வந்துவிழும் குடும்பப் பொறுப்பு அதனை அவள் தியாக சிந்தனையுடன் எதிர் கொண்டவிதம் இவற்றைக் கலைநயத்தோடும் யதார்த்தமாகவும் வெளிப்படுத்தும் விதத்திலே நாவல் புனையப்பட்டுள்ளது.

கதையின் பிரதான மற்றும் உபகதாமாந்தர களுக்கிடையிலான உரையாடல்கள் மூலம் போயிலை மற்றும் வெங்காயம், திராட்சைப் பயிர்ச் செய்கையின் பாரம்பரியச் செய்முறைகள் - பனங்களஞ்ச சீவல் செய் முறைகள் விபரமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே அச்சவேலிக் கிராமத்தினதும் அச்சவேலிச் சூசைப் பிள்ளையார் கோயிலினதும் வரலாறும் புலவர் முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், சிற்றம்பலம் கார்டினர் ஆகியோர் பற்றிய விபரங்களும் இவற்றுடன் நூலாசிரியரின் தந்தையார் நாட்டுக் கூத்து அண்ணாவியார் நீக்கீலாப் பிள்ளை பிலிப்பையா அவர்களின் தகப்பன்வழி உறவினரான புலவர் சந்தியாகுப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய “எஸ்தாக்கியர்” எனும் நாட்டுக்கூத்து பற்றிய தகவல்களும் பொருத்தமான இடத்தில் நாவலின் கதையோட்டத்துடன் இழையோடியதாகப் பதிவாகியிருக்கின்றன.

ரெஜினா என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் இளமையிலிருந்தே ஒரு பெண்ணின் இயல்பான ஆசைகள் - வசதியில்லாத குடும்பமொன்றின் மூத்த பெண்பிள்ளையாகப் பிறந்து விட்டதால் அந்த ஆசைகளைக் கடந்து அவள் உணரும் குடும்பப் பொறுப்பு - தகப்பனின் பொறுப்பற்ற போக்கின் காரணமாக அதனை ஈடுசெய்யும் வகையில் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட இரு தங்கைகளினதும் கடைக்குட்டித் தம்பியினதும் எதிர்

காலத்திற்காக அவள் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் துன்பங்கள், துயரங்கள் - பெண்ணுக்கே இயல்பான அர்ப்பணிப்பு, தியாகம் எல்லாமே உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முறைமச்சான் கெமிட்டனின் காதலை ரெஜினா மனமாற ஏற்றுக்கொண்டிருந்தபோதிலும் கெமிட்டனின் பெற்றோரான தனது தாய்மாமனும் மாமியும் விருப்ப மில்லாதபோது திருமணத்திற்கு மறுத்துவிடுகிற அவளது உறுதிப்பாடு அவள்மீது பச்சாத்தாபத்தையும் அதேவேளை அபிமானத்தையும் வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது.

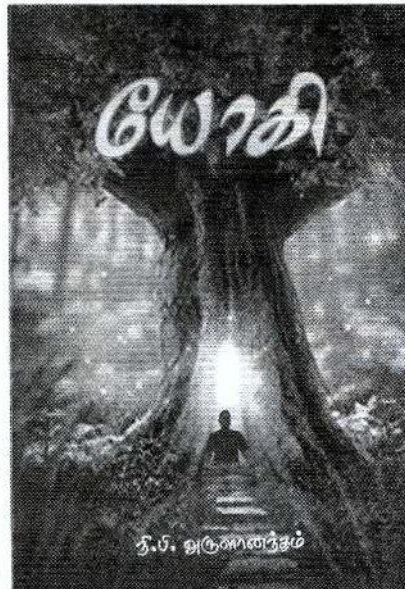
நாவலின் இறுதி அத்தியாயங்களில் போர்க்கால அவலங்களையும் பிரச்சார வாடையில்லாமல் நாகுக்காகத் தொட்டுச் செல்லும் நாவலாசிரியர் நீ.பி அருளானந்தம் அவர்கள், கெமிட்டன் இறுதியில் பெற்றோருக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டுப் போராளி இயக்க மொன்றில் சேர்ந்துவிடுகிற ஓர் எதிர்பாராத முடிவுடன் நாவலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்றார். யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றின் சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை ஆழமாக அலசுகின்ற மண்வாசனை மிக்க ஒரு சமூகநாவலாக இதனைக் கொள்ளலாம்.

யோகி

இல:10, பெனடிட் எவனியூ, பவகம, நாவலப்பிட்டி எனும் முகவரியிலமைந்த “திருமகள்” பதிப்பகம் வெளியீடாக மார்கழி 2018இல் இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளது.

வித்தியாசமான கதைக் களங்களைக்கொண்டு விளிம்புநிலை மக்களைக் கதாபாத்திரமாக்கியும் அவர்களது வாழ்வியலை யதார்த்தமாகச் சித்திரித்தும் நாவல்கள் படைக்கும் படைப்பாற்றல் மிக்க நீ.பி அவர்கள் இப்போது சற்று வித்தியாசமாகச் சிந்தித்து இறைவனை அடைவதற்காய் இந்துமதத் தத்துவங்கள் கூறும் வழிகளாம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கில் ஒன்றான யோகம் பற்றியதோர் உண்மை விளக்கத்தினை “யோகி” எனும் இந்நாவலின் மூலம் உணர்த்துகின்றார். ஆக்க இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் இது ஓர் அரிய முயற்சியாகும். இந்நாவலின் முக்கியத்துவமும் இதுவாகும். எனவே, உள்ளடக்கம் ஒன்றிற்காகவே இந்நாவலை உயரத்தில் வைக்கலாம். இந்நாவலின் உன்னதமே இந்த உள்ளடக்கம்தான். இதற்காக நாவலாசிரியர் நீ.பி அருளானந்தம் அவர்களைக் கைதட்டியல்ல கைகொட்டிப் பாராட்டலாம். இந்நாவலின் வரவு இன்னுமொருபடி இவரை உயர்த்தியுள்ளது.

இயற்கையை நேசிப்பவனும் ரசிப்பவனும் தியானத்திலும் யோகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவனுமான பதினமவயது இளைஞனான முருகையன் - முருகையனுக்கு யோகக் கலையைக் கற்பிக்கும் குருவான ராசா - ராசாவின்மனைவி சிவநாயகி முருகையனின் பெற்றோர்களான தந்தை சிவம் மற்றும் தாய் பொன்னு ஆகிய பிரதான

பாத்திரங்களினதும் மற்றும் யோகம் கற்பிக்கும் குருவான ராசா அவர்கள் சிஷ்யன் முருகையனை திருக்கேதீஸ்வரம் கூட்டிச்சென்ற நேரம் அறிமுகமான நகுலர், இரத்தினம் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட மாம்பழச்சாமி யார், திருவிளங்கம் ஆகிய திருக்கேதீஸ்வரத்து அன்ன தானமட வாசிகளான உபபாத்திரங்களினதும் வார்ப்பினூடாக ஒரு கதைப்பின்னலை உருவாக்கி யோக மார்க்கம் பற்றிய முழுமையான விபரிப்பை நீ.பி அருளானந்தம் இந்நாவலில் முன்வைத்துள்ளார். யோகம் போன்றதொரு நுட்பமான விடயத்தை விளக்க நாவலில் அவர் கையாண்டுள்ள உத்தி நயத்தலுக்கும் வியத்தலுக்கு முரியது.

குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்குமிடையேயுள்ள நீண்ட உரையாடல்களினூடாக “யோகம்” பற்றி விபரித்துள்ளார். பொழுதுபோக்கிற்கான நாவலாக இல்லாமல் இலக்கிய ரசனையின் நுகர்விற்கான நாவலாக மட்டுமே இல்லாமல் வாழ்க்கையில் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சிக்கும் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கும் வழிகாட்டும் சமூகப்பயன் பாட்டு நாவலாகத்தான் இதனைப் பார்க்கவும் படிக்கவும் வேண்டும். அத்தகைய அரிதானதும் அவசியமானதுமான விடயங்களை இந்நாவல் அடக்கியுள்ளது.

இயற்கைமீதான நேசிப்பும் ரசிப்பும் மரங்களின் முக்கியத்துவமும் சூழல்பாதுகாப்பும் இந்நாவலின் வரிகளிலே வலியுறுத்தப்பெற்றுள்ளன. இயற்கையைப் பாதுகாத்தல் என்பது இன்று உளகளாவிய ஒரு கருத்தியல் - Concept ஆகும். இலக்கியங்களிலும் அது எதிரொலிக்கப்பெறுகின்றது.

“சக்திமிக்க இயற்கையை ரசிக்காமல் அதனுடனே தானும் சேர்ந்ததாய் வாழாத மனிதனுக்கு உடல் மனதளர்ச்சி தான் வாழ்க்கையில் ஏற்படும்” என்று இந்நாவலின் 8ம் அத்தியாயத்தில் வரும் கூற்று மனிதன் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது.

இந்நாவலில் மண்ணினதும் மரங்களினதும் மகத்துவத்தைக் கூறும் செய்திகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. விவசாயத் தொழிலின் சிறப்பும் இந்நாவலில் விரவிக்கிடக்கிறது.

“மகனே! விவசாயத் தொழில் செய்வதிலும் கூட தியானம் செய்கின்ற அந்த நன்மையினை பூரணமாக ஒருவர் அனுபவிக்கலாம்” என்று இந்நாவலின் கதாநாயகனான முருகையனிடம் அவனது தந்தை கூறும் இக்கூற்று (16ம் அத்தியாயம்) குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், முருகையன் ஓசையில் மெய்மறப்பவனாகப் படைக்கப்பெற்றுள்ளான். குயிலின் கூவல் ஓசையிலே - மரங்கள் எழுப்புகின்ற ஓசையிலே - காற்றின் ஓசையிலே - சலசலத்து ஓடும் நீரின் ஓசையிலே மற்றும் ஏனைய உயிரினங்கள் எழுப்பும் ஓசையிலே தன் உள்ளத்தைப் பறி கொடுக்கும் முருகையன் மூலம் “ஓசைதரும் இன்பமும்” இந்நாவலில் உரத்து ஒலிக்கிறது.

ஓசை அழகில் லயித்திருப்

பது மனிதர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான இயல்பே. உயிரியல்ரீதியில் மனிதன் சீரான ஓசைக்குக் கட்டுப்பட்டவன். தாயின் கருப்பையில் உள்ள திரவப் பொய்கையில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்கு முதல் ஏற்படும் புலனுணர்வு செவிவழியேதான் ஏற்படுகின்ற தென்பது உயிரியல் உண்மை.

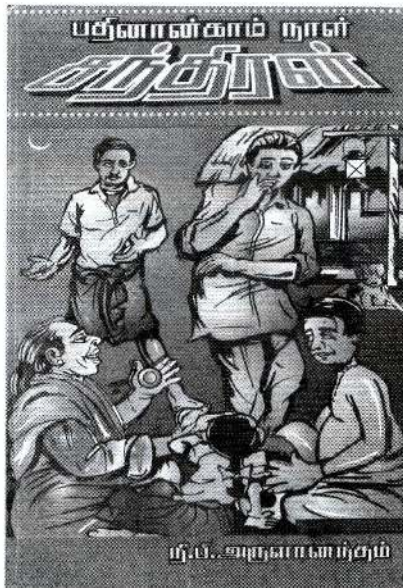
தாய்வயிற்றுக் குழந்தைக்கு உலகத்துடன் ஏற்படும் முதல் தொடர்பே தாயின் இதயத்துடிப்பு ஓசை தான். கருப்பையிலிருந்து வெளியே இவ் உலகத்திற்கு வந்துவிட்ட பின்னர்கூட குழந்தை அழும்போது முதுகில் மெல்லத்தட்டி தாயின் இதயத்துடிப்பு போன்ற சீரான ஓசையை எழுப்ப குழந்தையின் அழுகையும் அடங்கி விடுகிறது. தாலாட்டு ஓசையும் அவ்வாறானதே. தாலாட்டுப் பாடலின் ஓராட்டு ஓசையில் குழந்தை தன்னை மறந்து தூக்கம் கொள்கிறது. பிறப்பின்போது இப்படியென்றால் இறப்பின்போது பாருங்கள். “ஓப்பாரி” அழுகையின் ஓசைதான் இழப்பின் துக்கம்தாளாத மனதை ஆசுவாசப்படுத்துகிறது. இப்படிப் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மனிதன் ஓசையிலே லயித்துக்கிடக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம்.

யோகமார்க்கத்தில் மோகம் கொண்ட முருகையனும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அன்றியும் காற்றை உள்ளெடுத்துப் பின்பு வெளிவிடும் சுவாசத்தின் ஒலிதான் யோகப்பயிற்சியின் ஆரம்பத்திற்கே அடிப்படையாக உள்ளது. அதனால்தான் என்னவோ இந்நாவலின் பெரும் பாலான அத்தியாயங்களிலே ஓசைதரும் இன்பம் உயர்வாகச் சொல்லப்படுகின்றது. “சுவாசக் காற்றிலே பற்றுவைத்தால் யோகத்தின் இன்பம் கிடைப்பது மட்டுமல்ல அது ஆயுளை விருத்தி செய்யவும் உதவும்” என்கிறது இந்நாவல். அதிகாலை எழுந்து சூரியனை அண்ணாந்து பார்த்துச் செய்யும் சூரிய வணக்கத்தினால் புதுத்தன்மையான சக்தியும் ஆற்றலும் கிடைக்கும் என்பதையும் இந்நாவல் சொல்கிறது. சூரியனை அண்ணாந்து உற்றுப்பார்க்கிற கொடுப்பனவு பறவை இனத்திலே கழுக்கு ஒன்று தான் வாய்க்கப்பெற்றிருக்கிறது. அதனால்தான் கழுக்குத் தூரப் பார்வை அதிகமாக இருக்கிறது. எந்தத் தொலைவில் உள்ளதையும் கழுகானது தெட்டத் தெளிவாகப் பார்த்துவிடும் என்ற தகவல்களையும் இந்நாவல் (அத்தியாயம் 8 இல்) பதிவு செய்கிறது.

யோகமார்க்கச் செயற்பாடுகளின் ஓர் அங்கமாகப் பாரம்பரிய உணவுப் பழக்க வழக்கங்களையும் இந்நாவல் வலியுறுத்துகிறது.

“சுவைகளிலே இனிப்புச் சுவையானது தசையை வளர்க்கக்கூடியது. கசப்புச் சுவை நரம்புகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. காரமான உறைப்பு சமிபாட்டுக்கு உதவுவது. துவர்ப்புச் சுவை கிரத்தத்தை வளர்ப்பது. புளிப்பு உடலின் கொழுப்பை வளர்ப்பது. உப்பு எனும்புக்கு என இந்தவித சுவை அமைப்புள்ள உணவுகளாலேயே எங்கள் தமிழர் தங்கள் உடல் ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாத்தார்கள்”

“அறுசுவைகளும் சமமாக உள்ள உணவுவகைகளையே உண்ண வேண்டும்”

(நாளாந்த உணவுகளிலே வாழைப்பொத்தி, கடுக்காய், பொன்னங்காணிக் கீரை, சுண்டங்காய், கருணைக்கிழங்கு, பசும்பால் சேர்த்துக் கொள்ளலை இந்நாவல் விதந்துரைக்கிறது.)

“காலையில் இஞ்சி, நடுப்பகல் சுக்கு, மாலையில் கடுக்காய் என மூன்று மண்டலமும் உண்டால் விருத்தனும் கூடப்பலனாவான்”

“உடலினுள்ள கழிவுகள் நச்சுத்தன்மைகளை வெளியேற்ற தண்ணீர் குடிப்பதுதானே மனிதனின் உடனுக்கு முக்கிய தேவையாக இருக்கிறது. மனோபலத்தை ஆன்மீகலத்தை உறுதியாக உன்னில் வைத்துக்கொள்ள தண்ணீர் நன்றாகக் குடிக்கின்ற பழக்கத்தையும் வைத்துக் கொள்”

“காலையிலே கண்விழித்துக் கொண்டு எழும்பும்போது வயிறு காலியாக இருக்கும் அளவுக்குப் பசியோடு எழுந்திரு”

“அளவோடு அரைவயிறு உண்ணவேண்டும்”

என்றெல்லாம் இந்நாவலிலே ஆங்காங்கே அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றது. நடைப்பயிற்சியும் வலியுறுத்தப்பெறுகிறது. இயந்திரநாகரிகமும் - நுகர்வுக் கலாசாரமும் - திறந்த பொருளாதாரமும் - உலகமயமாக்கமும் - தகவல் தொழில்நுட்பத்தின் அதீதவளர்ச்சியும் போன்ற புறத்தாக்கங்கள் ஏற்படுத்திய உளவியல் தாக்கங்களால் நமது பாரம்பரிய உணவுக்கலாசாரத்திலிருந்து விடுபட்டு K.F.C, Mackdonalds, Pizza கலாசாரத்திலும், “Fastfood” கலாசாரத்திலும் “Take away” கலாசாரத்திலும் தோய்ந்துபோய் நோய்களைத் தேடிக்கொள்ளும் இன்றைய போலிநாகரிகத்தை இந்நாவல் மறைமுகமாகச் சாடுகிறது.

பசிதீர்க்கும் உணவையே நோய்தீர்க்கும் மருந்தாக இந்நாவல் சொல்லாமல் சொல்கிறது. நோய்கள் அணுகாத உணவுப்பழக்கம் யோகத்திற்கு முக்கியமானது என்பதும் இந்நாவல் தரும் செய்தி. மேலும்,

“மகாத்மா காந்தியடிகள் மூச்சுப்பயிற்சியும் நடைப்பயிற்சியும் தன் தனக்கு மிகவும் பிடித்ததும் அளவற்ற நன்மையைத் தந்ததாகவும் இருக்கின்றன என்று கூறியிருக்கின்றார்”

மற்றும்,

“சுவாமி விவேகானந்தர் இந்த நடைப்பயிற்சியைத் தன் வாழ்நாளிலே தினமும் கடைப்பிடித்ததாய் வாழ்ந்திருக்கிறார். தன் வாழ்நாளிலே சமாதிரியை அடையப் போகும் அன்றைய நாளிலும் காலையில் நடந்துபோய்விட்டுத்தான் தன்னுடைய இடத்திற்கு அவர் வந்துசேர்ந்தார்”

போன்ற பயனுள்ள தகவல்களையும் இந்நாவல் பதிவு செய்துள்ளது.

யோகமார்க்கம் ஓர் ஆன்மீகச் செயற்பாடு எனக் கருதுவோமாயின் அந்த ஆன்மீகத்தின் அடிப்படை அன்பு தான். அதன் இலக்கே ஏழைக்கு உதவுவதுதான். அன்பு தான் இன்ப ஊற்று. அந்தவகையிலே, “அழகான உலகமாகப் பார்வைக்குத் தெரிந்தாலும் அதற்குள்ளே பசித்த கைகள் தான் நீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. முக்கியமான உலகப் பிரச்சினையே இதுதான்” என்று அத்தியாயம் 13லே கூறப்பட்டுள்ள இந்நாவலின் வரிகள் ஆன்மீகம் குறித்த ஓர் ஆழமான பார்வையை எம்முள்ளே விசுசிக்கச் செய்கிறது.

அத்தியாயம் 23 இலே உள்ள,

“உண்மையைச் சொன்னால் அடுத்தவன் வாழ நினைப்பதுதான் ஆன்மீகம்”

“ஆன்மீகம் இனம், மொழி, மதம் என்றில்லாமல் சேர்ந்து எல்லோரும் பகிர்ந்து சாப்பிடுவதுதானே ஆன்மீகம்”

என்ற கூற்றுக்கள் எம்மை மேலும் சிந்திக்கச் செய்கின்றன.

இந்த வரிகளைப் படித்தபோது “லௌகீகம் என்பது ஒருவன் தனக்குத் தானே உணவு தேடுவது ஆன்மீகம் என்பது மற்றவர்களுக்காக உணவுதேடுவது” என்று எங்கோ நான் வாசித்ததுதான் என் சிந்தனையில் மேலெழுந்தது. ஆன்மீகத்தின் உள்ளார்ந்த அர்த்தமும் நோக்கமும் அன்பு ஒன்றே. ஆனால், இன்று “ஆன்மீகம்” எனும் போர்வைக்குள் அசிங்கங்களும் ஆபாசங்களும் அரங்கேறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த நாவலின் நோக்கு யோகத்தினூடாக அன்பைப் போதிப்பதேயாகும். அன்பு காட்டுதலை இந்நாவல் மனிதக் கடமையாகக் காட்டுகிறது.

- “கடமையை நீ சரிவரச்செய். அதுவே உனக்கு யோகம்”
- “குடும்பவாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டே ஒரு மனிதன் ஞானத்தை யோகத்தை அடையலாம்”
- “வாழ்க்கையில் வாடிவதங்கிய மனிதர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களெல்லாம் ஏழையாக இருக்கிற சாதாரண மனிதர்கள்தான். எனவே நாங்கள் அவர்களுக்குத்தான் முக்கிய உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும்”
- “ஒவ்வொரு நாளும் இந்த உலகில் நல்லவைகளைச் செய்வதற்காகத்தான் காலை விடிவு ஏற்படுகிறது. அன்றைய பகல் பொழுது பூராவும் அதற்காகவே தான் மனிதனுக்கு உதவுகிறது”.
- “என் சுவாசங்கள் எங்கு உறைந்திருக்கிறது என்று நான் சிந்தித்தால் அது இந்த உலகில் உள்ள பஞ்சுப்பட்ட ஏழைகளின் வாழ்க்கையை நினைத்ததாய்தான் அதற்குள்ளே உறைந்திருக்கிறது”
- “அன்பு என்பது மனித மனதில் அற்றுப்போய் விட்டதாலேதான் இந்தக் கொடுமையெல்லாம் உலகில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது”
- “விரிகிற இந்த வானத்தை நாங்கள் பார்ப்பதுபோல அந்த அளவுக்கு அன்பு எனப்பட்டது இந்த உலக மக்களது இதயங்களிலெல்லாம் அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் விரிந்த அளவுக்கு இருந்ததாய் மூச்சோடு வாழவேண்டும்”
- “அன்பு என்பது பிரகாசமான ஒளிக்கு அது சமமானது”
- “சுயநலமே இல்லாத சமூகநல சேவைகளிலும் கூட இந்த மனிதமனமாவது தியானம் செய்யும் நன்மைகளைப் பூரணமாகப் பெறும்”
- “கடவுள் வழிபாட்டிலிருந்தும் முக்கியமானதொன்று பிறரை நேசித்து உதவிகள் செய்து வாழ்வதுதான். இப்படி எல்லாம் வாழ்வதற்கு தியாகம் செய்யும் மனத்துடன் ஒரு மனிதன் தயாராக இருக்கவேண்டும்”
- “எல்லாக் காலங்களிலும் பிறநலனை நினைத்து அவர்களுக்கென்றே தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சேவை செய்து வாழ்வதேதான் உண்மையில் துறவு” எனும் வரிகள் இதனை காண்பிக்கின்றன அத்துடன்,
- “மனதை சஞ்சலப்படவிடாது நிம்மதியும் ஆறுதலும் பெற வைத்துக் கொள்வதற்குத் தியானம் செய்வது நல்ல பயிற்சியாக இருக்கிறது”
- உடலையும் உள்ளத்தையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து அமைதியை அனுபவிக்கவும், தெளிவுபட எல்லாம் அறிவதற்கும் தியானம் என்பது அரும்பெரும் சாதனம்தான்”

- “ஐம்புலன்களை அடக்கித் தன்வயப்படுத்தினால் சரீரத்துக்கு மரணமில்லை எனச் சித்தர்கள் சொல்கிறார்கள்”
- “ஆழ்ந்து தியானம்செய்து மனம் ஒடுங்கும்போது உடம்பு இளமையைப் பெறுகிறது”
- “அடக்கமும் எளியவாழ்வும் தான் யோகமார்க்கத்திற்கு உரிய வாழ்க்கை. தனக்கென்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பவனுக்குத்தான் யோகநிலை சித்திக்கும். அடக்கமும் எளிய வாழ்வும் கொண்டு விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனாக வாழும்போதுதான் இவை எல்லாம் அவனுக்கு நிறைவாக அமையும்”

என்று இந்நாவலில் வரும் கூற்றுகள் யோகம் மற்றும் தியானம் பற்றிய உண்மைவிளக்கங்களை மனதிலே வேரூன்றுகின்றன.

ஒரு இளைஞனுக்குள்ள ஆசைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு தனக்குத் தேவையான ஆத்மநன்மைகளைப் பெறவேண்டுமென்ற யோசனைகளிலேதான் மனம் சதா இளைப்பாறிகொண்டிருக்கும். இந்நாவலின் கதாநாயகனான முருகையன் தேர்ந்தெடுத்த யோக மார்க்கம் இறுதியில் தன்னலம் கடுகளவுமற்ற சமூக சேவகனாக அவனைத் தகவமைக்கிறபோது யோகத்தின் இலக்குத் துலாம்பரமாகிறது.

செல்வம் செழித்த குடும்பத்தில் பிறந்த அவன் இறுதியில் தனக்குச் சொந்தமான வயலைப் பயிர்செய்து விளைச்சலையும் நிலத்தையும் கிராமத்து மக்களுக்கே பங்கிட்டுக் கொடுப்பதிலேதான் ஆத்மதிருப்தியடைகிறான். நாவலின் உச்சம் இதுதான்.

மேலும், இயற்கை நேசிப்பும் ரசிப்பும் அன்பு காட்டுதலும் இயற்கையைப் பாதுகாத்தலும்தான் முருகையன் மேற்கொண்ட யோகமார்க்கத்தின் இறுதி இலக்கு ஆக நாவல் நிறைவு பெறுகிறபோது நாவல் அதன் சிகரத்தைத் தொடுகிறது. எமது மனமும் நிறைவு கொள்கிறது.

போலிச்சாமியார்களையும் இந்நாவல் சாடுகிறது.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா இவ்வுலகம் பழித்ததொழித்துவிடின்” எனும் திருக்குறளுக்கு இந்நாவல் வலுச்சேர்க்கிறது.

இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், பௌத்தம் மற்றும் சமண மதங்களிலிருந்தும், மகாத்மாகாந்தி மற்றும் விவேகானந்தர் போன்ற பெரியோர்களிலிருந்தும், புனித குர்ஆன் மற்றும் பைபிளிலிருந்தும், குறுந்தொகை போன்ற பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் தொல்காப்பியத்திலிருந்தும் திருக்குறளிலிருந்தும் பகவத்கீதையிலிருந்தும் பாளிமொழி நூலான மகாவம்சத்திலிருந்தும் பல மேற்கோள்கள் இந்த நாவலில் காட்டப்பெற்றுக் கனிதேசிக்கிறது.

திருக்கேதீஸ்வரத்தலம், அதன் தீர்த்தமான பாலாவி பற்றிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் இந்நாவலிலுள்ள கூடுதல் கனி ஆகும். மேலும்,

- நிமிர்ந்து இருப்பதென்பது எல்லா உயிரினங்களிலுமே இல்லாத மனிதனுக்கென்றே தனித்து இருக்கும் ஒரு சிறப்பு.
- யோகசாத்திரத்திலே நித்திரையில் அதிகமாக நெடுமூச்செறிபவர்களுக்கு ஆயுசு குறைவு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நல்ல உணவாக இல்லாவிட்டால் வயிற்றுக்குள் அந்த உணவு இடையூறுகள் புரியும். ஒரே முழுக்கமாகவயிறு அழும்.

- பறவைகள் பழம், காய்களை கண்டால் தின்னும். இயற்கையாகவே அவைகளை உண்பதால் அவைகளுக்குப் பெரும் குதூகலம். அவைகளுக்கு மலச்சிக்கல் வந்து எதுவித குழப்பமுமில்லை.
- வீணையின் தந்தியை அளவுக்குமீறி இறுக்கினால் அது உடைந்துபோகும். மிக இளக்கினால் அதில் ஓசை வராது. உடலும் வீணை போன்றது. உணவு, உறக்கம் இவைகளில் மிகைப்படுத்தலும் குறைபடுத்தலும் கூடாது.
- தூசியைக் கிளப்பாததும் - கக்கும்புகைகளும் இல்லாத இடங்களிலே காலாற நடந்தால் வேறு எந்த உடற்பயிற்சிகளுமே அப்படியானவர்களுக்குத் தேவையே இல்லை.
- பயிர்கள் உருண்டு திரண்ட உருவமாய்க் காணக் காண தன் உழைப்பின் வெற்றியை நினைத்தே அவன் மனம் தியானம் புரிகின்ற அமைதியைப் பெற்றுவிடுகிறது.
- மரங்கள் அளவற்றதாய் இருந்தால்தான் ஊரே அழகாக சிரிப்பது போலிருக்கும்.
- இடது பக்கத்து சுவாச வலது பக்கம் சரியாக வெளிப்பாய்ந்தும் உள்வாங்கியும் நடந்து கொண்டிருந்தால் தியானத்திலிருந்து சமாதிக் குப் போகும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது.
- ஒரு நேரம் உணவு உண்பவனே யோகி எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
- தியான யோகத்தின் மூலமாக கடவுள்மீது பக்தியும் ஞானமும் அதிகரிப்பதினாலே மரணம் கூட பயமற்றதாகவே ஆகிவிடுகிறது.
- பற்றில்லாத மனம் ஒடுங்கியவன்தான் உண்மையான யோகி.
- வன்முறையிலிருந்து விலகி இருப்பதே என் நம்பிக்கையின் ஆரம்பம். அதுவே எனது நம்பிக்கையின் முடிவு என்று மகாத்மாகாந்தி சொன்னார்.
- தந்தை என்ற ஒருவர் மீதுள்ள பயத்திலிருந்தே மதம் தோன்றியது என பிரபல உளவியல் பகுப்பாய்வாளர் சிக்மண்ட் பிராய்ட் சொன்னார்.
- உலகில் நடந்த எல்லாப் போர்களையும்விட மதப்போர்கள்தான் அதிக வெறித்தனமானவை.
- “ஓமர்” என்னும் பந்தயப்புறா எந்த இடத்தில் விட்டாலும் அந்த இடத்திற்கே எந்த திசைமாரிய அலைச்சலிலும் அகப்படாது திரும்பியும் வந்து விடக்கூடிய திறமை உள்ளது.

இவ்வாறான தெரிந்ததும் தெரியாததுமான பல தகவல் துளிகள் இந்நாவலில் ஆங்காங்கே தெளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தத்தில் இந்நாவல் ஓர் அறிவார்ந்த நாவல். மகிழ்ச்சியான வாழ்வியலுக்கும் ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கும் திசைகாட்டும் நாவல். முழு உலகிற்குமே - மனிதகுலத்திற்கே பொதுவான பொருத்தமான உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டிருப்பதால் உலகப் பொது நாவல். சொல் புதிது, பொருள் புதிது என எதிர் காலக் காவியத்திற்குக் கட்டியும் கூறினார் மகாகவி பாரதி. அவ்வாறே சொல் புதிது, பொருள் புதிது பொதிந்த புதிய அலை New wave நாவல். முழுக்க முழுக்கச் சமூகப்

பயன்பாட்டு நாவல். இப்படியாக இந்நாவல் பல்பரி மாணங்களைக் கொண்டது.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் சிலாகித்துப் பேசப் படுகின்ற தி.ஜானகிராமனின் “மோகமுள்” நாவல், மோகத்தை அதன் பரிமாணங்களை விசம் இன்றி வெளிப்படுத்துகின்றது. அதுபோல், ஒரு சிக்கலான-நுட்பமான விடயமான யோகத்தை “யோகி” எனும் இந்நாவல் சிக்கலின்றிச் சொல்கிறது. யோகக் கலையைப் பயில விரும்பும் ஒரு மாணவன் ஆரம்பப் பயிற்சிக்காக யோகக்கலை பற்றிய நூல்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. “யோகி” எனும் இந் நாவலைப் படித்தாலே போதும். அந்த அளவுக்கு யோக மார்க்கம் இந்நாவலில் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றது.

ஜானகிராமனின், மோகத்தைக் கூறும் “மோகமுள்” நாவல் இலக்கியப் பரப்பில் நின்று நிலைத்தது போல், நீ.பி. அருளானந்தத்தின், யோகத்தைக் கூறும் “யோகி” நாவலும் காலங்களைக் கடந்து நிலைத்து நிற்கும்.

இதுவரை நாவலாசிரியர் நீ.பி.அருளானந்தத் தின் ஆறுநாவல்களையும் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பு களையே தந்துள்ளேன். இனி அவரது நாவல்களிலுள்ள தனித்துவங்களையும் பொதுப்பண்புகளையும் சிறப்பி யல்புகளையும் ஆய்வுநோக்கில் உபதலைப்புகளின் கீழ் வெளிப்படுத்த விழைகிறேன்.

உள்ளடக்கம்

நீ.பி.அருளானந்தத்தின் நாவல்களின் குவி மையம் அல்லது உள்ளடக்கம் ஈழத்தின் ஏனைய நாவலா சிரியர்கள் தொடாத விடயங்களாகவே பெரும்பாலும் உள்ளன. குறிப்பாக “யோகி” தவிர்த்த இவரது ஏனைய நாவல்கள் முழுவதும் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ள விளிம்புநிலை மக்கள்பற்றியே பேசுகின்றன. இம் மக்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிப்பதினூடாக அம் மக்களை வாழ்வில் உயர்நிலைக்கு உயர்த்திவிடும் நோக்குடனான தனது சமூக நோக்கையும் நாவல்களி னூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை நீ.பி யின் பிறிதொரு பரிமாணமாகும். வெறுமனே பொழுது போக்குக்காக வும் அல்லது இலக்கிய ரசனைக்கும் என்றில்லாமல் கலை இலக்கியங்கள் மனித மேம்பாட்டுக்கானவை என்ற கருத்தியல் இவருடைய நாவல்களில் விரவிக் கிடக் கிறது. அருளானந்தம் அவர்களைக் கணிக்கப்பட வேண்டிய நாவலாசிரியராகக் காட்டுவதை அவர் எடுத்தாரும் கதைக்கருக்களும் உள்ளடக்கங்களும் தான்.

“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்” என்ற நாவலில் நவீன காலத்துப் புறநிலைத் தாக்கங்களால் கற்பழிந்துவிடாத வன்னிப்பிரதேசத்தின் கிராமியக் குடும்பங்களை நாவலின் கதாமாந்தர்களாக ஆக்கியுள்ளார். “துயரம் சும்பவர்கள்” என்ற நாவலில் வவுனியாவின் சேரிப் புறத்தில் வாழுகின்ற “தோட்டி” மற்றும் “நகரசுத்தித் தொழி லாளர்” (கூட்டுப்பாட்டி) சமூகத்தினரை நாவலின் பிர தான கதாமாந்தர்களாக உலவவிடுகிறார். “பதினான் காம்பாநாள் சந்திரன்” நாவலில் இனவன்செயல்கள் காரண மாக வேறு இடங்களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்துவந்து முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் கேப்பாப்புலம் எனும் குடியிருப்புக் கிராமத்தில் தங்கள் புதிய வாழ்வை அமைத்துக்கொண்ட மக்களே பிரதான கதாபாத்திரங் களாகி நிற்கிறார்கள். “ஒன்றுக்குள் ஒன்று” நாவல்

யாழ்ப்பாணத்து அச்சவேலிக் கிராமத்தில் வசிக்கும் பாரம்பரிய கத்தோலிக்க விவசாயக்குடும்பங்கள் பற்றிப் பிரதானமாய் பேசுகிறது. இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல “இந்தவனத்துக்குள்” எனும் நாவல் இலங்கையின் வவுனியா மாவட்டத்தில் நொச்சிக்குளம் கிராமத்திலும் மற்றும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் அலிக் கம்பைக் கிராமத்திலும் வதியும் வனமும் வனம்சார்ந்த வகையிலே தங்கள் வாழ்விடங்களை அமைத்துக் கொண்ட வனக்குறவர்கள் பற்றி விபரிக்கிறது.

எனவே, நீ.பி.அருளானந்தத்தின் நாவல்களை அவற்றின் உள்ளடக்கங்களுக்காகவும் உயரத்தில் வைத்துப் பார்க்கலாம்.

புனைவுமொழி

நீ.பி.அருளானந்தத்தின் புனைவுமொழியும் ஏனைய நாவலாசிரியர்களிடமிருந்து அவரைத் தனித்துவ மாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. முழுக்க முழுக்கக் சுத்த இலக்கணமென்றும் சொல்லமுடியாத பேச்சுமொழி யென்றும் சொல்லமுடியாத (சில இடங்களில் தொய்வு போலத் தோற்றம்காட்டுகிற) ஒரு கலப்பு (Hybrid) மொழி நடை இவருடையது. கதம்பமொழி என்று கூட வர்ணிக் கலாம். கவனத்தை உள்ளீர்க்கும் கவர்ச்சியானது இது.

சொற்கள் ஒரு நேர்கோட்டில் தொடுக்கப் படாமல் - கோர்க்கப்படாமல் - ஒற்றைப்பூக்களாய்த் தொடுக்கப்பெற்ற மல்லிகைச்சரம்போலில்லாமல் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னியும் பிணைந்தும் இடறியும் உட்புகுந்தும் மேலெழுந்தும் ஒரு பூமாலை அடர்த்தியாகத் தொடுக்கப்பெற்றது போன்றதான ஒரு மொழிநடை. கருத்துன்றிப் படிக்கும்போதுதான் அதன் பொருள்விளக்கம் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது. பலாப்பழத் தோலின் மேல் முள்ளிருந்தாலும் அத்தோலை நீக்கிச் சுவைகளை உண்ணும்போதுதான் அதன் சுவை தெரி கிறது. நீ.பி.அருளானந்தத்தின் புனைவுமொழியும் பலாச் சுவை போன்றதே. சற்றுச் சிக்கலாய்த் தோன்றினாலும் இந்த மொழிநடைதான் நீ.பி இன் தனித்துவம். (உ+ம்)

“யோகி” எனும் நாவலில் வரும்,

“மழைத்துளிகள் ஆக்கப்பட்டவை தளிர் இலைகளில் விழுந்து தெறிக்கும் சுத்தப்படுத்தலான செய்கையாகத் தெரிந்தது”

ஊன்றிப்படிக்க வேண்டிய மொழிநடை இது. வெளியிலே முள்ளிருந்தாலும் உள்ளே சுவை சொட்டுகிறது.

யதார்த்தப்பண்பு

வாழ்க்கை பற்றிய தரிசனமும் மானுடம் பற்றிய ஆரோக்கியமான பார்வையும் சமூகத்தின் அசைவியக்கம் பற்றிய முழுமையான புரிதலும் இருந்தாலே ஒரு செம்மை யான நாவலைப் படைக்க முடியும். முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையிலேயே ஒரு புனைவு இருக்குமாயின் அதில் உயிரோட்டம் இருக்காது. நீ.பி.அருளானந்தத்தைப் பொறுத்தவரை தான் தனது வாழ்க்கையில் நேரடியாகத் தரிசித்த வாழ்க்கைக் கோலங்களை தான் அனுபவித்த சுதுக்கங்களை தான் நெருக்கமாக ஊடாடிய மாந்தர் களை அவர்களின் குணநலன்களை மற்றும் அவர்களின் பலம், பலவீனங்களை - சமூகத்தில் நிலவும் முரண்பாடு களை உண்மைத் தகவல்களை வைத்துத் தனது புனை வாற்றல் மூலம் இலக்கிய வடிவமொன்றைச் சிருஷ்டித் திருப்பதால் அவருடைய எல்லா நாவல்களிலுமே கற்பனை மிகாது யதார்த்தப் பண்பு மேலோங்கியிருப்

பதால் சகல நாவல்களும் உயிர்ப்புடன் விளங்குகின்றன. குறிப்பாகத் “துயரம் சுமப்பவர்கள்” மற்றும் “இந்த வனத்துக்குள்” எனும் நாவல்களில் முறையே தோட்டி/நகரசுத்தித் தொழிலாளர்களினதும் மற்றும் வனக்குறவர் களினதும் இயல்பான பேச்சுவழக்கிலேயே சுதாமாந்தர் களின் நீண்ட உரையாடல்களினூடாக கதையை நகர்த்திச் செல்வதாலும் சுதாமாந்தர்களின் உரையாடல் தவிர்ந்த ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் சுதாசிரியர் கதையை நகர்த்தும் போது சுத்த இலக்கணம் பேணாது ஏற்கெனவே கூறியிருப்பதுபோல மண்வாசனைச் சொற்கள் நிறைந்த ஒரு கலப்புமொழி நடையைக் கையாள்வதாலும் இந்நாவல்களில் யதார்த்தப்பண்பு தானாகவே வந்து அப்பிக் கொண்டுவிடுகிறது. இது நீ.பி. அருளானந்தத்தின் நாவல்களுக்குரிய தனித்துவச் சிறப்பாகும்.

உதாரணத்திற்கு “இந்தவனத்துக்குள்” நாவலில் வரும் குறத்திப் பெண்ணான மசக்கா தான் சாத்திரம் பார்க்க விரும்பும் நகர்ப்புறப் பெண்ணொருவரிடம் கூறுவது,

“அப்பிடி சொல்லாத அம்மா. உண்டய மனசில எதுக்கும் கொஞ்சம் அவசரம் கூடாது தாயி. நீ எந்தக் காரியத்த நம்பினாலும் நினைக்கிறது ஒண்ணு நடக்கிறதெண்டா ஒண்ணு எண்ட மாதிரிதான் இப்ப நடக்கிது. உங்களை கெடுக்கணும் கெட்ட பெயருண்டாக்க வேணும் பொய்ச்சாட்சியில் மாட்டவேணு மெண்ணு எத்தனையோ பேர் பெரிய திட்டமெல்லாம் போட்டாங்க. ஆனா அவங்க பாத்ததுபோல நீ நம்புற ஆண்டவன் அதுக்கு வழிவிடலேத்தாயி.”

“ஒன்றுக்குள் ஒன்று” நாவலில் தைரியநாதர் கூறுவது,

“அவன் ஆள் பிழையில் லத்தான். எண்டாலும் எனக்கும் அவங்கட விலைக்குக் குடுக்கக் கட்ட வேணுமே. உங்களுக்கு நல்லா தெரியும்தானே. உந்தப் போயிலைக் கண்ட நடட்டுக்குக் எங்களுக்கு எவ்வளவு உந்தத் தோட்டத்துக்குள்ள சிலவெண்டு. வன்னிப்பக்கம் போய் உந்தக் காவுளாய் புவரசங்குழையெல்லாம் வண்டியில் அங்க போய் கண்டப்பட்டுக் கொண்டாந்து அதுக்கு முன்னதா தோட்டத்து மண்ணுக்கையும் மூண்டு உழவை உழுது பிறகு கார்த்திகை மழை பெய்யவிட்டு தாய்க்கொத்துக் கொத்தி மார்கழிக் கடைசியில் முதல் சொன்ன குழை தாட்டு பிறகு கண்டு நட்டு அதுக்கு உச்சித்தண்ணிவாந்து பிறகு மண் அணைச்சு பாத்தி கட்டி அது தடம் எடுத்து வளர நாங்களும் அதோட கிடந்து உள்ள பாடல்லாம் பட்டு”

இப்படியான இயல்பான வழமையான பேச்சு வழக்கிலான உரையாடல் நாவலுக்கு யதார்த்தப் பண்பினை வழங்குகிறது.

அழகியல்

ஓர் இலக்கிய வடிவம் யதார்த்தப்பண்புகளை மட்டுமே உள்ளடக்கியிருந்தால் அது தன் கலாம்சத்தை இழந்து விபரணக்குறிப்புக்களாகிவிடும் ஆபத்தும் இருக்கிறது.

தென்னைமரம் அறுபது அடி உயரமுடையது என்பது விபரணம். தென்னைமரம் வாணைமுட்டியது என்பது அழகியல். நீ.பி. அருளானந்தத்தின் நாவல்களிலே இயற்கையை வர்ணிக்கும்போதும் சம்பவங்களைச் சித்திரிக்கும்போதும் ஒரு தேர்ந்த புகைப்படப் பிடிப்பாளர் அல்லது ஒளிப்பதிவாளர் படம்பிடிப்பது போல அழகியலோடு அவை அச்சொட்டாக இருக்கும். (உ+ம்)

“இந்த வனத்துக்குள்” என்ற நாவலில் வரும் ஒரு

வர்ணனை.

“சடைத்து வளர்ந்த உயரமான அந்த மரம், நடுக் காட்டுக்குள் உள்ள மரம்தான். அந்தமரத்தின் வாகான ஒரு கிளையில் தொத்திக் கிடக்கின்ற தேனடையில் தேனீக்கள் மா பிசைந்தமாதிரி அப்பிப்போய்க்கிடந்தன. அந்த மரத்திலும் பூக்கள் நிறையப் பூத்திருந்தன. மரத்தருகே பூப்பு வாசம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தையே நிரப்பும் நல்லதோர் வாசம்..... இறகிலே கண்பார்வை உடையது போன்றதொரு வண்ணத்துப் பூச்சி பறக்கும்போது அது களியான நல்ல பளிச்சென்ற கடும் நீல அழகாய்த்தெரிந்தது. இறகிலுள்ள பொட்டுக்கள் அதற்குப் பார்வையா என்றது போல பார்க்கவும் அது அப்படியாகவும் இருந்தது. வாசம் வீசும் அந்த மரத்துக்குக் கீழே இன்னுமொரு முரண்டு வண்ணத்துப் பூச்சியும் வீசுமாறாக அங்குமிங்கும் மாற்றி மாற்றிப் பறந்தது.

“அந்த மரத்தின் நிழலனுவித்து நின்ற ரங்கமுத்து வண்ணத்துப்பூச்சி பறக்கும் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்”

“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்” நாவலில் சம்பவ மொன்று இவ்வாறு காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“.... விசயாவும் பாத்திரம் கழுவுகின்ற வேலையை முடித்துவிட்டு எழுந்து நின்றான். அவன் அந்த இடத்தில் குந்தி இருப்பதற்கு முதல் முழங்காலுக்கு மேலே இழுத்துவைத்துத் தொடைப்பக்கங்களின் இடையில் சொருகி வைத்திருந்த முரட்டுத் துணியிலான அந்தப் பாவாடை அவன் எழுந்துநின்ற வேளை ஒரு பக்கம் மடிப்புக்குள் விழுந்து சுருங்கிப் போயிருந்தது. அந்தச் சுருக்கலை விடுபடவைக்க, காலை அகட்டி வைத்து, அந்தச் சுருக்கங்களை கைகளால் அவன் நீவிவிட்டுக் கொண்டான். பிறகு குனிந்து பால் பாத்திரங்களை கைவிரல்களின் இடுக்கில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு கேத்திலையும் மறுபுகையில் தூக்கிக் கொண்டு அவன் குசினிப்பக்கம் வந்தான்.”

சம்பவத்தை வாசகனின் கட்டபுலனுக்குள் கொண்டுவரும் அழகியல் சித்திரிப்பு இது.

உவமை, உருவம், படிமம், சொல்லாட்சி

கவிதைக்கு எவ்வாறு உவமை, உருவம், படிமம், பொருத்தமான சொல்லாட்சி என்பன எவ்வாறு அணி செய்கின்றனவோ அதேபோல் புனைகதைகளுக்கும் அவை பெறுமதி சேர்க்கின்றன. தேய்ந்துபோன அதாவது வழமையான உவமைச் சொற்றொடர்களையும் - உருவகங்களையும் - படிமங்களையும் - சொற்களையும் தவிர்ந்துப் புத்தம்புதிய உவமைச் சொற்றொடர்களையும், உருவகங்களையும், படிமங்களையும், சொற்களையும் ஆங்காங்கே கதைக்களத்தோடு பொருந்தி வரும் வகையில் நாவல்களிலே நீ.பி கையாண்டிருப்பதும் ஒரு தனிச்சிறப்பை அவரது நாவல்களுக்கு அளிக்கின்றன.

உதாரணம்:-

உவமை

- பெருங்குளத்தில் நிறை தண்ணீரைப் போல ஆனந்தம் தாளாமல் அவள் மனசு தத்தளித்தது. (“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”)
- அக்கா கூப்பிடவும் உடனே பிடாரனின் கூடைப் பாம்புபோல் விருட்டென வெளியே வந்தாள் ராக்காயி. (“துயரம் சுமப்பவர்கள்”)
- இதழ்களை விரித்த மலர்கள் இளங்காற்றுக்கு ஆடுவதுபோல மெல்லியதான ஒரு தண்ணீர் ஓட்டம். (“பதினான்காம் நாள் சந்திரன்”)

- அவளுக்கு வேருடன் பிடுங்கி எறியப்பட்ட செடியைப் போன்ற தனிமையின் உணர்ச்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. (“இந்த வனத்துக்குள்”)
- தனக்குக் கிடைக்கப்போகும் சிறப்பான தொழில் வருமானத்தை நினைக்க பதநீர் குடித்தாற்போல அவன் உடலெல்லாம் ஒரு வித குளிர்ச்சி. (“ஒன்றுக்குள் ஒன்று”)
- பேச்சு இப்படி இல்லாவிட்டால் கொடியில் உலர் சிற்ற துணிபோல பிரயாணக்களைப்பிலும் நாங்கள் காந்திடுவோம். (“யோகி”)

உருவகம்

- அவரும் அந்தப் பக்கம் நிறைமாசக் கர்ப்பிணியாக முற்றித் ததும்பி நிற்கின்ற அந்த வெள்ளாமையைப் பார்க்காமலில்லை. (“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”)
- வானமும் அழுக்கடைந்த சீலையாய்ப் பின்பு காட்சியளித்தது. (“துயரம் சுமப்பவர்கள்”)
- ராஜனின் முகவடிவம் கோபத்தில் காக்கைக் கூட்டின் அகலமாக விரிந்து மோசமாகிக்கொண்டு வந்தது. (“பதினான்காம் நாள் சந்திரன்”)
- கொம்பு சீவிய மாடுகளின் கண்களாக மற்றவர்களெல்லோரின் பார்வையும் இப்போது தும்பண்ணாவின்மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. (“இந்த வனத்துக்குள்”)
- இதையொட்டிய நினைவு பனைமரவளவு உயரத்திற்குப்போக கெமிட்டனுடன் தான் பழகிய முன் வயது கால ஞாபகங்களெல்லாம் அவளுக்கு வந்தன. (“ஒன்றுக்குள் ஒன்று”)
- இந்த உடம்பு ஒரு மலக்குட்டை தம்பி! (“யோகி”)

படிமம்

- எகிப்திய “பிரமிட்டு” மாதிரி இவ்வளவு வயசு போயும் பார்ப்பதற்கு அவரும் கம்பீரமாகத்தான் இருந்தார். (“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”)
- அந்த வானிக்குள் மனிதக் கழிவுகள் தங்க ஒட்டியாணம் போலவும் கரும் அட்டைகள் போன்ற நிறத்திலும் மின்னிக்கொண்டு குருமான ஆபத்தோடு மிதந்து கொண்டிருந்தன. (“துயரம் சுமப்பவர்கள்”)
- ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் ரியூப்பை, அது மலைப் பாம்பு மாதிரித் தெரிய அதை கையில் வைத்துக் கொண்டு அவன் பச்சோட்டு ஓட்டுவதற்காக ஓட்டைப் பக்கம் அரத்தால் ராவிக் கொண்டிருந்தான். (“பதினான்காம் நாள் சந்திரன்”)
- மேகங்களுக்குப் போக மேலே பாதை வைத்த மாதிரி ஆனந்தத்தோடு குருவிகள் பறக்கின்றன. (“இந்த வனத்துக்குள்”)
- கண்களிலே விழுந்த பூச்சியாக மனதுக்குள் ஏதேதோ அப்படி ஊருகிறது. (“ஒன்றுக்குள் ஒன்று”)
- பச்சைக்கதிரோடு ஒளிர்க்காட்சிதரும் வயல்போல செழிக்கையாய் இருந்தன. (“யோகி”).

சொல்லாட்சி

- அவர் மீசைக்குள் தெரியாத ராஜமுறுவலுடன் அவனைப் பார்த்தார் (“வாழ்க்கையின் நிறங்கள்”)
- வாலாட்டிக் குருவியொன்று வீரமரத்திலிருந்து சலம்பிவிட்டு இறக்கைகளை வீசிப் பறந்தோடியது. (“துயரம் சுமப்பவர்கள்”)

-என்று தன்மனதில் தவளைத் தெத்துதல் போட்டுக் கொண்டிருந்த காட்டுவேட்டை யோசனைகளோடு... (“பதினான்காம் நாள் சந்திரன்”)
- ரங்கமுத்துவும் தும்பண்ணாவும் பாம்பின் விரைவிலே அங்கே வந்து அப்போது சேர்ந்து விட்டார்கள். (“இந்த வனத்துக்குள்”)
- தங்கை கேட்ட கேள்வி அவளின் மனதில் பதிந்து சல்லிவேர்விட்டது. (“ஒன்றுக்குள் ஒன்று”)
- ஈசல் எறும்பு எண்ணிக்கை கணக்கான எவ்வளவு ஞானக்கதைகளை அவர் சொல்கிறார் (“யோகி”)

நிறைவு

நீ.பி.அருளானந்தத்தின் மேற்கூறப்பெற்ற ஆறு நாவல்களையும் ஆராயுமிடத்து அவர் தேர்ந்தெடுத்துள்ள மையக்கருக்களும் - அவரது புனைவு மொழியும் - அவருடைய காட்சி மற்றும் சம்பவச் சித்திரிப்புப் பாணிகளும் - அவர் கையாளும் புதிய புதிய உவமை, உருவகம், படிமம், சொற்பிரயோகங்களும் ஈழத்தின் ஏனைய நாவலாசிரியர்களிடமிருந்து அவரைத் தனித்துவமாக்கிக் காட்டுகின்றன. இவைகளே அவரது நாவல்களின் பலம். அளவான அழகியல் அம்சங்களுடன் அதிக கற்பனைகள் இல்லாமல் யதார்த்தப் பண்புகள் நிறையப் பெற்றதாய் அதேவேளை கலாம்சங்கள் பொருந்தியதாக நாவல்கள் புனையப்பட்டுள்ளன.

மொழிநடையைப் பொறுத்தவரை சில இடங்களில் தேவைக்கு அதிகமான வேண்டத்தகாத தவிர்த்திருக்கக் கூடிய சொற்பிரயோகங்கள் வாக்கியத்தில் ஒரு தொய்வு நிலையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் குறைபாடு நாவல்களை எந்தக் கட்டத்திலும் மாசுபடுத்தவில்லை, அவற்றின் மவுசைக் குறைத்துவிடவும் இல்லை.

எனது ஊகம் என்னவெனில் அவர் நாவல்களை எழுதிவிட்டு அப்படியே அச்சுக்குக் கொடுத்து விடுகிறார் போலும். எழுத்துக்கும் அச்சுக்குமிடையில் சரவை பார்க்கப்படுகிறதே தவிர நாவல் செவ்வைப்படுத்தப் (Editing) படவில்லையென்பதே. செவ்வைப்படுத்தப் படுமாயின் வாக்கியங்களிலே ஆங்காங்கே தோன்றும் தொய்வுகள் நீங்கி மொழிநடை மேலும் இறுக்க மடைந்து நாவல்களுக்கு இன்னும் கூடிய பெறுமதியைச் சேர்க்கும் (Value addition) என்பது எனது எண்ணம்.

நீ.பி.அருளானந்தத்தின் “துயரம் சுமப்பவர்கள்” நாவலுக்குப் பேராசிரியர் காலஞ்சென்ற கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் அளித்த மதிப்புரையில் கூறியுள்ளதை இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

“எந்தவொரு படைப்பிலக்கியக்காரரும் தனது படைப்பினை மீள மீள வாசித்து வேண்டுமான இடங்களில் திருத்திக் கொள்வது அவசியம். அத்துடன் தான் மதிப்பு வைத்திருக்கும் இலக்கிய நண்பர்களிடத்து அதனை வாசிக்கச் சொல்லுமாறு வேண்டதெனும் வேண்டும். மேல்நாட்டுப் பதிப்பகங்களில் நூல்கள் வெளியிடப்படுமொழுது அவை முதலில் அப்பதிப்பகத்தோடு சம்மந்தப்பட்ட Editors ஆல் வாசிக்கப்படும். Editors என்ற இச் சொல்லைப் பதிப்பாசிரியரென்று மொழிபெயர்த்துவிடக் கூடாது. அது தவறு. அதற்கு உண்மையான மொழிபெயர்ப்பு செம்மையாக்குனர் அன்றேல் செவ்விதாக்குளரே. உலகின் மிகப்பெரிய நாவலாசிரியர்களும் இந்த நடைமுறைக்கு இணங்குவர். இணங்கியுள்ளனர். இணங்கிவருகின்றனர். தமிழில் பெரும்பாலும் அப்படியில்லை”.

சுதந்திர இலங்கையில்
உருவாக்கப்பட்ட
சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்
ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளை
“நல்லதம்பியின் குடும்பத்தை”
மையப்படுத்தி நாவல்
விரிகின்றது. இலங்கை அரசும்
இந்திய அரசும் செய்து
கொண்ட உடன்படிக்கையின்படி
பெருந்தொகையான
மலையகத் தமிழர்கள்
நாடுகடத்தப்பட்டார்கள்.
அவ்வாறு
நாடுகடத்தப்பட்டாவர்களது
மனவுணர்வுகளையும்,
அவர்கள் இந்திய நாட்டில்
எதிர்நோக்கிய
பிரச்சினைகளையும் குறு
நதிக்கரையில் நாவல்
விவரிக்கின்றது.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தமும் மு. சி. கந்தையாவின் குறு நதிக் கரையில் நாவலும் - சில குறிப்புகள்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் “புலம் பெயர் இலக்கியம்” பற்றிய கருத்தாடல்கள் 1980 களுக்குப் பின்னரே முக்கியமான பேசுபொருளாகியது. குறிப்பாக, இலங்கையில் நடைபெற்ற இன முரண்பாடுகளும், ஆயுத கலாசாரமும் பெருந்தொகையான தமிழ் மக்களைச் சொந்த நாட்டிலிருந்து துரத்தின. இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் கடல்கடந்த நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றனர். அவ்வாறு சென்றவர்களின் வாழ்க்கை பிரச்சினைகளையும் அனுபவங்களையும் மையப்படுத்திய இலக்கியங்களே புலம்பெயர் இலக்கியம் என்று கூட்டுவது இன்று பெருவழக்காக உள்ளது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற பெருந்தி இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் செழுமை பெற்றது என்பதைப் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாறு குறித்த எழுத்துகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

எனினும், புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தோற்றம் குறித்த மேல்வரும் அம்சத்தைக் கூர்மையாக நோக்கினால் அதனது ஊற்றுக்கள் காலனித்துவக் காலத்திலிருந்தும், பின் காலனித்துவக் காலப்பகுதியின் தொடக்கத்தி

லும் ஆரம்பமாகுவதைக் காணமுடியும். குறிப்பாக, ஆங்கிலேயர் காலத்தில் பெருந்தோட்டத் தொழிற் றுறைக்காகத் தென்னிந்தியக் கிராமப்புறங்களில் இருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட மக்களின் வாய்மொழி வழக்காறுகள் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கப் பொருண்மையினைக் கொண்டவை யாகவே இருக்கின்றன.

வாடையடிக்குதடி
வடகாத்து வீசுதடி
சென்னல் மணக்குதடி - நம்ம
சேர்ந்து வந்த கப்பலிலே

பாதையிலே வீடிருக்க
பழனிச் சம்பா சோறிருக்க
எரும தயிரிருக்க
ஏண்டி வந்தே கண்டிச்சீம்

ஊரான ஊரிழந்தேன்
ஒத்தப்பனை தோப்பிழந்தேன்....

(சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள்)
மேற்குறிப்பிட்ட நாட்டார் பாடல்கள் காலனித்துவக் காலப்பகுதியில் தென்னிந்தியக் கிராமங் களிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த மக்களின் பல்வேறுபட்ட

உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவன. இவ்வாறான பாடல்கள் புலம்பெயர்ந்த மக்களின் வரலாற்றுப் போக்கினையும் வெவ்வேறு வகைகளிலும் பதிவுசெய்துள்ளன.

இதற்கு அடுத்த நிலையில் பின் காலனித்துவ இலங்கையில், மலையகத் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட பல்வேறு வகையான இனவாதச் சிந்தனைகளும், சட்டவாக்கங்களும் பெருந்தொகையான மலையக மக்கள் மீண்டும் தென்னிந்தியாவை நோக்கிப் புலம்பெயர்வதற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன. பின் காலனிய இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட பிரஜா உரிமைச் சட்டம், சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் முதலானவை இலட்சக்கணக்கான மலையகத் தமிழர்களை நாடுகடத்தியது. இலங்கை மலையகப் பகுதி தமது வாழ்வாதார பூமி என்று வாழ்ந்த மக்களை இலங்கையின் பெருந்தேசியவாதச் சிந்தனைகள் சின்னா பின்னமாக்கியது. மலையகச் சமூக அசைவியக்கத்தில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய காலப்பகுதியாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்.

மலையக மக்களுக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திய பல்வேறு பிரச்சினைகளை மையப்படுத்திய எழுத்துக்கள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு மிக முக்கியமான இடம் உண்டு. புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்க்கைப் பாடுகளையும் மன உணர்வுகளையும், ஏக்கநிலைகளையும், நாடற்றவராக, உரிமையிழந்து தவிக்கும் நிலைகளையும் வெளிப்படுத்தும் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் மலையக இலக்கியப் பரப்பிலும் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக, பல புனைகதைப் படைப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மு. சிவலிங்கத்தின் ஒப்பாரிக் கோச்சி என்ற சிறுகதை மிக முக்கியமானது. கவிதைகளிலும் இந்த அம்சம் மேலோங்கி இருந்தது. அவ்வாறான இலக்கிய வெளிப்பாடுகளுள் முத்தாய்ப்பாக அமையும் கவிதையாக அரு. சிவானந்தனின் “சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே” என்ற கவிதை அமைந்தது. அந்தக் கவிதையிலிருந்து ஒரு பகுதி வருமாறு.

.....
 ஓ!
 என்னருமைத் தோழர்களே!
 இறுதியாக...
 கப்பலிலே நான் நின்றே
 கையசைத்து விடை சொல்லும்
 போதிலே...
 என்கண்கள் மாத்திரமா?
 உங்கள் கண்களும்தான்
 உணர்ச்சி மிக்க ஒரு பாஷையினை
 வெளிப்படுத்தும் நானறிவேன்! - ஏனெனில்
 என்கவிதைப் பொருள்களை நான்
 இன்று பிரிகின்றேன்
 இதயத்தின் சுமையோடு
 தேசம் கடக்கின்றேன்.

சென்று வருகிறேன்
 மலைத்தொடர்களே
 திரும்பவும் நான் உனை
 என்று காண்குவேனோ?

சென்று வருகிறேன்
 தோழர்களே!
 திரும்பவும் நாம் ஒன்றாய்
 என்று மலையோறுவோமோ?

சென்று வருகிறேன்
 கொற்ற கங்கையே
 திரும்பவும் உன்மேனியில்
 என்று நீராடுவேனோ?

சென்று வருகிறேன்
 வெகுஜனங்கள்
 திரும்பவும் நாம் இதயமகிழ்வோடு
 என்று கரம் குலுக்குவோமோ?

சென்று வருகிறேன்
 ஜென்ம பூமியே
 திரும்பவும் உன் வெளிகளில்
 என்று ஓடி மகிழ்வேனோ?

இக்கவிதையே “புலம்பெயர் இலக்கியத்துக் கான இலங்கையின் முதல் அடையாளம்” என்று சொல்லலாம். அரு. சிவானந்தனின் மேற்குறிப்பிட்ட கவிதையின் பொருளும் அக்கவிதை விரியும் களமும் இக்கட்டுரையில் பேசப்படும் மு. சி. கந்தையாவின் குறுநதிக் கரையில் என்ற நாவலில் இன்னொரு தளத்தில் விரிவதால் இக்கவிதை இங்கு எடுத்தாளப்பட்டது.

மு. சி. கந்தையாவின் குறுநதிக் கரையில்

மலையகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மு. சி. கந்தையாவின் சமூகச் செயற்பாடுகள் பன்முகத் தன்மை கொண்டவையாக அமைந்திருக்கின்றன. இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், தற்போது தமிழகத்தில் நீலகிரிமாவட்டத்திலுள்ள கூடலூரில் வாழ்ந்து வருகின்றார். கவிஞர், ஆய்வாளர், தீவிர அரசியல் செயற்பாட்டாளராக இருந்து வருபவர். கண்டிக்கு அருகாமையில் இருக்கும் கொற்றகங்கைத் (கொட்டாங்கத்தை) தோட்டத்திலிருந்து உருவான அரு. சிவானந்தம், சி. பன்னீர்செல்வம் முதலான படைப்பாளிகளின் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவரது சிதைக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள் என்ற ஆய்வுநூல் மிக முக்கியமான ஒன்று. தமிழகத்தில் இருந்துகொண்டு தொடர்ந்தும் மலையக அரசியல் குறித்தும், இலக்கியங்கள் குறித்தும் பேசுவருபவர். இலங்கையில் இருந்து தமிழகத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை எழுத்துக்களிலும் பேச்சிலும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றார். அவரது குறுநதிக் கரையில் என்ற நாவல் பொன்னுலகம் புத்தக நிலைய வெளியீடாக 2019 ஆம்

ஆண்டு வெளிவந்தது.

பின் காலனித்து இலங்கையில் சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் பெருந்தோட்டத்துறைச் சார்ந்த மலையக மக்களை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்தது என்பதைச் சித்திரிப்பதாகவே மு. சி. கந்தையாவின் குறு நதிக் கரையில் என்ற நாவல் அமைகின்றது. இந்நாவல் “மலையகத்தில் நான்காம் தலைமுறையில் பிறந்த நல்லதம்பி மகன் ராமு இரண்டு வயதை அடைந்த போது, அன்னியர் ஆதிக்கத்திலிருந்து நாடு விடுதலை அடைந்தது. விடுதலைக்குப் பின்பு நடைபெற்ற முதலாவது பொதுத் தேர்தலில், முதல் முறையாக வாக்களித்த நல்லதம்பிக்கு அதுவே முதலும் முடிவுமான வாக்களிப்பாக அமைந்தது” என்ற தொடக்கத்தோடு நாவல் ஆரம்பமாகவது நாவலின் காலத்தையும் அக்காலத்துக்குரிய பிரச்சினைகளையும் கட்டியம் கூறுவதாகவே அமைந்து விடுகின்றது எனலாம்.

சுதந்திர இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகளை “நல்லதம்பியின் குடும்பத்தை” மையப்படுத்தி நாவல் விரிகின்றது. இலங்கை அரசும் இந்திய அரசும் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின்படி பெருந்தொகையான மலையகத் தமிழர்கள் நாடுகடத்தப்பட்டார்கள். அவ்வாறு நாடுகடத்தப்பட்டவர்களது மனவுணர்வுகளையும், அவர்கள் இந்திய நாட்டில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளையும் குறு நதிக்கரையில் நாவல் விவரிக்கின்றது. அதேவேளை, இந்த சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் உருவாக்கப்பட்டதற்கான சமூகப் பின்புலம் குறித்தும், அக்காலகட்டத்தில் குறிப்பாக மலையகத்தில் செயற்பட்ட இடதுசாரிகளின் அரசியல் செயற்பாடுகள் குறித்தும், இடதுசாரிகளது முற்போக்கு அரசியல் செயற்பாடுகளைப் பிற்போக்குவாதத் தொழிற்சங்க அரசியல்வாதிகள் எவ்வாறு கையாண்டார்கள் என்பது குறித்துமான பதிவுகளை இந்நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், ஆயுத கலாசாரமும் அரசு பயங்கரவாதமும் எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்பட்டது என்பது குறித்தும் நாவலாசிரியர் பதிவு செய்கின்றமையும் மனங் கொள்ளத்தக்கது. இந்த அம்சங்கள் நாவலை விரிந்த தளத்தில் நோக்குவதற்கான அடிப்படைகளையும் தருகின்றன.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத் தால் புலம்பெயர்ந்த மலையக மக்கள் தென்னிந்தியாவில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் குறித்த பதிவுகள் இந்நாவலில் முதன்மை பெறுகின்றது என்று சொல்லலாம். காலனித்துவக் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குப் புலம்பெயர்ந்தபோது எதிர்நோக்கிய அதே பிரச்சினைகள் பின் காலனியச் சூழலிலும் தொடர்ந்தமை மிகப் பெரிய சமூக

அவலம். இது பற்றிய மேல்வரும் சித்திரிப்புகள் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கவை.

“புதுக்கோட்டையில் உள்ள சினோன் காலனியிலிருந்து பொழுது அவளது அப்பா இறந்துவிட்டாங்களாம்... காலநிலை ஒத்துக்காம குடும்பத்தோடு வால்பாறைக்குச் சென்று விட்டாங்களாம்...” ப. 109.

எங்க சித்தப்பா இந்தியா போய் நாலு வருசமாச்சு. மண்டபம் கேம்புல இருந்து கரூர் போனாங்க.... ஊரு புடிக்கலன்னு கொடைக்கானலுக்கும், அப்புறம் கோத்தகிரிக்கும் போயிட்டாங்க.... இப்படி அலைஞ்சு திரிஞ்சுதில் கையில் இருந்த கொஞ்சம் சல்லியும் செலவாகிப் போச்சு... இங்க இருந்து போன வுங்க ரொம்பவும் கஸ்டப்படுறாங்களன்னும் சிலபேர் நோயால இறந்திட்டதாகவும் கடிதம் வந்துகிட்டோன் இருக்கு...” ப. 110.

இவ்வாறு, புலம்பெயர்ந்த மக்கள் மண்டப முகாம்களிலும், தொழில் கிடைக்காமலும், உறவுகளைப் பிரிந்தும், காடுகளை அண்டிய பகுதிகளில் வன விலங்குகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட துயரம் நாவலில் விரலியுள்ளது.

ஸ்ரீ எழுத்துக்கு எதிரான போராட்டம், தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட இன வன்முறைகள், இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற ஆயுத மோதல்கள், அதனோடு இணைந்த அரசு பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் என்பன மலையக மக்களை மிக மோசமாகப் பாதித்தன. வட - கிழக்கு பகுதிகளில் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களுக்கும் இராணுவத்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற மோதல்களும் அதனால் மலையகப் பகுதிகளில் பெருந்தேசியவாதிகளால் நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறைகளும் குறு நதிக்கரையில் நாவலில் பிரதான இடம் பெறுகின்றன.

“தொடர்வண்டி நிலையத்திற்குச் செல்லும் சாலை பக்கமிருந்து “அப்பே றட்ட... அப்பே சிங்கள பாஷாவ.... ஜயவேவா...!

அதைப் பார்ப்பதற்குள்ளாகவே. தார்வாளியுடன் வந்த ஒரு கும்பல் தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டிருந்த பேருந்துகள். விளம்பரச் சுவர்கள் ஆகியவை மீது ஊற்றியது. ப. 54.

என்பன போன்ற விவரிப்புகள் பின் காலனிய இலங்கையின் சமூக, அரசியல் போக்குகளையும் காட்டுவன.

மேலும், சமூக விடுதலைக் காகப் போராடிய பலரைப் “புலி” முத்திரைக் குத்தி, பயங்கரவாதிகளாகச் சித்திரித்து, சிறையில் அடைத்து, சிறையிலேயே கொன்று குவித்த சோக வரலாறும் இந்த நாவலில் பதிவுசெய்யப்படுகிறது.

பொழுது சாய்வதற்கு முன்னே தொடங்கிய தீயாட்டத்தில் தெருக்கள் எரியத் தொடங்கியது. சில மணித்துளிகளில் அவன் வேலை செய்த கடை இழுத்து மூடப்பட்டது. அதற்குள் தீ வைப்பை நிகழ்த்திவிட்டனர்.

அவர்கள் இட வறற்றி முழக்கங்களும் ஆர வாரங்களும் அந்தத் தெருவையே அதிரவைத்தன. ப. 180.

வரக்காபொல நகரத்தை அடைவ தற்கு சற்று முன்பாக ஒரு இடத்தில் சிறிய வாகனமொன்று எரிந்துக் கொண்டிருந்தது. சாலையில் செல்லும் வாகனங்களை தடுத்து நிறுத்திய கும்பலொன்று, அதில் பயணிப் போரின் இன அடையாளத்தை அறிந்து அவர்களைத் தாக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ப. 176.

1960 களில் மலையகத்தில் முனைப்பு பெற்ற இடதுசாரி அரசியல் சிந்தனைப் போக்குகள் சமூகத் தளத்தில் கொண்டுவந்த மாற்றங்களையும் குறு நதிக் கரையில் நாவலில் மு. சி. கந்தையா பதிவு செய்கின்றார். குறிப்பாக, கொற்றகங்கைத் தோட்டத்தில் மேலெழுந்து வந்த அரசியல் போக்குகள் பற்றிய சித்திரிப்புகள் முக்கியமானவை. இடதுசாரி அரசியல் போக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஆரோக்கியமான சூழல் உருவாகி வந்த முறைமையினையும் அது எவ்வாறு பின்னர் சிதைவடைந்தது என்பதையும் நாவல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மலையக அரசியல் தளத்தில் புதிய பாதையைக் காட்டிய இடதுசாரிகளின் செயற்பாடுகளைப் பிற்போக்குவாதத் தொழிற்சங்க அரசியல் வாதிகள் தமது சுயநல அரசியலுக்காக எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என்பதையும் நாவலாசிரியர், குறிப்பிட்டுள்ளார். குறிப்பாக கொற்றகங்கை (கொட்டாங்கத்தை) அதனை அண்டியத் தோட்டங்களில் முனைப்புப் பெற்றுவந்த முற்போக்கு அரசியல் செயற்பாடுகள் பிற்போக்குவாத அரசியல் நடவடிக்கையால் சிதைந்துபோன நிலைமையை பல இடங்களில் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. “உதயத்திற்கு முன்பே கொட்டாங்கத்தைத் தோட்டத்தில் உள்ள ஆண்கள் சிலர் வீட்டு முற்றத்தில் பதற்றத்துடன் கூடி நின்றனர். தோட்டத்தில் ஏதோ ஒரு அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்திருப்பதற்கான குறியீட்டை அது காட்டியது. இரவு நடுச்சாமத்தில் காவல் துறையால் நடத்தப்பட்ட கைது நடவடிக்கை விடியலுக்குச் சற்று முன்புதான் தோட்டத்தில் பரவியது” (ப. - 267) என நாவலாசிரியர் தீட்டுவது, குறித்த காலத்தில் அரசியல்திரைத் தோடு பிற்போக்கு அரசியல் சக்திகள் இணைந்து செயற்பட்ட முறைமையைக் காட்டுகின்றது.

இலங்கையில் 1980 களில் கொண்டுவரப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் மலையக மக்களை குறிப்பாக இளைஞர்களின் வாழ்க்கையை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்தது என்பதையும் மு. சி. கந்தையா இந்நாவலூடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நகர்ப்புறங்களில் தொழில் நிமித்தம் தங்கியிருந்த இளைஞர்கள் பலர் அரச

பயங்கரவாதிகள் என முத்திரைக் குத்தப்பட்டு, உடல் ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும் தாக்கப்பட்டும், கொல்லப்பட்டதுமான துயர வரலாற்றையும் இந்நாவல் பேசுகின்றது.

“சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே” எனத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்குள் குறிப்பாக மலையக இலக்கியப் பரப்புக்குள் அறிமுகமான “கொற்றகங்கை” யின் இயற்கை வனப்பும், நக்கின்ஸ் மலைத்தொடர்களும் அதனோடு இணைந்திருந்த மக்கள் வாழ்க்கையும் மு. சி. கந்தையாவின் குறு நதிக் கரையில் என்ற நாவலில் இன்னொரு படைப்புவெளியைக் காட்டுவதாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் பின்னரான மலையகச் சமூக அசைவியக்கம் எவ்வாறானது என்பதை வெளிப்படுத்தும் புனைகதைகளுள் இந்நாவல் தனித்துவமானது. அதேவேளை, பின் காலனித்து இலங்கையின் சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் போக்குகள் பற்றிய புனைகதையாக்கங்களில் குறு நதிக் கரையில் நாவலும் மிக முக்கியமான ஒன்று எனலாம். சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் புலம்பெயர்ந்த மலையகத் தமிழர்கள் இந்திய நாட்டில் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளை இந்நாவல் வெளிப்படுத்த முனைந்திருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். இந்த அம்சம் நாவலில் விரிந்து இருக்கு மாயின் நாவல் மேலும் செழுமையடைந்திருக்கும்.

முல்லை அமுதனின் யாகம் நாவல் ஒரு பார்வை

இன்று ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் மத்தியில் காத்திரமான படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருக்கும் படைப்பாளியான முல்லை அமுதன் அவர்களின் யாகம் நாவலை அதன் பின்புலங்களோடு விமர்சனக் கண்கொண்டு பார்க்க விரும்பியதின் விளைவே இக்கட்டுரையாகும். ஈழத்துப் படைப்புலகில் விமர்சனம் என்பது கலாநிதி கைலாசபதி அவர்களுக்குப்பின் மிகமிக நலிவடைந்துபோயுள்ளது என்பது உண்மைதான்.

விமர்சனம் என்பது முகஸ்துதி பாடுவதாகவும் தங்களுக்குத் தெரிந்த எல்லாவற்றையும் பக்கம் பக்கமாக எழுதுவதும்தான் என்ற பிற்போக்குத்தனமான சிந்தனைகள் மலிந்த காலமிது. எந்த ஒரு படைப்பையும் அதன் பின்புலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு மாக்கிய சிந்தனைத் தளத்தில் நின்று ஆய்வு செய்யும் திறனாய்வுகள் தற்காலத்தில் இல்லாமல் போனமை கவலைக்குரியதே.

இவ்வாறான சிந்தனைகளோடு தன்னுடைய புத்தகம் பற்றிய விமர்சனத்தை ஜீவநதிக்காக எழுதித் தரும்படி நண்பர் முல்லை அமுதன் வேண்டிக் கொண்டபோது தயக்கத்தோடு சம்மதித்து எழுத ஆரம்பித்ததின் விளைவே இக் கட்டுரை யாகும்.

நாவல் என்பது மிக நீண்ட ஒரு கதை என்றே கூறப்படுகிறது. ஒரு கதை மிக நீண்டதாக எழுதப்படுவதால் நாவல் ஆகி

விடுமா என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுந்தபோது அதற்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடித்தவே ஒரு விமர்சனின் பணியாகுமெனவும் மனதுள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

முல்லை அமுதனின் யாகம் நாவல் 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டாலும் அது எழுதப்பட்ட காலம் 1989 என்று அவர் கூறுகிறார்.

இலங்கையில் விடுதலைப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். இந்தியாதன் படைகளை அனுப்பி போராட்டத்தைச் சிதைத்துக் கொண்டிருந்த காலம். இந்தியா பல துரோகங்களை தன் பூகோள நலன்கள் கருதி தமிழருக் கெதிரான நிலை எடுத்துக் கொண்டிருந்த காலம். இந்தக் காலத்தில் இன உணர்வுமிக்க இளைஞனான இக்கதையின் ஆசிரியர் சவூதியில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த காலமாகும்.

சவூதியில் இருந்து அவர் எழுதிய நாவல்தான் யாகம் என்கின்ற இந்நாவலாகும்.

இந்த நாவலின் பகைப்புலம் இதுதான். நான் நினைக்கிறேன் இந்த நாவலுக்கான சிந்தனை பத்திரிகைச் செய்திகள் மூலமாகவும் இணைய வழிச் செய்திகள் மூலமாகவும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

1. விடுதலைப் போரில் இயக்கங்கள் வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன.

2. விடுதலை வெற்றியை நோக்கி நகர்ந்தால் தங்கள் நலனுக்குப் பாதகம் ஏற்படலாமென இந்தியா தவறான வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டிருந்த நிகழ்வு.

இந்த இரு காரணிகளும் செய்திகள் மூலமாகப் பெற்றுக் கொண்ட முல்லை அமுதன் தன் கதையின் பேசு களமாக இந்தியாவைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். அவருடைய சிந்தனையில் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு தரக்கூடிய ஒரு தூதுவர் இருக்கவேண்டுமென்கின்ற சிந்தனை ஏற்பட்டபோது நரேன் என்ற ஒரு பாத்திரத்தை தமிழ் நாட்டில் உருவாக்குகிறார். அடுத்து இந்திய அரசியலின் தலைவர்களின் பலயீனங்களை வெளிக்கொணர பமீலா என்கின்ற பாத்திரத்தைப் படைக்கிறார். அந்தப் பாத்திரம் நாட்டின் அதியுயர் பதவியை திரும்பிப் பார்க்க வைக்கவேண்டிய தேவை அவருக்கு ஏற்படுகிறது. அதனால் பமீலாவை இந்தியப் பிரதமரின்

பிரத்தியேக செயலாளராக மாற்றி விடுகிறார். இப்போதான் நினைத்ததைச் செய்யக் கூடிய ஒரு சூழ் நிலையை உருவாக்கி விடுகிறார். இந்தச் சூழ் நிலையில் தன்னுடைய கதாநாயகனாகிய நரேனை உயர்கல்வியை லண்டனில் படித்தவனாக

மாற்றி பமீலாவைச் சந்திக்க வைக்கிறார். இவர்கள் இருவரும் பால பருவத்தினர் என்ற ஒரு தொடர்பை உருவாக்கியதோடல்லாமல் இருவருமே இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகிகளின் பிள்ளைகள் என்ற குண்டையும் தூக்கிப் போடுகிறார். கதை சோடிப்பில் சிறிது சினிமாத்தன்மை தோன்றினாலும் அவர் எண்ணப்படி சூழ்நிலைகளை உருவாக்குவதில் பலேகில்லாடியாக இருக்கிறார்.

இந்திய அரசியல் வாதிகள் பெண்களின் பின்னால் அலைந்து திரிந்து சீரழிபவர்கள் என்பதை பமீலாவின் கற்பை பிரதமர் தன்னுடையதாக்குவதின் மூலமாகவும் அவளின் பின்னே கூஜா தூக்குபவராக கவர்னர் இருப்பதையும் கூறி அவர் குதூகலப்படுவதை உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

பமீலா தன் கற்பைத் தாரை வார்த்து நரேனுக்கான இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர் பதவியை வாங்கி விடுகிறார்.

இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர் ஒரு தமிழராக இருப்பதும் அவர் தமிழின உணர்வு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும் என்பதும் தான் முல்லை அமுதன் தன் கதாநாயகனுக்குரிய குணாதிசயமாகக் கொள்கின்ற நோக்காகும். ஆனால் இதற்காக ஒரு பெண்ணின் கற்பு விலைபேசப்பட்டது சரியா என்பது புரியவில்லை. அதைப்பற்றிப் பின்பு பார்ப்போம்.

மு. வரதராசன், ஜெகசிற்பியன், நா. பார்த்த சாரதி போன்ற நாவலாசிரியர்கள் ஒரு கதாபாத்திரத்தை தங்கள் கற்பனையில் உருவாக்கி அக்கதாபாத்திரத்தின் இயல்பைக் கடைசிவரையும் குறையாமல் கொண்டு செல்வதுபோல் முல்லை அமுதனும் நரேனை அப்படி உருவாக்கி இருந்தார்.

நரேன் இலங்கைக்குப் பயணமாக முன்பு இலங்கையின் நிலைமையை வாசகர்களுக்குக் காட்டு முகமாக அவனது இலங்கையைச் சேர்ந்த பேனா நண்பி பிரீத்தி சிங்களக் காதையர்களால் வன்புணர்வுக் குள்ளாக்கப்பட்டு கொலை செய்யப் படும் நிகழ்வை அறியச் செய்து நரேனது மனதை இன்னும் வைரமாக்கி அனுப்பு கின்ற செயல் எனக்குப் பிடித்தது.

இலங்கை சென்ற நரேனுக்கு ரேணுகா என்ற பெண்ணை உதவியாளராக்குகிறார்.

ரேணுகா என்ற பெண்ணும் சிங்களக் காதையர்களால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணாகவே காட்டுகிறார். பமீலாவை அவன் விரும்பியிருந்த போதும் இந்தியாவில் நடந்த விரும்பத்தகாத சில நிகழ்வுகளால் அவளின் தொடர்பு அற்றுப்போக அவளின் விருப்பம் ரேணுகாவை நாடுகிறது.

ஆனால் அது ரேணுகா ஒரு போராளியை விரும்புவதாகக் கூற

முடிவுக்கு வருகிறது.

இந்தியாவில் அரசியலில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதையும் பிரதமர் பமீலாவைப் பாவித்து தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகளை வளைத்துப்போட நினைப்பதையும் அழகாக எழுதியுள்ளார். எதுவுமே சாத்தியமாகாமல் பிரதமர் பதவி இழப்பதும் பமீலாவுக்கும் பிரதமரின் மனைவிக்குமிடையில் முறுகல் நிலை தோன்றுவதும் அதனால் பமீலாவை அவர் ஒதுக்குவதும் காட்சிகளாகிறது. பமீலாவால் தன் ரகசியங்கள் எதிர்த்தரப்புக்கு சென்றுவிடும் எண்ணத்தில் பமீலாவைத் தீர்த்துக்கட்ட பிரதமர் முனைகிறார். பமீலா தலைமறைவாகி விடுகிறாள்.

நரேனும் நாட்டுக்கு அழைக்கப்படுகிறான். ரேணுகாவின் தூண்டுதலாலும் தன் இயல்பினாலும் இந்தியாவின் படைகள் செய்த அட்டுழியங்களை தன் இறுதி அறிக்கையாக சமர்ப்பிக்க நாட்டுக்கு வருகிறான்.

அறிக்கை சமர்ப்பித்தபின் அவனும் இந்திய ஆதிக்கர்களால் அழிக்கப்படுகிறான்.

இந் நாவலைக் கொண்டு முல்லை அமுதன் இந்தியாவின் கோரமுகத்தையும் அதன் சீரழிவுத் தனத்தையும் காட்ட முனைகிறார்.

அடுத்தது ஈழத்தில் நடைபெறும் போராட்டம் பற்றியும் அதனை இந்தியா தோல்வியுறச் செய்ய முனைகிறது என்பதையும் காட்ட முனைகிறார்.

முதலாவதில் ஓரளவு வெற்றிபெற்றிருக்கிறார். இரண்டாவதில் அவர் தோல்வியையே தழுவி யுள்ளார்.

இலங்கையின் தூதுவரின் செயற்பாடுகளை வித்தியாசமாகக் காட்டி ஒரு முன்னுதாரணத்தை உருவாக்கி இருக்கலாம். அதுவும் செய்யப்படவில்லை.

இந்தியப் பிரதமர் 500 நலிவடைந்த இராணுவத்தினரைத் திரும்ப அழைத்து நாடகமாடிவிட்டு மறற்பக்கத்தால் 2000 இராணுவத்தினரை திருகோணமலை நோக்கி அனுப்பிவைத்த செய்தியை வெளிக் கொணர்ந்தமை பாராட்டுக்குரியதே.

ஒவ்வொரு பாத்திரமும் அவை படைக்கப்பட்ட நோக்கங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தினால்

நரேன் பாத்திரம் நிறைவேற்றவில்லை.

பமீலா வெற்றியடைந்த பாத்திரம்.

கதை சொல்லப்பட்ட விதம் அருமையானது. சிறிய வசனங்கள். தெளிவான உரையாடல்கள்.

இலகுவான பாத்திர அறிமுகம். பாத்திரங்களின் இயல்புக்கேற்ப பின்புலக் கட்டமைப்புகள்.

பமீலா கதை முழுவதையும் விழுங்கிய ஒரு பாத்திரம்.

இதனை ஆசிரியர் குறைத்திருந்தால் நாவல் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். இப்படி எழுதவேண்டும் என ஒரு படைப்பாளிப்புக்குக் கூறுவதல்ல என்ற நோக்கம். இப்படி இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்ற விமர்சன நோக்கையே கூறியுள்ளேன்.

முயற்சியும் படைப்பாற்றலும் முள்ள முல்லை அமுதன் மேலும் பல படைப்புகளை இலக்கிய உலகுக்குத் தந்து மகிழ்விப்பார்.

பிரமிளா பிரதீபனின் “கட்டுப்பொல்” நாவல்

மலையக சமூகத்தின் இன்னொரு வட்டி முகம்

மிக நீண்ட ஓய்வும் விடுமுறையும் தீவிரமான வாசிப்பிற் கான சாளரத்தை திறந்துவிட்டுள்ளது. முகநூல் பரபரப்பிலிருந்து கொஞ்சம் விடுபட்டு நீண்ட வரிசையில் வாசிக்கப்படாமலே தேங்கிக்கி கிடக்கும் புத்தக குவியலில் இருந்து எழுந்தகமாக ஒரு புத்தகத்தை தெரிந்தெடுத்து வாசிக்க மனது நினைத்தாலும் மலையகத்தின் நம்பிக்கையூட்டும் இளம் படைப்பாளியான பிரமிளாவின் “கட்டுப்பொல்” நாவலை வாசித்துவிட வேண்டு மென்ற நீண்ட நாள் அவாவினை இந்த விடுமுறையில் தீர்த்துக் கொண்டேன்.

பிரமிளா பீலிக்கரை என்ற சிறுகதை மூலம் ஞானம் சஞ்சிகையின் ஊடாக இலக்கிய உலகிற்கு பரிச்சயமானவர்.

தொடராக மல்லிகை மற்றும் ஞானம், ஜீவந்தி ஆகிய சஞ்சிகைகளின் வழியே தன்னை வளப் படுத்திக்கொண்டு இன்று மலையக எழுத் தாளர் பட்டியலில் தனக்கான ஒரு தனியான நிரந்தரமான இடத்தை பிடித்துள்ளதோடு ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் தவிர்க்க முடியாத பெண் ஆளுமையாகவும் உருவாகி யுள்ளார்.

பிரமிளாவின் வளர்ச்சியின் ஊக்கி களாக பலர் இருந்தாலும் குறிப்பாக ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் டொக்டர் தி.ஞான சேகரன் மற்றும் அவரது துணைவர் பிரதீபன் ஆகியோரின் பங்களிப்பு மறுதலிக்க முடியாத ஒன்றாகும். அதிலும் தனது துணைவியின் திறமை களை தட்டிக்கொடுத்து அவரது ஆக்கத்துக்கு ஊக்கமாகவும், உந்து சக்தி யாகவும் இருக்கும் பிரதீபன் பாராட்டுக் குரியவர். (Hat's of you பிரதீபன்)

பிரமிளா பிரதீபன் ஏலவே பீலிக்கரை, பாக்குப்பட்டை ஆகிய இரண்டு சிறுகதை தொகுதிகளை தமிழ் இலக்கியப் பரப்புக்கு தந்தவர். சிறுகதைகளுக்கடாக தான் பெற்ற ஆழமான அனுபவத்தையும், ஆற்றலையும் மூலதனமாக்கி தான் கண்ணுற்ற, கேள்விப் பட்ட, அனுபவித்த ஒரு சமூகத்தின் அன்றாடங் களை இலாவகமாக பதிந்துள்ளார்.

நாவல் இலக்கியம் என்பது அத்தனை இலகுவில் படைத்துவிடக்கூடியதொன்றல்ல. அது கூரிய சக்தியில் நடப்பதைப் போன்ற தாகும். அனேகமானவர்கள் இதில் ஜொலிப்ப தில்லை. உப்புச்சப்பற்ற அவர்களின் எழுத்துக் கள் அடிமட்ட வாசகனை சென்றடைவது மில்லை, கவருவதுமில்லை. வாசகனின் மனோ நிலையில் தாக்கத்தை அல்லது வாசிப்பில் மாற்றத்தை உண்டுபண்ண முடியாத நாவல் கள், நெடுங்கதைகள் அலுப்புத்தட்டக் கூடியவை. அந்த வகையில் முற்றிலும் மாறு பட்ட சூழலில் பிரவாகித்து பயணம் செய்யும் பிரமிளாவின் “கட்டுப்பொல்” நாவல் தனித்து வமான படைப்பாக விளங்குகிறது என்பதனை வாசித்து உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் களான தி.ஞானசேகரன், மு.சிவலிங்கம் ஆகி யோரின் குறிப்புக்கள் ஓரளவு வாசகனுக்கு

இந்த நாவலை வாசிப்பதற்கான திறவுகோலாக அமைந்துள்ளது என்பது எனது தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம்.

பேசப்படாத அல்லது கண்டு கொள்ளப்படாத ஒரு சமூகத்தின் அழிந்து கொண்டிருக்கும் பூர்வீகத்தையும், அடையாளத்தையும் மீட்டெடுக்கின்ற அறப்பணியை “கட்டுப்பொல்” மூலம் பிரமிளா செய்ய முற்பட்டுள்ளார். அத்தோடு தமது சுய கலாசார பாரம்பரியங்களிலிருந்து விடுபட்டு மெல்லமெல்ல இன்னொரு கலாசார கட்டமைப்புக்குள் தம்மை இழந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகத்தை இனங்காட்டியுள்ளார்.

நீண்ட நெடிய வரலாற்றை கொண்ட மலையக சமூகத்தின் வடுக்களையும், வாழ்வியலையும், வலிகளையும் கலாசாரத்தையும் நேர்த்தியாக ஏற்கெனவே தனது சிறுகதைகள் மூலம் பதிந்துள்ளதை போலவே மலையக மக்களின் இன்னொரு கூறான கட்டுப்பொல் தோட்டங்களில் பணி செய்து ஜீவிதம் நடத்தும் பாவப்பட்ட ஜீவன்களின் வாழ்வியலை இந்த நாவலின் மூலம் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார் பிரமிளா எனலாம்.

(இகல் கந்தை) எகல்கந்த கட்டுப்பொல் தோட்டம் அங்கு வாழ்கின்ற இந்திய வம்சாவளி மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்கள் காதலாய், வீரமாய், ஏமாற்றமாய், காலம் வலிந்தே திணித்த வாழ்க்கையை போராட்டத்துடன் கொண்டு நடத்தும் வீரியம் கலந்த அவலமாய் எல்லாக்கோணங்களிலும் தொட்டுச் செல்கிறது கட்டுப்பொல் நாவல்.

எப்போதும் ஏமாற்றப்பட்ட சமூகமாக மலையக கூலித்தொழிலாளர்கள் இருப்பதைப்போன்றே இந்த எகல்கந்த தோட்டத்தில் வாழ்கின்ற ஏழை மக்களும் காலாதிகாலமாக ஏமாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தாலும் அதுபற்றிய விரிவான விளக்கத்தை இதில் தரிசிக்க முடியவில்லை.

மாரியப்பன் - அமுதா காதல் விவகாரம், வசந்தன் ஆசிரியரின் முற்போக்கு சிந்தனை நஸ்ரினா ஆசிரியையின் கல்வி தொடர்பான ஈடுபாடு என்பன பிரதான கதைத்தளத்திலிருந்து கிளைக்கதைகளாக பிரிந்து சென்றாலும் அவைகள் எல்லாமே அந்த தோட்டத்து மக்களின் வாழ்வியல் நடத்தைகளுக்கான ஆதாரங்களாகும்.

எகல்கந்த தோட்டம் மற்றும் அதில் அமைந்துள்ள பாடசாலை இவை இரண்டையும் சுற்றியே கதை நகருகின்றது. மிகக்குறைந்த பாத்திரப்படைப்புக்கள் மூலம் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் விதம், வாசகனை வளைத்துப்போடும் கதையோட்டம் என்பன கட்டுப்பொல் நாவலின் சிறப்பம்சமாகும். அத்தோடு வாசகனை கதையோடு ஒன்றித்து பயணப்பட வைக்கின்ற வசீகரம் பிரமிளாவின் எழுத்து நடையில் விரிவிக்கிடக்கின்றது.

மாரியப்பன், ஆறுமுகம், அமுதா, சாரதா, கண்டாங்கு புஞ்சி பண்டா, தலைவர் முத்துசாமி, கங்காணி இராமநாதன், வசந்தன், நஸ்ரினா ஆசிரியை, செல்லம்மா கிளவி என்று இந்த நாவலில் வருகின்ற ஒவ்வொரு பாத்திரமும் வாசகனுக்குள் நிலைத்து நிற்கின்றது. வெள்ளம் வடிந்த பின்னர் எஞ்சியிருக்கும்

எச்சங்களாக நாவலை வாசித்த பின்னும் இதன் தாக்கமானது நெஞ்சுக்கூட்டில் இருந்து அழிந்து போவதற்கு நெடுநேரம் எடுக்கின்றது.

வாசகனை கதைக்குள் உள்ளீர்த்து அவனையும் கதைக்குள் புதைய வைத்து கதைக்களத்தின் ஒரு பாத்திரமாக வாசகனே தன்னை உருவகித்து பயணம் செய்கின்ற பக்குவத்தை நிச்சயமாய் இந்த நாவலை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் உணர்வார்கள். இதனால் அலுப்பும், சலிப்பும் இல்லாமல் நாவலுக்கூடாக பயணிக்க முடிகிறது.

இந்தப்பயணம் இன்பமான பயணம் கிடையாது மாறாக வலியும், வேதனையும், ஏமாற்றமும் கலந்த சோகமான பயணமாகும். இந்த வேதனைப்பயணத்தில் கசிந்தொழுகும் காதல் இருக்கிறது, கண்ணீர் மல்க வைக்கும் காருண்யம் இருக்கிறது, மாற்றத்தை விரும்புகின்ற மகோன்னதம் இருக்கிறது, அந்த சமூகத்தின் எதிர்காலம் தொடர்பிலான கேள்வி இருக்கிறது இப்படி ஒரு கிராமியத்தின் எல்லா தன்மைகளையும் புதைத்து வைத்து நமது புலன்களால் அதனை புசிக்க வைத்துள்ளது இந்த நாவல்.

கிராமவாசிகளின் பிரதான உணவான உடும்புக் கறி - நாக்கில் எச்சிலை வரவழைக்கிறது (நான் உடும்பு சாப்பிடுவதில்லை என்பதனை மனங்கொள்க)

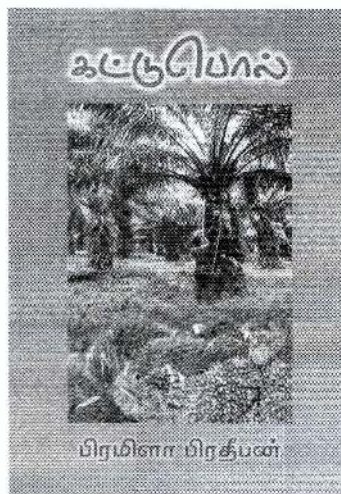
மருத்துவ தாதியான பத்ரா மில்ஸின் பாத்திரத்தை இன்னும் கனதியாக வடித்திருக்கலாம். இனமத பேதங்களுப்பால் பத்ரா மில் போன்ற நல்லிதயங்களும் வாழ்வது மனிதநேயத்தின் மகத்தான பக்கங்களை கோடிட்டு காட்டுகின்றன.

நானறிந்த வரைக்கும் கட்டுப்பொல் - முள்ளுத் தேங்காய் தொடர்பிலும் அதில் வேலை செய்யும் வஞ்சிக்கப்பட்ட மாந்தர்கள் தொடர்பிலும் தமிழில் புணையப்பட்ட முதலாவது படைப்பு இதுவென்றே நினைக்கிறேன். (முன்னர் யாராவது எழுதியிருந்தால் மன்னிக்க)

எகல் கந்த தோட்டத்து மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்து, அவர்களுக்கான சமூக அந்தஸ்த்தும் கௌரவமும் கிடைக்கப்பெற வேண்டுமாயின் அது கல்வி ஒன்றினால் மாத்திரமே முடியும் என்ற காத்திரமான செய்தியினை பூடகமாக இந்த நாவல் சொல்வதாகவே எனக்குப்படுகிறது.

இந்திய வம்சாவளி மலையக மக்கள் என்ற பதம் இன்னும் தொடர்ச்சியாக பிரயோகிக்கப்படுவதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இலங்கையர்கள் என்ற பொது வரைபுக்குள் அவர்களும் கொண்டு வரப்பட்டு உயர் அந்தஸ்துள்ளவர்களாக அந்த சமூகம் மாறவேண்டும்.

ஏழைகளாக, அன்றாடம் காய்ச்சிகளாக வறுமைப்பட்ட வாழ்க்கை வாழும் ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வியலின் யதார்த்தமான பக்கத்தைச் சொல்வதோடு கட்டுப்பொல் (முள்ளேங்காய்) பற்றிய பட்டறிவையும் தந்துள்ளது இந்த நாவல். இறுதியாக முடிந்தால் நீங்களும் இந்த நாவலை வாசித்து “யாம் பெற்ற இன்பம் நீரும்பெறுக”

வன்னி மண் தான்
இவரின் கதை நகர்வுக்களம்,
வன்னி மக்களின் வாழ்வியற்
சிந்தனைகள், கலை, கலாசார,
பண்பாட்டுக் கோலங்கள்,
உறவுமுறைகள், சமூகக் கட்டு
மானங்கள், சமூகவியல்
அமைப்புக்கள், மனித
உறவுகளும் அதன் உளவியற்
பாங்குகளும், வழக்கு மொழி
கள், இறையியல் நம்பிக்கைகள்,
குளமும் காடும்
அதனோடிணைந்த வாழ்வியல்
அம்சங்கள் என எல்லாமே
வன்னியியற் சிந்தனைகள்
ஆக்கவிலக்கிய உத்தியாக இருப்
பதை அவதானிக்கலாம்.

முல்லை மண் தந்த முல்லைமணியின் ஐந்து நாவல்கள் குறித்த தொகுநிலை ஆய்வு

அறிமுகம்

திரு. வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் (1933-2016) அவர்கள் “முல்லைமணி” எனும் சிறப்பார்ந்த புனைபெயரோடு இலக்கியத்துறையில் தன்னைப் பிணைத்துக்கொண்டவர். முல்லைத்தீவின் “இருபதாம் நூற்றாண்டு” பிரதேச இலக்கியத்தின் செல்நெறி தொடர்பில் ஆய்வுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற எவரும் “முல்லைமணி” என்கின்ற கௌரவ இலக்கிய கலாநிதி சபாபதி வேலுப்பிள்ளை சுப்பிரமணியம் அவர்களைப் அப்புறப்படுத்திவிட்டு மேற்கிளப்பும் எந்நிலை இலக்கிய ஆய்வும் முல்லை மண்ணுக்கும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுச் செல்நெறிக்கும் அர்த்தத்தைக் கற்பிக்காது.

தேவை கருதி தொடர்ந்து வரும் இடங்களில் “முல்லைமணி” என்றே குறிப்பிடப்படும். முல்லைமணியின் வாழ்வுப் பணி முழுமையும் கல்வி, கல்வியியல், இலக்கியம் சார்ந்தே பயணப்பட்டது. இந்தப் பயணிப்பில் இலக்கியப் பணியே அவரை உலகறியச் செய்தது. அவரின் இலக்கியப் பணிக்கு அவரின் மனைவி பரமேஸ்வரி அவர்களின் பங்காற்றலைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. அவரது பணி இன்றும் தொடருகின்றது.

“எனது எழுத்துலகம்” தொடர்பில் தன்னிலை விளக்கம் தரும் போது,

“நாகரிகத்தின் சாயலே எட்டிப்பார்த்திராத பலவிதத்திலும் பின்தங்கிய கிராமம் ஒன்றில் பிறந்து வளர்ந்தவன் நான். எனது பதினைந்தாவது வயதுவரை செய்தித்தாள்தேனையும் வாசிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. 1948 ஆம் ஆண்டு தான் “ஈழகேசரி” வாரப்பத்திரிகையை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. கிடைத்த பத்திரிகையை எழுத்தெண்ணிப் படித்தேன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ...1949-1952 வரை யாழ்ப்பாணத்தில் படித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது அகன்ற வாசிப்புக்கான வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன. மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்ற உளவியல் தேவையும் இருந்திருக்கலாம். 1951இல் ஈழகேசரியில் எனது சிறுகட்டுரை ஒன்று வெளியானது. சிறுகதை ஒன்றை அனுப்பினேன். கிணற்றில் போட்ட கற்களாயின”. (முல்லைக் காவியம், நினைவுமலர், 2017)

“எதைப் பற்றியாவது எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணம் மாறி வன்னி மண்ணையும், மக்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும், பலங்களையும் பலவீனங்களையும் போராட்டங்களையும், எதிர்

பார்ப்புக்களையும். இன்னல்களையும். நம்பிக்கைகளையும் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணம் உறுதியாகியது” (முல்லைக் காவியம், நினைவு மலர், 2017)

“சமூக அமைப்பிலும் மனித உறவிலும் மாற்றங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வரும் காலகட்டத்தில் வாழும் எழுத்தாளரின் உணர்வினை அம் மாற்றங்கள் வாயிலாகத் தோன்றும் மனித இன்னல்கள் தாக்குகின்றன. எழுத்தாளரின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் தாக்கமே இலக்கியமாக உருவெடுக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு நிலையையே எனது இலக்கிய நோக்கை நிர்ணயித்தது. நிகழ்காலத்தை மட்டுமன்றி, இறந்த காலத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கலானேன்.” (முல்லைக் காவியம், நினைவு மலர், 2017)

1970ஆம் ஆண்டு வீரகேசரியில் “துணை” என்ற தலைப்பிலான சிறுகதை வெளிவந்தது. 1960-1970 காலப்பகுதியில் எழுதிய நாற்பது சிறுகதைகளில் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை தேர்ந்து தொகுத்து “அரசிகள் அழுவதில்லை” எனும் தொகுப்பாக 1977ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இதுவே இவரின் முதலாவது வெளியீடாகும்.

முல்லைமணியும்

இலக்கிய முயற்சிகளும்

இலக்கியக்கர்த்தா ஒருவர் சில சமயங்கள் ஒரு துறைசார் புலமையாளராக இலக்கிய உலகில் சஞ்சாரம் செய்வார். அதனூடே தன்னை ஆக்கிக்கொள்வார். முல்லைமணி அவர்கள் பல் துறைசார் புலமைத்துவம் மிக்கவர்.

தமிழ் மொழியில் மாத்திரமின்றி ஆங்கில மொழியிலும் எழுத்துலகில் தன்னை நிலைப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாக கட்டுரைகள் (இலக்கிய வரலாறும் விமர்சனமும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், சமயக் கட்டுரைகள், நகைச்சுவைக் கட்டுரைகள்), நாடக ஆக்கம், சிறுகதை, நாவல், கவிதை (பழந்தமிழ்) என அவரின் பல் துறைப் புலமைசார் ஆக்கவிலக்கிய முயற்சிகளைக் காணலாம்.

நூலுருப் பெற்றவைகள்

1. பண்டார வன்னியன் - நாடகம் - 1970
2. ஒட்டு சுட்டான் தான் தோன்றி ஈசுவரர் பாமாலை - மரபுக்கவிதை -1976
3. அரசிகள் அழுவதில்லை - -சிறுகதை - 1977
4. நெடுங்கேணி வில்லையடிப் பிள்ளையார் பாமாலை - மரபுக்கவிதை - 1978
- 5.காவத்தை நிலகாமம் முத்துமாரி திருவூஞ்சல் - மரபுக்கவிதை- 1978
6. மல்லிகை வனம் - நாவல் - 1985
7. வன்னியர் திலகம் - நாவல் - 1998
8. கமுகங்சாலை - நாவல் - 2000
9. வன்னியர் சிந்தனைகள் - கட்டுரை - 2001
10. மழைக்கோலம் - நாவல் -2003
11. நினைவுச் சரங்கள் - கட்டுரைகள் - 2012
13. முல்லைமணியின் கவிதைகள் - கவிதைகள் - 2015
14. வன்னியின் கதை - கட்டுரைகள் - 2016
15. பிறந்தன மண் - நாவல் - ??

மேற்குறித்த ஆக்கங்கள் யாவும் ஏதோ ஒரு நிறுவனத்தினால் விருதுகளையும் பரிசில்களையும் பெற்றுக்கொண்டதென்பது கவனத்திற்குரியது.

முல்லைமணியின் ஐந்து நாவல்கள் :

முல்லைமணி அவர்கள் தனது குறிப்பொன்றிலே “என்னைச் சுற்றி இடம்பெறும் நிகழ்வுகள் என் உணர்வுகளைத் தாக்குகின்றன. அதன் வெளிப்பாடாகவே எனது கதைகள் திகழ்கின்றன. பிறந்தமண், மல்லிகைவனம், வன்னியர் திலகம், கமுகஞ்சோலை, மழைக்கோலம் என்பவை எனது நாவல்கள் என்கின்றார். எனினும் சிலது கிடைக்கவில்லை.

பிறந்த மண்

“பிறந்த மண்” நாவல் வீரகேசரிப் பிரசுரத்துக்கென எழுதப்பட்டது. க.பொ.த.உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு பல்கலைக்கழக அனுமதிக்காக அல்லது திருமணத்திற்காகக் காத்திருக்கும் இளம் பெண்களைக் கவரும் முறையில் இந்த நாவல் அமையவில்லை என்பதால் இது பிரசுரமாகவில்லை. இது எனது முதல் நாவல் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே உள்ளது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மல்லிகை வனம்

“மல்லிகை வனம்” சமூக நாவல். வீரகேசரி நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் வன்னிப் பிராந்தியத்திற்கான பரிசினைப் பெற்றது. பரிசுபெற்ற போதிலும் வீரகேசரிப் பிரசுரமாக இது வெளிவரவில்லை. இந்நாவல் கதைப் பின்னணி இவ்வாறே அமைந்துள்ளது. முல்லை மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்த பிரதேச மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள், அவர்களின் விவசாய வாழ்க்கை முறை, அதனையொற்றிய துன்பியல் நிகழ்வுகள், விழாக்கள், கலை, கலாசார, பண்பாட்டம்சங்கள், நம்பிக்கைகள் யாவும் இந்நாவலின் பின்புலமாகும்.

பிரித்தானியர் காலம் குறிப்பாக இரண்டாம் உலக மகா யுத்த காலத்துடன் கதை நகர்கின்றது. குறிப்பாக வன்னிப் பிரதேச நாட்டாரியல் அம்சங்கள் நிறையவே நாவலில் இழையோடுகின்றன. 1985ஆம் ஆண்டு சென்னை சோமு புத்தக நிலையம். இந்நாவலை முல்லைமணி அவர்களின் அனுமதியின்றி வெளியிட்டிருந்தது. ஒரு பிரதிகூட ஈழத்திற்கு வரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னியர் திலகம்

“வன்னியர் திலகம்” 1998ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த வரலாற்று நாவலாகும். “அடங்காப்பற்றின் அரைவாசிப் பிரதேசத்தை உள்ளடக்கிய பனங்காமம் (பழைய பெயர் பாணன்கமம்) வன்னிமையின் காவலனாக முப்பத்துநான்காண்டுகள் (1644-1678) ஆட்சி புரிந்தவர் கயிலை வன்னியன். 1968 இல் வெளிவந்த கரவைக்கிழாத் கந்தசாமி எழுதிய “தணியாததாகம்”

நாடகத்தில் தவிர்க்கப்பட்டிருந்த வரலாற்றுத் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாவல் இலக்கியத்திற்கும் கலையுணர்வுக்கும் கற்பனை வளத்திற்கும் குறைவுபடாத வகையில் “வன்னியர்திலகம்” ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

“வன்னியர் திலகம்” நாவலுக்கான அணிந்துரையில் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன்,

“இந்த நவீனத்தின் கதையமைப்பு எல்லோராலும் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையில் தெளிவாக அமைந்துள்ளது. வன்னிப் பிரதேசமும் அதன் வரலாறும் சம்பந்தமான பல தகவல்கள் அனேக சந்தர்ப்பங்களில் உரையாடல்கள் மூலமாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. கதை சம்பந்தமான முக்கிய விபரங்கள் பலவற்றை வெளிக்கொணர்வதற்கும் புதிர்களை விடுவிப்பதற்கும் நாடகப் பாணியில் அமைந்த உரையாடல்கள் ஆசிரியர் லாவகமாகக் கையாண்டுள்ளார். வீரமும் தன்மானமும் சுதந்திர உணர்வும் அநீதியை எதிர்க்கும் உறுதியும் கொண்ட தலைவனாகக் கயிலை வன்னியன் விளங்குகிறான். ஆட்சியாளர் மத்தியிலான உட்பகைகளும் சதிகளும் வீரதீர சாகசங்களும் ஆங்காங்கு கதைக்கு விறுவிறுப்பளிக்கின்றன” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சிலவே உள்ளன. வெளிப் பார்வைக்கு இவ்வாறு அந்த உலகம் அமைந்திருந்தாலும் உட்புகுந்து பார்க்கும் போது இவர்களுக்குள்ள வாழ்க்கைப் பிரச்சினையும், முன்னேறத் துடிக்கும் இளைய தலை முறையின் இதயத் துடிப்புக்களையும் தரிசிக்கமுடிகிறது. இந்த வாழ்க்கையை மிகவும் யதார்த்தமாகப் படம் பிடித்து நம் இதயங்களில் ஆழப் பதிய வைத்து விடுகிறது. “மலைக்கோலம்” என்கின்றார் அன்புமணி.

ஆக, முல்லைமணியின் இலக்கியப் பயணிப்பில் ஆக்க விலக்கிய முறைமைக்குள் பிறந்த மண், வன்னியர்திலகம், மல்லிகை வனம், கமுகஞ் சோலை, மழைக்கோலம் ஆகிய நாவல்களைத் தரிசிக்க முடியும். இவற்றுள் வன்னியர்திலகம், கமுகஞ் சோலை வரலாற்றுப் பின்புலம் இருக்கின்றதெனினும் முழுமை நோக்கில் அது வரலாற்று நாவல்கள் அல்லன என்பது மறுவாசிப்புக்குட்படுத்தும் போது தெளிவாகும். பிறந்தமண், மல்லிகை வனம், மழைக்கோலம் ஆகிய மூன்று நாவல்களும் சமூக நாவல் வகைக்குள் அடக்க முடியும். எனவே முல்லைமணி வரலாற்று நாவலாசிரியராகவும் சமூகவியல் நாவலாசிரியராகவும் நாவல் இலக்கியத்தினூடே ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தடம்பதித்துள்ளார்.

முல்லைமணியின் நாவல்களும் உத்திமுறைகளும் ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்

கமுகஞ்சோலை

“கமுகஞ்சோலை” 2000 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. முல்லைத் தீவுப் பிரதேசத்திலுள்ள நாட்டார் கதைப்பாடலை மையமாகக் கொண்ட வரலாற்று நாவல். பிரித்தானிய நிர்வாகத்திற்கு எதிராகப் போராட்ட உணர்வுடன் செயற்பட்ட தண்ணீர்நூற்று மக்களையும் அவர்களின் இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்வியல் முறைகளும் ஆளும் வர்க்கத்தின் அடக்கு முறைகளையும் சுரண்டல்களையும் இந்நாவல் கதைப்பொருளாகச் சித்திரிக்கின்றது.

“கமுகஞ்சோலை” வரலாற்று நாவலுக்கான மதிப்புரையில் இ.முருகையன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“முல்லைமணி... சிறப்பாக வன்னி மண் சார்ந்த பழமையனவும் புதியனவுமாகிய செவிவழிச் செய்திகளில் மட்டுமன்றி ஆய்வுபூர்வமான ஆவணங்கள் மீதும் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்திவருகின்றார். “கமுகஞ்சோலை” எனும் புத்தகமும் மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்ட அக்கறைகளுக்கு மற்றொரு கண்கண்ட சாட்சியாக அமைகிறது. எடுத்த புத்தகத்தைக் கீழே வைக்காமல் பிடிவாதமாக படித்து முடித்து விட்டுத்தான் வேறு காரியம் பார்ப்போம் என்ற ஓர்மத்தை வாசகர்பால் மூட்டிவிடுவதே தான் நூலாசிரியரின் சிறப்பு. நாட்டார் பாடல்களில் இடம்பெறாத கற்பனைப் பாத்திரங்கள் தனியார் குடும்பம், சமூகம், ஊர், உலகம் என்ற பல்வேறு படித்தரங்களிலும் நிகழும் மனிதச் செயற்பாடுகளையும் நய நடடங்களையும் கிரகித்துக் கொள்வதற்கான துணைக்களங்களால் அமைந்து விடுகின்றன எனலாம்”

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மழைக்கோலம்

“மழைக்கோலம்” ஒரு சமூகநாவல் 1960 இற்கு முக்கிய வன்னிப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைக் காட்டுகின்றது. இளைஞர் மத்தியில் சமூக மாற்றத்திற்கான வித்துக்கள் தோற்றம் பெற்றதையும் மாற்றத்தை விரும்பாத பழைய தலை முறையினரின் மனப்பாங்கையும் தெளிவாக்குகின்றது. இந்நாவல் 2003 ஆம் ஆண்டு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், மட்டக்களப்பு என்ற நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டது.

இந்நாவல் தொடர்பில் இரா.நாகலிங்கம் (அன்புமணி) குறிப்பிடுகையில்,

“வன்னி மண்ணின் உயிர்த் துடிப்பை வெளிப்படுத்தும் நாவல் “மழைக்கோலம்”. இந்த மக்கள், இவர்களது வாழ்க்கை, இவர்களது அபிவிருத்திகள் எல்லாமே விவசாயம் என்ற ஒரு சிறிய வட்டத்துக்குள் அடங்கிவிடுகிறது. அது ஒரு சின்னஞ் சிறிய உலகம். விவசாயம், அறுவடை, திருவிழா, காதல், கல்யாணம் என்று சுழலும் உலகத்தில், வயல் சொந்தக் காரன், அவர்களுக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக வேலை செய்யும் குடியானவர்கள் எனப் பாத்திரங்களும் ஒரு

புலகம் ஒரு சிறுபொறியில் ஆரம்பமாகும். பொறி தன்னோடும் சமூகத்தோடும் பொருத்தி வருதல் வேண்டும். அந்தப் பொருந்துதலுக்குப் படைப்பாளியின் உத்தி முறைகள் முக்கியம் பெறுகின்றன.

வன்னி மண் தான் இவரின் கதை நகர்வுக்களம், வன்னி மக்களின் வாழ்வியற் சிந்தனைகள், கலை, கலாசார, பண்பாட்டுக் கோலங்கள், உறவுமுறைகள், சமூகக் கட்டுமாணங்கள், சமூகவியல் அமைப்புகள், மனித உறவுகளும் அதன் உளவியற் பாங்குகளும், வழக்கு மொழிகள், இறையியல் நம்பிக்கைகள், குளமும் காடும் அதனோடிணைந்த வாழ்வியல் அம்சங்கள் என எல்லாமே வன்னியியற் சிந்தனைகள் ஆக்கவிலக்கிய உத்தியாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

“கமுகஞ்சோலை”, “கமுகஞ்சண்டை” எனும் நாட்டார் கதைப்பாடலை மையங்கொண்டு, வரலாறும் கற்பனையும் சேர்ந்த ஓர் உத்திமுறையை நுட்பமாகக் கையாண்டுள்ளார். அத்தோடு வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை மிக நுட்பமாகப் பொருத்தமான இடங்களில் கதையோட்டத்துடன் வரும் பாத்திரங்களின் “செப்பல்மொழி” யாகக் கையாண்டிருப்பது சிறப்பார்ந்த உத்தியாகும். அத்தோடு வன்னியின் பாரம்பரியங்கள், அதற்கேயான மொழியாடல் சிறப்புமிக்கது.

1. உமிக்கரியால் பத்துலக்கி முகம் கழுவுதல்
2. வேப்பங்குச்சியால் பத்துலக்குதல்
3. வானத்தைப் பார்த்த வினாசியர் “காலைமப்பும் கழுதைப் புகாரும்” என்றால் மழை பெய்யாது.
4. பெயர்களுக்கு முன்னால் அடைமொழி காட்டுராசா கதிர்வேல் வினாசி.

இவை வன்னியின் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்.

பாத்திரவார்ப்பும் பாத்திரங்களின் உரையாடல்களும் இயல்பான சமூக மொழியாடல்களுடன் பேச விட்டிருப்பது சிறந்த உத்தியாகும்.

“ஏன் பிள்ளை இவ்வளவு

வெள்ளனா எழும்பினனி. ஆறுதலாய் எழும்பியிருக்கலாந்தானே? என்று பரிவுடன் நாச்சியம்மாலைக் கேட்கிறாள் சீதேவி.

எவளவு வேலை கிடக்கு மாமி. இப்ப துவங்கினாத்தானே செய்து முடிக்கலாம் என்று கூறியவள் அடுக்களைக்கு ஓடுகிறாள்.

அங்கே தெய்வானை பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து அடுப்பை மூட்டிவிட்டாள்.

கயிலாயர் பத்து எருமை மாடுகளில் பால் கறந்து கொண்டு வந்துவிட்டார்.

நான் பாலைக் காச்சிறன் நீ போய் மாட்டுப்படி அலுவலைப் பார்”.

இவ்வாறே நாவல் முழுவதிலும் சமூகப் பேச்சோடு ஒரு சமூக நாவலுக்கான கூறுகளோடு வரலாற்றுப் பின்புலம் நகர்கின்றது. நாளாந்த வாழ்வியலோடு வரலாறு பேசப்படுகின்றது. எதுவும் பிரச்சாரமாகவோ அன்றி திணிப்பாகவோ கதை நகர்த்தப்படவில்லை.

வேட்டையாடல் வன்னியின் சிறப்புக்கலை. அதற்காக வன்னியர் வேடரல்லர். தம் வாழ்வை குளத்து நாகரிகத்தோடும் வன்னியின் பண்பாட்டுக் கோலங்களோடும் இணைவுறப்பெற்று வாழ்பவர்கள் என்பது இவரின் நாவலில் முத்தாய்ப்பாக காணவிழைவதாகும். இதற்கான களங்களே கமுகஞ்சோலையில் இழையோடுகின்றது. “கமுகஞ்சண்டை” ஒரு சம்பவமேயன்றி கதை அதுவல்ல, கதைக்களம் விவசாய வாழ்வியலும் வன்னியியற் சிந்தனைகளும், பொருளாதார முயற்சிகளும், தனி மனிதர்களினதும், குடும்பங்களினதும், சமூகங்களினதும் “தன்னிறைவு” பேசப்பட்டுள்ளது.

“அவன் மாட்டுப் பட்டிக்கு விரைய. அவள் சித்தமட்டி. பேரமட்டி. ஆடாதோடைத் தண்டு. கொத்தமல்லி என்பவற்றை அவிக்கிறாள். அவித்த தண்ணியும் பாலும் கொண்டு சீதேவியிடம் போகிறாள்.”

“சீதேவி படுத்த படுக்கையாகி ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டது. சிவசம்புப் பரியாரியார் கொடுத்த குளிசையை அனுமானங்களுடன் கரைத்துச் சீதேவிக்குக் கொடுக்கிறாள்...”

இங்கு மனித வாழ்வியலின் அத்தனை கூறுகளும் தன்னிறைவு கண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

“...பத்து ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள காணியில் தென்னந்தோப்பு, பனங்காணி, மா, பலா எனும் கனி தரும் விருட்சங்கள் அனைத்துமே அவரது அயராத உழைப்பினால் தேடிக்கொண்டவை. இவற்றைவிட நெல் வயல் ஐம்பது மரக்கால் தறை. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பசுமாடுகள், அதே அளவு எருமை மாடுகள்...”

இவற்றினூடே “கமுகஞ்சோலை” வன்னியின் செல்வச்செழிப்பைப் பூடகமாக எடுத்தியம்புகின்றது.

களம் ஒன்பதிலிருந்து கமுகஞ்சண்டையின் பின்னணியும் அடக்குமுறைக் கெதிரான கிளர்ச்சிக்கான ஆயத்தங்களும் களமாக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“குரிசை தண்ணியுத்துக்குப் படைகொண்டு போக வேணும். உடனே ஆயத்தம் செய். ஒரு மாதம் வரையில் தங்க வேணும் கூடாரம், குசினிக்கேற்ற சாமான், குடிவகை, இடியன் துவக்கு, பீரங்கி எல்லை ஆயத்தப்படுத்து”

இதனை வன்னி மக்கள் உறுதியுடனும், வீரமறவர்களாக அந்நியரை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டிருந்தனர் என்பது புலப்படுகின்றது.

“கதிராமன், கதிர்வேல் வினாசி, காதுறுசாய்வு முதலியோர் தீவிரமாக ஆலோசித்தனர். மறைந்து நின்றேனும் தாக்கவேணும் என்று தீர்மானித்தனர்.”

“...கதிராமன் இடியன் துவக்கால் திருப்பிச் சுட்டான். கோணன் விதானையாரின் காலை மருவிக்கொண்டு துப்பாக்கிச் சண்டம் பறந்தது.

“கமுகுகள் கடகடவெனப் பாறி விழுந்தன”

“முழுக்கத் தறிச்சுப் போட்டம். இன்னும் கொஞ்சம் விஸ்கி”

பெரியதுரை வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

குடிமக்கள் தம் கண்முன்னே தாம் பெற்று வளர்த்த குழந்தைகளை வெட்டிச் சரிப்பது போல எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

கிராமம் முழுவதுமே சோகமயமானது.

மக்கள் அகதிகளாக ஆதரவற்றவர்களாக குமாரபுரம் நோக்கிச் சென்றனர்.

அவர்களைக் கயிலை வாசம் வரவேற்று உபசரித்தது.

“அடங்காப்பற்று அடங்கிவிட்டது” என்ற பட்டாளத்தின் கூக்குரல் குமார

புரத்துக்கும் கேட்டது.

கதிராமன் ஒரு சாக்கு நிறைய முற்றிப் பழுத்த பாக்குகளை எடுத்தான்.

“ஏன்” என்று கற்பகம் கேட்டாள்.

“இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றாவது இந்தப் பாக்குகளை நடத்தான் போகிறன்”.

வன்னி மக்களின் ஓர்மம், வீராப்பு, வாழ்வியலோடு கலந்துவிட்ட வீரம் என்பன சிறப்பார்ந்த உத்திகளோடு, நாவல் இலக்கியத்துக்கான கட்டமைப்புடன் கமுகஞ்சேண்டை, கமுகஞ் சோலையாகி விடப் போகும் பிடிவாதமான உண்மைகள் பேசப்பட்டுள்ளன.

முல்லை மணியின் கமுகஞ்சோலைக்கு அடுத்த நாவல் “மழைக் கோலம்”.

“மல்லிகைக்குளம்” என்ற விவசாயக் கிராமத்தின் கதை. கைலாய உடையார் குடும்பம் இந்நாவலில் முதன்மை பெறுகின்றது. சமூக அடக்குமுறையிலிருந்து விடுபடத்துடிக்கும் இளைய தலைமுறையின் உள்ளத்துடிப்புகளும் உணர்வுகளும் கதை முழுவதும் இழையோடுகின்றது.

பாத்திர வார்ப்புமுறை மிக சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆற்றொழுக்கான “சொல்” நேர்த்தி. கதை மாந்தர்களே கதை நகர்வுக்கு மொழிதல் செய்கின்றார்கள்.

ஒவ்வொரு கதை மாந்தருக்கும் ஒவ்வொரு சிறப்பான குணம்சம். ஆவணம் மிக்க கைலாய உடையார். அவருக்கு அடங்கிப் போகும் மனைவி செல்லநாச்சியார், அவரது மகளான புதுமைப்பெண் பதஞ்சலி, சுயசிந்தனை கொண்ட கந்தப்பர், புரட்சிகர சிந்தனை மிக்க ஏரம்பன். கிராமத்துக்கேயுரிய வெருளிச் சின்னையன், சீத்தை மணியன், பள்ளிக்கூடத்தை நாசமாக்கும் தாமோதரம், தங்கமலர் ஆசிரியை என அனைத்துப் பாத்திரங்களும் மழைக்கோலத்தை நனைவிக்கின்றனர்.

கதைக்களம், கதைச் சம்பவங்கள் மக்களின் மொழியாடல்கள் இலகு வில் மறக்கக் கூடியனவல்ல. கலை, கலாசார, பண்பாட்டம்சங்கள், பொருளாதார முயற்சிகள் எனப் பல்நிலைகளில் நாவலின் ஓட்டம் நகர்கின்றது.

ஆலய திருவிழா ஏற்பாடுகள், காடுவெட்டி வெளியாக்கும் முறைகள், வேட்டையாடும் நுட்பங்கள், காணி வழங்கல் குளறுபடிகள், மனிதர்களுக்கிடையே காணத்தகும் கிராமிய மரியாதைகள், கிராமத்துக் காட்சிகளின் வர்ணிப்புக்கள் என நாவல் இலகுவாக நகர்ந்து செல்வதைக் காணலாம்.

கதை மாந்தர்களின் உரையாடல்கள் ஊடே பிரதேச வழக்காறுகள், நடைமுறைகள், மிக நுட்பமான முறையில் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது.

“இந்தக் காலத்திலை ஆரையும் நம்பேமாம் கிடக்கு கந்தப்பு”

“நீங்கள் என் மாமி மகன். உயர்வர்க்கச் சிந்தனையுடையவர். உங்கள் படிப்பு, தொழில் எல்லாமே கொழும்பில்தான். பிறந்த ஊர் மக்களுடன் உங்களுக்கு எந்தவித தொடர்பையும் ஏற்படுத்த விரும்பாதவர்...”

“...நீங்கள் ஊருக்கு வரும் போது ஏழை விவசாயிகள் பலர் உங்களைக் கண்டு பேச வருகிறார்கள். அவர்களுடன் நீங்கள் முகங்கொடுத்துக் கதைப்ப தில்லையோ”

இவ்வாறு ஒரு சமூகத்தின் கதை மாந்தர்கள் உலாவருகின்றார்கள்.

“தில்லையர் வன்னியில் தன் மகளுக்கு மாப்பிளை எடுக்கவிரும்பினார். அது நிறைவேறாதவிடத்து மகனையேனும் இங்கு செய்து வைக்க முடிவு செய்தார்...”

“பதஞ்சலி கைவளை திருத்தும் சாக்கில்தான் காதலனைக் கடைக்கண்ணால் பார்க்கிறாள்.”

எளிமையான வாக்கியக் கோர்வை. வாசகனைச் சுவைக்கச் செய்கின்றது.

மழைக்கோலம் 1970-1977 காலப்பகுதியே கதைக்களம். சமூகக் கட்டுமானத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த அசைவியக்கத்தை மழைக் கோலம் நனைத்துக் கொண்டது. சமுதாய முன்னேற்றத்தை நோக்கிச் சிந்தித்துச் செயற்படும் இளைய தலைமுறையினருக்கு இயல்பாக ஏற்படும் தடைகளும் சவால்களும் அதனை முறியடித்து வெற்றி கொள்வதற்காகப் படுகின்ற இடர்களும் உளவேதனைகளும் இந்நாவலில் சிறப்பார்ந்து பேசப்பட்டுள்ளன.

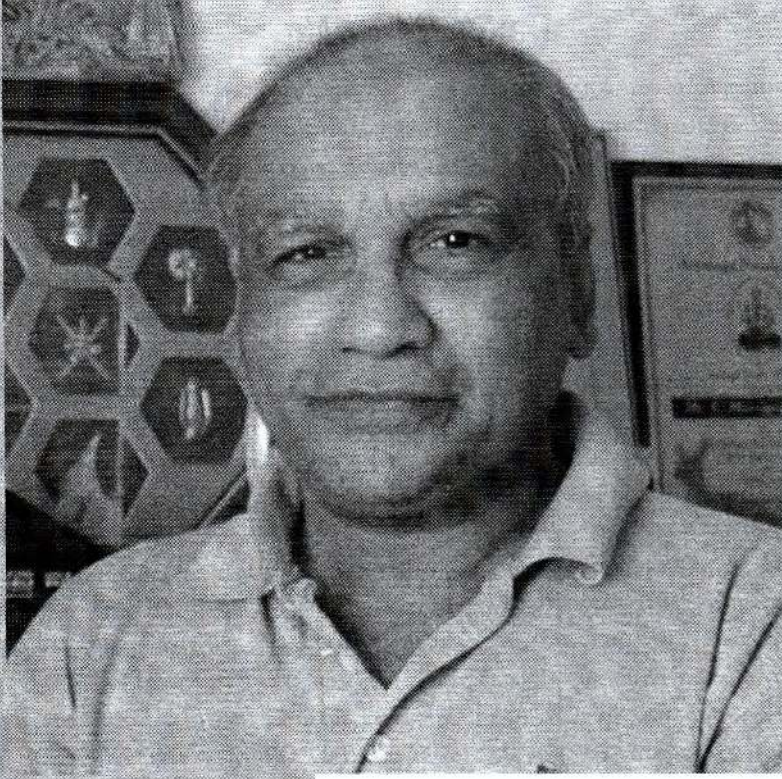

நிறைவுரை

முல்லை மணியின் ஐந்து நாவல்களும் உசாவுகைக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் வன்னியர் திலகம், கமுகஞ்சோலை, மழைக்கோலம் ஆகிய மூன்று நாவல்களையும் மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்துகின்ற போது, முல்லைமணியின் ஆக்கவிலக்கிய முறைமையை நோக்கி, “பிரதேச நாவல் இலக்கியத்திற்கான” அவரின் வகிபாகம் தெளிவுபெறுகின்றது. மீளவும் சுட்டிக்காட்ட விழைவது, வன்னியியற் சிந்தனைகள், மக்களின் வாழ்வாதார முறைகள், வன்னியின் தனித்துவமான கலை, கலாசார, பண்பாட்டு, வழக்காறுகள் மற்றும் வாழ்வில் தன்னிறவு காணல் என்பன வரலாற்றுப் பின்புலத்தின் தொன்மங்கள், நாட்டாரியல் அம்சங்கள், சமூகக் குழுமங்கள், வரலாற்றுக் கதைகள் என்பவற்றின் ஊடே பிரதேச அல்லது மண்ணின் வாசனை அல்லது குறித்த பிரதேச மக்களின் வாழ்வு நாவலிலக்கியம் என்ற இலக்கிய வடிவத்தினூடே வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது என்பது முல்லை மணியின் உண்மையான பிடிவாதங்களாகும்.

உசாத்துணைகள் :

- முல்லைமணி (2000) கமுகஞ்சோலை, வாணி அச்சகம், வவுனியா.
- முல்லைமணி (2003) மழைக்கோலம், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையம், மட்டக்களப்பு.
- முல்லைக் காவியம் (2017) நினைவுமலர், வவுனியா.
- முல்லைமணி நேர்காணல் (2003) உதயன், யாழ்ப்பாணம் (07.03.2003)
- பரமேஸ்வரி.க. (15.02.2021) நேர்காணல், (முள்ளியவளையில்) முல்லைமணியின் துணைவியார்.

உறவுகளிடையே உள்ள
ஆத்மார்த்தமான
பந்தத்தையும் உறவுகளின்
சிக்கல்களையும்
இந்த நாவல் அழகுற
காட்சிப்படுத்தியுள்ளது.
இனப்போராட்டம், யுத்தம்,
அதனால் இடப்பெயர்வு, வர்க்க
அரசியல், ஜாதி மற்றும்
தீண்டாமை போன்ற
பிரச்சினைகளுக்கு இடையில்
இலங்கை தமிழ் மக்களின்
இரண்டு சகாப்தத்திற்கு
முந்தைய வாழ்வை
படம்பிடிக்கிறது நாவல்.

முருகபதியின் பறவைகள் நாவல்

“எங்கெங்கோ வானத்தில் வட்டமிட்டாலும் பறவை இரை தேட தரையிறங்கி வந்து தான் ஆகவேண்டும்” என்று முன்னுரையில் ஒரு தத்துவார்த்த வாக்கியத்தோடு தன்னுடைய முதல் நாவலை சுவாரஸ்யமாக்கியிருக்கிறார் ஆசிரியர் முருகபதி அவர்கள். 2001 ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்.

உறவுகளிடையே உள்ள ஆத்மார்த்தமான பந்தத்தையும் உறவுகளின் சிக்கல்களையும் இந்த நாவல் அழகுற காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. இனப்போராட்டம், யுத்தம், அதனால் இடப்பெயர்வு, வர்க்க அரசியல், ஜாதி மற்றும் தீண்டாமை போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு இடையில் இலங்கை தமிழ் மக்களின் இரண்டு சகாப்தத்திற்கு முந்தைய வாழ்வை படம்பிடிக்கிறது நாவல். யாழ்ப்பாணத் தமிழில் படைக்கப் பட்டுள்ளது சுவையாகவுள்ளது. நீர்கொழும்பை மையமாக வைத்து இயங்கும் இந்த நாவல், நம்மை நீர்கொழும்பில் ஒவ்வொரு வீதியிலும், கடற்கரையிலும், அங்குள்ள கோவில்களிலும் ஒரு மெய்யான தரிசனத்தைத் தருகிறது.

பெற்ற தாய் தந்தையையும், இயக்கத்தில் தம்பியையும் இழந்து, பாதியில் விடப்பட்ட தாதிப் பயிற்சி, கருகிப்போன காதல், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக தடுக்கும் நரைமுடி என்று மாமாவிற்கு பின் தன்னுடைய எதிர்காலம் ஒரு கேள்விக்குறியாக தொக்கிநிற்கும் முதிர் கன்னி தேவகி நாவலின் நாயகி.

கலப்புத்திருமணம் செய்துகொண்ட பெற்றோரை தன் சொந்த தாய்மாமனான ஓய்வு பெற்ற தமிழாசிரியர் சிற்றம்பலத்தார் வெறுத்து ஒதுக்கியிருப்பார். அவருக்கு இரண்டு மகன்கள், ஒரு மகள். மூத்தவன் பாலன் திருமணமாகி குடியுரிமைக்காக சுவிஸ் தேசத்தில் காத்திருக்கிறான். இளையவன் குமார், தேவகியை காதலித்து திருமணம் செய்துகொள்கிறேன் என வாக்குறுதியும், முத்தங்களும் தந்த பின், தந்தையின் சூதினால் மேல் படிப்பிற்காக ஆஸ்திரேலியா குடியுரிமை பெறவேண்டி தன்னலத்தினால் அங்கேயே புனிதா எனும் பெண்ணை மணந்து வாழ்கிறான்.

மகள் சுமதியோ அச்சவேலி மாப்பிளை அரசனுக்கு சீதனமும் கொடுத்து பிள்ளையார் கோவிலில் தாலியும் அணிந்து கொண்டு “பார்சல் பெண்ணாக” ஜெர்மனிக்கு சென்று குடியேறுகிறாள்.

சாதியின் பெயரால் எந்த மாமனால் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டாளோ அதே மாமனுக்கு வயோதிப காலத்தில் ஒரு தாதியைப் போல அதற்கு மேலேயும் ஒரு தாயைப்போல சேவகம் செய்து

பார்த்துக்கொண்டு அன்பே வடிவாக வாழும் அபலை தேவகி.

அவரின் மூன்று மக்களும் அயல்நாட்டிலிருந்து அனுப்பும் பணத்தில் நோயாளி மாமா மற்றும் அவளது வாழ்க்கையையும் ஒட்டிக்கொண்டு ஒவ்வொருவரிலும் சார்ந்து வாழும் அவமானகரமான பரட்டிப்போட்ட வாழ்க்கை.

கோவிலுக்குச் சென்றாலும் குனிந்த தலை நிமிராமல் இருந்த சுமதி, தற்சமயம் கணவனை பிரிந்து இரண்டு ஆண் குழந்தைகளுடன் தனியாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள். சமுதாயத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட, திணிக்கப்பட்ட சாதிய அடக்கு முறைகள், திருமண வாழ்க்கை, ஆண் ஆதிக்கம் பெண்ணடிமைத்தனம் போன்றவற்றை கேள்வியெழுப்பும் விதமாக பரிணமிக்கும் சுமதி. “மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பெண்களின் மீதான பாலியல் வன்முறை” பற்றிய ஒரு ஆய்வறிக்கையை ஒரு பத்திரிகைக்கு தயார்படுத்தும் அளவுக்கு பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண் போல் பொலிவுற்று திகழ்கிறாள். அவளது திருமணவாழ்வு, கணவனின் குறுகிய மனம், சூழலும், நாடும் அவளை இப்படியான சிந்திக்கும் அறிவு தளத்தில் உயர்த்தியிருக்கிறது.

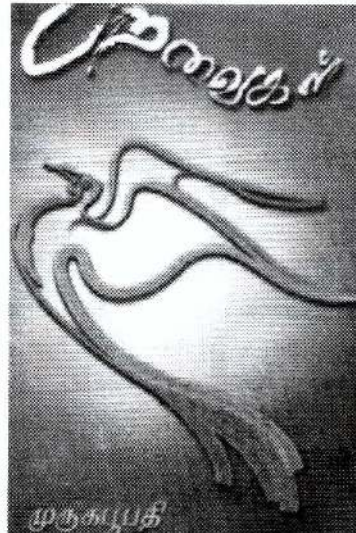
“கொதி வாத்தி”யாக இருந்த சிற்றம்பலத்தார் இன்று முதுமை கண்டு, பெற்ற பிள்ளைகளோடு வாழும் கொடுப்பினை இன்றி நோய்வாய்ப்பட்டு செய்த பிழைக்கு பிராயசித்தம் தேடும் பாவனையில் எல்லா வற்றிலும் அந்நியப்பட்டு மெளனமே உருவாக காட்சி அளிக்கிறார்.

“பக்தியால் யானுணைப் பல காலும்
பற்றியே மாத்திருப் புகழ் பாடி
முத்தனா மாறெனப் பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே”
என்று இறைவனிடம் புலம்புகிறார்.

வாஞ்சையோடு பழகும் செல்லம் ஆச்சி, உதவி என்றால் மறுக்காது செய்யும் முஸ்லிம் எனும் முஸ்லீம் இளைஞன், சிறந்த நண்பர் லோரன்ஸ் மாஸ்டர், முதலாளித்துவ மனோபாவத்தில் வாடகை வீட்டு சொந்தக்காரி மரியம்மா, பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணத்தில் ஊதாரியாய் வம்பு பேசித் திரியும் சுந்தரம் என அன்றாடம் நம்மை சுற்றி இருக்கும் நபர்களையே நாவல் முழுக்க பார்க்கமுடிகிறது.

யதார்த்த வாழ்க்கைக்கு மிக அருகில் இருப்பதால் நம்மை அந்த ஒவ்வொரு பாத்திரத்தினூடாகவும் நின்று சிந்திக்க வைக்கிறது. கதை எவ்விடத்திலும் தேக்கமடையாமல் விறுவிறுப்பாக நகர்ந்துபோகிறது.

வெளிநாட்டவர்கள் கண்ணோட்டத்தில் இலங்கை தமிழர் என்றாலே “புலிகள்” என்று பார்க்கப்பட்ட நிலை, முருங்கை மரத்து

மசுக்குட்டிகள் தீயில் இட்டு பொசுக்கப்பட்டாலும் அவை மறுநாள் மீண்டும் ஊர்ந்து செல்வதைக் காண்கையில் “எங்கட இனம் மாதிரி” என்று சொல்லும் இடம், ரத்தம் சிந்தாத தேர்தல் எங்க நாட்டில் நடைபெற வாய்ப்பே இல்லையா என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்கும் கேள்வி,

ராஜனுக்குத் தொலைந்தது அடையாள அட்டை தான் ஆனால் “நானோ அடையாளத்தையே தொலைத்து விட்டு நிற்கிறேன்” எனும் போதும், தலையணை ஒன்று தான், அதற்குப் போடப்படும் உறைகள் தான் மாறும், மக்கள் உறங்கிப் பழகிவிட்டார்கள் என்று தேர்தல் முடிவைப் பற்றி கூறும் போதும், மனம் எண்ணி எண்ணிச் சுகம் காணும் உலகத்திற்கும், எதார்த்தத்தில் அதற்கு ஏற்படும் காயங்களுக்கும் இடையிலான முரண்களைப் பேசுகிறது.

நாவலினூடே முஸ்லிம்களை வெளியேற்றிய அரசியல், மொழி அரசியல், தேர்தல் அரசியல் என்று அன்றைய அரசியல் சூழலை ஆசிரியர் சொல்லத் தவறவில்லை.

கதையின் ஓட்டத்தில், அயல்நாடுகளில் குடியேறிய நம் மக்கள் (கோவில் கட்டுவது பின்னர் அதனால் எழும் அரசியல், தமிழ் பேசத் தெரியாத பேரன் களிடம் உரையாடவோ, உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவோ தவிக்கும் தாத்தா பாட்டிகள்) என்று தமிழ் சமூகத்தின் மீது அவர் எடுத்து வைக்கும் விமர்சனங்கள் இக்காலத்திலும் தவிர்க்க இயலாதவை.

ஆண்டாண்டு காலம் அழுது புரண்டாலும் மாண்டோர் வருவதில்லை என்னும் படி, ஒரு நாள் சிற்றம்பலத்தார் மாண்டுவிடுவதும், தேவகியின் வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகி போனதும் தான் முடிவு.

“உறவு தண்ணீர் போல, பிரிக்க முடியாது பிள்ளை” என்று செல்லம் ஆச்சி சொல்லும் இடத்தில் எல்லா நவீன வாழ்க்கைக்குப் பிறகும் அடிப்படை உறவுகளில் எந்த மாற்றமும் இல்லை என்பது தான் நிதர்சனம். மனித மனங்கள் உறவுகளுக்காக ஏங்கிக்கொண்டு தான் இந்த விஞ்ஞான யுகத்திலும் இருக்கிறது.

அர்த்தமுள்ள இந்துமதம் கட்டுரையின் ஓரிடத்தில் கண்ணதாசன் சொல்வது போல் “இரத்தத்தின் அடர்த்தி நீரை விடக் குறைவு, அதனால் தான் அது உறவு

என்று வரும்போது அவ்வளவு இளகி விடுகிறது போலும்” என்ற வரிகள் நினைவுக்குவந்தது.

ஒரு எழுத்து நம் வாழ்வை பிரதி பலிக்கும் போது அதனோடு மனம் ஒன்றி விடுகிறது. எல்லாவகையான மனிதர்களும் நிறைந்தது தான் நம் சமூகம். நாம் யாராக அதில் நிற்கப்போகிறோம் என்று நம்மை ஒரு படைப்பு சிந்திக்க வைப்பது தான் ஒரு சிறந்த இலக்கியம் ஆகும். அந்த பாதிப்பை பறவைகள் எனக்கு கொடுத்தது என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. இந்த நாவலுக்காக சாகித்திய விருது வென்ற முருகபூபதி அய்யாவிற்கு மனமார்ந்த வாழ்த்துகளும் நன்றிகளும்.

ஈழத்து நாவல் வெளியில் வை. அகமதுவின் தரிசனங்கள்

உலகின் இருநூற்றாம்பது வருட கால நாவல் வளர்ச்சியில் தமிழ் நாவலுக்கான வரவு சுமார் நூற்று முப்பது ஆண்டுகளாகும். பத் தொன் பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கால கட்டத்தில் உருவான தமிழ் நாவல், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது. இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் அது முன்னைய கால கட்ட மரபுகளின் வளங்களை உட்கொண்டு அடுத்த பரிமாணத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதே நேரம் ஈழத்து தமிழ் நாவலின் ஆரம்பப் புள்ளியானது அசன்பேயின் கதையுடன் (1885) தொடங்கப்பட்டு ஒரு நூற்றாண்டையும் தாண்டிய நிலையில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் உண்டான மாற்றங்களைத் தன தாக்கிக் கொண்டு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது இவ் வளர்ச்சியானது தமிழ் நாட்டு நாவல் இலக்கியத்தின் ஏற்ற இறக்கங்களையொட்டியதென்பதில் சந்தேக மில்லை. ஈழத்தில் அசன்பே சரித்திரம் வெளியாகி ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர் கிழக்கிலங்கையில் உசோன் பாலந்தை கதையும் (1891) அதனைத் தொடர்ந்து மோகனாங்கியும் (1895) வெளிவந்திருக்கின்றன. அக்காலம் முதல் 2010 வரையான காலகட்டத்தின் சுமார் அறுபத்தியிரண்டு நாவல் படைப்பாளர்கள் புனைக்கதைத் துறைக்குப் பங்காற்றியுள்ளனர் இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக இருந்து கொண்டு நாவல்களைத் தந்தவர்களாவர் அவ்வகையில் நாவலாசிரியர் வை. அகமட் இன் புனைவுப் பரிமாணம் களப்பு பிரதேச முஸ்லிம்களின் மண்வாசனை கொண்டு அமைகிறது.

வாழைச் சேனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வை. அகமட் 2000 களில் தரிசனங்கள், நிலவின் நிழலில் எனத் தந்த இரட்டைக் குறும் புனைவுகள் பற்றிய கதையாடலை நோக்கு முன்னர் 1976 இல் வெளிவந்த புதிய தலைமுறைகள் நாவல்

பற்றிய புரிதலும் அவசியமானதே ஏனெனில் இளைய தலைமுறை முதிய தலைமுறை வர்க்க முரண்களையும் சமூக அவலங்களையும் எடுத்துக்காட்டும் அப்புனைவு சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்தில் மார்க்ஸியக் கொள்கையில் பிடிப்புக் கொண்டிருந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலர் தங்கள் சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் வர்க்க முரண்களையும் போராட்டங்களையும் 1950 இற்குப் பிற்பட்ட கால கட்டத்தில் எழுதத் தொடங்கி விட்டனர் அவ்வகையில் நாவலைப் பொறுத்தவரை வடக்கிலே இளங்கீரன் சுபரின் தென்றலும் புயலும் (1956), நீதியே நீகேள் (1959) அ.செ.முருகானந்தனின் புகையில் தெறிந்த முகம், வண்டிச்சவாரி (1944) என்பவற்றின் வருகைக்குப் பின்னர் இளம் எழுத்தாளர்கள் பலர் உரிமைப் போராட்டங்களைப் பகைப்புலமாக வைத்து எழுதத் தொடங்கினர் இவர்களில் செ.கணேசலிங்கம் முக்கிய மானவர் இவரது நீண்ட பயணம் (1965), செவ்வானம் (1968), போர்க்கோலம் (1969) ஆகியன முக்கிய மானவை எழுபதுகளில் டானியலின் பஞ்சமர் (1972) போராளிகள் காத்திருக்கிறார்கள் (1975), செங்கை ஆழியானின் பிரளயம் (1975), வாடைக் காற்று போன்றவை எழுந்த காலகட்டத்திலேயே கிழக்கிலங்கையில் வர்க்க முரண்களைக் காட்டுகின்ற நாவல்கள் எழுத் தொடங்கின.

மருதூர் கனி, மருதூர் கொத்தன், ஜோன்ராஜன், சண்முகம் சிவலிங்கம், பாண்டியூரான், மு.சடாட்சரம், எம்.ஏ. நுஸ்மான், அஸ். அப்துல்லமது போன்றவர்கள் முற்போக்குக் கொள்கைப் பற்றாளர்களாக இருந்து சிறு கதைகளையும், கவிதைகளையும் இக்காலகட்டத்தில் தந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. நாவல்கள் என்ற வகையில் வை. அகமதுவின் புதிய தலைமுறைகளும், ஜோன்ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளையும் சிறப்பாக

எடுத்துக் காட்டத்தக்கவையாகும். போடியார் மாப்பிள்ளை விவசாயம் செய்யும் போடிமாருக்கும் முல்லைக்காரர்களுக்குமிடையே உள்ள முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்த புதிய தலைமுறைகள், இளைய தலைமுறைக்கும் மூத்த தலைமுறைக்கும் இடையே நிலவும் இழுபறியை எடுத்துக்காட்டுகிறது

படித்து விட்டு அரச தொழில் கிடைக்கும் வரை காத்துக் கொண்டிருந்து மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடும் கமால் கிராம சபைத்தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்காக இளைஞர் முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் நான்காம் வட்டாரத்தில் நிறுத்தப்படுகின்றான் இதற்கான ஒத்துழைப்பைப் பெறும் வகையில் பள்ளி வாசலுக்கு முறையான கடிதம் ஒன்றை இளைஞர்கள் ஒன்றித்து அனுப்பிய போது அவர்களது வேண்டுகோள் மறுக்கப்படுகிறது அதே நேரம் பள்ளிவாசல் சார்பாக வெள்ளைத்தம்பி முதலாளி உட்பட இருவர் கமாலுக்கு எதிராகக் களம் இறக்கப்படுகின்றனர். கமாலுக்கு வந்து சேர்ந்த இளைஞர் ஆதரவு வெள்ளைத்தம்பி முதலாளிக்குப் பொறுக்க முடியாதிருந்தது கமாலின் பரம எதிரியான மஜீத் என்பவன் மூலம் அடாவடித் தனங்களைக் கட்டவிழ்ந்து விடுகிறார் வெள்ளைத்தம்பி கமாலின் புத்திசாலித்தனம், இளைஞர் முன்னேற்றக் கழகத்தாரின் ஒத்துழைப்பு என்பன இவர்களது எதிர்ப்புகளைத் தவிடுபொடியாக்க, ஈற்றில் கமாலே வெற்றி பெறுகிறான். முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கும் புதிய தலைமுறையினருக்கும் இடையே இடம்பெறும் முரண்பாட்டைச் சித்தரிக்கும் இப்புனைவு கமால் - சல்மா இருவரதும் காதலையும் இணைத்துச் செல்கிறது இளைய தலைமுறையினரை வைத்து பின்னப்பட்டிருக்கும் இந்நாவல் கிராம மொன்றின் எழுச்சியும் உயர்ச்சியும் இளைஞர்களால் தான் அதிகம் அடையப்படக் கூடியது என்பதைத் தெளிவாக காண்பிக்கிறது இஸ்லாமிய விதிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் கிராமத்தவர்களது வாழ்வியல் அக்காலப் பின்னணியிலேயே விளங்கப்படுகின்றன. வாழைச்சேனை ஆறு, அது சென்று சேரும் வங்காள விரிகுடாக் கடல், பங்களாவடித் துறைமுகம் ஆகியன அழகுறக் காட்டப்படும் அதேவேளை மீன் பிடித் தொழிலாளர்களின் அவலங்கள் உயிரோட்டத்துடன் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

இரண்டாயிரங்களில் வெளிவந்த நிலவின் நிழலில், தரிசனங்கள் இரு புனைவுகளுமே வீரகேசரியின் தொடர் வெளியீடுகளாக அமைந்திருந்தவை நிலவின் நிழலில் 1968 காலப்பகுதியிலும் தரிசனங்கள் தொண்ணூறுகளிலும் தொடர் நாவலாகப் பிரசுரிக்கப் பட்டவை. உண்மையில் புத்தக வடிவில்

ஐநூறு பிரதிகளையோ ஆயிரம் பிரதிகளையோ மாத்திரம் தான் பெரும்பாலும் புனைகதையாசிரியர்கள் வெளியிடும் வழக்கம் கொண்டிருப்பதை இலங்கையில் காணலாம். ஆனால் இலட்சக்கணக்கான பிரதிகளில் பிரசுரம் பெற்று வாரா வாரம் எதிர்பார்ப்பு வாசிப்பினை வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகள் வழங்கியிருந்தன இந்த இடத்தில் தினகரன் வழங்கிய வாரத்திற் கொரு குறுநாவலையும் மறக்க முடியாது எழுபதுகளில் ஒரே நாளில் இலட்சக்கணக்கில் பிரசுரமாகி அதிக வாசகர்களைச் சென்றடைந்தமை முக்கியமான விடயமாகும் தினகரனின் இவ்வாய்ப்பும் கிழக்கிலே பல புனைகதையாசிரியர்களை நாவல் எழுதத் தூண்டியிருந்தது பெரோஷா குசைனின் இரண்டு மனம் வேண்டும், நற்பிட்டிமுனை பழிலின் சொந்தமில்லா நினைவுகள், எம்.ஐ.எம். முஸம்மில்லின் யாரைத்தான் நம்புவதோ போன்றவை இவற்றில் முக்கியமானவை.

நிலவின் நிழலில் கடலோரத்துக் கிராமிய வாழ்க்கையைக் காட்டும் கதை இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட ஆசிரியரின் முதல் புனைவாகிறது அதிகாரம், சுரண்டல், காதல், பொறாமை, வன்முறை, சமரசம் என சமுதாயத்தில் எப்போதும் நிலவிக் கொண்டிருக்கும் விடயங்களை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார். மீனவர்களுக்கு அரசாங்கம் கடன் கொடுத்து உதவி செய்ய முற்படும் போது அரசாங்கக் கடனில் பலர் திடீர் பணக்காரர்களாகி விடுகின்றமை கயிற்றுவலை அல்லாமல் புதிய நைலோன் வலைகளால் மீனவர்கள் சந்தோஷிக்கின்றமை மீன்பிடிக்கச் செல்லும் தொழிலாளர்க்கு ஒரு பங்கு போக மீதிப்பணம் முழுவதும் வள்ளச் சொந்தக்காரனுக்குச் சென்று சேருகின்றமை ஏழைகள் ஏழைகளாகவும் அவர்களது குடிசைகள் குடிசைகளாகவும் இருக்கின்ற நிலையினை வை. அகமட் சிறப்பாக தனது முதல் நாவலுக்குள் கொண்டு வந்து காட்டியிருக்கின்றார்.

வை. அகமதுவின் தரிசனங்கள் உண்மை அனுபவக் காட்சியாக நம்முன் விரிகிறது ரணமாகி விட்ட தன் வாழ்க்கைக்கு கிடைத்த ஒத்தடமாக நண்பன், நண்பனின் மனைவி, அவனது வீடு, அவர்களது உரையாடல் அனைத்தும் கிடைக்கின்றன இருப்பினும் நண்பனின் குடும்பம் முழுவதையும் மூடியிருந்த மௌனத்திரையை சற்றே விலக்கிப் பார்வையில் தான் நண்பனின் மனைவியது உள்ளகக்கதவு திறந்து கொள்கிறது அங்கு காண்கின்ற விடயங்களே நாவலாசிரியரின் தரிசனங்களாக விரிகின்றன.

தன்னையும் தனது நான்கு பிள்ளைகளையும் தவிக்கவிட்டு வேறொரு வாழ்க்கைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்த தனது மனைவியோடு தனது நண்பனின் மனைவியை

கணவன் -
மனைவிக்கிடையில்
முரண்கள்
முக்காடிடமுந்த போதும்
கணவனுக்காகவும்
பிள்ளை களுக்காகவுமே
வாழ்ந்து அன்பே
உயிரென நிரூபிக்கும்
நண்பனின் மனைவி
அறவும் உணர்வும்
கொண்ட சிறந்த
இல்லத்தரசியாகக்
காட்சியளிக்கிறாள்.

ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் நீண்டதொரு இடை வெளியை ஆசிரியர் தரிசிக்கிறார்.

கணவன் - மனைவிக்கிடையில் முரண்கள் முக்காடிட்டிருந்த போதும் கணவனுக்காகவும் பிள்ளை களுக்காகவுமே வாழ்ந்து அன்பே உயிரென நிரூபிக்கும் நண்பனின் மனைவி அறவும் உணர்வும் கொண்ட சிறந்த இல்லத்தரசியாகக் காட்சியளிக்கிறாள்.

மூதூர் பிரதேச கல்வி அதிகாரியாகச் செல்லும் ஆசிரியருக்கு அங்கு அதிபராய்ப் பணியாற்றும் நண்பன், ஆசிரியையாகப் பணி செய்யும் நண்பனின் மனைவி குடும்பத்தோடு ஓட்டி உறவாடும் நிலையையும் மூவரதும் உணர்வலைகளையும், பிரதேச எழிலையும் சிறப்புறக் காட்டியிருக்கின்றார் வை. அகமட்

குடும்பம் என்கின்ற நிறுவனம் புரிதல்களோடு இயக்கப்பட வேண்டியதென்பதை ஆசிரியர் தெட்டத் தெளிவாகக் காண்பிக்கின்றார் கணவன் - மனைவி புரிதல் பற்றிய ஆசிரியரின் வலியுறுத்தலை எழுத்தாளர் ஏ.பி.எம். இதரீஸ் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

“நாம் நமது நிறுவனத்துள் புகுந்துள்ள பிழையான கருத்தியல்களால் தோன்றியுள்ள அதிகாரத்தை இருபாலாரும் சேர்ந்து நீக்கி பரஸ்பர அங்கீகாரத்துடனும் புரிதல்களுடனும் வாழ்வைத் துவக்க வேண்டியதே இன்றையத் தேவையாகும் இதில் ஆசிரியர் தனது மற்றெல்லாப் படைப்புகளினும் வலியுறுத்துவதைப் போல இங்கும் குடும்பம் என்ற நிறுவனத்தை அதன் யதார்த்த இருப்பை அங்கீகரித்து மனித ஜீவித சக்தியில் அதன் கட்டாய இருப்பை வலியுறுத்திப் பேசுகின்றார்” எனக் காட்டுகிறார் குறுநாவலாக இருந்த போதும் பெரு நாவலுக்குரிய தளத்தைக் கொண்டமைகின்ற இப்புனைவு வாசகருக்கும் கதைக்கு மாண இடைவெளியை நெருக்கிவிடுகின்ற அழகிய உரையாடலோடு கிளிவெட்டிப் படுகொலைகள், சாருவாவிலை பொறிக் கண்ணி வெடி என்றவாறு தொண்ணூறுகளின் போராட்ட சம்பவங்களையும் அக்கால கட்டத்தில் நிகழ்ப்பெற்ற அரசியல் பழிவாங்கல்களையும் அவற்றின் அவஸ்தைகளையும் அவலங்களுக்கிடையே நடந்த வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் ஒருங்கே கொண்டு தரும் வகையில் தரிசனங்கள் புனைவு காணப்படுகிறது.

“வெருகல் கிளிவெட்டிப் பாதைகள் மூடப்பட்டன கிளிவெட்டிப் படுகொலைகள் காரணமாக தமிழ், சிங்கள மக்கள்

இடம் பெயர்ந்தனர் மக்கள் குடியிருப்புகள் காட்டர்ந்து தூர்ந்து போயின மூதூர் - வெருகல் வீதிப் போக்குவரத்து பயங்கரமான நிலையை அடைந்தது அல்லைக் கந்தளாய்ப் பாதையில் போவதென்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது மக்களின் துயரம் எவ்வளவு என்பது அளவிட்டுக் கூற முடியாதது”.

“இராப்பகல் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின மக்களின் அவலக்குரல் ஈரக்குலையை நடுங்கச் செய்தது இத்தகைய பெருந்துயரங்களுக்கு மத்தியிலும் வாழ்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது உள்ளத்தை உருக்கிய படுகொலைகள் வேதனை அளித்தன மல்லிகைத்தீவு பெருவெளி அகதிகள் முகாமிற்குள் இந்தப் படுகொலைகள் இடம் பெற்றன”

இப்படி தொண்ணூறுகள் காலகட்டத்தை இடையிடையே பதிவாக்கிச் சென்றிருக்கும் ஆசிரியர் பின்னோக்கு உத்தி கலந்தும் உளவியல் உத்தி சார்ந்தும் நாவலை நகர்த்தியிருப்பது சிறப்பம்சமாகும்.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பம் வரை ஈழத்தில் மட்டுமன்றி தமிழ்நாடு வரை அறியப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளர் வை. அகமட் 29.04.1945 ஆம் தேதி வாழைச்சேனையில் பிறந்தவர் இங்கேயே கல்விகற்றுப் பின்னர் அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்றதைத் தொடர்ந்து பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்ட மேற்படிப்பு கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றிருந்தார்.

1964 முதல் ஆசிரியரால், அதிபரால் கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராய், உதவிக் கல்விப்பணிப்பாளராய் கடமையாற்றிய பின்னர் மட்டக்களப்பு மாவட்ட அரசு அதிபராகவும் கடமையாற்றினார். 1992 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 26 ஆம் திகதி மியான்குளச் சந்தியில் வைத்துக் கொலை செய்யப்பட்டார். நாவல்கள் மாத்திர மின்றி முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் தந்த வை. அகமட் அவர்களின் சிறுகதைத் தொகுதி “முக்காடு” என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

இன்று நாவலாசிரியர் வை. அகமது நம்மோடு இல்லை அவர் இருந்திருந்தால் போர்ச்சூழலில் தனது தொழில்சார் அனுபவங்களையும் போரியல் அவலங் களையும் நவீன நாவல்களாக வடித்திருப்பார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நூல்
கி.நடராசாவின் இலக்கியம்
கல்வியியல் கட்டுரைகள்

ஆசிரியர்: கி.நடராசா

விலை : 450/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல்
அழகியல் மெய்யியல்
(கட்டுரைகள்)

ஆசிரியர்: ஈழக்கவி

விலை : 450/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

மீண்டும் ஒரு காதல் கதை தூண்டியதோர் கருத்துரை

கிழக்குமாகாண அம்பாறை மாவட்டத்தின் கண் விளங்கும் பெண் எழுத்தாளர்களுள் திருமதி. யோகா யோகேந்திரனும் ஒருவராவார். யோகா பாக்கியம் எனும் இயற்பெயரைக்கொண்ட இவர் திருக் கோவில் “யோகா” எனும் புனைபெயரில் எழுதிவருகின்றார். சிறுகதை, கவிதை, மருத்துவம், சிறுவர் ஆக்கம் என பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதிய யோகா 2014இல் “மீண்டும் ஒரு காதல் கதை” எனும் நாவலை எழுதினார். இதற்கு 2015இல் கிழக்குமாகாண சிறந்தநூல் விருது கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

யோகா அவர்கள் ஆசிரியராக, அதிபராக, திட்டமிடல் முகாமையாளராக கடமையாற்றிய காலங்களில் பெற்ற அனுபவங்களை வைத்து தனது 67ஆவது வயதில் இந்நாவலை எழுதி உள்ளார். “மனங்களில் சமாதானம் ஏற்பட்டால்தான் இனங்களிடையே சமாதானநிலவும்” எனும் மகுட வாசகத்தை மனதில் கொண்டு தமிழ், சிங்கள மக்களிடையே ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தும் ஆழ்மன ஆதங்கத்தில் இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. நூல்பற்றி நோக்குவோம்.

நாவலின் முன் அட்டை பெயருக்குப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. நீல நிறக்கடல், மஞ்சள்நிற மணற்பரப்பு, சிலகதாபாத்திரங்களின் உருவங்கள். இவை யாவும் முன் அட்டைக்கு அழகூட்டுகின்றன. 17 அத்தியாயங்களையும் 158 பக்கங்களையும் கொண்டு கைக்கு அடக்கமாக அமைந்துள்ளது.

கண்ணன், ராதா ஆகிய இருவரும் வைத்தியர்கள். ராதாவின் சொந்த அத்தான்தான் கண்ணன். ராதா சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் போதே கண்ணன் ராதாவைத்தான் திருமணம் செய்யவேண்டுமென சாணைக்கூறைபோட்டு கல்யாண ஒப்பந்தமொன்றை பெற்றோர் செய்தனர். ராதாவுக்கு 26வயது வரும் வரையும் கண்ணன் அத்தானைத்தான் தனக்கு திருமணம் செய்து வைப்பார்களெனும் எண்ணம்தானிருந்தது. திடீரென ராதாவின் வாழ்வில் திருப்பம் ஏற்படுகிறது.

ஜயலத் எனும் ஒரு சிங்கள வாலிபனையும் அவனது பெண்பிள்ளையான இரண்டரை வயது நிலுவையும் சந்திக்கின்றாள் ராதா. நிலுவின் தாயார் ஒரு விபத்தில் இறந்துவிட்டார். தந்தை ஜயத்திலக்குடனே நிலு வாழ்கின்றாள். இருவரும் ஒருநாள் மட்டக்களப்பு கல்லடிக் கடற்கரைக்கு வருகின்றனர். அதேவேளை ராதாவும் அங்கு செல்கின்றாள். அவர்கள் சந்திக்கின்றனர். தனது தாயின் சாயலைப்போல் ராதா

இருப்பதை அவதானித்த நிலு ராதாவைப் பார்த்து மம்மி, மம்மி என அழைத்துக்கொண்டு ராதாவினருகில் ஓடுகின்றாள். ராதாவும் குழந்தையை அரவணைத்து ஆதரிக்கின்றாள்.

இவ்வாறு குழந்தைக்காக அடிக்கடி சந்திக்கின்றார்கள். பிள்ளையின் பாசத்தினால் அவர்களுக்கு கிடையிலுள்ள உறவு வளர்கின்றது. நாளடைவில் ராதா இல்லாது நிலுவால் வாழ முடியாத நிலை உருவாகின்றது. ராதாவும் பிள்ளைமீது முழு அன்பையும் செலுத்துகிறாள். ஜயலத்தும் ராதாவுடன் அன்புடன் பழகுகின்றான். காலம் செல்லச்செல்ல பிள்ளைமீது கொண்ட அன்பின் நிமித்தம் ஜயலத்தீதும் காதல் கொள்கின்றாள் ராதா.

இது இவ்வாறிருக்க கண்ணனும் ராதாவும் கதைப்பது வழமைபோல் நடைபெறுகின்றது. தனது மனமாற்றத்தை எப்படிக்கூறுவது எனும் சங்கடத்துடன் இருந்த அவள் ஒருநாள் நடந்த விடயங்களை ஒன்றும் விடாது உரைக்கின்றாள். கண்ணன் எவ்வளவோ ஆலோசனைகள் கூறியும் ராதா அதைக் கேட்கவில்லை. இறுதியாக கண்ணன் அவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கின்றான். இதுவே நாவலின் முடிவு.

ஏலவே கூறிதுபோல் இந்நாவல் இன ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் புனையப்பட்டுள்ளது. ராதா தமிழ்ப்பெண்ணாக இருந்தும் சிங்களச்சிறுமியான நிலுமீது அளவற்ற அன்பும் ஜயலத்தீது காதலும் கொள்கிறாள். அதன்பின்பு விபத்தொன்றில் சிக்கிய ஜயலத்தை தமிழ் தொழிலதிபர் ஒருவர் காப்பாற்றுகின்றார். இவ்வாறு தொடர்ந்து செல்லும் கதை இனப் பிரச்சினைக் காலகட்டத்தில் இனங்கள் அனுபவித்த வேதனைகளுக்கு ஒத்தடம் போடுவதுபோல் அமைகின்றது.

பாத்திரப்படைப்புக்களை நோக்கும்போது கதையின் கதாநாயகன் கதாநாயகி இருவரும் உறவுக் காரர்கள். கண்ணன் பிறந்தபின்பு கதாநாயகி பிறந்ததால் அவளின் பெற்றோர்கள் ராதா என அவளுக்கு பெயர் சூட்டினர். கண்ணன், ராதா இருவரும் வாழ்வில் ஒன்று சேரவேண்டுமென்பதே பெற்றோர்களின் விருப்பமாக இருந்தது. புராணக் கதையில்தான் கண்ணன் ராதா இருவரும் இணைபிரியா ஜோடியாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், இந்நாவலில் பெயர் பொருத்தமாக இருந்தபோதும் திருமண பந்தத்தில் அப்பெயர்கள் இணைந்துகொள்ளவில்லை.

இன்னுமொரு கதாபாத்திரம் கார்த்திகேசு. சகோதர இனத்தைச் சேர்ந்த ஜயலத் விபத்துக்குள்ளானமைக்கு தான் காரணமாக அமைந்ததால் ஜயலத்தை வைத்தியசாலையில் சேர்த்து இறுதிவரை அதிகளவுபணம் செலவுசெய்து காப்பாற்றுவதுடன், நிலுவையும் தன் குடும்பத்துடன் இணைத்துக் கொள்கின்றார்.

இத்தகைய மனப்பாங்கு சாதாரண மனிதருக்கு வருவதில்லை. கார்த்திகேசு தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருதொழிலதிபர். இருந்தும், விபத்துக்குள்ளான சகோதர இன வாலிபனை வைத்தியசாலையில் சேர்ப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது பூரண குணமடையும் வரை செலவு செய்தமையும், மகளைத் தன் குடும்பத்துடன் இணைத்துக்கொண்டமையும் இன ஐக்கியத்துக்கு வழிவகுக்கின்றது.

கிழக்கிலங்கையின் பிரதான நகரங்களுள் மட்டக்களப்பும் ஒன்று. இப்பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள கல்லடிக் கடற்கரை, பெரியாஸ்பத்திரி, சிவானந்தா வித்தியாலயம், வின்சன் மகளிர்கல்லூரி, ஆனைப்பந்திகோவில், கன்னங்குடா, சூரியலேன் ஆகிய சொற்கள் இது ஒரு பிரதேசநாவல் என்பதை எமக்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. கல்லடிக் கடற்கரை பல்லினத்தோரும் ஒன்றுகூடும் ஒரு பொது இடமாகும். அங்குதான் முக்கிய கதாபாத்திரங்களின் சந்திப்பு இடம் பெறுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் கடற்கரை எவ்வாறு திருப்பு முனையாக அமைந்ததோ அதே போல் இந் நாவலிலும் கடற்கரையே திருப்புமுனையாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூலில் வரும் மொழிநடை மணிப்பிரவாள நடையாக உள்ளது. தமிழுடன் சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிச்சொற்களும் உரையாடலில் கலந்துள்ளன. சிங்கள கதாபாத்திரங்கள் பேசும் சில வசனங்களின் உச்சரிப்பை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். “தாத்தி மட்ட அம்மி ஓன” என நிலு கேட்கின்றான். இதன் மூலம் ஆசிரியர் தனக்குள்ள சிங்கள மொழி ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஒருவரது ஆளுமையின் பன்மொழிப்புலமை முக்கிய பங்காற்றுவது சிறப்புக்குரிய விடயமாகும்.

இந்நாவலில் கிராமப்புற பண்பாட்டு முறைகளையும் அவதானிக்கலாம். “சாணைக்கூறை” என்பது பிள்ளைகளின் சிறுபராயத்திலேயே இன்னார்க்கு இன்னாரென்று திருமண ஒப்பந்தம் செய்வதைக் குறிக்கும். இதை கதாசிரியர் நன்கு விளக்கமாகக் கூறுவதை அவதானிக்கலாம். அத்துடன் பழங்கதை கூறும் பண்பாட்டையும் இவர் கையாண்டுள்ளமை சிறப்புக்குரிய ஒன்று. நாகமணி தொடர்பான உரையாடல்களை புகுத்தியுள்ளமை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். நூலில் வர்ணனைக்காட்சிகளையும் அங்காங்கே அவதானிக்கலாம். அழகிய தென்னங்கீற்றுக்களும் இளநீர்க்குலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் ஜயலத்தின் வீட்டை அலங்கரிக்கின்றன. மூங்கிலாலும் பலகைகளாலும் அமைக்கப்பட்ட வீடு ஆச்சிரமம் போல் உள்ளது.

நூலின் இறுதியில் திருமணக் காட்சிக்குரிய அலங்காரங்களையும் காணலாம். கல்யாண வீடொன்று எத்தகைய வனப்புடன் அமையுமோ

அத்தனை காட்சிகளையும் வர்ணித்துள்ளார் ஆசிரியர். மட்டுநகரிலிருந்து வெளிவந்த செங்கதிர் எனும் சஞ்சிகையில் இந்நாவல் தொடராக பிரசுரமானது.

யோகாவின் கற்பனைத்திறனையும் வியந்து இயம்பத்தான் வேண்டும். கருவாகிய ஆணிவேரை வைத்து சம்பவங்களாகிய பக்கவேர்களை உருவாக்கி நாவல் எனும் விருட்சத்தை மிகக்கவனமாக வளர்த்துச் செல்கிறார் இவர். இந்நாவல் செங்கதிர் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்தபோது இதன்முடிவு எப்படி இருக்கும்? ராதாவுக்கு ஏற்பட்ட சங்கடமான சூழலிலிருந்து அவள் எவ்வாறு வெளியேறுவாள்? கண்ணனின் காதலுக்கு என்னகதி நேரும்? ஜயலத், நிலு ஆகியோரின் நிலை என்ன? என்றெல்லாம் வாசகரின் நெஞ்சங்களில் பல்வேறு வினாக்களைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டே வெளியானது.

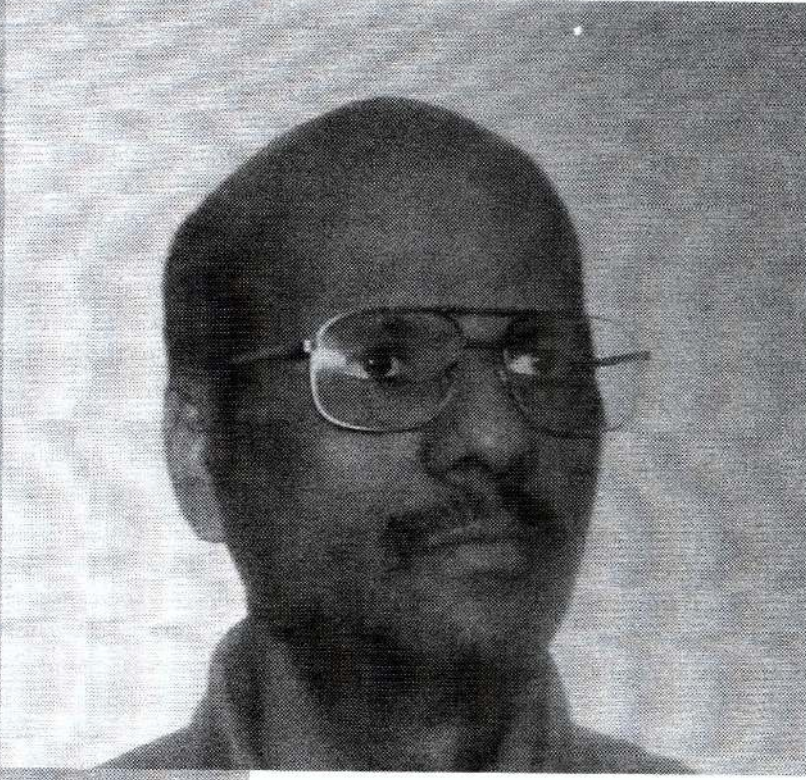
ஆனால், நாவலாசிரியரோ தன் கற்பனைத்திறத்தால் வாசகர்களின் உணர்வுகளுக்கும் உள்ளங்களுக்கும் நல்ல விருந்துபடைத்துள்ளார். தான் வளர்த்துச்செல்லும் கதையில் திடீரென விபத்து எனும் மைல்கல்லை நிறுவி கதையை திசைதிருப்பிவிட்டார் இவர். விபத்திலகப்பட்ட ஜயலத்துக்கு வெளிநாட்டில் சிகிச்சைசெய்ய ராதாவின் அத்தான் கண்ணனை ஏற்கனவே அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பியும் தாயில்லாக் குழந்தை நிலுவை தன் தாயின் சாயலைப்போலுள்ள ராதாவைச்சந்திக்க வைத்தும் கதைகூறும் கதாசிரியரின் கற்பனைத்திறனைப்பாராட்டாமல் விடலாமா?

எமது நாட்டில் வாழும் இனங்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட மனக்கசப்புக்களால் உருவான வடுக்கள் ஆசிரியரின் மனதில் ஆழமாக பதிந்திருக்கலாமென்று நான் கருதுகின்றேன். ஏனெனில் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்த இன உறவு சீரழிக்கப்பட்டமையினால் அதனை மீளக்கட்டி எழுப்ப வேண்டுமெனும் ஆதங்கத்துடன் கதையை வளர்த்துச் செல்வதுபோல் நான் உணர்கிறேன்.

ஜயலத்துக்கு உதவும் நபர் கார்த்திகேசு, தாயிழந்த நிலுக்கு கருணை காட்டும் உறவு ராதா. பிள்ளையின் உறவால் மனைவியை இழந்த ஜயலத்தீது அனுதாபக்காதல் ஏற்பட்டு இறுதியில் திருமணம் செய்கின்ற உறவு ராதா. இவை அனைத்தையும் நோக்குமிடத்து இன ஐக்கியத்தை மேம்படுத்தவேண்டும் எனும் உணர்வோடு ஆசிரியர் கதையை எழுதியுள்ளார் என்பதில் ஜயமில்லை.

அ.ஸ. அப்துல்ஸமது அவர்களது “தர்மங்களாகும் தவறுகள்” எனும் நாவலில் கூறப்பட்ட இன ஐக்கியத்தையும் எஸ்.யோன்ராஜன் எழுதிய “போடியார் மாப்பிள்ளை” எனும் நாவலில் காணப்படும் கிராமிய மண்வாசனையும் யோகாவின் நாவலிலும் இளையோடி உள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

முழுமையாக நோக்குமிடத்து யோகா யோகேந்திரனின் “மீண்டும் ஒரு காதல் கதை” எனும் நாவல் ஜனரஞ்சகம் பெறக்கூடிய நாவலாகும். படிப்போரின் மனதில் பதியக்கூடிய அளவு பாத்திரப் படைப்புக்களையும் பாத்திரப் படைப்புக்களுக்கேற்ப கதை அம்சங்களையும் கதை அம்சங்களுக்கேற்ப கதைக்களங்களையும் களங்களுக்கேற்ப கள நிகழ்வுகளையும் உருவாக்கி கிராமிய மணம்கமழும் சொற்பிரயோகங்களையும் உட்புகுத்தி கதையை நிறைவு செய்துள்ளார்.

கந்தசாமி
முத்துராஜாவினுடைய ஒரு
நெய்தல் நிலத்தின் கதை
எனும் நாவலானது
இனவரைவியல்சார்
நாவலாகும். இது
யாழ்ப்பாணப்பகுதியினுடைய
வடமராட்சிப்
பிரதேசத்திலுள்ள கிழக்கூர்
எனப்படும் நெய்தல்
நிலப்பரப்பினை
மையப்படுத்தி எழுந்த
நாவலாகும். இதில் நெய்தல்
நிலப்பண்பாட்டை விரிந்த
தளத்தில் ஆசிரியர் பதிவு
செய்துள்ளார்.

ஒரு நெய்தல்நிலத்தின் கதை

இனவரைவியல் நோக்கிலான ஆய்வு

இனவரைவியல் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் குழு, அல்லது பண்பாட்டை விளக்கும் அறிவியலாகும். இனவரைவியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இனக்குழும வாழ்க்கைமுறை, காலநிலை, குடும்ப அமைப்புமுறை, சடங்குமுறை, தொழிலமைப்பு முறை, சமூகக் கட்டமைப்பு, வழிபாட்டு நம்பிக்கைமுறை போன்ற விடயங்களை நோக்க முடியும். இதன் அடிப்படையில் ஒரு இனத்தினுடைய நுணுக்கமான விடயங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும். இனவரைவியல் கோட்பாட்டினடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக அமைப்பில் வாழும் மனிதர்களுடைய வாழ்வியல் பண்பாடு, சமூக பண்பாட்டை ஆய்வு செய்யும்போது அந்நாவலில் சமூககால சூழ்நிலையை அடையாளப்படுத்த முடியும். இனவரைவியல் கோட்பாட்டினடிப்படையில் “ஒரு நெய்தல் நிலத்தின் கதை” எனும் நாவல் ஆராயப்படவுள்ளது.

கந்தசாமி முத்துராஜாவினுடைய ஒரு நெய்தல் நிலத்தின் கதை எனும் நாவலானது இனவரைவியல்சார் நாவலாகும். இது யாழ்ப்பாணப்பகுதியினுடைய வடமராட்சிப் பிரதேசத்திலுள்ள கிழக்கூர் எனப்படும் நெய்தல் நிலப்பரப்பினை மையப்படுத்தி எழுந்த நாவலாகும். இதில் நெய்தல் நிலப்பண்பாட்டை விரிந்த தளத்தில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். அதாவது, நெய்தல் நிலப்பரப்பில் கடற்கரையில் வாழும் மக்களுடைய இனக்குழுமம், அவர்களுடைய பண்பாடு, உறவுமுறை, சமூகக் கட்டமைப்பு போன்ற விடயங்களை இந்நாவலில் அடையாளம் காணமுடியும். 1950- 1980வரையான காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட கிராம வாழ்வினுடைய முழுப்பரிமாணமும் இங்கு அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இனக்குழுமச் செய்திகள்

இந்நாவலில் மீனவமக்கள் எனும் இனக்குழுமம் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. கதையின் ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை மீனவ இனக்குழுமச் செய்திகளே விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. மீனவமக்கள் வாழும் நெய்தல் நிலப்பரப்பை மருதத்தினையோடு இணைத்து ஆசிரியர் கூறியமையினூடாக மக்கள் வாழ்ந்த சூழல் புலப்படுகின்றது. சம்மாட்டியார் வாழ்வு, மீனவத் தொழிலாளிகளுடைய வாழ்வு,

உழைப்பு, கட்டுமரம், தூண்டில் பண்பாடு போன்ற விடயங்கள் மூலம் மீனவசமுக்கத்தின் இனக்குழுமச் செய்திகள் இங்கு பேசப்படுகின்றது.

இந்நாவலில் செல்லையாச்சம்மாட்டி, சின்னத்துரைச்சம்மாட்டி, வல்லிப்புரச்சம்மாட்டி, சுப்பையாச்சம்மாட்டியார், மூத்ததம்பிச்சம்மாட்டியார் போன்ற பல சம்மாட்டியார்களுடைய உழைப்பு, அதிகாரம், பணவுடைமை, ஆதிக்கம், தொழிலாளர்களை நடத்தும் விதம் என்பன பேசப்படுகின்றன. அதாவது சம்மாட்டியார்கள் மீனவ சமுக்கத்தில் உயர்ந்தவர்களாகவும், பணவுடைமை மிக்கவர்களாகவும் காணப்பட்டதால் தம்மிலும் வலிந்தோரான தொழிலாளர்களைச் சம்பளத்துக்கு அமர்த்தி வேலை செய்விக்கும் நிலை இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மீனவசமுக்கத் தொழிலாளிகளினுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினை வறுமை, உழைப்பு என்பனவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மீனவத்தொழிலாளிகளினுடைய வாழ்வின் பெரும்பகுதி கடற்பரப்பிலேயே கழிந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இடையிடையே மருதநிலத்தின் விவசாய சமூக இனக்குழுமச் செய்திகள் பேசப்பட்டுள்ளன. அதாவது பஞ்சலிங்கம் எனும் வெள்ளாளர் குறித்து இங்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் துணிவெழுப்பவர்கள் தொடர்பாகவும், கள் இறக்குபவர்கள் தொடர்பாகவும் இங்கு பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பிற இனக்குழுமங்கள் குறித்து சில இடங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளபோதும் மீனவஇனக்குழுமம் பற்றிய செய்திகளையே ஆசிரியர் தொடக்கத்தில் இருந்து இறுதிவரை கையாண்டுள்ளார்.

சம்மாட்டியர்களது நிலையும் தொழிலாளிகளும்

மீனவஇனக்குழுமத்தில் சம்மாட்டியர்கள் அதிகாரம் மிக்கவர்களாகவும் அதிகாரபலம் வாய்ந்தவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். ஒரு சம்மாட்டியாருக்குக் கீழே பல தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யும் மரபு வழக்கத்தில் இருந்தமையை இந்நாவலுடாக அறிய முடிகின்றது. சம்மாட்டியார்கள் தொழிலாளர்களுக்குக் கட்டளையிடும் போக்கை,

“எடேய் பொடியள் ஓடிப்போய் பந்தல் வாடிக் குள் கிடக்கின்ற காய்ந்த தூர்மடியள் எல்லாத்தை யும் எடுத்துக் கொண்டு வாங்கோடா மீன் சேர்க்க வேணும்” எனும் வார்த்தையினூடாக உணரக் கூடிய தாகவுள்ளது (முத்துராஜா.க, ப11)

மேலும், ஒரு சம்மாட்டியார் இன்னொரு சம்மாட்டியாருடைய வளர்ச்சி குறித்துப் பொறாமை கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றமையும் சுட்டப்படுகிறது. இதனை, செல்லையாச் சம்மாட்டியார் சுப்பையாவின் வளர்ச்சி கண்டு ஆத்திரமும் பொறாமையும் கொள்வதனூடாகக் காட்டப்படுவதிலிருந்து அறியலாம். சம்மாட்டியார்களில் ஒருவர் ஒருகாலத்தில் பணவலிமையுடையவர்களாகவும் இன்னொரு காலத்தில் பணவலிமை குன்றியவர்களாகவும்

காணப்படும் நிலையையும், கடனால் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் நிலையையும் ஆசிரியர் இங்கே அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக, சின்னையாச்சம்மாட்டி கப்பல் கவிழ்ந்து பொருட்கள் கரைந்து வருந்தியமை, வல்லிச்சம்மாட்டியார் கடனால் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டமை, சுப்பையாச்சம்மாட்டியார் சம்மாட்டியராகி வறுமையடைந்து கூலித் தொழிலாளியாக மாறியமை முதலியன குறிப்பிடத்தக்கது.

நிலக்கிழார், சம்மாட்டியார் போன்ற உபரிவளம் கொண்டோர் கூத்தி எனப்படும் வைப்பாட்டியை வைத்திருக்கும் நிலை இந்நாவலில் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது செல்லையாச் சம்மாட்டியார் பாக்கியம் எனும் பெண்ணுடன் கொண்ட கள்ள உறவு, அதன் மூலம் பொன் பொருள் என்பவற்றை இழந்தமை இதில் பேசப்பட்டுள்ளன.

தொழிலாளிகளினுடைய அடிமைத்தனம், வறுமை என்பன இங்கே விரிவாக பேசப்பட்டுள்ளன. அதாவது உணவு உண்ண வழியின்றி மாற்று உடைகூட இல்லாத அவர்களது நிலையை ஆசிரியர் தெளிவாக அடையாளங்காட்டுகின்றார். கோவணம் கூட வேண்ட வசதியில்லாத நிலையினைக் காட்டுவதன் எவ்வாறு அவர்களுடைய பொருளாதார அவலநிலை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மனைவியின் பழைய சேலையைக் கிழித்து கோவணம் கட்டும் நிலையும், பனங்கழி பிழிந்த துண்டை கோவணத்திற்கு பயன்படுத்தும் நிலையும் அதனை சான்றுபடுத்துகின்றன.

தொழிலமைப்புமுறை

இந்நாவலில் மீன்பிடியே பிரதான தொழிலாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. இங்கு வள்ளம், படகு, தோணி வைத்து மீன்பிடித்தல், கருவாடு காயவைத்தல், பெண்களும் சேர்ந்து மீன் விற்றல் போன்றன இங்கு முக்கிய தொழில்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சிங்களத் தொழிலாளிகளுடன் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரத் தொடர்பு இருந்தமையை இந்நாவலில் பல விடங்களில் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். உதாரணமாகக் கருவாட்டைச் சின்னையா கொழும்பிற்கு அனுப்பியமை, சம்மாட்டியார்கள் பஸ்ரியான் சில்வாவுடன் கொண்ட தொடர்பு, சுப்பையா கொழும்பிற்கு கடன் வேண்டிச் செல்லுதல் என்பன பருத்தித்துறை கடந்தும் தொழிலாளர்கள் தொடர்பு கொண்ட தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

வலை வளைத்து மீன் பிடிக்கும் நிலை கூறப்படுகின்றது. வலை வளைப்பதை சம்மாட்டியார் வழிநடத்த மீன்வரும் தன்மையைப் பார்த்து தொழிலாளிகள் மீன்பிடிக்கும் நிலை கூறப்படுகின்றது. அதாவது, “வலையின் ஒரு பக்க நுனியை கரையில் நிற்கும் தொழிலாளிகள் பிடித்துக் கொள்வர். ஏற்றிய வலையுடன் செலுத்தப்படும் வள்ளம் அரைவட்ட நீள்வடிவில் ஒரு குடாவாக கடலில் வலையைப் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் கரைக்கு வரும். அதன்பின் இருபக்கமும் நின்று

வலையைக் கரைநோக்கி தொழிலாளிகள் இழுப்பர். வலையை முற்றாகக் கரைக்கு இழுத்தெடுப்பதற்கு ஏறத்தாழ இரண்டு மணித்தியாலம் அளவில் எடுக்கும். கடலில் வலையை வளைத்துப் போடும் தூரத்தைப் பொறுத்து இந்தநேர அளவுகள் மாறுபடும்” (முத்துராஜா.க, ப8) இவ்வாறு வலை இழுக்கும் தொழில்முறைமை கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இப்பிரதேசமக்கள் அரிவிவெட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டமையும் இந்த நாவலில் கூறப்பட்டுள்ளது. கோடைகாலத்தில் மீன்பிடி நடைபெறும் வாடைக்காற்று ஐப்பசியில் தொடங்கும்போது கரை வலைத்தொழில் நிறுத்தப்படும். இதன் பின்பு அரிவி வெட்டுத் தொழிலிலும் மீனவர்கள் பங்கெடுத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆயினும் மீன்பிடி தொழிலே மீனவர்களது பிரதான தொழிலாக உள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. இதிலிருந்து இந்நாவலில் கூறப்பட்ட தொழில்முறைமைகளை அடையாளப்படுத்தலாம்.

சடங்குமுறை

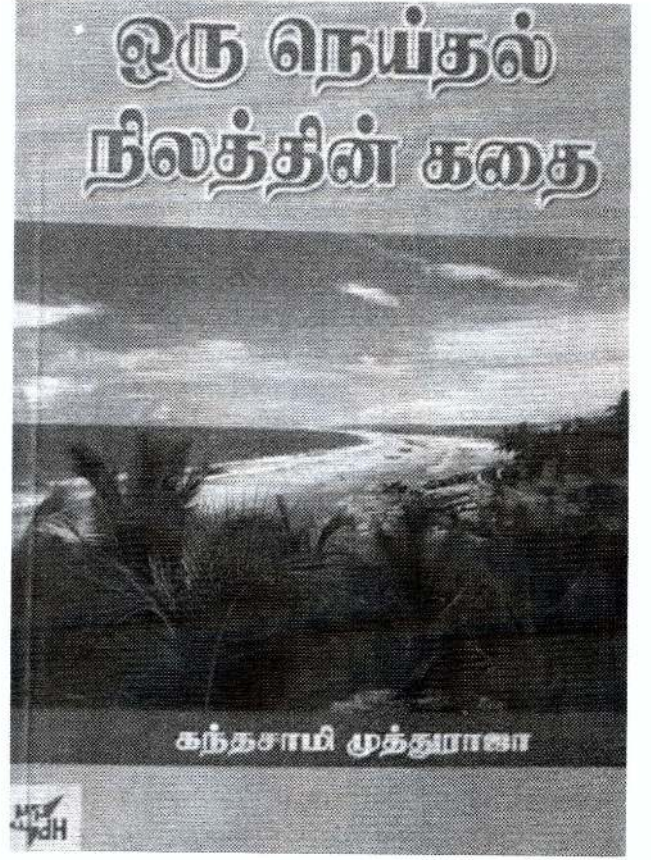
இந்நாவலின் ஆரம்பத்தில் இருந்து இறுதி வரை சடங்காசரங்கள், நம்பிக்கைகள் தொடர்பான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. இறைவனை வழிபடும் மரபு, நேர்த்திப்பண்பாடு முதலியன இதில் பேசப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பிரதேச மக்கள் செல்வச்சந்நிதியானுக்கு நேர்த்தி வைக்கின்றமையை,

“முப்பது மைல் தூரத்திலுள்ள தொண்டை மானாறு செல்வச்சந்நிதி முருகனை நடந்தும் சென்றும் தங்கள் நேர்த்திகளை நிறைவேற்றுவர்” (முத்துராஜா.க, ப3) எனும் குறிப்பினூடாக அறியலாம். கல்வியில் தேர்ச்சியடைந்தால் இறைவனுக்கு நேர்த்தி செய்வது பற்றியும் பேசப்படுகின்றது. உதாரணமாக சிவலிங்கன் 50 செடில் முள் முதுகில் குத்தி திரியாய் அம்மனுக்கு காவுடி எடுப்பேன் என்று கூறுவதனூடாக இறைவனை நம்பிய பண்பாடு புலப்படுகின்றது.

செல்லையாச்சம்மாட்டியார் பிள்ளைச் செல்வம் தேவை என்பதற்காக மந்திரவாதி ஒருவரை அழைத்து முப்பதுநாள் பூசை செய்வித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முப்பதுநாள் கும்பம் வைச்ச பூசை செய்து மடை கழிக்க வேண்டும். ஊத்தைக்காளியை விரட்ட வேண்டும். அப்பொழுது ஆச்சிக்கு குழந்தை பிறக்கும் என்று கூறுவதில் இருந்து மந்திரவாதிகளின் அக்கால மக்கள் நம்பிய நம்பிக்கை புலனாகின்றது.

திருமணச்சடங்கு பற்றியும் பேசப்பட்டுள்ளது. கிளியன், வேலன், நல்லையன் ஆகியோருக்கு நடந்த திருமணமுறைமை இங்கு பேசப்பட்டுள்ளது. “இரவோடு இரவாக சோறு குடுப்புடன் நெருங்கிய உறவினர்களோடு நடந்தேறியது” (முத்துராஜா.க, ப191) என்ற கூற்றின் மூலம் திருமணமானது மணமகன் மணமகனுக்கும் மணமகள் மணமகனுக்கும் சோறு கொடுப்பதிலேயே நிறைவு பெற்றமை நாவலில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

புதிர்ச்சடங்கு நடைபெற்றதும் இங்கே பதிவு

செய்யப்பட்டுள்ளது. கிளியன், நல்லையன், வேலன் ஆகிய மூவரும் நெற்கதிர்களை அறுத்தமை, புதிர் நெல்லைக் கொண்டு வந்தமை, புதிர் உணவு தயாரித்தமை போன்றவற்றினூடாக புதிர்ப்பண்பாட்டுச்சடங்கு பேசப்பட்டுள்ளது.

மரணச்சடங்கு முறைமையும் இங்கே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சின்னையாச் சம்மாட்டியார் இறந்தபோது பலவிடங்களிலுமிருந்து பலர் வருதல், பீடி வெற்றிலைத் தட்டங்கள் பரிமாறப்படுதல், பிரேதம் தூக்கிச் செல்லும்போது பறைமேளம் அடிக்கப்படுதல், மயிர் வெட்டும் அம்பட்டர் பாடையின் முன் சங்கு ஊதிச் செல்லுதல், செல்லையாச்சம்மாட்டியாருடைய மகன் இறந்தபோது முத்தையா பறைமேளம் கொண்டு வருதல், குடிமகனான கட்டாடியார் வெள்ளைச் சேலைகளை விரித்துக்கட்டுதல், செல்லையாவின் மகன் குளிப்பாட்டப்பட்டு புதிய ஆடை அணிவிக்கப்பட்டு தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்படல், பொற்கண்ணம் இடிக்கப்படல், செல்லையாச் சம்மாட்டியார் தோய வார்க்கப்பட்டு திருநீறு அணிவிக்கப்பட்டு பூணூல் அணுவிக்கப்பட்டு சவக்கிரியை நடைபெறல், ஒப்பாரி வைக்கப்படுதல், “சரி எல்லோரும் விலகுங்கோ பாடையைத் தூக்கவேணும்” (முத்துராஜா.க, ப227) என்று கூறி சவம் எடுத்தல் முதலியன பதிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இதனூடாக இரண்டு தளம் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. அதாவது, சடங்கு செய்யும் முறை, கட்டுண்ட பொருளாதார முறைமை (குடிமை முறை) என்பவற்றை அடையாளங்காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

இதன் அடிப்படையில் இப்பிரதேச இனக் குழுமங்களுக்கிடையில் நிலவி வந்த பண்பாடுசார் மரபுகளையும் சமூக இயக்கப்பட்டையும் அடையாளக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

உணவுமுறைமை

இதில் மனைவிமார் கணவன்மார்களுக்கு வகைவகையாகச் சமைத்து உணவு பரிமாறுபவர்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். உணவினை உண்ணும் போது கள்ளுடன் சேர்த்து உண்ணும் மரபு இப்பிரதேசத்திலும் காணப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குந்துப் பலகை மீது அமர்ந்து மூடல் கவிழ்த்து அதற்கு மேல் சோற்றுக் கோப்பையை வைத்து இரத்தினம் உணவைப் பரிமாறியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“இன்னும் கொஞ்சம் ஓடியல்பட்டு வைக்கட்டே ஓம் வைச்சு இறைச்சிக்குமும்பையும் ஊத்து இந்தாங்கோ முட்டைப்பொரியல் அச்சா சோக்காத்தான் கிக்கு” (முத்துராஜா.க, ப.156) என்று கூறுவதிலிருந்து மனைவி உணவினைக் கணவனுக்குப் பரிமாறும் தன்மையை அடையாளப்படுத்த முடியும். இப்பிரதேசத்தில் கருவாட்டுக்குமும்பு, மரவள்ளிக்கறி, குரக்கன்பிட்டு, ஓடியல்பிட்டு, பனங்கழி, கருவாட்டுப்பிட்டு போன்ற உணவுகள் அதிகமாகச் சமைக்கப்படும் பண்பாடு காணப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கிராமிய மண்வாசனை

இந்நாவலில் இனவரைவியல் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கோலங்களை ஆசிரியர் கிராமிய மண் வாசனைகளுடன் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார். இதனைப் பேச்சுவழக்கு, மொழியாளுகை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வடமராட்சிப் பகுதியின் கடற்கரைப் பிரதேசத்தை அறிமுகப்படுத்தும்போது கடற்கரை மண்வளம், தொழில் முறையின் மூலம் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

அங்குள்ள மக்கள் கல்வியறிவு குன்றியவர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர். ஆயினும் காலப்போக்கில் பல தடைகள், துயரங்களின் மத்தியில் கல்வி கற்க முனை தலை ஆசிரியர் சுப்பையா மகன் சிவசம்புவினூடாகக் காட்ட விளைந்துள்ளார். அவர்களது பேச்சுமொழி யாழ்ப்பாணத்துப் பாமர கடற்கரை மொழியமைப்பு சார்பானதாகக் காணப்படுகின்றது.

உ-ம் - சாளைவலை, கருவாட்டு சிப்பம், உறிக்கயிறு, கரைவலை.

இடையிடையே பழமொழிகளைக் கையாண்டுள்ளமைமுகுறிப்பிடத்தக்கது.

இளமையில் ஆடாத ஆட்டமோ குதிக்காத குதியோ துள்ளாத துள்ளலோ

கடன்பட்ட நெஞ்சம்போல
பையனும் பாவற்காயும் முற்றக்கூடாது
அவல் போட்ட பல்லில்லாத முதியோரின் வாய்மாதிரி

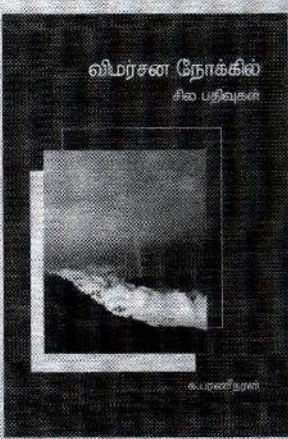
இதனூடாக இப்பிரதேசமக்கள் இடையிடையே பழமொழிகளைக் கையாண்டு உரையாடுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேற்குறிப்பிட்ட சடங்குகள், நம்பிக்கைமரபுகள் மூலமும் கிராமிய பண்பாட்டினுடைய தாக்கங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

இதனடிப்படையில் 1950- 1980 வரையான காலப்பரப்பில் பருத்தித்துறை கிழக்கூர் பரப்பில் வாழ்ந்த மீனவ மக்களினுடைய இனக்குழுமம் சார்ந்த விடயங்கள், சடங்குப்பண்பாடுகள், தொழில் முறைமைகள், சிங்களமுதலாளிகளுக்கு அடிமைப்பட்ட நிலை, ஏழைத் தொழிலாளிகளின் வாழ்நிலை, சமூகக்கட்டுமானங்கள், பொருளாதாரமுறைமைகள் என்பன அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உசாத்துணைகள்

சிவசுப்ரமணியம், ஆ. இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், (2014) சென்னை: நியூசெஞ்சரிபுக் ஹவுஸ்.

முத்துசாமி, க. ஒரு நெய்தல் நிலத்தின் கதை, (2011) சென்னை: நியூசெஞ்சரிபுக் ஹவுஸ்.

நூல்
விமர்சன நோக்கில்
சில பதிவுகள்
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: க.பரணீதரன்
விலை : 300/-
வளியீடு : ஜீவநதி

நூல்
உளவியல் கட்டுரைகள்
(கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: க.பரணீதரன்
விலை : 300/-
வளியீடு : ஜீவநதி

புலம்பெயர் எழுத்தாளரான இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் கிழக்கிலங்கையின் அம்பாறை மாவட்டத்தின் அக்கரைப்பற்று பிரதேச கோளாவில் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது தந்தை கந்தப்பர் குழந்தைவேல், தாயார் கந்தையா மாரிமுத்து ஆவார். இவரது முதலாவது சிறுகதை "சித்திரத்தில் பெண் எழுதி" (1966) வசந்தம் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இப்பத்திரிகை ஆசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம் இராஜேஸ்வரியை மணம் முடித்தார். 1970களில் இருந்து இன்று வரை இலண்டனில் வசித்து வருகிறார். இராஜேஸ்வரி ஒரு எழுத்தாளராகவும் (writer), ஊடகவியலாளராகவும் (Journalist), மனித உரிமைக்காகப் பிரச்சாரம் செய்பவராகவும் (Humanrights Campaigner), சுதந்திரமான திரைப்படத் தயாரிப்பாளராகவும் (Independent Film Maker), சமூக சேவையாளராகவும் (Social Worker) காணப்படுகின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தாதியாகப் பணிபுரிந்த இராஜேஸ்வரி இலண்டனில் பல துறைகளில் மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்தார். இங்கிலாந்தில் திரைப்படத்துறையில் சிறப்புப் பட்டம் (BA) (London College of Printing 1988) பெற்ற முதல் ஆசியப் பெண்மணியாகக் கருதப்படுகிறார். மானிட மருத்துவ வரலாற்றுத் துறையில் முதுமாணிப் பட்டம் (MA) (1996 London University) பெற்ற முதல் ஆசியப் பெண்ணாகவும் கருதப்படுகிறார். குழந்தைகள் உடல் நலம் மற்றும் சுகாதாரவியல் ஆகிய துறைகளிலும் (1994 Westminster College) சான்றுதல்களைப் பெற்றுள்ளார். இவை தவிர பொது சுகாதாரம் (Public Health), பாலியல் நலவியல் (Sexual Health), போதைப்பொருள் புணர்வாழ்வு (Drug Rehabilitation), மன ஆரோக்கியம் (Mental Health), குழந்தை உருவாக்கம் (Child Protection) முதலானவற்றையும் கற்றுள்ளார்.

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் பல சமூகப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுக்காகப் பல அமைப்புக்களை நிறுவியதோடு பெண்கள் அமைப்புக்களிலும் செயற்பாட்டாளராக உள்ளார். 1967 இல் இலங்கையில் தாதியாகக் கடமையாற்றினார். 1985 இல் இலண்டனில் தமிழ் அகதிகளுக்கான ஸ்தாபனத்தைத் தொடக்கி அதன் தலைவியாகச் செயற்பட்டார். தமிழ் அகதிகள் வீடமைப்புத் திட்டத்தைத் தொடக்கி 1985 - 1987 வரை அதன்

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 2000ஆம் ஆண்டிற்கு பின்னரான நாவல்கள்

■ ஞா.டி.லோசினி ■

தலைவியாகச் செயற்பட்டார். 1982 இல் தமிழ் மகளிர் அமைப்பைத் தொடக்கி தலைவியாக இருந்து பாடுபட்டார். இந்த அமைப்பே இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக இலண்டனில் உருவாக்கப்பட்ட மனித உரிமைகளுக்கான முதலாவது அமைப்பாகும். இங்கிலாந்தில் தொழிற் கட்சி அங்கத்தவராக நீண்டகாலம் இருந்தார். மனித உரிமைச் சங்கங்களின் பிரதிநிதியாகக் கடமையாற்றினார். ஆசியப் பெண் எழுத்தாளர் அமைப்பிலும் அங்கம் வகித்தார். தமிழக மக்களின் கலை, கலாசார, பொதுவாழ்வு தொடர்பான விடயங்கள் குறித்து மிகுந்த அக்கறையுடையவர். தான் பிறந்த கோளாவில் கிராமத்தில் சமூக சேவைகளுக்காக மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டிக் கொடுத்துள்ளார் (Rajeswary Mandapam). இந்தியாவில் இருக்கும் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளின் நிலையை வெளிப்படுத்த, இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் பற்றிய “புகைப்படக் கண்காட்சி”யை 1987இல் இலண்டனில் நடத்தினார். பெண்கள் மேம்பாடு பற்றி எழுதுவது மட்டுமல்லாமல் கோவை ஞானி என்றழைக்கப்படும் தமிழ் அறிஞர் திரு. கே. பழனிசாமியுடன் சேர்ந்து பெண்களுக்கான சிறுகதைப் போட்டியை 11 வருடங்களாக கோவை நகரில் நடத்தினார். இலங்கைத் தமிழர்கள் அனுபவித்த கொடுமையான போர் 2009 இல் முடிந்ததும் இடம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்களுக்கு அவுஸ்திரேலிய எழுத்தாளரும், மனித உரிமைவாதியுமான நடேசனும் இராஜேஸ்வரியும் தென்னகம் சென்று, தமிழர்களுக்கு 50,000 வீடுகளை இந்தியா கட்டிக் கொடுக்கும் என்ற உறுதிமொழி வரப் பாடுபட்டார். 2004ஆம் ஆண்டு கிழக்கிலங்கையின் திருக்கோயில், காரைதீவு போன்ற பகுதிகளில் சுனாமி அனர்த்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட உறவுகளுக்கு உதவினார். 2005இல் இலண்டனில் பெண்கள் சந்திப்பு ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்தினார். இலண்டனில் group 13 இல் அங்கம் வகித்தார். தற்போது உடல் நலக்குறைவு காரணமாக பென்சனியர் குழுக்களில் சில வேலைகள் செய்வதோடு கருத்தரங்குகளிலும் கலந்து கொள்கிறார்.

இலங்கையில் 1960களுக்குப் பின்னர் பல பெண் எழுத்தாளர்கள் இலக்கியத் துறையில் பிரவேசிக்கத் தொடங்கினர். 1960களில் பல்கலைக் கழக உயர் கல்வியைத் தமிழ் மொழியில் பயில்கின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டமையால் சிறுகதைத் துறையில் பெண் எழுத்தாளர்களது வரவு ஏற்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், செங்கையாழியான், மு.தளையசிங்கம், செம்பியன் செல்வன், அ.முத்துலிங்கம் முதலான எழுத்தாளர்களை இனங்காட்டியது போன்று பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, குந்தவை, சிதம்பரபத்தினி முதலான பெண் எழுத்தாளர்களையும் இனங்காட்டியது. இக்கால கட்டத்திலே இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், அன்னலட்சுமி இராசதுரை, நலீமா சித்திக், இராஜம் புஸ்பவனம், பூரணி, பத்மா சேமகாந்தன், தாமரைச் செல்வி, மண்டூர் அசோகா போன்ற பெண் எழுத்தாளர்களை விடுத்து கூறலாம். அதிகளவு புலம்பெயர் நாவல், சிறுகதை

களைப் படைத்த பெண்ணிய எழுத்தாளராகவும் இன்றுவரை இலக்கிய உலகில் எழுதுபவராகவும் ஈழத்துப் புலம்பெயர் எழுத்தாளராகவும் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் பிரபல்யம் அடைந்துள்ளார்.

இராஜேஸ்வரி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் ஆறு தொகுப்பு நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன (அம்மா என்றொரு பெண், நாளைக்கு இன்னொருத்தன், ஏக்கம், அறைகுறை அடிமைகள், இலையுதிர் காலத்தின் ஒரு மாலை நேரம்). இவர் “ஒருகோடை விடுமுறை”(1981), “தில்லையாற்றங்கரை”(1987), “உலகமெல்லாம் வியாபாரிகள்”(1991), “தேம்ஸ் நதிக்கரையில்”(1992), “பனி பெய்யும் இரவுகள்”(1993), “வசந்தம் வந்து போய் விட்டது”(1997), “அவனும் சில வருடங்களும்”(2000), “நாளைய மனிதர்கள்”(2003) ஆகிய எட்டு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இரண்டு மருத்துவ நூல்களையும் (“தாயும் சேயும்”(2002), “உங்கள் உடல் உள பாலியல் நலம் பற்றி”(2003)), “தமிழ் கடவுள் முருகன் வரலாறும் தத்துவமும்”(2000) என்ற ஆராய்ச்சி நூலையும் எழுதியுள்ளார். இரண்டு திரைப்படங்களையும் தயாரித்துள்ளார். 1.Escape From Genocid A Vedio(Based on Tamil Refugees from Srilanka) - 1986(இது தமிழ் அகதிகள் பற்றியது.), 2.The Private Place A16mm Film(Issues on Rape in Marriage) - 1988(இது மண வாழ்வில் இடம்பெறும் பாலியல் பலாத்காரம் பற்றியது)

இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் எழுதிய நாவல்களுள் 2000ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் வந்த நாவல்களாக “அவனும் சில வருடங்களும்”(2000), “நாளைய மனிதர்கள்”(2003) ஆகியன காணப்படுகின்றன. ஏனைய நாவல்களைப் போல் இந்நாவல்களும் புலம்பெயர் தமிழர்களது வாழ்வியல் கோலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஈழத்து யுத்த கால, இனக்கலவர நிலமைகள், தாயக நினைவுகள், பண்பாடு, பெண்ணியம் முதலான விடயங்களைப் பேசுவனவாகவும் உள்ளன.

1.அவனும் சில வருடங்களும்

இந்நாவல் 2000ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இந்நாவல் இலண்டன் திரைப்படக் கல்லூரிப் பின் புலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் இது ஒரு புதுவகை தொழினுட்ப கலாசார அம்சங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. இலண்டன் திரைப்படக்கல்லூரியில் பயிலும் பல நாட்டு மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் கதை மாந்தர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். உலகெங்கிலுமுள்ள பெரும்பாலான சினிமாக்களின் மையக்கருவான காதல் திரைப்படக் கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்களின் மத்தியிலும் முக்கியத்துவம் பெறுவதாக கதை புனையப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலின் கதை காதல்க் கதை மட்டுமல்லாது இலங்கை அரசியல் பற்றிய விடயங்கள், எயிட்ஸ் நோய் பற்றி, கறுப்பர் அரசியல் நிலை பற்றி யெல்லாம் பேசுகின்றது. இந்நாவலில் வரும் இலண்டன் திரைப்படக் கல்லூரியிலேயே இந்நாவல் ஆசிரியர் கற்றவர் என்பதால் தனித்துவமான அம்சங்கள்

இந்நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. பரபரப்பு, நிறையத் திருப்பங்கள், அதீத உணர்வு வெளிப்பாடுகள் முதலியனவும் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

2. நாளை மனிதர்கள்

இந்நாவல் 2003 ஆம் ஆண்டு புதுப்புனல் வெளியீடாக வெளிவந்தது. தமது கலாசாரம் மீதும், மொழியின் மீதும் பற்றுக்கொண்ட புலம் பெயர் தமிழர்களது இன்றைய வாழ்வின் நிலையைப் புலப்படுத்துவதாக இந்நாவல் அமைந்துள்ளது. இந்நாவல் ஈராக்கின் மீது அமெரிக்கா போர் தொடுத்த ஆக்கிரமிப்புப் போருக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வை விரிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது. பழைமைப் பிடிப்புக்களில் இருந்து தமிழ்க் கலாசாரம் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். கற்பு, பெற்றோரின் சொல்லையே வேதமாக ஏற்றல் முதலிய தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பிற்போக்கான கூறுகளை இனியும் கடைப்பிடிக்க முடியாது. இனம், மதம் என்பவற்றைக் கடந்தும் அன்பைப் போற்ற முடியும். ஆதிக்கங்களை எந்த வடிவிலும் ஏற்க முடியாது போன்ற விடயங்களை இந்நாவல் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

புலம்பெயர் தேசங்களில் இருந்து வெளிவரும் படைப்புகள் சொந்த நாட்டின் அரசியல் நிலைமைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும், அதன் மீதான விமர்சனங்களாகவும், புகலிட நாடுகளில் ஏற்படுகின்ற நெருக்கடிகள், இனவாதம், உரிமை மீறல்கள், பெண் ஒடுக்குமுறை போன்றவற்றை எதிர்ப்பனவாகவும் உள்ளன. புலம்பெயர் தேசங்களில் சுதந்திரமான சூழல் காணப்பட்டமையால் ஈழத்து அரசியல் நிலைமைகளையும், ஈழத்தவர்களது யுத்தகால, இனக்கலவர கால அனுபவங்களையும் தமது படைப்புக்களில் தயக்கமின்றி சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தினர். இத்தகைய ஈழத்து அரசியல் நிலையை எதிர்க்கும் வகையிலும், விமர்சிக்கும் நோக்கிலும் புலம்பெயர் படைப்புக்களில் எழுத்தாளர்கள் தமது சமகால அரசியல் அனுபவங்கள் பிரதிபலித்துக் காட்டினர். இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாவல்களிலும் இத்தகைய போக்குகளை அவதானிக்க முடியும்.

“அவனும் சில வருடங்களும்” என்ற நாவலில் ராகவன் என்ற பாத்திரம் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை, இனவிடுதலைப் பற்றி கூறுவதனூடாகவும், ஆனந்தன் என்ற பாத்திரம் எப்போது இலங்கைக்கு திரும்புவோம், எப்போது எங்களுக்கு விடிவு வரும், தமிழர் விடுதலை எங்கே என ஏங்குவதன் ஊடாகவும் ஈழத்து அரசியல் நிலையைப் புலப்படுத்தப்படுகின்றது. நாளை உலகிற்கு ஏற்ப மனிதர்கள் தம்மை தயார் படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் அமையும் “நாளை மனிதர்கள்” என்ற நாவலில் 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் அரசியல் நிலைமைகளுக்கு பின் தமிழர்கள் அகதிகளாகப் புலம்பெயர்ந்து நாடோடியாகத் திரிந்த

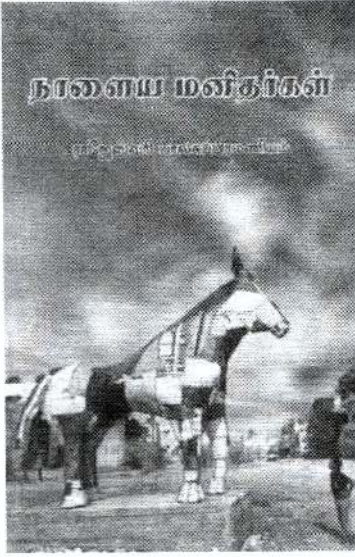
வாழ்க்கையை “ரவி” என்ற பாத்திரத்தின் ஊடாக பிரதிபலிக்கின்றது.

“நாங்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்காக உலகமெல்லாம் நாடோடியாய் அலைபவர்கள். எங்களின் உறவுகள் உலகத்தில் எழுபத்து நான்கு நாடுகளில் பரந்து கிடக்கிறார்கள்” (இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், 2003:12).

பேராசை பிடித்த அரசியல் வாதிகளால் உலகில் நடக்கும் சுரண்டல்கள் பற்றி இந்நாவல் கூறுகின்றது. இடியமினால் உகண்டா நாடு சிதைவடைந்த போது, அந்த நாட்டுச் செல்வத்தை பெரும்பாலான ஆபிரிக்க நாடுகளின் தலைவர்கள் சுரண்டியமை பற்றியும், தம் நாட்டு மக்களுக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறி, மேலைத் தேய நாட்டு அரசியல்வாதிகளிடம் உதவி கோரி பெற்றுக் கொண்ட பணத்தை மக்கள் தேவைக்குப் பயன்படுத்தாமல் அரசியல்வாதிகள் தமது சொந்தத் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதையும் இந்நாவல் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளது.

இலங்கையின் அக்காலகட்ட அரசியல் சூழ்நிலையால் கொலை வெறி பிடித்த சிங்கள இனவாதிகள், இராணுவத்தினரால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பெரும்பாலானோர் உயிரிழந்தமை பற்றியும், கொழும்பு 83 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தில் பற்றியெரிந்ததையும், சிங்களக் காதையர்களால் தமிழர்கள் உயிரோடு எரிக்கப் பட்டமையையும், இலங்கையில் நடக்கும் அரசியல் கொடுமைகளால் எத்தனையோ பேர் மனநோய்க்கு ஆளானமையையும், இலங்கை அரசியலில் சமாதானம் வராது என்ற மக்களின் அவநம்பிக்கையையும், அகதிகளாக இலண்டனுக்கு சென்றவர்களில் பலர் பணம் சேர்க்க, பட்டம் பெற, பதவி பெற மற்றவர்களை சுரண்டி வாழ்வதையும், அரசியல் காரணங்களால் 2001 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக அமெரிக்க செய்த அதர்மச் செயற்பாடுகள் பற்றியும், அமெரிக்கா ஈராக்குக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க போவதை எதிர்த்து இலண்டனில் அரசியல் கூட்டங்கள் நடைபெறுவதையும், ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருந்த ரஷ்ய மாநிலங்கள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து ஒன்றையொன்று அழித்துக்கொள்வதையும், தென்கிழக்காசியத் தீவுகளில் “பாலி”யில் நடைபெற்ற குண்டு வெடிப்புப் பற்றியும், பாகிஸ்தானும் இந்தியாவும் போரைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும் எனப் போதனை செய்யும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு அதிவிசேட போர் ஆயுதங்களை விற்பனை செய்தமையையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது.

விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்கு இடையில் ஒருத்தரை ஒருத்தர் அழித்த செயற்பாடுகளை இலக்கியத்தில் கொண்டு வந்தவர்கள் கொலை செய்யப் பட்டதையும் இந்நாவல் பிரதிபலிக்கின்றது. 1985 இல் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் ஒன்றை யொன்று அழித்ததைப் பார்த்து மனம் தாங்காது “அப்பா சிதம்பரம்” அவர்கள் கவிதை எழுதினார். இக்கவிதையால் அவர் கொலை செய்யப்பட்டார். தமிழர்கள் சிங்கள இனவாதிகளால் அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

பாதுகாக்க வேண்டிய அரசாங்கமே சொந்த நாட்டு மக்களை அழிக்கின்றது. அதை எதிர்ப்பதற்கு ஒன்று பட்டுப் போராடாமல் ஒருத்தரை ஒருத்தர் அழித்துக் கொள்கிறார்களே. என்ற உணர்வை அவரது கவிதை வெளிப்படுத்தியது. அவரது ஆத்மீக அழகையைப் புரியாமல் “சமுதாயத் துரோகி” என்ற பட்டம் சூட்டித் தமிழனைத் தமிழனே கொலை செய்தமையையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. 2003ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நாவல் 20 வருடங்களுக்கு முன் இலங்கை அரசியலில் காணப்பட்ட இலங்கை மற்றும் இந்திய இராணுவத்தினரால் தமிழர்களுக்கு நடந்த கொடுமைகள், கொலை, குண்டு வெடிப்பு, ஆள் கடத்தல், பாலியல் வன்முறை முதலான அக்காலகட்ட நடப்பியல் யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலித்துள்ளது.

புராதனமான சடங்குகள், கலாசார விழுமியங்கள், பழமையான கொள்கைகள் உடைய ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, 70பதுகளில் இருந்து இலண்டனில் வாழும் இராஜேஸ்வரியின் நாவல்களில் கீழைத்தேச மற்றும் புகலிடப் பண்பாடுகள் வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம். திருமணம், சாதியம், சீதனம், காதல், குழந்தை பேறு, சாத்திர சம்பிரதாயங்கள், நம்பிக்கைகள், நிற்பேதம், போதைப் பொருள், ஆடம்பர வாழ்வு பற்றி நாவல்களில் இடம்பெறும் கருத்துக்கள் மேலைத்தேய, கீழைத்தேயப் பண்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பனவாக உள்ளன.

மேலைத்தேயக் கலாசாரத்தில் காணப்படும் கறுப்பர், வெள்ளையர் என்ற நிறவாதம் பற்றியும், இங்கிலாந்தில் உள்ள மறைமுகமான சட்டங்களால் கீழைத்தேச கறுப்பின மக்கள் காட்டுமிராண்டித் தனமாக நடத்தப்படுவதையும், ஒதுக்கப்படுவதையும், நிறவாதத்தால் ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுகளையும் இவரது நாவல்கள் சித்திரித்துள்ளன.

“ஜோய்ஸ் கார்டினர் என்ற கறுப்புப் பெண் பொலிசாரால் தாக்கப்பட்டாள். ஒரு கறுப்புப் பெண்ணை ஆங்கிலேயப் பொலிசார் அநியாயமாக நடத்தியதால் ஆங்கிலேயப் பொலிசாருக்கும் கறுப்பு இளைஞர்களுக்கும் தகராறு நடந்து கொண்டிருந்தது

தது தெரியும். அந்தக் கலவரம் அன்று புகம்பமாக வெடித்தது” (இராஜேஸ்வரி பாசுப்பிரமணியம், 2000: 50).

கடவுள், விதி எனப் பேசும் மனிதர்கள் விரக்தி வரும்போது, விதியில் பழிபோடுவார்கள் என்பதை நாளைய மனிதர்கள் என்ற நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

“மாமா போன்ற நேற்றைய மனிதர்கள், மாற்றங்களுக்குச் சரியாக முகம் கொடுக்கத் தெரியாதவர்கள். ஆகவும் கூடிப் போனால் எதையும் விதியின் தலையில் தூக்கிப் போடத் தயங்காதவர்கள்” (இராஜேஸ்வரி பாசுப்பிரமணியம், 2003: 84)

“நாளைய மனிதர்கள்” என்ற நாவலில் தனி மனிதர் சார்ந்த நலன்களை விட சமூக நலன்களே மரியாதைக்குரியது. தான் சார்ந்த இனம் அடிமைத் தனத்தில் வாழும் போது, தன்னலமே போதும் என வாழ முடியாது. இத்தன்மை வாய்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழ்க் கலாசாரத்திற்கு அந்நியமாக முடியாது போன்ற சீரிய உணர்வுகளை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மற்றும் அவர்களோடு தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேற்கத்தேயக் கலாசாரத்தில் பெற்றோரின் ஆதரவு இல்லாமல் வளர்ந்தவர்கள் அன்புக்காக ஏங்குவதையும், நேசத்திற்காக மேலை நாட்டு இளைஞர்கள் எதையும் விட்டுக் கொடுப்பதையும், காதலையும் நேசத்தையும் அவர்களால் பிரித்துப் பார்க்க முடிவதையும், அவர்கள் இளமையில் பிரிந்த பெற்றோரை, உறவுகளை தேடிச் கண்டுபிடிப்பதில் நிறைவு கொள்வதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இத்தகைய பண்புகளை உடைய இங்கிலாந்துச் சூழலில் வாழும் சில அற்புதமான மனிதர்களை பாத்திரங்களின் (டேவிட், மெலினி, ஜோர்ஜ், கரலைன் போன்ற பாத்திரங்கள்) ஊடாகப் பிரதிபலித்துள்ளார். புதிய கலாசார சூழலில் வாழ நேர்ந்தமையால் ஏற்பட்ட கலாசார நெருக்கடிகளையும், மூத்த தலைமுறைக்கும் இளைய தலைமுறைக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளி அதிகரிப்பதையும், தமிழ் கலாசாரத்தை மதிக்கின்ற சூழலில் வாழ்கின்ற இளைய தலைமுறைகளுக்கு நெருக்கடிகள் அதிகரிப்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

புலம்பெயர் சமூகம் பன்முகப்பட்டது. இதில் தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் பேணுபவர்களும், புலம்பெயர் சமூகத்துடன் இயைந்து வாழ முனைபவர்களும் உள்ளனர். புகலிடத்தில் அன்னிய மோகத்தால் பண்பாட்டுச் சிதைவுகள், குடும்பச் சிதைவுகள், குழந்தைகளை வளர்ப்பில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், புகலிடத்தில் வாழும் பெண்களின் சுதந்திரம் மற்றும் வாழ்க்கை முறையைக் கண்டு தமிழ்ப் பெண்களும் வாழ முற்படுதல், நிறவேறு பாடுகள், தமிழ் சமூகத்தில் காணப்படும் சீதனம், திருமணம், சாதி ஏற்றத்தாழ்வுகள் முதலான பண்பாட்டுடன் தொடர்பான பல விடயங்களை இராஜேஸ்வரி தமது நாவல்களில் வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

புலம்பெயர் சூழலில் பெண்களின் எண்ணிக்கை

கணிசமானளவு காணப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் புலம் பெயர்ந்த ஆண்களின் சகோதரிகளாகவும், மணப் பெண்களாகவும் பெண்கள் புலம்பெயர்ந்து சென்றனர். பின்னர் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு என வேறு தேவைகளுக்காகப் புலம்பெயர்ந்தனர். இலங்கையை விட புலம்பெயர் சூழலில் பெண்கள் தொடர்பான பண்பாட்டுக் கூறுகளை தமிழர் சமூகம் கட்டி நுக்கமாக வைத்திருக்கிறது. பெண்களது நடைமுறைகள், திருமணம் ஆகியவை தொடர்பாக அதிகாரம் மிக்க போக்குடன் நடந்து கொள்ள முனைகிறது. தனிமைத் துயர், மொழி, அந்நியத் தன்மை, நிறவாதம் ஆகிய பிரச்சினைகளுக்கும் பெண்கள் ஆளாகின்றனர். இத்தகைய சூழலில் பெண்களே பெண்களது பிரச்சினைகள் குறித்து சிந்திக்கவும், செயலாற்றவும் துணிந்தனர். இதனால் வெவ்வேறு நாடுகளில் பெண்கள் அமைப்புக்கள் உருவாகியதோடு, பெண்கள் சந்திப்புக்கள் இடம்பெற்றதோடு, பெண்களது பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தி விழிப்புணர்வூட்டும் வெளியீடுகளும் வெளிவந்தன. (நூல்கள், சஞ்சிகைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள்). இத்தகைய வெளியீடுகளில் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாவல்களும் குறிப்பிடத்தக்கன.

“அவனும் சில வருடங்களும்” என்ற நாவலில் இலண்டனில் பிறந்து வளர்ந்த “புவனா” என்ற பெண் பாத்திரத்தை உலகத்தை வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் முறையில் படைத்துள்ளார். “டேவினா” என்ற பாத்திரத்தை சரியெனப்பட்டதை நேரே சொல்பவளாக, உடனே செய்பவளாக, ஒரு உணர்ச்சி மிக்க பாத்திரமாக படைத்துள்ளார். உலகில் உள்ள நாடுகளில் இந்தியா அதிகமான படங்களை தயாரித்துள்ளது. இந்திய சினிமாக்களில் பெண்கள் கவர்ச்சியாக, போதைப் பொருளாக சித்திரிக்கப்படுவதை பற்றிய விமர்சனமும், மேலைத்தேய நாடுகளினதும் இந்தியாவினதும் சினிமாக்களில் காணப்படும் பெண்களின் சித்திரிப்பு பற்றிய விவாதமும் இந்நாவலில் இடம்பெறுகின்றது. இத்தகைய சித்திரிப்புக்கள் ஊடாகப் பெண்களுக்கு சமூகத்தில் சமநிலை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் உணர்வு வெளிப்படுகின்றது.

“நாளைய மனிதர்கள்” என்ற நாவலில் “ஜேன்”, “சித்திரா” போன்ற பெண் பாத்திரங்களை பெண்ணியச் சிந்தனைகளுடன் படைத்திருப்பது ஆசிரியரின் பெண்ணிய நோக்கைப் புலப்படுத்துகின்றது.

“ஜேன் இங்கிலாந்து தொழிற் கட்சியில் அங்கத்தவராக இருக்கின்றாள். அவள் உலகத்தை பார்க்கும் விதம் வேறு. கேம்பிரிட்ஜ் பெண்கள் அமைப்பொன்றில் வேலை செய்கிறாள். வசதியற்ற பெண்களுக்கு உதவி செய்வது. படிப்பு, தொழில் போன்ற விடயங்களில் அவர்களை ஊக்குவிப்பது போன்ற விடயங்களை அந்த ஸ்தாபனம் செய்கிறது. ஜேன் ஒரு அகில உலகவாதி. அடக்கப்பட்டோர் உரிமைகளுக்காக போராடுவாள்” (இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், 2003 : 18).

“டாக்டராக வரலாமே லாயராக வரலாமே என்ற பட்டியலை திலகவதி தொடங்கிய போது “என்னை நானாக சித்திராவாக இருக்கவிடுங்கள்,” என்று சொன்னவள். அவளுக்கு அப்போது வயது பதினாறு. நேற்றைய தத்துவங்களிலுள்ள பெண்ணடிமைத் தனத்தைக் கேள்வி கேட்கும் இன்றைய பெண் அவள்” (இராஜேஸ்வரிபாலசுப்பிரமணியம், 2003: 59).

இலண்டனுக்குச் சென்று பல வருடங்கள் கழிந்த பின்னும் பல பெண்கள் சமயலறை, வீட்டு வேலைகளில் இருந்து இன்னும் வெளிவரவில்லை, பெற்றோர்களின் விருப்பங்கள் பெண் பிள்ளைகளில் திணிக்கப்படுதல் (சித்திரா), கணவனது கொடுமை களைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்தல் (சுமதி) எனப் பல தளங்களில் பெண்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சனை களைகள் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆசிரியர் தமது நாவலில் பெண்கள் எதிர்கொள்கின்ற பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துவது, பெண்கள் எல்லா விதமான பிரச்சினைகளில் இருந்தும் விடுதலை பெற வேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் பெண்ணிய உணர்வை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது.

ஆகவே இராஜேஸ்வரியின் நாவல்கள் அக்கால கட்ட அரசியல் நிலமைகளை, புகலிட வாழ்க்கை அனுப வங்களை, குடும்ப உறவுச் சிக்கல்களை, பெண்களது பிரச்சினைகளை காத்திரமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. புலம்பெயர் வாழ்வுச் சிக்கல்கள், அந்நியமாதல், நிற வாதம் எனப் புலம்பெயர் சூழலில் காணப்படும் சிக்கல் களை பன்னாட்டு கலாசார பின்னணியில் எழுதியுள்ளார். இராஜேஸ்வரியின் நாவல்கள் அரசியல் கொடுமைகளை, பெண்கள் பிரச்சினைகளை, பண்பாடு சார்ந்த இனவாத, நிறவாத பிரச்சினைகளை எதிர்க்கின்ற எதிர்ப்பிலக்கியம் என்ற வகையிலும் முக்கியத்துவ முடையன. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சிக்குப் புதிய பரிணாமங்களைத் தந்து பங்களிப்புச் செய்த இரா ஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் நாவல்கள் ஈழத்து இலக்கியம், பெண்கள் இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றியுள்ளன.

கெக்கிராவ சஹானாவின் நாவல்கள்

தமிழ்ச்சூழலுக்குள் அறிமுகமான நாவல் வடிவம் இன்று வளர்ந்து கிளை பரப்பி தனக்கென ஒரு அடையாளத்தை தக்க வைத்துள்ளது. வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என அந்த அந்த பிரதேசத்தையும் அங்கு சீவியம் நடத்தும் மக்களையும் படைப்பு வெளிக்குள் பல எழுத்தாளர்கள் கொண்டு வந்ததை போல வடமத்திய மாகாண அநுராதபுர மாவட்டத்தின் கெக்கிராவை என்னும் பிரதேசத்தை ஜீவ வெளியாக கொண்டு அவற்றையே தமது பெரும்பாலான படைப்புக்களின் கதைக் களமாக கட்டமைத்து இன்று இலக்கிய உலகில் தனக்கென சிறப்பான அடையாளத்தை நிலை நிறுத்தி சென்றவர் மறைந்த பெண்படைப்பாளி கெக்கிராவை சஹானா. கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், ஆய்வு பல்வேறு துறைகளில் தனது பங்களிப்பை வழங்கியதுடன் இலங்கையில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய

தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் கௌரவிக்கப்பட்ட மாகாணத்தின் ஒரேயொரு பெண் படைப்பாளியும் ஆவார். அவருடைய ஏறாளமான படைப்புக்கள் (ஒரு தேவதைக் கனவு, இன்றைய வண்ணாத்துப் பூச்சிகள், முடிவில் தொடங்கும் கதைகள், அன்னையின் மகள், ஊமையின் பாஷை) - தமிழ் இலக்கியச்சூழலில் பவனி வந்த போதும் ஒரு சில இலக்கியங்களையே விரல் விட்டு சுவைக்கும் வாய்ப்பு எமக்கு கிடைத்தது. அவ்வாறு கிடைத்த சில துளி வானம், உயிர் மூச்சாய் நிறைந்திடு காற்றே, கிறுக்கல், ஒரு கூடும் இரண்டு முட்டைகளும் - குறுநாவல்கள் இக்கட்டுரையில் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப் படுகின்றன. "சிலதுளி வானம்", "உயிர் மூச்சாய் நிறைந்திடு காற்றே", "கிறுக்கல்" ஆகிய மூன்று குறுநாவல்களும் "சில துளி வானம்" தலைப்பில் 2020 இல் வெளிவந்தது. ஒரு கூடும் இரண்டு முட்டைகளும் 2009 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப் பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கெக்கிராவ சஹானாவின் நாவல்களை வாசிக்கும்போது மனதிற்குள் அச்சமும் அதே வேளை வேதனையும் ஒருங்கே தொனிக்கிறது. அதற்கு காரணம் அவரது கதைகளில் தொனிக்கும் பிரச்சினைகளாகும். இவரது கதைகள் முஸ்லிம் சமூகத்தை மட்டுமன்றி சிங்களம், தமிழ் - சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் மிக ஆழமாக ஆய்விற்குட்படுத்தி அவர்களது வாழ்வியல் சிக்கல்களை நாவல்களாக தீட்டியுள்ளன. இவரது சில துளி வானம் - குறுநாவல் இதற்கு தக்கதொரு எடுத்துக்காட்டு. இன ஒற்றுமையை வலியுறுத்த துவதோடு நாட்டில் யுத்தம் நடைபெற்று முடிந்தபின்னர் மக்களின் மனங்களில் மறையாத வடுவாக நிலைகொண்டுள்ள யுத்தத்தின் மீளமுடியாத நினைவுகள், இனப்பிரச்சினைகளைத் தூண்டிவிடும் சில அரசியல்வாதிகளின் பிற்போக்கான செயற்பாடுகள் என்பவற்றை விரிவாக இந்நாவல் அலசியுள்ளது. சான்றாக நாவலின் ஒரு பகுதியை காட்டலாம். "வட பகுதி மக்களோ முள்ளி வாய்க்கால் நிகழ்வுகளைக் கவலையுடன் நினைவு கூர்ந்தனர். யுத்தத்தின் பின்னர் ஏற்பட்டது சமாதானம் என்ற பிரமையே என்று

மக்கள் உணர்வதாகத் தெரிந்தது. துக்க தினம் கொண்டாடப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டன. அநியாயமாக உயிரிழந்தவர்கள், காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள், இன்னும் சிறையில் வாடுபவர்கள் என்ற பல சொந்தங்களை அங்கு வாழும் மக்கள் கண்ணீருடன் நினைவு கூர்ந்தனர். அரசியல்வாதிகளோ சூயிங்கம் மெல்லுவது போல சின்னப் பிரச்சினைகளைப் பூதாகரமாக்கி அவற்றை ஊடகங்களுக்கு வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஊடகங்களும் அவர்களது விவஸ்தையற்ற பேச்சுகளை போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒளிபரப்பிக் கொண்டிருந்தன. சதாசிவத்தின் தம்பியின் மகன் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த மாணவர்கள் அனைவரும் முள்ளிவாய்க்காலில் ஒன்றுகூடி நினைவுக்கொடி நட்டு அந்நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்ந்தனர். தொலைக்காட்சியில் இக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற சதாசிவம் கிடுகலங்கிப் போனான். இங்கிருந்து போன பிள்ளைகள் இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்து கொள்வதால் ஏற்படும் விபரீதங்களை அவன் அறிவான். ஆயினும், அவனால் எதையுமே செய்ய முடியவில்லை. உடனேயே தொலை பேசியைச் சுழற்றி கண்ணாவிடம் பேசினான். “நா ஒண்ணும் பெருசா செஞ்சிடலை பெரியப்பா..” என்று கூறி அவன் முடித்துக் கொண்டான்.”

இந்நாவலில் வரும் ஸைபுன்னிசா, பாருக் - முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் குணசேன, நிஸ்ஸங்க, ரணசிங்க சிங்கள சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இவர்களிடையே இன ஒற்றுமை எவ்வாறு வலுப்பெற்று பரஸ்பரம் அன்பு வளர்ச்சி அடைகின்றது என்பதும் நாவல் முழுவதும் பரந்துள்ளது. தனது வீட்டில் வேலைசெய்து விபத்துக்குள்ளாகி கால் உடைந்த நிஸ்ஸங்கவிற்கு ஸைபுன்னிசா பல்வேறு உதவிகளை செய்வதுடன் அருகில் வாழும் சகோதர மொழி பேசுபவர்களிடம் அன்பாக நடந்து கொள்வதும் இந்நாவல் ஆசிரியர் இன ஒற்றுமையை அவாவி நிற்பதனையே தெளிவுறுத்துகின்றது. இருப்பினும் இனஐக்கியத்துடன் வாழும் ஸைபுன்னிசா என்னும் முஸ்லிம் பெண் தனது மகன் ஹசன் சிங்கள சமூகத்தைச் சேர்ந்த நிர்மலாவை காதலித்தபோது அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தனது மகனை அன்பாக கடிந்து இந்த திருமணத்தையும் காதலையும் தவிர்ந்துவிடுகின்றாள். ஹசனும் அதற்கு உடன்படுகின்றான். இதற்கு ஸைபுன்னிசா கூறும் காரணம் - “...அந்தப் புள்ளய இஸ்லாத்துக்கு எடுத்துக் கட்டு செட்டாவெச்சிட்டா எல்லாம் சரிண்டு நீ நெனக்கலாம். அது எனக்கு இல்ல. அதோட, இப்ப நாடு போய்க் கொண்டிருக்கிற பயங்கரமான சூழல்ல சிங்களப் புள்ளைகள இஸ்லாத்துக்கு எடுத்து கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளுதும் கூட சிக்கலாத்தான் இருக்கு. முஸ்லிம்களுக்கு எதிரா முன்வைக்கப்படுகிற பல குற்றச்சாட்டுகள்ல அதுவும் ஒண்டு. அப்புடியொரு குற்றவாளியாவும் நீ ஆயிடக் கூடாது...” என்கிறாள். ஸைபுன்னிசா என்னும் பாத்திரம் பெரும்பான்மைச் சமூகத்துடன் கலந்து அவர்களின் இன்ப துன்பத்தில் கலந்து வாழ்ந்த போதும் கலப்புத் திருமணத்தை ஆதரிக்காத ஒரு பாத்திரமாகவும் இன, மத தனித்து

வத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பாத்திரமாகவும் நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். உண்மையில் நாட்டில் நிலவும் சூழ்நிலைகளாலும் யுத்த வடுக்கள் அகலாத நிலையிலும் இன ஒற்றுமையை தக்கவைத்து சமூகமான முறையில் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளவே கெக்கிராவை சஹானா அவா கொண்டுள்ளார். புரட்சிகரமான சிந்தனைகளினூடாக சற்று வித்தியாசமாக ஹசன் - நிர்மலா திருமணம் நடந்திருந்தால் இனத்துவேசங்கள் சற்று விலகவும் மக்கள் சிந்திக்கவும் வழி ஏற்பட்டிருக்கும். சமூக மாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகவும் இந்நாவல் வெளிப்பட்டிருக்கும். இறுக்கமான மதக்கட்டுப்பாடுகள், இனப்பிரச்சினைகள் காதல் வாழ்விற்கு தடையாக இருப்பதையும் “சில துளி வானம்” - நாவல் மூலம் கண்டுகொள்ளலாம்.

“உயிர் மூச்சாய் நிறைந்திடு காற்றே” நாவல் மரியம்பீ ஜபீர் ஆகிய இரு காதலர்களின் காதல் தோல்வி அதனால் உண்டாகும் வேதனை என்பவற்றை உணர்வுபூர்வமாக சித்திரிக்கும் படைப்பு. மரியம்பீ என்னும் பெண் தனது தாயின் வாக்கை நிறைவேற்றி காதலை துறந்து கணவனின் கொடுமைகளை சகித்து தனது மகனாக்காக வாழ்கிறாள். உண்மையில் இந்நாவல் பெண் அடக்குமுறையை தெளிவாக சித்திரிக்கின்றது. மரியம்பீ தனது காதலன் ஜபீருடன் வாழமுடியாதது மட்டுமன்றி கணவனின் அடி உதைகளுக்கு உட்பட்டு மகிழ்ச்சியற்ற போலியான வாழ்க்கை வாழ்வது பெண் அடிமையே. ஏனோ மரபான சம்பிரதாயங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு வாழும் ஒரு பாத்திரமாக மரியம்பீயை படைத்துள்ளார் இந்நாவல் ஆசிரியர். இந்நாவலில் வரும் ஒரு பகுதியில் கணவனால் அவன் அடக்குமுறைக்கு உட்படுத்தப்படுவதை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம். “தாஸீமும் மரியம்பீயின் அழகால் கவரப்பட்டு அவளை மணமுடித்திருந்தானையொழிய அவள்மீது உண்மையான அன்பைச் செலுத்த மனமில்லாதவனாக இருந்தான். கோபம் வரும்போது அறைக்கதவுகளை இறுக மூடிக்கொண்டு வார் பட்டியினால் அவளை அடித்துத் துன்புறுத்தினான். பின்னர் கதவைத் திறந்து கொண்டு எதுவுமே நடவாதமாதிரி வெளியே செல்வான். அவளும் அடிவாங்கி மரத்துப் போயிருந்ததால் கண்ணீரை மறைத்துக் கொண்டு வெளியே வருவாள்.” நாவலாசிரியரால் மரியம்பீ என்ற பெண் துயரம் சுமப்பவளாகவே நாவலின் இறுதிவரை காட்டப்படுகின்றாள். பெண்ணியச் சிந்தனைகளும், மகளிர் அமைப்புக்களும் என சமூகம் இன்று பெண்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் காலப்பகுதியில் இவ்வாறான வொரு நாவல் படைக்கப்பட்டிருப்பது சற்று சிந்திக்க வேண்டியதாகவே உள்ளது. ஒரு காலத்தில் பெண்கள் மரியம்பீ போல இருந்தது உண்மைதான். எனினும் 2020 இல் வெளிவந்த இந்த நாவல் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் பெண்ணியத்தை பேசியிருந்தால் சிறப்படைந்திருக்கும். யதார்த்தமும் வலுவடைந்திருக்கும். இவ்வாறான சித்திரிப்பு ஒரு பெண் மரபை மீறுவது அவ்வளவு நாகரீகமல்ல என்பதை இப்படைப்பாளி விரும்புகின்றாரோ என ஐயமுறவைக்கின்றது. இந்நாவலின் தலைப்பு “உயிர் மூச்சாய் நிறைந்திடு காற்றே” என்பதாகும். இருப்பினும் கதையம்சம் பல்வேறு கிளைக்கதைகளையும் எண்ணிலடங்காத பாத்திரங்களையும்

கொண்டு வந்துள்ளது. இதனால் மரியம்பீ ஜபீர் ஆகிய இருவரின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் சொற்ப அளவிலே நாவலில் ஊடாடுகின்றது. குறிப்பாக வெளிநாட்டிலிருந்து ஜபீர் தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் வருதல் தனது காதலி மரியம்பீயை காணுதல், பழைய காதல் நினைவு அதன் தோல்வி என்பன நனவோடை உத்தியில் காட்டப்படுதல் இருவரும் விடைபெறுதல் பின்னர் நாவலின் இறுதித் தருவாயில் இருவரும் சந்தித்தல் இடையில் வேறு வேறு பாத்திரங்களின் கதைகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படல் என கதை நகர்ந்து முடிகின்றது. இந்நாவலில் பாத்திரங்களையும் கிளைக்கதைகளையும் சற்று குறைத்திருந்தால் வாசகர்கள் தலைப்புடன் நாவலின் கதையம்சத்தைப் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கு இலகுவாக இருந்திருக்கும். பொதுவாக நாவலில் பிரதானப் பாத்திரங்களும் துணைப்பாத்திரங்களும் வருவது இயல்பு. இருப்பினும் நாவலாசிரியர் கதைப்பின்னல், பிரதான பாத்திரம், பிரதான கரு - நழுவிவிடாது நாவலை படைக்கவேண்டும். இந்நாவலில் பல துணைப்பாத்திரங்களின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கவே பிரதானப் பாத்திரங்களின் பிரச்சினை, உணர்ச்சி மோதல் என்பன குறைந்துவிட்டுள்ளது.

“கிறுக்கல்” என்னும் தலைப்பில் படைக்கப் பட்டுள்ள நாவல் மூளை வளர்ச்சியற்ற ஒரு பிள்ளையால் ஒரு தாய் தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் சமூகத்திலும் எதிர்கொள்ளும் எண்ணிலடங்காத சிக்கல்களை யதார்த்தமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் பதிவுசெய்துள்ளது. இந்த நாவலில் உலா வரும் தாய், அவளது மூளை வளர்ச்சியற்ற, அடிக்கடி வலிப்பு நோய் ஏற்படுகின்ற மகன் பிரச்சினைக்குரிய வாழ்க்கையுடன் எதிர்காலத்தை தொலைத்து மிகத் துயரப்படுவதை வலிகள் கலந்த வேதனைச்சுமையுடன் இந்நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கதையின் பெரும்பகுதி கிறுக்கல்களாகவே தலைப்பிற்கு ஏற்றாட் போல தெளிவு பெறமுடியாது நகர்ந்து முடிகின்றது. தாய்மை எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் மட்டுமன்றி ஒரு பெண் சமூக வாழ்வில் எவ்வாறு இடம்பெறுகின்றாள் என்பதையும் இந்நாவல் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தனது பிள்ளை இவ்வாறு ஒரு நோயினால் பாதிப்படைந்தமையால் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகி பயந்து ஒரு கோழை அவளது கணவன் அவளை விட்டு பிரிந்து செல்கின்றான். அடிமேல் அடிவாங்கிய அந்த தாய் தனிமையில் வாடுகின்றாள். மகனின் எதிர்காலத்திற்காக மீண்டும் மறுமணம் செய்துகொள்கின்றாள். அதன் மூலம் ஆரோக்கியமான பெண் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. இவர்களுக்காகவும் தனது மகனை குணப்படுத்தவும் தனியொரு பெண்ணாக தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணிக்கும் தாய்மையும் பெண்மையும் ஒருசேர இந்நாவலில் போராடுகின்றது.

“ஒரு கூடும் இரண்டு முட்டைகளும்” - நாவல் ஒரு வீட்டில் வாழும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை எத்தகைய சிக்கல்களுக்கு உட்படுகின்றது. அதில் யார் வெற்றிபெறுகின்றனர் என்பதை யதார்த்த பூர்வமாக வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது. வஹிதா, ஷப்ரினா ஆகிய இருவரும் சகோதரிகள். மூத்தவளான வஹிதா தோட்டவேலைகளை தனது தாயுடன் செய்து தனது தங்கை ஷப்ரினாவை மருத்துவராக்கப் பாடுபடு

கின்றாள். தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக தனது தந்தை அவளை மணமுடிப்பதற்கு உறவினர் ஒருவரை தீர்மானித்தபோதும் அதனை மறுத்து தன்னை காதலிப்பது போல் போலியாக நடத்த, ஏற்கனவே திருமணமான ஒருவனிடம் கற்பை பறிக்கொடுத்து சமூகத்தின் மத்தியில் பல துன்பங்களை சமக்கிறாள். இருப்பினும் தனது பெற்றோர் பார்த்து வைத்தவனையே அவனது விருப்பத்துடன் திருமணம் செய்துகொள்கின்றாள். ஷப்ரினா தன்னை காதலித்த தனது ஆசிரியரிடம் தனது குடும்பத்திற்காக வாழவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தி இலட்சியப்பாதையில் பயணித்து வெற்றியடைகின்றாள். இதனையே “ஒரு கூடும் இரண்டு முட்டைகளும்” என்னும் தலைப்பு சித்திரிக்கிறது என்பதை நாவலாசிரியர் ஒரு பாத்திரத்தினூடாக “ஒரேகூட்டுல வளர்ந்தாலும் குயிலும், காகமும் வேற வேற இல்லையா? குயிலைப் போல கூவத் தெரியாண்டறது காகத்துடைய வீக்னஸ். காகத்தை மாதிரிகூடு கட்டிக்கொள்ள முடியாதது குயிலுடைய வீக்னஸ் நோ டௌட்.” என்று கூறுகின்றார். உண்மையில் இந்நாவலில் பெண்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக விருப்பமின்றி ஒரு பெண்ணைத் திருமணத்திற்கு கட்டாயப்படுத்துதல். அவள் திருமணத்திற்கு முன் கற்பிழந்து விட்டால் அவளை பள்ளிவாசலுக்கு அழைத்து நூறு தென்னை மட்டைகளால் மறைவான பகுதியில் அடித்து துன்புறுத்துதல் - இவ்வாறானவொரு நிலைமை ஆண்களுக்கு இல்லை என்பதை மறைமுகமாக இந்நாவல் ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ளார்.

எனவே தொகுத்து நோக்கும் போது கெக்கிராவை சஹானாவின் நாவல்கள் சமூகத்தின் வாழ்க்கை யதார்த்தங்களை அப்படியே சொல்லி விடுகின்ற படைப்புக்கள். ஒழித்து மறைத்து எதையும் அவர் வலிந்து புகுத்தவில்லை. இவ்வாறியச் சமூகத்தை சேர்ந்தவராக இருந்தபோதும் அந்த சமூகத்தின் நடைமுறைகளை சரி பிழை சிந்திக்காமல் உள்ளதை உள்ளவாறு சித்திரித்து வாசகரின் விமர்சனத்திற்கு பாதை வகுத்துள்ளார் என்றே கூறவேண்டும்; ஒரு படைப்பாளியின் பண்பும் அதுவே. அவருடைய தனித்துவமான மொழிநடை, கலையம்சத்துடன் கூடி நடைபயில்வதை இவரது படைப்புக்களை வாசிக்கும்போது நாம் உணர்ந்துகொண்டோம். ஆனால் இவரது படைப்புக்களில் வரும் பல பாத்திரங்கள் குறிப்பிட்ட எல்லைக் கோட்டிற்குள் நின்று பேசுவது மிகையாக உள்ளது. எந்தவொரு பாத்திரமும் சமூகவிடுதலைக்கு குரல் கொடுக்கவில்லை. புரட்சிக் கருத்துக்களினூடாக சமூகத்தை விழிப்படையச் செய்யவில்லை என்பது கவலைக்குரிய ஒன்று. இலக்கியம் எப்பொழுதும் சமூக மாற்றத்தை நோக்கி பயணிக்கும் கருவியாக வெளிப்பட வேண்டும்.

மூடநம்பிக்கைகளை, பெண்கள் தொடர்பான மரபுச் சிந்தனைகளை கேள்விக்கேட்பதாக இருந்திருந்தால் இவரது படைப்புக்கள் புதுமையும் புரட்சியும் கொண்டதாக மிளிர்ந்திருக்கும். எனினும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வானில் பல படைப்பாளி நட்சத்திரங்கள் சுடர்விட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் போல கெக்கிராவை சஹானாவும் சுடர்விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதில் மாற்றுக்கருத்திற்கு இடமில்லை.

ஈழத்து நாவலாசிரியர்களால் எழுதப்படுகின்ற பிரதேச நாவல்கள் அவ்வப் பிரதேச பேச்சு வழக்குச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், மரபுத்தொடர்கள், சமூக பண்பாட்டு சொற்கூறுகள் என்று அனைத்தையும் இடையிடையே பயன்படுத்தி, தமது தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தினாலும், அவை இலக்கிய நடையின் இடையீடாகவே விரவி வருகின்றன. விமல் கிழக் கிளங்கையின் அக்கரைப்பற்றுக் கிராமம் மற்றும் அதனை அண்டிய கிராமங்களில் வழங்குகின்ற தமிழ், முஸ்லிம் பேச்சு வழக்கினை நாவல் மொழிக்குள் கொண்டு வருகிறார்.

புனைவும் மொழியின் அரசியலும் விமல் குழந்தைவேல் நாவல்களை முன்வைத்து

மக்கள் எதை விளங்கிக் கொள்கிறார்களோ அதைத்தான் சிருஷ்டி எழுத்தாளன் இலக்கியத்திற்கு உயர்த்துகிறான். அவன் எதனையும் சிதைப்பதில்லை. மாறாக அவன்தான் வளர்க்கிறான். பேச்சுவழக்கு, எழுத்துவழக்கு என்று மொழி இரண்டாக எட்டாத அளவுக்குப் பிரிந்து செத்துவிடாமல் இணைப்பு வேலை செய்து அவன்தான் பிணைத்து வளர்க்கிறான்.

- மு. தளையசிங்கம்

தமிழில் புனைகதைகளின் தோற்றத்தில் ஐரோப்பியர் வருகை, ஆங்கிலக் கல்வி, மத்தியதர சமூக உருவாக்கம், அச்சியந்திர வருகை, பத்திரிகைகளின் தோற்றம், உரைநடை வளர்ச்சி, உலகமயமாதல் என்று பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, அரசியல் காரணிகள் தாக்கம் செலுத்தின. சமூக வாழ்வின் அசைவியக்கத்திற்கேற்ப காலத்திற்குக் காலம் அனுபவ வெளியும், அதன் மொழியும் வளர்ந்து கொண்டே வந்துள்ளன. இது எழுத்து வழக்கு, பேச்சுவழக்கு என்ற வேறுபாடின்றி தன் தேவைக்கேற்ப மொழியின் அனைத்து சாத்தியங்களையும் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றது. காலம், இடம், கலைஞன் என்ற வேறுபாடு களுக்கேற்ப அதன் கதை கூறும் பண்புகளும் உத்திமுறைகளும் வேறுபடுகின்றன. கூடவே புனைவு மொழியும், அதன் அரசியலும் வேறுபடுகின்றது. அந்தவகையில் ஈழத்துப் புனைகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவரான விமல் குழந்தைவேலின் நாவல்களான “வெள்ளாவி” மற்றும் “கசகறணம்” ஆகிய இரு நாவல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புனைவுமொழியின் அரசியலைப் புரிந்துகொள்ள முற்படுவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும்.

தமிழ் பண்பாட்டு வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டை யாழ்ப்பாணக் காலமாக இனங்காண்கிறார் கைலாசபதி. தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் முன்னணிப்படையாக “யாழ்ப்பாணக் குழுமமே” நாவலரின் காலத்திலும் அதனைத் தொடர்ந்த முப்பது வருடங்களிலும் விளங்கியது என்கிறார். அந்த வகையில் நவீன தமிழ்ப் பண்பாட்டு உணர்வினதும் அறிவினதும் மையமாக யாழ்ப்பாணம் விளங்கியதை அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார் (சனாதனன், 2018: xiii-xiv). ஆரம்பத்தில் நவீன ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய மரபும் பெரும் போக்காக யாழ்ப்பாண வேளாளமரபின் தமிழ் நாட்டில் பார்ப்பனிய வேளாள மரபாகப் பேணப் பட்டதைப் போன்று தொடர்ச்சியாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான

சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றங்கள் இத்தகைய போக்கிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமரபு என்பது ஒற்றைப்படையானது அல்ல. அது தனியே யாழ்ப்பாணமரபு மட்டுமன்று. அது பல்வேறு பிரதேச சமூகக் குழுக்களின் தொகுப்பு. ஒவ்வொரு சமூகக் குழுக்களும், அச்சமூகக் குழுமரபுக்குள் உள்ள சிறு சிறு மத, சாதியக் குழுமங்களும் தங்களது தனித்தன்மைமிக்க அடையாளங்களால் பன்மைத்துவ குணத்தை அளித்துள்ளன. இத்தகைய பன்மைத்துவக்குரல் முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சியுடன் முளைக்கத் தொடங்கியது எனலாம். இதன் பின்னர் இலக்கியங்களைப் பிரதேச ரீதியாகப் பகுத்து ஆராய்கின்ற ஒரு போக்கும் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கியது.

இந்தப் பின்னணியில் வந்த பெரும்பான்மையான நாவல்கள் கருத்தியல் தளத்திற்கே முதன்மை கொடுப்பனவாக இருந்தன. மாறாக அனுபவச் செழுமை கொண்ட படைப்புகளாக மாற்றுகின்ற மொழிப் பிரயோகமும் ஆற்றலும் குறைந்தவையாக, அழகியல் வறட்சி கொண்டவையாக இருந்தன. இத்தகைய போக்குக்கு எதிரான விமர்சனங்கள் முற்போக்கு அணிக்குள்ளும் அதற்கு வெளியில் இருந்தும் மேற்கிளம்பின. நுஃமான், சித்திரலேகா, மௌனகுரு ஆகியோர் சேர்ந்து எழுதிய “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற நூலில் மார்க்ஸிய நாவல்கள் பற்றிக் கூறும் கருத்து இங்கு சிந்தனைக்குரியது.

“நாவலின் பொருளைப் பொறுத்தும் அணுகுமுறையைப் பொறுத்தும் மாறுதலும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளதெனினும் உருவத்திலோ கதைகூறும் முறையிலோ அடிப்படையில் பாரிய மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்பட்டவில்லையெனலாம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் நாவல் இலக்கியத்தில் சோதனை முயற்சிகள் இடம்பெறவில்லை. மார்க்ஸிய நாவலாசிரியர்களின் நாவல்களில் கலைச் செழுமை குறைவு என்ற குற்றச்சாட்டு உண்டு. அதில் உண்மையில்லாமலும் இல்லை. ஆனால் அதற்குப் புறம்பான நாவலாசிரியர்களின் ஆழமானதேடலும் கலைச் செழுமையும் உடைய சிறந்த நாவல்கள் ஒன்றுகூட இல்லை.”

மார்க்ஸிய நாவலாசிரியர்களில் கலைச் செழுமை மிக்க சோதனை முயற்சிகள் குறைவு என்கின்ற போதும் எஸ். பொன்னுத்துரை போன்றோர் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர் என்றே சொல்ல வேண்டும். மேலும் இதன் தொடர்ச்சியாக தொண்ணூறு களுக்குப் பின்னர் இத்தகைய முயற்சிகள் தீவிரமடைந்தன. இந்தக் காலப்பகுதியில் புனைகதை எழுத்தாளராக அறிமுகமானவர்தான் விமல் குழந்தைவேல் என்கிற கதைசொல்லி. இவர் ஆரம்பத்தில் சிறந்த கதை சொல்லியாக பல சிறுகதைகளைத் தந்துள்ளார். இதுவரை நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் மூன்று நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். ஆனாலும் “வெள்ளாவி” என்ற நாவலுக்குப் பின்னரே இவர் பரவலாகப் பேசப்பட்டார். பின்னர் “கசகறணம்” என்ற முக்கிய

மான நாவலையும் எழுதினார். ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் கலைநேர்த்தியுள்ள நாவல் வரிசையில் இவ்விரு நாவல்களுக்கும் இடமுண்டு. இத்தகைய பின்னணியைக் கொண்ட விமலுடைய வருகை ஈழத்து புனைகதைப் பரப்பில் பலம் நிறைந்தது. மனிதமனம் குறித்தும் சமூகம் குறித்ததுமான அவதானங்களில் இருந்து வெளிப்படும் கலைநயம் மிக்க படைப்பாளியின் வருகை வித்தியாசங்களுக்காகவோ, கிளர்ச்சியை அல்லது பரபரப்பை ஏற்படுத்தவோ வந்த வருகை அல்ல எந்தவித கோட்பாடுகளுக்குள்ளோ இலங்கைகளுக்குள்ளோ தன்னை உட்புகுத்திக் கொள்ளாத படைப்புமன உந்தலினால் எழும் புனைவுகள் அவருடையவை. விமலின் இவ்விருநாவல்களும் (வெள்ளாவி, கசகறணம்) இரண்டு அடிப்படைகளில் முக்கியமானவை.

1. பேசுபொருள்

2. மொழி வெளிப்பாடு

தமிழில் சிறந்த நாவல்கள் என்று கருதப்படுபவை எல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் கிராம வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பனவாக இருப்பதை நாம் காணலாம். என்பது வீதமான மக்கள் இன்னும் கிராமங்களிலேயே வாழ்வதால், தொடக்ககாலத்தில் இருந்து தமிழ் நாவல்களின் பிரதான கருப்பொருள் கிராமவாழ்வாக இருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது (நுஃமான், 2006: 83). விமல் கிராமத்தை விட்டு புலம்பெயர்ந்து ஐரோப்பிய நாட்டுக்குச் சென்றாலும் அவரின் கதைகள் அநேகமானவை கிராமிய வாழ்வைப் பற்றியவை. அவர் பழகிய கிராமத்து வெள்ளந்தி மனிதர்களையும், அவர்கள் உலாவித்திரிந்த குழலையும், அதன் பின்னணியையும் பற்றியவை. “வெள்ளாவி” தமிழ் சமூகத்தில் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகக் குழுக்களில் ஒன்றான சலவைத் தொழில் செய்யும் சாதாரண மக்களின் கதை. இது விளிம்பு நிலையில் இருக்கும் ஆண்துணையற்ற ஒரு பெண்ணின் குடும்பத்தில் இருக்கும் தாயையும் மகளையும் மையப்படுத்தியது. அவர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான ஊடாட்டம். இருவருக்குமிடையில் அன்றாட வாழ்கையோட்டத்தில் நடக்கும் முரண், சண்டை, புரிதல், அன்பு என பிணைத்தபடி நகர்கிறது. மேலும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் விளிம்பு நிலையில் உள்ள பெண்கள் பொருளியல் ரீதியாக மட்டுமன்றி உடலியல் - பாலியல் - ரீதியாக சுரண்டப்படுவதையும், அதிலிருந்து விடுபட நினைக்கும் அடுத்த சந்ததி எதிர்நோக்குகின்ற சிக்கல்களையும் சவால்களையும் மிக யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கிறது.

“கசகறணம்” நாவல் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் யாரும் விரிவாகப் பேசாத விடயத்தைப் பேசுகிறது. “கசகறண”த்தின் உள்ளடக்கம் இன்சிக்கல், ஆயுதப் போராட்டம், அதன் விளைவுகள் “ஏழ்மை”ப் பெண்களின் துயர் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் வாசிப்புச் செய்யப்பட வேண்டிய அவசியத்தைக் கோருகின்றது. இதுவரை யாருமே விரிவாகப் படைப்புக்குள் கொண்டு வராத தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களின் நெருக்கமும் நேசமுமிக்க வாழ்க்கையையும் 1980 க்குப் பின் ஆயுத

இயக்கங்களின் வருகையுடன் இந்த வாழ்வு சிதைந்தழிந்த கதையினையும் நேர்மையான மனிதனின் உணர்வுகளுடன் சொல்கிறது (பௌசர், 2011:14). அந்த வகையில் அக்காலகட்டத்தினதும் அப்பிரதேசமக்கள் வாழ்வியலினதும் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றத்தினைத் தருகிறது.

இவரது நாவல்கள் யதார்த்த சித்திரிப்புக் கொண்டவை. நாவலின் யதார்த்தம் என்பது சம்பவங்களின் கோர்வை அன்று. மாறாக மனித அனுபவங்களின் முழுமையான தரிசனத்தைத் தருவது. நாம் வாசிக்கின்ற பெரும்பாலான ஈழத்துத் தமிழ் யதார்த்த நாவல்கள் சம்பவங்களின் கோர்வைகள்தான். ஆனால் விமல் அதிலிருந்து விடுபட்டு மனித அனுபவத்தின் சாரத்தைத் தரமுயற்சிக்கிறார். ஏனைய ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதை ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலானவர்களிடம் காணக்கிடைக்காத தனித்துவமான அம்சமும் இவரிடம் உண்டு. பெண்பாத்திரங்களின் சித்திரிப்பு. இவ்விரு நாவல்களின் பிரதானமான பாத்திரங்களாக வருபவர்கள் பெண்கள்தான். சிருஷ்டிக்கப்படும் எல்லாப் பெண்களும் பேரழகிகள் இல்லை. ஆனால் நெஞ்சைவிட்டு அகலாதவர்கள். அதன் படைப்புலகம் பேரன்பால் இயக்கம் பெறுகிறது. தன்னளவில் சுதந்திரமும், பேரன்பில் வேட்கையில் உலகைத் தழுவும் விரிவும் ஆழமும் பெற்றது. கதையை நகர்த்தும் விதமும், பாத்திரங்களைச் சித்திரிக்கும் மொழியும் இதனைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளது.

புனைவு, மொழி ஆகியவற்றுக்கு இடையிலான உறவு என்பது மிகவும் நெருக்கமானது. நாவல் முழுமொத்தமான மனித அனுபவத்தையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஓர் இலக்கிய வடிவமாகும். காலம், இடம், சமூகம், தனிமனிதன், சமூக உறவுகள் ஆகியவை நாவலின் அடித்தளமாகும். ஆகவே நாவலின் மொழி ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட வகை மொழியாக அமைவது சாத்தியம் அல்ல. பதிலாக காலம், இடம், சமூகம், தனிமனிதன், சமூக உறவுகள் ஆகியவற்றுக்கேற்ப வேறுபடும் எல்லாவித வகை மொழிகளையும் அது உள்ளடக்குகின்றது. இவ்வகையில் இலக்கிய வழக்கை மட்டுமன்றி எல்லா வகையான

மொழிப் பிரயோகங்களையும் நாவல் வரை யறை இன்றிக் கையாழ்கின்றது. சுருக்கமாகச் சொல்வ தானால் நாவலுக்குப் புறம்பான மொழிப் பிரயோகங்கள் எவையும் இல்லை எனலாம். ஏனெனில் நாவலுக்குப் புறம்பான வாழ்க்கை அனுபவங்கள் எவையும் இல்லை. அவ்வகையில் மொழியும் வாழ்வும் நாவலுடன் இரண்டறக் கலந்துள்ளன. ஆகவே, நாவலின் மொழி முழு மொத்தமான மொழிப் பயன்பாட்டையும் உள்ளடக்குவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது (நுஃமான், 2006:95). இத்தகைய வெளிப்பாடு என்பது எழுத்தாளனின் அறிவுக்கும் சக்திக்கும் ஏற்ப தனித்துவம் கொண்டதாக இருக்கும். "ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களில் மொழி" என்ற கட்டுரையில் எம்.ஏ. நுஃமான் ஈழத்து நாவல்களில் பயன்படுத்தப்படும் கலப்பு உரைநடையின் பொதுப் பண்புகளாக பின்வருவனவற்றைக் கூறுகிறார்.

1. நாவலின் மொழி தூய இலக்கிய வழக்கை மட்டுமன்றி எல்லா வகையான கிளைமொழிகளையும் வகைமொழிகளையும் உள்ளடக்குகின்றது.
2. குறியீடுகள், படிமங்கள், சிலைடைகள், அடுக்குமொழிகள், ஒலிக் குறிப்புச் சொற்கள், உவமைத் தொடர்கள், மரபுத் தொடர்கள் போன்ற கற்பனைக்குரிய மொழிக் கூறுகளை வரையறையின்றிக் கையாழ்கிறது.
3. அளவில் சிறிய வாக்கியங்களையும், தனி வாக்கியங்களையும் பெருவழக்காகக் கையாள்கிறது.
4. வினை தொக்கிய வாக்கியங்களை பெருவழக்காகக் கையாள்கிறது.

ஈழத்து நாவல்கள் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றினையோ, பலவற்றையோ அல்லது எல்லாவற்றினையுமோ பயன்படுத்துகின்றன. விமல் தனது புனைகதை மொழியில் இதில் அநேகமானவற்றைப் பயன்படுத்து கிறார். கிராமவாழ்வை யதார்த்த நெறியில் நாவலில் சித்திரிக்க முயலும் போது கிராமிய மக்களின் வழக்கு மொழி உரைநடையில் வந்து கலப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும். அந்தவகையில் தமிழின் பல்வேறு பிரதேசக் கிளைமொழிகளும் சமூகக் கிளைமொழிகளும் நமது உரைநடையை வளப்படுத்தி உள்ளன. இக்கிளை மொழிக் கலப்பு உரையாடல்களில் மட்டுமன்றி விபரணங்களிலும் கணிசமாக நிகழ்ந்துள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம் (நுஃமான், 2006:83). ஆனால் விமலிடம் இருக்கின்ற ஒரு முக்கியமான சிறப்பம்சம் இவ்விரு நாவல்களிலும் உரையாடல், விபரணம் ஆகிய இரண்டிலும், நாவல் முழுவதும் அப்பிரதேச சமூகக் கிளைமொழியைப் பயன்படுத்தியிருப்பதுதான். இது ஈழத்துப் புனைகதையில் யாருக்கும் இல்லாத புதுத் துணிச்சல் சோதனை முயற்சி. அவரின் நாவல்களில் இருந்து கிளைமொழியின் பேச்சோசையோடு வரும் பின்வரும் விபரணங்களை சிறந்த உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

"கோவலண்ட தலை வெட்டப்பட்ட விசளம் அறிஞ்சு கண்ணகி அப்பதான் முளுகிக்கொண்டு தலைகாயப்

போட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பா போல. கொண்டயகூட கட்ட நெரமில்லாம விரிச்ச தலையோட கானுல கிடந்த சிலம்பையும் களட்டி எடுத்துக்கெண்டு துடிச்சிப் பதைச்சி அஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்டு ஓடிவந்து மதுரைக்குள்ள உளுபட்டு பாண்டிய ராசனுகிட்ட கேக்க வேண்டிய கேள்விகளையும் கேக்கக் கூடாத கேள்விகளையும் கேட்டு உள்ள பூறுவமெல்லாம் சொல்லி கொம்ப கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராசாவும் நெஞ்சப் பொத்திக் கொண்டு சரிஞ்சி உள பக்கத்துல இருந்த அவர்ர பொண்டாட்டியும் மூச்சடைச்சி உளுந்திற்றாவாம். அதுக்குப் புறகாகுதல் சும்மா இரிக்காம இந்த கண்ணகி பைத்தியக்காரி போல சத்தம் போட்டு சிரிச்ச சிரிப்புல எப்படா உளுவமெண்டிருந்த அரண்மனைத் தூணெல்லாம் இடிஞ்சி உள வெட்டக் கிறங்கி வந்த கண்ணகி சின்னப் புள்ளையளையும் சாகக் கிடந்த பெரியாக்களையும், ஆடு, மாடு, கோழி, குருவி களையும் உட்டுப்போட்டு மத்த எல்லாத்தையும் சேர்த்து மதுரைய பத்தவைச்ச கையோட எங்க போறன், ஏன் போறன் எண்டுறது தெரியாம நடந்து கொண்டு போய் ஒரு இடத்துல குந்துன போதுதான் தான் இலங்கைக்கு வந்து சேந்திட்டெண்ணெறது கண்ணகிக்கு தெரிஞ்சிச்சாம்.”

(வெள்ளாவி, ப.19)

“மலையில ஏறிநிண்டு பார்த்தா பார்கிற ஒவ்வொரு காட்சியும் சித்திரம் வரைஞ்சமாதிரித் தெரியும். சதுரக் கோடு போட்டாப்போல வயல் வரப்புகள். வரப்பு களுக்கு நடுவுல ஒருவாடி, இல்லாட்டி ஒருகுடில். குடிசை சுத்தியிருக்கிற நாலஞ்சி தென்னமரங்கள் புடிச்சுறுத்த கொத்துக்கீரைய குவிச்சாப்போல தெரியும். வெட்டிக்கவிச் சிருக்கிற நெல்லுக்கதிர் குமியலெல்லாம் புடிச்சிவச்ச மோத கத்த பிரிச்சுக்குளாப்போலயும், இறுக்கி முடிச்சிக்கட்டிக் கிடக்கிற உப்பட்டிக்கட்டெல்லாம் இடுப் பொடிஞ்ச உடுக்கைகள் போலயும் தெரியும்.

கோளாவினுக்குள்ளால இருந்து வெட்டக்கிறங்கி கூளாவாடி மட்டும் தெரியுற சாகாமறோட்ட மலையில நிண்டு பார்த்தா வாய்க்கானுல தண்ணிப்பாம்பு நெளிஞ் சோடுறாப்போலயும், நூலப்பிரிச்சி நெளிச்சி வளைச்சி போட்டாப்போலயும் கிடக்கும். றோட்டாலபோற வேணுகள் வண்டுகள் போறாப் போலயும், வண்டு உறுட்டுற பீ உருண்டயப்போல மாடு இழுக்கிற வண்டிகள் ஊர்ந்து போகும். இந்தக் காட்சிகள புதுனம் பார்க்கத்தான் மலர் புள்ளையோட ஏறிநிக்காள்.”

(கசகறணம், ப.64)

ஈழத்து நாவலாசிரியர்களால் எழுதப்படுகின்ற பிரதேச நாவல்கள் அவ்வப் பிரதேச பேச்சு வழக்குச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், மரபுத்தொடர்கள், சமூக பண்பாட்டு சொற்கூறுகள் என்று அனைத்தையும் இடையிடையே பயன்படுத்தி, தமது தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தினாலும், அவை இலக்கிய நடையின் இடையீடாகவே விரவி வருகின்றன. விமல் கிழக் கிலங்கையின் அக்கரைப்பற்றுக் கிராமம் மற்றும் அதனை அண்டிய கிராமங்களில் வழங்குகின்ற தமிழ், முஸ்லிம் பேச்சு வழக்கினை நாவல் மொழிக்குள் கொண்டு வருகிறார். தன் நாவல் மொழியைப்

பேச்சோசையோடு இசைவுபடுத்துகிறார். பேச்சுவழக்கு, எழுத்துவழக்கு என்று மொழியை வேறுபடுத்த முடியாத படி மொழியைக் கரைத்து தனித்துவமான மொழி நடையை உருவாக்குகிறார். வர்ணனைகளை வாசிக்கும் போது அதன் காட்சி கண்முன் விரியும் அதே நேரம், அம் மொழியின் ஓசையும், லயமும் சேர்ந்தே வருகிறது. இது இவ்விரு நாவல் முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறது.

அவர் ஆரம்பத்தில் எல்லோரையும் போன்று இலக்கிய வழக்கினையும் பேச்சு வழக்கினையும் கலந்த மொழியினையே பயன்படுத்துகிறார். பின்னர்தான் இம்முயற்சியை செய்கிறார். விமல் குழந்தைவேலினை வாசிக்கின்ற வாசகனுக்கு ஏற்படும் முக்கிய சவாலாக இருப்பது இம்மொழிதான். பெரும்பாலும் பலரும் பலவீனமாகக் கருதுவதும் இதைத்தான். ஆனால், நான் இதைத்தான் அவரின் பலமாகக் கருதுவேன். இத்தகைய குற்றச்சாட்டு என்பது ஒரு சமூகக் குழுமத்தின் மொழியின் பண்பாட்டினையும், அதன் அழகியலையும் புரிந்து கொள்ள முற்படாத சோம்பேறித்தனத்தினதும், மேட்டிமைப் பண்பினதும் வெளிப்பாடாகும். இங்குதான் மேலும் புனைகதை மொழியின் நுண்ணரசியல் பற்றி சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

புனைவுமொழியின் அரசியல் என்பது புனை கதையில் எழுத்தாளன் பயன்படுத்தும் மொழியின் இயங்கு விதிகளைப் பற்றியது. இன்றைய சூழலில் அது தனியே புனைகதையின் பொருண்மையின் ஒத்திசைவிற கேற்ப எத்தகைய மொழியினைக் கையாள்கிறது, அதன் இயங்குதளம் என்ன என்று விசாரணை செய்கிற அழகியல் அக்கறை சார்ந்தது மட்டுமல்ல சிலவேளை களில் அத்தகைய மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பின்னால் இருக்கும் கருத்து நிலை என்ன என்று கேள்விக் குட்படுத்துகின்ற அழகியல் சாரா அக்கறைகளோடும் தொடர்புடையது. இத்தகைய சூழல் குறிப்பாக நவீன தமிழ்ச் சூழலில் 90களுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட தலித்திய, பெண்ணிய சிந்தனைகளின் எழுச்சியோடே முனைப்புப் பெறுகின்றது. தலித்திய படைப்பாளிகள் இதுவரை காலமும் இருந்த ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மொழியினை அதிகாரத்தின் மொழியாக கருதி அதன் தர்க்கத்தைக் கலைத்து, புதிய மொழியைக் கட்டமைத்தார்கள். இது

கவிதைகளில் அதிகமாக இருந்தது. புனைகதைகளிலும் தலித்துக்கள் அன்றாடம் புழங்குகின்ற பேச்சு மொழியையே அதிகம் கதைகளில் பயன்படுத்தினர். அதே போன்று பெண் எழுத்தாளர்களும் இதுவரை இருந்த ஆண்மைய மொழியைக் கலைத்து தமக்கான மொழியைக் கட்டமைத்தனர். இதனால் மொழி எதிர்ப்பின், கலகத்தின் வெளிப்பாடாகவும் மாற்ற முற்றதைக் காண முடியும்.

இத்தகைய பின்புலத்தில் விமல் குழந்தை வேலின் இவ்விரு நாவல்களின் புனைவு மொழியின் அரசியல் பற்றிச் சிந்திக்கிற போது, தன் மக்களையும் மண்ணையும் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிற ஒரு புனைகதையாசிரியன் அவர்கள் பேசிய மொழியினையும் அதில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று விரும்பியிருப்பான் என்பதை மட்டும் சொல்லி நாம் கடந்து போக முடியாது. நாவலின் யதார்த்தத் தன்மைக்கும் அதன் ஒத்திசைவுக்கும் ஏற்ப எல்லோரையும் போல அல்லது அவர் ஆரம்ப நாவலில் பயன்படுத்தியது போன்ற மொழிநடையை ஏன் இவ்விரு நாவல்களிலும் கையாளவில்லை என்பது எம்முன் உள்ள சவால்மிக்க கேள்வியாகும். இவ்வாறு சிந்திக்கும் போது, நாம் சில முடிவுகளுக்கும் உணங்களுக்கும் வரமுடியும்.

விமல் “வெள்ளாவி” நாவலில்த்தான் இந்த முயற்சியைச் செய்கிறார். இது சமூக சாதிய அந்தஸ்து மற்றும் பொருளாதார நிலையில் மிகவும் தாழ்த்தப் பட்ட விளிம்புநிலை சமூகமக்களின் - பெண்களின் - அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டம், உறவு, சிக்கல்களை பேசும் நாவல். அது அம்மக்களின் வாழ்வில் அனுபவங்களை நாவலுக்குள் கொண்டுவருகிறது. அத்தோடு அதைக் கொண்டாடுகிறது. தம்மை கீழ் நிலையில் வைத்திருப்பவர்களை எள்ளல் செய்கிறது. எள்ளல் மிகுந்த மொழி ஒரு கலக வெளியை உருவாக்குகிறது. அதன் வழியே அதிகாரத்தை எதிர்க்கின்ற நுண்ணரசியலை மொழிக்குள் கொண்டு வருகிறது. அதை அம் மக்கள் பயன்படுத்துகின்ற பேச்சு மொழியில் சொல்லும் போது அதிகாரத்தின் மீது ஒங்கி அறைகிறது. இங்கு கொண்டாட்டம் ஒரு கலக வெளியாக, எதிர்ப்பின் குரலாக மாறுகிறது.

விமலின் இந்த மொழிக் கொண்டாட்டம் தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களின் உறவு பற்றிய சித்திரிப்பாக வருகின்ற அவரின் அடுத்த நாவலான “கசகறண”த்தி லும் தொடர்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஒருவகையில் வெள்ளாவி நாவலில் மேற்கொண்ட புது முயற்சியின் வெற்றியாகக் கொள்ள முடியும். ஆனால் தனியே அதனை மட்டும்

காரணமாகக் கூற முடியாது என்றே சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக வெள்ளாவி வெளிவந்த பின்னர் அதன் மொழி புரியவில்லை என்றும், அது நாவலுக்குரிய நல்ல மொழியல்ல என்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் சிலரால் முன்வைக்கப்பட்டன. யாழ் மையவாத சிந்தனை கொண்ட சிலரிடம் இருக்கும் கருத்து, யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழ்தான் நல்ல தமிழ் ஏனையோர் பேசுவது கொச்சைத்தமிழ் என்பதாகும். இத்தகைய மேட்டிமை சிந்தனை கொண்டோரிடமிருந்து எழும் கருத்துநிலை களுக்கு எதிரான நுண்ணரசியலைக் கொண்ட வெளிப்பாடாவும் இவரது மொழியை வாசிக்க முடியும். “நாவலை அங்கீகரிக்கத் தேவையில்லை, விருது கொடுத்து கௌரவிக்காமல் விட்டாலும் பரவாயில்லை, குறைந்தது அதனை பழிக்காமல் இருந்தாலே நல்லது.” என்ற பொருள்பட விமல் எங்கோ பதிவு செய்ததாக ஞாபகம். அவரது உரையாடல்களிலும் முகநூல் போன்ற புனைவு சாரா பதிவுகளிலும் இதற்கு எதிரான குரல் எப்போதும் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை, அவரோடு நெருங்கிப் பழகுவவர்களுக்கும், அவரது முக நூலில் நண்பர்களாக இருப்பவர்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். இத்தகைய பதிவுகளையும் சேர்த்து நோக்கும் போது அத்தகைய வாசிப்பு பிழையல்ல என்பதையே காட்டுகின்றது.

கசகறணம் நாவலில் பின்னிணைப்பாக வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள கடினப்படுவார்கள் என்று நினைக்கிற நூறு வழக்குச் சொற்களுக்கான விளக்கத்தைத் - பொருளைத் - தந்துள்ளார். இது அதன் பேச்சு மொழியை மேலும் புரிந்துகொண்டு தொடர்வதற்கு உதவலாம். இக்கிளைமொழிகளோடு சற்றும் பரிச்சயம் இல்லாதவர்களுக்கு மிகவும் நன்மையளிக்கும். இது மொழி புரியவில்லை என்போரின் வாயினையும் அடைக்கக் கூடும். இன்னொரு வகையில் இத்தகைய நாவல்கள் ஈழத்தில் அனைத்து கிளைமொழிகளையும் இணைத்த ஒரு வழக்குச் சொல் அகராதியின் தேவையையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இந்தப் பின்புலத்தில் இருந்து நோக்கும் போது, இன்றைய குழலில் புனைவு மொழி என்பது அதன் இயங்கு விதிகளை விசாரணை செய்கிற அழகியல்சார் அக்கறையோடு தொடர்புடைய ஒன்றாக மட்டுமன்றி, கருத்துநிலை போன்ற அழகியல் சாரா அக்கறைகளாலும் வடிவமைக்கப்படுகிறது என்பதனை விமல் குழந்தை வேலின் நாவலின் மொழியினையும் அதன் பின்னால் இயங்கும் அரசியலையும் வைத்து புரிந்து கொள்ள முடியும். பன்மைத்துவ அழகியலைக் கொண்ட நாவல்களின் வருகையில் ஏனைய நாவல்களின் மொழியின் அரசியலையும் ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போது, அதன் எல்லைகள் மேலும் விரிவு பெறும்.

அன்பர்களே, எந்தவித முன்னுமானங்களும இல்லாமல் இந்த நாவலை நீங்கள் அணுகுங்கள். வாசிக்க ஆரம்பிக்க முதலில் புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கங்களில் இணைத்திருக்கிற “பின்னிணைப்பை” ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வாசிக்க ஆரம்பியுங்கள். அது இந்த நாவலில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிற பேச்சுமொழியை இன்னும் நன்கு புரிந்து கொள்ள உங்களுக்கு உதவலாம். இந்த நாவல் உங்களை ஒரு பெரும் பயணமொன்றுக்கு அழைத்துச் செல்லும். அந்தப் பயணத்தில் மழை பெய்யும், வெயில் அடிக்கும், நீங்கள் சிரிப்பீர்கள். பின் அழுவீர்கள். எல்லாவற்றுக்கும் தயாராகி வாசிக்கத் தொடங்குங்கள். உங்களின் பயணம் இனிதே அமையட்டும்.
- அபெரன்-

கதைஞரின் எண்ணங்களை கரைசேர்த்த “துறைக்காரன்”

ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான திருகோணமலை மாவட்டத்தின் மூதூர் ஈன்றெடுத்த ஒப்பற்ற எழுத்தாளர் திரு. வ. அ. இராசரத்தினம். அவரின் மண்ணின் மணமும், கங்கையின் கனிவும், மனித உழைப்பும் குடிகொண்ட நாவலாக வெளிவந்ததே “துறைக்காரன்”. “தோணி” என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டல விருதினையும், “மண்ணில் சமைந்த மனிதர்கள்” என்னும் நாவலுக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்தியமண்டல விருதினையும் தனதாக்கிக் கொண்டவர். அயல் நாட்டின் மொழிவழி வளர்ந்த நாவல்களான பபானி பட்டாச்சாரியாவின் “புலிச்சவாரி”, டாக்ரர் முல்க்ராஜ் ஆனந் எழுதிய (Big Heart) “பெரிய இதயம்” போன்ற நாவல்களின் சாயலில் எம்மண்ணில் ஏதேனும் நாவல்கள் உள்ளனவா? என்ற அவரது உள்ளத்துள் எழுந்த வினாவின் விளைவாக எழுதப்பட்டதே இந்த “துறைக்காரன்”. கொட்டியாபுரத்தின் அழகுறு பண்பையும் மகாவலிகங்கையினை கடந்துசெல்லும் மக்களின் வாழ்வியலையும் எடுத்தியம்பும் ஒரு அற்புதப் படைப்பே இந்த “துறைக்காரன்”. இந்த நாவல் வெளிவருமுன்னே எழுத்தாளர்கள் கொண்டாடிய திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் இயற்கை எய்திவிட்டார் என்பது கதைஞர்களுக்கு ஒரு பேரிழப்பு.

இயந்திரமயமான வாழ்வியல் மாற்றத்தில் ஒரு மனிதனை இன்னுமொரு மனிதன் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தரிசிக்கும் பண்பு இன்று நம்மிடையே அருகிவிட்டது. அத்தகைய தருணத்தில் நுகரக் கிடைத்த இந்நூல் மனிதத்தை நோக்கி எம்மை அழைத்துச் செல்கின்றது. “அமெரிக்க ஆசிரியனின் தொங்கு ஊசலில் ஆடும் மனிதன் பிரபஞ்சத்தைக் காண்பதுபோல, துறைக்காரனின் வேலாயுதம் தன் தோணியிலே மகாவலி கங்கையினை கடக்கும்பொழுது கொட்டியாபுரத்தில் வாழும் அனைத்து வகையான மனிதர்களையும், அவர்களது மனக்கோலங் களையும் காண்கின்றான்” என்று எழுத்தாளர்

எஸ். பொ (திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை) அவர்கள் தனது முன்னீட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கொட்டியாபுரத்தின் பல்வகை மனிதர்களையும் அங்கு வியாபார நோக்கோடு வருபவர்களையும் சுமக்கும் மகாவலிக்கு ஒப்பானவன் இந்த வேலாயுதம். அத்தனை மனிதர்களையும் அவர்களது பிரச்சனைகளையும் ஒன்றோடு ஒன்று மேவிச் செல்லா வண்ணம் வேலாயுதத்தின் எண்ணவோட்டத்தால் கட்டிப்போட்டுள்ளார் நாவலாசிரியர். அடிக்கடி நிகழும் வேலாயுதத்தின் சுய உரையாடல்கள் பல கருத்துக்களையும் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் மேடு பள்ளங்களையும் புடம்போட்டுக் காண்பிக்கத் தவறவில்லை.

“என் துறைக்காரனை நாவல் என்று தமிழ்நாடு ஒப்புக்கொள்ளாமற் கூட இருக்கலாம். ஆனால் என் “துறைக்காரன்” மனித வாழ்க்கையை நிதர்சனமாக காண்பிக்கின்றான் என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது” என்று இந் நாவலில் தனது குறிப்பில் பதிவிட்டுள்ளார் நாவலாசிரியர். “திரு. வ. அ. இராசரத்தினத்தின் படைப்பிலக்கிய வெறியின் உச்ச வெற்றியே துறைக்காரன். நெய்தலும், மருதமும், முல்லையும் கொஞ்சிடும் கொட்டியாபுரத்தின் அத்தனை இயற்கை அழகுகளும், இங்கு வாழும் மக்களின் மனிதநேய மரபுகளும் சேதாரமின்றி இழைக்கப்பட்ட கலைமுழுமையே துறைக்காரன்” என்று எஸ். பொ அவர்கள் இந் நூலிற்கான முன்னீட்டில் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அதிகாலை” என்ற முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஆரம்பித்து “காதலோ காதல்” என்ற இருபத்தோராவது அத்தியாயம் வரை மகாவலிகங்கையின் அரவணைப்பையும், கொட்டியாபுரத்தில் கொட்டிக்கிடக்கும் வாழ்வியல் பண்புகளையும் புலக்காட்சிப்படுத்தும் வகையில் இந்த நாவலின் நகர்வு சிறப்புப்பெற்றுள்ளது. வேலாயுதம் என்ற வள்ளம் விடுபவனையே துடுப்பாக்கி மகாவலிகங்கையின் இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் நாள்தோறும் பயணிக்கும் மனிதர்களின் வாழ்வியல் பண்புகளையும், அவர்கள் சுமந்துசெல்லும் வாழ்தலுக்கான போராட்டத்தின் கனதியான சமைகளையும் தனது அனுபவப் படகின் மீது மிதக்கவிட்டுள்ளார் நாவலாசிரியர். பல்வகைத் தொழிலாளர்களையும், பல் இனத்தவரையும், பல சாதிக்காரரையும், படித்தோர், பாமரர்களையும் அவர்களின் சீவியப் போராட்டங்களின் மனக் குமுறல்களையும் சமூகப்பொறுப்போடு எமக்குக் காண்பித்துள்ளார். உழைப்பும் மனிதனும் மண்ணில்படும் பாடுகளை இக்கரையிலிருந்து அக்கரை செல்வதற்குள் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி முடிக்கும் கதைப்பாங்கு நாவலின் சுவாரஸ்யத்தை தொய்யவிடாது கொண்டு செல்கின்றது. சமூகம் மீதான அவரது கூர்ந்த அவதானிப்பும், மனிதர்கள்மீதான கருணையும் அவரது வாழ்வியல் பண்பின் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

தன் குடும்பத்திடமிருந்து ஒரு கிலோமீற்றர் தொலைவில் தன் தொழிலுக்காக மகாவலியின் கரையில் சிறு குடிலமைத்து வானம் பார்க்க வரிச்சுத் தடி கொண்டமைத்த கட்டிலில் இருண்ட பொழுதுகளையும் கங்கைக்கும் கரைக்குமாக பகல்பொழுதையும் கழித்துவாழும் வேலாயுதம் இக்கதையின் நாயகன். கொட்டியாபுரத்தின் நடைவியாபாரிகளுக்கும் அக்கரைவாழ் ஆசிரியர்களுக்கும் விலக்கிவைக்க முடியாத ஒரு பாத்திரமாக வேலாயுதத்தை காண்பித்திருக்கிறார் நாவலாசிரியர். ஒரு மனிதநேயமுள்ள மனிதனாய் கந்தசாமி, செல்லன் என்ற பொறுப்பற்ற இரு பிள்ளைகளின் தந்தையாக மனித வாழ்வைப் புரிந்துணர்வோடு தினமும் போராடும் அவனது வாழ்க்கைமுறை அக்கிராமத்தின் ஒரு பதச்சோறுதான்.

“அதிகாலை” என்ற முதலாவது அத்தியாயத்தில் “வரிச்சுத்தடிக்க கட்டிலில் படுத்துறங்கிய வேலாயுதம் சாமத்தில் ஒருதரம் எழுந்து வெளியே வந்து பார்த்தபோது வானில் ஒரு வெள்ளியைப் பார்க்கின்றார். அதனை “செட்டி குடி கெடுத்தான் வெள்ளி” என்று அறிமுகப்படுத்தி அதற்கான கதையையும் கூறுகின்றார். “அந்தக்காலத்தில் ஒரு செட்டி வியாபார மார்க்கமாக வெளியூர் போகவேண்டி இருந்ததாம். விடியற்சாமத்தில் எழுந்து புறப்பட வேண்டுமென்று எண்ணியபடியே படுத்திருந்தாராம். அந்த நினைவோடு படுத்தவர் திடீரென்று எழுந்தபோது விடிவெள்ளி உதயமாகி இருந்தது. நேரமாகிவிட்டதே என்ற பரபரப்போடு எழுந்து தான் போக வேண்டிய ஊருக்குப் புறப்பட்டார். எத்தனையோ தூரம் நடந்தும் இன்னமும் கிழக்கு வெளுக்கவில்லை. விடியவும் இல்லை. இதற்குள் திருடர்கள் வந்து அவரிடம் உள்ள வற்றை கொள்ளையடித்து விட்டார்கள். ஏதோ ஒரு வெள்ளியைத்தான் விடிவெள்ளி என்று எண்ணி

ஏமாந்தபிறகுதான் செட்டிக்கு வெளிச்சமாயிற்று”. அன்றிலிருந்த அந்த வெள்ளிக்கு “செட்டி குடி கெடுத்தான் வெள்ளி” என்று பெயர்வந்ததாக வெள்ளிக்கான ஒரு புனைகதையை கூறி நாவலை நயம்பட ஆரம்பிக்கின்றார்.

தயிர்க்கார மயில்வாகனம், சுருட்டுக்கார செல்லையா, வேட்டைக்கார உதுமா லெவ்வை, மரக்கறிக் கிழவி வள்ளியம்மை, கடைக்கார யோன், தர்மலிங்கம் வாத்தியார், பேராசிரியர் மயில்வாகனம், கர்னேலிஸ், தந்திக்கார யோசேப் என நீட்சி காணும் கதா பாத்திரங்கள் உழைப்பாளரின் வியர்வை தோய்ந்த கதைகளையும், மானிடப்பிறப்பின் துன்பமான இன்னோர் பக்கத்தையும் திரும்பிப்பார்க்க வைக்கின்றன. கங்கையில் இக்கரையிலிருந்த அக்கரை செல்வதற்குள் மனிதப்பிறவியின் பல்பரிமாண வடிவங்களையும் அவர்களுடன் கூடவே இணைந்திருக்கக்கூடிய வலிகளையும் கண்முன் எழுத்துருவில் காட்சிப்படுத்தும் எழுத்தாற்றலை நாவலாசிரியர் இறுதிவரை நிலைநிறுத்திச் சென்றுள்ளார். கிராமியச் சொல்வழக்கும், அவர்களின் தொழில்சார் சொற்பிரயோகங்களும், பொருத்தமான பழமொழிகளின் பாவனையும் நாவல் முழுவதும் பரந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

மகாவலி கங்கையும் கொட்டியாபுரமும்

மகாவலி கங்கை கடலில் கலக்கும் வட்டாரத்து மக்களின் வாழ்வையும் “காவும் பொழிலும், கழிமுகமும் புள்ளணிந்த ஏரியும் மல்கிய” கொட்டியாபுரப்பற்றின் அழகையும் வெளியுலகிற்கு தன் கதைவாயிலாக கொண்டு வரவேண்டுமென்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாட்டில் கங்கையையும் ஊரையும் இணைக்கும் பாத்திரமாக துறைக்காரன் வேலாயுதம் உருவெடுத்திருக்கின்றார்.

மகாவலி கங்கையை தன் இயல்பான சுவையுறு மொழிகொண்டு “பெற்றெடுத்த பேரளம் பெண்ணின் அசமந்தத்தோடும் கனிவோடும், மகாவலித்தேவி மென்னடை நடந்துகொண்டிருந்தாள்” என மெல்ல ஓடும் கங்கையை வர்ணிக்கின்றார். “களனி நிறமேனியின்மீதும், கரையிலே விறைத்து நிமிர்ந்து நிற்கும் கோரைப் புற்களின்மீதும், அதன் பின்னால் சடைத்து நிற்கும் ஆற்று முள்ளிகளின்மீதும், அதற்கு பின்னால் உயர்ந்து நிறைந்திருக்கும் கண்டல் மரங்கள் மீதும் பனிப்புகார் சாம்பற் புகைபோல் எழுந்து செல்கின்றது” என்று அதிகாலைப் பொழுதொன்றில் கங்கைக்கரையின் அழகை மனக்கண்முன் நிறுத்துகின்றார். “கிழக்கே அடிவானம் வெளுத்துக் கிடக்கையில் அங்கு மின்னும் விடிவெள்ளியை காலைக் கூதலில் நடுங்குவதாக” மாசிமாதக் காலைப்பொழுதுக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறார்.

கங்கையின் சங்கமத்துறையிலே கடலும் கங்கையும் ஒன்றோடு ஒன்று இரண்டறக் கலக்கும் இடத்திலே கடல் அலைகள் நுரைத்துச் சிதறும் அழகை “மனப்பொருத்தமற்ற கணவனும் மனைவியும் சந்தித்துக் கொண்டதைப் போல கடலுக்கும் கங்கா தேவிக்கு மிடையில் ஒரே போராட்டம்தான். இருப்பினும் ஒருவர் ஒருவரைவிட்டுப் பிரியமுடியுமா ?” என கங்கை கடல் சேரும் அழகை குடும்ப வாழ்வோடு ஒப்பிடும் சுவாரஸ்யியம் கதைஞனின் கற்பனைக்கொரு எடுத்துக்காட்டு.

“நாகரீக உலகிற்கு ஒதுங்கி நிற்கும் இந்தப் பிராந்தியங்களில் இன்னமும் சட்டத்திற்கு முக்கியத்துவமில்லை. மனச்சாட்சிக்குத்தான் முதலிடம்” என்று படகேறிய கூலியை தனது பயணிகளிடம் உடனடியாக எதிர்பாராது உழைத்துவிட்டு வீடு திரும்பும்போது தந்தால் போதுமென்கின்ற வேலாயுத்தத்தின் விட்டுக் கொடுப்பை கொட்டியபுரத்தின் குறியீடாக்கிச் சொல்கின்றார்.

சமூகச்சீராக்கச் சிந்தனைகள்

இலங்கைக் கல்வி முறைமீதான அதிருப்தியை பொருத்தமான சம்பாஷணைகள் வாயிலாக சொல்லி வைக்கத் தவறவில்லை. “தலையிடி” என்ற அத்தியாயத்தில் பேராசிரியர் மயில்வாகனத்துடனும் அவரது மாணவர்களுடனுமான கங்கைக்கரைப் பயணத்தில் அந்தப் பேராசிரியரிடம் கல்விகற்கும் மாணவர்கள் அனைவருக்கும் வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் போவதால் ஏற்படும் தற்கொலைகள் தொடர்பாக வேலாயுத்தத்திற்கு தெளிவுபடுத்துகின்றார் பேராசிரியர். எஸ்.எஸ்.ஸி பாஸ்பண்ணிய மாணவனின் தற்கொலை தொடர்பான பத்திரிகைச் செய்தியே இருவரையும் இலங்கை கல்விமுறை பற்றி கலந்துரையாடத் தூண்டியிருக்கின்றது. “இவ்வாறான சம்பவங்கள் தொடர்ந்தும் எம்மண்ணில் நிகழாமல் இருக்க தொழிற் கல்வி அவசியம்” என்ற கருத்தை அவை எத்துறைகளில் அமையவேண்டும் என்றும் பரிந்துரைக்கின்றார். மறுபுறத்தில் சுற்றவர் எவரும் வரம்பிலும் வயலிலும் வேலைசெய்யக்கூடாதா?, மண்வெட்டி எடுத்து மண்ணைக் கொத்தக்கூடாதென்று சட்டமேதும் உள்ளதோ? என்று தனது மூத்த மகனின் பொறுப்பற்ற தனத்தையும் நொந்துகொள்ளும் அதேவேளை தன் பிள்ளைகளை நம்பி வாழாது உடல் ஓயும்வரை ஓயாமல் உழைப்பதென்ற மனவுறுதிகொண்ட பாத்திரமாக வேலாயுத்தத்தை காண்பிப்பதன்மூலம் நாவலை பலப்படுத்துகின்றார்.

ஆங்காங்கே சாதியக் கருத்துக்களுக்கு எதிராகவும் அவரது எழுதுகோல் நேரம் செலவழித்துள்ளது. “தொழிலுக்குத் தொழில்” என்ற அத்தியாயத்தில் இராமன் கடுமையான உழைப்பாளி அங்கு வாழும் அனைத்து பெரிய மனிதர்களுக்கும் உடைவெளுத்துக் கொடுப்பது அவன்தான். தனது தொழிலை எவரது உதவியுமின்றி தானே செய்கின்றான். நாலுபேரை சமாளிக்கும் உடல்பலமும், நாலாயிரம் பேருக்கு வகைசொல்லக்கூடிய மனப்பலமும் உள்ள அவனை யாரும் குறைந்த சாதிக்காரனென்றால் சண்டைக்குப் போய்விடுவான். உயர்ந்த சாதிக்காரர் குட்டக்குட்ட இராமன் போன்றோர் குனிந்துசென்றால் குட்டிக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். ஆனால் இராமனைப் போன்றோர் நிமிர்ந்து நின்றால் குட்டுவதையே விட்டுவிடுவர். அவர்கள் குட்டுவதாக இருந்தால் இராமனைப்போல உழைக்கவேண்டும், தம்காலில் தாமே நிற்கவேண்டும் அப்படி இருந்தால் உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதியென்ற வேறுபாடே இல்லாமல் யாவரும் உழைக்கும் சாதியாக மாறிவிடுவர் என சாதி வேற்றுமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முனைந்துள்ளார்.

மனிதனின் பாடுகள்

இயல்பான கதைசொல்லும் மரபிலிருந்து சற்றுவெளியேறி கொட்டியபுரத்தின் பல சாதிக்காரர்களையும் அவர்களது தொழில் மற்றும் சவால் நிறைந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் கருணைகொண்ட மானிடனாய் அவர்களின் உணர்வுகளோடு உரையாடி ஒத்துணர்வு கொடுக்கும் ஒருவராக வேலாயுதம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். அவ்வப்போது தனது வாழ்வையும் தன் பிள்ளைகளின் பொறுப்பற்ற செயல்களையும் மற்றவர்கள் கூறும் கதைகளால் நினைவூட்டப்பட்டு எதிர்காலம் பற்றிய பல கேள்விகளும், கொள்கைகளும் அவரிடம் ஒட்டிக்கொள்கின்றன. “ஒவ்வொரு வேளையிலும் பெரிய கொள்கைகள், தீர்மானங்கள் எல்லாமே அவன் மனதில் உதிக்குமாக இருந்தால் அதன் காரணம் அவன் அறிஞன் என்பதல்ல. மனிதன் என்பது தான்” என்று ஆணித்தரமாக முன்வைக்கின்றார்.

“காக்கை, விலங்குகளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் அந்த நாள் நிறைவுபெற்று அமைதியாக தமது கூட்டிலோ இருப்பிடத்திலோ உறங்கிவிடுகின்றன. மனிதனுடைய இன்றைய பொழுது இன்றைய தினத்தோடு முற்றுப்புள்ளிவைத்து தரித்துவிடுவதில்லை. இன்றைய பொழுதின் ஏக்கமும், வேதனையும், இன்பமும், துன்பமும் நாளைத்தினத்தின் வாழ்க்கைச் சங்கிலித் தொடராக அமைந்துவிட்டது. பறவைகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இல்லாத நாளைய சிந்தனையை மனிதன் மட்டும் ஏன் வலிந்து வைத்திருக்கின்றான்?” என்று கங்கையில் வள்ளத்தடியில் காக்கைகள் கூட்டம் கூட்டமாக குளிக்கும்பொழுது ஒரு நாளாந்த உழைப்பாளியாக வேலாயுத்தத்தின் எண்ணவோட்டம் மனிதப் பிறவியின் பாடுகளில் படர்ந்திருந்ததை சலிப்போடு “மன இருளில்..” என்ற அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சுருட்டுக்கார செல்லையா மூதூரில் ஊர் ஊராக சுருட்டுக்கட்டோடு நடையா நடந்து சம்பாதித்து மூன்று ஆண்டுகளாக அலைந்து திரிந்து இறுதியில் தனது மகளுக்கு திருமணம் நடாத்திய அனுபவத்தை சொல்லி நொந்துபொழுது. வேலாயுத்தத்திற்கு அண்மையில் கங்கைக்கரையோரம் வந்துசென்ற குறவர்களின் வாழ்க்கைமுறை நினைவுக்கு வந்தது. நாளைக்கு என்று அவர்கள் தம் வாழ்நாளில் கவலைப்பட்டதேயில்லை. பகலில் எங்கெங்கெல்லாமோ திரிவார்கள் கங்கையோரப் பிரம்புகளால் தாங்கள் முடைந்த கூடைகளைச் சுமந்து விற்பார்கள். சிலர் கைரேகைபார்த்து குறிசொல்வார்கள். மதியம் திரும்பியதும் மரத்தடியில் சேர்ந்துவிடுவர். சொந்த வீடோ சொத்தோ அவர்களுக்கு இல்லை. அதற்காக அவர்கள் கவலைப்பட்டதுமில்லை. ஒரு நாள் பாட்டும் கூத்துமாக களைக்கூடிய அவர்களின் இருப்பிடம் சென்று பார்த்தபோது அங்கு திருமணம் நடைபெறுகின்றது. அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை அதனால் ஒற்றுமையாக திருமணம் நடந்தது. ஆனால் தனக்கென்றும், தன் பிற்காலத்திற்கென்றும், தன் சந்ததிக் கென்றும் உடம்பு முறிய உழைத்துச் சொத்துச் சேர்த்தும் நின்மதியாக ஒரு கல்யாணத்தைத் தன் பிள்ளைகட்கு செய்துவைக்க எத்தனை சங்கடம்?. யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தவர்கள் அதிகம் சீதனம் வாங்குவதிலும், கொடுப்பதிலும் ஆர்வம் காட்டுவது ஏன்? என்று நாவல்வாயிலாக

சலித்துக்கொள்கின்றார்.

பருவகாலங்களை நன்கு அறிந்திருக்கும் வேலாயுதம் உட்பட அந்த ஊர்க்காரர்கள் அனைவருக்கும் பருவகாலங்கள் எப்படி அள்ளிக் கொடுத்ததோ அப்படிப் பறித்தெடுத்து அவர்களை நடுவீதியில் விட்டதும் உண்டு. வேலாயுதத்தின் தென்னந்தோப்பு அனுபவமும், அப்துல்லா கிழவரோடு இடம் பெறும் உரையாடலும் பருவகாலத்தை நம்பி வாழுகின்ற மனிதர்களின் பாடுகளையும், அதன்பின்பும் வயிற்றுப் பசிக்காக மனிதன் மண்ணோடும் பருவகால மாற்றங்களோடும் மல்லுக்கட்டும் அனுபவப் பகிர்வுகளும் கடந்தகால சந்ததியின் கடின உழைப்பை ஆவணப்படுத்துவதாக உள்ளது. பணையால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்த கதையாக இன்னும் சில சவால்களை இவர்கள் எதிர்கொள்ள நேர்கின்றது. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும், இயந்திரமயமாதலும் கூடவே பெரும்பான்மை இனத்தவரின் ஆக்கிரமிப்பும் இவர்களது வருமானங்களில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதோடு இவர்களது உழைப்பை சுரண்டுவதாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. அப்துல்லா கிழவர் வெட்டு மெசின் வந்ததால் அரிவுவெட்டுற சனத்துக்கு ஒருநேரக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல்போற நிலைபற்றி வருந்துகின்றார். தயிர்க்கார மயில்வாகனம் தயிர் உறைக்கிற மெசின் ஊருக்கு வந்ததோடு தங்களுக்கு தயிர் உறைக்க பாலில்லாத தட்டுப்பாடு வந்திட்டதையும் மனமுருகச் சொல்கின்றார். வேலாயுதம் அவர்களை ஆறுதல்படுத்துவதுபோல் ஒத்துணர்வோடு கதை கேட்பதும் பதில் சொல்வதும் வெறும் துறைக்காரனுக்கும் பயணிகளுக்குமான உறவாகவோ உரையாடலாகவே அல்லாமல் இரு சராசரி மானிடர்களுக்கிடையிலான உறவாகவும் உரையாடலுமாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள கதாபாத்திரங்கள் கதைஞரின் மனக் கிடக்கைகளின் சங்கமமாகவே தோன்றுகின்றது.

இராமன் வேலாயுதத்தின் வள்ளத்தில் ஏறி அமர்ந்தபோது அவன் ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டான். அந்தப் பாட்டின் வரிகளும் கருத்தும் வேலாயுதத்தை கவர்ந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. ஏனெனில் அவனது மாறுபட்ட சிந்தனைப்போக்கிற்கு தீனிபோட்டது இந்தப்பாட்டு

“சேவித்தும் சென்றிருந்தும்
தெண்ணீர்க் கடல் கடந்தும்
பாவித்தும் பாராண்டும்
பாட்டிசைத்தும் - போவிப்பம்
பாழினுடம்பை வயிற்றின் கொடுமையால்
நாழியரிசிக்கே நாம்”

இந்தப் பாட்டின் இறுதிவரி வேலாயுதத்தின் மனதில் இறுக்கமாக பற்றிக்கொண்டுவிட்டது. இரவு பகலாக உழைப்பதும், வெய்யில் பனியில் அலைவதும் எல்லாம் இந்த “நாழியரிசிக்கே”. மனிதனின் வாழ்க்கையே இந்தச் சோற்றைச் சுற்றித்தானே ஓடுகின்றது. “பெளத்த சன்னியாசிப் பெண்ணொருத்தி அள்ள அள்ளக் குறையாத பாத்திரத்தைக்கொண்டு உலகிற்கே உணவுகொடுத்தாளாம். வாழ்க்கையின் சுவை கெட்டு விடும் என்பதற்காகத்தான் இறைவன் அந்தப்பாத் திரத்தை இப்பொழுது யாரிடமும் கொடுப்பதில்லை” என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொள்கிறார்.

காதலுக்கு வயதேது வரம்பேது

வயிற்றுப்பசி என்பது உழைப்பாளி வர்க்கத் திற்கு ஒருவயிற்றின் பசியல்ல. காதலித்துக் கைபிடித்த மனைவியின் பசி, அதன் சாட்சியாக வந்துதித்த பிள்ளைகளின் பசி, தன்னைப் பெற்றெடுத்த பெற்றோரின் பசி, தன்னோடு கூடிப்பிறந்த சகோதரர்களின் பசி என நீண்ட பட்டியலே உள்ளது. இந்தப் பசிகளையெல்லாம் தாண்டிய அவர்கள் மீதான காதல் மனிதனை ஓய்வெடுப்பதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. எப்பொழுதுமே கங்கைக் கரையில் தனிமையில் பொழுதுகளைக் கழித்தவனுக்கு வீட்டுச் சிந்தனை வந்ததும் வேலாயுதம் வீடுநோக்கி நடக்கின்றான் பாதையின் இருள் விலக்க கையில் எரிகொள்ளிக்கட்டையும், மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்க்கின்ற பூரிப்பும் அவன் எண்ணவோட்டத்திற்கு சக்திகொடுத்தது. “காயகல்பம் என்று சொல்கின்றார் களே, நித்திய யௌவனம் என்று பேசிக்கொள்கின்றார் களே அந்த நித்திய யௌவனத்தை அழிக்கவல்ல காய கல்ப மாத்திரை இந்த உலகிலேயே பணம்தான்” என்று சராசரி மனிதனின் பணம் பற்றிய விளக்கத்தை வேலாயுதத்தின் சிந்தனைவாயிலாக சொல்லிச் செல்கின்றார்

நாளாந்தம் தொழில்புரிபவர்களின் வாழ்க்கை முறையில் ஓய்வெடுப்பதென்பது அவ்வளவு சுலபமான தல்ல. அப்படி ஒரு ஓய்வுகிடைத்தால் அந்நான் அவர்களுக்கு திருநாள்தான். பல நாட்களுக்குப் பின் இரவு வேளை வேலாயுதம் வீட்டுக்குச் செல்லப் புறப்படுகின்றார். ஆனால் எதிரில் அவனது மகனின் நண்பனும் அவனது காதலியும் கண்ணீரோடும் அச்சத்தோடும் வேலாயுதத்தின் பாதையில் குறுக்கிடுகின்றனர். தம் காதலுக்கு வீட்டில் அனுமதி கிடைக்காததால் தாம் ஊரைவிட்டுப்போவதாகவும் இல்லையேல் இந்தக் கங்கையில் உயிர் துறக்கநேரிடும் என்ற விரக்தியான பேச்சு வேலாயுதத்தை நிலைகுலைய வைக்கின்றது. தம்மை அக்கரைக்கு விட்டுச் செல்லுமாறும் கேட்கும் அந்த இளம்காதலரை பிரிக்க மனமின்றி தன் குடும்பத்தை மறந்து மீண்டும் கங்கையில் படகோடு இறங்குகின்றார்.

ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் கடமையாற்றிய திரு.வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்கள் உழைப்பாளர்களின் மேன்மையையும் அவர்களின் இன்ப துன்பங்களையும் வேலாயுதம் என்ற துறைக்காரன் மூலம் அனுபவரீதியாக சுவைபடக் கூறிச்சென்றது அவர் பிறந்த மண்ணின் மீதான பற்றுறுதியின் வெளிப்பாடு. அங்குள்ள உழைப்பாளிகள் பால் அவர்கொண்டிருந்த மதிப்பிற்கும் பரிதாபத்திற்கும் கிடைத்த வெற்றிதான் இந்தத் “துறைக்காரன்”.

எல்லா மனிதனுக்கும் வாழ்வு அவ்வளவு சுலபமாக அமைந்துவிடுவதில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதோடு நாம் சந்திக்கும் மனிதர்களை ஒரு சடப் பொருளாக பார்க்காமல், வெறும் சதையும் எலும்புமாக பார்க்காமல் அவர்களிற்கு பின்னால் இருக்கக்கூடிய வலிகள், உணர்வுகள், பொறுப்புக்களை நேர்கொண்ட பார்வையாக பார்க்கவைப்பதே இந்த நாவலின் மூலம் கதைஞர் சொல்லித்தருகின்ற பாடமாக அமைகின்றது. “துறைக்காரன்” எம்மை இதுவரை நாம் நின்ற கரையிலிருந்து மறுகரையில் விட்டுச் செல்கின்றது.

வவுனியூர் இரா.உதயணனின் நாவல்கள் ஒரு பார்வை

ஆசிரியரும் அவரது ஆக்கங்களும்

வவுனியா குடியிருப்பை சொந்த இடமாகக் கொண்ட இவர்புகையிரத நிலைய அதிபராகக் கடமை புரிந்த ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ணன் மற்றும் தாயார் கமல நாயகி இவர்களுக்கு மூத்த மகனாக அவதரித்தார். தம்பிகள் நால்வருடன் தங்கையுமாக இந்த இயற்கை எழில் சூழ்ந்த வவுனியாவிலும் மலையகத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அவருடைய கல்விப்பயணம் தொடர்ந்தது.

மேற்படிப்புக்காக இலண்டன் சென்று, அங்கு தொலைத்தொடர்பு நிறுவனமொன்றின் நிதிப் பணிப்பாளராகப் பணியாற்றுவதால் அங்கு நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்தாலும், வவுனியாவின் பெயரைத் தன்னுடைய பெயருடன் இணைத்தவாறு எழுத்துப் பணியுடன் சமூகப்பணியினையும் ஒரு சேர மேற்கொண்டுவரும் வவுனியூர் இரா. உதயணன் அவர்கள் இதுவரை தமிழில் ஆறு நாவல்கள் மற்றும் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளை (மாறுபட்ட சூழலில் வேறுபட்ட மனிதர்கள், வன்னி வலி) நூல் வடிவில் தந்திருப்பதுடன், ஏராளமாக தொடர்கதைகளைப் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறார். இவர் சர்வதேச ரீதியான எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர் என்பதையெல்லாம் கடந்து, அவர் ஒரு சமூக சேவகர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1979 இல் தன்னுடைய 19ஆவது வயதில் “அந்த இரண்டு பைத்தியங்கள்” என்ற சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானார். 1984 தொடக்கம் 86 வரையிலான காலப்பகுதியில் தினகரன் பத்திரிகையில் “ஒரு அத்தியாயம் முடிவடைகின்றது” மற்றும் “இடைவெளிகள்” ஆகிய இரு நாவல்களை

எழுதிப் பலரது கவனத்தை ஈர்த்துப் பாராட்டையும் பெற்றார்.

1988இல் “ஒரு வேங்கை இரை தேடுகின்றது” என்ற நாவலும் 1990 மற்றும் 91 இல் “உதட்டுப் பூச்சுக்கள்” என்ற நாவலும் இலண்டன் தமிழன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. 2009 இல் இவரது “நூல் அறுந்த பட்டங்கள்” என்ற நாவலும் 2011ல் “சிற கொடிந்த வண்ணத்துப்பூச்சிகள்” என்ற நாவலும் இலண்டன் புதினம் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. 2014 மற்றும் 2015 இல் வீரகேசரி பத்திரிகையில் வெளிவந்த “வலியின் சுமைகள்” என்ற நாவல் வெளியிடப்பட்டு கொடகே விருதையும் பெற்றுக்கொண்டது.

நூல் வடிவமாகத் தன்னுடைய ஆக்கங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சியாக 2008 இல் “சுருதி பேதமடைகின்றது” மற்றும் “விதிவரைந்த பாதையிலே” என்ற இரு நாவல்களையும் வெளியிட்டார். “விதிவரைந்த பாதையிலே” என்ற நாவல் 2009 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருதைப்பெற்றது. “நூல் அறுந்த பட்டங்கள்” தமிழ்நாடு கலை இலக்கிப் பேரவையின் பெருமன்ற விருதை 2010 இல் பெற்றது. “பனி நிலவு” 2011 ஆம் ஆண்டு கொடகே சாகித்திய விருதையும் சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளை முதன்மை விருதையும் பெற்றது. இந்த நாவல்கள் அனைத்தும் சிறந்த நாவலாசிரியருக்கான தமிழினி விருது 2013 இல் இங்கிலாந்தில் ஆசிரியருக்குப் பெற்றுத் தந்தது. தொடர்ந்து “வலியின் சுமைகள்” கொடகே தேசிய விருது 2016 ஐயும் திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்க நாவலுக்கான விருதையும் இராஜபாளையம் மணிமேகலை மன்ற விருதியையும் பெற்றுக்கொடுத்தது.

இவரின் நாவல்கள் பெரும்பாலும் தொடர்கதையாக வந்தபின்பே நூலுருவாக்கம் பெற்றதால், ஒரு தொடர்கதைக்குரிய விறுவிறுப்பும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் கவர்ச்சியும் அனைத்து நாவல்களிலும் வெளிப்படையாகவே காணப்படுகின்றது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் புலம்பெயர் தமிழர்கள் வாழும் அனைத்து நாட்டிலும் அறியப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளராக இவர்திகழ்கின்றார்.

வழுக்கிய விதியினை நிறுத்திய மதி

‘விதி வரைந்த பாதையிலே...’

மேலைத்தேயவர் வியக்கும் பண்பாடும் கலாசாரமும் கொண்டமைந்தது எமது இனம். இங்கு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஆயிரங்காலத்துப் பயிரான சந்ததிகளை உருவாக்குவது பண்பாடு மிகுந்ததாகவும் பலரின் பங்களிப்புடன் சாட்சியத்துடனும் இன்னார்க்கு இவர் என்று பெற்றோரால் நிச்சயிக்கப்பட்டு, நன்னாளில் சுற்றத்தார் புடைசூழ ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாட்டுடன் தெய்வீகமாக ஆரம்பிக்கப்படும்

இல்லற வாழ்க்கை என்பது ஆண், பெண் அனைவரின் வாழ்க்கையிலும் முக்கியமான கட்டமாகும். இருப்பினும் யுத்த சூழ்நிலையால், பெண்வீட்டாரும் ஆண் வீட்டாரும் நேருக்கு நேர் பாராமல் பேசாமல் எந்த வழக்கத்தையும் பின்பற்றாமல் வெளிநாட்டில் இருக்கும் மணமகனுக்கு உள்நாட்டு மணமகள் ஏஜன்சி மூலமாக அனுப்பப்படுகின்றனர். சட்ட ரீதியாகவன்றி பல்வேறு நாட்டு எல்லைகளைக் கடக்க முற்படும் போது அவளுக்கு ஏற்படும் துயரமான சம்பவங்கள், கலாசார சீரழிவுகள் இவற்றை முழுமையாக விளக்குவதாக அமைந்த “விதி வரைந்த பாதையிலே...” என்ற யதார்த்த நாவல் பலரின் வாழ்க்கையைச் சொல்லிச் சென்றதால் அனைவரின் பாராட்டைப் பெற்றதற்கும் சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றதிலும் ஐயப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. மிகவும் சீராகவும் எளிமையாகவும் அதே சமயத்தில் விறுவிறுப்பாகவும் சென்ற அந்த நாவலில் சில இடங்கள் வாசிப்புப் பாதையிலே எமது கால்களைத் தாமாக நிறுத்திவிடுகின்றன.

“மனிதர்களிடையே எத்தனை வேறுபாடுகள், உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன். சாதி மதம் என்றெல்லாம் வகுக்கப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டு... இவைகளுள்ளும் சமுதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவைகளாக...” எனும் போது முற்போக்குச் சிந்தனையையும்,

“மனிசனாப் பிறந்த நாங்கள் வாழுகின்ற காலம் கொஞ்சந்தான். அதற்கிடையில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் வரத்தான் செய்யும்...” என்று வாழவேண்டிய அவசியத்தையும் சொல்கிறது.

கதையின் முடிவில், “ஏமாற்றுக்களும் ஏமாற்றங்களும் இருக்கும்வரை இப்படி எத்தனையோ சைந்தவிகள், சாரதாக்கள் உருவாகத்தான் செய்வார்கள்” என்று யதார்த்தமாக முடித்திருந்தார். சைந்தவி என்னும் கதாநாயகியை முதன்மைப்படுத்தி பெண் தலைமைத் துவத்தை உறுதிசெய்திருக்கும் நாவலாசிரியரை பாராட்டாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

பண்பாட்டுத் தேடலில் பேதமடையா சுருதி பேதமடைகிறது..

2008 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த “சுருதி பேதமடைகிறது” என்ற நாவலில் இளமைத்துடிப்பில் ஒரு பெண்ணிடம் (ஆரதி) மனதைப் பறிகொடுத்த இளைஞன் பிரசன்னா, அகல்யாவை மணந்து இரண்டு பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து வரும் நிலையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பற்றி அறியாத வெளிநாட்டில் வாழும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணால் குடும்பத்தில் குழப்பம் ஏற்படுகின்றது. இந்தக் குழப்பம் அவரை எவ்வாறு அலைக்கழிக்கிறது என்பதே நாவலின் இசையாகும். இளைஞனின் குழப்பத்துக்கான காரணத்தையும் இறந்த காலத்தையும் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஆசிரியர்

அமைதியாகக் கொண்டு செல்லும் விதம் கதைக்கு விறுவிறுப்பைக்கொடுத்துச் செல்கின்றது.

“வயதுபோகத்தான் இளமையின் அருமை தெரிகிறது. திரும்பி வராத அந்த இளமை வாழ்க்கையை நினைத்தே வயது போனவர்கள் வாழ்க்கையை ஓட்டுகிறார்கள்”

“அவனது இதயமும் இசைமீட்டி இசைமீட்டி சுரங்கள் மாறுபட்டு அவனுக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கி, நிம்மதியைக் குலைத்து...”

“தந்திக்கம்பிகள் அறுந்துபோன வீணையை வாசிக்க முயன்றால் சுருதி பேதமடைந்து போகும்..”

“பிரசன்னா அப்படியானால் உங்களுடைய current wife | நினைத்துப் பார்ப்பதில்லையா?”

இவ்வாறாகக் கதைக்கு விறுவிறுப்பை உண்டிச் செல்லும் ஆசிரியர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், “கட்டுப்பாடுகள் எல்லைக்கோடுகள் வரைவிலக்கணங்கள்... ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கட்டுப்பாட்டை விதித்து அந்த ஒருத்தி கற்புள்ளவளாக இருக்கவேண்டும் என்று கற்புக்கு வரைவிலக்கணம் சூட்டி, அந்த மனைவி என்ற பெண்ணுக்கு எல்லைக்கோடுகளை விதித்த தமிழ்ச் சமுதாயமே, நீ ஏன் பெண்களுக்கு மட்டும் பாகுபாடு காட்டுகிறாய்” என்று சிந்தனையைத் தூண்டி,

“இந்த முறை பைரவி தனியாகவே திரும்பி பல்கலைக்கழகம்சென்றான்” என்று நிறைவு செய்கின்றார்.

அப்பாடா! இந்த சுருதி பேதமடையவில்லை என்ற நிம்மதி வாசகரைத் திருப்திப்பட வைக்கிறது.

ஆதாரத்தை இழந்து அந்தரிக்கும் 'நூல் அறுந்த பட்டங்கள்..'

முப்பது வருடகாலமாக இலங்கைத்தமிழரை வாட்டியெடுத்த போரின் முக்கியமான காரணியினை பெரும்பான்மையினர் புரிந்துகொண்டிருந்தால் நாட்டில் இத்தனை உயிரிழப்புகளும் பொருளாதாரச் சரிவும் ஏற்பட்டிருக்காது என்பதை வலியுறுத்துவதாக எழுதப்பட்ட இந்நாவலில், சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட தனது தமிழ் ஆசிரிய நண்பனின் காவியா என்ற பிள்ளையைத் தத்தெடுத்துத் தன் மகளாக வளர்க்கும் சிங்கள ஆசிரியர் சிறிசேனவும் அவருடைய மனைவி டிலினியும் தம்முடைய பாத்திரத்தினாலே உயர்ந்த

துடன் பெரும்பான்மையினரைப் பற்றிய புரிந்துணர்வின்மையையும் போக்குபவர்களாக விளங்குகின்றார்கள். இருப்பினும் நலிந்த என்னும் சிறிசேனாவின் தம்பியின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதற்கு மாபெரும் தியாகம் காவியாவுக்குத் தேவைப்பட்டது துயரமானதாகவே இருந்தது.

சிறு வயதில் இருந்தே இழப்பைச் சந்தித்த காவியா, போரின் போது பலவிதமான அவலங்களைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு எழும் துயரமும் அதன் பிறகு ஏற்படும் முன்னேற்றகரமான சிந்தனைகளும் இங்கே காட்டப்பட்டன.

“வேலிக்குப் பின்னால் நின்று

தலையை நீட்டும் அந்த அநாதைப் பிள்ளைகளை எங்கடை இடத்தில் வசதியாக இருக்கும் ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஒரு பிள்ளையைத் தந்தெடுத்துக் கொண்டால் அவர்களும் என்னைப்போல ஒரு நல்ல நிலைக்கு வரமுடியும்தானே”

போரும் அதற்குப் பின்னதான உடனடித் தாக்கமும் எனப் பெரும்பாலான விடயங்களை இங்கு தத்ருபமாகப் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

“பசி தாங்கமுடியாத பச்சிளம் குழந்தைகள், ஒரு துண்டுப் பாணுக்கு மாத்தயா மாத்தயா என்று கெஞ்சும் எங்கடை தமிழ் இன உறவுகள், குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லாமல் முடங்கிக் கிடக்கும் வயோதிபர்கள், தாயின் பாலுக்காக வற்றிய தாயின் முலையைச் சப்பும் பிறந்த பிஞ்சுகள்... கடவுளையே தண்டிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது”

“இன்று எங்கட இனத்தினர் நிலையைப் பார்த்தாயா? புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலேயும் அகதிகளாய். சொந்த நாட்டிலேயும் முட்கம்பிகளுக்குள்ளே அகதிகளாய்... மனிதம் இறந்துபோன இந்தப் பூமியில் நடமாடும் பிணங்களாய்...” துயர் முகங்களைக் கண்முன்னே தருவித்துக் கண்கலங்கச் செய்கிறது.

“இந்தப்போர் முடிந்தபிறகு எத்தனை விதவைகள், எத்தனை அநாதைகள் வாழவழி தெரியாமல் உற்றார், உறவினர்களை இழந்து இருக்கினம். இதுபற்றி யோசித்துப் பார்த்தீங்களா? அதை விட்டுவிட்டு வெள்ளைக்காரியைக் கட்டியிருக்கலாம் என்று சொல்ல உங்களுக்கே வெட்கமாக இல்லையா?” என்ற நிரூபனின் வார்த்தைகள் நிதானிக்க வைத்தது.

இதுவும் கடந்து போகும் என்றவாறு நாவலின் நிறைவில் ஆசிரியர் தரும் பாடம் நம்பிக்கையான எதிர்காலத்தை நினைக்க வைத்தது.

“இரு இனங்களுக்கிடையே புரிந்துணர்வும் கேட்பதை ஓரளவு விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையும் வந்துவிட்டால், இந்த நாட்டில் எல்லா இனத்தவர்களுமே சந்தோசமாக வாழமுடியும்.” என்ற கருத்து முக்கியமானது.

ஒளியிழந்தும் அகல்விளக்கான 'பனி நிலவு'

2010இல் இவரது பிற்போர் நாவலான “பனி நிலவு” வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் கொழும்பு கொடகே நிறுவனத்தின் தேசிய விருதையும் தமிழ்நாடு கு.சின்னப்பா பாரதி அறக்கட்டளை விருதையும் பெற்றது.

“இந்த நாவலை வாசிக்கும் போது நானும் எனது மக்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று தோன்றினால் அதுவே இந்த நாவலுக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும்” என்று நாவலாசிரியரின் முன்னுரையுடன் உள்ளே நுழையும் போது, போரின் உடனடியான தாக்கங்கள் கண்முன்னே நடப்பதைப் போன்று படம்பிடிக்கப்பட்டுத் தருவது கண்களில் நீரை வரவழைத்தது.

இறுதி யுத்தத்தின் கோரப் பிடியில் சிக் குண்ட முள்ளி

வாய்க்காலில் இருந்து, உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக கால்போன போக்கில் ஓடிவந்தபோது, வழியில் இறந்து கிடந்தவர்கள், குற்றுயிராகக் கிடந்தவர்கள், நடந்துசெல்ல முடியாமல் அந்த இடத்திலே இறந்தவர்கள் இவ்வாறு பல்வேறு மக்களின் கூக்குரலும் மரணமும் அலங்கோலமும் எம்மைப் படைத்தவன் இருக்கிறானா என்று எண்ண வைத்த விதமும் ஆசிரியரால் துல்லியமாக வரைவிட்டுக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. உலகம் உள்ளவரையிலும் எந்தச் சமூகத்தினருக்கும் இவ்வாறான அவலங்கள் வரவேண்டாம் என்று வாசகனின் உள்ளம் இறைவனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

யுத்தத்தினால் ஒரு காலை இழந்துவிட்ட வைதேகி எனும் கதாபாத்திரத்தையும் அவளுடைய சின்மயி, நிவேதா என்ற இரு பெண் குழந்தைகளையும் பதவியா வைத்தியசாலையிற் பணிபுரியும் இரண்டு சிங்கள தாதியர்களான மாலினியும் சித்ராவுமும் உணவூட்டி, தலை பின்னி அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி கவனித்து வருவதாக அந்தக்கதை தொடங்குகின்றது. மூவின மக்கள் வாழும் இந்தச் சிறிய நாட்டிலே போரினால் வந்த விளைவுகளை உணர்வு ரீதியாக ஆசிரியர் காட்டியிருக்கிறார்.

“பார்த்தியே சின்மயி. இவர்களில்சூட எவ் வளவோ நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் பழகாத தால் அவர்களை நாங்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

எம்மினத்தவரின் பிழையான செயல்களையும் பாராமுகங்களையும் சொல்லாமல் விடவில்லை. “ஒரு பக்கம் யுத்தம் முடிந்து எத்தனையோ பேர் நாளாந்த சாப்பாட்டிற்குத் தவிக்க, எங்கட தமிழ் இனத்திலேயே இப்படிச்சில தரங்கெட்வங்கள், எங்களைப் போன்ற இன்றைய ஏழைகளை மிதித்து மாடி வீடுகளைக்கட்டி குறுக்கு வழியால சம்பாதித்து..”

வன்னி மக்களின் வாழ்க்கை முறை, முக்கியமாக உணவுப்பழக்கங்கள் பற்றி வித்தியாசமான விடயங்களை அழகாகக் சொல்லியிருக்கிறார்.

“இலுப்பைப் பூவைப் பொறுக்கி வெயிலில் காயவைத்து மண்சட்டியில் வறுத்து இறக்கி, எள்ளையும் வறுத்து எள்ளோடு வறுத்த இலுப்பைப்பூவையும் இடித்து பனம் களியில் இருந்துசெய்த பிணாட்டும் இலுப்பைப்பூவும் எள்ளும் சேர்ந்த ரொட்டியுடன் சாப்பிடும்போது இனிமையாக இருக்கும்” என்னும் போது இலுப்பைப் பூவைத் தேடி யெடுத்து அவ்வாறு சாப்பிட வேண்டும் போன்று மனதில் எழுந்தது.

பெண்களை உயர்வுபடுத்தும் ஆசிரியரின் முயற்சி இங்கு தாராளமாகவே கையாளப்பட்டது. “பெண்கள் என்ன விதத்தில் குறைந்தவர்கள்? இன்றைய உலகில் பல கண்டு பிடிப்புகளுக்குக் காரணம் பெண்கள் தான். விண்ணிற் பறந்து மற்றக் கிரகங்களில் ஆராய்ச்சி நடத்துவதில் பெண்கள் முன்னணி வகிக் கிறார்கள்...”

“இப்ப வடக்கு கிழக்கில எண்பத்து ஆறாயிரம் விதவைகள்..” என்று வைதேகி சொல்ல “தங்கச்சி(நங்கி) எங்கடை பக்கத்திலேயும் நிறைய சிங்கள விதவைகள் இருக்கிறாங்க” என்று மாலினி சொல்லியபோது யுத்தம் எங்களை மாத்திரம் பாதித்திருக்கவில்லை என்று ஒரு ஆறுதல் எழுகிறது. வாழ வேண்டிய கட்டாயம், வாழ்ந்தே முடிக்க இருக்கும் முக்கியத்துவம் என்பன பொருத்தமாக விளக்கப்படுகின்றன.

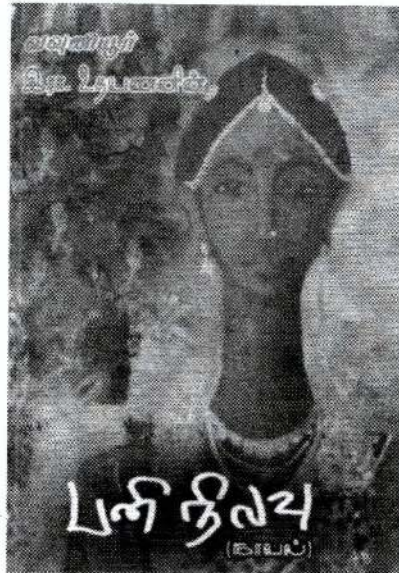
“பழகளை எல்லாம் மறக்கத்தான் இங்கை வந்திருக்கிறன். பழகளையே நினைத்து நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருக்கிறதால் நாங்கள் அடையப்போறது ஒன்றுமில்லை. சூழ்நிலைக்கு ஏத்தமாதிரி வாழப் பழகவேண்டும். அதைத்தான் நான் செய்யப்போகிறேன்..” என்று வைதேகியின் வாயால் சொல்ல வைத்தது இக்கதையின் மாபெரும் வெற்றி.

இதனால் விதவைகளுக்கு மறுமணம் மற்றும் பெரிய நிலத்தை அவர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்து கோழி, ஆடு போன்ற கால்நடைகளின் வளர்ப்பிற்கும் நெசவு போன்ற தொழிலுக்கும் வெளிநாட்டில் இருந்த அவளின் நண்பிகள் இருவரிடம் உதவி பெற்றுக் கொடுத்ததும். அதன் மூலம் ரூபிகா என்கின்ற இராணுவவீரனின் மனைவியும் பயனடைந்ததாகக் காட்டி ஒரு விசேட தேவைக்குட்பட்ட பெண் தன்னுடைய குடும்பத்தை மாத்திரமன்றி பல விதவைகளுக்கு வழிகாட்டியாக அந்த நாயகியை உயர்த்தியது நாவலுக்கு வெற்றி மட்டுமல்ல ஆசிரியருக்கும் வெற்றி.

புதியதோர் வரைவு செய்த உயிர்க்காற்று

“உயிர்க்காற்று” என்ற நாவலும் 2010 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இதில் முக்கியமாக கனாமி பற்றி பதிவைக் கொடுத்ததுடன் இளமையையும் பிறப்பையும் சந்தோசமாகக் கடந்து செல்ல முடியாத தான தமிழ்ப்பண்பாட்டின் இறுக்கங்களையும் காட்டிச் செல்ல முனைந்திருக்கிறார். கதாநாயகனான திலக், பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் நித்யா எனும் கைம் பெண்ணை விரும்புகிறார். இது அவரின் வீட்டுக்குத் தெரிய வந்த போது சாதியையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் காரணம் காட்டி அவரின் தாய் தந்தையர் அவருடைய விருப்பத்தை நிராகரிப்பதால் வீட்டி லிருந்து பிரிந்து கொழும்புக்குச் செல்கின்றார். அதற்குப் பிறகு ஆழிப் பேரலையில் நித்யா இறந்துவிட்டதாகக் கிடைத்த செய்தியினால் வாழ்வை வெறுத்து கடமைக்காக வாழ்ந்துவரும் வேளையில் நித்யாவை கற்பிழந்தவளாக அவர் சந்திக்கிறார்.

“வேலையற்று வீடுகளிலே அடைந்து கிடக்கும் எத்தனையோ பேர் அடுத்த வீடுகளில் என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்து ரசிப்பது, அதை ஒரு பூதக்கதையாக மாற்றுவது... சீச்சீ எங்கடை சமுதாயம் எப்பதான் திருந்தப்போகிறதோ....”

“சமூகம் எள்ளி நகையாடுமே என்று நினைத்து பயந்து வாழும் மக்கள் ஒருபுறம். சமூகம் சொல்வது சரி என்று சமூகத்துடன் ஒத்துப்போகும் மக்கள் வேறொருபுறம். இப்படியாக எம் இனத்திலேயே சொந்த புத்தியைக்கொண்டு இயங்கத் தெரியாத மனிதர்களைப் பார்க்கும்போது..”

“ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனில் தங்கியிருப்பது இந்த உலக நியதி. அதுக்காக அந்தத்தொழில் செய்பவன் ஒரு சாதி, மற்றத் தொழில் செய்பவன் இன்னொரு சாதி என்று தரம் பிரிப்பது மானிட இனத்தினர் இழிவுபட்ட செயல்...”

இந்த நாவலுக்கு வெளியீட்டுரை வழங்கிய அருணா செல்லத்துரை அவர்கள், “காலத்திற்கேற்றவாறு “கற்பு” என்பதற்கான வரைவிலக்கணத்தை மீளாய்வு செய்கிறார்” என்று குறிப்பிட்டதில் இருந்து தொடங்கிய தேடல் நாவலுக்கு பின்வருவனவற்றை முகிழ்ந்து எடுத்தது.

“கணவன் இறந்ததும் அவன் பிணத்தோடு உடன் கட்டையேறித் தீயில் உயிர் துறக்காத மனைவி கற்பில்லாதவள் என்று சொன்னது அந்தக்காலம். கணவனை இழந்தவன் உடன்கட்டை ஏறத்தேவையில்லை என்று சில கட்டுப்பாடுகளை மேலும் விதித்து விதவையாக வாழலாம் என்று சொன்னது மற்றொரு காலம். விதவையானவள் தான் விரும்பினால் மறுமணம் செய்துகொண்டு வாழலாம். அதனால் அவள் கற்பிற்குப் பங்குமில்லை என்று சொன்னது இன்னொரு காலம்.

கணவன் உயிரோடு இருக்கும்போதே அவனைப் பிடிக்காவிட்டால் விவாகரத்துச் செய்து விட்டு வேறொருவனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு வாழலாம் என்று கூறுவது இன்றைய காலம். எதிர்காலச் சமுதாயம் எதைச் சொல்லப் போகின்றதோ தெரியாது? விரிந்துவரும் கற்பின் வரைவிலக்கணத்தில் நீ எதைக் குறிப்பிடுகின்றாய் நித்யா”

“இருவர் விரும்பிச் சேர்ந்து வாழ்வதுதான் வாழ்க்கை நித்யா, சொல்லப்போனால் இன்றைய நிலையில் கல்யாணம் தான் கற்பைச் கூறையாடுகிறது..” என்று நிறுத்தி நிதானிக்க வைத்திருக்கிறார் நாவலாசிரியர்.

“மனித வாழ்க்கையைப் போன்று ஏற்றமும் இறக்கமுமாக அந்த வீதி காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏமாற்றம் அடைந்தவன் விழுந்து கிடப்பதைப் போன்று காணப்படும் பெரிய குழிகள் அந்தவீதியில் இடையிடையே காட்சியளித்தன...”

“அவள் உருவம் இதய வீணையின் நரம்புகளை எல்லாம் மீட்டி விட்டன. இன்னிசை எழுப்ப வேண்டிய நாதம் போர்ப்பறையாக முழங்கியது. அந்த முழக்கம் அவன் கண் எனும் வானத்தில் இடியையும் மின்னலையும் ஏற்படுத்திவிட்டது.”

என்றவாறு கதாநாயகனின் மனநிலைக்கு ஏற்றவாறு வர்ணனைகளை அமைத்து வாசகர்களின் மனதை வென்றிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

“சிரிக்கும்போதுதான் வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்ட தோல்விகளை எல்லாம் மறக்க முடிகிறது. அழும்பொழுது கடந்தகால இன்ப நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் நினைக்க முடிகிறது.” என்றவாறு துன்பப்பட்ட உள்ளத்தை நிவிவிடுகின்றார். காய்ப்

பட்ட மனங்களை இந்த நாவல் தென்றல் காற்றாக வீசி குணப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சிந்தையும் செயலும் சுமையாக வலியின் சுமைகள்

2009 இல் “நூல் அறுந்த பட்டங்கள்” நாவல் இந்தியத் தமிழ்நாடு கலை, இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் உலகளாவிய சிறந்த தமிழ் நாவல் பரிசைப் பெற்றது. அந்நாவலின் தொடர்ச்சியாகவே “வலியின் சுமைகள்” என்ற நாவலையும் பார்க்க முடிகின்றது. யுத்தம் முடிவடைந்த பிறகு, யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட நேரடியான தாக்கங்களைக் காட்டுவதாக “நூல் அறுந்த பட்டங்கள்” என்ற நாவலை எழுதிய இவர், அதன் சற்றுப் பிந்திய விளைவுகளான தொடரும் வறுமை, இயற்கை வளங்கள் அழித்தொழிக்கப்பட்டமை, தொழில் புரிவதற்கும் குடும்பத்தை நடத்துவதற்குமான இளைஞர் அணி யுத்தத்தினாலும் புலம்பெயர்வினாலும் இல்லாமற் போனமை, மறுவாழ்வு என்பதை யும் மறுமணம் என்பதையும் எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளாத எம்மினத்தவரின் இயல்பு, வெளிநாடு சென்று வாழ்பவர்களை நம்பாத நம்பமுடியாததாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்ற கதைகள், எதையும் சந்தேகக் கண்களுடன் அவதானிக்கும் வன்னி மக்களின் இல்லாமை, இயலாமை போன்ற எத்தனையோ அவலங்களை வெளிக் கொணர முற்பட்டு வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார் என்பதை சொல்லியே ஆகவேண்டும் இங்கு.

இங்கு யுத்த சூழ்நிலையால் நாட்டை விட்டு வெளியேறி அகதி அந்தஸ்தைப்பெற்று இலண்டனில் வாழும் பிரவீன் என்கின்ற சுதாநாயகன் பதினைந்து வருடங்களின் பின்பு தன்னுடைய தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பும்போது அவனுக்கு பெரும்பான்மையினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அச்சுறுத்தல் என்பது நாவலின் ஆரம்பத்திற் காட்டப்பட்டபோதும், எங்களுடைய மண்ணுக்குப் பிரயோசனப்படாமல், யுத்தம் முடிவடைந்தபின்பும் புலம் பெயர்ந்தோரின் உதவிகிடைக் காமையினால் தொடர்ந்தும் வறுமையில் உழலும் எம்மினத்து மக்கள் புலம்பெயர்ந்தவர்களை விரும்பாமலும் அவர்களுடைய உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளாததும் மட்டுமல்லாமல், அவர்களை ஒரு விதமாக ஏளனத்துடனும் பார்ப்பதாக ஆசிரியர் பலவிடத்திலும் காட்டியிருப்பது இன்றைய சந்ததியினர் பலருக்கு அடியாகவே இருக்கும் என்பது புலனாகின்றது. வெறுமனே அவர்களைச் சாடும் நோக்கம் மட்டுமல்லாது அவர்களுக்குத் தங்களுடைய கடமைகளை உணர்த்தும் உயரிய நோக்கம் இருக்கின்றது என்பது நாவலை முழுமையாக வாசித்து முடிக்கும் போது தெளிவாகின்றது.

“போராட்டமே வாழ்க்கையாக விருந்த பலருக்கு இப்போது வாழ்க்கையே

போராட்டமாக மாறிவிட்டது”

“பெரியமடுவின் இருண்டு கிடந்த காடுகளில் அங்குமிங்குமாக நீர் நிறைந்து காணப்பட்ட மடுக்களைப்போல அமைதியும் குளிர்ச்சியும் கொண்ட அவன் மனம்”

“தோல் சுருங்கிவிட்ட அவளது முகத்தின் தாடை எலும்புகள் மாத்திரம் இன்னமும் மண்டையோட்டை இறுக்கமாகக் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. தோற்பட்டை எலும்புகள் ஓட்டிய தோளோடு சேர்ந்து அம்பிகா ஆச்சிக்கு ஒரு உருவத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது”

“போர்க்களத்தில் எதிராளியின் முன் ஆயுதத்தை இழுந்து நிற்கும் போராளியைப்போன்று நந்தா வாழ்க்கை களத்தில் பிரவீனை இழுந்தவளாக...”

“நீ சிரிப்பதைவிட அமும்பொழுதுதான் அதிகமானோர்கள் உன்னை வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்”

“கற்பு என்பது எங்கள் சமுதாயம் அன்றாடம் ஆயிரம் தடவைகள் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் பிரயோகிக்கும் மூன்றெழுத்து”

இவ்வாறாக ஆசிரியர் பாவித்த வர்ணனைகள் அனைத்தும் போரின் பின்விளைவுகளை தெளிவாகச் சொன்னதால் இந்நாவல் அனைவர் மனதையும் நிறைத்தது. “இந்த நாவலில் என்னால் சமுதாய முன்னேற்றம் கருதி முன் வைக்கப்பட்ட தீர்வுகள் யாவும் உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்...” என்ற ஆசிரியரின் உரையினால் அவர் வேண்டியது என்ன என்பது தெளிவாகின்றது.

பன்மொழியிற் பிறந்து வந்த பார்போற்றும் நாவல்கள்

இனங்களுக்கிடையே நல்லுறவும் மானிடத்துவமும் வெற்றியடைய வேண்டின் மற்றவர்களுடைய மொழியைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகிறது. இவரின் “பனி நிலவு” என்ற பிற்போர் இலக்கிய நாவல் இந்தி, மலையாளம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளிலே அந்த ஆண்டிலேயே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்திருக்கிறது. 2012ஆம் ஆண்டு இந்திய கேரள மாநிலத்துக் காலாடி என்ற இடத்திலுள்ள சங்கராச்சாரியார் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்த நாவலின் மலையாள மொழி பெயர்ப்பு பிரமாண்டமாக வெளியிடப்பட்டது.

ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் முதன் முதலாக இந்தி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாவல் இவருடைய “பனி நிலவு” என்ற நாவல் என்பது வவுனியா மண்ணுக்கு மட்டுமல்ல ஈழத்திருநாட்டிற்கே பெருமை சேர்க்கிறது. இவரின் “விதி வரைந்த பாதையிலே” மற்றும் “நூல் அறுந்த பட்டங்கள்” “வலியின் சுமைகள்” என்பன சிங்கள மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தொடர்கதையாக வந்து வாசகர்களின் உள்ளத்தை நீவிவிட்ட அவரது “வலியின் சுமைகள்” நாவல் ஒரே நேரத்தில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அவராலே எழுதப்பட்டு

2015 இல் வெளியிடப்பட்டன. தமிழ் நாவலில் காணப்பட்ட அதே விறுவிறுப்புடன் "PANGS OF POIGNANT PAIN" என்ற பெயரில் "வலியின் சுமைகள்" என்ற நாவல் வெளியிடப் பட்டது. இதற்கு பின்னடைக் குறிப்பை வழங்கிய பேராசிரியர் சீதாராமன் தோதாத்திரி "இந்த நாவலானது இலங்கைத் தமிழரின் போருக்குப் பிந்திய பிரச்சினைகளைப் பற்றிய ஆழமான பதிவைத் தருகின்றது" என்று குறிப்பிட்டதில் இருந்து, மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாக இலங்கைத் தமிழரின் நிலையைப் பாருக்கு எடுத்துச்சொல்லும் பணியினையும் ஆசிரியர் முன்னெடுத்துச் செல்வது புலனாகின்றது.

இவரின் "விதி வரைந்த பாதையிலே" எனும் நாவல், "இரணம அந்தி மாவத்த" என்ற பெயரில் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. "நூல் அறுந்த பட்டங்கள்" என்ற நாவல், "நூல் கடுன் சறுங்கல்" என்ற பெயரில் சிங்களத்திலும் "பார் காதி பட்டங்கள்" என்ற பெயரில் இந்தியிலும் "சரடு பொட்டிய பட்டங்கள்" என்ற பெயரில் மலையாள மொழியிலும் தோற்றம் பெற்றுள்ளது. "பனி நிலவு" என்ற நாவல், "சந்த சிசில" என்ற பெயரில் சிங்களத்திலும் "ஏக் வைதேகி சிறிலங்கா கீ" என்ற பெயரில் இந்தி மொழியிலும் "மஞ்ச மூடிய நிலவு" என்ற பெயரில் மலையாளத்திலும் தோன்றி வாசகர்களின் மனதை வென்றது. "வலியின் சுமைகள்" என்ற நாவல், "சோபர வேதனா" என்ற பெயரில் சிங்களத்திலும் "தாதன் கா கவன்" என்ற பெயரில் இந்தியிலும் "கண்ணுணர் தோராத்த கனல் தீரம்" என்ற பெயரில் மலையாளத்திலும் "பாங்கல் ஒப் த பொய்க்னன்ட் பெயின்" என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடப் பட்டது. தமிழ் மொழியில் ஆறு வித்தியாசமான எண்ணங்களாக உருவாகி வெற்றியெடுத்த ஆறு நாவல்கள், ஏனைய மொழிகளில் உள்ள வாசகர்களை கவர்ந்திழுப்பதற்காக அதற்கு மும்மடங்காக குறுகிய காலத்திற்குள்ளாகவே நூல் வடிவம் பெற்றது ஆச்சரியமான அடைவாகும்.

எழுத்தன்றி எடுத்துக்காட்டேயான ஆசிரியர் ஒரு படைப்பாளி எதை எழுதுகிறானோ அதேபோல் அவன் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டவேண்டும். அந்த வகையில் இரா.உதயணன் நேரான பாதையில் சென்று கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது." என்று "வலியின் சுமைகள்" நாவலுக்கு முன்னுரை தந்த வீரகேசரி பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் ஆர்.பிரபாகரன் சொல்லியிருப்பது சாலப்பொருத்தமானதே. வவுனியூர் இரா.உதயணன் அவர்கள் வன்னியிலும் மலையகத்திலும் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும் பலமாணவர்களுக்கு உதவி செய்வதுடன் எழுத்தாளர்களின்

எழுத்துப்பணிக்கும் பொதுவான கலை நிகழ்வுகளுக்கும் உதவி செய்து வருகிறார். அனைத்திற்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல் வவுனியூர் இரா.உதயணன் விருது என்ற பெயரில் விருது வழங்கும் நிகழ்வை ஆரம்பித்து எழுத்தாளர்களுக்கு வருடந் தோறும் வழங்கி வருகிறார். இதனால் எழுத்துப் போராளியான அவருடைய பணி, சமூகப் போராளியாக பூரணம் பெறுகின்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

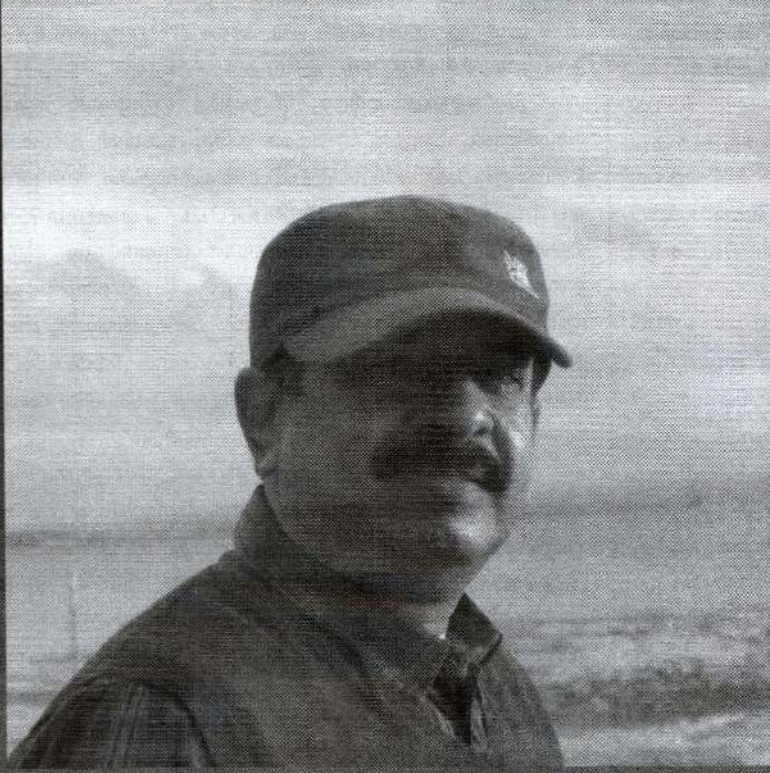
ஒரு சில எழுத்தாளர்களைப் போன்று, ஈழத் தமிழரின் போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் புலம்பெயர் நாடுகளில் இருந்து இங்கே இருப்பவர்களைத் தூண்டிவிடுவது போன்று சமுதாயத்திற்கு பயனில்லாத எந்தவொரு விடயத்தையும் அவர் நாடவில்லை என்பது அவருடைய நாவல்களை வாசிக்கும்போது புலனாகின்றது. அதே சமயம் பல்லின சமூகத்தினர் வாழும் இந்த நாட்டில் இனங்களிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துமாறு அவருடைய அனைத்து நாவல்களும் அமைந்திருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கொரு விடயம்.

வாசகர்களைக் கவர்வதற்காக ஒரு சில புற நடைகளையும் சீரழிவுகளையும் எழுதும் சிலரைப் போன்று அல்லாமல், இன்றைக்கு எமது சமுதாயம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும் அதற்கான தீர்வுகளும் என்று நோக்கத்தைக் கொண்டு வரும் அவருடைய நாவல்கள் எமது சமுதாயத்தை ஆற்றுப் படுத்தும். வலுப்படுத்தும். இளைஞர்களை நல்வழிக்குக் கொண்டு செல்லும். சமுதாயத்தின் கடமைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அனைவரையும் வாழ வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சமூக சேவையிலும் பத்திரிகையினூடான எழுத்துப் பணியுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவரின் எழுத்துக்களை நூல்வடிவில் கொண்டு வரச்செய்த சிற்பிகளையும் இங்கு நினைவு கூருதல் அவசியமாகும்.

ஆசிரியர் தன்னுடைய முன்னுரைகளிற் குறிப்பிட்டவாறு அருணா செல்லத்துரை, சசிபாரதி சபாரத்தினம், புதினம் ராஜகோபால் போன்றோர் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

இவ்வாறான படைப்புகளைத் தந்து கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் நிறைவையும், தன்னுடைய சேவையினால் எத்தனையோ குடும்பங்களுக்கும் வழியையும் காட்டிய, காட்டிக் கொண்டிருக்கும் நாவலாசிரியரின் சேவைகள் கடந்த ஆண்டில் அவருடைய மணிவிழாவையும் நிறைவு செய்து தொடர்ந்தும் தொடர் வேண்டியும் அவர் தம் பணிக்கு உறுதுணையாக நிற்கும் அவரது துணைவியார் தயாளினி மற்றும் பிள்ளைகள் நிரோஷி மற்றும் மதனன் ஆகியோருடன் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்றும் இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

மூன்றாம் சிலுவை சமூக வெளிக்குள் சிலுவைகள் சுமக்கும் மாந்தரின் கதை

- பாஸ்கரன் சுமன் -

ஈழத்தின் சிறந்த புனைகதையாசிரியர்களுள் ஒருவராகத் தன்னை நிலைநிறுத்தியவர் உமா வரதராஜன் (1956). கவிதை, விமர்சனம், பத்தியெழுத்து ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு காட்டியபோதும் புனைகதையே அவரது அடையாளமாகியது. பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுதியாக வெளிவந்த “உள்மன யாத்திரை” (1988) வடகிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதைப் பெற்றது. அந்தத் தொகுதியே உமா வரதராஜனைப் படைப்புலகில் ஒளிபரப்பச் செய்தது. இந்தத் தொகுதியைத் தொடர்ந்து அவர் வெளியிட்ட படைப்பே “மூன்றாம் சிலுவை”(2009) எனும் நாவல்.

மூன்றாம் சிலுவை நாவல் வெளிவந்த காலத்தில் வெவ்வேறு திசைகளில் இருந்தும் கருத்துக்களும் விவாதங்களும் விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாவலின் பேசுபொருளும் நாவலின் எடுத்துரைப்புமே அத்தகைய தீவிர விசாரணைகளுக்கு அடிப்படையாகின. தமிழ்ப் படைப்பு வெளியில் புற்றீசல் போல் வெளிவரும் புனைவுகள் தரும் அநுபவங்களில் இருந்து மூன்றாம் சிலுவை தரும் அநுபவம் வேறுபட்டமைகிறது.

52 வயதுடைய விஜய ராகவன் முப்பது வயதுடைய ஜூலியுடன் கொண்ட காதலினால் விளைந்தது அந்த விசாரணைகள்.

நாவலில் பிரதான பாத்திரமான விஜயராகவனுக்கு இரு மனைவியர் மூன்று பிள்ளைகள். அந்த உறவுகளோடு பெரிதும் ஒட்டிக்கொள்ளாத விஜயராகவன் தனது அலுவலகத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்த ஜூலி என்ற பெண்ணுடன் பழக ஆரம்பிக்கிறார். பாட்டியும் ஜூலியும் மாத்திரமே குடும்ப அங்கத்தவர்கள். ஜூலியும் அவளது பாட்டியும் வசிக்கும் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று வருகிறார், விஜய ராகவன். சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அவர்கள் இருவரும் உடலுறவும் கொள்கின்றனர். இந்த உறவு எட்டு வருடங்களாக நீடிக்கிறது. இறுதியில் விஜயராகவனை விட்டு விலகி தனது எதிர்காலம் நோக்கி நகர ஜூலி முனைகிறாள். விஜயராகவன் அவளது பிரிவை எண்ணித் துயருறுகிறார். நாவல் தரும் அநுபவம் இதுவே.

தந்தை தாய் சகோதரங்களை இழந்து பாட்டியோடு வாழும் ஜூலி தனக்கான கொழுகொம்பாக விஜய ராகவனைப் பற்றிக்கொள்வதாகவே புனைவு எமக்கு அனுபவ விளைச்சலைத் தருகிறது. மாறாக, இரு வருக்குமிடையேயான உறவை ஜூலி காதலாகக் கொண்டாள் என்பதற்கு நாவல் இடம் தரவில்லை. விஜய ராகவனது நோக்கிலேயே அது காதலாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. உண்மையில் விஜயராகவன் ஜூலிமீது காதல் கொண்டதாக நாவல் முழுவதும் பிதற்றுவது பாலுணர்ச்சித் தடையின்மீதான (உடலுறவுத் தடையின்மீதான) வெற்றுப் புலம்பல்களே ஒழிய, வேறொன்றும் இல்லை.

இந்தப் புனைவை சங்க இலக்கியம் காட்டும் பொருந்தாக் காதல் என்ற நிலையில் வைத்து நோக்குகிறார் பிரபஞ்சன். “கைக்கிளையை ஒருதலைக் காமம் என்றும் பெருந்திணையைப் பொருந்தாக் காமம் என்றும் விதித்தது பிற்கால இலக்கணகாரர்களே தவிர, முற்கால

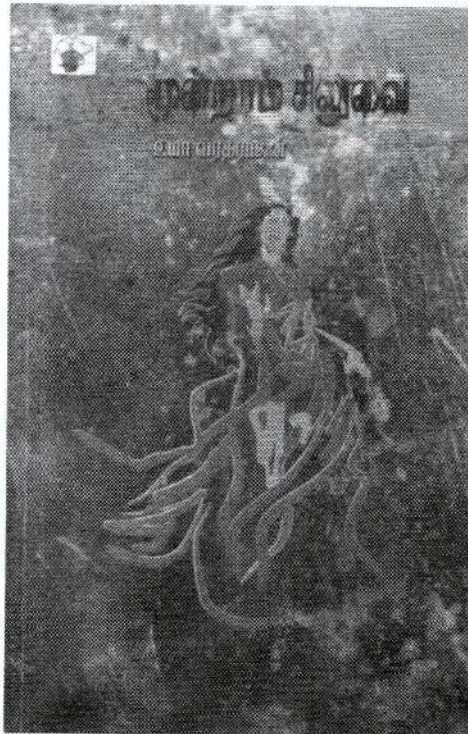
சங்கப் புலவர்கள் அல்ல. சங்கக் கவிஞர்கள் கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் பாடியிருக்கிறார்கள். சங்கக் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலம் மிகவும் பிற்பட்ட காலம். காதல்கள் திருமணத்தில் முடிந்து, குடும்பம் என்ற அமைப்பு நிறுவனமயப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்கிற சமூக நிர்ப்பந்தம் எழுந்தபோது கைக்கிளை, பெருந்திணை அந்நோக்கத்துக்குப் பொருந்தாமல் போன காரணத்தால், சங்கக் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் அவை இரண்டும் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொகுத்த காலத்து அரசியல் அது” (பிரபஞ்சன், முன்னுரை, மூன்றாம் சிலுவை).

பிரபஞ்சனின் நோக்கு விஜயராகவன் ஜூலி மீது காதல் கொண்டதாகக் காட்ட விழைகிறது. அப்படியாயின் அது முதிர்காதல் என்ற எல்லைக்குள் நிறுத்தப்படுகிறது. முதலிரு மனைவியருடனான விஜயராகவனின் ஊடாட்டம் நாவலில் பெரிதும் தரிசனமாகவில்லை. வெறுமனே பாலியல் தேவை ஒன்றே ஜூலியுடனான வியஜராகவனின் உறவுக்கு அடிப்படையெனில், ஜூலியின் பிரிவையிட்டு விஜயராகவன் வருந்தத் தேவையில்லை. பிறிதொரு பெண்ணை நோக்கி அவனது “படலம்” நீட்சி பெற்றிருக்கும் என்ற கருத்தோட்டத்தில் நின்ற வாசிப்பு அத்தகைய நோக்குநிலைக்குத் துணையாகியிருக்கலாம். பிரபஞ்சனின் வாசிப்பழகியல் அது. காதல் வயப்படுவதற்கும் வயதிற்கும் ஏதேனும் இணைபு உண்டா? அது உயிரியின் இயல்புக்கம் சார்ந்தது. ஆனால், இந்த நாவல் சித்திரிக்கும் இருவருக்கு மிடையேயான உறவைக் காதல் என்று எடுத்துக் கொள்ள நாவல் இடம்தருவதாயில்லை. “சங்கக் கவிஞர்கள் கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் பாடியிருக்கிறார்கள்” என்ற பிரபஞ்சனின் மேற்படி விமர்சனக் குறிப்பு நியாயப் பாடானது. புனைவு சமூக வெளிக்குள் இருந்து வெளிப்படுவது. தான் கண்ட - கேட்ட - அனுபவித்த பல்வேறு விடயங்களைப் புனைவின் அழகியலோடு படைப்பு வெளிக்குள் கொண்டு வருகிறான் படைப்பாளி. உமா வரதராஜன் தந்த இந்த அனுபவமும் சமூக வெளிக்குள் இருந்தே வெளிக்கிளம்பியுள்ளது. தட்டையான அனுபவங்களையே படைப்பின்வழி தரிசித்த எமக்கு இவ்வனுபவம் எதிர்மறையானதாக் கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இத்தூண்டல் படைப்பின்மீதான தீவிர விசாரணைகளுக்கு வழிசமைக்கின்றது. இத்தகைய தமிழ்ப் படைப்புக்களின் நியாயப்பாடு குறித்து எஸ்.பொ. “தீ” எனும் தமது நாவலில் கூறிய கூற்றுக்

களும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

“மேனாட்டார் Sex யை மையமாக வைத்துப் பல நவீனங்களைச் சிருஷ்டித் திருக்கின்றனர். மனித இனத்தின் பின்னமற்ற அடிப்படை உணர்ச்சி பாலுணர்ச்சியே. இவ்வுணர்ச்சியில் எம் குரோதம் - பாசம் ஆகிய மன நெகிழ்ச்சிகளுக்கு மசிந்து, சிருஷ்டித் தொழிலில் ஈடுபட்டே வாழ்கிறான் மனிதன். “அவன் தனது பலவீன நிலைகளில் செய்வனவற்றையும் அனுபவிப்பனவற்றையும் சொல்லவும் ஒப்புக் கொள்ளவும் ஏன் கூச்சப்பட வேண்டும்? இவ்வெண்ணதிலெழுந்த திராணியுடன் மேனாட்டார் சிருஷ்டி இலக்கியத்தை வளர்க்கின்றனர். இலக்கியம் வாழ்க்கையின் எதிரொலியும் பிரதிபலிப்புமானால் Sex விவகாரத்தையும் திரையிட்டு “மரபு” என்ற வரட்டுக் கூச்சலினால் வேலி கட்டி, ஏன் நமது இலக்கிய வளர்ச்சி யின் வித்தைக் கருப்பையில் வைத்தே கருச்சிதைவு செய்யும் பணியில் ஈடுபட வேண்டும்?”

இத்தகைய நியாயப்பாட்டையே உமா வரதராஜனும் உட்கொண்டமைந்தார் போலும். உமா வரதராஜன் தந்த இந்த அனுபவம் எமது சமூகவெளிக்குள் இருந்து பிறக்கவில்லை என்றோ இவ்வனுபவம் முற்றிலும் மாயவுலகொன்றிற்குரியது என்றோ நாம் கூறிவிட முடியுமா? இவ்விதமாகக் கேட்பதனால் மனித நடத்தைகளுடன் கூடிய “எல்லா அந்தரங்கங்களை”யும் புனைவனுபவமாக்கிக் கொள்ளலாமா (?) என்ற வாதம் மேற்கிளம்பிவிடும். உண்மையில் இல்லைதான். அந்தரங்க வாழ்வு தரும் உணர்வுச் சுழிப்புக்களை நாவலில் வெளிப்படுத்தலாம். பாசம், கோபம், ஏமாற்றம் முதலான உணர்வுச் சுழிப்புக்களுக்கும் அக முரண்பாடுகளுக்கும் அடித்தளமாகிக் கிடக்கும் வாழ்வின் அந்தரங்கங்கள் படைப்பில் ஊடாடலாம். அவை படைப்பின் அழகியலையும் சமுதாய மரபுகளையும் அனுசரித்துப் படைப்பில் வெளிப்படுதலே சிறந்தது. இவ்விதமாக நோக்கின் உமா வரதராஜன் சில இடங்களில் காட்டிய அப்பட்டமான நிர்வாண விபரிப்புக்களே மரபு மீறல்களாகத் தோன்றுகின்றன. அந்த மரபு மீறல்கள் - விபரிப்புக்கள் நாவலுக்கு எந்தளவிலும் வலுச்சேர்க்கவே இல்லை. அந்த விபரிப்புக்கள் இல்லாமல் இருப்பினும் புனைவு தர விழைந்த அனுபவத் திற்குக் குந்தகம் ஏற்பட்டிராது. அந்த விரசமான விபரிப்புப் பகுதிகளை நீக்கி நாவலை வாசிக்கையில் சமூக வெளிக்குள் ஊடாடும் சில மனிதர்கள் நம் மனக்கண்முன் நிச்சயம் தோன்றி மறைவர். இதுவே உமா வரதராஜனின் படைப்பின் வெற்றியும் ஆகும். பலரும் பேசத் தயங்கும் ஒரு விடயத்தை பேசத்துணிந்தமையே இப்படைப்பாளியின் பலம். ஆனால், “படைப்பு

நாகரிகத்திற்குட்பட்ட மொழியாள்கை” என்ற விடயத்தில் படைப்பாளியின் நிதானம் அவசியம் தான்.

சமூகம் பல ஒழுக்க நியமங்களின் அடியாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது. உடன்பாடு எதிர்மறை, நேர் முரண் என்ற அடிப்படையில் அந்த ஒழுக்க நியமங்கள் உள்ளன. இந்த நியமங்களை சில இடங்களில் மீறிக்கொண்டுதான் ஒவ்வொரு சமூகமும் இற்றைவரை பயணிக்கிறது. அந்த மீறல்களை மரபு மீறல்களாகக் கொள்ளலாம். படைப்பாளி மரபை புனைவழிகிய லாகத் தருகையில் ஏற்புடைமைப்படும் பலர், மரபு மீறல்களைப் புனைவாக்குகையில் கொந்தளித்து எழுவர். ஆனாலும் சமூக வெளிக்குள் உள்ள பலமும் பலவீனமும் மிக்க மனிதர்களைப் படைத்துக்காட்ட படைப்பாளி பின்நிற்பதில்லை.

இவ்விதமான படைப்புக்களை ஈழத்துப் புனைவு வெளிக்குள் கொண்டுவந்த படைப்பாளியான எஸ்.பொ. இத்தகைய படைப்புக்களுக்கான சமூக ஏற்புடைமை குறித்தும் படைப்பாளியின் நிலைப்பாடு குறித்தும் கூறிய கருத்துக்கள் நினைவிருத்தத்தக்கவை. “இந்த நவீனத்திற்கு எதிராக இரு இலக்கியக் கோஷ்டியினரும் குதித்தெழுவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்” பண்பு அழிகிறது என்று கூச்சலிடுபவர்களும் மூர்க்கமாக எதிர்ப்பவர்களும் தங்கள் பலவீனங்களை மறைக்கப் பகிரங்கமாக எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சி யினை நிரவாணமாகக் காட்டுவார்கள். எதிர்ப்பினைத் தாங்கும் திராணி இலக்கிய கர்த்தாவின் இலட்சணம். இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் யாராவது இறங்கத்தான் வேண்டுமென்ற பூரண அறிவு அவதானத்துடன் தான் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.” (எஸ்.பொன்னுத்துரை, தீ).

உமா வரதராஜனும் தம் படைப்பு ஏற்படுத்த விருக்கும் சமூக அதிர்வுகளையும் அப்படைப்பின் வழியாகத் தாம் எதிர்கொள்ளக்கூடிய விமர்சனங்களையும் முன்கூட்டியே கணித்திருக்கவும் கூடும்.

பெண்ணியச் சிந்தனை வயப்பட்டு இயங்கு பவர்களுக்கு இப்படைப்பு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்காது. முதிர் வயது ஆணொருவன் காதல் என்ற போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு பொருளும் பணமும் வழங்கி இளம் பெண்ணொருத்தியை விலை மகள் போல அனுபவிப்பதாகவே நாவல் முழுவதும் நகர்கிறது.

தன் எதிர்காலம் குறித்துச் சிந்திக்கத் தொடங்கி, அவள் விடுதலைக்கு முயன்றபோதும் இந்த உறவை நீடித்துக்கொள்ளவே விரும்புகிறது அந்த ஆண்மனம். எந்தக் கொள்கை வரிப்புக்குள்ளும் ஆட்படாது அனுபவங்களைப் புனைவாக்கித் தரும் படைப்பாளிக்கு இச்சிந்தனைகள் குறித்துக் கவலையில்லை. அந்நிலையிலேயே உமா வரதராசன் எனும் படைப்பாளியை நோக்குதல் வேண்டும்.

தங்குதடையின்றி ஊடறுத்துச் செல்லும் நாவலாசிரியரின் நடை நாவலுக்குப் பலமாய் அமைந்திருக்கிறது. ஒரு மூச்சில் வாசித்து முடிக்கக்கூடிய வகையில் நாவலின் மொழி வாசகனை கட்டியிழுக்கிறது. நாவலின் தலைப்பும் விஜயராகவன் சுமக்கும் துயரச் சிலுவைகளைக் குறிக்கிறது. அவரது முதல் மனைவி முதற்சிலுவை. இரண்டாம் மனைவி அடுத்த சிலுவை. ஜூலி என்று இந்தப் பெண் மூன்றாம் சிலுவை. சிலுவை சுமப்பவன் இந்த விஜயராகவன். விஜய ராகவனைப் போன்ற பலர் சமூக வெளிக்குள் பல சிலுவைகள் சுமந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இலக்கியம் கலகம் அரசியல் இனக்கலவரமும் இலக்கியமும் தெளிவத்தையின் 1983 ஒரு விமர்சன குறிப்பு

01. அறிமுகம்

இலங்கையின் புனைகதை வரலாறு ஒரு நூற்றாண்டுக்குட்பட்ட தெனினும் அக்காலப்பரப்பிற்குள் இலங்கையின் பல்வேறு இன மற்றும் சமூகங்களில் நிலவி வந்த முரண்களை அது பிரதிபலித்து வந்துள்ளது. வர்க்கமுரண், சாதியமுரண் என்று புனைகதையின் முகங்கள் விரிவடைகின்றன. இவற்றில் குறிப்பாக இன முரண்பாடு தொடர்பான புனைவுகள் எண்பதுகளுக்கு பின்னரேயே தமிழ் புனைகதைகளில் கவனம் பெறத் தொடங்குகிறது. இலங்கையின் வரலாற்றில் - இந்த இனமுரண்பாடு மூன்று கோணங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளதை சுட்டிக்காட்டலாம். சிங்கள - தமிழ், சிங்கள - முஸ்லீம், தமிழ் - முஸ்லீம் என்ற அடிப்படையிலேயே இந்த முரண்பாடுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. 1983¹ ஆண்டு இலங்கையில் இடம்பெற்ற இன முரண்பாடும், இனக்கலவரமும் உலகளாவிய ரீதியில் கவனத்தை ஈர்த்தது. சிங்களவர் - தமிழர்களுக்

கிடையில் இடம்பெற்ற இச்சம்பவம் இன முரண்பாடு என்பதைவிட இனச்சுத்திகரிப்பு என்றே பரவலாக அழைக்கப்படுகிறது. இந்த இனக்கலவரத்தை பதிவு செய்த புனைவுகள் குறிப்பாக நாவல் புனைவுகள் திகவும் அரிதாகவே தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. அருளரின் லங்காராணி, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாங்கள் பாவிசுளாய் இருக்கிறோம் அல்லது 1983 (2016) ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன. மிக சமீபத்தில் வெளிவந்த தெளிவத்தையின் "1983" நாவலை மாக்கிச சமூகவியல் பின்னணியில் ஆராய்வதையும் அந்நாவலுடன் இணைத்து சிலகுறிப்புக்களை தருவதையும் இக்கட்டுரை வரையறை செய்கிறது. உலகளாவிய ரீதியில் சோசலிச அரசுகள் உடைவுபட்டு தேசியவாத சிந்தனைகள் எழுச்சி பெற்ற காலகட்டத்திலேயே இவ்வாறான முரண்பாடுகளும் கலவரங்களும் பல நாடுகளிலும் இடம்பெறத் தொடங்கின. குறிப்பாக ரஷ்யாவின் சோசலிச கட்டுமான அரசின் வீழ்ச்சியே முதலாளித்துவ நாடுகளை இவ்வாறான நிலைக்குத் தள்ளியது எனலாம். இது ஒரு புறமிருக்க இப்படி உருவெடுத்த தேசியவாதச் சிந்தனைகள் இறுதியில் இனவாதமாக மாறிவிடும் துரதிஸ்டமே பல நாடுகளில் இடம்பெற்றது.

தெற்காசியா மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவ ஆட்சி நிறைவுக்கு வந்ததன் பின்னரேயே இவ்வாறான முரண்பாடுகள் மேற்கிளம்பத் தொடங்கின. மாக்கிச

இயக்கங்களும் அரசுகளும் வடிவத்தில் மட்டுமல்ல சாரத்திலும் தேசியமாக மாறியுள்ளனர். தேசியம் பற்றி ஆராயும் அ.மார்க்ஸ் பிரான்ஸ் கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

2.0. வர்க்கப் பார்வையின் வீழ்ச்சியும் தேசியவாத சிந்தனைகளின் தோற்றமும்

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் இந்நாவல் குவிமையப் படுத்துவதெல்லாம் இலங்கையில் இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதேசத்தைச் சார்ந்த ஒரு பிரிவினரையும் “மனிதாபிமானம் இனவேறுபாடுகளைக் கடந்து” என்ற கருத்தை தேடுவதும் தான் இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழக்கூடிய வடக்கு, கிழக்கு, மத்திய, மேல் மாகாணங்கள் வரைமிகவும் கோரமாக தீண்டிய இக்கலவரத்தின் வரலாற்றுச் சமூகப்பின்னணியும் அக்காலக்கட்ட பின்னணியும் மிகவும் முக்கியமானது. இந்நாவல் வெளிப்படுத்தும் பிரதான பிரச்சினையின் புறநிலையானகாரணிகளைப் பற்றித் தேடியறியும் போது இந்நாவலின் சமூக பங்களையும் அதன் விரிவுபட்ட விரிவுபடாத தளத்தையும் சரியாக அடையாளங் காண முடிகிறது.

இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடுகள் தொடர்பாக ஆராய்ந்த குமாரி ஜயவர்த்தனா அவர்கள் குறிப்பிடும் போது இவ்வாறான இனமுரண்பாடுகள், இலங்கையில் மாத்திரமின்றி உலகளாவிய ரீதியில் எல்லா நாடுகளிலும் இச்சிந்தனைகள் மேலோங்கியிருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார். இந்தியாவில் பல்வேறு இடங்களிலும், 1969⁶ மலேசியாவில் ஏற்பட்ட மோசமான வகுப்பு கலவரங்களும் இச்சிந்தனைகளின் அடிப்படையிலேயே இடம் பெற்றன. மேலும் சூடானில் - அரேபியர்களும், கென்யாவில் - கிதவு இனம், சிம்பாவே சேரனா இனக்குழு, நைஜீரியாவில் - பூலானி இனத்தவர் போன்ற இனத்தவர்கள் இன ஒடுக்கு முறைக்கு உட்பட்ட இனத்தவர்களாவர். உலகளாவிய ரீதியில் சோசலிச அரசுகள் உடைவுபட்டு தேசியவாத சிந்தனைகள் எழுச்சிபெற்ற காலகட்டத்திலேயே இவ்வாறான முரண்பாடுகளும் கலவரங்களும் பல நாடுகளிலும் இடம்பெறத் தொடங்கின. குறிப்பாக ரஷ்யாவின் சோசலிசகட்டுமான அரசின் வீழ்ச்சியே.

முதலாளித்துவ நாடுகளை இவ்வாறான நிலைக்கத் தள்ளியது எனலாம். இது ஒரு புறமிருக்க இப்படி உருவெடுத்த தேசியவாதச் சிந்தனைகள் இறுதியில் இனவாதமாக மாறிவிடும் துரதிஸ்டமே பல நாடுகளில் இடம்பெற்றது.

தெற்காசியா மற்றும் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் காலனித்துவ ஆட்சி நிறைவுக்கு வந்ததன் பின்னரேயே இவ்வாறான முரண்பாடுகள் மேற்கிளம்பத்தொடங்கின. மார்க்சிச இயக்கங்களும் அரசுகளும் வடிவத்தில் மட்டுமல்ல சாரத்திலும் தேசியமாக மாறியுள்ளன. தேசியம் பற்றி ஆராயும் அ.மார்க்ஸ் பிரான்ஸ்னானின் கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“தேசியம் என்பது தீவிர தேசியமாகவும், தேசிய வெறியாகவும், இறுதியில் இனவெறியாகவும் மாறியது எனக் குறிப்பிட்ட அவர், தேசியம் நம்மை “ஒரு குருட்டு சந்திரிகே இட்டுச் செல்லும்” என்றார். பொன்னான எதிர்காலத்தைக் கூட்பாக்க

கட்டமைப்பது என்பதற்கு பதிலாக கடும் ஒடுக்குமுறை, வறுமை, இனக்குழுவாதத்தின் புத்துயிர்ப்பு...”

இந்த பின்னணியிலேயே இலங்கை போன்ற நாடுகளில் பெரும்பான்மை இனத்தின் மேலாதிக்கச் சிந்தனைகள் பௌத்ததேசியவாதச் சிந்தனைகளாக பிறப்பெடுத்து இனவெறியாக மாறி பெரும் கலவரங்களுக்கு இட்டுச் சென்றது. தெளிவத்தையின் நாவல் தோற்றப் பின்னணியில் இக்கருதுகோள்களுக்கு இடமிருக்கிறது.

3.0. இலங்கையில் பௌத்த மேலாதிக்கச் சிந்தனையும் இனவன்முறையும்

சுதந்திரத்திற்கு முன்பு இலங்கையில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம்களின் எதிர்ப்பு ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரானதாகவே அமைந்தது. குறிப்பாக பிரித்தானியருக்கெதிராக சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் முஸ்லீம்களும் பல கிளர்ச்சிகளையும் எதிர்ப்புகளையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இலங்கையில் சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்க சிந்தனை மேலெழுகிறது. இலங்கையில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள் முஸ்லீம்களை சிறுபான்மை இனமாகவும் அவர்களைவிட தம்மை உயர்ந்தவர்களாகவும் கருதும் மனப்போக்கு வளர்கிறது. இது குறித்து குமாரி ஜயவர்த்தனா இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“சிங்கள இனமே முதன்மையானதும் உயர்ந்த இனமுமாகும் என்ற கருத்தோடும் சிங்கள இனமே இலங்கைத் தீவின் உண்மையான ஆதிக்குடிகள் என்ற கருத்துடனும் வங்கத்திலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்த “ஆரியர் சிங்களவர் என்ற ஜதீகத்துடன் இக்கருத் தோட்டம் இணைந்துள்ளது.”

மேலும் இலங்கையில் சிங்களவர் இரண்டாயிரத்தைநூறு வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட தொடர்ச்சியான வரலாறுடையவர்களாகவும் ஏனைய இனத்தவர்களால் இலங்கை அபாயத்தை எதிர்கொண்டுள்ளது. என்று கருத்துக்கள் பௌத்த மேலாதிக்கவாதத்திற்கு ஆதரவாக முன்வைக்கப்பட்டதாகவும் அவர் கூறுகிறார்.

இவ்வாறான சிந்தனைளின் வளர்ச்சியே கலவரங்களுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன. சிறுக சிறுக வளர்ந்த இந்த பௌத்த தேசியவாத மனநிலைகள் 1983ல் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

இத்தகைய இனக்கலவரங்களின் வெளிப்பாடு ஆட்சி மொழிக்கொள்கையுடன் தீவிரநிலைப்பெறத் தொடங்கியது. சுதந்திரம் கிடைத்த சிறிது காலத்திற்குள் முதலாவது சிங்கள தமிழ் இனக்கலவரத்திற்கும் இனத்துள்பிளவிற்கும் இது இட்டுச் சென்றது. சிங்களம் மட்டும் ஆட்சிமொழி சட்டம் 1956 ஜூனில் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இது இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டில் ஒரு திருப்பு முனையாகும்.

எனினும் அதற்கு முன்னர் இலங்கையின் பெருந்தோட்டதொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை பறிப்பும் மலையக பகுதியில் பல்வேறு பூசல்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இது தொடர்பாக ஆராயும் ரிச்சுட் கொம்ரிக் அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“1948” ஆண்டு சுதந்திரத்தின் பின்னர் இலங்கைத்தமிழர்களும், சிங்களவர்களும் சேர்ந்து பாராளுமன்ற பெரும்பான்மையுடன் இந்திய தமிழரின்

வாக்குரிமையை இல்லாதொழித்தனர். அத்தருணம் முதல் இவ்விரு தமிழ்க்குழுக்களும் தமக்கிடையில் சகஜ நிலைமையில் இல்லாதிருந்தனர்.

இலங்கையில் 1983 இனக்கலவரத்துக்கு முன்பு தாக இடம்பெற்ற முக்கியமான கொந்தளிப்பாக மேற் கூறப்பட்ட விடயம் கவனிக்கப்படுகிறது. பௌத்த மேலாதிக்க அரசு சிறுபான்மையினரின் பிரிவினையை கவனமாக நடத்திவைத்ததுடன் அவர்கள் மீதான நெருக்குதல்களை கட்டம் கட்டமாக நிகழ்த்தி யமையையே இவ்விடயம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இவை மட்டுமல்லாது 1972ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் பௌத்த சமயத்திற்கு முன்னுரிமையளித்தது போலவே 1978^{ம்} ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பிலும் நடைமுறைப்படுத்தியது. இவற்றைவிட 1981^{ம்} ஆண்டு இனவாத குழுக்களால் யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. இச்செயற்பாடு பெரும்பான்மையின தேசியவாதிகளால் திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட செயலாக கருதப்பட்டது. இவ்வாறு சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் சிங்கள பௌத்த தேசியவாதம் மேலாதிக்கம் பெற தொடங்கியமையால் ஏற்பட்ட விளைவாகவே இவை கருதப்படுகின்றன.

4.0. 1983 இனக்கலவரம்

1983இல் இடம்பெற்ற இனக்கலவரத்தை தமிழர்கள் "யூலை கலவரம்", "83 வன்செயல்" என்ற பெயர்களால் அழைப்பதுண்டு. இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற அனைத்து பிரதேசங்களிலும் எதிரொலிக்கப்பட்ட இவ்வினக்கலவரம் இலங்கை வரலாற்றில் தமிழர்களுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட கலவரங்களில் மிக மோசமான வரலாறாகவே விளங்குகின்றது. இரத்தினபுரி, நுவரெலியா, கொழும்பு ஆகிய பிரதேசங்களில் உள்ள தமிழர்கள் மிகவும் கொடுமான பாதிப்புக்குள்ளாகினர்.

83 இனக்கலவரத்தின் உடனடி காரணியாக 1983 யூலை 23ம் திகதி யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் பதின்மூன்று சிங்கள இராணுவ வீரர்களை ஏற்றி வந்த ஜீப் வண்டி விடுதலைப்புலிகள் வைத்த கண்ணிவெடியில் சிக்கி வெடித்து சிதறி உயிரிழந்ததாகவும் அப்போதைய ஜனாதிபதி ஜெ.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் பதின்மூன்று பேரின் சடலங்களையும் கொழும்புக்கு கொண்டு வந்து இறுதிச் சடங்கை நடத்தியமையும், அவர் ஆற்றிய உரையுமே பெரும்பான்மை இனத்தவர்களை தமிழர்கள் மீதான வன்செயல்களை நடத்துவதற்கு தூண்டியது என இனக்கலவரம் பற்றி ஆராய்ந்தவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்வன்முறைகள் இலங்கையில் தமிழர் வாழும் அனைத்து பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. உடனடி காரணமென மேற்கூறப்பட்டது போல் யாழ்ப்பாண திருநெல்வேலி சம்பவம் அமைந்திருந்தாலும், நீண்டகாலமாகவே இலங்கை பௌத்த நாடு என்ற கருத்தியல் சிங்களவர்கள் மத்தியில் இருந்தமையும் அதனை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பமாகவே 1983 ஜூலை கலவரத்தை அவர்கள் அமைத்துக்கொண்டதாகவே சிங்கள முற்போக்குவாதி

களால் ஆராயப்படுகிறது. இவ்விரண்டு காரணிகளைத் தவிர்த்து இச்சம்பவத்தை பெருளாதார நோக்கில் பார்ப்பவர்களும் உண்டு. இது தொடர்பாக ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் குறிப்பிடும் போது நியூட்டன் குணசிங்கா அவர்களின் கருத்துக்களை துணையாகக் கொண்டு விளக்கமளிக்கின்றார்.

"1977இன் பின் ஏற்பட்ட இனக்கலவரம் பகைமைநிலை ஆகியவற்றுக்கு பொருளாதார முறையில் நியூட்டன் குணசிங்கா அவர்கள் விளக்கம் கூறும் போது திறந்த பொருளாதாரக்கொள்கை பல்வேறு குழுக்களையும் சமனற்ற நிலையில் முன்னேற் செய்தது என்றார். மேலும் இன அடிப்படையில் வளர்ச்சியும் தேய்வும் ஏற்பட்டதே இனப்பகை வெடித்ததற்கு காரணம் என்றார். இவ்வாய்வில் அரசால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரம் நிறைந்த பொருளாதாரத்திற்கு மாறியதும் அமைப்பியல் மாற்றத்திற்கு வழிவிட்டது."

83வன்செய்க்கு இம்மூன்றுபின்னணிகளும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. எனினும் மூன்றாவது காரணியான பொருளாதார காரணி வலுவாகவே தெளிவத்தையின் நாவலில் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது. இந்நாவல் இயங்குகின்ற களமும் அதன் சித்திரிப்பு விதமும் கொழும்பு தலைநகரைச் சார்ந்தே அமைகிறது. மேலும் ஆசியாவில் இவ்வாறான வன்முறைகள் அதிகமாக இடம்பெறுவதற்கு காரணம் பணக்காரருக்கும் ஏழைக்குமான இடைவெளி இங்கேயே பெரிதாக விளங்குகின்றது என்ற கூற்றும் கவனிக்கத்தக்கது.

5.0. நாவலில் கொழும்பு கலவரத்தின் பின்னணி

முன்பு சொல்லப்பட்டது போல இந்நாவலில் 1983 கலவரத்தின் பின்னணியை மையப்பொருளாகக் கொண்டிருந்தாலும், பிரதானமாகக் கொழும்புத் தலைநகரத்தில் ஏற்பட்ட கலவரத்தையே முழுமையாக பதிவுசெய்கிறது. மலையகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து கொழும்பில் கம்பனியொன்றில் உத்தியோகத்தராக பணிபுரியும் தமிழர் ஒருவர் இனக்கலவரம் நடந்த மூன்று நாட்களில் அவரும் அவர் குடும்பத்தினரும் உயிர் தப்பி பிழைப்பதே இக்கதையின் சுருக்கம். தொழில் புரியும் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள், உத்தியோகத்தர்கள், அவர்கள் வாடகைக்கு வசிக்கும் வீட்டு உரிமையாளரான சிங்கள பெண்மணி ஆகியோரின் இனத்துவேசம் கடந்த மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்பதில் நாவல் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது எனலாம்.

இந்நாவலில் அதிகமான பாத்திரங்களை தெளிவத்தை அவர்கள் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. கதைச்சொல்லி மிஸிஸ்சொய்சாலெஸ்லி (சொய்சாவின் மகள்), எதிரிசிங்க (கம்பனி மெனேஜர்), கருணாதாச (சேல்ஸ் ரெப்), சைமன் (தியேட்டர் காவலாளி), அஸ்வத்தாமன் (தியேட்டர் மெனேஜர்), விஜயரட்ண (பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்), வின்சன்ட் (சொய்சாவின் பேரன்) ஜசக் அருமைராஜன், புரக்டர் குமாரசுவாமி, ஐரோப்பிய எஞ்சினியர் தம்பிதுரை, ஆஞ்ஞா (கதைச் சொல்லியின் தந்தை) இந்நாவலில் தெளிவத்தையே கதைச்சொல்லியாகவும் பிரதான பாத்திரமாகவும் விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. தெளிவத்தை அவர்கள் தனக்கு ஏற்பட்ட சம்பவத்தையும் தான் அனுபவித்த பிரச்சினைகளையுமே புனைவாக்கியுள்ளார் என்று

குறிப்பிடலாம். இந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்களில் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களைச் சார்ந்தவர்களை அதிகமாக பயன்படுத்தி கதையை அமைத்திருப்பது இன்னொரு சிறப்பு.

நாவலில் மேற்குறிப்பிட்ட பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தாலும் கதைச்சொல்லியும் மிசில் சொய்சாவுமே பிரதானமானவர்கள். வீட்டைவிட்டு தொழிலுக்குப் போனவர் வன்முறையில் சிக்கிக்கொள்வது அவரது குடும்பத்தினர் உயிரைப்பிடித்துக்கொண்டுசொய்சாவின் வீட்டில் பயந்து முடங்குவதுமான சூழ்நிலையில் தொழிலுக்குச் சென்ற உத்தியோகத்தர் வீடு திரும்புவதற்கிடையில் கொழும்பில் பல இடங்களில் இடம்பெற்ற கலவரங்களையும் வன்செயல்களையும் சொல்லிவிடும் புனைவாளுமை தெளிவத்தையிடம் சிறப்பாகவே வெளிப்படுகிறது.

கொழும்பு நகரத்தில் தமிழர்கள் அவர்கள் வணிகம் செய்யும் கடைகள், கம்பனிகள் தியேட்டர்கள், ஓட்டல்கள் என்று பல இடங்களும் கொள்ளையடிக்கப்படுவதையும், எரிக்கப்படுவதையும் நாவலில் பல இடங்களில் பதிவு செய்கிறார்.

“முன்னே கிறில் வழியாக ஆனந்தவான் சைவர் ஓட்டல் தீப்பற்றி “திருதிரு”வென்று எரிகின்றது. எங்கள் ஆபிஸ் இருக்கும் வீதியில் அது ஒன்றுதான் தமிழ் ஓட்டல் இன்னும் நாலைந்து சிங்கள ஓட்டல்கள் இருக்கின்றன. பக்கத்து கடைக்காரன் பரிதவிக்கின்றான். தீ பரவாமல் தடுக்க ஆள் வைத்து தண்ணீர் அடிக்கிறான். பற்றிக் கொண்டு எரியத் தொடங்கிய பின் தமிழ்க்கடை சிங்களக்கடை என்றா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்”;

இது போலவேதான் ஏனைய எரிக்கப்பட்ட இடங்களையும் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட இடங்களையும், அடித்து நொறுக்கப்பட்ட இடங்களை இனவாதத்தின் கோரமுக்கப்பார்வையின் நுணுக்கங்களுடன் கருதுகிறார். கொழும்பிலுள்ள தமிழ் தியேட்டர்களை காதையர்கள் கொழுத்தி விடுவதை கேள்விப்பட்டாலும் அவற்றுடன் சிங்கள பெயர் கொண்ட தியேட்டர்களும் கொழுத்தப்பட்டதாக அறிந்ததும் மிகக் கவனமாக யோசிக்கிறார்.

“கிருலப்பனை “கல்பனா”, வெள்ளவத்தை “பிளாஸர்”, மருதானை “காமினி” போன்ற தியேட்டர்களும் எரிந்து சாம் பலாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. கல்பனாவும் பிளாசாவும் தமிழ்ப்படம் காட்டும் தியேட்டர்கள் அதனால்தான் எரித்திருக்கின்றார்கள் என்றால் காமினி?”

இவ்வாறு வன்முறையாளர்கள் மிக மோசமாக நடந்து கொள்வது பற்றியும் புறக்கோட்டை நகர்பகுதிகளில் மொத்த விற்பனை கடைகளை உடைத்து பொருட்களை சூறையாடுவதும் களவெடுப்பதையும் கூட மிக நுணுக்கமாக அவதானிக்கிறார். வன்முறைகளை செய்து விட்டு போகும் ஒரு குழுவையும் வன்முறை நடந்த இடத்தில்

களவாடும் இன்னொரு குழுவையும் கூட அடையாளம் காண்கிறார்.

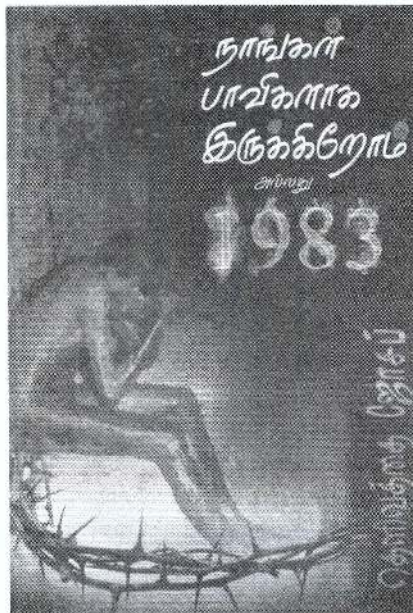
மேலும் கொழும்பிலுள்ள பிரதான வர்த்தகர்கள் பிரபலமான தமிழ் முதலாளிகள் கடைகள், நிறுவனங்களும் கூட குறிவைத்து தாக்கப்பட்ட நிலைமைகளை நாவலில் மிகக் கூர்மையாக கவனிக்கப்படுகிறது. அது போலவே “இந்தியன் ஓவர் சீஸ் வங்கி” (Indian Overseas Bank) எரிக்கப்பட்டதன் பின்னணியையும் குறிப்பிடுகிறார்.

“பெரும்பாலான இந்தியன் வர்த்தகர்கள் இந்தியன் ஓவர் சீஸ் வங்கியிலேயே கணக்கு வைத்திருப்பார்கள் என்பது ஒரு புறமிருக்க இந்தியா என்பதைப் பெயரிலேயே கொண்டிருப்பதுவும் கொளுத்தப்பட்டதற்கான முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம்”.

ஐசக் அருமைநாயகம், புறக்டர் குமாரசுவாமி, ஐரோப்பிய எஞ்ஜினியர் தம்பிதுரை ஆகியோர் மட்டக்குளியில் பிரபலமான தமிழ் பிரமுகர்கள் இவர்கள் மிகவும் கொடுமையாக கொல்லப்பட்டமையை ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார். இந்த சூழ்நிலையில் வீட்டைச் சுற்றி மின்சாரம் தொடுத்திருந்தபோதும் அதையும் கடந்து ஐரோப்பிய எஞ்ஜினியரின் வீடு கொழுத்தப்பட்டது. ஐசக் அருமைநாயகத்தை அவரது “ஐந்துஸ்ரீ அஸ்டின் பரினா” காரிலேயே வைத்து பெற்றோல் ஊற்றிக் கொழுத்துகின்றார்.

தெளிவத்தையின் நாவலில் மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இந்த விடயங்களை வைத்து பார்க்கும் போது 1983 கலவரத்தின் பின்னணியில் பொருளாதார காரணிகளும் செல்வாக்கு செலுத்துவதை காணலாம். முக்கியமாக காலனித்துவ ஆட்சியின் பின்னர் அந்நாடுகளின் பொருளாதாரமானது சமனற்ற தன்மைகளை கொண்டு வருவதையும் பல்லின சமூகம் வாழும் பகுதியில் பல்வேறு ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அது ஏற்படுத்துகிறது. இது தொடர்பாக ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் விளக்கும் போது, இலங்கையில் சிங்களவர்களுக்கு வாய்ப்பு கிட்டாமலிருக்கிற சிறுபான்மையினரே காரணம் என கருதியதாகவும் பௌத்தர்களுக்கு வாய்ப்பு கிட்டாமலிருக்கிற கிறிஸ்தவர்களே காரணம் எனவும் சிங்கள கடைக்காரர், வணிகர், வியாபாரிகள், ஆகியோரது தொல்லைகளுக்கு முஸ்லீம் இந்திய போட்டியாளருமே காரணம் எனவும் வங்கிக் கடனைப் பெற முடியாமலிருக்கிற செட்டிகளும் பட்டாணிகளும் காரண மெனவும், வேலை வாய்ப்பின்மைக்கு பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்த இந்திய தொழிலாளர்களே காரணமெனவும், கல்வி முதலிய விடயங்களில் இலங்கை தமிழர்களையும் எதிரிகளாகவும் கருங்காலி களாகவும் கொண்டனர் என்கிறார்.

இவ்விலக்கங்களில் உண்மையிருக்கிறது. இந்நாவலில் வெடிக்கப்படுவதும், எரிக்கப்படுவதும், கொள்ளையடிக்கப்படுவதும் தமிழர்களே. அக்காலத்தில் அரசபதவிகளில் தொழில்களில் புகமுடியாத தமிழர்கள் தனியார் பகுதியில் புகுந்து

தொழில் புரிவதோ, வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டு முன்னேறியே அதிகமாக உழைத்தனர். நிலையான கூலி உழைப்போர், விலையேற்றத்தால் பாதிக்கப்படுவது போல சுய தொழில் செய்வோர் பாதிக்கப்படவில்லை. இவ் வொப்பீடும் வேலைவாய்ப்பின்மையுமே சிங்கள மக்கள் 1983ல் இன வன்முறைக்கு தூண்டிய ஒரு காரணியாக காணப்பட்டது.¹⁰ மத்திய கொழும்பிலும் புறநகர் பகுதிகளிலும் தமது பொருளாதாரத்தை உயர்த்தி மொத்த உணவு விற்பனை நிலையங்கள் தனியார் நிறுவனங்கள் தியேட்டர்கள், ஓட்டல்கள், நகைக்கடைகள், புடவைக்கடைகள் அனைத்தினதும் உரிமையாளர்களாகவும் தமிழர்களே விளங்கினர். அதனால்தான் அவர்கள் குறிவைத்து தாக்கியழிக்கப் படுவதாக ஆசிரியர் விபரிக்கின்றார். நாவலை முழுமையாக வாசிக்கும் போது இது வெளிப்படும். ஆனால் இங்கு முக்கியமாக குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய விடயம் யாதெனின் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை கலவரத்தின் பிரதான காரணியாக விளக்கினாலும் வர்க்க ரீதியான எழுச்சியாக இது இடம்பெறவில்லை. இனவாத ஒடுக்குமுறை பாதையிலேயே இக்கலவரம் சென்றதோடு இக்கலவரத்தை முன்னின்று நடத்துபவர்களும் சாதாரண பெரும்பான்மை மக்களாகவன்றி காதையர்களேயாவர்.

6.0. கலவரத்தை நடத்திய காதையர்கள்

இந் நாவலில் வன்முறையை நடத்திய அத்தனை இடங்களிலுமே காதையர்களே முன்னின்று நடத்துவதாக ஆசிரியர் காண்பிக்கின்றார். ஒரிரு இடங்களில் மட்டுமே இச்சந்தர்ப்பத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆண்களும் பெண்களும் உடைக்கப்பட்ட கடைகளிலிருந்து சீனி, பால்மா, மாஜரின் என்று தூக்கிக்கொண்டு ஓடுவதாக காண்பிக்கிறார். காற் சட்டையுடன் பெனியன் மட்டும் போட்டுக்கொண்டு கையில் கத்திகளுடன் தடிகளுடன் கோசம் போடுவதும், வழியில் வருகின்ற வாகனங்களை இடையில் மறித்து அதில் வருபவன் சிங்களவனா? தமிழனா? என ஆராய்வதும் பெற்றோல் கேன்களை கையில் தூக்கிக்கொண்டு அலைவதும் கடைகள், தமிழர்களின் நிறுவனங்களின் கூரையில் ஏறி பெற்றோலை ஊற்றுவதும் கொழுத்துவதும் காதையர்களின் செயற்பாடாகவே காட்டுகின்றார் தெளிவத்தை. இது மட்டுமல்லாது வீடுகளில் புகுந்து பெண்களை மிரட்டுதல், விரட்டுதல், முறையற்ற விதத்தில் நடத்துதல் எல்லாமே அவர்களின் வேலைகளாகவே வெளிப்படுகிறது. இங்கு எல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும் காரணம் காதையர்களே. தெளிவத்தை இவர்களை கனங்காரயக்கள் என்கிறார். ஒடுக்கப்பட்ட தமிழர்களின் முழுமையான எதிர்ப்பு இவர்களின் மீதுதான். இவ்வாறு இலங்கையில் நடைபெறுகின்ற கலவரங்களில் லெல்லாம் காதையர்களும்பாதாள உலக கோஷ்டியினரும் பேசப்படும் அளவிற்கு இத்தகைய சம்பவங்களுக்கு பின்னாலுள்ளவர்கள் பேசப்படுவதில்லை. “தலைமுறை வாசகம் நகரின் குடிசைப் பகுதிகளிலும் வாழும் குற்றவாளிகள். கேடிகளுமே காரணமானவர்கள் என்ற பொதுவான கருத்தே செய்தியாக வெளிவரும்.”¹¹

ஆனால் 83 கலவரத்தின் பின்னாலிருந்து

செயற்பட்டவர்கள் பற்றிய பத்திரிகை குறிப்பொன்று கவனத்திற்குரியது.

“புறக்கோட்டைகளில் 412 கடைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு கொள்ளையடிக்கப்பட்டு சம்பவத்துடனும் கொலைகளும் பிரதம மந்திரியின் வலது கையான முதலாளி அலோசியஸின் மகன் தளபதியாக செயற்பட்டான். கணனிப்பகுதியில் கைத்தொழில் அமைச்சர் சிறில் மத்தியுவும் அவரது குண்டர்களும் வன்முறைகளில் ஈடுபட்டனர். தமிழர்கள் செறிந்து வாழ்ந்த வெள்ளவத்தை யில் கொலை முயற்சிகளிலும் கொள்ளை அடிப்பு முயற்சிக்கு தலைமை தாங்கியவன் ஜாதிக சேவக சங்க பொதுச் செயலாளர்”¹²

இந்த குறிப்பின்படி வன்செயல்கள் ஒளிவுமறைவின்றி நேரடியாகவே இடம்பெற்றதை அறிய முடிகின்றது. நாவலிலும் இவ்விடயங்கள் பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. வன்முறைகள் நடக்கும் போது கொழும்பின் பொலிசார் அவ்விடயங்களில் பாரா முகமாய் இருந்ததையும் சில சந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டதையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். எல்லா விடயங்களுமே அரசின் தலைமையிலேயே நடத்திவைக்கப்பட்டதையும் தெளிவத்தைபதிவு செய்கிறார்.

“தன்னுடைய குடிமக்களிடன் உங்களுது குறை என்ன என்று கேட்க தெரியாத கேட்க விரும்பாத கேட்க துணிவில்லாத அரசியல் தலைமைகள் மாளிகைக்குள் இருந்துக் கொண்டு போர் என்றால் போர்..! சமாதானம் என்றால் சமாதானம் என்று மார்தட்டும் அறியாமை ஏற்படுத்தும் விளைவுகள், அதன் அறுவடைகள் எப்படி இருக்குமோ? தினை விதைவன் தான் வினை அறுப்பான்”¹³

அப்போதைய ஐனாதிபதி ஜெ.ஆர். மீதான விமர்சனமாகவே தெளிவத்தை யின் இக்குரல் வெளிப்படு கிறது. முடியுமானால் எம்முடன் மோதிப் பாருங்கள் போர் என்றால் போர் சமாதானமென்றால் சமாதானம்,¹⁴ மேலும் இந்திய அரசாங்கத்தையும் அவர் நாவலில் விமர்சிக்கத் தவறவில்லை.

“விடுதலை பெற்ற இந்தியாவுக்கு வெளிநாட்டிலிருக்கும் இந்தியர்களைப் பற்றிய எண்ணமோ, அக்கறையோ இருந்ததில்லை. இலங்கையில் இருக்கும் இந்திய தமிழர்களைத் திருப்பி இந்தியா ஏற்காது என்று நேரு, கொத்தலாவியிடன் கூறவில்லை. இது எதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நீ காலை எடுத்துக் கொள் நான் கையை எடுத்துக் கொள்கின்றேன் என்பது போன்ற ஒப்பந்தங்கள் மூலம் இந்தியா சென்றவர்களும் அதன் பிறகு இங்கே அடிபட அடிபடக் கப்பலேறி அங்கே ஓடியவர்களும் வாழ்வுகெட்டு சீரழிக்கின்றார்கள் அது எதைக் காட்டுகிறது.”¹⁵

இனக்கலவரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு இந்தியா செல்லமுடியாமல் இலங்கையிலும் சுதந்திரமாக வாழ முடியாத இந்திய வம்சாவழித் தமிழனின் குரலாகவே இது ஒலிக்கின்றது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் விளைவுகளையும் விமர்சிக்கிறார்.

7.0. சிங்கள தேசியமும் தமிழ்தேசியமும்

நாவலில் 1983¹⁶ ஆண்டு கலவரம் விடுதலை புலிகளாலேயே திருநெல்வேலியில் பதின்மூன்று இராணுவ வீரர்களின் கொலையுடன் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டதாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் இவ்வாறான பெரும் இனக்கலவரம் வெடிப்பதற்கு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமும் காரணமாயிருந்தது. காலனித்துவ விடு

தலையுடன் சிங்கள பௌத்த தேசியவாதம் வலுப் பெற்ற காலத்திலேயே தமிழ் தேசியமும் உருப்பெற்றது.

“பௌத்த அடையாளத்தை வற்புறுத்துவதில் வேறுபாடுகளுடன். சிங்கள தேசிய இன அடையாளம் வலுப்பட்ட காலச் சூழலில். தமிழின அடையாளம் அதன் தலைமையிலிருந்து ஆதிக்கச் சக்திகளான யாழ்ப்பாணச் சைவ வேளாளச் சாதியைச் சார்ந்த ஒரு மேட்டுக்குடிச் சிறுபான்மையின் நலன்களையொட்டி உருவானது.”⁶

இலங்கை நாட்டில் தமது தேசிய அடையாளத்தை நிலைநிறுத்தும் முயற்சியில் இங்கு வாழும் அனைத்து சிறுபான்மை மக்கள் மீதும் ஒடுக்கு முறையை மேற்கொண்ட போதே, “இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக 1958, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் கலவரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டது போல் முஸ்லீம்கள் மீது 1974, 1976, 2002 ஆகிய ஆண்டுகளில் புத்தளம், குருணாகல், அளுத்தம போன்ற இடங்களில் கலவரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டது” தமிழ் தேசிய இயக்கங்களும் ஆயுதக்குழுக்களும் தோற்றம் பெற்றன. காலனித்துவ விடுதலை பெறுகின்ற சூழலில் பல்லினம் வாழுகின்ற நாடுகளில் பெரும் பான்மை சமூகம் சிறுபான்மை சமூகத்தை ஒடுக்குவதும் இனச்சுத்திகரிப்பு செய்வதும் தம்மை தசிய இனமாக அடையாளப்படுத்துவதும் இயல்பான வரலாறாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இவ்வாறான சூழலில் தம்மை தற்காத்துக் கொள்ளவும் அழுத்தம் கொடுக்கவும் ஆயுதக்குழுக்களும் தோன்றலாம். இலங்கையில் உருவான ஆயுதக்குழுக்களும் இவ்வாறானதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும்.

தெளிவத்தையின் இந்நாவலின் படி இக் கலவரத்தின் பல்முனைச் செயற்பாட்டிற்கு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் மையப்பிரச்சினையாக இருந்திருக்கின்றது. ஒரிடத்தில் அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் மேலும் பல படை வீரர்கள் கொலையுண்டதாகவும் நாகவிகாரை பிரதம சங்கநாயக்க தமிழர்களால் சுட்டுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும் கொழும்புக்குள் புகுந்துவிட்ட புலிகள் படைவீரர்களை தாக்குவதாகவும் நேற்று கொழும்புக்குள் புகுந்துவிட்ட புலிகளை செட்டியார் தெரு நகைக்கடை முதலாளிகள் மறைத்து வைத்திருந்ததாகவும் வதந்திகள் நாலாப்பக்கமும் பற்றினன.”⁷

இலங்கை அரசு இக்காலப்பகுதியில் தான் பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தை அமுலில் வைத்து பல தமிழர்களையும் கைது செய்து தடுத்து வைத்தது. மேலும் ஊரடங்குச் சட்டம், அடையாள அட்டைப் பரிசோதனை, பொலிஸ் பதிவு, Pass போன்ற விடயங்களையும் நாவலில் பதிவு செய்கிறார்.

“பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைதாகிச் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஊம்புக்கும் மேலான தமிழ் கைதிகள் ஐயிலுக்குள்ளேயே மிகக் கொடுமையாக வெட்டிக் கொலைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றனர்.”⁸

இவ்வினக்கலவரம் பற்றி எழுதும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் அரசியல் ஆலோசகர் என்டன் பாஸ்கிங்கம் “தமிழ் தேசிய ஆன்மாவில் ஆழமான வடுவை ஏற்படுத்திய மாபெரும் துன்பியல் நிகழ்வாக இனக்கலவரம் முடிவற்றது. என்றுமே சீரெய்யமுடியாத அளவிற்கு இக்கலவரம் நிரந்தரமாக பாதித்தது.”⁹

முக்கியமாக இங்கு அவதானிக்கவேண்டிய

1983 கலவரத்தின் பின்னரேயே இலங்கையில் தமிழீழ தேசிய இயக்கம் தீவிர வளர்ச்சி பெற்றமையும், ஏனைய சிறு பான்மைச் சமூகங்களான மலையக சமூகமும், முஸ்லீம் சமூகமும் ஒரு தேசிய இனமாக பரிணமிக்கமையுமாகும். ஆனால் தமிழீழ தேசிய இயக்கம் அது வீறு பெற்ற வேகத்திலேயே சிதைவுக்குட்பட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தேசியம்பற்றிய பெனடிக் அண்டர் சனின் கருத்தும் இவ்விடயத்தில் நினைவுகூறத்தக்கது.

“சிறிய தேசத்தல் வாழ்பவர்களுக்கும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். நேரில் கண்டோ, கேட்டிருக்கவோ மாட்டார்கள். ஆயினும் சிந்தையில் மட்டும் ஒரே சமூகத்தில் வாழ்பவர் என்ற படிமம் ஒவ்வொருவரது நினைவிலும் உள்ளது. உண்மையில் சமமின்மையும் சுரண்டலும் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் நிலவிய போதும் தோழமையாக வாழ்வதாக எண்ணிக் கொள்கின்றனர். இறுதியில் இத்தகைய சகோதரத் துவமே சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலும் பல கோடி மக்கள் இத்தகைய கற்பனையான எண்ணங்களுக்காக உயிரை விடுவதற்கு தூண்டியுள்ளது.”¹⁰

ஆகவே, சுதந்திரத்திற்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற ஒட்டுமொத்த கலவரங்களையும் வைத்துப் பார்க்கும் போது ஒரு பெருந்தேசிய சமூகம் அந்நாட்டில் முளைத்தெழுகிற சிறுபான்மை தேசிய இனங்களை ஒடுக்கும் செயலாகவே அமைந்தது என குறிப்பிடலாம்.

8.0. மலையக மக்களும் வன்செயலும்

மலையக மக்களின் ஒடுக்கப்பட்ட வரலாற்றில் 83இனக்கலவரம் மிகவும் ஆழமான வடுவை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தமிழர் செறிவாக வாழும் நுவரெலியா, பதுளை பிரதேசங்களில் அவர்கள் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து வாழும் இரத்தினபுரி, கேகாலை பகுதிகளிலும் மிகவும் கொடுமையாக தாக்கப்பட்டனர். தமிழர்களை டயர் போட்டு எரித்தல், வெட்டுதல், அவர்களது உடைமைகளை கொள்ளையடித்தல், வீடுகள், லயன்களை எரித்தல், வாகனங்களை கொழுத்துதல் என்று அவர்கள் மீதான வன்செயல்கள் தொடரும். இந்நாவலின் பதிப்புரையில் மல்லியப்பு சந்தி திலகர் அவர்கள் அவரது அனுபவங்களை பதிவு செய்துள்ளார். “இரவு பகலாக எங்கள் ஊர் இளைஞர்கள் எல்லாம் இரும்புக் கம்பிகள், பொல்லுகள், கோடரிகள், வாள்கள் என கைகளில் வைத்துக் கொண்டு காவல் பார்ப்பதாக தோட்டத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். இரத்தினபுரி தோட்டங்களில் லயங்கள் எரியூட்டப்பட்டு, பெண்கள் மாற்பறுக் கப்பட்டு துரத்தப்பட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்ட செய்திகள்தான் இந்த பாதுகாப்புக்கு காரணம்”¹¹

திலகரின் இந்த குறிப்புக்களின் அளவிற்கு இந்நாவலில் மலையகச் சம்பவங்கள் தீவிரமாக பதிவு செய்யப்படவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“இந்திய தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் தேயிலைத் தோட்டங்களில்தான் லொறி லொறியாகக் காதையர்களைக் கொண்டு போய் இறக்கித் தாக்கியிருக்கின்றார்களே! லயன்களை உடைத்து, ஆடுமாடுகளை விரட்டி”¹²

என்று தெளிவத்தையின் அவதானிப்புகள் வரையறைக்கொள்கிறது. மலையக புனைக்கதை இலக்கியத் துறையில் குறிப்பாக நாவல்களில் இச்சம்பவம் மிக அழுத்தமாக உருக்கொள்ளவில்லை என்றே குறிப்பிடலாம். தெளிவத்தை உட்பட்ட இக்கால அனுபவ

முடைய அனைத்து புனைகதையாசிரியர்களுமே இவ் விடயம் குறித்து கவனிக்க வில்லையென்றே சொல்லப் படுகிறது.

9.0 இனவுறவும் மனிதாபிமானமும்

இந்நாவலின் மையச்சாருக்கு உயர் கொடுப் பதே தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் சிங்கள தமிழ் இன உறவுகளுக்கிடையே தொடுத்துள்ள நூழிழைதான் சொய்சா என்ற சிங்களப்பெண்மணி கூலிக்கு வீட்டைக் கொடுத்த கடைமைக்காகவன்றி தன்னோடு வாழ்கின்ற சூழலில் இணைந்து வாழும் சகோதரத்துவ இனம், அன்றாடம் உறவாடுகின்ற மனிதர்கள் என்ற அடிப் படையில் அந்த தமிழ் குடும்பத்தை காப்பாற்று கின்றனர். ஆசிரியர் இப்பாத்திரத்தை மிகவும் கனதி யாகவே படைத் துள்ளார். அக்குடும்பத்தில் ஆண்களே இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ் குடும்பத்தின் அத்தனைபேரையும் தன் குடும்பம் போல் காத்துக் கொள்கின்றார். காதையர் கும்பலை அண்டவிடாமல் தனது ஒங்கிய குரலால் மிரட்டுகிறார். அவனது பேரனை அனுப்பி பாடசாலை சென்ற சிறுமியை பாதுகாப்பாக அழைத்து வரச் செய்கின்றார். கலவர காலப்பகுதியில் உணவுப் பொருட்களை வழங்கி உதவி செய்கிறார். தமிழ் பெண் மணியின் நகைகளை வாங்கி கவனமாக வைத்திருந்து கலவரம் முடிந்ததும் நம்பிக்கையுடன் கையளிக்கின்றார். இவ்வாறு நாவலின் ஆரம்பம் இறுதிவரை வருகின்ற மனிதாபி மான உணர்வுகொண்ட பாத்திரமாக மிஸிஸ் சொய்சா கையாளப்பட்டிருக்கின்றார்.

தெளிவத்தை, சொய்லாவை மட்டுமல்ல அந் நாவலில் வரும் அனைத்து சிங்கள இனத்தவர்களையும் மனிதாபிமான உணர்வுமிக்க பாத்திரங்களாகவே படைத்துள்ளார். தொழில்பார்க்குமிடத்தில் அவருக்கு உதவி செய்கின்ற மெனேஜர் எதிரிசிங்கவாகயிருக் கலாம். அவருடன் கூடவே இருக்கம் நண்பர் கருணாதா சவாக இருக்கலாம். கலவரங்களில் மாட்டிக் கொண்டதும் உதவி செய்கின்ற நம்பிக்கையுட்கின்ற தியேட்டர் காவலர் சைமனாயிருக்கலாம். அவரது குடும்பத்திற்கு இறுதி நேரத்தில் ஆதரவு தெரிவிக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் விஜயரட்ண அனைவருமே இனப் பகைமையை மறந்த மனிதர்களாகவும் தோழோடு தோள் நிற்கும் நண்பர்களாகவே படைக்கப்பட்டுள் ளனர். இந்நாவலில் எந்தவொரு இடத்திலுமே சிங்கள மக்களை அவர் இனவெறி கொண்டவர் களாகவும் காட்டிக்கொடுப்பவர் களாகவோ அல்லது பகையாளி களாகவோ காட்டவில்லை. அதுவே ஆசிரியரதும் இந்நாவலினதும் தனித்துவமாக விளங்குகின்றது.

1983 ஜூலைக்கலவரம் இலங்கை முழுவதுமே சிறுபான்மை தமிழர்களாக வாழும் இடங்களில் பெரும் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்திய சம்பவமாகும். வடகிழக்குத் தமிழர்கள் மலையகத்தமிழர்கள் கொழும்புத் தமிழர்கள் அனைவரது மனதிலும் கொதிநிலையை ஏற்படுத்திய சம்பவமாக அது அமைந்திருந்தது. எனினும் இந்நாவல் அவ்வாறான முழுபரப்பையோ அல்லது அவர் ஒரு மலையகத்தை அடையாளப் படுத்தும் படைப்பாளி என்ற வகையில் மலையக பின்னணிகளைக் கொண்டோ இந்நாவலை படைக்க

வில்லை. ஆனால் தெளிவத்தை அக்காலப்பகுதியில் எங்கு வாழ்ந்தாரோ அங்கு அவரால் உணரப்பட்ட சம்ப வங்களையும் அனுபவப்பதிவுகளையுமே ஒரு புனை வாக்கியுள்ளார். குறிப்பாக கொழும்பை அவர் பிரதான பின்னணியாகக் கொண்டு படைத்துள்ள இந்நாவலைப் பெற்றுக் கொண்டு இலங்கையின் அக்கால அரசியல் மற்றும் பொருளாதார பின்னணிகளின் போக்கையும் மக்களின் சிறந்தனையிலும் வாழ்க்கையிலும் அது எவ்வாறான பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்து கின்றது என்பதை இக்கட்டுரையில் ஆராய முடிகின்றது.

தெளிவத்தையின் கதை சொல்லும் தனித்து வமும் புனைகதை நுட்பங்களும் இந்நாவலில் பல இடங்களிலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. சம்பவங்கள் விவரிப்பை நுணுக்கமாகவும் அதன் பின்னணிகளை விமர்சன அங்கத்துடனும் பாத்திரங்களின் உடல் மொழியை மிக நுண்மையாகவும் பாத்திரங்களின் குணாதிசயத்துக்கேட்ப உள்ளளாகவும் தனது மொழியை பயன்படுத்தியிருப்பதானது இந்நாவலை வாசிக்கும் எவருக்கும் இடைவேளையின்றி வாசிக்கவே தோன்றும்.

எளிமையான மொழியிலமைந்த இந் நாவலுக்கு சிக்கலான மொழியிலமைந்த ஒரு முன்னுரையை வழங்கியிருக்கும் பேராசிரியர். சபா. ஜெயராசா அவர்கள், இந்த ஆக்கத்தின் பிறிதொரு சிறப்புப் பண்பு களத்தில் நின்று செய்தியை நேரடியாக அறிவிப்புச் செய்யும் அறிவித்தல் வகை (Reporting Novel) நாவலாக இருத்தலாகும். அறிவித்தல் வகை நாவல்கள் பதகளிப்பும் கலந்த வடிவமாக இருக்கும் என்கிறார். இப்பண்புகள் நாவலின் எல்லா இடங்களிலும் காண முடியாதுள்ளது. மிகவும் பதகளிப்புடனும் அதிர்ச்சியுடனும் சொல்ல வேண்டிய இக்கதையை பொருத்தமில்லாமல் ஆசிரியர் கதைக்களங்களை மாற்றுவதும் காதல் அனுபவங்களை பதியவிடுவதும் நாவலின் கனதியை சிதைப்பதாகவே உணர முடியும். எவ்வாறிருந்தும் இலங்கையின் புனைகதை பரப்பிற்குள் இந்நாவல் புதிய வளம் சேர்ப்பதாகவே அமைகிறது.

10.0 இணைப்பு: குடைநிழல்

தெளிவத்தை எழுதிய குடைநிழல் அவரது 1983 நாவலின் தொடர்ச்சி என்று குறிப்பிடலாம். 1983 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட தமிழர்களுக்கெதிரான இனக் கலவரங்களை வெளிப்படுத்திய அவர் இலங்கையில் அதன் பின்னர் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இனமுரண்பாடு கள் பமற்றும் அதன் எதிரொலிகளின் வெளிப்பாடாகவே அவரது குடைநிழல் அமைகிறது. குறிப்பாக தமிழ்த்தேசிய விடுதலை இயக்கம் தொன்னூறுகளின் பின்னர் வேறு திசைகளில் பயணிக்க எத்தனித்தபோது இலங்கையின் பல்வேறு இடங்களில் வசிக்கும் தமிழர்கள் அதன் விளைவுகளை சந்தித்தனர். வடகிழக்கு, கொழும்பு, மலையகம் என்றவாறு பொது மக்கள் (தமிழர்) சிங்கள பெரும்பான்மை தேசிய அரசின் பாது காப்பு படையினரால் ஒடுக்கப்பட்டனர். அவற்றிலும் குறிப்பாக கொழும்பு நகரில் வசித்த பல்வேறு இடங் களில் வாழ்ந்த அப்பாவி தமிழ் மக்கள் பெரிதும் துன்புறுத்தப்பட்டனர். திடீர் சோதனை, பொலிஸ் பதிவு, பயங்கரவாதி என்று சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்தல், சகலருக்கும் புலமுத்திரை குத்துதல், தடுத்து

வைக்கப்பட்டு விசாரணை, கைது செய்யப்பட்டவர்கள் காணாமல் போதல் போன்ற செயற்பாடுகள் மீண்டும் தீவிரம் பெற்றன. இதனையே தெளிவத்தை தனது இரண்டாவது நாவலிலும் (குடைநிழல்) சொல்ல விளைகிறார். 1983 என்ற நாவலில் சொல்லப்பட்ட அதே பிரச்சினையின் தொடர்ச்சி என்பதை அவர் நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு இடத்தை ஆதாரமாக கொள்ளலாம். “எண்பத்து மூன்றின் கலவரத்தின்போது எங்கள் குடும்பத்தை காப்பாற்றியவர்கள் இவர்கள். (பக்.100) முதல் நாவல் 1983 கலவரத்தை ஆதாரமாக கொண்டது. என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது

பயங்கரவாத தடைசட்டம் என்ற போர்வையில் இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒடுக்குமுறை செயற்பாடுகளில் திடீர் சோதனையில் கைதுசெய்யப்பட்ட ஓர் அப்பாவித் தமிழரை அடிப்படையாகக் கொண்டதே நாவல். கைது செய்யப்பட்டு அழைத்து செல்லப்பட்ட அவர் விசாரணைக்குட்படுத்தப்படுகின்ற விதமும் பாதுகாப்பு அதிகாரிகளின் கொடூரமான செயற்பாடுகளும் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டவரின் உள் பதட்டங்களும் இலங்கை அரசாங்கமும் சிறுபான்மை சமூகத்தை குறிப்பாக தமிழர்களை எவ்வாறு அடையாளமில்லாது ஆக்க முயற்சிக்கிறது என்பதை நோக்கி வாசகரை மையங் கொள்ள வைக்கிறது.

அத்தியாயங்களை கொண்ட இந்நாவலின் முதலாவது அத்தியாயம், ஆறாம், ஏழாம் அத்தியாயங்களே மேற்சொன்ன அந்த கதைத்தளத்துக்குள் நேரடியாக நிற்கின்றது. ஏனைய அத்தியாயங்களில் மையக் கதைத்தளத்திலிருந்து ஆசிரியர் வேறு தளத்திற்கு சென்று வருகிறார். இவ்வாறான நாவல் உத்திகளை துணைக்கதைத்தளம் என்று குறிப்பிடலாம். ஆனால் இந்த நாவலைப் பொருத்தவரை இந்த பிரச்சினையை அனுபவித்துக் கொண்டே எழுதும் உணர்வை ஏற்படுத்து சிற்றமை நாவலுக்கு அழகியலை சேர்க்கின்ற அளவுக்கு அவர் துணைக் கதைத்தளத்தை பயன் படுத்தியிருப்பதானது வாசகனின் ஒரு மன உணர்வில் வாசிப்பதற்கான தடையை ஏற்படுத்துகின்றதென கூறலாம். இரண்டாம் மூன்றாம் அத்தியாயங்களில் வீடு தேடுவது, வீடு மாறுவது தொடர்பான விடயங்களும் நான்காம் அத்தியாயத்தில் (மலையகத்தில் பெரியாங் கங்காணி யின் சுகபோகமான வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மலையகத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியல்ல

மலையகம் பற்றி அறிந்திராத தமிழக எழுத்தாளர்கள்

குடைநிழல் நாவலைப் பற்றி எழுதும் தமிழக எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் அவர்கள் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

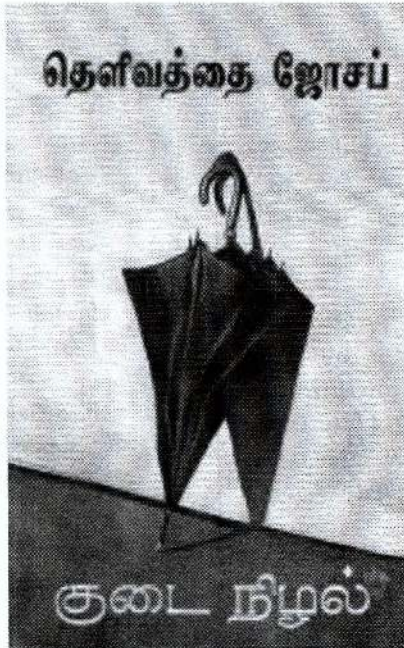
“இந்த வாழ்க்கையில் இருந்து

எழுபதுகளில் மெல்ல மெல்ல சிலர் வெளியேற முடிந்தது. பன்னியிறுதி வரை படித்தவர்கள் சிறிய வேலைகளில் அமர்ந்து கொழும்பு போன்ற நகரங்களுக்கு வந்தனர். அங்கே மலையகத் தமிழர்களின் மிகச்சிறிய சமூகம் ஒன்று உருவாகியது. அவர்கள் அன்றைய இலங்கையின் அரபியல், பொருளியல் பேராதிக்கங்களுக்கு எதிராக போராடி தங்கள் வாழ்க்கையைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. குடைநிழல் அந்த வாழ்க்கைப் பின்னணி கொண்ட நாவல்.” (பக் 14)

ஜெயமோகன் குறிப்பிடுவது போல் கொழும்பில் அவ்வாறான மலையக சமூகமொன்று உருவாக்கம் பெற்றுள்ளதா என்பது பெருங்கேள்வி. மலையகத்திலிருந்து கொழும்புநோக்கி புலம்பெயர்ந்தவர்கள் மலையக அடையாளம் இழந்தவர்களாகவும், உதிரிகளாகவுமே வாழ்கிறார்கள். கொழும்பில் வாழ்கின்றவர்களை மட்டுமே மலையக சமூகமென்றும், கொழும்பை தளமாக கொண்டு இயங்கிய படைக்கின்றவர்களை மலையக இலக்கியத்தின் பிதாமகர்கள் என்றும் வரையறுக்கும் அபத்தம் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களிடம் இருந்துவரும் மாயையாகும். மாறாக, இன்னும் தேயிலைத் தேட்டத்தில் நசிந்து மடியும் தொழிலாளர்கள் பக்கம் இவர்களது கவனம் திரும்புவதில்லை. முன்னர் எழுத்தாளர் சுஜாதா அவர்கள் சு.முரளிதரனின் மலையக கவிதையொன்றுக்கு தவறான வியாக்கியானம் வழங்கியிருந்தமையை நான் ஒரு கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டியிருந்தேன்.

தெளிவத்தை, குடைநிழலின் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் மலையகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய பெரியாஸ் கங்காணியினது குடும்பமொன்றை அறிமுகப்படுத்தி அதில் பெரியாங்கங்காணியினது வாழ்க்கையின் சில பகுதிகளை அவிழ்த்துவிடுகிறார் நாவலில் இவ்வத்தியாயம் ஒன்றே மலையகம் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கான பகுதியாக விளங்கினாலும் ஜெயமோகன் குறிப்பிடுவது போல் “மலையகத் தமிழர்களுக்குள்ளே இருக்கக்கூடிய ஆதிக்கங்களை சொல்லும் நாவல்” என்று குடை நிழலை பார்க்க முடியாது. தொழிலாளர்களை

தமது ஆதிக்கத் துக்குக் கீழ் சிறை வைத்திருக்கும் ஒரு பெரிய கங்காணியின் சுகபோகமான வாழ்வும், அதிகார முகங்களையுமே இந்நாவல் சில இடங்களில் காண்பிக்கின்றது. இந்த அத்தியாயத்தில் வரும் பால்கார பழனியும், மருத்துவிச்சி கிழவியும், அவளது மகனும் கித்துல் மரத்தில் கல் வடிக்கும் கிருஷ்ணா ஆகியோரே உண்மையில் மலையகத் தொழிலாளர்கள். வர்க்க மனிதர்கள் இவர்கள் நாவலுக்குள் மறைந்து கிடக்கின்றார்கள். கங்காணி சுருட்டுப் பற்றவைப் பதற்கு எரித்து பாதிப் பாதியாக கிடக்கும் நோட்டுக்களைப் போல் அவர்களது வாழ்க்கையும் அரைப் பிழைப்புடனே அமைந்து கிடக்கிறது. நாவலாசிரியரின் எழுத்துக்கள் அவ் விடயங்களில் அவர்களை நோக்கி விரியவில்லை யென்பதுபோல்

ஜெயமோகனின் பார்வைகளும் அதை காணத் தவறிவிடுகின்றன.

ஜெயமோகனின் மூன்றாவது கணிப்பு, இந்நாவலில் மலையகத் தமிழர்களுக்குள்ளே இருக்கக் கூடிய ஆதிக்கங்களைச் சொல்லும் நாவல் என்று கடைநிழலை குறிப்பிடுவதாகும். குடும்பத்துக்குள் புகுந்து ஆண்களின் வல்லாதிக்கக் களமாக அவை நிகழ்வதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மலையகத் தமிழ்ப் பெண் கடைசியாக அனைத்து ஆதிக்கங்களின் சமையையும் ஏற்று நிற்கிறாள் என்று அவர் எழுதுவது பொருத்தமானது தான். எனினும் இந்நாவலில் வரும் கங்காணியின் மனைவி முழு மலையகப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் அடக்குமுறையின் வெளிப்பாடு என்று கூறுவது பொருத்தமாகாது. தொழில் களத்தில் அவள் அனுபவிக்கும் அடக்கு முறையே மலையகப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் அடக்கு முறைகளின் தலையாய பிரச்சினை. அது தனியே ஆண்களின் வல்லாதிக்கமாக அமைகிறதென்பதைவிட ஆளும் வர்க்கத்தின் வல்லாதிக்க ஒழுங்குமுறை என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

முடிவாக தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் மலையகத்தை அடையாளப்படுத்தக்கூடிய நாவல் எழுத்தாளர்களுள் முதன்மை வரிசையில் நிற்பவர். அவரது நாவல்வரிசையில் நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கிறோம் அலலது, 1988, குடை நிழல் ஆகிய நாவல்கள் இலங்கையில் ஏற்பட்ட இன முரண்களின் உச்ச செயற்பாடுகளை ஒன்றன் தொடர்ச்சியாக ஒன்றில் பேசுகின்றன. இலங்கை போன்ற பல்லான மக்கள் வாழ்கின்ற நாட்டில் பெருந்தேசிய அரசு சிறுபான்மை மக்கள் மீது ஏவிவிடும் தொடர் பிச்சினைகளை சந்தித்த அனுபவங்களின் விளைவாக எழுதப்பட்ட நாவல்கள் என்று இவற்றை குறிப்பிடலாம். இலங்கையில் முரண்பாடுகள் பற்றி எழுந்த நாவல்களில் கொழும்பு நகரில் ஏற்பட்ட அதிர்வுகளை அப்படியே முன்வைக்கும் நவல்களாக இவை நிகழ்வதில் ஆச்சரியமில்லை.

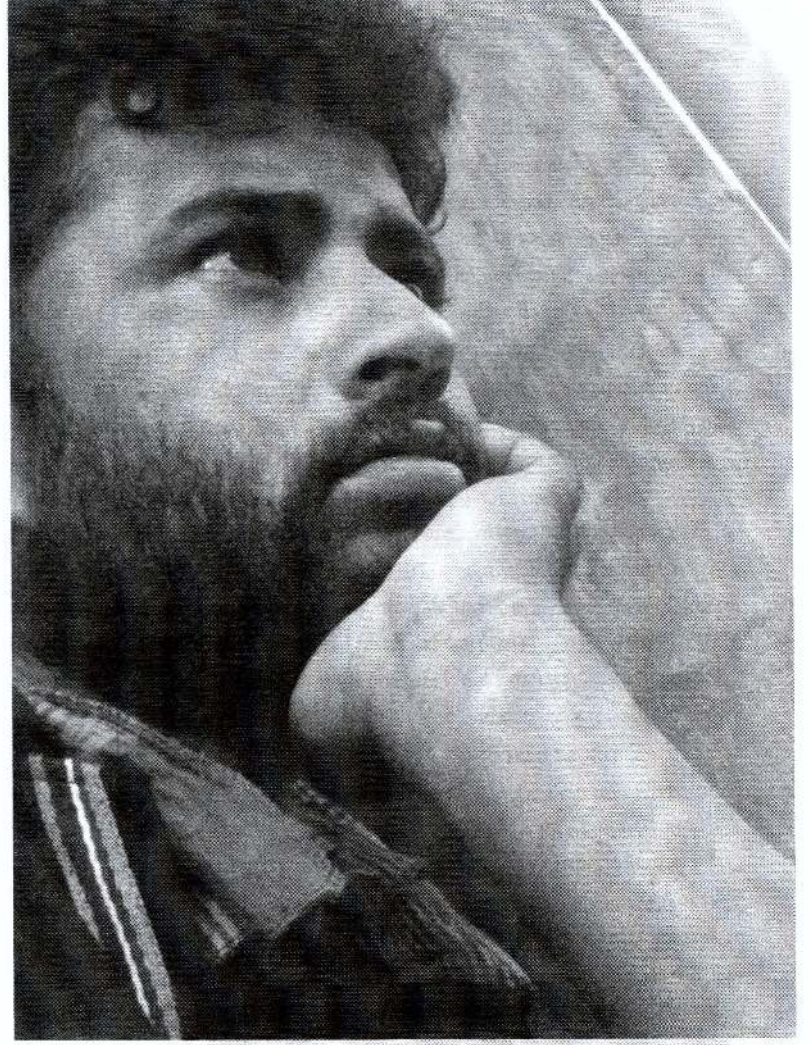
அடிக்குறிப்புகள்

1. எரிக் ஹோப்பஸ்வாம் என்பவர் கூறுவதாக குமாரி ஜெயவர்த்தன அவரது இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடு என்னும் நூலில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.
2. அ.மார்க்ஸ், அ.தேசியம் ஒரு கற்பிதம், விடியல் பதிப்பகம், 1994.
3. குமாரி ஜெயவர்த்தனா 2011:2.
4. நுஃமான், எம்.ஏ. இனத்துவ முரண்பாடும் இலக்கிய வெளிப்பாடும் பின் காலனித்துவ இலங்கையில்: தமிழ்க் கவிதை பற்றிச் சில அவதானங்கள், மணற்கேணி, 2014 (நவம்பர்)
5. ரிச்சட் கொம்ப்ரீஜ் இலங்கையில் இனமுரண்பாடும் பௌத்தமும் சமாதானமும், பௌத்த அடிப்படைவாதம்? பௌத்த வன்முறை இலங்கையின் யுத்தம்.
6. ஜெயவர்த்தனா பக்.143.
7. நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கிறோம், பக் 86

8. மே.கு.நூல், 116
9. மே.கு.நூல், 149
10. மே.கு.நூல், 143
11. 1915இல் இடம்பெற்ற கலவரத்தில் கொழும்பிலுள்ள குற்றவாளிகள், பழறபகுதிகளில் வாழ்ந்து வரும் இத்தகையோர் சார்ந்த இயக்கமே கொடுமைகள் புரிந்தன, 1958இல் நடைபெற்ற கலவரம் குண்டர்களால் நடத்தப்பட்டது. என்று பொலிசார் கூறினர். இவற்றைப் போலவே 1983 ஜூலைமீ நடந்த தாக்குதல் குண்டர்களாலும் குற்றவாளிகளாலும் நடத்தப்பட்டது. என்று கூறினார்.
12. வீரகேசரி, ஞாயிறு, ஜூலை 22, 2017
13. நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கிறோம். 93
14. வீரகேசரி, சனிக்கிழமை, ஜூலை 22, 2017
15. நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கின்றோம், 99
16. சிவசேகரம்.சி, "அடையாள அரசியலின் அரசியல்", தேசியம் அடையாளம் கம்யூனிசம், அசைபிரான்ஸ்...
17. நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கின்றோம், 237
18. மே.கு.நூல்: 238
19. சுடர்ஓளி, ஜூலை 20 26, 2008 "வன்முறைவீசிய கறுப்பு ஜூலை என்ற இக்கட்டுரையை அன்டன் பாலசிங்கம் அவர்கள் "போரும் சமாதானமும்" என்ற நூலில் இடம்பெற்றது. இக்கட்டுரையில் அவர் மேலும் எழுதும் போது 1983 ஜூலை கலவரமானது மடைவாயை உடைத்தோடிய பெருவெள்ளம் போல தமிழ் தேசிய உணர்வை எங்கும் பிரவாகம் எடுக்கச் செய்தது. நாடுகள் கண்டங்களின் எல்லைகளைக் கடந்து இனவுணர்வு ஈழத்தமிழர்கள் அனைவரையும் பற்றிக் கொண்டது என்கிறார்.
20. இத்தகைய மரணங்கள் தேசியம் எழுப்பிய முக்கிய பிரச்சினையை நேருக்கு நேராகக் கொண்டு வருகிறது. அண்மைய வரலாற்றின் சுருங்கிய கற்பனைகளுக்காக இத்தகைய மிகப் பெரிய தியாகங்கள் ஏற்படுவதற்கு காரணம் உன்ன?
21. நாங்கள் பாவிக்களாய் இருக்கின்றோம், பதிப்புரை.VIII
22. மே.கு.நூல், பக் 195

தீபச்செல்வனின் நடுகல்

“நடுகல்” ஈழத்தமிழர் வாழ்வியல் வரலாற்றில் ஒரு காலத்தின் தொடக்கத்தைக் குறித்து நிற்கும் ஓர் சொல்லாகவே உணரப்படுகின்றது.

நடுகல் என்பது வரலாறாகி ஓர் வழிபாடாகி இன்று ஈழத்தமிழரின் வாழ்வியலில் பிரிக்கமுடியாதவாறு வேரூன்றி நிற்கும் ஓர் வீரப் பாரம்பரியத்தை எமக்குத் தந்திருக்கின்றது.

நாங்கள் எங்களின் மாவீரச்செல்வங்களின் நடுகற்களை மனதிற்கமந்துதிரியும் மனிதர்களாகவே எமது காலத்தைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கின்றோம். அந்த வகையில் தீபச்செல்வனின் “நடுகல்” நாவலானது தனது தலைப்பினாலேயே பெருங் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றது.

எங்களின் காவல் தெய்வங்களின் நடுகற்கள் யாவும் உடைத்தழிக்கப்பட்ட காலத்தில் நாங்கள் மீள்குடியேற வந்த போது தென்னைமரக்கன்றொன்று நடுகல்லாக உருப்பெறுவதை தீபச்செல்வன் தன் வார்த்தைகளில் இம்மியளவும் நாடகத்தன்மையின்றி இவ்வாறு எழுதுகின்றார். “மாவீரத்தினத்தின் போது, வீடுகளில் வைப்பதற்காக இயக்கம் மரக்கன்றுகளைக் கொடுப்பதுண்டு... அந்த மரங்களில் மாவீரர்களின் ஆத்மா வாழ்கின்றது என்பாள் அம்மா”

தீபச்செல்வன் என்ற பாலேந்திரன் பிரதீபன் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் பிறந்தவர். அவர் பெருமைமிகு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவர். பின்பு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இதழியல் மற்றும் தொடர்பியல் துறையில் முதுகலைமானிப்பட்டமும் திருநெல்வேலி சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டப்படிப்பைப் பூர்த்தி செய்தவர். உலகலாவிய ரீதியில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தீபச்செல்வன் நன்கு அறியப்பட்டவர். ஆறு கவிதை நூல்களையும் ஆறு கட்டுரை நேர்காணல்களையும் கதை, தொகுப்பு நூல், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் தலா ஒவ்வொன்றையும் நடுகல் நாவல் நீங்கலாக இலக்கிய உலகிற்குத் தந்திருப்பவர்.

பெரும்பாலும் இவருடைய நூல்கள் யாவும் இந்தியா வின் புகழ்பெற்ற பதிப்பகங்களால் வெளியிடப் பட்டிருப்பது இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

நடுகல் நாவல் தொடர்பாக கவிஞர் பிரேம தனது பதிவைக் கடைசி மட்டையில் நிறைவாக இப்படி எழுதுகின்றார். "...ஒவ்வொரு இல்லமும் மாவீரர் துயிலும் இல்லமாகவும், ஒவ்வொரு தாயும் மாவீரர்களைப் பெற்றுத் தந்த தாயாகவும், ஒவ்வொரு குழந்தையும் வீரச்சாவில் மீந்த குழந்தையாகவும் உள்ள ஒரு மண்ணில் இனியான வரலாறும் குற்ற உணர்வின் வரலாறாக மீறும் எனில் அது காலங்காலமான இனத்துயராகவே பெருகிச் செல்லும். அந்தத் துயரத்திற்கு எதிரான ஒரு நினைவுருவாக்கமாக நடுகல் இருக்கின்றது. ஆயுதங்கள் அற்ற, போர்கள் அற்ற மாற்றுப் போராட்டம் பற்றிய தேடுதல் தான் நடுகல்". இவ்வாறு எழுதி யிருப்பதன் ஊடாக நடுகல் நாவலின் குறிக்கோளைத் தெளிவுறுத்தியிருக்கின்றார் பிரேம.

நடுகல் நாவலின் கரு 2010 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 2012 ஆம் ஆண்டு வரையான ஈரண்டு நிகழ்காலத்திலும் அதற்கு முந்தைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் கடந்தகாலநினைவுகளிலும் இரண்டு சிறுவர்களினதும் அவர்களின் வாழ்வின் வாழ்வையும் சாவையும் கடந்துசென்ற பல மாந்தர்களினதும் கதை யாக நீள்கின்றது நடுகல்.

இந்த நூற்றாண்டின் உன்னதமான விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆயுத வழியில் நடாத்தி அதனை உலகநாடுகளுடன் சேர்ந்து இனப்படுகொலையைப் புரிந்ததன் ஊடாக ஸ்ரீலங்கா அரசு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்த நிலத்திலிருந்து எழுதப்படும் இலக்கி யங்கள் போரைப் பாடாமல், இந்த இனப்படு கொலையைப் பாடாமல், தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் கட்டமைக்கப்பட்ட இனப்படு கொலையைப் பிரதிபலிக்காமல் இருப்பது எவ்வாறு?

நடுகல் நாவலின் கதையும் அதனையே பிரதிபலிக்கின்றது. உண்மைச் சம்பவங்களால் நிரம்பி வழியும் நடுகல் தனது பயணத்தில் ஈழத் தமிழ் மக்கள் சந்தித்த அனைத்துத் துயரங்களையும் தன்னகத்தே அடக்க முயன்றிருக்கின்றது.

குடும்பக் கட்டுமானங்களின் அழிவில் ஆரம்பித்து கிராமங்களின் நகரங்களின் தேசத்தின் அழிவையும் அவ்வழிவில் இருந்தும் உயிர்க்கும் தமிழ் மக்களின், போராடிகளின் வாழ்வின் மீதான பற்று தலையும் நடுகல் பதிவு செய்கின்றது.

நடுகல்லின் களம் தீபச்செல்வன் வாழ்ந்த கிளி நொச்சியைச் சார்ந்தது. கிளிநொச்சியில் வாழ்ந்த குடும்பமான அம்மா நாகபூசணி, அண்ணன் பிரசன்னா (தேச விடுதலைப் போரில் வீரவேங்கையாக மரணிக்கும் வெள்ளையன்) தம்பி வினோதன், தங்கை ஆரணி இக்குடும்பத்தைக் கையறுநிலையில் விட்டுச் சென்றுவிடும் அப்பா நடராசன் ஆகியோரைச் சுற்றிச் சுழல்கின்றது கதை.

பிரதான கதைசொல்லியாக வினோதன் வடிவமைக்கப்பட்டு அவரால் சொல்லப்படும் கதை

யாக நடுகல் பயணிக்கின்றது.

மிக நீண்ட வரலாற்றொன்றை நாவலாகப் படைக்க முற்படும் போது பாத்திரங்களின் கதைகள் ஒன்றிணைந்து நாவலாக உருப்பெறுவதை நம் வாசிப்பனுபவம் எமக்குக் காட்டித் தருகின்றது. உதாரணத்திற்கு காப்ரியல் கார்சியா மார்க்கோஸ் எழுதிய "தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்" நாவலில் ஒரு கிராமத்தின் காலத்தை ஒவ்வொரு கதை மாந்தரும் நகர்த்திச் செல்வதைக் காண்கின்ற அதேவேளை சேதன் பகத் எழுதிய "ரெவலூசன்" நாவலில் கோபால், ராகவ், ஆர்த்தி ஆகிய மூன்று கதாபாத்திரங்களின் கதைகள் நாவலாக உருப்பெறுவதைக் காண்கின்றோம். இவ்விரு நாவல்களையும் கரு எவ்வாறு நகர்த்தப்படுகின்றது என்பதை எடுத்து நோக்கினால் இந்த விடயம் தெட்டத் தெளிவாகத் தெரியவரும்.

எல்லாப்பாத்திரங்களும் தங்களின் கதைகளைப் பேசுகின்ற வகையில் உருவாகின்ற நாவல், ஒரு சில பாத்திரங்கள் தங்களின் கதையைப் பேசுகின்ற வகையில் உருவாகின்ற நாவல், ஒரு பாத்திரம் மட்டும் பேசுகின்ற வகையில் உருவாகின்ற நாவல்கள் என நாவல்களின் பாத்திரப்பங்கு படைக்கப்படுகின்ற விதங்களுக்கு ஏற்ப நாவல்களைப் பிரித்து அனுபவிக்க முடிகின்றது.

நாவலின் கருவைக் கதைகளாகப் பாத்திரங்கள் தாங்கிச் செல்கின்றனவா? அல்லது பாத்திரங்களின் கதை ஒன்றிணைந்து நாவலின் கருவாகின்றதா? என்ற மேற்கூறப்பட்ட பந்தி குறிக்கும் நாவல்களின் கதைச் சூத்திரத்தின் மூலம் எழும் கேள்வியின் பதிலாக நாவலின் கருவிற்கேற்ற பாத்திரங்களை நடுகல்லில் ஆசிரியர் வார்த்தெடுக்க முயன்றிருக்கின்றார் என்பது தெளிவாகின்றது. இங்கு "சூழலே பாத்திரங்களைத் தீர்மானிக் கின்றன" என்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் எமில் சோழாவின் "நாவல்களின் பாத்திரப்படைப்பு" சம்பந்தமான கருத்தைத் தீபச்செல்வன் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றார்.

வினோதனைச் சுற்றி வளையவரும் பாத்திரங் களின் கதையாடல்கள் அவலங்களை வெளிப்படுத்தத் தயங்கவில்லை. வினோதனின் தாய் நாகபூசணி அடுத்த முக்கிய கதைசொல்லியாக வளரத்தெடுக்கப்பட்டிருக் கின்றார்.

வினோதனுக்கும் நாகபூசணிக்கும் இடையிலான ஒரு ஒத்த உணர்வு கதை முழுவதும் வியாபித் திருக்கின்றது. அவ்வுணர்வு "ஞாபகங்களைக் காவுதல்" என்பதுதான்.

வினோதனுக்குப் புகைப்படங்களும், நாக பூசணிக்கு கல்லும் அந்த ஞாபகங்களின் முக்கிய சின்னங் களாக கதை முழுவதும் பேசப்படுகின்றது.

"அந்தக் கல்லை அம்மா எங்கயிருந்து எடுத்து வந்தாள்... இதுதான் என்ற பிள்ளை" ((அத்தியாயம் 1, பக்கம் 12), ("வினோதன் ஒரு போட்டோ பைத்தியம்" (அத்தியாயம் 2, பக்கம் 13). நாவலின் ஆரம்பத்தில் பேசப்பட்ட இந்த இரண்டு ஆரம்ப வரிகளும் இரண்டு பிரதான பாத்திரங்களினதும் ஞாபகங்களைக் காவிச் செல்லும் பண்பை வெளிப்படுத்தப் போதுமானவை.

இந்த ஞாபங்களைக் காவிச்செல்லும் பண் பினை படைப்பாளி தனது தலைப்பிற்காகப் பேண்கின்றார். நடுகல் என்பதும் ஞாபகங்களைக் காவிச் செல்லும் பௌதீகக் கலாசாரப் பண்புதானே!

நடுகல் நாவலில் கதை சொல்லும் பண்பானது இலக்கு வாசகனை தடுமாறச் செய்துவிடுகின்றதோ என்ற சந்தேகம் எழுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. கதையானது நிகழ்காலத்திலும் கடந்தகாலத்திலும் சமாந்தரமாகப் பயணிக்கமுனைவதால்தான் இக்கேள்வி சடுதியாக எழுகின்றது. நாவலாசிரியர்கள் ஒரு நூழிழைத் தொடர்பை அத்தியாயங்களுக்கிடையில் பேணுவதன் ஊடாக கடந்த காலத்தில் இருந்து நிகழ்காலத்திற்கும் நிகழ்காலத்திலிருந்து கடந்தகாலத்திற்கும் வாசகனை ஓட்டிச்செல்கின்றனர். “தனிமையின் நூறு ஆண்டுகள்” நாவலில் “அவுரேலியானா துப்பாக்கிப் படையை எதிர்கொண்ட போது” என்ற வசனத்தின் ஊடாக இத்தொடர்பைப் பேணுவதைக் காணலாம். நடுகல் தன்மீது முழுக்கவனம் கொண்ட வாசகனைத் தடுமாறச்செய்யப் போவதில்லை என்பதுடன் கால ஒழுங்கைக் கவனத்தில் கொள்வதன் ஊடாகத் இத்தடுமாற்றத்திலிருந்தும் வாசகன் தப்பித்துக் கொள்ளும் வகையில் அத்தியாயங்கள் வடிவமைக்கப் பட்டுள்ளன.

நடுகல் நாவலின் இலக்கு வாசகன் யார் அல்லது நடுகல் நாவல் யாருக்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியது. அதனைக் கண்டுகொள்ள பாவிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மொழியின் காத்திரத்தன்மையும் அக் காத்திரத்தன்மை உருவாக்குகின்ற உணர்வுகளும் கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தீபச்செல்வன் பாவித்திருக்கும் எழுத்து நடையானது “அகநிலை மனப்பதிவுவாதப் (பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஹ்மான் அவர்களின் மொழியும் இலக்கியமும் நூல்) பண்பைக் கொண்டிருக்கின்றது. சொந்த உணர்ச்சியால் மட்டுமே உணரத்தக்க வகையில் தனது எழுத்து நடையைத் தீபச்செல்வன் தேரந்தெடுத்திருப்பதானது சாதாரண வாசகனைச் சென்றடையத்தக்க காத்திரத்தன்மையை மொழி கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றது. அதன்பால் சாதாரண உணர்வுகளை உருவாக்கும் பண்புடன் சம்பவங்களைக் கடந்து செல்லத்தக்கவகையில் நாவல் பயணிக்கின்றது.

“என்ற அம்மா எங்கை” (அத்தியாயம் 16, பக்கம் 73) என்று சிறீலங்காவின் வான்படைக் குண்டு வீச்சு இடம்பெயரும் மக்களின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட பின் தாயைக் காணாது பிரிக்கப்பட்டு தனித்து விடப்பட்ட சிறுவன் ஒருவனின் வார்த்தைகள் அவை. எனினும் அந்த உணர்வு ஒரு சில வார்த்தைகளின் ஊடாக மட்டுமே வெளிப்படுத்தப்பட்ட பின்பு அடுத்த சம்பவத்தை நோக்கிக் கதை நகர்கின்றது. இவ்வாறே பல சம்பவங்கள் வெறும் ஒரு சிலவார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு விடுகின்றன. பாடசாலைகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விமானக் குண்டு வீச்சுக்கள், கிளாளிப்படுகொலைகள் போன்றவையும் இவ்வாறே வெளிப்படுத்தப்பட்டு

விடுகின்றன.

இவ்வகை வெளிப்படுத்தல்களானது அந்தச் சூழலில் அனுபவமுள்ள வாசகனுக்கு ஒரு உலகத்தை விரியச் செய்து அந்த அமானுஸ்ய உலகத்தில் அவன் கண்ட கேட்ட அனுபவித்த காட்சிகளின் ஓட்டத்தை அவனாகவே உணர்ந்து அனுபவிக்க உதவுகின்றது. ஆனால் அந்தச் சூழலுக்குப் பழக்கப்படாத புதிய வாசகன் எழுத்தாளனின் எழுத்தினால் உருவாக்கப்படும் கற்பனையுலகிற்குக் கவர்ந்து இழுக்கப்பட முடியாத வனாகி முடமாகி நிற்கும் நிலை எழும் சந்தர்ப்பங்கள் உருவாகாமல் இல்லை.

இந்தச் சவால்களுக்கு மத்தியில் நடுகல் நாவல் தனக்கான இலக்கு வாசகனாக வரித்துக் கொள்பவர்களை

நாடிவிடுகின்றது.

அவலச்சுவையினை பெரும்பாகத்திற்குக் பரவ விட்டுப் படைக்கப்பட்டுள்ள நாவல்களின் அத்தியாயங்களில் வெற்றிக்களிப்பு மிகு சம்பவங்களின் உணர்வுநிலை வெளிப்பாடுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டே வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக கிளிநொச்சி நகரை ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் கைப்பற்றும்போது நிகழும் அவலச்சுவைகளின் வெளிப்பாடும் அதே நகரத்தை மீண்டும் விடுதலைப் புலிகள் கைப்பற்றும் போது எழும் வெற்றிக்களிப்பின் வெளிப்பாடும் எந்தவொரு அளவுகோலிற்கும் சமமானதாக இல்லை. இதனை மிகக் கவனமாகக் கையாண்டிருக்கும் தீபச்செல்வன் தனது நாவலின் சுவை அவலச்சுவையூடாக நகர்ந்தால்தான்

அந்த அவலத்தின் பின்னும் மிக நம்பிக்கையாக தமிழ்த் தேசத்தின் மானுடம் மீளத்துளிர்க்கும் என்பதை வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதைச் சரியாகக் கணித்திருக்கின்றார். இப்படைப்பாக்க உத்தியினால் நடுகல் தன் காலத்தைச் சமமாகப் பதிவுசெய்யாமல் நாவலுக்குத் தேவையான விடயங்களைச் சார்ந்து பயணிக்கின்றதைக் காண்கின்றோம். அப்பயணத்தின் ஊடாக வினோதன் என்ற சிறுவனின் உண்மைவாழ்வு படம்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் அவன் அனுபவித்த இன்பங்களை விடத் துன்பங்களே அவன் வாழ்வின் அழியாத வடுக்கள் என்பதை நடுகல் வெளிப்படுத்தி நிற்க முயல்கின்றது.

கதையினை முன்னகர்த்த தீபச்செல்வனுக்கு புனைவுப் பாத்திரங்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவை நாவல் முழுவதிலும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. நடுகல்லின் பாத்திரங்கள் யாவரும் சூழத் தமிழ் மண்ணில் உயிருடன் வாழ்ந்த, வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற பாத்திரங்களே. அவை உயிர்ப்புடன் நடுகல்லில் வருவதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள மட்டுப்பாடான அளவிற்குள் அவை மிக்குயிர்ப்புடன் வாழ்கின்றன. எம் கண்முன்னே பயணிக்கின்றன.

நாவல் பயணிக்கும் காலத்திற்குள் பலநூறு சம்பவங்கள் தமிழ்த் தேசத்தில் நடந்து முடிந்துள்ளன. அச்சம்பவங்கள் நாவலாசிரியனைக் கடும் அலைக் கழிப்பிற்குள்ளாக்கியுள்ளதை நடுகல் கடந்து செல்லும் சம்பவங்களின் எண்ணிக்கை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது. இருநூறு பக்கங்களுக்குள் நடுகல் தன்னாலியன்ற அளவிற்குச் சம்பவங்களைத் தொட்டுச் சென்றிருக்கின்றது. அவலங்களைக் கடந்து உறுதியாகத் தம் வாழ்வை மீள்பெற்றுக்கொள்ள எத்தணிக்கின்ற மானுட சாதியாகத் தமிழினம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு அவலத்தையும் விடுதலைப் புலிகள் எவ்வாறு போரியல் ரீதியாகப், பொருளாதார ரீதியாகப், பொருண்மிய ரீதியாக, மருத்துவ சுகாதார ரீதியாக எதிர்கொண்டார்கள் என்பதை நடுகல் பதிவாக்கியுள்ளது. பூகோள அரசியல் பசிக்குப் பயங்கரவாதிகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டவர்கள் தங்களது வளங்களைக்கொண்டு தம் மக்களை எப்படிப் பாதுகாத்தார்கள் என்பதை ஒவ்வொரு இடப்பெயர்வின் போதும் தீபச்செல்வன் பதிந்திருக்கின்றார்.

“தம்பியாக்கள் நீங்கள் ஒழுங்காப் படிக்க வேணும். அதுதான் நீங்கள் மாவீரருக்குச் செய்யிற மரியாதை நீங்கள் எல்லாம் படிக்கோணும் என்றது தான் அவையினட கனவு இடம்பெயர் இடம் பெயர் படிக்கோணும். இதுதானே எங்கட வாழ்க்கை” (பக்.45-46) என சிறுவர்களைப் படைக்குச் சேர்கின்றார்கள் எனப் பன்னாட்டுச் சக்திகளால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் படிப்பிற்குச் செல்லச் சிறுவர்களைத் தூண்டுவதன் ஊடாக அவ்வமைப்பின் மீது சுமத்தப்பட்ட அபாண்டப் பழிகள் பலவற்றில் ஒன்றின் மீது கேள்வி எழுப்புகின்றார் எழுத்தாளர்.

சிங்கபண்டார என்ற இராணுவப் பாத்திரம்

ஒட்டுமொத்தச் சிங்கள இராணுவத்தின் மனநிலையைக் கண்முன்னிறுத்துகின்றது. அதனை அனுபவித்தவர்கள் மிகச் சரியாக சிங்கபண்டாரவின் எண்ணத்தை ஒரு பெருந்தேசிய அழிக்கும் அதிகார வர்க்கத்தின் குறியீடாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லாமல் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கின்றோம். நடுகல்லிற் கோர்க்கப்பட்டுள்ள சம்பவங்களின் அதிகரித்த தொகையானது பாத்திர வார்ப்பில் எழுத்தாளனுக்கு அதிக வாய்ப்புக்களை விட்டுவைக்கவில்லை. பாத்திரங்களின் காத்திரத் தன்மையினை விடச் சம்பவங்களின் தொகுப்பு வாசகனைப் புரட்டிப் போட்டு விடுகின்றது. ஒரு சம்பவத்திலிருந்து மீளமுன் மறு சம்பவம் அனுபவம் பெற்ற வாசகனின் முன்விரிகின்றது. பாத்திரங்களின் ஆளுமை முரண்பாடுகளைப் பட்டை தீட்டப் போதிய அவகாசத்தை அவை எழுத்தாளனுக்கு விட்டுவைக்கவில்லை.

நடுகல் படைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் சூழத் தமிழ் வாசகனுடன் பின்னிப்பிணைந்து கிடக்கின்றன. அதனால் வாசகனுக்கு அப்பாத்திரங்களின் மீதான வாஞ்சை தானாகவே உருவாகின்றதை தவிர்க்க முடியாதுள்ளது. இன்றும் அவ்வகையான அடக்குமுறைகளைக் கடந்து சொல்லும் ஒவ்வொரு சீவனும் வினோதனின் உருவில் வைராக்கியம் பெற்றவர்களாக மாறுகின்ற நிலையை நடுகல் வெட்டவெளிச்சமாக்குகின்றது. “உன்ரை அண்ணா உனக்குப் பக்கத்தில், உனக்குள்ளை, உங்கட அம்மாவுக்குள்ளை இருக்கிறான். அவன்ரை வீரச்சாவுதான் உன்னைப் படிக்கத் தூண்டினது. அவன் உங்கட எல்லா வளர்ச்சியிலும் இருக்கிறான். ஒரு மாவீரனுக்கு மரணமில்லை. அவையினர் மரணம் மகத்துவமானது! அவையினர் கனவு வீண்போகாது” (அத்தியாயம் 24, பக்கம் 189) என்பதன் ஊடாக தீபச்செல்வன் தமிழினத்தின் ஆன்மாவைப் புடம் போட்டுக் காட்டுகின்றார். அந்த ஆன்மாவின் உயிர்ப்பை மறுதலித்துப் பயணிப்பதற்கு முயற்சிக்கும் எதுவும் காலப்போக்கில் அழிந்து போய்விடும் என்பதையும் அந்த ஆன்மாவே மீளத்துளிர்க்கும் என்பதையும் நடுகல் எம்மனங்களில் நட்டுச் செல்கின்றது. அதனைத் தீர்க்கமிகு செய்தியாகவும் வாசிக்கும் அனைவருக்கும் சொல்கின்றது.

அதனடிப்படையிலேயே நடுகல் என்பது ஒரு பௌதீகப் பொருளா? அல்லது அழிவற்ற உன்னதமான உணர்வா? என்பதைத் தனது ஆன்மாவாகக் கொண்டு நடுகல் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.. பௌதீகப் பொருட்களை அழித்து அல்லது ஒழித்துவிடுவதன் ஊடாக உணர்வின் ஒரு அணுத்துணிக்கையினையும் மாற்ற முடியாது என்பதை நடுகல் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் இறுதி வசனங்கள் சொல்லிச் செல்கின்றன.

“எங்கட பிள்ளையனை உங்களால இல்லாம செய்யவும் ஏலாது. எங்கட பிள்ளையளிண்ட கனவை உங்களாள அழிக்கவும் ஏலாது..”

“நீங்கள் நாசமாப் போவியள்” என்ற அந்த மாவீரத்தாயின் அலறல் ஒரு நடுகல்லாக எம்மனதில், எம் உணர்வுகளில் நடப்படுகின்றது.

அகலங்கனின் அலைக்குமிழ்... ஒரு பார்வை...

1977 காலத்தில் எழுதப்பட்ட
நாவல்து. காதல், கல்யாணம், நட்பு,
அந்தஸ்து போன்ற விடயங்கள் எல்லாக்
காலத்திற்கும் பிரச்சினைதான்.
இருப்பினும் அலைக்குமிழ்க் காதல்
பெரிதும் வேறுபட்டது.

அம்பிகாபதி - அமராவதி, லைலா - மஜ்னூ (ஷாஜகான் - மும்தாஜ், தேவதாஸ் - பார்வதி) காதற் கதைகளைக் கேட்டுப் பழகிய வாசகர்களுக்கு விருந்தளிக் கக்கூடிய காதற்கதை இது என்றும் ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன் ஒரு நாவலை எழுத முற்பட்டதற்காக அவரை நாம் பாராட்ட வேண்டும் என்றும் பேராசிரியர்.அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுடைய அணிந்துரையுடன் வெளி வந்திருக்கிறது எழுத்தாளர் அகலங்கனின் அலைக்குமிழ் நாவல். இது வெளியீடு செய்யப்பட்ட காலம் மார்கழி 2011 என்பதையும் எழுதப்பட்டது 1977 என்பதையும் வாசகர்கள் மனங்கொள்ள வேண்டும். அலைக்குமிழ் என்ற நாவலுக்காகவே தான் தன்னுடைய புனைபெயரை அகலங்கன் என வைத்துக் கொண்டதாகவும் அதுவரை நா. தர்மராஜாவாக இருந்தவர் அன்றிலிருந்து இன்று வரை அகலங்கனாகவே வலம் வந்து கொண்டிருப்பதையும் நாம் அறிவோம்.

அலைக்குமிழ் என்று நாவலுக்கு நூலாசிரியர் பெயர் சூட்டியுள்ளார். அலை: நீர் மேல் திரை, அசையச் செய், நிலைகுலையச் செய், இங்கும் அங்கும் திரி என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

குமிழ்: நீர் மேல் குமுளி தோன்றுதல், உருண்டு திரண்ட வடிவம், எருதுத் திமில் என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ளப்படும். வாசனுக்கு இந்த அலைக்குமிழ் என்ற தலைப்பு சலனத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் அலைக்குமிழ்கள் தான். தர்மலிங்கம், சரஸ்வதி, பாஸ்கரன், மோகன், சேகர், சந்திரா ஆகிய அனைவரும் அலைக்குமிழ் நிலையில் வருந்துவதும் இங்குமங்கும் அலைவதும் நிலைகுலைந்து போவதும்.... பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் அலைக் குமிழுக்கு எடுத்துக் காட்டுகள் தான். அலைக்குமிழ் மொத்தத்தில் நிறைவேறாத ஒரு காதல் கதையாகவே அமைந்துள்ளது என்ற அணிந்துரைக் கூற்றுப் பொருத்த மானதுதான்.

1977 காலத்தில் எழுதப்பட்ட நாவல்து. காதல், கல்யாணம், நட்பு, அந்தஸ்து போன்ற விடயங்கள் எல்லாக் காலத்திற்கும் பிரச்சினைதான். இருப்பினும் அலைக்குமிழ்க் காதல் பெரிதும் வேறுபட்டது. வட மாநிலத்தில் ஒரு காதல் நிறைவேறவில்லை என்றால் அதற்குச் சாதி, சீதனம், அந்தஸ்து ஆகியவற்றுள் ஏதோ ஒன்றினைக் காரணமாகக் கூறி விடலாம். இது தான் பொதுவான நடைமுறையும் கூட. ஆனால் அலைக் குமிழ்க் காதலர் சந்திரா-மோகன் தர்மலிங்கம்-சரஸ்வதி)காதல் நிறைவேறாமையே குரிய காரணம் விதி விலக்கானதேயெனக் கூறலாம் என்று பேராசிரியர். அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிடுவது உண்மைதான். வாசகர்களுக்கு ஏன் இந்த காதல் நிறைவேறாது போகும்

என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுவது நாவலை ஒரே மூச்சில் வாசிக்க வைக்கும் உத்திகளுள் மிக முக்கியமானதாகும். அந்த உத்தியை அகலங்கள் நன்றாகவே கையாண்டிருக்கிறார்.

கதைக்களம் வன்னிப் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஓமந்தை, கிளிநொச்சி ஆகிய இடங்களே கதை நிகழிடங்களாக காட்டப்படுகின்றன. ஆயினும் வன்னிப் பிரதேசச் சமூகம், சூழல் ஆகியன இந்நாவலில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களைத் தாக்குவன வாயில்லை. இந்நாவலில் இடம்பெறும் கதை எங்கும் நிகழலாம் என்பதும் ஆனால் ஒரு கதைக்குக் களம் ஒன்று வேண்டுமாகையால், தனது சொந்தப் பிரதேசத்தை தேர்ந்துள்ளார் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது. இதன் காரணமாக இது ஒரு வன்னிப் பிரதேச நாவல் அல்ல என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். வன்னிப் பிரதேசச் சமூகம், சூழல் ஆகியன இந்நாவலில் இடம் பெறும் பாத்திரங்களைத் தாக்குவனவாயில்லை என்று பேராசிரியர்வர்கள் குறிப்பிட்டதிலிருந்து பாத்திரங்களின் பேச்சுமொழி, மண்வாசனை என்பன கவனிக்கப்பட வில்லை என்பதும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

“சரஸ்...எங்கட வீட்டில உன்ன நான் கல்யாணஞ் செய்ய அனுமதிக்கமாட்டினம்” என்று தர்மலிங்கம் சொல்வதாக நாவலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இதற்குக் காரணமாக “சரஸ் நீ என்னை விட ரெண்டு வயசு மூப்பு, நான் எப்பிடி உன்னைக் கலியாணங் கட்டினது என்று முடிவாகக் கூறினார்” என நாவலாசிரியர் எழுதுகிறார். வன்னிப் பிரதேசத்தில் சாதி இல்லை, செய்யும் தொழிலின் காரணமாக வந்த சாதி, ஏற்றத்தாழ்வாகப் பார்ப்பதில்லை என்பதால் வயதை ஒரு காரணமாகக் காட்டுகிறார். பின்பு ஓரிடத்தில் “அப்ப சமூகத்தில் ஒரு நல்ல நிலையில் எங்கட குடும்பமும் நானும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தால என்னால சுதந்திரமாக எதையுமே செய்ய முடியேல்ல...” என்று சொல்வதாகக் காட்டப்படுகிறது. வேண்டாப் பெண்டாட்டி கை பட்டால் குற்றம் கால் பட்டால் குற்றம் என்பது போல சரஸ்வதியை அனுபவிக்க விரும்பிய தர்மலிங்கம் வயது, சமூக அந்தஸ்து என்பவற்றை காரணம் காட்டுகிறார். இவை வன்னிப் பிரதேசத்திற்குரிய பிரச்சினைகள் இல்லை. எல்லா இடமும் உள்ள பிரச்சினை தானே.

சரஸ்வதி, கெட்டுப் போனதற்கு ஆசிரியர் காட்டும் காரணம் கொஞ்சம் அபத்தமாகவே தெரிகிறது. அம்மா, அப்பா இல்லாத சரஸ்வதியை அண்ணன் பாஸ்கரன் கண்ணின் மணிபோல காத்து கல்வி கற்பித்து... ஐந்து வயது மூத்தவனான அண்ணன், தங்கை இருக்கத் தான் திருமணம் செய்து...தங்கையின் முன்னே தன் மனைவியுடன் சரசமாடுவது... இளம் தம்பதிகள் அவர்களின் சந்தோஷத்திற்கு குறைய என்ன. ஆனால் அந்த இளம் தம்பதிகளின் சந்தோஷம் சரஸ்வதியின் வாழ்வுக்கு எமனாக வந்தது என்று ஆசிரியர்

குறிப்பிடும் அளவுக்கு அண்ணன் அண்ணியின் அன்னியோன்னியம் எனக் காட்டப்படுவது கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கிறது. சரஸ்வதியின் வயது, உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் எதையும் பாஸ்கரன் உணரவில்லை என்று காட்டுவதும் பாஸ்கரன் மனைவி விமலா புரிந்தும் புரியாமல் தன் சந்தோசம் தான் முக்கியம் என்று காட்டுவதும் சரஸ்வதி கெட்டுப் போவதை (கதைக்கு தேவை) ஆசிரியர் விரும்புகிறார் போல கொஞ்சம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது.

இலக்கியம் வாசகனை நோக்கி படைக்கப் படுவதே தவிர விமர்சகனை நோக்கியல்ல என்று அகலங்கள் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் இந்த நாவலுக்குரிய வாசகனை இந்த நாவல் திருப்திப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு என்று முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நாவலுக்குரிய வாசகனை என்பது சிந்திக்க வேண்டியது. அப்படி ஒரு வாசகனை மனதில் கொண்டு எழுதி இருக்கிறார் என்னும் போது பரவலாக நாவல் வாசிக்கும் வாசகனை மனம் கொள்ளவில்லையோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. சரஸ்வதிக்கு வயிற்றில் குழந்தை. ஏமாற்றப்பட்டு விட்டாள். விமலா தான் பெரிய உத்தமி என்பதை உலகுக்கு காட்ட எண்ணியவள் போல் “வீட்டுக்குள்ள விபச்சாரம் செய்கிறவளோட என்னால வாழேலாது. நான் போறன்”. பாஸ்கரன் தடுத்தும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. “இந்த நடத்த கெட்டவள் வீட்டில இருந்தா நான் இஞ்ச இருக்க மாட்டேன்” என்று விமலா வீட்டை விட்டுப் போய், கதை ஊரெங்கும் பரவியது என்று நாவலாசிரியர் காட்டுகிறார்.

மூவரும் மிகவும் அன்பாக இருந்து வந்தனர் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு சரஸ்வதிக்கு ஒரு பிரச்சினை வரும்போது எதிரி மாதிரி விமலா பேசியதும் வீட்டை விட்டுப் போவதும் பொருத்தமா? என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. இதற்கு முன் விமலாவுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் ஏதாவது பிரச்சினை இருந்ததா? இல்லை, பாஸ்கரனோடு பிரச்சினையா? எதுவும் இல்லாமல்... உண்மையில் பாஸ்கரனும் விமலாவும் பிரச்சினையை எவ்வாறு கையாண்டிருப்பார்கள்? ஜெயகாந்தனின் “அக்கினிப் பிரவேசம்” தானே யதார்த்தமானது. இல்லை, விமலாவுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் ஏதாவது பிரச்சினை தொடர்ந்து வந்ததாக காட்டியிருந்தால் அல்லது பாஸ்கரன் விமலாவை காதலித்துத் திருமணம் செய்வதற்கு சரஸ்வதி ஏதாவது எதிர்ப்பு தெரிவித்திருந்தால் அல்லது எங்கடை வீட்டில நாங்கள் இருப்பம் என பாஸ்கரனைப் பிரித்துக் கொண்டு போக முயற்சிக்க, பாஸ்கரன் என்ற ஒரே ஒரு தங்கச்சி தனியே இருக்க நான் எப்படி உன் வீட்டுக்கு வரறது?... இது ஒன்றும் இல்லாமல் விமலாவை வில்லியாகக் காட்ட வேண்டிய தேவை என்ன?

மோகனும் சேகரும் நண்பர்கள். கிளிநொச்சியில் பிறந்து வளர்ந்த மோகனும் ஓமந்தையில் பிறந்து வளர்ந்த சேகரும் தொழில் காரணமாக கொழும்பில் ஒரே நிறுவனத்தில் வேலையும் ஒரே இடத்தில் தங்குவது மாய்... இணைபிரியா நண்பர்கள் ஆகின்றனர்.

கொழும்பிலிருந்து ஊருக்குப் போகும் வேளைகளில் பலமுறை கேட்டதற்காக ஒருநாள் ஓமந்தையில் இறங்கிப், பின் கிளிநொச்சிக்கு போகலாம் என நினைத்து சேகரின் வீட்டுக்குப் போனவனுக்கு சேகரின் தங்கை சந்திராவின்மீது காதல் ஏற்படுகிறது. இருவரும் காதலர்களாக நெருங்கிப் பழகி, பின்னர் அடிக்கடி சென்று, இப்போது சந்திராவின் வயிற்றில் மோகனின் வாரிசு வளர்கிறது. இதனை மோகன் தன் தாயிடம் தெரிவித்து திருமணம் செய்ய உறுதி கூறிக்கொண்டு போனவனுக்கு தாய் சரஸ்வதி, இது நடக்காது. அவள் உன் தங்கை என்று கூறுகிறாள். தர்மலிங்கத்தால் ஏமாற்றப்பட்டு கிளிநொச்சி சென்று தன் மகனைப் படிப்பித்து உத்தியோகம் வரைக்கும் மோகனை உருவாக்கிவிட்டாள். மோகன் சேகரின் வீட்டுக்கு போய் வந்தும், அது அவளுக்கு தர்மலிங்கம் வீடுதான் எனத் தெரியாமலிருந்ததும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது.

ஆசிரியருடைய இலக்கிய நடைபற்றி இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியம். பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் பின்வரும் பந்தியைக் குறிப்பிடுகிறார். மேகங்கள் திரண்டு மழை பொழியப் போகும் அறிகுறியைக் கண்டதும் மயில்கள் தோகையை விரித்துக் களிப்பினால் நர்த்தனஞ் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். கவிஞர்களும் “கொண்டலை மகிழ்ந்து காணும் குளிர்பசுந் தோகை...” என்று மழைக்காலம் மயில்கள் சந்தோசமாக இருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். இது போன்ற பல பகுதிகள் ஆசிரியருக்குள்ள இலக்கிய ஆர்வத்தை எடுத்துக் காட்டுவனவாயுள்ளன. அதேவேளை இதுபோன்ற பகுதிகளால் நாவலை ஆர்வத்துடன் வாசிப்பதிலும் ஒரு சோடவ ஏற்படுவதையும் மறுக்க முடியாது. மொத்தத்தில் அம்பிகாவதி - அமராவதி, லைலா-மஜ்னு காதற் கதைகள் கேட்டுப் பழகிய வாசகர்களுக்கு விருந்தளிக்கக் கூடிய காதற்கதை இது. (முன்னுரையில் இந்த நாவலுக்குரிய வாசகனை இந்த நாவல் திருப்பிப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு) விருந்தளிக்கக் கூடிய காதல் கதை இது என்று குறிப்பிடுகிறார் அத்தோடு (அவர் எதிர்காலத்தில் இன்னும் திறமையான நாவல்களைப் படைப்பார் என்ற ஆர்வத்தில்) எனவும் எழுதியுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

அலைக்குமிழ் செய்திகள், உள்ளடக்கம் பலத்த திருப்பங்களுடன் நவீன தொடர் நவீனத்துவத்துக்குரிய வகையில் அமைந்துள்ளது என்றும் ஆசிரியரின் அபார ஞாபக சக்தி, கட்டுக்கோப்பு, செய்தித் திருப்பம், மொழிவளம், கதையோட்டம் என்பன இரசனைக் குரியது என்று கலாநிதி.க. நாகேஸ்வரன் பின்னடைக் குறிப்பில் பகிவ செய் திருக்கிறார். மேலும் பதிப்புரையை வழங்கிய டாக்டர்.ஓ.கே.,

குணநாதன் பழந் தமிழ் இலக்கியத்திலேயே தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துள்ள அகலங்கன் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தையும் உள்ளடக்கியதாகக் கொண்ட புனைகதை இலக்கியப் படைப்பான நாவலிது என்றும் 1977 ஆகஸ்ட் நாட்டுப் பிரச்சினைக்கு முதல் எழுதப்பட்டது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வுரைகள் இரண்டிலும் குறிப்பாக, ஓ.கே.குணநாதனின் உரையிலிருந்து பழந் தமிழ் இலக்கியங்களைக் குறிப்பிட எழுந்த நாவலோ என்ற வினா எழுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

அகலங்கன் எடுத்துக்கொண்ட பிரச்சினை மிகவும் அபூர்வமானது. அண்ணன்- தங்கை சந்தர்ப்பவசமாக ஏற்பட்ட உறவு (தந்தை ஒன்று தாய் இரண்டு) அவர்கள் திருமணம் செய்து வாழ்வதா..? முடியாது என்பதை நாவலாசிரியர் முடிவாக்கியுள்ளார். சரஸ்வதி என்ற அப்பாவிப் பெண்ணை ஏமாற்றியதால், தன்னுடைய மகள் திருமணத்துக்கு முன் கர்ப்பமாகி, அதற்கு காரணமானவனைத் திருமணம் செய்து வைக்க முடியாத நிலையில் தற்கொலை செய்து கொண்ட தர்மலிங்கம் எடுத்த முடிவு சரி, சந்திரா தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கான காரணம், சந்திராவின் கோணத்திலிருந்து பார்க்கப்படவில்லை. மோகன் அவளுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்க தயாராகிய நிலையில் சந்திராவால் ஏன் அந்த வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் போனது? மோகனின் தாய் சரஸ்வதி கூட, நானே வாழ்த்துகிறேன். நான் வாழ வைக்கிறேன் என்று முடிவெடுத்தபோது சந்திரா ஏன் சாகவேண்டும்? டணால் தங்கவேலு சொன்னதுபோல விடுங்க அவள் தலை விதி அப்படி என்று நினைத்துக் கொள்வதா... சரஸ்வதி பழைய தலைமுறை, சந்திரா புதிய தலைமுறை என்பதன் அடிப்படையில் சந்திராவின் முடிவு? தந்தை இறந்ததற்காகவா...? என்பதும் காட்டப்படவில்லை.

இருப்பினும் அலைக்குமிழ் அகலங்கனின் எழுத்துலக பரிச்சயத்தின் ஆரம்ப கால கட்டங்களில் எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தைய சமூக வரலாற்றை அடுத்த சந்ததிக்கு ஊடுகடத்தும் நாவலாசிரியரின் பாத்திரத்தை அவர் கையாண்டிருக்கிறார். அபத்தமான பக்கத்தை நாகரிகமாக எடுத்துரைத்துள்ளார். அலைக்குமிழில் கூறப்பட்ட காதலித்தல், கைவிடுதல், காதலித்துக் கர்ப்பமாக்கிக் கைவிடுதல், இரத்த உறவுகளை அறியாது காதலித்து துன்புறுத்தல் போன்ற அபத்தமான விடயங்கள் இன்றும் எங்கள் சமூகத்தில் தொடர்கின்றன. அதனை நாற்பது ஆண்டு களுக்கு முன்பே தீர்க்க தரிசனமாக, காதலின் பரிமாணங்களோடு எடுத்துக் காட்டியமை பாராட்டப்பட வேண்டியது என திரு.க.சுவர்ணராஜா குறிப்பிட்டதை வாசகர்கள் மனங் கொள்ள வேண்டும்.

திக்குவல்லை கமால் நாவல்கள்

ஒரு திறனாய்வுப் பார்வை

1. அறிமுகம்

“நாவல்கள் வெறும் கதைகளும் சாதனமாக மட்டுமின்றி, அவ்வக்காலக்கட்டத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்கையும் சமூகச் சிக்கல்களையும் கலையுணர்வோடு வெளிப்படுத்தும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாகவும் விளங்கின. காலப்போக்கில் சமுதாயத்தில் தோன்றிய பல்வேறு அரசியல், சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்களும் தங்களுடைய கருத்துகளைப் பரப்ப நாவல் இலக்கியத்தை ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்தி வந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது”

என்கிறார், ஆய்வாளர் சி. சுந்தரி. திக்குவல்லை கமாலின் நாவல்களை வாசிக்கும் போது, இக்கூற்றை மெய்ப்படுத்துவனபோல அவை அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர், நாடகப் பிரதியாக்குநர், எழுத்தாளர் எனப் பன்முக இலக்கிய ஆளுமையாகத் திகழும் திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் இதுவரை எட்டு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். 1. ஒளிபரவுகிறது (1995), 2. நச்சுமரமும் நறுமலர்களும் (1998), 3. பாதை தெரியாத பயணம் (2000), 4. உதயக் கதிர்கள் (2006), 5. ஊருக்கு நாலு பேர் (2007), 6. தெளிவு (2009), 7. வீடு (2013), 8. என்றும் ஒளிரும் விளக்கு (2016) என்பவையே அவையாகும். “இலக்கிய தாகமே இமய தாகம்” என்ற பிரகடனத்துடன் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இவரது நாவல்கள் யாவும் தென்னிலங்கைக் கிராமங்களில் வாழும் முஸ்லிம் சமூக வாழ்வியலின் குறுக்குவெட்டுமுகத் தோற்றத்தைப் பதிவு செய்வன. நாவல்களின் தலைப்புகள் பெரும்பாலும் நேர்மறை உணர்வினை, வாழ்க்கை மீதான நம்பிக்கையினை விதைப்பவையாக அமைந்துள்ளன. அதற்கேற்ற வகையில் அவற்றின் கதைக் கருவும் சமூகஞ்சார் பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய்வதாகவும், சமூகத் தீமைகள் குறித்த விமரிசனத்தை முன்வைப்பதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில், அவை குறித்து சற்று விரிவாக ஆய்வு செய்வது, இத்துறை சார்ந்த ஆய்வு முயற்சிகளுக்குப் பயனளிப்பதாய் அமையலாம்.

1.1 கதைக் கருவும் களமும்

ஒரு கதையின் கரு என்பது அதன் ஒருமைப் பாட்டையும், நிகழ்ச்சிகளின் ஒழுங்கு வரிசையையும் உள்ளடக்கியதாய் இருத்தல் வேண்டும். கதையின் கருவானது பொதுவான ஒரு கட்டுக்கோப்புடனான அடிப்படை, இடம், சூழ்நிலை, பாத்திரப் படைப்பு என்பவற்றினடியாக வளர்ந்து கதையின் வளர்ச்சி, நெருக்கடி, உச்சநிலை என்ற அடிப்படையில் ஏற்றம் பெற்றுச் சிக்கல், அவிழ்ப்பு, முடிவு என இறுதி பெற்று அமைதல் வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுவது வழக்கம். பொதுவாக சமூகத்தளத்தில் வாழும் பல் வேறுபட்ட மனிதர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களே நாவல்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. அவ்வகையில், திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்கள் யாவும் முஸ்லிம் சமூகப் பின்னணியை அடித்தளமாகக் கொண்டு பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளை அலகுவனவாகவே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது நாவல்கள் சமூக நடப்பியல் வாழ்வியல்முறை, வர்க்கப் போராட்டம், அடிமைத்தனம், முதலாளித்துவம், உறவு நிலைகள், அவற்றுக்கு இடையேயான முரண்பாடுகள், ஆணாதிக்கம், ஆதிக்க வர்க்கத்தினரின் அடக்குமுறை, சமயத்தின் பெயரால் நடைபெறும் சீர்கேடுகள் போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் வகையில், அடித்தள மற்றும்

நடுத்தர வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறையை உற்றுப்பார்த்து சமூக அக்கறையோடு, உளவியல் கண்ணோட்டத்தோடு படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். மாறிவரும் காலத்தின் போக்கிற்கு அமைவாகப் பல்வேறு சமூகமாற்றச் சிந்தனைகளை முன்வைக்கும் விதத்தில் மனித வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு படிநிலையினையும் பல்வேறு கோணங்களில் பல்வேறு நிலைகளில் விளக்கிக் காட்டும் வகையில் இவரது நாவல்கள் அமைந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

அந்தவகையில், இவரது நாவல்களின் கருப் பொருள்களைச் சுருக்கமாக நோக்குவது நல்லது. “ஒளிபரவுகிறது”(1995) என்ற இவரது முதலாவது நாவல், தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமத்தினைக் களமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வூரில் இயங்கும் “வேஜி” எனப்படும் ஆடை நெசவு மற்றும் தையல் தொழிற்சாலையொன்றில் புதிதாக வேலைக்குச் சேரும் துணிச்சலும் மன ஓர்மமும் கொண்ட ஓர் இளம் பெண் நலீமாவை மையமாகக் கொண்டு, முஸ்தஃபா ஹாஜி யார், அவரது மகன் உள்ளிட்ட முதலாளி வர்க்கத்தின் சுரண்டலையும், அவர்களுக்கும் அவர்களது அடிவருடிகளான குத்தூஸ் நானா போன்றோருக்கும், அவர்களுக்கு எதிராகப் பல்வேறு சவால்களுக்கு மத்தியில் இன, மத வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஒற்றுமையோடு அணி

திரளும் தயாவதி, ஜினதாச, நியாஸ், றஃபீக்கா, அருணா, நிலாயா, பொடிஹாமி போன்ற தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான மோதலையும் கருவாகக் கொண்டு விரியும் கதையில், தொழிலாளர்களின் நியாயமான போராட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ளாத ஊர்மக்கள் இறுதியில் தமது தவறை உணர்ந்து தொழிலாளர்களுக்கு ஒத்துழைப்பினை வழங்குவதனையும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கின்றது.

“நச்சுமரமும் நறுமலர்களும்” (1998) நாவல் எளிய மக்களின் வாழ்வியலை மிக அருமையாகச் சித்திரிக்கும் மற்றொரு கிராமச் சித்திரம். மோதினப்பா - ஸௌதும்மாதம்பதியின் மகன் றினோஸா. சமையல் வேலை செய்தும், மிட்டாய்கள் செய்து விற்றும் அன்றாட வாழ்வை ஓட்டும் காலிம் காக்காவுக்கு மகனும் மகளுமாய் இரண்டு பிள்ளைகள். தந்தைக்குக் கூட மாட ஒத்துழைப்பு வழங்கியும், கையில் கிடைக்கும் வேலைகளைச் செய்தும் குடும்பப் பொறுப்பில் தன் பங்களிப்பைச் செய்யும் மகன் ஃபாஸி. அவனுக்கு ஒரு வசதியான இடத்தில் கலியாணம் முடித்துக் கொடுப்பதன் மூலம் கிடைக்கும் வசதிகளைக் கொண்டு மகளின் மணவாழ்வை ஒழுங்குபடுத்த நினைத்திருக்கும் அவனது பெற்றோர். நோன்பு காலத்தில் அதிகாலைப் பொழுதில் றபான் அடித்து, “பைத்து” ஒதி ஊர் மக்களை எழுப்பிக் கொண்டு வரும் தந்தையோடும் மோதினப்பாவோடும் உடன்வரும் ஃபாஸிக்கு றினோஸா மீது ஒரு மெல்லிய ஈர்ப்பு. அவளுக்கும் தான். இந்நிலையில், பெரிய மத்திசத்தின் வீட்டில் பல வருட காலமாக வேலை செய்துவரும் ஸெய்து நானாவின் மகள் சுலைனாவை அவரது இளைய மகன் சீரழித்துவிட அந்தஸ்து மமதையால் அவளைத் தன் மருமகளாக்கிக் கொள்ள விரும்பாமல் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஃபாஸியின் தலையில் கட்டிவிட முனைகிறார். பெரிய மத்திசத்தின் இக்கேவலமான திட்டத்தை நண்பர்கள் மூலம் அறிந்து, அந்தத் திருமணப் பேச்சினை எதிர்க்கிறான் ஃபாஸி. மோதினப்பாவின் மகளையே மணமுடிக்கப் போவதாகவும் அறிவிக்கின்றான். இதனால் அவ்விரண்டு ஏழைக் குடும்பங்களும் பெரிய மத்திசத்தின் அதிகார நெருக்கடிகளுக்கு முகங்கொடுக்கின்றன. அவற்றை அவர்கள் ஊர் மக்களின் உதவியோடு முறியடித்துத் தலைநிமிர்வதே இந்நாவலின் கதையாகும்.

“பாதை தெரியாத பயணம்” (2000) நாவல் கிராமப் பின்னணியில் புனைவப்பட்டு இருந்தாலும், சற்று வித்தியாசமான கதைக் கருவைக் கொண்டமைந்துள்ளது. கோழிக்கடை ஃபளீழ் நானாவின் மகள் ரஸீதா பானு க.பொ.த. சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றதால், உயர்தரத்தில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் கற்று வைத்தியராக வரக் கனவு காண்கிறாள். அவள் வர்த்தகம் அல்லது கலைப் பிரிவில் சேர்ந்தால் பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வாய்ப்புக் கிட்டும் என்கிறார், கணித ஆசிரியரான ஃபரீத் மாஸ்டர். ஊரில் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, அவ்வூரின் முதலாவது ஆசிரியையான ரமீஜா டீச்சருக்குத் தன் மகள் ஷர்மியை விட ரசீதா படிப்பில் முன்னணியில் நிற்பது பிடிக்கவில்லை. இந்நிலையில், ஃபரீத் மாஸ்டரின் நியாயமான அறிவுரையைப் புறந்தள்ளி விட்டு, உதவி செய்வதுபோல நடத்துத் தன் மாணவியைப் பிழையாக வழிநடாத்தும் ரமீஜா டீச்சரின் கபட நாடகத்துக்குப் பலியாகி, தன் கனவைத் தொலைக்கின்றாள் ரசீதாபானு.

இவ்வாறாக, க.பொ.த. சாதாரண தரத்தில் நல்ல பெறுபேற்றினைப் பெறும் அனேகமான அடிநிலை அல்லது மத்தியதரக் குழந்தைகள் உயர்கல்வி தொடர்பில் சரியான வழிகாட்டல்கள் இன்மையால், அல்லது அரிதாகவேனும் கிடைக்கும் அவ்வழிகாட்டல்களைப் புரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு மனப்பக்குவமும், தூரநோக்கும் வாய்க்கப் பெறாததால் கணித - விஞ்ஞானப் பிரிவுகளில் கற்கையைத் தொடர்ந்து தோல்வி அடைவதை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது. அவ்வகையில், இது கல்வித் துறை சார்ந்து சமூக விழிப்புணர்வுக்கான ஒரு நாவலாகிறது. நாவலாசிரியர் மிக நீண்ட காலம் ஆசிரியப் பணியில் இருந்த காரணத்தினால், கல்விப் புலத்துச் சூழமை வினை மிக அருமையாகத் தன் நாவலில் சித்திரித்துள்ளார் எனலாம். கைக்கெட்டும் தொலைவில் இருக்கும் பலனை அடைய முடியாமல் இடைநடுவில் திசைகெட்டுத் திக்கற்றுப் போகும் மாணவர் சமூகத்தின்

அவல நிலையினை இரங்கல் உணர்வோடு பதிவு செய்திருக்கும் நாவல் இது.

குடிப்பழக்கம் உள்ளிட்ட எல்லாவிதக் கெட்ட பழக்கங்களோடும் தறுதலையாகத் திரியும் முக்தார் ஹாஜியாரின் மூத்த மகன் ஸலீனை மணக்கும் ஏழைப் பெண் ராழியாவின் கதையைப் பேசுகிறது, “உதயக் கதிர்கள்” (2006) நாவல். சொந்த வீடு பற்றிய கனவினால், ஹாஜியாரின் பொய் வாக்குறுதியை நம்பி, வயதில் தன்னைவிட மிகவும் மூத்தவனான ஸலீனைக் கரம்பற்று கிறான், ராழியா. குடித்துக் குடித்துச் சீரழிந்துபோன உடல். இளம் மனைவியின் உணர்வுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத அவளின் பலவீனத்தை விரசமின்றிச் சித்திரிக்கையில்,

“கூடான மூச்சுக்கள் சங்கமித்தன. கனவுகள் வேகவேகமாய் நனவாகி... இதென்ன இவ்வளவு அவசரமாய்... புத்துணர்வு படிப்படியாய் விழித்துக் கொண்ட நிலையில். சரிந்து படுத்துக் கொண்ட கணவனை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள் அவள். முகத்திலே களைப்பு அப்பிக்கிடந்தது. பாடம் ஆரம்பிக்கும் போதே மணியடித்து விட்டது போல்... ஏமாற்றத்தில் குமைந்து போனவளாகத் தடுமாறினாள் அவள். தூக்கத்தைக் காற்று சுழற்றிக்கொண்டு போயிருந்தது. என்ன இது... அதற்குள் குறட்டை ஒலி வேறு!” (ப.64)

என்றும்,

“குடிக்காம வந்து சொரண்டிப் பாக்கியத்தப் பாக்க. கொஞ்சம் குடிச்சிட்டு வந்து சுருண்டு படுத்துக் கொளுகியது நல்லம்: - இப்படி அவள் மனம் ஏக்கத்தோடு சொன்னது.” (ப.65)

என்றும் தனக் கேயுரிய மொழிநடையில் சொல்லிச் செல்கின்றார். பொதுவாக, திருமண வாழ்வில் முஸ்லிம் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் இதுபோன்ற சிக்கல்கள் ஈழத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் பேசப்பொருளாவது அரிது என்றால் அது மிகையல்ல. அந்த வகையில், கதைசொல்லி இது குறித்துக் கவனப்படுத்தி இருப்பது சிறப்பு. அவ்வாறே, முஸ்லிம் சமூக ஆண்கள் மத்தியில் இருக்கும் குடிப் பழக்கம் குறித்தும் இவர் துணிந்து பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

“உதயக் கதிர்கள்” நாவலில்,

கணவனால் தாம்பத்தியத் திருப்தி கிட்டாத நிலையில், நிம்மதியாக வாழ்வதற்கு ஒரு வீடாவது கிடைக்கும் என்ற தன் கடைசி எதிர் பார்ப்பும் கலைந்து போகவே வெளி நாட்டுக்குப் பணிப் பெண்ணாகப் புறப்பட்டுப் போகின்றாள், ராழியா. வீடொன்றைக் கட்டுமாறு கோரி அவள் மாதாந்தம் அனுப்பும் பணத்தினை நண்பன் இஸ்மத்தோடு சேர்ந்து குடித்துக் கும்மாளமிட்டுக் கரைக்கிறான் ஸலீன். ராழியாவுக்கு அனுப்பவேனக் கடிதங்கள் எழுதிக் கொடுக்கும் இஸ்மத் - பீபிதாத்தா தம்பதியரின் மகள் தஸ்லீமா, மணம் பொறுக்காமல் ஸலீனின் ஏமாற்று வேலையை "மொட்டைக் கடுதாசி" மூலம் ராழியாவுக்குத் தெரியப் படுத்தி விடுகிறாள். இதனால் சுதாகரித்துக் கொண்ட ராழியா, மாதச் சம்பளத்தை அதற்கு மேலும் கணவனுக்கு அனுப்பாமல் சேமித்து வைத்து, நாடு திரும்பியபின் தன் வீட்டுக் கனவை நனவாக்கப் பாடுபடுகிறாள். இடையில் தனக்கு இடையூறு செய்து, அடித்துத் துன்புறுத்தும் கணவனுக்கு எதிராகக் காழி கோர்ட்டில் ஊர்ப் பெரிய மனிதரான ஹாஜியாரின் அச்சுறுத்தல்களையும் மீறித் துணிந்து வழக்குத் தொடுக்கிறாள். கணவனை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு தனக்கான ஒரு புதிய வாழ்வை ஆரம்பிக்கின்றாள் என்பதாக நிறைவுறுகின்றது, "உதயக்கதிர்கள்" நாவலின் கதை.

"ஊருக்கு நாலு பேர்" (2007) நாவல், தமது ஊரின்

முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபடும் சமுர்த்தி உத்தியோகத்தரான மரீனா வினதும், அவளது தோழிகளான றம்ஸியா, இனாயா போன்றோரினதும், உடன் நிற்கும் அம்ரிதா டீச்சர் மற்றும் சில இளைஞர்களினதும் கதை. நல்ல விஷயமொன்றைப் புதியவர்கள் முன்னெடுத்துச் செல்லும் போது, தமது அதிகாரமும் செல்வாக்கும் ஆட்டங் காணுவதாய் நினைத்து அடக்கி யொடுக்க முற்படும் ஆதிக்க வர்க்கமும், அதற்குக் கூஜாதுக்கும் சுய நலக்கூட்டமும் கொடுக்கும் நெருக்கடிகளை, ஊரை உயர்த்தப் பாடுபடும் இளையவர்கள் எவ்விதம் எதிர்கொண்டு வெல்கின்றார்கள் என்பதைச் சுவாரசியம் குன்றாமல் சித்திரிக்கும் நாவல் இது.

குடும்பப் பெருமையை மட்டுமே முதலீடாகக் கொண்டு, ஊர் வைபவங்களுக்காகச் சேகரிக்கப்படும் பொதுப் பணத்தைச் சூறையாடும் மேல் வர்க்கத்தின் கொட்டத்தை, அறிவும் ஆற்றலும் உள்ள வாலிபர்கள் குழுவொன்று அடக்கிப் பாடம் கற்பிப்பதைத், "தெளிவு" (2009) எனும் நாவலாகப் படைத்துள்ளார் திக்குவல்லைக் கமால்.

"வீடு" (2013) நாவல், சாதாரண மத்தியதர வர்க்க மக்களின் அடிப் படையான கனவுகளில் ஒன்றைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டுள்ளது. முஜீன் நானா - நஜ்முன்னிலா தம்பதியின் மகன் கரீம் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். அதிபர், ஆசிரியர்களின் அறிவுரைகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டு அவனைப் பாடசாலையில் இருந்து விலக்கி, "தீனு"டைய மார்க்கக் - கல்வி கற்கவேன மத்ரஸாவில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுகிறார் தந்தை. ஒரு மௌலவியாக ஊர் திரும்பும் கரீம், தம்மைப் போலவே நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பக்கீர் நானா - ஐனுல் மர்லியா தம்பதியின் மகள் அம்ரிதாவை சீதனமின்றி மஹர் எனும் மணக்கொடை கொடுத்து மணக்கிறான். அவனின் தங்கையையும் அவ்விதமே யாரேனும் மணப்பார்கள் என்ற அவனது நப்பாசை காலவோட்டத்தில் பொய்த்துப் போகின்றது. தங்கைக்காகத் தனது வீடும், மதினிக்காக மனைவியின் வீடும் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய நிலையில், இருப்பதற்கு ஒரு வீடற்றுக் கூலிவீடு தேடித் திணறும் இளம் தம்பதியின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கிறது இந்நாவல். மார்க்கத்தின் பெயராலோ கொள்கையின் பெயராலோ ஊட்டப்படும் இலட்சியங்களை உணர்ச்சிவசத்தில் ஓரிருவர் மட்டும் அமுல்நடாத்த முற்படுவதால் சமூகத்தில் பெருமாற்றங்கள் ஏதும் விளைந்து விடுவதில்லை என்ற யதார்த்தத்தை வலியோடு சொல்லிச் செல்லும் நாவல் இது. மத்ரஸாக் களில் இருந்து வெளியாகும் இளம் மல்லவிமார், உரிய தொழில் வாய்ப்போ நியாயமான சம்பளமோ இன்றி அலைக்கழிக்கப்படும் அவலத்தை மிக உருக்கமாகப் பதிவு செய்கிறது, "வீடு".

இறுதியாக, "என்றும் ஒளிரும் விளக்கு" (2016) நாவலும் ஓர் ஏழைப் பெண்ணின் கதையைப் பேசுகிறது. ஸிரீன் முதலாளியின் தென்னந் தோட்டத்தின் பொறுப்பாளியான அமீர் நானா - ராஹிலாத்தா தம்பதியின் 24 வயது மகள் ஜெசீமா குடும்பத்தில் மூத்தவள். தம்பி- தங்கையரின் நல்வாழ்வுக்காகத் தன் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க எண்ணி, அறுபது வயது பிந்திய நாஸிர் ஹாஜியாருக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்படச் சம்மதிக்கிறாள். சில கால மணவாழ்வின் பின் ஹாஜியார் மரணித்துவிட, அவள் மறுமணம் செய்ய முற்படுகையில், அவளுடைய உடன்பிறப்புக்களே அதனை எதிர்க்கின்றனர். அவள் அத்தடைகளை எல்லாம் மீறி தன் வாழ்வினைத் தானே தீர்மானிக்கின்றாள். குடும்பப் பெண்களாலும் சமூக மேம்பாட்டுப் பணிகளில் பங்காற்ற முடியும் என்பதை நிரூபிக்கின்றாள்.

இந்த எட்டு நாவல்களிலும் உள்ள பொதுவான பண்பு அவை கிராமங்களில் வாழும் விளிம்புநிலை மக்களினதும் நடுத்தர வர்க்க மக்களினதும் அன்றாட வாழ்வியல் சிக்கல்களையும், ஊர் மத்திசம் அல்லது பெருமுதலாளிமாரின் அடாவடித்தனங்கள், சுரண்டல்கள், ஒடுக்குமுறை களையும் பற்றிப் பேசுவதுதான். வெற்றுக் கற்பிதங்கள், இலட்சியக் கோஷங்களை இவை முன்னிறுத்தவில்லை. மாறாக, கிராமத்தில் வாழும் எளிய மக்களின் வாழ்க்கைப்பாடுகளை மிகவும் யதாபத்தமான கதை சொல்லல் முறையில் சுவாரசியம் குன்றாமல் பேசிச் செல்லும் இவருடைய நாவல்களின் தனிச்சிறப்பான பண்பு, அவற்றின் தலைப்புக்களைப் போலவே வாழ்வின் மீதான, தார்மீக அறத்தின் மீதான, இடையறாத உழைப்பின் மீதான

நம்பிக்கையை ஊட்டுவதை அடிநாதமாகக் கொண்டிருப்பதாகும். சில நாவல்கள் தொழிலாளர்களின் பலத்தையும் இன்னும் சில நாவல்கள் பெண் எனும் பெருஞ்சக்தியினையும் ஆழ வலியுறுத்திச் செல்வதையும் நோக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

1.2 பண்பாட்டுக் கருத்துருவாக்கம்

பொதுவாக, எந்த ஒரு படைப்பும் மனிதர்களின் யதார்த்த வாழ்வைச் சித்திரிப்பதாக அமைகின்றது. இதனை,

“சமூக நாவல் என்பது சமூக நிறுவனங்கள் மனித மனப்பாங்கு, மனிதப் பழக்கவழக்கங்கள், முறைகள் என்பவை பற்றிப் பேசுவது ஆகும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் சமூகப் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையினை வெளியிடுவதில் தீவிர ஆர்வம் காட்டுகிறது, சமூக நாவல் என்பர். நாவல் எழுதப்பட்ட நிகழ்காலத்தின் படிப்பினையாக அமையாது. சமகாலத்தின் பரிணாமத்தை விளக்கும் முழுமையான ஓவியமாக நாவல் அமைகிறது”

என்கிறார், இரா. தண்டாயுதம்.

இப்பின்னணியை வைத்து நோக்குகையில், சமூகத்தின் குறுக்கு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைத் தம் எழுத்தில் பதிவுசெய்யும் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களில் பண்பாட்டுக் கருத்துருவாக்கம் நிகழ்கின்றது என்பதையும் அடையாளம் காணலாம். முஸ்லிம் சமூகத்தில் சிறுமிகள் அல்லது இளம் பெண்களின் திருமண வயது மிகக் குறைந்ததாக இருப்பதும், ஆண்களின் வயது மிகவும் அதிகமாக இருப்பதும், குறிப்பாக மண மக்களிடையே வயது வித்தியாசம் சிலபோது 10-20 அல்லது அதற்கும் அதிகமாக இருப்பதும் சர்ச்சைக்கு உரியதொரு விடயமாக அமைவதில்லை. அதனை ஒரு மரபாக, இயல்பாக ஏற்கும் மனோபாவம் முஸ்லிம் சமூகத்தில் ஆழ வேரூன்றிக் காணப்படுகின்றது. வயது முதிர்ந்த கிழவனாக இருந்த போதிலும், இரண்டாந்தாரமாகவும் கலியாணமாகாத கன்னிப் பெண்ணையே மணக்க விரும்பும் நிலையை,

“ஒங்களுக்கு இன்னேம் பெரிய வயஸொண்டு பொகல்லை. உஜாரு தத்துவமீக்கி. சல்லி சாமானில கொறச்சலுமில்லை... இனுமொரு கலியாணமொண்டு செஞ்சிக் கொண்டா எப்பியயன்...” “ஹஹஹா” ஒரு வகையில் அது வெற்றிச் சிரிப்புத்தான். “இதொண்டும் ஊருலகத்தில் நடக்காத ஜாதியல்ல.. எனத்தியன் செல்லிய நீங்க...?” கேள்வியோடு நிறுத்தினார் ஜமால் நானா.

“வயஸ்” போனதில்... மாப்பிள மெளத்தானதில்... நசக்காரியள கலியாண மென்ட பேரில கொணந்து போட்டு வேலில்லேன்” (என்றும் ஒளிரும் விளக்கு, ப.16)

என்ற வரிகள் தொட்டுக் காட்டுகின்றன. 60 வயசுக்கு மேற்பட்டிருந்த போதும், முஸ்லிம் சமூக ஆண்களைப் பொறுத்த வரையில் அது, “ஒங்களுக்கு இன்னேம் பெரிய வயஸொண்டு பொகல்லை” என்றுதான் கொள்ளப்படுகின்றது.

மார்க்கம் என்ற பெயரில் முஸ்லிம் சமூகத்தில் காலங்காலமாக நிலவிவரும் இம்மரபினைத் தொட்டுக் காட்டும் வகையில், 22 வயது ஜெஸீமா, 60 வயதைவிடக் கூடிய நாளிர் ஹாஜியாரைத் திருமணம் செய்ய முற்படுவது குறித்து,

“கெழுவனியலெல்லாம் புதிய மாப்பிளயாகப் போனா சிரிப்பு வராமீக்கியா....” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தாள்.... “ஏன்ட கத்தேம். கெழட்டுக் கூத்தேன்” என்று கன்னத்தில் கையுன்றிக் கொண்டாள் மரியம்பீ. (ப. 18)

என்றும்,

“..... வெக்கக் கேடு. ஊரெல்லம் ஹொய்யெண்டு. எல்லாரட வாயிலேம் இப்ப இதுதான் பேச்சி”

“அந்த மனிசனுக்குப் புடிச்சீக்கிய பைத்தியம். நல்லமாதிரி புள்ளகுட்டி பெத்த சந்தோஷமா வாழ்ந்ததானே.... அறுவது வயஸில புதிசி தேவப்பட்டு”

“அந்த மனிசன உடு. இவளியளட புத்திக்கு செருப்பானேன் அடிக்கோணும். நாலு புள்ளப் பெத்து.... மாப்புள மெளத்தாகி.... வயஸ்” போன ஒத்தியென்டா குத்த மில்லை....”

“நாளிர் ஹாஜிக்கு நடக்கேம் சீவனில்லை. அவள் பச்சக் குட்டியேன்.... அவளட ஆச்சீச போறத்துக்கு.... ஆ இந்த மனிசனால ஏலுமா...?” (ப. 32)

என்றும் பாத்திரக் கூற்றாகக் காரசாரமாக விமர்சிக்க முற்படுகிறார்,

கதைசொல்லி. அதேவேளை,

“நிகாஹ் பயான்” செய்த செய்தலி ஹஸ்ரத், “திருமணம் எத்தனையோ விதமான பாவங்களிலிருந்து மனிதனைப் பாதுகாக்கின்றது. உடற்பலமும் வசதியு முள்ள அனைவரும் திருமணம் செய்து கொள்வது வாஜிபாகும்” என்றார்.

வெட்கத்தினாலும் மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ என்ற பயத்தினாலும், வசதியும் தேவையிருந்தும் பதுங்கிப் பதுங்கி பாவத்தாளிகளாகும் பலரதும் கண்களைத் திறக்கும்விதமாக அந்த “பயான்” அமைந்திருந்தது.” (ப. 28)

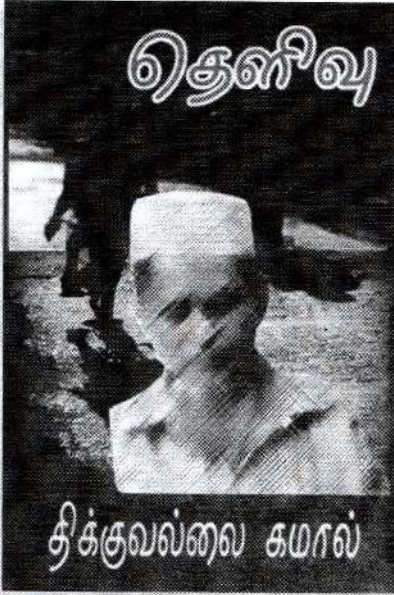
எனவும், இத்திருமணத்தினால் ஜெஸீமா மகிழ்வோடு வாழ்வதாகச் சித்திரிக்கும் வகையில்,

அடுத்த நாளாகும்போது “ஜெஸீமா மாம்பிளேம் ஹஜிக்கு பொகப் போறாம்” என்ற செய்தி ஊரைச் சுற்றி உலாவந்துவிட்டது.

“எல்லாரும் சிரிச்ச... கத சென்ன... ம்... அவள் எவளவு பெரிய பாக்கிய சாலியன்” என்று சிரித்தவர்களெல்லாம் சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.” (ப. 36)

என்றும் கதையை வளர்த்துச் செல்வதன் ஊடாக உருவாக்க முற்படும் பண்பாட்டுக் கருத்துருவாக்கமானது, இத்தகைய நிகழ்வுகளைச் சரிகாணும் மனிதனின் பக்கம் சார்பு கொள்வதாகவே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இத்தகைய விபரிப்புகள் நாவலின் முற்பகுதியில் முன்வைக்கப்பட்ட சமூக விமர்சனத்தினை நீர்த்துப் போகச் செய்துவிடுகின்றவா என்ற கேள்வியையும் அது வாசகர் மனதில் தோற்றுவித்து விடுகின்றது என்பதையும் மறுப்பதற்கு இல்லை.

எனினும், சமயத்தின் பெயரால், பெண்கள் காலங்காலமாக மிக மோசமாக வஞ்சிக்கப்படுவதையும், பாலியல் ரீதியாக மட்டுமன்றிப் பல வகையிலும் சுரண்டலுக்கு உள்ளாவதையும் சரிகாணும் சமூக மன நிலையின் வெளிப்பாடாகவே இதனைக் காண முடிகின்றது. அதாவது, மார்க்கத்தின் பெயரால் பெண்களுக்கு எதிரான இது போன்ற சமூக அநீதிகள் மூடிமழுப்பப் படுவதையும், "இவை எல்லாம் மார்க்கத் தில் உள்ளவை" என்று சொல்லப்பட்டு விடுவதாலேயே, எந்தவித எதிர்ப்பு மன நிலையும் நீர்த்துப் போய்விடும் செக்குமாட்டுத்தனத்துக்கு முஸ்லிம் சமூகம் பழக்கப்பட்டுப் போயிருப்பதையுமே கதை சொல்லி மிகக் கச்சிதமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் எனலாம். அவ்வாறே, கணவனின் இறப்புக்குப்பின் மறுமணம் புரிய முற்படும் ஜெஸ்மீனின் நிலையினை,

"அன்று மாப்பிள்ளை தேவை என்பதற்காக அவள் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. இன்று துணையொன்று தேவை என்பதற்காகத்தான் அவளுக்குக் கல்யாணம் தேவைப்படுகிறது." (ப.83)

என்றும், அவளது முடிவினைத் தம் சுயநலத்துக்காக எதிர்க்கும் உடன்பிறப்புக்களின் நிலையை,

"உலகம் இப்பிடித்தான் ஜெஸ்மீனா. நாங்க மரமா இருக்கோணும், எல்லாரும் பழம்பிச்சித் தின்னோணும். நாங்க மனிசனா இருக்கணுமென்டே தாருக்கும் தேவில்ல"

என்றும் சுட்டிக் காட்டும் கதைசொல்லி, கதையின் நாயகி இறுதிவரை தன் மறுமணத் தீர்மானத்தில் உறுதியாக நின்று வெற்றிகொள்ளும் நிலையை முன்னிறுத்துவதன் மூலம் பெண்ணைச் சுயசார்புடையவளாக முன்னிறுத்தியுள்ளார்.

இந்நாவல்கள் யாவும் முஸ்லிம் கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலையே சித்திரிக்கின்றன. அவ்வகையில், அம்மக்களின் கலாசாரப் பழக்க வழங்கங்கள், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், அவை துருத்திக் கொண்டு வெளித் தெரியாத விதமாக மிகவும் இயல்பாகக் கதையோட்டத்துடன் இயைந்ததாக மிகவும் சுவைபட விபரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனை இக்கதை சொல்லியின் படைப்பாற்றலுக்கான சான்றாகவும் கொள்ளலாம்.

மேலும், இவரது அனேகமான நாவல்களில் பாரம்பரியமான முஸ்லிம் கிராமங்களில் வழிவழியாகக் கொண்டாடப்பட்ட புறதா முதலான கந்தூரி வைபவங்களோடு தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் விலாவாரி யாகக் கலைநயத்துடன் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் காணக்கூடிய மிக முக்கியமான சமூகப் பண்பாட்டு அம்சம் யாதெனில், அத்தகைய வைபவங்களின் போதோ ஊர் மக்களின் பொதுவான பழக்கத்தின் போதோ பெண்கள் முற்றுமுழுதாகப் புற மொதுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை என்பதோடு, பள்ளி வாசலோடும் கந்தூரி போன்ற நிகழ்வுகளோடும் தொடர்புபட்டவர்களாகப் பெண்கள் இருந்துள்ளார்கள் என்பதுதான் (தெளிவு, பக்.80-82,89-90). இந்நாவல்களின் கதைக்களங்கள் உருவான காலகட்டத்தில் முஸ்லிம் பெண்களுக்கு முற்றுமுழுதான சுதந்திரம் வழங்கப்படவில்லை என்பதைப் போகிற போக்கில் கதைசொல்லி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவ்வாறே, பெண்களுக்கான சில வரையறைகள் காணப்பட்ட போதிலும், அவர்கள் இளம் வயதிலேயே திருமண பந்தத்துக்குள் இணைந்துகொண்ட போதிலும் அவர்களின் பொதுவெளிப் பழக்கம் என்பதும், தேவையான தருணங்களில் ஆண் - பெண் உரையாடல்கள் இயல்பான ஒன்றாக இருந்தமையையும் இவரது நாவல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதற்கு, எடுத்துக்காட்டாக, "தெளிவு" நாவலில் இடம்பெறும்,

"உம்மு ஸஸ்மா... பள்ளியடிக்கி பெய்த்திட்டு வரோமா?"

"பொகாமேலுமா... நில்லுங்கொலே கொஞ்சம் சுருக்கா பொடவய மாத்திக் கொண்டு வாரன்"

"ஒன்னப் பாக்கியத்துக்கு இங்க ஒத்தருமில்ல. இருப்பிலீக்கிய பொடவயோட வா"

"பள்ளிக்கிட்டேன் போற. அப்பிடி ஊத்த சீத்தயோட பொகேலுமா?" (தெளிவு, ப. 80)

"எல்லா வீடுகளிலும் சுற்றுப்புற விளக்குகள் ஒளிர்ந்த வண்ணம் தான். இரவு பகல் போன்று செயற்படும் நாளல்லவா அன்று. அது மாத்திரமன்றி இரவு பத்து மணி கடந்தால் இளம் பெண்கள் ஊரைத் தம்பொறுப்பில் எடுத்துக்கொள்வார்கள்." (தெளிவு, ப. 89)

என்ற வரிகளை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

மேலும், பெண்கள் தமது வீட்டை விட்டுச் சாதாரணமாக வெளியேறிச் செல்வதில் கூட மிகுந்த வரையறைகளைத் திணிக்க முற்படும் முஸ்லிம் கிராமிய வாழ்வொழுங்கில், பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கிய பெண்கள், தமது வாழ்வாதாரத்தின் பொருட்டுப் பணிப்பெண்களாக வெளிநாடு செல்வது சர்வ சகஜமாக நடைபெற்றதையும் கதைசொல்லி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அப்படியான பெண்கள் பல்வேறு இழிவாடல்கள், விமர்சனங்களுக்கு முகங்கொடுக்கும் களநிலைவரத்தை சுட்டிக் காட்டுவதோடு நிறுத்திவிடாமல், அவற்றையெல்லாம் புறமொதுக்கி அப்பெண்கள் தமது வாழ்வைத் தீர்த்தோடு மீளமைத்துக் கொள்வதையும் சேர்த்தே பதிவு செய்துள்ளார். இதனடியாக, இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள், விதிமுறைகள் மேல் மத்தியதர அல்லது உயர் வர்க்கப் பெண்களை நோக்கியே மையங் கொள்வதும், விளிம்புநிலைப் பெண்கள் தமது அன்றாட வாழ்வில் அவற்றையெல்லாம் புறமொதுக்கிச் செல்வதுமான இருவேறு கோணங்களைக் கதைசொல்லி முன்னிறுத்தியுள்ளார்.

அவ்வாறே, ஓர் ஊர் என்ற வகையில் மக்களின் கூட்டுச் செயற்பாடுகளுக்கும் ஒற்றுமைக்கும் வாயிலாகவும், சக சமூகத்தவர்களுடனான நட்பார்ந்த ஊடாட்டத்துக்கும் சமூக நல்லிணக்கத்துக்கும் பாலமாகவும் புறுதாக் கந்தூரி, ராத்திபு மஜ்லிஸ்கள் மற்றும் மல்லூது வைபவங்கள் அமைந்திருந்தமையை இவரது நாவல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

“கொலவத்தே ஜினேனே மஹத்தயா கந்தாரி காலத்தில் பள்ளிவாசல் பக்கம் வருவது கடந்த பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெறும் நிகழ்வு. சும்மா வரமாட்டார். குறைந்தது ஒரு மூடை அரிசென்றாலும் கையோடு கொண்டு வருவார். “ஆய்போம்” என்று வரவேற்று மதராஸா முன் விறாந்தையில் அமரச் செய்தனர்... பக்கத்து ஊர்க்காரர். பலரோடும் பண்பாகப் பழகுவவர். ஊருக்குள் அவருக்கு நல்ல மதிப்பு. அவரும் ஊர் நன்மை. தீமைகளில் தவறாது கலந்து கொள்பவர்.” (தெளிவு, ப.67)

என்ற பதிவினைச் சுட்டலாம்.

எனவே, சமூக வரலாற்று ஆவணங்களாகக் கொள்ளத்தக்க இந்நாவல்களை வைத்துப் பார்க்கும் போது, பெண்களின் இயல்பான பொது வெளிப் பழக்கம் பெரிதும் மட்டுறுத்தப்பட்டு அவர்கள் திரைக்குப் பின்னால் ஒளியவும், பள்ளிவாசல்களில் இருந்து தூரமொதுக்கப்படவும், சமூகச் செயற்பாடுகளில் இருந்து புறமொதுக்கப்படவும் பிற்காலத்தில் வலிந்து மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட்ட “இறக்குமதி இஸ்லாமியப் பண்பாட்டு”க்கு முன்னுள்ள சமூக வரலாற்றையே இவை சித்திரித்துள்ளமை தெளிவு.

எந்தவொரு சமூகமும் கொண்டாட்டங்களின்பால் ஈர்ப்புக் கொண்டதாக, கலைச் செயற்பாடுகள் முதலான பண்பாட்டம்சங்களோடு ஊடாடி மகிழ்வதை விரும்புவதாக இருக்கின்றமை இயல்பு. முஸ்லிம் சமூகத்தின் அத்தகைய இயல்பான மனத் தேட்டத்துக்கான வடிகாலாகவும், வாழ்வின் நெருக்கடிகள் தரும் மன அழுத்தங்களுக்கான ஆசவாசமாகவும், கூட்டுவாழ்வின் மீதான பற்றுறுதியை இறுக்கமாக்கும் அல்லது புதுப் பித்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பாகவுமே அக்காலகட்டத்து கந்தாரி, மௌலூது, ராத்திபு வைபவங்கள் அமைந்திருந்தன. இந்த யதார்த்தமான சமூக நிலையினை இக்கதைசொல்லியின் படைப்புக்களினூடே அடையாளம் காண முடிகிறது. இந்நாவல்களின் வழியே மார்க்கத்தின் பேராலான ஊழல்களையும், கண்முடித்தனமான போலித்தனங்களையும் தோலுரித்துக் காட்டிச் சமூக விமர்சனங்களையும் முன்வைத்துள்ளார். உதாரணமாக,

“தராவீஹ் தொழுகையைத் தொர்ந்து வீதியெல்லாம் ஒரே கலகலப்பு. மத்திச்சத்தின் வீட்டுப் பக்கமாக ஊர்வலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வறுமைப் புண்ணைச் சமுதாயக் கண்களில் குத்திக் காட்டும் காலம்தான் புனித ரம்ழான் என்று. பெருமைப் போர்வை போர்த்திய தனவந்தர்கள் துலாம்பரப்படுத்துவதை, யாராவது தொட்டுக் காட்டினால்.... அவர்கள்தான் மார்க்க விரோதிகளென்று முத்திரை குத்தப்பட்டு விடுகிறார்களே.: (நச்சுமரமும் நறுமலர்களும், ப.38)

“கூட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் அவரது முன்னேற்றத்தின் அடித்தளமான வியாபாரமே எவரும் வெறுக்கத்தக்க ஹராமான வழிமுறைதான். என்ன இருந்தாலும் எப்படித்தான் சம்பாதித்தாலும் ஒருவன் பணக்காரன் என்ற அந்தஸ்துக்கு வந்து விட்டால் சமூகம் கண்களை இறுக்கி மூடிக் கொள்ளுமல்லவா? சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் கால்களை ஊன்றிக்கொள்ள வழியா இல்லை? நோன்பில் சல்லி பகீரதம்.... ரபீஉல் அவ்வலில் ஒரு கந்தாரி... மக்கா போய் ஹஜ் பட்டம்... இப்படியிப்படி இன்னும் எத்தனை! அத்தனையையும் விட்டு வைக்காமல் செய்து வந்தவர்தான் பெரிய மத்திசம்.” (நச்சுமரமும் நறுமலர்களும், ப.111)

எனும் வரிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

அத்தோடு அமையாது, மார்க்கத் தூய்மைவாதத்தின் பெயரால் முழுமையாகச் சிதறடிக்கப்பட்டுவிட்ட பொதுச் சமூக ஒற்றுமை, சக சமய நல்லிணக்கம் குறித்தும் வாசகர் தம் சிந்தனையைத் திருப்புவதை தவிர்க்க முடியாதபடி ஆக்கியுள்ளார், கதைசொல்லி. இவ்வாறு பன்முகமான சிந்தனைத் தெறிப்பினை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையில் இவரது நாவல்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1.3 பாத்திரப் படைப்பு

எந்தவொரு நாவலினதும் காத்திரத் தன்மைக்கு அடித்தளமாக அமையும் கதைக் கருவினைத் தொய்வின்றி நகர்த்திச் செல்லவும், உயிரோட்டமுடையதாக மாற்றவும் கூடிய தன்மை, அந்நாவலில் இடம் பெறும் பாத்திர வார்ப்பிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது என்றால், அது மிகையல்ல. இதனையே,

“கற்போனினதும் படைப்போனினதும் உள்ளத்தை உருக்கி, வதைத்து.

வசப்படுத்தி. நினைவில் நிலைபெறும் ஆற்றல் கதாசிரியனின் இரத்தத்தில் இருந்து. உயிர்பூச்சிலிருந்து. இதயத் துடிப்பிலிருந்து பிறக்கும் பாத்திரங்களுக்கே உண்டு.”

என்கிறார், இரா. மோகன். அதேவேளை, அப் பாத்திரப் படைப்பு எவ்வகையில் அமைதல் பொருத்தமானது என்பதை, ஆய்வாளர் கீதா பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்டுகின்றார்:

“பாத்திரப் படைப்பு என்பது பெயர் கூட்டி விடுவதோ, அங்க வர்ணனை நடத்தி விடுவதோ அல்ல. மனம், அறிவு, சிந்தனை, குணவியல்பு, சூழ்நிலைகளின் போது வெளிப்படும் உணர்ச்சிகள் இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து அறிந்து அனுபவமாக வெளிப்படுவதைத் தீட்டுவதாகும்.”

அந்தவகையில், திக்கு வல்லைக் கமால் அவர்களுடைய அனேகமான நாவல்களில் உயிர்ப்பும் உணர்வும் கொண்ட, வாழ்க்கையைப் பற்றிய தெளிவும் தொலைநோக்கும் உள்ள, திடமான தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் ஆளுமைத் திறனுடைய பெண்கதாபாத்திரங்களே தலைமைப் பாத்திரங்களாக உருவாக்கப்பட்டு இருப்பதைக் காணலாம்.

ஆரம்பத்தில் தன் கணவனின் வன்முறைத் தாக்குதலால் பாதிக்கப்பட்டு அழுதழுது நின்றாலும், ஊர்ப் பெரியவரின் மகனான தன் கணவனுக்கு எதிராக விவாகரத்துக் கோரி துணிந்து வழக்குப் போட்டதோடு, தனக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதியைப் பொருட்படுத்தி

தாமல் ஹாஜியாரின் குடும்பப் பெருமையைக் கட்டிக் காக்கவென்று பேரம் பேசுவந்த ஊர் பெரிய மனிதர்களின் முன்னிலையில்,

“ஊர்ச் சொமந்தவங்களுக்கு இப்பதான் எல்லை நெனவு வந்தீக்கிய. நாங்க இவளவு நானும் நெருப்புத் திண்ட. ஒத்தரானும் திரும்பிப் பாக்கல்ல. எங்க ளால பொறுக்கேலாத மட்டில தான் காதிக் கோட்டுக்கு போன. அவங்கட மாணம் மருவாரியக் காப்பாத்தியத்துக்குத்தான் நீங்களியன் வந்தீக்கிய. இந்த முனாபிக்கு தனத்தியளுக்கு நாங்க மாடாகியல்ல.” (உதயக் கதிர்கள், ப.100)

என்று கொதித்துச் சீறும் ராழியாவாக இருக்கட்டும்,

“நல்லவேலை... இப்பிடித்தான் செய்யோணும். அந்தப் பொம்புளய இந்த மாதிரி கஷ்டப்படுத்திய... பெரிய குடும்பத்து மாப்பிளயெண்டு. எல்லம் பொறுத்துக் கொண்டு நிக்கோணுமா...” (உதயக் கதிர்கள், ப.96)

என்று ஆரவாரிக்கும் பதினம் வயதுத் தஸ்லீமாவாக இருக்கட்டும், அதே நாவலில் சுயநலமும் தந்திரமும் கொண்ட எதிர்மறைக் கதாபாத்திரமான பீபிதாத்தாவா கட்டும், “பாதை தெரியாத பயணம்” நாவலில் மாணவியான ரசீதா பாணுவைக் காழ்ப்புணர்வினால் பிழையாக வழிநடாத்தும் ரமீஜா டீச்சராகட்டும், இவை அனைத்துமே மிகவும் துணிச்சலான, வலுவான மனோபலம் கொண்ட பெண்கதாபாத்திரங்கள்.

கொடுமை செய்யும் கணவனை எதிர்த்து, ஊரின் பாரம்பரியமான வழக்கத்துக்கு

முரணாக ராழியா விவாகரத்து வழக்குத் தாக்கல் செய்தமை குறித்து ஊரில் ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பலர் இழித்துரைத்த போதிலும்,

“இப்பிடி எத்தின பொம்புளயள் உசிரோட செத்துக் கொண்டீக்கியன். மாணம் மருவாரிய ஒரு பொக்கத்தில வெச்சீட்டு, இப்பிடி ரெண்டொத்தரு நடந்தாத்தான் மத்தவங்கடேம் கண்டொறபடுகிய.” (ப.132)

என்ற சுமையா போன்றோரின் ஆதரவுக் குரல்களையும் கதை சொல்லி பதிவு செய்துள்ளமை கவனிக்கத் தக்கது.

“நாவலாசிரியன் தனது உள்நோக்கு, ஆற்றல், அனுபவங்கள் முதலான வற்றைக் கொண்டு பாத்திரங்களின் தன்மைகளைச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றான். அவனுடைய பாத்திரங்கள் உண்மையான வாழ்க்கையின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பாலும் வாரக்கப்பட்டிருப்பர். வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்ற நாவல்களில் பாத்திரங்கள் உண்மையான வாழ்க்கையின் அடிப்படையிலன்றி, முற்றிலும் நாவல் ஆசிரியரின் கற்பனையிலேயே படைக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கமுடியாது.”

எனும் இரா. கோதண்டராமனின் கூற்றுக்கமைய, அன்றாட வாழ்வுப் போராட்டங்களை எதிர்கொள்ளத் துணிந்த, சுயமான தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளக்கூடிய சக்திவாய்ந்த பெண் கதாபாத்திர உருவாக்கம் திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்களின் மிகத் தனிச்சிறப்பான அம்சம் என்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. உதாரணமாக, என்றும் ஒளிரும் விளக்கு நாவலின் கதாநாயகி,

“இது உம்மாம் வாப்பாம் எடுத்த முடிவல்ல. நான் எடுத்த முடிவு. எனக்காக எடுத்த முடிவல்ல. தம்பி தங்கச்சிமாருக்காக எடுத்த முடிவு. சும்ம சத்தம் போடத் தேவிலை. எல்லம் ஹைராக்கி வெக்கச்செல்லி அல்லாட்ட துஆ கேளுங்கொ” (ப.26)

எனும் ஜெஸீமாவைச் சந்திக்க நேர்கையில்,

“குடும்பத்தின் ஆணிவேராக அமைவோர் பெண்கள். இவர்களை முதன்மைப்படுத்தி, அடித்தளமாகக் கொண்டே குடும்ப அமைப்பு உருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. எனவே நமது பண்பாட்டு நோக்கல குடும்பக் கட்டுக் கோப்பைக் காப்பதில் பெண்களுக்கு முதன்மை பங்கு உண்டு. குடும்பங்களில் பல்வேறு சிக்கல் தோன்றும் போது அந்தந்த குடும்பத் தலைவியர், குடும்பம் பெண்கள் அறிவார்ந்த மானுடிகள் போல் குடும்பத்தை நடத்திச் செல்வதுண்டு.”

“ஒளிபரவுகிறது” நாவலில் முதலாளி வர்க்கத்தின் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு எதிராகச் சக பெண் தொழிலாளிகளை அணிதிரட்டும் நஸீமாவையும்,

“ஆம்பிளயென்டா இவளும் இந்த டைமில் மீரான் மாஸ்டர். ஜீ.எஸ். எல்லாரோடேம் பள்ளதான் நிப்பான். அவங்களோடதானே இவளும் படிச்ச...” (ப.70)

எனத் தோழி கூற்றினூடே பாராட்டப்படும் ரைஹானாவையும், “ஊருக்கு நாலு பேர்” நாவலில், யாரென்ன இழிவாடல்கள், குத்தல் கதைகளைச் சொன்னாலும் தன் பணியிலேயே கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கும் சமுர்தி மரீனாவையும் உதாரணமாகச் சொல்லலாம். அதுமட்டுமல்ல, அதே நாவலில்,

“நாங்க எங்களுக்காக மட்டும் வாழப் பட்டாது. மத்தவங்களுக்காக... ஊருக்காக... எனத்த சரி செய்யோணும். நாங்கெல்லாரும் படிச்ச பொம்புளப் புள்ளயள். எங்கட மட்டத்தில எங்களால ஏண்டதச் செய்யோம்.” (ப.13)

என்று இலட்சியக் கனவு கண்ட ஃபர்வீனா குடும்பச் சூழ்நிலையால் தன் கனவுகளை மறந்து குடும்ப வாழ்வோடு காணாமல் போய்விடுவதையும் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை, கதைசொல்லி. அவ்வகையில், வெற்றிவாய்ந்த வலிமை மிக்க நேர்மறைக் கதாபாத்திர உருவாக்கத்துக்குச் சமமாகத் தோற்றுப்போன அல்லது ஆணாதிக்கச் சமூகநியதிகளுக்குப் பலிக்கடா வாக்கப்பட்ட, அதே ஆணாதிக்கக் கருத்துநிலையின் காவிகளாகச் செயற்படும் எதிர்நிலைக் கதாபாத்திரங்களையும் உருவாக்கி உள்ளமை கதைசொல்லியின் சமநிலையான நோக்குநிலையினை அல்லது சமூக யதார்த்தச் சித்திரிப்பினை வெளிக்காட்டுகின்றது.

இவை தவிர, ஊர்ப் பற்றோடும் இலட்சியத் துடிப்போடும் குழுவாக இணைந்து இயங்கும் இளைஞர்களையும் இவரது நாவல்களின் பிரதான பாத்திரங்களாகக் காணலாம். அந்தவகையில், “தெளிவு” நாவலில் வரும் மீரான் மாஸ்டர், ரஹ்மத்துல்லாஹ் ஜீ.எஸ்., அஸ்வர்கான் ஆகியோரையும், “ஊருக்கு நாலு பேர்” நாவலில் வரும் இம்திலாம், பாரிஸ், ரிபாஸ்

ஆகியோரையும் உதாரணமாகக் கூறலாம்.

“இந்த வயளில் நாங்க ஊருக்கு செய்யாட்டி பொறகு எப்பேக்கன் மாமா செய்த? ம்..... செய்தவங்க சரியாச் செஞ்சா ஒரு கரச்சனும் வாரல்லேன்” (தெளிவு, ப.24)

எனும் அவ்வர்கானின் கூற்று இளரத்தங்களின் இலட்சியத் துடிப்புக் கான ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்களின் முக்கிய ஆண்-பெண் கதாபாத்திரங்களையும் அவை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் கருத்துநிலைகளையும் ஒன்றுதிரட்டி நோக்கும்போது,

“தனி மனிதன் சமுதாய மாற்றங்களிலே பாதிக்கப் பெறுவதும், தனி மனித முனைப்பு சமுதாய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதும், அத்தனி மனிதனின் சமூக உறவுகள் மூலமேயே தெரிந்து கொள்ளப்படலாம். சமூக உறவுகள் குடும்பம், சமூகம், நாடு என்ற பல்வேறுபட்ட நிலைகளிலே தெரியவரும்.”

எனும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கூற்றே நினைவில் எழுகின்றது. அவ்வகையில், பாத்திரக் கூற்றுக்களினூடே சமூக விமர்சனங்களையும், சமூக மாற்றக் கருத்துக்களையும் திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்கள் அனைத்திலும் மிகப் பரவலாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

1.4 மொழியும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும்

திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்களை நாம் வட்டார நாவல்கள் என்ற வகைப்பாட்டுக்குள் அடக்கலாம். காரணம், அவை யாவும் தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமங்களைக் கதைக்களங்களாகக் கொண்டுள்ளன. வட்டார நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் துரை மனோகரன்,

“நாவல் துறையைப் பொறுத்தவரை, மண் வாசனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்படுவவை பிரதேச நாவல்கள் (Regional Novels) எனப்படும். பிராந்திய நாவல்கள், வட்டார நாவல்கள், மண்வாசனை நாவல்கள் என்ற பெயர்களாலும் இவ்வகை நாவல்கள் அழைக்கப்படுகின்றன... இலக்கியத்துக்கு முதன்மையான களமும் அதனோடு பின்னிப்பிணைந்து இறுகி முறுகிப் பிரிக்கவியலாது இரண்டறக் கலந்து காணப்படும் பிற விடயங்களும் ஒரு நாவலில் முழுமை பெற்றிருந்தால் அதனைப் பிரதேச நாவல் என்ற அடை கொடுத்து அழைத்துக் கொள்ளலாம்.”

என்கிறார். திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்கள் தென்னிலங்கைக் கிராமங்களை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன. நீல.பத்ம நாதன் சொல்வது போல,

“ஒரு சமூகத்தின் நாடித்துடிப்புகள், பூர்வீக வரலாற்று விளக்கங்கள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், விழாக்கள், விளையாட்டுக்கள், வாழையடி வாழையாய் வந்தடைந்த கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், பிராந்திய கொச்சை வார்த்தைகள், பேச்சு வழக்குகள், தொனி விசேஷங்கள், வாக்கிய அமைப்புகள் - இத்யாதி இத்தியானவைகள் எல்லாம் கூடிய மட்டும் சிந்தாமல் சிதறாமல் கலாப்பூர்வமாய் வெளிப்பிரகடனம் பண்ண இங்கே கதை வித்தானது பக்கபலமாய்ப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது”

என்ற கூற்றினை மெய்ப்படுத்துவன போல திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்கள் தென்னிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வியலை, அவர்களின் சமயப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை அற்புதமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பாரம்பரிய முஸ்லிம் கிராமங்களில் ரமழான் மாதத்தில் ஊரிலுள்ள யாரேனும் ஒருவரோ இருவரோ றபான் அடித்து, பாடல் பாடியபடி ஊரை வலம் வந்து நோன்பு நோற்பதற்காக மக்களை அதிகாலையில் எழுப்புவது வழக்கமாகும். அதற்கு,

“இருவரும் ஸாரன்... இடுப்புப்பட்டி... கைபெனியன்... தொப்பியுமாகக் காட்சியளித்தனர். ஒருவர் கையிலே ரபான். அடுத்தவரிடம் கொளுத்திய ஓலைக் கற்றை. ஃபாஸியிடம் அரிக்கன் லாம்பு. மூவரும் தொங்கல் முனையிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார்கள். முதல் நாள்தானே, காளிம் காக்காவின் குரலும் அதற் கேற்றாற் போன்ற ரபான் முழக்கமும் ஆழ்ந்த அமைதிக் கூடாக காற்றிலே கலந்தது.

“ஊராரே ஊரு நாயமாரே - நாங்க உற்ற ஸைவாத்தும் உள்ளவரே!

கும்பும்...கும்...கும்...கும்...கும்...” “பைத் தின் ஓரடி முடிந்து, அடுத்த அடி தொடங்குவதற்கான இடைநேரத்துக்குள் மோதீன்பா அவ்வப்பகுதி வீட்டுக்காரரின் பெயரைச் சொல்லி எழும்புங்கோ” என்றொரு சத்தமும் வைத்து விடுவார். வ் (நச்சுமரமும்

நறுமலர்களும். (ப. 4)

“சீரோங்கும் நோன்பு மாதமதில் - நாங்கள் ஊரோங்கும் தீன்குரல் ஒதிடு வோம்... கும்பும்...கும்...கும்...கும்...” (நச்சுமரமும் நறுமலர்களும். ப.111)

என்று மிக அழகாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றார், கதை சொல்லி. அவ்வாரே,

“தேரீமா செய்தி இந்தப் பைணம் ஊட்டுக்கே கிடுகு கொணு வந்து குடுக்கியாம்” ரைறானா புதுத் தகவல் வெளியிட்டாள்.

“எவளவு நல்மைன்... இல்லாட்டி ஆம்பிளயள் கந்திரி திண்டிடு போலின் நிக்கோணும். கிடுகு கொணுவரச் செல்லே மூனு மணியாகிய” நூரி வரவேற்றுப் பேசினாள். வெட்டுத் துண்டுகளை சோடி சோடியாகப் பின்னி இணைக்கும் போது அலாதியான அமைப்பில் தட்டையாக உட்குழிந்து காட்சி தந்தன. அதிலே தனியாள் கிடுகு, இரண்டாள், மூன்றாள் என்ற அளவுத் திட்டத்திற்கேற்ப துண்டு வெட்டப்பட்டிருந்தன. பின்னிப் பார்க்கும் போதுதான் கொள்ளளவு வித்தியாசப் படும்.” (தெளிவு, ப. 70)

என்ற விபரிப்பின் மூலம் முஸ்லிம்களின் கந்திரி வைபவத்துக் கான முன்னாயத்தங்களைச் சுவாரஷ்யமாக விபரித்துச் செல்கின்றார்.

எந்தவோர் இலக்கியப் படைப்பிலும் பண்பாட்டம்சங்களை வெளிக்கொணரும் கருவியாக மொழியே தொழிற்படுகின்றது. குறிப்பாக, வட்டார நாவல்கள் எனும்போது கிளைமொழி வழக்கே அங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. அம்மொழிநடையானது பாத்திரங்களின் உயிர்ப் பண்பை விளக்கும்

வகையில் அமைந்திருப்பதே சிறப்பு. அவ்வகையில், திக்கு வல்லைக் கமாலின் நாவல்களில் இடம்பெறும் பாத்திர உரையாடல்களில் தென்னிலங்கை முஸ்லிம் சமூகக் கிளைமொழியே கையாளப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். சாவை இளந்திரையன் குறிப்பிடுவது போல,

“தான் எடுத்துக் கொண்ட உள்ளீட்டையும், அதை வெளியிட வருகின்ற நிகழ்ச்சிகளையும், அவற்றில் பங்கு கொள்ளும் பாத்திரங்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து வைத்துக்கொண்டு எழுதத்தொடங்கும் எந்த ஆசிரியனுக்கும் தனிநடை ஒன்று அமைந்து விடும்.”

என்பதற்கு அமைவாக, திக்குவல்லைக் கமால் தனக்கென்று தனித்துவமான ஒரு மொழிக் கையாட்சியைக் கொண்டு தனது படைப்புக் களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார் எனலாம். குறிப்பாக, தென்னிலங்கை முஸ்லிம் சமூகக் கிளைமொழி மிகவும் சிறப்பாக இவரது நாவல்களில் கைக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விதத்தினை,

“ஓ... புதிய பொண் காணிக்க போட வந்தீக்கும். சுமமவா போன அவன்? பத்துப் பொவுண்ட ஓடம சாமனேம். மூனு வருஷமா தச்சித் தச்சித் சேத்தின சல்லியேமேன் எடுத்துக் கொணுபோன... ம... நாங்க திண்டறெருப்பு அல்லவக்கும் எங்களுக்கும் தான் தெரிஞ்சு.”

“அது அவங்கட குடும்பக் கரச்சல். உம்ம வாப்பக்கு ஆத்திர மீக்கும்தானே... ஆனா இது பரக்கத்தான

கந்திரிக் காலம். இந்தப் பொம்புள பெரியோரு பீஸ்பீர எடுக்கப் போற போலீக்கி. அந்த முஸீபத்து எல்லாரட தலயோடேம் வந்து முடியும்.”

“நீங்க செல்லியது மெய்தான். பாத்துப் பாத்தீந்து சரிவாரல்ல. நாங்க ராளிக் லைவ்வேயேம் கூட்டிக்கொணு பெய்த்து பேசோம்” (தெளிவு, ப. 62)

“அல்லா தான் ஹைராக்கி வெக்கோணும். எங்கட சின்னவன ஒதியெத்துக்கு அனுப்போனுமெண்டு தான் முடிவெடுத்த”

“அப்பிடியா ஆ நல்லந்தானே... அவன் குர்ஆன் ஒதச் செல்லே கேட்டுக்கோ நிக்க ஆச. பைத்தியலெல்லம் தண்ணிச் சொட்டுப் போல பாடம். ம... இனி ஊரு பொறத்திக்கி அனுப்போணு மாயீக்குமேன்.”;

“இல்லாட்டி இல்லாட்டி... மகரகம, புத்தளம். அட்டாளச்சேன இப்பிடி நாலஞ் செத்திலதானீக்கி. ம... எங்கட இபுராஷாபு எல்லம் விசாரிச்சிக் கொண்டு வாரெண்டு செல்லீக்கி”

“மெய்யா நாலு விஷயமும் தெரிஞ்ச மனிசனேன்... அல்லாட நாட்டமீந்த நடக்கும்.” (வீடு, ப. 3)

“புறுதாக்க கந்தாரியின் கடைசிக்கட்ட உச்சநிலை.

“ஆ... ஆ... கவனமாப் போடுங்கொ ... எல்லா பேக்கிலேம் எல்லாச் சாமானுமீக் கோணும் ... வரிசயா நின்று போட்டுப் போட்டனுப்பினா லேசி”

நிய்யத்து பேக்கை தயார்படுத்தும் வேலையை ஒருமுறை பார்வையிட வந்த மீரான் மாஸ்டர் அறிவுறுத்தல் வழங்கினார்.

சுபஹ்¹க்குப்பின் புறுதா மஜ்லிஸ் நடைபெறும். அது முடிவுறும் போது கலந்துகொண்ட அனைவருக்கும் நிய்யத்து பேக் வழங்க படும். வெளியூர்க்காரர் இதனை மிகவும் பக்குவமாக தங்களது ஊர்களுக்குக் கொண்டு போவார்கள். அதனை பக்தி சிரத்தை யோடு எல்லோரும் “எச்சிப்படுத்திக் கொள்வார்கள்.” (தெளிவு, ப. 93)

எனும் உரையாடற் பகுதிகளில் இருந்து இனங்காணலாம். அவ்வகையிலே, தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமங்களுக்குரிய வட்டார வழக்கு மொழியில், அம்மக்களின் சமயஞ்சார்ந்த அறப்புச் சொற்கள் கலந்திருப்பதையும், அவர்களின் சமயப் பண்பாடு சார்ந்த விடயங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டு இருப்பதையும் கண்டுகொள்ளலாம். இதனை,

“வட்டாரங்களில் ஏற்பட்ட மதிப்பீடு மாற்றங்களையும் கலாச்சார ரீதியில் ஏற்பட்ட கசிவுகளையும் தம் படைப்புகளில் தம் நேர்மைக்கும் கூர்மைக்கும் ஏற்ப வெளிப்படுத்த”துவது

பற்றிய கோ. கேசவனின் கருத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். மேலும்,

“சின்னச் சாப்பாடெண்டாலும் நல்ல ரசம்” (ஊருக்கு நாலு பேர், ப. 90)

“ம... அறபிரசம்படவங்களுக்கு இங்க சரிவாரல்ல.” (உதயக்கதிர்கள், ப. 124).

என்றவாறு இருவேறு சந்தர்ப்பங்களில் இடம்பெறும் “ரசம்” எனும் பிரயோகமானது “ருசி” என்ற அர்த்தத்திலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இன்னும் சில தென்னிலங்கைக் கிராமங்களில் இதனை, “உருச” என்றும் வழங்குவதுண்டு.

பொதுவாகத் தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராமங்களின் நிலவியலைப் பொருத்த வரையில், அக்கிராமங்களைச் சூழ சிங்களக் கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. எனவே, அவர்களுக்கு பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களுடன் அன்றாடக் கொடுக்கல் - வாங்கல்களில் ஈடுபட்டு ஊடாடும் வாய்ப்புகள் மிக அதிகம். அதன் விளைவாக, சிங்களச் சொற்கள் அங்குள்ள முஸ்லிம் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் இயல்பாகக் கலந்துள்ளன. அவ்வகையில், பிட்டணி (மைதானம்), மூசளப் பேச்சு (தரித்திரப் பேச்சு), போயா (பெளத்தர்கள் சமய அனுட்டானங்கள் செய்யும் பெளர்ணமி தினம்), சுனாமி ஆதார (சுனாமி நிவாரணம்), கெப்பர் (திமிர்), ஹதினி வேலையொண்டீக்கி (அவசர வேலையொன்றிருக்கு), தொஸ்தர் (வைத்தியர்), ஜில்மால் (ஏமாற்று), புத்துக்குட்டி (புத்தர் சிலை), கஸ்கெடியன் (துறுதலை), பெய்த்து “அம்புடோணும்” - ஹம்புவென்னோன (போய்ச் சந்திக்க வேண்டும்), வாசி (இலாபம்), கரச்சல் (தொல்லை), பகா (லஞ்சம்) போன்ற பிரயோகங்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். அதுமட்டுமன்றி, சில சிங்களப் பழமொழிகள் கூட அப்படியே நேர்மொழி பெயர்ப்பாகத் சோனகத் தமிழில் வழங்கி வருவதுமுண்டு. இதற்கு, “சுமம குடுத்தா தலக்குத்தெண்டாலும் எடுத்துக் கொளுவாங்க” (நிகங் துன்னொத் ஒலுவ கெக்குமத் கனீவி) - (ஊருக்கு நாலுபேர், ப.88), “எடத்துக்கேத்த மாதிரி ஆணியடிக்கோணும்” (தெனே

ஹெட்டியட்ட எனே கஹன்ன ஓன) - (தெளிவு, ப. 43) என்ற பழமொழிப் பிரயோகங்களைச் சுட்டலாம். அதேபோல, “தம்மாணி” வைத்து அழுதல், “அழத்தி பத்துதல” எடுத்துவிட்டது, வங்கிசம், ஆகுமான மனிசர், வெருவாக்கில கெட்டவன், எச்சிப்படுத்தல் என்பன போன்ற இன்னோரன்ன முஸ்லிம் கிராமிய வழக்குச் சொற்களுக்கும் இந்நாவல்களில் பஞ்சமில்லை.

என்றபோதிலும், “ஒளிபரவுகிறது” எனும் நாவலில் பாத்திர உரையாடல்களின் மொழிக் கையாட்சியில் ஒரு பிழை நேர்ந்துள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. அதாவது, ஜினதாச - அவனது தாயார் - தாயாரின் தம்பியான சின்ன மாமா ஆகிய கதாபாத்திரங்களுக்கு இடையிலான உரையாடலினைக் கதைசொல்லி பின்வருமாறு அமைத்துள்ளார்:

“எனத்தியன் மகன் இன்டக்கி எழுதிய?” அவனது உம்மா அதிசயத்தோடு கேட்டாள்.

“ஃபெக்டரி வேலதான் உம்மா... நாளக்கி அவசரமா தேவப்படுகிய காயிதமியள்.”

“மகன் நிக்கிய செய்தி தெரியவேன்... தெரிஞ்சீந்தாக ஹட்ட கொஞ்சம் கொணு வாறேன்... இப்பாம் அடுப்பில தண்ணீக்கும்” என்றவாறு உள்ளே சென்றாள் அவள்.

“ஆ இந்தாங்க” ஒரு கையில் கஹட்டக் கோப்பையும் மறுகையில் வீட்டில் தயாரித்த கருப்பட்டிக் கருகணுமாக அவனது உம்மா வந்தாள். (ப. 86)

“ஆ... சின்ன மாமா வாங்கொ.” அவனும் சிரித்தபடியே வரவேற்றான். கூடவே வந்தவர் யாரென்று திருவருக்குமே தெரியாதபொழுதும் அவனுக்கென்றால் எங்கோ பார்த்தது போன்ற ஞாபகம்... எங்கே? எப்போது? என்பது மாத்திரம் பிடிபடவில்லை.

“இவரு தாரன்? எனக்குத் திட்டமில்லை.” தனது தம்பியிடம் கேட்டாள் அவள்.

“இவரு ஏன்ட கூட்டாளி தாத்தா... மருமகனக் கொஞ்சம் பாக்கோணுமெண்டு வந்து சென்ன... நான் அப்பிடயே இங்கல கூட்டிக்கொணுவந்த...”

“அ... அப்பிடயா நல்லகாலம் மகன் நின்றுட்ட. வேறநாளக்கென்டா இந்த டைமுக்கு ஆளில்ல.” மகனை வீடுதேடி வந்திருக்கிறார்களேயென்ற பெருமையில் தாய்க்காரி சொன்னாள்.

“நீங்க எந்தப் பொக்கம்?” புதியவரை விசாரித்தான் ஜினதாஸ.

“வெல்லக்கர மாடிள் என்டா எல்லாருக்கும் தெரீம்... நல்ல பொரசுத்தமான மனிசன்.” சின்னமாமா முந்திக் கொண்டு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.” (ப. 87)

இங்கே, இந்த உரையாடல் சிங்களக் கதாபாத்திரங்களுக்கு இடையில் இடம்பெறுவதால், அதிலே அம்மாவை விளிக்க முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தும் “உம்மா” என்ற பிரயோகத்தையும், அக்காவை அழைக்கப் பயன்படுத்தும் னூதாத்தா என்ற பிரயோகத்தையும் கையாண்டு இருப்பது எவ்வகையிலும் பொருத்தமானதல்ல. எந்தவொரு படைப்பிலும் கதா பாத்திரங்களின் உண்மையான தன்மையை வெளிக்காட்டுவதில் அக்கதா பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் மொழி மிக இன்றியமையாத வகிபாகத்தைக் கொண்டுள்ளன என்பது தெளிவு. அவ்வகையில் இக்கதையானது, முஸ்லிம் பிராந்தியத்தைக் கதைக் களமாகக் கொண்டு, அதில் முஸ்லிம் வட்டார வழக்கினை உரையாடல் மொழியாகக் கொண்டிருந்தாலும், அம்மக்களுக்கு உரிய பிரத்தியேகமான தனிப் பிரயோகங்களை, அம்மக்கள் குழுமத்திலிருந்து வேறுபட்ட வேறோர் இனக்குழுமத்தினர் சார்ந்து பயன்படுத்துவ தானது கதைசொல்லலில் ஒருவிதச் செயற்கைத் தன்மையைத் தோற்றுவித்து விடும். என்றாலும், கதைசொல்லியின் முதலாவது நாவலில் காணப்படும் இக்குறைபாட்டினை அவரது பின்னைய நாவல்கள் எவற்றிலும் காண முடியவில்லை என்பதையும் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும்.

மேலும், இந்நாவல்களில், முஸ்லிம் சமூகத்தின் உணவுகள் என்ற வகையில் மஸ்கட், ஈத்தம் சளை, கற்கண்டு, வட்டிலாப்பம், கலுதொதல், கிருகுச் சோறு முதலான உணவுகள், முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஆடை அணி கலன்கள், ஈமான், ஹஜ், ஹவழ், பாத்திஹா, கத்தம், சுபுறு, துஆ, றாஹத்து, மெளத்து, நிஹாஹ் முதலான இன்னோரன்ன சமயஞ்சார் அரபுப் பிரயோகங்கள் என்பவற்றையும் கண்டுகொள்ளக்கூடியதாக உள்ளன. அவற்றுக்கான சொல்லிளக்கமும் பின்னிணைப்பாகக் கொடுக்கப் பட்டுள்ளமை சிறப்பு. அவ்வாறே, “தெளிவு” நாவலின் பின்னட்டைப் படத்தில் வழமைக்கு மாற்றமாக நாவலின் கதாபாத்திரக் கூற்றுகளை

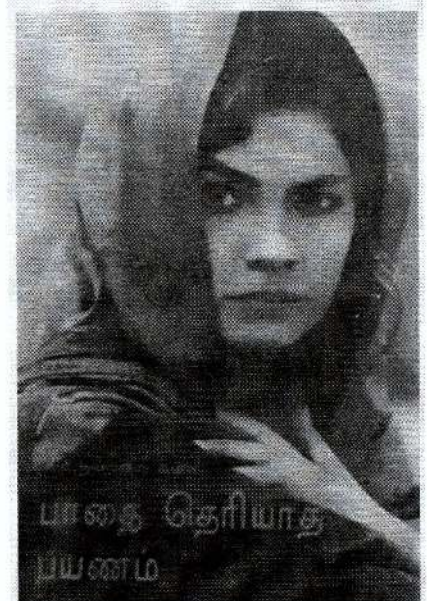
இடம்பெறச் செய்திருப்பது வித்தியாசமான ஒரு முயற்சியாகும்.

முடிவுரை

திக்குவல்லைக்கமாலின் எட்டு நாவல்களையும் எடுத்து நோக்குகையில், அவை தென்னிலங்கை முஸ்லிம் கிராம மக்களின் வாழ்வியல், அதன் போராட்டங்கள், அம்மக்களின் மொழி, சமயப் பண்பாட்டம்சங்கள் முதலான இன்னோரன்ன விடயங்களைப் பதிவு செய்யும் வட்டார நாவல்களாக அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

“பல நாவல்கள் வெற்றியீட்டுவது கதாபாத்திர வளர்ச்சியினாலோ கதைக் கருவின் வலுவினாலோவன்றிச் சில உணர்வானுபவங்களும் ரசாவங்களும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்படுவதினாலே என்றும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அத்தகைய நாவல்களின் ஆசிரியர்கள் பண்டைய காவியப் புலவர்களை நினைவுப் படுத்தலாம். சிலர் உருவத்திலும், சிலர் உள்ளடக்கத்திலும் அதிக கவனம் செலுத்த வர். ஆனால், உருவமும் உள்ளடக்கமும் இணைந்த ஒருமைப்பாடே உன்னதமான ஆக் கங்களைத் தோற்றுவிக்கும். மானிடத்தை நேசித்துணர்ந்த பலத்தோடு மனிதர்களின் சமூக நடவடிக்கைகள் சீராகிச் சிறப்புற உதவும் இலக்கியங்களே நின்று நிலைக்கவல்லவை என்பதையும் பொறுப்புள்ள நாவலாசிரியர் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்வது நன்று.”

எனப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் குறிப்பிடுவதைப் போல, கனதியான உள்ளடக்கத்துடனும், சிறப்பானதும் வலுவானதுமான நேர் மற்றும் எதிர்மறை கதாபாத்திரங்களின் உருவாக்கத்தின்

வழியே அருமையான உணர்வு வனுபவங்களைச் சுவைத்தும்ப வெளிப்படுத்தும் வகையிலும் மாணிட நேயத்தை முன்னிறுத்தும் வகையிலும் திக்குவல்லைக் கமாலின் நாவல்கள் அமைந்துள்ளன. உருவ அமைதியைப் பொறுத்தவரையில், அவை பெரும்பாலும் நேர்கோட்டு ஒழுங்கில் பயணிப்பவையாகவே அமைந்துள்ளன. யதார்த்தப் பாங்கான கதைசொல்லல் முறையில் அமைந்துள்ள இந்நாவல்களில் அழகிய லுக்கு அவ்வளவாக முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆங்காங்கே காணக்கிடைக்கும் ஒருசில தட்டச்சுப் பிழைகள், கதைக் களத்தின் பிரத்தியேக நிலவமைப்பு அல்லது புவியியல் அமைவிடம் தொடர்பான துல்லிய விபரிப்பில் உள்ள சிறு போதாமைகள், காலகட்டம் குறித்த கவனப் பிசகான விபரிப்பு (உதாரணம்: மத்திய சிழக்குப் போக்குவரத்தால் இலங்கையில் டேப் ரெகோர்டர், டெக்முதலானவைபெரிதும்பாவணையில் இருந்த கால கட்டத்தில் ஆட்டோ புழக்கத்துக்கு வந்திருக்கவில்லை) என்பவற்றை விடுத்துப் பார்க்கையில், மாணிட நேயத்தையும், குறிப்பாக பெண்கள் சார்ந்த மிகவும் வலுவானதும் முற்போக்கானதுமான கருத்தியலையும் கொண்டிருக்கும் சிறந்த நாவல்களாக இவை அமைந்துள்ளன என்பது தெளிவு. அத்தோடு, காதல், விரகம், கோபம், காழ்ப்பு, மமதை, இகழ்ச்சி, அவலம் முதலான தனிமனித உணர்வு வெளிப்பாடுகள் கதாபாத்திரங்களினூடே மிகவும் தத்ரூபமாகவும் நேர்த்தியாகவும் வெளிக்காட்டப் பட்டு இருப்பதோடு, மிகத் தனித்து வம் வாய்ந்த வட்டார மொழிக்கையாட்சியினூடே முஸ்லிம் சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வியலை மிகச் சிறப்பாகப் பதிவு செய்யும் வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் இந்நாவல்கள் அமைந்துள்ளமையை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த வகையில், ஈழத்து நாவல் இலக்கியச் செல்நெறியில் தென்னி லங்கை முஸ்லிம் சமூக வாழ்வியலைப் பேசும் ஒப்பற்ற முதுசொம்களாக இந்நாவல்கள் திகழ்கின்றன எனலாம்.

உசாத்துணைகள்:

- 1 சுந்தரி, சி., தமிழ் நாவல்களில் பண்பாட்டுத்தாக்கம், ப. 296
- 2 தண்டாயுதம். இரா. (1988) சமூக நாவல்கள், ப. 25
- 3 மோகன், இரா. (1972), லாக்டர் மு. வ. வின் நாவல்கள், ப. 48.
- 4 கீதா, கோ. வெ. (1979), தமிழ் நாவல்கள் - ஓர் அறிமுகம், ப. 137.
- 5 கோதண்டராமன், பி., (1990), உலக நாவல் இலக்கியம், ப. 20.
6. இனியன் அ. கோவிந்தராஜ்/நா., பார்த்தசாரதியின் நாவல்களில் குடும்பச் சிக்கல்கள், ப: 19
- 7 மேற்கோள்: நா. சுப்பிரமணியம், (1978) ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ப. 137
- 8 நீல பத்மநாபன், (2013) "நானும் எனது தலைமுறைகளும்", தலைமுறைகள், பக். 4-5
- 9 சிவத்தம்பி, கா., (1978) நாவலும் வாழ்க்கையும், பக். 21
- 10 இளந்திரையன், சாலை (1966) தமிழில் சிறுகதை, ப. 142
- 11 கேசவன், கோ., (1982) இயக்கமும் இலக்கியப் போக்குகளும் ப-115.
- 12 தில்லைநாதன், சி. (1997) இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், ப. 140

இனியன் அ. கோவிந்தராஜ்/நா., (1996) பார்த்தசாரதியின் நாவல்களில் குடும்பச் சிக்கல்கள், சென்னை: பானுரேகா பப்ளிஷர்ஸ்.

இளந்திரையன், சாலை., (1966) தமிழில் சிறுகதை, சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

கீதா, கோ. வெ. (1979), தமிழ் நாவல்கள் - ஓர் அறிமுகம், சென்னை: அணியகம்.

கேசவன், கோ., (1982) இயக்கமும் இலக்கியப் போக்குகளும், சென்னை புக் ஹவுஸ், சென்னை.

கோதண்டராமன், பி., (1990), உலக நாவல் இலக்கியம், சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ். சிவத்தம்பி, கா., (1978) நாவலும் வாழ்க்கையும், சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

சுப்பிரமணியம், நா., (1978) ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம். யாழ்ப்பாணம்: முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்.

சுந்தரி, சி., (1998) தமிழ் நாவல்களில் பண்பாட்டுத்தாக்கம் : விடுதலைக்கு முந்தைய திராவிட மார்க்சிய நாவல்கள், சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

தண்டாயுதம். இரா., (1988) சமூக நாவல்கள், சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம்.

திக்குவல்லை கமால், (1995) ஒளிபரவுகிறது, கொழும்பு: தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

திக்குவல்லை கமால், (1998) நச்சுமரமும் நறுமலர்களும், கொழும்பு: தேசிய நூலக சேவைகள் சபை.

திக்குவல்லை கமால், (2000) பாதை தெரியாத பயணம், பண்டாரகம: ஃபரீதா பிரசுரம்.

திக்குவல்லை கமால், (2006) உதயக் கதிரிகள், பத்தரமுள்ள: கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

திக்குவல்லை கமால், (2007) ஊருக்கு நானு பேர், பண்டாரகம: ஃபரீதா பிரசுரம்

திக்குவல்லை கமால், (2009) தெளிவு, பத்தரமுள்ள: கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

திக்குவல்லை கமால், (2013) வீடு, பத்தரமுள்ள: கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

திக்குவல்லை கமால், என்றும் ஒளிரும் விளக்கு (2016) பண்டாரகம: ஃபரீதா பிரசுரம்

தில்லைநாதன், சி. (1997) இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம், கொழும்பு: தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

பத்மநாபன், நீல., (2013) "நானும் எனது தலைமுறைகளும்". தலைமுறைகள், சென்னை: காலச்சுவடு.

மோகன், இரா. (1972), லாக்டர் மு. வ. வின் நாவல்கள், மதுரை: சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை.

தீரன் ஆர்.எம். நௌஸாத்

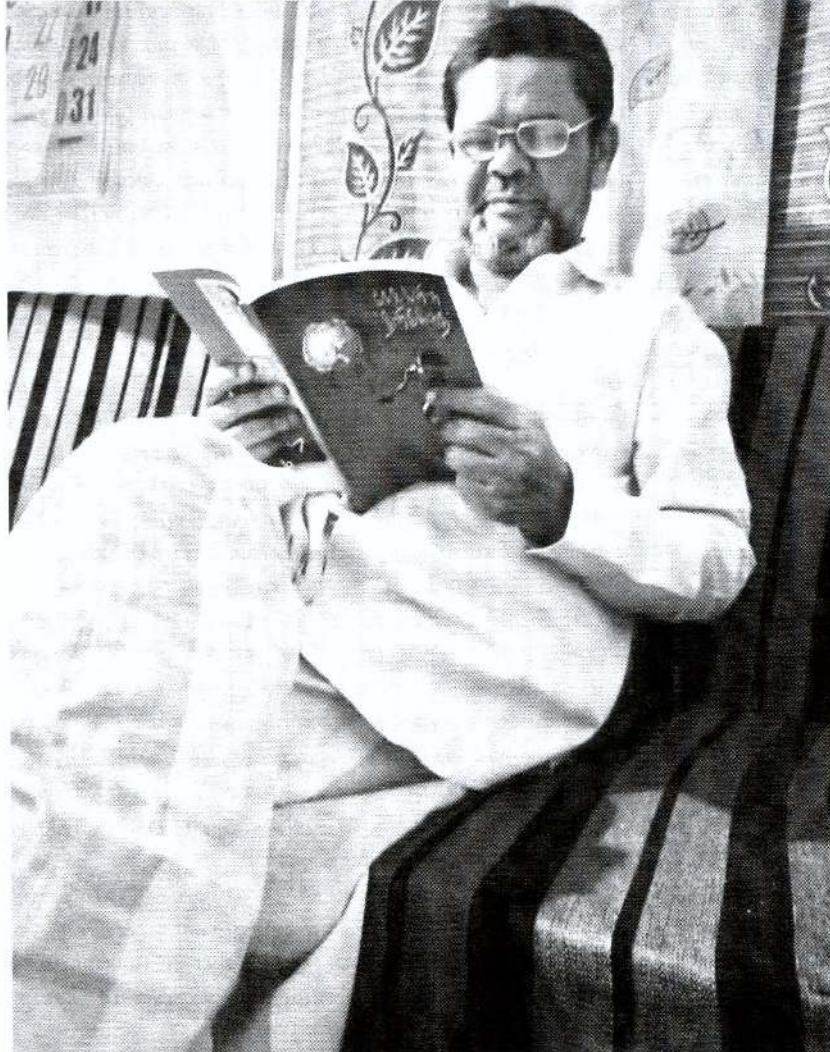
கிராமங்களைத் தீரவும் கதை சொல்லி

நட்டுமை என்ற நாவலை எழுதியதன் மூலம் தீரன் ஆர்.எம். நௌஸாத் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டவர். அவரது இரண்டு நாவல்கள் தொடர்பில் எழுதும் எத்தனமே இக்கட்டுரையின் மையமாகும். இதன் தொடக்கப் புள்ளியாக இலங்கையின் தமிழ் நாவல் படைப்பு முயற்சியில் முஸ்லிம்களின் வகிபாகம் பற்றிய தேடலைத் தொடங்கியபோது பின்வரும் மூன்று விடயங்கள் கவனத்திற்கு வந்தன.

அ) இலங்கையில் வெளியான முதல் தமிழ் நாவல் (அசன்பே சரித்திரம்)

ஆ) மாப்பிள்ளைலெப்பை ஆலிம் அவர்கள் அறபுத் தமிழில் எழுதிய இன்னொரு நாவல் (மதீனத்துன் நுஹாஸ்)

இ) அசன்பே சரித்திரம் வெளியாகி நீண்டகால இடைவெளியின் பின்னர் முஸ்லிம் சமூகத்திடமிருந்து வெளியான பிற்தொரு தமிழ் நாவல் (இவளைப் பார்)

மேற்படி மூன்று விடயங்களையும் நோக்குவோம். இலங்கையின் முதல் தமிழ் நாவல் என்ற பெருமையை அசன்பே நாவல் பெறுகின்றது. இதன் நான்காவது பதிப்பு 1990 இல் கொழும்பில்¹ வெளிவந்தது. வாசகர்களுக்கு குறிப்பாக பெண்களுக்கென விசேட அறிவுரைகளை இந்நாவல் கொண்டிருந்தது.

இந்நாவல் பற்றி இங்கு பலரும் பேச வாய்ப்புள்ளதால் தொடர்ந்து பேசவில்லை.

இரண்டாவது விடயம் அறபுத் தமிழ் நாவல் பற்றியது.

மாப்பிள்ளைலெப்பை ஆலிம்(1816-1898) அவர்கள் தமிழ் நாடு காயல்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆயினும், பல வருடகாலம் இலங்கையோடு தொடர்புகளைக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். அசன்பே சரித்திரம் எழுதிய எம்.சி.சித்திலெப்பை முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி, கலாசார, பண்பாடு விடயங்களிலும் சமூக சீர்திருத்தப் பணியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்ட அதே காலகட்டத்தில் மாப்பிள்ளைலெப்பை ஆலிம் இலங்கையில் அறிவியல் மற்றும் ஆன்மீக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப்பாடுபட்டவர். அவர் அறபுத் தமிழில் எழுதியதே மதீனத்துன் நுஹாஸ் என்னும் நாவலாகும். கொழும்பு புறக்கோட்டை இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவிலிருந்த சுலைமானியா அச்சகத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டு² 1900 ஆம் ஆண்டு செய்யித் முகம்மது ஆலிம் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இதன் தமிழாக்கம் தாமிரப்பட்டினம் என்ற பெயரில் முள்ளிக்குளம் எம்.கே.ஈ. மௌலானா என்பவரால் சென்னையில் 1979 இல் வெளியீடு செய்யப்பட்டது.³

அறபுத் தமிழ் என்பது தமிழை அறபு லிபியில் (எழுத்தில்)

எழுதுவதாகும். அறபுத் தமிழ் பற்றி பேரா. கா.சிவத் தம்பி அவர்கள் “அறபுத் தமிழ் ஆக்கங்கள் என்பன அறபு லிபியில் வரி வடிவத்தில் எழுதப்பெற்ற தமிழ் ஆக்கங் களே ஆகும்” என்று கூறியுள்ளார்⁴ அறபு மொழி வாசிக்கத் தெரிந்த ஒருவர் இந்நாவலைப் படிக்கும் போது தமிழ் நாவலொன்றை வாசிக்கும் உணர் வினையே பெறுவார். குறிப்பிட்ட அறபுத் தமிழ் நாவலும் அசன்பே சரித்திரமும் இலங்கையில் சமகால சூழலில் ஐந்து வருட இடைவெளியில் வெளிவந்தன என்பதையும் முஸ்லிம் சமூகத்தினர் மத்தியில் குறிப்பாக பெண்கள் மத்தியில் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை நாவல் வடிவில் விதைக்க முடியும் என்ற கற்பிதத்தை அக்கால கட்டம் கொண்டிருந்தது என்பதையும் மட்டுமே இங்கு சொல்லத் துணிந்தேன். மாறாக குறிப் பிட்ட அறபுத் தமிழ் நாவலை தமிழ் நாவல் வரிசைக்குள் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற நோக்கம் இங்கில்லை.

மூன்றாவது விடயம் “இவளைப் பார்” என்ற நாவலாகும். இது சித்திலெப்பையைத் தொடர்ந்து முஸ்லிம் சமூகத்திடம் இருந்து வந்த இரண்டாவது நாவலாகும். எம். ஏ. அப்பால் எழுதிய இந்நாவல் 1953 இல் வெளியானது.⁵

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை பேசுவல்லது நாவல் வடிவம் என்ற நிலைப்பாடு இருந்த சூழ்நிலையில் இன்னுமொரு நாவலை எழுத அறுபது வருடங்களிலும் கூடிய கால இடைவெளியை முஸ்லிம்கள் ஏன் பெற்றுக் கொண்டார்கள் என்ற கேள்வியை இவளைப் பார் என்ற நாவல் எழுப்புகின்றது. பல்கலைக்கழகங்களும் ஆய் வாளர்களுமே பதில் தர வேண்டியுள்ளது. என்னுடைய வாசிப்பு எல்லைக்குள் (மொழிபெயர்ப்பு நாவல் தவிர்த்து) எம். சி. சித்திலெப்பை எம். ஏ. அப்பால் இளங்கீரன் என்று நீளும் முஸ்லிம் நாவலாசிரியர்கள் வரிசையில் தீரன் ஆர். எம். நௌசாத் 17 வது இடத்தில் வருகிறார்.⁶

அவர் எழுதிய முதலாவது நாவல் நட்டுமை ஆகும். காலச்சுவடு அறக்கட்டளையின் சுந்தரராமசாமி பவளவிழா ரூபகார்த்த இலக்கியப்போட்டியில் முதல் பரிஷு பெற்ற நாவல் ஆகும். கொல்வதெழுதுதல் 90 அவரின் இன்னுமொரு நாவலாகும். வானவில்லே ஒரு கவிதை கேளு, நிற்பதுவே நடப்பதுவே பறப்பதுவே ஆகிய இரண்டு நாவல்களை பத்திரிகைகளில் தொட ராக எழுதியுள்ளார். அக்கினிக்குஞ்சு நடத்திய போட்டி யில் வக்காளத்துக் குளம் என்ற குறுநாவல் மூன்றாம் பரிசு பெற்றது. வல்லமை தாராயோ, வெள்ளி விரல் என்பன அவரின் சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். வெள்ளி விரல் இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றதோடு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதினையும் வென்ற தொகுதியாகும்.

02

நட்டுமை

விவசாயக் கிராமங்களில் நட்டுமை என்ற சொல் மிகவும் பரிச்சயமானது. நட்டுமை என்பது வயற்பரப்பில் பாதுகாப்பாகக் கட்டி வைத்திருக்கும் தண்ணீர் வரம்புகளின் அடியால் அல்லது பிளவுகளால் வேறு பக்கமாக களவாக ஓடி விடல் ஆகும். மாற்றான்

மனைவியோடு தகாத உறவு கொள்வதை உருவகப்படுத்திப் பேசவும் நட்டுமை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படும். தீரன் நௌசாத்தின் நட்டுமை நாவலில் இரண்டு செயற்பாடுகளும் இடம் பெறுகின்றன. ஒரே வீச்சில் இரண்டு மாங்காய்களைப் பறிக்கும் நுட்பத்துடன் நாவல் புதினமாக்கப்பட்டுள்ளது.

நாவலின் கதைச் சுருக்கம் இது.

உம்மாந்துறை என்ற விவசாயக் கிராமத்தின் அந்தலையில் பெரியவெளி கண்டமும் மழுவன் கண்டமும் அருகருகே அமைந்துள்ளன. பெரியவெளி கண்டத்திலே அகமதுலெப்பை பெரிய போடியாருக்கு 92 ஏக்கர் காணி ஒரே துண்டாகவும் மழுவன் கண்டத் திலே நாலு, ஐந்து ஏக்கர் கொண்ட துண்டு துண்டான காணிகள் ஊர் மக்கள் பலருக்கும் சொந்தமாக பரம்பியும் இருந்தன.

வேளாண்மைச் செய்கையின்போது பயனியன் அணைக்கட்டு நீரின் பெரும்பகுதி பெரிய போடியாரின் செல்வாக்கினால் முதலில் பெரியவெளி கண்டத்துக்கே வழங்கப்படும். எஞ்சிய நீர் மட்டுமே மழுவன் கண்டத் துக்குக் கிடைக்கும். இதன் காரணமாக ஒரே கிராமத்தவர் களாக உம்மாந்துறை மக்கள் இருந்தாலும் நீர்ப்பங்கீடு விடயத்திலும் நட்டுமையினாலும் அடிக்கடி ஒவ்வொரு போகத்திலும் சண்டை சச்சரவில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

பெரிய போடியாரின் மகன் சின்னப்போடியார் முகம்மது அனிபா பெரியவெளிக் கண்டத்துக்கு தலைமை தாங்கினான். மீரா வட்டானையின் சகோதரி யின் மகனான உமறுலெப்பை மற்றைய குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கினான். இரண்டு குழுத் தலைமைகளுக்கு மிடையே வேறொரு சண்டைக்கான கருவும் இருந்தது.

மீரா வட்டானையின் ஒரே மகள் செய்னம்புவை இருவரும் திருமணம் செய்ய விரும்பினர். அவள் மச்சான் முறையான உமறுலெப்பையை விரும்பினாள். சின்னப்போடி யாரின் எடுபிடையான மம்மலி செய்னம்பு விடம் தூது போகவும் செய்தான்.

மம்மலியின் மனைவி யம்னா. அவளின் விருப்பத்துக்கு மாறாக சில தடவைகளில் சின்னப் போடி யார் தகாத உறவு கொண்டதுமுண்டு. தொடர்ந்தும் இதனை அனுமதிக்க விரும்பாத யம்னா தனது கணவனிடம் சின்னப் போடியின் அசிங்கமான நடத்தையை சொல்லி விடுகிறாள். மம்மலி சின்னப் போடியாரை ஒரு இரவு தந்திரமாக அழைத்துச் சென்று கிறீஸ் கத்தியால் குத்திக் கொலை செய்ததுடன் அலரி விதை உட்கொண்டு இரண்டு நாட்களின் பின் மனைவி யிடம் சில இரகசியங்களைச் சொல்லிவிட்டு இறந்து விடு கிறாள். யமுனா கருவுற்று இருந்தநிலையில் கணவனை இழந்த சோகத்தில் வாழ்கிறாள். ஒரு தடவை பெரிய போடியாரைச் சந்தித்த யம்னா உண்மைகள் பலவற்றை யும் சொல்லி விடுகிறாள். செய்னம்புவிடம் வளரும் தனது குழந்தையை பொறுப்பெடுக்குமாறும் வேண்டுகிறாள். அதே தினம் பயனியன் அணைக்கட்டில் குதித்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள்.

சின்னப்போடியாரின் கொலை இடம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தில் வேறு காரணத்துக்காக புளியந்தீவு பொலிஸ் தடுப்புக்காவலில் இருந்த உமறுலெப்பை விடு தலை பெற்று வந்து செய்னம்புவை திருமணம் செய்து கொள்கிறாள்.

யம்னாவின் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பெரியபோடியார் அதிர்ச்சி அடைகிறார். தனது தந்தையின் இடது கையின் சின்னவிரல் சற்று உள்வளைந்து மோதிர விரலுடன் ஒட்டியிருந்ததைப் போல தனது கைவிரல்கள் ஒட்டியிருப்பதையும் தனது மகன் சின்னப் போடியாருக்கும் அவ்வாறே இருப்பதையும் இந்தக் குழந்தைக்கும் அவ்வாறே ஒட்டியிருப்பதையும் பார்த்து குழந்தையின் தகப்பன் சின்னப்போடி முகம்மது அனிபாதான் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். தனது சொத்து சுகம் அனைத்தையும் ஊர் மக்கள் முன்னிலையில் அந்தப் பிள்ளையின் பெயருக்கே எழுதி வைக்கிறார் என்று கதை முடிகிறது.

கால வெளி

இந்நாவலின் கதை நிகழ்காலம் 1930 களாகும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் சட்டசபைக் காலம். அக்காலத்தை சிழக்கு முஸ்லிம் மக்களின் விவசாய மரபு சார்ந்த வாழ்வு முறையும் கலாசார பண்பாட்டுக் கோலங்களும் பேச்சு வழக்கும் பொலிஸ் அதிகார நிர்வாக முறையும் கதையின் காலத்தை நாவல் நம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன.

நாவலில் வரும் "ஒரு புசல் நெல்லும் உப்பு அரை ராத்தலும் அபராதமாகக் குடுத்துட வேண்டியது" என்ற உம்மாந்துறைக் கிராமத்து தண்டனை முறை காலத்தைக் கணித்துச் சொல்கின்றது. இது பாணையின் ஒரு சோற்றுப்பருக்கைதான்.

புளியந்தீவிலிருந்து கல்முனை நகருக்கு வந்தி ரங்கிய வெள்ளைக்கார பெரிய நீதிவானையும் பறங்கித் துரை வைத்திய அதிகாரியையும் கூட்டி வர வண்டிகள் போயிருந்தன எனவும் திரு.வைஹ்மன் ஸ்ரீபனின் கட்டளையின்பேரில் உடையார் பொலிசாணை விபர அறிக்கைகள் தயார்படுத்திக் கொடுத்தார் என்றும் புளியந்தீவு ஆஸ்பத்திரியில் மம்மலி மெளத்தாகின் எண்டு கொழாய்ச் செய்தி வந்திரிக்காம் போன்ற வசனங் களும் காலத்தின் கண்ணாடிதான். அதுபோலவே ஆடை வகைகளும் ஆபரண அணிகலன்களும் கதையின் காலத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன.

களவெளி

கதையின் பிரதான களம் கிழக்குப் பிரதேசத் தில் பாரம்பரிய முஸ்லிம்கள் வாழும் உம்மாந்துறைக் கிராமமாகும்.

பள்ளித் திடல் ஒழுங்கை, கூழாவடிச் சந்தி, கொடியேற்ற விழா நடக்கும் காட்டுப் பள்ளி, சாய்ந்த மருது அத்தர் பாவாவின் வாசலடி, புளியந்தீவு என்று நாவல் எல்லா இடமும் நடந்து திரிகின்றது.

போடிமார், சிறு துண்டுக் காணிகளைச் சொந்தமாகக் கொண்ட சிறு விவசாயிகள், போடி மாரின் வயல்களை செய்கை பண்ணும் வயல்காரன், முல்லைக் காரன், கூலி விவசாயி என்று அனைவருமே வேளாண்மையை

நம்பி வாழும் சிறு தொகை மக்கள் கூட்டம். பட்டிப் பளை ஆற்றங்கரையில் பன் பிடுங்கி வாழும் ஏழைப் பெண்கள் ஓரிருவர்தான் என்று நாவலின் களம் விபரிக்கப்படுகின்றது.

பாத்திர வெளி

ஒரு நாவலின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கும் கூறுகளில் அதில் வரும் பாத்திரங்களின் வார்ப்பு முறை முக்கிய பங்கு வகிக்கும்.

இந்நாவலில் முக்கிய பாத்திரங்களான பெரிய போடியார், சின்னப்போடியார் முகம்மது அனிபா, மீரா வட்டாணை, அவரின் மகள் செய்னம்பு, உமறுலெப்பை, சின்னப்போடியாரின் எடுபிடி மம்மலி, அவரின் மனைவி யம்னா, முக்குலத்துக் கிழவி போன்ற கதாபாத்திரங்களை நட்டுமையின் எழுத்துக்களில் தீரன் நெளசாத் உயிரோடு கொண்டு வந்துள்ளார். நாவலின் ஆரம்பத்தில் பெரிய போடியாரை அறிமுகம் செய்யும் பாங்கு நாவலுக்கு மரியாதை தேடிக் கொடுக்கிறது. பெரிய போடியாரின் அறிமுகத்தை நீங்களே நேரடியாகவே வாசியங்கள். "பெரிய கண்டாங்கிச் சாறனுக்குள் பெரிய கைப்பெனியனை உள்விட்டு மதராசு இடைப்பட்டி நாலங்குல அகலத்தில் அணிந்திருந்தார். அதில் பற்பல அளவுகளில் சாவிக்கொத்துகள், காதுக்குத்தி, சிறிய கத்தி, நகக் குறும்பி, நாசிக்குடைவு. இவைகளுடன் விற்சுருள், சிறு கத்திகளும் ஆரோகணித்துத் தொங்கின. மழிக்கப்பட்ட தலைமீது அணிந்திருந்த துருக்கித் தொப்பியின் குஞ்சத்தில் தங்க முலாம் மணிகள் ஆடின. கால்களில் கடுஞ் சூரியமாரா மரத்தாலான மிதியடிகள். நரை கலந்த மீசை பெரிதாக வாச நெய்யிட்டு இரு பக்கமும் முறுக்கி விடப்பட்டிருந்தன. வாயில் பெரிய ஜேர்மன் சுருட்டு செருகப்பட்டு இடைவிடாது புகைந்து கொண்டிருந்தது." எழுத்திலே படப்பிடிப்பு நடத்தும் தீரனின் வித்தை இது.

தனது கடைசி ஆசை இக்கிராமத்தில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் நிறுவுவதுதான் என்று சொல்லுமிடத்தில் சமூகப் பிரதிநிதியாகவும் சிறு சிறு சச்சரவுகளை தீர்த்து வைக்கும் தன்மையினால் தலைமைத்துவ ஆளுமை கொண்டவராகவும் பெரிய போடியாரை நாவல் கட்டமைக்கின்றது. ஞானமுத்து நொத்தாசி நாவலில் புள்ளி அளவிலான பாத்திரம்தான். ஆனால் கலா ரசனையோடு இந் நாவலில் அவர் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார்.

"ஞானமுத்து நொத்தாசியார் தனது வாயிலிருந்து செங்கடலை செப்புப் படிக்கத்தினுள் நீர்ப்பாய்ச்சி ஓய்ந்தபின் மறுபடி வட்டா கேட்டுப் பெற்று பாக்குச் சீவல்களில் ஒரு பிடி அள்ளி மூன்று வெத்திலைகளை எடுத்துக் காம்பு கிள்ளி மிக நிதானமாக செஞ்சுண்ணாம்பு நீளமாகத் தடவி கலவையை உருட்டி கொடுப்புக்குள் அடக்கி மறுபடி இடிக்குரலில் ஆரம்பித்தார்.

பாத்திர வார்ப்பு நாவலுக்கு நகை போட்டு மகிழ்கிறது.

உத்தி முறை

நேர்கோட்டு முறையில் நாவல் பயணிக் கின்றது. நாவலின் முதல் அத்தியாயம் தனது ஆதனங்களை மகனுக்கு எழுதி வைக்கும் நிகழ்ச்சியுடன் ஆரம்பமாகின்றது. இறுதி அத்தியாயத்திலே யம்னா பெற்றெடுத்த பிள்ளையை தனது பேரனாக மறைமுக மாக அங்கீகரிக்கும் நிகழ்வு இடம் பெறுகின்றது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்குமிடையே தொடர்பும் உந்துதலும் காணப்படுகின்றது. தமிழ்ச் சினிமாவை சில நேரங்களில் நினைவுபடுத்தவும் செய்கிறது.

புனைவு மொழி

ஒரு நாவலின் புனைவு மொழி என்பது இரண்டு வகைத்து ஒன்று பாத்திரங்கள் வாயிலாக அவர்களின் பேச்சு வழக்கை ஒப்புவிக்கும் முறையாகும் இன்னுமொன்று நாவலாசிரியரின் மொழி வெளிப் பாடாகும் இந்நாவலில் இரண்டு வகை மொழிகளும் சரிக்குச் சமனாக இடம்பெறுகின்றன. பெரிய போடியார் ஹஜ்ஜைக்குப் போகத் தயாரான நிலையில் தனது ஒரே மகன் சின்னப் போடியாருக்கு சொத்துக்களை எழுதி வைக்கும் நிகழ்வில் இடம் பெறும் மொழிப் பயன்பாடு நாவலில் இவ்வாறுதான் வருகிறது.

"பெரிய போடியார் தொன்னுத்திரண்டு ஏக்கரை எழுதி வெச்சிட்டாரு மகனுக்கு"

"உள்ளதும் ஒரே ஒரு ஆம்புளப்புள்ள...ல்லா"

"உள்ளதும் ஒரு கண்டு அதுவும் நாம் பன்கண்டு ...ல்லா"

"பெரிய போடியார் அச்சிக்குப் போற சோடிப்பு"

"எல்லாம் எழுந்துதானே போகணும்"

சின்னப் போடியார் பெரிய போடியாரின் ஏக புதல்வன் என்பதை ஒரேயொரு நாம் பன் கண்டு என்பதும் மக்கா வுக்குப் போகத் தயாராகிவிட்டார்போல என்பதை அச்சிக்குப் போற சோடிப்பு என்று சொல்வதும் இது போன்ற மொழிப் பயன்பாட்டினை நாவல் முழுவதும் மாந்தி மகிழலாம்.

கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகள்

நாவல் முழுவதும் கலாசார பண்பாட்டு அடையாளங்களை அறிய முடிவது நட்டுமையின் மிக முக்கிய சிறப்பம்சமாகும். கயிற்றுக் கதிரை. முத்தட்டுப் பாய். தோட்டுப்பாய். கோழிக்கால் அலங்காரப் பன் தட்டு. தாராக்கால் சவடம். பெரிய கண்டாங்கிச்சாரன். சிறுவால். மருதபடிச் சோமன். வில்லுக்கரத்தை. தேன் குழல். மொறுமொறுப்பான வாடா. கடல் லாம்பு. குஞ்சிடிச் சலங்கை என்று நாவல் முழுவதும் கலாசார பண்பாட்டு அடையாளங்கள் நிரம்பி வழிகின்றன.

ஒரு சிறந்த நாவல் என்பது கதையில் வாழும் மக்களின் கலாசாரம். பண்பாடு. வாழ்வுமுறை. மதம்சார் நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றை மண்ணின் வாசனையோடு உயிர்ப்புடன் சொல்ல வேண்டும் அதனை சிறப்பாக தீரன் செய்துள்ளார்.

விதை. பஞ்சவாய். முளை. ஊசிப்பயிர். நாற்று... பொலி என்றவாறு பதினாறு அத்தியாயங் களுக்கும் நெற்கதிரின் பதினாறு பருவங்களையும் பெயராக வைத்திருப்பது மணமகளின் கைகளிலே மருதாணி இட்டதுபோல் இருக்கிறது.

புலம் பெயர் எழுத்தாளர் ஷோபா சக்தி தனக்குப் பிடித்த பத்து நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது தீரன் ஆர்.எம்.நெளஸாத் எழுதிய நட்டுமை நாவலையும் அதனுள் அடக்கியிருந்தார். ஷோபாவின் இந்தக் கூற்றை நிறுவுகிறது நட்டுமை நாவல்

03

கொல்வதெழுதுதல் 90

கண்ணிவெடி, குண்டு வெடிப்பு, டயர் எரிப்பு, ஹர்த்தால், ஆட்கடத்தல், சுற்றி வளைப்பு என்று தொன் னூறுகளில் முஸ்லிம் பிரதேசமெங்கும் தலைவிரித்தாடிய பயங்கரவாதப் பின்னணியில் போர்க்கால இலக்கியமாக அரசியல் பேச எழுந்ததுதான் ஆர்.எம்.நெளஸாத் எழுதிய கொல்வதெழுதுதல்90 என்ற நாவலாகும்.

முஸ்லிம் குரல் என்னும் வாராந்த ஏட்டிலே பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் கொண்டதாக 2003 இல் தொடராக வெளிவந்தது. பள்ளிமுனைக் கிராமத்தின் கதை என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் 2013 இல் காலச்சுவடு பதிப்பகத்தினால் கொல்வதெழுதுதல்90 என்ற தலைப்பில் நூலுருப் பெற்றது.

தொன்னூறுகளின் முஸ்லிம் அரசியலைப் பேசிய இந்நாவலின் கதைச் சுருக்கம் இதுதான்.

கதையின் நாயகன் முத்துமுகம்மது. விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களின் கெடுபிடி நடவடிக்கைகளைக் கண்டும் கேட்டும் திரிந்த இளைஞன். இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் நடவடிக்கைகளால் கவரப் பட்டவன். தனக்கிருந்த மலேசிய வாசுதேவன் குரலைப் பயன்படுத்தி பாடல்களை அரசியல் கூட்டங்களில் பாடி வந்தான்.

இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சித் தலைவரின் சுவனத்தை ஈர்த்த முத்து முகம்மது கட்சியின் இளைஞர் அணித் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான்.

இதற்கிடையே தனது மாமி மகள் மைமுனாமீது தீராத காதல் கொண்டு எப்படியும் அவளைத் திருமணம் செய்யத் தீர்க்கமான முடிவெடுத்தான். மைமுனாவும் இணங்கியே இருந்தான்.

மைமுனாவுக்கு வயசுக்கு வந்த மூன்று சகோதரி களும் ஒரு தம்பியும் உள்ளனர்.

மைமுனாவை அரபு நாட்டுக்கு அனுப்பி உழைத்தால்தான் தனது குடும்பம் உருப்படும் என்று கைம்பெண்ணான தாய் முடிவுக்கு வருகிறாள். அடிக்கடி வந்துபோன வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு முகவரான சப்பு சுல்தானும் இந்த முடிவுக்கு காரணமாகிறான்.

மைமுனா வெளிநாடு போகக் கூடாது என்று முத்து முகம்மது ஒற்றைக் காலில் நிற்க நிலைமையை அநுசரித்து மைமுனா வெளிநாடு போகிறாள். சப்பு சுல்தான் ஏற்கனவே பல பெண்களை ஏமாற்றிக் கெடுத்த வன். மைமுனா பேசி முத்து முகம்மதுக்கு அனுப்பிய ஒலிநாடாவில் தன்னைக் கெடுத்த கதையையும் சொல்லியிருந்தான். அரசியலிலும் முத்து முகம்மதின் எதிரி. எனவே சப்பு சுல்தானை கொலை செய்ய முயற்சிக்கிறான். இன்னுமொரு இளைஞனும் தனது தாயின் மரணத்துக்குக் காரணமான சப்பு சுல்தானை கொலை செய்யத் திட்டமிடுகிறான். சப்பு சுல்தானின் சடலம் புலிகள் கொலை செய்ததான கடித்ததோடு

ஆலமரத்தில் தொங்கியது.

ஊரில் சிலர் சப்புவின் கொலைக்கு முத்து முகம்மதுவைச் சுட்டியே பேசத் தொடங்கினர். ஆனால் இஸ்லாமிய கட்சித் தலைவர் எம்.எச்.எம்.இஸ்ஹாக் முன்னிலையில் முத்துமுகம்மது தன்னை நிரபராதி என நிரூபித்தான்.

உயிராபத்தில் இருந்து கட்சித் தலைவரைக் காப்பாற்றிய வேளையில் முத்து முகம்மது மூன்று கை விரல்களை இழந்தவன் என்பதனால் வயற்சேனை பிரதேச தவிசாளர் பதவியை தலைவரின் பரிசாகப் பெற்றவன். பள்ளிமுனைக் கிராமத்தின் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் தலைவர் திருப்தி கண்டதனால் வெற்றிடமாகியிருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியையும் முத்து முகம்மதுக்குப் பரிசாக வழங்கினார். அதுமட்டுமல்லாமல் வெளிநாட்டிலிருந்த மைமூனாவை நாட்டுக்கு அழைத்து திருமணமும் நடத்தி வைத்தார்.

முத்து முகம்மது மைமூனா தம்பதிகள் ஊர் மக்களின் பலத்த வரவேற்புகளுக்கு மத்தியில் பள்ளி முனைக் கிராமத்தில் வந்திறங்கினார்கள் என்று கதை முடிகின்றது.

கால வெளி

காலம் காலமாக ஒரே குட்டையில் ஊறிய கட்சிகளுக்கு புள்ளடி போட்டுப் பழக்கப்பட்ட தமிழ் பேசும் மக்களிடையே அரசியல் என்பது வேறு துருவம் நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. ஆயுத கலாசாரம் ஒரு பக்கமும் இராணுவ நடவடிக்கை, இந்திய அமைதிப் படை என்று இன்னுமொரு பக்கமும் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசம் தொன்னூறுகளில் கொதி நிலையில் இருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையை நாவல் துல்லியமாகச் சொல்லி நகர்கின்றது. குறிப்பாக முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசுக்கு மூலை முடுக் கெல்லாம் ஆதரவு திரளத் தொடங்கிய காலம். தேநீர் கடைகளிலும் வீதிச் சுவர்களிலும் வீட்டு முகப்பிலும் ஒட்டப்பட்ட தலைவர் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப் மக்களைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார் என்று தனது வழமையான நகைச்சுவை கலந்த பாணியில் ஆசிரியர் இதனைப் பதிவு செய்கிறார்.

அரசியல் கூட்டங்களில் முஸ்லிம் பெண்கள் முதன்முதலாகப் பங்குபற்றத் தொடங்கிய காலமும் அதுதான். முத்துமுகம்மது "பொன் மாணைத் தேடி நான் பூவோடு வந்தேன்" என்று மலேசிய வாசுதேவன் குரலில் அரசியல் மேடையில் பாடிய தும் அங்கிருந்தவாறே அவனது கண்கள் மைமூனாவை பெண்களுக்கு மத்தியில் தேடியதாகச் சொன்னதும் நாவலின் காலத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றன.

நாவலில் நிரம்பிவழியும் பயனிலைச் சொற்கள் கதைநிகழ் காலத்தை குறி சுட்டுக் காட்டுகின்றன.

கன வெளி

பள்ளிமுனைக் கிராமத்தில் ஆரம்பிக்கும் நாவலின் களம் பூமரச் சந்தி, பசரிச்சேனை, பாலடி அவ்லியா சியாரம், நெய்னார் கடை, கொழும்பில் யூகே லொஜ், தலைவரின் இல்லம் என்று தலைநகரம்வரை செல்கின்றது.

ஷஹீவங்கையின் தேசப் படத்தில் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தைத் தேடினால் காணமாட்டோம். இந்தப் போர்க் காலத்தில் கூட அடர்த்தியான மரத்தோப்புகளைப் போர்த்திக் கொண்டு இனம் புரியாத ஒரு அமைதியாகப் பசுமைக்குள் ஒளிந்திருந்தது பள்ளிமுனைக் கிராமம்" என்று நகர்கிறார் நாவலாசிரியர் ஆர்.எம்.நெளலாத்.

பள்ளிவாசலும் மைதானத்துடன் கூடிய ஒரு முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயமும் கிறவல் பாதைகளும் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தின் அடையாளங்கள். பெரிய பள்ளித் தலைவர் செய்லான் ஹாஜியாரிடம் மட்டுமே கொரளா கே.ஈ 20 கார் இருந்தது. முத்து முகம்மது செத்தைக் குடிசையில் வாழ்ந்தான்.

பாத்திர வெளி

நாவலில் முத்து முகம்மது மட்டுமே முக்கிய பாத்திரம். மைமூனா. சப்பு சுல்தான், இஸ்லாமியக் கட்சித் தலைவர் எம்.எச்.எம்.இஸ்ஹாக், பள்ளித் தலைவர் செய்லான் ஹாஜியார், நெய்னார், தாடி மாஸ்டர், மொட உதுமான், தம்பி யாசின் என்று பல பாத்திரங்கள்.

நாவலில் கதாநாயகன் முத்து முகம்மது பின்வரு மாறுதான் நமக்கு அறிமுகமாகிறான்.

பள்ளிமுனை இளைஞர் அணித் தலைவர் பதவியை அவன் பெற்றிராத காலம்.

"மேடையில் ஒரேயொரு ஆளாக முத்து முகம்மது நின்று கொண்டிருந்தான். தலையில் கட்சித் தொப்பி. மஞ்சள் பச்சை சேட்டுடன் கட்சிச் சாறன். கையில் புதிதாக கடிபாரம். மார்பில் தலைவரின் சிறிய படம்."

"முத்து முகம்மது பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்திருக்கிறான். ஒரு தேர்ந்த பாடகனுக்குரிய கம்பீரமான குரல் வளம் அவனுக்கு இயற்கையாகவே இருந்தது. அரசியல் மேடைகளிலும் வைபவங்களிலும் மலேசியா வாசுதேவனின் குரலிசையில் பாடுவதும் அறிவிப்பதும் அவனது சிறப்பம்சம் பொழுதுபோக்கு தொழில் எல்லாமே ..." என்றுதான் முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஆசிரியர் முத்து முகம்மதை அறிமுகம் செய்கிறார். கொழும்பிலே தலைவருடன் சில காலம் தங்கிய முத்து முகம்மது பல மாற்றங்களை தன்னுள் உள்வாங்கிக் கொண்டான்.

இதுபற்றியும் நாவல் நமக்குச் சொல்கிறது.

"இப்போதெல்லாம் சிங்களம் இயல்பாகவே விளங்கியது. ஆங்கிலம் கூடக் கொஞ்சமாய் பேசவும் முடிந்தது. தலைநகரின் வீதிகளும் சந்து பொந்துகளும் கூடப் பரிச்சயமாயின. கட்சி அலுவலகம், பாராளுமன்றம், வங்கி, பொலிஸ்நிலையம், தொலைபேசி, தொலைமடல், அரசாதிக்காரிகள், ஏசி.காலி முகத்திடல், ரூபவாஹினி, ஊனக்

கைகளால் பஜரோ வாகனம்கூட ஓட்ட, எல்லாம் பழக்கமாகின. முத்து முகம்மதின் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தனம் புரணமாகத் தொலைந்து விட்டிருந்தது. அவனுக்குள் ஒரு நகர இளைஞன் உருவாகி இருந்தான்”

நாவலின் இறுதி அத்தியாயத்தின் இறுதிப்பந்தி இது.

“வாகனத்தின் கதவுகளை ஒரு பொலிஸ் காரன் பவ்வியமாகத் திறந்துவிட, நெருக்கியடித்த சனங்களை அதிரடிப்படை வீரர்கள் தள்ளி வழி சமைக்க, வாகனத்திலிருந்து தனது இளம் மனைவி சகிதமாக இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார். இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் பிரதித் தேசிய அமைப்பாளரும் பள்ளிமுனை இளைஞர் அணித் தலைவரும் முன்னாள் வயற்சேனை பிரதேச சபைத் தவிசாளரும் தற் போதைய திகாமடுள்ள மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரு மான கௌரவ ஜனாப் எம்.முத்து முகம்மது அவர்கள்

“நாரே தக்பீர்”

“அல்லாஹ் அக்பர்”

முத்து முகம்மதின் முழுமையான ஆளுமை இவ்வாறுதான் நாவலில் மேற்கிளம்பியது. நாவலின் ஒரே முழுமையான பாத்திரம் முத்து முகம்மது தான். ஏனையவை துணைப் பாத்திரங்களே.

புனைவு மொழி

நாவலில் ஆசிரியரின் மொழிப் பிரயோகத்திலும் கதாபாத்திரங்களின் பிரதேச பேச்சுமொழி வடிவமே மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது. அதனையும் உயிர்ப்புடன் எழுதும் வல்லமை ஆசிரியருக்கு சித்தித் துள்ளது.

முஸ்லிம் அரசியலின் இயலுமை பாமரத்தனத்தில் அல்லது படிப்பறியாத மக்களின் கைகளில் தொண்ணூறுகளில் இருந்துள்ளது என்பதை நாவல் கோலம் போட்டுக் காட்டியுள்ளது. அக்காலத்திய அரசியல் அப்படித்தான் இருந்தது. யதார்த்தத்தையே நாவல் பேசியுள்ளது.

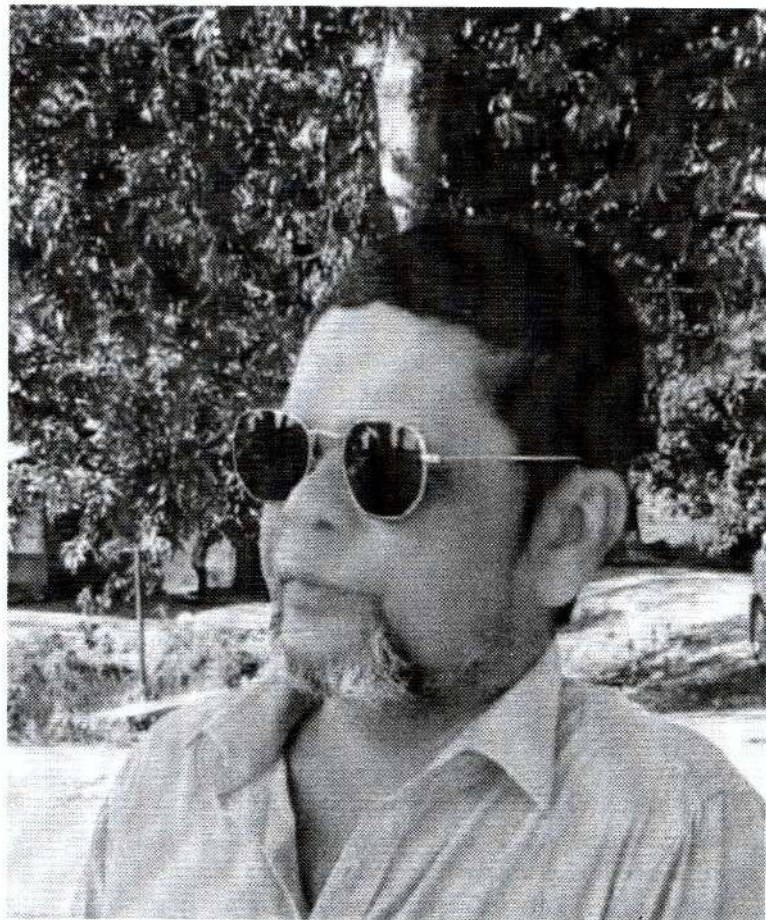
நூலின் நுழைவாயிலில் கிடந்த சுருக்கெழுத்து என்ற நாவலாசிரியரின் குறிப்பிலே யாவும் கற்பனையுமல்ல யாவும் நிஜமும்லல என்ற வாசகம் இதனையே ருசுப்படுத்துகின்றது.

04

தீரன் ஆர்.எம். நௌசாத்தின் நட்டுமை(2007), கொல்வதெழுதுதல்90(2013)ஆகிய இரண்டு நாவல்களும் கதை நிகழ்காலத்தை சேதாரமில்லாமல் முன்வைக்கின்றன. காலத்தை கலவரப்படாமல் செப்பமாகக் காட்டும் நாவல்களே வெற்றி பெறுகின்றன.

கள வெளி, பாத்திரவார்ப்பு, புனைவு மொழி, மாணிட வாழ்வியல், கலாசாரம் மற்றும் பண்பாடுகளின் பிரசன்னம், கற்பனையிலும் யதார்த்தம் மேலோங்கியிருத்தல் போன்ற நாவலின் கூறுகளை பெருமளவில் சிறப்பாகக் கையாண்டமையால் இரண்டு நாவல்களும் பலராலும் பேசப்பட்டன.

நட்டுமையின் கனதி கொல்வதெழுதுதல்90

இலும் கொஞ்சம் தூக்கலாகவே உள்ளது.

இரண்டு நாவல்களிலும் குறிப்பாக நட்டுமையில் கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகள் வெளிப்பட்ட அளவுக்கு விவசாயக் குடிகளின் சமூகம் சார்ந்த வாழ்வியல் பேசப்படவில்லை என்பது நட்டுமையின் செழுமையில் மறைந்து போகின்றது.

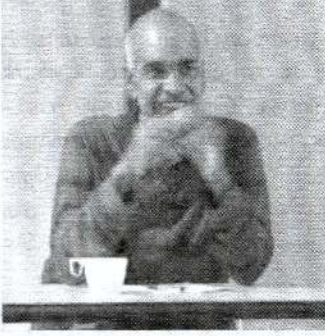
இன்னும் பல புதினங்கள் ஆர்.எம். நௌசாத்திடமிருந்து வெளிவர வேண்டுமென்பதே தமிழிலக்கியத்தின் தேவையாகும்.

அடிக்குறிப்பு

- 1 ஜெமீல்.எஸ்.எச்.எம். கட்டுரை: “இலங்கையின் முதலாவது நாவல்” தமிழ் அமுதம் கலைவிழா மலர் 2000
- 2 ஜெமீல்.எஸ்.எச்.எம். நூல்: அறபுத் தமிழ் ஒரு மீள் பார்வை பக் 18
- 3 அமீன்.எம்.ஈ.எம். நூல்: இலங்கை முஸ்லிம்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட முன்னோடிகள் பக் 81
- 4 பேரா.சிவத்தம்பி கா நூல் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் 1994 தமிழிலக்கியத்தில் மதமும் மாணிடமும்
- 5 தமிழ் விக்கிபீடியா இலங்கைத் தமிழ் புதினங்களின் பட்டியல்
- 6 மேற்படி

ரவியின்

கு மி ழி

குமிழி

ரவி

1. நாவல் என்பது புனைவின் வகைக்குள் அடங்குகின்றதாயினும் இந்த கதை நாவலாசிரியரின் சொந்த அனுபவங்களை சார்ந்துள்ளதனால் இதனை நாவல் வடிவில் அமைந்த “அல்புனைவு” எனக்கொள்ளலாம்.

2. கதையின் காலப்பகுதி நெடிதானதன்றி இரு வருடங்களுள் நிகழ்கின்ற சம்பவங்களாகும்.

3. இந்த கதையினை வெறுமனே வாசகனாகவன்றி அந்த காலத்தை அனுபவித்த ஒரு சாதாரண மனிதனாகவுமிருந்தே வாசித்து முடித்தேன்.

குமிழியும் காலத்தை பின்னோக்குதலும்

ஈழவிடுதலை போராட்டமானது அமைப்புக்களின் கைகளுக்கு சென்று விட்ட எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலும் எண்பதுகளின் முற்பகுதியிலும் ஏராளமான அமைப்புக்கள் ஈழவிடுதலைக்காக உதயமாகின. இந்த அமைப்புக்கள் யாவற்றிலும் காணப்பட்ட ஒற்றுமை யாதெனில் மாவோ, கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் லெனின் போன்றவர்களினால் தத்துவார்த்த ரீதியில் உருவாக்கப்பட்ட “சமவுடமை” கருத்தியலை குறித்தளவில் உள்வாங்கி செயற்பட்டமையாகும்.

சமவுடமை தத்துவமானது ஈழப்போராட்டத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டமை மற்றும் செல்வாக்கு பெற்றமை குறித்த பின்னணிகளை ஆராய்கையில் ஈழத்தில் காணப்பட்ட சாதிய அடக்குமுறைகள், பெண்கள் மீதான அடக்குமுறைகள், சீதன முறைமை போன்ற இன்னொரன்ன காரணிகளை பட்டியலிட முடியும். பேரினவாதத்தின் பிடியிலிருந்தான விடுதலை பெறுதலும் மானுட விடுதலையும் ஏககாலத்தே நிகழ வேண்டும் என்பதே ஈழப்போராட்ட அமைப்புக்களின் ஆரம்ப கால சிந்தனையாகவிருந்தது.

உமாமகேஸ்வரன் அவர்களை செயலதிபராக கொண்டிருந்த புளொட் அமைப்பானது ஈழவிடுதலை அமைப்புக்களில் அதிகம் உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்த அமைப்பாகும். இந்த அமைப்புக்குள் அதிகமான உறுப்பினர்கள் இணைந்தமைக்கான காரணம் இது சமவுடமை தத்துவத்தை தன்னகத்தே கொண்டிருந்தமையையும் காரணமாக கூற முடியும். ஆனால் அதிகம் உறுப்பினர்களை அது கொண்டிருந்தாலும் அதாவது குமிழியாக வீங்கி பருத்திருந்த போதிலும் அதன் செயல்விச்சும் கட்டுக் கோப்பும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இருக்கவில்லை. இதனாலேயே இந்த அமைப்பு இறுதியில் “குமிழியாய்” வெடித்தும் சிதறியும் போனது.

இதனை விடவும் சமவுடமை தத்துவங்களை அது தனது உள்மையங்களில் பலப்படுத்தாமையும் அதாவது உள்ளே காணப்பட்ட தத்துவ வெறுமையும் இந்த நாவலின் பெயர் தெரிவுக்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்த முன்னாள் போராளி புளொட் அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து

தனியே ஓர் இரகசிய குழுவாக இயங்கிய சந்ததியாரின் “தீப்பொறி” குழுவிலும் இயங்கிய ஒருவர். புளொட் அமைப்பின் தேசிய கீதமாக இருந்த பாடலான “புதியதோர் உலகம் செய்வோம் தோழா” என்ற பாடலிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்றொடரான “புதியதோர் உலகம்” என்ற பெயரில் அந்த அமைப்பின் உள்ளக முரண்கள் வெளிக்கொணரப்பட்டன. அதாவது ஒரு எள்ளல் தனமான பெயர் தெரிவே இது. “புதியதோர் உலகம்” நூலின் இரண்டாம் பாகமாக எழுதப்பட்ட இந்த நாவலின் தலைப்பு கூட ஒருவிதமான எள்ளல் தன்மையுடனேயே உள்ளதென்றும் கூறிவிட முடியும்.

வேம்பும் சவுக்கும்

இந்த நாவலிலே வேம்பு மரமும் சவுக்கு மரமும் படிமங்களாக பயணிக்கின்றன. வேம்பு மரமானது எமது நாட்டுக்கு உரித்தானதுடன் மிகவும் புனிதமான விருட்சமாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது. மருத்துவ குணங்கள் நிறைந்த இது குளிர்மையை அள்ளி வீசுகின்ற மரமாகவும் விளங்குகிறது.

கதாசிரியர் ரவியாக, ரகுவாக, ஜோனாக என மாறி மாறி அவதாரம் எடுக்கும் ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும் வேம்பின் தொடர்ச்சி அவரது வாழ்விலே இருக்கிறது. அதிலும் அவர் ரவியாக இருக்கும் நாட்களிலே அவரின் வீட்டு

முற்றத்தில் இருக்கும் வேம்பு மரம் கதை கூறுவதாக ஒரு அத்தியாயத்தை ஒதுக்கி யிருப்பது சிறப்பு. ஒரு கட்டத்தில் வேம்பு மரம் ரவி எனும் பாத்திரத்தை தனது புத்திரனாகவே குறிப்பிடுகிறது.

ஆனால் ரவி பயிற்சி முடித்து தனது வீடு வரும் போது அந்த வேம்பு அங்கில்லை. இதற்கு காரணமாக வீட்டின் வறுமை குறிப்பிடப்பட்டாலும் அதன் ஏக பரிணாமம் இவ்வாறு உள்ளதாக குறிப்பிட முடியும். போரும் தொடர்ச்சியான வாழ்வியல் அலைக் கழிப்பு களும் ஈழத்தமிழரின் பாரம்பரிய சிந்தனைகளில் பல் வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அவர்கள் புனிதங்களை கூட சாதாரணங்களாகக் கடக்க வேண்டியவர்களாயினர். இதன் ஒரு வெளிப்பாடே வேம்பின் அழிப்பாகும். வேம்பு ஈழத் தமிழர் வாழ்வியலின் தொன்மை குறியீடு. இந்த குறியீட்டின் உச்சம் ரகு மீண்டும் ரவியாகி புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் இருக்கும் போதும் சாளரத்திற்கு வெளியே வேம்பு மரம் இருப்பதாக காட்டியுள்ளமையே.

இந்த தொன்மைக் குறியீட்டின் எதிரிடை குறியீடே சவுக்கு மரங்களாகும். உண்மையிலேயே சவுக்கு, இயில் இயில், விக்ஸ் போன்ற மரங்கள் அந்நிய தேசங்களில் இருந்து எமக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவை. அவற்றினால் ஏற்படும் சூழலியல் பாதிப்புகள் பின்னாட்களிலேயே உணரப்பட்டு காலப்போக்கில் அவற்றுக்கான மவுசு சதேசமக்களிடையே அற்றுப் போனது.

இங்கே வரும் சவுக்கு மரங்களானவை அடையாளம் காணப்பட வேண்டிய பல மரங்களை கொண்டிருக்கிறது. இன விடுதலைக்காக தம் ஆசா பாசங்கள் அத்தனையையும் துறந்து வந்த பல நூறு இளைஞர்களின் கணவுகள் சவுக்கு மரங்களினால் காவு கொள்ளப்பட்டமை காலக்கொடுமையே. சூழலியல் ரீதியில் கூட வெப்பத்தை மிகுதியாக சேமித்து வைக்கும் மரங்களே இவை. ஆக சவுக்கு தோப்புகள் “ஒவ்வாத உலர்காற்று”.

நமக்கு ஒவ்வாத கூட்டுக்களின் குறியீடாக சவுக்கு மரங்களை நாம் கருதினால், “சவுக்கு மரங்களை” அடையாளம் காண வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்தும் முதலாவது வெளியீடாக “வங்கம் தந்த பாடம்” என வெளிக்கொணர்ந்த “குமிழியின்” பணி காலமறிந்து ஞாலத்தின் கண் செய்த பெரும் சேவையே. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அது நீட்சி பெறாது அமுங்கிப் போனமை நமது வரலாற்றை நாமே சிருஷ்டிக்க முடியாமல் போனமைக்கான காரணியாகும்.

சவுக்கு மரத்துக்கு இணையாக பல பாத்திரங்களை இந்த நூலில் நாம் தரிசிக்க கூடியதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு முகாமிலும் ஒவ்வொரு சவுக்கு மரங்கள் லெனின், சேகர், தோப்புக்கார கிழவன் என. இந்த பாத்திரங்கள் கூறும் கனமான செய்தி “எங்களை மீறி எதுவும் நீங்கள் செய்ய முடியாது” என்பதே.

“இருளை நம்பினோம்.

இருளைகண்காணிக்கவும் செய்தோம்”

(பக்-27)

இருளாகிய படிமத்தை நாங்கள் இரு வகையில் இந்த நூலில் அடையாளம் காணலாம்.

1. புற இருள்

2. அக இருள்

விடுதலைக்கான பாதை இருளாகவே இருக்கிறது. ஒளியைத்தேடி நகரும் பயணங்கள் இருளினூடாகவே இடம் பெறுகின்றன. ஒரு வகையான துணைவனாக இருள் இருந்தாலும் மறுபுறத்தே அது ஆபத்தான எதிரியாகவும் இருக்கின்றது. இது புற இருள் தொடர்பான ஆற்றுகை.

ஆனால் அகவிருளோ ஆபத்தானதும் மர்மங்கள் நிறைந்த மரணக்குழி போன்றதுமாகும். அதாவது அமைப்பின் உள்ளே இருந்த இருள். அதன் பரப்பும் விஸ்தீரணமும் கண்கட்கு புலனாவதில்லை. உண்மையில் புற இருளுக்கு பலியான “பாண்டி” போன்ற தோழர்களை விடவும் அகவிருளில் காணாது போன “மதன்” போன்ற தோழர்களே அதிகம். இதுவே குமிழி சொல்கின்ற கதையாகும்.

அமைப்பில் இணையும் தனிமனிதனை பொறுத்தளவில் தன்னினத்தை சூழவுள்ள “புற இருளிலிருந்து” வெளியேறுவதற்கான விடுதலை பயணத்தில், தன்னையே “அகவிருளுக்கு” பலியாக தருகிறான். புறவிருளினை விடவும் அவன் அகவிருளுக்கே அதிகம் அஞ்சுகிறான். இந்த தனிமனிதர்களின் அகவிருள் மீதான அச்சமே விடுதலை அமைப்பின் குலைவுக்கும் காரணமாகின்றது.

அறியமுடியாத இருளுக்கு இந்த அமைப்புக்குள் சூட்டப்பட்டிருந்த பெயர் “இராணுவ இரகசியம்”. உண்மையில் விடுதலை என்பது கூட்டு மனித உளவியலாகும். ஆனால் இந்த கூட்டு மனித உளவியலை வளர்த்தெடுப்பதில் “குமிழி” தோல்வி காண்கிறது. குமிழி எனும் சமூலுக்குள் உழலும் மாந்தர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நம்ப முடியாதவாறே வளர்க்கப்படுகின்றனர். எதிரில் உள்ள மனிதன் நண்பனா அல்லது எதிரியா என இனங்காணமுடியாதவாறே இந்த மனிதர்களின் பயணம் நீள்கிறது. சோகம் என்னவெனில் புற மனிதர்களின் விடுதலைக்காக புறப்பட்ட தோழர்கள் புறமாந்தரை விடவும் உளரீதியான பாதிப்புக்குள்ளாகியிருந்தமையே.

கடவுள் பெற்ற பிள்ளைகள்

அனைத்து இயக்கங்களையும் “விடுதலைப்புலிகள்” என்றவாறே தமிழ்நாட்டின் சாதாரண மக்கள் அடையாளம் கண்டனர். இதனை ஏனைய இயக்கங்கள் மறுதலிக்கவில்லை. தங்களின் தனித்துவ பெயர்களை திணிக்கவும் முயற்சித்திருக்கவில்லை என்பதை இந்த நூலினூடே அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ரகுவாக இருந்த காலம் வரைக்கும் அவனாலோ அல்லது தோழர்களினாலோ சாதாரண மக்களுடன் பழகும் வாய்ப்பு அவனுக்கு கிட்டவில்லை. ஆனால் ஜோனாக அவன் மாறிய பின்னர் சாதாரண மக்களுடன் பழகும் வாய்ப்பு கிட்டுகிறது. சாதாரண கிராமப்புற மக்கள் இவர்களை “கடவுளின் பிள்ளைகள்” என்பதுடன் ஈழப்போராளிகளை தமது உறவுகள் போன்றே நடாத்துவதாக நாவல் கூறுகின்றது.

ஆனால் உண்ட வீட்டுக்கு நஞ்சு வைப்பது போல் தமிழ்நாட்டு பண்ணையார் ஒருவர் ஈழ அமைப்பினால் கொலை செய்யப்படுகிறார். இது நீதிமன்றக்கு கூட செல்லாது தமிழ் நாட்டின் முதல்வரினால் சம்பவம் அமிழ்த்தப்படுகிறது.

ஏறத்தாழ இதனையொத்த சம்பவம் ஒன்றின்

விபரிப்பினை சயந்தனின் "அசேரா" நாவலிலும் காணக்கிடைக்கிறது. இது போன்ற பல சம்பவங்கள் தமிழ் நாட்டில் ஈழப்போராளிகளால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. கடைசியில் கடவுளின் பிள்ளைகள் "சாத்தானின் புதல்வர்களாகினர்".

பேசிய தத்துவங்களும் பேசப்படாத யதார்த்தங்களும்

குமிழி அமைப்பு சமவுடமை தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட அங்கே சமவுடமை தத்துவம் என்பது வெறுமனே ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே இருந்துள்ளது. அடிப்படை பயிற்சி முகாமிலேயே வலம் வரும் பண்ணையாளர் போன்ற தோற்றமுடைய மொட்டை மூர்த்தி முதலான பாத்திரங்கள் போராளிகளை "ஆண்டான் அடிமை" முறையிலேயே நடாத்துவதனை காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இது தவிர தமக்கு பிடிக்காத எந்தவோர் உறுப்பினரையும் தண்டிக்கும் வல்லமையுடையதாய் இருக்கும் "உளவுப்படை" என்ற அமைப்பின் இயங்குதலும் "படிப்பது தேவாரம் இடிப்பது சிவன் கோயில்" போன்றதாகும்.

போராளிகளை பார்வையிட வரும் மத்திய குழு உறுப்பினர் வாசு மடிப்பு குலையாத ஆடைகளுடன் வலம் வர சாதாரண போராளிகள் மாற்றுவதற்கு உள்ளாடை கூட வழங்கப்படாது இருக்கின்றனர். இதற்காக கூறப்படும் தத்துவம் "போராட வந்தால் யாவற்றையும் சரிக்க வேண்டும்" என்பதாகும்.

ஆரம்ப காலத்தில் பொடிநடையாக வந்த செயலதிபர் அவர்கள் மிகக்குறுகிய காலத்திலேயே பல வாகனங்கள் சசிதம் ஒரு தளபதி போல் வந்திறங்கியதாக குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனை அமைப்பின் வளர்ச்சி என்ற கோணத்திலும் பார்ப்பதை விடவும் மக்களுக்கான புரட்சி அமைப்பானது சாதாரண முதலாளித்துவ இராணுவ அமைப்பாக தனது நிலையை இறக்கி கொண்டதாக அடையாளப்படுத்த முடியும். தொடரும் அத்தியாயங்கள் இதற்கான சான்றாகின்றன.

ஈழப்போராட்டத்தில் பல்வேறு அமைப்புக்களும் பெண்களை அமைப்புக்குள் உள்ளீர்த்துக் கொண்டன அல்லது பெண்கள் பிரிவை தங்கள் அமைப்பில் வைத்து கொள்வதை ஒரு கௌரவமாக கருதியிருந்தன. ஆனால் பெண்கள் தொடர்பான பரந்த பார்வையை எந்த அமைப்பும் பெரிதாக கொண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறி விடலாம். ஆண்களே அங்கு தீர்மானிப்பாளர்களாயினர். ஆகக்குறைந்தது மத்திய குழுக்களிலாவது பெண்களின் பிரதிநிதிகள் இருந்தார்களோ தெரியவில்லை.

"ஆயுதங்களை பெண்கள் போல கையாள வேண்டும்" என பயிற்சி ஆசான் தேவன் கூறுவது தனிமனிதனின் கூற்றாக கொள்ள முடியாது. மாறாக அமைப்பினுள் பெண்கள் தொடர்பிலான ஆண்களின் பிரதிபலிப்பாகவே கொள்ள முடிகிறது.

ஆக சமவுடமை தத்துவம் என்பது இந்த விடுதலை அமைப்பினுள்ளே வெறுமனே வாசிப்பிற்கானதாக இருந்ததேயன்றி அது நடைமுறை ரீதியில் பரீட்சார்த்த முறையிலேனும் பிரயோகிக்கப்படவில்லை என்றே கூறிவிடலாம்.

காஸ்ரோ எனும் இலட்சிய போராளி.

இந்த நூலில் வருகின்ற காஸ்ட்ரோ எனும் பாத்திரம் உண்மையானதா அல்லது தனது அரசியல் கருத்துக்களை கூறுவதற்காக கதாசிரியர் உருவாக்கிய கற்பனையோ தெரியவில்லை. ஆனால் காஸ்ட்ரோ பேசும் அரசியல் உன்னதமானது.

"அடிப்படையில் நாம் ஒரு முதலாளித்துவ இராணுவ கட்டமைப்புடன் இயங்குகின்றோம். போராளிகள் பிரகளை பூர்வமாக இயங்க பயிற்றுவிக்கப்படாதவரை, அரசுக்கெதிரான அதிகாரம் என்பதை விடவும் மக்களுக்கு எதிரான அதிகாரம் எமது துப்பாக்கியிலிருந்து பிறக்காது என்பதற்கு உத்தரவாதம் இல்லை" (பக்-92).

"அரசியல் அறிவுட்டப்படாத இராணுவம் ஒருபோதும் சோசலிச விடுதலையை பெற்றுத் தரப்போவதில்லை. வெறும் இராணுவ அதிகாரம் சொந்த மக்களுக்கு எதிராகவே தனது துப்பாக்கியை திருப்பக் கூடியது. அது விடுதலை அடைந்தால் கூட அதைச் செய்யும்" (பக்-93).

இந்தியாவில் காணாமல் போன காஸ்ட்ரோ இலங்கையில் மீண்டும் திரும்ப வருகின்றான். அவனின் வருகை குறித்த காட்சிப்படுத்தல்கள் ஒரு கனவினை போலவோ அல்லது கவிதையை போன்றோ உள்ளதால் காஸ்ட்ரோ எனும் பாத்திரமானது தனது அரசியலை கூறுவதற்கான கதாசிரியரின் ஒரு உத்தியாகவே எனது வாசகமனது கூறுகின்றது.

"எனக்கு அழிவில்லை" (பக் 208)

முடிவாக....

பொதுவாக ஈழப்போராட்டம் சார்ந்த நூல்கள் அமைப்புக்களை அல்லது தனிநபர்களின் சாகசங்களை நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக தூக்கி நிறுத்துவனவாகவே வெளிவந்தன.

ஆனால் அண்மைக்கால வெளியீடுகள் பலவும் போராட்டத்துள் சிக்கிய தனி மனிதர்களின் உணர்வுச் சிக்கல்களை வெளிக் கொணர்பவையாக அமைந்துள்ளன ஆரோக்கியமான ஒரு போக்கே. அந்த வரிசையில் "குமிழி" ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

இந்த கதாசிரியரும் கூட "குமிழி" அமைப்பினை விமர்சிக்கும் விதமாக இந்த நூலை எழுதியிருப்பினும் கூட அதற்கு எதிர்நிலை அமைப்பில் இயங்கிய சந்ததியாரை கூட கதாநாயக நிலைக்கு உயர்த்தி பிடிக்காது அவரையும் யதார்த்த நிலைக்குள் வைத்தே புனைந்திருப்பது எழுத்தாளரின் அறத்தை பறைசாற்றுகிறது.

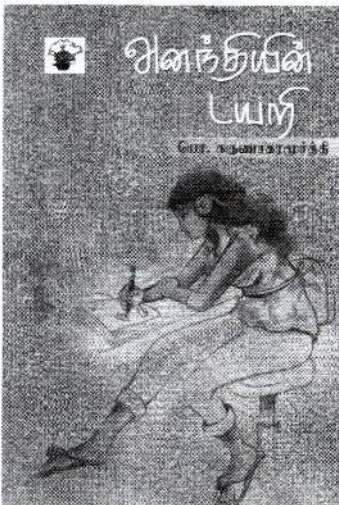
மக்களுக்காக கட்டமைக்கப்பட்ட அமைப்பினது சீரழிவுகளை "காஸ்ட்ரோ" வின் மொழிதலுடன் நிறைவு செய்வதுடன் ஒரு அமைப்பு எவ்வாறு இயங்க கூடாது என்பதற்கான கட்டியங்கூறுதலினையும் குமிழி கூறவிழைகிறதெனலாம்.

"கழகத்தின் வளர்ச்சி என்பது படிப்படியாகவோ இயல்பாகவோ நடந்தேறிய வளர்ச்சியல்ல. அது ஒரு வீக்கம். இதை கவனத் திடுகுத்து நாம் நிதானமாகவும் சரியாகவும் சோசலிச பாதையில் பயணிப்பதே அடிப்படையில் முக்கியம்"

(காஸ்ட்ரோ 94).

இரண்டாம் தலைமுறை யொ.கருணாகரமூர்த்தியின் அனந்தியின் டயரி

புலம்பெயர்ந்து வந்த முதல் தலைமுறையினராகிய ஈழத்தமிழர்கள் இப்போது எங்கள் இரண்டாம் தலைமுறையினரை உற்றுக் கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் இரண்டாம் தலைமுறையினர் என்ன தேடல்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்ன அடையாளங்களைத் தம்மோடு காவிச் செல்கிறார்கள், அவர்களின் வாழ்க்கைத் தெரிவுகள் எவ்வாறாயிருக்கின்றன என்பது பற்றியெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் இருக்கிறோம்.

இன்னும் சொல்லப் போனால் பல பல்கலைக்கழகங்களில் சமூக - விஞ்ஞானத்துறைசார் நெறிகள் புலம்பெயர் தலைமுறைகளாகிய நம்மையும், நம் வாழ்க்கைகளையும், நம் பரம்பரைகளையும் நுணுக்குக்காட்டிகள் இல்லாமலே ஆராய்ந்து கட்டுரைகளாக்கி விடுகின்றன. படைப்பிலக்கியத்துறையும் இதற்குச் சளைத்தது அல்ல. எப்போதுமே புதிய வளங்களையும், அனுபவங்களையும் அள்ளிச் சேர்த்துக் கொண்டோடும் மொழியின் வற்றாத பேராறுதான் படைப்பிலக்கியம். அவ்வாறு புதிய வளங்களை அனுபவங்களைப் பதிவு செய்திருக்கும் ஆக்கமே பொ.கருணாகரமூர்த்தியின் அனந்தியின் டயரி.

பொ.கருணாகரமூர்த்தி முப்பது வருடங்களுக்கு முன் ஜெர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர். பெர்லினில் இருந்து பல படைப்புகளை தமிழில் எழுதியிருக்கிறார். புனைவு, அபுனைவு என இரண்டு எழுத்து முறைமைகளிலும்

தொடர்ந்து இயங்குபவர். குறிப்பிட்டுச் சொல்வ தானால் ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம், பெர்லின் நினைவுகள், பெர்லின் இரவுகள், பதுங்கு குழி போன்ற படைப்புகளைச் சொல்லலாம்.

“அனந்தியின் டயரி”, புலம்பெயர் இரண்டாம் தலைமுறைப் பெண்ணான 18 வயது அனந்தி எழுதும் நாட்குறிப்புகளாக அமைகிறது. அந்த ஜெர்மனிய தமிழ்ப் பெண்ணின் 2012 ஆம் ஆண்டிற்கான நாட்குறிப் பேட்டையே பொ.கருணாகரமூர்த்தி வாசகர்களுக்கு ஒரு புதினமாகத் தருகிறார்.

அனந்தி, காளிதாஸ் துளசி தம்பதியின் மகள். அவளுக்கு கடம்பன், நயனிகா என இரு சகோதரங்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லோரையும் போல அனந்தியைச் சுற்றியும் அவளின் குடும்பத்தினர், உறவுகள், அம்மா வின் நண்பிகள், அப்பாவின் நண்பர்கள், அவளின் கல்லூரி நட்புகள் எனப் பலர் இருக்கிறார்கள். கல்லூரிக்குப் போகிறதை விட அனந்திக்குப் பரதம் பழகுதல், ஆங்கிலம் கற்றல், சமூகசேவையில் ஈடுபடு தல், நண்பர்களோடு பயணங்கள் போதல் என்பன விருப்பமான விடயங்கள். இவை பற்றிப் பற்பல குறிப்பு களை அனந்தி சுருக்கமாக எழுதியிருக்கிறாள்.

இவற்றை விட அனந்திக்கு யாகு குழுமத்தில் “உலகத்திலேயே சுவைமிஞ்ந்த பழம் எது?” போன்ற கேள்விகள் கேட்பது, சர்ச்சைக்குரிய மோரி ஷோ பார்ப்பது, முகநூல் சட்டிங், நண்பர்களுக்கு குறுஞ் செய்தி அனுப்பிக் கொண்டே இருப்பது போன்ற முக்கிய வேலைகளும் உண்டு. இப்படி வீட்டிலும், வெளியிலும் உள்ள இன்னோரன்ன சின்ன விடயங் களையும் அனந்தி பதிவு செய்திருக்கிறாள்.

அனந்தியின் டயரியை வாசிக்கும்போது அவள் சிக்கலான பல விடயங்களை முதிர்ச்சியுடன் அணுகும் திறனுடையவளாக இருக்கிறாள். இதற்குச் சில உதாரணங்களாக - பிங்கலையின் தாய் பிரிந்து வேறொருவருடன் போனபிறகு மகள் பிங்கலையுடன் அனந்தி பேசுவதையும், அபூர்வா கர்ப்பமாகி இருப் பதை அபூர்வாவின் தாயிடம் அனந்தி பக்குவமாகத் தெரியப்படுத்துவதையும், வயதான ஜெர்மன் பாட்டிக்கு அவள் பொறுமையுடன் பணிவிடைகள் செய்வதையும் சொல்லலாம்.

இவற்றோடு அனந்தியை விரும்பும் மாறியோ வுடனான அனந்தியின் உரையாடல்களும், கடிதங் களும் அவளை புத்திசாலியான பெண்ணாக காட்டு கின்றன. ஜெர்மனிய/மேற்குக் கலாசாரத்திலும், ஈழத்துக் கலாசாரத்திலும் மிகுந்த லாவகத்துடன் மாறி, மாறி இயல்பாக வாழ்கின்ற எம் இரண்டாம் தலை முறையினரின் பிரதிநிதியாக அனந்தியை பொ.கருணா கரமூர்த்தி படைத்திருக்கிறார். அனந்தியின் சகோதரன் கடம்பனும், சகோதரி நயனிகாவும் அவ்வாறே வளர் கிறார்கள், அனந்தியைத் தொடர்ந்து வருகிறார்கள்.

இப் புதினத்தில் பத்து வயதுக் கடம்பனுக்கும், அப்பா காளிதாலுக்கும் இடையே நடக்கும் தமிழ் உரையாடல்கள் மிக சுவாரசியமாக இருக்கின்றன.

அப்பா தனக்குத் தெரியாத சில ஜெர்மன் வார்த்தை களுக்கு கடம்பனிடம் தமிழ் அர்த்தம் கேட்பதுண்டு. கடம்பன் தமிழில் சொல்ல முனையும் விதமும், கடம்பனுக்கு தான் சொல்வது “சரி” என்பதில் இருக்கும் தன்னம்பிக்கையும் ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றன. எதையும் தன்னம்பிக்கையுடன் வெளிப்படுத்தக்கூடிய பாங்கை அந்த வாழ்க்கைச் சூழலில் அவன் கற்றிருக்கிறான். அப்பாவுக்கும், கடம்பனுக்கும் இடையே வருகின்ற மொழி தொடர்பான பிரச்சினைகளை அனந்தி அடிக்கடி தீர்க்கவேண்டி வருகிறது. ஒரு சிறு உதாரணம் கீழே:

Friday February 25th

அப்பா இன்று கடம்பனைக் கேட்டார்: “Schatten என்றால் என்னடா?”

“ப்பூ இதுகூட தெரியாதே. நடக்க நடக்க பின்னாலே வரும். அஃதான்.”

“.....”

“சிலவேளை முந்திக்கொண்டு முன்னாலும் போகும் கறுப்பாய்.”

“என்ன நாயோ?”

சிரித்தான் அவன்.

“நூணல்”

“நிழலைச் சொல்றானப்பா”

“மெத்தச் சரி”

இவ்வாறாக இருவருக்கும் இடையேயான பல உரையாடல்களை அனந்தி டயரியில் குறித்து வைத்திருக் கிறாள்.

இப் புதினத்தினூடாக ஜெர்மன் ஆண்பெண் களுக்கு உதைப்பந்தாட்டத்தில் இருக்கும் பைத்தியத்தில் - அவர்கள் ரீ - சேர்ட்களை உருவி வீசுவதும், வாயைத் திறந்தால் கோல், கோணர்கிக் என்று புசத்தும் விபரிப்பு களும், வீதியில் நடக்கும் நியோ நாட்சிகளின் ஆர்ப் பாட்டமும் என தன்னைச் சுற்றின ஜெர்மனி தொடர் பான பல சமூக விடயங்களையும் அவதானித்து அவற்றைப் பதிவாக்கியிருக்கிறாள் அனந்தி. அவளின் பதிவுகளினூடாக குறிப்பாக சமபாலினர், மாற்றுத் திறனாளிகள், ஏதிலிகள், சூழல் மாசடைதல், சாதியக் கண்ணோட்டம், தன்னுடைய வாழ்க்கைத் துணையை தெரிதல் போன்ற பல விடயங்களில் தனது நிலைப் பாட்டினை மிகத் தெளிவாக முன்வைக்கிறாள்.

இப் புனைவு வழக்கமாக வரும் சம்பிரதாயமான முழுமையான கதா பாத்திரப்படைப்புகளாக இல்லாது, சம்பவங்கள், உரையாடல்கள், வரைவிலக்கணங்கள், இரசனைக் குறிப்புகள் மூலம் ஒட்டப்பட்ட படங்களின் தொகுப்பாக - கொலாஜ் போல இருக்கிறது.

எங்கள் இரண்டாந் தலைமுறையினர் சமூக, உலக விடயதானங்களில் இத்தனை தீர்க்கமான சிந்தனைத் தெளிவுடன் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஈழத்து, ஜெர்மனிய/ மேற்குலக கலாசாரங்களின் நெளிவு சுழிவுகளை கையாண்டு இரு கலாசாரங்களிலும் லாவகமாகப் பயணிக்கக் கூடியவர்கள் - பயணிக்கிறார் கள் என்பதை அனந்தியின் டயரி வழியாக பொ.கருணா கரமூர்த்தி சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

சாந்தி நேசக்கரத்தின் உயிரணை

■ வதனரேகா அஜந்தகுமார்

அறிமுகம்

ஈழத்துத் தமிழ்நாவல் வரலாற்றிற்கு புதிய அனுபவங்களை போரும் போர்க்கால வாழ்வும் வழங்கி யிருந்தன. போர் முடிவுக்கு வந்து இத்தனை வருடங்கள் கழிந்தாலும் விடை தெரியாத கேள்விக் குறியோடு வாழ்வைக் கடக்க முடியாத, மன நிம்மதியற்ற வாழ்வை போருக்குள் வாழ்ந்தவர்கள் இன்றும் கடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் தோற்றுப் போனோம்? ஏன் சபிக்கப் பட்ட மக்கள் ஆனோம்? ஏன் இடம் அற்றவர்கள் ஆனோம்? ஏன் காயப்பட்ட மனங்களோடு வாழ நிர் பந்திக்கப்பட்டோம்? என்ற எண்ணில் அடங்காத வினாக்களோடு தன்மானம் இழந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையை இலக்கிய வடிவம் ஒன்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது உயிரணை என்ற சாந்திநேசக்கரத்தின் நாவல்.

உயிரணை

இலங்கையில் குப்பிளான் என்னும் இடத்தில் பிறந்து தற்போது ஜெர்மனியில் வசிக்கிறார் நேசக்கரம் சாந்தி. இந்நாள் காத்திருப்பு, அழியாத ஞாபகங்கள், உயிர் வாசம், கண்கள் எழுதிய கவிதையின் கடைசி சொட்டு முதலான கவிதை தொகுப்புகளையும் கலையாத நினைவுகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும் எழுதியுள்ளார். ஆசிரியர் நாவலின் முன்னுரையில், “தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமானது பெற்ற வெற்றிகள் ஒவ்வொன்றின் பின்னாலும் பலரது கண்ணீர் களவுகளும் ஆதாரமாய் இருக்கின்றன. பல்வேறு வெற்றிகளின் வேராக பல்லாயிரம் போராளிகளினதும் மாவீரர்களினதும் தியாகங்களுமே கால வெளியில் இலக்கியமாகி நினைவு கொள்கிறது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் என்பது தோற்றுப் போனவர்களின் வரலாறாகவே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் செய்த வீரச் செயல்கள் எல்லாம் முள்ளிவாய்க்கால் தோல்வியின் முன்னே களை இழந்து போயின. அவர்களிடமிருந்த படைபலம், அதி உச்ச பாதுகாப்பு வலயத்தினுள்ளும் இலகுவாக புகுந்து தாக்குதல் நடத்தியமை, வான் படை ஆளும் படையணி என்பன சிறப்பு பெற்றிருந்தமை பற்றி தன் நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

நாவலின் போக்கு

ஆதித்தன் என்ற துடிப்பான இளைஞன் ஒருவனைச் சுற்றியே கதைக்களம் பின்னப்பட்டு தமிழ் போராட்ட வரலாற்றின் ஒரு பகுதியை பதிவு செய்துள்ளது. விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றிலேயே விடுதலை இயக்கத்திற்கு தலைமை தாங்கிய போராளிகள், பொறுப்பதிகாரிகள் பலரும் போர் முடிவுக்கு வந்தபோது அவர்கள் பட்ட சந்திப்புகளையும் அவமானங்களையும், இழிநிலைப் படுத்தப்பட்ட பெண் போராளிகள் பற்றிய செய்திகளும் இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

போராளிகளின் தளபதிகளின் வீரம்

போராட்டக் களத்திலேயே ஆளணி குறைவாக உள்ள போதும் அதிகளவானவர்கள் இருப்பதைப் போல காட்டிக் கொண்டு உக்கிரமாக போர் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டவர்களாகவும் நுட்பமான முறைகளின் ஊடாக பலம் வாய்ந்த அணியொன்று இருப்பதாகவும், தமது சண்டைக்கான அனைத்து வரைபடங்களையும் வைத்து போரில் வெற்றியை ஈட்டும் சாமர்த்தியம் கொண்டவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

“சண்டையின் முதலாவது நாள் நினைவில் இருந்தது பின்னர் நாள் நேரம் இரவு - பகல் எதுவும் தெரியவில்லை. பசி தாகம் எதையும் உணர முடியவில்லை. நினைத்த நேரமெல்லாம் சண்டை. திரும்பும் திசையெல்லாம் வெடிச் சத்தங்கள் பார்க்குமிடமெல்லாம் புகையும் நெருப்பும். பசிக்கும்போது உணவு கிடையாது. உணவு இருக்கும்போது உக்கிர சண்டை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். இப்படியே எத்தனை நாள் கழிந்தன என்பது நினைவில்லை. ஆனால் எதிரியின் ராம்கி படையினரும் விசேட அதிரடிப்படையினரும் தம்மால் முன்னேற முடியாது என்று பின்வாங்கி விட்டனர் என்ற செய்தி மட்டும் காதுக்குள் விழுந்து உற்சாகத்தை தந்தது.”

“2001 ஜூலை 23 இந்த விமான நிலையத்தை அவனது தோழர்கள் தாக்கி இருந்தார்கள். முகம் தெரியாமல் வெடித்தும் விமான ஓடுபாதையில் பிணங்களாயும் கிடந்த அவர்களது முகங்கள் ஒவ்வொன்றும் நினைவில் வந்தது.”

இதிலிருந்து போரினை வெற்றிகரமாக கையாளும் தந்திரம், ஆழ ஊடுருவி தாக்கும் நுட்பம் வாய்ந்தவர்களாக விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் விளங்கியிருந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

போருக்குள்ளும் காதுல்

எந்தவொரு வரலாற்றினை எடுத்துப் பார்த்தாலும் போரும் காதுலும் தவிர்க்கமுடியாது. மனித மன அடுக்கமைவுகளில் இவ்விரு உணர்வு நிலைகளும் மேலோங்கியிருப்பது இயல்பென்பர்.

“போராட்டத்தில் இணைந்தாலும் அந்த இரட்டை பின்னல்காரியை மறக்கமுடியவில்லை அவளின்

சிரிப்பு ஓரப்பார்வைகளும் தோட்டங்களை போலும் மனதை தொலைத்து வெளியேறினர் எறிகணைகள் வெடித்து சிதறி வெடிமருந்து நெத்துக் கிடையே மல்லிகைப்பூ வாசத்திற்கு சொந்தக்காரியான கௌரி காணாமல் போயிருந்தாள்.”

போர் ஏற்படுத்திய இழப்புகள்

தமிழர்கள் காலம் காலமாக காத்து வந்த பண்பாட்டு நெறிமுறையும் பெண்ணுக்கு கொடுத்த மரியாதையும் முக்கியத்துவமும், ஆணுக்குப் பெண் நிகரென்ற பாரதியின் கோட்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்த்த பெண் போராளிகளை, போரின் பின்னர் யுத்த கைதி களாகச் சிறைபிடித்த பின்னர் அவர்களைச் சீரழித்த, துன்புறுத்திய வரலாற்றுச் செய்திகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

“கடைசி சண்டையில் தாங்கள் செய்த சண்டைகளின் ஒலிப்பதிவுகளை தமது கைத்தொலைபேசியில் காட்டுவார்கள். கடைசியில் சரணடைந்த பலருக்கு நிகழ்ந்த அநியாயங்களை எல்லாம் இந்த கைத்தொலைபேசியின் கமராக்கள் மூலம் அவனும் பார்த்தான். கண்களை கட்டி விட்டு சுட்டுத் தள்ளுவது. கதறகதறும்பலால் தாக்கப்பட்டதையும் பலர் பதிவு செய்து வைத்திருந்தார்கள். பல பெண் போராளிகள் மீதான வல்லுறவுக் கொளையை ஒருவன் காட்டினான்.”

சிங்கள இராணுவத்தின் மனநிலையை பதிவு செய்த அதே வேளை, சிங்கள மக்களின் உதவி செய்யும் மனநிலையை யும் கூறிக் கொண்டுள்ளார்.

சிங்கள மக்களின் உதவி

“யாராவது கிட்ட வந்தால் நீ சிங்களத்தில் எனக்கு இப்படி இப்படி சொல்லு என அவள் சொல்வதற்கான சிங்கள சொற்களையும் எழுதிக் கொடுத்தாள் அவளை மனப் பாடம் செய்ய வைத்தாள் அந்தச் சில வாரங்களில் அவனுக்கு நல்ல தோழியாய் அம்மாவாய் இருந்தவள் அவளை அவன் தேவையறிந்து கவனித்தவள்.”

“இது உன் வீடு மாதிரி. பயப்படாமல் இரு. அந்த சிங்களப் பெண் சொன்னாள் அவளை விரைவில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விடுவதாகவும் சில நாட்களே அவளை அங்கு சமாளிக்கு மாறும் சொன்னாள்.”

முடிவுரை

படைப்பிலக்கியவாதிகள் ஒவ்வொருவரும் படைப்பாக்கம் என்ற அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டவர்களாகத் திகழ்ந்த போதிலும் அவர்களது தனித்துவமே அவர்களை வாசகர்கள் மத்தியில் நிலைபெறச் செய்கின்றது. இந்நாவல் அவலம் நிறைந்த வரலாற்றை ஆவணமாக்குகின்றது. போராட்ட வரலாற்றைப் பதிவு செய்கின்ற ஆவணமாக இருந்த போதிலும் படைப்பு என்ற அடிப்படையில் படைப்பின் பொதுத்தன்மை சிதைவடையாது தனதும் தன்னினத்தினதும் அழிவை கலையாக்கியதில் நேசக்கரம் சாந்தியின் இந்நாவல் உலக வரலாற்றில் சிதைந்து அழிந்து போன இனத்தின் சாட்சியாய் நிற்கின்றது

சிக்கன்ன ராஜ்வின் வேரறுந்த மரங்கள் குறுநாவல் ஒரு மார்வை

■ மொழிவரதன்

1830ஆம் ஆண்டளவில் தென்னிந்தியாவி லிருந்து கங்காணிமார்களினால் ஆள்திரட்டி கூட்டிக் கொண்டு வரப்பட்டவர்களே பெருந்தோட்டத் தொழி லாளர்கள். இக்காலகட்டத்தில் தென்னிந்திய கிராமங் களில் நிலவிய வறட்சி, வானம் பார்த்த விவசாயம், இம்மக்களின் இந்திய நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் விவசாய கட்டமைப்பு, சாதியக் கொடுமைகள் அதே வேளை இன்றைய மத்திய கிழக்கு அக்கரைப்பச்சை போன்ற பொய் பிரச்சாரங்கள் இம்மக்களை இலங்கை - கண்டிச்சீமை நோக்கிப் புலம் பெயர வைத்தன. இப்படிச் சென்றவர்கள் மலேசியா பிஜித்தீவு, தென்னா பிரிக்கா என பல நாடுகளுக்கும் சென்றனர் என்பதை நாம் வரலாற்று நூல்களில் காணலாம்.

இலங்கைக்குள் வந்தவர்கள் குறிப்பாக மத்திய மலைநாட்டின் பல பகுதிகளில் வெள்ளையர்களினால் குடியேற்றப்பட்டனர் கோப்பி, தேயிலை, தென்னை, சிங்கோனா, கொக்கோ போன்ற பயிர்ச்செய்கைகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவர்களின் வாழ்வும் 1948 ஆம் ஆண்டளவில் கொண்டுவரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தின் காரணமாக பெரிதும் பாதிப்புக்கு உள்ளானது. ஆம் இம்மக்களின் அரசியல் உரிமை, வாக்குரிமை, இருப்பு அன்றைய அரசால் திட்டமிடப்பட்டு பறிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் அரசால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட இலங்கை பிரஜா வுரிமை சட்டத்தினால் ஒரு தொகையினர் இலங்கை பிரஜைகளானார்கள் ஆனால் மறுபுறம் இம்மக்கள் பாராளுமன்றத்தில் தமது பிரதிநிதிகளை இழந்து அரசியல் அனாதைகள் ஆக்கப்பட்டனர்.

நாடற்றவர்களாக்கப்பட்ட இம்மக்களின் பிரச் சினை தொடர்ந்தது. பல ஒப்பந்தங்கள் அவ்வப்போது செய்யப்பட்டாலும் முழுமையான தீர்வு ஒன்று இந்த இந்திய வம்சாவளி மலையக மக்களுக்கு கிடைக்க வில்லை. இந்தப் பின்னணியில் 1964ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் பிரதமராக இருந்த ஸ்ரீமா அம்மையாரி னாலும், இந்திய பிரதமராக இருந்த சாஸ்திரி அவர் களினாலும் ஓர் ஒப்பந்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதுவே இம்மக்களை இந்தியா-இலங்கை என்ற இரு நாடுகளும் தமக்குள் இம்மக்களின் உணர்வுகளை ஏதும் கணிக்காது பங்கு போட்டுக் கொண்ட ஒப்பந்தம் ஆகும்.

1964இல் இவ்வொப்பந்தம் செய்யப்படும் வேளையில் இவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துத் தொழிற்சங்க பிரதிநிதிகளை கூட கலந்தாலோசிக்காது செய்யப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது. 1964இல் 9

லட்சத்து 75 ஆயிரம் பேர் நாடற்றவர்களாக காணப் பட்டனர் இவர்களுள் இந்தியா 6 லட்சம் பேரை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் இலங்கை 3 லட்சத்து 75 ஆயிரம் பேரை ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், இரு தலைவர்களினாலும் முதற் கட்ட பேச்சுவார்த்தையில் பேசப்பட்டது. ஆனால், நடைமுறையில் இவ்வெண்ணிக்கை சரிப்பட்டு வர வில்லை. உதாரணமாக இந்தியாவுக்கு எதிர்பார்த்த தொகை விண்ணப்பிக்கப்படாது 5 லட்சத்து 6ஆயிரம் பேரே விண்ணப்பித்தனர். 94 ஆயிரம் பேர் இந்தியா வுக்கு விண்ணப்பிக்கவில்லை.

இதேவேளை இலங்கை பிரஜாவுரிமைக்காக 4 லட்சத்து 69 ஆயிரம் பேர் விண்ணப்பித்திட 94 ஆயிரம் அளவில் மேலதிகமாக இருந்தனர். இந்தப் பின்னணியில் இவ்வொப்பந்தம் பல மாற்றங்களைப் பெற்றது. இந்தப் பொறிக்குள் அகப்பட்ட இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள் இலங்கை, இந்தியா எனப் பிரிந்து இருவேறு மண்ணில் நடப்பட வேண்டியவர்கள் ஆனார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகத் தான் வேரறுந்த மரங்கள் குறுநாவலை தந்த சிக்கன்ன ராஜுவவர்களும் திகழ்கிறார்.

மத்திய மலைநாட்டில் உள்ள நுவரெலியா மாவட்டத்தின் டயகம மேகமலை தோட்டத்தில் 1944 ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர்தான் இந்த சிக்கன்ன ராஜு. ஏலவே தாயகம் எனும் குறுநாவலை எழுதியுள்ள இவர் அறுபதுகளிலும், எழுபதுகளிலும் உருவகக் கதை, சிறுகதை, தொடர்நாவல் என எழுதியவர்.

புலம் பெயர்ந்ததன் பின்னர் இந்தியாவில் தம் மக்கள் புலம்பெயர்ந்து படும் அவலங்களைக் கண்டு பொங்கி அதன் விளைவாய் அவர் பிரசவித்ததே இந்த "வேரறுந்த மரங்கள்" நாவல்.

இக்குறு நாவலின் கதை சாதாரண ஒரு கதை தான். ஆனால், உணர்வுகளால் பின்னிப்பிணைந்து இரு உள்ளங்களின் உணர்வுகளை அச்சொட்டாக கதை யாக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம். சுப்பிரமணியம் தனது மாமா மகளை விரும்புகின்றான். இருவரும் அன்பால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வேளையிலேயே ராஜலட்சுமி ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தினால் பிரிந்து இந்தியா செல்ல நேரிடுகின்றது சுப்ரமணியமும் இந்தியா செல்ல உள்ளமையால் எப்படியும் உன்னை கைவிட மாட்டேன். வந்து கரம் பிடிப்பேன் என்று உறுதியாக கூறி ஆறுதல் கூறுகிறான். ஆனால் சுப்பிரமணியம் நினைத்தது போல் அது அவ்வளவு இலகுவாக இருந்திடவில்லை.

பல சிக்கல்களால் இந்தியாவுக்கான கப்பல் நிறுத்தப்படுகின்றது. காலம் ஓடுகின்றது இந்தியா சென்ற

ராஜலெட்சுமி அவனது மாமனார் குடும்பம் பல இன்னல்களை பூர்வீகமான தமது கிராமத்தில் சந்தித்து, பொருள் இழந்து இறுதியில் மலைப்பிரதேசம் நோக்கி சென்று விட சுப்பிரமணியன் சென்று அவர்களைத் தேடி அலைந்து இறுதியில் ஒன்று சேர்கையில் ராஜ லட்சுமி களங்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளார். எனினும் இறுதியில் இருவரும் ஒன்று சேர்கின்றனர். இதுவே கதை.

இந்தக் கதைப் பின்னணியில் இந்தியாவின் புதிய வாழ்க்கை, புதிய சூழல், பூர்வீகம் தமிழகம் என்ற ஒரு போலிப் பிம்பம் என்பன போன்றனவும் அங்குள்ள சாதிப்பிடிப்பு, இலங்கை அரசியல் என்பது தனிநாட்டுக் கான விடுதலைப் போராட்டமே என்ற எண்ணமும், இந்தப் புலம்பெயர் தொப்புள்கொடி இந்திய வம்சாவளி மலையக மக்கள் பற்றிய தெளிவின்றமை பெருந்தோட்ட தொழிலுக்கும், இந்தியாவின் பூர்வீக தமது கிராம மக்கள் வாழ்க்கையின் விவசாயத்திற்கும் இடையேயான வேறுபாடுகள், அவர்களின் பேச்சு மொழிக்கும் எமது புலம்பெயர்ந்தோரின் பேச்சு மொழிக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள், ஏமாற்று, ஒப்பந்த அடிப்படையில் உள்ள உறுதிமொழிகளின் பொய்த்தன்மை என இன்னோரன்ன விடயங்கள் சுப்பிரமணியத்தையும் அவனது மாமாகுடும்பத்தையும் நிலைகுலைய வைத்தன இவையெல்லாம் 1964 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தால் இந்தியா சென்றோர் அங்கு அனுபவித்தார்கள்.

பின்வரும் பந்திகளும், கோஷங்களும் சுப்பிரமணியத்தினது உள்ளத்து வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல மலையக மண்ணில் இருந்து பிரித்து தமிழகத்திற்கு கடலுக்கு அப்பால் வீசப்பட்ட அத்தனை மக்களினதும் வெளிப்பாடுகள்தான் எனின் தவறில்லை.

“ஈழமே ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு”

“இனவெறி பிடித்த ஜயவர்தனா ஒழிக”

“இந்திய அரசு இலங்கை தமிழரை காக்க

இந்தியப் படையை அனுப்பு”

“தமிழக அரசே ஈழத்தை அங்கீகரி”

மேற்கண்ட வரிகள் மட்டுமல்ல தொடர்ந்தும் ஒருவர் கூறும் கூற்றாக பின்வரும் கூற்றுக்களும் உள்ளன.

“இங்க பாருங்க... ஈழ மக்களுக்காக கடல் கடந்து தமிழர்களுக்காக என்னமாய் கோஷம் போட்டு போறாங்க.. உயிரையே கொடுத்துவாங்க போல இருக்கு. அவ்வளவு பற்று. ஆனால் கடல்கடந்த நாட்டுல திருப்பி அனுப்பப்பட்ட நம்மல பத்தி கண்டுக்கவே மாட்டேங்கிறாங்க”

தொடர்ந்து சிக்கன்ன ராஜலெட்சுமி இடங்களில் வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரச்சினைகள் பற்றியும், மலையக மக்களின் வாழ்வியல், பிரச்சினைகள் பற்றியும் பல உரையாடல்களில் தொட்டுச் செல்லுகின்றார். இது ஒரு யதார்த்தம் என்பது மட்டுமல்ல இரு சமூகங்களும் பரஸ்பரம் புரிந்து கொண்டு செயற்பட வேண்டிய ஒன்றெனலாம்.

1958, 1977, 1983 என திருவிழாக்கள் போல நடந்த இன வன் செயல்களினாலும் 1971, 1987 களில் நடந்த சேகுவரா, ஜே.வி.பி கிளர்ச்சிகளினாலும் பெருந்தோட்ட மக்கள் நகரை அண்டி வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளி மலையக மக்களும், வடக்கு கிழக்கு பிரதேச மக்களும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

மு.சிவலிங்கத்தின் ஒப்பாரிக் கோச்சி, மொழி

வரதனின் பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன், மல்லிகை சி.குமாரின் குமரிக்காடு போன்ற சிறுகதைகளில் ஒலிக்கும் குரல்களும் அவலங்களும் ஒலங்களும் சிக்கன்ன ராஜலெட்சுமி வின் வேறுபந்த மரங்களிலும் தொனிக் கின்றன எனலாம். தலைமன்னார் கோச்சி பதுனையில் காலை 6மணிக்கு புறப்படும் இந்த “கோச்சியை ஒப்பாரி” கோச்சு என்று பட்டப்பெயர்த்து இருந்தார்கள். தலைமன்னார் கோச்சி, தலவாக்கலை ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததும் எல்லோரும் குய்யோமுறையோ என்று ஒலமிட்டு கதறினார்கள். மரண வீட்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதார்கள். கோச்சு வண்டிக்குள் ஏறியவர்கள், கரங்களை நீட்டி கீழே நிற்பவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அலறும் அந்தத் துயரக்காட்சி உயிரையும் ஆத்மாவையும் பிடுங்கியது.. ஒப்பாரி சத்தத்தோடு கோச்சி புறப்பட்டது. என்று மு.சிவலிங்கம் ஒப்பாரி கோச்சியில் (பக்கம் 13) கூறிச் செல்கின்றார்.

மொழிவரதன் தனது பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழனில் “அந்த பச்சை தேயிலைத் தளிரை தனது கரங்களால் வருடி அதைத் தொட்டு கும்பிட்டு கடைசி முறையாக ஏதோ புலம்புகிறாள் தோட்டத்து லொறி டிரைவர் ஹார்டை அமத்துகிறான். பாலாவின் தாய் தேயிலைத் தளிரை குனிந்து தொட்டுத் தொட்டு இதோ மூன்றாவது முறையாக தொடுகிறான். அவள் கண்களிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் தேயிலை இலையில் பட்டு அதுவும் சிதறி அவளது இரத்தம் படிந்த அந்த சிவந்த மண்ணில் விழுகின்றது. யாருடையதோ ஒரு வலிய கரம் அவளை இழுத்து லொறிக்குள் தள்ளுகின்றது. (மேகமலை ராகங்கள் தொகுதி பக்கம் 37 - 38)

இந்தியா சென்றோர் பல துன்பங்களை அனுபவித்தனர் நீலகிரி மாவட்டத்தை சேர்ந்த கோத்த சிரி, குன்னூர், ஊட்டி ஆகிய இடங்களில் புலம்பெயர் அமைப்புக்களை உருவாக்கி மக்களின் வாழ்வுக்காக உதவ முயன்றனர். கொடைக்கானல் “சிராக்” அமைப்பு 1984 இல் ALIENATED EVERYWHERE எனும் நூலை வெளியிட்டது.

In the Service of the displaced Indo

Sri Lanka Agreement 1964

Indo Sri Lanka Agreement 1974 எனும் நூல் 1995

இல் வெளியிடப்பட்டது. (நன்றி மு.சிவலிங்கத்தின் முகப் பதிவுக்கு-Face Book) வாழும் நாட்டில் வாழ விடாது அகற்றுதல், அகதிகளாக்குதல், நிர்க்கதியாக்குதல், மனிதக் கொடுமை என இரா.சிவலிங்கம் நூலில் எழுதிச் செல்லுகின்றார்.

“சென்று வருகின்றேன் ஜென்ம பூமியே” என கூறி உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பிய கவிஞர் ஏ.சிவானந்தன் (வண்ணச்சிறகு) கவிஞர்பன்னீர்செல்வம் கவிஞர் வீரா பாலச்சந்திரன் ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் பற்றிய சிறு கைநூலில் மிக ஆரம்பத்திலேயே தந்த எஸ்.ஜெயசிங்(State Bank of India)போன்றவர்களின் வரிசையில் சிக்கன்ன ராஜலெட்சுமி வேறுபந்த மரங்களின் ஊடாக இணைந்து கொள்கின்றார். இதேவேளை இந்நூலை எமது கரங்களில் தவழவிட்ட சாரல் வெளியீட்டக உரிமையாளரும், மலையக ஆய்வாளரும், படைப்பாளியுமான அமரர் சாரல் நாடனையும் நினைவு கூர்கிறோம். மிகச் சரளமான மெல்லிய ஒடை போன்ற நடையில் நகர்ந்து செல்லும் இந்நாவல் சலிப்பின்றி வாசிக்கத்தக்க தும் இம்மக்களின் ஓர் ஆவணமும் ஆகும் எனின் தவறில்லை. மலையக வரலாற்று நாவல்களுள் இக்குறாவலும் நிச்சயம் இடம்பெறும்.

குறித்த காலத்து

சமூகப் பிரச்சினைகளின் வெளிப்பாடாக

சோ. ராமேஸ்வரனின் சிவபுரத்துக் கனவுகள்

■ ஜெயப்பிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

ஈழத்தின் பிரபல நாவலாசிரியர்களில் ஒருவரான சோ.ராமேஸ்வரனின் இலக்கியப் பணிகள் பரந்து பட்டவை. அவர், சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு என் இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் கைதேர்ந்தவர். அந்தவகையில் ஆசிரியர் எழுதிய நாவல்களாக

நாவல்

1. யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள் - 1992
2. இவர்களும் வாழ்கிறார்கள் - 1993
3. இலட்சியப்பயணம் - 1994
4. அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை - 1995
5. மௌன ஓலங்கள் - 1995
6. வடக்கும் தெற்கும் - 1996
7. இன்றல்ல, நாளையே கலியாணம் - 1996
8. சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை - 1996
9. இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்.... - 1997
10. உதுரசஹதகுண (சிங்களம்) - 1998
11. சிவபுரத்து சைவர்கள் - 1998
12. நிலாக்கால இருள் - 2000
13. சிவபுரத்து கனவுகள் - 2000
14. கனகு - 2003

விளங்குகின்றன.

போராட்டம், குண்டடிபடுதல், இடப் பெயர்வு, அகதிவாழ்க்கை போன்ற சொற்கள் தமிழர்களாகிய எமது வாழ்வின் இரண்டறக் கலந்திருந்த காலத்தின் பதிவுகளில் ஒன்றாகவே 2000 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பெற்ற சோ. ராமேஸ்வரனின் சிவபுரத்துக்கனவுகள் என்கின்ற இந்நாவல் அமைகின்றது. உண்மையில் போர்தின்ற மக்களின் வாழ்வியலை சமகாலத்துப் படைப்புக்கள் பலவும் எடுத்தியம்புகின்ற போதிலும் இந்நாவலானது அவற்றிலிருந்து சற்று மாறுபட்டு யுத்தத்தின் பிடியில் சிக்குண்டு வாழ வழியற்று நின்ற மக்களின் மனங்களில் “மதம்” ஒரு வெறியாக உருவேறி அதனால் இயல்பு வாழ்க்கை சீர்குலைவதையே மையக்கருவாகக் கொண்டு நகர்ந்து செல்கின்றது. இதனையே நாவலாசிரியர் தனது உரைப்பகுதியில்,

“...பசியால், பட்டினியால் உடல் ரீதியாகவும், பாதுகாப்பின்மை, நெருக்கடி ஆகிய காரணங்களினால் உளவியல் ரீதியாகவும் பாதிக்கப்படும் இம்மக்கள் தமது மானம், மரியாதை, கௌரவம் என்பன போன்றவற்றையும் இழக்கிறார்கள். அதேவேளை அரசியல், சமூக, பொருளாதார, மத, சாதி ரீதியாகவும் பழிவாங்கப்படுவதுடன் அவற்றுக்கும் பலியாகின்றார்கள்” எனத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

1998 இல் இந்நாவலாசிரியரால் எழுதப்பட்ட “சிவபுரத்து சைவர்கள்” என்ற நாவலின் இரண்டாம் பாகமாகவே “சிவபுரத்து கனவுகள்” அமைகின்ற போதிலும் முதலாவது பாகத்தை வாசிக்காதவர் களுக்கும் புரியும்படியாக வித்தியாசமான புதிய நாவலாக இது எழுதப்பட்டுள்ளமையை ஆசிரியர் தனது உரையிலேயே எமக்கு உணர்த்தி விடுகின்றார்.

கிளிநொச்சியில் அமைந்துள்ள சிவபுரம் என்னும் கிராமத்தைப் பிரதான கதைக்களமாகக் கொண்டு அங்கு பூர்வீகமாக வாழ்கின்ற சைவர் களுக்கும், பல்வேறுபட்ட அரசியல், சமூக, பொருளா தார காரணிகளால் புதிதாக உருவாகிய கத்தோலிக்கர் களுக்குமிடையே இடம் பெறும் மதரீதியான போராட்டங்களை அக்காலத்தில் இலங்கையில் இடம் பெற்ற உள்நாட்டு யுத்தத்துடன் தொடர்புறுத்தி பல் வேறு சமூகப்பிரச்சினைகளைப் பதிவு செய்வதாக இந்நாவல் அமைந்துள்ளது.

இவ்வகையில் இந்நாவலில் முதன்மை பெறும் சமூகப்பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் இதனை இங்கு திறனாய்வுக்குட்படுத்த முனைகின்றேன்.

பொதுவாகவே நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏதாவதொரு சமூகப் பிரச்சினையை முன்னிறுத்தியே படைக்கப்படுகின்றன எனலாம். அவ்வகையில் இங்கும் உள்நாட்டு இனக் கலவரங்களால் மக்கள் இழந்தவையும், புதிதாக எதிர் நோக்கிய சவால்களும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பல்வேறுபட்ட இழப்புக்களுடனான அகதி வாழ்வினுள்ளும் மக்கள் மனதில் புரையோடிப் போயிருந்த மதவெறியே பிரதான பேசுபொருளாகின்றது. குறிப்பாக,

- குண்டடியிலிருந்து உயிர் தப்புவதற்காக மதம் மாறுகின்ற நிலை
- இருப்பிடங்களை இழந்து அகதியாகின்ற நிலை
- போக்குவரத்துப் பிரச்சினைகள்
- சொந்த ஊரில் வாழ முடியாது வெளிநாடு செல்கின்ற நிலை
- பெண்களுக்கான சீதனப்பிரச்சினைகள்

முதலாகப் பல்வேறு சமூகப்பிரச்சினைகள் மையக் கருத்துடன் தொடர்புற்றவையாக ஆங்காங்கே பதிவாகியுள்ளன.

காலங்காலமாக சிவபுரத்திலே சைவசமயத்தை வளர்ப்பதற்குப் பாடுபட்ட கணபதிப்பிள்ளையின் மனைவி அன்னம்மா ஒருநாள் குண்டடியிலிருந்து தப்புவதற்காக அந்தோனியார் ஆலயத்தினுள் நுழைந்து அங்கு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தமையால் கத்தோலிக்க மதத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பைபிளுடன் அந்தோனியார் ஆலயத் திற்குச் செல்வதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் இத்தகைய இடர்பாட்டுக் காலங்களில் பலர் சந்தர்ப்பவசத்தால் மதம் மாறிய நிலைமைகளை நாம் அறிவோம். அன்னம்மாவும் அத்தகைய சூழ்நிலைக் கைதிகளில் ஒருத்தி என்றே நான் கருதுகின்றேன். ஏனெனில் கத்தோலிக்கர்களின் வழிபாட்டுச் செயற்

பாடுகளில் ஒரு நேர்த்தியும், ஒழுங்கும் இருப்பதாகவும், பாதிரிமாரின் பிரசங்கங்களில் நல்ல கருத்துக்கள் இருப்பதாகவும் அதனால் தனக்கு அம்மதத்தில் ஒரு ஈடுபாடு வந்ததாகவும் அன்னம்மா பல இடங்களில் கூறுகின்றார். அத்துடன் “எங்கட கோயிலுக்குப் போனால் ஆக்கள் எல்லோரும் என்னைத் தீண்டத் தகாத ஆன்மாதிரி அல்லோ பார்க்கினம். அதால போகிறத விட்டிடன்” என்கின்ற அன்னம்மாவின் கூற்றும் அவளது பூர்வீக மதத்தின் மேல் அவளுக்குப் பிடிப்பற்றுப் போய்விடவில்லை என்பதையே சூட்சுமமாக உணர்த்துகின்றது.

உயிர்ப்பயம் மட்டுமன்றி மக்களின் ஏழ்மை நிலையும் அவர்களின் மதமாற்றத்திற்கு காரணமாவதையும் இங்கு இனங்காண முடிகின்றது. எவ்வாறெனில்,

“இண்டைக்கு சேர்ச்சில எல்லாருக்கும் அரிசியும், மாவும் இலவசமாகக் குடுக்கப்படும் என அறிவிச்சால் எல்லாச் சனமும் இஞ்ச முண்டியடிச்சுக்கொண்டு வந்து நிற்கும். ஒருத்தர் கூட விழாப்புக்கம் போகமாட்டினம், அப்படியான ஆக்கள்..” என்கின்ற அந்தனிப்பிள்ளையின் இளக்காரமான கூற்று ஒருசாண் வயிற்றுக்காய் எதையும் இழக்கத் தயாராகும் வறிய மக்களின் கையாலாகத் தனத்தையும், அதனைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் மதமாற்றுக் காரர்களின் கபடத்தனத்தையும் தெளிவாகப் பறை சாற்றி நிற்கின்றது.

அடுத்து இருப்பிடங்களை இழந்த அகதிகளின் நிலையை எடுத்துக்கொண்டால், இந்நாவலானது கணபதிப்பிள்ளை அகதிகள் மண்டபத் திறப்புவிழா வுடனேயே ஆரம்பமாகின்றது. இக்காலத்தில் யுத்தத் தால் தமது இருப்பிடங்களை இழந்து திக்கற்றவர்களாய் அலைந்து அகதிகளாகாத தமிழர் யாருமில்லை என்பதே உண்மை. இத்தகைய நெருக்கடி நேரங்களில் கத்தோலிக்க ஆலயங்களில் மக்கள் தஞ்சமடைந்தமைக்கு நம் வரலாறுகளே சான்றாகின்றன. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தனியே கத்தோலிக்கர்கள்தான் ஆலயங் களுக்குள் வரவேண்டும் என்று எந்த நியதியும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்நாவல் எழுந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் எத்தனையோ கத்தோலிக்க தேவாலயங்களும், தொண்டு நிறுவனங் களும் சாதி, மத வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் உதவி புரிந்தமையை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

இத்தகைய ஒரு நிலையில் சில காரணங்களைக் கருத்தில் கொண்டு சிவபுரத்து அந்தோனியார் ஆலயத்தில் சுவாமி எமர்சன் அகதிகளாகச் சென்ற சைவமக்களுக்கு ஆலயக்கதவைத் திறந்து விடவில்லை என்று நாவலாசிரியர் கூறுவது பொருத்தமானதா என்கின்ற கேள்வி இவ்விடத்தில் எழுகின்றது. இதற்கான தர்க்கபூர்வமான சான்றாக, நவாலி சென். பீற்றர்ஸ் தேவாலயத்தில் படுகொலை செய்யப்பட்டவர்கள் அனைவரும் கத்தோலிக்கர்கள்தானா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கலாம்.

இப்பகுதி தவிர ஏனைய இடங்கள் முழுவதிலும் மதம் சார்ந்து நாவலாசிரியர் முன் வைக்கும் கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவையாகவே உள்ளன. அதாவது,

எந்த மதத்தலைவர்களும் மற்றைய மதத்தினரை இழிவு படுத்தவோ, மதக்கலவரங்களைத் தூண்டவோ முனைவதில்லை என்பதையும், சைவத்திலும் சரி, கத்தோலிக்கத்திலும் சரி ஒருசிலரைத் தவிர ஒட்டுமொத்தமாக அனைவரும் மதவெறியுடன் அலையவில்லை என்பதையும் நாவல் முழுவதிலும் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார். இதற்கு சான்றாக, நாதன் முதலியோரின் கலை நிகழ்வினைத் தடுக்க சதி வேலை செய்த டேவிட், அந்தனிப்பிள்ளை போன் றோரை எமர்சன் சுவாமி கடிந்து கொள்வதையும், அவர்களின் பாவச்செயலுக்கு மன்னிப்புக்கேட்க முனைவதையும் கூறலாம்.

“இது மதம் சம்மந்தப்பட்ட பிரச்சினை. இந்தப் பிரச்சினையை தூக்கிப்பிடிச்சால் இது இனப்பிரச்சினை மாதிரி மாறிடும். பிறகு அதுக்கு ஒரு நாளுமே தீர்வு இருக்காது எண்ட படியால் முதல் அலுவலரை வழியிலதான் இதைத் தீர்க்க வேணும்”

“இந்த ஊரில் ரத்தம் பெருக்கெடுக்க வேணும் என்று நீர் விரும்புறீரோ? மேலே இருந்து போடுற குண்டுகளால் வீடுகள் தரைமட்டமாகிற மாதிரி இரண்டு பக்கத்து ஆக்களால் மிச்சம் இருக்கிற வீடுகளும் தரைமட்டம் ஆகிறதா? அமைதியாக இருந்து எங்கட மதத்தை வளர்க்கிறதைத்தான் நான் விரும்பினேன். அன்பைவிட சிறந்தது வேறொண்டுமில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்” என்கின்ற சுவாமியின் கூற்றுக்களிலிருந்தே நாம் இதனை உணரலாம்.

இவைமட்டுமன்றி சிவபுரத்தில் சைவசமயமே பூர்வீக மதமாக இருந்தபோதும் காலமாற்றத்தால் உருவான கத்தோலிக்க மதத்தவர் தங்களை நசுக்க முயன்ற போதும் அவர்களை மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்கின்ற பக்குவத்தை, மண்டபத் திறப்புவிழாவின் போது சுவாமி எமர்சனை உரையாற்ற அழைத்த சின்னையா, பெரிய தம்பி ஆகியோர் மூலமும் கதையின் நாயகனான நாதனின் மதம் சார்ந்த கருத்துக்கள், எண்ணவோட்டங்கள் ஆகியவை மூலமும் கண்டுரை முடிகின்றது.

பெரும்பாலும் தமிழர்கள் மத்தியில் சாதி, மத வெறியினைத் தூண்டி பிரச்சினையினை உண்டு பண்ணுபவர்கள் மூத்த தலைமுறையினராகவே இருந்திருக்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்களால் காலங்காலமாகப் பின்பற்றிவந்த சில நடைமுறைகளை இளையவர்கள் போல் இலகுவில் கைவிட்டுவிட முடியாமையே இதற்கான காரணமாகின்றது. இதற்கு முற்றிலும் மாறாக இந்நாவலில் வரும் சின்னையா, பெரியதம்பி முதலிய சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த ஒருசில மூத்த தலை முறையினர் முற்போக்கான சிந்தனையுடன் மற்றைய மதத்தினரின் தவறுகளை மன்னித்து ஒற்றுமையுடன் வாழ இளையவர் களுக்கு வழிகாட்ட முயல்வது மிகச் சிறப்பானதாகும். நாவல் முழுவதும் மதவெறியும், ஒருவரை மற்றையவர் வீழ்த்த முனைவதும் பதிவாகியிருப்பினும் கதை நிகழ் காலத்தில் துயருறும் மாந்தராகிய அகதிகள் குறித்தும் தமது சமூகம் குறித்தும் அக்கறையுடன் செயற்படும் நாதன் முதலிய

சைவசமயத்து இளைஞர்களின் செயற்பாடும், சுகந்தி, மங்கை ஆகியோருடாக வெளிப்படும் பெண்களின் பங்களிப்பும் பாராட்டுக்குரியதே ஆகும். ஆயினும் இத்தகைய முற்போக்கான சிந்தனை கொண்ட இளையவர்களின் கனவாக கதை முழுவதும் வியாபித்திருக்கும் கணபதிப்பிள்ளை அகதிகள் மண்டபம் நிஜமாக உருவெடுத்த போதும் ஒருசில பைத்தியக்காரத் தனமான தீவிர மதவாத வெறியர்களால் தீக்கிரையாகி சாம் பலாகிப் போனமையால் அவ்விளைஞர்களின் கனவுகள் இறுதி வரை சிவபுரத்துக் கனவுகளாகவே இருந்து விடுகின்றமையை வாசகமனம் ஏற்க மறுக்கின்றது. உலகோரின் பாவத்திற்காய் சிலுவைப் பலியேற்று உயிர் துறந்த இயேசுபிரானின் வழியிலே தன் மதத்தவரின் ஈனச்செயலிற்காய் சுவாமி எமர்சன் உயிர்ப்பலியாகியமை ஊடாக எந்தப் பிரச்சினைக்கும் வன்முறை தீர்வாகாது என்கின்ற உண்மை உரைக்கப் பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் இந்நாவலை முழுவதுமாக எடுத்துக் கொண்டால் வெறுமனே இரு மதங்களுக்கிடையே யான மோதல்கள் மாத்திரமன்றி கதை நிகழ்காலத்தில் எரியும் பிரச்சினையாய் இருந்த போராட்ட சூழலில் மக்கள் எதிர் நோக்கிய பல்வேறுபட்ட துன்பங்களும், சவால்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் குறிப்பாக போக்குவரத்தில் மக்கள் எதிர்நோக்கிய சவால்களை இங்கு நோக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு மணித்தியாலத்தில் வந்தடையக்கூடிய கிளிநொச்சியை யுத்தத்தின் விளைவால் ஒன்றிரண்டு கிழமைகளின் பின்னரே மக்கள் வந்தடைகின்ற நிலைமை இதற்கு தக்க சான்றாகின்றது.

“...யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்குப் போய்... அங்கயிருந்து வவுனியா வந்து...வவுனியாவில இருந்து கிளிநொச்சிக்கு வாறது அவ்வளவு லேசு இல்ல.. மூக்கைச் சுற்றி வளைச்சுப் பிடிக்கிற மாதிரி...”

“இஞ்ச இருந்து யாழ்ப்பாணம் ஐம்பது. அறுவது கட்டை தான், ஆனால் எப்படியும் ஐநூறு கட்டை கடந்துதான் இஞ்ச வரவேணும்..அதுக்கும் எத்தனை “பாஸ் சிஸ்டம்”?...”

“ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்துக்குப் போறது முந்திய மாதிரி லேசா? எத்தனை கெடுபிடியள்?” என்கின்ற உரையாடற் பகுதிகளின் ஊடாக இப்போக்கு வரத்தினூடாக அக்காலத்தில் மக்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களை ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். அது மட்டுமன்றி இத்தகைய பயணங்கள் பெண்களுக்கு மிகப் பெரும் சவாலாக இருந்தமையை நாவலில் வரும் ஸ்டெலா என்னும் பாத்திரத்தின் ஊடாக உணர முடிகின்றது. பல்வேறு நெருக்கடிகள் மிகுந்த இத்தகைய பயணத்திற்கு ஒரு ஆண்துணையின் அவசியமும், அதற்காக அவள் அனுபவித்த அவமானங்களும் மனதை வருத்தும் நிகழ்ச்சிகளாய் இருப்பினும் ஒருகால கட்டத்தில் ஈழத்துப்பெண்கள் எதிர்கொண்ட துயர்மிகு பயண அனுபவங்களையும் ஆசிரியர் இச்சம்பவத்தி னூடாகத் தொட்டுச்சென்றுள்ளமை சிறப்பானதே ஆகும்.

இவற்றுடன் இணைத்து சிவபுரத்து வீதிகளின்

கவனிப்பாரற்ற நிலமையும் நாவலில் பேசப்படுகின்றமையைக் காணலாம்.

“சிவபுரத்தில் இருந்து கிளி நொச்சிக்குப் பதினொரு மைல். ஒரேயொரு மண்வீதியே இக்கிராமத்தையும் கிளி நொச்சியையும் இணைத்திருந்தது. மழைக்காலங்களில் குளத்தை வீதி நினைப்பூட்டும். மாட்டு வண்டிகளும், ட்ரக்ளர்களும் தான் இக்காலங்களில் மக்களின் பிரயாண வாகனங்கள்” என்கின்ற பகுதியும், மக்கள் ட்ரக்ளர்களில் பயணிக்கும் காட்சி களும் இக்கிராம வீதியின் நிலமைக்குச் சான்றாகின்றன.

இவை மட்டுமன்றி இக் காலத்துச் சமூகப் பிரச்சினைகளாக பெண்கள் எதிர்நோக்கிய சீதனப்பிரச்சினையும் கதையோட்டத்துடன் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். அதாவது அன்னம்மா தன் மகன் காதலிக்கும் மங்கை வசதியற்றவள் என்பதற்காக அவளை வெறுத்து, பெருத்த சீதனம் தரக்கூடிய தனது மருமகள் முறையான புவனேசைக் கட்டிவைக்க முயல்கின்றமையைக் காணலாம். அன்றுமட்டு மல்லாமல் இன்றும் கூட பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பாரிய பிரச்சினையான சீதனப் பிரச்சினையில் ஆண்களைவிட பெண்களே முன்னிற்கின்றமையை நாவலாசிரியர் பதிவுசெய்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியதே.

இன்று எமது சமூகத்தில் நிலவுவது போலவே அரசியல் சுயலாபம் தேடுவோர் அன்றும் மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்க முயன்றமையையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்யத் தவறவில்லை. குறிப்பாக மண்டபத்திறப்பு விழாவிற்கு முன்னின்ற விதானையாரைப் பார்த்து இளைஞன் ஒருவன் அவர் ஆரம்பத்தில் அந்த மண்டபம் கட்டுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமையை நினைவூட்டிய போது,

“டேய் கிருஸ்ணராஜா. பிரதேசசபை “எலெக்சுபன்” அல்லோ வரப்போகுது? இந்த முறை நானும் போட்டியிடலாம் என்று ஒரு சின்ன ஆசை. அதுக்கு ஒரு முன்னேற்பாடாகத்தான் இந்த மாதிரி பொதுநலம். பொதுநலத்தில் ஒரு சின்ன சுயநலம் இருக்கலாம் தானே” என விதானையார் கூறுகின்ற பதிலின் மூலம் இதனை நாம் உணரலாம்.

மேலும் மின்சார வசதியற்று லைட்மெசினின் உதவியுடன் திறப்புவிழாவை நிகழ்த்தியமை, கலை நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தி அதனுடாக மண்டபத்திற்கான நிதியினை சேகரித்தமை, தொலைத்தொடர்பு வசதியற்ற கடிதப்போக்குவரத்துக்கள், கண்ணியமான காதல், வைத்தியனாக இருந்த போதும் தன் வீட்டில் உள்ள கோழிக்கூட்டினைத் தானே துப்புரவு செய்து ஆடு களிற்றுப் புல் வைத்து தாய்க்கு உதவியாக இருக்கும் கதாநாயகன் முதலான பல சம்பவங்கள் ஒருகால கட்டத்து சமூக வாழ்வியலை மண்வாசனை

பெரும்பாலும் தமிழர்கள் மத்தியில் சாதி, மத வெறியினைத் தூண்டி பிரச்சினையினை உண்டு பண்ணுபவர்கள் மூத்த தலைமுறையினராகவே இருந்திருக்கின்றனர். ஏனெனில் அவர்களால் காலங்காலமாகப் பின்பற்றிவந்த சில நடைமுறைகளை இளையவர்கள் போல் இலகுவில் கைவிட்டுவிட முடியாமையே இதற்கான காரணமாகின்றது.

யுடன் பதிவு செய் திருக்கும் பாங்கு சிறப்பானதாகவே தோன்றுகின்றது. இதற்கு அக்கிராம மக்களின் உயிரோட்டமான பேச்சு வழக்குடனான மொழிநடையும் வலுச்சேர்த்து நிற்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

“இணே! கலியாணத்திற்குப் போறமாதிரி மண்டப திறப்புவிழாவுக்கு வந்திருக்கிறாய் போல...” என மூதாட்டியைப் பரிசாசம் செய்த இளைஞனுக்கு,

“டேய், ஆரடா உது? அந்த டாக்குத்தர் தம்பி எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டுக் கட்டின மண்டபம், அதை இண்டைக்குத் திறக் கினம், அதுக்கு வெள்ளைச்சீலையோ கட்டிக்கொண்டு வரச் சொல்லுறாய்?” என ஆக்ரோசத்துடன் மூதாட்டி அளிக்கும்

பதிலினையும் இதற்கு சான்றாக்கலாம்.

இத்தகைய சமூகப்பிரச்சினைகள் தவிர்ந்த நாவலின் அழகியல் அம்சங்கள் என்னும் போது, கதையமைப்பு, கதைப்பின்னல், பாத்திரப்படைப்பு, உத்தி நுட்பங்கள், மொழிக்கையாள்கை ஆகிய அனைத்துமே சோ. ராமேஸ்வரன் கைதேர்ந்த நாவலாசிரியர் என்பதையே பறைசாற்றுகின்றன.

குறிப்பாக கதை நிகழ் களமும், கதைநிகழ் காலமும் திடீர் திடீரென மாறி மாறி காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றமை ஆசிரியரின் இலாவகமே ஆயினும் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் வாசகரைத் தடுமாற்றமுறச் செய்கின்றது. அதாவது நிகழ்காலத்தில் கதை காட்சிப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளை நாதன் என்னும் பாத்திரத்தின் நினைவோட்டமாக இறந்த காலமும் காட்சிப் படுத்தப்படும் போது இரண்டுமே ஒரே சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் போது வாசகருக்கு சற்றுக்குழப்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்றமையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதே ஆகும்.

ஓட்டுமொத்தமாகத் தொகுத்து நோக்கின், குறித்த காலத்தில் யுத்தம் மக்களை வாட்டி வதைத்த வேளை ஒருசிலரின் மதவெறியும் தன் பங்கிற்கு மக்களைத் துன்புறுத்தி வன்முறைக்கு வித்திட்ட மையை சிவபுரம் என்னும் கிராமத்தவர்களேடாக ஆசிரியர் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். தமிழர் பகுதிகளில் கத்தோலிக்க மதம் பரப்பப்பட்டவிதம், அதனால் பூர்வீக மக்கள் எதிர் கொண்ட சவால்கள், மனக் கசப்புக்கள், வன்முறைகள் மட்டுமன்றி 100 வீட்டுத் திட்டம் என்பதன் ஊடாக அவர்கள் பாரபட்சமின்றி மக்களுக்காற்றிய சேவைகளும் பதிவு செய்யப்பட்டதன் ஊடாக மதக் கலவரங்களைத் தவிர்த்து ஒற்றுமையாக வாழவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தும் ஒரு சமகால வரலாற்று நாவல் என்கின்ற அடிப்படையில் “சிவ புரத்துக் கனவுகள்” இன்றைய இளையதலைமுறையினருக்கு ஒரு காலத்து வரலாற்றை எடுத்தியம்பி நிற்கும் அதேவேளை ஆக்கபூர்வமான கனவுகளை கட்டியெழுப்புவதற்கும் வழிகாட்டி நிற்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

சுபைர் இளங்கீரன் “அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும்” நாவல் சித்திரீக்கும் போராட்ட வாழ்வியல்

■ ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சுபைர் இளங்கீரன், ஒரு எழுத்தாளர், சிறுகதை ஆசிரியர், நாடக விற்பன்னர், திறனாய்வாளர் மற்றும் பத்திரிகை ஆசிரியருமாவார். இவர் 1948 இல் எழுத்துலகில் பிரவேசித்ததுடன் சுமார் இருபத்தைந்து நாவல்களை எமக்குத் தந்த முற்போக்கு எழுத்தாளராவார். இவர் எழுதிய நாவல்களில் பதினைந்து நாவல்கள் இந்திய மண்மணம் கமழ்பவை. பத்து நாவல்கள் ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டவை. ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டு இவர் எழுதிய நாவல்களில் ஆறு நாவல்கள் தினகரனில் வெளியாகியுள்ளன.

1950களிலேயே ஈழத்து தமிழ் நாவலுக்கு புதிய பரிணாமத்தைக் கொடுத்தவர் என்ற வகையிலும் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படைகளை அணுகித் தீர்வுகூற விழைந்த முதல் நாவலாசிரியர் என்ற வகையிலும் ஈழத்து தமிழ் நாவலுக்கு தேசிய சாயல் தர முயன்ற முதல்வர் என்ற வகையிலும் இளங்கீரன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவராகின்றார் எனக் கலாநிதி நா. சுப்ரமணியம் குறிப்பிட்டுள்ளார். (ஈழத்து தமிழ் நாவல் இலக்கியம்)

இளங்கீரனது நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் நாடகங்களிலும் வாழ்க்கையின் சிக்கல் நிறைந்த போராட்டங்களே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சமுதாயத்தில் அதிகார வர்க்கத்தால் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்களுக்காக இலக்கியங்களின் வழி குரல் கொடுத்தவராக சுபைர் இளங்கீரன் விளங்குகிறார். சமுதாயத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் மக்கள் வர்க்கத்திற்காக இவர் எழுப்பிய குரலின் பல பிரதிபலிப்புகளில் ஒரு பிரதிபலிப்பாக அவர் எழுதிய “அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும்” என்ற நாவலைக் குறிப்பிடலாம். 1972 இல் வீரகேசரியில் வெளிவந்த இந்நாவலே அவர் எழுதிய இறுதி நாவலாகும். இந்நாவல் பத்திரிகையில் வெளிவந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு பின்பே நூலுருப் பெற்றுள்ளது. இந்நாவல் கொழும்பைக் களமாகக் கொண்டது. நடுத்தர, பணக்கார வர்க்கங்கள் வாழும் பிரதேசங்கள் இந்நாவலில் தனித்தனியே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நாவல் சம்பளப் பற்றாக்குறையால் அவதியும் உழைக்கும் ஏழை வர்க்கத்தினர் படும்பாட்டை விளக்கி நிற்கிறது. அத்தோடு குடும்ப சமையைச் சுமந்து துன்புறும் நடுத்தர பெண் வர்க்கத்தினர் குடும்பம், சமுதாயம், தொழில் எனப் பலவற்றாலும் அல்லல்களுக்கு முகங்கொடுத்து, அத்தனை துன்பத்திலிருந்தும் மீண்டெழும் விதத்தை வெளிக்காட்டி நிற்கும் நாவலாகக் காணப்படுகின்றது.

இந்நாவல் பேசும் போராட்ட வாழ்வியலை பெண்ணியம், மாக்ஸியம், போன்ற கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் நோக்க முடியும். நாவலில் சுபத்திரா, ஆனந்தி ஆகிய பாத்திரங்கள் முக்கிய பெண் பாத்திரங்களாகவும் வசந்தி, ரோஸி, சந்திரா. குஸூமாவதி போன்றவர்கள் துணைப் பெண் பாத்திரங்களாகவும் இருக்கின்றனர். ஆண் பாத்திரங்களில் டேவிட் முக்கிய பாத்திரமாக விளங்குகிறான். அவனே இந்நாவலின் கதாநாயகனாவும் திகழ்கின்றான். அருமைநாயகம், முத்து, மாசிலாமணி, வைரலிங்கம், அமிர்தலிங்கம், ராசு போன்ற ஏனைய ஆண் பாத்திரங்களும் நாவலில் வருகின்றனர்..

எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் துணிவுடன் செயற்படக்கூடிய புதுமைப் பெண்ணாக சுபத்திரா காணப்படுகிறாள். ஆனந்திக்கு பல இடங்களில் அலைந்து வேலை தேடியமை, வட்டிக்கு பணம் கொடுத்த வைரலிங்கம் கடனைத் திருப்பித்தர பணமில்லாவிடின் விபச்சாரம் செய்தாவது பணத்தைத் தரும்படி ஆனந்தியைக் கேட்டபோது அவனை ஓங்கி அறைந்தமை, திருமணத்திற்கு முன்பே வசந்தி கர்ப்பமான போது அவளின் திருமணத்தை உடனே நடத்திவைக்க, அமுதலிங்கத்தை சாமர்த்தியமாக ஒப்புக் கொள்ள வைத்தமை, ஆனந்தியின் தந்தை அருமைநாயகம் இறந்த வேளை மரணச் சடங்கு செய்யக்கூட பணமின்றி ஆனந்தி தவித்த போது அதற்கான ஏற்பாடுகளை விரைந்து செய்தமை போன்ற எல்லா சந்தர்ப்பத்திலும் சுபத்திராவின் துணிவு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. போராட்டம் நிறைந்த வாழ்வை எதிர்கொள்ள ஒரு பெண்ணிடமிருக்க வேண்டிய துணியை சுபத்திரா என்ற

பாத்திரத்தின் வாயிலாகவே நாவலாசிரியர் நாவலில் வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளார்.

அமைதி, பயம், தயக்கம் போன்ற சுவாஸ்தைக் கொண்டவளாக இந்நாவலில் ஆனந்தி படைக்கப் பட்டுள்ள போதும் நாவலின் கதாநாயகியாகவும் உயிர் நாடியாகவும் அவளே விளங்குகிறாள். சாதாரண மனிதனின் வாழ்வியல் போராட்டத்தை சித்திரிக்கும் மையப்புள்ளியாக ஆனந்தி காணப்படுகிறாள். குடும்பப் பாரத்தை ஆனந்தி முழுமையாக சுமக்கிறாள். குடிகார தந்தையையும் படிக்கும் இரு சகோதரர்களையும் கல்யாண வயதிலிருக்கும் தங்கை வசந்தி, இளைஞனாக இருந்த போதும் வேலைக்குச் செல்லாத தம்பி ராச ஆகியோரது சகல விதமான பிரச்சினைகளையும் தூக்கி சுமப்பவளாக இருக்கிறாள். குறைந்த சம்பளத்தில் டைப் பிஸ்ட் வேலை அவளுக்கு கிடைக்கிறது. வேலையில் மனேஜர் மாசிலாமணி அத்துமீறுகிறான். கம்பனி டைரக்டர் ஆனந்தியிடம் பலாத்காரமாக நடந்து கொள்ள முற்பட்டதும் தீயாய் செயற்பட்டாள். அவர்களை எதிர்த்து நின்ற ஆனந்தியின் துணிவு வாசகர்களுக்கு சிறந்த முன்னுதாரணமாக அமைந்துள்ளது. பணத்துக்காக எப்படியும் வாழலாம், பணம் சம்பாதிக்க எதையும் செய்யலாம் என்றிருக்கும் மக்களுக்கு மத்தியில் அன்றாடம் ஒருவேளை உணவுக்காக போராட வேண்டிய நிலையிலிருக்கும் ஆனந்தி தன் சுயத்தையும் மானத்தையும் இழக்காமல் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற நேர்மையால், இருந்த வேலையையும் இழக்கிறாள். இருந்தும் அவள் தளர்ந்துவிடவில்லை. நிறையப் பணம் கிடைக்கும் என்றபோதும் கள்ளக் கடத்தல் தொழிலைச் செய்ய அவள் உடன்படவில்லை. இந்த நேர்மையை இளங்கீரன் வாசகர்களின் மனதில் நாவலின் வழி விதைக்க முற்பட்டுள்ளார் எனலாம்.

குடும்பப் பிரச்சினைகள் தீரும்வரை தனக்கென ஒரு தனிப்பட்ட வாழ்வை நினைக்காத ஆனந்தி குடும்பப் பிரச்சினைகள் தொடர்கதை என்ற யதார்த்தத்தை உணர்ந்த பின் டேவிட்டை திருமணம் செய்து கொள்ள சம்மதிக்கிறாள்.

குடும்பப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் இந்த சமூகத்தில் சுய கௌரவத்துடன் வாழவும் பெண்ணுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும். வேலை என்பது ஏதோவொரு வேலையில்லை. சுயத்தோடும் மானத் தோடும் கௌரவத்தை இழக்காமல் செய்யக்கூடிய வேலை என்பதையே நாவல் எமக்கு வழியறுத்தி நிற்கிறது. இதை உறுதிபட வழியறுத்தவே நாவலின் தலைப்பு "அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும்" என்றே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மேலும் திருமணம் என்ற சடங்கின் மூலம் ஆணாதிக்க சிந்தனை கொண்ட ஆண்களால் சில பெண்கள் நசுக்கப்படுவதையும் தமது உரிமைகளை இழப்பதையும் சந்திரா, வசந்தி ஆகிய பாத்திரங்களின் வழி நாவல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சந்திராவின் கணவன் ஆணாதிக்க சிந்தனையாலும் தனது பண்பலத்தாலும் சந்திராவை நாகரிக பெண்ணாக மாற்றுகிறான். சந்திரா ஆரம்பத்தில் அவ்வாழ்வை விரும்பவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தனக்கு உறவென்றிருந்த அம்மாவையும் தங்கை சுபத்திராவையும் வறியவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் ஒதுக்கி, பிரிந்து வாழ கணவன் வற

புறத்தும் போது அதை ஏற்றுக்கொண்டு ஒருவித அடக்குமுறை வாழ்வை மெல்ல மெல்ல ஏற்றுக் கொள்வதைக் காணலாம்.

அதேபோன்று பெண்கள் பாலியல் ரீதியாகவும் சுரண்டப்பட்டு ஏமாற்றப்படுவதையும் வசந்தி என்ற பாத்திரத்தின் வாயிலாக இந்நாவல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. வசந்தியை அமிர்தலிங்கம் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்ட போதும் பதிவுத்திருமணம் தனக்கொரு பொருட்டே அல்ல என்பதை அமிர்தலிங்கம் குறிப்பிடுகிறான். வசந்தியை ஏமாற்றி பாலியல் ரீதியாக சுரண்டவே பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டுள்ளான் என்பது வசந்திக்கும் பிறருக்கும் பிறகே புரிகின்றது. வசந்தி ஏமாற்றத்தால் ஒடுங்கிப்போகவில்லை. தன்னைப் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்ட பின்னும் வேறு பெண்களுடன் கணவன் குடும்பம் நடத்துவதைக் கூறிகோர்ட்டில் நீதி கேட்டு நிற்கப் போவதாகவும் தனக்கான மறுவாழ்வைப் பற்றியும் யோசிக்கக்கூடிய தெரியமான பெண்ணாகவும் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

ஆங்காங்கு பெண்களின் எழுச்சிக்கு தேவையான விழிப்புணர்வூட்டும் கருத்துக்களையும் பாத்திரங்களின் வாயிலாக ஆசிரியர் கூறிச்சென்றுள்ளார். எடுத்துக் காட்டாக,

"ஒருவனுக்கு மனைவியாகி அந்த ஸ்தானம் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அழிந்து போய்விட்டால் அதோடு அவளுடைய வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது என்று நினைக்கிறது மடத்தனம். திரும்பவும் அவள் வாழ முடியும். வாழவும் வேண்டும்..." எனும் கூற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

பெண்ணிய நோக்கில் கருத்துக்களை முன் வைக்கும் சில இலக்கியவாதிகள் ஒட்டுமொத்த ஆண் சமூகத்தையும் தவறாக அல்லது ஆணாதிக்க சிந்தனை கொண்டவர்களாகக் காட்ட முனையும் தவறை சுபைர் இளங்கீரன் இந்நாவலில் பின்பற்றவில்லை. பெண்களுக்கு துணையாக நிற்கக் கூடிய, பெண்களுக்கு சார்பாக இயங்கக்கூடிய சில கதாபாத்திரங்களையும் சுபைர் இளங்கீரன் தனது நாவலில் படைத்திருப்பதைக் காணலாம். டேவிட், முத்து ஆகிய பாத்திரங்கள் அவ்வாறு படைக்கப்பட்டுள்ள பாத்திரங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும் டேவிட் ஆனந்தியின் எல்லாத் துன்பங்களிலும் பங்குகொள்கிறான். அவன் ஆனந்தியிடம் இருந்து அன்பையும் காதலையும் மட்டும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறான். அதேபோன்று, காதல் கணவனால் ஏமாற்றப்பட்டு கர்ப்பினியாக இருக்கும் நிலையில் கைவிடப்பட்ட வசந்தியை மணந்துகொள்ள வசந்தி மீது உண்மைக் காதல் கொண்ட முத்து சுய சம்மதம் தெரிவிக்கின்றான். இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது எல்லா ஆண்களாலும் பெண்கள் நசுக்கப்படுவதில்லை என்ற உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆனந்தியை மையப்படுத்தி இந்நாவலை நோக்கும் போது இந்நாவல் ஒரு பெண்ணிய நாவலாகத் தோன்றும். அதேவேளை, டேவிட், ரோசி, சுபத்திரா ஆகியோரை முன்னிறுத்தி நோக்கும் போது இந்நாவல் மாக்ஸியம் பேசும் நாவலாக தோன்றும். மற்றொரு கோணத்தில் வாழ்வியல் போராட்டங்களைப் பேசும் யதார்த்தபூர்வமான சமுதாய நாவலாகவும் இந்நாவல் தோன்றுகிறது.

பணம் படைத்த முதலாளி வர்க்கம் கூத்தும்

கும்மாளமுமாய் வாழ்வை இன்பமாகக் கழிக்கின்றனர். தொழிலாளர் வர்க்கம் கடன், பட்டினி, ஒடுக்குமுறை என்பவற்றுக்கு உள்ளாகி துன்பத்தில் அல்லலறு சின்றனர். இத்தகைய அல்லல் நிறைந்த உழைக்கும் தொழிலாளிகளின் போராட்ட வாழ்வையே இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது. அதேநேரம் நாவலில் இடையிடையே வரும் வாசகங்களும் பாத்திரங்கள் முன்வைக்கும் மேற்கோள்களும் உழைக்கும் வர்க்கத்தின் போராட்ட வாழ்வியலைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே உள்ளன. உதாரணமாக,

“பணக்காரர்களுக்கு வாழ்க்கை ஒரு கலை. ஏழைகளுக்கு அது ஒரு போர்க்களம்.” என ஆனந்தி டைரக்டர் வீட்டு கொண்டாட்டத்தில் வாய்க்குள் அடிக்கடி முணுமுணுத்துக் கொண்டதைக் குறிப்பிடலாம்.

லோரன்ஸ் கம்பனியில் முதலாளி, தொழிலாளர் ஆகிய இருவேறு வர்க்கத்திற்கும் இடையில் காணப்படும் வர்க்கப் போராட்டம் முற்றுப்பெறாத ஒரு போராட்டமாக நாவலில் தொடர்கிறது. கம்பெனியுடன் தொடர்புடைய காட்சிகள் யாவற்றிலும் தொழிலாளர் உரிமைகளையும் பிரச்சினைகளையும் பேசிய நாவலாசிரியர் நாவலின் முடிவிலேனும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளில் ஒன்றுக்கேனும் (குறைந்த பட்சம் தற்காலிக) தீர்வைத் தர மறந்துபோயுள்ளார். தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை சித்திரித்தல் மட்டுமே நாவலாசிரியரின் குறிக்கோளாக இருந்துள்ளது போலும் சித்திரிப்போடு அப்படியே விட்டுவிட்டுள்ளார்.

தொழிலாளர்களது ஆதங்கத்தை மார்க்ஸிய பார்வையில் பதிவுசெய்த நாவலாசிரியர் அவற்றை ஒங்கி ஒலிக்கும் குரலாக, போராட்டமாக, புரட்சியாக வெடிக்கச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறான புரட்சியை நாவலில் காண முடியாதுள்ளது. இந்நாவல் தமது நலனைப்பற்றி அறியாத தொழிலாளர்களுக்கு தத்தமது நலன்கள் பற்றி சிந்திக்கவும் உணர்வூட்டவும் முன்னோடியாக இருக்கக்கூடிய விதத்தில் அமைந்துள்ளது. அத்தோடு வர்க்க வேறுபாட்டை சித்திரிக்க நாவலாசிரியர் நாவலில் இரு வர்க்கத்தினதும் வசிப்பிடம், உணவு, உடை, வாழ்வு என எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நாவலில் தொழிலாளர் வர்க்க நலன்களைப் பேசும் தத்துவக் கருத்துப் பதிவுகளைக் காணலாம். முதலாளிகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்ட முழு மாக்ஸியவாதி டேவிட். அவனின் வழி நாவலாசிரியர் அதிக மாக்ஸியக் கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளார். அவனின் கூற்றுக்களில் ஒரு கூற்று எடுத்துக்காட்டாக,

“எங்கள் உழைப்பில் செய்யப்படுகிற சாமான்கள், துணிகள், உடுபடவைகள், இதற்காக நடத்தப்படுகிற விசயங்கள் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் கம்பனி. டைரக்டர்களும் மனேஜரும் மட்டுமே இதையெல்லாம் செய்ய ஏலாது. இந்த நாலுபேர் மாத்திரம் இருந்தாலும் அது கம்பனியாகிவிடாது. நீங்கள் உட்பட இங்கே வேலை செய்கிற அத்தனை பேரையும் சேர்த்துதான் சொல்கிறேன். நாமெல்லாம் இல்லாவிட்டால் கம்பனி என்ற ஒன்று இருக்காது. கம்பனி என்கிறது நாங்களும் தான். பிரித்துப் பார்க்கப்படாது. அதோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் ஒவ்வொன்றும் நம்மோடும் சம்பந்தப்பட்டுதான் இருக்கிறது. அதனால்தான் கம்பனிக்கு சொந்த விசயம் என்ற ஒன்று இல்லை என்கிறேன்.” எனும் டேவிட்டின் கூற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது மாக்ஸின் வர்க்கப்

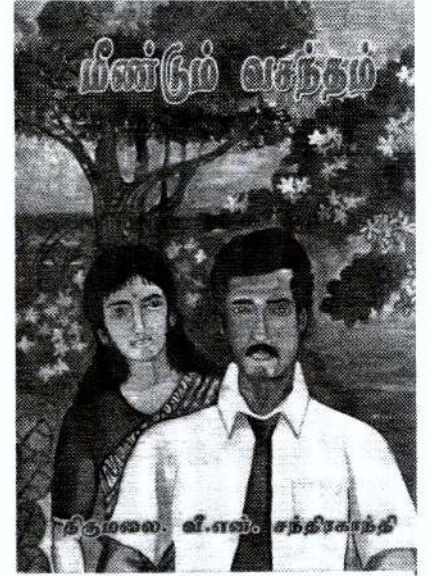
போராட்டத்தின் புரட்சிக்கு முதற்கட்ட நிலையே நாவலில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முதலாளி வர்க்கத்தை எதிர்த்து நிற்க தொழிலாளர்கள் தமக்குள் பிரிவினை இன்றி ஒற்றுமையாய் இணைந்திருத்தல் வேண்டும் என்றே மாக்ஸியம் வழியுறுத்துகிறது. மாக்ஸியம் வழியுறுத்தும் இந்தப் பண்பை நாவலாசிரியர் சிறப்பாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சுபத்திரா, ஆனந்தி, டேவிட், நோசி, சிறிசேன, ஐமீல் என நான்கு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒன்றாக இணைந்து தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்காக பாடுபடுகின்றனர். வறுமை இவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக இணைத்துள்ளது. தொழில் விடயத்தில் மட்டுமல்லாது இவர்கள் தமது தனிப்பட்ட வாழ்வில் ஏற்படும் வாழ்வியல் போராட்டங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் துணை நிற்பதையும் காணலாம். சிறிசேனவின் குடில் வீடு வெள்ளத்தில் உடைந்த போது அதை மீள அமைத்துக் கொடுக்க துணைநின்றமை, ஆனந்திக்கு வேலை இல்லாமல் போனபோது வீட்டுச் செலவுக்கு பணமும் உணவுப் பொருட்களும் கொண்டு வந்து கொடுத்து உதவியமை போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

போராட்ட வாழ்வியலை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்வதை யதார்த்தபூர்வமாக சித்திரிப்பதிலேயே இந்நாவலின் வெற்றி வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. அதாவது, வாழ்வில் துன்பங்கள், போராட்டங்கள் எப்போதும் உறைந்து காணப்படும். வாழ்வில் துன்பம் இருக்கின்றதே, வாழ்வே போராட்டமாக இருக்கின்றதே என எண்ணி எண்ணி, இருக்கும் வாழ்வையும் தொலைத்து விடாமல் இருப்பதைக் கொண்டு மகிழ்ச்சியாகவும் நிம்மதியாகவும் வாழ வேண்டும் என்ற ஆழமான கருத்தை நாவலாசிரியர் நாவலின் இறுதியில் உறுதியாகப் பதிவுசெய்துள்ளதைக் காணலாம். அதாவது ஆனந்தி தனக்கொரு வேலை கிடைக்க வேண்டும், வசந்தியை நல்லபடி திருமணம் செய்துகொடுக்க வேண்டும், காந்தியையும் நல்லபடி படிப்பிக்க வேண்டும், தனது குடும்பப் பிரச்சினைகள் தீர வேண்டும், அப்போது தான் தனக்கென தனிப்பட்ட வாழ்வை முடிவு செய்ய முடியுமென இருக்கிறார். டேவிட்டின் காதலை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னும் திருமணம் என்ற ஒன்றை யோசிக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதாக இதனாலேயே இவள் கூறிவந்தாள். நாவலின் இறுதியில் ஆனந்தி போராட்ட வாழ்வின் யதார்த்தங்களைப் புரிந்துகொண்டவளாக போராட்டங்களுக்கு மத்தியிலும் தனக்கான வாழ்வை ஏற்றுக்கொள்வதைக் காணலாம். வாழ்வின் துன்பங்கள் முடியும்வரை காத்திருந்தால் எமக்கான வாழ்வை நாம் இழந்துவிடுவோம் என்ற கருத்தை ஆணித்தரமாக நாவலாசிரியர் நாவலின் இறுதியில் பதிவுசெய்துள்ளார். இதுவே நாவலின் வெற்றி.

தொகுத்து நோக்கும் போது “அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும்” என்ற நாவல் ஒன்றோடொன்று பின்னப்பட்ட பல பிரச்சினைகளும் போராட்டங்களும் நிறைந்த வாழ்வியலின் சித்திரிப்பை யதார்த்தபூர்வமாக காட்சிப்படுத்தும் நாவலெனலாம். சமூக யதார்த்தங்கள் பலவற்றை பதிவு செய்துள்ள இந்நாவலின்வழி வாழ்வில் போராட்ட நிலையென்பது தொடர்கதைதான் என்பதை அழகிய கதையோட்டத்தின் வழி பதிவுசெய்வதில் நாவலாசிரியர் வெற்றிகண்டுள்ளார் எனக் குறிப்பிடலாம்.

திருமலை வீ.என் சந்திரகாந்தியின் மீண்டும் வசந்தம் நாவலை நோக்குதல்

■ பெருமாள் கணேசன்

பொருள் களம் மொழி உத்தி என்ற பெரும் பிரிப்புக்களில் இந்த நாவல் நோக்கப்படுகிறது.

ஒரு படைப்பாளி தான் எடுத்தக் கொண்ட பொருளை தமிழ்க் களத்தில் நின்று கொண்டு உலகியல் நியாயப்பாட்டின்படி சித்திரிக்கின்றமை அதற்கான பேராண்மை அதில் நியாயமான சிக்கலை முன் வைத்தலால் வாசகன் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதனுடாகவே வாசிப்பை தொடரும் அவசியத்தை ஏற்படுத்தல் என்பன ஒரு விமர்சனத்தின் போது கவனத்தை பெறுகின்ற விடயங்கள்

இலக்கியத்தின் விமர்சகன் அதனைவளர்க்கவும் சொல்லும் உத்திக் கூடாக வாசகனை செயற்பட வைக்கவும் படைப்பாளிக்கு புதிய ஒளியைப் பாய்ச்சவும் ஒரு வாசகனிடம் அறிகையை ஏற்படுத்தவும் விமர்சனம் உதவ வேண்டும் என சான்றோர் கூறுவர்.

ஆக்கத்தின் அம்சங்களை பின்வருமாறும் பார்க்கமுடியும்

கதை சொல்லும் முறை

கதையுள் உள்ள சமூகம் பகைப்புலம்

பாத்திரங்களின் சிக்கல்

புனைவின் உண்மை

புனைவு மொழி

மற்றும் காட்சி அழகியலும் மொழி அழகியலும் என

ஒரு விமர்சகன் தன் பார்வைக்கோணங்களை விரிக்க முடியும் அந்த வகைக் கண்ணோட்டத்தில் இந்த மீண்டும் வசந்தம் என்ற வீ .என். சந்திரகாந்தியின் நாவல் நோக்கப்படுகிறது. ஒரு யதார்த்த வாதப் படைப்பாக இக்கதையை உருவாக்கியதன் நோக்கத்தை சந்திரகாந்தி குறிப்பிடும் விதம் உண்மை என எண்ண வைக்கிறது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற சமூகம் போற்றும் பண்பியல் பிறழ்வுக்கு உள்ளாகுவதால் ஒரு குடும்பம் சிதை கின்றதே இந்த நாவலின் பெருஞ் செய்தி அத்தோடு சாதிய வாதம் தமிழர் சூழலில் எந்த “டிகிறியில்” காணப்படுகிறது என்பதை பிறிதொரு அம்சமாக இந்த நாவல் பதிவு செய்கிறது. அத்தோடு சிறுபான்மைச்சமூகமாக இனங்கள் வாழும் சூழலில் நடக்கும் சமூக அநீதிகள் வன்முறைகள், அவரது பாத்திரங்களிடை உரையாடல் இன்று எம்மை ஆக்கரிமிக்கும் தொலைக் காட்சித்தொடரின் அசிங்கத்தில் இருந்து ஒரு திருப்பத்தை அவர் ஏற்படுத்த தனது எழுது கோலை அழுத்தி இருக்கிறார் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

ஒரு இடை மத்தியதர சமூகத்தின் வாழ்வோட்டத்தில் இன்றை தமிழ்ச்சூழலில் எமது குடும்பங்களில் அதுவும் வரலாற்று பண்பாட்டில் சாதிய பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்ட தமிழர்களின் சமூகத்தினை அவர் படமாக்கித் தருகிறார் எனலாம் இங்கு பாத்திரங்களில் முற்போக்குத்தனம் வெளிப்படுகிறதும் உண்டு.

ராஜநாதர் என்ற உயர் தொழிலைக் கொண்ட வங்கி முகாமை யாளரது குடும்பம் சைவப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக திரு கோணமலை

சூழலில் வாழ்கின்றது அங்கே தொன்மைச்சமூகமாக வாழும் மலர் குடும்பத்தோடு நெருக்க மாக பழகும் அவர்களது ஊடாட்ட கதையின் நிகழ்வு பரிணாமமாகிறது கதை.

இந்தக்கதையை வாசிக்கும் பொழுது மிகுந்த ஆவலைத் தூண்டும் விதமாக ஒரு துப்பறியும் தொடர் போல சம்பவத் தொகுப்பை ஆசிரியர் நகர்த்துவது சலிப்பைத் தராமல் கதையை வாசிக்க வைக்கிறது என்பதனை மிகைக்கருத்தாக எண்ண முடியாது.

ஒரு படைப்பாளியின் கனதி என்பது கருவைவிட படைக்கும் உத்தி என்பதே உண்மை. படைக்கும் உத்தியை சிறப்பாக கொண்ட படைப்பாளியின் ஆக்கமே கருத்தியலை விஞ்சி நிற்கும் படைப்பம்சமாகிறது.

இங்கு பெரிய சித்தாந்தத் தேடல்களை நோக்காமல் இவரது கதை ஒரு காலகட்ட மக்களின் சம்பவங்களாக மிகவும் யதார்த்தமாக வெறும் கற்பனை விகசிப்பற்றதாக இருப்பதும் இலக்கிய அழகியலைக் கொண்டதாகவும் அமைந்தமை கூறத்தக்கது.

இங்கு தனிமையில் தமது சொந்த ஊரைவிட்டு திருகோணமலையில் வாழும் ராஜநாதர் சீதா குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் 1970 களுக்குப் பிற்பாடு முற்போக்கு இலக்கியத்தால் ஏற்பட்ட சாதிக் கொடுமைகள் தகர்ப்பின் பின்னணியின் உள்பாங்கினைக் கொண்ட கதை மாந்தராலான படைப்பாக அதன் சமூக களத்தின் பண்பின் நீட்சியாகவே 1990 களில் சந்திரகாந்தியின் எழுத்தில் முற்போக்கான பாத்திரங்களின் முகிழ்சிக்கான வாய்ப்பு

ஏற்படுகிறது.

இந்தக் கதையின் கீழைத்தேயம் பெரிய அளவில் போற்றும் தனிமனித சமூக ஒழுக்கம் பற்றிய தேடலாக இருப்பதால் சாதிய ஒடுக்கமுறை தகர்ந்த சமூகத்தை பிண்டப்பிரமாணமாக சந்திரகாந்தியால் இக்கதை மூலம் முன்வைக்க முனையும் முயற்சியும் ஆகிறது என்பதே உண்மை. எனினும் சாதியக் கொடுமைகளின் தீவிரம் அதன் பாதிப்பு இக்கதையில் பிற்தொரு காட்சியிலும் நீள்கிறது.

உண்மையில் யுத்தம் கவித்திருந்த வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் ஏற்பட்ட சமூகப்பிறழ்வை இந்த நாவல் சாட்சி சொல்லிச் செல்கிறது

எனினும் இந்த பெரும் வரலாற்று அசைப்பு சமூகத்தின் வேர்களில் அந்த மாற்றம் எத்தகு பெரிய செல்வாக்கை நிகழ்த்தி உள்ளது. சமூக மாற்றத்துக்கு வித்திட்டதா என்பதை இங்கு வாழும் வாசகர்களே தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டும்.

2009 பின்னர் ஏற்பட்ட புதிய சமூக ஒழுங்கு இத்தகு ஒடுக்கு முறைகளை களைந்து நீள்கிறதா?

அன்றேல் அந்த கால கட்டத்தின் வடிவமாக மட்டும் இந்த சமூக அநீதிக்கெதிரான நிலையாக மின்னிச் சென்றதா? என்பதும் வாழும் மனிதர்களின் அனுபவமாக இருக்கட்டும். ஏனெனில் இந்த பாத்திரங்கள் ஊடாக முன்வைக்கப்படும் சமூக நிலை வெற்றியாக அன்றேல் தோல்வியாக பொதுமைப்படுத்தப்பட முடியாமலே உள்ளது.

ஏனெனில் மழை ஓய்ந்த பின்னும் தூறல் படுவதாக உள்ளதை இந்த நாவல் விளம்புகின்றமை. இந்த நாவலின் கருவின் உண்மைக்கு சாட்சி.

சாதிய நெருக்கடியை இலக்கியம் தகர்த்தது எனினும் அதன் பாதிப்பு சமூகத்தில் மூடுபனி யாக இருக்கின்றது என்பதை பின்வரும் உரையாடல் காட்டுகிறது.

திருகோணமலையில் தொல் குடிகளாக வாழும் மலர் ஒரு விதவை அந்தக்குடும்பத்தில் பெண் பிள்ளைகள் 3 ஆண்பிள்ளை 1 மாக அவர்கள் குடும்பத்தின் நட்பே ராஜநாதர் என்ற யாழ்ப்பாணத்தை பூர்வீகமாகக் கொண்ட வங்கி அதிகாரியின் குடும்பத்துக்கு கிடைத்த நட்பு.

அவர்களின் குடும்பம் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தது இங்குதான் அந்த உரையாடல் நிகழ்கிறது.

குடும்பத்தலைவியான விதவைத்தாய் மலர் தனது மூத்த மகனிடம்

“சரிபிள்ளை அன்பு காதல் எண்டுற விசயங்கள் வேறா விவாகப்பேச்சு என்கிற விவகாரம் வேற... காதல் எண்டு சொன்னால் எதுவுமே தலையாகத் தெரியாது ஆனால் பேச்சுக்கால் எண்டு யோனால் முதலிலை சாதகப்பொருத்தம் பாரக்கவேணும் எண்டு சொல்லுவினம் பிறகு சீதனம் எண்டும் ஐனாம் பிண்ணும்பேச்சுவரும்.”

இந்த எண்ணங்கள் மத்தியில்தான் உயர்சாதி யாழ்ப்பாணத்து ராஜநாதரும் மனைவியும் பேசிக் கொள்வது மனங்கொள்ளத்தக்கது

ராஜநாதரின் மகள் நிலாவினி யின் கூற்றாக

“அப்பா மலரன்றி வீட்டை போயிருந்தன் மனோ அக்கா வும் ராஜி அக்காவும் சொல்லுகினை தங்கலை தங்கச்சியை எங்கட அண்ணாவிற்றுக் கட்டிக் கொடுக்கப்போகினமாம்”

ராஜநாதர் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தார்... அவளது முகத்தில் எல்லையற்ற பிரகாசம் தெரிந்தது இவ்வாறு இன்னும் சில நேர்நிலை உரையாடல்களை இந்த பாத்திரங்களுக்கிடாக கதாசிரியர் முன்வைக்கிறார்

இவ்வாறு மறுசீரமைக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தில் ராஜநாதரின் நடத்தை ஒரு குடும்பத்தின் சந்ததியை எவ்வளவு சீரழிவுக்கு இட்டுச் சென்றது என்பதுவே இந்த மீண்டும் வசந்தம் சொல்லும் பிரதான சமூகச் செய்தி

ஜூலி, ஜோர்ச் குடும்பம் இங்கு உலவும் பிறி தொரு குடும்பம் அது அன்பான குடும்பமே என்றாலும் பொருளாதார நெருக்கடி அதிக பகட்டாக வாழ எண்ணும் எண்ணம் அழகி ஒருத்தியை நிலைதடுமாற வைக்கிறது என்பதும் கதாசிரியர் சொல்லும் மறு செய்தி.

ராஜநாதரின் வங்கி லிகிதரான ஜூலி அழகி ஆனால் திருப்தி அடையாத மனம் கொண்டவள் என்பதே அவருக்கும் ராஜநாதருக்கும் இடையில் ஏற்படும் காதலுக்கான தோற்றுவாய். ராஜநாதரின் பொருளாதார கனதியால் கவரப்பட்டும் தன் குடும்பத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்றும் சமூக நீதிக்கு சவால்விட்டு ராஜநாதரைக் காதல் வலைக்குள் வீழ்த்துகிறான் ஜூலி.

தன் அன்பு மனைவி சீதா வளர்ந்த மகன் சுரேல் செல்லமாக வளரும் மகள் நிலாவினி ஆகியோரிடம் கிடைக்காத சுகத்தை ஜூலியிடம் பெறுகிறார் ராஜநாதர்.

படோடாபம் விரும்பியான ஜூலி ராஜநாதரின் ஆசை நாயகியாக அவரிடம் பணத்தை சுருட்டுகிறாள் அதனால் ராஜநாதர் சீரழிந்து குடும்பத்தை சிதைக்கின்ற நிலையை உருவாகி மிகக் கேவலமாகிப்போகின்றார் ஆபத்திலும் சிக்குகிறார்.

ஜூலியின் அயல் வீட்டுக்காரியான மேட்டின் ஒரு பறங்கிப்பெண் அவளது கோபமே ராஜநாதரின் வாழ்க்கையை மறுவளமாக்குகிறது

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் ராஜநாதர் ஜூலியின் மடிக்காக ஏங்கி தஞ்சமடைகிறார். கணவன் ஜோர்ச் குடிகாரன் அவனுக்க பணத்தைக் கொடுத்து வெளியே அனுப்பி ஜூலியோடு உல்லாசமாக இருக்கிறார். அயல் வீட்டுக்காரியான மேட்டின் இதனை நன்கு அறிவாள்.

ஜூலி ராஜநாதர் விவகாரத்தால் ராஜநாதர் பலவீனமாகி உள்ளதை தெரிந்து கொண்ட மேட்டின் அவரிடம் வங்கியில் கடன்தருமாறு கோரி வங்கிக்கு வருகிறாள் அவள் யாரென்றே அறிந்திராத அவர் நிலைமையை சொல்லி தரமுடியாது என்பதை கூறுகிறார் நேர்மையான வங்கி அதிகாரியான ராஜநாதரால் அதனை வங்கி ஒழுங்குக்கு மாறாக கொடுக்க முடியாது போகிறது

இதனால் ஆத்திரமுற்ற அவள் இவர்களின் காதல் விவகாரத்தை பயன்படுத்தி பழிவாங்க எண்ணி ஜூலியின் கணவனை தூண்டி பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகிறாள்

இந்தவேளை கதை மிகவும் சுறுசுறுப்பாக காணப் படுகிறது இது ஒரு மர்மக்கதையின் அத்தியாயமாக விரிகிறது. ராஜநாதர் ஜூலியின் வீட்டில் வைத்து மிக மோசமாக தாக்கப்படுகிறார் அது மேட்டின் செய்யும் சதி என வாசகர் புரிந்தாலும் தாக்கியது ஜோர்ச்சா வேறு அடியாட்களா என்பது இக்கதையின் இறுதிவரை புரிய வைக்கப்படாமலே உள்ளது இது கதாசிரியரின் தீர்ச்செயலாகவும் தெரிகிறது.

இதில் கதாசிரியர் காட்டும் நியாயம் ஏற்கக் கூடியதே ஏனெனில் ஒரு கதையை அவர் வாசகர் மனதில்

நகர்த்த வேண்டிய பொறுப்பையும் உடையவர் என்பதே.

மேலும் இந்த நாவல் ஒரு காலகட்டத்து மண் வாசனையை கோடிக்காட்டிச் செல்கிறது

திருகோணமலை மக்கள் 1990 இல் முல்லைத் தீவை நோக்கி விரட்டப்படுகின்ற சம்பவத்தை ஆசிரியர் மிகவும் உணர்ச்சி பூர்வமாக இந்த நாவலில் முன்வைத்து கதையோடான சம்பவமாக அதனை கரையச் செய்கின்றார். இதனால் இந்தக்கதையின் வரலாற்றுப் பங்களிப்பும் நிறைவேற்றப்படுகிறது ஒரு கதை எழுத கருத்தியல் மட்டும் போதாது அதன் சம்பவங்களும் இயங்கு களமும் கதையை சுவையாக்க கூடியன என்பதற்கும் கதையின் உயிரோட்டத்துக்கும் இந்த யதார்த்த வாதக்கதைக்கு அவசியமாகின்றது கிராவின கதைகள் மண்வாசனைக்கு சான்றாகின்றன என ஜெயமோகன் குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இந்த இடப்பெயர்வுச் சம்பவத்தோடு புதிய நட்பாக சீதா ராசம் குடும்பம் புதுக்குடியிருப்பில் ஒன்றிணைகிறார்கள் புதுக்குடியிருப்பில் கணவனை யுத்தத்தின் மத்தியில் இழந்த ராசம் மகனோடு திருகோண மலைக்கு வருவதற்கு மகன் கந்தவேளின் உத்தியோகம் காரணமாகிறது அவர்கள் ராஜநாதர், சீதாவின் வீட்டுக்கு ஒரு முறை வருகின்றார்கள்.

1987 இடப்பெயர்வில் தங்கனோடு சின்னப் பிள்ளையாய் விளையாடிய நிலாவினியைக்கண்டு அவனும் பிரமிக்கிறான் தன்னை நிலாவினியைத் தொட்டு விளையாடக்கூடாதென சீதா கூறியதை அவன் நினைவு படுத்துகிறான் அன்று சொன்னது இன்றும் அவனது மனதில் காயமாகி விட்டதாக ஆசிரியர் உணர்த்துகிறார் எனினும் அவரது கூற்றாக:

“இந்த சாதாரண வசனம் எதிர்காலத்தில் எத்தகையதொரு பிரச்சினையை கொண்டு வரப்போகிற தென்பதை அப்போது எவரும் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை என அவர் சொல்வது செயற்கையாகவும் வாசகனை குழப்புவதாகவும் நிர்மலமான கதை ஓட்டத்தை குழப்புவதாகவும் படுகிறது.

வங்கி அலுவலர் ஜூலியோடு ராஜநாதர் சல்லா பங்களைக்காட்டும்போது மிகக்கவனமாக கதாசிரியர் விரசம் எழுது பார்க்கிறார்.

இதன் மூலம் இந்தக்கதை இளம் சமூகத்துக்கு சொல்லவேண்டி கொடுக்கவேண்டி காட்சிகளை அருகமைக்கிறதன் அதில் தோய்ந்த பாலியல் விரசத்துக்குள்ளாகாமல் சொல்லாட்சியால் காட்சியை கச்சிதமாக அழகுபடுத்தியுள்ளார்.

அல்லது இந்த நாவலின் சமூகப்பயன்பாடு மாறிவிடும் என்பதே உண்மை ஏனெனில் அவ்வளவு “சீரியஸ்” ஆன தீர்க்கமான பகைப்புலத்தினோடு இது பயணிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக

“ஜூலி கணவியை ஒன் செய்தாள் ராஜநாதர் அவளுக்கு மிக அருகில் இருந்து மொனிட்டரை அவதானித்து பதிய வேண்டிய விடயங்களைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

வங்கியில் போலன்றி அவர் அவளை மிக அண்மையில் அமர்ந்திருந்து அவதானித்தார் பாதத்திலிருந்து பளிச்சிடும் கன்னங்கள் வரை அவரது பார்வை மேய்ந்தது”

என்ற விபரிப்பில் எச்சரிக்கை மேலெழுகிறதை காணலாம். பொருத்தமான அழுத்தத்தை மட்டும் பயன்

படுத்தி தன் நோக்கினை அவர் அடைகின்றமை சுட்டிக் காட்டத்தக்கது.

ராஜநாதருக்குள் ஒரு பிரச்சினை இருப்பதை குறிப்பிட வேண்டும் என்னதான் பணவசதி வீட்டில் சீதாவின் பாண்பாட்டுப்பாத்திரத்தின் கனதி பிள்ளைகளின் சமூக அந்தஸ்த்து இருப்பினும் சீதா ஒரு கணவனை திருப்திப்படுத்தும் பெண்ணாக ஏதோ ஒருவகையில் குறைவுடையவளாகவே இருக்கின்றமையை ஆசிரியர் பின்வரும் கூற்றில் புரிய வைக்கின்றமையால் ஒரு குடும்பத்தின் நிறைவு என்பது புலக்காட்சியால் புரிந்த கொள்ள முடியாதது என்பதை அழுத்துகிறார்.

வெறும் பாலியல் தேவைக்காக ராஜநாதர் ஜூலியிடம் செல்லவில்லை அவரது ஆத்மார்த்தமான பசி சீதாவால் நிறைவடையவில்லை என்பதே அது

வெறும் பாலியல் தேவை மட்டும் ஒரு பெண்ணால் பூர்த்தி அடைவதில்லை ஒரு மானசீகமான ஒத்தணர்வை சீதாவால் அவருக்க கொடுக்க அந்த ஆற்றலைக் கொடுக்கும் பாரம்பரியத்தை அவளால் பேணிக் கொள்ள முடியாமையை ராஜநாதர் ஜூலியிடம் சொல்லும் பின்வரும் உரையாடல் காட்டுகிறது.

“ஜூலி... நீர் இப்ப வடிவாக இருக்கிறீர் உண்மையைச் சொல்லப்போனால் உம்மைப்பார்க்க எனக்கு ஆசையாக இருக்கு”

“உம்மோட கதைக்கிறதிலை பழகிறதிலை நான் அளவில்லாத சந்தோசத்தைக் காண்கிறேன் இது உம்முடைய வசந்த காலம் இது வாழ்க்கையில் ஒருக்காத்தான் வரும் அதை மின்பண்ணி விட்டால் மீண்டும் வராது நான் என்னுடைய வசந்த காலத்தை அனியாயமாக தொலைத்து விட்டு நிக்கிறேன்...”

எங்கள் சமூக அமைப்பில் இந்த மாதிரியான வலிகளை அநேகர் கொண்டுள்ளார்கள் அதனை துணிச்சலோடு நாசுக்காக சந்திரகாந்தி முன்வைக்கிறார்

சாதீய வெறுப்பு யுத்தம் நடந்த வன்னிப் பிரதேசத்தில் இல்லை என்றும் அதனால் அக்காவை அங்கு விட்டுவிட்டு வந்து விட்டதாக கந்தவேள் கூறு வதன் மூலம் தமிழர்களின் சாதிய முரண் நிலை இந்த போராட்டத்தால்தகர்ந்துள்ளதாக ஆசிரியர்காட்டுகிறார்.

“வன்னியில் பெடியளினர் நிர்வாகத்தில சாதீப் பிரச்சினை வலுவிறந்து போச்சு பிள்ளையை மலைக்குக் கொண்டு வந்தால் கீழ்சாதிக்காரனுக்கப் பிறந்தது அது இது என்று கதைச்சு என்னுடைய அக்காவையே சனம் கொண்டு போட்டு விடும்.”

எனக் கந்தவேள் நிலாவினியிடம் கூறுகிறான் என்பது ஒரு புரட்சிகரமான செய்தி அல்ல.

உண்மையில் மிக நேர்மையான முகாமையான ராக ராஜநாதர் இருக்கிறார் என்பதற்கு மேட்டின் கேட்கும் கடனை வங்கி முறைமைக்குள் நிறைவேற்றித் தரமுடியாது என்பதே நல்ல எடுத்துக்காட்டு ஆனாலும் அவரது நேர்மை ஒரு பெண்ணின் செல்வாக்கினால் சிதைவதையும் காணலாம்.

பிற்தொருவர்கட்கேட்டுவரும்போது ராஜநாதர், “நீங்கள் ஜூலிக்க வேண்டியவர் என்று தெரிகின்றது அவளே சீபாசெய்வதால் நீங்கள் வேண்டிய தொகையைத் தருகிறேன்”

என்று கூறி ராஜநாதர் அவரால் நிரப்பப்பட வேண்டிய ஆவணங்களை வழங்கினார்

ஜூலியுடன் காதல் வசப்பட்டு தத்தளிக்கும் ராஜநாதர் தனது காதலுக்கான சமூக நீதி பற்றி மனவோட்டத்தில்...

“இந்த வாழ்க்கையில் நாம் ஏன் கட்டுப்பாடு களைப் போட்டுக்கொண்டு எமது இன்பம் துய்க்கும் வல்லமையை

சந்தர்ப்பத்தை மட்டுப்படுத்தவேண்டும்

நாம் இறந்து விட்டால் யார் எம்மைப்பற்றி எமது கட்டுப்பாடான வாழ்வுபற்றி புகழ்ப்போகிறார்கள் இறந்தபின் இப்போ கணவன் மனைவி என்கின்ற பந்தத்தில் இணைந்திருக்கும் எனக்கும் சீதாவுக்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கப் போகிறது யாருக்கு எவர் பதில்சொல்லவேண்டி நேரப்போகிறது"

என்கின்ற மனவோட்டம் எல்லாம் எம்மத்தியில் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே இதன்பின் எவர்க்கும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்கின்ற தத்துவத்தின் படி இயங்கும் ஒருவராக ராஜநாதர் வெளிப்படுவதை ஆசிரியர்காட்டுகிறார்

இங்கு ஜலியுடனான தொடர்பினாலும் மேட்டினுடனான பகையினாலும் ராஜநாதர் தாக்கப்பட்டு மிகமோசமான பாதிப்புக்குள்ளாகி படுத்த படுக்கையாகிவிட, அதிர்ச்சிக்குள்ளான சீதா ராஜநாதரை வெறுப்பதும் அவரை வைத்திய சாலையில் பார்க்காது விடுவதும் இதில் எந்தப்பாவமும் அறியாத ராஜநாதரின் மகன் சிறை சென்றதும் அங்கு தாக்கப்பட்டு சுரேஸ் மரணிப்பதும் தந்தை சொல்லாததட்டாத நிலாவினி பழுதாக்கப்படுவதும் கர்ப்பமாகுவதும் ஒன்றுமறியாத பிரதீப் நிலாவினியின் அன்புக்காக எதிர்பார்ப்பதும் என்பன இக்கதையின் தர்மத்துக்கு விரோதமான இயல்புகளாக நான் பார்க்கிறேன். ஆனால் அதுவே இந்த சமூக யதார்த்தம் என்பதாக ஆசிரியர் சொல்கிறார் எனப் புரிகினும் ஒரு இலக்கியம் இட்சியம் தோய்ந்ததாக இருப்பது தமிழ்மரபில் வெளிப்பட்டு நிக்கும் இயல்பே அது தகர்ந்து போகிறது.

அதேபோல பொறுப்பற்ற தாயாக சீதா தன் இளம் பெண்பிள்ளையை விட்டு கிணற்றில் பாய்ந்து தற்கொலை செய்வது இக்கதையின் பலவீனமான சமூகச் செய்தி ஒரு பொறுப்பற்ற தாயாக அன்றி நல்ல குடும்பப்பெண்ணாக சீதா படைக்கப்பட வில்லை எத்தனை துன்பங்கள் வந்தாலும் அதனைத்தாங்கி தன் கணவனையும் திருத்தி பிள்ளைகளையும் உரிய படி நெறிப்படுத்தி வீழ்ந்தாலும் எழும் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை கதாசிரியர் போதித்திருக்க வேண்டும்

ஒரேயடியாக விலங்கான மனிதனின் பாலியல் தேவையை, அவதியை மல்லோவின் தேவைக் கோட்பாட்டுக்கு விரோதமாக இக்கதையை நகர்த்தியமை ஒரு பிற்போக்கான முதிராத சமூகத்தையே இவரால் காட்ட முடிந்ததும் ஒரு புதுமைப் பெண்ணாக சீதாவை அருமையாக காட்டி இருக்கலாம் என்பதும் அப்பாவி யான சுரேசை மரணிக்கச் செய்தமை இனவாதத்தின் அடையாளமாக காட்ட எடுத்துக் கொண்ட சம்பவமாக நான் பார்க்கிறேன் சுரேஸ் மீண்டு வந்து அந்தக்குடும்பம் துளிர்க்கச் செய்திருக்க வேண்டும் என நான் கருதுகிறேன் அதுவே மீண்டும் வசந்தமாக இருந்திருக்கும்.

இங்கு தான் பழுதாக்கப்பட்டபின்னர் எவ்வாறு கொழும்புக்கு பிரதீப்பை கட்ட நினைப்பதும் அங்கு ராஜாம்பாள் வீட்டுக்கு நிலாவினி அடைக்கலமாகப் போவதும் ஒரு நல்ல பெண்ணின் பண்பாக இருக்குமா என்ற அடுத்த கேள்வியும் எழுகின்றது. ஏனெனில் நிலாவினி தகப்பனின் சொல்லில் கட்டுப்பட்ட பக்குவமான மகன் என்பது காட்டப்படுகிறது.

நிலாவினி சோரம் போவதும் அந்தக் குடும்பம், வீடு அழிந்து ஒன்றும் இல்லாமல் போவதும் எனக்

காட்டுவது ஒரு இலக்கியத்தின் நோக்காக அன்றி ஒரு பத்திரிகையில் வெளியாகும் குற்றவியல் சம்பவத்தைப் பற்றிய செய்தி போலாகி விட்டது.

ராஜநாதர் தெருவில் திரிவதும் ஜலியிடம் பிச்சைகேட்பதும் அவன் பிச்சை கொடுப்பதும் இந்த நாவலில் ஒட்டாத நிகழ்வாகப்படுகிறது அதனூடாக சமூக அடுக்குகள் பற்றிய கோட்பாட்டை நிறுவுகிறார் ஆசிரியர். பொருளாதார மாற்றம் சமூக அடுக்கை மாற்றுகிறது என்பதே அந்த கோட்பாடு.

தர்சிக்க சுரேசை இனி நாங்கள் எதிர்பார்க்க மாட்டோம் என மனோ அழுத்தமாக சீதாவிடம் கூறுவதும் இதே விதமான ஒரு சமூக உளவியலே. அதனூடாக அறம் பிழைத்தோர்க்கு அறமே கூற்றாகும் என்ற சிலப்பதிகார கோட்பாடு மீள் சொல்லப்படுகிறது.

செழுமையை துஸ்பிரயோகிக்கும் ராஜநாதர் சகலவற்றையும் இழந்து தன் பிள்ளைகளையும் இழக்கிறார் மனைவியையும் இழக்கிறார் பரதேசியாகிறார் என்பதே ஆசிரியர் கூறும் அழுத்தமான போதனை.

ஆசிரியர் தான் தொலைக்காட்சித் தொடர்களின் அநியாயங்களில் இருந்து சமூகத்தை மீட்க முனைவதாக கூறியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

எனவே மீண்டும் வசந்தம் என்ற தலைப்பு பகைப்புலம் கதைக் கோர்வையூடாக அழுத்தமாக பதியப்பட்டிருக்கலாம் என்பதே எனது கருத்து

புரட்சிப்பெண்களை இங்கு உருவாக்கத்தவறி விட்டார் எனக் கூறலாம் அதேபோல சாதியத்தீர்க்கு தீர்வாக எதுவும் அழுத்தமாக காட்டப்படவில்லையே.

சாதிய இழிவு படுத்தலுக்குப்பயந்து ராசம் குடும்பம் மகளை வன்னியில் கைவிட்டு அனாதையாக்குவது ஒரு முற்போக்கான நிலை அல்லவே.

மல்லோவின் தேவைக்கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட நபராகவும் ராஜநாதரை முன் வைத்து சமூகத் திலிருந்து ஒரு முன்மாதிரிக் குடும்பம் எப்படி தன்னை பண்பாட்டினூடாக கட்டமைத்து மீள்கிறது என்பதும் பேசப்பட்டிருக்க வேண்டும்

அதற்கு ஒரே வழி சீதா என்ற பாத்திரத்தை பல வீண்படுத்தாமல் தன் கணவனை மாற்றும் பெண்ணாக காட்டுதலே ஒரு முற்போக்கான திசை கோட்படுத்தலாக ஒரு இலக்கியம் காட்டும் நெறிப்படுத்தலாக அமையும்.

மேலும் மொழியையும் மனிதர் பற்றிய வர்ணனைகளையும் பகைப்புல விபரிப்புக்களையும் கவனித்திருந்தால் வாசகருள் இந்நாவலின் அழகியல் அம்சம் ஒரு குதூகலமான அனுபவமாக அமைந்திருக்கும்.

அவசரமாக செய்தியைக் கூறிவிட முற்பட்டதாக இந்த நாவல் பதிவாகிறது என்றே இந்த நாவலை நான் பார்க்கிறேன்

எனினும் இவரது கதை கோர்வை வைக்காமல் படிக்கத்தூண்டியதோடு ஒரு காலகட்டத்தின் இனமுரண் பாட்டு நிலையில் எவ்வாறு சிறுபான்மையாக மக்கள் வாழிடங்கள் சூரையாடப்படுகின்றன என்பதையும் இந்த நாவல் பேசுவதால் இதற்கு வரலாற்று ஆவணத்திற்கான தகுதியும் ஆயவுக்கான கொள்ளமைப்புக் கொண்டதாக இது தன்னை தகவமைத்து கொண்டது என்பதே எனது அபிப்பிராயம்

சந்திரகாந்தி ஒரு பிரதேசத்தின் காலச் சூழலை படைப்பாக்கி தரும் தகைமையும் ஆற்றலும் உள்ளமையை நிரூபித்துள்ளார் இது காலம் விளைவித்த மனித குலத்துக்கான நாவல் எனலாம்.

இவரது நாவல்களின் கதைக்களம் பெரும்பாலும் மட்டக்களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேச மாகவே அமைந்துள்ளது. ஒரு சில நாவல்களில் இப்பிரதேசத்தின் தொடராக அம்பாறை திருகோணமலைப் பிரதேசங்களின் கிராமப் புறங்களும் அமையப் பெற்றுள் ளதைக் காணலாம். இவரது கதைகள் இப்பிரதேசத்தின் 1920ம் ஆண்டிலிருந்து 2009 இற்கு இடைப்பட்ட கால சூழ்நிலையினைப் பிரதிபலித்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றில் ஆ.மு.சி.வேலமுகனின் நாவல்கள் ஓர் ஆய்வுப் பார்வை

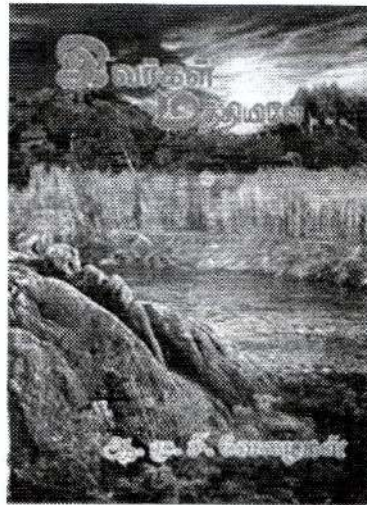
ஈழத்தின் தமிழிலக்கியப் பரப்பு தமிழ்நாட்டுடன் ஒப்பிடும் போது சிறியதாக இருந்தாலும் யதார்த்தப் படைப்புக்களை தந்தவகையில் ஈழத்துப் படைப்புக்கள் அண்மைக் காலத்தில் முதன்மை பெறுகின்றன. ஏனெனில் தமிழ்நாட்டில் எழுதப்பட்ட பல படைப்புக்கள் யதார்த்தத்திற்கப்பால் சென்றுள்ளமையினைக் காணலாம். குறிப்பாக நாவல்களில் இத்தன்மையினைக் காணலாம். ராஜேந்திரகுமார், ராஜேஸ்குமார், புஸ்பா தங்கத்துரை, பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர், மேகலா சித்ரவேல் எனப் பல நாவலாசிரியர்களின் நாவல்களை அந்த வகையில் குறிப்பிடலாம். இருந்தாலும் அகிலன், நா.பார்த்தசாரதி, ராஜம்கிருஷ்ணன், பாலகுமார், பொன்னிலன் என நீண்டதொருவரிசை யதார்த்த படைப்பாளர்களும் உண்டு. இருப்பினும் அந்தந்தப் பிரதேசத்து மக்களின் வாழ்வியலை ரத்தமும் சதையுமாக யதார்த்தம் தளம்பாமல் நாவலாகப் படைத்த படைப்பாளர்கள் ஈழத்தினைப் பொறுத்தவரை ஒப்பிட்டளவில் கூடுதலாகவே உள்ளனர். கனக செந்தில்நாதன், செ.கணேசலிங்கம், கே.டானியல், டொமினிக்ஜீவா, சுபைர் இளங்கீரன், நா.பாலேஸ்வரி, செங்கை ஆழியான், தெளிவத்தை யோசப், தி.ஞானசேகரன் எனப் பலரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களது இவ்வரிசையில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த ஆ.மு.சி.வேலமுகனுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க இடமுண்டு என்பதில் மாற்றுக்கருத்துக்கு இடமில்லை.

பேராசிரியர் செ.யோகராசா அவர்கள் “ஈழத்து தமிழ் நாவல் வளமும் வளர்ச்சியும்” எனும் தனது நூலில் ஈழத்தில் 1990க்கு முந்திய காலத்தினுள் தோற்றம் பெற்ற நாவல்கள் பற்றி பேசியுள்ளார். அக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற நாவல்கள் எவ்வளவு தூரம் சமூகப் பிரக்ஞை உள்ளவை என்பது பற்றியும் மக்களது வாழ்வியலை எந்தளவிற்கு பிரதி பலித்துள்ளன என்பது பற்றியும் மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அது மட்டுமல்லாது நாவல்களுக்கே உரித்தான உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி போன்ற விடயங்களில் எந்தளவிற்கு பொருந்திச் செல்கின்றன என்பது பற்றியும் குறிப்பிடும் அவர் அக்கால நாவல்கள் பற்றிய தனது புரிதல் பற்றியும் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அவரது நாவல்கள் பற்றிய பார்வை 1990இற்குப் பிற்பாடு வெளிவந்த நாவல்களுக்கும் பொருந்தும் என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

நாவல்கள் என்பது பல வகைப்பட்டதாக அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. அரசர்களுடைய வரலாற்றுடன் தொடர்புபட்டதாக எழுதப்படுகின்ற நாவல்களை வரலாற்று நாவல்களாகப் பார்க்

கின்றோம். அடுத்து ஒரு சமூகத்தினுடைய அனைத்து விடயங்களையும் சித்திரிக்கக் கூடிய விதத்தில் அதாவது அவர்களுடைய தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் போன்ற அடிப்படையில் எழுதப்படுகின்ற நாவல்களை சமூக வரலாற்று நாவல்களாகப் பார்க்கின்றோம். இவ்வாறு வகையான நாவல்களும் ஒரு இனத்தினுடைய, சமூகத்தினுடைய கடந்த காலத்தினை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்துவனவாக அமையும். இந்நாவல்களுக்கப் பால் உலகியலில் இடம் பெறுகின்ற சிறு சிறு சம்பவங்களை அல்லது நிகழ்வுகளை அவை இடம் பெறும் களங்களில் வாழுகின்ற மக்களின் பண்பாடு, மொழி, பிரதேச மரபுகள், நடத்தைகள், விழுமியங்கள், பொருளாதாரம் இன்னும் பிற அம்மக்களோடு ஒட்டிய விடயங்களையும் மிகைப்படுத்தல்கள் இல்லாமல் அதீதமான அலங்காரங்களோ, வர்ணனைகளோ தவிர்க்கப்பட்டு படைக்கப்படுகின்ற சிறுகதையைத் தாண்டிய நீண்ட கதைகளை நாவல்களாக படைக்கின்றனர். இத்தகைய உள்ளடக்கங்களோடு படைக்கப்பட்ட பல நாவல்களை ஈழத்தில் நாம் காணலாம். அந்த வகையில் செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு, யானைக் காடு, தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை, செ. கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம், சடங்கு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களது நாவல்கள் அந்நாவல்களங்களை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தியவை. அது போலவே ஆ.மு.சி. வேலமுகனின் நாவல்களும் மட்டக்களப்பின் படுவான் கரைப் பிரதேசத்து மக்களின் கிராமிய வாழ்க்கை முறைமைகளை அப்படியே சொல்லியவை. சொல்லும் விதத்தில் ஆ.மு.சி. வேலமுகனுக்கும் மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களுக்குமிடையில் வித்தியாசம் உள்ளதென்பது அவரது நாவல்களைப் படித்த பலரது கருத்தாகும். அவ்வித்தியாசம் என்பது சொல்லிய முறையில் தான் என்பது புரிந்து கொள்ளப் படவேண்டியதாகும். இது பற்றி அவரது நாவல்களை தனித்தனியாக நோக்குகின்ற பொழுது வெளிப்படும்.

ஆ.மு.சி. வேலமுகன் மட்டக்களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேசத்தில் அமையப் பெற்றுள்ள திருப்பழுகாமத்தைச் சேர்ந்தவர். தரம் ஐந்து வரை கல்வி கற்ற இவர் பேருந்து சாரதியாக ஓய்வு பெறும்வரை வாழ்ந்தார். 1965 கால கட்டத்திலிருந்தே உரைச் சித்திரம், கவிதை, சிறுகதை, வரலாறு, நாவல் என பல துறையிலும் எழுதித் தடம் பதித்தவர். இவரைப் பலருக்கும் கவிஞராகவே தெரியும். ஏனெனில் கவிதைத் துறையில் அதிக நாட்டமும் தேர்ச்சியும் உள்ளவர். பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட கவிதை நூல்களை எழுதியுள்ளார். இருந்தாலும் அதிக விடா முயற்சியின் பயனாக ஏனைய எழுத்துத் துறையிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி எழுதி வருகிறார். அகவை எண்பதைக் கடந்தும் எழுதும் இவர் நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி உள்ளார்.

அதனுள் பத்திற்குட்பட்ட நாவல்களும் உள்ளடங்கும் ஆ.மு.சி.வேலமுகனின் நாவல்களைப் பார்க்கும் பொழுது “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” (சமூகநாவல் - 2000), “இவர்கள் மத்தியிலே” (குறுநாவல் - 2006), “கோடாமை சான்றோர்க்கணி” (சமூகநாவல் - 2006), “காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ?” (சமூகநாவல் - 2006), “உள்ளத்தனைய உயர்வு” (சமூகநாவல் - 2012), “கும்பிட்ட கையுள்ளும் கொலை செய்யும் கருவி” (சமூகநாவல் - 2015), “பனிச்சையடி முன்மாரியும் சட்டக்கிணறும்” (சமூகநாவல் - 2017), “கல்லெறிபட்ட கண்ணாடி” (சமூகநாவல் - 2018) போன்ற நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். இவரது நாவல்களின் கதைக்களம் பெரும்பாலும் மட்டக்களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேசமாகவே அமைந்துள்ளது. ஒரு சில நாவல்களில் இப்பிரதேசத்தின் தொடராக அம்பாறை திருகோணமலைப் பிரதேசங்களின் கிராமப் புறங்களும் அமையப் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். இவரது கதைகள் இப்பிரதேசத்தின் 1920ம் ஆண்டிலிருந்து 2009 இற்கு இடைப்பட்ட கால சூழ்நிலையினைப் பிரதிபலித்தவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆ.மு.சி.வேலமுகனின் நாவல்கள் பெரும்பாலும் கிராமத்துச் சூழலையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆ.மு.சி.வேலமுகனின் “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” எனும் சமூக வரலாற்று நாவலுக்கு ஈழத்து நாவல் இலக்கியங்களுள் தனித்துவமான இடமுண்டு. காட்டுப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த வேடர் சமுதாயம் ஊர்ப்பகுதியிலிருந்து சென்ற ஒரு குழுவினரின் தொடர்பினால் விவசாய சமூகமாக மாற்றம் பெறுவதே இக்கதையாகும். சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரையில் பண்டைக்காலம் தொட்டு வாழ்ந்து வந்த தமிழ் பேசும் வேடுவர் சமூகத்தினர் விவசாயம் செய்து வாழ்ந்த படுவான்கரை விவசாய சமூகத்தினது செல்வாக்கினால் சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரைப் பிரதேசக் காடுகளை வெட்டிக் கழனிகளாக்கி விவசாய சமூகமாக மாற்றம் பெறுவதுதான் கதையின் பிரதான கருவாகிறது.

சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை நாவலில் கதைக்களம் மட்டக்களப்பின் வெல்லாவெளிப் பகுதியை அண்மித்து மேற்கு நோக்கி விரியும் வக்கியெல்ல, கொனாகொல்ல, உகணை, வண்டளந்தீவு, பன்னலகம ஆகிய கிராமங்களும் அதை அண்டியுள்ள வனப் பிரதேசங்களும் உள்ளது. 1920இனை ஒட்டிய காலப் பகுதியில் சேனைப் பயிர் செய்கை செய்து வாழ்ந்த வேடுவர் சமூகத்தினரும், திருப்பழுகாமம், கோயில் போரதீவு, முனைத்தீவு, அம்பிளாந்துறை, வெல்லாவெளி போன்ற பிரதேசங்களில் விவசாயம் செய்து வந்த விவசாய சமூகத்தினரதும் வரலாற்றுப் பின்னணியில் இக்கதை அமைந்துள்ளது. இந்நாவலின் கதையில் கண்ணமுத்தர், மாரியாததை, பாக்கியம், பூரணி முதலிய வேடுவப் பாத்திரங்களும் மயிலன், பொன்னன், கனகர், ஞானன்,

வைரன், பூசாரி முதலிய கிராமியப் பாத்திரங் களும் உயிர்ப்புடன் உலா வருகின்றனர்.

வேடுவ சமூகம் வளர்ச்சி பெற்ற விவசாய சமூகத்தினுடைய பண்பாடு, பழக்கவழக்கம், உணவு முறைகள் என்பனவற்றை தம் இயல்புக்கு ஏற்ப உள் வாங்கிக் கொள்கின்றது. வேடுவ இனத் தலைவர் விவசாயச் சமூகத்தினரது இடத்திற்கு வந்து அவர்களது உருக்குத் தொழில், மாரியம்மன் காவியம் என்பன வற்றையும், ஆசாரித் தொழிலையும் பழகிச் செல்வதும் அவர் மகள் பாக்கியம் விவசாயச்சமூக உடுப்பு அலங்காரங்களைப் பழகிச் செல்வதும் சமூக நாகரீக மாற்றத்தை முன்னிறுத்துகின்றது. இத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கை கண்ணமுத்தர், பாக்கியம், பூரணி முதலிய வேட்டுவப் பாத்திரங்களையும், மயிலன், பொன்னர், கனகர், ஞானன், பூவாலி, வைரன் போன்ற கிராமியப் பாத்திரங்களையும் கொண்டு உயிர்ப்புடன் சொல்லியிருக்கிறார். இதில் கண்ணமுத்தர், பாக்கியம், பூரணி முதலிய வேடுவப் பாத்திரங்கள் சிங்களத் தமிழ் பேசுவதும் மயிலன், வயிரன், கனகர், பூமணி, வள்ளி யம்மை முதலிய பாத்திரங்கள் மட்டக்களப்பின் படுவாண்கரைத் தமிழ் பேசுவதும் யதார்த்தத்தின் உச்ச பட்ச உயிர்ப்பாகும்.

“சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” நாவல் மட்டக் களப்புப் பிரதேச படுவாண்கரை மக்களின் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்திய வாழ்வியலை பரிணாம வளர்ச்சி அடிப்படையில் சித்திரித்த நாவல் என்ற அடிப்படையில் ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந்நாவல் ஒரு சமூக வரலாற்று ஆவணமாகக் கூட கொள்ளத் தக்கதாகும். இத்தகைய இந்நாவல் பற்றிய அறிஞர்களது கருத்துக்கள் சிலவற்றை நோக்குவது பொருத்தம் எனக் கருதுகின்றேன். அந்த வகையில் பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு “ இது மட்டக்களப்பின் மன்னர் வரலாற்றை அன்றி மக்கள் வரலாற்றை, சமூக வரலாற்றைக் கூறும் ஓர் ஆவணம்”, “இந்நாவலைப் படிக்கும் போது மானிடவியலாளர்கள் புராதன சமூகத்தை வர்ணிக்கும் நூல்களைப் படிக்கும் உணர்வே எனக்கு வந்தது”. “மட்டக்களப்பு மக்கள் வாழ்க்கையையும் அவை மாறும் முறைகளையும் கூறும் புனை கதைகள் முக்கியமாக நாவல்கள் இப்பகுதியிலிருந்து இன்னும் வரவேயில்லை இச்சூழலில் பெரியவர் வேலழகனின் நாவல் அக்குறையைப் போக்குகின்றது. மானிடவியல் ஆய் வாளருக்கு இந்நாவல் தரும் பல தகவல்கள் மட்டக்களப்பு சமூகத்தின் ஒரு பகுதியை அறிய உதவும் என நம்புகின்றேன்” என இந்நூலுக்கான முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

மேலும் தென்கிழக்குப் பல் கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர் ரமீஸ் அப்துல்லா அவர்கள் “இந்நாவல் வேடர் சமூகத்தின்

உணவு, உடை, மொழி முதலான அம்சங்களின் மாற்றங்களைப் பற்றிக் கூறுவதோடு சடங்கு சம்பிரதாயங்களின் பரிமாற்றம் பற்றியும் எடுத்துரைப்பது சமூகவியல் அடிப்படையில் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது”. “ஆ.மு.சியின் நாவல் மீண்டும் வாசிக் கத்தக்க நல்ல சுவைத்திறன் கொண்ட நல்ல கதை அம்சத்தைக் கொண்டது”. என இந்நூலுக்கான சிறப்புரையில் குறிப்பிடுகின்றார். மற்றும் இரா. அன்புமணி அவர்கள் “இந்த நாவல் பழைய பாணியில் சொல்லப் பட்ட புதிய கதை எனலாம். கதை சொல்லும் பாணியில் புதுமையைக் கடைப்பிடிக்கா விட்டாலும் கதையை வாசிப்பவர் ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கும் வகையில் விறுவிறுப்பாக கதையை நகர்த்தியிருப்பது ஆசிரியரின் திறமை, கதையின் பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் வாசகரின் மனதில் ஆழப்பதியும் படி செய்திருப்பது அவரது மற்றொரு திறனாகும்”. என இந்நூலுக்கான நயவுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்குதற்குரியதாகும்.

“இவர்கள் மத்தியிலே” (2006) எனும் குறு நாவலும் குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகின்றது. இந் நாவலில் படுவாண்கரைப் பிரதேசமே கதைக்களமாகின்றது. காடுகளில் மிக நீண்டகாலமாக வாழ்ந்துவரும் மக்களின் வயல்வெளி வாழ்க்கையோடு இணைந்த வாழ்வியலை சித்தரிக்கின்றது. மாமனார் நாகப்பருடன் வயல் விதைப்பிற்குச் சென்ற கந்தையன் திடீர் என்று காணாமல் போகின்றான். இவனைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட உறவினர்கள் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் காட்டின் மலைக் குகையில் மறைந்து கொண்டு மிகவும் கொடுமான செயல்களில் ஈடுபடும் ஒரு கூட்டத்தைக் கண்டுபிடிக்கின்றனர். இதுவே கதையானாலும் சட்டத் தையும் நீதியையும் மதிக்காத குகைகளில் மறைந்து வாழ்ந்து கொண்டு மாடுகளைப் பிடித்து கொழுப்பிற்கு அனுப்புதல், கஞ்சாச் செடி வளர்த்தல், கூலிக்கு கொலை செய்தல், மனிதர்களைப் பலி கொடுத்தால் புதையலைப் பெறலாம் எனும் மூட நம்பிக்கையில் செயற்படுதல் போன்ற கீழ்த்தரமான செயல்களைச் செய்யும் அக் கும்பலைப் பிடித்துக் கொடுப்பதும் கதைக் கருவாகும்.

இந்நாவலின் கதையினை இன்னொரு விதத்தில் நோக்கும் பொழுது தனது மாமனாரான நாகப்பருக்கு வயல் வேலைக்கு உதவியாக வந்த கந்தையன் காணாமல் போகிறான். புதையல் எடுப்பதற்கென நரபலி கொடுப்ப தற்காகவே போலிச் சாமியார் ஒருவரின் வேண்டு கோளின் படி தனது உறவர இருவரால் தடுத்து வைக்கப் படு கின்றான். அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவனது உறவினர்கள் காட்டிற்குள் தேடிவர பிடித்து வைத்திருந்தவர்கள் தப்பி ஓடு கிறார்கள். அவ்வேளை அங்கே சேனைப் பயிர்ச் செய்கை செய்து வாழும் பழங்குடி மக்களால் பாக்கியன் காப்பாற்றப்பட சாமியார் சிறைப்பிடிக்கப்படுகின்றார். கந்தையனைத் தேடி வந்த அவனது மைத்துனன் பாக்கியனும் பாக்கியனின் தங்கை நல்லம்மாவும் அக்குடி மக்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

போலிச் சாமியாரும் நல்லவனாகத் திருந்துகிறார். பாக்கியனும் அவனும் அக்குடி மக்களின் தத்தம் மனைவியரைத் தேர்ந்தெடுக்க கந்தையன் நல்லம்மா வைத் திருமணம் செய்கிறான். பின்பு தொடர்ந்து அம்மக்களுடன் அவர்களும் இணைந்து வாழத் தலைப்படுகின்றனர்.

கதாபத்திரங்களும் கிராமியச் சூழலுடன் ஒன்றித்துப் பயணிப்பதைக் காணலாம். நாகப்பர், கந்தையன், கேதாரன், வேலாத்தை, இராசம்மா, நல்லம்மா, பாக்கியன், கண்ணகி, பசுவதி, வெடிக்காரக் குஞ்சு, பண்டா, மைக்கல் ராகல் போன்ற ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் கிராமிய சூழலோடு பின்னிப் பிணைந்தவர்களாக படைக்கப்பட்டுள்ளனர். இப்பாத்திரங்கள் கதைக் களத்தில் ஒன்றித்து வாழ்ந்தவர்களாகும். அப்பிரதேச வாழ்வியலை பிரதிபலிக்கும் உண்மையான பிரதிநிதி களாகவும் மிளிர்கின்றனர்.

இந்நாவல் பற்றி செல்வி க. தங்கேஸ்வரி அவர்கள் “கவிஞர்” வேலுமுகன் இத்தகைய நாவல்களை எழுதுவதில் பெரும் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார். இவர் ஏற்கனவே எழுதியுள்ள “சில்லிக்கொடி ஆற்றங்கரை” அத்தகைய ஒரு சிறந்த நாவலாகும். அதைப்போலவே இந்த “இவர்கள் மத்தியிலே” என்ற நாவலும் வயல் வெளி வாழ்க்கையை பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளது. என இந்நூலுக்கான அணிந்துரையில் குறிப்பிடுகிறார். மற்றும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திருமதி றூபி வலண்டினா பிரான்சிஸ் அவர்கள் “மட்டக்களப்பின் சமூக வரலாற்றில் முன்னைய கால கட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைமை, அதன் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், இயல்புகள் என்பன சிதைவுறா வகையில் இந்நாவலில் பதியப்பட்டிருக்கின்றன. தான் அறிந்த வாழ்வியலை ஆசிரியர் மிகக் கவனமாகவும் திறமையாகவும் நாவலாகப் படைத் திருக்கிறார்”. “சமூக மாண்டவியல் நோக்கில் இந் நாவலைப் படிப்போர்க்கு மனித வாழ்வின் படிமுறை வளர்ச்சிகளும், கூடவே முரண் நிலைகளும் அவற்றினூடான வாழ்வியல் ஒருங்கிணைவும் தெரிய வரும். மனித நடத்தைகளின் பலமட்டப் பரிமாணங்களை பல கதா பாத்திரங்கள் மூலம் ஆசிரியர் இந் நாவலில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்”. என இந்நூலுக்கான நயவுரையில் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் இவரது இந்நாவலும் மக்களின் யதார்த்த வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைகிறது என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சில்லிக் கொடி ஆற்றங்கரை நாவலில் ஆரம்ப கால மக்கள் அதாவது ஆதி கால வேடர் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் விவசாயக் குடி மக்களை நோக்கி நகர “இவர்கள் மத்தியிலே” நாவலில் விவசாயக் குடிமக்கள் அவர்களுக்கு முந்தைய மக்களின் வாழ்வியலை நோக்கிச் செல்வதைக் காண

முடிகிறது. அதாவது எதிர் எதிர் திசையில் பயணிப்பதைக் காண முடிகிறது. இவ்விரு நாவல்களின் கதையோட்டமும் இன்றைய மக்களின் மனோநிலை வெளிப்பாட்டை பிரதிபலிப்பதாக அமைகின்றது. அதாவது நவீன மாற்றங்களால் அவஸ்தைப்படும் மக்கள் ஆரம்ப கால மக்களின் வாழ்வியலை நோக்கி நகர விரும்புவதும் அடிமட்ட கிராமப்புறங்களிலுள்ள மக்கள் புதிய மாற்றங்களுக்கு உட்பட்ட கிராமங்களை நோக்கி நகர விரும்புவதையும் காணமுடிகிறது. இத்தகைய இன்றைய மக்களின் மனோ நிலையை பிரதிபலிக்கும் வகையில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

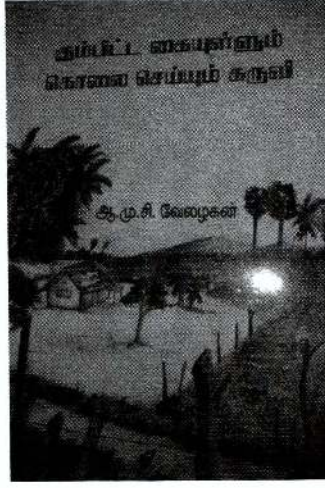
“கோடாமை சான்றோர்க்கணி” எனும் நாவலில் கிராமத்தில் விவசாயம் செய்து அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த குடும்பம் ஒன்று இனப்போரின் காரணமாக இடம் பெயர்ந்து பல இடங்களில் பிரிந்தலைந்து பின்பு காட்டின் ஒரு பகுதிக்குச் சென்றடைந்து வசிக்கிறார்கள். அங்கு அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சோதனைகளையும், வேதனைகளையும், இழப்புகளையும், துன்ப துயரங்களையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. 2009இற்கு முன்பு ஈழத்தமிழர்கள் அனுபவித்த துயரத்தினை பிரதான கதைக் கருவாக வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக வீடு வாசல்கள் இழந்து, வயல் வெளிகளையும் பறிகொடுத்து, குடும்பங்கள் உடைந்து சிதைந்து போனதுடன் இராணுவத்தினர் அப்பாவிப்பொது மக்களை பிடித்து சித்திரவதை செய்தமை, பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தியமை என போர்காலத்தின் பல கொடூரங்களை இந்நாவல் வெளிக்கொணர்கிறது.

இந்நாவலில் பிரதான கதாபாத்திரமாக இடம் பெறுகின்ற சாமித்தம்பியர் அவர் மனைவி சிவக் கொழுந்து, மக்கள் மேகநாதன் குமுதா, மலர்வேந்தன் முதலியோரில் மேகநாதன் தன்னூரில் இருக்கும் பொழுது பார்வதி என்னும் பெண்ணைக் காதலிக்கின்றான். பின் சூழ்நிலை வசத்தால் அவனைப் பிரிந்து அவள் போராளியாகி போராட்டக் களத்தில் கால் ஒன்றை இழக்கின்றாள். பின் எதிர்பாராத விதமாக அவனைச் சந்திக்கும் மேகநாதன் அவள் கால் ஒன்று ஊனமுற்றிருப்பதைக் காண்கின்றான். இருந்தாலும் அவளுக்கு வாழ்வு கொடுக்க முனைகின்றான். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவள் மறுத்து போராளியாகவே வாழ்வைத் தொடர்கின்றாள். இதுவே பிரதான கதையாகிறது.

1956இல் இருந்து 2009 வரைக்கும் ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வில் எதிரொலித்த இனப்பிரச்சினையின் தீவிரக் கொடூர முகத்தை சூழ்நிலைக் கேற்ற கதாபாத்திரங்களுடன் ஈழத்தின் மறைவிடப் பிரதேசக் கதைக் களத்தை மையமாகக் கொண்டு கதை நகர்த்தப்படுகிறது. பிரதான கதையோட்டத்துடன் கிளைக் கதைகள் ஊடுருவினாலும் சொல்ல வந்த விடயத்தை சொல்லிய பாங்கில் ஒரு நிறைவைத் தருகிறது இந்நாவல்.

வல்லிக் கண்ணன் அவர்கள் “உண்மை, நீதி அழியாது மனிதன் மனிதனாக வாழ வேண்டுமானாலும் சரி, சாக வேண்டுமானாலும் சரி அறிவியல் ரீதியான பக்குவமும், சமத்துவ ரீதியான பொருளாதாரமும் கொண்டு சகோதரத்துவ அடிப்படையில் மனிதனை உளமார நேசித்தாலன்றி அன்று இருக்கும் நிலையில் மக்கள் நிம்மதியாக வாழவும் முடியாது, மக்களை மக்கள் அடக்கி ஆழவும் முடியாது என்று உயர்ந்த சிந்தனை வளர்த்து அவர்கள் செயற்படுகிறார்கள். இவ்விதமான அறிவொளி கனலும் சிந்தனைகளை வேலழகன் கதை மாந்தரின் பேச்சாகவும், எண்ண ஓட்டமாகவும் இந்நாவலில் ஆங்காங்கே பொறித்திருக்கிறார். அவை பாராட்டுதலுக்குரிய நற்கருத்துக்களாக மிளிர்கின்றன”. என இந்நூலுக்கான மதிப்புரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

செல்வி க. தங்கேஸ்வரி “பார்வதி என்ற போராளி லெப்ரினன் மாலதியின் சாகஸங்களை நினைவூட்டுகிறார்”, “படுவான் கரையிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து மட்டக்களப்பில் குடியேறி சொகுசு வாழ்க்கை வாழும் குடும்பங்களை ஞானசேகரம் ஆசிரியரின் குடும்பம் குறியீடாகக் காட்டுகின்றது. சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்தில் சாதல் கண்டும் கொஞ்சமும் அது பற்றிய அக்கறை இல்லாமல் வெளிநாடு சென்று திருமணம் செய்யும் சுயநலக் கும்பலை குமுதாவின் கனடாப் பயணம் குறியீடாகக் காட்டுகிறது”. என இந்நூலுக்கான மதிப்புரையில் அவர் குறிப்பிடும் கருத்து உற்று நோக்கத் தக்கது. இந்நாவலில் இடம் பெறும் பார்வதி மேலே குறிப்பிட்டது போல் மாலதியின் பிம்பமாகவே தெரிகிறார். அவ் விடயத்துடன் இந்நூலில் குறிப்பிடும் போராட்டம் சார்ந்த வேறு விடயங்களும் ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையின் பிரதிபலிப்புக் களாகும். இது பற்றி ஆசிரியர் கூறியமை அவர் உண்மையான சமூக யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தத் தயங்காதவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது. இத்துணிக்கல் ஓர் படைப்பாளியிடத்தில் இருக்க வேண்டியதாகும்.

“உள்ளத்தையை உயர்வு” என்னும் நாவல் இவரது ஏனைய நாவல்களைப் போன்று கிராமிய சூழலையும் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வியலையும் தடம் மாறாமல் பிரதிபலிக்கின்றது. இந்நாவலின் நாயகன் கந்தன் தன்னுடைய தந்தையை முன்மாதிரி யாகக் கொண்டு வாழ்கிறான். அவர் இறந்துவிட தனித்துப் போன உணர்வோடு வாழ்கிறான் இந்நிலையில் கந்தனின் நிலையை உணரும் நண்பன் ஞானன் அவனை மாற்றுவதற்கு சிறந்த வழி ஆன்மிகமே எனக் கருதி கதிர்காமத்திற்கு யாத்திரை செய்யும் குழுவின ரோடு அவனை

இணைத்து விடுகின்றான் அவ் யாத்திரையின் போது மீனாட்சி என்னும் பிரான்ஸ் நாட்டு வெள்ளைக்காரப் பெண்ணை சந்திக்கிறான் அப்பெண் கதிர்காமத்தில் திடீரென விபத்தொன்றில் சிக்க மொனராகலை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்படுகிறான் அச்சந்தர்ப்பத்தில் அவளுக்கு கந்தனும் அவனது குழுவினரும் உதவுகின்றனர். அவள் சுகம் பெற்ற பின் அவளைக் கந்தன் தனது தாயின் உதவியுடன் தன் வீட்டில் அடைக்கலம் கொடுக்கிறான். பின்பு இருவரும் திருமணப் பந்தத்தில் இணைகின்றனர். இதுவே கதையாகும்.

இந்நாவலின் கதைக்களம் பட்டிப்பளை, கதிர்காமம், மொனராகலை என்ற முக்கோண இணைப் பின் ஊடாக நகர்கிறது. தன்னலமற்ற நட்பு, இன ஒருமைப்பாடு, கலாசாரத்தைப் பேணுதல், மனிதாபி மானம், ஆபத்திற்கு உதவுதல் போன்ற விழுமியங்களை வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் சிறந்த பாத்திரப் படைப்புக்களையும் கொண்டமையப் பெற்றுள்ளது. அந்த வகையில் கந்தன், மீனாட்சி, ஞானன், சின்னச் சாமி போன்ற அனைத்துப் பாத்திரங்களும் கதைக் களத்துடன் ஒன்றித்துப் பயணிக்கின்றன.

இந்நாவல் பற்றி றூபி வலண்டினா பிரான்சிஸ் அவர்கள்:

“உள்ளத்தையை உயர்வு எனும் இந்நாவல் அவரது ஏனைய ஆக்க இலக்கியங்களைப் போலவே கிராமிய சூழலையும் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வியலையும் மிக யதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளது”. என இந்நூலுக்கான அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் கருத்து ஆ.மு.சி. வேலுபுலியின் நாவல்கள் உள்ளதை உள்ளபடி, மாறுபாடில்லாத வகையில் சொல்லியிருக்கின்றன என்பதை வெளிக் காட்டுகின்றது.

“காணா இன்பம் கனிந்ததேனோ” என்னும் நாவல் சேனைப் பயிற்சி செய்கையையும் மந்தை வளர்ப்பையும் ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்ட மக்களின் வாழ்வியல் கோலத்தைச் சித்திரிக்கும் ஒரு நாவலாகப் படைக்கப்படுகின்றது.

விவசாயம் செய்வதற்காகத் தனது ஊர் விட்டு வந்து வாடிகளில் தங்கி இருக்கும் இரு சாதிப்பிரிவினர் அதாவது மாணிக்கர் மற்றும் அவர் சார்ந்த உயர் சாதியினர் ஒரு புறம், மேட்டு நிலப் பயிற்சி செய்கைக்காக அங்கு நிரந்தரமாக தங்கியிருக்கும் வள்ளி மற்றும் அவரது மகன் மாரி முதலான சாதியால் தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவரா கக் கருதப்படுவோர் மறுபுறமாக வாழ்ந்துவரும் இவர்களின் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள், நடைமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன இந்நாவலில் கதையாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியில் காதல் திருமணம் மூலம் இவ்விரு

பிரிவினரும் ஒன்றிணைவது கதையின் உச்சமாகும்.

குடும்பங்களுக்கு இடையிலான அன்னி யோன்னிய உறவுகள், நிகழ்வுகளில் ஒன்றாகப் பங்கேற்றல், ஒன்றிணைந்து செயற்படுதல், தொழில் முயற்சிகளில் இணைந்து கொள்ளுதல்... சில சந்தர்ப்பங்களில் விட்டுப் போகாத பந்தங்களை வெளிக்காட்டுதல் என கிராமத்திற்கு உரித்தான அன்னி யோன்னியம், புரிந்துணர்வு, நிகழ்வுகளில் முன்னிற்றல் மற்றும் இவர் களின் வாழ்க்கை முறையிலுள்ள நெளிவு சுளிவுகளையும் ஒழுக்க நெறி முறைகளையும் சதாபாத்திரங்களின் ஊடாகவும் கதைச் சம்பவங்களினூடாகவும் வெளிப் படுத்தியிருக்கும் பாங்கு சிறப்பிற்குரியது.

இந்நாவலின் கதைக்களமும் முன்னைய நாவல்களைப் போல் மட்டக் களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேசமே அமையப் பெற்றுள்ளது.

தொடர்ந்து நோக்கும் பொழுது ஆ.மு.சி. வேலழகனால் படைக்கப்பட்ட “கும்பிட்ட கையுள்ளும் கொலை செய்யும் கருவி”, “பனிச்சையடி முன்மாரியும் சட்டக் கிணறும்”, “கல்லெறி பட்ட கண்ணாடி” போன்ற நாவல்களும் மேலே விபரிக்கப்பட்ட நாவல்களைப் போன்றே அதே கதைக்களங்களுடன் சற்று விரிவு பட்டதாக வெலிக்கந்தை, மன்னம்பிட்டி, கதுருவெல, போன்ற பிரதேசங்களும் இணைந்ததாக கதைபின்னப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இவரது நாவல்களில் குறிப்பிடப்படும் சம்பவங்கள் படுவான்கரைப் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களின் உண்மைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைவதுடன் அம்மக்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால வரலாறாகவும் கொள்ளத் தக்கவை இதில் விசேட அம்சம் என்னவெனில் திரிபு படுத்தப்படாத சம்பவங்களே இவரது நாவல்களின் கதைகள் என்பதனை இப்பிரதேசத்தில் வாழுகின்ற அனைத்த மக்களும் அறிவர்.

விகற்பமில்லாத மக்களின் நடைமுறையினை பிரதிபலிக்கும் இவரது நாவல்களில் இடம் பெறுகின்ற அனைத்துக் கதாபாத்திரங்களும் சற்று சிதைவுகளுக்கு உட்பட்டாலும் படுவான்கரையில் இன்றும் வாழ்கின்றனர்.

மற்றும் அவர்களது பேச்சு வழக்கினை எதுவித சிதைவுகளுமில்லாது அப்படியே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

உதாரணமாக

“நான் கட்டாயம் வருவேன் எழும்பு போவம். உன்னக் கொஞ்சத் தூரம் கொண்டு விட்டா நீ போவா தானே” (சில்லிக் கொடி ஆற்றங்கரை)

“இதென்ன பெரியம்ம நீ கேக்கிற கேள்வி. போன கெழும் நாம கொத்தி எசவுல வெச்ச வீரக் கொள்ளி அப்புடியே தொடாம இருக்கு அதவுட கோடித் தாவரத்தில ரெண்டு கொள்ளி யளவில சாளம்பக் கொள்ளி கெடக் கென்னகா” (கும்பிட்ட கையுள்ளும் கொலை செய்யும் கருவி),

பூவலடியில் குடத்தைக் கொண்டு தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு வந்த நாகப்பர் “தங்கையை கனக்கா திருவாத சும்மா இரண்டு பூவை திருவிப் போட்டு, தண்ணிய ஊத்தி திருவுர” (இவர்கள் மத்தியிலே)

இது போன்ற உரையாடல்களில் கிராமத்து பேச்சுவழக்கு வெளிப்படுகிறது. படுவான் கரைப் பேச்சுமொழி இந்நாவலாசிரி யரைப் பொறுத்த வரை அவருக்கு கைவந்த கலையாகவே இருக்கிறது.

ஆ.மு.சி. வேலழகனின் நாவல்கள் கதையமைப்பிலும் வெளிப்படுத்தும் முறையிலும் வித்தியாசங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன.

மற்றும் “நவீன தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் உருவம், உத்தி, மொழி ஆளுமை போன்ற விடயத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் கவனம் எடுத்திருக்கலாம்”, “மொத்தத்தில் நல்லதொரு கிராமிய வட்டார நாவலாக சில்லிக் கொடி ஆற்றங்கரை நாவல் அமைந்துள்ள தென்பேன்”. என செங்கை யாழியான் கூறுவது அவரது ஏனைய நாவல்களுக்கும் பொருந்தும்.

ஏனெனில் இவரது நாவல்களின் கதைக் களங்கள் அனைத்தும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை மட்டுமே மையங்கொண்டது. ஏனெனில் அக்களங்களின் கதைகளையே இவர் நாவல்களாக்கியுள்ளார்.

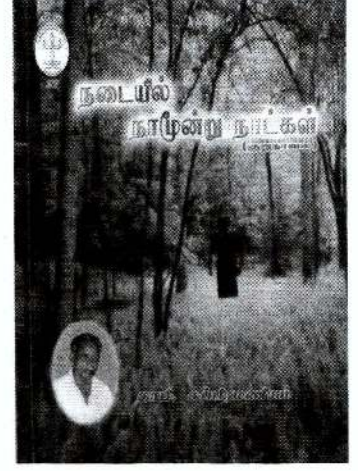
தொகுத்து நோக்கும் பொழுது 2000 இற்குப் பின்பு ஆ.மு.சி. வேலழகனால் படைக்கப்பட்ட நாவல்கள் மட்டக்களப்பு படுவான்கரைப் பிரதேச மக்களின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து வாழ்வியல் கோலத்தினை யதார்த்தம் தளம்பாமல் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கிடமில்லை.

ஆனால் நாவல்கள் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் எனும் வரையறைகளை இவரது நாவல் பண்புகள் உடைத் திருக்கின்றன என்பதில் எனக்கு உடன்பாடுண்டு.

நாவல் எனும் வடிவத்தைத் தாண்டியிருந்தாலும் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் சமூகக் கட்டமைப்பை, அதன் வளர்ச்சியை, மாற்றங்களை, முழுமையான யதார்த்தத்தினை வெளிப்படுத்தி எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் நம் மக்கள் இப்படித்தான் வாழ்ந்தார்கள் எனும் செய்தியினை மனதில் பதியும் படி தெளிவாகச் சொல்லும் என நம்பலாம்.

தா.பி.சுப்பிரமணியத்தின் நாவல்

வாழ்க்கையை அதன் போக்கிலேயே எதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தும் உரைநடை இலக்கியமே நாவல் இலக்கியம். அந்தக்கால மக்களின் வாழ்க்கை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், நிகழ்வுகள், மொழி சமூகவழக்குகள் என்பவற்றை பதிவுசெய்யும் ஒருகருவியாக அது இயங்குகிறது. நாவல் சமூகத்தின் வளர்ச்சியிலும், வீழ்ச்சியிலும் பங்களிப்பு செய்கிறது என்பதை மறுக்கமுடியாது.

தமிழ் உரைநடை படைப்பிலக்கியத்தில் முதலில் தோன்றியது நாவல் இலக்கியமே என்று கூறப்படுகிறது. செய்யுள் வடிவில் இருந்த கவிதை இலக்கியங்களை சிறந்த அறிவுபடைத்தவர்களும், பயிற்றப்பட்ட இலக்கிய அறிவு உள்ளவர்களும் மட்டுமே படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்ற சூழலில் சாதாரண மக்களும் படித்துப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு இலக்கிய வடிவத்தை உருவாக்கவேண்டும் என்ற எண்ணக் கருவே நாவல் இலக்கியத்தின் அடிப்படையாக இருக்கலாம்.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் சமூகத்தில் நிகழும் மாற்றங்களை பாத்திரங்களின் வாயிலாக சமூகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் கைங்கரியத்தை நாவல்கள் செய்கின்றன. ஒருபடைப்பாளி அவன் வாழும் சமூகத்தில் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த விடயங்களை அவன் படைக்கும் நாவலின் வாயிலாக பாத்திரங்களின் ஊடாக வாசகருக்கு கடத்த முயற்சிக்கும் ஒரு கூட்டுமுயற்சியே நாவல் எனலாம்.

அந்தப் பணியை செய்யவிளைந்துள்ளார் “நடையில் மூன்றுநாட்கள்” குறுநாவலின் ஆசிரியர் திரு.தாபி சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

அளவில் பெரியதும், அதிகமான பாத்திரங்களையும், நிகழ்வுகளையும் கொண்ட உரைநடை படைப்பிலக்கியத்தை நாவல் அல்லது பெருநாவல் என்றும் குறைவான பாத்திரங்களையும், நிகழ்வுகளையும், சிறுகதையை விட சற்று பெரிதாக அமைந்துவிடக்கூடிய படைப்பிலக்கியத்தை குறுநாவல் என்றும் வழக்கப்படுத்துகிறார்கள். அந்தளவில் தாபி அவர்கள் தனது புதினத்திற்கு குறுநாவல் என்று அடைப்பிற்குள் போட்டு இருப்பது பொருத்தமானதே.

தாபி அவர்களைப்பற்றி அவரது நண்பரும் இக் குறுநாவலின் வெளியீட்டாளருமான த. சித்திஅமரசிங்கம் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றார். “சிலருக்கு அவரை ஒரு ஆசிரியராக, அதிபராக, நாவல் ஆசிரியராகத்தெரியும், சிலருக்கு அவரை ஒரு ஓவியனாகத் தெரியும், இவ்விதம் ஒவ்வொருவர ஒவ்வொரு கோணத்தில் தான் கண்டார்கள்

அன்றி அவருடைய முழு வடிவத்தையும், உருவத்தையும் கண்டதில்லை. அவருடைய விஸ்வரூப தரிசனத்தை கண்டதில்லை.”

உண்மைதான் தனது வெளியீட்டு உரையில் கிட்டத்தட்ட இக்குறுநாவல் அளவிற்கு தாபி சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பற்றி சிலாகித்து எழுதியுள்ளார்.

சரி இனி நாம் நாவலுக்குள் நுழைவோம்.

நாவல்களில் யதார்த்தமும், யதார்த்தத்தைப் போல் கற்பனையும் அமைந்திருப்பதை நாம் காணலாம். இந்நாவல் யதார்த்த நிகழ்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புனையப்பட்ட ஒருபுனைவாகவே அறியப்படுகிறது.

ஈழப்போரில் தொண்ணூறுக் கலவரம் என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் கலவரத்தில் திருகோணமலை வாழ் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து நிலாவெளி, குச்சுவெளி, புல்மோட்டை, திரியாய், முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம் என திக்குத்திக்காக இடம்பெயர்ந்து சொல்லொணாத துன்பங்களையும், இழப்புக்களையும், சந்தித்தது தெரியாததல்ல. அந்த இடப்பெயர்வை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டதே இந்தக் குறுநாவல்.

திருகோணமலையில் பேர்சொல்லக் கூடிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான கலாபூசணம் தாபி சுப்பிரமணியம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு 2006 ம் ஆண்டு மார்சுமாதம் ஈழத்து இலக்கியச்சோலையின் 27வது வெளியீடாக வெளிவந்ததே இந்த “நடையில் மூன்று நாட்கள்” குறுநாவல்.

“தொண்ணூற்றில் ஒருநாள் காலை மணி ஏழு” என்று தொடங்குகிறது நாவல். அருள் திருகோணமலை துறைமுக அதிகாரசபையில் சூப்பர்வைசராக வேலை செய்கிறார், மனைவியும் மக்களுடனும் திருகோணமலையில் வசிக்கிறார். இளையமகன் யாழ்ப்பாணத்தில் டெக்னிகல் கல்லூரியில் படிக்கிறார். அவனுக்கு அவசரமாக பணம் தேவைப்பட்டதனால், அவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டுக் காரரின் அவசர தேவைக்காக கொடுப்பதற்காக, பணத்தை ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டு தானே நேரடியாக சென்று கொடுத்துவிட்டு, மகனையும் பார்த்துவிட்டு வருவதற்காக யாழ்ப்பாணம் புறப்படுகிறார். அருள் இதற்கு முன்னர் ஒரு நாளும் யாழ்ப்பாணம் சென்றதில்லை. அவர் யாழ்ப்பாணம் சென்று திரும்புகிறாரா... எப்படித்திரும்புகிறார்..... என்பதுதான் மீதிக்கதை.

முழுமையான ஒரு நாவலை எழுதக்கூடிய விடயப் பரப்பு. எனினும் குறுநாவலாக வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது சற்று ஏமாற்றமாகத்தான் இருக்கிறது. இது ஒரு குறுநாவல் வகைக்குள் அடக்கப்பட்டதனால் பாத்திரப்படைப்புக்கள்

மிகமிக குறைவாகவே உள்ளன. பிரதான கதாப்பாத்திரமான அருள் என்பவரை சுற்றியே முழுக்கதையும் நகர்கிறது. அவரோடு அவர் மனைவியும் மகனும் துணைப்பாத்திரமாக, அப்பு, சுவாமியார், செல்லத்துரை, செல்லம் போன்ற பாத்திரங்கள் ஒருமுறை தோன்றி அருளுக்கு உதவி செய்து விட்டு காணாமல் போகிறவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாத்திரங்களும் சுயமாக வார்க்கப் படாமல் அருள் என்ற கதாப்பாத்திரத்தை சுற்றியே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்குறுநாவல் ஒரு நேர் கோட்டில் செல்லும் ஒரு நாவலாகவே இருக்கிறது.

தொண்ணூற்றாமாண்டு வடகிழக்கில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தில் அகப்பட்டவர்கள், அதனை அனுபவித்தவர்கள் அவர்களுடைய பழைய கசப்பான நினைவுகளை மீண்டும் ஒருமுறை மீட்டிப் பார்க்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இந்நாவல் ஏற்படுத்துகிறது.

வீட்டைவிட்டு, ஊரைவிட்டு, அம்மாஅப்பா, மனைவி பிள்ளைகளை விட்டு, உறவினர்களை விட்டு கால் நடையாகவும் வாகனங்களிலும், பயந்து பயந்து, வழியெல்லாம் விழும் வெடல் வீச்சுகளுக்கும், சன்னங்களுக்கும், ஹெலியின் தாக்குதல்களுக்கும் உயிர் தப்பி ஓடி ஒளிந்து ஊர் விட்டு ஊர் சென்று கடல் கடந்து பின் மீண்டும் ஊரையும், உறவினர்களையும் பார்க்கும் அவாவில் திரும்பி அவரவர் ஊர்களுக்கு வந்து சேர்ந்தவர் களும், மாண்டவர்களும், தப்பி ஓடிவர்பவர்களும், என வலிநிறைந்த காலமது. அதனைக் கண் முன் கொண்டுவந்ததற்காகவே நாவல் ஆசிரியருக்கு கைதட்டல் ஒன்றை வழங்கலாம்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்த யுத்த அனர்த்தங்களும், எமது வாழ்பவனுபவங்களும் செறிவான பல நாவல்களை எம்மிடையேயிருந்து தோற்றுவித்திருக்கவேண்டும். எனினும் வெளிவந்த நாவல்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே உள்ளது. அதிலும் பல நாவல்கள் தான் சொல்லவந்த விடயத்தை முழுமையாக சொல்லிவிட்டதா என்றால் அது கேள்விக்குறியானது. இந்நாவலாசிரியரும் சம்பவங்களைத் திரட்டி சுவாரசியமாக ஒரு குறுநாவலை படைத்துள்ளாரே ஒழிய எதோ ஒன்றை, அவர் சொல்ல எண்ணியதை முழுமையாக சொல்லவதிலும் தயக்கம் காட்டி இருப்பதாகவே தெரிகிறது. அதற்கும் பல புறக்காரணிகள் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். அதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இதனைக் கூறலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மகனை சந்தித்துவிட்டு முல்லைத்தீவு செல்லும் வான் ஒன்றிலே புறப்பட்ட அருள் முகமாலையில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை காரணமாக மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏறிய இடத்திலேயே இறக்கிவிடப்படுகிறார். அங்கும் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்க கலவர மடைந்து ஓட்டமும் நடையுமாக சென்று மகனின் வீட்டை அடைகிறார். தந்தையைக் கண்ட மகன் அவரைக் கட்டி அணைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் வடிக்கிறான்.

“அப்பா... யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிக் கிட்டுப் போன பஸ்ஸை வழியில் ஆயிரம் மறிச்சு எரிக்கப் போட்டாங்களாம்...”

“எங்கட ஊர்ல பெரியகுழப்ப மாம்... பெரிய கடைப்பகுதி சுடுகாடாய் எரியுதாம், பொடியன் பெட்டைகளை எல்லாம் யாரோ பஸ்ஸில ஏத்திக் கொண்டு போய்றாங்களாம்...”

மேற்படி இந்தமகனின் கூற்றுக்கொண்டாக கதாசிரியர் சொல்லவந்த எதையோ சொல்லமுடியாமல் தவிப்பது புரிகிறதல்லவா! இதேபோன்று பல இடங்களில்

சுயதணிக்கைகளை அவதானிக்கமுடியும்.

ஒரு வாசகனாக இந்நாவலை வாசிக்கும்போது அருள் என்ற பாத்திரத்தின் பின்னால் நாமும் நடந்துகளைப்படைந்துபோய் விடுகிறோம். முல்லைத்தீவில் ஒரு பாடசாலையில் திருமலையில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்கள் தங்கியிருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்று தனது குடும்பத்தாரை அருள் தேடும் பொழுது நாமும் பதைபதைப்புடன் அவர் பின்னால் ஓடிச்சென்று பார்க்கிறோம். ஆனால் அங்கு அவர் குடும்பம் இருக்காது எங்களுக்கும் ஏமாற்றத்தை கொடுக்கிறது. பின்னர் இன்னொரு இடத்தில் பலர் தங்கி இருப்பதாக அறிந்து அருள் சென்று பார்க்கும் பொழுது நாமும் எமது நடையை சற்றுவிடையுபடுத்தி சென்று பார்க்கிறோம். அங்கும் ஏமாற்றம் அவர்கள் இல்லை. இன்னும் சற்று தூரம் அவர் நடையாய் நடந்து பிறிதொரு இடத்தை வந்தடைந்து அங்கும் தங்கி இருப்பவர்களில் தனது குடும்பம் இருக்குமா என்று ஓடியோடி தேடும் பொழுது நாம் சற்று தூரத்தில் இருக்கும் கல் ஒன்றின் மேல் குந்தியிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டி இருந்தது. அங்கும் அவர்கள் இல்லை.

சோர்வுடன் நடையை தொடர்ந்த அருள் இன்னுமொரு ஊரை அடைந்து அங்கு இடம்பெயர்ந்து இருப்பவர்களில் தனது குடும்பம் இருக்குமா என்று அங்கேயும் தேடுதலை மேற்கொள்ளும் பொழுது, நாம் எமது வேறுவேலைகளை பார்த்துவிட்டு வருவோமென்று அவர் எதிர்ப்பக்கமாக சென்று திரும்பி வரும்போது அப்பொழுதும் அதே ஏமாற்றத்தோடு அருள் இருப்பது எமக்கு கதைசொல்லியின் மீது ஏமாற்றம் தருவதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

ஆனாலும் இறுதியாக கிட்டத்தட்ட பன்னிரண்டு நாட்களின் பின் வீட்டை வந்தடைந்தவரை அவர் மனைவி ஆரத்தமுடிவதும், முத்தம் கொடுப்பதும், பிரிவுத் துயரத்தையும், அந்த தம்பதிகளின் அந்நியோன்னியத்தையும் வெளிக்காட்டுவது மட்டுமல்லாது ஒட்டுமொத்த ஓர் இனத்தின் இடப்பெயர்வினால் ஏற்படும் பிரிவுத் துயரங்களை துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது.

ஒருநாவல் கதாசிரியரின் கூற்றாகவோ பிரதான கதாப்பாத்திரத்தின் கூற்றாகவோ அல்லது வெவ்வேறு பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களின் தொகுப்பாகவோ அமையலாம். அவ்வாறு அமையும் பொழுது நாவலின் தொடர்ச்சியை பேணுவதற்கு உரையாடல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. இந்நாவலில் ஆசிரியர் வாசகருக்கு சொல்வதாகவே அமைகிறது. அதிலே சிற்சில இடங்களில் இரண்டு கதாப்பாத்திரங்கள் தமக்குள்ளே உரையாடிக் கொள்கின்றன. பெரும்பாலும் பிரதான கதாப்பாத்திரத்துடன் இன்னுமொரு கதாப்பாத்திரம் உரையாடுவதாகவே அமைகிறது. இது நாவலை ஒரு வாசகன் சலிப்பின்றி வாசிக்க ஏதுவாக அமைகின்றது. மேலும் இவ்வரையாடல்கள் திருகோணமலை பேச்சுவழக்கிலே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருநாவல் கொண்டிருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் சிலவற்றை இந்நாவல் தவறவிட்டிருக்கிறது என்றாலும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வை வாசகனிற்கு கடத்திவிட வேண்டும் என்ற முனைப்போடு இந்நாவலை படைத்த ஆசிரியருக்கு மீண்டும் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, ஒருமிகப்பெரிய பணியை கையிலெடுத்த ஆசிரியர் ஏனோ மற்றவர்கள் அதை செய்யட்டும் என்று தனது பங்களிப்பை குறுநாவலினுள் (விரிவானசிறுகதை) சுருக்கிவிட்டாரோ என்றுதான் எமக்கு எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பணிக்கர் பேத்தியின் உம்மத்

“காட்டுத்தீயைக் கையில்

அள்ளிக்காட்டியிருக்கிறார் ஸர்மிளா ஸெய்யித்”

ஈழக்கவி

உணவை மறந்து, தூக்கத்தை துறந்து நாவல் வாசித்த காலமொன்றிருந்தது. அந்த கதையோடும் மாந்தர்களோடும் வாழ்ந்த வாழ்வொன்றிருந்தது. ஆசிரியனை மறந்து கதையை மட்டுமே மனக்கையில் பிடித்து நடந்த சுகமான காலம். கவிதை எழுதத் தொடங்கியிருந்தாலும், என் வாசிப்பு நாவல்களையே நாடிநின்றது. சுந்தரராமசாமி சொல்வது போல் நாவல் எனக்கு அரண்மனையாக இருந்தது. அந்த அரண்மனையின் வாயிலை திறந்து, மெல்ல மெல்ல உணர்வுகளால் உள்நுழைந்து நெடுந்தூண்கள், அந்தப்புரங்கள், அது பகுதி பகுதியாக விரிந்து கொண்டே போகும் திசைகளில் எல்லாம் பயணித்திருக்கிறேன். ஏன்? நாவல் சொல்லுகின்ற துயரில் நான் அழுது புத்தகத்தை நனைத்திருக்கிறேன்.

ஆனால், எல்லாம் மாறி விட்டது. என் வாசிப்பு சுருங்கிப் போனது. நாவல் வாசித்தல் முற்றாக நின்றுவிட்டது. சுந்தரராமசாமியின் “ஜே.ஜே.சில குறிப்புகளின்” பின் வாசித்த ஒரேஒரு நாவல் உமாவரத ராஜனின் “முன்றாம் சிலுவை” (2009). ஒரு ஆய்வுத்தேவைக்காக செங்கை ஆழியானின் “பிரளயம்” உட்பட அவரது சில நாவல்களை வாசித்தேன். எனக்கும் நாவலுக்கு மான இடைவெளி வருடக்கணக்கில். ஜீவநதி ஆசிரியர் க.பரணீதரன், ஸர்மிளா ஸெய்யித் (1982) இன் நாவல்களை பற்றி எழுதச்சொன்ன தன் மூலம் என்னை மீளவும் நாவல் என்ற அரண்மனைக்குள் அழைத்திருக்கின்றார்.

ஸர்மிளாவின் சிறகு முளைத்த கவிதைகளை வாசித்திருக்கிறேன். அவரது “மறுத்தோடும்” முனைப்பு எனக்கு பிடித்தமானது.

ஒருமுறை எனைப்

பாடவிடுங்கள்

என் துயரங்களை இசையாக

ஒலிக்கவிடுங்கள்

எனை எழுதவிடுங்கள்

என் கவலைகளைக்

கவிதையாக

வடிக்கவிடுங்கள்

நான் ஊமையில்லை

என் கனவுகளைச்

சொல்லவிடுங்கள்

நான் ஜடமில்லை

எனது இதயம் துடிக்கிறது.

என்று ஸர்மிளா உரத்தெழுதிய எழுதிய கவிவரிகள் எனக்குள் பதிய மானதால், அவரது “பணிக்கர் பேத்தி” என்ற நாவலை வாங்கியிருந்தேன்; ஆனால் வாசித்திருக்கவில்லை. இப்போது ஆணி அடித்தாற்போல் அமர்ந்து வாசித்து முடித்த போது, பணிக்கர் பேத்தி என் உணர்வுக்குள் உயிர்ப்பாகிப்போனாள். அதன் பிறகு பணிக்கர் பேத்தி “உம்மத்” (சமூகம் அல்லது மனிதக் கூட்டம்) பற்றி என்ன எழுதியிருக்கிறார் என்பதை வாசித்தேன். உம்மத் (2013, 2014), பணிக்கர் பேத்தி (2018) இருநாவல்களும் இலக்கிய இருப்புக்குரியவை. இந்நாவல்களை வாசித்த போது, நாவல் பற்றி சுந்தர ராமசாமி எழுதிய கருத் தொன்று என் நினைவுக்கு வந்தது.

“நாவல், நாவலாசிரியருக்கும் அவர் வாழ்வுக்குமுள்ள

தொடர்பின் விளைவு. வாழ்வு விரியும் தளத்தின் பொதுமையை யதார்த்தம் என்கிறோம். இத்தளம் பிரச்சினைகளை, புதிர்களை, வியப்பை, பெருமூச்சுக்களை, கடும் மூளைச் சிக்கல்களைச் சதா எழுப்பிய வண்ணமிருக்கிறது. யதார்த்தத்தின் உண்மை நிலை என்ன? நேற்றும் இன்றும் மனிதனை உசுப்பும் கொக்கி இது. இக்கேள்வி சூட்சும மனங்களில் எழுப்பிய சலனங்களின் சாயல்களில் ஒன்று கலை. வாழ்வின் தளத்திலேயே மெய்நிலை உணரத்தக்க ஒன்றாய் முடிந்து போயின், அந்நிலை எய்தியிருப்பின், பின் கலைவீச்சு களுக்கு முகாந்திரம் இல்லை. மெய்க்குறு காண அனுபவங்களினூடே புனர் வாழ்வு ஒன்று தேவைப்படுகிறது. இப்புனர்வாழ்வுக்கு மிக உத்தமமான களத்தை விரித்த பேருருவமே நாவல்” (விரிவும் ஆழமும் தேடி 1998: 144).

02

‘திடீரென கவிதையிலிருந்து நாவலுக்கு திரும்பி விட்டீர்கள்? ...

“கவிதை நம்மோட முழு பிரதிபலிப்பு. கவிதையை விடவும் ஆழமான களம் இருக்க முடியாதுதான். ஆனால், களம் சார்ந்து சமூகத்திடம் என்னைக் கொண்டுபோய் சேர்ப்பதற்கான வழியை நான் தேடினேன். நாவலில் சமூகத்தின் மீதான முகங்கள், இயல்பு, தன்மைகள் என கலவை மாதிரி செய்ய முடிகிறது. புத்து வருடங்கள் பத்திரிகையாளராக இருந்திருக்கிறேன். போர் நடந்த, நடந்து முடிந்த இடங்களின் அப்படிமான தரிசனம் நான் பார்த்ததுண்டு. பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்து, ஒரு செயற்பாட்டாளராக மாறிப் போன திருப்பம் வந்தது. இம்மாதிரியான அனுபவங்கள் என்னை சித்திரவதை செய்தன. தினமும் ஒப்பாரி வைக்கிற, கசிந்து உருகுகிற, புலம்பித் தவிக்கிற, துன்பத்தில் உழல்கிற மக்களை எக்கச்சக்கமாகப் பார்த்தேன். எனக்கு அதையெல்லாம் இறக்கி வைக்க இடம் தேவைப்படுகிறது. ஒரு காதில் வாங்கி, மறு காதில் விட்டுவிட்டுப் போக முடியவில்லை. நிறைய பேர் காணப்பெறாத துயரக்காட்சிகளின் கனிந்த பொருமை நான் எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது? இதில் போராளிகள் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். போருக்குப் பிறகுள்ள அரசியல் நிலைகளை, உண்மைகளைப் பேசுவதற்கு தயாராகிவிட்டோம். போரில் பங்கேற்றவர்களின் வாழ்க்கை, எதிர்காலம் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியாத துயரங்கள் இங்கே நிறைய. போராளி என்ற அடையாளமே பல சமயங்களில் சமூகத்தோடு சேர முடியாமல் செய்துவிடுகிறது. “உம்மத்”தில் போராளிகளைப் பற்றி எழுதத் துணிந்தேன்.”

நேர்காணல் (இணையம்) ஒன்றில் ஸர்மிளா, “உம்மத்” நாவல் எழுதுதலுக்கான உத்வேகம் எவ்வாறு தோன்றிற்று என்பதனை இவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளார். போராட்டம், போர், போருக்குப் பின் இருத்தலின் நிலையும் தவிப்பும், பெண்கள் எதிர்கொள்கின்ற வாழ்வியல் சிக்கலும், மீட்சிக்கான தேடலும் உம்மத்துக்குரிய பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளன. ஒரு விமர்சன கண்ணோட்டத்துடனேயே இப்பாடுபொருள்களை ஸர்மிளா அணுகியுள்ளார். கார்ல் மார்க்ஸின் மொழியில் சொன்னால், “இருக்கின்ற எல்லாவற்றையும் கடுமையாக விமர்சித்தல்” என்ற பாணியே இங்கு பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. போராட்டத்தின் அநியாய பக்கங்களை, இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்களை, ஆணாதிக்க வாதங்களை, போரின் நியாயமற்ற கொடுங்களை, ஊராரின் அவதூறுகளை என்று எல்லாவற்றையும்

கடுமையான தொனியில் உம்மத்தில் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். ஸர்மிளாவின் இத்தகைய விமர்சனங்களுக்கு எதிர்வினைககள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவரது தார்மீக கோபத்தை நிராகரிக்க முடியாது. “போர்க்கால அவலத்தையும் போருக்குப் பிந்தைய வாழ்க்கையையும் பற்றி ஒரு பெண் எழுதியிருக்கும் முதல் நாவல் இதுவாகவே இருக்கக்கூடும். காட்டுத்தீயைக் கையில் அள்ளிக்காட்டியிருக்கிறார் ஸர்மிளா ஸெய்யித்” என்று கவிஞர் சுகுமாரன் மிகப்பொருத்தமாகவே நாவலின் முன்அட்டையில் பதிக்கையிட்டுள்ளார்.

“நாவல்” என்ற இலக்கிய வடிவத்துக்கே உத்தமமான அழகியல் உம்மத்தில் உயித்திருக்கின்றதா? இல்லையா? என்ற அடிப்படையில் விவாதங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. கிரிஷாந் இணையத்தில் பின்வருமாறு ஒரு விமர்சனத்தை முன்வைத்துள்ளார்: “இந்த நூலை இலக்கிய அடிப்படையில் நாவல் எனும் வடிவத்திற்குள் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கு முடியவில்லை. அதற்கான காரணங்களை அலசுவது இப்பத்தியின் நோக்கமும் இல்லை. முதல் 94 பக்கங்கள் வரை கதையின் ஆரம்பப் பகுதி மிகவும் குழப்பகரமாகவே இருக்கிறது. இன்னும் அதன் அமைப்பு சீர் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். பல மொழிச் சறுக்கல்கள், கட்டுரைத் தன்மையான பந்தி அமைப்புக்கள் என்பனவும் மற்றும் ஸர்மிளா தானே நேரடியாக கருத்துக்களை கூறியும் கதையை அதன் ஓட்டத்திலிருந்து நழுவ விட்டுவிடுவதும் தான் அப்படி நினைக்கத் தோன்றுகிறது.”

“கதை சொல்லி நாவலின் அனேக இடங்களில் அளவுக்கதிகமான விளக்கங்களையும் பந்தி பந்தியாகக் காரணங்களையும் சொல்லுவதால் இது ஒரு தகவல் தொகுப்பாக மட்டும் தோற்றத்தருவதோடு, ஒரு சிறந்த இலக்கிய நாவலாக விரியும் சாத்தியப்பாடுகளை இழந்து நிற்கின்றது” என்பது விஜி (பிரான்ஸ்) இன் விமர்சன பார்வையாகும். ஆனால் நாவலின் முன்னுரையில் ஸர்மிளா “மருள் நீங்கி” முன்வைத்துள்ள வரிகள் இத்தகு விமர்சனங்களுக்கு சமர்ப்பணமாகின்றது:

“நாவல் இலக்கியத்தின் செழுமையைக் கூட்டவோ புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கோ இதை எழுதவில்லை. எந்தவொரு நுட்பமான கணக்குகளுமில்லாது மனம் அற இதனை எழுதி முடித்த கணத்தில் உண்மையான திருப்தி பரவ உணர்ந்தேன்.”

உம்மத் பற்றி அதாவது தாம் சார்ந்த, மற்றும் தன்னை சூழ்ந்த சமூகம் பற்றிய ஸர்மிளாவினது விமர்சன நோக்கிலான பார்வை உயிரோட்டமானது; உண்மையின் பிரக்ஞையில் உயிர்த்திருப்பது. கிருஷ்ணாந் இணையத்தில் எழுதியிருப்பது போல, நாவலின் “குரலில் உள்ள வேகமும் கோபமும் பெண்ணிற்கே உரியது. அதுதான் மற்ற எல்லாவற்றையும் தகர்த்துவிட்டு இந்த நூலை அறிவின் வெளிச்சத்தில் என்னைப் படிக்க வைத்தது. இன்னுமொரு முக்கியமான விடயமும் இந்த நூலில் உள்ளது. அது இந்த நூல் எதையும் தொடங்கவில்லை என்பது தான். எதையும் முடிவாக கொள்ளவில்லை. அது உச்சமாக ஒரு தருணத்தை உருவாக்குகிறது. அது கடைசிப் பக்கம். அந்த முடிவு ஒரு பெண்ணாக - ஒரு முஸ்லிமாக - ஒரு தமிழராக அவர் எடுக்கும் முடிவு சம காலத்தின் துயரையும் நிலையையும் பேசாமல் காட்டிச் செல்லுகிறது. ஆகவே, இந்த நூலிற்குள் இருக்கும் ஸர்மிளாவின

குரல் பொருட்படுத்தக் கூடியதுதான்.”

நபிகள் நாயகம் அவர்கள் உருவாக்கிய இஸ்லாமிய அடிப்படைகளில் உம்மா (உம்மத்) என்ற சமுதாய வடிவம் ஒரு முக்கிய கோட்பாடாகும்.

“(விசுவாசிகளே) நீங்கள் யாவரும் (ஒரே மார்க்கத்தைப் பின்பற்றக்கூடிய) ஒரே (உம்மத் - சகோதரத்துவ) சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம்” (அல்குர்ஆன்; அத். 21: 92).

இந்த அல்குர்ஆன் வசனத்தை பிரதிபலிப்பதாகவே மதீனா உடன்படிக்கையின் முதல் பகுதி அமைந்திருந்தது: “எல்லா மக்களும் ஒரே சமுத்தவராவர் (உம்மா).” “உம்மத்” என்ற அரபுச் சொல்லானது “சமூகம்”, “மனிதக் கூட்டம்” போன்ற அர்த்தங்களைத் தரக்கூடியது என நாவலின் முன்னுரை குறிப்பிடுகின்றது. எத்தகைய முகாந்திரத்தின் அடிப்படையில் நாவலுக்கு “உம்மத்” என்ற பெயர் வைக்கப்பட்டது என்பதை “மருள் நீங்கி” ஸர்மிளா தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்: “சமூகத்தை மாற்ற முற்படுகிற சக்திகள் மக்களின் பொதுச் சிந்தனையை மழுங்கடிக்கின்றன. இலக்கற்ற கொஞ்சமும் அறநெறியில்லாத சிந்தனைகளை மக்களிடத்தே திணிப்பதில் இயக்கங்கள் எளிமையாக வெற்றியடைந்தே வருகின்றன.

தனிமனித சுய இலக்குகள், இச்சைகள் சமூகத்தின் நோக்கையே மாற்றிவிடுவதுடன், தூர நோக்குச் செம்மையற்ற சித்தாந்தங்களும், இடைவெளிகள் நிரம்பிய போராட்டக் குழுக்களும் பொது ஜன இயல்பு வாழ்வில் ஏற்படுத்துகிற தாக்கங்கள் பல்வேறு கோணங்களில் மனதையும் உடலையும் வருத்தக்கூடியன. ஈழப் போராட்ட அனுபவத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பாடமென்பது இத்தகையதுதான்.

ஜனநாயக மதிப்பீடுகள் போலிக்கனவாக இருக்கும் பகுத்தறிவற்ற சூழலில் காரண காரியத் தொடர்புகள் அற்ற சமயத்தின் பொருள்கோடல்களும் வாழ்க்கையின் நலன்களுக்கெதிரான கலாசாரத் தொங்கட்டான்களும் பெண்களின் இயல்போட்டங்களைப் புரட்டிப் போடுகின்றன. தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் ஏதோ ஒரு நிலையில் முடியக்கூடியது. வெற்றியை - விடுதலையை மட்டுமே சித்தாந்தமாகக் கொண்டு இயங்கும் குழுக்களின் இலக்குகள் சிதைந்து விடுவதும், சிறுகணமும் சிந்தித்துப் பார்க்காத இழப்புகளுடன் தோல்வியைச் சந்திக்க நேர்வதும் யதார்த்தமானதே. மதத்தின் பேராலான வன்முறைகளும், கலாசாரத்தின் பேரிலான கதவடைப்புகளும் ஒரு போதும் முடிவுறாதவை... சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்குத் தக்க தீர்வுகளைச் சொல்வதினூடாகவும், கருத்தியல் ரீதியான விவாதங்கள், பகிரங்கமான கருத்துப் பரிமாறல் மூலமாகவும் சமயத்தின் தவறுகளையும் சரிகளையும் மதிப்பிடும் நிலைகளுக்கு வருவதற்குப் பதில் வன்முறை மேலோங்கக் குரல்களை தெறிக்கும் சக்திகள் ஒருபுறம், சமூக மதிப்பீடுகளில் தடுமாறி, சமூகத் தராசுகளில் நிறைகாண முடியாமல் சிக்கண்டு வாழ்க்கையின் பொறிக்குள் வசப்பட்டவர்கள் இன்னொரு புறமுமாக “மனிதக் கூட்டத்தின்” கோலங்கள் இரு பிரிவாக இருக்கின்றன (பக் 10, 11).”

இக்கருத்தியலின் மையத்தில் தான் நாவல் சுழல்கின்றது. இத்தகைய அரசியலே இங்கு பேசப்பொருளாகி

யுள்ளது.

ஒரு இலக்கியப் படைப்பின் “கட்டமைப்புச் சீராக இல்லாவிடின் வெளிக்கொணரப்படவிருக்கும் உணர்வு முனைப்புக் கூர்மையாக வெளிவராது.” “உம்மத்” நாவல் அந்தக் குறைபாட்டை உடையதாக அமையவில்லை. “கட்டமைப்புச் சீரமைப்பு என்பது வெறுமனே “சித்திரிப்பு”களில் தங்கி நிற்பதில்லை. சித்திரிப்பு என்பதற்குள்ளேயே பாத்திர வார்ப்பு முக்கியமானதாகும்; (பார்க்க, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி; “ஈழத்து இலக்கியத்தம்”; 2000: 89). உம்மத் நாவல் ஒரு உயர்ந்த படைப்பாக நிற்பதற்கான காரணம் பாத்திர சித்திரிப்பின் கட்டமைப்பாகும்.

மூன்று பெண்களே (தவக்குல், யோகா, தெய்வானை) இந்நாவலின் முக்கிய பாத்திரங்களாக பரிணமித்துள்ளனர். இருண்ட காலங்களில் இப்பெண்கள் படும் பாடுகளே நாவலின் கதையாகியுள்ளது. இம்மூன்று பெண்களையும் சுவைஞனின் ஆன்மாவோடு உரையாடும் உயிரோட்டத்துடன் ஸர்மிளா கட்டமைத்துள்ளார். உம்மத்தின் மூலபாத்திரம் தவக்குல். தவக்குலே நாவலை இயக்குகிறார். அவள் ஒரு “இயங்கு” பாத்திரம். உம்மத்தில் தவக்குல் ஒரு வலுவான பாத்திரம். கதை சொல்லியின் (ஸர்மிளா) பிரதியாக தவக்குல் செயல்படுகின்றார். அப்படியாயின் ஸர்மிளா தான் தவக்குலா? நாவலில் உண்மை நிகழ்வுகளே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. தவக்குல் ஏறாஜுரைச் சேர்ந்தவர். ஸர்மிளாவின் ஊரும் அதுவே. இருவரும் சமூக செயற்பாட்டாளர்கள். ஒரே வகையான அச்சுறுத்தல்களை இருவரும் பெற்றுள்ளனர். அப்படியாயின் ஸர்மிளா தான் தவக்குலா? ஒன்று நிச்சயம்... தவக்குல் கற்பித பாத்திரமில்லை. சுந்தரராம சாமியின் “ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்” நாவலின் “ஜே.ஜே.” எப்படி சுந்தர ராம சாமியோ, அதுபோல உம்மத்தின் “தவக்குல்” ஸர்மிளாவே எனக் குறித்தல் பிழையாகாது.

“போரினால் சிதைவுண்டதொரு சமூகத்திற்குள் புரையோடிப்போயுள்ள பிரச்சினைகளை அடையாளம் கண்டு தன்னால் முடியுமான பணிகளை மேற்கொள்கிற ஆளுமை மிக்கவள் தவக்குல்.

போரினால் ஆகிய விதவைகள், இடம்பெயர்ந்தோர், மீளக்குடியமர்ந்தோர், மாற்றுத்திறனாளிகள், சிறுவர்கள், பெண்கள் தவக்குலின் கவனத்தை ஈர்த்திருந்தனர். அவர்களின் உரிமைகள், சவால்கள் குறித்த அக்கறையை அவள் பலவிதமான செயற்பாடுகள் வழியாக வெளிப்படுத்தும் பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தாள்” (பக். 32, 33). நாவலில் தவக்குல் இப்படித்தான் அறிமுகமாகின்றாள்.

தவக்குல் அரசு சாரா நிறுவனமொன்றில் விணையாற்றுசிறாள். போரில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு உதவுகின்ற நலசெயற்பாடுகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுகின்றாள். முன்னாள் போராளிப் பெண்களான தெய்வானை மற்றும் யோகா போன்றவர்களின் அனுபவங்களை இணைப்பவராக, இவர்களது பாடுகளை அரசுசாரா நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகளுடன் இணைப்பவராக, தான் எதிர்கொள்ளும் சமய அடிப்படைவாதத்திற்கு எதிரான தனது அனுபவங்களைச் சொல்பவராக, நாவலின் சம்பவங்களையும் பிரச்சினைகளையும் தீர்வுகளையும் இணைப்பவராக, நாவலெங்கும் விரவிநிற்கும் பாத்திரம் தவக்குல். தன்னுடைய வேலைநிமித்தமாக

பொதுவெளியில் பயணிக்கின்ற தவக்குல் மீது வீண்பழிகளும் அவதூறுகளும் கொட்டப்படுகின்றன. அவதூறுகள் பற்றி அவளிடம் தெரிவிக்கப்பட்ட போது, அவள் இப்படி கூறுகின்றாள்: "... இதுக்கெல்லாம் காதுகுடுத்தா அவதிதான் மிஞ்சும். இப்படி ஆயிரம் கதைகளை நானும் தான் கேள் விப் படுறேன். அதெல்லாம் நான் கணக்கெடுக்கிறதேயில்ல..." (பக். 40)

காதலன் சுபியான் ஒரு முறை கூறிய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் தவக்குலுக்கு சகிக்க முடியாத அருவருப்பை ஏற்படுத்தியது: "தவக்குல் உனக்குப் புறியல... உன்ட ஊராக்கள் உன்னபத்தி என்ன கதைக் காங்க தெரியுமா, வாய் கூசுது ... போன கிழம நிவாரணப்பணி ஒண்டில நீ நிவாரணம் குடுக்கிற போட்டோ ஒண்டு பேப்பரில வந்ததே, நினப்பு இருக்கா... ச்சே, என் காதுபடவே கேவலமாப் பேசுறாங்க... நீ கொழும்பான், உனக்கு இங்க என்ன நடக்கு தெண்டே தெரியல்ல.. அவள் இஷ்டத்திற்குத் திரியுறாள்ண்டு போன் பண்ணிச் சொல்றாங்க..." (பக். 64)

ஆணாதிக்க வாதியான காதலன் சுபியானிடமிருந்து தவக்குல் மீள்கிறாள். அவளது வாழ்வு துயர் சூழ்ந்ததாகவே அமைந்திருந்தது. தவக்குல் "என்ஜியோ" வில் சேவையாற்றுவதால், அயோக்கியத்தனம்மிக்க குழுக்கள் தவக்குலுக்கும் அவளது குடும்பத்தினருக்கும் தொடர்ச்சியாக தொந்தரவு கொடுத்துவந்தார்கள். "...பெண்கள் என்ஜியோக்களில் வேலை செய்தால் விழிப்புணர்வு சார்ந்த அறிவைப் பெறுவதுடன் சமூகத்தையும் அதன் போல எல்லைகளையும் இனம்கண்டு கொள்வார்கள் என்பதால் என்ஜியோ வேலைக்குப் பெண்கள் செல்லக் கூடாதென்று தடைவிதித்தார்கள். இதற்காகப் பல கட்டுக் கதைகளையும் ஏற்கனவே பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த பெண்கள் பற்றிய அவதூறுகளையும் எல்லையில்லாமல் உருவாக்கிப் பரவச் செய்தார்கள். இந்த வரம்புகளை மீறுகிற பெண்களைத் தண்டிப்பதைக் குரூர வெற்றியாகக்கொண்டாடினார்கள். ஒரு பெண்ணை எப்படியெல்லாம் துன்புறுத்தலாம் என்பதற்கும் அவளது துவாரங்களின் தொடர்புகள் எப்படியானதென்று ஆராய்வதற்கும் நீண்ட, துவளக்கூடிய தடிகளைப் பெண்ணுறுப் பின் துவாரம் வழியாக உட்செலுத்தலாம், வாய்வழியாக வெளியேற்றலாம் என்பது போன்ற கண்டுபிடிப்புகளையும் இவர்கள் நிகழ்த்திப் பார்த்தார்கள். இந்தப் பரீட்சார்த்த முயற்சிகளைச் செய்து பார்ப்பதற்குப் பெண் ஒழுக்கம் கெட்டவள், சோரம் போனவள்... போன்ற காரணங்கள் அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்தன..." (பக். 309).

இருந்தும் தவக்குல் சமூகம் என பல முரண்பட்ட விசைகளுக்கு இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டே சுய சார்பினை அடைவதற்காக தொடர்ந்து போராடினாள். அடிப்படையாதம் அவளது தந்தையின் உயிரை காவு கொள்வதால் துவண்டு விடுகின்றாள். தான் நம்பியிருந்த அரசுசாரா நிறுவனம் கைவிடுகின்றது. முடிவாக, இனியும் இங்கிருத்தல் ஆகாது என்று நேபாளத்துக்குச் செல்கிறாள்.

சமூகத்தின் மீதான கோபம், வஞ்சிக்கப்பட்ட எளிய மனிதர்கள் மீதான கருணை, குடும்பத்தின் மீதான கட்டற்ற நேசம் இவைகள் தவக்குலுக்கு எங்கிருந்து சாத்தியமானது?

இவை பொதுவான மனித குணம் சங்கள். மிகச்சிலராலேயே தார்மீகக் கோபத்தை வெளிப் படுத்துவது சாத்தியமாகின்றது. அந்த மிகச்சிலருள் தவக்குல் இருப்பதனால்

இருக்கலாம் (நேர்காணல்).

"உன் கஷ்ட மெல்லாம் தீர்ந்துபோச்சுக்கா, நீ எங்களுட வந்துட்டே."

உணரூகோலும் ஒற்றைக் காலுமாக நின்ற அக்காமீது கலாவிற்ரு அளவிட முடியாத பச்சாதாபம் உண்டாயிற்று... விதியின் விகாரமான போக்கே அக்கா யோகாவின் வாழ்வைத் திசைமாற்றியதாக அவள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாள்...அவளது உடல் வண்பிழந்திருந்தது. நிலத்தை நோக்கி லேசாக வளைந்திருந்த முதுகும், இளைத்த தேகத்தின் தோற்றமும், இளைத்த தேகத்தின் தோற்றமும், தோல் சுருக்கமும் கடுமையான உழைப்பினதும், ஏழ்மையினதும் அடையாளங்களாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன." (பக்.15,16) உம்மத் நாவல் இவ்வாறுதான் தொடங்குகின்றது. நாவலின் தொடக்கப் பாத்திரம் யோகா. குடும்ப சூழ்நிலைகளால், ஏழ்மையின் கொடுரத்தால், அன்பின்மையால் சாவை தேடி போராட்ட இயக்கத்திற்கு செல்கின்றாள். "யோகா, இயக்கத்தின் பரப்புரையைக் கேட்டு அதன்பால் கவரப்பட்டோ, தமிழீழம், தனி நாட்டின் அவசியம் கருதியோ போராட்டத்தில் இணைந்துக் கொண்டவள் அல்ல... அவளுள் பரவியிருந்த ஒரேயொரு எண்ணம் செத் தொழிய வேண்டும் என்பதே. "செத்துப்போயிருவம்" என்ற பிரயோகமே ஒரு நிலையில் இயக்கத்தின்பால் இழுத்துச் சென்றது" (பக்.23,24). அங்கு சாதாரியன் என்பவன் மீது காதல் கொள்கிறாள். இறுதி யுத்தம் வரை வன்னியில் நின்று போரில் பங்கு கொள்கிறாள். இறுதிப்போர் அவளுடைய ஒரு காலை தின்றுவிடுகின்றது. போரின் பின்னர் புனர்வாழ்வு முடிந்து மீண்டும் தமது குடும்பத்துடன் வாழ்வதற்காக ஊருக்கு வருகின்றாள். யோகா இங்கு எதிர்கொள்கின்ற அவஸ்தைகளே இந்நாவலின் பிரதான கதைகளில் ஒன்றாக அமைந்திருக்கின்றது. குடும்பத்தினரால் புறக்கணிக்கப்படும் யோகாவிற்ரு அவளது சித்தாண்டி மாமா அடைக்கலம் கொடுக்கின்றான். பின்னர் அந்த மாமாவே அவளை வன்கொடுமைக்கு உட்படுத்துகின்றான். அதிலிருந்து மீள வழி தெரியாமல் யோகா தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள்.

யோகா பாத்திரம் பாலியல் சுரண்டலுக்கு உள்ளாகி மாண்டு போகிறது. போருக்குப் பின்னான சூழல் பாலியல் ரீதியான வன்முறைக் களமாக இருக்கிறதா?

கள ஆய்வில் நான் சந்தித்த ஒரு பெண் காணாமல் போனதாகச் சொல்லப்படும் தன் கணவனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணை அவள் ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவரே, உன் கணவன் இருக்கும் இடத்தைக் காட்டுகிறேன் எனச் சொல்லி கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று பாலியல் தொழிலாளியாக மாற்றியிருக்கிறார்.

தன் கணவனை என்றாவது கண்டுவிட மாட்டோமா என ஒவ்வொரு முகாமாக ஏறி இறங்கும் ஒரு பெண் பாலியல்ரீதியாக ஏமாற்றப்படுகிறாள். இப்படியான பல பெண்களைச் சந்தித்த அனுபவமும் அவர்களின் பிரச்சினைகளை அறிந்திருந்ததால் பிபிசி நேர்காணலில் எனது கருத்தைப் பதிவுசெய்தேன். இதற்காக என்னையே தரக்குறைவாக விமர்சித்தார்கள். நிம்மதி யழிக்கச் செய்யும் இன்னும் பல, உண்மைச் சம்பவங்களைக் கள ஆய்வில் கேட்டிருக்கிறேன்" (நேர்காணல்).

"எனது பெயர் தெய்வானை. நான் தெரேசா சிறுவர் இல்லத்தில் இருந்து இதை எழுதுகிறேன். போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு நீங்கள் உதவிகள் செய்வதாகவும், அது பற்றிய கூட்டமொன்று இன்று பிரதேசச் செயலகத்தில் நடந்ததாகவும்

கேள்வியுற்றேன். நானும் போரினால் பாதிக்கப்பட்டவள் தான். ஒரு காலை முழுமையாக இழந்து செயற்கைக்கால் பொருத்திக் கொண்டு இருக்கிறேன்... உங்களால் உதவி புரிய முடியும் என நம்புகிறேன்” (பக்.37). தவக்குலுக்கு தெய்வானை எழுதிய கடிதம்தான் அவளை நாவலுக்குள் முதன்முதலாக கொண்டு வருகின்றது.

முன்னாள் போராளியான தெய்வானையை நம்பிக்கை மிக்க பாத்திரமாக ஸர்மிளா கட்டமைத்துள்ளார். “தெய்வானை ஆளுமை மிக்கவள். செயற்கை காலில் நடப்பவள் என்று கூற முடியாதளவு கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நடந்தாள். அவளது உடலமைப்பும், தேகக் கட்டும் முறையாகப் பராமரிக்கப்பட்டது போலிருந்தது. சிறித்த முகத்துடன் நிறைவாக இருந்தாள்” (பக்.37). கொக்கட்டிச்சோலையை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வள் தெய்வானை. அங்கு இராணுவத்தினால் இறால் வளர்ப்புத்திட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகள், மகிழடித்தீவு படுகொலைகள் போன்ற இராணுவ கொடுங்களை சகிக்க முடியாமல் இயக்கத்தில் இணைந்தவள். போராளியாக இருந்து இறுதியில் சரணடைந்து விடுவிக் கப்பட்டு அன்றாட வாழ்வில் இணையத்துடிப்பவள். தொண்டு நிறுவனத்தின் உதவியால் சுயதொழில் வாய்ப்பினை பெறுகின்றாள். தெய்வானை ஓரளவிற்கு படித்திருந்தாள். சமூக அரசியல் காரணங்களினாலேயே அவள் இயக்கத்தில் இணைகின்றாள். வாசிப்பதில் ஆர்வமிக்கவளாக இருந்தாள். அறிவியல் பூர்வமாக சிந்திக்க கூடியவளாகவும் இருந்தாள். தான் சார்ந்திருந்த இயக்கத்தின் மீது விமர்சனங்கள் கொண்டிருந்தாள்.

“போராட்டம், காதல் கடிதம் எழுதுவதைப் போன்றோ, களியாட்ட விருந்து போன்றோ, சிற்பம் செதுக்குவது போன்றோ அழகான பண்பான செயல் கிடையாது. அது இரக்கம், அமைதி, மரியாதை போன்ற பண்புகளால் எடைபோடக்கூடியதுமல்ல. போராட்டத்தில் அடக்கத்திற்கோ, பெருந்தன்மைக்கோ இடமில்லை. போராட்டம் ஒரு வீரனை இன்னொரு வீரன் தூக்கியெறியும் நடவடிக்கை” (பக்.101). இந்தச் சித்தாந்தங்களைத் தெய்வானை முற்றாக விளங்கி ஒப்பியிருந்தாள்.

மூன்றாங்கட்ட ஈழப்போரில் பங்கேற்ற தெய்வானை பலத்த காயங்களுக்கு ஆளாகி, ஒரு காலையும் இழக்கின்றாள். இனிக் களத்தில் இறங்கிச் சண்டையிட முடியாத காரணத்தால், அவள் அறிவகத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றாள். அறிவகத்தில் இருந்த காலங்களில் புத்தகங்கள் படித்தாள். அவ்வப்போது சில கவிதைகள் அல்லது குறிப்புகள் எழுதினாள். எந்தக் காரணங்களுக்காக அவள் தன்னை இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொண்டாளோ அதே காரணங்கள் கருத்தியல்களைப் பின்வந்த நாட்களில் அவள் மனது விமர்சிக்கத் துவங்கியது. திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கல்லறவ கிராமத்தில் சிங்களவர்களைக் கொன்று குவித்த செய்தியை இயக்க வானொலியில் அறிவிக்கக் கேட்டபோது கடுமையாகக் கிலேசமடைந்தாள்.

இயக்கத்தில் இருந்த காலத்திலேயே, சமூக விரோத நடவடிக்கைகள் எனக் கருதிய விடயங்களால் மனப் போராட்டத்திற்கு ஆளாகியிருந்தாள் தெய்வானை. இயக்கம், திட்டமிட்டு மக்களைக் கொன்றதை மனிதாபி மானமிக் கப் பெண்ணாக அவளால் பொருந்திக் கொள்ளவே முடியவில்லை. பட்டினி

கிடந்தும், நாட்கணக்காக மௌனம் காத்தும் அவளைத் அவள் தண்டித்துக் கொண்டாள். இயக்கத்தில் முக்கியப் பதவிகளிலும், துறைப் பொறுப்பாளர்களாகவும் இருந்தவர்கள் இன்று ஜனநாயக நிரோட்டத்தில் இணைந்து அரசியலிலும், உயர் அந்தஸ்துகளிலும் இருப்பதை அவள் மனம் கடுமையாக விமர்சித்தது (பக்.104, 105).

தெய்வானையின் காதலை நாவல் மிக அற்புதமாக சித்திரிக்கின்றது.

“மம சமிந்த ஓயாகே நம மொகத்த...”

“தெய்வானை...”

நாணத்தினாலோ திராணியின்மையினாலோ அவளது விழிகள் நிலத்தையே நோக்கியிருந்தன. அவளது பெயரை அவன் இரண்டு, மூன்று முறை உச்சரித்துச் சரி செய்து கொண்டான்.

“தெய்...வானை... தெய்வானை...”

அவள் புன்னகைத்தவாறே நகர்ந்தாள்.

அவள் போராளி!

அவன் வீரன்! இராணுவ வீரன். (பக்.382)

நாவல் தெய்வானையின் காதலை சித்தரிக்கும் விதம் பெரும் முரண் என யமுனா ராஜேந்திரன் (இணையம்) கடுமையாக விமர்சிக்கின்றார். “தெய்வானை 2003 சமாதான உடன் படிக்கையை அடுத்து விடுமுறைக்கு வீடு திரும்புவள் சிங்கள ராணுவத்தினன் மீது காதல் கொண்டு போராட்டத்திற்குத் திரும்பாது விடுகிறாள். அவளது காதலன் சமிந்த குண்டுவெடிப்பில் மரணமுறுகிறான். அவளது காதல் சித்திரிக்கப்பட்ட விதம் நாவலின் மிகப் பெரும் முரண்களில் ஒன்று. தெய்வானைக்கு இருவிதமான அனுபவங்கள் உண்டு. சிங்கள ராணுவத்தினரின் தமிழ்ப் பெண்களின் மீதான வன்புணர்வைக் கண்டு அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானவள் அவள். அதேவேளை சாதாரண சிங்கள மக்களைக் கொல்லும் இயக்கத்தின் நடவடிக்கையில் அதிருப்தி கொண்டவள். இயக்கத்தை மறுக்கக் காரணங்கள் கொண்ட அவளது உளவியலில் ஒரு சிங்கள ராணுவத்தினன் மீது காதலில்

வீழும்போது அவன் சார்ந்த அமைப்பு புரிந்த, தான் அதிர்ந்த, வன்புணர்வுகள் ஒரு உறுத்தலாகக் கூட அவளது சிந்தைக்குள் வந்துபோகவில்லை என்பது நாவலின் பாத்திரச் சித்திரிப்பில் மிகப்பெரும் முரண்.

தமிழ் சினிமாத் காதல் போலக் கண்டதும் காதல் வகையாகவே அந்தக் காதல் இருக்கிறது. ஒரு வகையில் அவளுக்கே அது ஒப்புமுடியாததாக இருப்பதனால்தான் தனக்குள்தானே அவள் காரணங்களையும் கற்பித்துக் கொள்கிறாள். கதைசொல்லியின் மிகப் பலவீனமான ஒரு உறவுச் சித்திரிப்பாக இது இருக்கிறது. தனது காதல் குறித்து தெய்வானை சொல்கிறாள் பாருங்கள்:

“பல்லாயிரம் உயிர்களும், பலகோடி சொத்துக் களும், அழிவதற்கு ஏதுவான யுத்தத்தின் தோற்றுவாயாக அமைந்த மொழிதான் அவர்களது காதலினிடையேயும் இடையீடு செய்தது. என்னென்னமோ பேசத் தோன்றியபோதும், எதையுமே பேசவிடாமல் மொழிதடைசெய்தது” (பக்கம்: 381)

“சமாதான உடன்படிக்கை அமுலில் இருந்த காலத்தில் விடுமுறையில் ஊருக்குத் திரும்பியவள் திரும்பிச் செல்லாமல் இருந்ததற்குச் சமிந்தாவின் மீதான காதலும் காரணம் அல்லாமலா? காதல்தான் அவளைக் கட்டிப்போட்டது. இயக்கத்தின் கட்டுப்பாடுகள் விதிகளை மீறச் செய்தது. தகர்த்தெறிந்தது” (பக்கம்: 383).

“போர்க்கால இலக்கியங்களும் போர்க்காலத் தொலைக்காட்சி நாடகங்களும் காண்பிக்கிற சிங்கள ஆணுக்கும் தமிழ்ப் பெண்ணுக்குமான காதல் போலக் கட்டுக்கதையில்லை இதென்று தெய்வானை துணிந்து நம்பினாள். இருவேறு இனத்தவர்களின் காதலும் திருமணமும் போரை முழுவதும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து சமாதானப் புறாக்களைப் பறக்கவிடும் என்றே பல போர்க்கால இலக்கியங்கள் கூற முற்பட்டிருக்கின்றன. பல தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் அப்படியாகத்தான் காண்பித்தன. ஆழக்கால் புதித்திருந்த குரோதத்தையும் வன்மத்தையும் காதல் எடுத்தெறிந்து விட்டதாகவும் மனம் இப்போது சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டதையும் புரிந்து கொண்டிருந்தான் தெய்வானை” (பக்கம்: 384)

இந்த இடத்தில் தமிழ்ப் பெண்களின் மீது இலங்கை ராணுவத்தினரது வன்புணர்வு என்பதன் தொடர்விளைவுகளைத் தமிழ்ப் பெண்களின் பார்வையில் உக்கிரமாகச் சித்திரித்த சிங்களக் கலைஞர்களான ஹந்தகமாவின் “இது எனது சந்திரன்” மற்றும் பிரசன்ன விதானகேயின் “பிறகு” போன்ற திரைப்படங்கள் எனக்குள் வந்து போகின்றன.”

இந்த விமர்சனத்தை விஜி (இணையம்) பின்வருமாறு எதிர்கொள்கின்றார்: “தெருவோர்ச் சோதனைச் சாவடி ஒன்றில் காவலிருக்கும் சிங்களச் சிப்பாய் ஒருவன் மீது தெய்வானை கொள்ளுகின்ற காதல் அவள் ஒரு முன்னாள்போராளி எனும் வகையில் சிலருக்கு முரண் நகையாக தோன்றலாம். ஆனால் இந்த போராட்டத் திற்கு பின்னரான காலத்தில் முன்னாள் போராளிகள் எதிர் கொண்ட இழப்புகள், தோல்விகள், வேதனைகள், அபத்த மான வாழ்வு போன்றவை இது போன்ற நிலைமைகளை தோற்றுவிப்பதை மறுக்கமுடியாது. இதுபோன்ற பல விடயங்கள் வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களில் நடந்தேறியிருக்கின்றன.”

மூன்று பெண்களின் உள்ளார்ந்த ஏக்கமே உம்மத் நாவலாக உயிர்த்துள்ளது. தவக்குல் (சுமியான்),

யோகா (சாதுரியன்), தெய்வானை (சமிந்த) இம் மூவரினதும் காதல் நாவலுக்குள்ளேயே நிராசையாகி விடுகின்றது.

தவக்குல், யோகா, தெய்வானை என மூன்று பேருமே காதல் வயப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த காதலின் மெல்லிய தருணங்கள் குறித்து....

வாழ்வின் ஆதாரம் காதல். வாழ்வின் தூரத்தை நிர்ணயிக்கப் போதுமான அளவுகோளாக இருப்பதுவும் காதல். காதலுக்கு ஆண் பெண் பேதமில்லை. அது குடும்பப்பெண், போராளி, படித்தவன், படிக்காதவன், சமூக ஆர்வலர், ஆர்வ மில்லாதவர் என்பதான மதிப்பீடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. இயற்கையின் காதல் நியதியை தவக்குல், யோகா, தெய்வானை மூவரும் எதிர்கொள்கிறார்கள்” (நேர்காணல்).

குண்டு குலை குலையாய்
தென்னகைகளில் தொங்கும்
இளநீர் எதற்கு?
மனிதக் குருதியிலே
தாசுத்தைக் தணிக்கின்ற
தலைமுறைக்குள் சீவிக்கும்
கொய்யா முள்ளத்தை
எலுமிச்சை அத்தனையும்
நீருறுஞ்சி இப்போது
காய்க்கின்ற பச்சைக்காய்
இரத்தம் உறுஞ்சும்
அந்நேரம் காய்க்காது
வற்றாளைக்கொடி நடடால்
அதில் விளையும் நிலக்கண்ணி

(எட்டாவது நரகம்; 1988:38)

கவிஞர் சோலைக்கிளியின் இக்கவிதை வரிகளில் போரின் பயங்கர அதிர்வு, அதிர்ச்சி தரும் படிமமாகப் பதிவாகியுள்ளது. போர் கொடுமானது. பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம்.அனஸ் இன் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், “போர் மனித சமூகத்தின் சாபக்கேடு. தொடர்ச்சியான பீதியையும் வன்முறைச்சாவின் அபாயத்தையும் போர் கொண்டுவருகின்றது. மனித வாழ்க்கையை இருண்டதாக, தரித்திரமுடையதாக, அருவருப்பானதாகக் காட்டு மிராண்டித்தனமானதாகப் போர் மாற்றுகின்றது (இஸ்லாத்தின் தோற்றம்; 1997:170).

இத்தகைய கொடிய போரின் காலத்தில், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்தவர் ஸர்மிளா. சோலைக்கிளியின் கவிதை மொழியில் சொல்வதானால், “மனிதக் குருதியிலே தாசுத்தைக் தணிக்கின்ற” மண்ணில் வாழ்ந்தவர். இலங்கையில் நடந்த முப்பது வருட போரின் காட்டு மிராண்டித் தனங்களை அனுவித்தவர். இலங்கை இராணுவம், போராட்ட இயக்கங்கள் (குறிப்பாக, விடுதலைப்புலிகள்) போரின் போது நிகழ்த்திய அட்டூழியங்களை அனுபவித்தவர். தன் சமூகம் சார்ந்தவர்களை பலவந்தமாக சொந்த மண்ணிலிருந்து வெளியேற்றிய அடாவடித்தனத்தை, பச்சை பச்சையாய் கொன்று குவித்ததை கண்டு “மருள்” அடைந்தவர். போரின் அடாவடித்தனங்களையும், போரின் பின்னரான சமூக அவஸ்தைகளையும் விமர்சனக்கண்கொண்டு ஸர்மிளா பார்த்த யதார்த்த பார்வையே “உம்மத்” நாவலாக வெளிப்பட்டுள்ளது. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை எவ்வாறு மீளக்கட்டமைப்பது, அதனை நடைமுறை ரீதியாக எவ்வாறு செயற்படுத்துவது போன்ற

விடயங்களும் நாவலில் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. போரின் பின்பான காலத்தின் வலியையும் துயரையும் மட்டுமல்ல, இருத்தல் மீதான நம்பிக்கையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 30 வருட போரின் கொடுமையினையும், அதற்கு பின்னால் உருக்குலைந்திருந்த உம்மத்தின் (சமூகத்தின்) வாழ்நிலையினையும் இந்நாவல் ஒரு ஆவணப்படம் போல, கலைத்துவமாக படம் பிடித்துள்ளது. அதனால்தான் சர்வதேசமும் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காக “உம்மத்” ஆங்கிலப் பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டதோ?

“இன்னுமொரு முக்கிய விடயத்தை இந்நாவல் உணர்த்துகிறது. மட்டக்களப்புப் பிரதேசமானது முஸ்லிம், தமிழ் மக்கள் புட்டும், தேங்காய்ப்பூவும்போல் வாழும் பிரதேசம் என அழைக்கப்படுவது வழக்கம். இன்று அங்கிருந்த ஒற்றுமையும், இணக்கப்பாடும் இல்லாதொழிக்கப்பட்டு, சமூகங்களுக்கிடையே நம்பிக்கையின்மையும், விரோதமும் வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முதற்காரணம் தமிழ்த்தேசியத்தின் பெயரில் முஸ்லிம் சமூகத்தின்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட படுகொலைகளும், விரட்டியடிப்புகளுமே யாகும். இந்த விடயங்களை ஸர்மிளா நாவல் நெடுகிலும் தொட்டுச்செல்வதைக் காணலாம்” (விஜி).

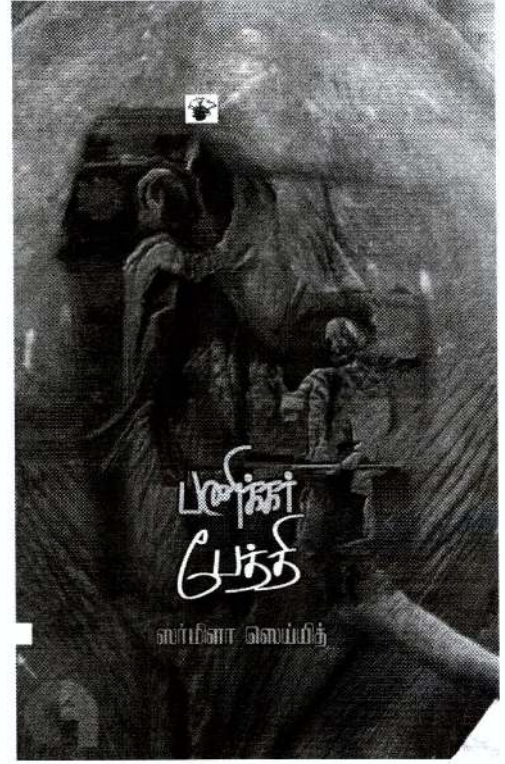
சிங்கள பேரினவாத அரசும், விடுதலைப்புலிகளும் தங்களது அதிகாரத்தை நிறுவுவதற்காக அப்பாவி மக்களை கொன்று குவித்ததன் மூலம் எதை நியாயப்படுத்த முடிகிறது அவர்களால்?

எதையுமே நியாயப்படுத்த முடியவில்லை, அநியாயத்தைத் தவிர. அதிகாரத்தை நிறுவுவதற்கோ, அல்லது தக்கவைப்பதற்கோ ஆயுதப்பிரயோகம் செய்கின்ற தேவை ஏற்படுகின்ற போது, மக்களைக் கொன்று குவிப்பது தவிர்க்க முடியாத அநியாயமாகி விடுகின்றது என்பதைத்தான் இலங்கையின் அரசு புலிகள் யுத்தம் நிரூபித்திருக்கிறது. நியாயங்கள் எதையும் நியாயப்படுத்த முடியாதபடியே மக்களைக் கொன்று குவித்த கோராயுத்தம் முடிவுக்கு வந்திருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. ஆயினும், யுத்தத்தின் இறுதியில் 32 நாட்களில் கொல்லப்பட்ட மக்கள், போராளிகள், அரசபடையினர் முதலானோரின் தொகை, 32 ஆண்டுகால இனப்பிரச்சினையின் போது உயிரிழந்த மக்களின் தொகையைவிட அதிகமாகக் காணப்படுகிறது (நேற்காணல்).

03

பணிக்கர் பேத்தி நாவலின் சாரத்தை கவிஞர் சுகுமாரன் இப்படி சுட்டுகிறார்: “சகர்வான் தன்னை யானையைக் கட்டி மேய்த்த பணிக்கரின் பேத்தி என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அது பொய்யோ புனைவோ அல்ல. தன்னை உதாசீனம் செய்த கணவனை உதறி விட்டுத் தன் உழைப்பின்மூலம் குடும்பத்தைப் பேணுகிறார்; செல்வத்தைத் திரட்டுகிறார். ஆண்களிடையே சரிசமமாக நின்று போராடித் தன்னை நிறுவுகிறார். தாத்தா பணிக்கரின் யானை, உயிருள்ள விலங்கு. பேத்தி சகர்வானின் யானை, உருவமற்றது. அதற்குப் பல பெயர்கள்; உழைப்பு, விடாமுயற்சி, நம்பிக்கை” (பின் அட்டை).

பெண்களின் அடையாளம் ஆரம்பத்தில்

தந்தையாலும், பின் கணவனாலும் குறிக்கப்படுவது மரபு. ஆனால் ஸர்மிளாவின் சகர்வான் இதை மீறுகிறார். தந்தை (அலிமுகம்மது), கணவன் (சக்கரியா) ஆகியோரை நிராகரித்து, பணிக்கரின் (உமர்லெப்பை) பேத்தி என்பதில் பெருமிதம் கொள்கிறார்; அதனை தனது அடையாளமாக ஆக்கிக் கொள்கிறார். இத்தகைய மீறல்களுக்கு உரியவளாகத் தான் சகர்வான் நாவல் முழுவதும் உலாவருகிறார். யானை பிடித்த பணிக்கர்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் முக்கிய பங்காளர்கள் (பணிக்கர்கள் பற்றி பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் வரலாற்றியல் நோக்கில் ஆய்வுசெய்துள்ளார்). முதலாம், மூன்றாம் அத்தியாயங்களில் பணிக்கர்கள் பற்றியும், அலிமுகம்மது பணிக்கர் பற்றியும் மிக விரிவாக ஆதாரபூர்வமாக, நாவலின் சுவாரஸ்யம் குறையாமல் ஸர்மிளா எழுதியிருக்கின்றார். தாத்தா பணிக்கர் பற்றி, சகர்வான் தன்பேத்தி அயனாவுக்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் கதை சொல்கிறார். இற்றைய சூழலில் மறக்கடிக்கப்பட்டுள்ள பாட்டி கதை சொல்லுகின்ற பண்பாட்டு அம்சத்துக்கு ஸர்மிளா உயிரூட்டியுள்ளார். நாவலில் பணிக்கர் பற்றி சகர்வான் கூறுகின்ற கதைகளில் சில துளிகள்....

“உங்கட சொந்தக்கதை கேட்கிறது எனக்குப் புடிச்சிருக்கு. எங்க உம்மம்மாட அருமை பெருமை களைத் தெரிஞ்சுக்கக் கூடாதா என்ன?

“இந்த உம்மம்மாக்கு என்னடிம்மா அருமை பெருமை இருக்கு. சகர்வான் என்டால் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் சொல்லுங்க? அ.ப.சகர்வான் என்டால்தான் தெரியும்.” (பக். 11)

“அ.ப. என்டால் “அ”லிமுகம்மது “ப”ணிக்கர். அவரு எங்க வாப்பாவோட வாப்பா மூத்தப்பா! எங்க வாப்பா இருக்காரே, அவரொரு புத்தி கெட்ட மனுசன். எங்க மூத்தப்பாவின் சொத்துக்களையும் அருமை பெருமைகளையும் அழிச்ச மகா மோசக்காரன் எங்க வாப்பா....”

பணிக்கர் தத்திடி நாங்க. எங்க மூத்தப்பா ஒரு பணிக்கர்.

யானைகளையே அடக்குகிற வீரன். பணிக்கர் கத்தறியில் புறந்த எங்க வாப்பாட கண்ணை ஆம்புளத் திமிரும் பணத்திமிரும் சேர்ந்து மறச்சிட்டு..." (பக். 12)

"ஆயிரம் ரூபாதான்.. அதில என்ன தெரியுது பாரு" (பக். 16)

"ஆ ஒரு யானை இருக்கு உம்மம்மா"

"யானை மட்டுந்தான் தெரியுதா. அது பக்கத்தில ஒரு மனுசன் நிக்கிறது தெரியலியா? ... அது வேற யாருமில்லை. எங்க மூத்தப்பா உமர்லெப்பைதான்." (பக். 17)

"இலங்கைத் தீவு முழுவதும் நான்கு திசைகளிலும் வளப்பிராந்தியங்கள் விரிந்து கிடக்க, உமர்லெப்பையின் கைக்குழந்தையாக இருக்கின்ற கொம்பன் யானைத்தான் தலதா மாளிகைக்குச் சென்றாக வேண்டுமென்றிருந்த விதியை எண்ணித் தன்னியல்பாக உண்டாகும் குதூகலத்தைக் கொண்டாடினார்" (பக். 28)

"கண்டி தலதா மாளிகையில் 1950இல் நடந்த எசலப் பெரகரவில் பௌத்த புனிதப் பொருள்களைச் சமந்ததிலிருந்து இறக்குகிறவரைக்கும் எந்தவொரு தொந்தரவுமே ராஜா செஞ்சதில்லையாம். மிகுந்த கட்டுப்பாடும், கண்ணியமுமாக் கடமையெச் செய்து, எல்லா யானைகளுக்கும் முன்மாதிரியாக இருந்திச்சு என்டெல்லாம் விளக்கம் சொன்னாங்கள்." (பக். 31)

இப்படியாக பணிக்கர் பற்றியும், அவரது கொம்பன் யானையின் மகத்துவம் பற்றியும் நாவலில் மிக விரிவாக விதந்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சகர் வானின் பரிபாஷையில் சொன்னால், "இந்த உம்மம்மா சும்மாவெல்லாம் கதை சொல்லலை, வரலாற்ற, வரலாற்றோட நாம சம்பந்தப்பட்ட கதையெத்தான் சொல்லியிருக்கேன் எண்டு..."

பணிக்கர்கள் யானை பிடிப்பதில் வல்லவர்கள் என்பதும், ஏறாஹர் அலிமுகம்மது உமர் லெப்பை பணிக்கர் பற்றிய பதிவுகளும் மறுத்தொதுங்க முடியாத வரலாற்று உண்மைகளாகும். 2005ஆம் ஆண்டு "ஏறாஹர் வரலாற்று ஆய்வு மையம்" வெளியிட்ட "ஏறாஹர் வரலாறு" என்ற நூலில் இது பற்றிய விபரங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த வரலாற்றுப் பதிவுகளை மிக நுட்பமாக கதையாக்கியுள்ளார் ஸர்மிளா. நாவல் உண்மை வரலாற்றுக்கு உயிரூட்டியுள்ளது. இந்த வரலாறு உண்மைகள் உதாசீனப்படுத்தக்கவையல்ல; உயிர்ப்புடன் இருக்க வேண்டியவை. நாவல் கூட அதனை பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளது:

"மகள், இதொன்றும் சும்மா கதையில்லை. நம்மட கௌரவம். நம்மட வரலாறு. நம்மட குடும்பத்துக்கு மட்டுமில்லை நம்மட சமூகத்துக்கு, நம்மட ஏறாஹருக்குப் பெருமையைத் தேடித் தந்த உண்மை நிகழ்ச்சி. இதின்ட நாள் திகதி மறக்குமா எனக்கு. நீயும் நல்லா மனசுல பதிஞ்சு வெச்சுக்கணும். நாளக்கு உங்கட பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் இதைச் சொல்லணும்." (பக். 31)

ஒரு வரலாற்றுக் கதைக்கூடாக ஒரு பெண்ணின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன என்பதை நம் ஆத்மாவுக்குள் பதிகையாகும் முனைப் போடு இந்நாவலை ஸர்மிளா சிருஷ்டித்துள்ளார். மூன்று தலைமுறைகள் எவ்வித ஆர்பாட்டமும் இல்லாமல் நிஜப்பிரதிநிதிகளாக நம்மனக் கண்ணில் தோன்றி மறைகிறார்கள். மறைகின்றார்களா? இல்லை. நம்முடைய ஆழ்மனச் சமுத்திரத்தில் அலையாக அதிர் கின்றார்கள். சகர்வான் ஒரு பிரமாண்ட கப்பல். அந்த கப்பலுக்கு தாத்தா பணிக்கர் உமர்லெப்பை ஒளியூட்டு

கின்றார். அந்த ஒளியிலேயே கப்பல் எல்லாவிதமான காரிருளையும் உடைத்தெறிந்து பயணிக்கின்றது. தாத்தா யானைகளை அடக்கியாளும் அகப்பலம் கொண்டவர். உறுதிமிக்க உழைப்பால் உயர்ந்து புகழடைந்தவர். பேத்தி சகர்வான் தன்முனைப்பால் உழைத்து உயர்ந்தவர். கப்பலை மூழ்கடிக்க விழுந்த பாரிய ஓட்டைகளை எல்லாம் போராடி உழைப்பின் மூலமாக அடைத்தவர். கப்பலில் துயரின் உப்புநீர் நிறைந்து மூழ்கடிக்க முனைந்த போதெல்லாம், சிரித்தவாறே வலிமையுடன் உப்புநீரை ஆகாயத்துக்கு எறிந்து, அதை மழையாக்கி தன் வாழ்வு வயலை விளைச்சலாக்கியவர். சகர்வான் படுபயங்கரமான நிலைகளில் கூட நிலைக்குலையாமல் துணிந்து நின்று வாழ்வை எதிர்கொள்கிறார். ம.நர்மி (இணையம்) குறிப்பிடுவது போல, இழப்பு, ஏமாற்றம், தனிமை, வறுமை, போட்டி, தோல்வி, சனாமி, போர் இப்படி எல்லாம் இருந்த போதும் அவளால் எப்படி விருப்பு, வெறுப்பற்று எல்லோரையும் நேசிக்கக் கூடியவளாக இருக்க முடிந்தது. அவள் ஒரு தன்னம்பிக்கை மிக்க பாத்திரம். தன்னுடைய இயலுமை மீது அசாத்தியமான தன்னம்பிக்கை கொண்டவளாக நாவல் முழுவதும் வலம் வருகின்றாள் சகர்வான்.

103 பக்கங்களில் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களாக பணிக்கர் பேத்தி பவனி வருகின்றாள். சகர்வான் தன்னை பணிக்கரின் பேத்தியாகவே நிறுவிச் செல்கின்றாள். அவளது கதைகள் அதனை நிரூபிக்கின்றன. ஆண்களால் உறவுகளை விட்டு மிக இலகுவாக வெளிச்செல்லவும் உதாசீனப் படுத்தவும் முடிகின்றது. நாவலில் இத்தகு நிலைமைகள் நிறைந்துள்ளன. மனைவி இறந்ததும், தன்பிள்ளைகளை தவிக்கவிட்டு, அலி முகம்மது புதுமாப்பிளையாக வெளியேறுகிறான். ஆண் குழந்தை பெறவில்லை என்ற காரணத்திற்காக நான்கு பெண் குழந்தைகளுடன் சகர்வானை தவிக்க விட்டு சக்கரியா வெளியேறுகிறான். ஆனால் சகர்வானால் வெளியேற முடியவில்லை என்பதைவிட அவளால் உறவுகளை உதாசீனப்படுத்த முடியவில்லை. உழைப்பை முன்நிலைப்படுத்தி வாழ்வில் உயர்நிலையை அடைகின்றாள். சகர்வானைப் பற்றி நிலாந்தி சசிகுமார் (இணையம்) இப்படி எழுதுகின்றார்: "அவள் கதாநாயகி, இரும்பு மனுஷி, வீராங்கனை, என் மூதாதை, எனது பாட்டி, இவ்விதமாக என் மனத்திரையில் பதிந்துவிட்ட சகர்வான் பல பெண்களின் பிரதி. அதேவேளை பல பெண்களுக்கு முன்மாதிரி... சகர்வான் கூறிய பல கதைகளிலும் அவள் நினைவு கூர்ந்த பல கதைகளிலும் பெண்களின் அவல தொன்மங்களை கதைகளாக அவள் விபரிக்க கொஞ்சம் சிலித்துத்தான் போனேன்."

இரண்டாம் அத்தியாயம் கண்ணீரால் எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. அடாவடித்தனங்கள் நிறைந்த இறுமாப்புக்குரிய ஆண் இருப்பும், அடங்கிப்போதலால் பெண் அடையும் அதிதயரும், அவலமும் குடும்பத்தின் அவஸ்தையும் ஒரு "கொடுங்கனவுபோல" காட்டப்படுகின்றது. சகர்வானின் உம்மா பீரிசா உம்மா. 28 வயதில் மௌத்தாகி விட்டாள். மௌத்தாகக் காரணம் என்ன? "இல்லாமலில் - ஸீனத் - முத்தும்மா - சகர்வான் நாஸ்வரும் உம்மாவின் மரணத்தை எளிதாக எடுத்துக்கொண்டு தங்களைத் தேற்ற முடியாது குமுறிக்கொண்டிருந்தனர். வாப்பாவின் அடி உதை தாழாமல் உம்மா இறந்திருப்

பாளோ என்ற சந்தேகமும் அவர்களுக்கிருந்தது. மௌத் தாகிய அன்று காலையில் கூட வாப்பா உம்மாவை எட்டி உதைத்ததை அவர்கள் பார்த்திருந்தார்கள்....”

உம்மா மௌத்தாகியதுகூட அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. கடைசி மகன் அபூபக்கர் (இரண்டு வயது) உம்மாவின் நெஞ்சுக்கு மேலாகக் குப்புறப்படுத்துப் பால் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். முலைகளைக் கவ்வி இஷ்டம்போல இழுத்துக் கொண்டிருந்தான்.... தம்பியை தூக்கியேடுக்க வந்த போது உம்மாவின் மூக்கில் ஈ மொய்த்திருந்தது... இவ்வரிசைகளை வாசித்தபோது கவிக் கோ அப்துல் ரகுமான் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்ற “ஹைக்கூ” கவிதை யொன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது:

“சாகும் தாய்

அருகில்

சிரிக்கும் குழந்தை”

(விலங்குகள் இல்லாத கவிதை; 1987: 53)

உம்மாவின் திடீர் இழப்பை எண்ணி அழுத கண்ணீரின் உப்புச் சுவை மாறுவதற்குள் வாப்பா அலி முகம்மது மூன்றாவது மனைவியையும் கைப்பிடித்ததை பிள்ளைகளால் ஜீரணிக்க முடியாத துயராயிற்று. அது மட்டுமா? உம்மாவின் உடலைப் புதைத்த இடத்தில் காலடிகள் கூட மறையமுன், உம்மா 14 வயதில் பெற்றெடுத்த 14 வயதே ஆன சாஹிபு பேயடித்து இறந்துவிடுகிறான். “இஸ்மாயில்” என்ற வாப்பாவின் குரலில் இன்னுமொரு நெருப்படி பிள்ளைகளுக்கு... “இதெல்லாம் நம்மட வயல் காணி யூமிகள் உறுதிகள் மகன். இங்க இருக்கிறது பாதுகாப்பு இல்ல... எடுத்திட்டுப் போய் மாமிக்கிட்டக் குடுக்கப்போறன்...”

ஒரு ஆணின் அடாவடித்தனத்தையும் அடங்கிப்போன பெண்ணின் அநியாய மரணத்தையும் 5 பிள்ளைகளின் பரிதவிப்பையும் சொற்களுக்குள் சித்திரமாக்கியுள்ளார் ஸர்மிளா. அந்த சித்திரங்கள் எம் ஆன்மசுவரில் அசைந்த வண்ணம் உள்ளன.

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் தந்தை என்ன ஆணின் ஆணவத்தையும் அடாவடித்தனத்தையும் சுட்டிய ஸர்மிளா நான்காம் அத்தியாயத்தில் கணவன் என்ற நிலையில் நிற்கும் ஆணின் அடாவடித்தனத்தை காட்டியிருக்கிறார். ஆண்குழந்தை பெறவில்லை என்று மனைவி சகர்வானை உதாசீனப்படுத்திச் செல்கிறான் கணவன் சக்கரியா. பதிமூன்று வயதில் மணமான சகர்வானுக்கு நூர்ஜஹான், சாஜஹான், கயறு நிலா, உம்மு ஜெஸிமா ஆகிய நான்கு பெண் குழந்தைகள். உருப்படியற்ற கணவனின் உதாசீன புறக்கணிப்பு. யானையின் உருவத்தில் குடும்பப்பாரம் அவள் தலையில்... ஆனாலும் அவள் விழுந்து விடவில்லை. பணிக் கரின் பேத்தியல்லவா அவள்... யானையை ஒத்த உழைப்பால் தன் பயணத்தை தொடங்குகிறாள். அவளது வாழ்வுப் போராட்டம் உழைப்பாகவே அமைந்து விடுகின்றது. தன்பிள்ளைகளின் நல் வாழ்வுக்கு உழைப்பை மட்டுமே நம்பி அதில் வெற்றியும் காண்கின்றாள். பல பெண்களின் உழைப்பிற்கு உந்து சக்தியாகவும் செயற்பட்டு, பாரிய வெற்றிகளையும் பெற்று, சமூகத்தில் அந்தஸ்துக்குரிய ஒருத்தியாக பரிணமித்துவிடுகிறாள். தனியொருத்தியாக வறுத்த முந்திரி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு, அதனை எண்மர் கொண்ட அமைப்பாக

வளர்ச்சியடையச் செய்கின்றாள்.. உழைப்புப் போராளியான சகர்வான் தாம் சார்ந்த வர்த்தக சமூகத்திற்கு பல வெற்றிகளை பெற்றுக்கொடுக்கின்றாள். வீதியின் நடைபாதையில் மடித்துப்போட்ட சாக்கில் பதினேழு ஆண்டுகள் நடத்திவந்த போராட்டத்தின் பயனாக, அங்காடியில் இருந்த எட்டுபெண்களுக்கு மடித்து உபயோகிக்கும் நாற்காலி, மேசை, நிழற்குடைகள் கிடைக்கின்றன. அங்காடி வியாபாரத்திற்கு கிடைத்த வெற்றியாக இதனை சகர்வான் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான். சகர்வானும் தோழியரும் சலிப்பின்றி வைத்த வேண்டுகோளை ஏற்ற, மட்டக்களப்பு மாநகரசபை அங்காடிப் பெண்கள் எண் மருக்கும் மட்டக்களப்பு பூங்காவை யொட்டிய நடை பாதையில் நிரந்தரமாக வியாபாரம் செய்ய அனுமதி வழங்கியது. சகர்வானின் இருபத்தி யெட்டு வருடகால அங்காடி அனுபவத்தில் இது பெரும் வெற்றியானது. இதற்கு காரணம் சகர்வானின் ஓர்மை, நேர்மை, தன் இயலுமை மீதான அசாத்திய தன்னம்பிக்கைதாங்கிய உழைப்பு!

போரின் வாய் பிளந்த கோர முகம் சகர்வான் சார்ந்த வியாபாரிகளை துன்புறுத்த தவறவில்லை என்பதனையும் ஸர்மிளா விபரித்துள்ளார். “... குண்டுகள் இவர்கள் கண்ணெதிரிலேயே வெடித்துச் சிதறின. தலைவேறு முண்டம் வேறாக உடலங்களை சகர்வானும் சக அங்காடிப் பெண்களும் கண்டு திகிலமடைந்தார்கள்...” யுத்த காலத்தில் மட்டக்களப்பு சமூகத்தில் இனஉறவு எவ்வளவு நேசப்பூர்வமாக இருந்திருக்கின்றது என்பதனை ஸர்மிளா பின்வருமாறு சுட்டுகின்றார்: “ரானுவப் பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகளால் சிலபோது

விரைவாக வியாபாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தட்டுப் பெட்டிகளோடு ஓடித் தப்பிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போதெல்லாம் குமரகுருபனின் நகைக்கடைதான் இவர்களது உடைமைகளுக்கு இருந்த ஒரேயொரு அடைக்கலம்.” முப்பது வருடங்கள் பார்த்துப்பழகிய சகர்வானை பார்க்க வைத்தியசாலை செல்கிறார் குமரகுருபரன். இவ்வாறு அக்காலத்தில் இனவுறவுகள் இறுக்கமாக இருந்திருக்கின்றன என்பதனை நாவலில் படிக்கின்ற போது ஆன்ம செடியில் ஈரப்பூக்கள் மணத்துடன் மலர்கின்றன. அலிமுகம்மது பணிக்கருக்கு சிங்கள சமூகத்தில் கிடைத்த கௌரவமும் மதிப்பும் சிங்கள, முஸ்லிம் உறவைக்காட்டுகின்றது. இவ்வறவு ஏன் சீர்குலைந்தது என்ற வினா, நிகழ்கால சூழலில் அச்சம்மிக்கதாகவும் பயங்கரமானதாகவும் வியாபித்துள்ளது. இறந்த உடலை அடக்கம் செய்யக்கூட முடியாத பயங்கரம் புகைந்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

தந்தை, கணவன், மாமா (மூக்குடையான்), சகோதரன் (அபூபக்கர்) போன்றவர்களின் அடாவடித் தனங்கள் மட்டுமல்ல, சமூக விமர்சன அடாவடித் தனங்களும் சகர்வானைத்தாக்கின. முப்பத்தியேழே வயதான சகர்வான் மரமுந்திரிப் பருப்புப் பொதிகளுடன் ஏறாவூரிலிருந்து மட்டக்களப்புச் செல்லும் போது, “இதென்ன சாகசமடி ஒரு பொம்பிளை, முக்காடும் ஆளுமாப் போய் சந்தியில தட்டுப்பெட்டியோட” என்று நேரடியாக விமர்சித்தார்கள். “ஓலைப் பெட்டியைவிடவும் இறுக்கமாகக் கட்ட வேண்டியிருந்தது அவளது இருதயத்தை கட்ட வேண்டியிருந்தது” என்றெழுதுகிறார் ஸர்மிளா. மேலும் ஸர்மிளாவின் எழுத்துக்குவியலிருந்து ஒரு துளியைச் சுட்டினால், “சாக்குத் துண்டை விரித்துக்கொண்டு நடைபாதையில் ஓரமாகக் குந்தியபோது ஆண்களின் பார்வை விழுந்த விதம் அருவருப்பூட்டியது. வாய்க்கு அவல் வாய்த்தாற்போல சகர்வானை சகர்வானைப் பற்றிய வம்புக் கதைகளை ஊரார் பேசத் தொடங்கினர். மட்டக்களப்பு மருத்துவமனைக்கு வருகின்ற போகின்ற ஏறாவூர் சனங்கள் மட்டக்களப்பு நகரின் மத்திய பூங்காவை ஒட்டிய நடைபாதையில் வெயிலில் குந்தியிருந்து “ஐயா, வாங்கய்யா சுத்தமான வறுத்த முந்திரியாங்கொட்டை சாப்பிட்டுப் பார்த்து வாங்குங்க” என்று கூப்பாடின சகர்வானை, அவள் ஏதோ செய்யத் தகாத ஒரு காரியத்தைச் செய்கின்றவளைப் போலப் பார்த்தார்கள்” (பக். 73).

இத்தகைய விமர்சனங்கள், தாக்குதல்களை தாங்கி தனி மனுஷியாக போராடி, உழைப்பால் வென்று பொன்னான காலத்தை அடைகின்றாள் சகர்வான். “அவளது உழைப்பில் நிமிர்ந்த கல் வீடுகளில் வாழும் மக்களும் பேரப்பிள்ளைகளும், தோட்டங்களும் காணி பூமிகளும் என்று பேரரசியைப்போல வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவளில் அன்பையும் நேசத்தையும் பொழிந்துக்கொண்டிருந்தார்கள்... வசதி வாய்ப்புகள் வந்த பின்பும் அவள் உழைப்பை நிறுத்தவில்லை...”

கதைக்களம் ஏறாவூர். ஊரின் ரம்மியம் முதல் அத்தியாயத்தில் ஒரு கலைசினிமா காட்சிபோல விரிந்திருக்கின்றது. பணிக்கர் உமர் லெப்பையால் மினுக்க முற்ற ஊர் அது. பணிக்கரின் பேத்தி சகர்வானின் மனது சிறுபிராயத்தில் பார்த்த ஊரை இவ்வாறு மீட்டிப் பார்க்கிறது: “மரங்கள் நிறைந்த பசுமை கொழித்திருந்த

கிராமமாக... பொன் மணல் ஒழுங்கை களை, கிளைத் தெருக்களின் உள் அழகை, ஓலை வேய்ந்த களிமண் வீடுகளை, பூவரசு மரங்களிலிருந்து பாரபட்சமேயில்லாது சிலுசிலுத்துக் கிளம்பிவரும் காற்றை, முருங்கை, கருவேல, நாவல் மரங்களை, வியப்புடும் ஆலமரங்களையெல்லாம் துல்லியமாக எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களைப் பார்ப்பதைப் போல... மரங்கள் நிறைந்த காடுகள்... ஏறாவூரின் வனப்பு எல்லையற்ற இயற்கையின் மரங்களைக் கொண்டிருந்த காலத்தே வாழ்ந்த பெருமை அவளின் உதடுகள் பிரியப் புன்னகைக்கச் செய்தது...” (பக்.10)

ஆங்கிலேயர் காலத்தில், ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்க காலத்தில், முதலாம் உலகப்போர் காலத்தில் ஏறாவூர் எப்படி இருந்தது என்பதனை விபரிப்பதுடன், தற்காலத்தில் ஊர் எவ்வாறு மாற்றமடைந்துள்ளது என்பதனையும் ஸர்மிளா துலக்கியுள்ளார். ஏறாவூரின் எழிலை மட்டுமல்ல, அவ்வூர் சார்ந்த மொழிநடையை லாவகமாகவும் நேர்த்தியாகவும் கையாண்டுள்ளார். மதம் சார்ந்த செயற்பாடுகளையும், பண்பாட்டம்சங்களையும் உயிரோட்டத்துடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மொத்தத்தில் ஏறாவூர் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை எவ்வித பாசாங்குகள் இல்லாமல் தத்துருபமாக எழுத்தில் வடித்துள்ளார் ஸர்மிளா. அதேநேரம் ஊருக்குள் நிகழ்த்தப்படுகின்ற அநியாய செயற்பாடுகளையும், பெண்ணடிமைத் தனங்களையும் ஒழிவுமறைவின்றி வெளிச்சமாக்கியுள்ளார். “சமயம், கலாசாரம் என்ற பெயரில் நடக்கின்ற பெண்களுக்கான அடக்கு முறையை துணிவாக ஸர்மிளா பேசியிருக்கிறார். எந்தவித பாசாங்குகளும் அற்று காட்டியிருக்கின்ற இடங்கள் சல்மாவின் “இரண்டாம் ஜாமங்களின் கதை”யை ஞாபகப்படுத்தியது” என்று ம.நர்மி (இணையம்) குறிப்பிடுகின்றார்.

சகர்வான் சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டுகளைப் பற்றியும் பேத்திகளுக்கு சொல்கிறான். அதில் ஒன்று “மூத்திரக்குழி” விளையாட்டு. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் இந்த விளையாட்டில் பங்கேற்க வேண்டும். இருவரும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே இடத்தில் மூத்திரத்தைப் பீய்ச்சி அடித்து ஒரு குழியை உருவாக்க வேண்டும். யார் பெரிய குழியை உருவாக்குகிறார்களோ அவர்கள்தான் வென்றவர்கள். இந்த விளையாட்டை சகர்வான் சொன்ன போது “ஈஸ்” “ஈய்யா” “யக்” என்றவாறெல்லாம் கத்திக் கொண்டு நாலாபக்கமும் பேரப்பிள்ளைகள் பறவைகளைப் போலக் கரைந்தோடி உருண்டு புரண்டு வயிறு வலிக்கச் சிரித்தார்கள்.

“இந்த விளையாட்டில் எங்களால்தான் வெல்ல முடியும்” என்று பேரன் பைரூஸ் சொன்னான்.

“நீட்டிக்கிட்டு இருக்கு என்ட தைரியத்தில் சொல்லீங்களா மகன். எங்களுக்கு அப்பிக்கிட்டு இருந்தாலும் நாங்களும் பீச்சியடிப்போம்” என்றாள் சகர்வான்.

“பாவடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கால்களை அகற்றி மண்ணில் ஊன்றி நின்று இடுப்புக்குக் கீழே முன்னோக்கித் துருத்திக்கொண்டு தான் மூத்திரம் பாய்ச்சி விளையாடியதைச் சொன்னபோது பேத்திகள் வெக்கப் பட்டதைக் கண்டு வியந்தாள்...” (பக்.96)

பாசாங்கு இன்றி வெளிப்படையாக இவ்வாறு விடயங்களை ஸர்மிளா விபரிப்பது நயக்கத்தக்கதாக உள்ளது; செயற்கைத்தனமற்ற யதார்த்த நாவலாக “பணிக்கர் பேத்தி”யை மினுக்க முறச்செய்கின்றது.

நாவலின் அதிக பகுதிகள் குறும்படங்கள் போல

மனக்கண்முன் காட்சியாக விரிகின்றன. ஸர்மிளா வின் சித்தரிப்புத்திறனே இதற்கு காரணமாகின்றது. இரண்டு இடங்களை இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம்.

ஒன்று, “வாப்பா வந்திருக்காங்க”

எந்தவித ஆச்சரியத்தையும் வெறுப்பையும் காண்பித்துக்கொள்ளாது அறைக்குள் சென்றாள்.

தொழுகையை முடித்த பின்பும் அதே இடத்தில் அதே நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“உம்மாவாப்பா வந்திருக்காங்க, என்ன செய்ற”

கிட்டத்தட்ட அழிந்துபோன சக்கரியாவின் ஞாபகங்களைப் புதுப்பிக்க முயன்றவளைப் போலக் கண்களை இறுக மூடக் கசக்கித் திறந்தபடி,

“என்ட தலைமுடிகள் நரைத்திட்டு மகள்” என்றாள் சகர்வான்.

எத்தனை அர்த்தங்கள்... எவ்வளவு அதிர்வுகள்... ஒரு ஜப்பானிய “ஹைக்கூ” கவிதை போல பல வேறு அர்த்த விகற்பங்களை உண்டுபண்ணும் வீரியம் மிக்க வரிகள்....

மரணம் சக்கரியாவை தொடப்போகின்ற தருணத்தில், மகள் சாஜஹானிடம், அலமாரியிலிருந்து எடுத்துவந்த மடிப்பு கலையாத வெண்ணிறப் பருத்திப் புடவையை நீட்டி, “கபன் துணி” என்றாள். இடுப்பில் சொருகியிருந்த பண முடிச்சை உருவி எடுத்து சில ஆயிரம் ரூபாய்த் தாள்களை மகளின் கைகளில் திணித்து, “ஒரு குறைபாடும் வராமல் பார்த்துக் கொடுங்க, மக்காள்” (எதுவுமே செய்யாத கணவனுக்கு அவள் அவனது இறுதிக் கடமைகளைச் செய்வதை விட ஆகச் சிறந்த பதிலடி எதுவாக இருந்துவிடப் போகிறது?) “நீங்களும் வாங்களன் உம்மா” பிடிவாதச் சிறையிலிருந்து வெளியேற விருப்பமற்றவளாக மௌனம் காத்தாள் சகர்வான் (பக். 85). சகர்வானின் இந்த “பிடிவாதம்” எமக்கும் பிடித்திருக்கிறது.

சகர்வானின் நீண்ட யாத்திரை முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறது. ஆம் அவள் மௌத்தாகிவிட்டாள். நாவலின் இறுதிப்பகுதிளை வாசிக்கின்ற போது, சோக்ரட்டீசின் இறுதி நிலைப்பற்றி இலக்கிய நடையில் உணர்ச்சி பொங்க, “ஃபேய்டோ” என்ற தன் உரையாடல் நூலில் பிளேட்டோ மிக அற்புதமாக பிடித்துக் காட்டியுள்ள படம் ஞாபகத்திற்குள் விரிந்தது.

சலனமோ அச்சமோ சற்றுமில்லாமல் புன்னகை தவழ இன்மொழிபேசி நச்சுக் கோப்பையைக் கையில் வாங்கினார் சோக்ரட்டீஸ். “அன்பான சிறைகாவலரே! சிறையில் தாங்கள் எனக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு நன்றி.”

அங்கு கூடியிருந்த கூட்டம், மரணத்தை மகிழ்வோடு வரவேற்கும் சோக்கிரட்டீஸின் மாண்பினைக் கண்டு வியப்பிலும் சற்று நேரத்தில் நிகழ்ப் போகும் துன்பத்தை எண்ணி மீளாத் துயரிலும் ஆழ்ந்தது. சோக்ரட்டீஸ் மலர்ந்த முகத்தோடு நிலை தடுமாறாமல் நீர் பருகுவது போல நஞ்சைப் பருகினார்.

கூட்டத்தினர் கண்களில் மடை திறந்த வெள்ளமென நீர்பெருகியது. “நண்பர்களே! மனிதன் அமைதியான சூழ்நிலையில் இறக்க வேண்டும். எனவே, அமைதி காட்டுங்கள்”

“நண்ப கிரிட்டோ! அசிலிபியசுக்குச் சேவல் ஒன்று கடன் பட்டிருக்கிறேன்; என் கடன் தீர்ப்பாயா?”

தங்கள் கடன் நிச்சயமாக தீர்க்கப்படும். வேறு செய்திகள் உண்டோ? பதிலளிக்க சோக்ரட்டீஸ் அங்கு இல்லை.

இப்போ சகர்வானின் இறப்புக்காட்சியை பார்ப்போம். நெடிய இந்த வாழ்வில் தாய்க்கு நடந்தேறிய பல கொடுமைகளுக்குப் பிராயச்சித்தமாக எந்தவொரு கடமையும் செய்திராத அவளது மக்களுக்கு அபூபக்கரை அஞ்சலி செலுத்தவிடாது தடுப்பதென்பது மிக முக்கியமான வரலாற்றுக் கடமையாக இடம்பிடித்திருந்தது.

“உம்மாவுடைய மையித்த அசம்பாவிதங்கள் இல்லாத விதமாக அமைதியா அடக்கம் செய்ய விரும்புகிறோம். தயவுசெஞ்சு இங்கயிருந்து போயிடுங்க மாமா” என்று அவரை உம்மு ஜெஸீமா கெஞ்சும் தொனியில் விரட்டினாள்.

நாசியைத் துளைக்கும் பன்னீர் வாசனையுடன் அறையைவிட்டு சகர்வானின் ஜனாலா சந்தக்கை வெளியேற்றினார்கள்... சகர்வானின் மருமக்களும் பேரப்பிள்ளைகளும் கண்களின் ஓரங்களில் தெரிந்த சிவப்புக் கோடுகளை அறியாதவர்களாகக் கால்கள் தடுமாறி விழுந்துவிடக் கூடாதென்ற கவனத்துடன் சந்தக்கைச் சமந்தார்கள்.

சகர்வான் கற்றுக்கொடுத்ததுபோல ஒரு துளிக் கண்ணீர் சிந்தாமல் ஜனாலாவுக்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு வழியனுப்பு விருந்தளித்து உபசரிக்கத் தொடங்கினார்கள் அவளது மக்களும் பேரப்பிள்ளைகளும். (பக். 103)

சோக்ரட்டீஸ் இறுதிமுச்சுக்கு முன் தன் கடனை தீர்க்கச்சொல்லியிருந்தார். சகர்வான் தனது மையத்தை அபூபக்கருக்கு காட்டக் கூடாது என்று வேண்டியிருந்தார்.

04

ஸர்மிளா ஒரு கவி. அதனால் அவரது உரைநடை கவித்துமாக உயிர்த்துள்ளது. உணர்வுகளை மீட்டுகின்ற மொழி அவருக்கு கைகூடிவந்திருக்கின்றது. அதிக பிரசங்கித்தனமில்லாமல் மொழியை “தொடர்பாடல்” என்ற பிரக்கூயில் கையாண்டுள்ளார். அதாவது வாசித்து உணரக்கூடிய முறையில் எளிமையாக மொழியை பயன்படுத்தியுள்ளார். “கதை சொல்லியின் விவரணங்களில் தமிழகம் ஈழம் புகலிடம் என அனைத்துத் தமிழருக்குமான மொழியைக் கண்டடைந்து, பாத்திரங்களுக்கு இடையிலான உரையாடலில் குறிப்பிட்ட மதம் மற்றும் வட்டார மாந்தர்களின் வழக்கு மொழியைக் கொண்டிருப்பது உம்மத் நாவலில் இயங்கும் மாந்தரின் ஆதாரத்தன்மை, நாவலின் வாசிப்புத் தன்மை என இரண்டையும் உறுதி செய்து கொள்கிறது. இந்த வகையிலான இலகுவான தொடர்பாடல் மொழி நடை ஸர்மிளா ஸெய்யித்தின் உம்மத் நாவலில் அவருக்கு இயல்பாகக் கூடி வந்திருக்கிறது” (யமுனா ராஜேந்திரன்). உம்மத், பணிக்கர் பேத்தி ஆகிய இருநாவல்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழி, சம்பவங்களை சினிமா படம்போல காட்சியாக்கியுள்ளது. ஒருசில இடங்களில் வெளிப்படும் கட்டுரைப்பாங்கான தன்மை செழுமை செய்யப்பட்டிருந்தால், இவ்விரு நாவல்களும் கலைத்துவமான பிரதிகளாக பிரகாசித்திருக்கும். பெண்களின் வாழ்வியலை துழாவுவ இவ்விரு நாவல்களிலும் ஸர்மிளா ஸெய்யித் காட்டுத்தியைக் கையில் அள்ளிக் காட்டியிருக்கிறார் என்பது முகில் மூடாத நிஜம்!

போராளி வெற்றிச் செல்வியின் இரு காதல் கதைகள்

நா.யோகேந்திரநாதன்

காதல் என்பது ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுமிடையே தோன்றும் ஒருவரை மற்றவருடன் அகவயமாகச் சங்கமிக்க வைக்கும் ஒரு அற்புதமான உணர்வு. அடிப்படையில் எதிர்பாலாருடனான பாலியல் கவர்ச்சியே காதல் உணர்வுக்குத் தூண்டுகின்றது என்ற போதிலும் கூட அது ஒருவர் மீது குறிப்பிட்ட இன்னொருவருக்கு உருவாவதற்கு அவரவர் சொந்த விருப்புகள், வெறுப்புகளுக்கு உட்பட விதமான ஈர்ப்புகள் அமைந்து விடுகின்றன. எனினும் காதல் நிறைவேறுவதற்கோ, இடையில் முறிந்து போவதற்கோ பல்வேறு பெளதீக சூழ்நிலைகள், மனநிலைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களின் அடிப்படையிலேயே அமைந்து விடுகின்றன. எனவே தான் காதலை மூலக்கருவாகக்கொண்டு பல இலக்கியங்கள், திரைப்படங்கள் உருவாகியுள்ளன.

அவற்றில் பல மக்கள் மனதில் காலங்காலமாக ஒப்பற்ற படைப்புகளாக நிலை கொண்டிருந்தபோதிலும் காதல் தோல்வியையும், காதலின் விலையாக நேர்ந்த மரணங்களையும் கொண்ட படைப்புகளே மக்கள் மத்தியில் பெரும் அபிமானத்தைப் பெற்றுள்ளன. அவற்றின் நாயக, நாயகிகள் மீண்டும் மீண்டும் நினைவு கூரப்படும் வகையில் மக்களிடம் நிலைபெற்றுள்ளனர்.

ஆனால் வெற்றிச் செல்வியின் காதல் வசப்படும் போராளிகளோ, அந்தப் போராளிகளின் காதலிகளோ ஏனைய காவிய நாயக, நாயகிகளை விட முற்றிலும் வேறுபட்டவர்களாகவே எம்முன் உலவுகின்றனர். காவிய நாயக, நாயகிகளின் காதலுக்கு இவர்களின் காதல் எவ்விதத்திலும் குறைவானதல்ல! ஒருவருக்காக ஒருவர் அப்பணமாகும் ஒரு உன்னத உணர்வால் இவர்களும் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்கள். ஆனால் இவர்கள் பயணிக்கும் பாதை, அவர்கள் அடையத் துடிக்கும் இலக்கு ஏனைய காதலர்களை விட வித்தியாசமானது. அவர்கள் அவ்வாறான ஒரு உன்னத பயணத்தில் சேர்ந்து நடப்பதே தங்கள் காதலின் பேரின்ப அனுபவம் என நம்புகின்றனர்.

அவ்வகையில் வெற்றிச் செல்வி நாங்கள் ஏற்கனவே அறிந்த, உணர்ந்த காதல் உலகைவிட்டு எம்மை ஒரு புதிய காதல் உலகுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

போராளியின் காதல்

இப்படைப்பின் நாயகி அதாவது போராளியின் காதலியான சுமதி எமது சமூகத்தில் வாழும் எல்லாப் பெண்களையும் போன்று இளவயதின் ஆசைகளுக்கும் கனவுகள், கற்பனைகள் கொண்ட எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் உட்பட்டவள். அதே சமூக சிந்தனையால் அவள் முழுமையாக ஆட்கொள்ளப்பட்டாலும் கூட இச்சமூகம் மனிதர்களுடன் அவளால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. அந்த ஒவ்வாமையால் அவளிடம் அவளையறியாமலே நிலவிய ஒரு வெறுமையால் ஏற்பட்ட வெற்றிடம் ஒருவன் மேல் அவளுக்கு ஒருவித ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த ஈர்ப்பு அவன்

ஒரு போராளி யென்று தெரியாத நிலையில் அவன் மேல் காதலாக உருவெடுக்கிறது.

இச்சமூகத்தின் முழுமையான பிரதிநிதிகளாக அவளின் பெற்றோர், சகோதரர்களுடன் ஒத்துப்போக முடியாத நிலையில் அவள் அவனைத் தேடி வன்னிக்குப் போகிறாள். வன்னியில் அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நம்பமுடியாத ஒரு சமூக மனிதர்களைச் சந்திக்கிறாள். ஆனாலும் அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் அவள் மனதில் சில தாக்கங்களை ஏற்படுத்தினாலும் தான் அதற்கு ஆட்படக்கூடாது என்பதில் மிக உறுதியாக இருந்தாள். அவர்களை அவளால் வெறுக்கமுடியா விட்டாலும் அவர்களின் போக்குகளை முழுமையாக வெறுத்தாள். அவர்களுடன் வாழ்ந்தாலும் அவர்களால் அவள் நேசிக்கப்பட்டாலும் சிந்தனா ரீதியில் அவர்களின் போக்குகளை வெறுத்தாள். தான் காதலித்தவன் ஒரு போராளி என்பதை அறிந்தபோது தான் தவறாகக் காதலித்து விட்டதாக எண்ணுமளவுக்கு அவள் தான் பிறந்து, வளர்ந்த சமூக சூழலின் கருத்தியலுக்கு ஆட்பட்டிருந்தாள்.

ஆனால் வன்னியின் சமூக சூழல் எப்படி அவளைத் தன்னையறியாமலே உயர்ந்த மனப்பக்குவம் உள்ள ஒருத்தியாக மாற்றியமைத்தது என்பது போராளியின் காதலியான சுமதியின் கதை.

சுமதி இரு கருத்தியல்கள் மேலாதிக்கம் வகிக்கும் இரு பிரதேசங்களுடாகப் பயணிக்கிறாள். அவள் பிறந்து வளர்ந்த சமூகம் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகக் கட்டமைப்பு தளர்ந்து போனாலும் அதன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடாத அதேவேளையில் ஒரு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்புக்குள் புகுந்து கொண்டிருக்கும் காலப்பகுதி அது. அச் சிந்தனைகளின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து சிறிது கூட விடுபடாத அவள் விடுதலைக் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் வகிக்கும் ஒரு பிரதேசத்திற்குள் புகுந்து கொள்கிறாள்.

சுமதியும் அவளது குடும்பத்தினரும் அரை நிலப்பிரபுத்துவ, அரை முதலாளித்துவ ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவக் கருத்தியல்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டாலும்கூட மக்களை முற்போக்கான மாற்றங்களை விரும்பாது அடிமைத்தனத்தை தங்களை யறியாமலே ஏற்றுக்கொண்டு வாழ்கின்ற மன நிலைக்குள் வைத்திருப்பதில் ஒரே நோக்கம் கொண்டவையாதலால் அங்கு இரண்டுமே ஒருங்கே மேலாதிக்கம் வகிக்கும் நிலை நிலவியது.

அவ்வகையில் அவள் பெற்றோர்கள் பெண் குடும்ப மேலாதிக்கத்துக்கு கட்டுப்படவேண்டுமென்ற பெண்ணடிமைத்தன சிந்தனை கொண்டவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் சுமதியோ அத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட மறுத்தாள். எனவே அவள் குடும்பத்தினரிலிருந்து அந்நியப்பட்டாள். அதேவேளையில் அவள் தன்னிடமிருந்தும் தான் அந்நியப்பட்டுக் கொண்டாள். அவள் மருத்துவத் தாதியாகப் பணியாற்றிய போதும், அவள் அப்பணிகளை வெறுத்தாள். வேலை என்பது சம்பளம் வாங்குவது என்ற அடிப்படையிலேயே அவளின் மருத்துவப் பணி அக்கறையற்ற

வேண்டாத ஒரு தொழிலாகவே அமைந்திருந்தது. அதன் காரணமாக அவளால் நோயாளர்களுடனோ சக பணியாளர்களுடனோ ஒத்துப்போக முடியவில்லை.

எனவே அவளையறியாமலே தன்னைத் தானே குடும்பத்திலிருந்தும் சமூகத்திலிருந்தும் அந்நியப்படுத்திக் கொண்டாள். ஆனால் அவள் வாழ்ந்த சமூகத்தின் கருத்தியலிலிருந்து சிறிது கூட விடுபடவில்லை.

அந்த வெறுமையால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தில் தான் அவளின் சக பணியாளர்களான வாமனும், அமுதாவும் புகுந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் இன்னொரு கருத்தியலுக்கு உட்பட்டவர்களாதலால் அப்பழக்க வழக்கங்கள் சுமதியை அவர்கள் பால் இழுக்கின்றது. அதுவே வாமனுடன் காதலாகவும், அமுதாவிடம் நட்பாகவும் வளர்கிறது.

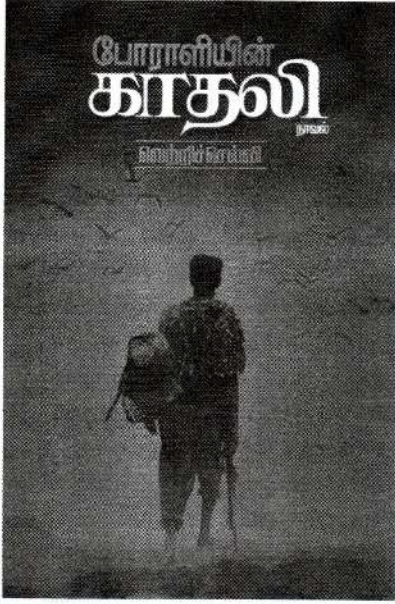
இந்த நிலையில் வாமன் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு அவளிடம் சொல்லாமலே வன்னிக்குப் போய்விட்டான். ஏற்கனவே குடும்பத்துடன் முரண்பட்ட சுமதி திருமணப் பேச்சால் மேலும் முரண்பட்டு வீட்டை விட்டுத் தனியே வெளியேறி விடுகிறாள்.

வாமன் கொடுத்த விலாசத்தில் வந்திறங்கும் சுமதி ஒரு விசித்திரமான உலகத்தையும் வித்தியாசமான மனிதர்களையும் காண்கிறாள். அவர்களின் அன்பும், உபசரிப்பும் அவளுக்கு ஆச்சரியத்தையூட்டினாலும் அவர்கள் போராளிகளுடன் நெருக்கமாக பழகும் விதத்தை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அது ஒரு விடுதலைக் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் வகிக்கும் பிரதேசம் என்பதை அவள் அப்போது உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அவள் அவர்களின் நடத்தைகளை அப்பாவித்தனமான தனிமனிதக் குணம்சங்களாகவே கருத்தினாள்.

அவள் வாமனைச் சந்திக்கமுடியாத நிலையில் அமுதா வீட்டுக்கு அவளை ஒரு பெண் போராளியே அழைத்துச் செல்கிறாள். இரவில் ஒரு பெண் தனியாக மோட்டார் சைக்கிளில் வந்ததும் அவள் தன்னை ஏற்றிக்கொண்டு நெருந்தூரம் சென்றதும் அவள் வீட்டுக்காரர்களிடம் “அம்மா, அப்பா” என வெகு உரிமையுடன் பழகியதும் அவளை ஆச்சரியப்பட வைத்த போதிலும் அவற்றை அவளால் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

சில நாட்களில் அமுதாவின் சிபார்சின் பேரில் அவளும் ஒரு மருத்துவத் தாதியாக இணைந்து கொள்கிறாள்.

ஒருநாள் தற்செயலாக அமுதா வீட்டுக்கு வந்த வாமன் அங்கு சுமதியை எதிர்பாராத விதமாக சந்திக்கிறான். நீண்ட நாட்களின் பின்னான காதலர் சந்திப்பு எவ்வளவு ஆனந்தமாக அமைய வேண்டும். ஆனால் இங்கு மோதல்தான் வெடிக்கிறது. வாமன் தான் ஒரு போராளி என்பதை மறைத்துத் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாக சீறி வெடிக்கிறான். அவனோ பொறுமையுடன் அவளுக்குப் பதிலளிக்கிறான். அவனின் பொறுமை எல்லையை கடக்க வைக்குமளவுக்கு அவள் தான் வாமனைத் தேடித்தான் வன்னிக்கு வந்ததென்று கணவு காண வேண்டாமென அவள் கொதி வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டுகிறாள். அப்போதுதான் வாமன் “அதுவும் நல்லது தான். நாளைக்கு எனக்கு என்ன நடக்குமோ

வெண்டு தெரியாது. நாங்கள் தினமும் மரணத்துடன் பயணிப்பவர்கள்” என்று விட்டு அவள் எழுந்து போய் விடுகிறாள்.

இங்கு பாத்திரப் படைப்புகளின் வெற்றி தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. எதிரெதிரான கருத்தியலுக்கு உட்பட்ட காதலர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் மோதிக் கொண்ட போதும் அவளின் ஆவேசமும் அவளின் கனிவும் அவரவர் கருத்தியல்களுக்குரிய குணாம்சத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர்கள் அடுத்த தடவை சந்திக்கும்போது அவன் இயக்கத்தை விட்டு வரவேண்டுமெனப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாள். அவன் மறுக்கவே அவன் தன்னைவிட இயக்கம் பெரிதோ என்று கேட்க அவன் “நீ பெரிசு. அதைவிட இயக்கம் பெரிசு” என்று விட்டு எழுந்து போய் விடுகிறாள். அந்த இரு சந்தர்ப்பங்களிலும் அவள் அவன் மனம் புண்ணாகும்படி மிகக் கடுமையாக நடந்து கொண்டாலும் அவன் தன்னை வெறுத்து விடுவானோ என மனம் தவித்திருக்கிறாள். ஆனால் இயக்க வெறுப்பு என்ற கற்பனைக் கருத்தியலிலிருந்து அவள் கீழறிங்கி விடவில்லை. எனினும் அவளின் மருத்துவப் பணிகள் அவளின் படிப்படியான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. ஒரு காலத்தில் மருத்துவப் பணியை வெறுத்த அவள், இரவு பகல் பாராமல் பணியாற்றாமளவுக்கு மெல்ல மெல்ல மாறி விட்டாள். காயப்பட்டு வந்து மருத்துவமனையில் வீரச் சாவடையும் போராளிகள், கடும் வேதனையையும் தாங்கி சிகிச்சைபெறும் போராளிகள், அவர்களைப் பார்வையிட வரும் உறவினர்கள், மருத்துவர்கள், சுக பணியாளர்கள் ஆகியோர் மண் மீது கொண்டிருக்கும் பற்றும், விடுதலையின் மேல் கொண்டிருக்கும் அளவற்ற விருப்பும் அதற்காக எதையும் இழக்கத் தயாரான உணர்வும் அவளை அந்த உணர்வுக்குள் மெல்ல மெல்ல இழுத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தது.

போராளியாயில்லாத ஒரு வாமன்தான் அவள் உயிருக்குயிராய் நேசித்த அவளின் காதலன். இப்போ அவள் தன் போராளிக் காதலனான வாமனை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கி விட்டாள். ஆனால் சில மாதங்களின் பின்தான் அவன் வந்தான். அவளின் மாற்றம்

வாமனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவன் அவள் எப்பவோ ஒருநாள் மாறுவாள் எனத் திடமாக நம்பியிருந்தான்.

பல மாதங்களுக்குப் பிறகான சந்திப்பாக இருந்த போதிலும், அதிலும் இருவரின் மனமும் ஒரு இலட்சியத்திற்குள் சங்கமித்த ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான நேரத்தில் அதிக நேரம் அதை நீடிக்க முடியவில்லை. அவனை அவளின் கடமை அவசரப்படுத்தியதுபோன்று அவளையும் நோயாளர்களைப் பராமரிக்க வேண்டிய தேவை விரட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. அவள் அவனுக்கு விடை கொடுக்கும்போது அவளை ஒரு பெண்ணுக்குரிய ஆதங்கம் ஆட்கொண்டிருந்தாலும் அவள் ஒரு போராளியின் காதலியாக “நான் சண்டைக்குப் போக வேண்டாமென்று சொல்லேல்லை. ஆனால் எனக்காக உங்களிலை கவனமாய் இருங்கோ” என விடை கொடுக்கிறாள்.

இந்தக் காதல் கதையில் ஒருசில உபகதைகளும் வருகின்றன. இந்த விடயத்தில் வெற்றிச் செல்வியின் வெற்றி இந்த உபகதைகள் உள்ளளவும் கூட மூலக் கதையை விட்டு விலகிவிடாமல் அதை மேலும் வலுவூட்டும் வகையில் அமைத்திருப்பது முக்கியமானதாகும். ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சை நெருடும் வகையில் அமைந்துள்ள அதேவேளையில் ஒட்டுமொத்தமாக கதையின் பகுதிகளாக ஒன்றித்து நிற்கின்றன. சுமதியை ஏற்கனவே ஆட்கொண்டிருந்த அரை நிலப்பிரபுத்துவ அரை முதலாளித்துவ கருத்தியலிலிருந்து மெல்ல மெல்ல வெளியே கொண்டு வந்து விடுதலைக் கருத்தியலை நோக்கி நகர்த்துவதில் இக்கதைகளின் பங்கு மகத்தானது.

போரில் காயமடைந்து சிகிச்சை பெற்றுவரும் ஒரு நிதிப் பிரிவுப் போராளி, அவளின் இயக்கம் நிதி சேர்ப்பதைப் பற்றி இருந்த வெறுப்பை மாற்றிய விளக்கமும் சீலன் என்ற குழப்படிக்கார வயதுக்கு வராத போராளியின் வீரச்சாவும் அவளின் பெற்றோர் அவளின் இறுதிக் கிரியைகளுக்கு வரமுடியாத நிலைமையில் பல தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளையை இழந்து விட்டதைப் போல் கதறியழுதமையும், படுகாயமுற்று உயிர் பிழைக்க முடியாத நிலையிலிருந்த ஆதி என்ற போராளியின் எந்த வேதனையையும் தாங்கும் மனோதிடமும் நம்பிக்கையும் பியதாஸ என்ற சிங்களப் படையினன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போராளிகளைப் புரிந்து கொண்டமையும் சிறுகதைகளாக வடிக்கக்கூடிய அற்புதமான கருத்துக்களைக் கொண்டவை. ஆனால் அவற்றின் மூலம் மூலக் கதைக்கு வலுவூட்டியமையும் மெல்ல மெல்ல சுமதியை விடுதலைக் கருத்தியலுக்குக் கொண்டு வந்ததும் வெற்றிச் செல்வியின் தனித்துவமான ஆற்றல் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இப்படைப்பில் வரும் அமுதா என்ற மருத்துவத் தாதி சுமதிக்கு அடுத்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். சுமதி இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் இருந்த போதும் சரி. போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் வந்த பின்பும் சரி அவளை சரியான திசைமார்க்கத்தை நோக்கி நகர்த்துவதில் பிரதான பங்கு வகிக்கிறாள். அவள் என்றுமே சுமதியை மாற்றுவதில் எந்தவித வலியுறுத்தல்களையும் மேற்கொண்டது கிடையாது. ஆனால்,

அவளது அர்ப்பணிப்பான சேவை, போராளிகளிடத்திலும் நோயாளிகளிடமும் காட்டிய பாசம் கலந்த அக்கறை, சுமதி மனம் வெதும்பும் போதெல்லாம் அவளை ஆறுதல்படுத்தும் நட்புரிமை என்பன இயல்பாகவே சுமதியையும் அவளைப் போல் ஒருத்தியாக மாற்றி விடுகின்றன. அதாவது சுமதியை அமுதா வார்த்தைகளாலோ அல்லது நிர்ப்பந்தங்களாலோ மாற்றமுனையாமல் தன் இயல்பான நடைமுறைகளாலேயே மாற்றத்தை நோக்கி உந்தித்தள்ளினாள்.

எனினும் அமுதா என்ற பாத்திரப் படைப்புத் தொடர்பாக ஒரு சிறிய நெருடல் உண்டு.

அமுதா ஏற்கனவே ஒரு போராளியைக் காதலித்தாள். அவன் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வரும்போது அவன் பயணித்த கப்பலைப் படையினர் சுற்றி வளைக்கின்றனர். அவனும் அவனுடன் கூட வந்த போராளிகளும் கப்பலை வெடிக்க வைத்து வீரச் சாவடைகின்றனர். அதன் பின்பு அமுதாவை வேறு திருமணம் செய்யும்படி பலர் வற்புறுத்தியும் மறுத்து விடுகிறாள். அமுதா அவனுடனேயே தான் மாணசீகமாக வாழ்வதாகக் கூறி விடுகிறாள்.

மரணமடைந்து விட்ட காதலனுக்காகவோ கணவனுக்காகவோ ஒரு பெண், பாலியல் தேவைகள் உட்பட தன் உணர்வுகளுக்கு விலங்கிட்டு, இளமையின் சுகங்களிலிருந்து விலகி நிற்பதுகூட பெண்ணடிமைத் தனத்தின் இன்னொரு வடிவம்தான். விடுதலைக் கருத்தியலால் முற்றிலுமே ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மிக முற்போக்கான பெண், நிலப்பிரபத்துவ சமூகத்தின் “பெண் என்பவள் ஒரு ஆணுக்குரிய பாவனைப் பொருள்” என்ற வழமையை ஏற்று வாழ்வது பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. “ஒரு நாளாவது அவனுடன் வாழ்ந்திருந்தாலும் அந்த நினைவுடனேயே தான் வாழ்ந்திருக்கலாம்” என அவள் கூறுவது அவள் மனோரீதியாக அபத்தமான பெண்ணடிமைச் சிந்தனைக்குள் சிறைப்பட்டுப் போயிருப்பதைக் காட்டுகிறது.

போராளியான கணவனையோ அல்லது காதலனையோ இழந்த இளம் பெண்கள் வேறு போராளிகளை மணந்து கொண்டு இருவரும் இணைந்து விடுதலைக்குப் பங்களித்து வருவது ஏற்கனவே இடம்பெற்று வந்துள்ளது.

எனினும் அமுதாவை ஆட்கொண்ட இக் கருத்தியல் அவளின் பாத்திரத்துக்கு ஒரு சிறு கறை என்ற போதிலும் அது அவளின் அர்ப்பண உணர்வுக்கோ அல்லது இந்த நாவல் நகரும் இலக்குக்கோ எவ்வித குந்தகத்தையும் விளைவிக்கவில்லையென்பதைச் சுட்டிக்காட்டாமலிருக்க முடியாது.

வாமன் படுகாயப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படுகின்றான். அவன் ஓரளவு உடல் நலம் தேறிய நாட்களில் அவர்களின் திருமணம் நிறைவு பெறுகிறது.

போராளியின் காதலியான சுமதி தன் காதலில் வெற்றி பெற்றுவிட்டாள். அதேவேளையில் போராட்டத்தையும் போராளிகளையும் கர்ணகரோமாக வெறுத்த சுமதி தனக்கேற்றவளாக மாற்றுவதில் வாமனும் பெரு வெற்றி கண்டு விட்டான். அந்த வெற்றிகளின் விளைவு

பலனாக மீண்டும் வாமனை அவள் களமுனைக்கு மனமுவந்து அனுப்புகிறாள். ஆனால், அவள் ஒரு மனைவியாக “உங்களைக் கவனமாகப் பாருங்கோ” என்று சொல்லிவிடவும் மறக்கவில்லை.

போரின் அகோரம் கிளிநொச்சிக்கு மருத்துவ மனையை ஒவ்வொரு இடமாக நகர்த்தி மாத்தளனுக்குள் கொண்டு சென்று தள்ளுகிறது.

ஒரு போர்க்கால மருத்துவமனையை எமது நெஞ்சு நடுங்கும்படி கண்களில் கொண்டு வருவதில் வெற்றிச் செல்வி பெரும் வெற்றி பெறுகிறார்.

எறிகணைகளும் விமானக் குண்டுகளும் பெரும் ஊழியாக மனிதர்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் இரத்தம் ஆறாக ஓடும் மருத்துவமனைத் தரையில் ஓடிஓடிப் பணியாற்றும் மருத்துவர்களும் தாதியரும், பணியாளர்களும் தங்களைப் பற்றிய எண்ணமேயின்றி காயப்பட்டு வருபவர்களின் உயிர்களைக் காப்பாற்ற ஒரு பெரும் போராட்டத்தையே நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். பிய்ந்து தொங்கிய உடலங்களும் சிதைந்த நிலையில் வெட்டப்பட்ட கைகால்கள் குப்பைக் கூடைக்குள் போடப்படுவதும், இதயத்தையே பிழிந்தெடுக்கும் சம்பவங்கள்தான். சில சம்பவங்களில் மருத்துவரின் பணிகளைத் தாதியரும், தாதியரின் பணிகளைச் சிற்றுழியரும் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்படியான சமயங்களிலெல்லாம் உயிர்களைக் காக்க வேண்டுமென்ற வேட்கையும், அர்ப்பண உணர்வும் அவர்களுக்கு அபரிமிதமான ஆற்றலை வழங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இவர்களிடையே சுமதியின் தன்மைமற்ற, துரிதமான சேவை எம்மை மெய் சிலிக்க வைக்கிறது. ஒரு முறை வாமன் அவளைத் தேடி வந்திருந்தபோது அவளின் கடமை அவளை அவனைச் சந்திக்கவிடவில்லை. அவளின் கடமையும் அவளைச் சந்திக்காமலே போகவைத்துவிட்டது.

ஒரே வீட்டில் ஒன்றாக வாழ வேண்டிய கணவனும், மனைவியும் ஒரே சிந்தனையுடன் அவன் போர்க்களத்திலும் அவள் மருத்துவமனையிலுமாக மனமுவந்து விடுதலைக்கான வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

இறுதியாக வாமனும் சுமதியும் சந்தித்தபோது அவன், “எனக்காக இல்லாவிட்டாலும் உங்களுக்காக நான் கவனமாயிருப்பன். ஆனால் எனக்கேதும் நடந்து விட்டால் நீங்கள் அழக்கூடாது. ஏனென்றால் இப்போதெல்லாம் எனக்கு உயிரோடிருப்பதே அவமானமாயிருக்குது” என்கிறான்.

எத்தனையோ தியாகங்களாலும் எவ்வளவோ உழைப்பாலும் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட போராட்டம் இனி வெற்றி பெற முடியாது என்ற நிலை வரும்போது ஒரு போராளியின் மனநிலையை ஒரு போராளியைவிட வேறு யாராலும் அவ்வளவு ஆழமாகச் சித்திரித்திருக்க முடியா தென்றே தோன்றுகிறது. அதுவே அவர்களின் கடைசிச் சந்திப்பாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

போரின் இறுதிக் கட்டத்தில் இராணுவத் தினரின் துப்பாக்கி வேட்டுகள் பாயுமளவு தூரத்தில் அவர்கள் நெருங்கி விட்ட நிலையில் மருத்துவரின்

நிர்ப்பந்தத்தில் அவள் வட்டுவாகலை நோக்கி நடக்கிறாள். மனம் மட்டும் “வாமன்! வாமன்!” என்று சுதறவே சிறிது தூரம் போனவள் மீண்டும் புறப்பட்ட இடத்தை நோக்கி நடக்கிறாள். அப்போது இறந்து விட்ட தாயின் மடியில் கிடந்த ஒரு குழந்தை வீரிட்டு அழும் ஒலி கேட்டு அவள் அருகில் சென்று குழந்தையைத் தூக்குகிறாள். அத்துடன் நாவல் நிறைவு பெறுகிறது.

நவீன இலக்கியத்தில் படைப்பாளி ஒரு படைப்பின் ஒரு பகுதியையே எழுதுகிறான். மிகுதியை வாசகனே எழுதுகிறான் என்றொரு கோட்பாடு உண்டு. இப்படைப்பிலும் வாமனுக்கு என்ன நடந்தது என்பது பற்றியோ குழந்தையைக் கையில் ஏந்திய சமதி அடுத்து என்ன செய்யப்போகிறாள் என்பது பற்றியோ கதாசிரியரால் எதுவும் கூறப்படவில்லை. அவற்றை அவர் வாசகர்களையே தொடரவிட்டு விடுகிறார்.

வெண்ணிலா

இதுவும் ஒரு போராளியின் காதலியின் கதைதான். இதன் நாயகி வெண்ணிலாவும் அவள் போராளி என்பதைத் தெரியாமலே இளங்கோவைக் காதலிக்கிறாள். ஆனால் அந்த விடயம் தெரிந்த பின்பும் எவ்வித தயக்கமுமின்றி அவளும் அதே பாதையில் இறங்கி விட்டாள்.

சிறுவர்களாக இருக்கும் போது சிறுவர், சிறுமியராக வலம் வரும்போது அனுபவிக்கும் பசுமையான நினைவுகளுடன் வாசகர்களை ஒருவித இனிய நினைவுக்குள் கூட்டிச் சென்றுவிட்டு அடுத்து அவற்றை அனுபவிக்க முடியாத பரிதாபத்துக்குள் தள்ளப்பட்டிருக்கும் தலைவரின் பிள்ளைகள் முகம் கொடுக்கும் நிலை சித்தரிக்கப்படும்போது எமது நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போகிறது.

தலைவரின் பிள்ளைகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கப்படுவதற்காக சில புலனாய்வுப் போராளிகளின் உழைப்பு செலவிடப்படவேண்டிய அவசியம் இக்கதையினூடு புலப்படுத்தப்படுகிறது. அதேவேளையில் ஏனையோர் அறியாமல் தங்கள் பணிகளில் ஈடுபடும் புலனாய்வுப் போராளிகளின் லாவகமும்

அர்ப்பணிப்பும் இங்கு காத்திரமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

அவள் தனது காதலை அவனிடம் வெளிப்படுத்திய போதிலும், அவன் தன்னுள் எழுந்த அந்த உணர்வுகளை அவனின் கடமை காரணமாக அவனால் அவனிடம் கூற முடியவில்லை. அவளும் அவன் போராளி என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை.

அவள் அதை அறிந்து பின்பு அவளும் அதே பாதையில் இறங்கிக் குறுகிய காலத்திலேயே வீரச் சாவடைகிறாள். அவள் அவனைத் தேடிவரும்போது அவளின் கல்லறையில் தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இது மனதை உருக்கும் காதல் கதை தான்.

“போராளியின் காதலி” படைப்பினைப் போன்றே இளம் நெஞ்சுகளில் இயல்பாக உருவாகும் இனிய காதல் உணர்வு கூட மலர்ந்து விடுதலைக்கான உந்து சக்தியாக பரிமளிப்பதை இந்தப் படைப்பிலும் காணமுடிகிறது.

பாடசாலை மாணவர்களிடம் உருவாகும் காதல் இந்தக் குறு நாவலில் மிகவும் பக்குவமாக, நாகரீகமாக, ஒரு உயர்ந்த மட்டத்தில் கையாளப்படுவது ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

காதலூடான காலப்பதிவு

வெற்றிச் செல்வியின் இந்த இருபடைப்புகளிலும் வேறு எந்தப் புகழ்பெற்ற காதல் காவியங்களுக்கும் குறைந்துவிடாமல் இளம் நெஞ்சுகளின் காதல் உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் அது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு எவ்வித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது அதற்குச் சேவை செய்யும் ஒரு அம்சமாகவே கையாளப்படுகிறது.

இரு நாவல்களும் இரு காதல் சோடிகளின் கதையின் மூலம் போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தை வெகு துல்லியமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது. அங்கு வாழும் மக்களினதும் போராளிகளினதும் புனிதமான, அர்ப்பணிப்புடனான உணர்வுகள், போராளிகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான பாசம் மிக்க உணர்வுகள், நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை இரு போராளியின் காதலிகளின் கதை என்ற போதிலும் போரையும் போர்க்கால வாழ்வையும் மனிதாபிமானத்தைக் கொண்டு விட்டு எதிரிகள் மேற் கொள்ளும் ஆக்கிரமிப்பின் கொடூரங்களும் மிக ஆழமாகப் பதிவு செய்கின்றன.

இவை இலக்கியப் படைப்புகளாகவும் அதே வேளையில் போர்க்காலத்தின் ஒரு வலிமைமிக்க ஆவணமுமாகும் என்றால் மிகையாகாது. விடுதலை என்ற உன்னத இலட்சியத்துக்காக எமது இனம் கொடுத்த ஒப்பற்ற விலையை என்றென்றும் உணர்த்தும் வகையில் படைப்புகள் பெருமைக்குரியவை என்பதை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது.

எனவே இரு படைப்புகளும் இரு காதல் சோடிகளின் கதையாக இருந்தபோதும் ஒரு காலகட்டத்தைப் பதிவு செய்வதில் காத்திரமான பங்கை வகிக்கின்றன என்பது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சமாகும்.

தமிழ் நதியின் நாவல்களில் போரும் காதலும்

ஹரோசனா.ஜெ.

போரும் காதலும் தமிழ் மரபுக்குப் புதிதானவை யல்ல. அவை இரண்டும் இணைந்த இயற்கை வழியான இலக்கிய மரபே தொல்தமிழ்ச் சமூக இலக்கிய மரபின் அடிநாதமாகும். இவ்விரண்டும் ஓரிடத்தில் பூரிப்பின் அடையாளமாக விரிந்தாலும், இலக்கியத்தின்வழி அவ்வாறு பார்க்கப்பட்டாலும் அவை ஏற்படுத்தும் வடுக்களும் அழிவுகளும் ஆறாத மனப்பிறழ்வுகளையும் மாறாத நிலச்சிதைப்பையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. போர் நிலத்தின் கொடூரங்கள் செவ்வியல் இலக்கியத்தின் வழி எமக்குக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டாலும், அவற்றின்வழி ஒரு தரப்பின் பெருமையை இரசித்துள்ள அளவுக்கு மறுதரப்பில் அவை ஏற்படுத்திய வடுக்களையும் நிலபுல அழிப்புக்களையும் பெண்கள் மீதாகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைகளையும் தமிழ்ச் சமூகம் காணத் தவறிவிடுகின்றது.

உலகம் முழுமைக்குமான தொடக்காலப் போர் இலக்கியங்கள் அவற்றையே எமக்குக் கற்பிக் கின்றன. காலம் செல்லச் செல்ல போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மறு தரப்பின் வடுக்களும் வேதனைகளும் ஆற்றாமையும் இலக்கியங்களின் வழியாகப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. சங்க இலக்கியங்கள் வழியாகத் தொடர்ந்துவரும் இந்தப் போரும், போருக்கு மத்தியிலான வாழ்வும் அதை மீட்டிப்பார்த்தலும் பெரும் போர்நிலமாக மாறித் தணிந்து உறைநிலையில் இருக்கின்ற சூழத்தின் போர்ப்பரப்பில் எழுந்துள்ள இலக்கியங்களின் வழி தொடருவதைக் காணலாம். அண்மைக்காலங்களில் எழுந்துள்ள பெரும்பாலான சூழ்த்துப் புனைவுகள் போரும் வாழ்வும் பற்றிய புனைவுகளாகவே அமைவதைக் காணமுடிகின்றது. ஷோபா சக்தி, சயந்தன், குணாகவியழகன், கனகரவி, அ.ரவி, நொயல் நடேசன், யோ.கர்ணன், தமிழ்க்கவி எனப் பல புனைவாளர்கள் போருக்குப் பின்னரான காலத்தில் போரின் ஊடாகக் கடந்து வந்த நாட்களை, அதன் கறைகளை, கசடுகளை மீட்டிப்பார்க்கத் தலைப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

இன்னுமொரு புறத்தில் துரோகங்களாலும் புறச்சூழலாலும் மனச் சிதைவை ஏற்படுத்திய காதலும் அறம்சார்ந்த சிந்தனைகளின்மீது கேள்விகளை முன்வைத்து வருகின்றது. நவீன தொழில்நுட்ப வாழ்வு ஏற்படுத்துகின்ற சிக்கல்கள் சிலவேளைகளில் வாழ்வின் மீதான, மனித உணர்வுகளின் மீதான உண்மைத்தன்மையை தகர்த்தும் நிராகரித்தும் விடுகின்றன. கீழைத் தேய மனநிலையுடன் கூடிய, அசைக்க முடியாத அதன் பண்பாட்டு வேர்களின்மீது சமூக வலைத் தளங்களினால் விளைந்த நவீன வாழ்வு பல்வேறு அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. சமூகங்கள் மூடிய சமூகம் என்ற நிலையிலிருந்து திறந்த சமூகமாக மாறக் கூடிய சூழ்நிலைகளையும் விதைக்கின்றது. இந்தப் பின்னணியிலேயே நாம் தமிழ் நதியின் நாவல்களைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

1

இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்படைப்பாளிகளுள் குறிப்பிட்டுக்

கூறத்தக்க மிக முக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒருவராக விளங்குபவர், தமிழ்நதி. கலைவாணி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர், கவிதை, சிறுகதை நாவல் முதலான படைப்புக்களை மேற்கொண்டுள்ளார். “சூரியன் தனித்தலையும் பகல்”, “இரவுகளின் பொழியும் துயரப் பனி” என்னும் கவிதைத் தொகுப்புக்களையும் “நந்தகுமாரனுக்கு மாதங்கி எழுதுவது”, “மாயக்குதிரை” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும் “தேவதை களும் கைவிடப்பட்ட தேசம்” என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய நாவல்களாகப் பார்த்தீனியம் (2016), கானல்வரி (2009) என்பன இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

பார்த்தீனியம், கானல் வரி ஆகிய இவருடைய இரு நாவல்களும் வெவ்வேறு பொருள் வெளி கொண்டவை. ஒற்றொடொன்று முரண்பாடுடைய கதைக்கருக்கள் இந்நாவல்களின் அடி நாதமாக அமைந்துவிடுகின்ற அதேவேளை தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியமான சங்க இலக்கியங்கள் கொண்டுள்ளது போன்றதொரு பொருண்மையை இவ்விரு நாவல்களும் கொண்டுள்ளன. அதாவது பார்த்தீனியம் புறம் என்ற பிரதான பொருண்மை சார்ந்தது எனக்கொண்டால் கானல்வரி அகம் பாடுவது; காதலைப் போற்றுவது. பார்த்தீனியம் புறமரபையொட்டிய அதேவேளை போரும் காதலும் இணைந்த கலவையாகவுள்ளது.

பார்த்தீனியம் என்பது அழிக்க முடியாத ஒருவகை நச்சுச்செடி. அடி ஆழத்தில் இருக்கின்ற துரும்பிலிருந்துகூட முளைத்து மேலேழுந்து வரும் ஆற்றல் கொண்டது. 3 தொடக்கம் நான்கு அடிகள் வரை வளரக் கூடியதும் தக்காளிச் செடி போன்ற அமைப்பையுடையும் வெண்ணிறப் பூக்களாலானது மான ஒரு தாவரமாகும். அயலில் வசிப்பதால் மனிதர்களுக்கும் அவற்றை உண்பதால் மிருகங்களுக்கும் ஆஸ்துமா, ஈழைநோய், குருதிச் செவ்வனு நலிவு முதலான நோய்களையும் சுவாசக் கோளாறுகளையும் தோற்றுவிக்கக்கூடியது. உடலில்படும்போது அரிப்பையும் தோல் சம்பந்தமான வியாதிகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது. பாரியதொரு சூழல் பிரச்சினையைத் தோற்றிவிப்பதாய் வன்னிப்பிராந்தியம் முழுவதும் பரந்து காணப்படுகின்றது. இது இலங்கையில் இந்திய இராணுவத்தின் அமைதிப்படை ஆதிக்கம் செலுத்திய காலத்தில் பரவியது எனவும் இந்திய இராணுவத்தினர் உணவுக்காகக் கொண்டு வந்த ஆடுகளின் பிழக்கைகள் மூலமாகவோ அவற்றின் உடலில் ஒட்டியவாரோ இலங்கையில் பரவியிருக்கலாம் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

இந்தஅடிப்படையில் தமிழ்நதி, பார்த்தீனியம் என்பதைக் குறியீடாக்கி இந்திய அமைதிப்படையின் ஆதிக்கம் இலங்கையில் நிலவிய காலத்தை மையமாகக் கொண்டு, இந்திய இராணுவத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அட்டூழியங்கள், ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், இயக்கங்களுக்கிடையான பிளவு, இவற்றுக்கு மத்தியில் அலைக்கழிக்கப்பட்ட காதலர்கள் என்பவற்றை நாவலாக்கம் செய்ய விழைகின்றார்.

நாவலின் இடையிலும் உரையாடல்கள்வழியும் இந்தியாவும் பார்த்தீனியமும் ஒன்றுதான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஆசிரியர், “கஞ்சாவைவிடக் கெட்ட

சாமான் இது. அமைதிப்படை இந்தியாவிலை இருந்து கொண்டுவந்த சீதனங்களிலை இதுவுமொண்டு. பார்த்தீனியம் எண்டு பேர்... நிலத்திலை இருக்கிற சத்தையெல்லாம் உறிஞ்சிப்போடும். அதைவிட, தனக்குப் பக்கத்திலை எந்தவொரு செடியையும் வளரவிடாம அழிச்சுப் போடும். வலு கெதியாப் பரவக்கூடியது” (தமிழ்நதி, 2016: 379) என இந்தியாவைப் பார்த்தீனியம் என்னும் தாவரத்தினுடைய குறியீடாகக் கொண்டு மண்ணின் வளத்தை எல்லாம் உறிஞ்சுவதாகவும் தனக்கு அருகில் எதையும் வளரவிடாது அழித்துவிடும் எனவும் நாவலில் காட்ட முனைகின்றார். இது இந்தியாவின் கேந்திர ஆக்கிரமிப்பு பற்றியதாக அமைந்துவிடுகின்றது. அமைதிப்படையின் வருகையையும் அதன் ஆக்கிரமிப்பையும் நாவலாசிரியர் இந்தியாவின் பிராந்திய ஆக்கிரமிப்பாகவே பார்க்க விழைகின்றார். இது நாவலில் இடம்பெறும் பல்வேறு உரையாடல்கள் மூலமும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

கதைக்களமும் பார்த்தீனியம் பரவலாக வளர்கின்ற வன்னிப்பிராந்தியத்தைப் பெரும்பான்மையும் அதற்கு அடுத்து யாழ்ப்பாணத்தையும் திருகோணமலை, இந்தியா ஆகிய இடங்களை சிறுபான்மையும் கொண்டதாகவும் அமைகின்றது. வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள பறங்கியாறு ஓடுகின்ற பாவற்குளம் என்கின்ற கிராமத்தில் கதைதொடங்கி, வவுனியா நகரைச் சூழவுள்ள கிராமங்களாகிய உலுக்குளம், மயிலங்குளம், ஓமந்தை, விளக்கு வைத்தகுளம், நெளக்குளம் என விரிந்து திருகோணமலை, இந்தியா, யாழ்ப்பாணம் என நகர்வடைகின்றது.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் தொடக்ககாலமாகிய, இயக்கங்கள் இந்திய இராணுவப் பயிற்சி பெற்ற காலம் தொடங்கி இந்திய அமைதிப்படையின் வெளியேற்றம் வரையான, கிட்டத்தட்ட 1983 முதல் 1990 வரையான காலப்பகுதி இந்நாவலின் காலவெல்லையாக அமைந்துள்ளது. நாவலின் கதையமைப்பைப் பிரதானமாக இரண்டு பகுதிகளாகப் பகுத்துப் பார்க்க முடிகின்றது. நாவலின் முதற்பகுதி கிராமிய வாழ்வு, இயக்கங்களின் ஆரம்ப காலகட்டம், அவை இந்தியாவில் பெற்ற பயிற்சி, அவற்றின் போராட்டம், இயக்க உள் முரண்பாடுகள், இலங்கை இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் என்பவற்றைப் பேச நாவலின் இரண்டாம்பகுதி இந்திய இராணுவத்தின் வல்லாதிக்கமும் அதன் கெடுபிடிகளும் அகதிவாழ்வும் பற்றிப் பேசுகின்றது. இவ்விரண்டு பகுதிகளினதும் சாராம்சமாக இந்தியாவால் போசித்து வளர்க்கப்பட்ட இயக்கங்கள், இந்தியாவாலேயே அழிக்கப்பட்டதும், தமக்குப் பயிற்சி வழங்கிய இந்திய இராணுவத்துடனேயே இயக்கங்கள் போர் செய்தமையும் என்ற, நாவலின் மையக்கதை அமைகின்றது.

வசந்தன் என்ற இயற்பெயர்கொண்ட பரணி, வானதி ஆகிய இருவரையும் சுற்றிக் கதை நிகழ்வதுடன் பாடசாலை வாழ்க்கையுடன் ஆரம்பித்த இவர்களது பதினம் வயதுக் காதல், பல்வேறு காத்திருப்புக்களுக்கு மத்தியில் போர்ப் பூமியால் அலைக்கழிக்கப்படுவது நாவல் முழுவதும் இடம்பெறுகின்றது. பரணி என்னும் வசந்தன், அவனுடைய காதலி வானதி, தாய் தன பாக்கியம், தந்தை அருமைநாயகம் இவர்களே இந்நாவலின் மையப்பாத்திரங்களாக இருக்கின்ற அதேவேளை இவர்களைச் சுற்றி நடக்கின்ற சம்பவங்களின்

கோர்வையாகக் கதையும் பிற பாத்திரங்களும் அமைகின்றன. காதலர்களுடைய பாடசாலை வாழ்க்கை, பிரிவு, பரணியுடைய இந்திய பயிற்சியின் போதான வாழ்வும் வானதியின் திருகோணமலை வாழ்வும், வானதியின் பல்லைக்கழக வாழ்வு, இலங்கை திரும்புதலும் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளாராகப் பரணியின் வன்னிப்பிராந்திய வாழ்வும், இயக்க உள் முரண்பாடுகளும், இயக்கங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகளும், இலங்கை இராணுவத்துடன் போரிடல், போரின் கொடுங்குகள், இந்தியாவின் உதவியும் அமைதிப்படையின் வருகையும், அமைதிப்படை ஆக்கிரமிப்புப்படையாதல், அமைதிப்படையினால் விளைந்த அழிவுகள், அமைதிப்படைக்கும் புலிகளுக்குமிடையிலான யுத்தம், இயக்கங்களின் ஒத்தோடித்தனம், அமைதிப்படையின் வெளியேற்றமும் சுயபச்சாத்தாபமும் என்பனவே இந்நாவலின் கதை நகர்நிலைகளான்களாக அமைகின்றன. இந்நகர் நிலைகளான்களுக்கு ஏற்றவகையில் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை இணைக்கும்போது உண்மைப் பாத்திரங்களும் கற்பனைப் பாத்திரங்களும் நாவலில் கலந்து பயணிக்கின்றன. பிரபாகரன், மாத்தையா, மாணிக்கதாசன், திலீபன், ஹர்ஹிரசிங், பிரேமதாசா என உண்மைப் பாத்திரங்களாலும் நூற்றுக்கணக்கான கற்பனைப் பாத்திரங்களாலும் நாவல் அமைந்துள்ளது. இவற்றுள் பலர் பரணியினுடைய தோழர்களாகவும் இயக்க உறுப்பினர்களாகவும் அமைகின்றனர். இன்னும் சிலர் வானதியினுடைய பல்கலைக்கழக நண்பர்களாகவும் இன்னும் சிலர் அலைவும் உலைவும் மிக்க வாழ்வில் ஏதோ ஒரு வகையில் உதவுபவர்களாக அல்லது பாதிப்புற்றவர்களாக அமைகின்றனர். இந்தப் பிரதான நீரோட்டத்தில் உப நீரோட்டமாகச் சீலன் என்கின்ற தாழ்த்தப்பட்ட சிறுவனது கதை, கீத பொன்கலம் என்ற பாதிரியாக விரும்பும் இளைஞனது கதை, சுபத்திரா மற்றும் தனஞ்சயன் ஆகியோரது கதை என்பன அமைகின்றன.

சகோதரப் படுகொலைகள், இயக்க உள்முரண்பாடுகள் என்பனவற்றின் மீதான விமர்சனங்களை இந்நாவல் வெளிப்படையாக முன்வைத்துள்ளது. தனஞ்செயன் என்ற பல்கலைக்கழக மாணவன் விடுதலைப் புலிகளின் சகோதரப் படுகொலைகள் மீதான காழ்ப்பை உமிழும் காத்திரமான ஒருபாத்திரப்படைப்பாக ஆக்கம் பெற்றுள்ளான். மாற்று இயக்கத்தில் இருந்த தனது சொந்தச் சகோதரன் விடுதலைப் புலிகளால் நடுவீதியில் வைத்துக் கொல்லப்பட்ட போதும் உரிமை கோரி, உறவு பாராட்டிக் கதறி அழ முடியாத நிலையில், அவனை யாரென்றுதெரியாது மறுதலிக்கும் சூழ்நிலையில் சகோதரப் படுகொலைகள்மீது காழ்ப்பையும் காத்திரமான விமர்சனங்களையும் முன்வைக்கின்றான்.

இந்திய அமைதிப்படையைத் தமக்கான மீட்பர்களாக இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் நம்பியிருந்த நிலையில் முள்ளிவாய்க்காற் பேரழிவுக்குச் சமமாக இந்திய அமைதிப்படை நிகழ்த்திவிட்டுச் சென்ற கோர தாண்டவம் நாவலின் இரண்டாம் பகுதி முழுவதும் இழையோடுகின்றது. விடுதலைப் புலிகளைக் கைது செய்கின்றோம் என்ற பெயரில் இளைஞர் யுவதிகள்மீது நிகழ்ந்த கைதுகள், சித்திர வதைகள், சுற்றிவளைப்புக்கள், அத்துமீறிய துப்பாக்கிச் சூடுகள், பெண்கள் மற்றும்

சிறுமியர் மீதான பாலியல் வன்கொடுமைகள், கூட்டு வன்புணர்வுகள், மக்களின் சொத்துக்களைச் சூறையாடுதல், மக்களின் அலைக்கழிந்த நாடோடி வாழ்வு என்பன இரண்டாம் பகுதி முழுவதும் பேசப்பட்டுள்ளன. இந்திய அமைதிப்படையால் கூட்டு வன்புணர்வு செய்யப்பட்டு உள்பிறழ்வுற்றவர் களின் கதைகளாக சுபத்திரா, ராஜினி, ஜெனிபர் ஆகியோரின் கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்திய அமைதிப்படை என்ற சொல்லாடலிலுள்ள அபத்தம் கீதபொன்கலன் என்னும் பாத்திரத்தின் கடிதம் வாயிலாக நாவலில் பேசப்பட்டுள்ளது. இலங்கை மண்ணில் இந்திய அமைதிப்படை செய்த அட்ரூழியங்களின் சாரமாகவும் அக்கடிதம் அமைகின்றது.

“அமைதிப்படை...! எவ்வளவு அபத்தமான அடைமொழி! ஆபத்தானவர்களென வந்தவர்களே இந்த மண்ணுக்குப் பேராபத்தைக் கொணர்ந்தனர். அவர்கள் எங்கள் மக்களைத் தங்கள் வீடுகளிலிருந்து ஓட ஓட விரட்டினர். தெருக்களிலும் அகதி முகாம்களிலும் கொன்று குவித்தனர். பசியும் நோயும் பயமும் விரட்ட கிராமம் கிராமமாக அலைந்து திரிய விட்டனர். தேடுதல் நடவடிக்கை என்ற போர்வையில் எமது பெண்களைப் பாலியல் ரீதியாக அழிவு செய்தனர்”(மேதை: 388).

இந்திய அமைதிப்படைக்காலத்தில் மரபுத் தொடர் போல சமூகத்தில் வழக்கிலிருந்த பொது வழக்குகள் பலவற்றையும் ஆசிரியர் நாவலில் கையாண்டுள்ளார். குறிப்பாக, இந்திய இராணுவத்துக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்ட இயக்கங்கள் “எடுப்பார் கைப் பிள்ளை” எனவும் இலங்கை இராணுவமும் விடுதலைப் புலிகளும் கூட்டாக இணைந்த காலத்தை “இது தேநிலவுக் காலம்” எனவும் புலிகள் மீதான பயத்தை புலிக் காய்ச்சல் எனவும் சமூகப் பொது வழக்குகளைப் பாத்திர உரையாடல்களிலும் அமைத்துள்ளார்.

பன்மைத்துவம் மிக்க பல்வேறு சமூகநிகழ்வுகளையும் சமூகமனிதர்களையும் நாவலில் காட்சிப்படுத்து

கின்ற தமிழ்நதி, போரின் மத்தியிலும் மாறாத யாழ்ப்பாண சாதிய மனப்பான்மை மற்றும் பிரதேச வேறுபாடுகள் என்பனவற்றையும் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. சீலன் என்கின்ற தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞனது கதையின் மூலமும் சின்ன நேசன் என்னும் மலையகத்தைச் சேர்ந்த போராளிப் பாத்திரத்தின் வாயிலாகவும் இது வெளிப்பட்டுள்ளது. இலங்கையைவிட்டு வெளியேறும் காலத்தில் வெளிப்படும் இந்திய அமைதிப்படையின் சுயபச்சாத்தாபம் தயாள்சிங் என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகவும் இராணுவச் சிப்பாய்கள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுகின்றது:

“வெல்லப்பட முடியாத போரொன்றைத் தாங்கள் தொடுத்திருப்பதை கேர்ணல் தயாள்சிங் ஆரம்பத்திலேயே புரிந்து கொண்டோட்டார். விழுங்குவதற்கென அகல வாய்திறந்து காத்திருக்கும் பாம்புகள் நிறைந்த பரமபத ஆட்டமிது என்பதை டெல்லி உணரத்தொடங்கியபோது காலங்கடந்து விட்டிருந்தது. “இந்தியாவின் வியட்நாம்” என்று பத்திரிகைகள் எழுதுவதில் உண்மையில்லாமல்லை என்பதைக் கள அனுபவமுள்ள அதிகாரியாக அவர் அறிவார்... தாங்கள் வேண்டப்படாதவர்களாக உலவித் திரியும் தெருக்களை நீங்கிச் செல்வதில் கேர்ணல் தயாள்சிங்குக்கு மகிழ்ச்சியே. அந்தக் கண்களால் உமிழ்ப்படும் வெறுப்பை, அவற்றில் துருத்தித் திரியும் முட்களை அவரால் தாங்க முடிவதில்லை. இவர்களால் தங்களை நேசிக்க முடியாது என்பதை அவரறிவார்” (மேலது: 456-458).

பார்த்தீனியம் நாவல் பெண் பார்வையிலிருந்து சொல்லப்பட்ட ஒரு நாவலாகும். நாவலின் முக்கிய கதாபாத்திரமாகவும் கதாநாயகியாகவும் விளங்குகின்ற வானதி என்கின்ற பல்கலைக்கழக மாணவியும் போராளியின் காதலியுமாகியவளின் பார்வையிலேயே நாவலின் பெரும்பான்மையான கதை கூறப்படுகின்றது. சிறுபான்மை நாவலின் நாயகனாகிய பரணி என்னும் போராளியின் சார்பாகச் சொல்லப்பட்டாலும் பெண் கதைசொல்லியே நாவலின் பிரதான கதைசொல்லியாக யிருக்கின்றாள். இது இந்நாவலின் தனிச்சிறப்பு எனலாம்.

பார்த்தீனியம் அடிப்படையில் ஒரு சமூக வரலாற்று நாவலாகும். சமூகவரலாற்று நாவல்களில் வரலாற்றையும் வரலாற்று மனிதர்களையும் அவர்கள் வாழும் சமூகத்தையும் அவர்களுடைய குணப்பண்புகளையும் சித்திரிக்கும் போது வரலாற்றுப் பிறழ்வு அற்றவகையிலும் வரலாற்று மனிதர்களின் நிலையான இயல்புகளை முனைப்புறுத்தும் வகையிலும் மாறா வகையிலும் சித்திரிக்கவேண்டியது வரலாற்றாசிரியனது கடமையாகும். பார்த்தீனியத்தில் ஆசிரியர், தான் நேரடியாக அறிந்திராத பல உண்மை மாந்தர்களைச் சித்திரிக்கும் போது ஒருவகைச் சார்புத்தன்மையுடன் செயற்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். குறிப்பாக, மாத்தையா பற்றிய பதிவுகளின்போது அவரின் தன்னிச்சையான முடிவுகள், பின்னாளில் அவர் விடுதலைப்புலிகளின் இயக்கத்தினால் கொல்லப்பட்டமைக்கான நியாயப்படுத்தல்கள் போலவும் அமைந்துவிடுகின்றன. பிரபாகரனைத் தனிமனித வழிபாட்டு மரபுக்குள் சித்திரித்துள்ள ஆசிரியர் அவ்வாறு சித்திரிப்பதிலுள்ள முரண்பாடு தொடர்பாக பரணி என்னும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகத் தனக்குத்

தானே கேள்வி எழுப்பி நியாயப்படுத்துபவராகவும் காணப்படுகின்றார். சகோதரப் படுகொலைகளையும் உள்முரண்பாடுகளையும் நாவலில் ஆசிரியர் பேசியுள்ள போதும் விடுதலைப்புலிகள் சார்ந்த பார்வையிலேயே ஆசிரியர் கதையை நகர்த்திச் செல்வதையும் காண முடிகின்றது. இது ஆசிரியர் தான் கொண்ட சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலான பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

தமிழ்நதி அவர்கள் தான் கேட்ட பார்த்த அனுபவித்த சம்பவங்களின் திரட்சியாக இந்நாவலை வடிக்க முற்பட்டுள்ளார். அதனால் சில சம்பவங்கள் வாசகரும் ஏற்கனவே பார்த்து, கேட்டு அனுபவத்தின் வாயிலாக உணர்ந்த சம்பவங்களாகவே அமைந்து விடுகின்றன. மிக நீண்ட நாவலாக 512 பக்கங்கள் வரை அமைந்துள்ள இந்நாவல் சில இடங்களில் தன் கட்டுக்கோப்பிலிருந்து விலகிச் செல்வதாக அமைந்து விடுகின்றது. நாவலின் தொடக்கத்திலும் இடை இடையிலும் பாத்திரப் பெயர்களிலும் முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

2

கீழைத்தேய சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் மனநிலை என்பவற்றுடன் கூடிய ஒரு சமூகமொன்றில் நவீன சமகாலச் சூழலில் ஏற்படுகின்ற ஆண் பெண் வாழ்வு தொடர்பான சிக்கல்களை செவ்வியல் பின்புலத்தில் நின்று வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்தது கானல் வரி என்னும் நாவலாகும். புறச்சூழலின் கட்டுபாட்டுக்குட் பட்டாது மீண்டுசெல்லும் ஆண் பெண் காதல், உணர்வு நிலைநின்று இந்நாவலில் பேசப்படுகின்றது. பார்த்தீனியம் 512 பக்கங்களும் பல பாத்திரப்படைப்புக்களும் கொண்ட நீண்ட நாவலாக அமைய, கானல்வரி 61 பக்கங்கள் மட்டுமே கொண்ட ஒரு நாவலாக அமைந்து விடுகின்றது.

இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரப் பகுதியை ஞாபக மூட்டும் வகையில் கானல் வரி எனத் தலைப்பிடப்பட்ட இந்நாவல், அதன் உள்ளடக்கத்திலும் சிலப்பதிகாரத்தை நினைவூட்டுகின்ற வகையில் படைப்பாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. கதையின் நாயகியும் மாதவியாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளாள். காதலே கதையின் பிரதான மையமாகின்றது. பரத்தையான மாதவி ஏற்கனவே மணம்முடித்திருந்த கோவலனைக் காதல்கொண்டு அவனுக்காகவே வாழ்ந்து மரித்துப் போவது போல ஏற்கனவே திருமணம் முடித்திருந்த மாதவி என்னும் பெண்ணின் காதல், மரபுமனங்களால் சிதைக்கப்படுவதாகக் கதை வர்க்கப்பட்டுள்ளது.

“பரத்தையாகிய மாதவியைப் பிரிந்து கோவலன் கண்ணகியைச் சேர்ந்தான் என்பதில் மரபுமனங்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி. மங்களம்! மாதவி என்ற பேதைப்பெண் பிச்சியாகிக் காவிரிக் கரையோரம் நூற்றாண்டுகளாய்ப் பிதற்றியலைவதைக் குறித்தொரு துயருமில்லை” (தமிழ்நதி, 2009:76) எனக் கோவலனைக் காதலித்து அவனுக்காகவே பிச்சியாகிய மாதவியின் நிலை நின்று கதையின் நாயகியைப் படைப்பதாக, அவளுடைய காதல் உணர்வுகளை, பிரிவாற்றாமையைப் பித்தைக் காதலுக்குரிய நடையுடன் பேசுவதாக இந்நாவல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன், மாதவியின் பிரிவு கானல்வரியினூடாகவே நிகழ்கின்றது. அதேபோல

இங்கும் காதல் கொண்ட மனங்கள் பிரிந்து செல்வதால் கானல் வரி என்ற தலைப்பிடப்பட்டுள்ளதுடன் மாதவி போன்றதொரு பெண்ணின் காதல்வாழ்வு, கோவலன் போன்றதொரு ஆணின் கோழைத்தனத்தால் கானலாகிப் போனதையும் குறிப்பதாக நாவலின் தலைப்பு அமைக்கப் பட்டுள்ளது. கோவலனின் காதலில் திழைத்திருந்த மாதவி, அவன் பிரிந்த போது அவனை அழைப்பதற்கு கடிதம் அனுப்புகின்றான்; கௌசிகன் என்னும் மறையவன் மூலம் அவள் அனுப்பிய இரண்டாவதும் இறுதியுமான கடிதம், தங்கள் பாதங்களின் முன் விழுந்து வணங்குகின்றேன்; கோவலன் கண்ணகியை நீங்கியமை என்னுடைய பிழைதான் அதனைப் பொறுத்தருள்க என்பதாக அமைகின்றது. அதேபோலவே இந்நாவலிலும் கடிதமே உத்திமுறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “அன்புள்ள மௌலி என நாவல் தொடங்கி உனதல்லாத மாதவி என நாவல் முடிவடைகின்றது. சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியின் முக்கியமான கரு, கோவலன் மாதவிமீது கொண்ட உடைமை மனப்பாங்கும் அதன் விளைவாக வந்த ஊடலுமேயாகும். இதுவே கோவலன் மாதவி பிரிவுக்குக் காரணமாகின்றது. அதேபோலவே இந்நாவலின் கதையிலும் மாதவிமீது மௌலிகொண்ட உடைமை மனப்பாங்கும் (பொஸஸிவ்னெஸ்சும்) ஊடலுமே இருவரது பிரிவுக்கும் காரணமாக அமைவ தாலும் கானல்வரி என்பது நாவலின் தலைப்பாக்கப் பட்டுள்ளது எனலாம்.

மிகமிகக் குறைவான பாத்திரப்படைப்புக் களாலேயே இந்நாவல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மாதவி, மௌலி எனப்படுகின்ற ஆண், பெண் இருவரையும் சுற்றியே கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே திருமணமாகியிருந்த இவ்விருவரும் இணையத்தளத்தில் சந்தித்துக்கொள்பவர்களாகவும் இலக்கியம், தத்தமது எழுத்துக்கள் பற்றியும் உரையாடுபவர்களாக இருந்து காதல் கொள்வதும், சந்திப்பதும், கூடிவாழ்வதும், காதலின் உணர்வுநிலைகளைப் பேசுவதும் பின்னர் கீழைத்தேய மனோநிலையினால் பிரிவைச் சந்திப்பது மாக இந்நாவல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“இனிமேல் எனக்கு என்னிடமிருந்து எந்தச் செய்தியும் வராது. நான் உன்னிடமிருந்து என்றென்றைக்குமாகப் போகிறேன். ஒரு கோழையை நேசித்ததற்காக நான் வருந்துகின்றேன்; வெட்கப்படுகின்றேன். பெருக்கெடுத்துப் பாயும் இந்த அபரிமிதமான அன்புக்கு நீ தகுதியானவன் இல்லை” (மேலது:76).

எனப் பெண் காதலை யாசிப்பவளாக, காதலுக் காகக் குடும்பத்தைக் கைவிடத் தயாராக இருப்பவளாகவும் இருக்க ஆண், குடும்பத்துக்காகக் காதலைத் துறப்பவளாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். “காதலைப் பொறுத்தவரையில் ஆண்கள் அயோக்கியர்கள். காதல் என்பது ஆண்களைப் பொறுத்தவரை வாழ்வின் ஒரு பகுதி. பெண்களுக்கோவெனின் அதுவே வாழ்வு. சிறகுக்கு ஒப்பானது பெண்களுக்கு காதல். அதிலிருந்து உதிரும் ஒரு இறகுக்கு ஒப்பானது ஆண்களுக்கு அது” (மேலது :21) எனப் பெண் காதலில் காதலாகவே இருப்பதாகவும் ஆண்கள் கிழித்துப் போட்டுவிடுகின்ற ஒருபக்கமாகவே அதைப்பார்ப்பதாகவும் பெண் சார்ந்த மனநிலையினின்ற நாவல் அமைந்துள்ளது.

மாதவி ஒரு இலக்கியவாதி; பாராட்டப் படுகின்ற இலக்கியங்களைப் படைப்பவள்; பரந்த நண்பர் வட்டத்தைக் கொண்டவள்; கணவன் ராகவன் - விட்டதைப் பிடிப்பதற்காக எங்கோ ஒரு மூலையில் வேலை செய்கின்றான்; தனிமையில் இருக்கிறான் மாதவி; மௌலியும் ஒரு இலக்கியவாதி - அங்கீகாரத்திற்காகக் காத்திருப்பவன். இருவரும் இணைய அரட்டையில் சந்திக்கின்றார்கள்; இலக்கியம் பேசுகின்றார்கள்; நட்புக்கும் காதலுக்கும் காமத்திற்கு மிடையில் ஊடாடு கின்றார்கள். நேரில் சந்தித்து நெருங்கிக் கூடுகின்றார்கள்; பாண்டிச்சேரி, கோயம்புத்தூர் எனப் பல இடங்களில் சந்திக்கின்றார்கள்; காதலில் மகிழ்கின்றார்கள். மௌலி, மாதவிக்கிருந்த நண்பர்களின் காரணமாக உடைமை மனப்பாங்கால் ஆட்கொள்ளப்படுகின்றான். குடும்பம் இருவரையும் அழைக்கின்றது; பிரிவால் நகர்த்தப்படு கின்றார்கள் என இந்நாவலின் கதையமைப்பு இடம்பெறு கின்றது. மாதவி, மௌலி தவிர, இராகவன், அதீதன், கௌதமன், மௌலியின் மனைவி முதலான பாத்திரப் படைப்புக்களும் கதைப் போக்கில் உரையாடல்கள்வழி இடம்பெறுகின்றன. ஒசோவினதும் யூமா வாசுகி யினதும் இலக்கியப்பகுதிகள் அடிக்கடி கதாபாத்திரங் களின் உரையாடலுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. காதலர் இருவரும் கோவலனையும் மாதவியையும் போலக் கலைஞர்களாகவும் இருக்கின்றனர்

சங்ககாலப் பெருந்திணை மரபுக்கு ஏற்ப முரண் பாடான காதலைப் பேசியுள்ள இந்நாவல், அவ்வாறு முரண்பாடான காதல் ஏற்படும்போது சமூகத்தின் பார்வை, ஒழுக்கம் பற்றிய கருத்தாடல்கள் எவ்வா ரெல்லாம் இருக்கின்றன எனவும் தத்தமது உணர்வுநிலை சார்ந்து வரும்போது அவை எந்தஅளவுக்குப் பொருத்த மில்லாது போய்விடுகின்றன எனவும் கேள்வி எழுப்புவதுடன் வாசகர்களுக்கும் அவ்வுணர்வுநிலையை இயல்பாகக் கடத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அதாவது மரபு மனதில் படிந்துள்ள, புனிதம் - அல்புனிதம் என்னும்

இணைமுரண்களை உடைப்பதாகவும் அவற்றை நிராகரிப்பதாகவும் இந்நாவல் தன் கருத்தாடல்களை மேற்கொண்டுள்ளது. இந்த நிராகரிப்புப் பிரதானமாக இரண்டு வகைகளில் இடம்பெறுகின்றன. அவை வருமாறு:

1. திருமணத்துக்குப் பின்னும் வேறொருவன் அல்லது ஒருத்திமீது காதல் வருவதிலுள்ள இயற்கைத் தன்மை

2. புறவெளியில் மட்டுமன்றி காதல் வெளியிலும் நிலவும் பால்சமத்துவமின்மை

சமூகத்தால் விலக்கப்பட்ட காதல் குறித்துப் பேசுகின்ற தமிழ்நதி காதலில் நல்ல காதல், கள்ளக் காதலென்று ஏதேனும் இல்லை எனவும் அது மனித உடல், உளம் சார்ந்த இயற்கை எனவும் புனைவாக்கம் செய்கின்றார். அதேவேளை பெண் - ஆண் வெளி ஆகியவற்றிலுள்ள எதிர் எதிர் நிலைகள், ஒவ்வாமைகள் மீது இந்நாவல் தன் எதிர்வினையான உரையாடல்களை மேற்கொண்டுள்ளது. காதல் பரப்பிலும் இலக்கியப் பரப்பிலும் பெண்ணுக்கான வெளி சிதைக்கப்படுதே பெண்நிலை நின்று பேசுகின்றது.

“மௌலி! உன்னைப்போல் தான் பல ஆண்கள். ஒன்றின் நகல் மற்றொன்றாய். உன்னைப் போல் காதலர்களும் கணவர்களும் இருக்கும் வரை. நாங்கள் சமையலறைக்கு நேர்ந்துவிடப்பட்ட பெட்டைக்கோழிகள் தான்”(மேலது:50).

எனப்பெண்களைச் சகமனுசியாக அல்லாமல் பாரம்பரிய மட்டுப்படல்களுக்குள்ளும் காலம் காலமாக ஆணாதிக்க மைய உலகால் வகுக்கப்பட்டுத் தரப்படுகின்ற பெண்வெளிக்குள்ளும் நின்று பார்க்கின்ற மனப் பான்மை பற்றியும் காத்திரமான உரையாடல்களை நாவல் நிகழ்த்திவிட்டுச் செல்கின்றது.

ஒரு புனைவை, பாத்திரநகர்வை அல்லாது உணர்வுநகர்வை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு உண்மை போல புனைந்துள்ள திறன் ஆசிரியருடைய நடைமுலம் சாத்தியப்பட்டிருக்கின்றது. ஆசிரியர் காட்டும் மேற்கோள்கள், கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்களின் உதாரணக் கவிதைகள், எழுத்துக்கள், நாட்குறிப்பு ஒன்றை வாசிப்பது போல அமைந்த மொழி என்பன இதனை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன எனலாம். கவிதை கலந்த, உள்ளத்து உணர்ச்சி களை தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் புனைவு நடை இந்நாவலின் தனிச்சிறப்பு எனலாம். உரையாடுவது போலவும் நினைப்பது போலவும் நாவலின் கதையை ஆசிரியர் கொண்டு செல்கின்றார். ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து கதைகூறுகின்ற வகையிலான உரையாடல் வடிவில் அமைக்கப்பட்டாலும் பெண் நிலை நின்று பெண்ணே மிகமுக்கியமான

கதை சொல்லியாக வார்க்கப்பட்டுள்ளாள்.

இவ்வாறு பார்க்கும் போது, தமிழ்நதியின் நாவல்கள் தமிழர் பண்பாட்டு மரபின் இரு கண்களாய் விளங்கும் காதலையும் போரையும் பாடுவன. ஒன்று போரைப் பாடக் காதலை உத்தியாகக் கொண்டது. மற்றையது ஆத்மார்த்தமான, இயற்கையான மனித உணர்வை மதிக்க வழிகாட்டுவது. இரண்டுமே பெண் கதை சொல்லியைத் தலைமையாகக் கொண்டவை. பார்த்தீனியம் புற உலகின் சம்பவங்களைக் காட்சி களாகவும் உரையாடல்களாகவும் விபரிப்பது; கானல் வரி அகவாழ்வின் ஒளிவு, மறைவுகளை உணர்வுநிலை நின்று பேசுவது; அதை நியாயிப்பது. பார்த்தீனியம் மிக நீண்ட பக்கங்களில் போரையும் அதனுடன் இணைந்த வாழ்வியலையும் பேச கானல்வரி மிகக் குறைந்த பக்கங்களில் காதலைக் கொண்டாடுகின்றது. இதனால் பார்த்தீனியத்துடன் ஒப்பிடும் போது குறைந்த பக்கங்களினால் ஆன கானல்வரி புனைவுநேர்த்தி பெற்றதாகவும் கவித்துவம் மிக்கதாகவும் விளங்குகின்றது எனலாம்.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

தமிழ்நதி, (2009), கானல்வரி, சென்னை: உயர்மை பதிப்பகம்.
தமிழ்நதி, (2017), பார்த்தீனியம், சென்னை: நற்றிணை பதிப்பகம்.

ஏன் இது நாவலில்லை என்பதைக் கண்டு பிடிப்பது தொடர்பான சலிப்பு சேனனின் பிரதிகளை முன்வைத்து

யதார்த்தன்

ஏன் எழுதுகிறீர்கள் என்ற கேள்வியில் இருந்து தொடங்கும் போது அந்தக்கேள்வி சனநாயகத்தன்மை அற்றதொரு தொனியில் புரிந்துகொள்ளப்படுவதால் ஏன் எழுதுகின்றோம் என்ற கேள்வி தன்னிலை சார்ந்த ஒன்றாகத்தொடங்குவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

மனிதர்களுக்கு ரொட்டியும் நீரும் போதாது என்றொரு கிரேக்க கூற்று உள்ளது. மார்க்ஸிய உளவிய லாளரான - எரிக் ஓப்ராம் மனிதர்களிடம் இயல்புக்கத் தேவைகளின் முழுமையான நிறைவு கூட அவர்களது மானுடச் சிக்கலைத் தீர்த்துவிடாது. அவர்களுடைய உக்கிரமான உணர்ச்சிகளும் தேவைகளும் அவர்களது உடலில் வேர் விட்டிருக்கவில்லை; அவர்களது இருத்தலின் விசித்திரத்திலேயே வேர்விட்டுள்ளன என்கிறார்.

மனிதர்களின் இவ் இருத்தலின் மீதான, வாழ்க்கை பற்றிய புரிதலின் மீதான எண்ணற்ற சாத்தியங்களினதும் எண்ணங்களினதும், உண்மைகளினதும் தொகுப்பை உருவாக்கும் பணியில் கலையினது பங்கும் கணிசமானது. இலக்கியமும் அத்தகையதே. ஆனால் ஏன் எழுதுகிறோம் என்ற கேள்விக்கான இப்பொதுக்கூற்றை ஒவ்வொரு கலைஞரும் எழுத்தாளரும் தங்களுடைய இருத்தல் பற்றிய வாழ்க்கை பற்றிய புரிதலில் இருந்து வெவ்வேறு விதமாகப் பதிலளிக்கக்கூடும்.

நாவல் கொண்டிருக்க கூடிய வெளியினதும் சாத்தியங்களினதும் விரிவு அதுகொண்டிருக்க கூடிய சித்தாந்தங்களின் அடியாக நிகழ்கின்றது. இங்கே நாவலுக்குள் சித்தாந்தங்கள் கட்டுறுக்கமான தத்துவ விவாதங்களாக வெளிப்படுவதில்லை. எந்த நல்ல கலைப்படையுக்குள்ளும் சித்தாந்தங்கள் தம்மை சிந்தாந்தமாகவோ கோட்பாடுகளாகவோ வெளிப்படுத்துவதில்லை. இந்த இடத்தில் எஸ். வி இராஜதுரையின் வார்த்தைகளை பொருத்தி கொள்ள நினைக்கிறேன் தத்துவத்திற்கும் கலைக்குமுள்ள வேறுபாட்டை உருவாக்குவன வாழ்க்கை பற்றிய சூழல், சிந்தனையின் தன்மை ஆகியவை அல்ல. மாறாக இச்சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில்தான் தத்துவமும் கலையும் வேறுபடுகின்றன. தத்துவம் அது தோன்றுவதற்கு காரணமான தூலமான வாழ்க்கையையும் வரலாற்று நிலைமைகளையும் சுருக்கியெடுத்து சூக்குமமாக்கி அருபமாக்கிக் காட்டும் கருத்தாக்கங்கள், சொற்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றது. கலைப்படையுடையோ எந்தவாழ்க்கையைப் பற்றி விவாதிகின்றதோ பேசுகின்றதோ அந்த வாழ்க்கையாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துகின்றது; நாவல் இலக்கியத்தினது மிக அடிப்படையான தன்மையாக அது தன்னுடைய சித்தாந்தத்தைக் கலைத்தன்மைப்படுத்துவதைச் சொல்ல வேண்டும். மொழியும் வாழ்க்கையும் சந்தித்து நொதிக்கும் இடத்தில் நடக்கக்கூடிய இரசவாதம் அது.

ஆக ஏன் எழுதுகிறோம் என்ற கேள்விக்கான அடிப்படையான புரிதலை வாழ்க்கையின் பொருட்டு என்று சொல்லலாம். அது தனிப்பட்ட அகவாழ்வும் அக வாழ்வைப் பாதிக்கக் கூடிய மானுடக் கூட்டு வாழ்வும் அல்லது சமூகமும் இணைந்தது என்பதில் சந்தேக மில்லை. இலக்கியம் சமூகப் பயன் பெறுமதி உள்ளது என்பது என்னுடைய தனிப்பட்ட நம்பிக்கையும் கூட.

அடுத்து எழுதுவதற்கு கையாளும் வடிவம் அல்லது வடிவங்கள் எவை என்பதும் முக்கியமானது. சங்ககால கவிஞர் ஒருவர் செய்யுள் ஒன்றைத்தெரிவு செய்து கொண்டதிலும், இளங்கோ உரையிட்ட செய்யுளைத்தொடங்கி வைத்ததிலும், கம்பர் காப்பிய வடிவத்தைத் தெரிவு செய்ததிலும், காளமேகத்தார் தனிப்பாடலை செய்ததற்கும் பாரதி புதுக்கவிதையைத் தொடங்கியதும், பா. சிங்காரம் நாவல் வடிவத்தை எடுத்துக்கொண்டதும் அவர்தம் பண்பாட்டுச்சூழலின், மொழி இலக்கியச்சூழலின் அரசியலினால் கட்டமைக்கப்பட்டது. ஆக இங்கே இருக்க கூடிய வடிவத் தெரிவோ, வடிவத்தகர்ப்போ மொழிக்கோ பண்பாட்டுச்சூழலுக்கோ வெளியில் நடப்பதன்று. அல்லது புதியதொரு வடிவம் கண்டடையப்படும்போது அதனுடைய சுயம்புத்தன்மை அரசியல் மயப்பட்டதே. உலக இலக்கியச்சூழலில் இருக்க கூடிய பெரும்பான்மை இலக்கிய வடிவங்களுள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்பன அவை கொண்டிருக்க கூடிய அளவுப் பிரமாணத்தால் மட்டுமன்றி அவை கொண்டிருக்க கூடிய சொல்லுதல் வடிவத்தினாலும் மொழியினுடைய செழுமையினாலும், நுட்பத்தினாலும் அது உருவாக்கி முகிழ்த்தக்கூடிய “கலைநிகழ்” தருணங்களினாலும் வகைப்பிரிக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையில் இலக்கிய வடிவங்கள், காண்பிய வடிவங்கள் கூட்டு வடிவத்தை நிகழ்த்தக்கூடிய பெரிய வெளியாக நாவல் பரப்பைப்

பார்க்கின்றேன். ஒரு கவிதையில், ஒரு சிறுகதையில், ஒரு நாடகத்தில் நாவலை வைக்க இயலாது. ஆனால் ஒரு நாவலினால் இவை எல்லாவற்றினதும் கலை நிகழ் தருணங்களையும் வடிவங்களையும் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும். நாவல் வியாபகம் கூடிய மொழியினுடைய தர்பாராக இருக்கிறது. அது “பெரியது” என்பது அதன் பக்கங்களின் அளவினால் அல்லாமல் அது விரிக்க கூடிய வாழ்க்கையினால் உருவானதாகும்.

ஈழத்துச்சூழலைப் பொறுத்தவரையும் அது கொண்டிருந்த கடந்த காலம் பேரிலக்கியமான நாவல்கள் பெருமெடுப்பில் எழக்கூடிய சூழலைப் பெற்றிருக்க வில்லை அல்லது சூழல் உருவாகி வரவில்லை என்பதே என்னுடைய தனிப்பட்ட கருத்து. ஏனெனில் தமிழின் நல்ல நாவல்கள் சிலது எழுதப்பட்டிருந்தாலும் மகத்தான நாவலுக்கான இடைவெளி இப்போதுவரைக்கும் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால் ஈழம் என்பது ஒப்பீட்டளவில் தமிழ்ச்சூழலில் மகத்தான நாவல்கள் எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய வெளியையும் வாய்பையும் கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வாய்ப்பு இன்னும் எழுதப்படாமையாலேயே தொடர்ந்தும் விரிந்து செல்கின்றது.

துரதிஷ்டவசமாக இதுவரை ஈழத்துப் பிரதிகள் பெரும்பான்மையானவற்றை நாவல் என்று கருத முடியாது என்றே உரையாடலைத்தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் இது நாவல் இல்லை என்பதற்கு மேற்சொன்ன அடிப்படையான மதிப்பீடுகளை சொல்லி உரையாடலை சலிப்புடன் முடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. தனிப்பட்டு, கடந்த ஐந்து வருடத்தில் சாத்திரி (ஆய்த எழுத்து) நோயல் நடேசன் (கானல் தேசம்) போன்றோரின் பிரதிகள் மீதும் இதே சலிப்புடன் தான் மதிப்பீட்டை வைக்க வேண்டியிருந்தது. மேற்சொன்ன அடிப்படைகளைச் சொல்லி இது நாவல் இல்லை என்றுவிடுவதோடு சரி. அதனுள் ஒரு விவாதத்தையோ முரணையோ வைக்க கூடிய அளவிற்கு எதுவுமிருக்க வில்லை. எதுவுமின்மையில் இருந்து எவற்றைக் கண்டு பிடித்து விவாதிப்பது? எழுத்துச்சுதந்திரத்தின் பொறுப்பற்ற தன்மையும், பதிப்புச்சூழலின் பொறுப்பற்ற தன்மையும் விட்டுக்கொடுப்பும் தொடர்ச்சியாக வாசகர்களின் நேரத்தையும், ஆர்வத்தையும், பணத்தையும் விரயப்படுத்திக் கொண்டேதான் இருக்கப் போகின்றதா? என்ற கேள்வி எழுந்துவருகின்றது. தொடர்ந்தும் ஒரு பிரதியில் கதையே இல்லை என்பதைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்வதுதான் விமர்சகர்களின் வேலையாக இருக்கப்போகின்றதா?

இவ்விடத்திலிருந்து நாம் சேனனின் பிரதிகளைப் பற்றிய உரையாடல்தொடங்கலாம். சேனன் எழுதிய லண்டன்காரர், சித்தார்த்தனின் வினோதச்சம்பவங்கள் ஆகிய பிரதிகளை வாசித்திருக்கிறேன். தவிர சேனனை ஓர் அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும் அறிந்திருக்கிறேன். சேனனின் லண்டன்காரர் பற்றிய பிரதி வாசிப்பை புதிய சொல் முதலாவது இதழில் எழுதியிருந்தேன். குறித்த பிரதியில் இருக்க கூடிய அரசியல் சொல்லாடல்களை

முன்னிறுத்தி தகவல் வடிவங்களைக் கொண்டு அக்கட்டுரையை இன்னொரு உப பிரதியாக்கி எழுதியிருந்தேன். குறிப்பாக லண்டன்காரரை ஒரு அரசியல் பிரதியாகக் கருதியிருந்தேன். தவிர அதனை நாவல் என்று அழைத்தது பற்றிய சுயவிமரிசனத்தையும், அதில் கையாண்டுள்ள ஆண் மொழியின் மீதான சுயவிமர்சனத்தையும் நான் இவ்விடத்தில் வைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனினும் புதிய சொல்லில் வெளியான குறித்த கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்க கூடிய சில விடயங்கள் முக்கியமானவை என்று கருதி அதை இங்கே இணைக்கின்றேன்.

இடதுசாரி தளத்தில் நின்று பேசும் இந்நாவல் தனக்குள் நிறைய விடயங்களை -பிரச்சினைகளை போட்டுத் துவைக்கிறது, எள்ளி நகையாடுகின்றது லண்டன் கலவரத்தினோடு தொடர்புபடும் லண்டன் மாநகரின் புறநகர் அல்லது விளிம்பு நிலைகளில் வசிக்கும் மக்களின் தன் கதை மாந்தர்களாகக் கொண்டு பின்னப்படுகிறது லண்டன்காரரின் கதை. தனிமனிதர்கள் உருவாக்கும் அதிகாரம் அரசிடம் சென்று பின் அரசியலில் இருந்து ஒவ்வொரு தனி மனிதர்களிடம் வந்து சேரும், இந்த அதிகாரத்தின் சிரங்குப்புண்களை மெல்ல மெல்ல சம்பவங்களையும் மனிதர்களையும் வைத்துக் கட்டவிழ்கிறார் சேனன். அதன் பிரகாரம் நாவல் பேசும் பிரச்சினைகளை இரண்டு தொகுதிகளாக்கலாம்:

01. இன வெறி, சாதி வெறி, நிறவெறி, ஆகியவையோ... முதலாளித்துவம் முதலான ஆதிகாரத்தின் முகம்.

02. பால் நிலையியல் மற்றும் உடலின் மீதான ஆதிகாரத்தின் தோரணை.

சனநாயகத்தின் தாய் தேசம் என்று கூறும் இங்கிலாந்தில் சாதியும், இனமும், நிறமும், ஒரு கலவரத்தின் பின்னர் எப்படி சாயம் கழுவி வெளுத்து போகின்றது என்பதை லண்டன்காரர் எள்ளி நகையாடுகின்றது. மக்கள் கொடுத்த அதிகாரம் அரசிடம் இருந்து எவ்வாறு கடைசிக் குடிமகன் வரை வந்தடைந்து அதன் மூலம் தனிமனிதர்கள் எவ்வாறு மிருகநிலைக்கு போகின்றார்கள் என்பதை தோலுரிக்கின்றது. கடை முதலாளியாக வரும் பால்சுரன் இதற்கு கச்சிதமான உருவாக்கம் என்று சொல்வேன். அடுத்து பால்நிலையியல் பற்றி நாவல் பேச முற்படுகின்றது. அதுவும் மேலைத்தேசத்தவர்களிடம் இருந்து முற்றிலும் வேறு விதமான பண்பாட்டுச் சமூக இன புலத்தில் இருந்து வந்த ஆசிய ஆபிரிக்க தேச மனிதர்களை கொண்டு ஓரினச்சேர்க்கை முதலான பால்நிலை தெரிவுகளையும் லிவிங் டு கெத்ர போன்ற வாழ்க்கைமுறைத் தெரிவுகளையும் அதன் மேற்படையான உள்சிக்கல்களையும் சேனன் முன்வைக்கின்றார், ஐய்யர் கறுப்பி ஆகியோரின் உறவு நிலை பற்றிய விபரிப்புகளும் அவர்களின் பாத்திரங்களும் ஆண் பெண் உடலும் உளவியலும் ஒன்றின் மீது ஒன்று மேற்கொள்ளும் அதிகார இடையீட்டை முவைக்கின்றது. மேற்படி விடயங்கள்

தொடர்பான மேலும் அழுத்தமான உட்செல்கைகளை முன்வைக்கக் கூடிய சாத்தியங்கள் நாவலில் இருக்கின்றன என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். மற்றபடி பிரதியின் அமைப்பும் கருத்தியலும் முன்வைக்கும், வியாக்கியானம் செய்யும் விடயங்கள் லண்டன்காரரை தமிழிலக்கிய பரப்பில் நல்லதொரு குறிகாட்டியாக நிலைக்கச் செய்வதாய் உணர்கின்றேன்;

மேற்படி கட்டுரை ஒரு சிறிய வாசிப்பு அனுபவமும் அதன் மூலம் உந்தப்பட்டு பரிசோதித்துப்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றுமாகும். (ஆர்வமுள்ளவர்கள் புதிய சொல் முதலாவது இதழில் வாசிக்கலாம்)

அடுத்து இவ்வருட ஆரம்பத்தில் வெளியான சேனனுடைய சித்தார்த்தனின் வினோதச்சம்பவங்கள் என்ற பிரதி வாசிக்க கிடைத்தது. இப்பிரதியினுடைய தலைப்பு அதனுடைய உள்ளீட்டை தெளிவாகவே புலப்படுத்துகின்றது. அனால் பிரதியினுள் அதை நாவல் என்று குறிப்பிடுவது பெரிய முரணாக இருக்கின்றது. உண்மையில் சேனன் தொகுத்திருப்பவை சம்பவங்களே. சம்பவங்களும் வர்ணனைகளும் கதையல்ல. சேனன் சம்பவங்கள், உரையாடல்கள், விபரிப்புக்கள், அரசியல் கூற்றுக்கள் என்பவற்றைக் குறித்த காலங்களில் வைத்து ஒழுங்குபடுத்தி இருக்கிறார். ஆனால் அவை கதையாக மாறவில்லை. முன்பு சொன்னது போல ஒரு பிரதி கலையாக மாறுவதற்கு அதனுடைய மொழியும் வாழ்க்கையும் சந்தித்துக்கொள்கின்றது முக்கியமானது. அது சித்தார்த்தனின் வினோதச் சம்பவங்களில் நிகழவேயில்லை. அதற்கு உள்ளூடான பின்னணியான எந்த நிலைப்பாடும் சித்தாந்தமில்லை. இருப்பவை எல்லாம் பொதுக்கருத்துக்கள் கொட்டி நிரல்செய்யப்பட்ட சம்பவங்கள். அங்கே உலாவும் மனிதர்கள் பத்திரிக்கையில், செவிவழிச்செய்திகளில், சிறுவயது பூதக்கதைகளில் சடங்குகளில் கேள்விப்பட்டவர்களே

தவிர அவர்கள் வாழ்க்கையில் இருந்து வந்தவர்கள் அல்லர். அல்லது குறித்த பிரதி நிகழும் உலகின் பிரதிநிதிகள் அல்லர். அவர்கள் இயங்கக் கூடிய பிரதிக்கே அவர்கள் அந்நியர்கள் போல உலாவுகின்றார்கள். அவர்கள் பேசுகின்ற மொழி தனியாகச் சரிந்து செல்கிறது அவர்களை விபரிக்கும் மொழி ஒரு சரட்டிலும் இணைய முடியாமல் விடுபட்டு நழுவி விடுகின்றது.

ஏன் இந்த நாவல் எழுதப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு “ஈழத்து யுத்த அவலத்தின் முக்கியமான பதிவு” என்று சொல்லிக்கொண்டு கடந்து போகும் நிலையை தமிழ் இலக்கியச்சூழல் தொடர்ந்தும் வைத்திருக்காது என்றே நினைக்கின்றேன். அவலமும் துயரமும் விற்கப்படவோ வாங்கப்படவோ பயன்படுத்தப்படவோ இலகுவானவை, நல்ல சந்தைவாய்ப்புள்ளவை. ஆனால் கலைத்தன்மையினதாக இல்லாத பிரதிகள் தொடர்ந்து வாசிக்கப்படுவதில்லை. அசலான இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் அவற்றைக் கூட்டி ஒதுக்கி விட்டு நகர்ந்து போய்விடும். அவை நல்ல வாசகர்களை உருவாக்கப்போவதில்லை. நல்ல வாசகர்கள் அவற்றை சமூகப் பயன்பெறுமதியின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கப் போவதில்லை. ஒரு வகையில் பார்த்தால் இத்தகைய மலினமான பொறுப்பற்ற எழுத்தும் பதிப்பும் ஒரு வகையில் சமூகச்சுரண்டலாகும். அதன் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்படுகின்ற விம்பங்களும், மலினமான சர்ச்சைகளும் பிறழ்வுகள் என்றே சொல்லப்பட வேண்டியவை.

இப்பிரதியை வாசிக்கும் போது ஷோபா சக்தியின் இச்சா “நாவல்” இதிலிருந்து திருடப்பட்டது என்றொரு சர்ச்சையிருந்தது. சர்ச்சைக்காகவோ ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதாகவோ இல்லாமல் இதனை புதிதாக வாசிக்க வேண்டும் என்றே நினைத்தேன். எனினும் சேனனுக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டிருந்தால்

அதற்காக குரல் கொடுத்திருப்பேன். இச்சா பற்றி எனக்கு கடுமையான கருத்து வேற்றுமைகள் உள்ளன. அதனுடைய கட்டுமானத்தன்மையில் விமர்சனங்கள் உள்ளது. “செய்யப்படுகின்ற” பிரதிகளைப் பற்றிய விவாதம் தமிழ்ச்சூழலில் தனியாகச்செய்ய வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் சேனனிட்டுருந்து திருடப்பட்டது என்பதற்கு இதில் திருட என்ன இருக்கின்றது என்றுதான் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. இது திருடப்பட்டது என்பதான விவாதங்களை சேனனும் அங்கீகரித்திருந்ததையே பொதுவெளியில் காணக் கிடைத்து. இப்பிரதியை வாசித்த பிறகு இதை மிகவும் மலினமான ஒரு விற்கும் உத்தியாகவே காண்கின்றேன்.

சேனனின் படைப்புலகம் என்பது அரசியல் மயப்பட்டது என்று கருதமுடியவில்லை. அவரிடம் இருக்க கூடிய இடதுசாரிய நிலைப்பாடும் மிகவும் மேலோட்டமானது என்பதே இப்பிரதிகள் தரக்கூடிய புரிதல். பிரதியில் காணப்படும் நிலைப்பாடுகள், அதிகாரம் - அரசியல் பற்றிய கூற்றுக்கள் ஒரு பொதுப் புத்திக்கு எடுபடக்கூடியவை. தன்னுடைய நிலைப்பாட்டை எப்படியும் வெளிப்படுத்தலாம் என்பதாகவே அவை விடப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஒரு நல்ல பிரதியைத் திரட்டி அளிக்கக் கூடிய மொழி வாழ்க்கைக்கு வெளியே உள்ளதல்ல. நறுக்கி எடுத்து வைக்கப்படும் ஒவ்வொரு சொல்லும் மெளனமும் வாழ்க்கையில் தோய்த்தெடுத்தவை.

நாவலொன்றினை உரையாடுவது என்பது மிகவும் அலாதியானது. அறிவார்ந்தது. கொண்டாட்டமானது. நாவலின் மொழி, பாத்திரவார்ப்பு, கதைப் பின்னல், உத்திகள், பல்குரல்தன்மை, அதன் அரசியல் - சித்தாந்தம் என்று ஒவ்வொரு விடயமும் முக்கியமானவை. அதை விட்டு விட்டு இது ஏன் நாவலில்லை என்பதற்கான நியாயங்களை அடுக்குவது எத்தனை சலிப்பானதாயிருக்கிறது.

ஆக்கவிலக்கியத்தின் பன்முக ஆளுமை மைதிலி தயாபரன் நாவல்கள் குறித்த தொகுநிலை ஆய்வு

பத்மாவதி ஜெயசந்திரன்

எழுத்தாளன் என்பவன் சமூகத்தின் சிற்பி. சமூகத்தின் வேர்களை அழகாக சித்திரமாக்கும் ஓவியன். காரிருளும் ஒளிக்கீற்றும் தென்றலும் தெம்மாங்கும் கத்தும் குயிலோசையும் ஒலிக்கும் கடலலையும் எங்கோ ஓர் இடத்தில் ஊமையாக அழுது கொண்டிருக்கும் சமூகமும் விழித்தெழுத்துடிக்கும் மனிதத்துவத்தினதும் மனிதர்களதும் மூச்சுக் காற்றை இறுகப் பிடித்து தன் உணர்வு என்றும் ஊற்றுமையால் உலகறியச் செய்யும் படைப்பாளிகளும் அவர்களது படைப்புக்களும் தொடர்ச்சியாக ஆக்கவிலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவது நவீனத்தின் போறாகும். இத்தகைய வெளிப்பாடுகளுள் ஒன்று நாவலிலக்கியமாகும்.

மங்களநாயகம் தம்பையாவின் “நொறுங்குண்ட இருதயம்” ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் வரலாறு ஆரம்பமானது.

அவரைத் தொடர்ந்து கோகிலம் சுப்பையா, இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், கோகிலா மகேந்திரன், மண்டூர் அசோகா, ந.பாலேஸ்வரி, பத்மசோமகாந்தன், குறமகள், தமிழ்க்கவி, தமிழ்நதி, தாமரைச்செல்வி, யாமினி சிவராமலிங்கம், வெற்றிச்செல்வி, ஜானைதா ஷேரீபின் உள்ளிட்டவர்களைக் குறிப்பிடலாம். இரண்டாயிரத்து பதின்னான் காம் ஆண்டில் தனது படைப்புக்களை வெளியீடு செய்த தன் ஊடாக கவனத்திற்குள்ளானவர்திருமதி மைதிலி தயாபரன்.

வவுனியாவை பூர்வீகமாகக் கொண்ட இவர் சிகபாலசுந்தரம், பரமேஸ்வரியின் அன்பு மகளாக 1976 இல் பிறந்தார். பாடசாலைக் கல்வியை வ/இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயத்தில் கற்றார். பாடசாலைக் காலத்திலேயே கலை இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர். பல்நிலைகளில் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளார். போரா தனைப் பல்கலைக்கழகத் தில் பொறியியல் கற்கையைத் தொடர்ந்து 2001 ஆம் ஆண்டில் நிறைவு செய்தார்.

பொறியியலாளராக அரசு சேவைப் பதவியை ஏற்றார். 2013 ஆம் ஆண்டு வரை கலை இலக்கியப் செயற்பாடுகளில் விலகியிருந்தார். எனினும் திருமணத்தின் பின்னர் கணவர் கந்தசாமி தயாபரன் (சட்டத் தரணி) அவர்களின் தொடர்ச்சியான ஊக்கப்படுத்தல் காரணமாக எழுத்துலகப்பணியைத் தொடர்ந்தார். பெற்றோரின் பங்கும் இவரது எழுத்துலக செயற்பாட்டுக்கு உறுதுணையாக அமைந்திருந்தது. தயார் பரமேஸ்வரி ஓர் அதிபர். தாயாரின் கலைத்துறை ஈடுபாடு மைதிலியிடம் இயல்பாக அமைந்தது அதிஷ்டமே. அத்துடன் தந்தையார் சிகபாலசுந்தரம் இவருக்கு ஊக்கமளித்தமையும் இவரது கலைத் துறை சிறப்பாக அமைய வழிவகுத்தது.

மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் பல்துறைசார் புலமை பெற்றவர். பிரதேச பிரதம மின்பொறியியலாளராக விளங்கும் இவர் பட்டயப் பொறியியலாளர் (மின்னியலும் இலத்திரனியலும்) பெற்ற உயர் அதிகாரியாகவும் திகழ்கின்றார். அது மட்டுமன்றி இவரின் எழுத்துலகப் புலமையை இவரது படைப்புக்கள் வெளிகாட்டுகின்றன.

1. வாழும் காலம் யாவிலும் - நாவல் - 2014
2. சொந்தங்களை வாழ்த்தி - நாவல் - 2014
3. விஞ்சிடுமோ விஞ்ஞானம் - கவிதைத்தொகுப்பு - 2014
4. வீடுகளில் மின்சாரம் விரயமாதலைக் குறைப்போம் - கட்டுரைத் தொகுப்பு 2015
5. சீதைக்கோர் இராமன் - மரபுக்கவிதை 2015
6. அனாதை எனப்படுவோன் - நாவல் - 2015
7. தவறுகள் தொடர்கின்றன - கவிதைத்தொகுதி - 2015
8. ஆத்திகளுக்கு அிகப்படாதவன் - கவிதை 2015
9. என் செல்வமகளை - நாவல் - 2016
10. பாதம் காட்டும் பாதை - சிறுகதைத் தொகுப்பு - 2016
11. சதுரங்கத்தில் வாழ்க்கை - கட்டுரைத் தொகுப்பு - 2017
12. மூங்கிலாகும் முட்டூதர் - நாவல் - 2018

என்று குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

வாழும் காலம் யாவிலும்... “விவகாமும் விவாகரத்தும்” என்று பொருள் படும் இந் நாவலில் இலங்கையில் வாழும் நான்கு மதத்தினரிடையே காணப்படும் திருண நடைமுறைகள், விவாகரத்து தொடர்பான சட்டம் மற்றும் பொருத்தம் பார்த்தல் பற்றியது. நேற்றுப் பார்த்தோம், இன்று மணம் செய்தோம்; நாளை விவாகரத்து என்பது போல பலரது வாழ்க்கை மாறி விட்டது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்றும் தீர்வுகள் எப்படி என்பதையும் யோசித்துக் கொண்டு வந்த போது எழுந்த பொதுவான விடயங்களையே எழுதியுள்ளேன் என்று கூறியுள்ளார். “என் செல்வமகளை...” பருவவயது என்பதும் தடக்கி விழுவது என்பதும் பலருக்கும் அனுபவமாக இருந்திருக்கிறது. அவ்வாறு ஒருவரை என்னுடைய கதைக்கு நாயகனாக தேர்ந்தெடுத்தேன். அவர் சறுக்கிய சந்தர்ப்பத்தை அங்கே எடுத்துக்காட்ட முனைந்தேன். வாழ்க்கையின் ஸ்திர நிலையை அடையாத வயதில் எந்த ஒரு அற்ப சந்தோஷமும் பெரிய துன்பத்தைப் பிற்காலத்தில் கொண்டுவரும் என்பதை எழுதினேன். என்னுடன் பழகிய மற்றும் நான் தெரிந்து கொண்ட பலரின் அனுபவங்களின் தொகுப்பாக இந்த நாவல் வடிவம் பெற்றுள்ளது.

“மூங்கிலாகும் முட்டூதர்கள்”, “செய்யும் தொழிலே தெய்வம்” என்பதை மறந்து விடலாகாது. இதனால் கடமையைத் தாண்டிய அர்ப்பணிப்பு என்பது எம்மவர்கள் தாங்கள் தொழிலைச் செய்யும் போது கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கும் வகையில் ஒரு நாவலை வெளியிட வேண்டும் என்று என்னுடைய சிந்தனையில் எழுந்ததே இந்நாவல் என்ற தன்னிலைக் கூற்றுக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

மைதிலி தயாபரனின் இலக்கியப்படைப்புக்களுக்காக இதுவரையில் பெற்ற விருதுகள்: வட மாகாணசபையின் மரபுக்கவிதைக்கான விருது, வவுனியூர் இரா.உதயணன் விருது, “வவுனியம்” விருது, எழுநீ விருது, கலாவித்தகர் விருது, கலைச்சுடர்விருது என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மைதிலி தயாபரனின் நாவல்கள் ஐந்தினையும் தொகுநிலை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் போது அவை 2014, 2015, 2016, 2018 ஆகிய ஆண்டுகளில் வெளிவந்திருப்பது கவனத்திற்குரியது. பெண்களின் முச்சமைகளையும் தாங்கும் ஒரு பெண்ணாக இருந்து கொண்டு பல்வேறு படைப்புக்களைத் தந்துள்ளமை கணிப்புக்குரியது. தனது நாவல்களை பெற்றோர், மாமன், இளஞ்சமூகத்தினர், தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் ஆகியோருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். ஒரு படைப்பாளி எப்போதும் “நாவல் இலக்கியங்களிலே சமூகத்தின் பல்வேறு படிகளிலுள்ள “சாதாரண” மக்கள் பாத்திரங்களாக இடம் பெற்றனர். இவர்கள் தனித்தனி மனிதர்கள்; குறைபாடுடையவர்கள்; பல் வேறு காரணங்களினாலே ஒருமைப்பாட்டை இழந்த சமூகத்தில் குடும்பம், சாதி, வாழிடம், குலத்தொழில் முதலிய வற்றிலிருந்து தனிமைப்பட்டும் விலகியும் வாழ நேரும் தனிமனிதராவார். வழிவந்த நம்பிக்கைகள், நியதிகள், சமூக உணர்வுகள் ஆகியவற்றுக்கும் தனி மனிதருடைய வாழ்க்கைக்கும் பொருந்தாமை ஏற்படுகின்ற போது முரண்பாடு தோன்றுகின்றது. அந்த முரண்பாட்டினை மனிதர்களுக்குள்ளும் மனிதர்களுக்கும் சமூகத்திற்கு இடையேயும் தோன்றும் மோதலை அடி நிலையாகக் கொண்டதே நாவலிலக்கியம்” (கைலாசபதி.க; தமிழ் நாவல் இலக்கியம் ;1987) இங்கு மைதிலி தயாபரனின் சேவைப் பரப்புக்களும் அதில் பணிபுரியும் சேவையாளர்களும் தனிமனிதர்களாக இவரது நாவல்களிலே பவணி வருகின்றனர். அவர்கள் தமது சேவையின் ஆளுமைகளை ஆங்காங்கே பதிவிடுகிறார்கள். மூங்கிலாகும் முட்டூதர்களின் வல்லிபுரம், மகேஸ்வரன், என்செல்வமகளையில் வரும் கண்ணபிரான், சுசந்தன், வாழும் காலம் யாவிலும் வரும் ராகுல், பிரியங்கா, ராகவ், திவாகர். சொந்தங்களை வாழ்த்தியில் காந்தன், ராயு, மனைவி சிறேகா, கீதா, அநாதை எனப்படுவோனில் குமரன், சாந்தி ஆகிய பாத்திரங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மைதிலி தயாபரன் தனது நாவல்களுடே எதனை வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளார் என்பதை தனது நாவல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வாசகர்கள் தமது வாசிப்பினூடாக நாவல்கள் எதைப் பேசுகின்றது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டு நாவலுக்குள் புகுவதற்கும், அதனை புரிந்து கொள்வதற்கும் உதவியுள்ளார். “அநாதை எனப்படுவோன்...” எழுத்தினூடாக பல விடயங்களையும் பதிவாக்கிய போது சிறுவர் உரிமைகளையும் பாதுகாப்பையும் விளக்கும் ஒரு நாவலை வெளியிட வேண்டும் என்று எனது உள்ளம் தீர்மானித்துக் கொண்டது”

“சொந்தங்களை வாழ்த்தி...நாவல்” ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கைக்கும் ஒரு முக்கியமான குறிக்கோள் இருக்கின்றது. தொடர்ந்து துன்பத்தை அனுபவிப்பவன் அந்த அழுத்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு வழி யாது? என்று யோசித்தே; இதுவெல்லாம் எம் கைகளை மீறியது இறைவனால் நடாத்தப்படுவது என்பதை முற்றாக உணரும் வரை அவனுக்கு நம்பிக்கை வரப் போவதில்லை என்பது புரிந்தது. அதனால் இலங்கையில் சமீபத்தில் இடம் பெற்ற அசம்பாவித சம்பவங்களைத் தழுவி இந்நூலைப் புனைந் துள்ளேன்

மைதிலி தாயாபரனின் நாவல்கள் எழுதப்பட்டமைக்கான பின்புலம் ஆசிரியருடாகக் கூறப்பட்டமை. வாசகர்களுக்கு "துசிகை" என்ற வடிவில் வழங்கியமை தெளிவாகின்றது. இவரது நாவல்களின் பாடுபொருளை நோக்குவதுடன் நாவலில் பேசப்பட்டுள்ள வேறு விடயங்களையும் நோக்கு மிடத்து.

சமூகம் சார்ந்தவை
பெண்கள் சார்ந்தவை
சமகால அரசியல்,
பொருளாதாரநிலைமைகள்
கல்வி, தொழிலின் சிறப்பு
சிறுவர், மனித உரிமைகள்
மின்னின்பயன்பாடுகள்
என்று பட்டியலிட்டுக் கூற முனைந்த
பேறும் ஆழ்ந்த வாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் போது வேறு விடயங்கள் வெளிப்படவும் வாய்ப்பளிப்பதாக இந்நாவல்கள் அமைந்துள்ளன.

வன்னியின் இயற்கை அழகையும் அதில் வாழும் மனிதர்களின் உணர்வுகள் வாழ்வியல் முறைகள் சமூகநிலைமைகள் கலையம்சங்கள் குன்றாத வகையில் சித்திரித்து வரும் ஆசிரியர் அதனை வன்னியின் பல்வேறு இடங்களை குறிப்பிட்டு மிடத்து சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக நாம் பன்னுள் வீடும், தாமரைக் குளம், பூபற்றிய வர்ணனையும் தவசியாக்குளம் பாதை வர்ணிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கவை. அது மட்டுமன்றி லண்டனின் அமைப்பு பற்றிய வர்ணிப்பும் பாராட்டுதற்குரியது.

என் செல்வமகனே நாவலில் "தொண்ணூறாம் ஆண்டுக்கு முன்னதாக புளியங்குளம் ஒரு பெரிய நகரமாக இருந்தது. கடைகள், மரக்கறி வியாபாரம், ஆலைகள் என்று ஓமந்தைக்கு அடுத்த படியாக இந்தப்பெரிய நகரம்..." என்ற அடிகளும் மூங்கிலாகும் முட்டபுதரில் "கூழவுள்ள கடலானும் சுற்றிநிற்கும்

பசுமை தரும் மரங்களாலும் பசுவில் வரும் வெய்யோனின் வெப்பத்தைக் குறைத்தவாறு இதுமான சுற்றாடலை முல்லைத்தீவின் கரையோரப் பகுதி கொடுத்தது" என்ற வரிகளும் அநாதை எனப்படுவோனில் வரும் "வழி நெடுகிலும் அமைந்திருந்த பசுமையான வயல்களைக் காணும் போது மனங்களில் ஆனந்தம் குடி கொண்டது. வவுனியா மாவட்டத்தில் எங்கிலும் பரந்திருக்கக் இருவாட்டி மண்ணின் செழுமையை பச்சை நிறத்தில் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தன." என்ற வரிகளும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

"மனிதர்களுக்குள் வரலாறு என்பது தலைமுறைகளாக ஏதோ ஒரு வகையில் அர்த்தப்பட்டுக் கலாசாரமாக இருக்கின்றது. பாரம்பரியமாக சமூகங்களில் காலத்திற்கேற்றவாறு முன்னைய கலாசாரங்கள் உடைக்கப்பட்டுத் திரும்பவும் வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இணைக்கப்படுகின்றதை நாவல்கள் வெளிப்படுத்திக்காட்டும்" மைதிலி தாயாபரனின் நாவல்கள் இக் கூற்றுக்கு அமைவாக அவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அநாதை எனப்படுவோன் நாவல் முற்று முழுதாக யுத்தம், அதன் பின்னரான இடப் பெயர்வு, அநாதையாக்கப்பட்ட பிள்ளைகள், சிறுவர் பராமரிப்பு இல்லம், கோயிற்குளம், சிவன் ஆலயத்தில் உள்ள அகிலாண்டேஸ்வரி அருளாகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டமை ஆகிய பின்னணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் வரும் "ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூறுக்குப் பிந்திய காலங்களிலே பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பெற்றோரைப் பிரிந்து விட்ட பல குழந்தைகள் இந்த இடத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு பராமரிக்கப்படுகிறார்கள்" என்ற அடி சிறந்த ஓர் உதாரணமாகும்.

சொந்தங்களை வாழ்த்தி... சுனாமிக்கால நிகழ்வுகளை காட்டுவதும் மூங்கிலாகும் முட்டபுதர் மின் இணைப்பு வழங்குதல், அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து மாறுபட்ட விதங்கள் படிப்படியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. "ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பத்திரெண்டாம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் ஐந்தாந் திகதி கொழும்பு நகரத்தை வாயு கொண்டு ஒளியூட்டியதுடன் ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பதாம் ஆண்டு மின்சாரத்தால் இயங்கும் முதலாவது தொலைபேசி நிறுவப்பட்டது. அதே ஆண்டில் ஏ.எச்.லொயிட் ஹெலோஸ் என்பவர் மின்விளக்கை கொழும்புத்துறைமுகத்தில் ஏற்றினார்..."

இவ்வாறாக இவரது நாவல்கள் வரலாற்றுக் சம்பவங்களை முதன்மைப்படுத்துகின்றன. ஆனால் வரலாற்று நாவல்கள் அல்ல. சமூக மாற்றத்தின் வரலாற்றின் பங்கு பேசப்படுகின்றன. பாத்திர வார்ப்பின் உரையாடல்கள் இன்றியமையாதது. ஏறக்குறைய நாடகத்தில் அமைவது போலவே இங்கு உரையாடல் சுவைபட அமைதல் வேண்டும். நாவலின் கதை விளக்கத்திற்கு அது உதவுதல் வேண்டும். கதை மாந்தரின் பண்பு விளக்கத்திற்கு உதவுதல் வேண்டும். (வரதராசன். மு. 1997; பக்கம் 129)

இவ்வம்சம் மைதிலி தாயாபரனின் அனைத்து நாவல்களிலும் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். "என்ன சாந்தி யோசிக்கிறாய்; ஆற்றையோ பிள்ளையே உன் மனுசன் சகோதரத்திட பிள்ளை தானே பாசத்திலும் குறைவில்லை. அந்த வழக்கு நடக்கிற பிள்ளையும் உன்ரு தான் எண்டு நிச்சயமில்லைத் தானே (அநாதை எனப்படுவோன்; பக் 113) "நீ மட்டுமல்ல மகனே... வெளிநாட்டில் இருக்கிற எத்தனையோ பேர் நிம்மியையும் துலைச்சக் கொண்டு வந்த நாட்டிலும் சந்தோஷம் இல்லாம சொந்த நாட்டிற்கும் திரும்ப முடியாம கவலையோட இருக்கிறார்கள். (மூங்கிலாகும் முட்டபுதர்; பக் 203) "இந்தப் பிள்ளை இல்லாமல் போச்சு, அவ்வளவு தான் வேறொண்டும் நடக்கேல்ல, மனதகுழப்பம் இரு உடம்பு சுகமாக வேணும்..."

"என்ற அம்மாவைப் பத்தி சாந்தியம்மாவுக்குத் தெரியாது தானே..." இல்ல அவருக்குச் சொல்லவில்லை. எதுவுமே இல்லாம உன்னை வெறுப்புக் காட்டி போடுவாளோ எண்டு நினைச்சுச் சொல்லல்ல..." (என் செல்ல மகனே; பக் 226) "காந்தன் கிடைக்க கூடியது தான் கிடைக்கும். அது உனக்கு நல்லாகவே தெரியும். வாழ்க்கையில் நிறைய அடிபட்டவன் நீ உனக்கு உள்ள அனுபவங்களும் அதிகம் தான்..." (சொந்தங்களைவாழ்த்தி; பக் 160)

"என்னவோ சொல்லு சந்தியா. வாழ்க்கைத்துணை எதிர்பார்ப்பு என்ற விடயத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் நிறைய வேறுபாடு இருக்கு. எங்கட சமுதாயத்துப் பெண்கள் எப்பவுமே நல்லா வச்சுப்பார்க்க கூடிய நல்ல உள்ளத்தைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள்..." (வாழும் காலம் யாவிலும்; பக் 124)

இங்கு பாத்திரங்களின் தன்மைக்கும் உணர்வுக்கும் ஏற்ப பொருந்த முள்ள சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் கவனமாகப் பயன்படுத்த

வேண்டிய பொறுப்பு ஆசிரியருக்குரியதாகின்றது. மேலும் தேசிய உணர்வையும், பிரதேச உணர்வையும், இனங்களின் தனித்துவங்களையும் பேணுவதில் கூட உரையாடல்கள் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவரது வருங்காலம் யாவிலும் நாவலில் இலங்கையிலுள்ள நான்கு மதங்களினதும் திருமண முறைகள் சிறப்பாக உரையாடல் மூலம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறிஸ்தவமதத் திருமணத்திலே “எங்களுடைய திருமணம் நடப்பதற்கு மூன்று கிழமைக்கு முன்னதாக பங்குத் தந்தையிடம் அறிவித்து விடுவோம். அவர் தொடர்ந்து வரும் ஞாயிறுகளில் கோயில் பூசை முடிந்த பின் பகிரங்கமாக அறிவிப்பார்...”

இந்துமத திருமணத்திலே “ஏன் இவ்வளவு சத்தமாக மேளத்தை அடிக்கினம்?” “தாலி கட்டும் வேளை யாவது அபசகுனமாகச் சொன்னாலோ அல்லது தும்மினாலோ அது மணமக்களின் காதுகளில் விழாமல் இருப்பதற்குத்தான்” என்றார் மாஸர்.

இஸ்லாமியத் திருமணத்தில் “எத்தனை மவெஹ் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறீர்? என்று மௌலவி அறபாத்திடம் கேட்டார்.”

சிங்கள இனத்தவர்களின் திருமணத்திலே “போறுவமேடை, அஷ்டக என்ற மதகுருமார் செய்யும் சடங்கு, மோதிரம் மாற்றுதல் வெள்ளைத் துணியை மணமகன் மணமகளுக்கு இருப்பில் சுற்றிப் போடுதல், அந்த நாள் மணமகன் கொடுத்த வெற்றிலையை மணமகள் ஏழு முறை பரிமாறுதல், ஐய மங்கல கீதப் பாடல்...” முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டலாம்.

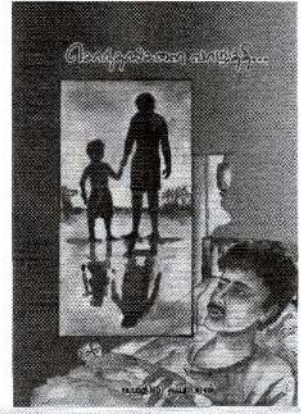
நாவலின் கதையை நகர்த்தும் முறை முக்கியமானது. இது பற்றி “எழுத்தாளன் தனது கதைப் பொருளில் பொதித்துள்ள புதுமையைக் காட்டுவதற்கும். அதனை அணுகிப் பார்ப்பதற்கும் விரித்துக் கூறுவதற்கும் கதைப் பொருளின் பொருண்மையை நன்கு புலப்படுத்துவதற்கும், இறுதியாக அதனை மதிப்பீடு செய்வதற்கும் பயன்படும் சாதனம்” (Mark Schores மேற்கோள் துரை மனோகரன்; 1993; பக் 82) என்ற குறிப்பிட்டுள்ளார். என் செல்வ மகளே நாவலில் “பிரம்மனின் ஏக்கமும் தாக்கமும்” கவிதை தொடர் பாகக் கூறி மரபுக்கவிதை யொன்றை நாவலில் சேர்த்து கதையை நகர்த்திச் செல்லும் விதம் புதுமையானது அத்துடன் கண்ணபிரான் என்ற எழுத்தாளனையும் அவரது படைப்புக்களை, அவரது நூல் வெளியீட்டு விழாக்களையும் மகள் பிரியந்தி பங்கு பற்றுவதாகவும் வாசிப்பதாகவும் காட்டி இந் நாவலின் பிரதான பாத்திரமான கண்ணபிரானின் கடந்தகால வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் ஆசிரியர் பின்னோக்கு உத்தியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அத்துடன் இலக்கியப் பாத்திரங்களையும் தொன்மங்களையும் நாவலுக்குள் கொண்டு வந்துள்ளார். “சதுரங்கத்தில் வாழ்க்கை” மகாபாரதப் போரில் அருக்கனனுக்குச் சாரதியாக கிருஷ்ணன் இருக்கும் படத்தைப் போட்டு அருகில் சதுரங்கக் காய்கள் வைக்கப்பட்ட ஒரு அட்டைப்படம் குறியீடாக கண்ணபிரான் என்ற பெயர், அவரது சதுரங்க சட்டமான வாழ்வு சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கண்ணபிரான் மனைவி சாந்தி கர்ப்பம் கலைந்து பிள்ளை பிறக்காது என டாக்டர் கூறுதல், பின் கண்ணபிரானின் முதல் காதலி வடிவிலிருந்த பெண்ணுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையை அவன் இறந்து விட எடுத்து வளர்த்தல் என்றவாறு கதை நகர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அவளை அழித்தது யார்? படையினரா? பொறுக்கியா? அல்லது பெரிய மனிதர் என்ற போர்வையில் நடமாடும் புல்லுருவி களா? பெற்றோரைத் தேடிச் சென்ற அவளைத் தீண்டியது யார்? என்ற வினா பின்னாள் வரை கண்ணபிரானிடம் கேள்வியாகவே நடாத்திச் செல்கிறார் ஆசிரியர்.

வாழும் காலம்யாவிலும் நாவலில் திருக்குறள் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் பொன்மொழிகளையும் கவி வரியாக்கி கதையின் அத்தியாயங்கள் தொடங்கும் போது, இட்டும் கதையை நகர்த்திச் செல்கின்றார். விவாகாரத்தலைப்புக்கள் அது பற்றிய விபரிப்புக்களையும் கதையை நகர்த்திச் செல்லப் பயன்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக விவாகரத்துப் பெருகியதற்கான காரணம் பொருளாதார மேம்பாடா? தொலைத் தொடர்பு சாதனங்களின் வருகையா? சமுதாய பண்பாட்டு உணர்வு குன்றியமையா? என்ற தலைப்பில் மூன்று அணிகள் பங்கு பற்றியமையும், அதன் விளக்கங்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது கதை ஓட்டத்தில் ஒரு “எண்ணக்கருவை” எடுத்தால் அதற்கான விளக்கத்தை அறிவியல் உளவியல் சமூகவியல் என்ற வகையில் தனது சிந்தனைகளையும் சேர்த்து எழுத்தில் வடித்துள்ளார். ஆசிரியர் கதை

சொல்லியாகச் செயற்படும் போதும் இப்பண்பு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது. “சூரிய ஒளியிலே ஊதா, கருநீலம், நீலம், பச்சை, மஞ்சள், செம்மஞ்சள், சிவப்பு முதலான ஏழு நிறங்கள் இருப்பதால் அவற்றின் முறி கோணத்திற் கேற்ப சந்தர்ப்பங்களில் பல வகை அன நிறங்களும் தெரிவ தனால் செந்நிற வானம் என்பதையே ஏற்றுக் கொண்டும் விடலாம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.”

மைதிலி தயாபரனின் சமூகம் பற்றிய நோக்கு நுண்ணி தாகவும் கூர்ந்து அவதானித்தும் அனுபவித்தும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

“விளக்கினை ஏற்றுவதற்கு மண்ணெண்ணை இல்லை...”

“பத்து வயதுக்கு வந்தவுடன் பல வகையாகவும் வேலை செய்வதற்கு அவர்கள் ஆற்றுப்படுத்தப்படுகிறார்கள்...”

“அவனிட்ட வெள்ளைச் சட்ட இல்ல சேர் அவன் கால மயில பால் கொண்டு போய் பத்து வீட்டுக்கு குடுத்திட்டு தான் பள்ளிக்கூடம் வருவான். அவன் அம்மா தங்கச்சி, அவன் இந்தக் கொஞ்ச வருமானத்தை நம்பித்தான் இருக்குதுகள்...”

“தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை இயக்குவதற்கு மின்கல அடுக்குகளை கொண்டு வர முடியாத காலம் சைக்கிள் டைனமோவை இயக்கி வானொலியை இயக்கச் செய்து பீபீசி போன்ற செய்திகளை அறிந்து கொண்டார்கள் அங்கு வாழ்ந்தவர்கள்...”

இவ்வடிிகள் அதற்குச் சான்று பகர்கின்றன.

மைதிலி தயாபரன் பிரதம பொறியியலாளர். அவர் தனது தொழிலின் சிறப்புப் பற்றி தனது படைப்புக்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவரது விஞ்ஞான, கணித அறிவு என்பன நாவலில் இழையோடுகின்றன.

“சூரியப் படலங்களை பொருத்து தல்/இணைத்தல், இணைப்பு வழங்குவ

தற்கு நிகர கணக்கிடல் மற்றும் நிகர கூட்டல், நிகர அளவில் என்று மூன்று வகையிலான முறைகளை எமது நாட்டில் அறிமுகம் செய்துள்ளது" என்ற வரிகள் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடலாம்.

நாவலாசிரியர் அரச சேவையிலுள்ள உயர் அதிகாரியாகவும் பெண்ணாகவும் இருப்பதனால் குடும்பப்பாங்கான பெண் பாத்திரங்களையும் பெண்தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் சார்பான கருத்துக்களையும், சட்ட ரீதியாக பெண்களுக்கும் சிறுவர்களுக்குமுரிய உரிமைகள் பற்றியும் தனது எழுத்தினூடாக வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

"எங்கு சமுதாயத்தில் பெண்களை எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியேல்லை. ஆண்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும், வீடையப் பார்க்க வேண்டும், பிள்ளைகளைப் பார்க்க வேண்டும்..." என்று எரிச்சல் பட்டுக் கூறுகிறார்.

"குடும்பத்தையும் சமுதாயத்தையும் சமப்படுத்தி அணைவருடனும் அணைவாக நடக்கும், பழக்கம் ஆண்களுக்கு கிடையாது..." பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் ஓரளவு வசதியைப் பெற்றிருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களில் ஏனையவர்களைவிடவும் சாதியத்தை பல இடத்தில் நோக்கியிருக்கிறார்கள்..." என்ற அடிகள் ஆண்களின் துணைகிடைத்த பெண்கள் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து செயற்படுவதில்லை, ஆர்வம் காட்டுவதில்லை, அல்லது அதற்கு ஆண்கள் அனுமதிப்பதில்லை என்ற விடயம் பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பத்தின் சுதந்திரமான செயற்பாடுகள் சிலவற்றைக் காட்டி விபரித்துள்ளார். வாழும் காலம் யாவிலும் நாவலில் பெண்களின் மறுவாழ்வு பற்றிய சிந்தனையையும் செயற்பாடுகளையும் "ஆனந்த்" என்ற பாத்திரத்தினூடாக பேச வைக்கின்றார்.

"சஞ்சனா எனக்கு கடவுளால் காட்டப்பட்ட தேவதை நீ... எங்கள் கல்யாணத்திற்கு தடையாக இருந்ததால் டிவோஸ் முயற்சி செய்தேன். மற்றபடி எனக்குத் தெரியாத விடயத்தை தெரிந்து கொள்ளவோ உன்னை இன்னொருத்தனோடு சேர்த்துப் பார்க்கவோ நான் தயாரில்லை... பழைய நினைவுகளில் சந்தோஷம் எதுவும் உனக்குக் கிடையாது. அதனால் அந்த நினைப்பே உனக்கு வேண்டாம் நாம் இருவரும் இணைந்த வாழ்க்கையை கற்பனை செய்துகொள்..."

இச்சொல்லாடல் பலரின் மனங்களில் விடுபட முடியாதிருந்த தமது வாழ்க்கை வாழ வழிகாட்டும் சிறு சைகையாக மிளிர்கிறது.

அதுமட்டுமன்றி "இன்னொருவருடைய தாலியை வைத்துக் கொண்டு யாரும் சந்தோஷமாக இருக்க முடியாது. அது கடவுளிடமே சேர்டும் என்று தாலியை வாங்கி கோயில் உண்டியலுக்குள் போட்டு விட்டாள். மயிர்க்கூடச் செறிந்தது அவருக்கு" சஞ்சனாவின் தாய் செய்ததாக இது அமைந்துள்ளது. இன்று பெண்கள் தம் வாழ்வு பற்றி தெளிவாகச் சிந்திக்க வேண்டியதை வலியுறுத்துகின்றது.

இவரது நாவல்களும் மண் வாசனை பொருந்தியதாக யதார்த்தமான இயங்கு தளத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை ஆசிரியர் கையாளும் மொழி யூடாகவே நாமுணரலாம். மைதிலி தயாபரன் வவுனியாவை பிறப்பிடமாகவும் வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர். மட்டக்களப்பை புகுந்த இடமாகவும் கொண்டவர். அவர் கடமையாற்றுவது வடமாகாணம் முழுமையாகவும் இருப்பதால் அவரது நாவல்களில் மொழி இயல்பாகவே இடம் பெற்றுள்ளது. அவரின் தமிழ் மீதான மற்றும் இலக்கிய அறிவும் இதற்குப் பக்க பலமாக அமைந்து விட்டது. வாரும காலம் யாவிலும் ... பல்கலைக்கழகத்தில் பயன்படும் குழுஉக்குறி வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் குப்பிக்கிளாஸ், சிறாப் போடுதல் என்பனவும் பக்கலரி, கோஹபிற்றேசன், ஸ்கிவ்-மைக்கிரேசன், ஏஜென்சி என்ற சொற்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

"அவமாகக் கழிந்து விட்ட காலம், அற்ப ஆயுசு, மேளினர் சாக்காட்டின, இதில நம்ம பிழை ஏதுமில்லை, தெரியல்ல மகனே" என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

அத்துடன் உவமைகள் பல கையாளப்பட்டுள்ளன. சான்றாக

"மின் ஒளியில் அவ்வப்போது தென்பட்ட அந்த இடத்தின் அழகு புகைப்படத்தை எடுப்பதற்காக பிளாஷ் வெளிச்சத்தைப் போடது போன்று தோன்றியது"

"நீர் சுமப்பதால் கருமை நிறத்தில் பொதி சுமக்கும் கழுதையைப் போன்று கருமேகமும்..."

"சுமை எதுவுமின்றி துள்ளித் திரியும் பசுக்கன்று போன்று வெண்ணிற மேகமும் காட்சித்தது"

இவை அவரது கற்றல் அனுபவங்களின் வெளிப்படுத்தல்களாகவும் புதியவையாகவும் அமைந்துள்ளன. உள்ளடக்க அடிப்படையில் மட்டுமன்றி உருவ அடிப்படையிலும் இவரது நாவல்களின் அட்டைப்படங்கள் அழகு சேர்த்துள்ளன. மனித மனங்கள் தனித்துவமாகச் சிந்திக்கவல்லன என்பதை தனது கலைப் படைப்புக்களுடாக படைத்துள்ளார் மைதிலி தயாபரன். அவரது பொறியியல் துறைசார் அனுபவங்களும், மரபு இலக்கியங்களிலிருந்த ஈடுபாடு இவரது பல்துறைசார் படைப்புக்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. சமுதாயத்தில் தனிமனிதர் ஒவ்வொருவரையும் மிக அழகாக நோக்கியுள்ளமையை இனங்காண முடிகிறது.

நிறைவாக மைதிலி தயாபரன் வவுனியாவின் நாவலாசிரியர்கள் யாமினி சிவராமலிங்கம் தமிழ்க்கவி ஆகியோருக்குப் பின்னர் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த போதும் இவரது படைப்புக்கள் அவர்களது எழுத்துலகப் பயணம் தடைப்பட்டுள்ளது போன்று நின்று விடாது கிளை பரப்பி வளர்ந்து வருவது பாராட்டுக்குரியது. இவரது நாவல்கள் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் தொழில் வாழ்விலும் அனுபவித்தவற்றை கலை நயத்துடன் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. ஆங்காங்கே சில இடங்களில் சில விடயங்களை வலியுறுத்த முனைந்த போது அல்லது விளக்கமளிக்க முனைந்த போது அகீத போக்கு காணப்படுகின்றது. எதிர்காலப்படைப்புக்களில் பிரச்சாரத்தொனி, அறிவுறுத்தல் பாணி குறைக்கப்படல் நன்று. இவரது மூங்கிலாகும் முப்புதர் சாவலில் இவை கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிலையை அவதானிக்க முடிந்தது. இவரது நாவல்கள் ஆக்கவிலக்கியத்தின் போக்கின் செல்நெறியின் அசைவியக்கத்தில் ஓர் அசைவு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

"பெண் பேசினால் பூமி விழித்தெழும்

ஏன் எனில் உயிர் கொடுத்தவன் அவள் தானே"

தாயகக்கூட்டு நினைவுகளை மெல்லென மீட்டும்

லதா உதயனின் உன்னைச் சரணடைந்தேன்!

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசம் விதந்துரைக்கத் தக்கபல ஆளுமைகளை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு ஈந்துள்ளது. அவர்களுள் கணிசமான அளவில் மாதர்களும் இடம் பெற்றிருப்பது மாட்சிமைக்குரியது. கடந்த நூற்றாண்டின் முற்கூற்றிலேயே இப்பகுதியில் பிறந்த பெண் கவிஞர் ஒருவரால் மாதரின் இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கு கால்கோளிடப்பட்டதாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன. அந்த வகையில் 1925 இல் பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் இராஜேந்திரா “புலோலி பசுபதிஸ்வரர் பயிற்றுப் பத்தந்தாதி” எனும் அந்தாதியை எழுதி ஈழத்தின் முதற்பெண்கவிஞர் என்ற புகழுக்குரியவராகிறார். அத்துடன் ஈழத்தின் முதற்பெண் மொழிபெயர்ப்பாளர் என்ற பெருமையும் பத்மாசனி அம்மாளுக்கு உண்டு.

1970களின் பின்னரே புனைகதைத் துறையில் இப்பகுதிப் பெண்களின் வகிபாகம் வலுவடைந்தது எனலாம். விமர்சகர்களைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்த காத்திரமிக்க பல பெண் எழுத்தாளர்கள் இம் மண்ணில் தோற்றம் பெற்றனர். அநேகமாக இவர்கள் சிறுகதைகளையே புனைந்தாலும் அபூர்வமாகச் சிலர் நாவல் இலக்கியத்திலும் தம் நாட்டத்தினைச் செலுத்தினர். அந்த வகையில் “அடிமையின் காதலி” என்ற சரித்திர நாவல் மூலம் திக்கம் சிவயோகமலர் ஜெயக்குமார், ஈழத்தின் முதற்பெண் சரித்திர நாவலாசிரியை என்ற பெயரினைத் தன் வசமாக்கிக் கொள்கிறார்.

நிழல்கள் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் திறனாய்வாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்த சந்திரா தியாகராசா (ரவீந்திரன்), இலண்டன் பூபாள ராகங்கள் சிறுகதைப் போட்டியில் (2007) பரிசினை வென்ற ஸ்கந்தவாணி ஸ்ரீதர், வல்லை கமலா பெரியதம்பி போன்றோர் நாவல் இலக்கியத்திலும் மிக்க காத்திரத்துடன் தமது முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். சந்திரா எழுதிய “நிச்சயிக்கப்படாத நிச்சயங்கள்” எனும் குறுநாவல் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் நினைவுப் போட்டியில் பரிசினை வென்றிருந்ததும், ஸ்கந்தவாணியின் “திசைமாறிய பயணங்கள்” எனும் நாவல் (2002) நாற்பது வாரங்களாக வீரகேசரியில் தொடராகப் பிரசுரமாகியிருந்ததும், வல்லை கமலா எழுதிய சரித்திர நாவலான “நம் தாயார் தந்த தனம்” பேராசிரியர்களால் சிலாக்கிக்கப்பட்டதும் அந் நாவல்கள் நகர்த்தப்பட்ட நயமிகு முறைமையிலேயே எனலாம்.

இப்பட்டியலில் இசைவாகப் பொருத்தப்படத்தக்க இன்னொரு வராக சுப்பரமடத்தினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட லதா உதயன் விளங்குகிறார். பருத்தித் துறைமெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் (MHS) தன் உயர்கல்விவினை நிறைவு செய்த பின்னர் யாழ் தொழில் நுட்பக்கல்லூரியில் தொழில் கல்விவினை மேற்கொண்டு இலங்கையில் சில காலங்கள் தமிழ் ஆசிரியையாக

இவர் பணி புரிந்தார். குடத்தனை உதயன் எனும் புனை பெயரில் புகழ் கொண்ட நாவலாசிரியர் உதயகுமாரைத் திருமணம் முடித்த லதா தற்போது குடும்பத்தினருடன் சுவிலில் வாழ்ந்து வருகிறார். நதியின் தேடல், மரணத்துள் வாழ்வு, சருகாகும் பூக்கள் உட்பட பல சிறுகதைகளை எழுதிய லதாவின் சிறுகதைத் தொகுப்பு 2001 இல் மணிமேகலைப் பிரசுரமாக வெளியாயிற்று. “நதியின் தேடல்” எனும் மகுடத்தில் இவரது பன்னிரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளியான இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருந்த ஐந்து கதைகள் புகலிட வாழ்வி யலைப் பிரதிபலித்திருந்தமை கவனத்திற்குரியது.

பேராசிரியை பிரேமா வெளிக் கொணர்ந்திருந்த “உடைபடும் மௌனங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் லதாவின் “நதியின் தேடல்” சிறு கதையும் இடம் பெற்றிருந்தமை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலேயே அடையாளப்படுத்தப்பட்ட படைப்பாளியாக லதா திகழ்ந்திருந்தார் என்பதற்கு சாட்சியமாகிறது. பாட சாலை நாட்களிலேயே இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவராக விளங்கிய போதிலும் தனக்கு வசமான, இணக்கமான கலையியலில் நாட்டங்கொள்ளாது உயர் கல்விக்காக உயிரியல் துறையினையே இவர் தேர்ந்தெடுத்திருந்தமை வியத்தற்குரியது. பரிஸ் ஈழமுரசு நாடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் மட்டுமல்லாது பாடசாலைக் காலங்களில் கூட கட்டுரை, சிறுகதைகளுக்காக பல தடவைகள் பரிசில்களை லதா வென்றுள்ளமை ஈண்டு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இந் நாட்டில் போர் அதி உக்கிரமாயிருந்த காலகட்டங்களில் மண்ணின் நினைவுகளுடனும் எண்ணிலடங்கா ஏக்கங்களுடனும் இம் மண்ணை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்த லதாவுக்கு இரண்டு தசாப்தங்களின் பின்னரும் அதன் தாக்கங்கள் எவ்வளவும் தணியாது நாளுக்கு நாள் மீதுர்ந்தே எழுந்தது. அந்த வலிகளை, வேதனைகளை கலையாக்கி சிறுகதைகளை எழுத முனைந்தார். இயல்பாகவே அவர் கருவில் உள்ளுறைந்த கலையார்வம் படிப்படியாகச் சிறுகதை வடிவமைப்பில் அவரை ஆட்கொள்ளலாயிற்று. ஆனால் சிறுகதைகளில் சொல்லப்படாத விடயங்கள் எவ்வளவோ இன்னும் மீதமிருக்கின்றது என்ற உணர்வு மேலிடவே நாவலாக அவற்றின் வழக்க அவர் முயல் கின்றார். அதன் வெளிப்பாடே “உன்னைச் சரணடைந்தேன்!” எனும் கன்னி நாவல் 2015 இல் சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினர் இந்நாவ லினைப்பதிப்பித்துள்ளனர்.

1985 இல் இருந்து 2010 வரையிலான ஒரு கால் நூற்றாண்டு காலகட்டத்தில் ஈழத்தில், குறிப்பாக வட புலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்று சம்பவங்களினூடாக இந் நாவல் நகர்கின்றது. இக் காலகட்டமானது ஈழத்தைப் பொறுத்த மட்டில் மிக முக்கியமானது. 1983 இல் நிகழ்ந்த ஆடிக் கலவரத்தின் விளைவால் வசதி படைத்த இளைஞர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து செல்ல எஞ்சியவர்கள் விடுதலை இயக்கங்களுடன் சரணடைய முற்பட்டனர். அவ்வாறாக இயக்கங்

களுக்குச் சென்றவர்களின் குடும்பங்கள் பட்ட அவலங் கள் சொல்லிலடங்காதவை. மறுபுறத்தே சுவிலி, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் என ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அகதி களாகச் சென்றவர்கள் ஏஜென்சிக்காரர்களிடனும் போடர்காரருடனும் முட்டிமோதி, செத்துப்பிழைத்துப் பட்ட அவலங்கள் வார்த்தைகளில் வடிக்க முடியாதவை.

தனது முதல் நாவலிலேயே, ஈழத்துப் புனை கதைகளில் அண்மைக் காலம் வரை அதீத ஆதிக்கம் செலுத்திவரும் போர்க்கால மற்றும் புலம் பெயர் இலக்கியச் செல்நெறிகள் இரண்டிலும் ஒருசேர லதா உதயன் பயணிக்க முற்பட்டிருப்பது பாராட்டிற்குரியது.

போர்க்காலத்தில் வடபகுதியிலிருந்து, குறிப் பாக வடமராட்சியிலிருந்து புறப்பட்டு ஏதோ ஒரு ஆபிரிக்க நாட்டினூடாக, அடைபட்ட பெரிய கொள் கலன்களில் பொதியோடு பொதியாகி, இடையிடையே போடர்களில் பிடிபட்டு கொட்டும் பனிக்காலத்தில் சுவில் போன்றதொரு ஐரோப்பிய நாட்டில் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திறங்கிய சுதன் மற்றும் சத்தியன் எனும் இரு இளைஞர்கள் ஊடாக தன் இரண்டக வாழ்வியல் அனுபவங்களை லதா இலக்கியமாக்க எத்தனித்துள்ளார்.

நாடி நரம்புகளில் குளிர் ஊடுருவி நிற்க, அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்து தன் தங்கைகள் மூவரையும் வெளிநாட்டில் கரை சேர்த்து, தம்பிகள் இருவருக்கும் வெளிநாடுகள் செல்ல உதவி புரிந்து, “பொறுப்புடன்” எல்லாம் முடிந்த பின்னர் தன் உயிர்க் காதலி வினோவைக் கரம் பிடிக்க எண்ணியிருந்த நிலையில் இடியாய் அவன் காதுகளில் வீழ்கிறது. அவள் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டதான சேதி. நடைப்பிணமானான் சுதன். நாளடை வில் நண்பன் சத்தியனின் மனைவி தீபா மற்றும் ஊரிலிருக்கும் அக்கா ஆகியோரின் வற்புறுத்தலில் அத்தானின் தங்கை யசோவை சுவிசிற்கு வரவழைத்து மணம்புரிகிறான்.

பரபரப்பான வேக வாழ்க்கையில் தள்ளாடி தடுமாறுகிறது சுதனின் குடும்ப வாழ்வு. யானு, யதுவென பிள்ளைகளும் இருவராகி விட்டனர். மனைவி யசோவின் பணத்தாசை பாராமுகம்... இத்தனை வருடங்கள் கடந்தும் இவனை மீண்டும் வினோவைத் தேட வைக்கின்றது.

இதற்கிடையில் ஊரில் அத்தானை சுட்டுக் கொன்று விட்டார்கள் எனும் தகவல், அக்காவின் மூத்த இரு பெண் பிள்ளைகளும் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்ட தான சேதி, இங்கு சுவிலில் நாற்பது வயதிற்கு முன்பே உயிர் நண்பன் சத்தியனின் மறைவு... என அவனை அவலங்கள் துரத்தி வந்தன.

பேரழிவு மற்றும் பேரணர்த்தத்தின் பின்னர் போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட தான சேதி சில காலங்களில் அவனை வந்தடைகிறது. தலையெல்லாம் கிறுகிறுக்க விடே அதிர வாய்விட்டுக் கதறி அழ வேண்டும் போல் இருந்தது சுதனுக்கு அப் பதகளிப்பு மிகுந்த வேளையிலும் ஒருக்காலாவது ஊருக்குப் போய் ஏதோ ஒரு முகாமிலிருக்கும் “என்றை வினோவைப்”

பார்த்து வந்தாலென்ன என மனம் அவாவுறுகிறது. துரிதமாகக் செயற்படலானான்.

கொடிகாமத்துக்கு கிட்ட வாகனம் வரும் போது தேகம் வெகுவாகப் பரபரப்புற்றது. இன்னும் கொஞ்சத்தூரம்... கொஞ்சத்தூரம் என மனம் வேறு அங்கலாய்த்தது எத்துணைவருடங்களாயிற்று சுதன் அக்காவை சந்தித்து, எல்லாம் அளவளாவி முடிந்தாயிற்று. நள்ளிரவு நெருங்கையில் தான் தாளா வலியுடன் அக்கா அதைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “அப்பு மனதை தளர விடாதே! வினோவும் கடைசிச் சண்டைக்கு ஒரு மாதத்துக்கு முதலே வீரமரணம் அடைஞ்சிட்டாள்” சுதனின் அடிமனதில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறு நம்பிக்கையும் காற்றில் கரைந்து போய்விடுகிறது. இதய நரம்பொன்று அறுந்தது போல் நெஞ்சம் வலித்தது.

வினோ மரணமெய்திய இடத்து மண்ணைத் தரிசிக்க சுதனின் மனம் அவாவுறுகிறது. அக்காவையும் உடனழைத்தவாறே அவளைப் புதைத்த இடத்தை நோக்கி பயணிக்கிறான். வாகனத்தை விட்டிறங்கி அப்புனித பூமியை நோக்கி முன்னேற முயல்கையில் அக்கா கெஞ்சினாள், கதறினாள். அவன் காதில் எதுவுமே விழவில்லை. அவன் மன வெளியில் வினோவின் அழகிய முகம் மட்டுமே உறைத்திருந்தது. அவ் விடத்தினை அடைந்ததும் அவன் நெஞ்சக்குழியில் இறங்கிய உயிர் மூச்சு சட்டென வெளியேறி அடங்கி ஓய்ந்தது. பெருமழையையும் ஊடறுத்தவாறே அக்காவின் பெருங்குரல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

இவ்வாறாக நகர்ந்து முடிவுறும் இந் நாவலின் அநேகமான அத்தியாயங்களை கனத்த மனதுடனும், கரையும் கண்களுடனும் தான் கடந்து செல்ல வேண்டியுள்ளது. அணிந்துரையில் வேலணையூர் சுகிதரன் கூறுவது போல் “நாவலின் கடைசி அத்தியாயங்களைப் படிக்கும் போது கையில் ஒரு கைக்குட்டையை வைத்திருக்க வேண்டியுள்ளது” உடன்படத்தக்க உண்மையான கூற்றது.

பெற்றோரின் பொருளாதார தேவைகளுக்காக குடும்பத்தின் மூத்த பிள்ளைகள் பலிக்கடாக்களாக ஆக்கப்படும் எம் மண்ணுக்கே உரித்தான பாரம்பரியம் இந் நாவலிலும் தவிர்க்க முடியாத ஒரு கூறாகியுள்ளமை கண்கூடு.

“ஏன் இப்ப கொழும்புக்கு வந்தனீங்கள். காசேதும் தேவையெண்டால் சொல்லுங்கோ அனுப்பி விடுறன். வேறையென்ன?” மகனுடன் தொலைபேசியிலாவது கதைக்கலாமென உயிரைப் பணயம் வைத்து பருத்தித்துறையிலிருந்து கிளாலிக்கடலேரியால் படகில் பயணம் வைத்து பருத்தித்துறையிலிருந்து கிளாலிக்கடலேரியால் படகில் பயணம் செய்து கொழும்பை வந்தடைந்து

பலத்த கெடுபிடிகளின் மத்தியில் எங்கோ ஒரு லொட்சில் தங்கி நிற்கும் பெற்றதாயிடமே இவ்வாறு சுதனைக் கேட்க வைத்த அந்த ஓர்மம் தான் என்ன?

உதவி பெற்றுயர்ந்த உடன்பிறப்புகள் ஐவருமே சுதனுடனான தொடர்பினை துண்டித்து தம்பாட்டில் இருக்கும் கூட்டு உறவிலான விரிசல்களும், அதன் விளைவாலான ஏக்கங்களும் எத்தகு கலாசாரத்தினை நோக்கி இச்சமுக்கத்தைப் பயணிக்க வைக்க முனைகின்றன?

இவ்வாறான கேள்விகள் நாவலை வாசித்ததும் மனதில் எழுமதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. இத்த கு அம்சங்களை மனதில் பதியவைத்துச் சென்ற வகையிலும், யாழ்மண்ணிற்கே உரித்தான வேரோடிய விபூகங்கள் சிதறுவதற்கான காரணங்களை உணர்த்த முற்பட்ட வகையிலும் லதாவின் பணி சிறப்பானது.

ஊரிற்கு வந்த சில நாட்களில் வினோவின் வீட்டிற்கு சுதன் செல்கையில் முதலில் அவனைக் குறிப்பெடுக்க முடியாது தடுமாறும் தங்கை, அடையாளம் கண்டதும் “ஐயோ, என்னை பிள்ளையை அநியாயமாப் பறி கொடுத்திட்டு நான் ஏன் இன்னும் உயிரோடை இருக்கிறன்” எனப்பெருங் குரலெடுத்துக் கதறியமும் தாய்... அந்த வீடே குனியப் பிரதேசமாக வெறிச் சோடியிருந்தது.

இவ்வாறாக, கொடூர யுத்தத்திற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் வீரமரணமுற்ற பெண் போராளிகளின் குடும்பத்தில் அவர்களின் பெற்றோர் மற்றும் உடன் பிறந்தவர்கள் எழுப்பும் ஓலங்களையும் அவர்களது வலுவழிந்த வாழ்வியலையும் லதா உதயன் கண்முன் கொணரும் முறைமை மெச்சுதற்குரியது.

வெளிநாடு சென்ற இளைஞர்கள் எல்லோருமே குடும்பப் பொறுப்பு உணர்ந்தவர்களாக, பெற்றோரின் சுமைதாங்கிகளாக இந்த நாவலில் வரும் சுதனைப் போல் வளைந்து கொடுப்பவர்களாக வாழத் தலைப்படுவ தில்லை. மறுதலையாக உழைத்த பணத்தை ஊதாரித் தனமாகச் செலவு செய்து இறுதியில் தம் முகவரியை

தொலைய விட்டு பரிதவித்து நிற்போர் பாதித்தொகைக்கு மேல் தேறுவர். சுவிசில் சத்தியனின் ஆரம்ப கால வாழ்வும் அதையொத்ததாகவே அமைந்திருந்தது. தீபாவின் வரவும் அவளது அந்நியோந்நியம் மிக்க அன்புப் பிணைப்புமே சத்தியனை குடிகாரக் கும்பலிலிருந்தும் மீட்டெடுத்தது. மதுவை விட்டு மீண்டாலும் தொடர்ந்த அவனது பாழாய்ப்போன புகைத்தல் பழக்கமே நாற்பது வயதாக முன்பே அவனது உயிருக்கு உவை வைத்தது. இப்பேர்ப்பட்ட பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட அம்சங்கள் நாவலின் அடிநாதமாக அமைந்திருந்து லதாவின் வெற்றிப் பயணத்திற்கு துணை போயுள்ளன.

துன்பம் வரும் வேளைகளில் ஓடிவந்து ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்தாசை

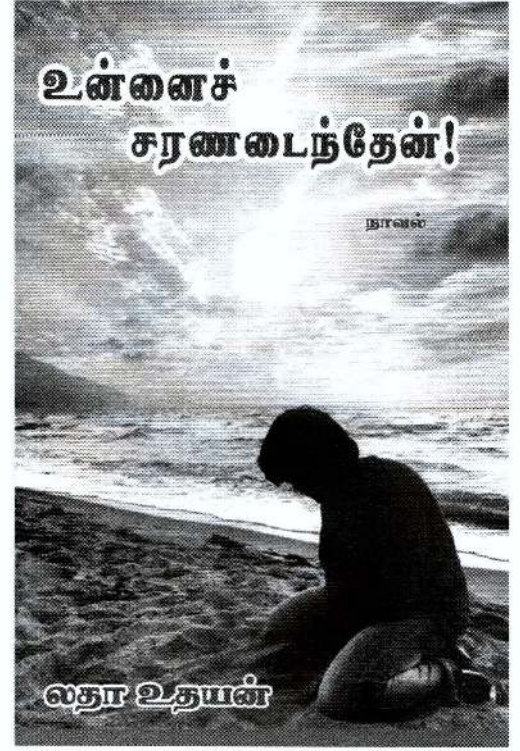
புரிவதும், அசட்டை செய்யத்தக்க சிறுசிறு மங்கல நிகழ்வுகளைக்கூட பெருஞ் சடங்கு போலாக்கி உறவினர் நண்பர்களுக்கு உடனழைப்பு விடுத்து கூடிக் கொண்டாடி மகிழ்வதுமான வெளிநாட்டு வாழ்வியலை அத்தியாயங்களின் இடையிடையே பெய்திருப்பது நாவலிற்கு அணி சேர்த்திருக்கிறது.

வெளிநாட்டு வாழ்வின் பகட்டினையும் பம்மாத்தினையும் இயந்திர தன்மையான போலி வாழ்வியலையும் அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் உணரவைத்து “பொறுப்பெல்லாம் முடிஞ்சதுக்குப் பிறகு ஊருக்குப் போயிடுவன்” என்ற சுதனின் கனவினை நூல் நெடுக விரவ வைத்து ஆற்றில் அது நிறைவேறாது போகவே பெருஞ் சுமையாக, பாறாங்கல்லாக அக்கனிவு வாசகர் நெஞ்சங்களில் இறங்கிவிடுகிறது. நிறைவேறாது போனது சுதன் - வினோ காதல் மட்டுமல்ல, சுதனின் உரோடு வாழும் கனவுந்தான். இவ்விரு நிறைவேறாத ஆசைகளுமே உயிர்ப்பான அம்சமாகி இந்நாவலையும் அமரத்துவமுடைய இலக்கியமாக்கியுள்ளது எனலாம்.

சுதன் தன் இளமைக்கால வாழ்வினை நனவிடைத்தோய்கையில் “கடுகதி” பிடித்து வாசகர்களும் தத்தமது பிறந்தகங்களுக்கு ஏகி விடுகின்றனர். அந்த நெய்தல் நில கிராமத்தின் அழகிய விடிகாலைப் பொழுது, அக்கடற்கரையில் வருடாவருடம் தீர்த்த மாட வரும் கோட்டு வாசல் அம்மன், ஈரமணலில் கால் புதைய நடை பயிலும் கணங்கள், ஊர்ப்பொடியன் களுடன் தோட்டப்பக்கஞ் சென்று கிளித்தட்டு விளையாடும் தருணங்கள், கிராமக்கோட்டுச்சந்தி, ஓடைக்கரைச்சந்தி, மந்திகை ஆஸ்பத்திரிச்சந்தி, ஆலடிப்பிள்ளையார் சந்தி என இளமைக் காலங்களில் திரிந்த அந்த இடங்களை, தாயக்கூட்டு நினைவுகளை மெல்லென மீட்டும் அந்த இனிய நாட்களை இத்தனை நீண்ட வருடங்களின் பின்னரும் அதே மாறா உயிர்ப்புடன் வாசகர் கண்முன் கொணர்ந்ததில் லதா உதயனின் பக்குவமான புனைவாற்றல் புலனாகிறது.

போர் ஓய்ந்த பின்னர் தொடரும் பதகளிப்பு களையும் பாதிப்புக்களையும் பதிவு செய்யவும் இந்நாவல் தவறவில்லை சுதன் தன் “ஆத்மாவை” தேடி அலைகையில் தாய் மண்ணில் தரிசித்த இடங்களும் தடங்களும் அவற்றையே புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. மறுபுறமாக, புலப்பெயர்வினால் உறவுகளுக்கிடையே ஏற்படும் விரிசல்கள், முரண்பாடுகள் முதலானவற்றையும் இப்புனைவு உணர்த்தி நின்றாலும் தேசிய உணர்வுடன் லதா படைத்த கொடூர யுத்தம் சார்ந்த பதிவுகளே சற்றுத் தூக்கலாகத் தெரிகின்றன. ஆயினும் ஆங்காங்கே மிகைப்படும் தேசிய உணர்வு நாவலின் இயல்பான ஓட்டத்திற்கு இடையூறு விளைவித்திருப்பதையும் உணரமுடிகிறது.

இரண்டக வாழ்வியலை முன்னிறுத்தி நகரும் இதையொத்த அண்மைக்கால நாவல்களெனும் பட்சத்தில் தாமரைச் செல்வியின் உயிர்வாசம், ஜீவகுமாரனின் குதிரை வாகனம் போன்ற உடன் நினைவுக்கு

வருகின்றன. தொடும் உயரங்கள் சற்று வேறுபடினும் தேர்ந்த எழுத்தின் சாயல் வெளிப்படுகின்ற வகையில் “உன்னைச் சரணடைந்தேன்” எனும் லதா உதயனின் இந்த நாவலையும் மேற்படி நாவல்களுடன் வகைப்படுத்த முடிகிறது. தயக்கமின்றி அவ்வரிசையில் வைக்க முடிகிறது.

வாசகர்களை இலகுவில் சென்றடையத் தக்க வகையில் அவர்களுக்கு அண்ணித்தவார்த்தைகளில் எளிய விவரணைகளால் இந்நாவல் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பது சிறப்பான அம்சமெனலாம். கோயில் வழிபாடுகளுடன் குதூகலமாக வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் எறிகணை ஏவல், விமானத்தாக்குதல், இடப்பெயர்வு போன்றவற்றால் அலைக்கழித்து பின்னர் உயிரைப் பணயம் வைத்து புலம் பெயர்ந்து கொட்டும் பணியில் தேகமெங்கும் குளிர் ஊடுருவி நிற்க அல்லும் பகலும் அயராது போலியாய் வாழ்ந்து உழைத்து பெரும்பாலானோரின் இன்றைய வாழ்வியலை வாசகர் மனதை உருக்கும் வண்ணம் அழகுற அத்தியாயங்களாக வடிவமைத்திருக்கும் லதாவிற்கே உரித்தான இலாவணியம் கவனத்திற்குரியது.

உள்ளடக்கத்தின் புதிய உணர்முறைமைக்கு அப்பால் நகர்த்தப்படும் நடையின் செறிவும் நுணுக்கமான சித்திரிப்புமே புனைகதைகள் உச்சமுற வழிவகுக்கின்ற ரவியின் “குமிழி” நாவல் இன்று பரவலாகப் பேசப்படுவதற்கு செறிவான அவரின் உரைநடையும் முக்கியகாரணமாகிறது. நாவலின் நவீன செல்நெறி பற்றிய பரிபூரண பிரக்ஞையுடனும் தேர்ந்த வாசிப்புடனும் லதா உதயன் அறுடை செய்யவுள்ள அடுத்த உன்னத நாவலிற்கான உகந்ததோர் கால்கோளாக “உன்னைச் சரணடைந்தேன்” எனும் இந்நாவல் திகழ்கின்றது என்பதனை அறுதியுடன் கூறலாம்.

இரண்டாயிரத்துக்கு பிற்பட்ட ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் தமிழ்க்கவியின் போரியல் நாவல்கள் குறித்த ஓர் பார்வை

புலோலியூர் வேல்.நந்தகுமார்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதை வரலாற்றில் பெண் படைப்பாளிகளது பங்களிப்பு என்பது காத்திரமான முறையில் நிகழ்ந்து வந்துள்ளதை மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இதயம் என்ற நாவல் முயற்சியில் இருந்து தொடக்கிப் பேசமுடியும். இவ்வகையில் பிற்பட வந்த கோகிலம் சுப்பையா, இராஜேஸ்வரி பாஸுப்பிரமணியம், பாலேஸ்வரி, கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி... என ஒரு பட்டியலை ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்துக்கு பங்களிப்புச் செய்த பெண்கள் என்ற வகையில் சிந்திக்க முடியும். இதில் ஈழத்தைப் பொறுத்த வரை 1980களுக்கு பின் கூர்மை பெற்ற தமிழ்தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானது, தொன்னூறுகளில் இருந்து விடுதலைக்காக போராடிய போராளிகளிடம் இருந்தே மிகச் சிறந்த படைப்பாளிகளை ஈழத்து நவீன இலக்கியத்துக்கு தருகிறது.

இது கவிதைகள், சிறு கதைகள், நாவல்கள், வானொலி நாடகங்கள் என்ற துறைகளில் மிகச் சிறந்த போராளிப் படைப்பாளிகளைத் தந்துள்ளது. இத்தகைய தொரு களத்தின் வழி முகிழ்ந்த மூத்த பெண் படைப்பாளமையாகவே தமிழ்க்கவி அன்ரி என்று அன்புரிமையோடு அழைக்கப்படுகின்ற தமயந்தி சிவசுந்தரலிங்கம் என்ற இயற்பெயரை உடைய இவரை நோக்க முடிகிறது. இவர் 1947ம் ஆண்டு வவுனியாவில் உள்ள சின்னப்புதுக்குளத்தில் பிறந்தவர். ஈழவிடுதலைப் போரில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்ட ஒருவர் போராளிகளாலும் மக்களாலும் மம்மி, என்றும் அன்ரி என்றும் செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட இவர் இரண்டு மாவீரர்களின் தாய். தற்போது புனர்வாழ்வு பெற்று தனது 64 வயதில் கிளிநொச்சி திருநகரில் வசித்து வருகிறார். ஒரு காலத்து வானொலி நாடகங்களில் அப்படியாமோ, மெய்யாமோ என்ற பேச்சு வழக்குச் சொல்லாடல்கள் சிறப்புக்குரியன. தற்போதும் தமிழ்க் குரல் கானொளிகள் சமகால அரசியல், சமூக விடயங்களை பேசி வருவதுடன் தொடர்ந்தும் படைப்பிலக்கியத்துறையிலும், பத்தி எழுத்துத்துறையிலும் இயங்கி வருகிறார். போருக்கு முந்திய உணர்வுரீதியான சிந்தனைகளில் இருந்து தற்போதைய இவரது சிந்தனைகள் பட்டறிவு வயப்பட்டவையாக மடைமாற்றம் கண்டுள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. சில விமர்சனங்களும் இவர் மீது முன்வைக்கப்படும் வருகின்றன. இவ்வகையில் இவர்குறித்த அறிமுகத்தை நிறுத்திக் கொண்டு இனி இவர் படைத்தளித்துள்ள நாவற்பிரதிகளுக்குள் நுழையலாம் என எண்ணுகிறேன்.

தமிழ்க்கவி அவர்கள் இது வரை நான்கு நாவல் படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். கால அடிப்படையில் அவற்றை போர்கால நாவல்கள், போருக்குப் பிந்திய நாவல்கள் என வகைப்படுத்தி நோக்க முடியும் ஆயினும் அனைத்து நாவல்களின் கருப்பொருளும் போர் அது தந்த அனுபவங்கள், போராளிகளாக களமுனை தந்த அனுபவங்கள்

என்ற அடிப்படையைக் கொண்டனவாகவே படைக்கப் பட்டுள்ளன. ஒரு போராளியாகவும் இருந்தவர் என்ற வகையில் இவர் தரும் படைப்பு வழி அனுபவங்கள் தமிழ்ப்பெண்ணிய நாவல் சூழலுக்கு கூட புதியவரவுகள் என்று கூறலாம். போராடி வாழ்ந்து படைக்கப்பட்ட இப் படைப்புகள் போரின் காட்சியாக விளங்குவதுடன் ரத்தமும் சதையுமாக அந்த போர் தந்த அவலங்களை அதைத் தாண்டி வாழும் அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டும் உரைகல்லாகவும் விளங்குகின்றன. இந்த வகையில் இவரால் இதுவரை படைக்கப்பட்ட நாவல்களாக

“இனிவானம் வெளிச்சிரும்”(2002, அறிவுமுதுபதிப்பகம்)

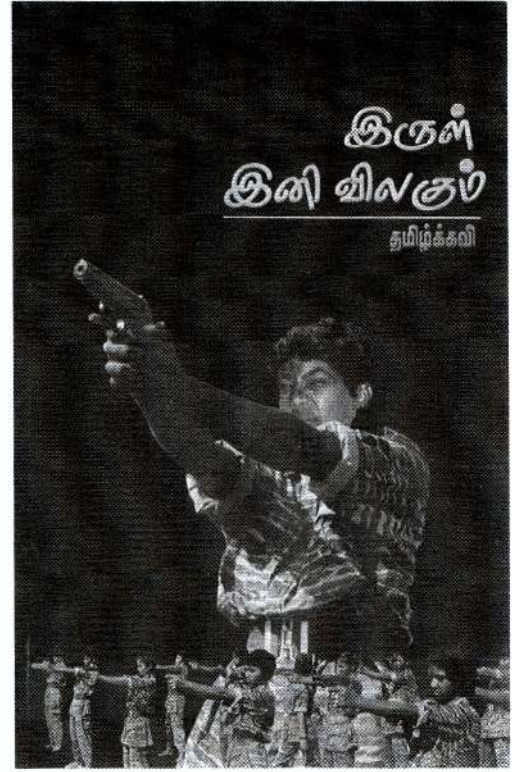
“இருள் இனி விலகும்”(2004, அறிவுமுதுபதிப்பகம்)

“ஊழிக்காலம்”(2013, தமிழினி வெளியீடு)

“இனி ஒரு போதும்”(2017, மேன்மை, வெளியீடு)

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம், இவற்றை விட படைப்பிலக்கியம் சார்ந்து பல்துறை படைப்புகளையும் இவர் தந்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இனி இந்நாவல் பிரதிகள் ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் விரிவாக நோக்குவது பொருத்தமுடையதாக அமையும். இந்நாவலின் என்னுரையில் தமிழ்க்கவி அவர்கள் இப்படிச் சொல்கிறார். “இது என்னுடைய முதலாவது கதை இது நாவலா, கதையா, இதன்வடிவம் என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இது என்னுடன் இருந்து என்னைத்தாக்கி என் உணர்வுகளைக் கிழித்துத் தைத்த ஒரு விவகாரம். என் அனுபவங்களைக் கலந்து இந்தக் கதையை எழுதினேனா. இக்கதையில் அனுபவங்களைக் கலந்தேனா என்பதும் புதிர்வல்ல ஏனென்றால் தத்துவங்களை வைத்துக் கொண்டு அனுபவங்களைத் தேடாமல் அனுபவங்களை வைத்துக் கொண்டு தத்துவங்களை உருவாக்கும் காலம் இது என்கிறார். மலரவனின் போர் உலாவிற்கும் இது பொருந்தும். புதிய அனுபவங்களைப் பேசும் போது வடிவக் குழப்பம் ஏற்படுவது இயல்பே. போராட்டத்துக்காக தன் மகன்களை கொடுத்த கதையை ஒரு தாய் மனநிலையில் நின்று, வீரத்தமிழிச்சி என்ற மனநிலையில் நின்று இந்நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஒரு மழைகாலத்து வயல் சார் வாழ்வியற் காட்சிகளோடு தான் இந்நாவல் நகர்கிறது. இங்கு மழை என்பதை ஒரு குறியீட்டு அர்த்தத்திலும் நோக்க முடியும். அப்போது தான் இந்நாவலின் தலைப்பாகிய இனி வானம் வெளிச்சிரும் என்பதைக் கூட விடியலின் குறியீடாக எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். பார்வதியின் குடும்ப வாழ்வுச் சூழலுக்குள்ளால், அவளது ஐந்தாவது ஆண்பிள்ளை பிறக்கும் சம்பவம், கணவனின் பொறுப்பற்ற தன்மை என்பனவழி கதை நகர்கிறது. தமிழ்க்கவியின் சொந்த ஊரான சமணங்குளத்தை மையப்படுத்தியே ஒரு வயல்சார் விவசாய வாழ்வியலோடு கதையின் களம் நகர்கிறது. வவுனியாவில் நடைபெற்ற தமிழரசுக்கட்சி மாநாடு, 1958 இனக் கலவரம் என்பவற்றையும் பதிவு செய்துள்ள நாவல் எல்லைக் கிராம சிங்களக் குடியேற்றங்கள் பற்றியும் பேசத் தவறவில்லை. நாவலின் பிற்பகுதி விடுதலைப்

போருக்காய் தன் இரு புதல்வர்களையும் ஈந்த தாயின் மனவுணர்வுகளாகவே நகர்ந்து படிப்போரையும் அந்த உணர்வுக்குள் இழுத்துச் செல்கிறது. போராளிக் கோலத்தில் மகன் சிவாவை காணத்துடிக்கும் தாயின் நிலையும் இறுதியில் அவனுடைய வித்துடலைக்கூட கண்ணால் பார்க்க முடியா அத்தாயின் பரிதவிப்பும் என படிப்போரையும் உருக வைக்கிறது. இக்கதையை படிக்கும் போது பல இடங்களில் ரஞ்சகுமாரின் கோசலை சிறுகதை தரும் அனுபவங்களைப் பெற முடிந்தது. நாவலின் நிறைவில் நினைவுப் பிரமையுடன் பேசும் தாய். தன் மகன் வந்து தன் முன்னிற்பதாக கருதி செய்யும் செயல்களும் இன்னொரு போராளியில் தன் மகனை கண்டு அடையும் ஆத்ம திருப்தியும் என நகர்ந்து நிறைவில் மழை சோவெனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. முற்றத்துக் குப்பையெல்லாம் வெள்ளத்துள் அள்ளுண்டு போனது. “இனிவானம் வெளிச்சிரும்” பார்வதி மனசுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். மழை நின்றதும் “நான் வாறனம்மா” என்றபடி புறப்பட்டவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தாள் அவள். “மழை விட்டிருந்தது” என்பதோடு, மழைக் காட்சியோடு தொடங்கிய நாவலை மழையின் முடிவோடு குறியீட்டு அர்த்தங்கள் வழி நிறைவு செய்கிறார்.

இந்நாவலின் கதை சொல்முறை தமிழ்க்கவி கையாண்டுள்ள மொழிநடை, பேச்சுவழக்கு மற்றும் நாட்டியல், கிராமிய பண்பாட்டு அம்சங்கள், தொழிற் கோலச் சித்திரிப்புகள் போன்றன இந்த நாவலின் அழகியலுக்கு பெரிதும் துணையாக அமைந்துள்ளன. நாவலின் இடையிடையே பிரசாரத் தன்மைகள் வெளிப்பட்டாலும் கூட, அந்தக் காலகட்டத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் போது தன் சொந்த வாழ்வு அனுபவம் ஒன்றை ஒரு தாயாக நின்று தானே அனுபவித்த துயரத்தை,

விடுதலைப்போர் என்ற நியாயத்தின் பின்னணியில் வைத்து தமிழ்க்கவி தந்துள்ள இந்நாவல்ப் படைப்பானது ஈழத்துப் போர்க்கால பெண்களது நாவல்ப் படைப்புகளுக்கு, ஒரு குறிகாட்டிய அமைந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ்க்கவியின் அடுத்த நாவல் இருள் இனி விலகும் என்பதாகும். விடுதலைப் போராட்டத்தில் தன் பிள்ளைகளைக் கொடுத்து தன்னையும் ஒரு முழு நேரப் போராளியாக இணைத்துக் கொண்ட பின் தமிழ்க்கவியால் பெண் போராளிகளது போராட்டக்களம் சார்ந்த வாழ்பனுவலங்களை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட ஓர் நாவலாகவே இது விளங்குகிறது. இந்நாவல் 2004ம் ஆண்டு அறிவுமுக பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. போர் ஓயாத காலத்திலேயே இந் நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந் நாவல் குறித்து முன்னுரையில் முறிப்பிடும் தமிழ்க்கவி அவர்கள் இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு என்றென்றும் என துள்ளத்தில் அழியாமல் நிலைத்து விட்டவரு இக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் கற்பனையல்ல என்னுடன் உண்டு உறங்கி உறவாடிக் களிப்பில் சிரித்து கனவில் மிதந்து கோபத்தில் குதித்து பிரிவில் அழுது அடிப்படை மனித உணர்வுடன் வலம் வந்தவர்கள் என்கிறார்.

இக்கதை பெண் போராளிகளை மையப்படுத்தியதாக யாழ் செல்லும் படையணி என்ற தாக்குதல் திட்டத்தை மையப்படுத்தியதாக புணையப்பட்டுள்ளது. நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் இந்நாவலை வாசித்தபோது அந்தக் காலங்களுக்கும் களங்களுக்கும் எம்மை அழைத்துச் செல்லும் உணர்வுகள் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. பெண்களால் சாதிக்கமுடியுமா, சோதனைகளை தாண்ட முடியுமா என்ற ஆண்மனோபாவங்களை உடைத்தெறிந்து அவர்களாலும் சாதிக்க முடியும் என்பதை களமுனை அனுபவங்கள் வழி

இந்நாவல் பேசுகிறது. இதில் வரும் தணிகைச்செல்வி, பூமணி, இளவதனி, கலைமகள், ராகினி, பிரசன்னா சிவானந்தி, நிசாந்தி, மொழி, சின்ன நிசாந்தி, இளவரசி, செந்தமிழன், குலதீபன், வெண்ணிலவன் என நீளும் பாத்திரங்கள் வழி போராளிகளின் உணர்வுகள் செயற்பாடுகள் களமுனை அனுபவங்களாக விரிகின்றன. வன்னியில் தொடங்கும் நாவல் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறைவடைகிறது. பூநகரிக்கடல்நீரேரி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு தம் உயிரையே எமக்காக தந்து விட்டுப் போனவரின் மண்ணிலா நாம் இன்று அவர்களின் தியாகத்தில் குளிர் காய்ந்தபடி ஏதேதோ செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வும், கூடவே எங்கள் பெண்களின் துணிவும் வீரமும் குறித்த உணர்வுமே இந்நாவலை இன்று வாசிக்கும் போது எஞ்சுகின்றன. “இருள் இனி விலகும்” என்ற அர்த்தம் பொதிந்த தலைப்புக்குள் பல அர்த்தங்கள் பொதிந்திருப்பதையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

தமிழ்க்கவியின் அடுத்த இரு நாவல்களும் போரின் ஓய்வுப்பின் எழுதப்பட்டவை. முன்னைய நாவல்களில் இருந்த போராட்ட அனுவங்களின் வேறுபட்ட விமர்சனரீதியான சிந்தனை மாற்றங்களை இந்நாவல்கள் வழி தரிசிக்க முடிகிறது. இது ஒரு போர்ப்படைப்பாளிக்கு தவிர்க்க முடியாததொன்று தான் இலட்சியக் கொள்கைக்காக புறப்பட்ட பயணத்தின் இறுதிக் கட்டங்களில் நிகழ்ந்த சில சம்பவங்கள் அந்த இலட்சியத்துக்கு முரணாக அமையும் போது அதனையும் சொல்லும் தகுதி, பேசாப் பொருளை பேசும் தகுதியும் அதே படைப்பாளிக்கே உரியது என்ற அடிப்படையில் தான் இந்தக் குரல் மாற்றங்களை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதில் மாற்று விமர்சனக் கருத்துக்களும் உண்டு என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இந்தப் பின்புலத்தில் தான் தமிழ்க்கவியின் மூன்றாவது நாவலான “ஊழிக்காலம்” என்ற நாவலை அணுக முடிகிறது இந்நாவல் தமிழினி வெளியீடாக வெளிவந்தது.

ஊழிக்காலம் 2008 இற்கும் 2009 இற்கும் இடையிலான குறுகிய காலமொன்றில் நடந்த நீண்ட பயணத்தின் கதை. அறுபது வயதில் உள்ள ஒரு தாய் பேத்தியார் தனது பிள்ளைகளோடும் பேரப்பிள்ளைகளோடும் தெருவில் பொங்கி வழிந்து துரத்திய தீக் குழம்பின் முன்னால் அத் தீ நாக்குகளில் அகப்பட்டு விடக்கூடாது என்ற பரிதவிப்போடு ஓடுகின்ற கதை. அப்படி ஓடுகின்றவர் ஈழப் போரில் தன்னையும் ஒரு விதத்தில் இணைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது அழுத்தமான ஒரு பின்னணியாயிருந்தது. நாவல் முழுவதிலும் பார்வதி என்ற மூதாட்டிக்குள் இருக்கின்ற ஒரு தாயின் மனதும் ஒரு போராளியின் மனதும் முரண்பட்டும், உடன்பட்டும் சமயங்களில் முரண்டு பிடித்தும் செல்கின்றன. வெகு நிச்சயமாக இது தமிழ்க்கவி அம்மாவின் கதை என்பதை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவரது முதல் நாவலான வானம் வெளிச்சிரும் எப்படியோ, அப்படியே. அதில் வரும் பாத்திரத்தின் பெயரும் பார்வதியே என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு வகையில் இறுதி யுத்த காலத்தில்

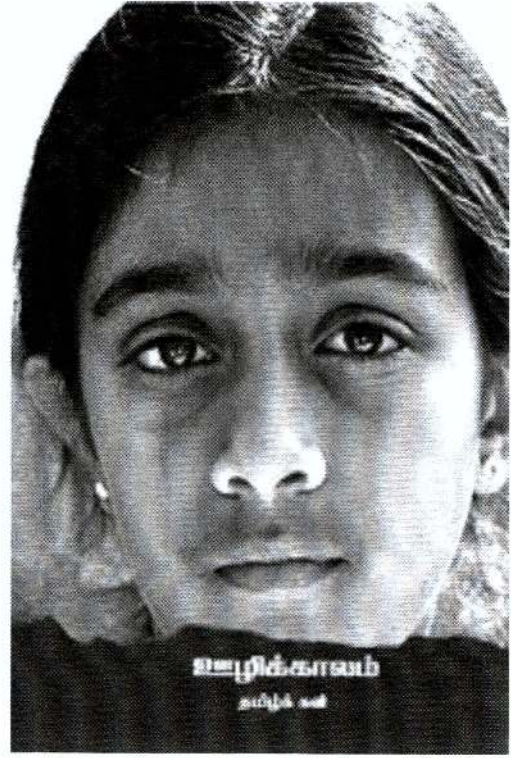
தான் கண்ட காட்சிகளின் சாட்சியமாகவே தமிழ்க்கவி அவர்கள் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார்.

அந்தப் போர் உக்கிரத்துள்ளும் சாதி பார்க்கும் நிலை, பதவி அதிகார அலுவலரின் நிலை, காதல் காட்சிகள், கடைகளின் நிலை, பொருட்களின் விலை, போராட்டத் தரப்பினாலேயே மக்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட சில அத்து மீறல்கள் என மரணத்தை மிகச் சாதாரணமாக எதிர் கொள்ளப் பழகிய மனங்களை அது பேசுகிறது. மேற்கூறிய விடயங்கள் ஊழிக்காலம் நாவல் குறித்த வாசக அனுபவமாக ஆதிரை நாவல் தந்த சயந்தன் அவர்களால் வெளிப் படுத்தப்பட்டவை. அவரே வேறோர் இடத்தில் குறிப்பிடும் போது ஊழிக்காலம் நாவலை நான் படித்து முடித்த போது மிகச் சரியாகச் சொன்னால் ஓரிடத்தில் தரித்து நிற்க முடியாமல் உயிர்ப் பயத்தோடு ஓடி அலைந்த ஒருவன். கடைசியாக சகல நம்பிக்கைகளையும் தின்னக் கொடுத்து விட்டு நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற மாதிரியான மனநிலையில் ஒரு மரநிழலில் குந்தி யிருந்ததைப் போல் உணர்ந்தேன் அத்தனை அலைக் கழிவு நாவலில் என்கிறார்.

இறுதி யுத்தத்தில் போராடிய தரப்பினர் எல்லோரும் செய்த குற்றங்களை நடுநிலையோடு பேசியிருக்கும் தன்மை கருதியும் ஒரு போராளியாக இருந்து கொண்டும் இறுதிக் கட்டங்களில் அவர்கள் விட்ட தவறுகளையும் மக்களின் மனங்களை அவர்கள் வெல்லத் தவறிய நிலையையும் போராட்ட அமைப்பின் ஆத்மா காயமடைகிறதே என்ற பரிதவிப்பு உணர் வோடும் பதிவு செய்துள்ள நுட்பத்தையும் அறிய முடிகிறது. அதனை முன்பு ஏன் அவர் செய்யவில்லை, போர் முடிந்த பின் இவற்றை சொல்வதன் நோக்கம் என்ன போன்ற விமர்சனங்கள் இதன்வழி அவர் மீது கடுமையாக முன்வைக்கப்படுகின்றன என்பதும் மறுப்பதற்கில்லை. அண்மையில் தியாகி திலீபன் குறித்து அவர் கூறிய சர்ச்சையான கருத்தும் இதனுள் அடங்கும்.

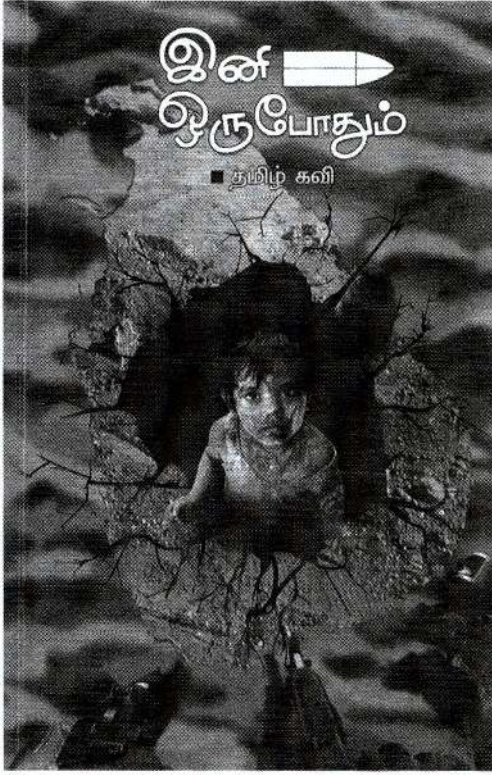
இந் நாவலின் பிரதான பாத்திரங்கள் தவிர்ந்து ஏனைய பாத்திரங்கள் வந்த வேகத்திலேயே நகர்ந்து மறைகிறார்கள். கதைச்சூழலும் களமும் கூட அடிக்கடி மாறுகிறது. இடம் பெயர்ந்து ஓடும் வாழ்வைப் போலவே கதை மாந்தர்களில் பலர் இறந்து போக பலர் காணாமற் போகிறார்கள் இத்தகைய பண்புகள் வாசகனையும் நாவலோடு சேர்ந்து இடம் பெயர்ந்து ஓடுகின்றவள் ஆக்கி புதிய வாசக அனுபவத்தை தருகின்றன. மொத்தத்தில் ஊழிக்காலம் என்பது யுத்தத் அழித்த காலத்தின் காட்சி உள்ளிருந்து அதை முழுவதும் அனுபவித்து பட்டறிவுடன் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் படைப்பாளி தமிழ்க்கவி போராளி என்ற தளத்தை தாண்டி போரை வெறுத்து எழுதப்பட்ட ஒரு நாவலாக விரிவாக்கி ஓரளவிற்கு சமநிலைச் சித்திரிப்புடன் படைக்கப்பட்ட நாவலாக விளங்கி சிறப்புப்பெறுகிறது.

நிறைவாக 2017ம் ஆண்டு மேன்மை வெளியீடாக வந்துள்ள தமிழ்க்கவியின் நாவலாகிய இனி ஒரு

போதும் என்ற நாவல் குறித்து சில பார்வைகளுடன் இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன். இனி ஒரு போதுமினதும் ஊழிக்காலத்தினதும் களமும் காலமும் ஒன்றே ஆயினும் இப்புதினம் கதை கூறும் தன்மையில் முன்னதில் இருந்து வேறுபட்டது. அது ஊழிக்காலத்தில் வாழ நேர்ந்த ஒரு குடும்பத்தின் கதையை அதன் அங்கத்தவரும் முதன்மைப் பாத்திரமுமான அம்மம்மா பார்வதி, அவரின் பெண் வயிற்றுப் பேர்த்தி மீனா, அவளது காதலன் மது இவர்களின் வாய் மொழியில் நிதானமாகச் சொல்லிச் செல்லப்படுகிறது கதை. வெள்ளை முள்ளிவாய்க்கால் கிராமத்தின் ஒரு வளவில் ஒரு காப்பரண் அமைத்துத் தங்கியிருந்தோம் என்பதோடு தான் இக் கதை தொடங்குகிறது மல்லாவி புதுக்குடியிருப்பு ஆகிய களங்கள்வழி கதை நகர்கிறது. குடும்பங்களை மையப்படுத்திய காதல் சார்ந்த விடயங்கள் இதில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புகள் விடயங்கள் குறைவாகவே இடம் பெற்றுள்ளன. இங்கும் பார்வதி என்பது தமிழ்க்கவியையே குறிப்பதாகத்தான் தெரிகிறது. தனித்தனிப் பாத்திரப் பெயர் வழி கதை சொல்லும் புதுமையான உத்தி இங்கு கையாளப்பட்டுள்ளமை சிறப்புக்குரியது. இந்தப் போர் தன்னுடைய மூன்று தலைமுறைகளை சிதைத்துள்ளது என்பதையும் குறிப்பாக இறுதி யுத்தத்தில் பலியாகிப்போன தனது பேத்தியின் நினைவுகளைப் பேசும் கதையாகவும் இனி ஒரு போதும் என்ற நாவல் அமைந்துள்ளது. இந்நாவலின் அட்டைப் படம் அது சொல்லவரும் விடயத்தை பிழையாக வழி நடத்துகிறது என்ற விமர்சனமும் அதிக அளவில் காணப்படும் எழுதுப்பிழைகள் பற்றியும் இந் நாவல் குறித்து விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

மொத்தத்தில் இவ் அனைத்து நாவல்களையும் நோக்கும் போது எல்லாவற்றிலும் தன் அனுபவ

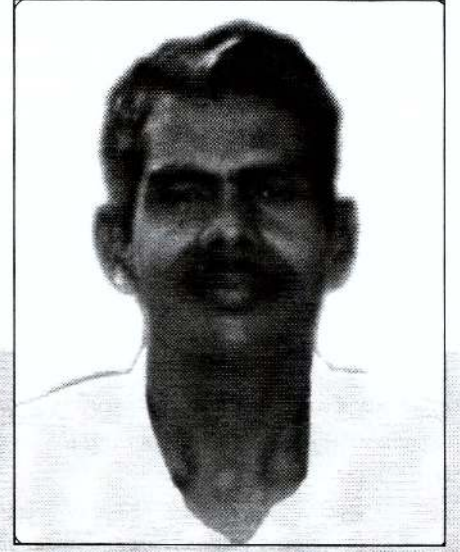
உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்தி தமிழ்க்கவி அவர்கள் கதைகளை சொல்லியுள்ளதன்மை இயன்றவரை பிரசார இலக்கியம், துதிபாடல் இலக்கியம் என்ற விமர்சனங்களை தவிர்த்துள்ளதன்மை சிறப்பான முறையில் பேச்சு மொழி வழக்கை கையாண்டுள்ள தன்மை கதைக்களச் சித்தரிப்பு, பெண்மையத்தில் வைத்து கதைகள் சொல்லப்பட்டுள்ள நிலை, தன் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளையும் மாவீரர்களாக விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு கொடுத்த தன்மை, பெண் போராளியாக தானே இயங்கி அவர்களின் பல்வேறுபட்ட போராட்டங்களை அனுபவங்களை பதிவு செய்த தன்மை பக்கம் சாராமல் நடுநிலைத் துணணியே போல சிலவற்றை பேசியுள்ள தன்மை போன்றன காரணமாக ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெண்ணிய நாவல்ப்பரப்பில் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராக தமிழ்க்கவி அவர்களும் விளங்குகிறார் என்று துணிந்து கூறலாம்.

தமிழ்க்கவியின் முன்னைய மூன்று இனி ஒரு போதும் என்ற நாவல் அமைந்துள்ளது. ஊழிக்காலம் நாவலிலேயே இறுதிப்போர் அனுபவங்களை பதிவு

செய்யத் தொடங்கிய தமிழ்க்கவிவர்கள். இந்நாவலில் ஓரளவிற்கு நடுநிலையோடு இறுதிப்போர் குறித்த அனுபவங்களை பதிவு செய்த தன்மையை காண முடிகிறது. இறுதிக்கட்டத்தில் ஆட்சேர்ப்பு என்ற பெயரில் போராடிய அமைப்பினர் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் மீதான விமர்சனங்களையும் இவர் இதில் முன்வைக்கத் தவறவில்லை. போராடிய காலத்திலேயே காரசாரமாக போராடிய அமைப்பினர் செய்த சில பிழைகளை எடுத்துக் கூறியவராகவும் இவர் விளங்கியுள்ளார். இந்த வகையில் ஒரு போராளியாக, தாயாக, அம்மம்மாவாக அந்தக்கள அனுபவங்களுக்குள் வாழ்ந்து அவர் தரும் மனப்பதிவுகள் முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன. அந்த வகையில் இனி ஒரு போதும் என்ற இந்நாவலின் தலைப்புக்கூட பல அர்த்தங்களுக்கு எம்மை அழைத்துச் செல்லும் தலைப்பாக அமைந்து சிறப்புப் பெறுகிறது. இந் நாவலில் வரும் பார்வதி, மீனா, மது போன்ற பாத்திரங்களும் அவர்களுக்கிடையிலான உறவுமுறைச் சித்தரிப்புகளும் இறுதியில் பேத்தியான மீனா காணாமற் போவதும் என படைக்கப்பட்டுள்ள தன்மையானது தாரகர் மனதில் அப் பாத்திரங்கள் வழி வரும் உணர்வுகளை நித்தியமாக வாழச்செய்கின்றவர். சில இடங்களில் எந்தப் பாத்திரம் கதை சொல்லுகிறது என்பதில் சில குழப்ப நிலைகள் இருந்தாலும் எல்லாமே குழம்பிப் போன ஒரு காலத்தின் கதை என்பதால் அதையும் கூட ஒரு உத்தியாக எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனத் தோன்றுகிறது. மீண்டும் ஒருமுறை இறுதிப் போரின் களங்களுக்குள் சென்று மீண்ட ஒரு அனுபவத்தை இழப்புக்களின் வலியை, மனித உயிர்கள் பட்ட அந்தரிப்புக்களை அதற்குள்ளும் பூத்த காதலை குடும்ப உறவு நிலைச் சிக்கல்களை என இனி ஒரு போதும் நாங்கள் நினைத்துக் கூட பார்க்கமுடியாத பல விடயங்களை கண்கண்ட சாட்சியின் குரலாய், மனச்சாட்சியின் குரலாய் தமிழ்க்கவி அவர்கள் பதிவு செய்து தந்துள்ள நிலையானது சிறப்பானதாக அமைந்துள்ளது.

மொத்தத்தில் தமிழ்க்கவி அவர்களின் நாவல்கள் தான் சார்ந்த போரியல் அனுபவங்களை போரில் தன் பிள்ளைகளை, பேரப்பிள்ளைகளை பறிகொடுத்த ஒரு முதியதாயின் ஏக்கங்களை பெண்போராளிகளது களமுனை அனுபவச்சித்தரிப்புக்களை, போரிற்கு பிந்திய சூழலில் பேர் குறித்த விமர்சனங்களை அதுதந்த வலிகளை பதிவுசெய்துள்ள வகையில் ஈழத்துப்பெண் நாவல்த் தளத்திலும், தமிழ்நாவல் தளத்திலும் முக்கியத்துவம் மிக்கனவாய் விளங்குகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. இவரது கவிதைகள், சிறுகதைப் படைப்புகள், வானொலிநாடகப்பிரதிகளும்(இருந்தால்) தொகுத்து வெளியிடப்படுமாக இருந்தால் இவரது படைப்பாளுமையின் வேறு சில பக்கங்களையும் நாம் தரிசிக்க முடியும். எது எவ்வாறாயினும் இத்தகைய படைப்பாளிகள் போர்க்காலத்தில், அதைத்துதி பாடி விட்டு இப்போது போர் ஓய்ந்த பின் அதன் சரிபிழைகளை விமர்சனம் செய்வது சரியா தவறா என்ற விமர்சனங்களையும் தாண்டித்தான் ஆக வேண்டும் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

கரவெட்டிக் கிராமத்தின்
ஒரு காலகட்ட வாழ்வியல்
வெளிப்பாடுகளாகி நிற்கும்
“அம்மாவரை அவன்”

த.ஆனந்தமயில் எழுதிய குறுநாவல்

“கிராமியம்

இளமையானது நுட்பமானது.
அதனைத் துன்புறுத்தக் கூடாது.
அநியாயங்களை அங்கீகரிக்கவும்
இயலாது. அதனை ஆக்கிரமிக்கவும்
கூடாது”

-த.ஆனந்தமயில்

கரவெட்டிக் கிராமத்தின் “சண்டில்” பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்தவரான திரு.த.ஆனந்தமயில் தனது சிறுபராயத்து வாழ்க்கை அனுபவங்களை “அம்மாவரை அவன்” என்னும் குறுநாவலாகச் சித்திரித்துள்ளார். சிறிய சிறிய நிகழ்வுகளின் ஊடாகக் கதை நகர்த்தப் படுகின்றது. கரவெட்டிக் கிராமத்தின் 1950களுக்குப் பின்வரும் இரண்டு தசாப்தங்களில் மக்களின் வாழ்வியலின் (பண்பாடு) ஒரு கூறாகவும் இக்குறு நாவல் அமைந்து விடுகிறது. கரவெட்டியின் வயல், வெட்டை, தோட்டம், துரவு, மந்தைகள்... என எம்மையும் அழைத்துச் செல்லும் எழுத்தாற்றல் காரணமாகக் குறுநாவல் எனும் படைப்பிலக்கியமாக மிளிர்கின்றது.

இந்தக் குறுநாவலின் கதாநாயகன் அவன், பெயர் ஏதுமில்லை. அவன் ஆனந்தமயில்தான். அதோ அவனின் அப்பு வருகிறார். அன்று வீச்சுவலையில் மீன்கள் பிடிபட்டு இருக்கின்றன. கள்ளக்குடித்து விட்டு ஆடி அசைந்து வந்து பெரும் மணலை மீனைக் குழம்பு கறி காய்ச்சச் சொல்கிறார். சாப்பாடு தயாராகிவிட்டது. மணலை மீனின் சினையையும், நடுமுறியையும் தனது தடித்தவிரல்களால் ஊட்டிவிடும் போது அவனுக்கு அப்புவின் மேல் அன்புப் பீறிடும்.

மீன்பிடிப்படாத நாட்களில் பறியும், கொட்டப்பையும் வெறுமையாக அப்பு வரும்போது, அன்பும், ஆற்றாமையும் கோபமாய் வெடித்து உணர்ச்சிகள் சிதறும். அம்மா குற்றச் சாட்டு இல்லாமல் தண்டனை பெறுவாள். சிலவேளை அக்காத்தைமாரும். அவனும் பெறநேரும். தூஷணம் அப்புவின் வாய்வழியாக வெளியெங்கும் நிரம்பி நிற்கும். சாப்பாட்டுக்கோப்பை பறக்கும். அம்மாவின் நெற்றியில் பறவை அடையாளங்கள் தோன்றி உதிரும் கொட்டும். அன்றாடம் காய்ச்சியான ஒரு சராசரி மனிதனின் குடும்ப வாழ்வு பற்றிய கதையாகவும் வளர்ந்து செல்லுகின்றது.

“அவனின்” குடும்பத்தில் 5 உறுப்பினர்கள். அப்பு, அம்மா, இரண்டு அக்காத்தைமார். கடைப்பிள்ளையாக அவன். குறுநாவலில் முன்வீட்டு விதானையார், மனைவி, விதானையாரின் மாமனார், அவரின் மனைவி, விதானையாரின் இரண்டு பிள்ளைகள் மாமன்மார் எனப் பல பாத்திரங்கள் வந்து போகின்றன. சிறிய கதாபாத்திரமென்றாலும் தேவை கருதிப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

தகப்பன் சைக்கிளில் சிறுகடல் தேடிச்சென்று வீச்சு வலையால் மீன்பிடிப்பவர்.

பொக்கணவலை மூலமான மீன்பிடிப்பும் இடம் பெறுகிறது. சிறுகடல் என்பது கரவெட்டிக் கிராமத்தின் தெற்கு எல்லையாகப் படர்ந்து செல்லும் தொண்டைமானாறு உவர்நீரேரியைக் குறித்து நிற் கின்றது. இங்கு மீன்படுதல் குறையும் வேளைகளில் அப்பு முல்லைத்தீவு நந்திக்கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்லுகின்றார். புதிய சாக்கில் தனது இருவீச்சு வலை களையும், புதிய பறி ஒன்றையும் சுற்றிக் கொண்டார். சாரம், கை பெனியன், குளிர்ச்சட்டை என்பவற்றை பன்பையில் வைத்துக் கொண்டார். வேட்டியைக்கட்டி அரைக்கைச் சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டார். (முல்லைத்தீவு நந்திக்கடலிலை இறால் வீச்சேக்கை முதலையிழுத்த காலின் காயமும் கதையில் வந்து போகிறது)

அப்பு கடும் காய்ச்சலால் ஆசுப்பத்திரியில் இருந்தார். அம்மா அதிகாலையிலேயே தனது குறுக்குக் கட்டை அவிழ்த்து மாறாடி யாகப் போட்டுக் கொண்டு ஆசுப்பத்திரிக்குப் போவான். கடுங்காய்ச்சலால் அப்பு வின் பற்களெல்லாம் விழுந்து விட்டன. அம்மாவின் கெட்டித் தனத்தால் தான் தான் தப்பி வந்ததாக அப்பு அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்ளுவார்.

அப்பு அவனுக்கு “நிலைபெறுமாறெண்ணு தியே நெஞ்சே நீவா...” தேவாரத்தை ஒவ்வொரு அடியாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார். பாடும் போது உணர்வுகள் தெறித்தன. அப்புவின் இராகம் தனக்கும் வர வேண்டும் என அவன் இழுத்துப் பாடினான். “அங்கற்றா கணேசபிள்ளையண்ணை சொல்லிக் கொடுக்க அவன் பாடுகிறான். நல்லாப் பாடுகிறான் நீங்களும் பாடிப்பழக வேண்டும்” என்பான் பத்தினிப் பிள்ளை அக்காத்தை (விதானையாரின் மனைவி)

“வெறியிலை பாடிக்கேக்குது நீ சும்மா கிட என்பான் கிழவி. (விதானையாரின் மாமி) குகாவும், ஈசாவும் பாடிக்கேட்கும், கிழக்கு வீட்டில் கணேசன் பாடிக்கேட்கும். அடுத்த வீட்டில் சிவமும் பாடிக்கேட்கும். கரவெட்டி மக்களின் இறை நம்பிக்கை சார்ந்த வாழ்வியல் வெளிப்படுகிறது.

அம்மா நெல்லு வெட்டுக்குப் போனான். திரும்பி வரும் போது பொழுது பட்டு விடும். அம்மா விரைவாக வேலை செய்வான். “வள்ளியக்கை அரிவாள் பிடிக்கிற இடத்திலை மூண்டு பேர் திண்டாத்தான் சரிப்படும். நெல்லுவெட்டுக்குப் போனால் சில நாட்கள் பொழுது படும் வீடுவந்து சேரமாட்டான். அவன் தெருவிலிருந்து றோட்டுக்கு ஓடிப்போய் அம்பாரமாய் குடு ஏற்றிக்கிறிச்சக்கிறிச்சென வரும் மாட்டு வண்டில் களைப் பார்ப்பான். அவற்றின் மேல் சிலர் இருந்து வருவார்கள். அம்மாவின் குரல் கேட்காது. ஏதோவொரு வண்டியில் அம்மாவும் வந்து சேர்வான். வயலுள்ளவர் களின் வீடுகளில் இரவிரவாகச் சூட்டிபடும். மற்றாக்களுக்கு வயலிருக்கு -சூட்டிபடும், நெல்லு வருது. எளங்களுக்கு வயலில்லையேணை அப்பு...?”

அத்தகைய தோட்டமும் கிணறுகளும் தங்களுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவான்.

மூத்தக்காதையின் கலியாணம் சோறு குடுப்பித்தலுடன் சுருக்கமாக முடிந்தது. மூத்தக் காதையும் அத்தானும் தங்குவதற்கு மால் பூரணமாக அடைந்திருந்தது. அவன் மால் பக்கம் போவதில்லை.

அம்மாவிதவித உணவுகளைத் தேடித்தந்தான்.

மூத்தக்காதையின் கலியாணமும், வாங்கிக் கொடுத்த காரும் கடன், வட்டியைப் பெருக்கியிருந்தது அதற்காக அம்மா கடுமையாக உழைக்க நேர்ந்தது. வழமையான மீன்விற்கப் போதல், களைபிடுங்குதல் வெங்காயத்தார் அகற்றவும், தோட்டங்களில் மிளகாய்ப்பழம் ஆயவும் போனான்.

இளையக்காதைக்கும் மாப்பிளை பார்த்து வந்தார் மாமா. மாப்பிள்ளை நல்ல பெடியன். திறமான தொழிலாளி. மூத்தக்காதையின் கலியாணக்கடனால் துவண்டிருந்தாலும் அம்மா நினைத்தால் எதனையும் செய்து போடுவான். கடன்படக் கூடிய வல்லமை அவரிடம் இருந்தது.

அம்மாவுக்குப் புற்று நோய் வந்து விட்டது. குடும்பத்தினர் நிலைகுலைந்து நின்றனர். மூத்தமாமா வைத்தியத்துக்காக அவளைக் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்பு எதையோ இழந்து விட்டது போல இருந்தார். அப்பு இப்போது அவனைக் கண்டிப்ப தில்லை. வீடுவெறுமையை உணர்ந்தது. ஒரு மாதம் சென்றது. ஒருநாள்ப் பின்னேரம் அம்மா வந்தாள். அவளால் நடக்க முடியவில்லை. அம்மா கட்டியில் படுத்திருந்தாள். அருகே போன போது அவனை கைகளால் வருடினான். கடைக் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அவனும் அழுதான்.

ஒருநாள் அம்மா இறந்து போனான்.

அம்மாவரை அவன்-என்ற தலைப்புடைய இந்தக் குறுநாவல் தாயின் இறப்புடன், அன்றைய தினப்புலம்பல் களுடன் முடிவு பெற்று வாசகர் மனத்தில் உணர்வுத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி முற்றுப் பெற்றுவிடும் என எதிர் பார்த்தேன். ஆனால் த.ஆனந்தமயில் அப்படி முடிக்க வில்லை மேலும் ஒரு அத்தியாயம் நீள்கின்றது. தகப்பன் இப்போது அவனுக்கு அடிப்பதில்லை தாயைத் தின்னி யென்ற இரக்கம் முன் வந்து தடுத்திடும்.

கரவெட்டியின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் மேலதிக குறிப்புகள்...

அவன் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விட்டு விடுதலை யானவனாகி கரவெட்டியெங்கும் விளையாடித் திரிந்தான். அவனது விளையாட்டுகள் பற்றிக் கூறும் போதும் கரவெட்டியின் கிராமியம் நிரம்பி வழிகின்றது.

1. வெட்டையில் நெடுநேரம் கிட்டிப்புள் விளையாடினான்.
2. வயல் கரைகளில் செல்லும் செம்மறியாட்டுப் பட்டியை இரசித்தான். அவற்றின் குட்டிகளின் வண்ணம் அவனை மெய்மறக்கச் செய்தது.
3. தோட்டக்கரையின் தென்னை மரங்களில் தொங்கும் தூக்கணாங்குருவிக் கூடுகளையும் அந்தச் சின்னஞ்சிறு குருவிகளையும் நெடுநேரம் நின்று பார்ப்பான்.
4. அவனை விட வளர்ந்த நண்பர்களுடன் மாடுகள் மேய்க்கத் தூவெளிக்குச் செல்வான். அவற்றை மேயவிட்டு நண்பர்களின் தோட்டக் குடில்களில் தங்கினான்.
5. வெள்ளரிக் கொடியில் இருந்த பிஞ்சுகளைப் பிடுங்கிக் கடித்துச் சுவைத்தான். இதையெல்லாம் பார்த்த அப்பு (தகப்பன்)

அவனைப் புத்தகங்கள் உடுப்புகள் சகிதம் கடற்கரைக் கிராமத்தில் இருக்கும் இளையக்காததை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடுகிறார். கவலை மேலிட அவன் சென்றான் குறுநாவல் முடிவடைகிறது.

கரவெட்டி என்ற கிராமத்தில் இருந்து அவனின் பிள்ளைப் பருவத்தில் பிடுங்கியெறியப்பட்டது வரையான அக்கிராமத்து வாழ்வியல் அருமையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

வீட்டு அமைப்புகள்

அவனது வீடு மூன்று அமைப்புகளின்கூட்டு ஆகும்.

1. பனையோலையால் வேயப்பட்டு, பனை மரக்கோப்பிசம் இடப்பட்டு, மரக்கதவுடன் கூடியது. இதன் ஒருபகுதி திறந்த கூடமாகவும் இருந்தது.
2. கிடுகளால் வேயப்பட்டமால், அதன் முகப்பில் திருநீற்றுக்குட்டான் தொங்கியது.
3. கிடுகுகளால் வேயப்பட்டு, அடைக்கப்பட்ட அடுப்படி.

வீட்டில் காணப்படும் சில பொருட்கள்

1. மரத்தாலான காற்பெட்டி (மரக்கால்கள் உள்ள கள்ளிப் பெட்டியாக இருக்கலாம்...?)
2. தகர இறங்குப்பெட்டி
3. பட்டடையின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த சிறுதானியச் சாக்குகள், ஓடியல் கடகங்கள்
4. வீச்சுவலை, பறி, கொட்டப்பெட்டி (காசுவைக்கும் சிறிய ஓலைப்பை) காவுதடி, வற பொக்கணவலை

அடுப்படி தொடர்பானவை

1. சமையலுக்கான மண்பானை, சட்டிகள்
2. சோறும் கறியும் (பாதுகாப்பாக) வைப்பதற்காக ஏற்ற அளவில் தொங்கும் உறி
3. அடுப்படியருகே முற்றத்தில் பெரிய மண்பானை அதனுள் நல்ல தண்ணீர் (நல்ல தண்ணீர்ப்பானை இருக்கும் இடத்தைக் குடத்தடி என்று கூறுவது வழமையாகும்)
4. இவர்கள் வீட்டு அடுப்படிக்குள் தான் அவன் பிறந்ததாகச் சின்னக்காததை கூறுகின்றார். (முன்னாளில் வீடுகளில், மருத்துவிச்சியின் உதவியுடன் பிரசவங்கள் நடைபெறும் இடமாக அடுப்படி இருந்துள்ளது)

விதானையார் வீடு தொடர்பானவை

1. விதானையாரின் வீடு கல்வீடு. ஒரு அறை ஒடுங்கிய விறாந்தை. மண் அடுப்படி. எதிரே தகரச்சங்காடம் இருந்தது. அதன் உள்ளே திறந்த கொட்டில் மணலால் நிரப்பியிருந்தது. இது மால் என்ற பகுதியாகும். அதுவே விதானையாரின் அலுவலகம் விசாரணை மன்றம். தண்டனை வழங்கும் இடம்.
2. குடும்பப் பிணக்குகள் சம்பந்தமான விசாரணைகளுக்கு வருவோர். ஒற்றுமைப்படுகிறோம் என்று சம்மதிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் கொட்டனடி விழும். அலறல் ஒலிக்கும்

நடத்தைப்பிழையானவர்கள் ஊரைவிட்டுக் கலைக்கப்பட்டார்கள்.

3. விதானையாரின் சிறுவர்களும் எதிர்காலத்தில் விதானைகளாக வருவதற்கு வல்லமை பெற்றார்கள். துவரங்கம்புளை வைத்துக் கொண்டு தெருவில் செல்லும் சிறுவர்களைப் பயமுறுத்தினார்கள்.
4. விதானையாரின் அம்மான் செஞ்சியப்பா முன்னாளில் ஊர்த்தலைமைக்காரராக இருந்தவர். வீடு அமைந்துள்ள பன்னிரண்டு பரப்புக் காணியுள் வேட்டையாடினார் கொய்யாத்தடிகளை நாரால் கட்டி வேட்டைப் பொறி செய்து வைப்பார். கொட்டன்களைச் சிறுபண்ணைப் பற்றைக்குள் எறிந்து நாயைச் சூக்காட்டி விட்டால் உடம்போ, அணிலோ, வெள்ளெலியோ ஓடும். நாய் ஒன்றைப் பிடித்து விடும் அதனைச் செஞ்சியப்பா ஓலையில் வைத்துச் சுடுவார். தோரை உறிப்பார். தின்னத் தொடங்கி விடுவார்.

பொக்கண (வலை) இழுப்பு

இரவு பொக்கண இழுப்புக்குப் போயிருந்த அப்புவும், குஞ்சியனும் வந்திருந்தார்கள். பறியில் மீன்கள் நிரம்பியிருந்தன. அம்மாவும் குஞ்சியனும் கவிழ்த்துக் கொட்டினார்கள். மணலை, பாலைக்குஞ்சுகள், கட்டை முரல், திரளி கலந்திருந்தன. பெரும் ஓலைப்பெட்டிகளில் சுற்றிவரப் பெருமீன்களை அடுக்கி நடுவே சிறுமீன்களை இட்டு நிறைத்துச் சுளகுகளால் மூடிக் கொண்டு சேனா சந்தைக்கு நடந்தான் (சேனா சந்தை நெல்லியடிச்சந்தை)

குடு அடித்தல்

செஞ்சியப்பா வீட்டில் இரவுகளில் சூட்டிப்படும். பத்துப்பன்னிரண்டு மாடுகள் பிணைக்கப்பட்டுச் சுழன்று வரும். எல்லாச் சிறுவர்களும் மாடுகளைச் சுழன்று, சுழன்று கலைப்பார்கள். கைகளிலே பூவரசந்தடிகள் அசையும்.

ஓய்...ஓய்...

பொலியோ பொலி

பொலியோ பொலி

என்னும் போது ஆனந்தமாக இருக்கும். மாடுகள் சாணம் போடும். பொலியைத் தின்னும் "மாடுகளுக்கு அடியுங்கோடா நல்லாவளைஞ்சுவரட்டும்"

"அதுகள் இப்பத்தான் வைக்கோல் தின்னப் போகுதுகள். நல்லா அடியுங்கோடா"

உதவிக்கு வந்த முருகண்ணை இடையிடையே வைக்கோலை அகற்றிவிட்டு, நெல் மணிகளுடன் கூடிய கற்றைகளை அடுக்கிப் போடுவார். சோம்பும் மாட்டை அவிழ்த்து வெளியில் கட்டி விட்டு, இன்னொரு மாட்டை பொலிவளையப் பிணைத்து விடுவார். சூட்டியற் சோறும், சுத்தரிக்காய் பாற்கறியும் சுவைக்கும். உடம்பெல்லாம் குடு கடிக்கும்.

ஶாதக ஓலை பார்த்தல்

அம்மா சாத்திரியாரிடம் அவனது ஓலையைக் காட்டியிருந்தான். இந்தக் கார்த்திகை வரைக்கும் தேப்பனுக்கும், மேனுக்கும் காலம் கூடாதாம். சனி யனுக்கு எள்ளுப்பொரி எரிக்கட்டாம். கோயில்களுக்கு

எல்லாம் செய்யட்டாம். சிலவையும் அலைக்கழிவையும் ஏற்படுத்துமாம். ஆனால் உயிருக்கு ஒண்டுமில்லையாம். அம்மாநிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

சந்நிதிமுருகன் வழிபாடு

வெள்ளி தோறும் அப்புவின சயிக்கின் உப்புக் கடலோரறோட் வழியாக (மண்டான் றோட்) சந்நிதி நோக்கி விரையும். தொண்டைமானாற்றில் மூழ்கி, மாணிக்கங்கைக் கேணியில் அள்ளி ஊற்றித் துடைத்து நல்ல சட்டை போட்டு அவனைக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் செல்வார். திருப்புகழ் பாடி சந்நிதியானையும் தெய்வானையம்மனையும், வள்ளியம்மனையும் வணங்குவான். வள்ளியம்மன் வாசலில் யாரோ எரித்துப் பெற்ற மாவிலக்குத்துண்டை அவன் வாயில் வைத்து விடுவார். ஐயரிடம் பெற்ற தீர்த்தம், திருநீறு, சந்தனத்தை அவருக்கும் தருவார். வில்வத்தையும், தும்புச் செவ்வரத்தம் பூவையும் காதில் வைத்து விடுவார். ஆலமிலை வெண்சாதம் பெற்றுக் கொள்வார். ஒரு மடத்தில் அன்னதானம் சாப்பிட்டு, பனையோலையிலான வன்னமூடுபெட்டி வாங்கி அன்னதானச் சோற்றால் நிறைத்து, மள்ளாக்கொட்டை, கடலையும் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வரும் போது. “ஆனந்தமானது” என்பார்.

அப்பு நித்திரை கொள்ளும் மாலின் கிடுகுத் தட்டிகளில் சந்நிதியில் வாங்கிய கந்தரலங்காரமும், திருப்புகழும் செருகியிருக்கும் அவற்றின் இசையை அவனது மனம் பாடும்.

நீர்ச்சிரங்கு - வீட்டு வைத்தியம்

பெரிய பானையில் புளியமிலையும், முள்ள கற்றிய ஈச்சம் இலையும் அவிந்து கொண்டிருந்தது. குஞ்சியன்மாரும், அக்காத்தை மாறும் அவனின் கால் களைப் பிடித்துக் கொண்டனர். அப்பு சுடுதண்ணீரை ஊற்றிப் புளியமிலைத் தண்டுகளாலும் ஈச்சமிலையாலும் நீர்ச்சிரங்குக் கால்களை உரசிக் கழுவினர். உயர்போனது அலறினான். அப்பிடிக்க கழுவினால் தான் நீர்ச்சிரங்கு மாறுமாம். ஊனமும் உதிரமும் கால்களால் வடிந்தது.

சிறுதுணியினால் கால்களை அம்மா துடைத்து விட்டாள். எவையோ சேர்த்துக் காய்ச்சிய எண்ணெயைக் கோழியிறகால் தொட்டுத் தொட்டுப் போட்டாள் புண்களிலே வேதனை குறைந்தது. ஒரு வகைக் கூச்சம் ஏற்பட்டது.

சித்திரை வருடப்பிறப்பு

அந்த வருடம் சித்திரை வருடப்பிறப்பு சிறப்பாக இருந்தது. கொழும்பில் சிறு சேலைக்கடை வைத்திருந்த பழனி வேற்பிள்ளை மாமா வந்திருந்தார். சிறு இறங்குப் பெட்டி நிரம்ப உடுப்புகள் கொண்டு வந்திருந்தார். அதிகம் பட்டுக்கள். அவனுக்கு சாறமும், சட்டையும், அக்காத்தைமாருக்கு அரைப்பாவடை, சட்டைகள், அம்மாவிற்ருபதினாறு முழுத்தில் கக்காடிச் சேலை, அப்புவிற்ரு மான்மார்க் வேட், சால்வை...

வீடு தூசு தட்டப்பட்டது. சாணத்தால் வழமையை விட நன்றாக மெழுகப்பட்டது. செம் மண்ணால் சுவர்கள் தீற்றப்பட்டு அழுத்தப்பெற்றன

அவற்றுக்கு மேலாகச் சுண்ணாம்பு வண்ணங்கள் இடப்பட்டன.

அம்மாவும் அக்காத்தைமாறும் பலகாரம் சுட்டனர். அரியதரம், முறுக்கு, சிப்பி, சோகி, வடை என வகை வகையாக இருந்தன. கடகங்கள் நிறைந்திருந்தன. வாழைப்பழக்குலை வந்திருந்தது.

தூரத்து வீடுகளில் சீன வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டுக் கண்விழித்தான், தூரவில் குளித்தான். புதிய உடுப்புகளை அணிந்தான். நிறைகுடம் வைக்கப்பட்டுப் பொங்கல் நடந்தது. அப்பு படைத்தார். தெரிந்தவர்கள் வீடுகளுக்கு ஓடி ஓடிப்போனான். அவன் போட்டிருந்த பட்டுச்சட்டையையும், சில்க் சாறத்தையும் நண்பர்கள் தொட்டுப் பார்த்தனர். போர்த்தேங்காய் அடித்தனர். சொந்தக்காரர் வீடுகளுக்குச் சின்னக்காத்தையுடன் போனான் அவர்கள் சில்லறைக் காசுகள் தந்தனர்.

காளிமடை

குலதெய்வமான காளிக்கு மடை நடந்தது. எல்லோரும் அன்று மாலையே மோதகம் பிடித்து வடை சுட்டார்கள். அம்மா முக்கியமாகப் பங்கு பற்றிக் கொண்டாள். தினை, சாமைச்சோறுகளும் காய்ச்சிப் பட்டன. ஓடியல், குரக்கன் பிட்டுகள் அவிக்கப்பட்டன. சுறா மீன்கள் வைக்கப்பட்டன. பலவகைப் பழங்களும் கொண்டு வரப்பட்டன. பறைமுழங்கியது. சேமக்கலத்தின் சத்தமும் சேர்ந்து கொண்டது. சங்கு ஊதப்பட்டது.

காளி, வைரவர், கழுவேறி என உருக்கொண்டு ஆடினார்கள். ஒருவகைப் பயமுறுத்தலுடன் பக்திரசம் பிழிய மடை நடந்தது. மறுநாள் விடியலுக்கு முன்னரே மடை வைத்த உணவுப் பொருட்கள் யாவும் பங்கிடப் பட்டன.

குறுநாவலில் இடம் பெறும் உணவு வகைகள் சில

மீன்போட்டு அவித்த ஓடியல் பிட்டு, கூழ், கஞ்சி, வெள்ளைச்சோறு, இறால், மீன் பொரியல், மணலை மீன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் வருகின்றது. மாப் பிள்ளைச் சாப்பாடாக எண்ணெய்ப்பிட்டு, பால் றொட்டி, கொழுக்கட்டை, நீத்துப்பெட்டியில் சர்க்கரை போட்டு அவித்த பிட்டு அவர்கள் அடிக்கடி சாப்பிடுவார்கள். மணலை மீன் குழம்பு திரளி மீன் பொரியல் கத்தரிக்காய்ப் பாற்கறி (அடிக்கடி இடம் பெறுகிறது) நல்லகீரை, தூவுகீரை, பனங்கீரை, தொய்யில் பலாப் பழச்சுளை பாலவியல், பசுப்பால் புக்கை, மோதகத்தினுள் ஏலமும், சர்க்கரையும் மணக்கும். இறால் பொரியல், மீன்போட்டு அவித்த ஓடியல் பிட்டு, கூழ்.

சாதி ஏற்ற இறக்கம்

1. அப்பு களைத்து வந்து அரை வெறியில் சாப் பிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். அந்த நேரங்களில் குகாவும், ஈசனும் நிற்பார்கள். இறால் பொரியலையும், மீன் குழம்பையும், கத்தரிக்காய்ப் பாற்கறியையும் சிறிது சிறிதாகச் சோற்றில் பிசைத்து ஊட்டுவார். அவர்களும் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். பத்தினிப் பிள்ளையக்காத்தை குகாவையும், ஈசனையும் கூப்பிட்டுக் கேட்கும். அவர்கள் ஓடுவார்கள், வெளிவாயில் சோற்றவின் இருக்கும்.

“அங்கைபோய் சாப்பிடுகிறதே...?”

-கணேசபிள்ளையண்ணை இதுவும் ஒரு வேலையே...?

-அவையவை அவையினர் குணத்தோடு இருக்க வேணும்.

-ஏன் அவையின் ரை பிள்ளையாளுக்குத் தீத்துவான் அம்மா சொல்வாள்.

பின்னர் குகாவும், ஈசனும் அவனுடைய வீட்டுக்கு வருவதற்குப் பல நாட்கள் செல்லும்.

2. பொன்னையா வாத்தியார் - யார் பிழை விட்டாலும் அவனைப் போன்ற சிலருக்கே அடித்தார்.

3. நன்றாகப் பாடக் கூடியவனாக இருந்த போதும் விழாக்களில் பாடுவதற்குத் தெரிவு செய்யப் படுவதில்லை.

4. அவனது வீட்டிற்கும், சரசுக்கை வீட்டிற்கும் நேர் ஒன்றுமையிருந்தது. அந்நியோன்னிய மாவதற்குச் சாதி தடுத்தது.

சிவராத்திரி ஊஞ்சல்

சிவராத்திரி வந்தது. செஞ்சியப்பாவீட்டு இரு பணையில் குறுக்குவளை கட்டி, புதிதாக நகரத்தில் இருந்து வாங்கப்பட்டு வந்த கயிற்று வடத்தில் அன்ன ஊஞ்சல் கட்டப்பட்டது. இரவிரவாக வெகுதூரத்தில் இருந்து கூட இளம் பெண்கள் வந்தார்கள்.

இளம் பெண்கள் புறம்பாகவும், ஆண்கள் புறம்பாகவும், மாறி மாறி ஊஞ்சல் ஆடினார்கள். சிறுவர், சிறுமியரை நடுவே இருத்தி இருபக்கமும் நின்று ஊஞ்சலை உதைத்தார்கள். ஊஞ்சல் வீட்டுக் கூரைக்கு மேலாக வானத்துக்குச் சென்றது.

இளம் பெண்கள் சேர்ந்து பாடினார்கள்.

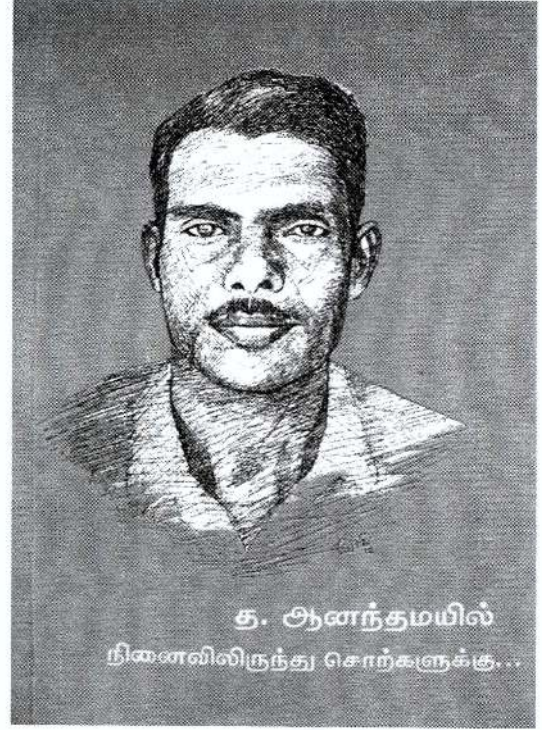
“ஓடோடு புளியம்பழம் ஒவ்வொன்றாய் ஆய்ந்து வாதோழி”

இந்த ஒரு வரியைத்தான் ஊஞ்சல் பாட்டில் ஆனந்தமயில்குறிப்பிட்டிருக்கிறார். முழுமையாகக் குறிப்பது குறுநாவல் வடிவத்துக்கு பொருத்தாது என நினைத்திருக்கலாம். (எனக்கு இந்த ஊஞ்சல் பாட்டு வரிகள் ஓரளவு தெரியும். “வாருமடி தோழியரே நாங்கள் இருபேரும்...” என ஆரம்பிக்கிறது)

அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தையே இசையும், ஊஞ்சலும், உலுப்பியது. ஊஞ்சல் உதைய உதைய உயர்ந்து செல்வதைக் கண்டு பயப்பிட்ட சிறுவர்களை ஒடியோடித் தூக்கி ஊஞ்சலில் இருத்தி ஆட்டினார்கள்... அவன் பயத்தில் அலறினான். அம்மா வந்தாள். ஊஞ்சலை ஆறவிடச் சொன்னாள். அவர்களை ஏசிவிட்டு அவனைத் தூக்கிச் சென்றாள்.

குறுநாவலில் இடம் பெறும் பழைய புழங்கு சொற்கள்

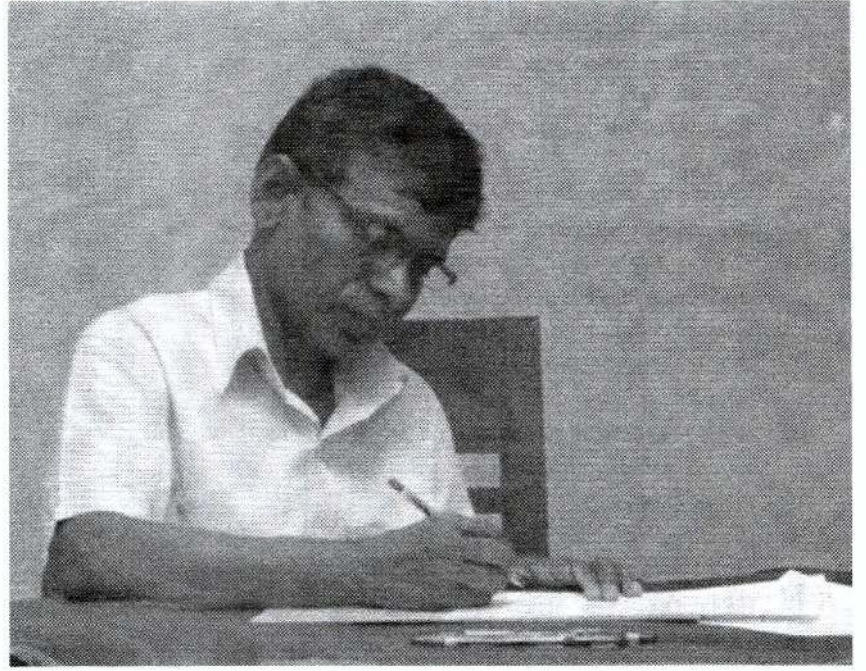
மால், திருநீற்றுக்குட்டான், இறங்குப்பெட்டி, பட்டடை, ஹம்பர் சைக்கிள், உறி, கொட்டல் பெட்டி (இது பண்ப்பை ஆகும்), தகரச்சங்கடம்(சங்கடப் படலையாகும்) தலைமைக்காரன் (ஊர்த் தலைமைக் காரணாக மணியகாரன், விதானையார்...) உக்களை (இடுப்பு ஆக இருக்கலாம்) மள்ளாக்கொட்டை (கச்சான்) புல்லுப்பறி, குறுக்குக்கட்டு, மாறாடி (குறுக்குக் கட்டுச் சேலைத் தலைப்பை மாற்பை

முடிப்போடுதல்) விசுக்கோத்து (பிஷ்கற்) மான்தோல் (அந்தியேட்டி, திவசநாட்களில் மான் தோலில் ஐயா இருந்து கிரியைகள் செய்வார்) காவுதடி (மீன்பறி, கூடை என்பனவற்றை காவுதடியின் இருமுனைகளில் கட்டி நடுவில் ஒருவர் தூக்கிவருவார், இரண்டு பேரெனின் காவுதடியின் நடுவில் மீன் கூடைகள் தொங்கும்), சிலேற், சிலேற்பென்சில், பாட்டுப்பெட்டி, சட்டம்பியார், தலைவாத்தியார் (அதிபர்), குதிரைவண்டில் (கோச்) அம்மம்மாக்குழல், கூத்துப்பார்க்கப் போதல், அன்ன ஊஞ்சல் (சிலர் இதனைப் பலகை ஊஞ்சல் என்பர்) அம்பாரமாய், பன்பை, சுக்காடிச்சேலை, மான்மார்க் வேட்டி... மேலும் திவசம், அம்மன் கும்பவிரதம் (இது நவராத்திரியாக இருக்க வேண்டும்), காலையில் வெள்ளைப் பசுக்கன்றுகளைத் தொடுதல் (அந்த நாள் சிறக்க நல்லது) பொன் வண்டு வளர்த்தல் - அதுஇறத்தல் என ஏராளமான சிறு சிறு விடயங்கள் குறுநாவலில் வந்து போகின்றன.

முடிவுரையாக

திரு.கு.ஆனந்தமயில் ஆளுமைமிக்க எழுத்தாளர். அரசு கல்வித் திணைக்களங்களில் பல இடங்களில் சேவை ஆற்றியவர். கரவெட்டியில் பிறந்து, வளர்ந்து பொலிகண்டில் திருமணம் செய்து வாழ்ந்தவர். இவரது சிறுகதைத் தொகுதியான “ஓர் எழுதுவினைஞனின் உயரி” 2008ல் வடக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பரிசும், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் வழங்கிய “தமிழியல்” விருதுப் பெற்றுக் கொண்டது. 1995 இல் பக்கவாதம் வந்த பிறகு முச்சக்கர வண்டியின் உதவியுடன் தனது கருமங்களை ஆற்றினார். கவிதைகளும், அம்மாவரை என்ற ஒரு குறுநாவலும் எழுதியுள்ளார். 1947-2012 வரையான 65 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். அவரது சிறுகதைகளும், குறுநாவலும் மண் வாசனையுடன் தமிழிலக்கியப் பரப்பிற்கு என்றென்றும் நிச்சயம் வளம் சேர்த்து நிற்கும்.

திருமலை அனிஸ்டஸ் ஜெயராஜாவின்

பாலு என்கிற மாலச்சந்திரன் - ஒரு குறும் பார்வை

வி.மைக்கல்கொலின்

சிறுகதைப் போல் நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவமும் தமிழிற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஒன்றுதான். 18ம் நூற்றாண்டில் நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவம் ஐரோப்பாவில் உருவாகியது. அச்சத் தொழில் உருவாக்கம், கைத்தொழில் புரட்சி காரணமாக ஐரோப்பாவில் உருவாகிய நாவல் பின்னர் பல நாடுகளின் இலக்கிய முயற்சிகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு முன்னம் சீனா, யப்பான் போன்ற நாடுகளில் நாவல்கள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஐரோப்பியதாக்கத்தின் காரணமாகவே நாவல் உலகெங்கும் பரவத் தொடங்கியது.

ஓர் இலக்கியப் படைப்பின் வடிவம் ஒன்று பேச்சு இன்னொரு பார்வையில் அதன் மொளனத்தை எங்கு அமைப்பது என்பது பற்றியதேயாகும். கவிதையின் மொளனம் சொற்களுக்கு இடையே இருப்பது போல் சிறுகதையின் மொளனம் அதன் முடிவுக்குப்பிறகு இருக்கிறது.

நாவலின் மொளனம் அதன் இடைவெளிகளிலேயே இருக்க முடியும். அனுபங்களைத் தொகுப்பதன் மூலமே நாவல் தன் இலக்கை அடைகின்றது. அனுபவங்களின் பிணைப்பு; விளக்கமும் ஆகியவற்றின் மூலம் அது ஒரு விதத்தில் முழுமையை அல்லது முடிவின்மையை தொட முயல்கிறது எனலாம்.

நாவலில் விடப்படும் அல்லது உருவாகும் இடைவெளிகள் மிகமுக்கியமானவை. இவை ஒவ்வொன்றிலும் எழுதப்படாத இன்னொரு நாவல் ஒழிந்துள்ளது. நாவலுக்கும் சிறுகதைக்கும் அடிப்படையான இருவேறு இலக்குகள் இருப்பதால் தான் நாவல் சிறுகதையின் பல இயல்புகளை விளக்க வேண்டும் ஒன்று கூறப்படுகிறது. சிறுகதைக்கு தேவைப்படும் ஒற்றைப் படைத்தன்மை இதன் காரணமாகவே நாவலுக்கு அத்தியாவசியமற்றதாகி விடுகிறது.

இதன் தொடர்ச்சியாகவே நாம் நவீன நாவலுக்கான சாத்தியங்களை நமது சூழலில் ஆராய்வது அத்தியாவசியமாகின்றது. இதன் பின்னணியில் தான் பாலு என்கிற மாலச்சந்திரன் என்கிற நாவலையும் நான் எனது பார்வைக்கு உட்படுத்தினேன்.

தேசத்தின் கடந்த கால அசாதாரண சூழ்நிலையில் தம்மைப் பலி கொடுத்த அனைத்து சிறார் களுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாலு என்கிற மாலச்சந்திரன் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த அனிஸ்டஸ் ஜெயராஜாவின் நான்காவது நாவலாகும். ஏற்கனவே சேகுவரா, போரும் மனிதனும், அப்பா என்ற நாவல்களின் சொந்தக்காரர் இவர்.

பாலு என்கிற பாலச்சந்திரன் என்ற நாவல் வடிவத்தில் சிறு நாவலாக இருந்தாலும் அதன் கதைகளும் கடந்த கால எமது போர்க்கால நிலைமைகளின் வெளிப்பாடாக அமைந்து விடுவதுடன் முரண்பட்ட மூன்று சமூகங்களின் கதையாகவும் விரிகிறது.

மொத்தமாக மூன்று பாத்திரங்களே கதை சொல்லிகளாக இந்நாவலில் வரகிறார். கீதா ரணவக, ரஞ்சித் அபேசேகர், டாக்டர் வசந்தன் இந்த மூவரின் எண்ண வெளிப்பாடும் அனுபவங்களும் நாவலாக இருக்கிறது.

ஈழத்தின் காலியில் வசிக்கும் மனநோய்க்கு ஆளாகி சிகிச்சை பெறும் பன்னிரண்டு வயது சிறுமி அவளது முகநூல் நண்பனாக வரும் யாழ்ப்பாணம் வலி காமத்தைச் சேர்ந்த பாலு என்கிற பன்னிரு வயது சிறு வன் கீதாவுக்கு மனநோய்க்கான வைத்தியம் பார்க்கும் டாக்டர்களாக ரஞ்சித் அபேசேகர், டாக்டர் வசந்தன்.

காலியில் ஒரு சிங்கள குடும்பத்தில் பிறந்த கீதா ரணவக என்ற கீதா அவளது தந்தை சிந்தக ரணவக தாய் நிரஞ்சலா பொடி மெனிக்கே அக்கா, அண்ணன் தந்தை ராணுவத்தில் வேலை பார்த்து தனது ஒரு காலை இழந்தவன். அக்கா தனியார் வங்கி ஒன்றில் வேலை செய்கிறார். அவளது தந்தையின் தகப்பன் வய்கவி தாத்தா மிகத் தீவிரமான இனவாதி. ஆனால் தாயின் தகப்பன் மங்கள தாத்தா இன ஒற்றுமையை விரும்புகிறவர். கீதாவின் இன்னொரு நண்பன் அன்சார் இவர்களைச் சுற்றியே கதை நகர்கிறது. இறுதியில் தனது மனநோய்க்கு வைத்தியம் பார்த்து அதில் இருந்து மீண்டு விட்டாள் என டாக்டர்கள் அறிக்கை தந்த பின்னரும் தனது நண்பன் பாலு என்கிற பாலச்சந்திரனின் இறப்புச் செய்தியை தாங்க முடியாது மருத்து வமனை மாடியில் இருந்து குதித்து தனது உயரை மாய்த்துக் கொள்ளும் சிறுமி கீதா.

இறுதி அத்தியாயம் இரண்டு வரிகளில்

இனிமேல் அவர்களை யாராலும் பிரிக்க முடியாது என்பதன் ஊடாக இன ஒற்றுமை சிறுவர்களில் இருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். அங்கு தான் அது சாத்தியம் அப்போது தான் சரியான புரிதலின் ஊடாக இந்த இன முறுகல் நிலை மாறும் என்பதை மிகத் தெளிவாக கூறுகிறார் அனிஷ்டஸ் ஜெயராஜா.

இந்நாவலில் ஆங்காங்கே சொல்லப்படும் கருத்துக்கள் ஊடாக தனது கருத்தையும் இன்றைய நிலையையும் ஆணித்தரமாக முன்வைக்கிறார் அவர்.

“நாங்கள் நாட்டிற்காக போராடினோம். போர் முனையில் நின்றோம்.

நாட்டுக்காக போராடுங்கள் என்று சொன்ன அரசியல் வாதிகள்

எப்படி இருக்கிறார்கள். களத்தில் நின்று போராடிய நீங்க எப்படி இருக்கிறீங்க.

ஒரு கால் போனது மட்டும் தான் கண்டபலன்”

“வஸ்கவி தாத்தாவின் உண்மையான பெயர் கோத்தா பஞ்சிநிலமே. அப்பவும் ஒரு சந்தேகம்.

வஸ்கவி தாத்தா அப்பாவுக்கு சொல்கிறார். தமிழனை விட்டு வைக்காத வெட்டு, கொத்து, கொல்லு என்கிறாரே”

“சாதி, மதம், இனம் என்ற சமாச்சாரமெல்லாம் இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கென்று சொல்ல முடியாதா? அரசியல்வாதிகள் தாம் வாழுகின்ற காலத்தைபற்றி மட்டும் தான் யோசிக்கிறார்கள்”

“பொதுவாக ஸ்ரீலங்கா மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கும் ஒரு தேசமாகும். இந்நாட்டின் நேசமான மக்களைவிட பெரும்பாலும் மோசமான மக்களே இருப்பதாக எப்போதும் எனக்குள் ஒரு உணர்வு”

“இந்த மன அழுத்தங்கள் சுதந்திரத்தின் அடுத்த காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட விளைவுகளாகும். பல்லின தேச மொன்றின் நடவடிக்கைகளை கையாளுவதில் நம் தலைவர்களிடம் இன்று வரை காணப்படாத பக்குவம். இதனால் இனங்களுக்கு கிடையில் வலிந்து ஏற்படுத்திக் கொண்ட முரண்பாட்டு நிலைமைகள்.”

“விஞ்ஞான பாட விதானங்களின் அனைத்து துறைகளிலும் நாம் வீழ்ந்துவிட்டோம். இன்றுவரை அது பல்வேறு வடிவங்களில் நம்மை தாக்கிய வண்ணமே உள்ளது. இது சிங்களம் மட்டும் சட்டவாக்க விளைவின் ஒரு வீதம் மட்டுமே”

“இங்கு வாழப்போவது யார்?

கீனாக் காரணையும் பாகிஸ்தான் காரணையுமா கொண்டு வந்து வாழவைக்கப்போறீங்க?

சிங்கம், புலி என்று ஆளை ஆள் சாப்பிட்டா இங்க மிஞ்சப்போறது நாடு இல்லையே சடுகாடு”

“திடுதிடுப்பென கொண்டு வரப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை இந்த நாட்டின் பாரம்பரியத் தன்மைகளையே புரட்டிப் போட்டது. இன்ஸ்பான்ட் ஃபுட் எனப்படுகின்ற உடமை உணவுப் பழக்கம் இன்று பல்வகை மன விவகாரங்களுக்கும் நோய்களுக்கும் காரணமாகியுள்ளது. திரும்புகின்ற பக்கமெல்லாம் டிஸ் பென்சரிகளும், பாமசிகளும் மக்களைப் பயமுறுத்துகின்றன.”

“உனக்கு மண்புழுக்கள் தெரியுமா?

ஓ.. தெரியுமே மண்ணைக் கிண்டிக் கிண்டி பண்படுத்தும் பயிர்கள் வரை மனிதனுக்கு உதவும் அது தானே! அதேதான்.

இந்த மண்புழுக்கள் இந்த நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மை மக்கள். இவர்கள் இல்லாத தேசம் ஒரு கட்டாந்தரை! தரிசுநிலம்...”

அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட இலங்கையின் இன முறுகலை பன்னிருவயது சிறுவர்களுக்கூடாக சொல்லி யிருக்கும் இந்த நாவல் ஈழத்து அரசியல் நாவல் வரலாற்றில் பேசப்பட வேண்டிய ஒரு நாவல் என்பதில் ஐயமில்லை

நீர்வை தி.மயூரகிரியின் “அபிராமியின் காதலன்”

நீர்வை தி.மயூரகிரி அவர்கள் எழுதிய “அபிராமியின் காதலன்” என்ற வரலாற்று நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தின் நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த மன்னன் பரராஜசேகரனின் புதல்வர்களுள் ஒருவனான பரநிருபசிங்கனை மையமாகக் கொண்டு இக்கற்பனைக் குறுநாவல் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வரலாற்று நாவல் என்றாலும், அந்த வரலாற்றின் வறட்சியான தாக்குதல்களிலிருந்து விடுபட்டு இளைஞர்கள், யுவதிகளை ஈர்க்கிற வகையில் நாற்கோணக் காதல்கதையாக இந்நாவல் செல்கிறது.

காதல் என்பதற்கு அப்பால் அரசுகடும்பத்தவர்களின் அந்தப்புரவாழ்வியலையும், அது சார் மனோவியல் சிக்கல்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஒரு முயற்சியாகவும் இந்நாவலைக் கருத முடிகின்றது.

அபிராமி, மனஸ்வினி, வேலழகபூபதி. பரநிருபசிங்கன் முதலிய சில காதாபாத்திரங்களையே எடுத்துக் கொண்டு கதை சொல்லும் உத்தி சிறப்பாகவுள்ளது.

இதனை விட நாவலில் போர், சோகம், காதல், வீரம், மரணம், பக்தி, நகையுணர்வு, கோபம், காமம், என்ற பல்கவை அம்சங்களும் பொருந்தியிருக்கிறது. சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம், கூத்து முதலிய யாழ்ப்பாணத்தின் கலை, பண்பாட்டுக்கூறுகளும் நாவலில் ஆங்காங்கே தொட்டுக் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றன.

ஒரு குறு நாவலில் இவ்வாறு எல்லா உணர்வியல், கலை, பண்பாட்டு அம்சங்களும் ஒருங்கே காட்டப் பெறுவது ஒரு புதுமுயற்சி யாகவே தோக்க முடிகின்றது. இதனை விட, அக்கால அரசியல் பற்றிய எண்ணங்களையும், யாழ்ப்பாண அரசின் பல்வேறு இடங்கள், கோட்டைகள், ஆலயங்கள், பிரதானிகள், யுத்தப் பயிற்சிகள் பற்றிய விவக்க வைக்கும் சிந்தனைகளையும் இந்த அபிராமியின் காதலன்” குறு நாவல் ஆங்காங்கே துளவிச் சென்றிருக்கின்றது.

இவை எல்லாவற்றையும்

தாண்டி பரநிருபனின் மனைவியை அவனது நண்பனான வேலழக பூபதி காதலித்ததும், வேலழக பூபதியின் மனைவியை அவனது நண்பனான பரநிருபன் காதலித்ததும் இந் நாவலுக்கு விறுவிறுப்பையும், ஒரு உணர்வு வேகங் கொண்ட ஓட்டத்தையும் வழங்கியிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு விசித்திரமான காதல்களையும், அது சார் உறவியற் சிக்கல்களையும் அபிராமியின் காதலன் குறுநாவல் விவரித்துச் சென்றுள்ள போதிலும் விரசமின்றியும், பண்பாட்டுணர்வும், அது சார் தெளிவுடனும், கதை சொல்லும் பாங்கு போற்றுகிற குரியது. மொத்தத்தில், யாழ்ப்பாண அரசை மையமாகக் கொண்டு இதுவரை வரலாற்றுணர்வுடன் நாவல் எதுவும் வெளிவராத குறையை நீக்குவது போல அபிராமியின் காதலன் அமைந்துள்ளது.

இளைஞரான இந்நூலாசிரியர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஊடகவியற் கற்கையை மேற்கொண்டு மெறிற் சித்தி பெற்றவர். தற்போது அரச பணியில் முகாமைத்துவ உதவியாளராகச் சேவையாற்றுகிறார். ஊடகவியற் கற்கைக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண அரசு பற்றிய தேடலை மேற் கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தார். அதுவே இன்று இந்நாவல் எழுவதற்கான அத்திபாரமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. தான் மேற்கொண்ட வரலாற்று ஆய்வுகளையும், ஆய்வுக்குறிப்புகளையும் இந்நூலின் நிறைவுப்பகுதியில் இணைத்துள்ளார். அவை இந்நாவலில் உள்ளடங்கியுள்ள சம்பவங்கள், இடங்களுக்கான வரலாற்று ஆய்வுச் செய்திகள் சிலவற்றைச் சுவாரஸ்யமாகக் குறிப்பிடுகின்றன

ஆனால், இந்நாவலினை நூலாக்கம் செய்கின்ற போது, சினிமாப் படங்களை இடுகை செய்வதைத் தவிர்த்திருக்கலாம் இவ்வாறான, ஒரு சில குறைபாடுகள் காணப்படுகின்ற போதிலும், மிகவும் இளம் வயதினரான இந்நாவலாசிரியரின் இப்புதிய முயற்சியும், எழுத்தும் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

ஆக, அபிராமியின் காதலன் நூல் தமிழார்வலர்களின் வாசிப்பிற்கும், ஆய்விற்கும், விமர்சனத்திற்கும், ஊக்குவிப்பிற்கும் உரிய ஒரு குறுநாவற் படைப்பாகக் கருதலாம்

கனவுகளைத் தேடி அலையும் வயரிலிகளும் அவர்கள் தம் கனவுகளும்

முனைவர் தோழர் பெருமா.செல்வ.இராசேசு

கௌரி அனந்தன் அவர்களின் இரண்டு நாவல்களை ஒருசேர வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இரண்டு நாவலும் இரண்டு விதமானவை. இரண்டையும் தனித்தனியே பேசலாம். அந்தளவுக்கு மொழி வளமும், கதையாடல் திறனும்; மிக்கவை. “கனவுகளைத் தேடி” நாவல் சாதாரண கதையுத்தியைக் கொண்டிருக்க, “பெயரிலியோ” மாய எதார்த்தவாத தன்மையைக் கொண்டு படிப்பவரின் மனதை விடாமல் நாவலுக்குள்ளேயே பயணிக்கச் செய்கிறது. இரண்டும் வெவ்வேறு மையங்களில்; இயங்கிக் கொண்டிருந்தாலும், அவை பயணிக்கும் பாதையும் அந்தப் பாதைகள் நெடுகிலும் ஆசிரியர் கொண்டு நிறுத்தும் சம்பவங்களும் கதாப்பாத்திரங்களும் மிகவும் செறிவானவை. சுவாரசியமானவை.

“கனவுகளைத் தேடி” நாவல் பெண்ணியம், சுதந்திரம், அடக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம், சுதந்திரத்தாகம் எனப் பல்வேறு தளங்களில் பயணிக்கிறது. இது இந்நாவலாசிரியரின் முதல் நாவல் என்பதை நம்மால் நம்பமுடியவில்லை. காரணம், மொழிநடை, கதையுத்தி, கதையாடல் தன்மை போன்றவை இவரை ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக அடையாளப்படுத்துகின்றன. இலக்கிய வாசிப்பில் வேண்டுமென்றே தொய்வைக் கொடுத்திருக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு மீண்டும் இலக்கிய பரப்பிற்குள் பயணிக்க வேண்டும் என்கிற ஆவலையும் விருப்பத்தையும் இதுபோன்ற நாவல்களே ஏற்படுத்துகின்றன. தற்போதைய எனது இலக்கிய வாசிப்பு என்பது தமிழை விட்டு மலையாள இலக்கிய பரப்பில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இதுபோன்ற படைப்புகள் தமிழின்மீதும் இது போன்ற படைப்புகள்மீதும் விருப்பத்தைக் கூட்டியிருக்கின்றன என்றால் அது மிகையல்ல. அந்த வகையில் இந்த நாவலாசிரியரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

மைதிலியிடம் மூதாட்டி ஒருவர் கூறுவதாக

இடம்பெறும்,

“இவளோட காலத்திலை நிலமை எப்படியெல்லாம் மாறுமோ தெரியாது. ஆனா நாங்கள் உயிரோடை இருக்கும் வரைக்கும் எங்கடை ஒற்றுமையை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டம். வீடு, காணி எல்லாம் ரெண்டாம்பட்சம்தான். முப்பது வருஷமா ஏதாவது தீர்வு வரும் எண்டு காத்திருந்தம். இப்பவும் காத்திருக்கிறம். இப்படி காத்திருக்கிறதொண்டும் எங்களுக்குப் புதுசில்லையே” (பக்.93,94) எனும். வரிகள், எவ்வளவு உண்மையானவை. கனவு என எளிதில் பலவற்றையும் தூக்கிப்போடும் நம் மனங்கள் கனவுகளின்மீது ஊன்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எவ்வளவு அழகாகக் கூறிச் செல்கிறது.

“கனவுகளைக் காதலிப்பீர்
கனவுகள்தான் உலகம்
கனவுகளே வாழ்க்கை
கனவுகளே சாகவதம்”

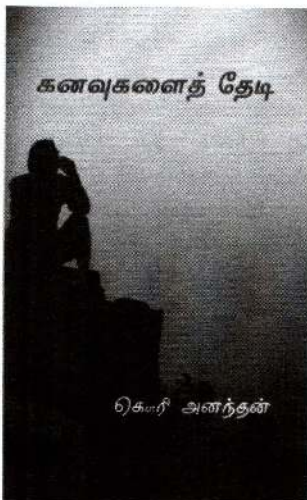
என்னும் கவிதை வரிகள் நமக்குக் கனவின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்திப் போவதோடு, நாவலாசிரியரின் கவிதை மனதையும் புலப்படுத்துகிறது. கனவுகளே மனிதர்களை நாளைய நிஜங்கள் நோக்கி நகர்த்திப் போகிறது என்பதை இந்த நாவல் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த நாவலின் மொழிநடையும்; மொழியைப் பயன்படுத்தியிருக்கும் நுட்பமும் தற்கால தமிழ் நாவலாசிரியர்களிடம் காண முடியாதது. தான் தான் பெரிய எழுத்தாளர்கள் என்று மெச்சித் திரியும் படைப்பாளிகளிடம்கூட இல்லாதது. இது இவரின்மீது இன்னும் அதிக எதிர்பார்ப்புகளை வைக்கிறது. அதனை அவரது இரண்டாவது நாவல் முழுமையாக தீர்த்து வைக்கிறபோது, நம் நம்பிக்கை வீணாகவில்லை என்னும் உணர்வு மேலிடுகிறது. இவரது இன்னொரு தனித்துவம், கதை நகரும் போக்கில் வாழ்வின் அனைத்து விஷயங்களையும் தொட்டுச் செல்லும் போக்கு. அதைப் பற்றிய விமர்சனங்களை வாசகர் மனதில் விட்டுவிட்டு ஒரு

துறவியாகப் பயணிக்கும் எழுத்துகள்.

தத்துவம் பேசுகிறேன் என்னும் போர்வையில் வாசக மனதைத் துன்பப்படுத்தவில்லை. தான் கண்டுணர்ந்த, அனுபவித்தவற்றைப் பாத்திரப் படைப்பின் போர்வையில் பேசிவிடுவது இந்த நாவலில் மற்று மொரு சிறப்பு. சிறந்த படைப்பு என்பதும், படைப்பாளனின் திறமை என்பதும் படைப்பில் வெளிப்படும் கதா பாத்திரங்களாகக் கதாசிரியர் மாறி விடும்போது மட்டும்தான் சாத்தியமாகும். அது இவருக்கு கைவந்துள்ளது. ஒவ்வொரு கதாப்பாத்திரத்திற்கும் ஒவ்வொரு குணாம்சங்கள். அதிலும் குறிப்பாக மீனாட்சியின் பாத்திரப்படைப்பு நம்மையும் மீனாட்சியின் பாத்திரமாகக் கூடுவிட்டு கூடுமாற்றிப் போகிறது. அவளோடு சேர்ந்து பாடச் செய்கிறது. அவளோடு சேர்ந்து கொள்ளச் சொல்கிறது.

பெண் என்பவள் இங்கு எப்படிப் பார்க்கப்படுகிறாள்

என்பதையும், அவளுக்கான உலகம் இதுதான் என மதங்களாலும், கடவுள் பெயர்களாலும் ஒரு உலகத்தைக் கட்டியெழுப்பிய இந்த ஆணிய சமூகம் பற்றிய தனது பார்வையை ஆசிரியர்

“உலகம் யூராவும் பரந்து வாழும் ஒழுக்க சீலர்களான எமது மறத்தமிழர் களிடையே பரவி. வாழ்நாளில் பிற பெண்களை ஏறெடுத்துமே பார்த்திருக்காத, அந்த அதியுத்தமர்கள் வெகு இலகுவில் நீலாவினை விப்சாரி ஆக்கி விடுவார்களே” என கொதிக்கும்போதும் (ப.32),

“உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத மிருகங்கள் என்றால் போய் மிருகங்களை புணர்வதுதானே” (ப.46) எனக் கேட்கும்போது நாவலாசிரியரின் கோபம் நமக்குள்ளும் அக்கினிக்குஞ்சை அள்ளித் தெளித்து விடுகிறது. இந்தச் சமூகம் எந்தளவுக்கு மோசமானதாக இருக்கிறது என்றும் எண்ண வைத்து விடுவதோடு, இதற்காய் நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்கிற கேள்வியையும் நமக்குள் கேட்டுவிடுகிறது.

“தப்பு செய்தவங்க வெளியே சந்தோசமா சுதந்திரமா சுத்திக் கொண்டிருக்க பாதிக்கப்பட்ட நாங்க மட்டும் எதுக்கு கூனிக்குறுகிக் கொண்டு இருக்க வேணும்? அதிலையும் தேடிச் சோறு நிதந் தின்னாமல்” (ப.51) என மைதிலி கூறும் கூற்று சத்தியாவுக்கு மட்டுமல்ல நமக்குள்ளும் இந்த வாழ்க்கையைப் பாரதி சொன்ன படி வாழ்ந்துவிட வேண்டுமென்று நம்பிக்கையை விதைத்து விடுகிறது. அனைத்தையும் இழந்த வடிவம்மை, மூதாட்டி, மூதாட்டியின் பேத்தி, மைதிலி, நந்தா என ஓர் இழப்பின் உலகத்தை நாவலினூடே எந்தவிவத ஒப்பாரியும் இல்லாமல் சொல்லிச் செல்கிறது நாவல். ஆனால், வாசக மனம் என்னவோ ஒப்பாரி வைப்பதை நிறுத்த நாவலைப் படித்து முடித்த பின்னரும் மறுக்கிறது.

பெருமூதலாளிகளும் அவர்களது உலகைச் சீரழிக்கும் தொழில்களும் எப்படிப்பட்டவை என்பதை “கிணத்துத் தண்ணிதான். ஆனா நீங்க பயப்பிடாம குடிக்கலாம். இங்காலைப்பக்கம் இன்னும் கிணத்துல எண்ணெய் கலக் கேலை” (ப.81) என்னும் வரிகள் செவிட்டில் அடித்தாற் போல் உரக்கச் சொல்கிறது. தற்போதைய சூழலில் இதுபோன்ற அக்கிரமங்களுக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டத்திற்கு இது போன்ற படைப்பாளிகளும் போராட்டக்காரர்களும் தான் காரணம் என்றால் அது மிகையல்ல.

சமகால அரசியலை, சமகால அரசியல் நிலையையும், ஆசிரியரின் தொலைநோக்குப் பார்வையையும் “சரியான தலைமைத்துவம் இல்லாது எமது அடுத்த தலைமுறை பிளவுபட்டுப் போகிறது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது” (ப.78) எனும் கூற்று இலங்கை மண்ணுக்கு மட்டுமல்ல தமிழ் மண்ணுக்கும் பொருந்தும். இதுதான் சிறந்த ஒரு படைப்பாளியின் காலம் பற்றிய அவதானிப்பு. அந்த அவதானிப்பு இந்த நாவலாசிரியரிடமும் உள்ளது என்பது அவரது ஆழ்ந்த புரிதலையும் அனுபவத்தையும் வாசிப்பையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது எனலாம்.

இடம்பெயர்வு வாழ்வு என்பது எப்படிப்பட்டது, அதன் துயரம் எப்படி தொடர்கிறது என்பதை “என்ன சமாதானம் வந்து என்ன? எங்கடை சொந்த இடத்திலை போயிருக்கேலாமக் கிடக்குது. பிறகெதுக்கு இந்த எலக்கனும் மண்ணாங்கட்டியும்” (ப.92) எவ்வளவு வலிமையான வார்த்தைகள். அதுவும் ஒன்றுமறியாத வயதான மூதாட்டியிடமிருந்து இப்படிப்பட்ட வார்த்தை வரும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க மாட்டோம். வாழ்க்கை கொடுத்த அனுபவப் பாடம் மூதாட்டியின் குரல் வழி யாக ஆசிரியர் வெளியிடுவது ஆசிரியரது சமூகக் கோபத்தையும் இலங்கை மண்ணில் தமிழர்கள் நிலையையும் தெளிவாகக் காட்டிவிடுகிறது.

“எங்கடை மானம் மரியாதையை அடகு வைச்சு பெறப் போற தீர்வைவிட, எங்கட சுயமரியாதையோட இருந்துகொண்டு தீர்வைப் பெற்றுக் கொள்ளுறதுக்குக் காத்திருக்கிறது ஒண்டும் பிழையின்லைதானே” (ப.95) என்னும் வரிகள் அரசியல் அதிகாரத்திற்காக முதுகொடிந்து கிடக்கும் அரசியல் வாதிகளையும், அவர்களை வாக்களித்துத் தேர்ந்தெடுக்கும் தமிழக மக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கச் செய்கிறது.

“கனவுகளைத் தேடி” நாவல் அற்புதமான படைப்பு எனச் சொல்லி விடலாம். இந்நாவல் இன்றைய அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் பேசுகிறது. அரசியல், பெண்ணியம், சுதந்திரம், அடிமைத்துவம், காதல், மறு மணம், பெண்விடுதலை, இடம்பெயர்வு வாழ்வு என அனைத்தையும் பேசுகிறது.

என்றாலும் அதை ஒரு பிரச்சாரமாகப் பேசவில்லை. அதையே ஒரு முக்கிய பாடு பொருளாகக் கொண்டு பேசவில்லை என்பதுதான் இந்நாவலின் தனித்தன்மையும் சிறப்பும் கூட. இந் நாவலின் வெற்றியும் கூட. அந்தவகையில் நாவலாசிரியர் நம் பாராட்டுக்குரியவராகிறார் என்பதோடு கொண்டாடப்பட வேண்டியவருமாகிறார்.

“பெயரிலி” கௌரி அனந்தன் அவர்களின் இரண்டாவது நாவல். பூவரசி பதிப்பக வெளியீடாக வந்துள்ளது (2016 ஆகஸ்டு). முந்தைய கனவுகளைத் தேடி நாவலிலிருந்து முழுவதும் மாறுபட்ட தன்மையில் அமைந்த நாவல். அழகிய ஒரு காதல் கதையை மாய எதார்த்தத் தன்மையோடு பேசியிருக்கிறது. சிறந்த கதையாளர் கௌரி அனந்தன் என்பதை இந்நாவலும் வெளிப்படுத்துகிறது. வருண், ஜானு வழியாக நகரும் கதை நாடுவிட்டு நாடு பயணித்து இலங்கையில் மையம் கொண்டு அங்கேயே நிறைவடைகிறது. தாய்நாட்டின் மீதான விருப்பம், விவசாயத்தின் மீதான நாட்டம் எனக் கதை தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தைத் தேடிப் பயணிக்கிறது. அதற்கு மாயாவாதமும் விறுவிறுப்பும் சிறப்பாகவே கைகொடுத்துள்ளன. ஒரு துப்பறியம் நாவலை வாசித்த அனுபவம். அடுத்து என்ன? என்னும் எதிர்பார்ப்பை ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்குள் மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஏற்படுத்தி நகரும் நாவல் அங்கங்கே ஆசிரியரின் மதிப்பீடுகளையும் விமர்சனங்களையும் விதைத்துச் செல்கிறது.

ஆண், பெண் பற்றிய விமர்சனமாக வருணுக்கும் சின்னய்யாவுக்கும் இடையே நடைபெறும் விவாதம் சாதாரண மனங்களை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்குவதோடு, வருணைப் போலவே திகைப்படையவும் வைக்கிறது.

“அங்க போய் வெறும் கல்லுக்கு முன்னால சாஸ்டாங்க மாய் விழுந்து கும்பிட ஏலும். ஆனால். காலம் முழுக்க உனக்காகவேயிருந்து உன்னோட சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்துக் கிற ஒருத்தியோட கால் விழுற மட்டும் கசக்குதோ”

“அது கடவுள்... கடவுளும் மனுசனும் ஒண்டா”

“அது உனக்குத்தான் கடவுள். வேற மதத்துக்காரன கேட்டுப்பார். வெறும் கல்லுண்ணதான் சொல்லுவான். எல்லாம் அவரவற்றை நம்பிக்கைகளைப் பொறுத்தது. அதுபோலத்தான் மற்றவைக்கு வித்தியாசமான வெறுமனே ஒரு பெண்ணாக இருக்கலாம். ஆனா ஸீ இஸ் மைலைப். ஷீ இஸ் எவ்ரிதிங் டி” (ப.33).

எவ்வளவு அற்புதமான விவாதம். என்னைப் போன்றவர்கள் எதிர்பார்க்கும் மாற்றம். அதை எவ்வளவு நாசக்காக நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்.

தண்ணீர்தேசம் நாவலில் வரும் ஆண், பெண் பற்றி வைரமுத்து கூறும் விளக்கம் அவர் மீது ஒரு மரியாதையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதேபோன்ற தொரு மதிப்பும் மரியாதையும் நாவலாசிரியரின் மீதும்; ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை மறைக்காமல் கூறத்தான் வேண்டும்.

இருக்கிறதா? இல்லையா, என்றே தெரியாத ஒன்றின்மீது பற்றும்

மதிப்பும் வைக்கும் நீ, உனக்காக வாழ்ந்து, உனக்காக இறக்கும், உயிரோடு நடமாடும் பெண் மீது வைத்தாலென்ன? என்று கேட்பது நாவலாசிரியரின் ஏக்கமாக மட்டும் பார்க்கப்பட வேண்டிய தல்ல. இந்த பெண்ணினத்தின் வரலாற்று ஏக்கமாகவே பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இரண்டு நாவல்களும் நாவலாசிரியரின் எழுத்தாற்றலுக்கும் உலக அறிவுக்கும் கதை சொல்லும் திறனுக்கும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

இவரிடமிருந்து இலங்கையின் சமகால வரலாற்றை, இந்நாவல்கள் போன்று உவத்தல் காய்தலற்ற நாவலாக எதிர்பார்க்கிறேன். அதற்கான திறமை அவரிடத்தி லுள்ளது. காரணம், வருங்கால தமிழர் வரலாறு என்பது இலங்கை எழுத்துகளில்தான் காணமுடியும் என்பதில் உறுதியாக இருப்பவன். தமிழனை தமிழனாக அடையாளப்படுத்தக் கூடிய இலக்கியங்களாக அயலகத் தமிழ் இலக்கியங்களே திகழ முடியும். அதிலும் இலங்கை மற்றும் புலம்பெயர்ந்த இலங்கை தமிழர்களின் படைப்புக்களில் தான் தமிழர்களைக் காண முடியும்.

நாவலில் குறைகள் ஒன்றுமே இல்லையா என்று நீங்கள் கேட்பது கேட்கிறது எனக்கு. குறைகள் இருக்கிறது. அது சுட்டிக் காட்டும் வண்ணம் பெரும் குறைகள் அல்ல. சின்னச் சின்ன ஒற்றுப் பிழைகள். அதுவும் பெரிய பிழையல்ல. அறியாமல் இடம்பெற்று விட, சிறு குறைகளாகவே காணமுடிகிறது. அடுத்த பதிப்பில் அது நிவிர்த்தி செய்யப்படும். அத்தோடு பெயரிலி நாவலில் பக்கம் அத்தியாயம் பத்தில், 58 - ஆவது பக்கத்தில் வரும் விவரணையில், வருண் சின்னய்யாவின் வண்டியில் தனியாகச் சுடு காட்டிற்குச் செல்வதாகக் கூறி விட்டு, அடுத்த அத்தியாயத்தில் வழக்குரைஞரும் வருணுடன் வருவதாகக் கூறியுள்ளது சிறிது குழப்பமாகவும் அமைந்துள்ளது. மற்றபடி சிறந்த இரு நாவல்களை வாசித்த மனத் திருப்தியை இந்த நாவல்கள் அளித்தன.

நாவலாசிரியருக்கு வாழ்த்து களும் நன்றிகளும்.

நதிகள் ஓடிக் கொண்டு தான் இருக்கும்...

“சிறுகதை என்பது, சாளரத்தின் சட்டங்களின் ஊடாக வாழ்வைப் பார்ப்பது போன்றதாகும். நாவல் என்பது, வெட்ட வெளியில் நின்றபடி வாழ்வின் கோணங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி பார்ப்பது போலாகும்” - என்று சிறுகதை - நாவல் இலக்கியங்களுக்கு வரை விலக்கணம் கூற வந்தோர் வடித்துரைத்தனர். பெண் படைப்பாளியாகிய சோதரி சுலைமா சமி இப்பால், தான் வாழும் சமுதாயத்தையும் - சமுதாய மக்களையும் ஒரு சராசரி மனுஷியாகப் பார்த்து விட்டு வாழாவிருக்காமல், ஒரு படைப்பாளிக்கே உரிய தீட்சண்ய பார்வையோடு நோட்டமிட்ட போது, தன் மனக் கண்ணில் பட்டதையும், தன் மலரிதயம் தொட்டதையும் நூலுருவில் தந்திருக்கின்றார்... “ஊற்றை மறந்த நதிகள்...” எனும் மகுடத்தில்...

சகோதரி சுலைமா சமி இப்பால் தந்திருக்கும் “ஊற்றை மறந்த நதிகள்” எனும் கதையில் உலாவரும் கதை மாந்தர்கள், காவியக் காலத்து கதா நாயக நாயகியர் அல்லர். நாம் அன்றாட வாழ்வில் சந்திக்கும் - அளவளாவும் - கைகுலுக்கும் - கைகோர்க்கும் மாந்தர்கள் தாம். ஆயிஷா டிச்சரும் - அன்சாரும் - அபுல் ஹஸன் மாஸ்டரும் - சுதீஜாவும் - பஸ்லியா - நிரோஷா போன்ற அத்தனை பேரும் இன்றும் நம் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். ஊற்றை மறந்து விடும் நதி மனிதர்கள் உலகம் உள்ளவரை இருக்கவே செய்வர் என்பதை, “மனிதர்கள் நன்றி மறப்பவர்கள்” என்று அல்குர்ஆனில் அல்லாஹ்வே கூறிய வரியே சான்றாக மெய்ப்பிக்கின்றது.

இக்கதையில் இன்னொரு சிறப்பையும் காணலாம். இக்கதையில் உலவும் கதை மனிதர்கள் செய்யும் துரோகம் - பொறாமையால் இணைந்து வாழும் தம்பதியரை பிரிக்கும் ஈனச் செயல் - நன்றி மறக்கும் நயவஞ்சகம் போன்ற இழிகுண கடை மனிதர்களுக்கு அல்லாஹ்வே தண்டனையும் கொடுப்பதாக கதை நகர்வது வாசகர்களை அமைதியடையச் செய்யும். இந்த அமைதி வாசகர்களை கதையோடு ஒன்றவும் - ஊன்றிப் படிக்கவும் செய்கிறது. ஆயிஷா

டிச்சர் தன் நல்ல குணத்தைக் காட்டும் இடங்களில் எல்லாம், கதாசிரியை ஆயிஷா டிச்சரின் மன உச்சத்தை வானுக்கு ஒப்பிட்ட வரி, நம் நினைவுக்கு வருகிறது.

“ஒரு படைப்பாளி ஏதோ பிறந்தோம்; எழுதினோம் என்றில்லாமல், தான் வாழ்ந்த காலத்தை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகத் திகழ வேண்டும்” என்பார்கள். இந்த வழியில் கதாசிரியை சுலைமா சமி இப்பால், தன் காலத்தை - காலத்து மாந்தரை எழுத்தில் சித்திரமாக்கி, படிப்போர் இதயங்களில் இடம் பிடித்து விடுகின்றார் எனத் துணிந்து ரைக்கலாம். இந்த வெற்றி சகோதரி சுலைமாவை மென்மேலும் எழுதத்தூண்டினால், அதனை எழுத்துலகம் என்றும் இரு கரம் நீட்டி வரவேற்கத்தயாராகவே இருக்கின்றது.

அதனால், சகோதரி சுலைமா சமி இப்பால் தொடர்ந்தும் இத்தகைய சமூக நாவல்களை தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தர வேண்டும் என மனமார வாழ்த்துகிறேன். அதேவேளை நம் சமூகத்தில் பெண் படைப்பாளிகளின் பங்களிப்புகள் மிக அரிதாக இருப்பதால், சகோதரி சுலைமா போன்றோரின் எழுத்தாக்கம் மேலும் வர வேண்டும் என ஆசிக்கிறேன்.

கடந்த 2008ல் அகில இன நல்லுறவு ஒன்றியத்தினால் “கலா ஜோதி” விருது வழங்கி கௌரவிக் கப்பட்ட சகோதரி சுலைமாவின் “ஊற்றை மறந்த நதிகள்” பாய்ந்தோடும் திசைகளை நோக்கினால், கதாசிரியை பிறந்து வளர்ந்த தர்காநகர் - பாணந்துறை - களுத்துறை - போன்ற ஊர்க்கரைகளைத் தொட்டுச் செல்வதை அறிகிறோம். கதா பாத்திரங்கள் உரையாடும் பேச்சு மொழி, மண்வளச் சொற்களால் மணம் வீசுவதை வாசித்து - சுவாசித்து ரசிக்கிறோம். மண்வளச் சொற்களின் மாறாத வாசனையை உள் வாங்கி ரசிக்க முடியாதவர்களின் மனச் சினுங்கலையும் மானசீகமாக உணரமுடிகிறது.

ஒரு படைப்பாளி தான் வாழும் சூழலை - அங்கு நடமாடும் நதி மனிதர்களின் உணர்வு கோலங்களை அப்பட்டமாக எழுத்தில் வடிக்கும் போது, மண்வாசனை விரவியிருந்தால் தான், யதார்த்தமான கலைவடிவமாகத்

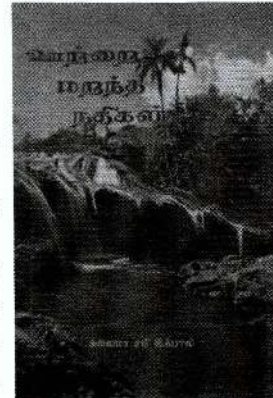
தன படையலை தர முடியும். அதனால் மண்வாசனை, மண்வளச் சொற் பிரயோகம் தவிர்க்கவோ - தட்டிக்கழிக்கவோ முடியாது; கூடாது.

தமிழ் பத்திரிகை ஜாம்பவான்களில் ஒருவரான "சுலைமகள்" ஆசிரியர் மறைந்த கி.வா. ஜெகன்னாதன் ஒரு முறை "இலங்கைப் படைப்புகளைப் படித்து ரசிக்க வேண்டுமானால், அடிக்குறிப்பு தேவை" எனத் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். அதாவது இலங்கை எழுத்தாளர்களின் கதைகளில் வரும் உரையாடல்கள், மண்வாசனை விரவியிருப்பதால் அவற்றை சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்பதே அப்பெரியாரின் அடிமனத்து ஆதங்கம். இந்த ஆதங்கத்திற்கு நம் இலங்கைக் கரையிலிருந்து விளக்கம் தரப்பட்டது. "உங்கள் நாட்டிலிருந்து வரும் எல்லா மாவட்ட படைப்புக்களையும் நாம் வாசித்துப் புரிந்து கொள்கிறோமே! எமக்கு நெல்லைத் தமிழும், தஞ்சைத் தமிழும், மதுரைத் தமிழும், கோவைத் தமிழும்... ஏன் மதராஸ் (சென்னை) தமிழும் புரிகிறதே! உங்களுக்கு ஏன் இலங்கைத் தமிழ் புரிவதில்லை ...?" என்ற விளக்கத் தோடு தமிழகம் மௌன விரதம் அனுஷ்டிக்கலாயிற்று. இது போன்று நம் நாட்டிலும் சில சிணுங்கல்கள்... சில முணு முணுப்புக்கள் நம் செவி சபாக்களில் எதிரொலித்தன... ஒரு காலத்தில்...!

"தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம் என ஒன்று இருக்கிறதா?" எனப் பண்டிதர்கள் பரவலாகக் கேட்ட காலமது. ஆறு அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடுகளும், மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகத்தில் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆய்வுக்கொரு பீடத்தை - ஆசனத்தை ஏற்படுத்தியதும், அதில் முதல் பீடாதிபதியாக நம் நாட்டு (நம் கதாசிரியையின் பக்கத்தூர்வாசி) மர்ஹூம் அல்லாமா ம.மு உவைஸ் என்பாரை அமர்த்தியதும் பண்டிதர்களை மௌனிக்கச் செய்தன. மறைந்த பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் (பார்க்க: பிறையன்பன் எழுதிய "சுலையும் பண்பும்") மர்ஹூம் அல்லாமா ம.மு உவைஸ் ஆகிய இருவரும் நம் சமுதாயத்தின் நன்றிக்குரியவர்கள்,

"செஞ்சொற் காவியமான உற்றுப் புலவரின் சீறாப்புராணத்தைப் படித்திருக்கிறீர்களா?" என சகோதர இனத்து உறவுகளிடம் வினவினால், "அது எமக்கு விளங்குவதில்லையே!" என வசதியாக சமாளிப்பவர்கள் இன்றும் நம்மிடையே இருக்கவே செய்கின்றனர். "நாங்கள் கம்ப ராமாயணத்தை - கந்தபுராணத்தைப் படித்துப் புரிந்து கொள்கிறோமே!" என நம்மவர்கள் நெஞ்சு நிமிர்த்தி சொன்னால், அதற்கும் பதில் மௌனந்தானா?

இந்த மௌனத்தை தூக்கி எறிந்து, "நாங்கள் படித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு நன்கு புரிகிறது. படித்தும் கொடுக்கிறோம். பயன் பெற வழி செய்கிறோம்" என உரத்துக் கூறும் விதிவிலக்கான சில உறவுகளும் இல்லாமலில்லை. என் தமிழாசான் மறைந்த வை.கா சிவப்பிரகாசம் எம்.ஏ அவர்கள், மருதானை ஸாஹிராவில் வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரின் "இராஜ நாயகம்" (சுலைமான் நபியின் சரிதை நூல்) என்னும் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தை படிப்பித்த பாணியை

இப்போதும் நினைத்துப் பார்த்து, நெஞ்சம் நெகிழுகிறேன்; மகிழுகிறேன்.

பிரபல நாவலாசிரியர் அகிலன் முன்னொரு தடவை (1965 அளவில்) சென்னையில் தமிழ் முஸ்லிம் பேனா மன்னர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கூட்ட மொன்றில் சிறப்புரை நிகழ்த்தும் போது ஒரு முக்கியமான கருத்தினை முன்வைத்தார். அந்தக்கருத்து இதுதான்.

"தமிழ் - இந்துக்களுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல. அதை சகல சமயத்தவர்களும் தன்னிகரில்லாப் பணிகள் செய்து வளர்த்திருப்பதால், அது எல்லா சமயத்தவர்களுக்கும் சொந்தம். அதனால் என் அன்புக்குரிய இஸ்லாமிய சகோதர எழுத்தாளர்களே... நீங்கள் இஸ்லாமிய சிந்தனைகளை தமிழுக்குத் தந்து, தமிழை அழகுபடுத்துங்கள். இஸ்லாமிய சமுதாய சூழலை பின்னணியாகக் கொண்டு தமிழில் கதை - நாவல் எழுதுங்கள் அது போன்று கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்கள் கிறிஸ்தவ சமய - சமூக கதைகளை படைக்க முன் வாருங்கள்..."

நாவலாசிரியர் அகிலன் நவீன இந்த நல்ல கருத்தினை, தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் எழுது கோல் - ஏந்தி அன்று தொட்டு இன்றுவரை தமிழ்ப்பணி புரிந்து வரும் தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம் பேனா மன்னர்கள் அடியொட்டி, இஸ்லாமிய சமய - சமூக சிந்தனைகளை அடிநாதமாகக் கொண்டு, கவிதை, - சிறுகதை - நாவல் எனப் பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் தந்தனர்; இப்போதும் தந்து கொண்டதான் இருக்கின்றனர் என்பதை மறுக்க முடியாது. அந்த முஸ்லிம் பேனா மன்னர்களின் வரிசை மிக - மிக நீண்டது; தமிழுலகை ஆண்டது. நினைவில்பட்ட சில சகோதர இதயங்களை மட்டும் இங்கு தொட்டுச் சொல்வேன். அவர்கள்... தமிழகத்தில் "மஹதி" (கவிக் கோ அப்துர் ரஹ்மானின் தந்தை), ஜே.எம் சாலிஹ், ("ஆனந்த விகடன்" சிறுகதைப் பகுதி முன்னாள் துணை ஆசிரியர்), ஆவர். ஜலால் ("முஸ்லிம் முரசு" முன்னாள் ஆசிரியர்), ஹஸன் - மக்தூம் - கருணா மணாளன் - ஹிமானா சையத் என இன்னும் பலர்...

நம் இலங்கையில் அ.ல அப்துஸ் ஸமத் - மருதூர் கொத்தன் - புரட்சிக் கமால் - யுவன் - யூ.எல் தாலூத் - பித்தன் ஷா - "மணிக் குரல்" எம்.ஸீ.எம் சுபைர் - எச்.எம்.பீ முஹிதீன் - சுபைர் இளங்கீரன் - எம்.எச்.எம் ஷம்ஸ் என இவ்வரிசை இன்னும் நீள, இப்போதும் வாழ்பவர்களான... ஜலானைதா ஷெரீப் - கலைவாதி கலீல் - மருதூர் ஏ மஜீத் - திக்குவல்ல கமால் - எஸ்.ஐ நாகூர் கனி - நயீமா சித்தீக் - எஸ்.எல்.எம் ஹனிபா - "மாமா" ஹனிபா - எம்.ஏ வாஹித் - ஸீ.எல்.எம் அமீன் - எஸ் முத்து மீரான் - மானா மக்கீன் என்று நீண்டு கொண்டே போகும். இந்த வரிசை யைத் தொட்டுத் தொடர, எத்தனையோ இளம் பேனா மன்னர்கள் இஸ்லாமிய சிந்தனைகளை சிறுகதைகளாக - நாவல்களாகப் படைத்திட, அதன் மூலம் பைந்தமிழை வளர்த்திட வந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். அத்தகையோரில் கால் நூற்றாண்டு காலமாக நட்சத்திரமாக ஜொலிப்பவர் தான்... இந்த சகோதரி சுலைமா சமி இக்பால். இச்சகோதரியின் எழுது - கோல் முனை இன்னும் பல உச்சங்களைத் தொடவேண்டுமாய் பிரார்த்திக்கிறேன்.

காலத்தின் கண்ணாடியான நாவல்

“இலக்கிய வானத்தில் நாடகத்தின் மீதிருந்த ஈர்ப்பு குறைவடைய மக்கள் புதிய வடிவத்தில் விண் நட்சத்திரமொன்றை தேடினர். அக்காலத்தில் எளிமையையும், அறநெறிக்கருத்துக்களையும் வேடிக்கையையும் கொண்டமைந்ததும் காலத்தின் தேவையை தீர்க்கக் கூடியதாகவும் அமைந்த “புதிய வெள்ளி” என்ற நாவலை ரிச்சர்ட்சன் எழுதினார்” என நாவலின் தோற்றத்தை ஹென்றி லாரன் குறிப்பிடுகின்றார்.

வாழ்வை யாதார்த்தமாக வெளிப்படுத்தும் விதமான உரை நடையென நாவலைக் குறிப்பிட முடியும். இலக்கியத்தை காலத்தின் கண்ணாடி எனவும் குறிப்பிடுவர். இலக்கியங்களின் ஊடாக அவை படைக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் சமூகப் பொருளாதார நிலைகளை அறிய முடியும். நாவலானது இவற்றினை பதிவு செய்வதில் மிகச் சிறந்த வடிவமாகக் கருதப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் இருந்து மலேசியாவின் இறப்பர் தோட்டத்திற்கு பணிக்காக கொண்டு செல்லப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலை அகிலனின் “பால் மரக் காட்டினிடையே” என்ற நாவல் பதிவு செய்ய இலங்கையின் மலையக மக்களின் தொடக்க கால துயரங்களை மாத்தளை வடிவேலனின் “தோட்டக் காட்டினிலே” பதிவு செய்கின்றது. இவ்வாறே இலங்கையில் இருந்து அகதிகளாக தென்னிந்தியாவுக்கு சென்ற வடபுலத்து மக்களின் அவலங்களை செ. யோகநாதனின் துன்பக்கேணி பேசுகிறது. இலங்கையில் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டவரப்பட்ட காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த வன்முறைகளை செங்கை ஆழியானின் “தீம் தரிகிட தித்தோ”மும் 1977 இனக் கலவரத்தினை அருளரின் “லங்கா ராணி”யும் 1983 கலவரத்தின் துயரங்களை தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 “ பேசுகின்றன. பழைய நிலைகளை வருங்கால சந்ததியினர் அறிந்து கொள்வ

தற்கான சிறந்த இலக்கிய வடிவமாக நாவல் திகழ்கின்ற தெனலாம்.

ஈழத்தின் நேர்ந்த போர் அவலங்களைப் பற்றிய பதிவுகளை இன்னும் ஈழத்தப் படைப்பாளிகள் சிறந்த நாவலாக்கவில்லையென்றே கருத வேண்டியுள்ளது. யுத்தத்திற்குள் அகப்பட்ட பலர் இன்னும் அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து வெளிவராத நிலை இருக்கக் கூடும். அத்துயரங்களை அவர்கள் மறப்பதற்கு முயல்வது இதற்கான காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். மேலும் தமது பாதுகாப்புக் காரணங்களால் உண்மைகளை வெளிப்படுத்த தயங்குவதும் மற்றொரு காரணமாக அமைகின்றதெனலாம். யுத்தம் நிறைவடைந்து 12 வருடங்கள் கழிந்து விட்டநிலையிலும் தமிழ் மக்கள் அச்சவுணர்வுடனேயே இன்னும் வாழ்வதாக பல மனிதவுரிமை ஆர்வலர்கள் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு கூர்ந்து நோக்க வேண்டியுள்ளது. இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வாழும் பலருக்கு இந்தப் பாதுகாப்புக் கெடுபிடி இல்லை. ஆனால் அவர்களில் பலரின் படைப்புக்களில் நேரடி அனுபவமற்று வெறும் கேள்விச் செவியனாக யதார்த்தத்திற்கு மாறாக இறுதியுத்த அனுபவங்கள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இறுதி யுத்தம் நடைபெற்ற வன்னி பெருநிலப் பரப்பின் சமூகப் புவியியல்நிலைகளை தெரியாத பலரும் கூட அங்கிருந்து இறுதி யுத்த அவலங்களை நாவல்களாக்குவதை அபத்தமாகவே நோக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்தப் பின்னணியில்தான் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கடந்த ஒரு தசாப்தத்துக்கு மேலாக கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம்.... என பல்வேறு நவீன இலக்கியத்தின் பல்வேறு வடிவங்களிலும் தொடர்சியாக செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் சமரபாகுசீனா உதயகுமார் அவர்களின் “ஒரு நிலமும் சில சரிதங்களும்” என்ற நாவலை நோக்க வேண்டியுள்ளது.

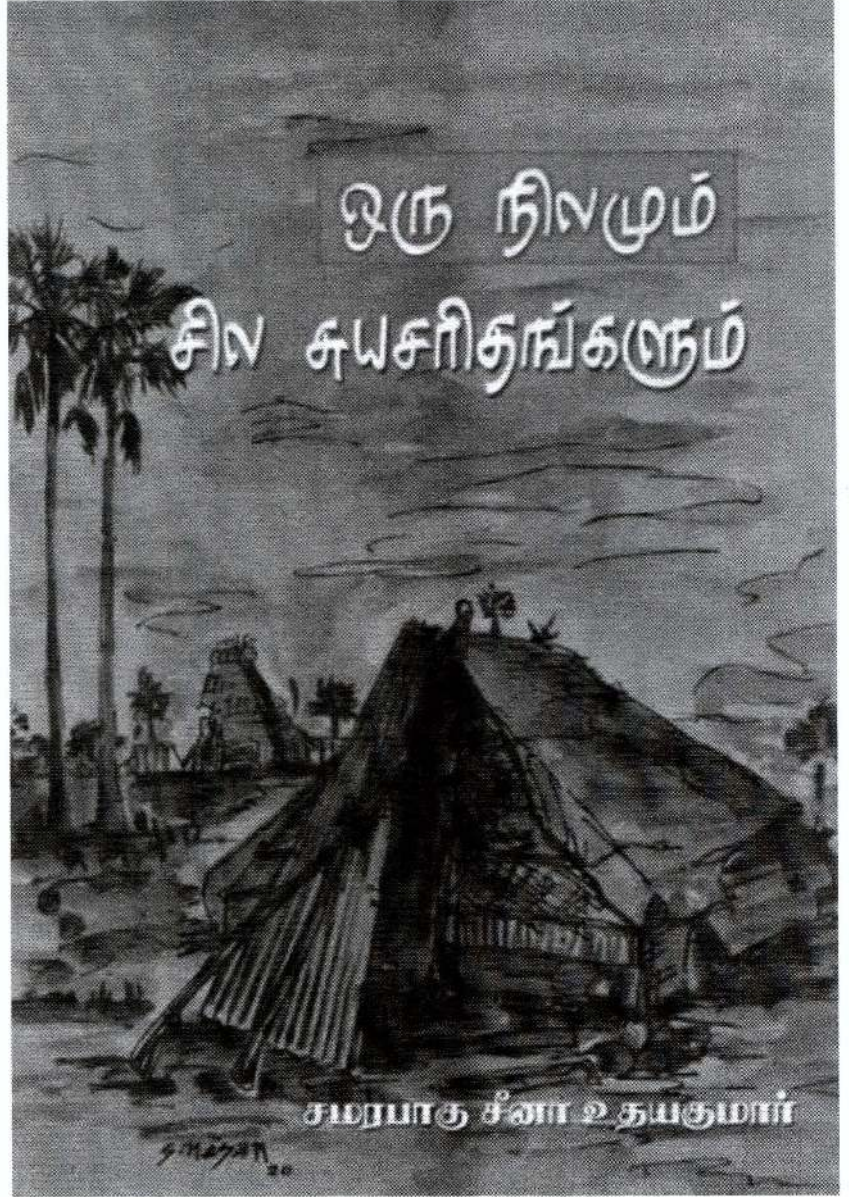
சுயபாதுகாப்பு பற்றிய அச்சவுணர்வில் பலரும் வெளிப்படையாக எழுதத் தயங்கும் போர்நிலவரங்களை உதய குமார் துணிவாக சத்தியத்துடன் இந்த நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார். இந்த நாவலின் மூலம் போராட்டத்தின் ஒரு காலகட்டத்தினை இவர் ஆவணப் படுத்தியுள்ளார். இந்த நாவலில் விடுதலைப் புலிகளின் உறுப்பினர்கள், இராணுவத் தளபதிகள் எனப் பல மனிதர்கள் தமது சொந்தப் பெயர்களுடன் பாத்திர மாக்கப்பட்டுள்ளமை இந்த நாவலுக்கு சிறப்பு. மேலும் பல்வேறு சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற திகதிகள் இந்த நாவலில் துல்லியமாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

விடுதலைப் போராளிகளின் உறுதி, தியாகம், ஒழுக்கம்... என பல நல்ல விடயங்களை இந்த நாவல் பேசும் அதேவேளையில் போராளிகள் போன்று மக்கள் முன்நடித்து போராளிகளை காட்டிக் கொடுத்த சிலரின் தவறான நடத்தைகளையும் இந்த நாவல் புட்டுக்காட்டுகின்றது.

நாவல் என்பது வெறுமனே சம்பவங்களை அறிக்கைப்படுத்தும் வடிவமல்ல. அது பாத்திர வார்ப்புக்களினூடாக உணர்வு ரீதியாக வாசகனைப் பாதிக்க வேண்டும். இந்தத் தன்மை உதயகுமாரின் இந்த நாவலில் முழுமையாக உள்ளதென்று குறிப்பிடவியலாது. தனது சிறுகதைகளில் பாத்திரங்களின் உருவாக்கத்தில் கவனம் செலுத்தும் உதயகுமார் இந்த நாவலிலும் அதனை செய்திருக்கலாம். அதனை செய்யக் கூடிய ஆளுமையை அவர் தனது மற்றைய படைப்புக்களினால் ஏற்கனவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் இந்த நாவலில் பல இடங்களில் இறுக்கமற்று வழுவழத்த தன்மை காணப்படுவதையும், சம்பவங்களை வெறுமனே செய்தியறிக்கையைப் போல கலைத்துவற்றுப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதையும் என்னளவில் குறைபாடாகவே நோக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த நாவல் வெளியானதன் பின்னர் இதனைப் பற்றி பலரும் எழுதிய விமர்சனங்கள் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளியாகியிருந்தன. அவை இந்த நாவலை உச்சமாக பாராட்டியிருந்தன. அது அவர்களின் கருத்து. இலக்கிய உலகில் வெவ்வேறு கருத்துநிலைகள் காணப்படும்போது ஒரே படைப்பைப் பற்றி இப்படியான மாறுபட்ட விமர்சனங்கள் எழுவது தவறல்ல.

ஒட்டுமொத்தமாக எடுத்து நோக்கும்போது இந்த நாவல் யுத்தத்தின் ஒரு பகுதியை சத்தியத்துடன் பதிவு செய்துள்ளது. அச்சவுணர்வற்று உண்மையான

நிலையை பதிவு செய்த சீனா உதயகுமார் பாராட்டப் படத்தக்கவர். எனினும் இவர் நாவலின் பாத்திர வார்ப்பு, கலைத்துவம் என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தியிருந்தால் ஈழத்து யுத்தத்தை பற்றி பதிவு செய்த சிறந்த நாவலாக இது வெளிப்பட்டிருக்கும். மேலைநாடுகளில் எழுதப்படும் கலைப்படைப்புக்கள் பல்வேறு தடவைகள் செம்மைப்படுத்தப்பட்டே வெளியாகின்றன என்ற உண்மையை சீனா உதயகுமார் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பதினான்கு இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ள சீனா உதயகுமாருக்கு இது முதலாவது நாவல். நாவலாசிரியர்கள் பலருக்கும் அவர்களது முதலாவது நாவல் பூரண வெற்றியை அளித்ததில்லை. தனது அடுத்த நாவலில் பாத்திர வார்ப்பு, கலைத்துவம், செம்மைப்படுத்தல்... போன்ற அம்சங்களில் கூடுதலான கவனம் செலுத்தவாரெனின் சீனா உதயகுமார் ஈழத்தின் முன்னணி நாவலாசிரியர் வரிசையில் இடம் பிடிப்பதென்பது திண்ணம்.

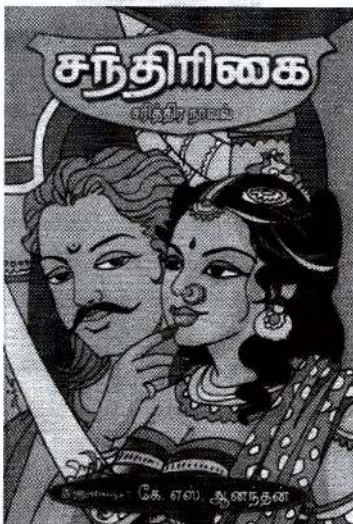
கே.எஸ்.ஆனந்தனின்

நாவல்

“சந்திரிகை”

பாலசுப்பிரமணியம் சிவாந்தினி

கோண்டாவில் வடமேற்கைப் பிறப்பிடமாகவும் இணுவிலை வாழ்விடமாகவும் கொண்ட கார்த்திகேசு சச்சிதானந்தம் அவர்கள் கே. எஸ். ஆனந்தன் எனும் புனைப்பெயரில் ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் வலம் வருகின்றார். புனைகதை, நாவல், நாடகம், ஆய்வுக்கட்டுரை, இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் ஆற்றல் மிக்க ஜனரஞ்சக எழுத்தாளரான கே.எஸ். ஆனந்தன். அவர்கள் பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவரின் பல படைப்புக்கள் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளன என்பதுடன் நாடகத்திற்காக அகில இலங்கை சைவப்புலவர் சங்கம் இவருக்கு தங்கப்பதக்கம் பரிசளித்து கௌரவித்துள்ளது.

தாம் படித்து ஆராய்ந்து புரிந்து கொண்ட விடயங்களைப் பிறரும் வாசித்து நன்மையடைய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் “சந்திரிகை” எனும் வரலாற்று சரித்திர நாவலை வர்ணனைகளும் கலந்து 175 பக்கங்கள் கொண்டு படைத்துள்ளார் எழுத்தாளர் கே.எஸ். ஆனந்தன் அவர்கள்.

தாயின் தலைமுறை வரலாற்றைக் கூட அறிய ஆவலின்றி வாழ்வோர் பாரில் பலருண்டு. இருந்த போதும் எழுத்தாளர் தான் படித்து அறிந்த இலங்கையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதலாவது இராசதானியான அநுராதபுர இராசதானி ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களின் வரலாற்றை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்தியம்பிய இந்நாவல் போற்றுதலுக்குரியதே.

கி.பி 3ஆம் நூற்றாண்டின் முடிவில் தமிழ் நாட்டை “களப்பிரர்” எனும் இனத்தவர் ஆட்சி செய்துள்ளனர். அதேகாலப் பகுதியில் தென்னாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களின் பிரதிபலிப்பு எமது நாட்டையும் விடவில்லை. அதற்கு ஏற்றால் போல் எமது நாட்டின் அரசியல் நிலையும் அமைந்து விட்டது. மகாநாமனுக்கு வாரிசு இல்லாததால் அவன் மனைவிகளில் ஒருத்தியான தமிழ்ப்பெண்ணுக்கு பிறந்தவனான சொத்தி சேனா என்பவன் அரசுக் கட்டிலேறியுள்ளான். பட்டத்தரிசியின் மகள் அவனைக் கொண்டு விட்டு தன் கணவனை அரசனாக்கினாள். மித்தசேனா என்பவனை அரசனாக்கி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற ஓர் அமைச்சர் முற்பட்டான். இச்சூழ்நிலையில் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்தவர்களிடையே நிலவிய பலவீனமே பாண்டு என்பவன் தலைமையில் ஓர் படையெடுப்பை ஊக்குவித்தது.

தென்னிந்தியாவில் களப்பிரர் ஆட்சி நடைபெறும் போதுதான் எமது நாடும் அவர்களுக்கு அடிமையானது. பாண்டு தொடக்கம் பீடியதேவன் வரை கால் நூற்றாண்டுகள் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் பௌத்த மதத்தை ஆதரித்தமையால் மக்களும் அவர்களை வெறுக்கவில்லை.

காலத்துக்கு காலம் ஏற்படும் அரசியல் சண்டைகளும், கலவரங்களும் மக்களை ஓர் பகுதியிலிருந்து இன்னோர் பகுதிக்கு இடம் பெயர வைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் களப்பிரர் வழித்தோன்றலில் வந்த ஆட்சியாளர்களுக்கு அஞ்சிய மோரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், இலம்ப கர்ணர்களும் அரசரிமையிழந்து ஓடிப்போய் ரோகணத்தில் புகலிடம் தேடிக்கொண்டனர்.

மோரிய வம்சத்தில் வந்த ஓர் இளைஞர் அநுராதபுரத்தில் மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த தீகசந்தபரிவெண்ணாவில் வாழ்ந்த தர்மனாந்த பிக்குவின் மருமகன். அவன் மூலம் மீண்டும் மோரிய வம்சத்தின் ஆட்சியை கைப்பற்ற பிக்கு திட்டமிட்டார். அவர் தனது மருமகனான தாதுசேனனிடம் “உன் உயிரை மட்டுமல்ல இந்நாட்டில் அந்நியராட்சியின் பிடியில் சிக்கி யிருக்கும் மக்களையும் நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றார். அதற்கு தாதுசேனன் தர்மனாந்தரிடம் “ஆட்சியாளர்கள் அந்நியராயிருந்தாலும் எம் மதத்தை தழுவியவர்களாகவும், பாதுகாப்பாளர்களாகவும் விளங்குகின்றார்களே. பதவிக்காக கொலைத்தொழில் புரியத்தான் வேண்டுமா? எனக் கேட்டான்.

“குழந்தையாய்! முறையான அரசை எதிர்ப்பது தான் அதர்மம். முறையற்ற வழியில் ஆட்சி பீடமேறி இன்றுவரை குழப்பம் நிறைந்த அரசியல் நடத்தும் இவர்களால் நாட்டுக்கோ, மக்களுக்கோ நன்மை ஏதுமில்லை. முறையான அரசரிமையுடைய ஒருவன் இவர்களது அநீதிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும்”. என தாதுசேனனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

புகத்தறிவு பெற்ற மனித வர்க்கம் பதவிக்காக, தங்கள் சுகபோக வாழ்வுக்காக ஒருவரையொருவர் கொலை செய்வதும், போராடுவதும் கேவலமான ஒரு செயல் என்பதை ஏன் மறுக்கிறார்கள் என்றெண்ணிய

தாதுசேனன் அன்பின் உறைவிடமான தர்மானந்தரின் போதனைக்கமைய பௌத்த விகாரத்தில் அறத்தின் உருவங்களான பௌத்த பிக்குகளின் ஆசியோடும் மோரிய வம்சத்தின் புரட்சிக்கு வித்திடப் புறப்பட்டான். தலைநகரில் இருந்தால் அவனுக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என்று அஞ்சிய பிக்கு அவனை அங்கிருந்து உரு குணையில் உள்ள மோரிய வம்சத்து பிரதானிகளிடம் சேர்த்தனர்.

பீடியதேவனை எதிர்த்து புரட்சி செய்ய தாது சேனன் புறப்பட்டு விட்டான் என்ற இரகசியச்செய்தி கிடைத்ததும் தளபதி வீரபாகு உட்பட பலரும் பாது காப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அப்போது அங்கு வந்த அரண்மனை பணிப்பெண்ணான அமிர்த வல்லியிடம் தளபதி” அமிர்தவல்லி நீ வாளோடு உலாவு மளவுக்கு அரண்மனையில் என்ன நடந்து விட்டது” என வினாவினான். எதுவும் நடக்கவில்லை தளபதியாரே. ஊரில் பல்வேறு கதைகள் அடிபடு கின்றன.”

யாரையும் நம்ப முடியாத நிலைமையாயிருக்கிறது. கையில் வாளிருந்தால் குள்ளநரிக்கூட்டமொன்று நெருங்காதல்லவா என்றான். ஆம் அன்றைய காலம் என்ன இன்றைய காலமென்ன எக்காலத்திலும் பெண்கள் தற்பாதுகாப்போடு இருப்பது அவர்களுக்கு அவசியமாகின்றது என்பதை அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

தாதுசேனன் உருகுணையில் இருந்து ஆட்சி யாளர்களுக்கு எதிராக புரட்சி செய்தான். அப்போது பணிப் பெண்ணான அமிர்தவல்லி ஒற்றனாக தாது சேனனுக்கு உளவு பார்த்தான். உருகுணையில் இருந்த மோரிய பிர தானிகளின் உதவியுடன் புரட்சி செய்து பீடிய தேவனைக் கொன்று ஆட்சி பீடமேறினான். இருந்தும் அதுவரை இராசரட்டையை ஆட்சி செய்த மன்னன் பீடியதேவனின் சடலம் சகல இராஜமரியாதை யுடன் நல்லடக்கம் செய்வதற்கான ஏற்பாட்டினை செய் தான். எதிரி என்றாலும் மன்னனுக்குரிய மரியாதையை கொடுக்க வேண்டும் என்ற உயர் எண்ணம் போற்றுவதற்குரியதே.

தாதுசேனனின் பட்ட மகிஷிக்கு மொகலன் எனும் ஆண் மகனும் பிரபா எனும் பெண்ணும் பிறந்தனர். புரட்சிக்காலத்தில் உற்ற துணையாக இருந்த அமிர்தவல்லிக்கு பிறந்தவனே காசியப்பன். மக்கள் சுபீட்சமாக வாழ்ந்தாலே மன்னனும் நிம்மதியுடன் ஆட்சி செய்ய முடியும் என அவனது ஆட்சியில் அமைதியும் சுபீட்சமும் நிலவின. கழனிகள் செழித்துக் கொண்டின. ஒவ்வொருவருக்கும் மதவழிபாட்டுத் தலங்களில் சுதந்திர மாக வழிபட விகாரைகள், கோவில்கள் நிறுவினான்.

தாதுசேனன் நாட்டை பொன்கொழிக்கும் பூமியாக மாற்றிப்புரட்சி செய்தான். இருந்தும் மன்னனாகிய பின்பு அவர்களுக்கு சில பாதுகாப்பு கட்டுப்பாடுகள் அவனுடைய தனிப்பட்ட சுதந்திரங் களுக்கு தடையாயிருந்ததை உணர்ந்தான். ஆம் மனிதனானவன் தன் சுதந்திரத்தை இழந்தே பிறர்க்கு சுதந்திரத்தை வழங்குகின்றான் போலும்.

காலச்சூழ்நிலையும் மனித மனங்களின் மாற்றத் துக்குக் காரணங்களாக விடுவதுண்டு. தாதுசேனன் உரிமைக்காக போராடி அழிந்து ஒழிந்த இடங்களை

புதுப்பித்து நாட்டை அபிவிருத்தி செய்து மக்கள் சுபீட்ச மாக வாழவேண்டுமென்ற அவாவுடன் செயற்பட்டான். காசியப்பன் வாழ்ந்த சூழல் முற்றிலும் மாறுபட்டதாக காணப்பட்டதால் கலையார்வத்தின் மீது அதிகளவு ஈடு பாடு உடையவனாக காணப்பட்டான். காசியப்பனின்

மாமனாகிய பிரதானியார் மகளான தீப சந்திரிகாவின் கலைக்கூடம் அவனுடைய கனவுகளின் ஒப்பற்ற இடமாக விளங்கியது. அவளுடைய கைவண்ணத்தில் எழுந்த ஓவியங்களை பார்த்து மகிழ்ந்து இத்தகைய ஒரு கலையார்வம் அவளுள் இருப்பதை கண்டு ஆனந்தமடைந்தவன் “மனிதன் வெறும் அற்ப ஆசைகளுடன் வாழ்ந்து அதன் கவைப்பிலே திருப்தி யுற்று அதுவே சொர்க்கமென நினைத்துக் கொண்டே அழிந்து போகின்றான்.” என்றான்.

கலையார்வம் கொண்ட காசியப்பா தன் கனவாக சிகிரியக் குன்றிலே ஓர் மாளிகை கட்டிக் கலைப்பொக்கிசமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அதற்காக அவன் தனது தந்தையான தாதுசேனாவிடம் நிதி உதவி கோரிய போது தாதுசேனா மறுக்கவே “புதிய பாதையில் அமைக்க, தானசாலைகள் நிறுவ, குளத்தைக் கட்ட, கால்வாய்களை தூர் வார மட்டும் உங்களிடம் பணமுண்டு. நான் எப்போது கேட்டாலும் இல்லை” என்கிறீர்கள் என தந்தைக்கும் மகனுக்கும் பிரச்சினையும் தோன்றவே மிகாரன் எனும் சதிகாரன் அதனைப்பயன் படுத்தி தாதுசேனனை கொல்கிறான். அவனது சூழ்ச்சி யால் காசியப்பன் தந்தையைக் கொன்றவன் என்ற இழி சொல்லை தனதாக்கிக் கொண்டான். அத்துடன் தலைநகரை இராசரட்டையிலிருந்து சிகிரியாக் குன்றுக்குமாற்றி ஆட்சி புரிந்தான்.

சிகிரியக் குன்றின் மேற்குப் பக்க பாறையில் தீப சந்திரிகாவின் ஞாபகமாக அவனுடைய எழில் ஓவியங் களை தீட்டுவித்தான். தன்னுடைய சுகபோக வாழ்வுக் காக சிகிரிக் குன்றில் அவன் செய்த வேலைப்பாடுகள் பார்ப்போரை வியப்புக்குள்ளாக்கியது. சமய விழாக்கள் நடைபெறும் புதிய பல திட்டங்களை உருவாக்கி யிருந்தான். ஆனாலும் பெரும்பாலான பௌத்த பிக்குகளின் மனதில் அவன் மீது ஏற்பட்ட கறையைப் போக்க முடியாதிருந்தது. இருந்தும் சிகிரிக் குன்றில் அவனுடைய ஆட்சி நல்ல முறையில் செயற்பட்டு வந்தது. தனக்கு ஏற்பட்ட அவப்பெயரைப் போக்க தெரிந்தோ, தெரியாமலோ நடைபெற்று முடிந்த பாவச்செயல்களின் தாக்கத்தினின்று மீள அவன் செய்த சமயப் பணிகளால் மக்கள் அவன் மீது பெரும் மரியாதையும், அன்பும் கொண்டிருந்தனர்.

ஏழை மக்களுக்காகவும், பௌத்த பிக்குகளுக் காகவும், தார்சாலைகள் நிறுவியதுடன் நன்கொடைகள், அறக்கொடைகள் வழங்கினான். முறையற்ற முறையில் நடந்து கொண்டு பௌத்தத்தின் புனிதத்தை கறைப் படுத்தி விட்ட ஒருவனாகவே அவனை அவர்கள் ஒதுக்கி விட்டிருந்தனராயினும் மக்கள் மனதில் நிறைந்து விளங்கினான்.

வரலாறுகள் திரிவுபடுத்தப்பட்டும், மறைக்கப் பட்டும் வரும் இக்கால கட்டத்திற்கு இத்தகைய வரலாற்றுநாவல் அவசியமானதே.

ஒரு புள்ளியை நோக்கிய ஒரு பயணங்கள் கரவை மு.தயாளனின் நாவல்களை முன் வைத்து

நாவலின் தோற்றம்

நாவல் (Novel) என்ற ஆங்கிலச் சொல் புதுமையெனப் பொருள் தரும் நோவா (NOVA) என்னும் இந்து ஐரோப்பிய மூல மொழிச் சொல்லில் இருந்து உருவாகியது. ஸ்பானியாவிலும் இத்தாலியிலும் மத்திய காலத்தில் வழக்கில் இருந்த கதைகள் பதினான்காம், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் படிக்கப்பட்ட போது அவற்றை ஆங்கிலேயர் “நாவல்” என வழங்கினர். அக்கதைகளைப் போல் தாமும் சுயமாக எழுத முயன்ற வேளை அவற்றுக்கும் அப்பெயரையே வழங்கினர்.

ஈழத்து நாவலின் தோற்றம்

தமிழிலக்கியத்தில் செய்யுள்மரபு வகித்து வந்த முதன்மை படிப்படியாக உரைநடை மரபுக்கு மாற்றம் பெறும் காலமாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு விளங்கியது. இவ்வகை நடையை பத்திரிகை துறை சார்ந்தோர் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய சூழலில் தமிழ் நாவலுக்கான முதல் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு நாவல்களும் ஈழத்தில் எழுந்தன. ஈழத்தவர்கள் புலத்தில் இருந்தாலும் காலத்திற்கு காலம் பல்வேறு படைப்புக்களை தந்தவண்ணம் உள்ளனர். அத்தகைய படைப்பாளர்களுள் ஒருவரே கரவை மு.தயாளன் எனும் புனை பெயரை உடைய முருகேசு நற்குணதயாளன் ஆவார்.

இலக்கிய வாசகர்களால் நன்கு அறியப்பட்டவர். கவிஞராகவும் எழுத்தாளராகவும் கட்டுரையாளராகவும் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல் என்ற பல படைப்புக்களை தந்தவர். இவருடைய கடல் கடந்து போனவர்கள், சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும் என்ற இரண்டு நாவல்களைப் பற்றியதான கருத்துக்களைப் பதிவு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இவரது முதல் நாவலான கடல் கடந்து போனவர்கள் ஆகஸ்ட் மாதம் 2001ம் ஆண்டு லக்ஸம்பூர்

பதிப்பகத்தாரின் வெளியீடாக வந்திருக்கிறது. இதுவே இவரது கன்னிப் படைப்பாகவும் வந்திருக்கிறது.

ஈழத் திருநாட்டின் வரலாற்றில் கறைபடிந்த நாட்களாக 1983ல் நடந்த இனக்கலவரத்தை குறிப்பிடலாம். அத்தகைதொரு சூழலில் தமிழ்த் தேசியவாத எழுச்சி கருக்கொண்டது. இக்காலத்தைய நிகழ்வுகளைப் பின்புலமாக கொண்டே “கடல் கடந்து போனவர்கள்” என்ற நாவல் எழுந்தது. இன ஒற்றுமைக்கான சகல வழிகளும் அடைக்கப்பட்ட நிலையில் தமிழ் இளைஞர்கள் போராட்டங்களை கையிலெடுத்து சிங்கள பேரினவாத சக்திக்கு எதிராளாக புறப்பட்ட ஆரம்ப காலத்தில் நிகழ்ந்த கதையினை புலத்தில் இருந்தவாறே வாசகர்களுக்கு தந்துள்ளார்.

மகாசிவலிங்கம் மாஸ்டர், லாவண்யா, தினகரன் சுதந்திரன் சணாவதி சடகோபன் ஆகிய பாத்திரங்களைக் கொண்டு இந்நாவல் பின்னப்பட்டுள்ளது. துயரம் நிறைந்த தமிழர் வாழ்வின் மிக முக்கியமான காலகட்டத்தில் நடந்தேறிய நிகழ்வுகளைப் பேசுவது இந்நாவலின் பேசு பொருளாகும். ஈழத்தில் போர்க்கால இலக்கியங்கள் அதிகம் தோன்றுவதற்கு முன்பு இவரது நாவலுக்கான கரு வேர்விட்டிருக்கிறது என எண்ணத் தோன்றுகிறது. வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கப்பட்ட முடியாத சித்திரவதைகள், சிறைவாழ்வு, வன்கொடுமைகள் அராஜக செயல்களை நாவல் துல்லியமாக துலக்குகிறது.

நேர்த்தியான கதைச் சம்பவங்களின் பின்னல்கள் வாசகனை ஒரு மையப் புள்ளியை நோக்கி நகர்த்துகிறது. உயிரோட்டமான பாத்திரங்களின் சித்தரிப்புக்கள் பாத்திரங்களினூடாக வெளிப்படுத்தும் இனவாத அரசியல் சாதிய கருத்துக்கள் பேசப்படும் விதத்தில் அமைந்திருக்கிறது. நாம் வாழும் சமூகம் பல பாத்திரங்களை கொண்டுள்ளது. பிறரை விமர்சிக்கும் சபாவமும், கண்ணை மூடிக்கொண்டு சுயநல சிந்தனையோடு வாழும் நிலையும், கிராமங்களில் வாழும் யதார்த்தமான பாத்திர வளர்ப்பும், ஊர்க்குருவி என திகழும் கருதும்

பாத்திரங்களும் தான் வாழும் சமூகத்தின் நிலை கண்டு கொதிக்கும் இயல்பும் நாவலில் ஆசிரியரால் மிக அழகாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன.

நாவலில் லாவண்யா என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் “என்ன சொன்னனீ... சாதி குறைவோ... எங்கேயோ சிங்களத்தி உனர் சாதியே... உங்கட சமய சாஸ்திரங்களைத் தூக்கி குப்பையில் போடு... காலத்துக் கொவ்வாத அவையெல்லாத்தையும் எரிக்க வேணும். மனிசனைத் தொழில் ரீதியாக பிரிச்ச ஒரு பிரிவினரை அடிமையாகவும் ஒரு பிரிவினரை எஜமானர்களாகவும் மாற்றின உங்கடை சாத்திரங்களைக் கொண்டு போய்க் குப்பையில் போடு” என்ற வெளிப்படுத்தல் ஆசிரியருக் கிருந்த சாதிய மறுப்பை தெளிவாக காட்டுகிறது. இருப்பினும் இத்தகைய நோக்கு நாவலில் தொடராமல் நாவலின் திசையை மாற்றியுள்ளார். இவை யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிலவும் சாதியத்துக்கு எதிரான ஆசிரியரின் கருத்தாகவும் அமைகின்றன. இப்படித்தான் அமையப் போகிறது. என்ற மனநிலை ஏற்பட்டுவிட்டால் அடுத்த அத்தியாயம் சுவையற்றதாக அமைந்துவிடும். திடீர் திருப்பங்களுக்குள் வாசகனை இட்டுச் செல்லாது ஒரே திசையில் ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் அழுத்தமில்லாது அமையும் கதைப்பின்னல் சற்று சிறு வருத்தமாக இருந்தாலும் கதையின் தலைப்பிற்கு ஒரு வீட்டிலிருந்து இருவர் வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்காக கடல் கடந்து போனார்கள் என்று நாவலின் முடிவு ஆசிரியரின் திறமைக்கு ஒரு சான்றாய் விளங்குகிறது.

கரவை மு.தயாளன் அவர்களின் “சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும்” 2016ல் தமிழர் தகவல் வெளியீடாக வந்திருக்கிறது. இந்நாவலுக்கான அட்டைப்படம் ஓவியர் புகழேந்தி என்பவரால் வரையப்பட்டுள்ளது. புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர் தம் பிரச்சனைகளை கருவாக கொண்டு சிறுகதைகள் அதிகம் வந்தாலும் நாவல் இலக்கியங்கள் மிக அருந்தலாகவே வெளிவருகின்றன. இவ்வாறு வெளிவருபவை தாம் வாழ்ந்த தாயகத்து நினைவுகளும் கலந்தே வருகின்றன. இந்நாவலில் மூத்த எழுத்தாளர் தெனியான் அவர்களின் “பேசும் மனங்கள்” என்ற முன்னுரை அழகு சேர்ப்பதாய் அமைந்திருக்கிறது.

இந்நாவல் மகேந்திரம் மதிவதனி அவர்கள் பிள்ளைகளான மூத்தமகள் ஆதித்யா (வைத்தியர்) ஆரணி சாரங்கன் (ஆதித்தியாவின் கணவர்) என இவர்களைச் சுற்றியே கதை பின்னப்பட்டுள்ளது. ஈழத்திலும் புலத்திலும் என இரு களங்களில் கதை நகர்கிறது. ஆயினும் கதைப்

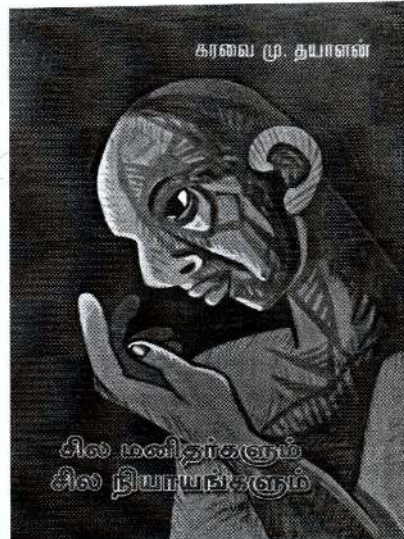
பின்னல்கள் நேர்த்தியானதாக அமையப்பெற்றுள்ளன.

நாவலில் ஆசிரியரால் பெண் மன உணர்வுகள் ஆழமாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. குடும்பத்தை விட தன் சமூகம் தான் முக்கியம் என எண்ணுகின்ற கணவன் ஒருபுறம் தன் பிள்ளைகள் தான் உலகம். அவர்கள் வாழ்வே தனது இலட்சியம் எனக் கொண்ட மனைவி. இந்த நிலையில் தமிழ் சமூகத்தில் நிலவும் மரபினை மீறும் பெண்ணாக மதிவதனி விளங்குகிறார். தவறான ஒரு முடிவை கணவன் எடுக்கும் போது மனைவி அதற்கு எதிரான உறுதியான முடிவுகளை எடுத்தல் தவறில்லை என்பதை கூறிவிடுகிறார். சாதாரண குடும்ப வாழ்வில் பெண் கணவன், பிள்ளைகள் என்ற வட்டமடிப்பவளே (பக்கம் 54,55,56,57) என்ற நிலையையும் லாவகமாக வெளிப்படுத்திவிடுகிறார்.

பாத்திரங்களின் ஆழமான மன உணர்வுகள் பாசங்கள் என்பனவும் நாவலில் விரவிக்காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக தந்தை மகள் உறவு நிலையின் வெளிப்படுத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. (பக்கம் 172) “உணர்ச்சிகளை வெளித்தள்ளக் கூடிய விதத்தில் அழகை என்ற ஒன்றை இறைவன் மனிதனுக்கு கொடுத்திருக்காவிட்டால் அவன் என்றைக்கோ உணர்ச்சிகளால் வெந்து செத்திருப்பான்” என்ற கருத்து நோக்கத்தக்கது.

கதாசிரியர் புலத்தில் வாழ்பவராதலினாலோ அநேக இடங்களில் ஆங்கில மொழிப் பிரயோகங்களை அப்படியே கொண்டு வந்திருக்கிறார். தமிழ் இலக்கியப் படைப்புக்களில் இவை அண்மைக்கால அறுவடைகளாக வெளிப்படுகின்றன. (பக்கம் 03, 37, 38) ஆசிரியரின் சில சொற்பிரயோகங்கள் மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுவதாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாக “ஒத்தணம்”, “கலகலத்துப் போனான்” “படாடோப வாழ்க்கை” இத்தகைய சொற்களின் கருத்துக்களை வாசகர்க்கு புலப்படுத்துவது ஆசிரியர் கடமையாகும். நாவலின் சில இடங்களில் ஆசிரியர் வாசகனை தவிர்த்து தானே சில தீர்வுகளையும் கூறிச் செல்கிறார். இத்தகைய சிந்தனைகள் பாத்திரங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துகை பொருத்தமானதே. மனைவி சில வேளை களில் கணவனைத் தவிர்த்து சில முடிவுகளை எடுத்தாலும் ஏதோ ஒரு நிலையில் ஆண் தலைமைத்து வத்தின் தலையீடு அவசியமானது என்பதை வெளிப்படையாக கூறிவிடுகின்றார்.

ஆசிரியரின் இரண்டு நாவல்களிலும் கதைப் பின்னல்களும் பாத்திரங்களும் ஒரே திசையில் இறுதி வரை செல்வதை அவதானிக்கக் கூடிய தாய் உள்ளது. இத்தகைய நிலையில் இருந்து சற்று விலகி வாசகனிடத்தில் ஆவலையும் திடீர் திருப்பங்களை தோற்றுவிக்கக் கூடிய நாவல்களையும் தர வேண்டும்.

ஒரு போராட்டத்தில்
இழப்புகளும், வலிகளும்
ஏற்படாமல் விட்டுவிடுவதில்லை.
ஆனால் அதன் தார் மீக
நியாயங்களோடு அதன்
வழிமுறை இணை கோடாகச்
சென்றிருக்கவேண்டும்.
தோல்வியின் வடுக்கள் மட்டுமே
எஞ்சிய போராட்டத்தில், அதன்
வழி முறைமீதான
சந்தேகத்தைக் கோடிட்டுக்
காட்டுகிறது "கொலம்பசின்
வரைபடங்கள்".

யோ.கர்ணனின் குறுநாவல் ஆகிய 'கொலம்பசின் வரைபடங்கள்'

‘ஆயிரம் நாட்களின் ஈழ வரலாறு சென்ற சுவடுகளின் பதிவு’

ஆயிரம் நாட்களின் ஈழ வரலாறு சென்றிருந்த சுவடுகள் பதிவாகியுள்ள இந்தப் பிரதி புனை விலக்கிய வகையையுள் எது சார்ந்தது என்ற வினா, இதன் கலா நேர்த்தியின் அளவைக் கணிக்க மிகமுக்கியமானது.

‘இப்போது யுத்தம் முடிந்து விட்டது. ஆனால் அதன் வலியும் வேதனையும் முடியவில்லை. அது ஏற்படுத்திய துயரம் தீரவில்லை. கர்ணனுடைய மனதில் இவற்றின் தீயும் நிழலும் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கின்றன.

‘முடிவற்ற ஆவேசத்துடன், சகிக்கமுடியாத வெம்மையோடு இந்தத் தீ நடனம் அவருடைய மனதில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த நடனத்தைக் கர்ணன் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் அது அவரிடமிருந்து விலகுவதாகவும்

இல்லை’ என யோ.கர்ணனின் ‘தேவதைகளின் தீட்டுத் துணி’ சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய கவிஞர் கருணாகரனின் வார்த்தைகள் மெய்யாக இருக்கக்கூடும்.

அடங்காத்தீயின் கருக்கும் வெம்மை ‘கொலம்பசின் வரைபடங்கள்’ முழுக்கக் காணக்கிடக்கும். வரலாற்றினால் நிகழ்வுகளைப் பதிவுதான் செய்ய முடியும். இலக்கியம் மட்டுமே நிகழ்வுகள் சிந்திய உணர்வுகளை சிதறாமல் சேகரமாக்குகிறது. உலக மகாயுத்தங்களின் கொடுமைகளை வரலாற்றினால் அறிந்துள்ளவேளையில், இழப்பின் வலிகளையும், உயிர்ப் பயத்தின் அவலங்களையும் இலக்கியம் மற்றும் கலைசார்ந்த வடிவங்கள் மூலமே நம்மால் உணரமுடிந்தது. இழந்துபோன ஒரு கனவு தேசத்தையும், அக் கனவு தேசத்துக்காக இழந்துபோன உயிர்கள், உடைமைகள், இன்னும் அடைந்த உடல்சார் அத்தீ வலிகளையும் வரலாறு கண்டுவிட்டது. செம் பாகத்துக்கு மேல் அவை பதிவுமாகிவிட்டன. அவற்றினால் சொல்ல முடியாத வேதனை களைப் பதிவாக்குகிறது ‘கொலம்பசின் வரைபடம்’.

யுத்தத்தின் கொடுமுனைகளை, மக்களின் அவலங்களை முழுமையும் அறிந்திராதவர்களை அந்த மண்ணின் வழியெங்கும், நீர் நின்ற தெரு வெங்கும் இழுத்துச் சென்று வலிகளையும், அவதிகளையும், உணர வைத்திருக்கிறது இந்தப் பிரதி. தரப்பாள், குடிசை, இடிந்த கல்வீடுகளில் கொப்பளிக்கும் சோகத்துக்குச் சாட்சியாகியிருக்கிறது இது.

இலக்கிய உலகத்தில் தலையிட்ட அரசியலின் விளைவாக எழுந்த ஒரு சர்ச்சையில்தான் யோ.கர்ணனின் பெயர் எனக்குக் கவனமாகியது. அதனால்

தான் 'தேவதைகளின் தீட்டுத் துணி'யை நான் வாசிக்க நேர்ந்ததும். அப்போது சர்ச்சையை உண்டாக்கும் திடமுள்ளவராகமட்டுமே அவரை என்னால் இனங்காண முடிந்திருந்தது. அவரது துணிவு பாராட்டப்படக் கூடியதாகவும் இருந்தது. கருணாகரன் கூறியபடியான தீ நடனம் சசிக்க முடியாத வெம்மையோடு நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பதை 'கொலம்பசின் வரைபடங்கள்'ளில்தான் நேரடி அர்த்தங்களின் ஊடாகவன்றி சொற்களின் பிரயோகத்திலிருந்தும், அவரவர்க்குமான அர்த்தப் படுத்துகைகளுக்குரிய வெளிகளிலிருந்தும் என்னால் காணமுடிந்திருந்தது.

ஒரு போராட்டத்தில் இழப்புகளும், வலிகளும் ஏற்படாமல் விட்டுவிடுவதில்லை. ஆனால் அதன் தார்மீக நியாயங்களோடு அதன் வழிமுறை இணை கோடாகச் சென்றிருக்கவேண்டும். தோல்வியின் வடுக்கள் மட்டுமே எஞ்சிய போராட்டத்தில், அதன் வழிமுறைமீதான சந்தேகத்தைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது 'கொலம்பசின் வரைபடங்கள்'. இத்தனைக்கும் இதன் குரல் அநியாயங்களுக்கான எதிர்மையாக ஒங்கி ஒலிக்கவில்லை இப்பிரதி. விஷயங்களைச் சொல்ல கட்டியமைக்கப்பட்ட வடிவம், உத்திகள் இதனினும் விசேஷம்.

சொல்லமுடியாத சேதிகளென்று எதுவுமில்லை. சொல்லாத சேதிகளே வரலாற்றில் பரக்கக் கிடக்கின்றன. அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம் என்ற எந்தப் பகுப்பினது உரைப்பிலும், கலாபூர்வமான நேர்த்தி அமைந்து விட்டால் அது மேலே இலக்கியமாக மட்டுமே எஞ்சுகிறது. அது அனுபவிப்பதற்குரியது. தம்மம் அரசியல்களை மீறியும். 'கொலம்பசின் வரைபடங்கள்' நியாயமான அந்த வாய்ப்பினைப் பெருமளவு பெற்றிருக்க வில்லையென்றே தோன்றுகிறது. தமிழ்ப் பிரக்ஞையுலகத்தில் இது துர்ப்பாக்கியம். பெருவாரியான கருத்துக்களும், சம்பவங்களும் இதில் இடம் பெற்றிருப்பினும் இது கட்டுரை அல்லது அனுபவப் பகிர்வு அல்லது காட்சிச் சித்திரம் என்ற அனைத்து வகைமையையும் தன் சொற்களினூடாகவே மறுதலித்து நிற்கிறது. மேலும் இப்பிரதி பாய்ந்திருக்கிற வெளி, மூன்று பகுதிகளாகியிருப்பினும் கூட அதன் கலாபூர்வத்துக்கான அத்தாட்சியையும் வரைந்து விடுகிறது.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுத் தாலமியின் தவறான வரைபடத்துடன் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு கொலம்பசின் செல்வமும் புதிய நாடுகளும் தேடிப் புறப்பட்ட கடற்பயணம், ஆரம்பத்திலேயே அதன் தோல்விகளின் படிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. நூற்று நான்கு பேர்களைமட்டுமே கொண்ட பினோ, நினா, சந்தாமரியா ஆகிய அவனது பழைய கப்பல்கள் பெருங்கடலின் சீற்றங்களை எதிர்கொள்ள முடியாதவைகளாக கிரீச்... கிரீச்... எனக் கடலில் கிரீச்சிட்டு தோல்விப் படிகளின் இறங்கு விசைகளாகவே இருந்தன. அவன் அப்பயணத்தில் அடைந்தது இரண்டாம் கடற்பயணத்துக்கான நம்பிக்கை மட்டுமானதாகவே இருந்தது.

பிரதியின் 'நான்' யோ.கர்ணனாக இருக்க வேண்டியதில்லை. இருந்தாலும் அக்கறையில்லை. தாலமி தன் வரைபடங்களுக்கு கடல் வியாபாரிகளின் அனுபவங்களினூடாகக் கொண்ட முடிவுகள் எவ்வாறு தவறினை ஏற்படுத்தக் காரணமாயின எனக் கூறப்படுகிறதோ, அதுபோல 'நா'னின் பயணங்களும் முகவர்கள் கண்ட தவறான வழிகளினூடாக தன் தோல்வி யின் முடிவுகளைக் சந்தித்துவிடுகிறது. 'நா'னிடமிருந்தது கொலம்பசிடம் இருந்த மூர்க்கம் போன்றதல்ல. அது தன்னுயிரைக் காத்துக்கொள்ளக் கொண்ட ஒரு யுத்தம். தன்னுயிரையே பணயம்வைத்துச் செய்யப்பட்ட யுத்தம். ஆயினும் இந்த 'நான்' கொள்ளும் ஆயாசமும், களைப்பும், இயலாமையும், ஒருவகை ஞானமும் 'நா'னின் இரண்டாம் பயண முயற்சியைத் தடுக்கின்றன. வாழ்க்கையின் முறைமைகள் இப்படித்தான் அமையுமென்று, எல்லாமே கதியழிந்துகிடக்கிற தேசத்தில் யார்தான் சொல்லிவிடமுடியும்? அது அதன் வழியே நடக்கிறது.

எழுபத்திரண்டு பக்கங்களைமட்டுமே கொண்டுள்ள இந்தக் குறுநாவல், தனக்காக எடுத்துக் கொண்டுள்ள பக்கங்கள் அறுபத்தாறுதான். அவையும் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவது பயண முயற்சி முதலாம் பகுதியிலும், இரண்டாம் பயண முயற்சி மூன்றாம் பகுதியிலும் விவரணமாகின்றன. இரண்டாம் பகுதி இறுதி ஈழ யுத்தத்தின் சிலநாள்கள் முன்னரையும், சிலநாள்கள் பின்னரையும் கொண்டிருக்கிறது. ஓர் உரைக் கட்டாகமட்டும் அமைந்து மற்ற இரண்டுபகுதிகளோடும் ஒட்டாமல் இருந்திருக்க

ஒரே மாதிரியானவையல்ல. மனதை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேனும் வார்த்தைகளை உச்சரிக்க முடிகிறது. தருணங்கள் அவகாசம் தருவதேயில்லை. மறைந்திருந்து தாக்கும் எதிரியைப்போல முகத்தில் தாக்கிவிடுகிறது. அப்பொழுது நம்புவதற்குச் சிரமமானதாக இருந்து விடுகிறது. இப்பொழுதும் அப்படித்தான். இராச்சிய மிழந்தவர்கள் ஆனோமென நம்பவே முடியவில்லை' என பக்கம் 51இல் வரும் வரிகள் நிகழ்வைப் புனைவின் பரவசத்தில் நிறுத்திய உச்சம்.

இராச்சியம், மன்னர், செங்கோல், மதில், கோட்டை எல்லாம் அழிந்த தாயிற்று. அவை

வேண்டிய பகுதிகூட. இதை ஓர் உரைக்கட்டாக இல்லாமல் ஆக்கிய முக்கியமான அம்சம், அது புனைவின் வீறுக்கான மொழியின் வலிமையைக் கொண்டிருப்பது. மற்றது, அது விரிக்கும் களம், அக்கால கட்டத்திய வாழ்க்கைக் களமாக இருந்தமை. இந்த இரண்டாம் பகுதியின் தன்மை எட்டுணையளவு மாறியிருந்தாலும், இரண்டு பயண முயற்சிகளை மட்டுமே கொண்டிருந்து ஒரு குறு நாவல் வடிவத்துள் அமைய முடியாத தன்மையை இக்கதைகள் கொண்டிருந்துவிடும்.

'மனிதர்களினால் பிறந்தவர்கள், மனிதர்களினாலேயே வீழ்த்தப்பட்டார்கள். நடக்கக் காலுடனும் பற்றிக் கொள்ளவும் பகிரவும் கைகளுடனும் பிறந்தவர்களையெல்லாம் யுத்தம் முறித்து வீழ்த்தியிருந்தது. விசித்திரப் பிராணி களைப்போல வீதியோரமாக ஊர்ந்து ஊர்ந்து திரிந்தார்கள்' என்பது ஒரு விபரிப்புமட்டுமில்லை, இறந்தவர்களுக்குப் பின்னால் ஞாபகமாக்கப்படும் எஞ்சியுள்ள துயரங்கள்.

'நந்திக்கடலில் கலந்த இன்னோராறாக இரத்த ஆறுமிருந்தது. ஆகாயம் உதிர்ந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. நிலம் பிளந்து சிதறிக் கொண்டிருந்தது. திசையறியாத பறவைகளாக சனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஓடிய பறவையில் ஒரு பறவையாக நானுமோடிக் கொண்டிருந்தேன்' என 'நான்' விரிக்கும் களநிலைமையின் விவரிப்பு நான் மேலே குறிப்பிட்ட விவரணத்தின் கலாபூர்வத்தைக் காட்டும்.

'நீரேரி மையமாயிருந்தது. அப்பால் இராணுவம். இந்தக் கரையிலும் இராணுவம் புகுந்து விட்டதுதான். ஆனால், சில மணிநேரங்கள் முன்னர் வரை நமது இராச்சியமாயிருந்தது. ஒரு புள்ளியளவிலேனும் இப்பொழுது கருகிச் சிதறிவிட்டது. அதனை நம்பமுடியாதிருந்தது. இந்தத் தோல்வி சில மணி நேரங்களிலேயோ, சிலமாதங்களிலேயோ கிடைத்த ஒன்றல்ல. மிகப் பல மாதங்களின் முன்பே எதிர்பார்க்கப்பட்டதுதான். ஆனால் வார்த்தைகளும், தருணங்களும்

பெருமை யாக நினைக்கப்பட்ட (ஒருசிலராலேனும்) காலம் இருந்தது. ஆனால் இப்போது இல்லை. இப்போது இக்குறியீடுகள் ஏளனத்தின் அடையாளங்கள். இது இவ்வாறு வர்ணனையாகிறதாயோ. கர்ணனிடத்தில்:

'மன்னாரில் தொடங்கி கிளிநொச்சி வரையிருந்த நகரங்களும், பட்டணங்களும், சிற்றாறுகளும், பெருங்காடுகளும் எதிரிகளின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. வெகுதொலைவி லிருந்து எங்களிற்கு எதிராக வரத் தொடங்கியவர்கள், கழுகைப்போல மிகவேகமாக வந்தார்கள். அந்த இனத்தின் மொழி எங்களுக்குப் புரியாதது. அவர்கள் கடுமையான முகத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். முதியவர்களை மதிக்கவில்லை. இளைஞர்களிற்கு இரக்கம் காட்டவில்லை. நாங்கள் அழிந்துபோகும் வரை அந்த இனம் எங்கள் கால்நடைகளின் ஈற்றுக்களையும், எங்கள் நிலத்தின் பயனையும் உண்டார்கள்.

எங்களை அழிக்கும் வரை எங்கள் தானியத்தையும், இரசத்தையும், எண்ணெயையும், எங்களின் மாடுகளின் கன்றுகளையும், எங்களின் ஆடுகளின் குட்டிகளையும் அந்த இனம் விட்டுவைக்கவில்லை. எங்கள் நாடெங்கும் நாங்கள் நம்பியிருக்கும் உயர்ந்தவையும், அரண்குழ் கொத்தளங்கள் கொண்டவையுமான மதிற்சுவர்கள் விழும்வரையும் அந்த இனம் எங்கள் நகர் வாயில்களையெல்லாம் முற்றுகையிட்டது.' (பக்: 40)

சிறுகதை, குறுநாவல், நாவலென பதிப்பகப் பக்கத்தில் எதுவித பிரஸ்தாபமும் இல்லை இதன் வடிவம்பற்றி. வடிவ தர்க்கம் குறிசுடலை இயலாததாகியதோ? அதனாலென்ன? இரண்டு சிறுகதைகளும் ஓர் அனுபவப் பகிர்வுமென்றிருந்தாலோ, நாவலென்றிருந்தாலோ ஏற்றுக் கொண்டு பேசாமலிருந்து விட முடியுமா? இது ஒரு குறுநாவலெனச் சொல்லித் தானேயாகவேண்டும்!

கந்த முருகநானியின்

“பழைய வேதக்கோயில்”

யாழ்ப்பாணத்தில் வடமராட்சிப் பகுதியில் அவ்வாய் எனும் இடத்தினை பூர்வீகமாகவும் புத்தூரினை பிறப்பிடமாகவும் கொண்ட “கந்த முருகநானி” எனும் புனைபெயர் கொண்ட ராஜவரோதயம் என்பவர் 2014 ம் ஆண்டு எழுதி வெளியிட்ட “பழைய வேதக்கோயில்” எனும் நாவல் என் வாசிப்பிற்குட்படுத்தப்பட்டது. 135 பக்கங்களையும் 23 அத்தியாயங்களையும் கொண்டமைந்திருந்தாலும் பக்கங்களுக்கு பக்கம் பழைய கதைகளை கூறிச் சென்றதனால் பார்வைகள் சலிப்படையவில்லை. பல விடயங்கள் பேசியதால், அறியாத விடயங்களை அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக அமைந்துள்ளது என்றால் கூட மிகையில்கலை.

வடமராட்சிப்பகுதியில் அவ்வாய் எனும் பெரியதொரு கிராமத்தில் அவ்வாய் வடக்குப்பகுதியில் தற்பொழுது பாழடைந்த நிலையில் காணப்படுவதே இப்பழைய வேதக்கோயிலாகும். கி.பி 1505 தொடக்கம் 1668 வரை இலங்கையை போர்த்துக்கீசர் ஆட்சி செய்த காலப்பகுதி எனக் கூறப்படும் இக்கால கட்டத்திலேயே இக்கோயில் கட்டப்பட்டதென நம்பிக்கை கொள்ளும் இவர் 1620 ம் ஆண்டளவில் இருந்தே நாவலினை ஆரம்பித்துள்ளார்.

பழதடைந்த நிலையில் இருக்கும் வேதக்கோயிலைப் பற்றிய இந்நாவலை எழுதிய நாவலாசிரியர் வாய்மொழி மூலமாக, தான் கேட்டு அறிந்த உண்மையான விடயங்களை சிறப்பாக கூறுவதற்கு சில கற்பனைகளையும் சேர்த்து இந்நாவலை உருவாக்கியுள்ளார். ஒரு நாவலின் சிறப்பிற்கு கற்பனைகளும் பலம் சேர்க்கும் என்பதால் நாவலில் கற்பனைகள் இடம் பெறுவது தவிர்க்க இயலாதவையே.

ஒரு விடயத்தில் தொடங்கி பல்வேறுபட்ட விடயங்களை இந்நாவலின் ஊடாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். போர்த்துக்கீசர் வருகை, அவர்கள் வேதக்கோயில் கட்டுவதற்கு ஊரவர்களிடம் அனுமதி பெற்ற விதம், போர்த்துக்கீசரின் அடக்கு முறைகள், பெண்களுக்கு இழைத்த அநீதிகள், மதமாற்றம், பல்வேறு சமூகப்பிரிவினரது வாழ்க்கை முறைகள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள், பண்டிகைகள், விரதங்கள், கோயில்களின் உருவாக்கங்கள், ஊர்களின் பெயர் மாற்றங்கள் என அவ்வாய் கிராமத்தின் அன்றைய கால வாழ்வியலை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு படம்பிடித்து காட்டியுள்ளார்.

மிகவும் வறுமையான சீவற்றொழிலாளர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக முதலாளிகளான மேட்டுநிலத்துச் சொந்தக்காரர்களின் காணிகளிலே குடிக்கள் போட்டு தங்கியிருந்துள்ளனர். அன்றைய காலங்களில் ஒவ்வொரு சமூக அமைப்பிலும் ஒரு தலைவன் காணப்பட்டுள்ளான். அவர் சொல்வதை வேத வாக்காக ஊரே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. நிலப்பரப்புக்களுக்கு சொந்தக்காரர்களான முதலியார்கள் சொல்வதையே குடியானவர்களான சீவற்றொழிலாளர்கள் கேட்டு நடந்துள்ளனர். இவர்களின் வறுமையைப் போக்கி வசதியாக வாழலாம் என்ற ஆசை காட்டியே கோயில் கட்டுவதற்கு அனுமதியைப் பெற்று மதமாற்றமும் செய்ய முற்பட்டுள்ளனர். மேட்டுநிலங்களுக்கு சொந்தக்காரனான முருகவாணர் குடியானவர்களிடம் “நாங்கள் கண்காணாத கடவுளை வணங்கி காலத்தைக் கழிக்கின்றோம். இவர்களை போல

உண்மையான கண்ணால் கண்ட தெய்வத்தை வணங்கி வந்திருந்தால் இவர்கள் நாட்டில் உள்ள மக்கள் போன்று நாங்களும் வசதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்க முடியும்.”

முருகவாணர் சீவற்றொழிலாளரான கருமனி டம் “உங்கடையாக்களெல்லாம் உன்னுடைய சொல்லை மீறி நடக்கமாட்டார்கள். வெள்ளைக்கார சுவாமிகள் உங்கள் எல்லோரையும் தங்கள் சமயத்திற்கு மாற கேட்பார்கள். எல்லாரும் சேர்ந்து ஆம் எனப் பதிலளிக்க வேணும் சரியே”

அதுமட்டுமின்றி “முதலியார்கள் தங்கள் குடியானவர்களை நாடத்துவது போலயா நான் உங்களுடைய நடத்துறன்? உங்களுக்கு எவ்வளவு வசதிகளை தந்திருக்கிறன். என்றை நிலங்களுக்குள் நீங்கள் குடியிருக்கிறியள். சமயம் மாறாட்டி நீங்கள் எழும்ப வேணுமெண்டு சொன்னனா? நீங்கள் எப்பவும் எனக்கு வேண்டியவர்கள் தான். உங்கட பெண்டுகள் எங்கட தூரவுகளில் தண்ணி அள்ளப் போகினம். இதற்கெல்லாம் நான் மாறாக நிண்டனோ? இனியெண்டாலும் என்ற சொல்லைக் கேட்டு நடப்பியள் என்று நம்புறன்” அதுமட்டுமின்றி எனது நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள கற்கோட்டையின் கடற் றொழில் செய்யும் மக்களும் என் பின்னே வருவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்து விட்டனர். இதனால் கட்டுமரங் களுக்குப் பதிலாக பாய்க்கப்பல்களில் சென்று தொழில் செய்வதற்கான வசதிகளை ஏற்படுத்தி கொடுப்பதாக சுவாமிகள் கூறினார்.

யாழ்ப்பாண இராட்சியத்தைப் பாதுகாப்பதற் காகவே கடற்கரைப்பகுதியோடு கற்கோட்டை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. எனவே அந்த இடம் கற்கோட்டை என அழைக்கப்பட்டு வந்தது தற்பொழுது சற்கோட்டை யாக மருவி விட்டது.

முருகவாண நயினார் சொன்னால் அவர் பேச்சை தட்டி கழிக்க முடியுமோ எப்படியாவது கோயிலைக் கட்டி கொடுக்க வேண்டியது எங்கட வேலை தான் என கருமன் தன் சமுக்கத்தினருக்கு கூறி கோயில் கட்டும் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். முருக வாணரின் மருமகன் கதிரேசவாணர் மேற்பார்வை செய்தார். மகள் செவ்வந்தியம்மா சாப்பாடுகள் கொண்டு வந்து பரிமாறுவாள். அந்நியர் காலத்தில் தீண்டாமை எனும் சாதியம் குறைவாகவே காணப்பட்டுள்ளது.

சித்திரை மாத வெக்கையில் தான் சீவற்றொழி லாளிகளுக்கு வழமையை விட கூடுதலான கள்ளு வடிசின்ற காலம் அதனால் சீவற்றொழிலாளர்கள் தமது பரம்பரை வேலைக்கு சென்று விட்டே கோயில் வேலைக்கு சென்றனர். அதனால் குடில்களுக்குள் கள்ளும் கருப்பணியும் பாணைகளில் நிறைந்திருந்தன. வீட்டில் கருப்பணியை பாணியாகக் காய்ச்சி ஓலைக் குட்டான்களில் விட்டு பனங்கட்டி செய்வதே பெண் களின் தொழிலாக இருந்துள்ளது. அதுமட்டுமின்றி வெயில் காலங்களில் மாங்காய்ப் பிஞ்சை துண்டு துண்டாக வெட்டி கள்ளுக்குள் போட்டு சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் குடித்துள்ளனர்.

சீவற்றொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை முறையையும், அவர்கள் பயன்படுத்திய உபகரணங்களையும் என பல விடயங்களை அறிய முடிகிறது. “அடுப்பினுள் இருந்து எடுத்த கரித்துண்டொன்றை வாயிலே போட்ட கருமன்

கைவிரல்களால் பற்களை சுத்தம் செய்தான்.” இன்றைய காலங்கள் போல் பலவிதமான பல்தூரிகைகளையோ பற்பசைகளையோ பயன்படுத்தவில்லை என்பதை அழகாக எடுத்துக்காட்டி யுள்ளார்.

“முடிகளையும் சுரக்குடுவைகளையும் இயனக்கூட்டையும், சுமந்தவாறு புறப்படும் போது மனைவி வெள்ளாச்சி அவன் பருகுவதற்காக பழம் தண்ணீரை சிரட்டையில் வார்த்துக் கொடுத்தாள்.” குடும்பத்தலைவன் பனைகளில் ஏறி இறக்கி கொண்டு வந்து வைக்கும் பதநீரைப் பகிர்தளிக்கும் பொறுப்பு மனைவிகளிற்கே. இதனால் மது அருந்த வருபவர்கள் தவறாக நடந்து கொள்ள முற்படுவதுண்டு. எனினும் அவர்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஏனெனில் வழமையான வாடிக்கையாளர்களை இழந்து விட்டால் தமது வாழ்வாதாரம் பாதிப்புக்குள்ளாகி விடும் என்ப தற்காக பெண்கள் பல இன்னல்களை தாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளமையும் சிறப்பே.

இன்றைய காலங்கள் போல தொழில்நுட்பங் களோ பாரிய வாகனங்களோ இருக்கவில்லை. குதிரை வண்டிகளும் மாட்டு வண்டிகளும் காணப்பட்டன. இருந்த போதும் கரையோரப்பகுதி மக்கள் முருகைக் கற்களை கடலிலிருந்து எடுத்து குறிப்பிட்ட தூரம் வரை கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். அங்கிருந்து கோயில் கட்டும் இடத்திற்கு கருமனின் உறவினர்கள் ஆண்கள், பெண்கள் என வரிசையாக நிற்க ஒருவர் மூலம் ஒருவருக்கு முருகைக்கற்கள் பரிமாறப்பட்டு கொண்டு சேர்க்கப் பட்டு கோயில் கட்டுமான பணிகள் நடைபெற்றுள்ளது.

கோயில் கட்டுமானப்பணி தொடங்க போர்த்துக்கீசப்படையினர் கூடாரங்களை அமைத்து அந்த கிராமத்திலே தங்கியிருந்துள்ளனர். சித்திரை மாத வெக்கை அவர்களை கூடாரத்துக்குள் படுத்துறங்க விட வில்லை. வெளியே மரநிழல்களின் கீழேயே அவர்கள் படுத்துறங்கியுள்ளனர். அதனைப் பார்த்த சிறுவர்கள் ஓலைப்பாயினை படையினருக்கு கொடுத்துள்ளனர். மணப்பரப்பின் மேல் ஓலைப்பாயினை விரித்து அதில் உறங்கியப் படையினருக்கு மிகவும் குளிர்மையாக இருந்துள்ளது. அவர்கள் ஏதோ அதிசயம் நடந்ததாக பாயை மேலும் கீழும் புரட்டி புரட்டி பார்த்துள்ளதாக ஆசிரியர் உயர்வு நவீற்சியாக கூறினாலும் உண்மையும் கூட. மணப்பரப்பில் ஓலைப்பாயினை தலைவைத்துப் படுத்தால் தாய்மடியின் சுகம் போன்றதே.

தங்கியிருந்த போத்துக்கீசப் படையினரால் பெண்களுக்கு பல அநீதிகள் இழைக்கப்பட்டுள்ளன. தோட்டத்துரவுகளில் தண்ணீர் எடுக்க போகும் பெண்களுடன் தகாத முறைகளில் நடந்துள்ளனர். குதிரைவண்டிகளில் வீதி உலா வரும் போது அழகான பெண்களை “அணில் ஏற விட்ட நாய் போல” உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை காம இச்சைக்கண்களால் நோக்குதல், பெண்களின் மீது இனிப்புப்பண்டங்களை தூக்கி வீசுதல் போன்ற பல அநீதிகளால் போர்த்துக்கீசர் படையினருக்குப் பயந்து இளம்பெண்களை கோழி அடைத்து வைக்கும் கரப்புக் கூடுகளால் அடைத்து வைத்துப் பாதுகாத்துள்ளனர். போத்துக்கீசரின் செயல்கள் கண்டு

துடிப்பான இளைஞர்கள் போர்த்துக்கீசர் படையினரை எதிர்க்கவும், தண்டிக்கவும் செய் துள்ளனர். இத்தகைய வீரம் பொருந்திய மைந்தர்கள் எம் மண்ணின் பெருமையே.

போர்த்துக்கீசர் படையினர் குதிரை வண்டிகளில் செல்லும் போது, இளம்பெண்கள் மீது இனிப்புக்களை எறிந்த வேளை சீவற்றொழிலாளியின் மகளான கண்ணாத்தாளின் மார்புகளில் பட்டுத்தெறித்தன. இதனை கண்ணுற்ற தாய் வெள்ளாச்சி மகளை குடிவலுக்குள் மறைத்தாள். இதனைக் கண்ட வீமன் ஆத்திரமடைந்து “யாரடா” எனச் சத்தமிட்டுக் கத்தினான். கோடிக்குள் செருகி இருந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவர படையினர் திரும்பத் திரும்ப பார்த்த போதும் வீமன் கத்தியை இறுசிப்பிடித்தபடி அஞ்சாத நெஞ்சோடு நின்றான். பின்னர் இரவு நேரம் போர்த்துக்கீசர்படையினர் மதுபோதையில் ஆடிப்பாடும் கூத்தாடிப்பற்றைக்கு சென்று கல்லால் எறிந்து தண்டித்தும் உள்ளனர். படையினர் மதுபோதையில் பெண்களோடு ஆடிப்பாடிய இவ்விடம் இன்று கூத்தாடியம் என அழைக்கப்படுகிறது.

செவ்வந்தியம்மா மாட்டுவண்டியிலில் வந்து சாப்பாட்டை தந்து செல்லும் போது போர்த்துக்கீசர்படையினர் வண்டியை மறித்து அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்தனர். “ஆ ஐயோ” எனக் கத்திய செவ்வந்தியம்மாவை விட்டபின் அமைதி கொண்டாள். பின்னர் மாட்டு வண்டி ஓட்டியிடம் “பெரியண்ணை நடந்த சம்பவங்களை யாருக்கும் சொல்லிப்போடா தேங்கோ இது எனது மானப்பிரச்சினை. அவர்களுக்கு சரியான வெறி அிதாலைதான் இப்படிச் செய்திட்பாங் கள்” என சொல்லி வண்டி ஓட்டியின் வாயை அடைத்து விட்டாள். இப்படி இரண்டு மூன்று தடவை நடந்த போதும் செவ்வந்தியம்மா தன் தந்தையிடம் கூட கூறாது மறைத்து விட்டாள்.

அமரத்துவம் அடைந்த தங்களது தாயாரை நினைத்து ஒவ்வொருவரும் பிடிக்கும் விரதமே சித்திரைப்பெளணர்மியாகும். அக்கிராமத்து மக்கள் குடிசைகள் எங்கும் பசுவின் சாணத்தால் மெழுகி முற்றமெங்கும் சாணத்தண்ணீரால் தெளித்து ஒவ்வொரு குடிலும் சுத்தமாக்கப்பட்டது. உங்கள் கோயிலையும் விரதங்களையும் விட்டு விடுங்கோ விரதம் பிடிச்சிட்டு வாழையிலைகளை வெளியே போடாதேங்கோ என்ற முருகவாணரின் பேச்சையும் மீறி கருமன் உட்பட அவளது உறவுகள் எல்லாம் விரதம் பிடித்தனர். “சாப்பிட்ட வாழை இலைகளை மறைச்சு வைச்சு வையுங்கோ .வாழையிலையிலே சாப்பிட்டதற்காய் வெள்ளைக்காரப்படைகள் சவுக்கால் அடிக்கினம்”

இவ்வாறு பல அடாவடித்தனங்களையும் அட்டுழியங்களையும் செய்துள்ளனர். போர்த்துக்கீசர் படையினரின் செயல்பாடுகளால் ஆத்திரமடைந்த வீமன் உட்பட பலர் கோவில் வேலைக்கு போகாது புறக்கணித்தனர். “கோயில் கட்டும் வேலைக்கு இனி வர மாட்டன். இது பிழையான வேலை. இனி என்னை வரச் சொல்லிக் கேட்க கூடாது” என வீமன் சீவற்றொழிலாளி யான கருமனிடம் சத்தமாக கத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

கருமனின் மகள் கண்ணாத்தாளின் பார்வை வீமன் மீது பட்டதும் அவளது பார்வை ஒன்றுக்கே கட்டுப்பட்ட வனான வீமன் பேசாது சென்றான். காதல் கண்ணை மறைக்கும். காதலியின் பார்வை கோபத்தையே குறைக்கும் என காதற்கணங்களையும் இழையோட விட்டுள்ளார்.

போர்த்துக்கீசர் படையினரால் தடைப்பட்ட கோயில் வேலைகளை கண்காணிக்க பாதிரியார் தயாரானார். “நான் கோயில் கட்டும் இடத்திற்கு இம்முறை தனியாகவே செல்லவுள்ளேன். பாதுகாப்பு தேவையில்லை” என பாதிரியார் மக்களைச் சந்திக்க சென்றார். பாதிரியார் மக்களிடம் “என் மக்களே கடவுளின் குழந்தைகளே நீங்கள் சந்தோஷமாக இறைவனை வணங்குவதற்காகவே ஆலயம் கட்டுகின்றோம். நீங்கள் மரத்தின் கீழ் கற்களை வணங்குறீர்கள். நீங்கள் எது வேனுமானாலும் கேளுங்கள் நாங்கள் எல்லாம் தருவோம்” என்றார்.

வீமன் என்ற துடிப்பான இளைஞன் மிடுக்குடன் கோயில் கட்ட வரமாட்டம் எனவும் படையினர் தங்களுடன் நடந்து கொண்ட விரும்பத் தகாத செயல்களையும் கூறினான். “இனி இந்தக் கோயில் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும் போது படையினர் வர மாட்டார்” என்ற பாதிரியாரின் உத்தரவாதத்திற்கு ஏற்ப ஆலயம் மறுபடி கட்ட ஆரம்பமாகியது. அந்நேரம் முருகவாணர் தேங்காய் ஒன்றை எடுத்து சிற்று தேங்காயாக நிலத்தில் போட்டு உடைத்தார். “ஏன் இப்படி செய்கிறீர்கள் ” என்று கேட்டதற்கு கோயில் கட்டுவதற்கு விருப்பமில்லாதவர்கள் கண்ணூரெல்லாம் கழித்து போவதற்காக என்றார். இன்று வரை உள்ள இத்தகைய நம்பிக்கைகளையும் இணைத்துள்ளார்.

வியாபாரிமூலை திருக்குடும்பி முதலியார், வியாபாரிமூலை செட்டியார் போன்றவர்களுக்கு கோயில் கட்டுவதில் துளி கூட இஷ்டமில்லை அதற்கு எதிர்ப்பைக் காட்டும் முகமாக, கருமனின் உதவியோடு கட்டப்படும் வேதக்கோயிலைச் சுற்றி சூலங்களை ஊன்றினர். கருமனின் ஆண்கள் வாழற கிழக்குத்திசையில் சூலத்தை ஊன்ற வேண்டிய பொறுப்பு கருமனதே.

பூவரசம் மரத்துக்குள் செருகி இருந்த சூலத்தை யெடுத்து அரசமரத்தின் கீழ் ஊன்றிய பின் கருமன் பல்லி சொல்லும் சத்தம், ஆந்தை அலறும் சத்தம் ஏதாவது கேட்கிறதா? என உற்றுக் கேட்டான். அப்படி எதுவும் நடக்காத போது எந்தவித பிரச்சினையும் வராது என்ற தன்னம்பிக்கையில் நடந்தான். அன்றைய காலத்தில் காணப்பட்ட நம்பிக்கைகளை பொருத்தமான இடத்தில் பயன்படுத்தி அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

கோயிலைச் சுற்றி சூலங்கள் ஊன்றப்பட்டதை கேள்வியுற்று வந்த கதிரேசவாணர் கருமன் ஊன்றிய சூலைத்தை ஒங்கி அடித்த போது செவ்வரத்தம் பூவுடன் சேர்ந்து குத்தப்பட்ட தேசிக்காய் சூலத்திலிருந்து விடுபட்டு செவ்வரத்தம் பூவின் சாயம் தேசிக்காயில் இரத்தத்துளி போல காட்சியளிக்க கதிரேசவாணரும் பயம் கொள்ள மக்கள் விழுந்து விழுந்து வணங்கினர். அறியாமையின் உச்சம் தான். இருந்தாலும் ஆழமான கடவுளின் மீதான நம்பிக்கை என்றும் கூறலாம். இதனால் கோயில் கட்ட உதவினாலும் மதம் மாறுவ தில்லை என முடிவெடுத்தனர். இதனாலேயே இன்றைய அல்வாய்

குச்சம் ஞானவைரவர் தோற்றம் பெற்றுள்ளது.

சோளக்காற்று முடங்கிக்கொள்ள வாடைக் காற்று வடக்கிலிருந்து வீசத் தொடங்கியது. பனை மரங்கள் மெளனமாகவே நின்றன. நத்தார் தினத்திற்கு முன் கோயில் வேலைகளை முடிக்க எண்ணிய போது மழை வந்து பிடித்து குழப்பியது. தொடர்ந்து பெய்த மழையால் அன்றாட சீவற்றொழில்கள் கடற்றொழில்கள் எல்லாம் பாதிப்படைய மக்களுக்கு பிளாட்டும் ஓடியல் புட்டும் புழுக்கொடியலும் தான் உணவாக இருந்துள்ளது.

தீபாவளி என்றாலே மக்கள் மாமிசங்களை புசித்து உண்ணுவர். ஆனால் கருமனும் கருத்தனும் இப்படியான பழக்கங்களுக்கு அடிமையானவர்களல்ல. அவர்கள் அடர்த்தியாகப்பெரு விருட்சமாக நிறைந்து நின்ற அரசமரத்தை சுத்தம் செய்து விளக்கேற்றினர். இதுவே இன்றைய அல்வாய் வடக்கு குருக்கட்டு அரசடி விநாயகர் ஆலயம் என்ற பெயருடன் விளங்குகின்றது. அதுமட்டுமின்றி அன்றைய காலங்களில் தீபாவளி தினங்களில் கெந்துதல், ஓடுதல், குத்துக்கரணம் அடித்தல், தலைசீழாக நடத்தல், சிலம்பாட்டம் போன்ற விளையாட்டுக்கள் இடப்பெற்றுள்ளன.

நூறு அடி நீளத்தையும் நாற்பது அடி அகலத்தையும் கொண்டதுமான தேவாலயத்தினுள் ஒரு பகுதியில் பூசை வழிபாடுகளை ஆற்றுவதற்காக மண்டபத்தின் நீளத்தில் இருபது எடுக்கப்பட்டு உயரமான மேடை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வலது பக்கமாக கண்டார மணிக்கோபுரம் இடப்பக்கம் பாதிரியார் தங்க அறைகளும் சுற்றி மதில்களும் அமைக்கப்பட்டன. ஆலயம் பூர்த்தியாகியவுடன் நத்தார், புதுவருடங்களை சிறப்பிக்க முதல் வேதத்திற்கு மாறிய முருகவாணர், அவரது மனைவி, மகள் செவ்வந்தி மற்றும் கற்கோட்டையின் கடற்றொழிலாளர்களின் தலைவன் மாயவன் மற்றும் அவன் உறவினர்களுக்கும் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டன. பின்னர் போர்த்துக் கல்லில் இருந்து சிலுவையும் பேழையும் கொண்டு வரப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இதன் பிறகு நத்தார், புத்தாண்டு திருப்பலிகள் எல்லாம் சிறப்பாக கொண்டாடிய பின்னர் ஆடு மாடு வெட்டி சமைத்து சாப்பிட்டனர். மாட்டிறைச்சியை உண்டு பழக்கப்படாதது மட்டுமன்றி பசுக்களையும் தங்களின் கடவுளாக வழிபட்ட கிராமத்தவர்கள் “என்ன மனிசர்ப்பா... இவங்கள் மாட்டை வெட்டி தின்னுறாங்கள்” எனப்போர்த்துக்கீச படையினரையும், பாதிரியார் களையும் வெறுப்போடு நோக்கினர். போர்த்துக்கேய வழிகாட்டல் இன்றும் கிறிஸ்தவ விழாக்களின் போது மாடு வெட்டி கொண்டாடுவது வழக்கமாக உள்ளது. பல இந்துக்களும் சாப்பிடுகின்றனர் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

கொண்டாட்டங்கள் நிறைவடைய கோயில் வெறிச்சோடி விட்டது. வேதத்திற்கு மாறிய கரையோரப் பகுதியினர் தொலைவில் இருப்பதனால் பூசை முடிந்ததும் கோயில் களை இழந்து விடும். எனவே மாயவன் என்ற கலிஸ்தர்க்கு கல் வீடு ஒன்றினைக்

கட்டிக்கொடுத்து அவர்களை கோயில் அருகே இருக்க விட்டு கோவிலை பராமரிக்க வைத்தனர். குடில்களுக்கு மத்தியில் தோன்றிய முதல் கல் வீடாக கருதப்படுகிறது.

செவ்வந்தியம்மா பக்தி மிகுதியால் காயப்பட்ட இயேசு நாதரின் பாடுகளை எண்ணி அழுவதுமாக கோயிலுக்கு அடிக்கடி வந்து செல்வார். அவ்வாறே அன்று போய் விட்டு வரும் போதும் படையினரின் தலைவர் லோலரன்ஸ் வடலிப்பனைகளுக்குள் அவளை இழுத்துச் சென்று பலாத்காரம் செய்தான். பனையில் இருந்து கண்ட வீமன் முற்றும் நனைந்த பின் முக்காடு போல காப்பாற்றியதோடு தப்பி சென்ற படையினரின் யின் காலைகத்தியை எறிந்து வெட்டினான்.

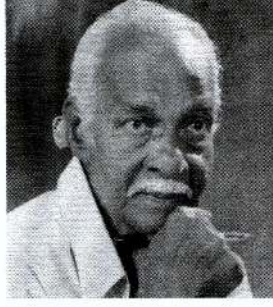
செவ்வந்தியம்மாவின் நிலை இன்றைய பெண்களுக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. நச்சுச்செடியை முனையிலே கிள்ளி விட வேண்டும் இல்லை பயிரையே அழித்து விடும். அது போல நாம் தவறுகள் செய்யாத பட்சத்தில் நமக்கு இழைக்கப்படும் குற்றங்களை மறைத்து வைத்து மேலும் மேலும் அதனை வளர விடவும் கூடாது.

வீமன் மீது ஆத்திரமடைந்த படையினர் அவனை வெட்டிச் சாகடித்தனர். “போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராக போராடி வீரச்சாவடைந்துள்ளான். நாங்கள் அரசமரக் கோயிலை நம்பி வாழ்கிறீர்கள். இவனுக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி துன்பத்தை கொடுத்தவர். எனவே எங்கள் கோயிலுக்கே அவனை அர்ப்பணம் செய்வோம்” என கோயிலுக்கு முன்னாலேயே தகனம் செய்தனர். இது தான் இன்று பள்ளர் சுடுகாடு என அழைக்கப்படுகிறது.

இச்செயலால் உடைந்து போன முருகவாணரின் குடும்பம் சிலுவையை தூக்கி எறிந்து விட்டு பெரும் புகழோடும் இருந்த அவரது குடும்பமும், உறவினர்களும் ஊரை விட்டே போக எண்ணி வன்னிய இராட்சியத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தனர். பகை சூழ்ந்த போதெல்லாம் பாதுகாத்து வைத்திருப்பது என்னவோ காலம் காலமாக அந்நிலம் தான் போலும்.

முருகவாணரும் தன் தவறை எண்ணி வருந்தினார். உண்மையில் சங்கிலி மன்னன் அப்பொழுது சரியாகவே சிந்தித்தான் நாங்கள் தான் அவரது சிந்தனைகள் தவறானவை போர்த்துக்கீசருடன் ஒத்துப்போக வேண்டும் என்று பிழையான முடிவை எடுத்து விட்டோம் என வருந்தினார். “அசுத்தி ஆயிரம் காய் காய்ச்சாலும் பிறத்தி பிறத்தி தான் என்டுவாங்களே.” சங்கிலி மன்னன் ஊடாக அதனை அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவர்களின் இடப்பெயர்வுக்கு பின் கற்கோட்டை கடற்கரைப் பகுதி மக்கள் மட்டும் பூசை வழிபாடுகளில் ஈடுபட்டுவந்தனர். இன்றும் அதிகளவு கடற்கரைப்பகுதி மக்களே கிறிஸ்தவர்களாகவும் உள்ளனர். அப்போது பாதிரியார் வருங்காலங்களில் உங்களுக்கு இடையூறுகள் எது வந்தாலும் வடமராட்சியின் முதல் வேதக்காரர் நீங்கள் மதம் மாறக்கூடாது என்று கூறுவதன் ஊடாக அடுத்து ஒல்லாந்தர் காலத்தையும் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தையும் வெளிப்படுத்தி ஒல்லாந்தர் காலத்தில் காலடி வைத்து கதை முற்றுப் பெற்றுள்ளது.

நவாலியூரானின் வீசிய புயல்

மானிப்பாயைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட மதனராசா - மனோஜினி குடும்பம் வட்டக்கச்சியில் குடியேறுகிறது. குடும்பம் பெருகும்போது மன்னார், வவுனியா ஆகிய நகரங்களில் திருமணபந்தம் ஏற்படுகிறது. அடுத்த தலை முறை தொழில் நிமித்தம் கண்டிக்கு இடம் பெயர்கிறது. இந்த குடும்ப உறுப்பினர்களில் ஒருவர் திருகோணமலையில் வேலை செய்கிறார்.

மதனராசா - மனோஜினி ஆகியோரைச் சுற்றி உள்ள குடும்பங்களுக்கிடையே ஏற்படும் இன்பம், துன்பம், திருமணம், பிறப்பு, இறப்பு, பிரிவு, கோபம் போன்றவற்றையே "வீசிய புயல்" என நவாலியூரான் நாவலாக்கியுள்ளார்.

சந்தரபாலன் சுகுணராஜி ஆகியோரின் குழந்தை பாலகாந்தனுக்கு வயிற்றுப்போக்கு அவனை மானிப்பாய் கிஜபஸரின் மெமோறியல் தனியார் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சைக்காக அனுமதிக்கிறார்கள். முதல் அத்தியாயத்தில் வைத்தியசாலையின் வரலாற்றை விளக்குகிறார் நாவலாசிரியர்.

பாலகாந்தனின் உடல் நிலை பற்றி வட்டக்கச்சியில் வசிக்கும் சுகுணராஜியின் சின்னம்மா திருமதி மதனராசா - மனோஜினிக்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் உடனடியாக மானிப்பாய்க்குச் செல்கிறார்கள். வழியில் அவர்கள் சென்ற வாகனம் விபத்துக்குள்ளாகிறது. மனோஜினிக்கு ஏற்பட்ட சிறு காயத்துடன் எதுவித ஆபத்தும் இல்லாமல் மானிப்பாயைச் சென்றடைகிறார்கள்.

பாலகாந்தனுக்கு போதியளவு சத்துணவு இல்லை. மூளை வளர்ச்சி குறைவு குடும்ப நிலை காரணமாக பாலகாந்தனை மதனராஜனும் மனோஜினியும் தம்முடன் அழைத்துச் செல்கின்றனர் அவர்களின் பிள்ளைகளான ராஜினா, ஜீவினா, மாஜினா ஆகியோருடன் பாலகாந்தன் வளர்கிறான்.

மதனராஜனின் மில்லில் வேலை செய்யும் விமலனிடம் கணக்கு படித்து வகுப்பில் முன்னிலையடைகிறான். மாஜினாவுக்கு மன்னார் வைத்தியசாலையில் நேர்ஸ் வேலைகிடைக்கிறது. மனோஜினியின் பெரிய தகப்பனின் மகன் ஜீவரஞ்சன் மன்னாரில் கடை வைத்திருக்கிறார். அங்கிருந்து மாஜினா வேலைக்குச் செல்கிறார்.

மதனராஜாவின் இரண்டாவது மகன் ஜீவினாவுக்கும் பிரான்ஸில் வசிக்கும் உறவினரான ஜெயசுதனுக்கும் திருமணப் பேச்சுவார்த்தை நடந்து முற்றுப்பெறுகிறது. ஜீவினா வெளிநாட்டுக்குச் செல்கிறார்.

ஜீவரஞ்சனின் மகன் றஜீவன் திருகோணமலையில் ஹோட்டலில் வேலை செய்கிறார். மன்னார் வைத்தியசாலையில் வேலை கிடைத்து அவரும் வீட்டுக்கு வருகிறார். மாஜினாவை றஜீவன் விரும்பியதால் திருமணம் நடைபெறுகிறது.

வெட்டுக் காயத்துடன் மன்னார் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு வாலிபனுக்கு அவசரமாக இரத்தம் தேவைப்பட்டதால் றஜீவன் தனது இரத்தத்தைக் கொடுத்தார். அவருடைய தாய் றஜீவனுக்கு நன்றி சொன்னபோது குடும்பங்களைப் பற்றி கதைத்தார்கள். அப்போதுதான் அது தனது தாயின் சகோதரி புஷ்பமாலா என்பதை றஜீவன் அறிகிறார். புஷ்பமாலா

கிறிஸ்தவரைக் காதலித்து திருமணம் செய்ததால் குடும்பத்தால் ஒதுக்கப்பட்டவர். அவரைப் பற்றி றஜீவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. றஜீவனின் முயற்சியால் பிரிந்த சகோதரிகள் ஒன்றானார்கள்.

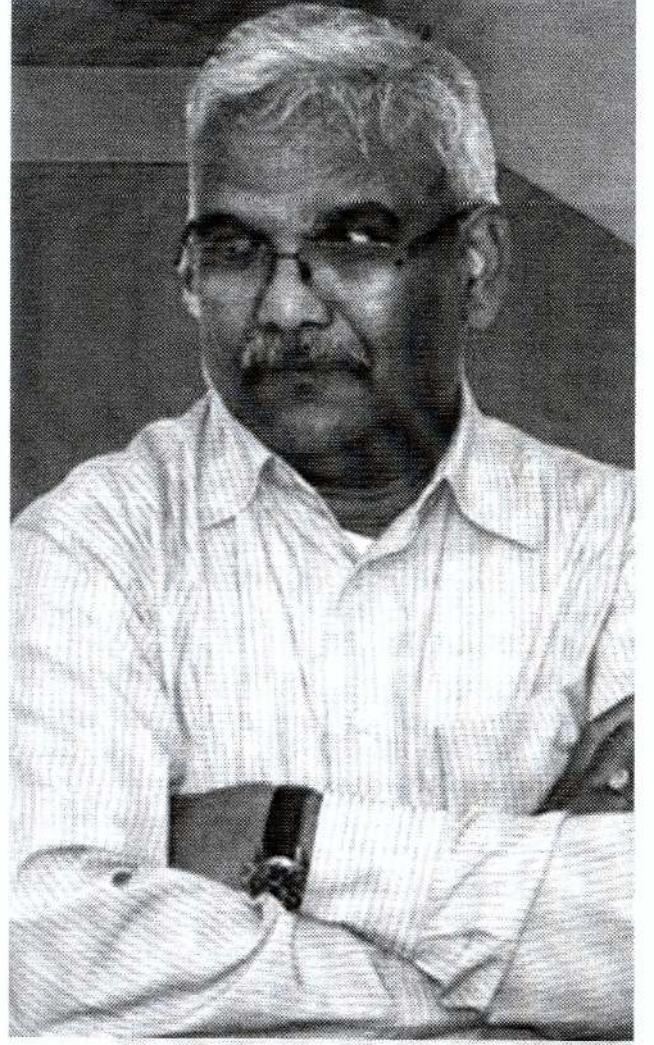
தமது மில்லில் கணக்குப் பிள்ளையாக வேலை செய்யும் விமலனை தான் காதலிப்பதாக ஜீவினாவுக்கு மதனராஜனின் மூன்றாவது மகன் மாஜினா தெரிவித்தார் பிரான்ஸில் இருந்து ஜீவினா அறிவித்ததால் திருமணம் நடைபெறுகிறது.

மாஜினாவும் விமலனும் வவுனியா பாவக்குளத்துக்கு செல்கிறார்கள். மாஜினாவுக்கும், ராஜீவனுக்கும் கிளிநொச்சிக்கு இடமாற்றம் கிடைக்கிறது. மில்லை பாலகாந்தன் பொறுப்பெடுத்துச் செய்கிறான். பாலகாந்தனுக்கும் தேனுஜாவுக்கும் திருமணம் நடைபெறுகிறது. நித்தியா, திவ்வியா எனும் இரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. நவீன மயமான மில் ஒன்று அடுத்த ஊரில் திறக்கப்பட்டதால் மில்லை மூட வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது.

பாலகாந்தனின் உறவினராகிய தவநாயகம் தான் வேலை செய்யும் கொம்பனியில் அவருக்கு எக்கவுன்ஸ் வேலை பெற்றுக் கொடுக்கிறார். வேலை கண்டியில் என்பதால் பாலகாந்தனின் குடும்பம் வட்டக்கச்சியை விட்டு இடம் பெயர்கிறது. மனோஜினியின் மரணவீட்டுக்கு வந்த பாலகாந்தனின் குடும்பம் தமது இரண்டு பிள்ளைகளையும் வட்டக்கச்சியில் விட்டுச் செல்கிறார்கள்.

மனைவியை இழந்த றஜீவன் யாருக்கும் சொல்லாமல் முதியோர் இல்லத்தில் சேர்கிறார். பாலகாந்தன் குடும்பத்துடன் வட்டக்கச்சியில் குடியேறுகிறார். சில பிரிவுகள், துயரங்களின் பின்னர் குடும்பங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகின்றன. இதனையே "வீசிய புயல்" எனும் நாவலாக நவாலியூரான் தந்துள்ளார்.

மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் வரலாறுகள் என்பனவற்றை இந்த நாவலினூடு பதிந்துள்ளார். 23 அத்தியாயங்கள். சுமார் 50 பாத்திரங்கள் இந்த நாவலில் நடமாடுகிறார்கள். எல்லோருக்கும் பெயர் சூட்டியுள்ளார். இறந்தவர்களையும் பெயரின் மூலமே நாவலாசிரியர் நடமாட விட்டுள்ளார். "ர" என்ற எழுத்தை உபயோகிக்காமல் "ற" என்றே பெயர் வைத்துள்ளார். ஆங்கிலச் சொற்களின் இடையே ஆங்கில எழுத்துக்களையும் இணைத்துள்ளார்.

சிவா. சின்னப்பொடியின், “நினைவழியா வடுக்கள்” சாதியவன்முறையின் வரலாற்றுப்பதிவு

சூழ்மீபத்தில் சிவா. சின்னப் பொடி எழுதியுள்ள “நினைவழியா நாட்கள்” என்ற நூலை வாசிக்க நேர்ந்த போது, சாதியம் எத்தகைய கொடு ரத்தை சமூகத்தில் விளைவித்தது, இன்றுவரை அது உயிர்ப்புடன் இருந்து எவ்வாறு ஆதிக்கம் செலுத்தி வரு கின்றது என்பதை சிந்திக்க வைத்தது. அத்துடன் சாதிய ஏற்றத் தாழ்வினைக் கடந்து நீண்ட தூரம் பயணித்து விட்டோம் என்ற நம்பிக்கையையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியது.

“சாதி” என்ற ஒற்றைச் சொல்லுக்குப் பின்னால் பொதிந்துள்ள நுண் அரசியல் மிக ஆபத்தானது பிறப் பின் அடிப்படையில் ஒவ்வொருவரின் சமூக இருப்பைப் தீர்மானிக்கின்ற இச்சொல் வரலாற்றில் காத்திரமான பாத்திரத்தை வகித்து வருகின்றது. இன்றுவரை இது மனிதர்களை கூறு போட்டு தீராத துயரத்துக்குள் தள்ளி கேடுவிளைத்துள்ளது என்பதனை இந்நூல் ஆழமாகப் பதிவிட்டுள்ளது.

தமிழர் சமூகத்தில் தீண்டத் தகாதவர்கள் என ஒதுக்கி வைக்கப் பட்ட மக்கள் தமது அவமானங்கள், வலிகள், வேதனைகள், இழிவுகளை இலக்கியக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு “தன் வரலாற்று நூல்கள்” பல வெளிவந்துள்ளன. காலாகாலமாகப் புறமொதுக்கப்பட்ட இம்மக்கள் தன்னிலை வரலாற்றின் மூலம் தமது அடையாளத்தை மீட்டுப்பார்க்கும் முயற்சியாகவே இத்தகைய நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்தில் தெனியானின் “பூச்சியம் பூச்சியமல்ல”, “இன்னும் சொல்லாதவை”, என் கே. ரகுநாதனின் “ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் வரலாறு”, டொமினிக் ஜீவாவின் “எழுதப்படாத வரலாற்றுக்கு எழுதப் பட்ட அத்தியாயங்கள்” போன்ற படைப்புக்களின் வரிசையில் சிவா சின்னப்பொடியின் “நினைவழியா வடுக்கள்” என்ற இந்நூலும் அணி சேர்ந்துள்ளது. ஏற்கனவே இந்தியா வில் கன்னடத்திலிருந்து தமிழுக்கு சில தன்வரலாற்றுக்கதைகள் தலித் படைப்புக்களாக அறிமுகமாகி யுள்ளன. அவை, லட்சுமன் மானோ வின் “உபாரா” (அன்னியன்), லட்சுமன் கெய்க்வாடின் “உச்சாலியா” (பழிக்கப் பட்டவன்), கிஷோர் சாந்தாபாய் கலேவின் “குலாத்தி” (தந்தை

யற்றவன்) ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

ஈழத்தில் சாதியம் குறித்து பல படைப்புக்கள் சிறுகதைகளாக, நாவல்களாக வந்துள்ள போதிலும் இதனைக்கடந்து தன்னிலை சார்ந்த வலிகளை தனக்குள்ளே மீட்டு தன் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற இன்னொரு கட்ட நகர்வை இந்நூல் தந்துள்ளது என்பது கவனிப்புக்குரியது.

யாழ்ப்பாணம் வடமராட்சி, குறிப்பாக வல்லி புரக்குறிச்சி என்ற பகுதியில் பிறந்த சிவா சின்னப்பொடி தானும் தான் சார்ந்தவர்களும் சாதியின் பேரால் அனுபவித்தவற்றை இதில் தன் கதையாகத்தந்துள்ளார்.

இந்நூலில், வல்லிபுரக்கோவிலின் வரலாறு, சூழல் அங்கு கடைப்பிடிக்கப் பட்ட சனாதன நெறிகள் பற்றியும், பாடசாலைகளில் அனுமதி மறுக்கப் பட்டமை, ஆசிரியர்களே தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களைப் புற மொதுக்கி சமாசனம், சம போசனத்தை மறுத்தமை பற்றியும், இம்மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்கு முறைகள், பழிவாங்கல்கள், கொலைகள், தீவைப்பு, இடப்பெயர்வு, அடிமை குடிமை முறை பற்றியும் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளின் பாடுபடுத்தல்கள், தகிடுதத்தங்கள், அலைக்கழிப்புக்கள், இடது சாரித்தலைவர்களது ஆதரவு, வழிகாட்டல்கள் என்பன பற்றியெல்லாம் மனதை தொடும் வகையில், தன் அனுபவங்களைப் பதிவிட்டுள்ளார். இதில் இடம் பெறும் பல சம்பவங்கள் நிகழ்வுகள் வாசகமனதை அலைக்கழிப்பவையாக உள்ளன. அத்துடன் சமூகப் படிநிலையில் அடிநிலை மக்கள் இயங்குநிலைக் கூறு

களில் சமத்துவத்தை சமூக வாழ்வின் நீதியைப் பெறுவதிலும், அதற்காக எவ்விதம் போராட வேண்டியிருந்தது என்பதையும் மனதைத் தொடும் வகையில் விவரணப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழர் சமூகத்தின் ஒருகால கட்ட வரலாற்றின் குறுக்கு வெட்டு முகத்தினை வெளிக்கொணரவும் முயன்றுள்ளார் என்பது சிறப்புக்குரியது. இதனைத் தனது அனுபவத்திரட்டின் நுட்பமான பார்வையின் ஊடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அத்துடன், தமிழர் சமூகம் தன்னகத்தே அடையாளமாகக் கொண்டுள்ள சாதி, மதம், பண்பாடு, சடங்காசாரங்கள் என்பவற்றைப் பேணுவதற்கு உருவாக்கிய கற்பிதங்கள் நம்பிக்கைகள், சனா வழிபாட்டு முறைகள், நுண் அரசியலையெல்லாம் எவ்விதம் தமக்கு வசதியாக வரித்தக்கொண்டு தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது எத்தகைய கொடூரங்களை நிகழ்த்தி வந்தது என்ற உண்மையையும் இந்நூலில் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தமிழரிடையே மரபுவழி தொடரும் சமூக அமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நியாயம், நீதி, உரிமை, மறுவாழ்வு, மாற்றுச்சிந்தனை ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொடுப்பதில் உடனிருந்து செயற்பட்ட இடது சாரித் தலைவர்களின் பங்கினையும் ஆங்காங்கே ஆசிரியர் தொட்டுச்செல்கின்றார். குறிப்பாக இம் மக்களுடன் தோள்கொடுத்து நின்ற கம்யூனிஸ்ட் தோழர் பொன். கந்தையா பற்றிய பதிவு காத்திரமானது இறுகிப் போயிருந்த அடிமை குடிமைமுறையைத் தகர்ப்பதற்காக, இம்மக்களது கல்வி வளர்ச்சிக்காக அவர் ஆற்றிய பணிகள் பற்றி இந்நூல் விரிவாகப் பேசுகிறது.

இந்நூலை வாசித்ததில் நூலின் பிற்பகுதியில் சில நெருடல்களை எதிர் கொள்ள நேர்ந்தது. சாதியத்தையும் அதன் இருப்பு சார்பான நிலையைக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் தேசியத்தையும் ஒரே தளத்தில் வைத்துப்பார்ப்பது முரணானது.

சாதிய நெருக்குதல்களுக்கு உள்ளான ஒருவன் தமிழ்தேசியம் தீர்வைத் தரவில்லை என்ற முடிவுக்கு இலகுவில் வந்தடையலாம். அதனை எண்பிப்பதாகவே இன்றைய சமூகக்குழலும், தமிழ்தேசிய அரசியலும் உள்ளது.

எனினும் இந்நூல் ஒருவகையில் சாதியத்தின் பேரால் தமிழர் சமூகத்தில் ஒரு பகுதியினர் மீது இழைக்கப்பட்ட இன்னல்கள், மனித உரிமை மீறல்களை அம்பலப்படுத்துவதிலும் ஆவணப்படுத்துவதிலும் தன் பங்கினை ஆற்றியுள்ளது.

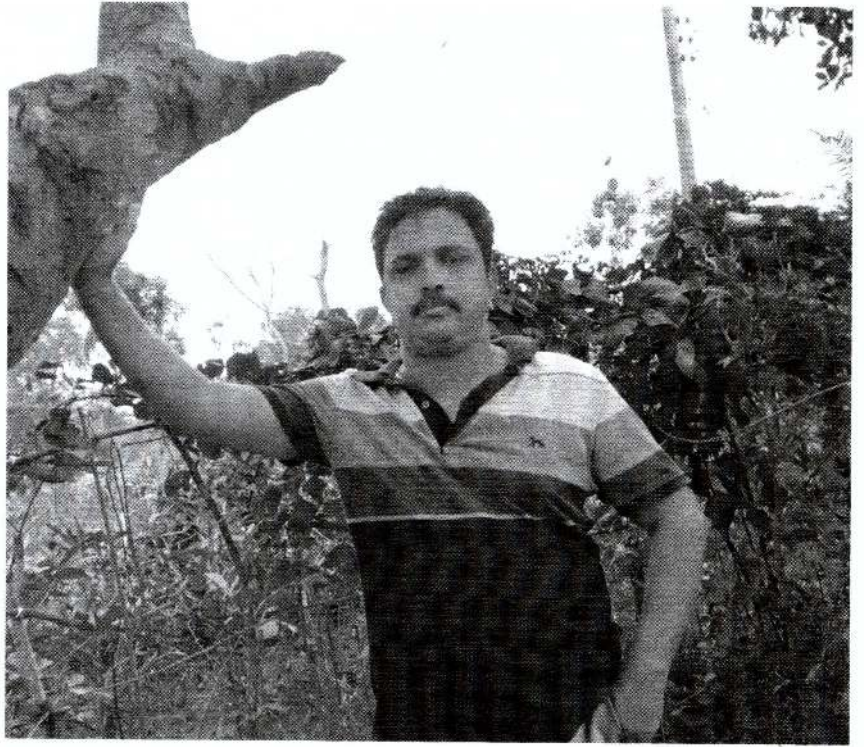
தன் வரலாறு அறியாத சமூகம் வரலாறு படைக்க முடியாது என்கிற உண்மையை உணரவும் அதுபற்றி சுய விமர்சன நோக்கில் விவாதிக்கவும் வேண்டிய முக்கியத்துவத்தை இந்நூல் உணர்த்துகிறது.

இறுதியாக, நூலாசிரியர் சிவா.சின்னப்பொடி சாதியத்தின் கொடுமைகளை நிறையவே அனுபவித்தவர். அதன் வலிகளை உணர்ந்தவர். அந்த ஆவேசத்தின் வெளிப்பாடே “நினைவழியா வடுக்கள்” என்ற இந்நூலாகும். அவரது முயற்சி பாராட்டுக்குரியது.

நினைவழியா வடுக்கள்

சிவா சின்னப்பொடி

அம்பாறை மாவட்ட புதிய தலைமுறை நாவலாசிரியர் வரிசையில் ஒலுவில் பிரதேச எழுத்தாளர் வஹாப்தீன்

வஹாப்தீன் இதுவரை மூன்று நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். ஒலுவில் பிரதேசம் சார்ந்த இம்மூன்று நாவல்களும் வெவ்வேறு நோக்கமும் போக்கும் கொண்டவையாக உள்ளன! இவ்விதத்தில் அப்பாறை மாவட்ட நாவல் வளர்ச்சி ஒலுவில் பிரதேசத்தை பொருத்தமான முறையில் தடம்பதிக்கச் செய்தள்ளன!

கலவங்கட்டிகள்

கலவங்கட்டிகள் இதுவரையும் அம்பாறை மாவட்ட நாவல்கள் அதிகளவு பேசாப்பொருள்களைப் பேசுகிறது. பேசிய பொருள் பற்றியும் பேசுகின்றது. பேசிய பொருள் என்ற விதத்திலே ஒலுவில் பிரதேசத்தில் உருவாகியுள்ள துறைமுகத்துடன் தொடர்புபட்ட பிரச்சினைகள் இந்நாவலில் ஆழமாக அலசப்படுகின்றன. அதன் உருவாக்கம் பற்றிய கனவுகள் வேறுவகையானவை. நனவில் இபோது நிகழ்கின்றனவும், எதிர் காலத்தில் நிகழப் போகின்றனவும் வேறு வகையானவை. ஆக, ஒலுவில் துறைமுகம் சார்ந்த எதிர்பார்ப்புகள் கலவங்கட்டிகளாகிவிட்டமை பற்றி இந்நாவல் ஆழமாக முதன்முறையாக அலசுகிறது.

சுனாமி ஏற்படுத்திய உயிர் பேரழிவுகள் ஒரு புறமாக, அதனால் இப்பிரதேச மக்களுக்கு ஏற்பட்ட தொழில் சார் பாதிப்புகள் கணிசமானவை. பாலமுனை பாறுக்கின் கொந்தளிப்பு(நவீன காவியம்) தொடக்கம் ஜவ்பர்கானின் சுனாமிக் காவியம் வரை இவை பற்றி ஆராய்ந்திருப்பினும், இன்னொரு கோணத்தில் இவை பற்றி இந்நாவலாசிரியர் வஹாப்தீன் அணுகியுள்ளார். உரிய நிவாரணங்கள் எங்கேய்கோ “வீசி எறியப்பட்டுவிட” நெஞ்சு பொறுக்காத நிகழ்வுகளின் பின்புலத்தில் மிஞ்சியவை கலவங்கட்டிகளே.

மேற்கூறிய அரசியல், பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினைகளோடு இயல்பான முறையிலும், சுவையான விதத்திலும் காதல்கதை யொன்றும் நாவலில் இடம் பெற்றுள்ளது. சாதாரண தொழிலாளியின் மகனுக்கும் முதலாளியின் மகனுக்குமிடையிலான காதல், யார் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன யதார்த்த வாழ்வில் எளிதில் கைகூடிவிடப் போவதில்லை. ஈழத்தில் மாக்கிச நோக்கில் ஆரம்ப நாவல்களெழுதிய சபையீர் இளங்கீரனின் “நீதியே நீ கேள்” நாவலிலும் இத்தகைய காதல் உருவானபோது “பத்மினி சாகக் கூடாது” என்று தினகரனுக்கு தந்தி அடித்தபோதும், முடிவில் அது நிறைவேறவில்லை. வர்க்கப் பின்னணியில் அது சாத்தியப்படாது என்று அடித்துக் கூறினார் இளங்கீரன். செ.கணேசலிங்கன் செவ்வானம், செ.யோகநாதனின் “காவியத்தின் மறுபக்கம்” முதலியனவும் அவ்வழியிலேயே சென்றன. நடைமுறை வாழ்க்கைப் பாடங்களை நன்கு கற்றுக் கொண்ட இளந்தலைமுறை சார்ந்த இந்நாவலாசிரியர்

வஹாப்தீனும் அவ்வழிச் சென்றிருப்பது பாராட்டுக் குரியது! ஆக, சான - நிளாஸ்காதலும் கலவங்கட்டியாகி விட்டது தவிர்க்கவியலாதது!

ஆயினும், முற்கூறப்பட்ட இரு பிரச்சினைகளும் அப்படியானவையல்ல. கலவங்கட்டிகளாயிருப்பினும் கால ஓட்டத்தில் அவற்றைச் சீர் செய்வதற்கு உதுமான், மீர்சா போன்றோர் உருவாகின்றபோது புதிய கலவங் கட்டிகள் உருவாகாது போக முடியும் என்று எண்ண முடிவது மனதிற்கு ஆறுதலளிக்கின்றது.

இந்நாவலின் கவனிப்பிற்குரிய மற்றொரு விடயம், நாளெல்லாம்” கொள்ளை கொண்டு போகப்படும் கிழக்கிலங்கைச் செல்வங்களான நாட்டார் பாடல்கள் பலவும் இந்நாவலில் இடம்பெற்றிருப்பது. நாவலின் ஓட்டத்திற்கு குந்தகம் ஏற்படாத விதத்தில் அவை அமைந்துள்ளன என்பதே அவதானிப்பிற்குரியது.

“பாரக்கெழுடா
பதங்கி இழுடா
கூரக்கெழுடா
சுறுக்கா இழுடா
கரீக்கெழுடா
கிரெண்டு இழுடா...”

(அம்பாப்பாடல்)

“சின்னச்சின்ன வெத்திலகா
குஞ்சி மச்சான் நித்திரகா
வேலயெல்லாம் சித்திரகா
வேணுமெண்டு படுக்காரு...”

(கல்யாண வீட்டுப் பாடல்)

“ஓதிப்படித்து உங்களிடம் வந்தேனம்மா
நீதிப்படியை நிறைவேற்றும் தாய்மாரே
காசு கொடுங்கம்மா கணக்கல்ல அஞ்சு ரூபா”
(எண்ணெய்ச்சிந்து)

அண்மைக்கால கிழக்கிலங்கை நாவல்களில் இந்தளவிற்கு நாட்டார் பாடல்கள் இடம்பெற்றிருப்பதாக நினைக்கவில்லை. (வயலான் குருவியும் அவ்வாறு அமைந்திருப்பின் அதன் சிறப்பு உயர்ந்திருக்கும்)

இந்நாவலிலும் ஏனைய நாவல்கள் போன்று பல பாத்திரங்கள் நடமாடுகின்றார்கள். நாவலின் குறுக்கம் அவற்றின் சுகந்திரமான நடமாட்டத்திற்கு தடையாயிருப்பினும் இந்நாவலின் கணிசமான பாத்திரங்கள் இரத்தமும் சதையுமுடன் துடிப்புடன் இயங்குகின்றன என்பதை உன்னிப்பாக நோக்கும் போதுதான் உணர முடியும்.

இன்றைய இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் காணப்படும் முக்கியமான குறைபாடுகளில் தலையாயது அவை மொழிநடையில் பின்னடைவு கண்டிருப்பது. மாறாக இந்நாவலாசிரியர் வஹாப்தீனின் மொழிநடை விபரிப்பு, இயற்கை வர்ணனை, அணிப்பிரயோகம், செறிவு முதலானவற்றில் நயப்பிற்குரியதாகவுள்ளது. அவ்வாறே பேச்சு மொழியும் பிரதேச வழக்காறுகளும் தத்ரூபமாகவுள்ளன.

எனினும், இவரது முதல் நாவலான இந்நாவலில் மொழிநடை மென்மேலும் செம்மையற வேண்டிய தேவையுள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

எவ்வாறாயினும், இந்நாவல் இவரது முதல் நாவல் என்கின்ற போது, முதல் நாவல் ஒன்றுக்கான சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டாலும் அவை பின்வந்த நாவல்களில் கலவங்கட்டிகளாகி விட்டன என்பதே உண்மை.

குலை முறிசல்

மேற்குறிப்பிட்ட நாவலிலும் இந்நாவலிலும் இடம் ஒலுவில் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள அழகான ஊர். அங்கே நடமாடுகின்ற மனிதர்கள் பலர் அழகானவர்கள், சொல்லாலும் செயலாலும், எனினும் அலங்கோலமான மனிதர்கள் சிலரும் அங்கே நடமாடவே செய்கின்றார்கள். அத்தகைய மனிதர்கள் இருவரை இனங்கண்டு உண்மையும் புனைவும் கலந்து இந்த இரண்டாவது நாவலை எழுதியிருக்கிறார்.

அத்தகைய மனிதர்களுள் ஒருவன் - அல்ல, ஒருவர் - பார்வைக்கு அசிங்கமானவன். அவனது “உடுப்பப் பாத்தயா வண்ணான் கண்டா வாயூறுவான்” அவன் ஒரு நொண்டி. அவன்தான் மனாஸ். அவன் பாடகன்; மனிதநேயன்!

மற்றொருவர் - அல்ல, மற்றொருவன் - சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்துள்ள ஆதம்பொடி. பல தென்னந்தோட்டங்களுக்குச் சொந்தக்காரர். முனாஸைக் காண்கின்ற நேரமெல்லாம் சொல்லால் கொல்வதற்கு மட்டுமே அவருக்குத் தெரியும்.

இன்னொரு பெண் - அஸீலா பேரழகி முக்கியமாக இந்த மூவரையும் இணைத்து உருவான நாவலே “குலை முறிசல்”.

பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் குறிப்பாக முஸ்லிம் எழுத்தாளரது நாவல் என்ற விதத்திலும் தனித்துவமான வித்தியாசமான நாவலாகப் பரிணமித்துள்ளது. “குலை முறிசல்”.

முனாஸ் என்பவன் இன்றைய வார்த்தையில் கூறினால் ஒரு மாற்றுத் திறனாளி.

ஈழத்திலே மாற்றுத் திறனாளிகளான எழுத்தாளர்கள் பலருள்ளனர். சிலர் பிறப்பிலும் சிலர் பிறகாலத்திலும் அந்நிலை எய்தியவர்கள். தெருத்தூசியான், மீரா உம்மா, எருவில் மூர்த்தி, சபைர், அரசரட்ணம், அண்மைக்காலத்து வெற்றிச் செல்வி, யோ.கரணன் என நீண்டது இவர்களது பட்டியல். இவர்களில் பலர் முக்கியமான படைப்பாளிகளாக இருப்பினும், தம்மைப் பற்றி எழுதினாரல்லர்.

புகழ்பூத்த ஏனைய நாவலாசிரியர்களும் - அ.ந.சுந்தசாமி தவிர மாற்றுத் திறனாளிகள் பற்றி எழுதினாரல்லர். இத்தகைய ஊனமான ஈழத்து நாவல் இலக்கியச் சூழலிலேதான் ஒலுவில் மாற்றுத் திறனாளி ஒருவரை முக்கியமான பாத்திரமாகக் கொண்டு இந்நாவல் உருவாகியுள்ளது என்பது எமது கவனத்தைக் கோருகின்றது. தன்னிடம் அடிக்கடி வரும் முனாஸிற்கு கொடுமைகள் செய்பவராக வருகின்றார் அதே கிராமம்

சார்ந்த ஆதம்போடியார்.

நாவலின் முடிவிலேதான் முனாஸ் தனக்கு பிறந்த தனது முதற்காதலிக்குப் பிறந்தவன் என அறிகின்றான்; தேடிச் செல்கின்றார்; கழிமுகத்தில் சிக்கி மாண்டு போன முனாஸின் உடலையே காண்கிறார். அவர் மனதால் ஊமையாகிவிட்ட நிலைமையே அவருக்குரிய தண்டனையாகிறது!

தவிர, ஒலுவிலில் உண்மையாக வாழ்ந்த இளந்தலைமுறையினர் அறியாத வாய்மொழிப் புலவரொருவரையும் இந்நாவல் உயிர்பெறச் செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்தான் புதுஅலெவ்வைப் புலவர்.

அதேவேளையில் நாவலின் இடைநடுவில் வந்து செல்லும் ஹனீபாவின் மகன் அஸ்கியையும் சும்மாவிடாது அவனாடாக சிறுவர் துஷ்பிரியோகம் பற்றி நாவலாசிரியர் பேசுகின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருப்பதும் பாராட்டிற் குரியது.

தோறாப்பாடு

மூன்றாவது நாவலான மேற்குறிப்பிட்ட நாவலும் ஒலுவில் பிரதேசத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டெழுந்தாலும் முன்னைய இரு நாவல்களையும் விட பேசுபொருளில் விரிவும் ஆழமும் பெற்றிருப்பதோடு பன்முகப் பரிமாணங்கள் கொண்டதாகவும் உருவாகியுள்ளது.

அதாவது அரசியல் சார்ந்த பொருளியல் சார்ந்த சமூகச் சார்ந்த பண்பாடு சார்ந்த சூழலியல் சார்ந்த பிரதேசம் சார்ந்த என்று பல தளங்களில் நின்று பார்க்கக் கூடியவாறு பன்முகப் பரிமாணங்கள் கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பது, அண்மைக்கால ஈழத்து நாவல் செல்நெறியில் இந்நாவலுக்கு முக்கியமான தொரு இடத்தை வழங்குகிறது.

முஸ்லிம் மக்களது மறைந்த தேசியத் தலைவர் கலாநிதி எம்.எச்.எம். அஸ்ரஃப் அவர்கள் அரசியல் தொலைநோக்குடனும் சாணக்கியத்துடனும் செயற்பட்டு ஒலுவில் பிரதேசத்தில் துறைமுகம் ஒன்று அமைப்பதில் நாட்டங் கொண்டார்; செயற்பட்டார்; துறைமுகம் ஒன்றை அமைப்பதில் வெற்றி கண்டார். சத்திர சிகிச்சையில் வெற்றி பெற்றாரே தவிர (கப்பல்களின் வரவு செலவு என்ற) நோயாளிக்கு உயிர் கொடுக்க அவரால் இயலவில்லை.

கப்பல்களின் போக்குவரத்தால் இப்பிரதேசப் பொருளாதாரம் வளம்பெறும் என்ற கனவு நனவாக வில்லை. மின்பிடித்தொழிலில் ஈடுபடும் ஒலுவில் பிரதேச மக்களது பொருளாதார நிலை முன்னரை விட மோசமாகியது. ஒலுவில் துறைமுகம் கட்டப்பட்ட போது மண் தோண்டப்பட்டமையால் தினமும் கடலரிப்பு ஏற்பட்டது. தென்னைகள் பாறி விழுந்தன. நிலம் விழுங்கப்பட்டது. “கரைவலை” அள்ளப்பட்டு மாய வலை வந்து சேர்ந்தது. கற்குவியல்கள் மீள் பிடிப்படகுகளைச் சிதைத்தன. ஆக, மீன்பிடித்தலினூடாக தினமும் வந்த வருமானம் காவு கொள்ளப்பட்டது.

தினமும் உருவாகிய பேரவலை அலைகளில் மின்பிடித்தொழிலாளர்கள் மட்டுமன்றி, முதலாளிகளும்

மூழ்கினர். அலைகளுக்கு ஓய்வு கிடைக்கவே இல்லை. வர்க்கபேதமின்றி ஒலுவில் பிரதேச முஸ்லிம் சமூகத்தினர் அனைவரும் கடலில் மூழ்கினர்.

மேற்கூறியவாறான சூழலியல் மாற்றங்கள் யாவும் இந்நாவலின் நுண்மையான படப்பிடிப்பினூடாக வெளிப்படுகின்றன என்பதே கவனத்திற்குரியது.

சூழலியல் மாற்றங்கள் இடம்பெற்றாலும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பண்பாட்டம்சங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பேணப்படுவதையும் (பெண்கள் தலையை மறைத்து முக்காடு போடுதல், அந்நிய ஆடவர்களுக்கு மறைந்து கொள்ளுதல், ஸலாம் சொல்லுதல் போன்றவற்றை) இந்நாவல் சித்திரிக்கத் தவறவில்லை.

ஒலுவிலுக்குரிய தனித்துவமான பிரதேச மொழிப் பிரயோகங்கள் (பேக்கயன், மோக்க, தத்தி போன்றன) காரணமாக நல்லதொரு பிரதேச நாவலாக இந்நாவலை உருவாக்கியுள்ளார்.

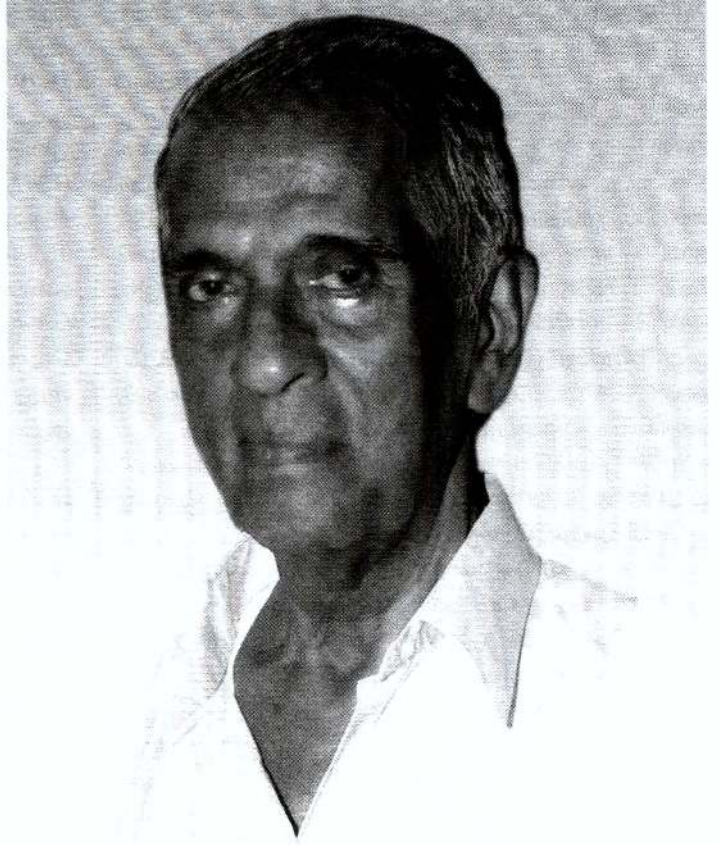
நாவலின் முக்கியமான பாத்திரங்களாக கபூர், அச்சுமமா, நிபான் - மக்கீன், சுபுறா, அஸ்மா - இசுமான், மசாஹினா சத்தார், ஈசா?, தலைவர் அஷ்ரஃப் உட்பட பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் இரத்தமும் சதையும் விரவி வர உயிர்த்துடிப்புடன் நடமாடுகின்றன. ஒலுவில் துறைமுகமும் பாத்திரமாக உருவாகியிருப்பது அஃறிணைப் பொருள் என்ற விதத்தில் ஈழத்து நாவலுலகிற்குப் புதுமையானது.

இந்நாவலின் மொழிநடை முன்னிரு நாவல்களையும் விட உயர்நிலையை எட்டியுள்ளார். அம்பாறை மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளர்களில் உமாவரத ராஜனின் மொழிநடையும் சோலைக்கிரியின் மொழிநடையும் வீச்சும் தனித்துவமும் உடையவை என்பது இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அறிந்ததொன்று.

அவ்வழியில் புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளர்களில் வெகு இயல்பாக ஓய்வின்றி எழும் அலைகள் போல உவமை, உருவகங்களைக் கையாள்கின்ற அபூர்வ ஆற்றல் இந்நாவலாசிரியரான வஹாப்தீனிடம் காணப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (இத்தியாதி இயல்புகள் முன்னைய நாவல்களிலும் காணப்படுகின்றன)

ஆக மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று நாவல்களுடாகவும் ஒலுவில் பிரதேசம் வலுவோடும் உள்ளதோடும் ஈழத்துப் பிரதேச நாவல் வரலாற்றுச் செல்நெறியில் தடம்பதித்துள்ளது என்பது இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து புலனாகுமென்று நம்புகின்றேன். பிரதேச வழக்காறுகள் சார்ந்துள்ளவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கலவங்கட்டிகள் என்பது மட்பாண்டங்களின் உடைந்த துண்டுகளையும் குலைமுறிசல் என்பது குலை முறிந்ததால் பழுதடைந்து முகிழ் அவிழ்ந்த கரும்பை அல்லது தேங்காயையும் குறிக்கின்ற ஒலுவில் பிரதேசத்திற்கு மட்டுமுரிய பிரதேச வழக்காறுகளாகும். “தோறாப்பாடு” என்பது கடலில் வளைந்து வலை போட்டு பரைவலை இழுத்து தோறா மீன்களைப் பிடிப்பதைக்குறிக்கும். பிரதேச வழக்காறு ஆயினும் ஒலுவில் பிரதேசத்திற்கு மட்டும் உரியதன்று. அதே வேளையில் இச்சொற்பயன்பாடு நாவல்களில் குறியீடுகளாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

செ. கணேசலிங்கன் ஈழத்தில்
 மார்க்சியப் பார்வையுடன் எழுத
 ஆரம்பித்தோரில் தரமான
 நாவல்களைத் தந்துள்ளார்
 இன்னமும் தந்து கொண்டி
 ருக்கின்றார். மார்க்சிய நெறியின்
 அடிப்படையில் நின்று அரசியல்,
 பொருளாதாரம் மட்டுமன்றி சமூகப்
 பிரச் சினைகளான சாதியம்,
 பெண்ணியம், சடங்கியல்முறை
 ஆகியவற்றையும் தனது
 நாவல்களின் கருப்பொருளாக
 எடுத்துக் கொண்டார்.

செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் – மிற்பட்டகால நாவல்கள் வரையான ஒரு வரலாற்றுரீதியான நோக்கு

■ விஜிதா திவாகரன்

I

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியம் உருவாகி ஒரு நூற்றாண்டைக் கடந்து இன்னுமோர் அரை நூற்றாண்டினை எட்டித்தொடும் தறுவாயில் உள்ளது என்பது ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக்குப் பெருமையானதொரு விடயமாகும். இந்தவகையில் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியமானது நாவலிலக்கியப் படைப்பாக்க முயற்சிகள் (நாவல், குறுநாவல்), நாவலிலக்கிய ஆய்வுநெறிகள், நாவலிலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள், புலம்பெயர் நாவல்கள் என நால்வகைத் தளத்தில் தடம்பதித்து முன்னோக்கிச் செல்கின்றமை அதன் கனதியை தமிழிலக்கிய உலகிற்குப் பறைசாற்றிக்கொண்டு நிற்கின்றது.

தலைமுறை தலைமுறையாக உருவாகும் புதிய இளம் நாவலாசிரியர்கள், பல தசாப்தங்களைக் கடந்து இற்றைவரைக்கும் புதிய இளம் தலைமுறையோடு நின்று தொடர்ச்சியாக எழுதும் மூத்த நாவலாசிரியர்கள், தமிழ் நாவல்களைப் பிறமொழிகளிலும், பிறமொழி நாவல்களைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்க்கும் “இரண்டாம் படைப்பாளிகள்” எனச் சித்திரிக்கப்படும் நாவலிலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், புலம்பெயர் நாவலாசிரியர்கள் ஆகியோரினது பங்களிப்புகளும், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் ஆகியோரினதும் மற்றும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள், இலக்கிய ஆய்வாளர்கள், திறனாய்வாளர்கள், வாசகர்கள் ஆகியோரினதும் நாவலிலக்கியப் படைப்பாக்கம் மற்றும் நாவலிலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள் என்பனவும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தை முன்னோக்கி இட்டுச் செல்வதற்கான காரணிகளாக அமைகின்றன. இவைமட்டுமன்றி, நாவலாசிரியர்களின் படைப்புக்களையும் ஆய்வாளர்களின் ஆய்வு முயற்சிகளையும் நூல் வடிவில் வெளியிடும் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள், நாவலிலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பாக இதழாசிரியர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்களின் பங்களிப்புகள், இலக்கியப் புரவலர்களின் இலக்கியப் பணிகள் ஆகியனவும் விதந்து குறிப்பிடக்கூடிய காரணிகளாக அமைகின்றன.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வரலாற்றினை ஆரம்பகால கட்டம், சமுதாயச் சீர்திருத்தக்காலம், எழுத்தார்வக் காலம், சமுதாய விமர்சனக் காலம் என்று எண்பதுகள் வரையும் (1977 வரையான நாவல்கள்), எண்பதுகளுக்குப் பின்னரான நாவலிலக்கிய வளர்ச்சி (1977 இற்குப் பின்னர் வெளிவந்த நாவல்கள்) என்று நா.

சுப்பிரமணியன் “ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியம்” என்ற தனது நூலில் வகைப்படுத்தியுள்ளார். எண்பதுகள், தொண்ணூறுகள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரான நாவலிலக்கிய வளர்ச்சி என ஈழத்தின் தமிழ் நாவல் வரலாறு மேற்குறிப்பிட்ட நூலினைத் தொடர்ந்து வகைப்படுத்தி நோக்கப்படுகின்றது. இந்த வகையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கிய ஈழத்து நாவல் வரலாறு இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலும் காலடி எடுத்து வைத்து இரு தசாப்தங்களாகிவிட்டது.

ஈழத்து இலக்கியங்களைப் போருக்கு முந்திய கால இலக்கியங்கள், போர்க்கால இலக்கியங்கள், போருக்குப் பின்னரான இலக்கியங்கள் என்று உள் நாட்டில் இடம்பெற்ற இனரீதியான போரினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகைப்படுத்துகின்ற போக்கு நிலையும் உண்டு. போருக்கு முன்னர் சமூகச்சீர்திருத்தம், சமயச்சீர்திருத்தம், குடும்பப் பிரச்சினைகள், காதல், திருமணம், சீதனம், ஆகியவையும், போர்க்கால இலக்கியங்களில் போரின் உக்கிரநிலை, இனரீதியான முரண்பாடுகள், இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகள், இனப்படுகொலைகள், புலம்பெயர்வுகள் ஆகியவையும் போருக்குப் பின்னரான இலக்கியங்களில் இனப்படுகொலை, காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் வாழ்க்கை, அரசியல் கைதிகள், நுண்கடன் திட்டங்களினால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள், கலாசார மாறுபாடுகளும் சீரழிவுகளும், பாலியல் வன்புனர்வுகள், பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள், தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் உட்பூசல்கள் ஆகியவையும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியங்களின் பாடு பொருளாயின. இவற்றைத்தவிர பொதுவாக ஈழத்து இலக்கியங்களில் சாதியம், வர்க்கியம், பெண்ணியம், மார்க்சியம், தொழிலாளர் பிரச்சினை, வறுமை என்பனவும் பிரதேசரீதியான மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளும் பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளன. மேற்படி இவ்வாறு வகைப்படுத்தப்பட்ட பாடுபொருள்களை நாவலாசிரியர்களும் தமது படைப்புக்களில் உள்வாங்கிக் கொண்டனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையானது ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வளர்ச்சியில் செ. கணேசலிங்கனின் நாவல் படைப்பாக்கப் பணி குறித்து வரலாற்றுரீதியான ஒரு நெடுக்குவெட்டு முகத்தோற்றத்தினைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அவரின் நாவலிலக்கியப் படைப்பாக்கப் பணியினை 1960களில் முதலாம் காலகட்ட ஆரம்பகால நாவல்கள், எண்பதுகள் - தொண்ணூறுகளில் இரண்டாம் காலகட்ட நாவல்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டிற்குப் பிற்பட்ட மூன்றாம் காலகட்ட நாவல்கள் எனப் பகுத்து இக்கட்டுரையில் ஆராயப்படுகின்றது. அத்துடன், கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் தொடர்பாக ஆய்வாளர்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுநெறி முயற்சிகள் பற்றியும் எடுத்து விளக்கப்படுகின்றன.

II

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய வளர்ச்சியில் இன்னமும் தமது பங்களிப்புக்களைச் செய்து கொண்டிருக்கும் பல மூத்த படைப்பாளிகளுள் தனித்து

நோக்குவதற்கான பண்புகளைக் கொண்டவராக செ. கணேசலிங்கன் விளங்குகின்றார். “தினகரன்” இதழில் 1950 ஆம் ஆண்டு “மன்னிப்பு” எனும் சிறுகதை எழுதியதன் மூலம் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானார். இவரின் நல்லவன் (1958), ஒரே இனம் (1960), சங்கமம் (1961), கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை (1978), சிறுவர்களுக்கான சிந்தனைக் கதைகள் (1995), செ.க. சிறுகதைகள் (1996), உலக மகா காவியங்கள் கூறும் கதைகள் (2002), ஊமைகள் (2005), காதல் உறவல்ல - பகைமை உறவு (2006) முதலிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. ஆரம்பத்தில் இவர் சிறுகதைகள் பல எழுதியிருந்தாலும், நாவல் வடிவத்தில்தான் அவர் அதிகம் அக்கறை காட்டியுள்ளார் என்பதற்கு அவர் எழுதியுள்ள நாவல்களின் எண்ணிக்கையும் (ஏறக்குறைய எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட நாவல்கள்) நாவல்களில் கையாண்டுள்ள கருக்கதைகளும் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

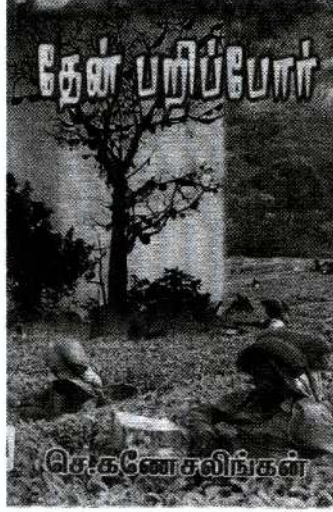
1965 இல் வெளிவந்த “நீண்டபயணம்” என்ற முதல் நாவலோடு ஆரம்பித்த இவரின் நாவல் எழுத்துப் பணியானது இற்றைவரைக்கும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொண்ணூறு வயதினைக் கடந்தும் (93 வருடங்கள்) தனது எழுத்துப் பணியைச் சமூகத்திற்குப் பல்வேறு வடிவங்களில் தந்துகொண்டிருக்கும் முதுபெரும் படைப்பாளியான செ. கணேசலிங்கன் நாவல், சிறுகதை, நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய ஆக்க இலக்கியத் துறைகளில் மட்டுமன்றி, சமயம், சமூகவியல், அரசறிவியல், பெண்ணியம், கலை, திறனாய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, பயண இலக்கியங்கள் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதி நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். குமரன் பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்து அதன் மூலம் பெருமளவு தரமான நூல்களைப் கொழும்பிலும் தமிழகத்திலும் வெளியிட்டும், பதிப்பித்தும் கொண்டிருக்கின்றார். 1971இல் (1971-1990) “குமரன்” என்ற மாத இதழை ஆரம்பித்து பொதுவுடமைக் கருத்துக்களுக்கான களமாக அதனை சில ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டிருந்தார். இத்தகைய இவரின் பன்முக ஆளுமைகளும், இடதுசாரி முற்போக்குச் சிந்தனைக் கருத்துக்களும், மார்க்சியச் சிந்தனைகளும் இவரின் எழுத்துலகத் தடத்தின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் தீர்மானித்திருந்தன.

பொதுவாக, இவருடைய எழுத்துக்கள் கலை, இலக்கியம், நாடகம், வெகுசன ஊடகம், தீண்டாமை, சுரண்டல், வர்க்கப் போராட்டம், இனரீதியான வன்முறைகளும் அவற்றின் அவலங்களும், சிறுவர் துஷ்பிரயோகம், பெண்ணடிமை, ஆணாதிக்கச் சமூகச் சிந்தனைகள், கைத்தொழில்மயம், நகரமயம், நவீனமயம் ஆகியவை தோற்றுவித்துள்ள மாறுதல்களும், பிரச்சினைகளும், மனித பலவீனங்களை வளர்த்துச் சுரண்டும் சந்தைப் பொருளாதார வர்த்தக நடவடிக்கைகள், நுகர்வுப் பண்பாட்டின் மனித விரோதப்போக்கு, பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் மேலாதிக்கம், நவீன ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் பன்முகப் பரிமாணங்கள், உலகமயமாக்கல் என்ற போர்வையில் நடைபெறும் அராஜகங்கள் எனப் பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றிய

ஆக்கங்களாகவும், விளக்கங்களாகவும், விமர்சனங்களாகவும் அமைந்துள்ளன.

III

செ. கணேசலிங்கன் ஈழத்தில் மார்க்சியப் பார்வையுடன் எழுத ஆரம்பித்தோரில் தரமான நாவல்களைத் தந்துள்ளார் இன்னமும் தந்து கொண்டிருக்கின்றார். மார்க்சிய நெறியின் அடிப்படையில் நின்று அரசியல், பொருளாதாரம் மட்டுமன்றி சமூகப் பிரச்சினைகளான சாதியம், பெண்ணியம், சடங்கியல்முறை ஆகியவற்றையும் தனது நாவல்களின் கருப்பொருளாக எடுத்துக் கொண்டார். 1965 இல் “நீண்டபயணம்”

என்ற தனது முதலாவது நாவலைத் தொடர்ந்து தொடர்ச்சியாக அடுத்தடுத்த வருடங்களில் சடங்கு (1966), செவ்வானம் (1967), தரையும் தாரகையும் (1968), போர்க்கோலம் (1969), மண்ணும் மக்களும் (1969) ஆகிய நாவல்களை எழுதினார். இவற்றில் இவரின் முதலாவது நாவலான “நீண்டபயணம்” நாவலுக்கு இலங்கை அரசின் 1966 ஆம் ஆண்டுக்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்கப் பெற்றது. இந்நாவலை இலங்கை வங்கி முகாமையாளரான மட்டுள்கிரியே விஜேரத்ன (Madulugiriye Wijeratne) என்பவர் சிங்கள மொழியில் “அபார யாத்ரா” (Apāra yāthra) (2009) என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அவ்வாறே இவரின் “சடங்கு” நாவலும் சமூகவியல் பட்டதாரியான ஜி. ஜி. சரத் ஆனந்த (G. G. Srath Ananda) என்பவரால் “குலகெய் சிரகாரீ” (Kulakei Sihārī) (2009) என்ற பெயரில் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட இந்த முதல் ஆறு நாவல்களும் அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. இவை இவரின் முதலாம் கட்டகால நாவல் தொகுதிகள் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். இவ்வாறு ஈழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய வளர்ச்சிக் காலகட்டத்துக்கு வித்திட்ட இவரின் ஆரம்பகால நாவல்கள் பற்றி,

“இன்றுவரையும் ஈழத்தில் வெளிவந்த நாவல்களிலே தரமான பத்து நாவல்களைத் தெரிவுசெய்ததானால் மண்ணும் மக்களும் தவிர்ந்த இவரது ஐந்து நாவல்களும் அத்தெரிவில் இடம்பெறும் என்பதற்கைய மில்லை. நீண்டபயணமும் செவ்வானமும் இவற்றிலே தலையாய படைப்புக்கள். கணேசலிங்கனைத் தவிர இக்கால ஈழத்து எழுத்தாளர் எவரும் இத்தகைய படைப்புக்களைத் தர முயலவில்லை என்பது இங்கு கவனத்துக்குரியது” (நா. சுப்பிரமணியன், 2009, ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியம், ப.106)

என்று கூறப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. நீண்ட பயணம், சடங்கு, செவ்வானம் ஆகிய மூன்று நாவல் களும் ஒரு தசாப்த வரலாற்றினைச் சுட்டிநிற்கும் “முத்தொகுப்பு” (Trilogy) என்று பேராசிரியர் க. கைலாசபதி குறிப்பிடுகின்றார்.

“கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் கடந்த பத்தாண்டுகால

ஈழத்து வரலாற்றைச் சித்திரிக்கின்றன அதேநேரத்தில் அவ்வரலாற்றின் விளைபொருளாகவும் அமைந்து காணப்படுகின்றன. திட்டத் தெளிவான வரலாற்று வளர்ச்சிக் கிரமத்தைக் காட்டாது விடினும், நீண்ட பயணம், சடங்கு, செவ்வானம் ஆகிய மூன்றும் நிலமானிய அமைப்பிலிருந்து முதலாளித்துவ அமைப்பிற்கு மாறும் சமுதாயத்தைச் சித்திரிக்கின்றன. கிராமப்புற உழைப்பாளிகளிலே துவங்கி, நகர்ப்புறக் கைத்தொழிலாளரின் விழிப்புடன் முடிவடைகின்றன. அந்தவகையில் இவற்றை மூன்று நாவல்களின் தொகுதி - Trilogy- எனலாம். (கைலாசபதி, க., 1967, செவ்வானம் - முன்னுரை, ப.43).

இவரின் “சடங்கு” (1966) என்ற நாவல் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் விமர்சனப் படைப்பாக அமைகின்றது. புனிதப் பிணைப்பான திருமணம் தனிமனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காமல் யாழ்ப்பாணத்து உயர்சாதியினரிடையே தனது புனிதத்துவத்தை இழந்து சடங்கு, சம்பிரதாயம் ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டுச் சீரழிகின்றது என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்நாவல் உயர்சாதியினரின் உள்முரண்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டுவதுடன், சம்பிரதாயங்களைக் கட்டிக் கொண்டு உழலும் அவர்களின் அறிவீனத்துக்கும் சாட்டையடி கொடுப்பதாக அமைகின்றது.

“கணேசலிங்கனின் இரண்டாவது நாவலாகிய “சடங்கு” என்ற நாவலில் யாழ்ப்பாணக் கிராமிய இந்துத் திருமணங்களோடு ஒட்டிய வைபவங்கள், மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் ஆகியவை பூரணமாகச் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. இது பற்றி அறிந்திராத ஒருவருக்கு இந்தப் புத்தகம் ஒரு கைநூலாகவும் விளங்கக்கூடும்” (சிவகுமாரன், கே. எஸ்., 1996, திறனாய்வுப் பார்வைகள் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும், ப.46)

“செவ்வானம்” (1967) என்ற நாவல் காதலையும், அரசியலையும் இணைத்து எழுதப்பட்டது. கொடும்பு நகரைக் களமாகக் கொண்டு நடுத்தர வர்க்கம் முதலாளி வர்க்கத்தினரால் ஈர்க்கப்படுவதனையும் ஈற்றில் அது தொழிலாளி வர்க்கத்தினரைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதனையும் காட்டுகின்றது. இவரின் “தரையும் தாரகையும்” (1968) என்ற நாவலில் நடுத்தர வர்க்கச் சிந்தனையோட்டம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

“சுரண்டலின் மூலம் தனிச் சொத்துடைமையைக் காப்பாற்றி, உற்பத்திச் சாதனங்களைத் தன்னுடைய தாக்கி, வளர்ந்து வரும் முதலாளிகள் ஒருபுறம், அவர்களின் சுரண்டலைத் தாங்க முடியாது நசிந்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் மறுபுறம், இவர்கள் இருவரிடையேயும் அகப்பட்டு, தரையை மறந்து தாரகைகளைப் பிடித்து மாலையாக்க விரும்பும் மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் வளர்ச்சியையும், வாழ்வையும் யதார்த்தமாகக் காட்க்ஷடிய நாவல் ஒன்று எழுத விரும்பினேன்” (கணேசலிங்கன், செ., 1968, தரையும் தாரகையும் - சில வார்த்தைகள், ப.7)

இவரின் “போர்க்கோலம்” (1968) என்ற நாவலானது “நீண்டபயணம்” நாவலின் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமாகவே அமைந்துள்ளது. இந்நாவலில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பல வழிகளாலும் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் இத்தகைய ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராக அவர்கள் போராடுவதும் காட்டப்படுகின்றது. அத்துடன், அடக்குமுறைக்கெதிராகத் தாழ்த்தப் பட்டோர் போர்க்கோலம் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. அடுத்து இவரின் “மண்ணும் மக்களும்” (1968) என்ற நாவல் வர்க்க உணர்வுகள் கூர்மையடைந்திருந்த நிலையில் என்றேனும் ஒருநாள் நடைபெறக்கூடிய விவசாயிகளின் போராட்டத்தை இன்றே நடைபெறுவதாகச் சற்றுப் பிரசாரப்பாணியில் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

IV

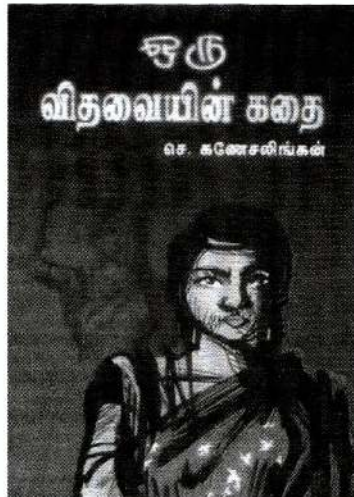
இவ்வாறு முதலாம் காலகட்டமான அறுபது களுக்குப் பின்னர் நாவல் எழுதும் பணியில் சிறியதோர் இடைவெளிக்குப் பிறகு, இரண்டாம் காலகட்டமாக (இக்காலப் பகுதியில் வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் “கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு 1978) பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்). என்பது களில் மீண்டும் நாவல் எழுதும் பணியை “அந்நிய மனிதர்கள்”(1982) என்ற நாவலோடு ஆரம்பித்து இற்றைவரைக்கும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். என்பது, தொண்ணூறுகளில் வெளிவந்துள்ள இவரின் நாவல்களில் பெரும்பாலானவை தேசிய இனப்பிரச்சினையை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டவையாகும். அந்நிய மனிதர்கள்(1982), இளமை யின் கீதம் (1987), பொய் மையின் நிழலில் (1987), விலங்கில்லா அடிமைகள்(1991), ஒரு மண்ணின் கதை (1994), வதையின் கதை(1995), வன்முறை வடுக்கள்(1995), அயலவர்கள்(1995), ஈனத்தொழில் (1997), இலட்சியக் கனவுகள் (1999) என்பவை அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இவையாவும் இலங்கையில் இன, மொழிரீதியாக ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையும் அரசினால் கட்ட விழ்த்துவிடப்பட்ட கொடுமைகளையும் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக வீறுகொண்டிருந்த சமூகத்தின் உணர்வுப் போராட்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இவற்றோடு போலியான ஜனநாயகவாதம் பேசிக்கொண்டும் மனித உரிமைகள் பேணப்படுவதாகக் கருதிக்கொண்டும் வன்முறை வடிவங்களைக் கட்ட விழ்த்துவிடும் ஆளும் வர்க்கத்தினரின் செயற்பாடுகள் (ஈனத்தொழில் 1997), தமிழ்த் தேசியத்தை வேண்டி நின்ற மக்களைப் பலியெடுத்த சம்பவங்கள் (இலட்சியக் கனவுகள் 1999) என்பவற்றோடு அக்காலத்தின் சம காலப் பிரச்சினைகளான சுற்றுப்புறச்சூழல் பாதுகாப்பு (நரகமும் சொர்க்கமும் 1996), சர்வதேச வர்த்தகக் கம்பனிகளின் தலையீட்டினால் பண்டங்களை நுகர்வதில் வளர்முக நாட்டு மக்கள் எதிர்நோக்கும்

பிரச்சினைகள் (போட்டிச் சந்தையில் 1995, உலக சந்தையில் ஒரு பெண் 1996), சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் (அடைப்புகள் 1998) ஆகிய பிரச்சினைகளையும் மையமாக வைத்து நாவல்கள் எழுதியுள்ளார். அரசியலில் காணப்படும் ஊழல்கள், சீர்கேடுகள், போலி வாக்குறுதிகளை நம்பி அரசியல்வாதிகளால் ஏமாற்றப்படும் அப்பாவி மக்கள் பற்றியும் (ஒர் அரசியலின் கதை 1997), தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கலை வடிவமான சினிமாவின் திரைமறைவிலே நடக்கும் நாடகங்கள் பற்றியும் (கவர்ச்சிக்கலையின் மறுபக்கம் 1997) எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இக்காலகட்ட நாவல்களில் “நரகமும் சொர்க்கமும்” (1996) என்ற நாவல் இலக்கியங்களில் சூழலியல் கோட்பாடுகளை(Ecological theory) முன் நிறுத்தி சூழலியல் திறனாய்வுச்சிந்தனைகளுக்கான ஒரு முன்னோடி நாவலாகக் கருதப்படலாம். முதலாளித்துவம் தன் சுயநல இலாபத்திற்காக இன்றைய உலகமக்களின் நலனையும், எதிர்கால மக்களின் நல்வாழ்வையும் கருத்திற் கொள்ளாமல் பூமியின் இயற்கை வளங்களை அத்துமீறி சூறையாடப் படுவதனாலும், உலகின் இருபத்தியைந்து சதவீத மக்களுக்காக இயற்கை வளங்கள் பன்னாட்டு நிறுவனங்களால் அழிக்கப்படுவதனாலும் சுற்றுச்சூழல், மாசுபடுதல், சுகாதாரக் கேடுகள் முதலியவற்றை உருவாக்குகிறது. இப்பொருள் குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நாவலாக “நரகமும் சொர்க்கமும்” நாவல் அமைகின்றது.

அடுத்து, செ. கணேசலிங்கனின் இதே இரண்டாம் காலகட்டத்து நாவல்களில் விதந்து குறிப்பிடக்கூடிய கதைக்கருவாக அமைந்தது பெண்களின் பிரச்சினைகளும் பெண்ணியம் சார்ந்த சிந்தனைகளும் ஆகும். பெண்கள் நுகர்வுப் பண்டமாகவும் இரண்டாம் சாதியாகவும் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் பாலியல் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் வன்முறைகளுக்கும் உட்பட்டு உடல் உளரீதியாகப் பாதிக்கப்படும் தன்மையை மார்க்சிய அணுகுமுறையில் நின்று எடுத்துக்காட்டுவது மார்க்சியப் பெண்ணியத்துக்கும் மார்க்சியப் பெண்ணியத்திறனாய்விற்கும் நாவலிலக்கிய வடிவில் வலுவூட்டியது எனலாம். “சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை” (1989), “விலங்கில்லா அடிமைகள்” (1991), “ஒரு பெண்ணின் கதை” (1992), “இரண்டாவது சாதி” (1993), “ஒரு குடும்பத்தின் கதை” (1993), “நீ ஒரு பெண்” (1995), போட்டிச் சந்தையில் (1995), “உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்” (1996), “குடும்பச் சிறையில்” (1999), “நான்கு சுவர்களுக்குள்” (2000) முதலியனவும் தேசிய இனப் பிரச்சினையோடு பெண் நிலைவாதத்தைத் தொடர்பு படுத்தி எழுதும் நாவல்களாக “வன்முறை வடுக்கள்”(1995), “இலட்சியக் கனவுகள்” (1999) முதலிய நாவல்களும் பொருளாதாரநிலையோடு பெண்களைத் தொடர்புபடுத்தும் நாவலாக “புதிய சந்தையில்”(1996) என்ற நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

மார்க்சியச் சித்தாந்தத்தின்

அடிப்படையில் பெண்ணிலைவாதத்தை நோக்கும் கணேசலிங்கன், “பெண்ணியம்” என்பது “பெண் விடுதலை” நோக்கிய இயக்கம் என்கிறார். தனிநபர் போராட்டம் மூலமாக வன்றி, இயக்கமாகச் செயற்படுவதனுடாகவே பெண்கள் அரசியல், பொருளாதார, சக விடுதலைக்காகப் போராடி வெற்றி காண முடியும் என்று நம்புகின்றார். இதனடியாக மரபுவழி நின்ற குடும்ப அமைப்பினுள் நின்று தனித்தனி நபராகப் போராடுவதை விடுத்து, பாட்டாளி வர்க்கத் துடன் இணைந்த இயக்கமாகப் பெண்ணியப் போராட்டம் இறுதி வடிவெடுக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். (லர்னா ஏ. ஹக், 2005, செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் பெண் பாத்திரங்கள் : ஒரு பெண்ணிலை நோக்கு). தனது நாவல்களில் மட்டுமன்றி, பிற படைப்புக்களிலும் பெண்ணியம் சார்ந்த கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ள இவரின் பெண்ணியக் கருத்தியலின் முழுமை பெற்ற படைப்பாக “பெண்ணடிமை தீர” எனும் நூல் விளங்குகின்றது. பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், பெண் விடுதலைக் கருத்துக்கள் ஆகியன தொடர்பாக இலக்கிய ரீதியான செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்த செ. கணேசலிங்கன், பல நாவல்களில் பெண்களை முதன்மைப்படுத்தி முற்போக்கான பெண்களைப் படைத்துள்ளார். குறிப்பாக, இவருடைய அண்மைக் கால நாவல்கள் பெண்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவருடைய ஆரம்பகால நாவல்கள் சாதிய அடிப்படையிலும், பிறகால நாவல்கள் மார்க்சியத்தின் அடிப்படையிலும் பெண்களையும், பெண்களின் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. “தமிழ் நாவலாசிரியர் களுள் பெண்ணிலைவாத நோக்கில் பல நாவல்களை எழுதிய ஒரே ஒருவராக செ. கணேசலிங்கன் விளங்குகின்றார்.” என்ற பேராசிரியர் செ. யோகராசா அவர்களின் கருத்து இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இவைதவிர, மனித வாழ்வின் முதுமை, மரணம் முதலியன பற்றிச் சமூகவியல் நோக்கில் இவரால் எழுதப்பட்ட தமிழ்நாட்டரசின் 1994 ஆம் ஆண்டுக்கான பரிசு பெற்ற நாவலாக “மரணத்தின் நிழலில்” எனும் நாவல் அமைகின்றது.

V

செ. கணேசலிங்கனின் மூன்றாவது கால கட்டத்தில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தொடக்கம் இற்றைவரைக்கும் அவரால் எழுதப்பட்டுள்ள, எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற நாவல்களை இந்த வகைப்பாட்டினுள் உள்ளடக்கி நோக்கமுடிகின்றது. நான்கு சுவர்களுக்குள் (2000), செல்வி (2001), தாய் வீடு (2001), கூட்டுக்குவெளியே (2002), சிறையும் குடிசையும் (2002), தேன் பறிப்போர் (2003), கோடையும் பனியும் (2003), இருட்டறையில் -

உலகம் (2004), இரு முகம் (2004), கடவுளும் மனிதனும் (2005), இரு நண்பர்கள் (2005), கிழக்கும் மேற்கும் (2006), ஒரு விதவையின் கதை (2006), சிவமலரின் சமயம் (2007), ஒரு களவுக்காதல் கதை (2007), தந்தையின் கதை (2008), தாயின் குறள் (2008), முகுந்தனின் கதை (2009), இன்பத்தின் எல்லையில்... (2009), தீவிரவாதி (2010), மணமும் விதியும் (2010), சூறாவளிக்கு என்ன பெயர்? (2011), எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமை (2011), பறிப்போரும் பண்பாடும் (2012), வாழ்வும் கடனும் (2012), இயற்கையும் கடவுளும் (2014), மகளிர் இருவர் (2014), காதலும் வேட்கையும் (2014), சுசிலாவின் உயிர்ச்சம் (2015), மனோன்மணி காட்டும் ஊழிக்காலம் (2016), தோழியர் இருவர் (2016), மகளிர் மூவர் (2016) ஆகிய நாவல்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

இவரின் மூன்றாம் காலகட்டத்து நாவல்கள் யாவும் பொதுவாக பெண்ணியம், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சுரண்டல், உலகமயமாக்கலின் விளைவு ஆகிய கதைக்கருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக உள்ளன. “தாய் வீடு” (2001) என்ற நாவலில் பெண்ணியம் குறித்துப் பேசப்படுகிறது. பெண்கள் மீது உழைப்பு, இல்லறத்தாள் (வீட்டு மனைவி) தாய் ஆகிய மூன்று சமூகம் ஏற்றப்படுகின்றன. நில உற்பத்தி வளர்ச்சியடைந்து தனிச்சொத்துடைமை உருவாகியதனால், பெண் வீடு - குடும்பம் என்ற சட்டதிட்டங்களுக்குட்பட்ட அமைப்பிற்குள் தனிச்சொத்துடைமையாக உருவாக்கப்பட்டாள். இங்கு எழுதப்பட்ட சட்டங்களைக் காட்டிலும், எழுதப்படாத சட்டங்கள் பலம் வாய்ந்தவையாக இருந்தன என்றும் மனித இனம் பெண்ணடிமைத்தனத்துடன் தோன்றாதபடியால், அதன் வரலாறும் அடிமைத்தனையுடன் முடியப் போவதுமில்லை என்ற பெண்விடுதலை தொடர்பான சமூக விழிப்புணர்வுக் கருத்துக்களை இந்நாவல் முன் வைக்கிறது.

“சிறையும் குடிசையும்” (2002) என்ற நாவல் பெருநகரங்களில் அமைந்துள்ள சேரிப்பகுதிகளை “நாகரிக நகரங்களை ஒட்டியுள்ள சிறைகள்” எனச் சித்திரிக்கிறது. ஆரம்பத்தில் மேலைத்தேய நாடுகளில் குற்றம் செய்தவரைத் திருத்தும் நோக்குடன் “திருத்தல் வீடுகள்” அமைக்கப்பட்டன. கைதிகளைத் தனிக் கொட்டடியில் அடைப்பது என்பது, உடலை மட்டுமன்றி மூளையையும், உளவியல்ரீதியாகப் பாதிப்படையச் செய்கிறது என்பதனை முதலாளித்துவ அரசுகள் கவலைப்படுவதில்லை. இங்கு சிறைவாழ்க்கை என்பது குற்றங்களுக்குரிய தண்டனையாக அமையாது, மனிதரின் உடலுக்கும், மூளைக்கும் தண்டனை தருவதாக அமைகின்றது. ஒரு நாட்டில் இலட்சம் மக்களுக்கு எத்தனை பேர் சிறையில் உள்ளனர் என்பதை வைத்து அந்நாட்டின் பண்பாடு, நாரிகத்தைக் கணிப்பீடு செய்யமுடியும் என்பது சமூக ஆய்வாளர்களின்

கூற்றாகும். வேலையற்றவர்களை வெளியேயும், உள்ளேயும் வைப்பதன்மூலம் நாட்டின் சமூகத்து உழைப்பாளர்களைச் சமநிலைப்படுத்தவும் முடிகிறது. சிறைப்பட்டவரின் உழைப்புக்குக் குறைந்தளவு கூலியே வழங்கப்படுகிறது. அவர்கள் சிறுகொடிந்த நிலையில் இருப்பதனால், சிறையில் தொழிற்சங்கம் அமைத்துப் போராட முடியாத நிலையில் உள்ளனர். மேலும், சிறையில் உள்ளவர்கள் வாக்குரிமையையும் இழந்து விடுகின்றனர். சிறைச்சாலையில் உள்ள நடைமுறைகள், கொடுமைகள், வன்முறைகள் மற்றும் மதத்திற்கும், சட்டங்களுக்கும் உள்ள நெருக்கமான தொடர்புகளை வரலாற்றுரீதியாக இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

“கூட்டுக்கு வெளியே” (2002) என்ற நாவலில் தனிச் சொத்துடைமையின் பல்வேறு அம்சங்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் இடம் பெறுவதைப் பற்றி எடுத்து விளக்குகிறது. அதாவது, மனிதன் தனது பாதுகாப்பு, தனது குடும்பத்தின் பாதுகாப்பு என்று தனிப்பட்டரீதியாகச் சொத்துக்களைச் சேர்ப்பதற்காக எல்லையற்று, போட்டா போட்டிச் சமூகத்தில் ஒரு வதையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்வதும் எப்படியும் பணத்தைச் சேர்க்கலாம் என்ற சுயநலப்போக்கு வலுப்பெற்றுள்ளமை பற்றியும் கூறுகின்றது. அத்துடன், இலஞ்சம், ஊழல், திருட்டு, கொலை, கொள்ளை என்பவற்றின் மூலம் பணம் சேர்த்து, அதன் மூலம் சமூக அந்தஸ்தினைப் பெறுவோர் கூட்டத்தின் பெருக்கமும் இதனால் நேர்மை, வாய்மை, நாணயம், ஒழுக்கம், பண்பாடு மனிதாபிமானம் என்பன மறைந்து போவதனையும் இந்நாவல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. தனிமனிதனோடும் அவனது குடும்பத்தோடும் ஒன்றித்துவிட்ட சுயநலத்தின் ஓட்டத்தினால் மனிதன் தனது சுதந்திரச் சிந்தனையையும் தனது ஆத்மா சதா இழப்பினையும், சமூகம் பற்றிய விழிப்புணர்வினையும் இழந்து விடுகின்றான் என்பதை அவன் ஒருபோதும் உணர்வதில்லை உணரப் போவதில்லை என்பதை இந்நாவலில் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

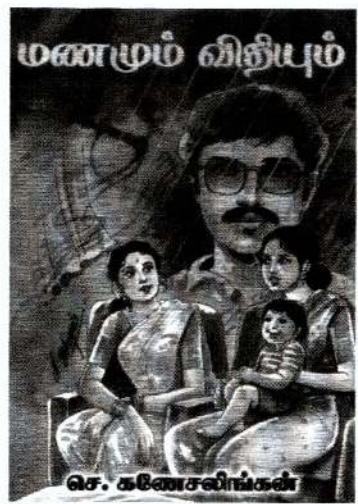
“கோடையும் பணியும்” (2003) என்ற நாவலில் மொழி, மதம், பண்பாடு, நாகரிகம், கலாசாரம், அரசியல் முதலியவைகளின் அடிப்படைகள், சமூகத்தில் நிலவும் செல்வாக்கு, அவைகளின் போலித் தன்மைகள் குறித்து பேசப்படுகின்றது. “சிவமலரின் சமயம்” (2007) என்ற நாவலில் சமயம், சாதி, நிற இன வேறுபாடுகள், பெண்ணடிமைத்தனம், பால்நிலை, மொழிவெறி ஆகியன சுயசிந்தனை ஆற்றலைத் தடுக்கும் தூசுப்படலங்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவர் எழுதிய “தேன் பறிப்போர்” (2003) என்ற நாவல் ஆங்கிலத்தில் Bitter Honey (2005) என்ற பெயரில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

“இயற்கையும் கடவுளும்” (2014) என்ற நாவல் இயற்கை தந்த பாலுறுப்புக்கள் இயல்பாக, தாமே இன்பம் தேடும் நோக்கில்

படைக்கப்பட்டுள்ளதுடன், பாலியல் கல்வியைப் பிள்ளைகளுக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே கற்பிக்கவும் வேண்டும் போன்ற முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கல்லூரி விரிவுரையாளரான சாருமதி என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

“மகசிர இருவர்” (2014) என்ற நாவலானது அம்பிகா, சந்திரா ஆகியோரைப் பாத்திரங்களாகக் கொண்டு மானிட இனம் குடும்ப அமைப்போடு தோன்றவில்லை. மதமும் அண்மைக் காலத்தில் வந்ததே. இடையிட்டு வந்த குடும்ப அமைப்பும், மதம் என்ற கருத்தியலும் நீண்டகால மனித வாழ்வோடு முடியப் போதுமில்லை என்ற கருத்தை விளக்குகின்றது. இவரின் “காதலும் வேட்கையும்” (2014) என்ற நாவல் செந்தாமரை என்ற பெண் பாத்திரத்தை வைத்து அன்று போல் இன்றும் பாலுறவிலும் ஆணாதிக்கமே முதன்மை பெறும். பெண்ணுக்கே குடும்பத்தின் கட்டுப்பாடுகள், பொறுப்புக்கள், குடும்பச்சிறை என்பதை இந்நாவலும் கூறும். சட்டங்கள் யாவும் அங்கு கடைப்பிடிக்கப்படும். மூத்தவர் கட்டுப்பாடுகளைக் கவனிப்பர். கட்டாய பாலுறவு, கர்ப்பம், மகப்பேறு, குழந்தையைப் பாலூட்டி வளர்த்தல் யாவும் கடமைகள் என்பதிலும் பார்க்கக் கட்டுப்பாடுகள் எனலாம். (கணேசலிங்கன், செ., 2014, காதலும் வேட்கையும், பக். 8-9).

“சுசீலாவின் உயிரச்சம்” (2015) என்ற நாவலில் உயிரச்சம் என்பது மனிதனுக்கு இயல்பானது. மரண உயிரச்சம், புற்றுநோய் போன்ற நோய்கள் சார்ந்த உயிரச்சம் என்பன உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவான அச்சங்களாக உள்ளன. பெண்களுக்கு இவற்றோடு மகப்பேறு சார்ந்த உயிரச்சமும் உள்ளது. பெண்கள் அடிமைக்காகக் கர்ப்பம், மகப்பேறு என்பவற்றில் திணிக்கப்படுகின்றார்கள். இது ஒருவிதத் தற்கொலையாகும். இது வேண்டாத முயற்சி. ஆணாதிக் கத்தால் திணித்துக் கொல்லப்படுகின்றார்கள். இவற்றைத் தவிர்க்கக் கூடியது, தவிர்க்க முடியாதது என்று பிரித்துப் பார்க்கலாம். மகப்பேறு மரணம் வரை இட்டுச் செல்லும் என்பதை யாவரும் அறிவர் ஆகிய முற்போக்கான பெண்ணியச் சிந்தனைகளை இந்நாவல் முன்வைக்கின்றது. இந்நாவலில் “மகப்பேறு சார்ந்த உயிரச்சத்தையே நானும் முன்னர் எதிர்த்து சில மாதங்களிலேயே விடுதலை தேடிக்கொண்டேன்” சுசீலா

சிரித்தபடி சொன்னாள் (கணேசலிங்கன், செ., 2015, சுசீலாவின் உயிரச்சம், பக். 94-95) என இந்நாவலில் வரும் பிரதான பாத்திரமான சுசீலா புற்றுநோயினால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளமையினால் மகப்பேறு என்னும் உயிரச்சத்திற்கான நிலைப்பாட்டிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டாளாயினும், புற்றுநோயினால் அவள் தற்கொலை செய்து இறக்கிறாள். உயிரச்சமின்றி வாழ வேண்டிய வாழ்க்கை என்றால் எனக்குப் பயன்பட வேண்டும். அல்லது சமூகத்துக்கு நலன்தர வேண்டும். (கணேசலிங்கன், செ., 2015, சுசீலாவின் உயிரச்சம், ப.190)

இவரின் “மனோன் மணி காட்டும் ஊழிக்காலம்” (2016) என்ற நாவலில் மனோன்மணியும் நேசமலரும் நெருங்கிய தோழிகளாக உள்ளனர். மனோன்மணி வெளிநாட்டு மாப்பிளைக்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்பும் நிலையில் தேசியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தோழி நேசமலரோடு மனோன்மணியும் போராட்டத்தில் இணைந்து ஆயுதப் பயிற்சி பெறுவதற்காகத் தமிழ்நாடு செல்கின்றனர். ஆயுதப் பயிற்சியோடு அதேநேரம் ஓய்வுபெற்ற பேராசிரியர் பொன்னம்பலம் என்பவரோடு மானிடவியல் கல்வியைக் கற்கும் வாய்ப்பினையும் பெறுகின்றனர். தேசியப் போராட்டத்தின் வீழ்ச்சி காரணமாகத் தமிழ்நாட்டிலேயே கல்வியைத் தொடரத் தீர்மானிக்கின்றனர். பூமியில் வாழும் உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் தனித்தனியாக ஊழிக்காலம் உள்ளது. மனித இனம் உட்பட என்பாள் மனோன்மணி என்று மனித உயிரினங்களுக்கும் அழிவு ஏற்படலாம் என்பதை இந்நாவல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

“தோழியர் இருவர்”(2016) என்ற நாவல் இவரால் எழுதப்பட்ட “இயற்கையும் கடவுளும்” என்ற நாவலை ஒத்ததாகப் புதிய கருத்தோடு வெளிவந்துள்ளது. LGBT எனச் சுருக்கமாகக் கூறப்படும் ஆணின் சுயபாலின்பம், பெண்ணின் சுய பாலின்பம், இருபாலார் இன்பம், மாற்றுப் பாலினத்தார் (Lesbian, Gay, Bisexual, and Transgender) ஆகியன தொடர்பான கருத்துக்கள் நாவலின் கருவாக அமைந்துள்ளன. அனைத்து உயிரினங்களும் பால் எழுச்சியால் உந்தப்படுவதும் இயற்கையின் படைப்பில் உள்ளதே. LGBT சார்ந்து தமிழில் எவரும் எழுதியதாக அறியேன். இதுவே முதல் நாவலாகலாம். இது இன்றுவரை பிரபலப்படுத்தப்பட்ட காதல், காமத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. சிறப்பாகக் காதல் என்ற கற்பனை மறைக்கப்பட்டு, மறுக்கப்பட்டு, வளர்ந்து வரும் பாலுறவு சார்ந்த புதிய, பகுத்தறிவான விளக்கமாகும். (கணேசலிங்கன், செ., 2016, தோழியர் இருவர், முன்னுரை ப.18.)

“மகளிர் மூவர்”(2016) என்ற நாவல் முற்போக்கான பெண்ணியக் கருத்துக்களைக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது. நீலா என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் “பெண் விடுதலை முதன்மை பெறவேண்டும். ஆடம்பரமும் அலங்காரமும் அல்ல என்பாள். இயற்கை வழங்கிய பாலுறவுப்புகளும் அவை சார்ந்த இன்பங்களும் துன்பங்களுக்கல்ல. உயிரச்சத்துடன் ஆண் சொத்தடிமைக்காக அல்ல. விடுதலை பெறும் பெண்ணியத்துக்காக. எல்லாவற்றிலும் வேடிக்கையும் வேதனையுமான செய்தி யாதெனில், புறநிலையில் மிக வேகமாக வளர்ந்துவரும் இரசாயன, தொழில்நுட்ப, எலக்ரோனிக் கருவிகள் உடனுக்குடன் நாம் பயன்படுத்தி நலன் பெறத் தயாராக உள்ளோம். சமுதாய வளர்ச்சியின் முற்போக்கான அன்றாடக் கருத்துக்களையும் நாம் ஏற்கத் தயாராக இல்லையே. மனித மூளையில் அவை பேயுருவாகப்

படிந்திருக்கும் என்பார் மாக்ஸ். ஆயினும் வேலைப் பிரிவினையுடன் 5000 ஆண்டுகளாக நீடித்து வரும் பெண்ணடிமை ஒழிக்கப்படுகின்ற காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை. அவ்வேளை குடும்பச் சிறையும் உதிர்ந்து விடும்.” (கணேசலிங்கன், செ., 2016, மகளிர் மூவர், பக்.11-12).

இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இவரால் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் யாவும் பெண்ணியம் சார்ந்த சிந்தனைகளை முற்று முழுதாக மார்க்சியத் தளத்தில் நின்று கூறுவதாக உள்ளன. இவர் இரண்டாம் காலகட்டத்திலும் பல பெண்ணிய நாவல்களை மார்க்சியப் பெண்ணிய அணுகு முறையில் நின்று எழுதினாலும், மூன்றாம் காலகட்டமான இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் அவற்றின் முழுமையை வாசகர்களுக்கு அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கின்றார். இவரின் நாவல்கள் இலங்கையை மட்டுமன்றி, தமிழ்நாட்டினையும் கதைக்குரிய களங்களாகக் கொண்டமைந்துள்ளன. இதனால் தளவிரிவோடு அனுபவ விரிவும் சேர்ந்து இவரின் கதைப் பின்னணிக்கு வலுச் சேர்க்கின்றன.

பொதுவாகக் கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் பெண் பாத்திரங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவது வழமையானது. இருப்பினும் ஆரம்ப காலத்தின் சில நாவல்களில் முதன்மையான ஆண் பாத்திரங்களையும், இலட்சியப் பாத்திரங்களையும் படைத்துள்ளார். ஆனால் பிற்பட்டகால நாவல்களில் பெண்பாத்திரங்களை முதன்மைப்படுத்தி, இலட்சியப் பாத்திரங்களையும், முற்போக்குச் சிந்தனை மற்றும் பகுத்தறிவு கொண்ட பாத்திரங்களையும் படைத்துள்ளார். இப்பாத்திரங்களின் கொள்கை களுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் துணையாக ஆண் பாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார். அத்துடன், தனது கதைக்கருக்களை-கதைப் பொருளை- கதைத் தலைப்புக் களில் சுருக்கமாகவும் குறியீடாகவும் உணர்த்தி விடுவார். இக்காலகட்ட நாவல்களில் பெரும்பாலானவை மகளிர் இருவர், மகளிர் மூவர், தோழியர் இருவர் எண்ணுப் பெயர்களோடு பெண்களைப் பிரதிபலிக்கும் பதங்களையும் சசீலாவின் உயிரச்சம், மனோன்மணி காட்டும் ஊழிக்காலம் ஆகிய நாவல்கள் பெண்களின் பெயர்களை நேரடியாகவும் கொண்டமை கின்றன.

இவரது நாவல்களில் பாத்திரப் பெயர்கள் சிறப்பானது ஆயினும், குறிப்பிட்ட பெயர்களில் மீண்டும் மீண்டும் கதைகளில் வருகின்றமையை அவதானிக்கலாம் (அம்பிகா - மகளிர் இருவர், தோழியர் இருவர்). இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் வந்தாலும் இப்பாத்திரங்களின் வகிபங்குநிலைகள் வேறுபட்டமைவது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன், தான் வலியுறுத்தும் கருத்துக்களைப் -கதைக்கூற்றுக்களை- தன் கூற்றாகக் கதை மாந்தரை படர்க்கையாக்கிக் கூறும் தன்மையைக் காணலாம். சில நாவல்களில் ஆசிரியர் கதைக்கு

வெளியே நின்று படர்க்கையில் பேசாமல் கதையினுள்ளே நுழைந்து கதைமாந்தருள் ஒருவராகக் கதைகூறும் தன்மையும் உள்ளது.

ஆரம்பகால நாவல்களைக் காட்டிலும் பிற்பட்டகால நாவல்களில் முன்னுரையாகச் சில குறிப்புக்களையும், கருத்துக்களையும் முன்வைக்கின்றார். புதிய விடயங்களையும் கருத்துக்களையும் வாசகர் களுக்குக் கதைகளினூடாக உணர்த்தும்போது அக்கருத் துக்களுக்கான விளக்கம் அளிப்பது எழுத்தாளரின் தர்மமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. தான் காட்டவிருக்கும் முடிவிற்கும் சம்பவத்திற்கும் கற்போரைப் படிப்படியாக அழைத்துச் செல்லவும் மறைக்கின்ற செய்திகளைக் குறிப்பாக உணர்த்தவும் அந்தந்தக் குறிப்புக்கள் உணர்த்தும் பொருளால் முடிவு சம்பவம் பற்றிய ஆர்வநிலை ஏற்படவும் இத்தகைய முற்குறிப்புக்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். தான் கூற வரும் கருத்துக்களைப் பாத்திரங்களுக்கிடையே நிகழும் உரையாடல்மூலம் உணர்த்தி விடுவார்.

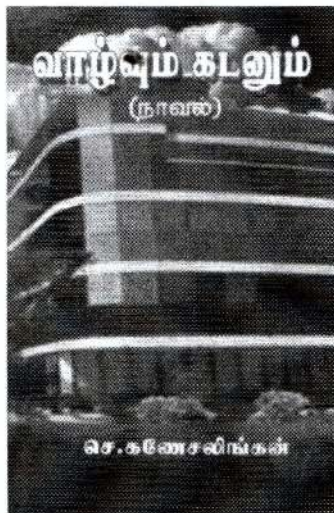
இவருடைய நாவல்களின் கதைகளில் புரட்சி, வேகம், போராட்டம், முற்போக்கு எண்ணங்கள் என்பன வலியுறுத்தப்படுவதனால், மென்மையான மனித உணர்வுகள் புறந்தள்ளப்படுதல், பிரசாரம் தொனிக்கும் வகையில் மார்க்சியக் கருத்துக்கள் இடம்பெறல், கலை - அழகியல் அம்சங்கள் குறைவாகக் காணப்படுதல் என்பவற்றையும் அவதானிக்கலாம்.

VI

செ. கணேசலிங்கனின் படைப்புக்களைக் குறிப்பாக நாவல்களை பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஆய்வு செய்து கட்டுரைகளாகவும் நூல்களாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். அவ்வகையில் செ. கணேசலிங்கனின் இரு நாவல்கள் - ஒரு மதிப்பீடு (1997) என்ற தலைப்பிலும் செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் சாதியம் (2003) என்ற தலைப்பிலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை மாணவர்கள் இளங்கலை மாணிப் பட்டத்திற்குரிய ஆய்வாகச் செய்துள்ளனர்.

அடுத்து, செ. கணேசலிங்கனின் அரசியல், சமூகம், பொருளாதரம் மற்றும் பெண்கள் தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ள நாவல்களை உள்ளடக்கும் வகையில் லறீனா ஏ. ஹக் "செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் பெண் பாத்திரங்கள்: ஒரு பெண்நிலை நோக்கு" (2002) என்ற தலைப்பில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளங்கலைமாணிப் பட்டத்திற்குரிய ஆய்வாகச் செய்து நூல் வடிவில் 2005 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

செ. கணேசலிங்கனினால் 2005 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் எழுதப்பட்ட நாவல்களை ஆய்வு செய்து "செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் - ஓர் ஆய்வு" (2006) என்ற தலைப்பில் அமிர்தலிங்கம் பௌநந்தி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் முது தத்துவமாணிப் பட்டத்திற்குரிய

ஆய்வாகச் செய்து நூல் வடிவில் 2009 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

செ. கணேசலிங்கனின் ஆரம்பகாலகட்ட நாவல்களான நீண்டபயணம், சடங்கு, செவ்வானம், தரையும் தாரகையும், போர்க்கோலம், மண்ணும் மக்களும் ஆகிய இந்த முதல் ஆறு நாவல்களையும் விஜிதா சிவபாலன் "செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் வர்க்க முரண்பாடுகள்" (2006) என்ற தலைப்பில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இளங்கலைமாணிப் பட்டத்திற்குரிய ஆய்வாகச் செய்து நூல் வடிவில் 2011 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

இவற்றைத் தவிர கணேசலிங்கனின் படைப்புக்கள் குறிப்பாக நாவல்கள் தொடர்பாக, பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், ஆய்வு மாணவர்களும், இலக்கிய ஆய்வாளர்களும் எழுதியுள்ளனர். "தமிழ் நாவலின் யதார்த்த மரபின் வளர்ச்சியில் செ. கணேசலிங்கன் பெறும் இடம் பற்றிய குறிப்பு" (பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி), செ. கணேசலிங்கனின் முதல் ஆறு நாவல்கள் - ஒரு மதிப்பீடு (கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்), நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியில் செ. கணேசலிங்கனது தடங்கள்" (கலாநிதி செ. யோகராசா), "செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் பெண்ணியச் சிந்தனையின் தாக்கம் (கலாநிதி ம.இரகுநாதன்), "யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் விமர்சனப் படைப்பாக செ. கணேசலிங்கனின் சடங்கு", "செ. கணேசலிங்கனின் "சடங்கு" நாவல் பற்றிய ஒரு சமூகநோக்கு" (விஜிதா சிவபாலன்), கணேசலிங்கன் - முதல் நான்கு நாவல்கள், செ. கணேசலிங்கன் - இரண்டாவது சாதி (கே. எஸ். சிவகுமாரன்), செ. கணேசலிங்கன் அவர்களின் படைப்புக்கள் (என். செல்வராஜா), தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பற்றிய செ.க.வின் நான்கு நாவல்கள் (சிகாமணி), "செ. கணேசலிங்கனின் சில நினைவுகள்" (முகம்மது அ. சமீம்) ஆகிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றைத் தவிர பல இலக்கிய ஆர்வலர்களும் ஆய்வாளர்களும் கணேசலிங்கனின் படைப்புக்கள் தொடர்பாகவும் அவருடனான நினைவுகள் தொடர்பாகவும், கணேசலிங்கனின் ஏனைய பிற முயற்சிகள் தொடர்பாகவும் பல்வேறு கட்டுரைகளையும் குறிப்புக்களையும் தத்தமது எழுத்தில் பதிவு செய்துள்ளனர். அத்துடன், இவரது நாவல்கள் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பலர்தமது பட்டப்படிப்பிற்கான ஆய்வுத்தளமாகத் தெரிவு செய்து, பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்வு செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

VII

இறுதியாக, கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் யாவும் "தொடர் நாவல்" என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளில் வெளிவரவில்லை. முக்கிய குறிப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. இவர் தமது நாவல்களைத் தொடர்கதைகளாக வெளி

யிடாமல் தனி முழுப்படைப்புகளாக வெளியிட்டமையாகும். அதாவது நாவலை முழுவதும் எழுதி, பிரசுரத்துக்கு முன்னர் அதனைப் பல தடவைகள் நன்கு வாசித்து நாவலின் முழுமையைச் செவ்வைப் படுத்திக் கொண்டவர். இதனால் ஒவ்வொரு நாவலினதும் முழுமை பற்றிய ஒரு சிரத்தை அவருடைய நாவலெழுத்து முறைமைக்குள் வேரூன்றி நின்றது. (சண்முகலிங்கம், சு., (தொ. ஆ) 2013, தமிழ் நாவலின் யதார்த்த மரபின் வளர்ச்சியில் செ. கணேசலிங்கன் பெறும் இடம் பற்றிய குறிப்பு (சிவத்தம்பி, கா.).

புதிய இலக்கியப் படைப்பாளி கற்றுக்கொள்வதற்கு நிறைய விடயங்கள் உள்ளன. “ஓர் எழுத்தாளன் என்பவன் பேணாமை முடியும் வரை எழுதாமல், தன்கைகள் ஓயும் வரை எழுதிச் செல்வான் தன்வழியே” என்ற கொள்கைக்கு உதாரண புருஷராகத் திகழ்பவர், செ. கணேசலிங்கன். குறிப்பாகச் சமூக விமர்சனப் பாங்கான நாவல் முயற்சிகளுக்கு ஒரு திட்டமான வடிவமைப்பைத் தரும் வகையில் செயற்பட்டார் என்பது தெளிவாகின்றது. இந்தவகையில், இவர் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் கனதிக்குரிய ஓர் எடைக்கல்லாகக் இருக்கின்றார் என்பதை எந்தவோர் இலக்கிய ஆய்வாளராலும் மறுத்துக்கூற முடியாது என்பது உண்மையாகும்.

செ. கணேசலிங்கனின் படைப்புலகில் ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களைக் காட்டிலும் நாவல் இலக்கிய வடிவத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. செ. க. அவர்களோ ஆண்டுதோறும் புதினங்களைப் படைக்கிறார். பெண்ணியம், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தேசிய விடுதலை எனப் பல கோணங்களில் அவர் கூர்மைப்பட்ட எழுத்தாக்கங்களை வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார் (சண்முகலிங்கம், சு., (தொ. ஆ) 2013, செ. கணேசலிங்கன்: படைப்பும் படைப்பாளியும் (இன்குலாப் அவர்களின் கருத்து).

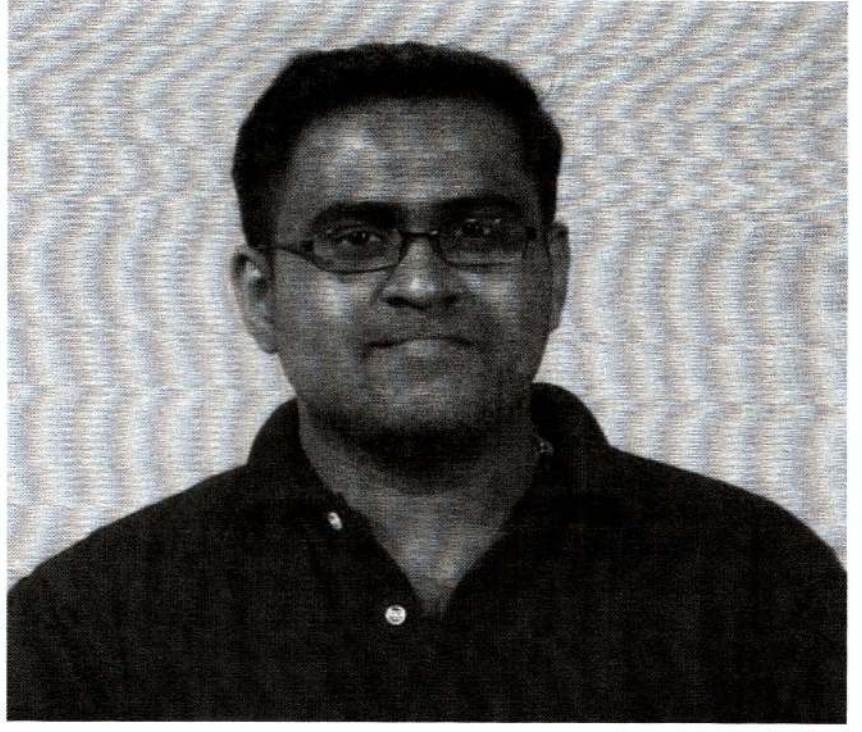
செ. கணேசலிங்கன் தான் சார்ந்த தளத்தில் நின்று தனது நாவல்களை உருவாக்கியுள்ளார். இவர் எழுதிய நாவல்களும் சிறுகதைகளும் அவருடைய சோசலிஸ யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டத்தினைக் காண்பிக்கின்றன... சிறுகதைகளும் நாவல்களும் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது அவரது அசையாத நம்பிக்கை (முகம்மது சமீம், அ., 2004 செப்டெம்பர், செ. கணேசலிங்கனின் சில நினைவுகள், ஞானம், ப.38) என்ற கருத்தின் மூலம் கணேசலிங்கனின் வெளிப்பாடு புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

1965 ஆம் ஆண்டு நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவத்தில் தடம் பதித்த கணேசலிங்கன் ஐந்து தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக புதிய தலைமுறையினருடன் சற்றும் தளைக்காமல் நின்று (93 ஆவது வயதிலும்) இடைவிடாது தொடர்ச்சியாக நாவல் என்ற நீண்ட பேரிலக்கியத்தினைப் படைத்தளிப்பது என்பது சாதாரண விடயமல்ல. இயல்பாகவே மனித உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் ஏற்படும் வயது முதிர்ச்சி, ஞாபக மறதி, பார்வைக் கோளாறுகள், தடுமாற்றம் என்பவற்றைக் கடந்து, தனது சிந்தனையிலும் தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திலும் ஆழமும், அகலமும், தெளிவும் அத்தோடு தளரா மனவறுதியும் உள்ள ஒரு மானிடனால்தான் இத்தகைய அசாமான்ய பணியைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்ய முடியும் என்பது யதார்த்தமானது. தொடர்ச்சியான கற்றல், வாசிப்பு, தேடல், எழுதத் தூண்டும் எண்ணத்தைத் தொடர்ந்தும் தக்கவைத்திருத்தல் என்பன இவரின் எழுத்தாற்றல் என்ற ஆளுமைக்கு அடிக்கற்களாக அமைகின்றன. இவர்மூலம் ஓர் இளம்

துணை நூல்கள்:

1. கணேசலிங்கன், செ., (1967), செவ்வானம், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
2. கணேசலிங்கன், செ., (1968), தரையும் தாரகையும், சென்னை: பாரி நிலையம்.
3. கணேசலிங்கன், செ., (2016), மகளிர் மூவர், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
4. கணேசலிங்கன், செ., (2016), தோழியர் இருவர், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
5. கணேசலிங்கன், செ., (2016), மனோன்மணி காட்டும் ஊழிக்காலம், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
6. கணேசலிங்கன், செ., (2015), சீலாவின் உயிரச்சம், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
7. கணேசலிங்கன், செ., (2014), காதுலும் வேட்கையும், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
8. கணேசலிங்கன், செ., (2014), மகளிர் இருவர், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
9. கணேசலிங்கன், செ., (2014), இயற்கையும் கடவுளும், சென்னை: குமரன் பப்ளிகேஷன்.
10. சண்முகலிங்கம், சு., (2013), செ. கணேசலிங்கன்: படைப்பும் படைப்பாளியும், கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
11. சிவகுமாரன், கே. எஸ்., (1996), திறனாய்வுப் பார்வைகள் (புத்தி எழுத்துக்களும் பல்திரட்டுக்களும்), கொழும்பு: செவ்வந்தி பிரைவேட் லிமிடெட்.
12. சுப்பிரமணியன், நா., (2009), ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியம், கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
13. பௌநந்தி, அ., (2009), செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்கள் - ஓர் ஆய்வு, கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
14. விஜிதா, சி., (2011), செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் வர்க்க முரண்பாடுகள், கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
15. லர்னா ஏ. ஹக், (2005), செ. கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் பெண் பாத்திரங்கள் : ஒரு பெண்ணிலை நோக்கு, கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
16. ஞானம், 2004 செப்டெம்பர், கண்டி.

ஆய்வுப்
பின்னணியைக்கொண்ட
புனைவுசாரா
இலக்கியங்களில் வரும்
தகவல்களைக்கூட
புனைவாக்கப் பண்பு
கலந்து எளிமையுடன்
விளக்கும் வகையில்
இவரது நூல்கள்
விளங்குவது அவற்றின்
பொதுப்பண்பு.

புரதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்: ஞானம் பாலச்சந்திரனின் 'வாய்மையும் வாய்மையிடத்து' நாவல் குறித்த ஒரு பார்வை

—இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

பாலச்சந்திரன் புலமைத்துவ ஆய்வுப் பின்னணியும், புத்தாக்கம்மிக்க புனைவாற்றலும் உள்ள ஓர் ஆளுமை. இன்றைய உலகினை ஆளும் கணனித்துறைசார் நுட்பமான மிருதுமுறைகளை தனது தமிழியலில் ஆய்வுகளில் புகுத்தி புலமைத்துவ வரன்முறைகள் மற்றும் மரபின் தொல்சீர்பண்புகள் என்பன சிதையாது ஆய்வுகளைச் செய்துவருபவர். 'ஈழமும் தமிழும்' எனும் ஆய்வு விடயப்பொருளில் இவர் வெளியிட்ட நூல்கள் தமிழியலுக்கு வளம் சேர்ப்பவையாக விளங்குவதுடன் வரலாற்றை மீள்வாசித்தலுக்கும் துணைபுரிபவை. இவை அவருக்கெனத் தனி அடையாளத்தைத் தருபவை. பயண இலக்கியவகையில் தனித்துவமாக இனங்காணப்பட்ட 'அங்கோர் உலகப் பெருங்கோயில்' எனும் நூலும், திருவாசகத்தின் செய்யுள் அணிச்சிறப்புக்களை விளக்கும் 'மணிவாசக அணியமுதம்' எனும் நூலும் சிறப்புக்குரியவை. ஆய்வுப் பின்னணியைக்கொண்ட புனைவுசாரா இலக்கியங்களில் வரும் தகவல்களைக்கூட புனைவாக்கப் பண்பு கலந்து எளிமையுடன் விளக்கும் வகையில் இவரது நூல்கள் விளங்குவது அவற்றின் பொதுப்பண்பு. இந்தப் பண்புடன் வெளிவந்துள்ள அவரது 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்து...' எனும் நாவல், நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட இலங்கைத் தமிழ்நாவல்களின் வளர்ச்சிப் போக்கில் தனிக்கவனம் பெறுவதற்கான காரணங்களை முன்வைத்து, நிகழ்போக்கிலுள்ள நாவலாக்க முயற்சிகளில் பாலச்சந்திரனின் இடத்தினை தீர்மானிக்கலாம்.

அவ்வப்போது படைப்பாக்க முயற்சிகளில் பரிசோதனை முயற்சிகள் நடந்தவண்ணமேயுள்ளன. சில பரிசோதனை முயற்சிகளை படைப்புலகம் உள்வாங்கித் தன்னை செழுமைப்படுத்தியுள்ள அதேவேளை சிலவற்றை அடியோடு நிராகரித்தும் வந்துள்ளது. முதன்முதலில் அதிர்ச்சியாக கருதப்பட்ட பரிசோதனை முயற்சிகள் பலவும் காலவோட்டத்தில் காலவகையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டன. சரியானதும் தெளிவானதுமான கோட்பாட்டு அடிப்படை கருடன் வெளிவந்த படைப்பாக்கங்கள், குறித்த கோட்பாட்டு வேர்களுடன் நின்றுநிலைத்தன. அத்தகைய கோட்பாடுகள் எமது வாழ்வியல் புலத்தினைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள துணைநின்றதால் அக்கோட்பாட்டு ஒளியைக்கொண்ட இலக்கியங்களும் நின்று நிலைத்தன. விமர்சகர்களும் அப்படைப்பாக்கங்களில் உள்ளமைந்த கருத்துக்களை அக்கோட்பாட்டுப் பின்புலத்தில்வைத்து எமது வாழ்வியல் புலத்துடன் இயைந்துள்ளனவா என பரிசீலனை செய்தனர்.

இன்று முனைப்புடன் பேசப்படும் கோட்பாடுகளில் ஒன்று பின்-நவீனத்துவம். பின்-நவீனத்துவம் நவீனத்துவத்தின் அபரிமிதமான வளர்ச்சியின் 'மீதர்க்க நிலைகளின்' (hyper-rational) குழப்ப நிலைகளை விளக்குகின்றது. கட்டமைப்புகள் உடைந்துபோன சமூகங்களை, அச்சமூகங்களின் பிறழ்நிலைகளை நியமங்களாக கருதி வாழ்வியலை வடிவமைக்கும் போக்குகளை, புனிதங்களாக இதுநாள்வரை கருதியவற்றின் மீதான நம்பிக்கையிழப்புக்களை விளக்க முற்படுகின்றது. சமூகவியலாளர்களின் பார்வையில் பின்-நவீனத்துவ சமூகம் உயர்ந்தளவில் பன்மைத்துவமாகவும் பல்வகை மையுடையதாகவும்(pluralistic and diverse) அமையும். அது பல கூறாக்கங்களையும் சுயாதீனத்தையும்(fregmantation and liberation) கொண்டிருக்கும். அத்துடன் பிந்திய முதலாளித்துவத்தின் பண்பாட்டு மையமான தர்க்கமாக அமையும். வாழ்வுலகத்தின் பன்மைத்துவப்படுத்தலாகவும் நிர்-நிர்மாணமாகவும் (deconstruction) அமையும். இத்தகைய பண்புகள் பின்-அமைப்பியல் சமூகத்தின் விளைவாக கண்டு கொள்ளப்படுகின்ற அதேவேளை, பின்-காலனிய சமூகத்தின் பண்புகளாகவும் இன்று விளக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது பின்-காலனியத்துவத்துக்கும் பின்-நவீனத்துவத்துக்கும் வேறுபாடு காணாது விளக்கத்தரத்துணிகின்ற அபத்தமாகின்றது. இலங்கை போன்ற காலனித்துவத்துக்குட்பட்ட நாடுகளில், காலனியத்தின் நீண்ட காலத் தொடர்ச்சியின் விளைவுகளைப் பின்-காலனியத்துவக் கொள்கை விளக்குகின்ற அளவுக்கு பின்-நவீனத்துவக் கொள்கை யினால் விளக்குவது சாத்தியம் குறைந்தது. பாலச்சந்திரனின் 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்து..' காலனிய காலத்தின் பின் விளைவாக வலுத்துவிட்ட இனபேதப்படுத்தல் மற்றும் இனமுரண்பாட்டின் சூழமைவில்வைத்து காலனிய காலத்தில் நிகழ்ந்துவிட்ட ஒரு முதன்மையான வரலாற்று நிகழ்வை முன்வைத்து நகர்கின்றது. இந்த முன்வரலாற்றுத் தேடல் முயற்சியில், இனரீதியான கூறாக்கலுக்குட்பட்ட சமூகத்தில் இன்று இன அடையாளங்களைக் தொடர்ந்து காவிச்செல்வதிலான பின்-நவீனத்தவ உலகின் சவால்கள் சில மெளனங்களோடு கருத்தாடப்படுகின்றன. இனப்பன்மைத்துவம் நிலவுகின்ற ஒரு நாட்டில் காலனித்துவ கால வரலாற்று நிகழ்வொன்றினை மீளாய்வுசெய்தல் எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்படவேண்டும் என்பது குறித்து பாலச்சந்திரன் மெளனமாய் உணர்ந்துவதாக நாவல் நிறைவுறுகின்றது.

பாலச்சந்திரனின் இந்த நாவலுக்கான அணிந்துரையில் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்கள் நான்கு முதன்மையான விடயங்களை குறிப்பிடுகின்றார். நாவலின் பேசுபொருளின் பின்-நவீனத்துவ நிலவரம், நாவல் வடிவத்தின் சிற்றியல் பண்பு, நாவலோட்டத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் இயல்பின்வழி வெளிப்படும் நேர்க்கோல உளவியல், மற்றும் ஆவணப்புணையமாக நாவலின் புலமைநேர்மை என்பன பற்றிக் கச்சிதமாக 'மினிமலிசம்' பண்புடன் கூடிய ஓர் அரிய அணிந்துரையை எழுதியுள்ளார்.

அண்மைக்காலத்தில் இலங்கையில் தமிழில் வெளிவந்த நாவல்களில் 'பொய்மையும் வாய்மையிடத்து..' ஒரு புதியவகை முயற்சி. நாவலின்

பேசுபொருள், வடிவம், புனைவு நுட்பம் முதலிய அம்சங்களில் தனித்துவமானதும் வித்தியாசமானதுமாகும். பின்வரும் அம்சங்களால் இந்த நாவல் கவனிப்புக்குள்ளாகின்றது.

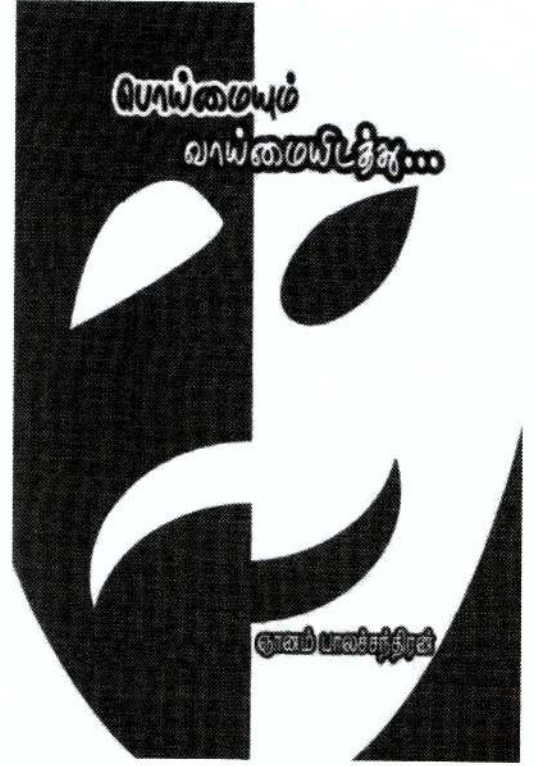
- நாவலின் ஒரே வார்ப்பான வடிவத்தைக் கட்டுடைப்புச் செய்துள்ளது
- சித்திரக்கவி எனும் கவிதை வடிவங்களை ஆராய்வதில் எழுத்தாளர் இயல்பாகக் கொண்ட ஆர்வம் புனைவாக்கமாக வெளிப்பட்டுள்ளது
- தொல்வரலாறு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பொருண்மையை மையப்படுத்திய கதைக் கூடாக அறிவின் தொல்லாய்வினை செய்ய முனைந்துள்ளது
- காலனியகாலத்து வரலாற்று ஆவணங்கள் தொடர்பான எழுத்தாளரின் தீவிரமான தேடல் வெளிப்பட்டுள்ளது
- சமகாலத்து ஆராய்வுக்கத்துக்கு துணையாகும் 'கணனியூட்ட மொழியியல்' (computational linguistics) மற்றும் துப்பறிதலுக்கான இணைய வழித் தொடர்பாடல் தொழினுட்பங்கள் பற்றிய பதிவுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன.

பொது வாகவே நாவல்கள் தமக்கெனப் பெருங்கதையாடல் வடிவமொன்றினை ஒரே வார்ப்பான போக்காகக் கொண்டிருக்கும். விரிவான கதையாடலுக்கான களங்களை விரிவுபடுத்தல், பாத்திரங்களை அதிகரித்தல், கதைப் பின்னலில் சிக்கல்தன்மையை உருவாக்குதல் முதலியவற்றால் இந்தப் பெருங்கதையாடல் பண்பு சாத்தியமாகின்றது. ஈழத்து நாவல்களில் ஆங்காங்கே சில வடிவ உடைப்புக்கள் நிகழாமலில்லை. சிறுகதைகளில் நிகழ்ந்தளவிற்கு நாவலில் வடிவ உடைப்புக்கள் தீவிரமாக நிகழவில்லை. எனினும், ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் எழுத்தாளர்கள் பலரும் தாம் வாழும் சூழல் வேறுபாட்டினாலும் புதிய அனுபவங்களாலும் நாவலில் அதிகம் வடிவ உடைப்புக்களைச் செய்துள்ளனர். அந்த நாவல்கள் ஈழத்து வாழ்வுடன் தொடர்புடையவை என்பதால் ஈழத்து நாவல் தேட்டத்தில் தனித்துவம் பெறுகின்றன. பாலச்சந்திரனும் வடிவ உடைப்பைச் செய்துள்ளார். பாலச்சந்திரன் 'சித்திரக் கவித்திரட்டு' எனும் ஒரு நூலை ஏற்கனவே தந்துள்ளார். அந்த நூல் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒரு பெரிய முயற்சி. சித்திரக்கவி வடிவங்களையும் அதன் கருத்து வெளிப்பாட்டு நுட்பங்களையும் ஆய்வுப் பின்னணியுடன் புரிந்துவைத்துள்ளார். இந்த நாவலும் வரலாற்றுச் சம்பவமொன்றை சூட்சுமமாக உட்பொதிந்துவைத்திருக்கும் சித்திரக்கவி ஒன்றை மையப்படுத்தியே வளர்த்துச்செல்லப்படுகின்றது. அந்தச் சித்திரக்கவியை அவிழ்த்து அர்த்தங்காணுதலுக்கான நுட்பங்களை காட்டுருக்களாக வெளிப்படுத்துகின்றார். சங்கேதக் குறிகளுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்கமளிக்கின்றார். சில எழுத்தாளர்கள் பின்-நவீனத்துவ இலக்கிய அந்தஸ்த்தினைத் தமது படைப்புக்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் வகையில் வலிந்து செய்யும் 'வடிவக் குலைப்புக்களைப்' போலவன்றி கதையின் ஓட்டத்துக்குப் பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் குறித்த விளக்கப்படங்கள் உள்ளன. இது நாவலின் வெளிப்பாட்டு முறையின் ஒரு கட்டுடைப்பாக இனங்காணப்படலாம்.

மிகப் பிரதானம் பெறும் ஐந்து பாத்திரங்

களுடன் ஆங்காங்கே தேவைகருதி வரும் சில பாத்திரங்களோடு கதை நகர்கின்றது. சிறுகதைகளில் அமைவதைப்போன்ற ஒருமை விளைவுடன் நாவல் வளர்த்துச்செல்லப்படுகின்றது. இந்த ஒருமை விளைவு தான் நாவலின் கச்சிதத்திற்குக் காரணமாக அமைந்து அதனை ஒரு 'சிற்பியல்' நாவலாக்கியுள்ளது போலும். Fumio Sasaki என்பவர் Goodbye the things: The new Japanese minimalism எனும் நூலை எழுதி யிருந்தார். அந்த நூலில் தனிமனித வாழ்வு தொடக்கம் சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களிலும் தேவையற்றவற்றை தவிர்த்தலும் உள்ள வற்றை ஒழுங்குபடுத்தலும் அதன்மூலம் வாழ்வின் தரத்தினை உயர்த்திக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகளும் கூறப்படுகின்றன. தனி மனித வாழ்வு, குடும்பம், சமூகம் என்பவற்றைக் கடந்து இன்று இலக்கியத்திலும் 'செட்டாகச் சொல்லல்', தேவையற்ற ஆலாபனை களைத் தவிர்த்தல் என்பவற்றை முன்னிறுத்தி 'மினி மலிஷம்' கோட்பாடு பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. ஒரு முன்வரலாற்று விடயத்தை தேடுதல் என்ற ஒரு தளத்தில் மாத்திரம் நகரும் இந்த நாவல் 'அமைப்பியல் செட்டாக்கம்' (structurally minimalized) வாய்ந்தது.

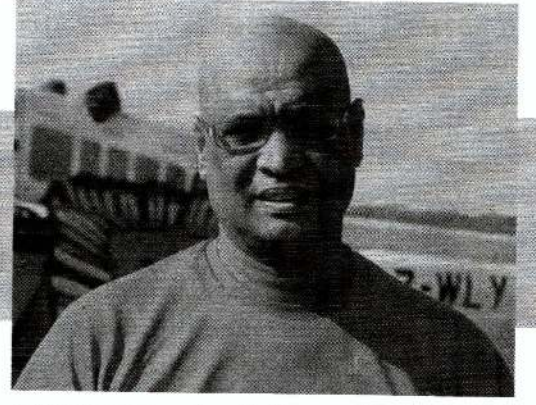
பின்-நவீனத்துவத்தின் தொடக்க நிலைச் சிந்தனைகளிலும், பின்-அமைப்பியல் சிந்தனைகளிலும் அதிகம் பேசப்படும் சிந்தனையாளர்களில் ஒருவர் மிஷேல் பூக்கோ. இவர் 'அறிவின் அகழ்வாராய்ச்சி' (archaeology of knowledge) என்ற ஒரு கொள்கையை விளக்குகின்றார். இது 'பண்டையது' (archives) பற்றியது என்றார். ஐரோப்பிய காலனியாதிக்கத்துக்கும் வரலாறு எழுத்துவழிக்கும் நேரடியான தொடர்புள்ளதை பூக்கோ விமர்சனங்களோடு குறிப்பிடுகின்றார். அதிகார மையங்களோடு தொடர்புடைய காலனியகால வரலாறு எழுத்துதல் செயன்முறையானது தனிமனிதர்களின் வாழ்வை வரலாறாக மாற்றிவிடுகிறது என்றார். இந்த நாவலில் பாலச்சந்திரன் பண்டைய வரலாற்று பொருண்மை ஒன்றை காலனியகாலத்து ஆவணங்களின் துணையோடு தேடிச் செல்கின்றார். கொழும்பு நூதன சாலையின் பண்டைய ஆவணச் சேகரிப்புகள், கண்டியின் நூலகம், காலனியகாலத்தில் யாக்கப்பட்ட சித்திரக்கவி, காலனிய காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் என்பவற்றின்வழி தேடல் நிகழ்வது நாவல் முழுவதிலும் விறுவிறுப்பாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. சிவராமன், கஜந்தன் மற்றும் கருதி ஆகிய பாத்திரங்களின் அறிவின் அகழ்வாராய்ச்சியும், அதற்கான நிர்ப்பந்தமான அரச அழுத்தத்தின் பிரதிநிதிகளான துப்பறிவாளர்கள் ரொகான் முத்தையா மற்றும் பியசேனவின் பொறி முறைசார் செயற்பாடுகளும், வரலாற்றை மீள நிர்மாணித்தல் தொடர்பான பின்காலனியத் தடுமாற்றங்களுடன் நகர்கின்றன. பின்காலனிய பன்மைத்துவ சமூகம் ஒன்றில் வாழும் மக்கள் குழுக்கள் தத்தமது தொன்மை வரலாற்றை தேடுதல் தொடர்பாக ஒருதடத்திலும், அதிகார மையங்களின் தேவைக்காக புணையப்பட்ட வரலாற்றின் உண்மை பொய்மைகளைக் கட்ட விழ்த்துக் காட்டுவதற்காக இன்னொரு தடத்திலும் இயங்கவேண்டி யுள்ள பதற்றநிலையை இந்த நாவல் திறம்படச் சித்திரிக்கின்றது. பின்-காலனிய சமூகம் ஒன்று காலனிய காலத்துப் பதிவுகளின்வழி தம்காலத்து வாழ்வைப் பாதுகாக்கும் வகையில்

வரலாற்று அகழ்வாய்வை செய்யவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த விளைகிறது.

புனைவுக்கும் தகவலளித்தலுக்கும் இடையே ஒன்றை இன்னொன்று மிஞ்சிவிட்டால் இந்த நாவலின் இலக்கியத்தரம் விவாதத்திற்கு உட்பட்டிருக்கும். ஏனெனில், இந்த நாவல் முழுவதும் வியாபித்துக் கிடக்கும் காலனியகால வரலாற்று ஆவணங்கள் பற்றிய பாலச்சந்திரனின் தகவல் தேட்டங்களும் சித்திரக்கவி பற்றிய அவரின் தகவல் திரட்டுக்களுமே. சமூகப் பிரச்சினைகள், குடும்ப உறவுச்சிக்கல் களை வெற்றுக் கதைகளாக மட்டும் சித்திரிக்கும் மலினமான வாசகக் கிளர்ச்சி நிலைப்பட்ட வணிக மைய நாவல்களின் மிகைப் பெருக்கத் திடை, இந்த நாவல் தான் எடுத்துக்கொண்ட காலச்சூழலை அறிவுத் தெளிவுடன் விளக்கவல்ல தேடல்களுக்கான அடிப்படைகளைத் தருகின்றது. இதனால் வாசகரின் கிளர்ச்சியை ஓரங்கட்டி அறிவுத் தேடலுக்கான புதிய சாளரங்களைத் திறக்க வகை செய்கின்றது. History of Ceylon: Abridged Translation of Professor Peter Courtenay's work, Dathavansa: The History of The Tooth-Relic of Gotama-Buddha, An Account of the Interior of Ceylon and its inhabitants, Eleven years in Ceylon முதலிய வரலாற்று ஆவணங்களை நாவலின் புனைவுநேர்த்தி குலையாது ஆதாரங்களாகக் காட்டிச் செல்கின்றார். இது காலனித்துவ காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரான சூழ்மைவிலும் வரலாறு, மாணிடவியல் மற்றும் சமூகவியல் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட காலனித்துவ நோக்கிலான ஆய்வு நூல்கள் மற்றும் ஆவணங்களை தீவிர மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றது. இதனால், இந்த நாவல் வரலாற்று மீள்தேடலுக் கான நாவலாகின்றது. வரலாற்று நாவல் வேறு, வரலாற்றை மீள் வாசித்தலுக் குட்படுத்தும் நாவல் வேறு என்ற புரிதலைத் தருகின்றது. பாலச்சந்திரன் இந்த நாவலில் சில தனித்துவ

என்.எஸ்.நடேசனின் நாவல்

2009 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் தமிழ் இலக்கிய உலகம் எண்ணற்ற படைப்புகளின் வழியே மேலும் மேலும் வளமையும் செழுமையும் அடைந்து வருகின்றது. புவிமையத்தின் 360 கோணங்களிலிருந்தும் படைப்புகள் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. காலத்தாலும் சூழலாலும் இலங்கையிலிருந்து விசிறியடிக்கப் பட்ட புலம் பெயர்த்தவர்களின் எழுத்துகள் வலி நிறைந்த கவிதைகளாக, பல்தரவுகள் கொண்ட கட்டுரைகளாக, துன்ப துயரங்களைச் சமக்கும் சிறுகதைகளாக, விரிவான நாவல்களாக புதிய தளம் நோக்கி நகர்வு கொண்டு வருகின்றன. அவற்றில் சில பேரிலக்கியங்களாகக் கண்டடையும் சாத்தியங்களைக் கொண்டவை.

இதற்கிடையே, அதே இலங்கையைச் சேர்ந்த அ.முத்துலிங்கம் போன்றவர்கள் பிறநாடுகளில் இருந்து கொண்டு எழுதும் வாழ்வியல் எழுத்துகளும் வந்தபடியே இருக்கின்றன. அந்தவகையில் இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் வசித்து வரும் நடேசன் வண்ணாத்திக்குளம், உணையே மயல் கொண்டு ஆகிய இரு நாவல்களை தமிழ் எழுத்துலகத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறார். தொடர்ந்து மூன்றாவதாக வந்துள்ள அவரது அசோகனின் வைத்தியசாலை புதியதொரு வகைமையைப் பேசுகின்றது.

சினிமாக்களின் வழியாகவும் சினிமா பாடல்களின் வழியாகவும் மட்டுமே உலகை ஓரளவு அறிந்து வைத்திருக்கும் என்னைப் போன்ற சாமானியர்களுக்கு, மெல்போர்ன் என்பது கனவு உலகம். பூகோளப் பாடத்தில் ஆஸ்திரேலியாவின் தலைநகர் கான்பெராவா... மெல்போர்னா... சிட்னியா என்ற குழப்பம், பரீட்சை முடியும் வரை நீடித்தபடியிருந்தது. ஏனென்றால் அங்கே பாராளுமன்றம் உருவாகி முதல் கால் நூற்றாண்டு வரையில் மெல்போர்னே தலைநகராக இருந்திருக்கின்றது. பின்புதான் தலைநகர் மாற்றம் கண்டிருக்கின்றது. பிறகு அதனை வைரமுத்து. இந்தியன் படத்தில் ஏ.ஆர். ரகுமான் வழியாக, மெல்போர்ன் மலர்போல் மெல்லிய உதடா? என்று கேட்டு, மெல்போர்னை மீண்டும் நினைவலைகளுக்குள் திணித்தார். அவ்வளவுதான் மெல்போர்ன் குறித்த நமது ஞானம்.

ஆனால் மெல்போர்ன் என்பது. மதுபானக் கூடங்களும், மேலாடை அவிழ்க்கும் ஆட்ட விடுதிகளும், கீழாடைகளை அவிழ்த்து வீசும் சிறப்பு விடுதிகளும், ஆண்களுக்கான தனி ஆட்ட விடுதிகளும், பெண்களுக்கான கூத்து விடுதிகளும் மட்டுமல்லாமல் தனித் தனியே சுயபாலின விருப்பர்களுக்குமான விடுதிகளைக் கொண்டது என நாவல் திரும்பத் திரும்பப் பேசி, கற்பனையுலகில் நம்மை மிதக்க விடுகின்றது. அவ்விடுதிகளுக்கு இடையில் சுந்தரம் பிள்ளையான கதாதாயகன் பணிபுரியும் இடமான மிருக வைத்திய சாலையும் இருக்கின்றது என்பது, நாவல் காட்டும் டோபோகிராபி வரைபடம். ஆஸ்திரேலியாவின் ஒவ்வொரு நகர உருவாக்கத்துக்கும் ஒரு வரலாறு உண்டு. சிட்னி பெருநகரம் குற்றவாளிகளின் குடியேற்றத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் மெல்போர்ன்

அப்படியானவர்களின் குடியேற்றத்தால் உருவாகிய நகரமல்ல. மிகவும் வித்தியாசமான சரித்திரத்தைத் தன்னுள் கொண்டது. தங்களைத் தவிர்த்து மற்ற யாரும் மனிதர்கள் அல்ல எனும் கருத்தி யல் கொண்ட ஆங்கிலேயக் காலனியினர் ஆஸ்திரேலியாவின் ஆதிவாசிகளையும் மனிதர்களாகக் கருதவில்லை. எனவே மனித வாசமே இல்லாத நிலப்பரப்பு என்ற தேடலை தங்களது மன நிறைவுக்கான கொள்கைப் பிரகடனமாகக் கொண்டு குடியேறிய போது, ஜோன் பற்மேன் எனும் ஆரம்ப குடியேற்ற வாசி ஆதிவாசிகளிடம் பண்டமாற்றாக மெல் போர்னை 1835 ஆம் ஆண்டு வாங்கியதாக ஓர் ஒப்பந்தப் பத்திரம் உள்ளது. இது ஆங்கிலேயக் கவர்னரால் பின்னால் ரத்து செய்யப்பட்டாலும், ஆஸ்திரேலிய சரித்திரத்தில் முதலாவதாக இந்த நிலம் ஆதிவாசிகளுக்குச் சொந்தம் என ஒரு ஆங்கிலேயரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சரித்திரம் அங்கு உண்டு. சென்னப்பட்டினத்துக்கும் இதுபோன்ற வரலாறு இங்கும் உண்டு.

அப்படியான நகரத்திலுள்ள மிருக வைத்தியசாலையில் மிருக வைத்தியராகப் பணி புரியும் தமிழனான சுந்தரம்பிள்ளை, அங்கே சொந்தமாக ஒரு வீடு வாங்க, பணம் சேர்ப்பதையும் அதற்காக மிருக வைத்திய சாலையில் ஓவர்டைம் வேலை பார்ப்பதையும் அங்கு பணிபுரியும் ஆண், பெண் ஆகியோருடனான சகவாசத்துக்கு இடையில் வைத்திய சாலையின் செயலருக்கும் தலைமை மருத்துவருக்குமான பனிப்போரில் கதாநாயகன் சுந்தரம்பிள்ளை பலிக்கடா ஆக்கப்பட்டு, பணி நீக்கம் செய்யப்படுவதும் பின்னர் சேர்க்கப்படுவதுமாக கதை நகர்ந்தாலும் வைத்திய சாலையின் செயல்பாடு அந்நகரத்துக்கு மிகவும் தேவையான ஒன்றாக வடிவமைக்கப்படுகின்றது. நகரின் சுவான்தார்கள் தாராளமாக வழங்கிய தானத்தில் இயங்கும் அவ் வைத்தியசாலையில் இருக்கும் பணி அரசியலையும் இனப்பாகுபாட்டு அரசியலையும் நுட்பமாகப் பேசுகின்றது நாவல். தமிழன் அங்கேயும் காயடிக்கப்படுகின்றான். சில நாட்களுக்கு முன்பு ஆஸ்திரேலிய அரசாங்கம் மதுரைப் பண்பலை வானொலிகளில் கூட

அங்கீகரிக்கப் படாதவகையில் ஆஸ்திரேலியாவில் நுழைய முயலும் யாரையும் அனுமதிக்க மாட்டோம், இழப்புகளுக்கு அரசு பொறுப்பேற்காது என ஒரு விளம்பரம் செய்தது. அதேநேரத்தில் இந்தியர்கள் அங்கே அடித்துக் கொல்லப்பட்ட செய்திகளும் நாளிதழ்களிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் வெளிவந்தன.

அப்படியான நாட்டில், பாலுறுப்புச் செயல் பாட்டுத் துணுக்குகள், சிரிப்புகள், பாலினக் கதைகள், மதுபானக் கூடங்கள், ஆடைகள் அவிழ்ப்பு, ஓரினச் சேர்க்கைப் பணியாளப் பெண், மலிந்த மார்புகளைக் கொண்ட பெண் என அவரவர் அவசங்களுடன் பணியாளர்கள் நடந்து கொண்டாலும் வைத்தியசாலை அமைதியாக இயங்குவது மிக முக்கியமான ஒன்று. சிகிச்சைக்கு வரும் பூனைகளும் நாய்களும் அவற்றின் நோய் தீர்த்தலும் அதற்கான அறுவைச் சிகிச்சைகளும் கருணைக் கொலைகளும் கிருமிநாசினியின் வாசத்துடன் பக்கம்பக்கமாக எழுகப்பட்ட போதிலும் மனிதர்களைப் போலவே பேசும் பூனையான கொலிங்லூட்டின் இருப்பும் அது பேசும் குத்தலான மொழியும், அதன் நடத்தையும் வாலசைவும் அது கொண்டிருக்கும் அதிகாரமும் அதைக் கைக்கொள்ளும் விதமும் மிக முக்கியமானது. மனிதனால் பேச முடியாதது கனவுகளின் வழியே படைக்கப்படுவதைப் போல, இங்கே மனிதவக்கிரங்கள் யாவும் மனசாட்சியாக கொலிங்லூட்டின் பூனையின் வழியே பேசப்படுவது நாவலின் சுவாரசியம். வைத்தியசாலையின் நீள அகலத்தைக் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நுணுக்கமும் நுட்பமுமாக நீட்டி முழக்கி அலகம் அப்பூனைக்கு இடைஞ்சலாக ஒரு காட்டுப் பூனை வருவதும் அதனை டிராமாக்குயின் எனும் பட்டப்பெயர்கொண்ட மருத்துவப் பணியாளப் பெண் ஷரன் தப்பவிட்டுவிடுவதும், கொலிங்லூட்டின் தனிக் காட்டுப் பூனைத்தனம் மட்டுப்படுவதும் சுவாரசியம். மனிதனுக்கான அத்தனை கல்யாணக் குணங்களையும் ராட்சசக் குணங்களையும் கொண்ட கொலிங்லூட் மிக நேர்த்தியாக அதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அது பேசும் கடைசி வாசகம் கூட, கொலிங்லூட், உனது கடைசி ஆசை என்ன? என்று சுந்தரம் பிள்ளை கேட்டதற்கு, டிராமாக்குயினுக்கும் உனக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருந்ததா? என்றுதான் கேட்கின்றது. இருந்தது. அது வைத்தியர் போன்ற தொடர்பு என்று சுந்தரம்பிள்ளை பதிலிறுக்கிறான். அதற்கு அப்பூனை, எனக்குப் புரிந்து விட்டது. ஒழுங்காக என்னைக் கருணைக் கொலை செய் என்கின்றது.

பூனைகளின் உலகம் ரகசியமானது இணை கூடுவதை பிற விலங்கினம் போல அது வெளிப்படையாக நடத்தாது. எனது, உள்ளிருந்து கேட்கும் குரல் சிறு கதைக்காக அந்தத் தரவை பல நூல்களின் வழியே கண்டறிந்தேன். இங்கே மருத்துவ அறுவை சிகிச்சைக்கு வந்த சயாமிய ஜோடிப்பூனைகளின் பாலுறவு இயக்கம் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. அந்த சிறிய கூட்டில் புறச்சூழலை பொருட்படுத்தாது அவை உறவு கொள்ளும் போது பெண்பூனை மெதுவாக முனகியபடி,

கண்ணை மூடியபடி இருந்தது. ஆண்பூனை இதுதான் கடைசி சந்தர்ப்பம் என நினைத்து அவசரமாகக் காரியத்தில் இறங்கியிருந்தது. அவற்றின் தனியுலக வாழ்க்கை கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டு, இப்போது அறுவை சிகிச்சை செய்தால், கூடுதலாக இரத்தப்போக்கு உண்டாகும் என்று, அறுவை சிகிச்சை தள்ளிப் போடப்படுவது அறிவியல்தனம்.

அதேவேளையில் பிராணிகளை வளர்ப்பவர்களுக்கு அதன் நோய்குறித்த ஞானம் மருத்துவர்களைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கும் என்பதைப் பல சிகிச்சைகளின் வழியே எழுதப்பட்டிருப்பது நேர்மையாக இருக்கின்றது. குதிரைகள் குறித்து, தனது அறிவாண்மைக் குறைவால் கந்தரம்பிள்ளை மனம் குமையும் காட்சி வலுவானதாக உள்ளது.

நாவல் முழுவதுமே விருப்ப விலங்குகள், அவற்றின் நோய்கள், அதைத் தீர்க்கும் அல்லது கருணைக் கொலை செய்யும் மனிதர்கள் என்று விரிந்தபடி, மனிதர்களுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உறவைப் பேணுகின்றது. அந்தவகையில் புதியபுலத்தில் இந்த நாவல் பயணம் செய்கின்றது. அதேவேளையில் தமிழ்ச்சூழலில் பண்பாட்டு அதிர்வை ஏற்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

ஆஸ்திரேலியா உலக வரைபடத்தில் தனித்துவமாகத் தெரிந்தாலும், அங்கும் பிறநாடுகளில் இருக்கும் அத்தனை அவலங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றுக்கு இடையே ஆஸ்திரேலியாவுக்குள் புலம் பெயர்ந்து வாழமுயலும் ஒரு தமிழனின் வாழ்க்கை, இதுவரை தமிழ்ச்சமூகம் பாரம்பரியமாகக் கடைப்பிடித்துவந்த நம்பிக்கைகளையும் சிந்தனைகளையும் தமிழ்ச்சூழல் மறைத்தும் ஒளித்தும் பேசிவந்த பாலியல் வேட்கை, அரசியல் ஆகியவற்றை கங்காருபோல ஒரே தாண்டலில் தாண்டிவிடுகின்றது. இது மிக முக்கியமான ஒன்று.

கணவன் கிறிஸ்டியனால் கடுமையான தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் மனைவி ஷரன், காயங்களிலிருந்து அதன் வலியிலிருந்து மீள கந்தரம்பிள்ளையைக் கையாள அதற்கு இணங்கும் இடம் புலம்பெயர்ந்த இடத்தின் அனுபவத் தொகுதியாகவும் உணர்வாழங்களாகவும் அதற்குக் கைகொடுக்கின்றது. அது இயல்பு என ஏற்க மனம் தத்தளிக்கின்றது. அத்துடனே, பல கருணைக்கொலைகளைச் செய்துவந்த சுந்தரம்பிள்ளை, வைத்தியசாலையின் மனச்சாட்சியாக நடமாடிய கொலிங்லூட்டை கருணைக்கொலை செய்து, மனிதனுக்கு மன சாட்சி தேவையில்லை என்பதை நிரூபிப்பது நாவலை வேறொரு பரிமாணத்துக்கு இட்டுச்செல்கின்றது.

ஜெயமோகன், முருகபூபதி, சுப்ரபாரதி மணியன், கருணாகரன் ஆகியோர் நாவல் குறித்து எடுத்தியம்பும் முஸ்தீபுகளுடன் பயணிக்கும் ஒரு வாசகனுக்கு, மாநகராட்சியின் தண்ணீர் தொட்டியில் குளித்த அனுபவம் மட்டுமே கிட்டும். அவர்களை விலக்கிவிட்டு வாசித்தால்... தெளிந்த நீரோடை யொன்று வழிப்பாறை களில் மோதி விலகி, புதிய தடமிட்டு நடந்து, வேறு எங்கோ ஓரிடத்தில் மீண்டும் கூடுவது இயல்பான முரணைக் காணப் பெறலாம். அதுவே இந்த நாவலின் தனித்தன்மை.

ஆசிரியரது நீரோட்டமான எழுத்து நடை,
யதார்த்தமான சம்பாஷணைகள், அக்கால
இளம் யுவதி களின் மன ஓட்டங்கள், அவர்களின்
சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரில்
பறித்து வைத்திருக்கும் பெரியவர்கள், இப்படி
ஒவ்வொரு பாத்திரங்களையும் இயல்பாகப்
படைத்திருக்கிறார்.

‘ஆனந்தியின் இரு குறு நாவல்கள்’ நூல் பற்றி உள் நோக்கிய ஒரு பார்வை

■ திருமதி கலா கௌரிகாந்தன்

அந்தக் காலத்தில் ஏழாலை என்ற எழில் மிகு ஊரின், முத்திரை பதித்த மூத்த எழுத்தாளர்களில் ஆனந்தியும் ஒருவர் என்பது பெருமைக்குரியது. தன்னுரையில் குறிப்பிட்டது போல், எழுத்துத் தவமியற்றும் ஒரு தபஸ்வினி தான் அவர் என்பதை அவர் உள்ளத்தில் கருக் கொண்டு காவியமான இந்த இரு குறு நாவல்களும், பறைசாற்றி நிற்கின்றன. ஒரு காலத்தில் இயற்கை எழிலும், தூய்மையும். புனிதமும் அதனோடு இசைந்து வாழ்ந்த சமூகத்தினரையும், தன்னகத்தே கொண்டு, பெருமை மிக்க ஊராகத் திகழ்ந்த ஏழாலை என்ற கிராமம் இந்தப் புது வீடு என்ற குறு நாவலின் பிறப்பிடம்.

பழமையும் பண்பும் பாசமும் கூடவே கொஞ்சம் பாமரத் தன்மையும் கொண்ட கதாநாயகி துளசி, அன்பே வடிவானவள். தாயாகப் போற்றும் மொழி, ஊர் நாடு, இவற்றில் அதீத பிரேமை கொண்டவள். பகட்டும் படாடோபமும், அதன் பால் ஈர்க்கப்படும் மாந்தரும், அதனால் கவனிப்பாரற்றுச் சீரழிந்து போகும் ஊரின் அழகும் வளமும் கலாசாரமும் இதை எண்ணி விசனம் கொண்டு தவிக்கும் துளசி. அன்பே உலகம். அதுவே தெய்வமென வாழ்பவள்.

இன்றோ நானையோ என வாழ்நாளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும், என்பது வயதைக் கடந்து நிற்கும் தகப்பனார் சுந்தரத்தை மட்டும் துணையாகக் கொண்டு, இருளில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். கணவனால் கை விடப்பட்டோ, அல்லது அவனைக் கை விட்டோ, வந்த அபலை அவள். களங்கமற்ற தெய்வீக அன்பொன்றையே, சொத்தாகக் கருதும் அந்தச் சத்திய தேவதை மீது, அன்பைப் பொழிய வந்த சிறுவன் விசாகனை, அவள் தன்னைச் சுற்றியிருந்த இருள் போக்க வந்த, ஒளிக் கீற்றாகவே கருதினாள். களங்கமில்லாத அவனது அன்பு ஒன்றே, தன்னை இருளிலிருந்து மீட்டு, இனிய எதிர்காலத்தைக் காட்டப் போகிறது என்று இறுமாந் திருந்த வேளையில் தான், பிறந்த மண்ணைத் தூக்கி யெறிந்து நாகரீக மோகத்தால், வசப்படுத்தப்பட்டு, வெளி நாடு அனுப்பப்படுகிறாள். அங்கே அவன் சீரழிந்து சிதிலமாகிப் போவதை அறிந்து, விக்கித்த மனதோடு, என்றோ அவன் பழைய ஆளாகத் திரும்பி வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்பிலே, நாட்களைக் கடத்துகிறாள். இந்தக் கலி முற்றிப் போன பூமியில், அவளின் எதிர்காலம்?

இரவு தனிமை பின் விடியல், கடமை இதனிடையே அன்பும் துணிச்சலும் கொண்ட இருதய நோயோடு, எமனுக்காகக் காத்திருக்கும் சிறுமி ராணியின் நட்பு, இருளில் நடப்பவளுக்கு மெழுகுவர்த்தி கிடைத்த மாதிரி வித்தியாசமான கரு. சிந்திக்கத் தூண்டும் வசனங்கள் அற்புதமான

சுற்பனை, கானல் கங்கையானதா? அருள் தந்த விசாகன் இருள் போக்க வந்தானா? அன்பு வென்றதா? சட்டாயம் எல்லோரும் கவைக்க வேண்டிய ஒரு குறு நாவல் புது வீடு. இந்த யுகத்தின் புது வரவு

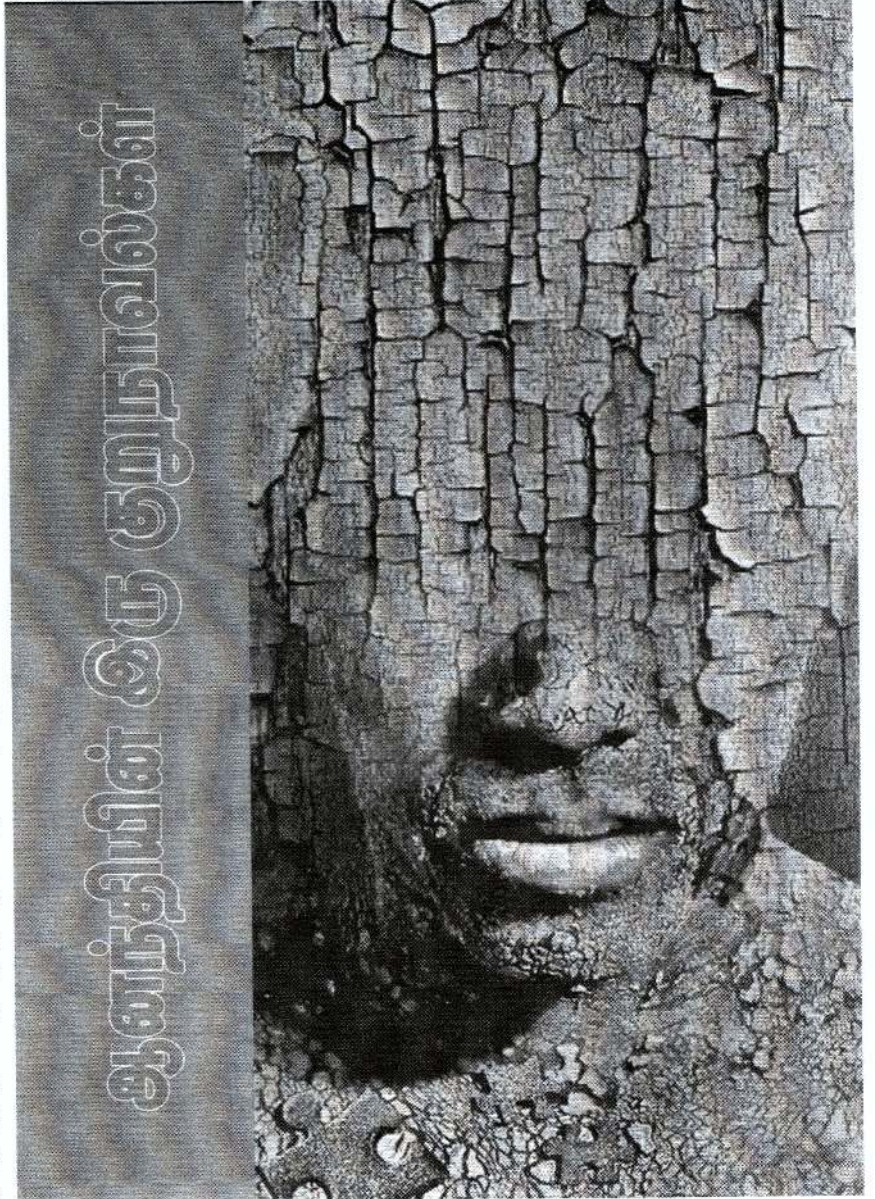
குருஷேத்திரப் போர் அன்று ராஜாக்களிடையே ராஜ் ஜியத்துக்காக ஏற்பட்டது. இங்கே ராணியாக வாழ்ந்த ஒரு தேவதையின் வாழ்விலே ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது சதையல்ல கண்ணீரை வரவழைக்கும் ஒரு காவியம்.

இன்றைய இளசு களுக்கு, இப்படியும் மனிதரா? இவள் போன்ற பெண்களால் எப்படி முடிந்தது? என ஆச்சரியப்பட வைக்கும் சம்பவங்கள்,

அந்தக் காலத்தில் ஒழுக்கம் சுற்பு, என்ற கோட்பாடு சளுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் பருஷன், என்பதற் கிணங்கத் தங்கள் உணர்வு களைச் சுருக்கிக் கொண்டு, வாழ்ந்து மடிந்த எத்தனையோ பெண்கள் மத்தியில், இக்கதையில் வரும் சாரதா ரொம்பவும் வித்தியாசமானவள். பிறந்த வீட்டின் பாசமழையில் நனைந்து,

சிலிர்த்துக் கல்யாணக் சனவுகளோடு காத்திருக்கும் கன்னிகளைப் போலல்லாது, சிற்றின்ப வாழ்விற்காகவோ, அன்றிச் சமூகத்துக்காகவோ பெண்மையை இழிவுபடுத்தும், பெண்ணடிமை வாழ்வை, சிறு வயதிலேயே வெறுத்தவள். சாரதா என்ற பெயருக்கேற்றாற் போல், தூயவள். அவளது தெளிந்த லட்சியங்கள், கல்யாணம் என்ற பந்தத்தினால், சிதைக்கப்பட்டுச் சீரழிந்த போது, உள்ளம் ரணகளமான நிலையிலும் புதுமைப் பெண்ணாகத் தாலி என்ற வேலியை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறும் அவளது துணிச்சல், பாராட்டப்பட வேண்டியது. பாடமாக அமைய வேண்டியது. அதுவும் அந்தக் கால கட்டத்தில் ஆசிரியர் துணிந்து புரட்சிகரமான முடிவைத் தந்திருப்பது, அவர் எத்தனை குருரமான ஆணாதிக்கம் பற்றி உணர்ந்திருக்கிறார், அறிந்திருக்கிறார், என்பதையே காட்டுகிறது. வாசகர்களுக்கும் அதை உணர்த்தியிருப்பதற்கும் அவருக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டும்.

ஆசிரியரது நீரோட்டமான எழுத்து நடை, யதார்த்தமான சம்பாஷணைகள், அக்கால இளம் யுவதிகளின் மன ஓட்டங்கள், அவர்களின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரில் பறித்து வைத்திருக்கும்

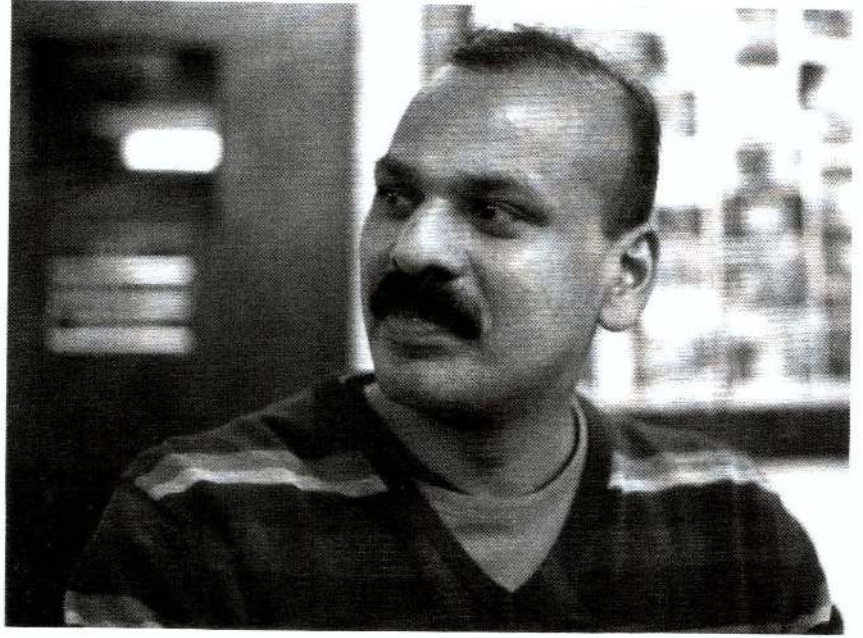
ஆனந்தியின் ஒரு குறநாவல்

பெரியவர்கள், இப்படி ஒவ்வொரு பாத்திரங்களையும் இயல்பாகப் படைத்திருக்கிறார்.

எதிர்பார்ப்புகள் ஏமாற்றங்களாகிற போது, பேதலித்துப் போகும் பெண்களுக்குச் சாரதாவின் முடிவு ஒரு சவால். எல்லாவற்றிற்கும், சிகரம் வைத்தாற் போல், அண்ணன் செந்தூரன் பாத்திரம். ஆதிக்கத்தைத் திணிக்கின்ற ஆண் வர்க்கத்தினிடையே, இப்படி அன்பைப் பொழியவும் ஆண்களால் முடியும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

சுதந்திரமென்பது ஒவ்வொரு உயிரினதும் பிறப்புரிமை. யாரும் எவரையும் அடிமைப்படுத்தவோ கொடுமைப்படுத்தவோ முடியாது.

புரட்சிப் பெண் சாரதா என்றும் எங்கள் நெஞ்சங்களில் நிறைந்திருப்பாள். அவள் களம் வென்ற காரிகை. அடிமை விலங்கொடித்த தாரகை. என்றும் அவள் திடம் கண்டு முரசொலிக்கும் பேரிகை... மொத்தத்தில் ஆனந்தியின் இந்த நாவல் வாசகர்களுக்கு அரிய விருந்தளிக்கும் என்பது என்றும்பிக்கை.

என்னவாக இருந்தார் லெனின் சின்னத்தம்பி

■ தர்மு பிரசாத்

புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களால் எழுதப்பட்ட நாவற் பிரதிகளில் பல பொதுப்போக்குகளை நாம் அடையாளம் காணமுடியும். அதன் உரையாடற் புள்ளியாக எப்போதும் இலங்கையும், அங்கு நடைபெற்ற போருமே இருந்திருக்கிறது. இலங்கையின் அரசியற் பிரக்ஞையிலிருந்து விலகி மக்கள் பிரச்சினைப்பாடுகளைப் பேசிய நாவல்களென எதையும் தனித்து அடையாளம் காட்டமுடிவதில்லை. பெரும்பாலான புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் இயக்கப் பின்புலம் உள்ளவர்கள். அதுவே அவர்களின் படைப்புகளின் அடியில் கரும்பரப்பாக உருத்திரண்டிருக்கிறது. அவர்கள் முன்னிருந்த தேவையாக தமது அரசியற் பிரக்ஞைக்கு ஆதரவு கோரும் முனைப்போடு உருவாக்கிய பிரதிகளில் அவர்களின் அரசியல் நிலைபாடுகளின் பிரசன்னமே மேலோங்கியிருந்தது. பிரச்சாரத்தின் ஊடகமாக தாம் இயங்கிய மிகச்சிறிய இலக்கிய வெளியை அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் அல்லது அப்படி இயங்கியவர்களை இணைக்கும் குவிமையமாக இலக்கியம் இருந்திருக்கிறது.

போரும் அதன் வலிகளாலும் - அதிகாரம் குறித்த கேள்விகளாலும் - நலிந்த விடுதலையின் குரல்களாலும் - படுகொலையின் இரத்தங்களாலும் நிரம்பியிருந்த புலம்பெயர் நாவற் பிரதிகளில் ஓர் உடைப்பை லெனின் சின்னத்தம்பி நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இலங்கையில் வாழ்ந்த கால அளவைவிட புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த கால அளவு அதிகமானதாகி விட்டாலும் இன்னும் பலரின் சிந்தனையும், செயல்களும் இலங்கை குறித்தானதே. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளின் மையநீரோட்டத்தில் கலக்க "முடியாமல் விளிம்புநிலை வாழ்வும், வேலைகளும் செய்து ஒரு தலைமுறை கடந்து விட்ட பின்னரும் அவை குறித்த காத்திரமான பதிவுகள் இலக்கியமாக முன் வைக்கப்பட்டதில்லை. புலம்பெயர்வாழ்வு கொடுத்த அகநெருக்கடிகள், அடையாளச்சிக்கல்கள், மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சிகள், மொழிச்சிக்கல்கள், கலாசார நெருக்குதல்கள் குறித்த பதிவுகள் இன்னும் விரிவாகப் பிரதிகளில் உரையாடப்படவில்லை. அதனை ஒரு பக்கத்தரப்பாக லெனின் சின்னத்தம்பி செய்திருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தரப்பாக முன்வைக்கும் அதன் அரசியல் குறித்து இறுதியில் உரையாடலாம். அது பேச விளைந்த வர்க்க - அடையாளச் சிக்கல்கள் குறித்துப்பார்க்கலாம்.

விளிம்புநிலை வாழ்வு கொடுக்கும் அகநெருக்குதல்கள் சிக்கலானவை. கூடவே அடையாளச் சிக்கல்களும் சேர்ந்து கொள்ளும்போது அதன் போக்குகள் வேலையிடங்களில், தேநீர் அருந்தகங்களில், ஓய்வு அறையில் பொதுப்போக்குவரத்துகளில், விசாரணைகளில் தம் அதிகார வன்முறையை சொல், செயலில் கோரிநிற்கும். இந்நெருக்கடிகளிலிருந்து வெளிவர குடும்பம், வேலை போன்ற அதிகார நிறுவனங்கள் விடுவதில்லை. இப்படியாகப் பதினைந்து வருடங்கள் உணவு தயாரிக்கும் நிறுவனம் ஒன்றில்

கடைநிலைத் தொழிலாளியாக பாத்திரம் கழுவிக்கொண்டும், உலர்ந்த இறைச்சிகளை மெல்லிய சீவல்களாக வெட்டி வடிவாக அடுக்கிக்கொண்டும், சவற்கார நுரைததும்பும் அழுக்கு நீரோடு காலந்தள்ளிய சின்னத்தம்பியின் பதினைந்து வருட வேலையிட அனுபவங்கள் குறித்த பதிவே இந்த லெனின் சின்னத்தம்பி எனத் தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேலையிடத்தில் அதிகாரம் எப்படிப் படிநிலையாக்கம் செய்யப்படுகிறது, அது செயற்படும் நுண் தளங்கள் குறித்தும் விரிவாகப்பேசுகிறது. காலையில் கை குலுக்கி வணக்கம் செலுத்துவதிலிருந்து, மதியம் ஓய்வறையில் அமரும் இருக்கை வரை அதிகாரப்படி நிலையாக்கம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. லெனின் சின்னத்தம்பி கறுப்பராக, ஆசியராக அவர்களிடையே அடையாளப் படுத்தப்படுகிறார். அவருடன் நிற வேறுபாடின்றி பழகும் ஒரு சிலரும் கிழக்கு யேர்மனியிலிருந்து வந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேலையிடத்தில் லெனின் சின்னத்தம்பி மாத்திரம் இவ்வடையாளச் சிக்கலில் நெருக்குதற்படவில்லை. முதலாளியின் மனைவியின் ஸ்பெயின் பின்புலம் குறித்த எள்ளல் உரையாடல்களும் வருகின்றன. அவ்வின அடையாள நெருக்குதலினால் அவன் யேர்மனியர்களைக் கடிந்து கொள்ளக் கூட முடிவ தில்லை. யேர்மனியர்கள் இனத் துவேசம் மிகுந்தவர்கள் எனும் பொதுப் பார்வையிருக்கிறது. நாவலும் அந்தப் பொதுப் புத்தியைப் பல இடங்களில் திருப்தி செய்கிறது.

சின்னத்தம்பிக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வேலை, வேலை முடிந்தால் வீடு எனும் எளிய வாழ்வு. தினமும் கடிக்காரங்களுக்குப் பயந்து கதகதப்பான போர்வையினுள் ஒளிந்து கொள்ளுகிறார். பின்னிரவு தாண்டியும் வரமறுக்கிறது நித்திரை, நினைவுகளும் அடுத்த நாள் வேலையிடத்து நினைவுகளாலேயே நிரம்பியிருக்கிறது. வேலையிட நெருக்கடி கொடுக்கும் வாழ்வு குடும்பத்தினுள் அவரை ஒன்றிப்போக விடுவதில்லை. வேலையிட அக நெருக்கடிகள் அவரைத் தொடர்ந்து தூக்கத்திலும் துரத்துகிறது. கடிக்காரங்களுக்கும், நேரத்திற்கும் பயந்து அவர் கடிக்காரத்தின் பின்னால் சென்று ஒளிந்து கொள்ளுகிறார். தப்பிப்பதற்கான அனைத்து வழிகளும் அடைபட்ட கையறுநிலையில் வேலையிற் தொடர்கிறார்.

வேலையில்லாது இருப்பதையிட்டுக் குற்றவுணர்வு கொள்ளச் செய்யும் உரையாடல்களும், கற்பிதங்களும் தக்க வைப்பதென்பது பெரும் பாடு. அதிலும் புலத்தில் இருந்த அதிகாரங்கள், பதவிகள், பெயர்கள், கல்விகள் அத்தனையும் பூச்சியமாக்கப்பட்டுத் தொடங்கப்படும் வாழ்வது. அடையாளம் சிதைக்கப்பட்டு, மதிப்பீடுகள் வீழ்த்தப்பட்டு புதிய சூழலில் பொருந்திக்கொள்ளும்

போது மொழியும் நெருக்கு கிறது. வேலையிடங்களில் கிடைக்கும் அவமதிப்புகளுடன் சதா கொந்தளிக்கும் மனம் அவருடையது. அவரால் துரும்பளவு எதிர்ப்பைக் கூடக்காட்ட முடிவதில்லை.

முதலாளி சப்கோஸ்க்கி, லெனின் சின்னத்தம்பியின் கடைசிச் சொட்டு ஆன்மாவையும் சக்கையாகப் பிழிந்து விடுகிறார். அமெரிக்காவின் இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலின் பின்னர் வந்த பொருளாதார நெருக்கடிகள் யேர்மனியிலும் தொடர்கிறது. அது சின்னத்தம்பியின் நிறுவனத்தையும் பாதிக்கிறது. பலர் வேலை இழக்கின்றனர். சின்னத்தம்பியின் வேலை இரட்டிப்பாகிறது. பாத்திரங்கள் கழுவுவதோடு உணவுத் தட்டுகளையும் தயார் செய்ய வேண்டும், கூடவே எடுபிடி வேலைகளும் அவரை வந்தடைகின்றன. இந் நெருக்கடிகளால் நிறுவனத்தில் பல கட்டுப்பாடுகள் வருகின்றன. உபரியாக ஒளிரும் மின்விளக்குகளும் கண்காணிக்கப்படுகிறது. பணம் ஒன்றே இலக்கான முதலாளியும் தொடர்ந்து தொழிலாளர்களைக் கண்ணில் எண்ணெய் ஊற்றிக் கண்காணிக்கிறார். தொழிலாளிகள் நோய்வாய்ப்பட்டு விடுப்பு எடுத்தாலும் புதியவர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதில்லை. இருப்பவர்களைக் கொண்டே வேலைகள் முடிக்கப்படுகின்றன. இரட்டிப்பாகும் வேலைக்கு மேலதிகச் சம்பளங்கள் வழங்கப்படுவதுமில்லை. அழகான உணவுத்தட்டங்களின் பின்னால் பல்லிளிக்கும் நிதர்சனமது. பிழியப்படும் ஆன்மாவின் சொட்டுகள் முதலாளியின் சட்டைப் பையை நிரப்பிக்கொள்கிறது.

சின்னத்தம்பி மாத்திரமல்ல முதலாளிக்கு விகவாசமாகப் பல வருடங்களாக மாடாக உழைத்த ஸ்ரைட்டரும் முதலாளியால் கை கழுவுப்படுகிறார். முதலாளியின் அப்பாவின் காலத்திலிருந்து நிறுவனத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் தன் வியர்வையைச் சிந்திய ஸ்ரைட்டரின் கால் மூட்டுகள் தேய்ந்து படுக்கையில் வீழ்ந்ததும் அவனின் உயிர் பயன்றதாகி விடுகிறது. அத்தனை வருட உழைப்பும், அர்ப்பணிப்பும் ஒன்றுமில்லாததாகி விடுகிறது. தேய்ந்து, நீர்வற்றிய கால் மூட்டு களுடன் அவன் வேலைக்குத்திரும்பும் போது முதலாளிக்கு வேண்டாத வனாகி விடுகிறான். அவனுடைய அதிகாரங்கள் அனைத்தும் பறிக்கப்பட்டு, வெறும் சமையற்காரனாக படிநிலையிறக்கம் செய்யப்படுகிறான். அது குறித்தும் அவன் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. தனக்கு இட்ட வேலைகளை அதே விகவாசத்துடன் செய்து முடிக்கிறான். சின்னத்தம்பியையும் புதிய நிர்வாகிக்கு அடங்கிப்போகும்படி ஆலோசனை வேறு கூறுகிறான். அவன் சிந்தனை, மனம் நுட்பமாக இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகத் தூர்ந்து போயுள்ளது. அவனின்

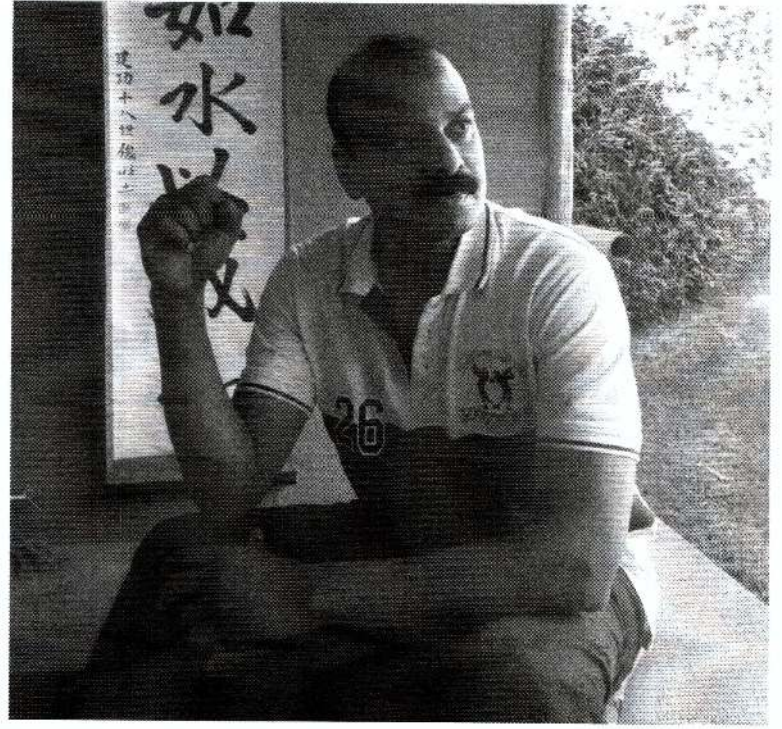

இடத்தை உவ்வ நிரப்பிக் கொள்கிறான். அவ்வளவு அதிகாரங்களையும் தான் எடுத்துக் கொள்கிறான்.

உவ்வா முதலாளிக்கு விசுவாசமாக ஒவ்வொரு இடுக்கிலும் சந்தேகத்தின் கண்களைப் பொருத்துகிறான். வேலையிடத்தில் புதிய நெருக்கடிகள் முளைக்கின்றன. வேலைக்குப் புதிதாக வருபவர்களும் சின்னத்தம்பியின் அனுபவத்திற்கு எந்த மதிப்பும் கொடுப்பதில்லை. அவரைக் கடைசி வரை ஒரு கடைநிலை ஊழியனாகவே பாவிக்கிறார்கள். அது கொடுக்கும் அக நெருக்கடிகளும் அவரைத் துரத்துகிறது. ஒரு செப் செய்யக் கூடிய வேலைகள் அனைத்தும் தெரிந்திருந்தும், அதன் நுட்பங்கள் அனைத்தும் புரிந்திருந்தும் அவரின் அடையாளம் அவரை ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது. மாநகரின் பிரமாண்ட உணவு இயந்திரத்தினுள் சக்கையாகப் புகுந்து சக்கையாகவே வெளியேறு கிறார். அவரின் உழைப்பு உறிஞ்சப்பட்டு பயன்மதிப்பற்ற பொருளாக ஒரு புத்தாண்டில் வெளித் தள்ளப்படுகிறார்.

இந்த முதலாளி - தொழிலாளி குறித்தான வர்க்க அதிகார அடக்குமுறைகள் குறித்த பதிவுகள் நம் சூழலில் நிரம்பவிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து லெனின் சின்னத்தம்பி நாவல் எங்கு தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்கிறது? எங்கும் அது தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. குக்கிராமத்தில் பலசரக்குக் கடையிலிருக்கும் தொழிலாளி - முதலாளியின் சுரண்டலை இது யேர்மனியில் பேசுகிறது. அன்றி அது அதிலிருந்து விலகி அதன் முரண் உண்மைகளைப் பேச முயலவில்லை. தொழிலாளியின் பக்கத் தரப்பை மட்டுமே முன்வைக்கிறது. முதலாளி - தொழிலாளி என்ற இருமைகளில் அது தொழிலாளியின் பக்கமிருந்து பேசுகிறது. முதலாளியைத் தீமைகளின் மொத்த வடிவமாகக் கட்டமைக்கும் நாவல், சின்னத்தம்பியை அப்பழுக்கற்ற புனிதராகவும் கட்டமைக்கிறது. இந்தப் புனிதமாக்கலின் பின்னால் உள்ள அறம் சார்ந்த கேள்வியே நாவலை ஒரு பக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளவைக்கிறது.

முதலாளியாலும், செப் மாரினாலும் தொடர்ந்து நெருக்குதற்படும் லெனின் சின்னத்தம்பி சமூகத்தில் என்னவாக இருக்கிறார்? புலத்தில் என்னவாக இருந்தார்? என்பது குறித்த குறிப்புகள் எவையும் நாவலில் இல்லை. அவர் சாதித் தடிப்பு மிக்க வெள்ளாளராகவோ, அடக்கி ஒடுக்கும் கணவனாகவோ, அதிகாரம் மிக்க விதானையாகவோ, இல்லை இன்னொரு குட்டி முதலாளியாகவோ இருந்திருக்கலாம். ஏன்? சாதிய ஒடுக்குமுறைகளை எதிர்க்கும் ஒருவர் ஏக காலத்தில் இனவாதியாக இருப்பதற்கான அத்தனை சாத்தியங்களும் உள்ளன. இதுவே லெனின் சின்னத்தம்பியை அப்பழுக்கற்ற புனிதராகக் கட்டமைப்பதில் உள்ள இடமாகும். இந்தப் புனிதமாக்கல் நாவல்

வாசிப்பில் தொடர்ந்து துருத்தியபடி இருக்கிறது.

நாவலில் உருக்கொள்ளும் மொழி புனைவிற்கான மொழியல்ல. அது நேரடியான உணர்ச்சிகளற்ற மொழி. அதில் தேவையற்ற விபரிப்புகளுக்கோ, நுண்தகவல்களுக்கோ இடமில்லை. அதுவொரு ஒளிப்படக் கருவியின் இலாகவத்தோடு லெனின் சின்னத்தம்பியின் வாழ்வைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. அவரின் அனுபவங்களை எந்தப் பாசாங்குகளுமின்றி அப்படியே பதிவு செய்கிறது. அதனால் ஆவணத்திற்கு நெருக்கமான மொழியுடைய நாவல் போலுள்ளது.

வேலையிடத்தில் நுண்தளங்களிலும் இயங்கும் அடையாள நெருக்கடி குறித்து அதிகம் பேசாத நாவல் - ஒட்டு மொத்தமுமான விடுதலையின் மையமாக வர்க்க வேறுபாட்டைச் சுட்டி நிற்கிறது. சின்னத்தம்பியை நெருக்கும் குடும்பம், அடையாளச்சிக்கல்கள் குறித்தும் அதிகம் பேசவில்லை. சிறுகதையிலிருந்து "நாவலெனும் வடிவம் உருக்கொண்டதன் நோக்கமே பல் பரிமாணங்களைப் பேசும் வெளியை உருவாக்குவதற்குத்தான். சிறுகதைகள் ஒரு பக்கத் தரப்பை மட்டும் சொல்லிச் செல்லும் போது நாவல் பல் முரண்களையும் பேசும். அதுவே அதன் உள்விரிவும் ஆகும். லெனின் சின்னத்தம்பியில் அந்த இரசவாதம் நிகழவில்லை. அது புதிய களத்தில் வர்க்க வேறுபாட்டு நெருக்கடிகளைப் பேசுகிறது. இன்னமும் உரையாடப்படாத, வலிமையாகப் பதிவு செய்யப்படாத ஆன்மாக்களின் உலர்ந்த வெளியைப் பேச விளைந்திருக்கிறது. முதற் தலைமுறை அரசியல் தஞ்சம் கோரியவர்களின் இருப்பையும், அவர்களின் வேலை நெருக்கடிகள் குறித்தும் பேசுகிறது, முதலாளியின் சுரண்டல் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறது. அந்தவகையில் லெனின் சின்னத்தம்பி முக்கியமான தொரு பதிவாகும். அகதித் தொழிலாளியின் மாதிரி வாழ்வுக்கு உதாரணமான ஒருவராக லெனின் சின்னத்தம்பி இருக்கிறார்.

(ரன்றி-ஆக்காடி)

என்.கே.ரகுநாதனின்

“ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி”

■ சி.புஷ்பராணி

அந்தக் காலத்தில் ஐய்யாமாரிடம் (வெள்ளாளர்களிடம்) எளியஞ் சாதிப் பெண்கள் ஏதாவது உதவி கேட்டுப் போவதாயிருந்தால், ஒரு காவோலையை இடையில் செருகித் தங்கள் பாதச்சுவடுகளை அழித்துக் கொண்டு தான் போகவேண்டும். ஐய்யாமாரின் வீட்டுப் படலை வரை அவர்கள் சென்று தங்கள் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பவேண்டும். அவர்களின் கால் தடங்களிலேயே அவ்வளவு தீட்டு - வள்ளியம்மை (கதைநாயகனின் தாய்) காவோலையை இழுத்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று தடவைகள் அப்படிப் போயிருக்கின்றாள். ஆசிரியர் விபரிக்கும் இது போன்ற கொடுமைகள் நிறைய இதில் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. தன்னோடு என்.கே. ரகுநாதன் படிக்கும் ஆதிக்கசாதி நண்பர்களைச் சந்திக்கும் போதுகூடப் படலையடியில் நின்று பேசிவிட்டு வருவதையும் ஆசிரியர் விளக்குகின்றார். எங்கள் ஊரிலும் சிலர் இப்படி இருந்ததை என் சிறு வயதில் கவனித்திருக்கின்றேன். சிரித்துப் பேசியே வாசலில் வைத்தே அனுப்பி விடுவார்கள். இதனால்தான் ஊரவர் பலரோடு பழகாமல் விலகியிருந்தோம். மணியன்காரர்களால் கட்டப்பட்ட பொதுக் கிணறுகளில் கூடத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கணிக்கப்பட்டோர் தண்ணீர் அள்ளமுடியாமல் ஆதிக்கசாதியினர் வரும்வரை காவல் இருந்த அநியாயத்தையும் இந்நூலில் காண்கின்றோம். பாடசாலையில் கூடக் குறைந்த சாதி மாணவர்களுக்கு என்று தனி வாங்குகள். இதில், ஆசிரியர்களில் பலரும் தடிப்புப் பிடித்தவர்களாய் இருந்ததை ஆசிரியர் விபரிக்கும் இடங்கள் எனக்கு எந்த ஆச்சரியத்தையும் தரவில்லை. முற்றும் துறந்த கன்னியாஸ்திரிகளே சாதிவெறி பிடித்து அலைந்ததைப் படிக்கும் காலத்தில் கண்டு மனம் வெறுத்தவன் நான். இதையெல்லாம் தாண்டி, “ரோட்டுக்குக் குறுக்கே அல்ல சமூக வளர்ச்சிப் பாதைகளுக்குக் குறுக்கே பெரும் தடைக் கற்களாகப் போட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் மனிதன் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றான்.” என்று மிக அழகாக ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல, ஒரு பின்தங்கிய கிராமமும் அதைச் சுற்றிய அதே மாதிரியான கிராமங்களும், அதைச் சேர்ந்த பின்தங்கிய வகுப்பினரும் எப்படிப் படிப்படியாகத் தாங்கவொண்ணாத சிரமங்களையும், தடைபோட வந்தவர்களையும் கடந்து பாய்ந்து நம்பமுடியாத அளவுக்குக் கல்வியிலும், மேலாண்மைப் பதவிகளிலும் தம்மை இணைத்து முன்னேறினர் என்பதை ஆசிரியர் விபரித்துக் கொண்டே போவது அந்நாளைய சாதிகொடுமையின் உச்சத்தையும், அதை மீறிக் கடக்க அவர்கள் பட்ட கொடும் பாடுகள். வேதனைகள் அத்தனையும் படிக்கும் அனைவரையும் அந்நாட்களுக்கே இழுத்துச் சென்று அவற்றை எம்முள் பதிய வைப்பது உணர்வு பூர்வமான அவரின் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகும்.

அதேவேளை, ஆசிரியர் பல இடங்களில் குழப்போ குழப்பென்று எம்மைத் தடுமாற வைக்கின்றார். ஊர்கள் பற்றி விபரிக்கும் போதும், ஊருப்பட்ட மனிதர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும்போதும் அவை எம் மனதில் தங்க மறுக்கின்றன..

முற்காலத்தில் சாதியமைப்பு ஆணையிறவுக் கடலுக்கு அப்பால் மட்டுமே இருந்தது. இப்போது இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், கனடா என்று உலக நாடெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது

யார், எவர்கள் என்ற பெரும் குழப்பம் இடியப்பச் சிக்கல் போல எம்மைக் கொஞ்சம் இல்லை யில்லை நிறைய உலைய வைக்கின்றன. கதாநாயகனின் பெயரையே பல இடங்களில் இராசன் ரவி ரவீந்திரன் என்று குழப்பி யூகிக்கும் நிலைக்கு எம்மைத் தள்ளுகின்றார். இந்தத் தன் வரலாற்றில், சில இடங்களில் முதலில் வந்தது திரும்பவும் வந்து எரிச்சலையூட்டுகின்றது. ரவியின் படிக்கும் காலங்களையும் தெளிவில்லாமல் தலைகீழாக என்று ஆசிரியர் தானும் குழம்பி எம்மையும் புரியாத நிலைக்குத் தள்ளுகின்றார்.

அந்தக் காலத்தில் சேட்டுப் போடாமலேயே ஆண்பிள்ளைகள் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்தனர் என்பதும் எனக்குப் புதிதாக இருக்கின்றது. அந்தக் காலப் பார்ப்பனர்களின் குருகுலத்தில் தங்கிப் படித்தோர் மேற்சட்டை போடாமல் படித்தது பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இதில் ரவி எஸ். எஸ்.சி படிக்கும்போதுதான் ஜெபமாலை என்ற மாணவன் முதலில் சேட் அணிந்ததாகவும், அதன் பின் எல்லா மாணவர்களும் சேட் போட ஆரம்பித்ததாகவும் கூறும் ஆசிரியர், "சேட் அணியும் நாகரீகத்தைக் கத்தோலிக் கரே தொடக்கி வைத்தனர் என்பதையும் ஒப்புக் கொள்கின்றார். இதில் பருத்தித்துறையை மையமாக வைத்தே அனைத்து ஊர்களும் வருகின்றன. ரவி பிறந்த ஊரான வராத்துப்பனை, சந்தாதோட்டம், ரங்காவத்தை, உத்திராவத்தை, கொத்தியாவத்தை, பறைய தெரு, கோணந்தீவு, அல்வாய் என்பன குறிப்பிடத் தக்கவை. இந்த ஊர்களின் பனை வளங்கள் பற்றியும் பெருமை பொங்கப் பல இடங்களில் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. மூடல்பெட்டிகள், கருப்பட்டி காய்ச்சி விற்றல் போன்றவற்றால் பனைவளம் பெண்களால் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் பறைய தெரு பின்னாட்களில் "தும்பனை" என்று அழைக்கப்பட்டது. தாய் "பெலகேயா ஜமார்க்லிம் கார்க்கிலு மகன் பாவெல் முறையே வள்ளியம்மை., ரவி இருவரையும் ஒன்றுபடுத்திப் பார்ப்பது இரசிக்க வைக்கின்றது. "தாய்" பெலகேயா என் அம்மாவையும் நினைப்பூட்ட வைத்தாள். அந்நாட்களில் இயக்கத்தவர் பலரை உணவு கொடுத்து உபசரித்து மகிழ்ந்தவர் என் அன்னையும் தான்.

என்னைக் கவர்ந்த ஆசிரியரின் வரிகள் சிலவற்றை இங்கு தருகின்றேன். கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற புலவர் பெருமகன், "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக்கின்றார். "ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" என்ற முதுமொழி புராண - இதிகாச காலத்தில் இருந்தே கூறப்பட்டு வருகின்றது. நேற்றைய பாரதி, "சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா" என்று குழந்தைகளுக்குச் சொல்வதுபோல் சொல்கின்றார். சாதியமைப்பு இருந்ததால்தான் இப்படியெல்லாம் பாடியிருக்கின்றார்கள். இவைகளை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது

நம் தமிழர் மத்தியில் ஆதி காலத்தில் இருந்தே சாதிப் பிரிவுகள் இருந்ததை யூகிக்க முடிகின்றது. நம் தமிழர் மத்தியில் அவர்களின் பெரும் பேறான இந்துத்துவப் பங்களிப்பினால் இந்தச் சாதிமுறை வலுப்பெற்றிருக்கின்றது என்றுதான் கருதவேண்டியிருக்கின்றது என்று கூறும் ஆசிரியர் முற்காலத்தில் சாதியமைப்பு ஆணையிறவுக் கடலுக்கு அப்பால் மட்டுமே இருந்தது. இப்போது இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், கனடா என்று உலக நாடெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது வேறு ஒருவர் பேசியதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மிசனரிமார், 1800ல் இலங்கையில் கால் பதித்ததும், தாழ்த்தப்பட்டோரின் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு வலுச் சேர்த்ததையும் ஆசிரியர் மறக்கவில்லை. அந்நாட்களில் உறவினர்களின் வீடுகளில் தங்கியே பலர் படித்து முன்னேறியிருக்கின்றனர். என் தங்கை யொருவரின் கணவரும் அவர் சகோதரிகளும் எம்.சி .சுப்ரமணியத்தின் வீட்டில் தங்கிப் படித்தது பற்றியும் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். இன்றைய நாட்களில் இத்தகைய உறவுப்பாலம் தகர்ந்து சுக்கு நூறாகிக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கின்றோம். நடைமுறைச் சாத்தியத்துக்கு அவையெல்லாம் இன்று கனவாகி விட்டன.

ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல அவலப் பயணம் செய்து கல்லூரிப்படிப்பு வரை ரவியும், அவர் போன்றவர்களும் பட்ட துன்பங்கள் கண்முன்னே விரிகின்றன. கையில் மைக்கூடு ஏந்தி, இன்னோர் கையில் புத்தகங்கள் சுமந்து நீண்ட நெடுந்தூரம் கால் நடையாக அவர்கள் கடந்த ஒவ்வொரு பயணமும் துன்பம் நிறைந்தவையே. படித்து முன்னேற வேண்டும் என்ற தீராத வெறிதான் அவர்களுக்குள் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. படிப்பை முடித்தபின் ஆசிரியப் பயிற்சி பெறுவதற்கே ரவி போன்றோர் போராடவேண்டியிருந்தது. ஒன்றில் மத அடிப்படை அல்லது சாதி அடிப்படை என்று இவையெல்லாம் தாண்டி இவர்கள் தலை நிமிர்ந்ததைப் படிக்கும் எமக்கே மூச்சுத் திணறுவதுபோல் இருக்கின்றது. படிக்கும் கால மெல்லாம் நடை நடை என்றே இவர்களின் வாழ்நாள் கழிந்திருக்கின்றது.

அந்த நிலை இன்று இல்லாவிடினும் சாதி என்ற பூதம் எம்மவர் மத்தியில் வேருன்றி இருப்பதை யாரும் மறுக்காதீர்கள். அது மாற்று மருந்தில்லாத கொடும் வியாதி போல் எம்மவர் எங்கு சென்றாலும் காவப்படுகின்றது. அப்போதெல்லாம் தேவை வரும்போதுதான் பிறப்புப் பதிவு தெரிய வரும். பெயர் பதிவு செய்யும் அன்றைய விதானைமார் சாதிவெறி மிகுந்த வெள்ளாளர்களே. தாழ்த்தப்பட்டோருக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர் எத்துணை அருமையான பெயர்களைக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் வேண்டுமென்றே கந்தன், பூதன், கட்டையன், பூதி மாத், என்று தம் தடிப்பு மிகுந்த சாதித்தடிப்புடன் பதிவார்கள். இராசன் என்கின்ற ரவிக்குப் பள்ளித் தேவைக்குப் பிறப்புப் பத்திரம் எடுக்கப்போன போதுதான் "கணபதி" என்று பதியப்பட்டிருப்பது தெரியவருகின்றது. பின், இந்தப்

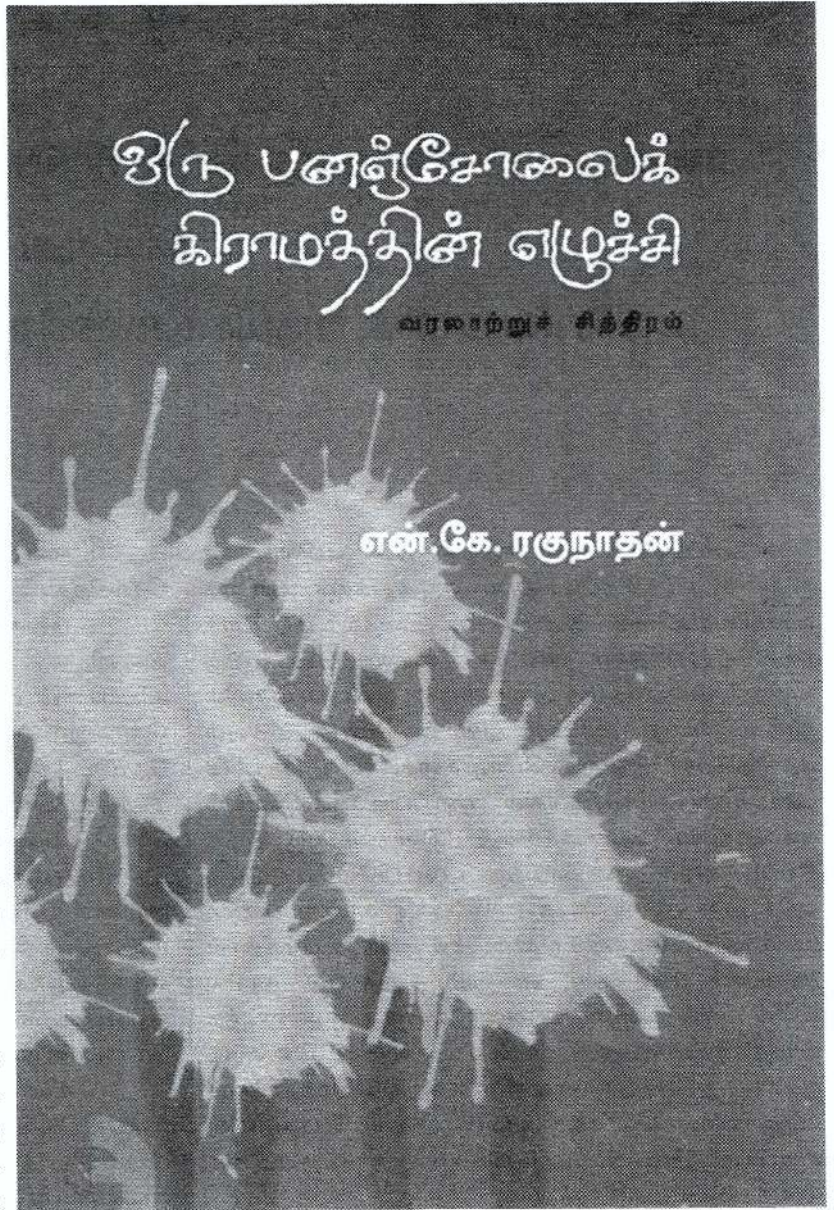
பெயரோடு அவன் பட்ட கண்ணீர்க்கதையும், அவன் பெயரை மாற்ற அவன் தாய் பட்ட சிரமங்களும் ஏராளம். சாதியெறியின் உச்சகட்டம் பார்த்து எம்மைக் கோபம் பிடித்தாட்டுகின்றது.

ஈற்றில் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியே ரவி ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேரமுடிந்தது. அங்கு கூட, ஒடுக்கும் சாதியினரால் ஏற்பட்ட அவமானங்களையும், அதனால் உண்டான மன உளைச்சல்களையும் ஆசிரியர் அழுத்தமாகப் பதிவிட்டிருக்கின்றார். அது மட்டுமல்ல பெயர் மாற்றிய பிறகூட “தந்தையின் தொழில்” என்ற பகுதியில் வேண்டுமென்றே “சுள் இறக்குதல், மேளமடித்தல், முடி வெட்டுதல் என்று பிறப்புச்சான்றிதழ் பதிவோர் எழுதி விடுவதால் பின்னாட்களில் ரவி போன்றோர் வேலை தேடுவதற்கும் சிரமப்படவேண்டியிருந்தது.

கோவில்களுக்குள் சென்று வழிபடுவது தடை செய்யப்பட்டிருந்ததால், “சிங்கள வைரவர்” என்ற கோவிலை உருவாக்கி ரவியின் சமூகத்தினர் வழிபட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் “நளவர்கள் தான் சிங்களவர்” என்று ஏன் குறிப்பிடப்படுகின்றது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இது நம்பக் கூடியதாய் எனக்குப் படவில்லை.

சாதி வெறிக் கொடுமையினால் மார்க்சிசக், கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் மேல் ஈர்ப்பு, அதனால் ஏற்பட்ட தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள், ஆலயப் பிரவேசங்கள், மக்களை விழிப்புற வைக்கும் நாடகங்கள் போடுதல் விபரிக்கப்படுகின்றன. இதில் இவர் ஞாபகத் திறன் வெளிப்பட்ட போதும், பல இடங்களில் சுவைபடாமல், தெளிவின்றி வருவதும் ஒரு குறையே. சின்ன வேலைகள் தேடுவதற்கே அதில் கால் ஊன்றி நிலைபெறவே தடுமாறிய ஒரு சமூகம் இன்று டாக்டர், எஞ்சினியர் என்று தலை நிமிர்ந்து நிற்பதே பெரும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். பருத்தித்துறையில் இருந்து யாழ் - பலாலி வீதியில் பரவியிருக்கும் இவர்கள் அப்பகுதியில் “சன்மார்க்க ஐக்கிய வாலிபர் சங்கம்” என்ற ஒரு சங்கக் கட்டிடத்தை நிறுவினதையும் அறிகின்றோம். இடங்களுக்கே போய் ஒவ்வொரு காட்சியையும் உள்வாங்குவதுபோல் எம் முன்னே காட்சிகள் விரிகின்றன.

சாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்து முன்னேறி வாழ்பவர்கள் மத்தியிலும் சாதிப்பாகுபாடும், ஒருவித பார்ப்பனியமும் இருப்பதை நான் கவனித்திருக்கின்றேன். ஆசிரியரே ஓரிடத்தில் இதைக் குறிப்பிடுகின்றார், கவனித்துப் பாருங்கள். “கலிகை என்ற இடத்தில் இருந்து பெண்கள் குறுக்குக் கட்டுடன்

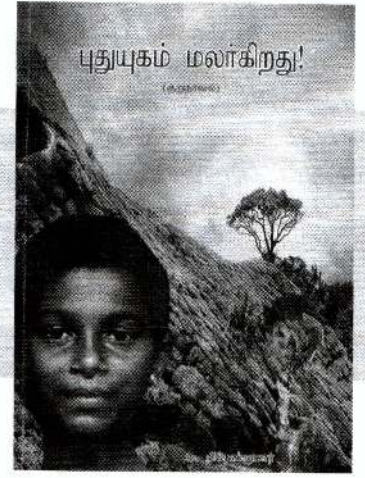

கற்கோவளத்துக்கு வந்து மீன் வாங்கித் தலையில் சுமந்து விற்பர். இவர்கள் பின் தள்ளப்பட்ட நளவர் சமூகத்தினர்” என்று அவரை அறியாமலே ஆதிக்க சாதியினரின் கருத்தை வெளியிடுகின்றார். என் ஞாபகத்தில் இருக்கும் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். 1975ம் ஆண்டுப்பகுதியில் இயக்க வேலையாக நானும் சிலரும் பலாலி வீதியில் வசித்த எமது இயக்கத் தோழர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். தோழரின் அம்மாவும் எம்முடன் பேச்சில் கலந்து கொண்டார். பேச்சின் இடையில் அவர்கள் வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி வசிப்பவர் ஒருவரின் பெயரும் வந்தது. அப்போது நான் “அவர் உங்கள் சொந்தமா” என்று கேட்டுவிட்டேன். அந்த அம்மா சன்னதம் வந்தது போல் கத்தி அவங்களை நாங்கள் படியிலும் ஏத்தமாட்டம் அவங்கடை வீட்டில் நாங்கள் செம்பு-தண்ணி எடுக்க மாட்டம்” என என் மீது கோபப்பட்டார். இதற்கு என்ன சொல்வதாம். எங்கேயும் எல்லோரிடமும் ஊன்றிவிட்ட இந்த அநாகரிகம் என்றுதான் ஒழியப் போகின்றதோ?

(நன்றி ஆக்காபடி)

மலையக மக்களின் பாடுகளை பேசி நிற்கும் நல்ல படைப்பு

ம.நிரேஸ்குமாரின் “புதுயுகம் மலர்கிறது”

ம.நிரேஸ்குமார் ஈழத்து படைப்பிலக்கியச் சூழலில் தன் சிறப்புக்குரிய எழுத்துக்கள் ஊடாக வாசகப்பரப்பில் நன்கு அறியப்பட்ட ஒருவர். குறிப்பாக நல்ல சிறுகதைகள் ஊடாக அவரை நான் நன்கு அறிந்திருக்கின்றேன். அவருடைய படைப்புக்களில் தாக்கம் செலுத்துகின்ற அவரது மொழி மிகவும் அலாதியான ஒன்று. மொழிக்கையாடல் ஊடாக படைப்பை வாசக மனதில் பற்றிப்பிடிக்கச் செய்யும் கலைத்துவம் அவருக்கானது. இவருடைய இந்த சிறப்புக்களை ஏன் எடுத்த எடுப்பிலேயே இங்கு பதிகிறேன் எனின் அந்த சிறப்புக்கு சான்று பகரும் முகமாக என்கைகளிற்கு கிடைத்த அவரது பிரதிதான் “புதுயுகம் மலர்கிறது” என்னும் குறுநாவல். நாவல்களின் வருகை அண்மிய ஆண்டுகளாக குறைவடைந்த மாத்திரத்திலான ஒரு நிலையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றது என்று பொது விமர்சனத்திற்கு மத்தியிலும் குறுநாவல்களின் வருகைகள் அவ்வப்போதுகளில் சிறப்புற இடம் பெற்றுக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

புதுயுகம் மலர்கிறது என்ற இந்த குறுநாவல் மலையகப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வியற் பின்னணியை முன் வைத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டாண்டு காலமாய் அவல வாழ்வியலுக்குள் சிக்குண்டு கிடக்கும் மலையக உறவுகளின் வாழ்வாதார பிரச்சினை யாரும் அறியாதது இல்லை. ஆனால் இந்தப் படைப்பில் ம.நிரேஸ்குமாரர் சற்று வித்தியாசமாய் லயன்களில் தோட்டத்தொழில் செய்யும் அடிமட்ட மக்கள் எதிர்நோக்கும் மிகமோசமான சுரண்டல்களில் ஒரு விடயத்தை மிக தத்ரூபமாக காட்டியுள்ளார்.

பாரதி என்கின்ற பாத்திரத்தை கதையோடு பிரதானமாக்கி அவள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளை மிகச் சிறப்பாக காட்டுகின்றார். முதலாளித் துவத்தின் கோரத்திற்கு ஆண்டாண்டு காலமாய் பலியாகும் அடிமட்ட மக்களின் வாழ்வியல் இந்த பூமிப் பந்தில் எவ்வளவு கஷ்டங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கின்றது என்பதற்கும் இக்குறு நாவல் நல்ல சான்றுகலாம். பெரியசாமி கங்காணி என்ற பாத்திரம் எப்படியான மிகமோசமான ஒரு மனிதப் பாத்திரம்

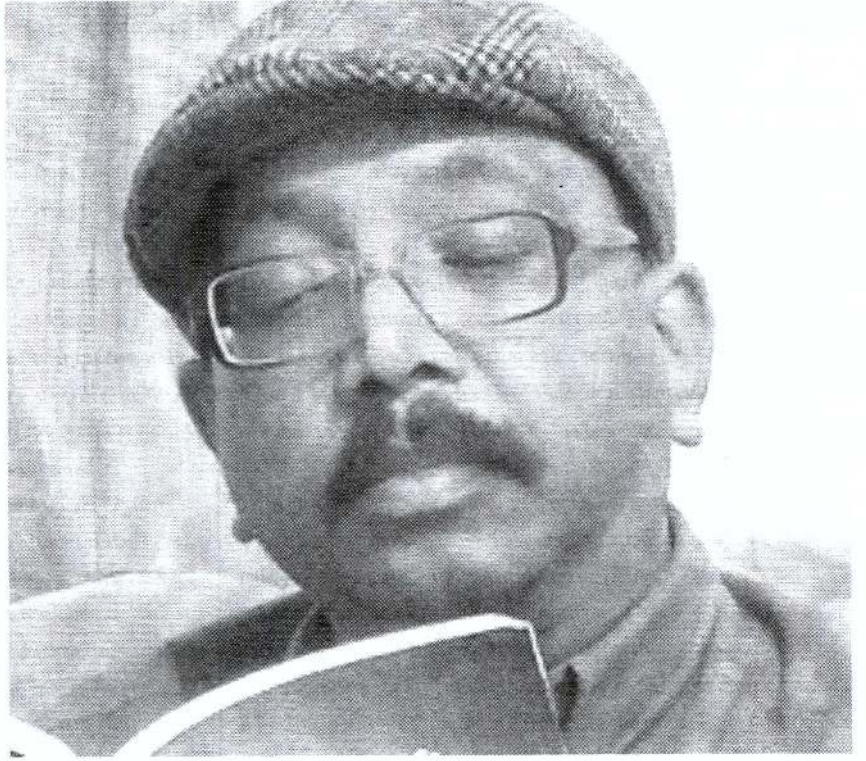
என்பதையும் அழகாகப் படைப்புகாட்டி செல்கிறது.

மலையக உறவுகள் அநேகமாக கொழும்பு உள்ளிட்ட நகரப்பிரதேசங்களில் கல்வி, வேலை, வியாபாரம் என தங்கள் வாழ்வியலை நகரச் செய்தல் தொன்று தொட்ட ஒன்று. இவரும் அப்படித்தான் தோட்டத்திலே கஷ்டங்களோடு வாழ்கின்ற குடும்பத்தை சேர்ந்த பாரதியையும், பாலுவையும் பெரியசாமி கொழும்பிற்கு அழைத்துச் சென்று பின்னர் அங்கு இந்த இரட்டை பிஞ்சுகள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை மிக அழகாக பதிவு செய்து ஒரு விழிப்புணர்வு பிரதியாக உள்ளது. குறிப்பாக அறியாமை என்கின்ற ஒரு விடயம் எவ்வளவு அவலம் என்பதை இங்கு காட்டுகிறது. குறிப்பாக சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் என்கின்ற மிக மோசமான செயல் இங்கு தலைவிரித்தாடுகிறது.

உண்மையில் இந்த பிரதியின் கதையாடல் என்பதற்கு அப்பால் இதனை வெறும் பிரதியாகப் பார்க்கத் தோன்றவில்லை. காரணம் இது ஒவ்வொரு வீட்டின் பிரச்சினை. மலையக மக்களின் வாழ்வு எதிர்நோக்கும் இந்தப் பிரச்சினை ஒவ்வொரு வீட்டின் பிரச்சினை. உண்மையில் நிரேஸ்குமார் இந்த குறு நாவலில் பயன் படுத்தியிருக்கின்ற மொழிக்காக அவரை பாராட்டியாக வேண்டும். பிரதி வடிவில் மலையக மக்களின் உரையாடல்களை பார்க்கின்ற போது மிகச் சிறப்பாக ஆர்வமாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் கதையின் வாடைக்குரிய மலையக வாடையை ஒவ்வொரு இடத்திலும் நிறுவியிருப்பதன் ஊடாக வாசகனின் பராக்கை எங்கும் செல்லவிடாத அளவிற்கு கையகப்படுத்தி பிரதியூடே மக்களை ஒன்றிக்கச் செய்துள்ளார்.

ஒரு வித்தியாசமான கருப்பொருளை, காலத் தேவையறிந்து ஒரு நேரத்தியான படைப்பாக தந்து மொழி, பிரதேசம், கதையாடல் என எங்கும் தொய்வு நிலையை பிசிற விடாது இறுதிவரை சுவாரஷ்யத் தன்மையோடு முடிவில் ஒரு மனநிறைவையும் ஏற்படுத்திய வகையில் “புதுயுகம் மலர்கிறது” குறு நாவல் ஒரு புலர்வுக்கு ஏங்கும் மக்களின் விம்பத்தை பேசிய சிறந்த படைப்பாக இருக்கின்றது என்பதை சொல்ல

கனடாவில் வதியும் கிரிதரன்,
சிறுகதை, நாவல், ஆய்வு,
கவிதை, பத்தி, விமர்சனம்
முதலான பல்புறங்களில்
அயற்சியின்றி எழுதிவருபவர்.
பதிவுகள் என்னும் கலை, கல்வி,
இலக்கியம், அறிவியல் சார்ந்த
இணையத்தளத்தை
பலவருடங்களாக தங்கு
தடையின்றி நடத்திவருபவர்.

கிரிதரனின் குடிவரவாளன் கதை அகதியாக தஞ்சம் கோருபவர்களின் வாழ்வுக்கோலங்களை சித்திரித்த தன்வரலாற்று நாவல்

உலகெங்கும் வாழும் அகதிகளின் அவலக் கதை இன்னமும் முற்றுப்பெறவில்லை. அவுஸ்திரேலியா கனடா, மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் இந்த நிலைதான் நீடிக்கிறது. அவ்வாறு அமெரிக்காவில் சந்தர்ப்பவசமாக சிக்கிய ஒரு ஈழ அகதியின் வாழ்வுக்கோலம் தான் கனடாவில் வதியும் வ.ந. கிரிதரனின் குடிவரவாளன் நாவலின் கதை. இதனை படித்தபோது இது எங்களின் கதையாகவே இருந்தமையால், எமது அவுஸ்திரேலியா வாழ்வின் தொடக்கப் பகுதியும் நினைவுக்கு வந்துவிட்டது.

“அகதியாகத்தான் வந்தோம்” எனச் சொல்வதற்கும் பலர் கூச்சப்படும் இக்காலத்தில், அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, கனடா மற்றும் அய்ரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்ற அனைவரிடமும் நான் மேற்சொன்ன எனது கதையைப்போன்று ஏராளமான கதைகள் இருக்கும்.

அகதி அந்தஸ்துக்கோரிக்கைக்காக விண்ணப்பிக்கும்பொழுது தயாரிக்கப்படும் கதைகளுக்கும் அகதியாக வாழ்ந்து அவலப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளன் படைக்கும் கதைகளுக்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன.

கனடாவில் வதியும் கிரிதரன், சிறுகதை, நாவல், ஆய்வு, கவிதை, பத்தி, விமர்சனம் முதலான பல்புறங்களில் அயற்சியின்றி எழுதிவருபவர். பதிவுகள் என்னும் கலை, கல்வி, இலக்கியம், அறிவியல் சார்ந்த இணையத்தளத்தை பலவருடங்களாக தங்கு தடையின்றி நடத்திவருபவர்.

என் போன்ற பலருக்கு களம் வழங்கிவருபவர்.

குடிவரவாளனில் வரும் நாயகன் இளங்கோ அவரேதான் என்பதை புரிந்துகொள்வது இலகுவானது. இந்த நாயகனின் பொழுதுபோக்கு சிந்திப்பது. செலவில்லாத பொழுதுபோக்கு.

புகலிடவாழ்வில் செலவுக்கு வழிசொல்லும் பொழுதுபோக்குகள் பல இருக்கும் நிலையில், இளங்கோ தனிமையில் சிந்திக்கிறார். நேரம் கிடைக்கும் தருணங்களில் நாட்குறிப்பு எழுதுகிறார்.

அதில் அவருக்கு கவிதையும் பத்திகளும் வருகின்றன. தனிமையின் துயரைப் போக்கிக்கொள்ளும் பொழுதுபோக்காகவே சிந்திக்கிறார் - எழுதுகிறார்.

சொந்த பந்தங்கள் இல்லாத அந்நியச்சூழலில் எட்டயபுரத்து மகாகவியும்- அளவெட்டி

மஹாகவியும் பக்கத்துணையாக இருக்கிறார்கள்.

புகலிடத்தில் எதிர்கொள்ளும் சவால்களில் மிக முக்கியமானது சீவியத்திற்கான பொருளாதார பலம். அந்தப் பலத்தை நாடி பலவீனங்களையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு வேலை தேடும்படலம்.

கிடைக்கும் வேலைகளும் நிரந்தரமற்று, வேலை தருபவர்களின் ஏமாற்றுதலுக்கு மத்தியில் ஊர் கவலைகளையும் சுமந்து, நல்ல பேச்சுத்துணைக்கும் வழியற்று ஏன் வந்தோம்... இனி எவ்வாறு வாழப் போகிறோம் முதலான ஏக்கங்களுடன் காலத்தைக் கடத்தி, கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்து ஏகாந்திகளாக அலைந்துழலும் அகதிகளின் வாழ்க்கைச்சித்திரம்தான் கிரிதரனின் குடிவரவாளன்.

இந்த நாவல் பிறந்து வளர்ந்த கதையையும் இந்நூலில் அவர் இவ்வாறு பதிவுசெய்துள்ளார்:

“இந்த நாவல் என் வாழ்வின் அனுபவங்களை மையமாக வைத்து உருவானது. இலங்கையில் நிலவிய அரசியல் சூழல்களினால் உலகின் நானா திக்குகளையும் நோக்கிப்புகலிடம் நாடிப்பலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களில் நானுமொருவன். கனடா நோக்கி, மேலும் 18 ஈழத்தமிழர்களுடன் பயணித்துக் கொண்டிருந்த எனது பயணம் இடையில் தடைப்பட்டது.

பாஸ்டனிலிருந்து கனடாவிற்கு எம்மை ஏற்றிச்செல்லவிருந்த டெல்டா “எயார் லைன்ஸ்” எம்மை ஏற்றிச்செல்ல மறுத்துவிட்டது. அதன் காரணமாக, மீண்டும் இலங்கைக்கு நாடுகடத்தப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக நாங்கள் அனைவரும் அமெரிக்காவில் அரசியல் தஞ்சம் கோரினோம்.

இவ் விதமாக பாஸ்டனில் அகதிக்காக விண்ணப்பித்த எம்மை அமெரிக்க அரசு நியூயார்க்கிலுள்ள புருக்லீனிலிருந்த தடுப்பு முகாமினுள் அடைத்து வைத்து, சுமார் மூன்று மாதங்கள் வரையில் அத்தடுப்பு முகாம் வாழ்வினுள் எம் சுதந்திரத்தை இழந்திருந்தோம். அதன் பின்னர் எம்மை விடுதலை செய்தார்கள்.”

இந்த முன்கதைச்சுருக்கம் இல்லையென்றால் இந்த நாவலின் கதை வேறு ஒருவரது என்ற முன் தீர்மானத்திற்கு வந்திருப்போம்.

தமது தடுப்பு முகாம் வாழ்க்கை குறித்து அமெரிக்கா என்ற நாவலையும் கிரிதரன் ஏற்கனவே எழுதியிருப்பவர். அதன் தொடர்ச்சியாக “அமெரிக்கா - 2” என்ற நாவலையும் பதிவுகள், திண்ணை ஆகிய இணைய இதழ்களில் எழுதியிருப்பவர். அமெரிக்கா நாவல், சுவர்களுக்கப்பால் என்ற தலைப்பிலும் மீள் பிரசுரம் கண்டுள்ளது. அந்த நாவலே தற்பொழுது குடிவரவாளன் என்னும் பெயரில் எமக்கு படிக்கக் கிடைத்திருக்கிறது.

இவ்வாறு ஒரு நாவல் காலத்துக்குக்காலம் பெயரில் மாற்றம்பெறுவது புதிய செய்தியல்ல.

தினமணிக்கதிரில் வெளியான ஜெயகாந்தனின் காலங்கள் மாறும் தொடர்கதைதான் பின்னாளில் சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் என்ற பெயரில் வெளியாகி, அதே பெயரில் திரைப்படமாகியது. அவரது

கைவிலங்கு, காவல்தெய்வமாகியது.

இந்நாவலின் நாயகன் இளங்கோ உடல் உழைப்பையும் அதேசமயம் தன்னம்பிக்கையையும் தேடுகிறார். தேடலே அவரது வாழ்க்கையாகிவிடுகிறது.

தென்னிலங்கையில் தர்மிஷ்டரின் பதவிக் காலத்தில் 1983 இல் அரங்கேற்றப்பட்ட கலவரத்தில் அகதியாகிப்போன இளைஞனின் கதை, அந்தப் பின்னணியிலிருந்து தொடங்குகிறது.

குறிப்பிட்ட கலவரப்பகுதியின் சித்திரிப்பு ஆவணப்பதிவாகியிருக்கிறது. ரோல்ஸ்ரோயின் போரும் சமாதானமும் என்ற பெரிய நாவலும் இத்தகைய ஆவணப்பதிவுப்போக்கினையே கொண்டிருந்தது.

அதனால் வாசகருக்கு சில சமயங்களில் அயற்சி வருவது தவிர்க்கமுடியாதிருந்தாலும், ஈழத்து அகதியின் அந்நியப்புலப்பெயர்வு அவலத்தை பதிவுசெய்வதற்கு இத்தகைய ஆவணப்படிமமும் தேவைப்படுகிறது.

அமெரிக்க குடிவரவு அதிகாரியின் முன்னால் தன்வசம் வைத்திருந்த ஆவணங்களையும் தமிழடிகள் இலங்கையின் தலைநகரில் தாக்கப்பட்ட காட்சியை சித்திரிக்கும் பத்திரிகைப் படங்களையும் இளங்கோ காண்பிக்கின்றார். நெஞ்சை உறையவைக்கும் படங்களில் ஒன்றில் கொழும்பு புதுக்கடைப்பிரதேசத்தில் ஒரு தமிழரை நிர்வாணமாக்கி தாக்கும் காட்சி. புதுக்கடை பிரதேசம் அன்றைய கலவர காலத்தில் பிரதமராக பதவியிலிருந்த பிரேமதாசவின் தொகுதிக்குள் வருகிறது. உலகப்பிரசித்தமான படம். இன்றும் 1983 கலவரத்தை நினைவுகூரும் பதிவுகள் ஊடகங்களில் வரும்பொழுது இடம்பெறும் படம்.

வியட்நாம் யுத்தம் முடிவுக்கு வருவதற்கு ஒரு சிறுமியின் (கிம்புக்கின்) படம் வெளியானதுபோன்று, அண்டைய இந்தியா உடனடியாக தலையிடுவதற்கு வழிகோலியதற்கும் அந்தப்படம் இந்திராகாந்திக்கு பயன்பட்டிருக்கலாம்.

புலம்பெயர்ந்த ஒவ்வொரு அகதியும் (எந்த நாட்டிலிருந்து வந்திருந்தாலும்) தஞ்சம்கோருவதற்கு அத்தகைய படங்களும் செய்தி நறுக்குகளும்தான் உற்ற துணை.

புகலிடத்தில் வாழும் ஒவ்வொரு ஈழ அகதியும் இந்நாவலின் இந்தக்காட்சிகளை கடந்துதான் வந்திருப்பார்கள்.

அகதிகளை விசாரிக்கும் குடிவரவு அதிகாரிகள் விசாரணைகளில் பழுத்த அனுபவம் மிக்கவர்கள்.

யாழ். கோட்டையிலிருந்து ஏவப்பட்ட எறிகணை வீச்சால் சங்கானையிலிருந்த வீடும் சேதமாகி, குடும்ப உறுப்பினர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் எனச் சொன்னால், அதுவரையில் அமைதியாக இருக்கும் அதிகாரி, மேசை லாச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரை படத்தை எடுத்துக்காண்பித்து, எங்கே இருக்கிறது யாழ். கோட்டை...?, எங்கே இருந்தது உனது சங்கானை வீடு...? எனக்கேட்பார்.

விசாரணைக்குச் செல்லும் ஈழ அகதி சாதூரியமாக பதில் சொல்லத்தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

இத்தகைய அனுபவங்களை பலர் கடந்திருப்பார்கள்.

கிரிதரனின் இந்நாவலில் அகதி விசாரணைப் பகுதிகளில் வரும் அதிகாரிகள் சுவாஸ்யமானவர் களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களின் கேள்விகள் கூர்மையானவை.

தடுப்பு முகாம் வாழ்வு இருண்ட யுகம் என்றால், அங்கிருந்து விடுதலையாகியதும் வீடு தேடு வதும் வேலை தேடுவதும் மற்றும் ஒரு இருள் கவிந்த உலகம். வாழ்வதற்காக ஏதாவது ஒரு வேலையும் தேடிக் கொண்டு, சமூகக் காப்புறுதி அட்டைக்காக அலுவலகங்களுக்கு அலைந்துழன்று, கிடைக்கும் ஓய்வில் கனவுலகில் சஞ்சரித்து பெருமூச்சுக்களையே வரவாக்கிக் கொண்டு அந்த அகதி தனது அடையாளத்தை தக்கவைக்க முயல்கிறார்.

ஆயினும், அவருக்கு அந்த நியூயோர்க் வாழ்வில் பல நண்பர்கள் கிடைக்கிறார்கள். அவர்களின் குணாதிசயம் ஆசிரியர் கூற்றாகாமல், அவர்தம் உரையாடல்களின் ஊடாகவே வெளிப்படுகிறது.

சுதந்திரச்சிலை அமைந்திருக்கும் அந்த மாநகரில் ஒரு அகதியின் அகச்சுதந்திரமும் புறச் சுதந்திரமும் கேள்விக்குள்ளாகும் காட்சிகளின் சித்திரிப்பு நாவலின் நாயகனின் செலவில்லாத பொழுது போக்கான சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டுக்கு பதச்சோறு.

முளை தீவிரமாக சிந்திக்கிறது, உடல் கடின மாக உழைக்கிறது. உணவகத்தில் கிட்டார் இசைத்து, மழைக்காலத்தில் வீதியோரத்தில் நின்று குடை வியாபாரம் செய்து, நடைபாதை வர்த்தகத்திலும் ஈடுபட்டு, கடை விளம்பர பிரசுரங்கள் விநியோகித்து, உணவு விடுதியிலிருந்து உணவு விநியோகமும் செய்து, ஓடி ஓடி உழைத்து ஊருக்குப்பணம் அனுப்பும் ஈழ அகதியின் கதை இந்நாவலில் உருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

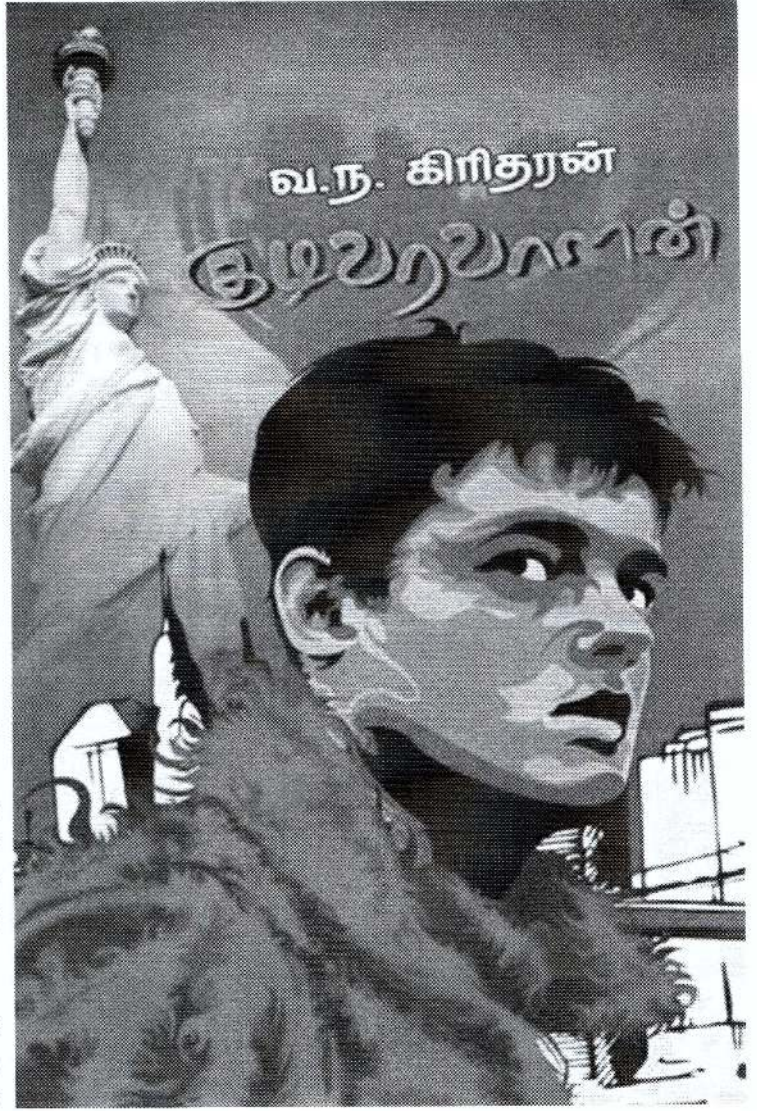
வாராந்தம் குறைந்தது ஐம்பது டொலர்களாவது சேமித்தால்தான் ஊருக்கு அனுப்பமுடியும் என்பதனால் ஒரு தொழில் இல்லாமல் போனால் மற்றும் ஒரு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டிய அவதிக் குள்ளும் நாயகன் நாட்குறிப்பு எழுதுவதை நிறுத்தி விடவில்லை.

இந்நாவலின் படைப்பாளர் நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கம் உள்ளவராக இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதையும் நாவலின் காட்சிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இளங்கோ என்ற பாத்திரத்திற்கு ஆண்களும் பெண்களும் சிலர் சிநேகிதமாகின்றனர்.

அவர்களின் பலம் - பலவீனம், நிறை குறைகளெல்லாம் நாவலின் பக்கங்களில் விரவிக் கிடக்கிறது.

குடிவரவாளன் ஒரு ஈழ அகதியின் தப்பித்தல் வாழ்வின் அவலத்தையே பேசுகிறது. தாயகத்திலிருந்து

தப்பித்தல், அமெரிக்காவில் தடுப்பு முகாமிலிருந்து தப்பித்தல், குடிவரவு அதிகாரிகளிடமிருந்து தஞ்சக் கோரிக்கைக்கான தப்பித்தல், வேலைகளில் மாறி மாறி புதிய வேலைகளுக்கு தப்பித்தல் இறுதியில், எங்கு செல்வதற்காக தாயகத்திலிருந்து புறப்பட்டாரோ அதே கனடா தேசத்திற்கு செல்வதற்கான பஸ் பயணத் தப்பித்தல்.

குடிவரவாளன் மற்றும் ஒரு நாவலுக்கான பாதையைத்தான் திறந்திருக்கிறதேயன்றி, முற்றுப்பெறவில்லை. அகதியாக புலம்பெயர்ந்த ஒவ்வொரு ஈழ அகதியின் புகலிடவாழ்க்கைக்கும் நெருக்கமான கதைதான்குடிவரவாளன்.

அதனால் இதனைப்படிக்கும் புகலிட தமிழ் வாசகர்கள் தங்களையும் இந்நாவலில் இனம் காண முடியும். தேடிக்கொள்ளமுடியும். அவர்களின் அடையாளம் அழுத்தமாக பதிவாகியிருக்கிறது இந்தப் படைப்பில்.

தனது வாழ்வின் தரிசனத்தை பதிவு செய்திருக்கும் கிரிதரனுக்கு எமது வாழ்த்துக்கள். இந்நாவலை தமிழ்நாடு ஓவியா பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. (நன்றி : பதிவுகள்)

தாமரைச்செல்வி,
 அவுஸ்திரேலியாவுக்கு கனவுகளை
 சுமந்துகொண்டு படகுகளில் வந்து
 வலிகளுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்
 ஈழத்தமிழர்களின் கதையை
 எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய
 உயிர்வாசம் என்ற புதிய நாவல்,
 ஏறக்குறைய ஐநூறு பக்கங்களுக்கும்
 மேல் விரிகிறது. உயிரைக் கையில்
 பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்களின்
 ஆசைகள் நிராசையாகிவிடலாகாது
 என்ற அவதிதான் இந்நாவலின்
 பக்கங்களில் இழையோடியிருக்கும்
 நாம் நுகரும் வாசம்!

தாமரைச்செல்வியின் உயிர்வாசம்

தற்காலத்தில் கொரோனா என்ற நாமத்தை முழு உலகமும் சுமந்துகொண்டிருக்கிறது! அதே சமயம் அகதி என்ற நாமத்தை சுமந்துகொண்டிருப்பவர்கள் உலகெங்கும் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இரண்டு நாமங்களும் மறையவேண்டும். எனினும், உலக அரங்கில் மறக்கமுடியாத, மறைக்கமுடியாத தடங்களாகவே அவை இரண்டும் நிலைகொண்டிருக்கும். பசுமைநிறைந்த வயல் வெளிகளையும், போர்க்காலத்தில் காடுறைந்த மக்களையும், கொல்லப்பட்ட உறவுகளைப்பார்த்து அழுவதற்கும் நேரம் இல்லாமல், இடம்பெயர்ந்து ஓடியவர்களையும், வன்னிபெருநிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த ஆச்சிமாரையும், அவர்களின் வாழ்வுக்கோலங்களையும் பற்றி இதுவரையில் எழுதி வந்திருக்கும் தாமரைச்செல்வி, அவுஸ்திரேலியாவுக்கு கனவுகளை சுமந்துகொண்டு படகுகளில் வந்து வலிகளுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஈழத்தமிழர்களின் கதையை எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய உயிர்வாசம் என்ற புதிய நாவல், ஏறக்குறைய ஐநூறு பக்கங்களுக்கும் மேல் விரிகிறது. உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வந்தவர்களின் ஆசைகள் நிராசையாகிவிடலாகாது என்ற அவதிதான் இந்நாவலின் பக்கங்களில் இழையோடியிருக்கும் நாம் நுகரும் வாசம்! காந்தன், மதி, செந்தில், செழியன், சுதா, இளங்கோ, தேவகி, தவம், உருத்திரன், கார்த்தி, செல்வி, செபமாலை, பார்த்தி, நிரஞ்சன், பரஞ்சோதி, குழந்தைகள் துஷி, சாரா உட்பட பலரதும் அகதிவாழ்வுக்கதைகளின் ஊடே நகர்ந்து விரியும் நாவல். அவர்களின் கதைகள் 500 பக்கங்களில் எழுதித்தீராதவை! இவர்களில் பரஞ்சோதி என்பவர் நடுக்கடலில் படகில் இறந்து ஜலசமாதியாகிறார். உறவுகள், நண்பர்கள் இருந்தும், இறுதி நிகழ்வில் எவருமே இல்லாமல் அனாதைகள் போன்று சமகாலத்தில் உலகெங்கும் ஆயிரக்கணக்கில் எரிக்கப்படுபவர்கள் புதைக்கப்படுபவர்கள் கதைகளை கேட்டு பதற்றத்திலிருக்கும் நாம், படகுகளில் வந்து கடலில் மூழ்கி ஜலசமாதியானவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் கடந்து வந்திருக்கின்றோம். முப்பத்தி மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர், நானும் ஒரு அகதியாக இந்த

கடல்குழந்த தேசத்திற்கு வந்து புகலிடம் பெற்ற தனாலும், அகதிகளின் நலன்களுக்காக தமிழ் அகதிகள் கழகத்தை உருவாக்குவதில் முன்னின்றமையாலும், சில வருடங்களுக்கு முன்னர் அகதியாக படகில் வந்தவர்களை கிறிஸ்மஸ் தீவிலிருந்து மீட்பதற்காக மெல்பன் குடிவரவுத்திணைக்களத்திற்கு முன்பாக அமைதியான கவன ஈர்ப்பு போராட்டம் நடத்தியவர்களுடன் இணைந்திருந்தமையினாலும், அகதிகளின் வலிகளை உணர்ந்திருக்கின்றேன். சுமந்து வந்த கனவுகளை மறக்கவே முடியாது. அதனால், தாமரைச்செவ்வியின், உயிர்வாசம் நாவலுடன் அதில்வரும் மாந்தரும் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களே! போர் நெருக்கடியின் அச்சுறுத்தல், காணாமலாக்கப்படுதல், உடைமைகளை இழந்து இடம்பெயர்ந்து ஓடித்திரிந்த அவலங்கள், பொருளாதார நெருக்கடிகள், எதிர்காலம் குறித்து பெருமூச்சுகளுடன் வாழும் உடன் பிறந்த சகோதரிகள், அவர்களுக்காக தரப்படவேண்டிய சீதனப்பணத்தை உழைத்து தேடுவதற்காக வந்த இளையோரின் கனவுகள்... இவ்வாறு எத்தனையோ காரணங்களினால், இக்கரையிலும் பசுமையிருக்கும் என நம்பி அக்கரையிலிருந்து உயிரைப்பணயம் வைத்து படகுகளில் ஆழ்கடலை ஊடறுத்து வந்தவர்களதும், இடைவழியில் சமுத்திரத் தாயுடன் சங்கமித்தவர்களினதும் கதைகளை பேசுகிறது உயிர்வாசம். அத்துடன், அகதிக்கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டு, நாடுகடத்தப்படுபவர்களின் சோகத்தையும் சித்திரிக்கிறது.

படகுகளில் இலங்கையிலிருந்து மட்டுமல்ல, லெபனான், சிரியா, ஈரான், ஈராக், வியட்நாம், மலேஷியா, இந்தியா, இந்தோனேஷியா முதலான நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருப்பவர்களைப்பற்றியும் உயிர்வாசம் பேசுவதனால், இந்நாவலுக்கு சர்வதேச பார்வையும் கிட்டுகிறது. சிரியா அகதிக்குழந்தை கடலில் தவறிவிழுந்து, கரை ஒதுங்கி, ஊடகங்கள் ஏற்படுத்திய அதிர்வலையினால், அந்த நாட்டிலிருந்து வந்த மக்களுக்கு வாய்ப்புக்கிடைக்கும்போது, தங்களோடு பல நாட்கள் வந்த பரஞ்சோதி அண்ணர், நடுக்கடலில் சுகவீனமுற்று இறந்தபோது, வேறு வழியின்றி தாங்களே, அவரை கடலில் இறக்கிவிட்டது நினைவுக்கு வந்து வருத்துகிறது. அச்சம்பவத்தை நினைத்து தினம் தினம் குமுறிக்கொண்டிருப்பவர்களின் பெருமூச்சும் அந்த விரிந்த பெருங்கடலின் காற்றோடு கரைந்துவிடுகிறது. படகில் குடிநீருக்குப்பற்றாக்குறை வரும்போது, கடல் நீரையாவது அருந்துவதற்கு எண்ணம் வந்தாலும், கடலில் எங்கோ மீன்களுக்கு இரையாகிக்கொண்டிருக்கும் பரஞ்சோதி அண்ணர் தான் நினைவுக்கு வருகிறார்.

இவ்வாறு நீண்ட நாட்கள் கடலின் உப்புக் காற்றையே சுவாசித்தவாறு நகரும் மக்களின் மனங்களில், இப்படி ஒரு ஆபத்தான பாதையை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தோம் என்ற கேள்வியும் ஏமாற்றமாக அடிக்கடி ஆழ்மனதில் தோன்றி வதைக்கிறது. கரையை நெருங்கிய பின்னரும், அந்த வதையே கிறிஸ்மஸ் தீவு, நவரு தீவு, மற்றும் அவஸ்திரேலியா மாநிலங்கள்

வரையில் அவர்களைத் தொடருகின்றது. அகதியாக வந்திருந்தாலும், இளைஞர்களுக்கு காதல் வரக்கூடாது என்று ஏதும் விதியிருக்கிறதா..? காதல் எங்கும் எப்படியும் வரலாம். அது எல்லாவற்றையும் மறக்கச்செய்து விடும். வந்து சேர்ந்த பாதையையும் கண்ணிலிருந்து மறைத்துவிடும். அகதியாக வரும் காந்தனுக்கும் தரையிறங்கியதும் ஒரு தமிழ் யுவதி ரூபியுடன் காதல் வருகிறது. அவனுடன் பால்யகாலம் முதல் கடல் சூழ்கண்டம் வரையில் இணைந்துவரும் மதி எதிர்காலம் குறித்த தீர்க்கதரிசனத்துடன் வாழ்கிறான். ரூபியுடனான காதலைத் தொடரவேண்டாம் என்று காந்தனுக்கு பல தடவை வற்புறுத்தியும் மதியின் புத்திமதியை கேளாமல், காதலைத் தொடர்ந்து, ஏமாற்றமடைந்ததும் தற் கொலைக்கு முயன்று மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படுகின்றான். படகில் வந்த பதட்டத்தைவிட, காந்தன் உயிர் பிழைக்கவேண்டும் என்ற பதட்டமே மதியிடத்தில் நாவலின் இறுதிவரையில் தொடருகிறது.

குளிர்கால ஆரம்பநாட்களில் வந்து இறங்கியிருக்கும் இந்த அகதிகளின் வாழ்வில் கிட்டும் அனுபவங்கள், சந்திக்கும் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், அகதிகளின் விண்ணப்பங்களை சமர்ப்பிக்கும் சட்டத் தரணிகள், ஆங்கிலம் போதிக்கும் கனிவான பாரதி அக்கா, அகதியாக வந்து வீட்டில் தங்கியிருக்கும் மருமகன் நிரஞ்சனின் பார்வை, தனது மகள் பவியிடத்தில் விழுந்துவிடக்கூடாது என்பதில் முன்னெச்சரிக்கையாக இருக்கும் மாமி, தனது மகள் வேற்று நாட்டவனுடன் நட்பாக இருப்பதை தெரிந்து கொள்வதில் தவறிவிடுகிறாள். தெரிந்ததும், முன்னர் புறம் ஒதுக்கிய மருமகனையே பண்பாட்டுத் தேவையின் நிமித்தம் மகள் பவிக்கு மாப்பிள்ளையாக்கப் பார்க்கிறாள். அதற்காக நிரஞ்சனுடன் படகில் வந்த அகதிநண்பர்களின் ஆதரவையும் நாடுகிறாள்.

ஏற்கனவே விமானத்தில் வந்திறங்கியவர்கள் படகில் வந்தவர்களிடம் காண்பிக்கும் புறக்கணிப்பு களை பொறுக்கமுடியாமல், ஒரு பாத்திரம் இப்படிப் பேசுகிறது: “ஓமண்ணை நாங்கள் அகதியளாய் படகில் வந்தனாங்கள்தான். ஆனால், அவை மட்டும் என்னவாம். ஊரில் சண்டை நடந்தநேரம் அதைச்சாட்டித்தானே வந்தவை. நாங்கள் முழுச்சண்டையளுக்கயும் நிண்டு துன்பப்பட்டு வந்து சேர்ந்தனாங்கள். அவை முந்தி பிளேனில் வந்திச்சினம். நாங்கள் இப்ப படகில் வந்தம். முன்ன பின்ன வந்ததும் வந்தவிதமும்தான் வித்தியாசமே தவிர போரைச்சாட்டி வந்தவைதான் எல்லோரும்.”

இந்த வரிகளை படித்தபோது, பல வருடங்களுக்கு முன்னர் இங்கு நடந்த சம்பவம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு அரசாங்கப்பரீட்சைக்கு (Public Service Exam) குடிவரவு அனுமதியுடன் வந்த பெண்ணும், அகதியாக வந்த பெண்ணும் தோற்றினார்கள். அதில் அகதிப்பெண் சித்தியடைந்தாள். ஆனால், குடிவரவு அனுமதியுடன் வந்த பெண் சித்தியடையவில்லை. வந்த எதிர்வினை: “உந்த வேலையெல்லாம் இங்கே வந்திருக்கும் அகதிநாய்களுக்குத்தான் சரி”

இவ்வாறு வலி சுமந்த மேனியராக நாடெங்கும்

அலைந்துழலும் படகு மக்களைப்பற்றிய கதைகள் ஏராளம்.

அவுஸ்திரேலியாவை கண்டுபிடித்த கப்டன் குக், அமெரிக்காவை கண்டடைந்த கிறிஸ்தோபர் கொலம்பஸ், அய்ரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கான கடல் மார்க்கத்தை வரைந்த வாஸ்கொட காமா முதலானோரும் படகுகளில் வந்தவர்களே! இந்தியாவிலிருந்து தந்தையால் இலங்கைக்கு நாடுகடத்தப்பட்ட இளவரசன் விஜயனும் படகில்தான் வந்தான். இவ்வாறு படகு மனிதர்களின் கதை நூற்றாண்டு காலமாக தொடருகின்றது.

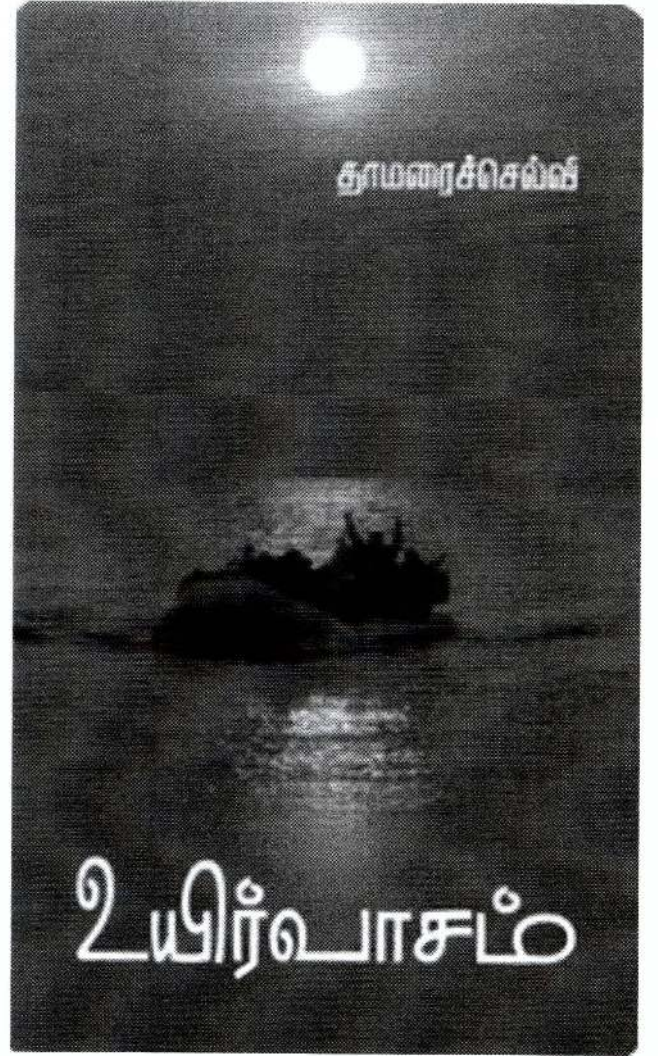
தாமரைச்செல்வி வன்னி வாழ்மக்களின் ஆத்மாவை பிரதிபலித்து பல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் ஏற்கனவே எழுதியிருப்பவர். அவரது புதிய வரவான உயிர்வாசம் நாவலின் தொடக்கத்தில் வரும் பெரும்பாலான பக்கங்களில், படகில் ஏறி வந்தவர்களின் வன்னிபெருநிலப்பரப்பு வாழ்க்கைக் கோலங்களும் பதிவாகி யிருப்பதனால், இந்த படகு அகதி மக்களின் கதை, எண்ணெய்த் தாச்சியிலிருந்து நெருப்பில் வீழ்ந்த உணவுப்பண்டங்களுக்கு ஒப்பான உவமானத்தையும் தொடுகின்றது.

காதலில் தோற்று, தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களில் ஆண்களின் எண்ணிக்கைதான் அதிகம் என்பார்கள். காதலுக்காக நினைவுச்சின்னம் அமைத்த (தாஜ்மகால்) ஆண்களின் கதை ஒருபுறமிருக்க, காதலுக்காக பெண்கள், ஆண்களின் நினைவாக ஒரு செங்கல்லையாவது நட்பிருக்கிறார்களா..? என்று ஒரு தமிழ்த்திரைப்படத்தில் வசனம் வரும்! நீடித்த போர்க்காலத்தில் உயிருக்காக போராடி, பின்னர் உயிரையே பணயம் வைத்து நடுக்கடலை கடந்து வந்து அகதியாகியாக அலையும் காந்தன், தான் வந்த பாதையை மறந்து, காதலில் வீழ்ந்து, தோல்வியை தாங்கமுடியாமல் தற்கொலைக்கு முயன்று, மருத்துவ மனையில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

மருத்துவமனையில் மயங்கிய நிலையிலிருக்கும் காந்தனின் உடலுக்கு அருகே, மனதிலும் புதைத்து வைக்கமுடியாமல், ஊருக்கும் சொல்ல முடியாமல், மனவுளைச்சலுடன் நின்று அவனது கையைப்பற்றிக்கொண்டு, மனதிற்குள் கதறும் மதி, “...எல்லாத்தையும் விட்டிடா. எங்களுக்கு இந்தக் காதல் ஒண்டும் தேவையில்லை. இதைத் தாண்டி எங்களுக்கு வேற உலகம் இருக்கு. எங்கட நிலைமையே வேற. இந்த நாடு ஒருபோதும் எங்களுக்கான சொந்த இடமாக இருக்கப்போறதில்லை. போ எண்டு சொன்னால் அப்படியே ஏறிப்போக வேண்டியதுதான். அதுக்குள்ள நாங்கள் செய்யிறதற்கு எவ்வளவோ இருக்கு. எழும்பி வாடா. ஒருத்தருக்கும் மறுமொழி சொல்ல ஏலாத வனாய் என்னை ஆக்கிப்போடாதயடா...” என்று தனது மௌனமொழியை உதிர்க்கின்றான்.

மதியின் ஆருயிர்த் தோழன் காந்தன் எழுந்துவருவானா..?

உயிர்வாசம், நாவல் இதுபோன்ற பல கேள்வி

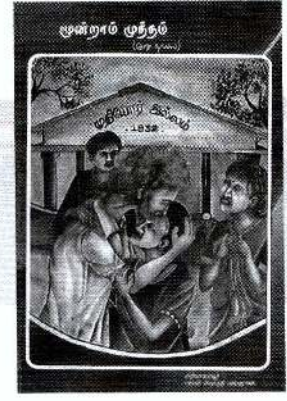
களுடன் படகு மக்களின் சோகத்தை பதிவு செய்துள்ளது. பசுமை நிறைந்த வயல்வெளிகளின் தென்றல் காற்றை சுவாசித்த மக்களின் ஆத்மாவை ஏற்கனவே சித்திரித்திருக்கும் தாமரைச்செல்வி, முதல் தடவையாக ஆழ்கடலின் உப்புக்காற்றை சுவாசித்து வந்த அகதி மக்களின் கதையை உயிர் துடிப்போடு வரவாக்கியிருக்கிறார். “உயிர் காக்க படகேறி கடலோடு கரைந்து போனவர்க்கு “இந்த நாவலை சமர்ப்பித்துள்ளார்”.

இந்த நாவலை வாசித்து முடிக்கும்போது, நீங்கள் வேறொரு எண்ணமும் சிந்தனையும் பார்வையும் கொண்ட மனிதராக வெளியே வருவீர்கள்” என்று யசோதா பத்மநாதனும், “இந்த நாவல் தமிழ்ச்சூழலுக்கு இன்னொரு வாசல்.

இந்த வாசலில் புதிய அறிதல்களையும் அனுபவத்தையும் தாமரைச்செல்வி உண்டாக்குகிறார்” என்று கருணாகரனும், இந்நாவலில் குறிப்புகள் எழுதியுள்ளனர். சுப்ரம் பிரசுராலயத்தின் வெளியீடாக வந்துள்ள உயிர்வாசம், தாமரைச்செல்வியின் நெடிய இலக்கியப்பயணத்தில் மற்றும் ஒரு மைல்கல்! தாமரைச்செல்விக்கு எமது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

(நன்றி: பதிவுகள்)

மிஷாந்தி செல்வராஜாவின் முன்றாவது முத்தம் - குறுநாவல் சிலகுறிப்புகள்

“கதை சொல்லும் மரபு” மனித வாழ்வியலின் பிரதான அம்சமாக நீண்ட காலமாகவே இருந்துவந்துள்ளது. வாய்மொழி இலக்கியங்களாக இருந்துவந்துள்ள இக்கதைகள் எழுத்தில் பதிப்பிக்கப்படத் தொடங்கிய திலிருந்து வெவ்வேறு நாட்டுப் புராதன கதைகளைப் பல்வேறு நாட்டினரும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக்கிட்டியது. எனினும், இக்கதை சொல்லும் செயற் பாட்டில் “புனைவு” இடம்பெறத் தொடங்கியபோது, நவீன இலக்கிய வடிவங்களாக, புனைவை முதன்மைப்படுத்திய “சிறுகதை”, “நாவல்” என்பன மேலை நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியாகி, தமிழ் இலக்கிய மரபிலும் இடம்பிடித்துக்கொண்டன.

சிறுகதை, நாவல் என்பவற்றுக்குத் தனித்தனியே சில இலக்கணங்கள் உண்டு. சிறுகதை என்பது சிறுகச் சொல்லி உயர்பட்ச தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான உரைப்படைப்பு என்றும் பெரும்பாலும் ஒரு மையக் கருவினை அல்லது நிகழ்ச்சியின் அனுபவத்தினை விபரிக்கும் இலக்கிய வகை என்றும் குறிப்பிடுவர். ஒரு சம்பவத்தின் அடியாகத்தோன்றும் உணர்வு நிலையையோ அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு பாத்திரத்தின் மனோநிலை தொடர்பான அதன் இயக்கத்தையோ இலக்கிய உணர்வுடன் கலா பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதற்கேற்ற வடிவமே சிறுகதை என்றும் இத்தகைய உணர்ச்சியை அல்லது மனோ நிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக் காட்டாது, கதையைப் படிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவன் அறியாமலே அவ்வுணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்தல் சிறந்த சிறுகதையின் பண்பு என்றும் கூறுவர். சிறுகதை ஒன்றில் ஒருமை விளைவை ஏற்படுத்துவதோடு, அதன் முடிப்பிலுள்ள திருப்பத்திலும் சிறுகதை ஆசிரியர் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

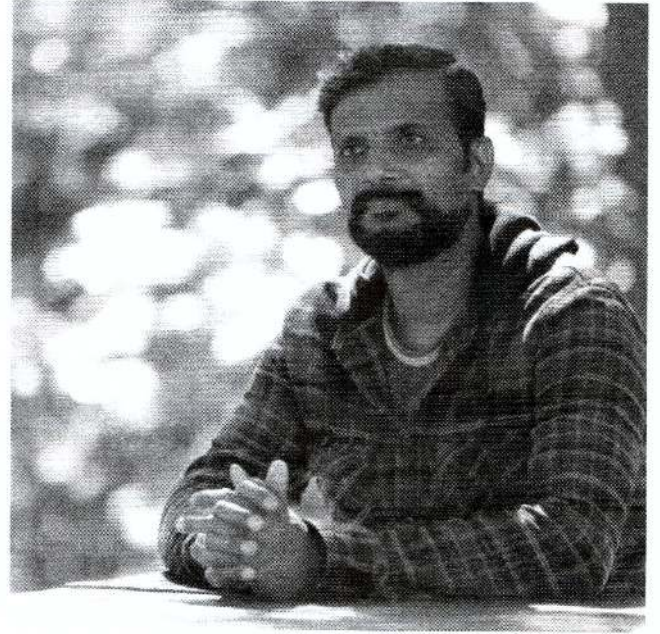
இதேவேளை, காவிய மரபிலிருந்தே நாவல் உருவானது என்றும், காவிய இலக்கணத்தில் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுவது தொகுப்புத்தன்மை என்றும் கூறுவர். மேலும் வாழ்வனுபவங்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வாழ்வின் முழுமையைச் சித்திரிக்க வேண்டிய ஓர் இலக்கிய வடிவமே நாவல் ஆகும். எனவே, நாவலின் நகர்வானது வாழ்வின் அலகுகளை, வலை போல, பல்வேறு திசைகளிலும் பின்னிப் பின்னி விரிவடையச் செய்வதாக இருக்கவேண்டும். இதனாலே தான் நாவலைக் காடு ஒன்றுக்கு ஒப்பிடுவர். “பெரும் காடு போலத் தழைத்து ஈரமுள்ள நிலமெங்கும் பரவி நிறைந்திருப்பது” ஒரு சிறந்த நாவலின் இலக்கணமாகக் கொள்ளப்படும்.

செல்வி மிஷாந்தி செல்வராஜாவின் முதலாம் நாவலான “முன்றாவது முத்தம்” என்ற இந்த நாவல், பெரியதொரு நாவலாக விரித்தெழுதப்படக் கூடிய கதை அம்சத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. நாவலின் கூறுகளாகக் கொள்ளப்படும் கதைக்கரு, பாத்திரப் படைப்பு, பின்னணி, மொழிநடை, நோக்குநிலை என்பன கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. யுத்த அனர்த்தம் தோற்றுவித்த வாழ்வின் அவலநிலையில் அடிபட்டுப்போன சமூகத்தின் பதச்சோறாக “வள்ளியம்மை” சித்திரிக்கப்படுகிறாள். வள்ளியம்மையில் மகளான வித்தியா நெஞ்சில் பல ஏக்கங்களைச் சுமந் கொண்டிருப்பவள்,

கல்வியில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருப்பவள். எதிர்பாராத விதமாக காணம்போன வித்தியா வின் தந்தையும் அண்ணனும் இவர்களுடன் இணைந்து கொள்கின்றனர். பந்த பாசங்களில் திளைத்து, வித்தியாவின் குடும்பத்தினர் மகிழ்கின்றனர்.

திடீர் திருப்பங்களைக் கொண்டிருக்கும் இக்கதை, யுத்த அனர்த்தத்தினால் சிதறுண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பலர் இதுபோன்ற திருப்பங்களினூடாக, தமது உறவுகளைச் சந்திப்போம் என்ற எதிர்பார்ப்புடனேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பதற்கான சாட்சியமாகவே விளங்குகின்றது. யுத்த அனர்த்தத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்குண்டு, அவலங்களுக்குள்ளாகி, வாழ்வில் பெருந்துன்பங்களை அனுபவித்து வருவோரும் கூட, நம்பிக்கையுடன் எதிர்கால வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியவர்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாகவும் இக்கதை அமைகிறது யுத்த அனர்த்தத்தில் கணவரை இழந்தவர்களுக்கு மறுமண வாழ்வு அவசியமானது; நியாயமானது என்பதையும் இக்கதை சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை.

இந்நாவலின் ஆசிரியை மிஷாந்தி வளர்ந்துவரும் ஓர் எழுத்தாளர். இவரின் ஏக்கங்களும் அபிலாஷைகளும் நியாயமானவை. “பந்த பாசங்கள் எப்போதும் அழிவதில்லை” என்று உறுதி யாகக்கூறும் மிஷாந்தி, பாரதி கூறுவதுபோல “நினைவு நல்லது வேண்டும்” என இந்நாவலினூடாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

அலைந்துழல்வுகளின் வாழ்தொழுகும் துயரங்களின் வாழ்வைச் சொல்லும் அத்தாங்கு

மீன்பிடி உபகரணங்களை பல்வேறு வகைகளில் பாகுபடுத்தி வகைப்படுத்தலாம். ஒரு பாகுபாடு அவற்றை எக்டிவ் கியர்ஸ் (மீன்பிடி உபகரணம் இயங்கும், மீன்கள் நகருவது குறைவு), பெசிவ் கியர்ஸ் (மீன்கள் நகரும், இயங்கும், மீன்பிடி உபகரணம் நகராது) என வகைப்படுத்துவது. எக்டிவ் கியரில் அடங்கும் ஒரு வகை மீன்பிடி உபகரணம்தான் அத்தாங்கு.

அத்தாங்கு ஆங்கிலத்தில் ஹேண்ட் நெற், லிப்ட் நெற் எனப் பலவகையான பெயர்களை பிரதேசம், மொழிசார்ந்து எடுத்துக்கொள்கின்றது. (அதற்கு வேறு பெயர்களும் இருக்கின்றன). அத்தாங்கின் பயன்பாடும் இடம், நீர்நிலைகள், தேவைகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு வேறுபடுகின்றது. சிறிய இடங்கள், சதுப்பு நிலங்கள், பற்றைகள், கரைகள் போன்றவற்றிலுள்ள மீன்களை வடித்து பிடிப்பதற்கும், அதேவேளை நீர்நிலைகள், பெரிய மீன்பிடி வலைகளில் (உதாரணம் - கரைவலை) போன்றவற்றில் பிடிக்கப்பட்ட மீன்களை அள்ளிஎடுத்து, கூடைகளில் கொட்டுவதற்கும், இன்னொரு இடத்திற்கு கொண்டு செல்வதற்கும் பயன்படுகின்றது. இதனைவிட மேலும் பல பயன்பாடுகளும் அத்தாங்கிற்கு இருக்கின்றன. மீனவனுக்கு மீன்கள் கூலியாக, பங்காக கொடுக்கப்படும்போது அந்த மீன்களை அத்தாங்கிற்குள் போட்டு, ஒரு முறுக்கிட்டு தங்களது வீட்டுக்கு தோளில் வைத்து காவிக்கொண்டும் செல்வார்கள்.

மெலிஞ்சி முத்தனின் அத்தாங்கை (2012ம் ஆண்டு, கருப்பு பிரதிகள் - உயிர்மெய் வெளியீடு, 88 பக்கங்கள்) படித்து முடித்தவுடன் பல நாட்களுக்கு எனது தோளிலும், மனத்திலும் அத்தாங்கின் பாரம் இருந்துகொண்டே இருந்தது. அத்தாங்கின் நினைவுகளின் பாரத்தின் சுமைகளுடனே தோளுக்கு பதிலாக மனத்தில் போட்டு அலைந்துகொண்டிருந்தேன். ஏன் என்னால் அந்தப் பாரங்களை இறக்கி வைக்க முடியவில்லை? உள்ளே பாரமாக அல்லது பாரங்களாக இருந்தது எது அல்லது எவை? நிறைவேறாக் காதல்களின் துயரங்களின் பாரங்களா? (மத்தேயு-ஆனாசியம்மாள், நத்தானியல்-மதுரா, அருட்தந்தை-எலிசா), அலைந்துழல்வு வாழ்வில் நிதம் யுத்தம் தின்றுகொண்டிருந்த வாழ்வின் உயிர்களின் இழப்புக்களின் பாரங்களா? (இந்த நாவலின் அதிக மனிதர்கள்), இடம் பெயர் வாழ்வின் நாடோடித் துயரங்களின் பாரங்களா?, அதற்குள்ளும் கடைசிவரை வீரியமாக இயங்கிய சாதிக் கட்டமைப்பின் பாரங்களா? மத நிறுவனச் சுரண்டல்களின் பாரங்களா? தொன்மை நிலங்களை இழந்துவந்த தொன்மைக்குடிகளின் வலிகளின் பாரங்களா?, கனவுகளையும். இலட்சியங்களையும் தொலைத்த மக்களின் பெருமூச்சுகளின் பாரங்களா?, மத்தள மக்களின் இரு பக்கத்து அடாவடி அடிகளின் பாரங்களா?, எதிர்காலத்தைப் பற்றிய சரியான கணிப்புக்களை கணிக்க முடியாது கொத்து, கொத்தாய் மக்களையும், நிலங்களையும் ஒரு நோக்கத்திற்காக இழப்புக் கொடுத்த மக்களின் மனங்களின் பாரங்களையா?, அது

எந்தப் பாரம்?, அவைகளில் எந்தப் பாரம் அத்தாங்கிற்குள் இருந்தது?

**

யாழ்ப்பாணம் கருகம்பனை என்ற ஊரிலிருந்து சாதியின் காரணமாக உரிமை மறுக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து (இடம்பெயர்வு அப்போதே அங்கே தொடங்கிவிட்டது). கடற்கரையோர ஒரு கிராமத்தை உருவாக்கிய மூப்பர் அந்திராசிக்கும், அவரின் மனைவி சித்தாந்திரைக்கும் ஒரு மகன் மத்தேயு.

மத்தேயுவிற்கு ஆனாசியாள் என்ற பெண்ணுடன் கருகம்பனையில் ஒரு காதல் தொடர்பு இருந்தது. இந்தக் காதல் தொடர்பை விரும்பாத ஆனாசியாளின் பெற்றோர், அவளை வேறொருவருக்கு திருமணம் முடித்துக் கொடுத்தனர். அப்போது ஆனாசியாள் கருவுற்றிருந்தாள்.

அதன் பின்னர் மத்தேயுவிற்கு, சித்தாந்திரையின் அண்ணாவின் மகள் மாக்கிறேத்தை திருமணம் முடிக்கிறார்கள். மனைவியுடன் மத்தேயு அன்பாக விருக்கிறார். ஆனால் மாக்கிறேத்துக்கு மத்தேயுமீது அவரின் பழைய காதலி ஆனாசியாள் காரணமாக சந்தேசகம். அதனை நிவர்த்திக்க அவர் நினைக்கிறார். முடியவில்லை. அவர்களுக்கு இரு பிள்ளைகள். மரியசீலன், மதுரா. பிள்ளைகள் இருவரும் சிறுவர்களாக இருக்கும்போது மாக்கிறேத் தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். அதன் பின்னர் மாக்கிறேத்தின் தங்கை மகிரம்மாளுடன் சேர்ந்து பிள்ளைகளை மத்தேயு வளர்த்து வருகிறார்.

யுத்தம் காரணமாக அவர்கள் ஊரில் இடப் பெயர்வு ஏற்படுகிறது. அவர்கள் நகர்ப் பகுதிகளிலும், உறவினர் வீடுகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும் தங்கி, கிளாலியில் பண்டிதர்க் குடியிருப்பு என்ற இடத்திற்கு குடியேறுகிறார்கள். இங்கே இவர்களுக்கருகில், மத்தேயுவரின் மச்சான் சவுரிக்குட்டி. அவரின் மனைவி சுமதி. இவர்களுக்கு ஒரு மகன் நத்தானியல்.

மத்தேயுவர் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவரின் மகள் மதுரா இயக்கத்துக்குப் போகிறாள். அவர் அவளை மீட்க அலைகிறார். எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அவரால் முடியவில்லை. நத்தானியலுக்கு மச்சான் மதுராவின் மீது ஒரு தலைக்காதலும் இருந்தது.

கிளாலிப் படகுத்துறையில் நீரேரியை கடக்க வரும் நகரத்து படகுப் பயணிகளின் பொருட்களை சுமக்கும் வேலைக்குப் போகிறான் மரியசீலன். பின் சில நாட்களில் அவனுக்கு கேடி றூட்டில் வியாபாரப் பொருட்களை ஏற்றி இறக்கும் வேலையும் கிடைக்கிறது. கிளாலிக் கடலில் நடந்த பயணிகளின் படுகொலை காரணமாக அந்த வேலையையும் தொடர்ச்சியாக செய்ய முடியாதவனாகிறான்.

இந்த நிலையில் நத்தானியலுக்கும், பிலிப்புப் பிள்ளையின் மகள் றஞ்சினிக்கும் திருமணம் முடிகிறது. இதே நாள் யுத்தமும் தொடங்குகிறது. இடப்பெயர்வும் தொடங்குகிறது. சந்தியாகுவின் மகள் எலிசாவின் கணவன் அங்கு இடம்பெற்ற குண்டுவிச்சில் இறந்து

போகின்றான். இந்த வேளை மதுரா சண்டையில் அடிபட்டு, அவளின் காலின் ஒரு பகுதி துண்டாடப் படுகின்றது.

சண்டைகள் ஓய்வுக்கு வந்த பின்னர். பண்டிதர் குடியிருப்புக்கு மீண்டும் வருகிறார்கள். எலிசாவின் அப்பா பிலிப்பு பிள்ளை இறந்து போகின்றார். மதுராவும் இறந்து போகின்றாள். மரியசீலனும், நத்தானியலும் பதுங்கி முன்னேறும் குழிகளை அமைப்பதற்கு இயக்கத்தினால் அடாத்தாக ஏற்றிச் செல்லப்படுகிறார்கள். இராணுவத்தின் தாக்குதலில் அவர்கள் இருவரும் பின்னொரு நாளில் இறந்தும் போகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் சவுரிக்குட்டியோடு, எலிசாவும் ஓடிப் போகிறாள்.

1995, ஐப்பசியின் இறுதி நாட்களினால், கிளாலிக் கடலைத் தாண்டி நல்லூர் என்ற மறுகரையில் ஆலமரத்தடியில் மத்தேயுவர் இரத்தம் தேய்ந்த உடையுடன் தனியாளாய் மீதமாய்க் கிடக்கிறார்.

கடைசிக் காட்சி, கனடாவிற்கு விரிகிறது. பண்டிதர்க் குடியிருப்பில் மக்களுக்கு உதவி செய்த, அவர்களின் நலன்களில் அக்கறை எடுத்து, அரசு உளவாளி என்ற வதந்தி பரவி காணாமல் போன சனாதனமும், அவளின் மறைவுக்கு காரணம் எனச் சந்தேகிக்கப்பட்ட இயக்க உளவாளி கிறகரியும், தற்போது துறவறத்தை கைவிட்டிருந்த முன்னாள் பாதிரியுடன் அவரின் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். ஒரு அறையின் கதவைத் திறந்து ஒருவரைக் காட்டுகிறார். அந்த வீட்டில் மத்தேயுவர் ஆடு புலி ஆட்டம் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த நாவல் ஆரம்ப காலத்தில் துறவறம் பூண்ட கத்தோலிக்க பாதிரி கதை சொல்லியாக அல்லது தன் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுதல் போல் செல்கிறது. ஏன் இந்த நாவலை அவர் சொல்ல வேண்டும்? அவருக்கும் பண்டிதர் குடியிருப்புக்கும் மத்தேயுவிற்கும், ஆனாசியம் மாளுக்கும், எலிசாவிற்கும் என்ன தொடர்பு? என்பவைகளை இந்த நாவல் கூறுகிறது. இதுதான் அதன் சுருக்கம்.

**

துரத்தியடிக்கப்படுவதனால் ஏற்படும் ஊருடன் தொன்மம் நிறைந்த உணர்வுகளை அறுத்தலின் வலி. யாழ்ப்பாணம், நகர்ப்புறங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் போன்றவைகளில் தங்குவதற்கு இடர்படல். உற்றார், உறவினர்கள் புறக்கணிப்புக்கள். அவற்றின் அவஸ்தைகள். மரண, காய, இழப்பு வலிகளின் அவஸ்தைகள். 20 வருடங்கள் பின்னோக்கிப் போனதன் மன இறுக்கம். போக்குவரத்து, நீர், குளிப்பு, விளையாட்டு போன்ற மற்றைய எல்லா அத்தியாவசியமானவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான அலைவுகள். அரசு சார்பற்ற நிறுவனம், அதன் உத்தியோகத்தர்களின் அரசியல் போன்ற இடம் பெயர் வாழ்வின் அவலங்களை இந்த நாவல் எங்கும் காணமுடிகின்றது. உண்மையிலேயே இந்த நாவலை அந்தக் காலகட்டத்தின் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தற்காலிகமாக வாழ்ந்த ஒரு ஊரின் குறுக்குவெட்டுமுகத்; தோற்றம் எனலாம்.

இவ்வளவு அவஸ்தைக்குள்ளும் இந்தப் பண்டிதர்க் குடியிருப்பில் காதல் இருந்தது. அங்கு கல்யாணம் நடந்தது. இடம்பெயரும் இரவுகளில்

முதலிரவும் இருந்தது. குண்டு வீச்சில் கணவனை இழந்த விதைவை கிணற்றுக்குள் தற்கொலைக்குப் பாய்ந்த போது அவள் காப்பாற்றப்படுதலும் நடந்தது. அந்த நீரை அந்த ஊர் குடிக்க மறுத்த கதையும் இருந்தது. கிணற்றுக்குள் பாய்ந்த பாதிரியின் பழைய காதலியான எலிசாவின் மீது மீண்டும் பாதிரிக்கு காதல் துளிர்க்க கதையும் நடந்தது. அவள் சுவாமியின் சரக்கு என்ற கதையும் குடியிருப்பில் இருந்தது. புதிய ஆலயங்கள் கட்டுதலும் நடந்தது. விழிப்புணர்வுக் கூட்டங்களும் இருந்தது. முதியோர் கல்வியும் நடந்தது. மலேரியா, செப்ரிசிமியா, வட்டக்கடி, கக்கூஸ் பத்தை போன்ற நோய்களும்; இருந்தன. அவைகளுக்கு நோய்; த்தடுப்பு மருந்து கொடுப்புகளும் நடந்தன. சனாதனன் காணாமல் போதலும் நடந்தது. சண்டை முடிவில் வீரச் சாவடைந்த பண்டிதர்க் குடியிருப்பு உடல்கள் வருவதும் இருந்தன. தாக்குதல் வெற்றிப் பேச்சுக்களும், அஞ்சலிக்கூட்டங்களும் நடந்தன. காட்டின் இருட்டுக் குள் தெய்வங்கள் நடமாடுதலும் நடந்தன. பெண்கள் அம்மன் உருவெடுத்தாடுதலும் இருந்தன. பாம்பு, பூச்சியிடமிருந்து பாதுகாப்புக்கு நேர்ச்சை வைப்பதும் நடந்தன. இளைஞர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பண்டிதர் விளையாட்டுக் கழகம் ஒன்றைத் தொடங்கி அதனை, அந்தப் பிரதேசத்தின் சிறந்த விளையாட்டுக் கழகமாக ஆக்குதலும் நடந்தது.

இந்தப் பண்டிதர்க் குடியிருப்பு வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு பல சண்டைகளும், யுத்தங்களையும் இருந்தன. பேரவலங்களும் நடந்தன. கிளாலிக் கடலில் 50 க்கு மேற்பட்ட பயணிகள் வெட்டிக் கொல்லப் படலும் இருந்தன. இயக்கத்தின் தாக்குதல்கள், எறிகணைகள், படைகளின் சினைப்பர் தாக்குதல்கள், இரு தரத்தாரினதம் கடற்படகுகளின் துரத்தல்கள், பலர் இறக்கக் காரணமான விமானக் குண்டு வீச்சுகள், தேவாலயத்தின் மீதான குண்டு வீச்சுக்கள் போன்றவை களும் நடந்தன. பதுங்கு குழி வெட்ட பலாத்காரமாக பிடிபட்ட ஆட்கள் விமானக் குண்டு வீச்சில் இறந்ததும் இருந்தன.

அவர்களின் வாழ்க்கைகளை ஒட்டுவதற்கு, பனங்கொட்டுக்களை கீலமாக்கி விற்றலும் நடந்தது. தையற்கடை குண்டு வீச்சில் அழிக்கப்பட்டதும் இருந்தது. வேறு ஊர்களில் மரக்கறி, பழங்கள் விற்றலும் நடந்தது. அவர்கள் கிளாலித் துறையில் பயணிகளின் பொதிகளைத் தூக்கும் கூலிகளாதலும் இருந்தன. பொருட்களை ஏற்றி இறக்குதலும் நடந்தன. தேங்காய்கள் புடுங்குதலும் நடந்தன.

இவ்வளவு அலைந் துழல் வுக்குள்ளும், இறுக்கங்களுக்குள்ளும் கிறிஸ்தோபர் நாட்டுக்கூத்து, சந்தியோகுமையோர் அம்மாணை போன்றவைகளோடு தொடர்புகளும் நடந்தன. நாடகங்களின் அரங்கேற்றங்களும் இருந்தன. ஓய்வு நேரங்களில் பசுவும், புலியும் விளையாட்டுகளும் நடந்தன.

**

இடம்பெயர்தல்களிலும், பண்டிதர்க்குடியிருப்பு வாழ்க்கைகளிலும் வருகின்ற இடங்களின்,

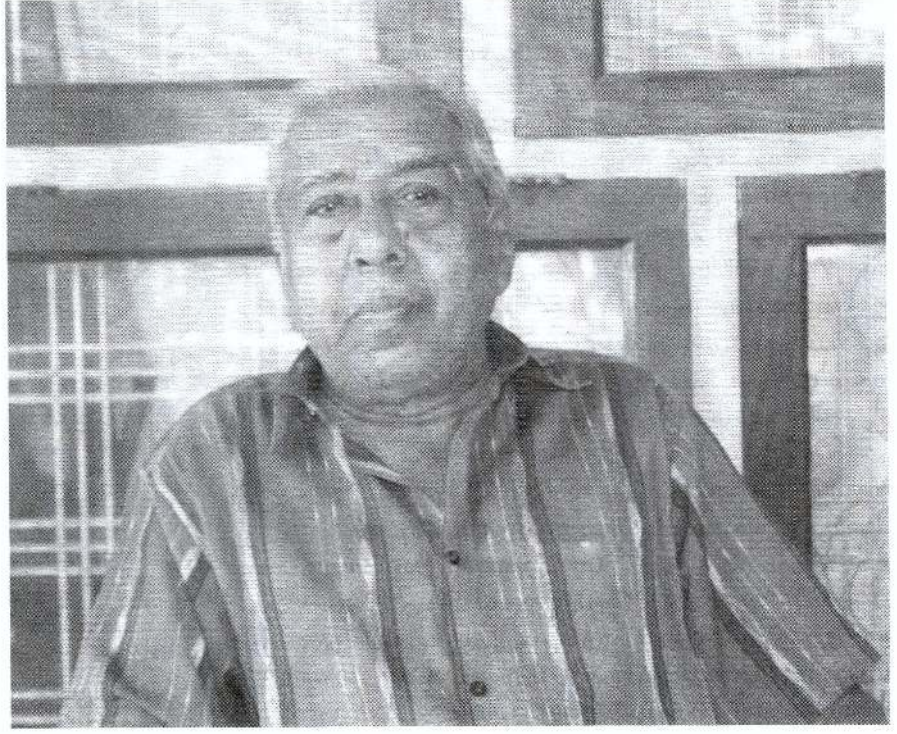
மனிதர்களின் பெயர்கள், காலங்கள் போன்றவற்றை எடுத்துவிட்டால், அதில் வருகின்ற வலிகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும், மரணங்களுக்கும் நாடுகளும், பிரதேசங்களும், மொழிகளும், மதங்களும், இனங்களும், சாதிகளும் இருப்பதில்லை. இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவானவை. இருபத்தி ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னரான இலங்கையின் ஒரு மூலையின் யுத்தத்தின் பெயரால் பயணப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு வாழ்வு, இன்னும் 25 வருடங்களுக்குப் பிறகும் உலகின் ஏதோவதொரு மூலையில் யுத்தங்களின் பெயரால், அல்லது வெறுப்புக்களின் பெயரால் இப்படித்தான் இருக்கவும் போகின்றது.

சம்பவக்கூறுகள், அதற்குரிய பெரும் பகுதிகளுடன் சேர்ந்து, ஆசிரியர் தான் வரித்துக்கொண்ட செப்பமான மொழியொன்றுடன், காலங்களின் துணை கொண்டு, அது கொண்ட பாத்திரங்களுடன் நாவலானது அதுவாகவே தனது இயற்கையான போக்கில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பக்கங்கள் 25 தொடக்கம் 27 வரை வளர்ந்து செல்லும் மத்தேயு மீது சந்தேகப்பட்டு மாக்கிறத் தற்கொலை செய்யும் வரையான பகுதி மொழிச் சித்திரத்திற்கு சிறிய உதாரணம். அது அனுபவபூர்வமானதா? அறிவுபூர்வமானதா? உணர்வுபூர்வமானதா? என்று தெரியவில்லை. மொழியாட்சி விவக்கவைக்கிறது.

இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஒரு மூலையில் சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த சம்பவங்களும், கதைக்களன்களுமாய் அத்தாங்கு இருந்தாலும், தற்போது மனிதர்களும், நிலக்காட்சிகளும் மாறிப் போயிருந்தாலும், இந்தக் கால-நேர-வெளிகளின் ஏதாவது பயணத்தின் புள்ளியொன்றின் வாழ்க்கையில் பண்டிதர் குடியிருப்புக்களை சந்தித்துக்கொண்டே இருக்கப் போகிறது. இதுதான் புதிய உலக ஒழுங்கு. அதனைத்தான் அத்தாங்கு வடித்தெடுக்கிறது என நான் நினைக்கின்றேன். கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், ஜீவனோபாயம், தொழில், காலநிலை, வாழ்வியல், புவியியல், அரசியல் போன்ற விடயங்களை விரித்திருந்தால் இன்னும் பெரியளவான நாவலாக அமைந்து, பெரியளவான பதிவாக அமைய வாய்ப்பிருந்திருக்கும்.

மொத்தத்தில் அத்தாங்கு, உலகின் அலைந் துழல்வு வாழ்க்கைகளின்

(குறும் : <http://www.amrithaam.com/>)

சாதிய கட்டமைப்பில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை தரிசனமாக்கும் நா.யோகேந்திரநாதனின் “இடிபடும் கோட்டைகள்”

நாடறிந்த இலக்கியவாதியான நா.யோகேந்திரநாதன் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர். மூன்று பாகங்களைக் கொண்டதான 2000 பக்கம் கொண்ட போர்க்கால நாவலான “நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு” மிகவும் பிரசித்தமானது. அந்த அற்புதமான நாவல் பற்றி பலரும் விமர்சித்தும் இருக்கின்றார்கள். இக்கட்டுரையில் அந்த நாவலைத் தவிர்த்து அவரது ஆரம்ப கால அறுவடையான “இடிபடும் கோட்டைகள்” பற்றிய விமர்சனக் குறிப்பை பதிவு செய்கின்றேன்.

நா.யோகேந்திரநாதன் வடமராட்சியிலுள்ள கரணவாய் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். மூத்த எழுத்தாளர் செ.கதிர்காமநாதன், ச.முருகானந்தன் ஆகியோர் இவரது உறவினர். படிக்கும் காலத்திலேயே பொதுவுடமைச் சிந்தனைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு முற்போக்கு சிந்தனை வயப்பட்டார். முற்போக்கு சிந்தனையாளராக எழுதி வருவது மாத்திரமன்றி, செயற்பாட்டாளராகவும் இருப்பதுடன் அவ்வாறே வாழ்ந்து காட்டியும் வருகின்றார்.

இடிபடும் கோட்டைகள் சாதியம் தொடர்பான நாவலாகும். வடமராட்சி மண்ணில் ஐம்பது அறுபதுகளில் நிலவிய சமூக பண்பாட்டு வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கியப் படைப்பாகும். வாழ்வியல் கோலங்களின் களபரிமாணம் சமூகக் கட்டமைப்புகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையிலான இணைப்புக்கள் எனப்பலவற்றை எம் கண்முன்னே நிறுத்தி மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது. காலமாற்றத்துடன் ஏற்படும் சமூக மாற்றங்களையும் கதையினூடே, கதாபாத்திரங்களுடாக பதிய வைக்கின்றார்.

சாதி ஒடுக்குமுறையின் கொடுமைகளையும், அவை தொடர்பான போராட்டங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பல இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. நாவல்களைப் பொறுத்தவரையில் டானியல், தெனியான் முதலானவர்களின் பல படைப்புகள் இவ்வாறான படைப்புகளாகும். அந்த வரிசையில் நா.யோகேந்திரநாதனின் இந்த நாவலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஆரம்ப கால சாதிய நாவல்கள் ஒடுக்குமுறைகள், வன்முறைகள் பற்றி பேசியுள்ளன. அதற்கான அடிப்படை காரணிகளை ஒரு சில நாவல்கள் பேசியுள்ளன. சாதியமைப்பு தமிழ் மண்ணில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மண்ணில் நீண்ட காலம் நிலைத்து நின்ற காரணத்தையும், அவ்வமைப்பின் அடக்குமுறைகளை மாற்றி அமைப்பில் ஏற்பட்ட பின்னடைவை சந்தித்தமைக்கான காரணத்தையும் பின்னர் அந்தநாவல்கள் அலசியுள்ளன. இடிபடும் கோட்டைகளையும் அவ்வரிசையில்

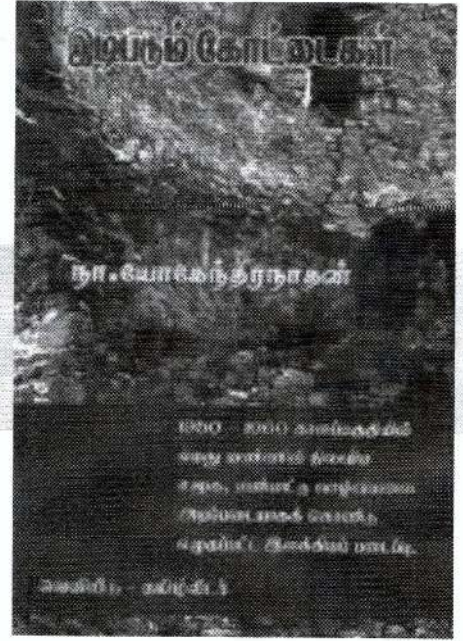
குறிப்பிடலாம். நா.யோகேந்திரநாதனின் நாவலில் இவை பற்றி பேசப்பட்டள்ளது. இம்மண்ணில் சாதிகள் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருந்த ஒருவிதமான உறவு முறையை விட்டு வெளியே வரமுடியாத நிலை இருந்தமை கண்கூடு. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மிக நீண்ட காலம் தாம் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை சிந்திக்க முடியாதளவு இருந்தமைக்கு இதுவே காரணம்!

கரணவாய் கிராமத்தின் பின்புலத்தில் அதன் மண்வாசனையுடன் படைக்கப் பட்ட இந்நாவலில் இக்கிராமத்து மக்களின் வாழ்வும் வளமும் துயரும் மகிழ்வும் கூடவே நகர்கின்றது. பொதுவுடமைக் கட்சியின் ஆரம்பம் தொட்டு அது ஆழக்கால் பதித்து ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரை தெரிவு செய்தது வரையிலான காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட சமூக விடுதலை போராட்டங்களையும், மாற்றங்களையும் விலாவரியாக கதையினூடாக நகர்த்தி சென்றுள்ளார். பனிபடர்ந்த காலைப்பொழுதில் செம்மண் தோட்டங்களில் செழித்து நிற்கும் புகையிலைக்கன்றுகளும், அவற்றுக்கு நீர்பாய்ச்ச துலா மிதிக்கும் விவசாய தொழிலாளர்களும், பணையேறி வட்டுக்குத்தி பாளைதட்டும் சீவல் காரர்களும் கதாமாந்தர்களாக உலா வருகின்றார்கள்.

சீவல் தொழிலாளி இளையவனும், விதானையாரினர் மகள் சொர்ண லட்சுமியும் தான் பிரதான கதைமாந்தர்கள். ஒரு நாவலுக்கு உரிய பல கதா பாத்திரங்களினூடே கதை சுவையாக நகர்த்திச் செல்லப்படுகின்றது. கதையோடு சேர்ந்து சமூகக் கட்டமைப்பின் பல்வேறு தரப்பினரது வாழ்வாதாரம், வாழ்க்கைமுறை, அவர்களிடையேயான உறவுமுறை, ஏற்றத்தாழ்வு, சுரண்டல்கள் என்பனவும் தரிசனமாகின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விழிப்புணர்வும், கல்வியிலான ஆர்வமும், அரசியல் அறிவும் பங்கு பற்றலும் என பலவும் படிப்படியாக வளர்கின்றமை நாவலோடு கூடவே தரிசனமாகின்றது.

சாதிமாண்களின் இளையோருக்கும், சிறு பான்மைக் குடிமக்கள் இன இளைஞர்களுக்குமான இடைவெளி இயல்பாகவே பல்வேறு முரண்பாடுகளுக்கிடையேயும் குறைவடைவதையும் தரிசிக்க முடிகிறது. இந்நிலையில் மாறுபட்ட சாதியினரிடையே ஏற்படும் காதலும் இயல்பாக நாவலில் பதிவாகியுள்ளது. விதானையாரின் மகளுக்கு இளையவன் மீது ஏற்படும் காதல் முதலில் ஒரு தலைப்பட்சமாகவும், பின்னர் அவனுக்கும் அவன் மீது காதல் ஏற்படுவதும். அவன் அதை வெளிக்காட்ட முடியாமல் தவிப்பதும் இயல்பாக அமைந்துள்ளன.

நாவலின் முக்கிய பகுதி பருத்தித்துறைத் தொகுதி தேர்தல் பற்றியதாக இருந்தது. பொதுவுடமைக் கட்சியை எப்படியாயினும் ஒரு தொகுதியிலாவது வெற்றி கொள்ள வைத்திட வேண்டும் என்ற முனைப்பில் பருத்தித்துறை, காங்கேசன்துறை தொகுதிகளில் அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்ட நிலையில், காங்கேசன் துறைத்தொகுதியில் தந்தை செல்வாவைத் தோற்கடிப்பது கடினம் என்பதால் பருத்தித்துறை

தொகுதியில் முக்கிய கவனம் எடுத்து பொதுவுடமைக் கட்சியினர் பிரசாரம் செய்தனர். இந்த நிலையில் இடைநிலை மற்றும் சிறுபான்மைத் தமிழர் சாதியினரின் ஆதரவைப் பெறுவதில் பொன் கந்தையா பெரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். சாதியொழிப்பு போராட்டங்களில் பொதுவுடமை கட்சி இளைஞர்களை பங்குபற்ற வைத்து தோழர் சண்முகதாசன் ஆத்ம சுத்தியுடன் செயற்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தோழர் கார்த்திகேயன் மாஸ்டர் இங்கு வந்து பொதுவுடமைக்கட்சியின் வெற்றிக்காக இளைஞர்களை திரட்டி செயற்பட்டார்.

சாதிப்பிரச்சினைகளால் ஏற்பட்ட கொலை காரணமாக வெறுப்புற்றிருந்த இடைநிலை மற்றும் சிறு பான்மைச் சாதியினரின் வாக்கு வங்கிகளை பெற்றுவிட முடியும் என நம்பி செயற்பட்டார்கள். சாதிகளிடையே கலப்பு திருமணமாக இடைநிலைச் சாதியைச் சேர்ந்த சிங்கன், சிறுபான்மை இன கமலியை கைப்பிடித்தமை அப்பகுதியில் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. சுடலையில் பிரேதத்தை எரிக்கும் பிரச்சினையும் நீறுபூத்த நெருப்பாக இருந்தது. வெள்ளாளரின் பேராதரவைப் பெற்றிருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சி ஓரளவு ஆதரவைப் பெற்றிருக்கும் தமிழரசுக்கட்சி என்பவற்றை தோற்கடித்து வேண்டுமானால் சிறுபான்மையினரின் வாக்கு வங்கி மக்களிடம் என்பதால் அவர்கள் மத்தியிலான பிரச்சாரம் தீவிரமாக இருந்தது.

அன்று பொன் கந்தையாவின் தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்றை விபரிக்கும் யோகேந்திரநாதன் தனது அழகிய தமிழ் நடையில் எழுதியுள்ள பகுதியை பார்போம்.

“அன்று பொன் கந்தையாவின் தேர்தல் பிரசாரக்கூட்டம் கரணவாய் மூத்தவிநாயகர் கோயிலில் நடர்த்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அலங்கார வேலைகளை கனகரத்தினம் தலைமையிலே ஆலடிவெட்டை இளைஞர்கள் மேற் கொண்டனர். சிவஞானம் மணியாறன்மூலைக்குப் போய் இளைய

வணையும் இன்னும் சில இளைஞர்களையும் இழுத்து வந்து அலங்காரப்பணிகளில் தங்களுடன் இணைத்துக் கொண்டான்.

அந்த ரீதியில் காரில் பொன் காசிப்பிள்ளை முதலாளிக்கு இக்காட்சி பெரும் சினத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. ஏதாவது ஒரு திட்டம் போட்டு இருபகுதியினரையும் மோத வைக்காது விட்டால் அவ்வளவு வாக்கும் கந்தையாவுக்கு விழுவதைத் தடுக்க முடியாது என்பதை அவர் நன்றாகவே புரிந்து கொண்டார்.

பீட்டர் செனமன் உட்பட பலர் உரையாற்றிய பின்பு செனட்டர் நடராஜாவின் பேச்சு ஆரம்பமானது. தனிச்சிங்களச் சட்டம் மூலம் தமிழ்மக்கள் ஒடுக்கப்படுவதை எதிர்த்து குரல் கொடுக்கும் நாம் எங்கள் மத்தியில் உள்ள ஒரு பகுதி மக்களைச் சாதியின் பெயரால் ஒடுக்குவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என கேள்வி எழுப்பினார். அவரின் கனல் பேச்சு அனைவரையும் கவர்ந்து விட்டது. கமலியின் பேச்சு மேலும் மெருகுபெற்றிருந்தது. கணவன் சிங்கன் சாதி கலந்து திருமணம் செய்தமைக்காக கொலை செய்யப்பட்ட நிலையிலும் அவள் பதட்டப்படவோ உணர்ச்சி வசப்படவோ இல்லை. அவள் மிகத் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் உரையாற்றினாள்.

அவளின் பேச்சில் கூட்டத்தினர் ஒன்றிப் போயிருந்த வேளையில் எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த கல் அவள் நெற்றியில் பட்டு விழுந்தது. இரத்தத்தைத் துடைத்தபடி அவள் தொடர்ந்தும் உரையாற்றினாள். “என்ற சிங்களர் இரத்தத்தையும், உயிரையும் குடிச்சியள். எங்கட உடம்பில ஓடுற எல்லா இரத்தத்தையும் நீங்கள் குடித்தாலும் உங்கடை வயித்தைப் பிளந்து கொண்டு வந்து சாதிக் கொடுமைக்கு எதிராகப் போராடுவம்; பேராடுவம்.”

கதாசிரியரின் இலக்கியப் பற்று இப்பகுதியில் சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது. சாதிய ஒழிப்பு போராட்டத்தில் பிறரின் பங்கும் குறைத்து மதிப்பிடத் தக்கதல்ல.

கமலி மீது கல்லெறிந்தவனை ஆலடிவெட்டை இளைஞர்கள் “டேய் காலமை இங்கு நிண்டு சோடனை வேலை செய்தனி. இப்ப ஏன்ரா இந்தப்புத்தி வந்தது?” சிவஞானம் சேட்டில் பிடித்தபடி கேட்கவே வடிவேலு திருதிருவென விழிக்கத் தொடங்கினான். யாரோ ஏவி விட்டிருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட கனகரத்தினம் சிவஞானத்தின் கையை விடுவித்தார்.

சம்பவ இடத்திற்கு வந்த கார்த்திகேசு மாஸ்ரர், “ஐயா அவனை விடுங்கோ” என விடுவித்தார். அவரது வார்த்தைகள் தாக்கிய சண்டியன் பொன்னுக்குட்டியை மந்திரம் போல் கட்டுப்படுத்தியது. வடிவேலுவை நோக்கி உண்ணைப் பார்த்தால் ஒரு நல்ல தோட்டக் காரன் போலை கிடக்குது. இப்ப உண்ணை பொலிசிலை குடுத்தால் பதினாலு நாள் விளக்க மறியலுக்கு அனுப்புவார்கள். உண்ணை ஏவிவிட்ட பெரியமனிசன் அந்த பதினாலு நாளும் உனர் தோட்டத்துக்கு தண்ணி இறைப்பானோ” கார்த்திகே மாஸ்ரரின் வார்த்தையில்

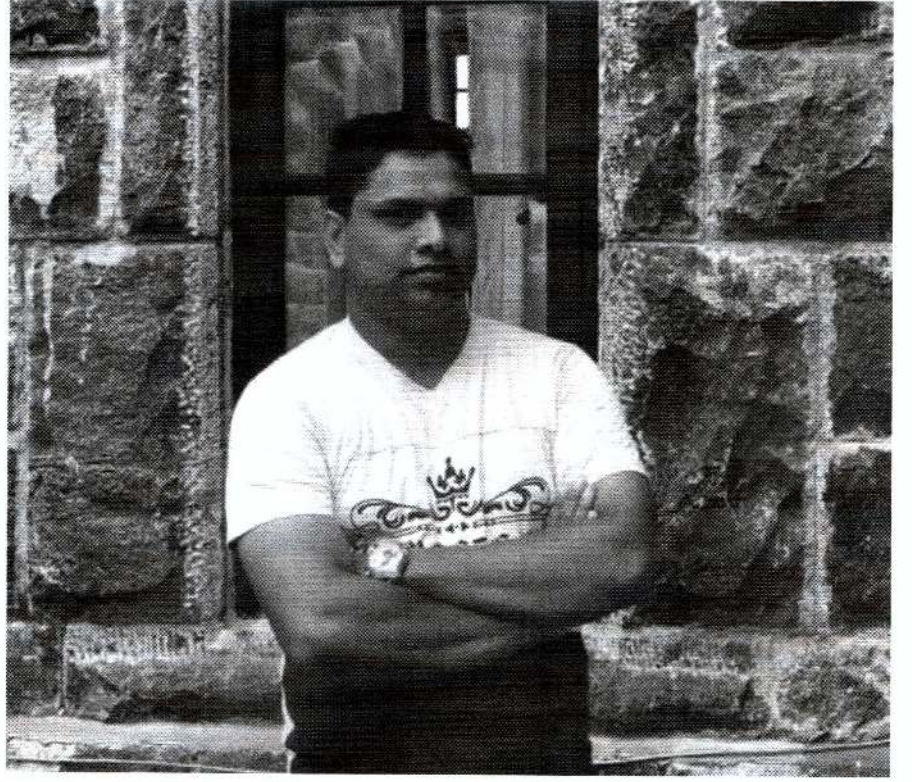

அவன் வெட்கித் தலைகுனிந்தான்.

நாவல் முழுவதும் சாமான்ய மக்கள் விவசாயிகள் தொழிலாளர்கள் உலா வருகின்றார்கள். அவர்களது வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகள், ஒடுக்குமுறைகள் அவற்றுக்கு எதிரான எழுச்சிகள் என்பன வடிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நாளில் விதானைமார் அடக்கியாளுபவர்களாக இருந்தமை தரிசனமாகின்றது. பெண்ணியம் சார்ந்த எழுச்சிகளும் கதையினூடாக தரிசனமாகின்றது: சொர்ணலட்சுமி, கமலி போன்ற கதாபாத்திரங்களை உதாரணமாக குறிப்பிடலாம்.

இந்தக்கதையில் வருகின்ற பெரும் லொறிகளும், குழை லொறிகளும் இன்று காணாமல் போய் விட்டன. அலம்பல் வேலிகள் பனையோலை களால் வேய்ந்த வீடுகள் எல்லாமே இன்று காணாமல் போய் விட்டன. இவரது நாவலில் தரிசனமாகும் இவை ஒரு கால கட்டத்தின் சான்றுகளாக உள்ளன. நாவல் யதார்த்தப்பண்பு, மண்வாசனை நிறைந்த படைப்பாக இருக்கிறது. அவை கற்பனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டாலும் படைப்பாளியின் எண்ணப் பாங்குகள் அவற்றில் பதிந்திருக்கின்றன. ஒரு கால கட்டத்தை, இற்றைகு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரான கால கட்டத்தின் சுவடுகளையும் அக்கால கட்டத்தில் நிலவிய சமூக உறவுகளையும், மக்களின் வாழ்வையும் சொல்லும் கதையாக இந்நாவலானது வெற்றி பெற்றிருக்கிறது எனலாம்.

அக்காலகட்டத்தில் அனைத்தின் பின்னாலும் சாதியமைப்பு என்ற வலிமையான ஒரு வலைப்பின்னல் இருந்துள்ளது. உயர் சாதி நிலவுடமையாளர்கள் உழைக்கும் மக்களை சுரண்டுவதற்கு ஏதுவாக இருந்த இக்கட்டமைப்பு இன்று தளர்ந்துள்ளபோதிலும் ஒருவனை சாதியின் பெயரால் இழிவுபடுத்தும் நிலை இன்னமும் உள்ளது. போர்க்காலத்தில் நீறு பூத்த நெருப்பாக சாதியம் மறைந்திருந்ததோ என்ற எண்ணம் மனதில் எழாமலில்லை.

வயலான் குருவி நாவல் குறித்து ஒரு பார்வை

அறிமுகம்:

இலங்கையின் தென்கிழக்கே உள்ள மருதமும் நெய்தலும் சூழ்ந்த ஒரு கிராமம் ஒலுவிலாகும். அந்த ஒலுவில் பிரதேசம் இலக்கிய வளம் நிறைந்த ஊர் என்று பலராலும் போற்றப்படுகிறது. அந்த ஊரில் பல வெகுசனப் புலவர்கள் வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார்கள். இன்னும் பல கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களுள் ஒலுவில் அமுதன், எஸ்.ஜலால்மீன், ஜே.வஹாப்தீன், அஸீஸ் எம் பாயிஸ், சொல்லன்பன் நசிறுத்தீன், எஸ்.எம். ஐயூப் எனப்பலரைச் சொல்ல முடியும். இவர்களுள் ஒலுவில் அமுதன் (நாம் ஒன்று நினைக்க, கரையைத் தொடாத அலைகள்), அஸீஸ் எம் பாயிஸ்(வயலான் குருவி), ஜே.வஹாப்தீன் (கலவங்கட்டிகள், குலைமுறிசல், தோறாப்பாடு) முதலானோர் ஒலுவில் பிரதேசத்திலிருந்து நாவல்களைத் தந்தவர்களாவர். இவர்களுள் வயலான் குருவியால் பேசப்பட்டவராக அஸீஸ் எம் பாயிஸ் திகழ்கின்றார். “உயிர்ச்சிறகுகள்” எனும் ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதியையும் “வயலான் குருவி” எனும் நாவலையும் இவர் படைத்தளித்துள்ளார். இவரது வயலான் குருவி கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியாக்கப் போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்டு வெளியீடு செய்யப்பட்டதாகும். அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் பிரதேசக் குரலாக எழுந்த நாவல்கள் வரிசையில் வயலான் குருவியும் இணைந்து கொள்கிறது எனலாம்.

நாவலின் பேசுபொருள்

நாவல்களினூடாக இப்பிரதேச முஸ்லிம் மக்களுடைய யதார்த்த வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டியவர்கள் குறைவென்றே கூறமுடியும். இருந்தாலும், நட்டுமையினூடாக ஆர் எம் நௌசாட் கல்முனைப்பிரதேச விவசாயக்குடும்பமொன்றின் வாழ்வியலை அழகாக எடுத்துக் காட்டியதுபோல் பாயிஸ் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் மீதான பேரின சமூகத்தின் அத்துமீறலை அழகாகவும் துணிச்சலாகவும் வயலான் குருவியினூடாக எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“வயலான் குருவியின் சிறப்பம்சங்களிலொன்று அரசியல் நாவல் என்று நோக்குகின்றபோது அது பெறுகின்ற முக்கியத்துவம். ஏலவே நச்சுவளையம் விரிந்த தளத்தில் ஈழத்தின் தேசிய இனங்களின் பிரச்சினைகள்பற்றி முதன்முதலாக பேசியிருப்பினும் சிங்களப்பேரினவாதம் முஸ்லிம்

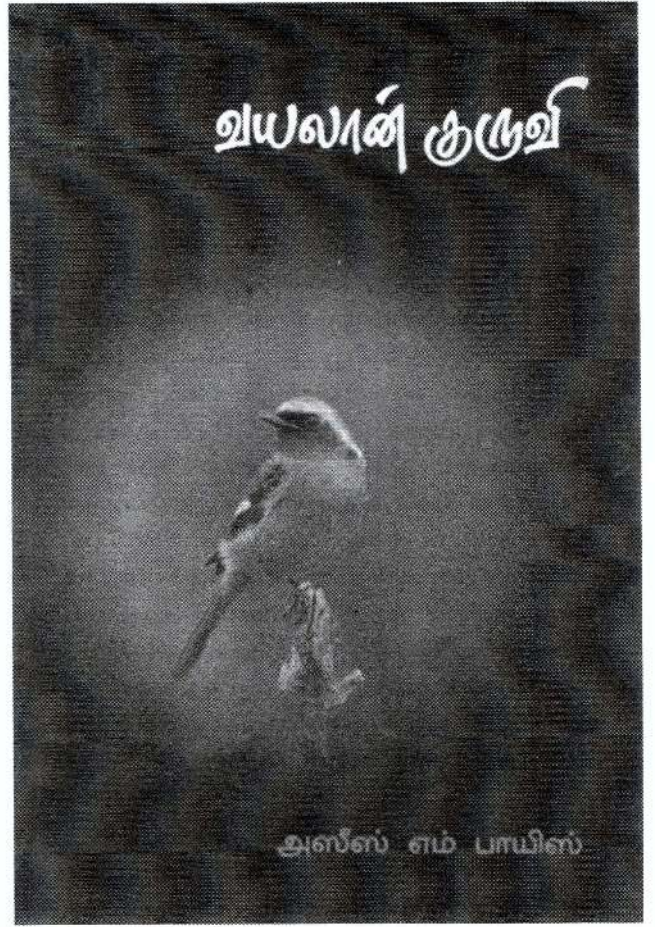
சமுக்கத்தை ஒடுக்குவதுபற்றி பேசப்படுவதற்கு அந்நாவலில் கொடுத்த அழுத்தம் போதாது. இந்நாவல் அதனை உரத்துப்பேச முற்படுகின்றது.” (பேராசிரியர் செ.யோகராசா, ஒல்லிப்பூவாசம், ப.10)

ஒலுவிலுக்கு மேற்கேவுள்ள முஸ்லிம் மக்களுக்கே சொந்தமான விவசாயக் கிராமமான “பொன்னன் வெளி” காணியை பேரின சக்திகள் சுவீகரித்ததால் முஸ்லிம் மக்கள் அனுபவித்த இழப்புக்களை துயர் நிறைந்த படமாக வரைந்துள்ளார் பாயிஸ். இளையதம்பி- தக்குவா எனும் கதாபாத்திரங்களினூடாக ஒரு அழகிய குடும்பத்தின் வாழ்விலை சித்திரமாக்கியுள்ளதோடு அந்த வாழ்விலுக்குரிய நிலமும் தொழிலும் அழகிய பண்பாட்டம்சங்களும் தொலைந்து போன வேதனைகளை வலிகளோடு பதிவு செய்துள்ளார். இரண்டு தலைமுறையினரின் வாழ்வியலை மிக நுணுக்கமாக புனைந்திருக்கும் பாயிஸ் ஐம்பது வருடத்திற்கு முன்னதான ஒரு விவசாயக் கிராமத்தின் அழகை அதனோடு ஒட்டிய மக்களின் அன்றாட பழக்க வழக்கங்களை இயல்பாக வடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

தக்வா- இளையதம்பி இருவருக்குமிடையே யான நாகரீகமான காதல் காட்சிகள் அனைத்தும் திரைப்படக்காட்சிகளாய் விரிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றுக்கிடையே முகிழ்க்கும் அச்சம், நாணம், துணிச்சல் முதலான உணர்வுகளை சுவையோடு புனைந்தளித்துள்ள பாயிஸ் இக்கதையினூடே தான் சொல்ல வந்த வயலான் குருவி என்ற பறவையை குறியீடாகவே காட்டி நிற்கிறார் நாவலாசிரியர். “இதென்ன குருவிக்கூடு எனயவன்?” என்று கேட்கும் தக்குவாக்கு “ஆ..அதா அது வயலான் குருவிக்கூடு” என்று இளையதம்பி கூறும் பதில் கதையில் கவனிக்கத்தக்கது. பாடுபட்டு விளையவைத்த வயலைக் குடிக்கவென்றே எங்கிருந்தோ அடாவடித்தனமாகப் பறந்து வந்து தொல்லை கொடுக்கும் வயலான் குருவிகள் பற்றி கதை தெளிவாகவே கூறுகின்றது. பாடுபட்டு பரம்பரை பரம்பரையாக பல்லாண்டு வாழ்ந்து வந்த பொன்னன்வெளிப் பூர்வீகம் பறிபோகும் அவலம் எந்தத் தலைவர்களாலும் தீர்க்கப்படாத அரசியலாகவே காட்டப்பட்டிருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

“இதெல்லாம் வெசாரைக்குரிய பூமியாம். அந்த ஓடஞ்சிபோன தெகவாபி வெசாரைக்கு உரிய காணி அறுநூறு ஏக்கராம். ஆதையெல்லாம் அவங்க திருப்பி எடுக்கணுமாம்” (வயலான் குருவி-33)

பறிபோகும் முஸ்லிம்களின் சொந்த நிலம் பற்றி பாயிசின் குரல் இந்த நாவலினூடாக உரத்துக் கேட்கிறது எனலாம். இருந்தாலும் பேரின சக்திகளின் நிலச்சுவீகரிப்பும் தொடர்சியான அட்டகாசங்களும் முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் திட்டமிட்டே தொடர்கிறது என்பதை நாவலின் முடிவு பரிதாபமாய் காட்டி நிற்கிறது. இறந்து கிடக்கும் இளையம்பியின் உடலில் எச்சம் பீச்சிச் செல்லும் வயலான் குருவிகள் என்பதே கதையின் முடிவாகும்.

கதை கொண்டுள்ள வாழ்வியல் அம்சங்கள்

வயலான் குருவி நாவல் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தின் வாழ்வியலை அழகோவியமாய் தந்துள்ளதைக் காணலாம். முஸ்லிம் சமுக்கத்தின் தனித்துவமான பண்பாட்டம்சங்களோடு காட்டப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் அம்சங்கள் கதையின் பொருத்தம் கருதி ஆங்காங்கு வரவிக்கிடக்கின்றன.

அந்த வகையில் நோக்கினால் தக்குவா பூவலுக்குள் தண்ணீர் அள்ளாதல், அச்ச முகம்மது பண்பாயில் உறங்குதல், போடியார் காட்டுக்குள் மான் சுடுதல், அதை அறுத்து உரித்தல், மான் இறைச்சி காயவைத்தல், சோத்து முடிச்சி கட்டி வயலுக்கு கொண்டு செல்லுதல், நேரத்துக்கு எழும்புதல், உரிய வேளைக்குத் தொழுதல், வயல் தொழிலில் ஈடுபடுதல், இலைக்கறி பறித்தல், காயத்துக்கு தேயங்காய் எண்ணெய் நூல் சீலையோடு சுட்டுதல், தென்னோலையால் சுட்டிய மீன் கோர்வை போன்ற கிராமத்து வாழ்வியலை அழகாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் நாவலாசிரியர். இந்த வாழ்வியல் அம்சங்கள் பொன்னன்வெளிக் கிராமத்தைப் பூர்வீகமாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த ஐம்பது வருடத்துக்கு முந்திய முஸ்லிம் குடும்பமொன்றினூடாக காட்டப்படுவது கதைக்கு அழகு சேர்க்கிறது.

இந்நாவலினூடாக நோக்கத்தக்க இன்னுமாரு விடயம் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள கிராமியத் தொடர்களாகும். கிராமத்து மக்கள் தங்களுடைய அன்றாடம் பேச்சு வழக்கில் பல தொடர்களை கையாள்வார்கள்.

அதனை பாயிஸின் எழுத்து இந்நாவலில் இயல்பாகவே காட்டி நிற்கிறது. “ஈட்டியளவு சூரியன்” போன்ற தொடர்கள் அதற்கு சான்றாகலாம்.

சமயம் சார்்பான நடைமுறைகள்

பொன்னன் வெளிக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் மக்களின் சமய நடைமுறைகளையும் அத்தோடு கிராமத்து மக்களுக்குரிய நம்பிக்கைகளையும் நாவலில் பல இடங்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளன. முக்குலத்து எழுந்து முகங்கமுவி தகஜஜத் என்னும் அதிகாலைத் தொழுகையை தெழுவது, போடியார் சுபஹூக் கெல்லாம் எழும்புதல், அஸுர் தொழுகையை முடித்தல், பூமியில் எவ்விடமானாலும் தொழுகைக்கு நேரம் வந்தால் தொழுதுகொள்ளலாம் முதலான விடயங்கள் அம்மக்களின் சமயம் தொடர்பான நடைமுறைகளைக் காட்டுகின்றன. அதே போன்று தூக்கம் மறதி காரணமாக தவறிப்போன தொழுகைகளை பின்னர் தொழுது கொள்ளலாம் என இஸ்லாமிய சட்டத்தை வலியுறுத்துவதும் மான் முதலான கால்நடைகளை சுட்டு வேட்டை யாடினாலும் உயிர் பிரிவதற்கு முன் தக்பீர் செய்ய வேண்டும் போன்ற இஸ்லாமிய சட்டங்களையும் இக்கதை காட்டத் தவறவில்லை.

கதையின் காட்சிகளில் பெரும்பாலான இடங்களில் இம்மக்களின் சமய சார்ந்த விடயங்கள் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கன.

மொழிநடை

வயலான் குருவி நாவலின் சிறப்புக்குக் காரணம் அது கொண்டுள்ள மொழிநடையே என்று கூறுவதில்

இருவேறு கருத்துக்கிடையாது. கதை முழுக்க ஒலுவில் - பொன்னன் வெளிக்கிராமத்து மக்களின் பேச்சு மொழி இயல்பாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது எனலாம். விறு விறுப்பான சிலவேளை சுவாரஷ்யமான உரை யாடல்கள் கதை முழுக்க விரவிக்கிடக்கின்றன. மண்வாசை மாறாத இப்புனைவில் பொருத்தமான உவமை அணிகளை நாவலாசிரியர் கையாண்டிருப்பது கதைக்கு சுவைசேர்கின்றதெனலாம். இருந்தாலும் நாவலின் சில இடங்களில் மொழிக்கையாள்கை குறித்து இன்னும் கவனம் செலுத்தி இருக்கலாம்

“நாவல்பற்றி குறைபாடுகள் எதுவும் கூற வேண்டுமாயின் மொழிநடை சார்ந்த வழுவொன்று பற்றிக் குறிப்பிடலாம்” (செ. யோகலாசா, ஒல்லிப்பூ வாசம், ப.12)

முடிவுரை

அம்பாறை மாவட்ட புதிய வரவு நாவல்கள் வரிசையில் வயலான் குருவிக்கு முக்கிய இடம் உள்ளதையாரும் மறுக்கமுடியாது. இப்பிரதேசத்தில் யாரும் துணிந்து பேசாத பொன்னன்வெளிப்பிரதேச நிலச் சுவீகரிப்பு விடயத்தை மிகத் துல்லியமாக புனைந்தளித்துள்ளார் பாயிஸ். முஸ்லிம் மக்களின் பூர்வீகங்கள் கபளீகரம் செய்யப்பட்ட அவலத்தை காதலோடு கூடிய கதையாக்கி ஆவணப்படுத்தியுள்ளார் பாயிஸ். வயலோடும் தொழிலோடும் ஒட்டிய கதை இது என்பதால் இப்பிரதேசத்துக்குரிய விவசாயம் சார்ந்த வாய்மொழிப்பாடல்கள் இக்கதையில் சேர்ந்திருப்பின் மேலும் சிறப்புப்பெற்றிருக்கும். எதுவாயினும் வயலான் குருவி கதை கொண்ட பொருள், அதைச்சொன்ன கிராமிய வாசம் வீசும் மொழிநடை என்பவற்றால் வயலான் குருவி பாராட்டுக்குரியது.

northern PC Park

Hot Line : 077771545

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

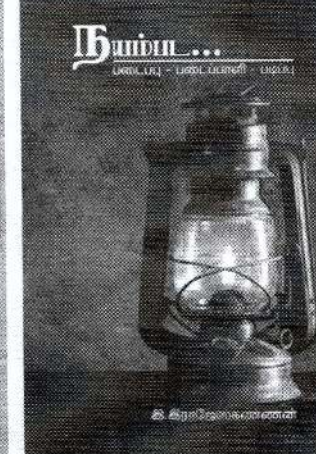
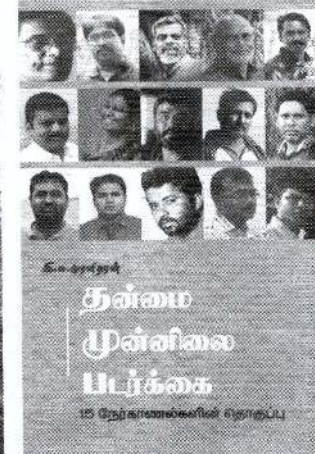
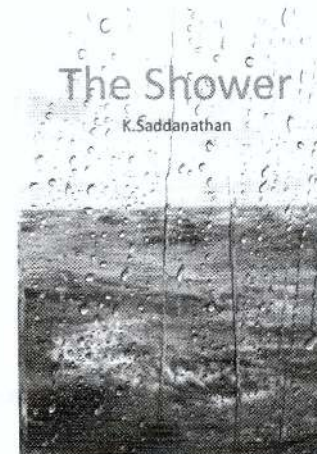
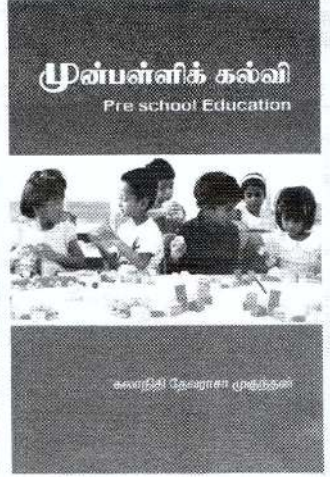
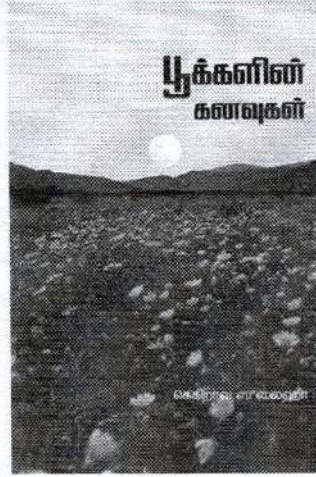
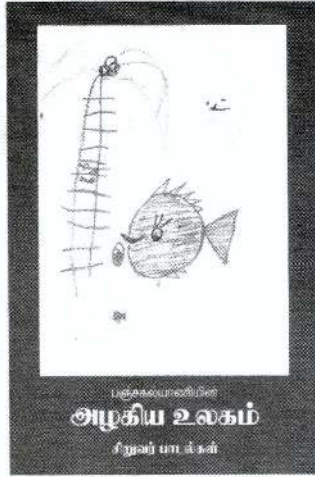
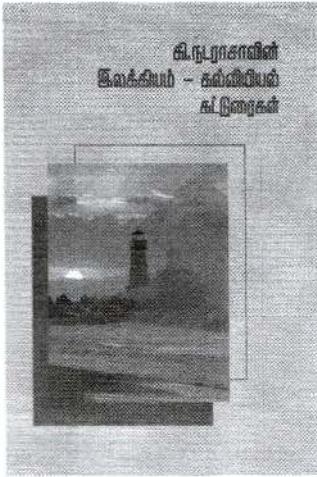
www.pcpark.co
info@pcpark.co

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

கணினி உலகில் நம்பகமான
சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்...

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

Northern Pc Park NPcpark northernpcpark Northern Pc Park

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்துல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ் பிறைவேட் லிமிட்டெட்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

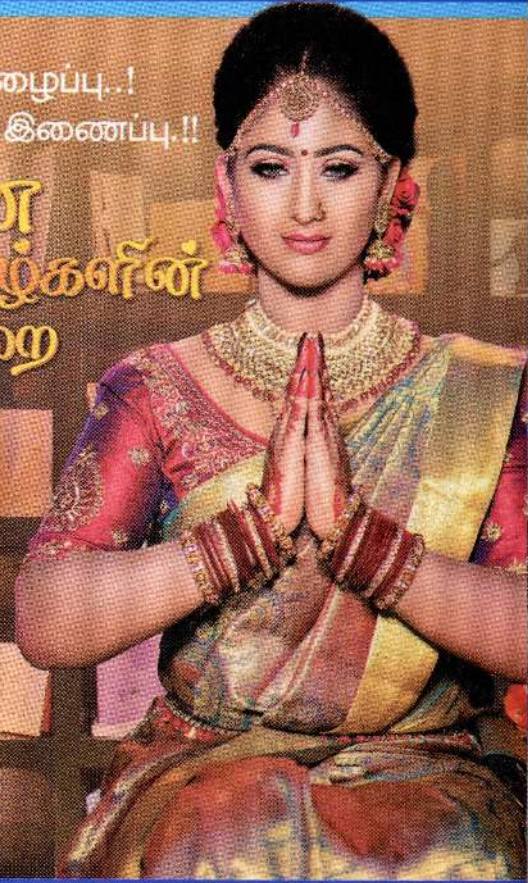
PRINTERS & WEDDING CARDS

OFFSET - DIGITAL - SCREEN PRINTING

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிரின்டிங்
தேவைகளையும் உடனுக்குடன் தரமாகவும், நேரத்தியாகவும்
பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்

ஒரு நாள் அழைப்பு..!
வாழ்நாள் இணைப்பு..!!

தீருமண
அழைப்பீதழ்களின்
காட்சியறை

- ஓவ்செட் ப்ரின்டிங்
- ஸ்க்ரீன் ப்ரின்டிங்
- டிஜிட்டல் ப்ரின்டிங்
- கலர் ப்ரின்டிங்
- க்ராபிக் டிசைன்
- கைப் செற்றங்
- வைண்டிங்

மற்றும் பல உங்களுக்குத் தேவையான
பிரின்டிங் தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள நாடுங்கள்...

MATHI
COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

021 222 9285

mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE

077 722 2259